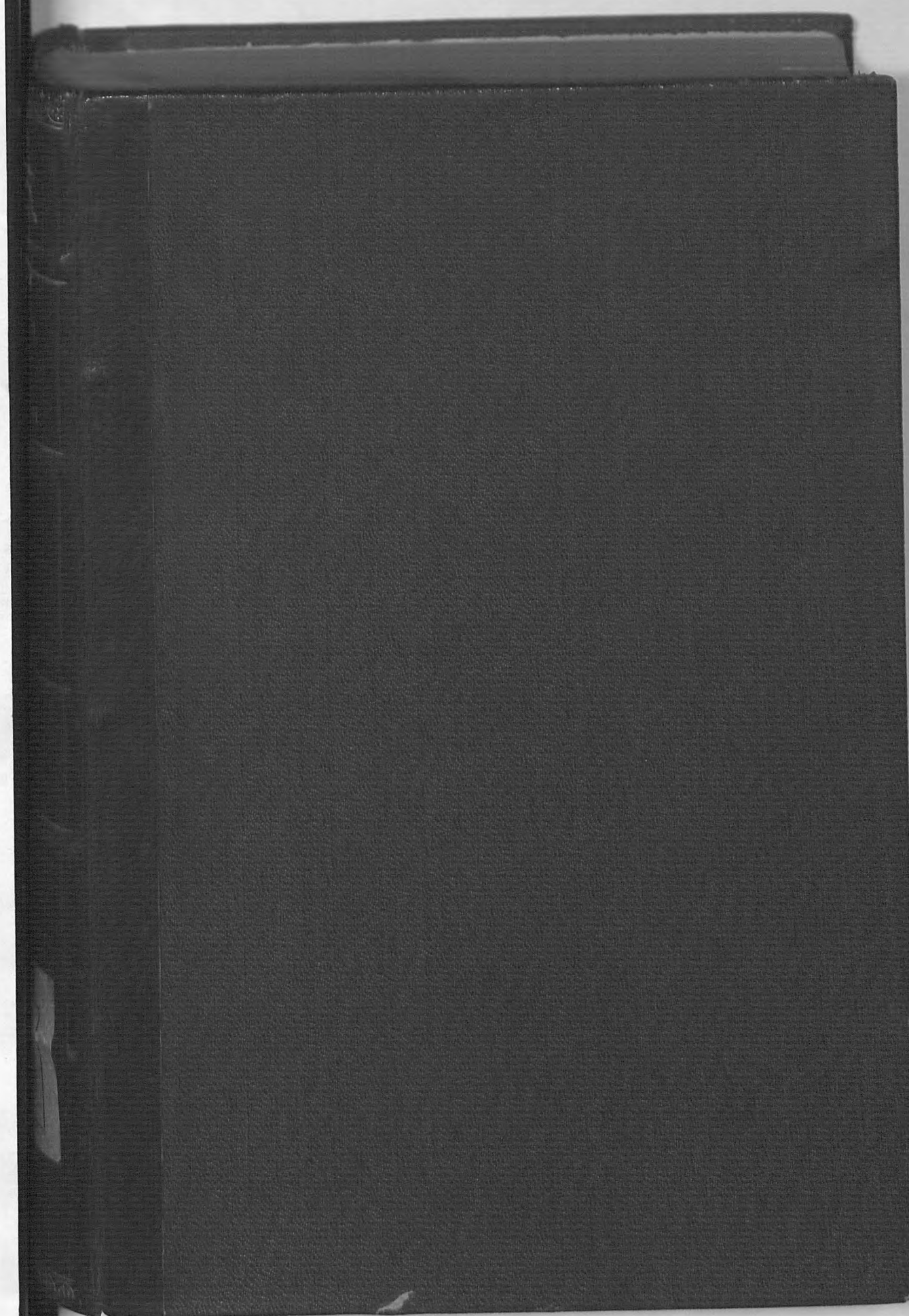

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Λοιθ. εισ. 1398/58

Περί αγοράς *Βιβλίου*
1. Σαυέλλου

GRVIR-00993

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

B

1800

26

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ
ΚΑΙ
ΓΑΛΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ
ΚΑΙ
ΓΑΛΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

DICTIONNAIRE
GREC - FRANÇAIS
ET
FRANÇAIS - GREC

PAR

CH. D. BYZANTIUS

OUVRAGE APPROUVÉ PAR LE MINISTÈRE DES CULTES ET DE L' INSTRUCTION PUBLIQUE

3ème EDITION

« Notre langue et nos belles-
» lettres ont fait plus de con-
» quêtes que Charlemagne ».

VOLTAIRE.

ATHÈNES
ÉTABLISSEMENTS
ANESTIS CONSTANTINIDES

1888

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ
ΚΑΙ
ΓΑΛΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ

ΥΠΟ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΚΑΤ' ΕΓΚΡΙΣΙΝ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ Γ'

« Notre langue et nos belles-
» lettres ont fait plus de con-
» quêtes que Charlemagne ».
VOLTAIRE.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
1888

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΕΛΛΗΝΟΤΑΛΛΙΚΟΝ

ΚΑΙ

ΤΑΛΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΕΥΡΥΤΑΧΕΙΝ

ΥΠΟ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΕΛΛΗΝΟΤΑΛΛΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΑΛΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ

Εκδόσεις
Εκδόσεις
Εκδόσεις

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΚΑΤΑΧΗΛΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΟΝΤΑΝΙΝΙΔΟΥ

1881

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρὸς τοὺς ἀναγινώσκοντας.

Πρὸ δέκα ἤδη ἐτῶν ἐκδοὺς τὸ Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ Κ. Σ. Βυζαντίου, ἀνέλαβον καὶ δευτέραν τοῦτου ἐκδοσιν, ὁλοτελῶς τῆς πρώτης ἐξαντληθείσης. Προθέμενος τὴν ἐπὶ τὰ κρείττω ὁσημέραι πνευματικὴν βελτίωσιν καὶ ἡθικὴν διάπλασιν τῶν ὁμογενῶν μου, νομίζω ὅτι ἐκπληρῶ ἱερὰν ἀποστολήν, ὡσάκις διὰ τῶν πιεστηρίων μου συντελῶ τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἰς τὴν πρόοδον αὐτῶν καὶ τὴν ἀναγέννησιν τῶν γραμμάτων ἐν τῇ Πατρίδι, ἅτινα μόνα, λαμπρύνοντα τὴν διάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐξημεροῦντα τὴν καρδίαν, προάγουσιν αὐτὸν θαυμασίως εἰς ὃ προώρισται, τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ εὐδαιμονίαν. Τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα διὰ τῶν γραμμάτων ἀνυψώθη εἰς τὸ Ζενιθ τῆς ἑαυτοῦ δόξης, καὶ, ἐκπεσὼν τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ εὐκλείας, διὰ τῶν αὐτῶν τούτων συνετηρήθη καὶ διεσώθη ἐκ τῆς καταμαστιζούσης αὐτὸ δουλείας, ἧς τὸ κράτος ἐξεμηδένιζεν αὐτὸ εἰς τὸ ἀχανές τῶν αἰώνων πέλαγος, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον τὰ ἀγλαὰ τῶν προγόνων συγγράμματα, καὶ ἡ δι' αὐτῶν ἀθανατισθεῖσα Ἑλληνικὴ γλῶσσα, τὸ μόνον τοῦτο ἀσφαλές γνώρισμα τῆς εὐκλείας αὐτοῦ ὑπάρξεως, καὶ ἐὰν διὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ἀνερέπιζετο καὶ ὑπερβαίνειτο τὸ κατὰ τὸν μακρὸν τῆς δουλείας χρόνον μικροῦ ἀποφυγθὲν Ἑλληνικὸν αἶσθημα ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς κοινῆς ταύτης μητρὸς, τοῦ ἀκυμάντου τῶν χειμαζομένων λιμένος καὶ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς, ὑμνοῦντων καὶ δοξαζόντων τὸν Ὑψιστον ἐν τῇ θείᾳ καὶ ἱερᾷ ταύτῃ γλώσσῃ, καὶ συντιρούντων καὶ διαφυλαττόντων τὰ κειμήλια ταύτης, τὸ μόνον τοῦτο γνώρισμα τῆς Ἑλληνικῆς εὐκλείας. Ὅπως λοιπὸν διὰ τῶν γραμμάτων ἀνυψώθη, καὶ δι' αὐτῶν, ἐκπεσὼν, διετηρήθη, οὕτω διὰ τῶν αὐτῶν τούτων, ἐπιλαμπάντος τοῦ φωτός τῆς ἐλευθερίας εἰς τὸν πρὸ αἰώνων ζοφερὸν ὀρίζοντα τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ εὐκλείαν.

Οὕτω σκεπτόμενος οὔτε πόνον φείδομαι οὔτε χρημάτων περὶ τὴν ἐκδοσιν παντὸς πονήματος τὴν τῶν γραμμάτων ἀναγέννησιν καὶ τὴν τῶν ὁμογενῶν μου πρόοδον ὑπισχνουμένου, καταβάλλων καὶ ἐγὼ τὸ ἐπ' ἐμοὶ τὸν μικρὸν λίθον μου εἰς τὸ μέγα οἰκοδόμημα τῆς ἐθνικῆς ἀναπλάσεως.

Ὅτι δὲ ἡ παροῦσα δευτέρα ἐκδοσις τοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Λεξικοῦ τοῦτου εἶνε τῶν συντελεστικωτάτων πρὸς τὸν μέγαν τοῦτον σκοπὸν, μαρτυροῦσιν ἥτε ἐξαντλησις τῆς πρώτης ἐκδόσεως αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Συντάκτου, ὅστις νέους ἀτρύτους πόνους καταβάλλων, ἐπνύχασε ταύτην οὕτως, ὥς δικαιότερον ἔσως θὰ ὠνομάζετο Νέον Λεξικὸν ἢ δευτέρα ἐκδοσις· διότι ἀντὶ 14 φύλλων, ἐξ ὧσιν τὸ Γαλλοελληνικὸν αὐτοῦ μέρος συνέκειτο εἰς τὴν πρώτην ἐκδοσιν, περιλαμβάνει ἤδη 28· ἀντὶ δὲ 24 περίπου, ὅσα περιεῖχε τὸ Ἑλληνογαλλικὸν μέρος ἐκείνης, συμπληροῦται ἤδη εἰς 35.

Πέποιθα δὲ, ὅτι οὔτε ἡ ἐπιμέλεια, ἣν κατέβαλον ὑπὲρ τῆς κομψότητος καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς ἐντελείας τῆς ἐκδόσεως ταύτης, οὐδ' ἡ φιλοτιμία μου, ἵνα καὶ ταύτην ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΣ ἐκδώσω, οὐδ' αἱ περὶ τὴν τελειοποίησιν τῆς τυπογραφικῆς τέχνης προσπάθειαι μου θέλουσι διαφύγει τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνώστων, ὧν τὰς εὐχὰς ἐξαιτούμαι πρὸς ἐνίσχυσίν μου εἰς τὴν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ τυπογραφείου μου ἀνέλαβον πολύπονον μὲν καὶ δαπανηρὸν, ἀλλὰ καὶ ἐνδοξον ἀγῶνα.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Μαρτίου 1856.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ἐκ τῆς πρώτης ἐκδόσεως

Η ΓΑΛΛΙΚΗ γλῶσσα, διὰ τῆς εὐφυίας μεγάλων συγγραφέων ἐφ' ὅλην τὴν Εὐρώπην διαδοθεῖσα, καὶ κατόπιν τῆς νίκης ἀπὸ πέρατος μέχρι πέρατος αὐτὴν διοδεύσασα, κατέστη σχεδὸν γλῶσσα παγκόσμιος, κοινὸς δεσμὸς τῶν ἀπανταχοῦ ἐξευγενισμένων καὶ πεφωτισμένων. Δι' αὐτῆς κυρίως καὶ εἰς ἡμᾶς μετοχετεύονται αἱ γνώσεις τῆς ἑσπερίας Εὐρώπης, καὶ ἡ παρ' αὐτῇ τῶν ἰδεῶν μεγάλη πρόδος καὶ ἀκατάπαυστος κίνησις. Διὰ τοῦτο ἡ σπουδὴ αὐτῆς εἶναι σήμερον μία τῶν πρωτίστων ἀναγκῶν παντὸς καλῶς ἀνατετραμμένου Ἑλλήνος, καὶ μεταξὺ τῶν διδακτικῶν βιβλίων τὰ βοηθήματα πρὸς μελέτην αὐτῆς εἰσὶν ἐκ τῶν μᾶλλον ἐπιζητητῶν.

Ἄφ' οὗτου ἐσύστησα τὸ τυπογραφικόν μου κατὰστημα, φιλοτιμηθεὶς κυρίως νὰ καταστήσω αὐτὸ χρήσιμον εἰς τὴν νεολαίαν τῆς πατρίδος μου δι' ἐκδόσεως τῶν πρὸς ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν αὐτῆς χρησίμων βιβλίων, μεταξὺ ἄλλων ἐσπούδασα νὰ τῇ προμηθεύσω καὶ ὅλα τὰ πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Γαλλικῆς ἀπαιτούμενα, ὅσα ἢ δὲν ὑπῆρχον παντάπασιν, ἢ ὑπῆρχον ἀτελῆ καὶ ἀμέθοδα. Πρὸς τοῦτο δ' ἐξέδωκα μὲν δις τὴν Γραμματικὴν τοῦ Κ. Σαμουράκη, μεθοδικωτέραν, ὡς παρὰ πάντων ἐκρίθη, πασῶν τῶν προεκδομένων, ἐτύπωσα δὲ δις τὴν περιεκτικωτάτην Ἑγκυκλοπαιδείαν τοῦ Κ. Ῥαγκαβῆ, ἥτις, καὶ μάλιστα ἡ μεγάλως πλουτισθεῖσα δευτέρα αὐτῆς ἔκδοσις, ἀπαλλάττει τὸν σπουδαστὴν τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ προμηθευθῇ πολλοὺς καὶ ὀλοκλήρους συγγραφεῖς ὡς κείμενον τῆς μελέτης του, καὶ τέλος μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Γαλλελληνικοῦ Λεξικοῦ τῶν Κ. Κ. Ῥαγκαβῆ, Σαμουράκη καὶ Νικολαΐδου, θέλων νὰ συμπληρώσω ὀλοκλήρον τὴν σειρὰν τῶν διδακτικῶν τῆς Γαλλικῆς βοηθημάτων, ἀπεφάσισα νὰ ἐκδώσω καὶ τὸ παρὸν, εἰσέτι ἑλλείπον, ἄφρονον δὲ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς γλώσσης ταύτης, Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικόν.

Τὸ πρωτοφανὲς τοῦτο ἔργον ἀπέχω νὰ συστήσω διὰ μακρῶν, διότι ἀρκοῦσαν νομίζω σύστασις τὸ προτεταγμένον ὄνομα τοῦ συντάκτου αὐτοῦ, ἀνδρὸς γνωστοῦ ᾗθι ἐπὶ πολυμαθείᾳ εἰς τὸ πανελληνιον διὰ προηγούμενων ἀξιολόγων λεξικογραφικῶν ἐργασιῶν. Ἐλπίζω δὲ ὅτι πᾶς, ὅστις ἐν συμβουλευθῇ τὸ Λεξικόν τοῦτο μετ' ἐπιστάσεως καὶ κρίσεως, θέλει ὁμολογήσει τὸ τε εὐμέθοδον καὶ τὸ περιεκτικόν αὐτοῦ, καὶ θέλει ἀναγνωρίσει ὅτι εἶναι προϊόν μακρῶν κόπων καὶ ἐμβριθοῦς μελέτης. Φιλοτιμηθεὶς δὲ καὶ τὸ κατ' ἐμὲ ὅπως ἡ περὶ τὴν ἐκτύπωσιν αὐτοῦ φιλοτεχνία φανῇ ἀνταξία τῆς λοιπῆς ἐντελείας, κατέβαλα πᾶσαν ὡς πρὸς τοῦτο προσπάθειαν, ὡφεληθεὶς πρὸ πάντων (καὶ δράττομαι μετὰ χαρᾶς τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ὅπως κηρύξω πανδήμως τὴν εὐγνωμοσύνην μου) ἀπὸ τὰς πολυτίμους συμβουλὰς τοῦ φιλέλληνος καὶ Πρυτάνεως τῶν ἐν Εὐρώπῃ τυπογράφων Κυρίου Ἀμβρ. Φ. Διδότου, ὅστις, προαγαθὼν τὴν τέχνην εἰς ἐντέλειαν ἀπράξιλλον εὐηρεστήθη εὐμενῶς νὰ μὲ μυσήσῃ εἰς τοὺς μηχανικοὺς τρόπους καὶ τὰς μεθόδους τῆς, ὅτε τὸ ἐπεσκέψθην δις εἰς τὰ Παρίσια, κατὰ τὰ 1833 καὶ 1838. Παραδίδω ἐπομένως τὸ προκείμενον Λεξικόν εἰς τοὺς συμπολίτας μου μετὰ πεποιθήσεως ὅτι θέλει ἐκτιμηθῇ ἀναλόγως τῶν καταβληθέντων κόπων πρὸς τε τὴν σύνταξιν καὶ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ, καὶ θέλει χρησιμεύσει οὐ μόνον πρὸς διευκόλυνσιν τῆς σπουδῆς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, ἀλλὰ καὶ πρὸς ῥύθμισιν ἀκόμη τῆς ἡμετέρας

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 16 Ἀπριλίου 1846.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΡΟΜΠΛΑΣ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

τῆς δευτέρας ταύτης ἐκδόσεως.

ΕΑΝ τις παρατηρήσῃ τὴν πορείαν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῷ διαστήματι τῆς δεκάτης, ἥτις παρήλθεν ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἀνὰ χεῖρας Λεξικοῦ ἐκδόσεως, ἀληθῶς ἐκπλαγῆσεται, καὶ πεισθήσεται ἀδιστακτικῶς, ὅτι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἡ ἀναγέννησις ἔδεν εἶναι σύμβαμα περιτάσεων ἀπροόπτων, ἔδεν εἶναι τύχης ἔργον, ἀλλ' ἀφρευκτον ἀποτέλεσμα σειρᾶς καὶ ἀλληλουχίας πραγμάτων, ὧν τὸ ἐν συνεπέφερε φυσικῶς τὸ ἕτερον· εἶναι δηλονότι ἔργον τῶν βουλῶν τοῦ ὕψι-
του. Ἐπαυσε τοῦ ὑπάρχειν ἡ Λατινικὴ γλῶσσα, ὡς γλῶσσα ζῶσα, καὶ ἔμεινεν ὡς κειμήλιον ἱστολογικόν, χάρις καὶ τούτου εἰς τὸν Οὐέργιλιον καὶ Ἠράτιον· ἀνεφύησαν δ' ἀπ' αὐτῆς, ὡς πρὸ θρυῶς δισχιλιετοῦς, ἐκπρεμνισθεῖσαι ὑπὲρ ἀνέμου, ἡ Ἰταλικὴ, ἡ Ἰσπανικὴ καὶ ἡ Γαλλικὴ· ἀλλ' αἱ παραφυάδες αὗται, ἀποδενδρωθεῖσαι, ἐσχημάτισαν ἰδίον ἐκάστη κορμὸν εὐτραφῆ καὶ ὑποτελῆ, καὶ χρησιμεύουσιν ἴσως ὡς πρέμνα ἄλλων πάλιν ἐκφύσεων· τίς οἶδεν. Ἀπεβίωσε αἱ ἡ γλῶσσα τοῦ Πλάτωνος, καὶ, μετενδυθεῖσα διαφόρους μορφάς, ὑπὸ τοὺς Πτολεμαίους καὶ Καίσαρας, κατήντησεν ἀποφύλιον ἐκτραυμα εἰς τοῦ Πτωχοπροδρόμου καὶ Γεωργίου τοὺς στίχους· ἀλλ' ἡ θρησκεία ἦτον ἐκεῖ, καὶ τῶν ἑβδομήκοντα ἡ μεταφράσις, καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ τοῦ Χρυσόστομου οἱ λόγοι, ἡ Ἐκκλησία, μὲ ἄλλας λέξεις, ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Πατριαρχεῖον ἔζη, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πατριαρχείου ἐγγράφοις ὑπεβάλλετο τὸ ζώπυρον τοῦ ἐλληνισμοῦ, καὶ ἑκατὸν ὅμως ἀπὸ τῆς ἀλώσεως ἔτη ὁ Πατριάρχης Ἰωάσαφ ὁ Κόκκας ἐδίδασκεν αὐτὸς ἐν τῷ Πατριαρχείῳ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· οἱ δὲ Μαυροκορδάτοι, μετὰ ἑκατὸν ἄλλα ἔτη, ἐνεθρόνιζον αὐτὴν ἐν Ἀκα-
δείᾳ· ὁ δὲ μέγας Εὐγένιος, μετ' ἄλλην ἑκατονταετηρίδα, ἐνομοθέτει ταύτην διὰ τοῦ ἑαυτοῦ παραδείγματος ὡς γλῶσσαν τῶν διδασκάλων καὶ μαθητῶν. Ἐσχηματίσθη ὅμως ἐν τούτοις μεταξύ αὐτῆς καὶ τῆς λαλουμένης χάσμα, καὶ κατήντησεν ἡ πρώτη κτῆμα ἐξαιρετικὸν τῶν λογίων, ἄχρις ἵτου ἐξεφωνήθη τέλος ἡ βλασφημία, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀπέθανε, καὶ ἡ ἀνάστασις αὐτῆς εἶναι θαύματος μόνον ἔργον· καὶ ἐπειδὴ ὁ καιρὸς τῶν θαυμάτων παρήλθεν, ὁ μεγαλάνυμος Κοραεὺς ἐπεχείρησε· ἵνα μορφώσῃ τὴν λαλουμένην· ἐκινδύνευσε δηλαδὴ παρ' ὀλίγον ἵνα γένη μεταξύ τῶν δύο γλωσσῶν ὅ,τι ἐγένετο μεταξύ Λατινίδος καὶ Ἰταλίδος. Χάρις ὅμως εἰς τοὺς μακαρο-
νίζοντας, εἰς τὴν ἐπιμονὴν τῶν ὁποίων, καὶ τοι μυκτηριζομένων ὑπὸ τῶν εὐφυῶν, ὁρεῖται ἡ ἀντίδρασις, ἥτις ἐπενήργησε σωτηρίως ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ τὴν ἐπανεφέρει βαθ-
μῶδαν ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον κάλλος· διότι π τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ θεὸς καὶ τὰ ἐξουθε-
νημένα, ἵνα τοὺς σοφοὺς κατασιγήσῃ. Ἡ δὲ πρώτη φροντίς, ἡ πρώτη μᾶλλον ἀνάγκη τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀναβίωσαντος, ὑπῆρξεν ἡ τῆς γλώσσης αὐτοῦ ἀνάστασις, καὶ, ἐπελθούσης τῆς ἀνάγκης τῶν μεταφράσεων, ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς ἰδίως, ἐβιάσθημεν ὅλοι· ἵνα προσδράμωμεν εἰς τὰ Λεξικά, καὶ ἀπὸ τοῦ προγονικοῦ ἀκηνώτου πλούτου ἵνα μετοχγετεύσωμεν εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν ὅ,τι ἔλειπεν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐξαίρει καὶ ἄκοντος τὸ φρόνημα τοῦ ἀνθρώπου, διότι εἶναι τῷ ὄντι γλῶσσα θεῶν, τῶν δαιμονίων ἐκείνων ὄντων, ἃ τὴν ἀπεθανάτισαν, συνέβη ὥστε, ἀντὶ ἵνα ἐμμείνωμεν εἰς τὰ ὕρια τὰ διαγραφέντα ὑπὸ τοῦ Κοραεῦ, προετιμήσαμεν ἵνα μακαρῶνίσωμεν μᾶλλον μετὰ τῶν μακαρίων Δούκα καὶ Κοδρικᾶ, φρονούντας ἐν τούτοις ὅτι τέμνομεν νέαν ἑκάστος ὁδόν. Τὸ δ' οὐχ οὕτως εἶχεν· ἀλλ' ἡ φύσις αὐτῆς τῶν πραγμάτων συνέ-
λαυνεν ἡμᾶς καὶ ἄκοντας ἐπὶ τὸ πρακτέον, καὶ σήμερον (δόξα τῷ θεῷ!) δυνάμεθα τέλος πάν-

των 'να εἰπωμεν ὅτι ἔχομεν γλῶσσαν' διότι, τοῦ σημείου, πρὸς τὸ σπεύδωμεν, ταθέντος, τὸ λειπόμμενον εἶνε πλεόν ἔργον τοῦ χρόνου, καὶ συνίσταται εἰς τὸ θάττον ἢ βράδιον. Τιμὴ καὶ δόξα λοιπὸν τοῖς προλεάνασι τὴν ὁδὸν! Εὐγνωμοσύνη ἀτίδως πρὸς τὴν μῆτέρα Εκκλησίαν, τὴν σωστικὴν ταύτην Κιβωτὸν ὅλων τῶν ἡμετέρων ἐλπίδων, ὅλου τοῦ μέλλοντος! Ζήτησαν τὰ ὀνόματα τῶν πρώην καὶ νῦν λογίων, ἐκείνων μάλιστα, ὅσοι, τὸν μέγαν τοῦτον προθέμενοι σκοπὸν, ἐνεκαρτέρησαν συντελοῦντες πρὸς τὴν τοῦτου ἐπιτυχίαν καὶ ἀντιταττόμενοι πρὸς τὸν ροῦν τῆς κοινῆς φορᾶς, πρὸς τὴν ἀμαχὸν ἰσχύιν τῆς μόδας!

Ἀλλὰ τὸ ἔργον 'δὲν εἶν' ἔργον ἑνός, διότι τὸ Εἰς οὐδεὶς ἐδῶ ἀληθεύει' εἶνε ἔργον ἀπάντων, κατὰ τὸ μᾶλλον μόνον ἢ ἥττον. Σχολὴν δὲ παρεισάγων ὁ Κύριος Π. Σούτσος, χορᾷ μόνον διεγείρει, καὶ τοὶ ἀξιάγαστος ἄλλως ὁ ἀνὴρ καὶ τοῦ ζήλου καὶ τῆς γνώμης, ἐκτὸς μόνου ἐὰν ἐνοῇ Σχολὴν τὸν σύμπαντα τῶν λογίων ὁμίλον, ὅσοι, πολὺ πρὸ αὐτοῦ, οὐ μόνον εἰπον, ἀλλὰ καὶ ἐπραξαν τὰ αὐτά. Μυριάκις δέ τις ἐὰν εἴπῃ ὅτι γραπτέον ἀντὶ τοῦ Εἶνε Ἐστίν, ὁ λοιπὸς ἅπας ὁμίλος, καὶ τοὶ λατρεῖων, καὶ τοὶ ὑπερποθῶν καὶ αὐτὸ, καὶ τὸ Γὰρ, καὶ τὸ Ὅς, καὶ τοὺς μέλλοντας, καὶ τὰ ἀπαρέμφата, Θὰ γράφει ὅμως Εἶνε ἢ Εἶναι, καὶ Ἄς, καὶ Μὲι, καὶ 'Να κτλ. ἕως πότε; Οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ χρόνον ὁρίσαι δύναται' εἰκάζων δὲ μόνον ἐκ τῶν προγεγονότων, ἐλπίζει ὅτι τοῦτο ἔσται ὅτι τάχιστα. Διότι τὴν γλῶσσαν νομοθετοῦσιν, οὐχὶ ὁ δεινὰ καὶ δεινὰ, οὐδ' Ὀμηρος ἐὰν ᾔνε, ἀλλ' οἱ πάντες' καὶ οὐχὶ διὰ μιᾶς, ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαίσθητως. 'Θέλει ὁ Κύριος Σούτσος, καὶ πᾶς ὅστις τῶν λογίων, 'να ἐπιστεῦσῃ τὴν κρίσιν; ἄς γράφῃ καὶ ἄς ποιῇ ἀξιομνητῶς, ἄς παρεισάγῃ κατ' ὀλίγον καὶ ἀθορόπως τὰ καλὰ, καὶ ἄς εὐχαριστήσῃ ἐὰν ποτε δυνηθῇ 'να εἴπῃ πρὸς αὐτοὺς, ἐπιζήσας: Τοῦτο εἶν' ἐμὸν κατὰ μέρα ἔργον!

Εἶναι! τί δὴ ταῦτα προανακρουσται; Οὐ πάντως ἀπο σκοποῦ' διότι, περὶ Λεξικοῦ προκειμένου Ἑλληνογαλλικοῦ καὶ τανάπαλιν, προαπαιτεῖται 'ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι τοῦ λοιποῦ γλῶσσαι ἡμῶν, ἀναπτρωθεῖσα, οὐδεμίαν ἄλλην ἔχει ἀνάγκην, παρὰ τὴν κατάλληλον τῶν νεωτέρων πραγμάτων καὶ ἰδεῶν ὀνοματοθέτησιν, ταυτέστι τὴν ευκολίαν τοῦ μεταφράζειν. Ἀλλὰ τὸ μεταφράζειν (=ὀνοματοθετεῖν) εἶνε, καθὰ καὶ ἄλλοτε ἐπανειλημμένως εἶπον, τὸ δυσχερὲς στατον' διότι πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται οὐ μόνον γνώσεων ποικιλία καὶ πολυὺς ὁμοσύνη, οὐ μόνον ἕξις τῶν γλωσσῶν ἑκατέρας, οὐ μόνον κρίσις ὀρθὴ καὶ φιλοκαλία, ἀλλὰ καὶ τύχη' καὶ τύχη' ἐπειδὴ, κἂν συμπίσωσι τάλλα πάντα ἐν ἐνί, πρᾶγμα σπάνιον, ὁ εἰς οὗτος πρέπει 'να ἔχῃ προσέτι καὶ χρόνον καὶ τρόπον καὶ ὁρεξιν 'να τὰ χρησιμοποίησῃ, πρᾶγμα τῶν σπανίων σπάνιον. Καὶ ἰδοὺ διατὶ, καὶ τοὶ πολλῶν καθ' ἑκάστην δημιουργουμένων λέξεων μετ' ἐπιτυχίας τὸ Κοινὸν μένει ἐν μετεώρῳ, καὶ ἡ κρίσις 'του ταλαντεύεται' διότι ἕκαστος ἐνεργεῖ κατὰ τὴν δοκοῦν καὶ ἀνεξαρτήτως, καὶ κέντρον ἐνότητος 'δὲν ὑπάρχει τῶν διαφῶρων τούτων δυνάμεων· οὕτω δὲ, πολλὰὶ λέξεις, ἀναλάμψασαι ἅπαξ, ἀπεσβέσθησαν ἔπειτα εἰς τὸ χάος τῆς λήθης ὑβραχυφανῇ μετέωρα. Ἀνάγκη ἄρα 'να συστηθῇ καὶ παρ' ἡμῖν νομοθετικὸν λόγων σῶμα, ἔργον ἔχον 'να στηρίξῃ ἅπαξ διὰ παντός τὴν γλῶσσαν, καὶ 'να στήσῃ τοὺς τέρμους τῆς ὀνοματοθεσίας' καὶ τὴν σύστασιν τοῦτου προκαλεῖ πανταχόθεν ἡ ὁρμὴ τοῦ ἔθνους πρὸς τὴν παιδείαν, ἥτις ἀρξάμενη ἅπαξ, ἔσται τοῦ λοιποῦ ἀκατάσχετος. Κατ' αὐτὸν καὶ μόνον τὸν τρόπον, αἱ διαφόροι ἐνεργεῖαι, αἵτινες σήμερον κινοῦνται χωρὶς σκοποῦ, συγκεντρωθήσονται εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐστίαν, εἰς ἓν καὶ ταῦτὸ σημεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀναλάμψει τὸ Λεξικὸν τῆς Ἀκαδημίας ἡμῶν, ὁ Νομοκράνων τῆς γλώσσης.

Ἀλλ' ἄχρις οὔτου ἡ εὐχὴ αὕτη πραγματοποιηθῇ ὑπ' ἐκείνων οἵς ταῦτα μέλει, οἱ γράφοντες καὶ οἱ μεταφράζοντες ἔχομεν Λεξικοῦ ἀνάγκην, καὶ τὴν ἀνάγκην ταύτην ἀνέλαβε 'να ἀναπληρῶσιν ὁ Κύριος Ἀνδρέας Κορομηλᾶς, τοῦ ὁποῦ τὸ ὄνομα συνεδέθη παρ' ἡμῖν μετ' ἀναγέννησιν τῶν γραμμάτων, καθὼς καὶ ἐν τῇ ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ τὰ ὀνόματα τῶν Στεφάνων, τῶν Ἀδῶν, τῶν Εὐλξείων, τῶν Διδότων κτλ., ἀναλαβὼν τὴν πρῶτην καὶ τὴν δευτέραν ταύτην τοῦ μετ'

είρας Λεξικοῦ ἐκδοσιν, ἥς ἀνάγκη 'να προεπιώμεν ὀλίγα, οὐχὶ προκαταλαμβάνοντες, ἀλλὰ ἐυθύναντες τοῦ Κοινοῦ τὴν κρίσιν.

Ἐκ πρώτης λοιπὸν ὕψεως δῆλον, ὅτι τὸ βιβλίον ἐγένετο πολὺ περιεκτικώτερον, διπλασιασθὲν σχεδὸν τὸν ὄγκον. Καὶ ἀληθῶς, τὸ μὲν πρῶτον αὐτοῦ μέρος, τὸ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ εἰς τὸ Γαλλικόν, ἠυξήθη κατὰ ἑνδεκα τυπογραφικὰ φύλλα· τὸ δὲ δεύτερον, ὅπερ εἰς τὴν πρώτην ἐκδοσιν ἔχε προστεθῆναι ὡς παράδειγμα καὶ πρόχειρος μόνον ὀνομαστικός Πίναξ, ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ παρεβή τὰ εἰκοσιοκτὼ, χάρις εἰς τὰ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἐκδοθὲν Ἑθνικὸν (καθὼς ἐπεγράφη) Λεξικὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου Bescherelle, τοῦ ὁποῦ οὐδὲν πλέον δύναται τις 'να ἐπιθυμήσῃ τελειώτερον, λόγῳ λέξεων περιουσίας. Ἰσως ὅμως ἡδύνατο 'ν' ἀποφυγῇ ὁ συντάκτης κηράς εἶναι, αἰτίαις διασφίζουσιν ὡς νεφύδρια τὸν ἀπέραντον τοῦ πονήματος αὐτοῦ ὀρίζοντα, εἴαν ἦτον δύνατον, ἔργον χειρὸς καὶ νοῦς ἀνθρώπου, καὶ μάλιστα Λεξικόν, 'να ὑπάρξῃ τέλειον. Τὰς ὑπερβολὰς καὶ ἐλλείψεις ταύτας προτιθέμενοι 'να καταδείξωμεν ἐν ὀλίγοις, οὔτε 'να καλίσωμεν ἐπιβαλλόμεθα τὸ ἔργον, ἀπαγε! οὔτε κρίσιν 'να ἐπιδείξωμεν· ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ἐκκληροῦντες συνειδήσεως καθήκον, 'ν' ἀποδείξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν ἀνθ' ὧν ἐκαρπώθημεν τῶν γενναίων τοῦ σοφοῦ συντάκτου πόνων, ἐλπίζοντες ὅτι εἰς δευτέραν ἐκδοσιν, ἣν εὐχόμεθα καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τῶν λόγων, ἴσως ληφθῶσιν αἱ σημειώσεις αὐταὶ ὑπ' ὧν (*) καὶ δεύτερον, ἐπειδὴ τὰς ἐλλείψεις τῶν Λεξικῶν οὐδεὶς παρὰ τοὺς περὶ τὴν σύνταξιν Λεξικῶν πονουμένους δύναται 'να ἐξακριβώσῃ, διότι καὶ οὐδεὶς παρὰ τοὺς μόνους δύναται 'ν' ἀναγνώσῃ διχαμπερὲς καὶ παραπληλίσθη Λεξικὸν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους.

Καὶ πρῶτον, πολλὰὶ λέξεις καθὼς τὸ Copeau, τὸ Encheviller, τὸ Plerode κτλ., ἐλλείπουσι παντελῶς, καὶ τοὶ ἀναφερόμενοι ἐν ἐτέροις ἄρθροις, ἀπὸ τῶν ὁποίων, ὡς συνωνύμων τῶν πλείστων, ὁ ἀναγνώστης παραπέμπεται εἰς αὐτάς.

Δεύτερον, τῶν ἑξῆς λέξεων, Τουρκικῶν καὶ Ἑλληνικῶν τῶν πλείστων, ἐπανορθωτέα τῶν μὲν ἢ γραφῇ, τῶν δὲ ἢ ἐτυμολογίᾳ, ὡς προσηνῶς ἐσφαλμένη: τὸ Agulari, εἶνε πλθ. τοῦ Aga, ἐρμηνευθέντος ἤδη, καθὼς καὶ τὸ Begler ἢ Beyler, τοῦ Beg ἢ Bey· τὸ Auguroi, γραπτέον πάντως Angouroi· διότι παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἐκαλεῖτο Ἀγγουρωτῶν τὸ Balsamélion 'δὲν εἶν' ἐκ τοῦ Λέων, ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἐλαῖον τὸ Beyglagh (Hadji), γραπτ. Begtasch ἢ Bechtasch· τὸ Boun-bachi εἶνε τὸ, ὀλίγον κατωτέρω, ὀρθότερον, Bounar-bachir· τὸ Buncée, γραπτέον Bunée, καθὼς καὶ τὸ Calcan Calcan· τὸ Canicule γραπτέον ἴσως Canicle, ἀλλὰ πάντως pour signer οὐχὶ les firmans, ἀλλὰ les Chrysobules· εἰς τὴν λέξιν Candie, γραπτέον πάντως ἀντὶ trois ans, vingt trois· τὸ Cécis, Κηκίς, 'δὲν εἶνε Gland de chène, οὔτε ἡ Κηκίς ἀπλῶς Gland· τὸ Colobathropode 'δὲν εἶν' ἐκ τοῦ Κολοβός, ἀθρόος καὶ ποὺς, ἀλλ' ἐκ τοῦ Κάλον=ξύλον, βάθρον καὶ ποὺς, ὅθεν καὶ γραπτέον ἴσως Calobathropode· τὸ Comholou 'δὲν εἶνε rosaire des Mahométans, ἀλλὰ Κομβολόγιον· τὸ Compascuité, ἐρμηνεύεται κακῶς: faire paître un troupeau· ἢ ἐν Ἱρλανδίᾳ Κομητεία Corck, Géogr. εἴαν ᾔνε ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς Cork, διὰ τοῦτο ἔχει ἐκεῖ μὲν 416,000 κατοικοὺς, ἐδῶ δὲ 714, καθὼς καὶ ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς πόλις· εἶναι μὲν 40,000, ἐδῶ δὲ 116,000; τὸ Cornu, ὅταν κατηγορηταὶ συλλογισμοῦ, 'δὲν εἶν' ἀπὸ τῶν κεράτων, ἀπερ ἐσχημάτιζον αἱ καλύπτραι τῶν Νομοδιδασκάλων τὸ πάλαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κωνιστοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κερατίτου συλλογισμοῦ, ὅστις ἐλέγτο καὶ Κροκοδείλλτης καὶ ἀναφέρεται ἐν τῇ λέξει Crocodile· τὸ Cucu, Κοῦκι (;), τίνας Cucifère εἶνε μαρπός· τὸ Du-

(*) Παρακαλοῦμεν δὲ ταπεινῶς τοὺς ἐκδίδας, πρὸς τῶν Μουσῶν, 'να προσέξωσιν εἰς τὰς διορθώσεις τῶν παραγράφων, τὰ ὁποῖα βρούχουσιν ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ ἐκδόσει, καὶ πολλὰ τούτων εἶνε σημαντικώτατα, διὰ τὸ παραλογίζεσθαι τοὺς ξένους καὶ πρωτοπείρους, καὶ μάλιστα τοὺς μαθητιώσας νέους. Τούτων ἀρκοῦντα 'να σημειώσωμεν, ὡς ἐν παραδείγματι, ἐν τῇ δυνάμει. Ἐν τῇ λέξει Homme (σελ. 332, στήλ. 6, εἰς 2-3) ἀνεπαιστήσαν τὴν παροιμίαν: *Je suis cheval ni m'achant homme n'amenda pour aller à romme*, ἐπεὶ προσέτι *romme*; Αἱ λέξεις Vigogne, Vigoureuement, Vigoureuex, εἶνε μετὰ τὸ Vigouet, ὡς ἐρμηνεύονται ἀπὸ ἑλλείψεως καὶ σκωτίζουσι τὸν ζητοῦντα κτλ.

nalme γραπτέον Donanmâ· τὸ Enthousiasme κακῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἔν, θεός, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὸ Esoche καὶ Exoche, ἐκ τοῦ ὄχος· τὸ Fustel νομίζω εἶναι ἐσφαλμένον Fustet, ἢ τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου· ὁμοίως καὶ τὸ Guiguette ἀντὶ Guiguet, καὶ τὸ Hachée Achée, καὶ τὸ Garaphie ἀντὶ Gargaphie, καὶ τὸ Giclet ἀντὶ Gilet· τοῦ Gonocèle δευτέρα ἐτυμολογία ἦνε, καθὼς καὶ εἶνε, ἀληθῆς, διατὶ προετέθη ἡ πρώτη, ἀνευ παρασκευῆς· τὸ Harai γραπτέον Haraj ἢ ὀρθότερον Haradj, καθὼς καὶ τὸ Hiéromnène Hi mnème, καὶ τ' Hippomulgue Hippamolgue, καὶ τὸ Hypéménien Hypénémien, καὶ τὸ peresthenie πλυντός Hypersthénie, καὶ τὸ Janaci Jamak, καὶ τὸ Janisarki Jeni (ἢ μά Yeni) -tzarchy, καὶ τὸ Monterey Moutevely· τὸ Piscopos-Khafassi Piscopos-Khalé· τὸ δὲ Réchiffé, Beschi-tzisté, καὶ τὸ Sulime, Sulimât=Sublimatum=Sublimé κτλ. κτλ. ἐν Ὠρακῇ Héraclée ἦτον ἄλλη παρὰ τὴν ἐν Βιθυνίᾳ (γρφ. Πόντω)· τὸ Himantope κακῶς μολογεῖται ἐκ τοῦ λίμα καὶ πούς· ἡ Hippolaïs πρέπει 'να γραφῇ Hypolaïs, διότι εἶνε ἡ λαῖς καὶ οὐχὶ ἱππολαῖς· ἡ Hyphen 'δὲν εἶν' ἐκ τοῦ ἵφειν (;)· Hypolapathe 'δὲν ὑπάλλ' εἶνε Hippolapathe· τὸ Interpeller κανονίζεται ὡς διπλασιάζον τὸ I πρὸ τῶν ἀρσενικῶν καὶ μόνων, ἐν ᾧ ἐκφέρεται ἀμέσως μετὰ διπλοῦ τούτου εἰς τὸ interpellé· τὸ Iamis εἶνε μὲν Djamy, καθὼς καὶ προετέθη ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, καὶ οὐδέποτε Ecole, ἀν καὶ εἰς τὰ πλεῖστα τῶν Ὑδαρίων ἦνε προσηρηγμένα καὶ σχολεῖα· τὸ Maye ἐὰν 'δὲν ᾦν' ἐσφαλμένον ἀντὶ M, ἢ τὸ αὐτὸ μετ' ἐκείνου, τὸ Nispie ὅμως εἶνε πάντως ἐσφαλμένον ἀντὶ τοῦ προηγηθέντος Nispie· ἀλλὰ διατὶ τὸ ἐν ἐκτιμᾶται 5 ²⁸/₁₀₀ φράγκα, καὶ τὸ ἄλλο 4 ³⁶/₁₀₀; τὸ δὲ Nitre ἦνε, καθὼς κανονίζεται, θηλυκόν, διατὶ ἐκφέρεται κατωτέρω ἀρσενικῶς; αἱ Orcades ὑπάρχουσιν ὡς Νύμφαι, ἀλλ' εἶνε αἱ ἐν οἰκείῳ τόπῳ ἐξηγούμεναι Oréades· ἡ Oxyphresie ἴσως Oxyosphresie· τὸ Palicare κακῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ Πάλιν, κάρη· τὸ Périég γραπτέον Périégèse, ἐὰν ᾦνε τῷ ὄντι Description de la Grèce par Pausanias· τὰ Paments, ἐξηγούμενα ἐπίσης ἀλόγως καὶ εἰς τὰ Patrements, 'δὲν εἶνε δέρματα βοῶν, ἀλλ' ἐκρέατα παστά, Bastirmâ· οἱ Τουρκοὶ μῆνες Rébi-ul-achir, Rébi-ul-elver (γρφ. εν) 'δὲν εἶνε δυνατόν 'να ἀντιστοιχῶσι πάντοτε πρὸς τοὺς μῆνας Ὀκτώβριον καὶ Νοέμβριον, ἀλλ' ἐκ τῆς γνωρίζομεν, τὸ σεληνιακὸν ἔτος, ὥπερ ἀκολουθοῦσιν οἱ Ὀθωμανοὶ, ἐλαττοῦται τοῦ ἡμετέρου κατὰ ἑνδεκα ἡμέρας· ἡ περίφημος Roméca καὶ (μικρὸν κατωτέρω) Roméika καὶ (ἐκείνῳ τόπῳ) Romaika 'δὲν εἶνε χορὸς τῶν χωρικῶν Τούρκων, διότι οἱ Τούρκοι 'δὲν χορεύουσιν· ὁ Sélictar 'δὲν εἶνε ἡ σπάθη, ἀλλ' ὁ Σπαθάριος (Σιλλάχ-δάρ) τοῦ Σουλτάνου κτλ. κτλ. *

Τρίτον: Πολλαὶ λέξεις ἀναφέρονται δις, μετὰ διαφόρου γραφῆς, καὶ ἐξηγῶνται ἀμφοτέρωθεν ὡς αἱ αὐταί, ἢ ὡς ἕτεραι, καθὼς τὸ Bosa καὶ Bosan, Boscas καὶ Boschas· τὸ Bredin (εὐθὺς μετὰ τὸ Bredindin) τὸ αὐτό· Calandrote καὶ Calandrette· Catiche καὶ Catt· Caïeu καὶ Cayeu· Chartron καὶ Chatron· Cinabarin καὶ Cinnabarin· Collybe καὶ Col Cauris ἢ Coris καὶ Couris· Courai καὶ Courou· Courçon καὶ Courson· Embodimur Emboudinure· Ermine καὶ Hermine· Estadou καὶ Etadou· Estoupin καὶ Etoupin· trasse καὶ Etrasse· Faal καὶ Fal· Forlâchure καὶ Forlansure· Hippophaeste καὶ H pheste· Houpée καὶ Houppée· Houpier καὶ Houppier· Méchitar, -aristes καὶ Mek -ariste· Moidette καὶ Moilette· Ope καὶ Opes· Pa'veteur καὶ Pailleteur· Ressaigue Ressaigue· Rouhayeh καὶ Roubhié· Solard καὶ Sôlard· Topchis καὶ Topdji καὶ T Toug καὶ Tough· Traimois, Tramois καὶ Tremois κτλ. κτλ. πρὸς τί τοῦτο καὶ τίς ἡ τέρα τῶν γραφῶν;

Τέταρτον: ἐπιτρέπεται ἴσως 'να ἐρωτήσῃ τις: πρὸς τί αἱ Τουρκικαί, αἱ Περσικαί, αἱ Ἰνδικαὶ κλπ. λέξεις, καὶ τίς ἡ βεβαιότης ὅτι εἶνε ἀπασαὶ ἀκριβεῖς, ὅταν ἐν τῇ λέξει εἴη ἀπαντῶμεν ὅτι: Les principautés de Kanïardji (γρφ. Kanïardjilk), Jassy, Buk et Andrinople furent placées sous sa protection;

Ἀπτόμεθα τέλος τῶν νεολογιῶν, καὶ σημειοῦμεν αὐτῶν ἑνίας, οὐχὶ ἐπιδεικτικῶντες, οὐδὲ τὴν μωρὰν ἔχοντες ἀξίωσιν ἵνα διορθώσωμεν τὰ τῶν ἀλλοτρῶν, ἐν ᾧ πρόκειται ἵνα διορθώσῃ τόσα τῶν ἡμετέρων· ἀλλ' ἵνα καταστήσωμεν προσεκτικωτέρους περὶ τὴν ὀνοματολογίαν τοὺς ἡμετέρους μάλιστα, καὶ ἀποδείξωμεν ὅτι εἶπομεν περὶ τῆς τοῦ πράγματος δυσχερείας· Chorilène ὀνομάσθη εἶδος φυτοῦ τῆς Αὐστραλίας· ἀλλὰ πόθεν νομίζει τις ὅτι συνετέθη; ἐκ τοῦ Χωρίς, Χλαῖνα· καὶ διατί τοῦτο; διότι ἄλλο φυτὸν, συγγενὲς αὐτοῦ, ὀνομάσθη Diprolène!!! Πολὺ δὲ τοῦτου παραδοξότερον εἶνε τὸ Choriopétale, ἐκ τοῦ Χωρίς, Πέταλον, διότι ἔχει χωριστὰ τὰ πέταλα. Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπάγεται καὶ ἡ λέξις Exanie (ex, unus), ἐκπτώσις τῆς ἑδρας, καὶ ἡ Chronogunée (χρόνος, γυνή)=Menstruation, καὶ ἡ Chronoïque, ἐπὶ φαρμάκων ταμιευομένων εἰς πολλὸν χρόνον, καὶ ἄλλαι 3000 ἴσως, ὅλαι ἐπιστημονικαί!!! Choriste ἔδεν εἶνε ὁ χοροστατῶν ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ, ἡ γοῦν ἐν τῇ ψαλμοῳδίᾳ, καθὼς ὑπέλαβεν ἂν τις, ἀλλ' ὁ Χωριστής· καὶ τίς οὗτος; φυτοῦ γένος, εὐκρινῶς διαγραφομένου, ὡς ἀνήκοντος εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν rubiacées, hedyotidées, rondelétées· τίς δ' ἐν τῷ γνωρίζει; Τὰ δὲ Colobancaloptènes εἶνε προφανῶς πτηνὰ ἐκ τῆς τάξεως τῶν Halcyolymbes, διότι συγκρίνεται ἐκ τοῦ Κολοδός, ἀγκαλῖς, πτηνόν!!! ἢ ῥίξε, ῥίξε!

Περὶ δὲ τῶν ἐρμαφροδιτῶν ἐκεῖνων λέξεων, ὅσαι χαλκοτυποῦνται καθ' ἡμέραν μετὰ τῶσαύτης δυσχερείας ἐκ τε τῆς Λατινίδος καὶ Ἑλληνίδος, ἢ ταύτης καὶ τῆς Γαλλίδος, τί ἂν καὶ εἰπομεν! τῶν Dansomanie, τῶν Parlologie (partus λόγος), traité des accouchements, τῶν Crumephospitalme, τῶν Désymphyser (faire la section de la symphyse du pubis) κτλ. κτλ. κτλ.

Ὅλων τούτων καὶ τῶν τοιούτων λέξεων ἐννοεῖται ὅτι ἀπέκλεισα τὸν συρφετὸν ἐκ τοῦ λεξικοῦ μου, πρῶτον διότι δ' ἐπεχείρισα σύνταξιν λεξικοῦ πλήρους, ἀλλ' ἐπιτόμου· καὶ δεῦτερον, διότι, καθὰ καὶ ἄλλοτε εἶπον, κάλλιον ἔχον ἵνα μοῦ καταγνωσθῇ τοῦτο ἔλλειψις, ἢ ἵνα πολιτογραφῶ, τρόπον τινά, τὰ ἀποφύλια ταῦτα τέρατα εἰς τὴν ἐναρμόνιον τῶν Ἑλλήνων γλώσσαν. Ἐπίσης ἀπέφυγον ἵνα καταχωρίσω καὶ πολλὰς τῶν παρ' ἡμῖν νεοδημιῶν, διότι ἄλλως ἤθελον τὰς καθιερώσῃ, μηδὲν ἔχον πρὸς τοῦτο δικαίωμα, πρὶν περὶ αὐτῶν ἀποφηνῆται ὁ Ἀκαδημαϊκός, ὡς πρόεφεν, σύλλογος, ἐάν ποτε συστήθῃ. Καὶ ἐπειδὴ περιέστημεν πάλιν εἰς τὰ περὶ νεολογίας, διηγοῦμαι τί ἐπάθονμεν πρὸ ἑνὸς ἡδὴ ἔτους, διορισθέντες μετὰ τῶν ΚΚ. Καθηγητῶν ἡμῶν, Κουμανοῦδῃ καὶ Θ. Ὀρφανίδου εἰς ἐπιτροπὴν, ἵν' ἐξελληνίσωμεν τὸ τελωνιακὸν τιμολόγιον (tarif). Προέκειτο δὲ οὐδὲν ἑλαττον ἢ ἵν' ἀποφηνόμεθα πῶς ἂν εἶπον ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Θωφράστος τὸν Καχθέν, τὸν Καλθῶν, τὴν Βατίσταν, τὸ Τοῦλι, τὸ Σανκουλί, τὸ Passent-trait καὶ τρισχιλίαις ἄλλας περίπου λέξεις τῆς αὐτῆς φύσεως. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἐξ ἀφελείας εἰλικρινῶς ὡμολογήσαμεν ὅτι δ' ἐξεύρομεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ δύο Καθηγηταὶ Πανεπιστημίου καὶ εἰς Λεξικογράφος, καὶ τοὶ μηδὲν ἐξεύροντες, πρέπει ὅμως κατὰ ἵνα εἰπωσιν, ἐπὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἔργου, καὶ τὰ μὲν τῶν προκειμένων, ὡς ὑπάρχοντα ἤδη ἐν ταῖς λεξικοῖς, ἀντικατεστήσαμεν· τὰ δὲ ἐξελληνίσαντες ἐπὶ τὸ καλλιφωνότερον, εἰσηγάγαμεν ὡς νεωρεστά· ἕνα δὲ, ἐξ ἀναλογίας πάντοτε καὶ μετὰ πολλῆς εὐλαβείας, ἐδημιουργήσαμεν· ἀλλ' ὁ Καχθὲς καὶ τὸ Ροῦμι καὶ τὸ Ταχῖν καὶ πολλὰ χιλιάδες ἄλλων, ἀγνωστων πάμπαν εἰς τοὺς ἱστορικούς, ἔμειναν καὶ μενοῦσιν, ὡς νομίζω, διὰ πάντα. Ἦν ἂν ὅμως περιεργείας ἔβια, ἐάν τις ἐπισκοπεύοντο, ὅσα, ὑπ' αὐτῆς ὑποβαλλόμενα τῆς τῶν συζητήσεων σειρᾶς, ἐλάβομεν, μετὰ αὐτῶν γελῶντες, ὑπ' ἡμῖν. Καὶ τῷ ὄντι· ἔχει τι ἐξαιρετικὸν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐάν τις, ὑπνώσας χίλια ἔτη, ἀφουπνίζετο αἰφνης, καὶ ἐπεβάλλετο οὐχὶ βαθμικῶς ἐκμεθῶν, ἢ ὅτι εἰδὼς ἵνα μετακοσμήσῃ τὴν ζωσαν καὶ λαλουμένην τότε διάλεκτον εἰς τὴν πρὸ χιλίων ἐτών. Ἐπειδὴ, παρεκτός τοῦ ὅτι ὁ χαρακτήρ καὶ τὸ πνεῦμα τῶν νεωτέρων γλωσσῶν εἶναι ἄλλο παρὰ τὸ τῶν ἀρχαίων, συνέπεσεν ὥστε τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ἡ φύσις αὐτῆς τοῦ ἱστορικοῦ ἵνα μὴ συμβιβάζεται κατ' οὐδὲν πρὸς τὰς τῶν σημερινῶν· δούτι, καὶ ἐπιτύχη ἢ ἡρωτόθετος λέξις, αἱ ἀπ' αὐτῆς σύνθετοι καὶ παράγωγοι πολλάκις εἶνε, διὰ τὸ δύσπλον καὶ

κακέμφατον, ἀπαράδεκτοι. Εἰς τὰ πνευματώδη, φέρ' εἰπεῖν, ποτὰ προσδιωρίσθη ἡ λέξις Π. μα' ἀλλ' ἰδοὺ αἵφνης ὁ τῶν Γάλλων Rogomiste (ἄγνωστον, διότι καὶ ἀδιάφορον ἦδη, οὕτως ὀνομασθεῖς) ἀποκαλούμενος ἀναλόγως Πνευματοπώλης, καὶ ἐπιγράφων μεγάλαις γράμμασι τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ Πνευματοπωλεῖον, πρὸς ἄκραν τῶν παρ' ἡμῖν Δι. εὐχαρίστησιν, οἵτινες εἰς αὐτοῦ παραπέμπουσι τοὺς ἔχοντας πνεύματος ἀνάγκην. Διότι, τὰς ἄλλας ἀκαταμάχητους ἐναντιότητας, ὅσας πρόκειται 'να ὑπερνήκησῃ ὁ μεταφράζων, τὸ σι κατὰ τὰ δύο τοὺλάχιστον πεμπτημῦρια ὀνοματοθετῶν παρ' ἡμῖν, ἀντιτάττεται καὶ σι χαρακτηρίζουσα τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν εὐφωνία, ἀποκρούουσα, ὥς καὶ ἄλλοτε εἶπον, π. φθόγγον τραχύστομον ἐπαλλήλων στοιχείων. Εἰς τὴν ἁρμονίαν δὲ τῶν ἑλληνικῶν συγγραμμάτων εἰθισμένη ἐκ παίδων ἡ ἑλληνικὴ ἀκοή, ἀποκναίεται καὶ ξενοπαθεῖ πρὸς πᾶσαν τραχυρὰν ὁ δὲ λαὸς εὐθὺς δράττεται τοῦ γελοίου μέρους καὶ 'τὰς διαστρέφει ἐπὶ τὸ κωμικώτερον, τὸ μορμολύκειον τοῦ ὁποίου οὐδεμία δύναται 'ν' ἀνταπήσῃ λέξις.

Ἀναφύονται ἔπειτα, οὗσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεταί ὥρῃ, αὐτὰ ἀτελείωτα εἶδη τῶν γ. κείων μάλιστα κοσμημάτων, καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἀκαδημία μένει γαίνουσα ἐνώπιον τῶν σίων, τῶν Τσιττιῶν, τῶν Τζανφesiῶν, τῶν Ἀτλαζίων, τῶν Βαρεζίων, τῶν Μουαρέδιαν Ὀρλεάν, τῶν Μουσελινίων, τῶν Μαρσελλίνων, τῶν Γκρὼ-δὲ-Νάπλ, τῶν Μερλέτιων, τῶν Λέτων, τῶν Τενσιπίων καὶ ὅλης τῆς κορακιστικῆς καὶ αἰνιγματιώδους γλώσσης, τὴν ὁποίαν ἡ Μόδα, ἡ παντοδύναμος αὕτη κοσμοκράτωρ καὶ τῶν βαλαντιῶν κενώτρια. Ἡ φαντασ. τις ὅτι προὔκειτο ὡς ἀγώνισμα καὶ αὐτῇ τῇ Ἀριστοτέλει ἡ τῆς ἐπομένης ἐπιστολῆς μεταφρ. ἦν ὁ Δουξ τοῦ Γραμμῶν ἔγραφε πρὸς τινα τῶν Ἀγγλίδων τῷ 1775, ὅπου ὁλόγος περὶ Κ. ἡ τις ἐν τῇ θεάτρῳ παρὴν φοροῦσα une robe soupir étouffé, ornée de regrets superflus, un point au milieu de candeur parfaite, une attention marquée, des souliers de Cheval la Reine, brodés avec diamants coups perfides, et le venez-y-voir en émeraude; frise sentiments soutenus avec un bonnet de coquette assurée, garni de plumes volages avec rubans d'œil abattu, ayant un chat sur les épaules, couleur de gens nouvellement vus, derrière une Médicis montée en bien-séance, avec un désespoir d'opale, et un chon d'agitation momentanée.

Ἐρχεται ἔπειτα τὸ Τσιμποῦκι μετὰ τοῦ Λουλέ καὶ τοῦ Ἰμαμέ καὶ τοῦ Ζιβανέ 'του, καὶ οἱ σοφοὶ σκέπτονται περὶ τοῦ πρακτέου, τὸ Τσιμποῦκι προσλαμβάνει τὸν Ναργαλέν μ.ε. Μαρπιταίου, καὶ ἄφ' ἐτέρου τὸ Τσηγαρέτον ἐνθρονίζεται μεταξύ τῶν λεπτοφυῶν γυναι. δακτύλων, καὶ μεταβάλλει τὴν Ῥοδωδάκτυλον εἰς Καρινωδάκτυλον, ἐὰν 'δεν προλάβῃ τ. ταβολὴν ταύτην ἡ Ταμπανέρα μετὰ τὸν Ταμπάκον!

Περὶ τῶν δυσχερεῶν ὁμῶς τούτων τὸ Κοινὸν ἀδιαφορεῖ, καὶ ζητεῖ ἐπιμόνως λέξεις: οὐ συνέβη πολλάκις, οὐχὶ 'να θορυβηθῶ, ἀλλὰ 'να ἀνακαγχάσω, ὅταν τῶν καὶ πάνυ σ.ε.π. τινὲς μὲ ἡρώτων μετ' ἀφελείας, ὡς συντάκτῃν δὲ Λεξικῶν, σπουδάζοντες οὐχὶ παίζοντι καλεῖται ἑλληνιστὶ τὸ Παχάτ-λακούμ, ἢ ἡ Οὐάττα, ἢ τὸ Χαβιάρι κτλ.π., καὶ ἀνῶφοι ὁμοῦ, ὅταν ἀπεκρινόμενι στρογγύλῳ στόματι: Ἀγνοῶ! Καὶ ἐν τούτοις κατεπεῖγαι πάλ. πρὸς γνῶσιν, ἐκάστου μετάφρασις διατάξεων, φέρ' εἰπεῖν, οἷα ἡ ἐξῆς περὶ τῶν ἐλλειπ. πλοίων: Tout navire avant de s'amarrer en antenne, doit rentrer son bout del foc et sa baume, apiquer ses vergues à babord et placer des défenses à tribord, ment du port de Constantinople, 1er Juin 1855, art. 9). Καὶ μὴ εἴπῃ τις ὅ. αὐταὶ αἱ ναυτικαὶ λέξεις 'δεν εἰν' ἐν τοῖς Λεξικοῖς ὀρισμέναι μετὰ τῆς μεγίστης αἰ. τοῦναντίον μάλιστα. Ἰδοὺ, π. γ., ἡ ἐρμηνεία τῆς Gaieté, λέξεως ναυτικῆς: Esirape rautenier ou tresse rouslée en natte placée à chaque capelage des vergues de pe et de cacaiois pour passer les balancines dedans et les empêcher de décapeler, (I National).

Ἐπειτα πολλὰι λέξεις ἀρχαίαι ἔχουσιν ἄλλην σήμερον ἐκδοχὴν: τὸ *Drôguer*, φέρ' εἰπεῖν, καὶ τὸ *Médicamenter* εἰν' αὐτὸ τοῦτο τῶν ἀρχαίων τὸ *Φαρμακεύω*· ἀλλὰ τοῦτο καθιέρωσεν ἡ κοινὴ χρῆσις εἰς τὸ *Empoisonner*. Τὰ τρία πέμπτα τῶν ἐκ τοῦ ἀφαιρετικοῦ *De* συνθέτων Γαλλικῶν λέξεων ἔδεν ἔχουσιν ἀντίστοιχον λέξιν Ἑλληνικὴν, ἥ, κἂν ἔχωσιν, αὐτὴ σύγκειται ἐκ τοῦ κοινολογικοῦ μορίου *De*, καὶ ἐπομένως ἔδεν χρησιμεύουσι πρὸς κεκαλλιστημένον ὁπωσοῦν ὕψος.

Γνωστὸν δ' ἐπὶ πάντι ἐστὶ τὰς γλώσσας δημιουργοῦσιν οἱ ἀμαθεῖς, ὅτι οἱ πολλοὶ, καὶ παραδέχονται οἱ πεπαιδευμένοι, οἱ ὀλίγοι, οἱ ἐκλεκτοί. Καὶ ἐπειδὴ οἱ πολλοὶ ἄγονται ὅπως τύχη καὶ ἀποφασίζουσι *par caprice*, οὐδὲ δίδουσι λόγον τῶν ὅσων πράττουσι, διότι οὐδεὶς αὐτῶν ἔχει τὴν εὐδύνην, χλιιδῶν λέξεων εἰν' ἀδύνατον ἵνα μαντεύσῃ τις καὶ ἀδυνατώτερον ἵνα ὀρίσῃ τὴν ἐτυμολογίαν. *Calamitas*, *Calamité*, ἐσήμανε κατ' ἀρχὰς τὴν μετὰ χαλάζης λαίλαπα, τὴν συντριβούσαν τὴν καλὰμην τῶν γεννημάτων· ἀλλὰ τῆς σημασίας ταύτης λησμονηθεῖσας τῶ χρόνῳ, ἔμεινε μόνον ἡ συνεκδοχικὴ, καὶ σήμερον σημαίνει συμφορὰν δημοσίαν, θεομηνίαν ἢ λῆξιν. Ἄλλοι: Ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς τυπογραφείοις ἐργάται, ἐργαζόμενοι οὐχὶ κατὰ προσδιορισμὸν (μὲ τὸ κομμάτι κοινῶς), ἀλλὰ κατὰ συνειδήσιν. Ἡ συνείδησις αὐτὴ κατήντησε ἵνα σημαίνῃ οὐ μόνον τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐργασίας καὶ τοὺς ἐργάτας αὐτοὺς *Ιακκῶν*, ἀλλὰ καὶ τὸ μέρος τοῦ τυπογραφείου ἀκόμη, ὅπου ἐργάζονται οἱ τοιοῦτοι· ὅθεν, ζητούμενός τις αὐτῶν πολλάνικ, εὐρίσκεται εἰς τὴν συνείδησιν (*à la conscience*). Ἄλλοι: Ἐζητεῖτο περὶ τὰ τέλη τοῦ *ΙΕ'* καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ *ΙΣ'* αἰῶνος, ὁ πρὸς δυσμὰς διάπλους εἰς τὴν Ἰνδίαν· ὁ δὲ Πορτογάλλος ναύαρχος *Alvarès* εὔρε τὴν Βρασιλίαν, καὶ ἀγνοῶν ἐὰν ἀπετέλει ἡ ὅχι μέρος τῶν Ἰνδιῶν, τὴν ὀνόμασε *Αὐτικὴν Ἰνδίαν*· ἡ ἐπωνυμία δὲ αὕτη ἐξετάθη μετέπειτα ἐπὶ τῆς Ἀμερικῆς ὅλης, καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ὀνομάσθησαν *Ἰνδοί*!! Ταυτοῦτα ἐστὶν ὅλων τῶν γλωσσῶν ἡ ἱστορία.

Καὶ τοι δὲ ταῦτα πάντα γνωρίζοντες, ἐθαυρήσαμεν ἵνα παρεισαγάγωμεν ἐνίας τῶν λέξεων τούτων εἰς τὴν προεξηρημένην τελωνιακὴν διατίμησιν, ἐλπίζοντες ὅτι εὐδοκίμησουσιν, ἐὰν ἀπαξ ἀποφασίσῃ ἵνα τὰς καθιέρωσῃ ἡ Κυβέρνησις, τοῦθ' ὁ συνέβη καὶ περὶ τὴν μετάφρασιν τῆς Νομοθεσίας μας. Οὕτω προσδιωρίσαμεν τὰ μὲν *Πέλutra* διὰ τὰ *Τσουράπια*, τὰς δὲ *Κρουπίτσας* διὰ τὰ *Τσόκαρα* ἢ *Γαλέντζας*, τὸν δὲ *Κυνούχον* διὰ τὴν *Τσάνδαν* ἢ *Ταγαριτζίκαν*, τὸν δὲ *Πολφόν* διὰ τὸν *Φιδέν* κτλ. κτλ., καθόσον περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ Ἑλληνισμοῦ αὐτῶν ἤμεθα πεπεισμένοι.

Πολλῶν δὲ τινῶν, σκευῶν μάλιστα λέξεις καὶ ἐργαλείων, ἐνεκρίναμεν ἵνα ἀντικαταστήσωμεν τὰς ἀρχαίας τῶν νεωτέρων, καὶ τοι γνωρίζοντες ὅτι ἔδεν εἶναι ἀκριβὲς τὰ αὐτά, διότι φρονούμεν ὅτι τοῦτο πρέπει ἵνα γίνηται πάντοτε, ὅσῳκις τὰ μὲν πράγματα ὁμοιάζουσιν ὁπωσδήποτε, τὰ δὲ παλαιὰ ὀνόματα κεῖνται ἄχρηστα ἐν τοῖς Λεξικοῖς. Οὕτως ὀνομάσαμεν, λόγου χάριν, *Δορτήρας* μὲν τὰς *tirantes*, *Σύγκαστρον* δὲ τὸ *Μπαούλον*, *Σινωπίδα* δὲ τὴν *laque*, καὶ *Χλιιδῶνας* τὰς *blondes* κλπ. κλπ. Περὶ δὲ τῆς Ὀμπρέλλας ἠμφισβητήσαμεν. Καὶ τοι γὰρ πεπεισμένοι, ὅτι τὰ *Σκίρβρα*, ἅπερ ἔφερον ὑπὲρ κεφαλῆς αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηναίων ἐν τοῖς *Σκίρβαφο* τοῖς τὸ *ἀλάι*, ἦσαν εἶδος Ὀμπρέλλων, προστιμήσαμεν τὴν *Θολίαν*, εἰ καὶ ἀμφιγυσθύντες ἐὰν ἐκρατεῖτο μᾶλλον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ἢ ἐφορεῖτο ἐπ' αὐτῆς.

Ἀφ' ἐτέρως δ' ὀρμώμενοι ἀρχῆς, ἀπεσφύγομεν ἵνα μετονομασώμεν πλῆθος ὕψασμάτων, ὅσα παρωνομοῦνται ἀπὸ τάπων, ἀρκεσθέντες ἵνα ὀρθογραφώσωμεν μόνον ἐνία ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τὸ Ἑλληνικώτερον: *Καμπαρίνιον*, φέρ' εἰπεῖν, τὸ *Cambrai*, *Μουσιλίνιον* τὴν *Mousseline*, τὸ Ὑρλιαν *Αὐρηλιανόν* κτλκ., κατὰ τὸ παρόδειγμα τῶν ἀρχαίων, οἵτινες ὀνόμαζον εἶδη ὕψασμάτων *Αἰμορίδας*, *Καρπασίδας*, *Κυβερικά*, *Ταραντινίδια* κλπ., ἀπὸ τῶν τάπων δηλονότι, ὅπου κυρίως ὑφαίνοντο, ἢ ὅπουθεν ἐφύοντο συνήθως εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Μερικῶν λέξεων ἐτολμήσαμεν τὴν ἐξ ἀναλογίας ὀνοματοθεσίαν, καθὼς τὰς *Δμβαρίδας* (*χούρσια*), τὰς *Διχαλίδας* (*φουρκεττάς*), τὰς *Εὐμαρίδας* (*pantoufles*), τὸ *Κήτειον* (*σπίρμα-ταῖτον*), τὸ *Πετάσιον* (*casquette*), τὸ *Σιφώνιον* (*Zibane*), τὸ *Στιλβωθρον* (*βοῦρτσαν ὑπαδημάτων*), τὸ *Χοάνιον* (*Δουλέν*) κτλκ.

Τὰς πλείστας τῶν λέξεων τούτων ἔδεν συμπεριέλαβον εἰς τὸ ἀνὰ χεῖρας Λεξικὸν, καὶ πεπεισμένοι περὶ τῆς γνησιότητος καὶ ὀρθότητός τ' αὐτῶν. Καθότι ἄλλως ἀνεδεχόμεν, καθὰ πρόπον, νομοθέτου καθήκοντα, καὶ τὴν τὸλμην ἔδεν ἔχω, οὔτε τὴν εὐθύνην ἀναλαμβάνω μόνον ἀρχούμενος μόνον νὰ ὑποδείξω τὸν τρόπον, ὃν νομίζω εἶναι καταλληλότερον.

Τὸ σύνθημα ἐδόθη, τὸ σημεῖον ἐτέθη, ἡ ὁδὸς προδιεχαράχθη. Πρόκειται ἄρα ν' ἀποτελεσθῶσιν οἱ υἱοὶ ἡμῶν, ὅτι ἡμεῖς καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν προεθέμεθα καὶ προδιεγράψαμεν. Ἐργάζομεθα λοιπὸν ἅπαντες ἀνεκδότως, καὶ πρὸ πάντων ἀνευ κρότου καὶ λογομαχιῶν, καὶ μακάριον ὅστις ἐπιζήσας ἀξιωθῇ ποτὲ νὰ γελά με τὰς ἡμετέρας σκιαμαχίας, καθὼς καὶ ἡμεῖς ἀποροῦμεν ἤδη καὶ ὑπομειδιῶμεν ἀναγινώσκοντες τὰς πρὸ ἐβδόμηκοντα ἐτῶν μεταφράσεις τῆς ἐν Βιέννῃ ἐκδομένης ἡμεριδὸς ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Δ. Ἀλεξανδρίδου!

Ἀθήναι, τῇ 3 Φεβρουαρίου 1856.

Σ. Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

τῆς πρώτης ἐκδόσεως.

Η ΠΡΩΤΗ δυσκολία, τὴν ὁποίαν ἀπῆντησα εἰς τὸ ἀνὰ χεῖρας ἔργον, ὑφίσταται εἰς τὸ ἀμφιρρέπες εἰσέτι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς γλώσσης, εὐρισκομένης πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὴν μεταχρῆμιον ἐκείνην θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθησαν ὅλων σχεδὸν τῶν νεωτέρων ἔθνων αἱ γλώσσαι, ὅσα μετέβησαν ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην κατάστασιν, ἀπὸ βίου, οὕτως εἰπεῖν, εἰς βίον.

Παρὰ τὴν δυσκολίαν ταύτην, ἡ νέα Ἑλληνικὴ, πλουτιζομένη ὁσημέραι ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τῆς μητρὸς τῆς, καὶ ἀνατρέχουσα πρὸς αὐτήν, ἔχει καὶ ἄλλην, ὅχι τὸσον ἔσως ἐπαισθητὴν πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους, ὅσοι γράφουν καὶ ὁμιλοῦν, ἐπαισθητοτάτην ὅμως καθ' ἕκαστον σχεδὸν βῆμα εἰς τὸν Λεξικογράφον: Ἄλωσιν λέγομεν, καὶ Ἀλίσκω ἔδεν λέγομεν: Ἀμοιβὴν λέγομεν, καὶ Ἀμείβω ἔδεν λέγομεν: Ποιητὴν καὶ Ποίησιν λέγομεν, καὶ Ποιῶ ἔδεν λέγομεν: Τὰ σύνθετα ἀπὸ προθέσεων ἔχομεν, καὶ τὰς προθέσεις αὐτῶν ἔδεν ἔχομεν: Ἐμπράκτως λέγομεν, καὶ Ἐμπρακτος ἔδεν λέγομεν: Ἄλλο ἐσθίμινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ Ἀποκτῶμαι, καὶ ἄλλο τὸ Ἀποκτῶ παρ' ἡμῖν (*). Τοῦ ἀμφιρρέπου εἰσέτι τούτου τῆς γλώσσης ἀπόδειξιν, πρὸς μυριάδας ἄλλαις, πρόκειται τὸ Κατέχω, τοῦ ὁποίου ἐνῶ εἰς τὴν δικονομικὴν λέξιν Saisir ἔχινεν εὐχρηστος ὁ ἀόριστος Κατέσχον καὶ τὸ ῥηματικὸν ἡ Κατάσχεσις (Saisie), ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ μέλλων ἔδεν εὗρον τόπον νὰ εἰσαχθῶσιν, ἐπειδὴ τὸ μὲν Καθέξω προκαθιερώθη διὰ τὸ occuper, τὸ δὲ Κατέχω διὰ τὸ posséder. Πόση δὲ καὶ πόσοι γελοῖα ἡ ἐκ τούτου σύγχυσις, ἀρκεῖ νὰ ἐμβλέψῃ τις μόνον εἰς τὰ καθημέραν δημοσιευόμενα κατὰ σχετῆρια ἔγγραφα τῶν δικαστικῶν μας κλητῆρων, ἵνα τὸ πληροφορηθῇ.

Ἀλλὰ τὰς ἀνυπερβλήτους καθ' αὐτὰς δυσκολίας ταύτας περιέπλεξαν ἔτι μᾶλλον ἄλλαι παράδοξοι περιστάσεις, ὡς ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἣν εὐρέθη τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ, ἡναγκασμένον μὲν νὰ προσοικειωθῇ τὰς νεωτέρας τῆς Εὐρώπης ιδέας, νὰ μεταφέρῃ ἐπομένως τὰς λέξεις ξένων γλωσσῶν εἰς τὴν ἐδικήν του, μῆτε καιρὸν ἔχον δὲ μῆτε τρόπον περὶ τῶν καταλληλοτέρων τὴν ἐκλογὴν. Ὅθεν καὶ βλέπομεν δημιουργηθείσας λέξεις, καθὼς τὸ Ἀσυνεπὴς (inconsequent), τὰς ὁποίας ἀδύνατόν τις νὰ παρακολουθήσῃ. Καὶ ἔδεν εἶναι μακρὰν ἡμῶν ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν τὸ il se mit à la tête des affaires μετεφράζετο: ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πραγμάτων.

Καὶ τὰ μὲν νεώτερα Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη ἔχουν τὴν εὐκολίαν τοῦ νὰ λαμβάνωσιν ἀπαρατηρήτως ὅσας θέλουν λέξεις ἀπὸ τῶν ξένων γλωσσῶν, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀκολουθοῦντα τοῦ Κικέρωνος τὴν παραγγελίαν: a Grecis licet utare, cum voles, si te latinæ forte deficiant (σχετῆσθαι λέξεσιν Ἑλληνικαῖς, ἐπειδὴν Ῥωμαῖας προχείρους μὴ ἔχωσιν), ἀδιαφοροῦντα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διὰ τὴν ἀναλογίαν, καὶ κανονίζοντα ταύτας πρὸς τὸν ἑαυτῶν τύπον. Ὅθεν ὁ Γάλλος λέγει ὅχι μόνον Anecdote, ἀλλὰ καὶ Anecdotier καὶ Anecdotique· ὅχι μόνον Mystique, ἀλλὰ καὶ Mysticisme καὶ Musticité· ὅχι μόνον Phénomène, ἀλλὰ καὶ Phénoménal: ἀλλ' ὁ Ἕλλην πῶς νὰ εἴπῃ ποτε Ἀνεκδοτικὸς καὶ Μυστικισμὸς (**); Καὶ ἰδοὺ ἡ πρώτη, ἡ μόνη,

(*) Νησιτικὸς ἔδεν εἶναι παρ' αὐτοῖς ὁ Νῆσις, ἀλλ' ὁ Κλωστικὸς (ἐκ τοῦ Νήθω).

(**) Καὶ μ' ὅλον τοῦτο εἶδον μεταφρασμένα ἀρτίως εἰς ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα ὅχι μόνον τὸν Σχολαστικὸν καὶ Ἐμπειρισμὸν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν Βελτιστισμὸν (optimisme)! Ἀπολλὸν ἀποτρέπαι!

ἡ καθαυτὴ αἰτία τῆς πενίας τῆς γλώσσης 'μας, τῆς ἄλλως παρὰ πάσας πλουσιωτέρας* διὸ
ὄχι μόνον οὐδεμιᾶς ἄλλης γλώσσης λέξιν 'δεν δυνάμεθα 'να παραδεχθῶμεν, ἐκτὸς πολλὰ ἀν-
γών, καὶ τούτων μεταπεποιημένων ὅσον ἐνδέχεται, ἀλλ' οὐτε αὐτῶν τούτων τῶν ἡμετέρων
πάντοτε πάσας. Ἐν ᾧ δὲ ὅσας λέξεις 'μας λείπουν, καὶ 'μας λείπουν, κατὰ δυστυχίαν, εἰσέτι
δύο πέμπτα τοῦλάχιστον, ἐκτὸς τῶν ὅσων καθημέραν εἰσάγει τῶν ἰδεῶν ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ
τῆς τυπογραφίας καὶ τοῦ ἀτμοῦ ἄμεσος τῶν ἐθνῶν συγκοινωνία, 'δεν ἔχομεν ἄλλον ἀναπληρο-
σεως τρόπον παρὰ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἀρχαίων, ἢ τὴν δημιουργίαν, κατ' ἀναλογίαν αὐτῶν
ἄλλων νέων.

Γνωστὸν δὲ εἶνε, παρεκτὸς τούτων, ὅτι τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης (ὁμοίως καὶ τῆς
Λατινικῆς) τὸ ἐπικρατοῦν πνεῦμα εἶνε ἄλλο, καὶ ἄλλο τῶν νεωτέρων γλωσσῶν. Τῆς Γαλλικῆς
π. χ., ἡ κυριώτερά ἀρετὴ εἶνε ἡ σαφήνεια, καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνθήκη τῶν λέξεων ἀκολουθεῖ συν-
θῶς τὴν φυσικὴν ἢ εὐθεῖαν ὁδόν, καὶ αἱ ἐλλείψεις, αἱ ἀναστροφαι, τὰ ὑπερβάτῃ εἶνε σχεδὸν
ἀσυγχώρητα. Ἐν ᾧ, ἐκ τοῦ ἐναντίου, τῆς Ἑλληνικῆς ἰδίως ἡ πρωτίστη ἀξία συνίσταται εἰς
'να ζωγραφίῃ, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τῶν λέξεων τὰ αἰσθήματα τοῦ συγγραφέως, τοποθετοῦν
αὐτὰς καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ μέσον καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως, ὅπου τὰς κρίνει καταλλή-
λατέρας ὥστε 'να παραγάγουν τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ διὰ τοῦτο Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς
ἀναφέρει ἐπαινῶν, ὡς σπάνιον παράδειγμα φυσικῆς συνθήκης, τὸ τοῦ Θουκυδίδου: «ἐπιδάμω
» ἐστὶ πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλόντι τὸν Ἰόνιον κόλπον, α καὶ τὸ Προοίμιον τῆς Πολιτείας τοῦ
Πλάτωνος: «Κατ' ἡν χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος τοῦ Ἀρίστανος α. Καὶ τοῦτο οὐ
δυνατὸν ἦτον 'να γένη ἄλλως: καθότι ὅσῃ πλησιέστερος εἰς τὴν φύσιν ὁ ἄνθρωπος, τόσο εὐ-
λώτερον καὶ αἰσθάνεται καὶ ἐμπνέεται. Καὶ καλῶς λέγει ὁ ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ κριτικὸς (**),
» Οἱ τότε ἄνθρωποι οὐ γραπτοῖς, ἀλλὰ γλυπτοῖς καὶ τερπνοῖς εὐκότως ἐξέφερον τοὺς λόγους.
Ὅθεν καὶ τὰ συγγράμματά 'των, καθὼς τὰ ἐκ γρανίτου μνημεῖα τῶν Αἰγυπτίων, μένουσι δια-
νέζόμενα, διότι συνετάχθησαν ὅπως ὧσι κτῆμα ἐς αἰεὶ. καὶ οὐχὶ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆ-
καθὼς λέγει ὁ Θουκυδίδης διὰ τὴν ἱστορίαν 'του.

Οὐ μὴν ἀλλ' ἡ νεωτέρα Ἑλληνικὴ γλῶσσα προώδευσεν οὐχ ἥττον μὲ γιγαντιαία τῇ ἡντι-
μια ἐν διαστήματι τῶν εἰκοσιπέντε ἐτῶν τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας 'μας, ὥστε, ἐξ ἀνά-
γκης κρίνων τις, δύναται 'να εἴπῃ, ὅτι, ἐν πρὸ πεντήκοντα μὲν ἐτῶν ἡ μετάφρασις τοῦ Λεξι-
κῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἦτον ἀδύνατος, δυσκολωτάτη δὲ πρὸ τριάκοντα, καὶ σήμερον
ἥττον ἐπίπονος, μετὰ εἰκοσι ἢ τριάκοντα ἔτη, καλλιεργούμενης καθημέραν τῆς γλώσσης
τῶν λογίων ἀπροκαταλήπτως ἀμιλλωμένων, θὰ ἔχῃ μόνον τὰς ἀναποφεύκτους ἐκάστου ἰδι-
οματος δυσκολίας.

Εἰς τοιαύτην ἄρα τῆς γλώσσης ἀστατον στάσιν ἀναλαβὼν τὴν σύνταξιν λεξικοῦ, καὶ βιασ-
μὸς νὰ στηριχθῇ εἰς ἓνα ὑποινδῆστον ὅρον, ἐπροτίμησα τὸ ὕψος τῶν Ἑφημερίδων καὶ τῶν ἱε-
ρείων. Ἀλλ' ἐφημερίδας λέγων, ἴσως οὐτε ἀνάγκην ἔχω 'να προσθέσω ὅτι ἐννοῶ τὰς συν-
τομένας ὑπ' ἀνθρώπων σεβομένων καὶ ἑαυτοὺς καὶ τὸ ἔθνος 'των, καὶ ὄχι τὰς πατσαβοῦρας
εἰς μερικὸς μάλιστα τῶν ἐφημεριδογράφων 'μας, ὡς προάγοντας καθημέραν τὴν γλῶσσαν
τὸ κρείττον, πρέπει 'να εὐγνωμονῇ τὸ Κοινόν, καὶ μάλιστα ὅταν ὄχι λεξιθροῶσι βόμβον μόνον
ὀνομάτων κενόν, ἀλλ' ὅταν λαμπρὰς ιδέας ἐνδύουν μὲ λαμπρὸν καὶ ζωγραφικὸν ὕψος. Ἀνάγκη
'δεν ἔχω 'να ὀνομάσω τὰς διακρινόμενας ἐπὶ τούτῳ, διότι τὸ Κοινόν ἀποχρώντως τὰς ἐξετι-
μῶν ἔδῃ* ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου 'δεν δύναμαι καὶ 'να παρασιωπήσω ὅτι εἰς ἐφημερίδα, γαυρουμένην
πληθὺς συνδρομητῶν, ἀνέγνων πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν τοιαύτην τινὰ μετάφρασιν: «Ἐγὼ
» καὶ τοὶ προσκολλημένοι εἰς τὴν γῆν ταύτην, ἐνόμισα ἀδύνατον τὴν μὴ προκαίθησιν κινδύνῳ
» τοῦ εἰρημένου μέτρου, καὶ τὴν μὴ καταφρόνησιν συντάγματος καὶ βήματος, συγκατατε-
» των ἀρχεῖσθαι πικρὰ διατειγισμάτων α. Ἐρωτῶ τώρα ὄχι τοὺς μὴ γνωρίζοντας Γαλλικά, δι-

* Ἐν τῇ περὶ εὐφραδείας. (**) Περί συνθ. ἔνομ. σ. 208. ἔκδ. 'Ρεῦσκίου.

τοὶ ἀδυνατοῦν, εἶμαι βέβαιος, 'να συλλάβουν ἀπλῶς ἰδέαν τῶν λεγομένων' ἀλλὰ τοῦς δῆμονας ἐντελῶς τῆς Γαλλικῆς διαλέκτου, ἂν δύνανται 'να μαντεύσουν τί θέλει νὰ εἴπῃ ὁ δαιμόνιος Λαμαρτίνος, τοῦ ὁποίου τοὺς λόγους μεταφράζει δῆθεν ὁ μεταφράσας, καὶ μεταφράσας ἐκ τούς Ἑλλήνας τῶν ἐπαρχίων, διὰ τὸν λαόν, διὰ τὰ καφενεῖα! Ἰδοὺ οἱ λόγοι τοῦ ῥήτορος: » J'avoue qu'il m'a été plus facile de croire à la toute-puissance de l'honneur national pour sauver mon pays, qu'à la sincérité, à la liberté des institutions et d'une tribune dominée un jour par des bastions ». Καὶ διὰ τοῦτο δικαίως ἐλεγεν ὁ μακάριος Λοραῖν (*): » Τί ὠφελεῖ τῶν ἀλλοτρίων γλωσσῶν ἡ εἰδήσις, ὅταν λαμβάνῃ τις ἀπ' αὐτὰς ὅχι ὅ,τι δύναται νὰ διορθώσῃ, ἀλλ' ὅ,τι διωστρέφει καὶ ἀσχημίζει τὴν γλῶσσάν του; »

Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσω εἰς τὰς περαιτέρω περὶ γλώσσης παρατηρήσεις, ὀφείλω 'να φέρω μί-
 ρον παράδειγμα, ὡς πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ ἀνὰ χεῖρας Λεξικοῦ καὶ τῶν Λεξικῶν τῶν K. K. Planché καὶ Alexandre. Γνωστὸν εἶνε ὅτι τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς πολλὰς λέξεις διέτηρσε ἢ ἐν νεωτέρᾳ, ἀλλ' ἢ ἐκ τῶν διαφόρων αὐτῶν σημασιμῶν 'δὲν δίδωσεν εἰμὴ ἢ ἡ δύο, ἢ ἐπέδωκεν εἰς αὐτὰς ἄλλην ἐκδοχὴν, τὴν ὁποίαν 'δὲν εἶχον ('δὲν γνωρίζομεν τοῦλάχιστον ἐὰν εἶχον) εἰς τὴν ἀρχαίαν. Αἱ λέξεις π. χ. Ἀβέβαιος καὶ Ἀβεβαιότης ἐρμηνεύονται εἰς τὸ Λεξικὸν τοῦ Planché: qui n'est pas stable (fixe): instabilité: ἐν ᾧ σήμερον 'δὲν 'τὰς μεταχειρίζομεθα, εἰμὴ εἰς μόνον τὴν σημασίαν τοῦ incertain καὶ incertitude, καὶ ἡ ἐρμηνεία αὕτη 'λείπει ἀπὸ τὰ λεξικά ταῦτα, διότι καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἰδίωμα 'δὲν ἦτον ἐν χρήσει. Τούτου τεθέντος, ἐπι-
 ται ὅτι ὅσας λέξεις 'δὲν περιέχει τὸ Λεξικόν μου, καὶ μ' ὅλον τοῦτο πολλοί, καὶ αὐτὸς ἐγὼ πρῶτος, ὅχι μόνον γράφοντες, ἀλλὰ καὶ λαλοῦντες, 'τὰς μεταχειρίζομεθα σήμερον, αὐτὰς ἀνα-
 ζήτῃς εἰς τὸν λεξικὸν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς: διότι τὸ ἐμὸν τοῦτο ἔχει ὡς βάσιν τὸ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Ἡ παρατήρησις αὕτη εἶνε μάλιστα ἀναγκαία ὡς πρὸς τοὺς Ἑλληνίζοντας Γάλλους καὶ ἄλλους τῶν Εὐρωπαίων, ὅσοις μέλει τῶν ἡμετέρων, καὶ τῶν ὁποίων χάριν οὐχ ἦττον ἐπιλοπο-
 νίθῃ τὸ ἔργον: διότι αὐτοὶ ἰδίως, μὴ γνωρίζοντες τὰ καθημέραν μετακινούμενα μεθόρια τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς, ἴσως ζητήσουσιν 'να μεθερμηνεύσουσιν διὰ μόνου τοῦ Λεξικοῦ μου τὴν ἐξῆς, π. χ., περικοπὴν τοῦ ἀρτίως ἐκδεδωμένου πονήματος τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκονόμου τοῦ πάνυ: » Μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν γλωσσογράφων καὶ σχολιαστῶν κατέβη ἡ ταλαίπωρος τῶν περὶ τὸν Ὀδίων πολυιδιόσυνη, καρτερικῶς ἀκαθολογοῦσα, ἢ καὶ σκαλεῦσασα, ὡς ἂν ὕρσι κεκορε-
 σμένη, μήπως εὖροι τι καὶ παρ' αὐτοῖς ὑπολαβῇ ὃν κοσσυμάτιον... ὅπως παραβῇ καὶ τοῦτο » τοῖς ἀναγνώσταις, ὡς τρωγῶλον ὑπερμαζώσης καὶ δυσορέκτου περιεργίας. »

Σήμερον ἡ γλῶσσα ρυθμίζεται ἀκόμη, 'δὲν ἔχει ὅρον ἀκρίβειας: ῥητόν, ἀλλ' εἶνε ἀνετός, ἰδιό-
 τροπος, καὶ διὰ τοῦτο ἕκαστος μεταφράζει κατὰ τὸ δοκοῦν, καὶ ὁ αὐτὸς περὶ τῶν αὐτῶν μετα-
 χειρίζεται ἄλλοτε ἄλλας λέξεις, καὶ τοῦτο ὅχι μόνον εἰς ἔγγραφα ἐσήμερα καὶ ἀσήμερα, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐσαεὶ βιωσόμενα. Τὸ 1349 ἄρθρον τοῦ Γαλλικοῦ Πολιτικοῦ Νόμου μετεφρά-
 σθη ἄλλως παρ' ὅ,τι εἶχεν ἤδη μεταφρασθῇ εἰς τὸ 272 τῆς Πολιτικῆς 'μας Δικονομίας. Ὅσοι εἰς τὴν γλῶσσαν τότε μόνον θὰ τεθῇ, ὅταν συσταθῇ Ἀκαδημία, ἔργον ἔχουσα τὸν κανονισμὸν τῆς γλώσσης καὶ τὴν σύνταξιν Λεξικοῦ, ὁποῖον τὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Γάλλων. Ἔως τότε δὲ ὁ Λεξικογράφος 'δὲν ἔχει ἄλλον ὑπογραμμὸν παρὰ τὸ ὡς ἔγγιστα καὶ τὸν μέσον ὅρον.

Ἰνα ρυθμισθῇ ἐντελῶς ἡ γλῶσσα, ἀπαιτεῖται 'να ρυθμισθῇ πρῶτον ἡ κοινὴ, 'να σχηματι-
 σθῇ ἐθνικὸν πνεῦμα, 'να ἀναφανῶσι πρὸ πάντων ἐξοχοὶ συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων ἡ μοῦσα, ἐπι-
 νερούσα ἀμέσως ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἀνανεῶσι τὰς ἀπηρχαιωμένας λέξεις, πολιτογραφεῖ ἄλλας
 ναι, γονιμοποιεῖ τὰ ἀγονιώτερα αὐτῶν μέρη, πλουτίζει τὰ ἀπρόωτα, μεταποιεῖ ἐπὶ τὸ ἀρ-
 μονικὸν τὰ τραχύτερα, καθίστησιν, ἐνὶ λόγῳ, τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται, γλῶσ-
 σαν παντὸς τόπου, παντὸς χρόνου καὶ πάσης τέχνης.

Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀναντιρρήτος ὑπεροχὴ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης εἰς τὰς ἡμέρας 'μας. Ἀφ' οὗ ὅτι

(*) Αὐτοσχέδ. Στοιχ. εἰς Αἰλιανὸν κτλ.

τῶν νεωτέρων ἰδεῶν, τὰς ὁποίας ὁ γίγας τοῦ αἰῶνος παρεξέτεινεν ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῶν Πυλῶν ἄχρι τῶν θόλων τοῦ Κρεμλίνου, ἐπέβαλεν ἐαυτὴν εἰς ὅλων τῶν νεωτέρων ἐθνῶν τὰς θιμοειτίας, κατέστη, ὅχι μόνον διὰ τῆς μούσης τῶν Φενελώνων, τῶν Μοντεσκίων, τῶν Βυφφόνων τῶν Οὐόλταίρων, τῶν Βερνζέρων, καὶ μυρίων ἄλλων, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῶν ἀκόμη τῶν περὶ ἱματισμὸν καινοτομιῶν, καὶ διὰ τοῦ τρόπου τῆς οἰκιακῆς συμπεριφορᾶς, καὶ δι' ὅλων ἀπὸ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν πλεονεκτημάτων, τὸ κοινόν, οὕτως εἰπεῖν, νόμισμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἔθνη συναλλάσσουσι πρὸς ἄλληλα τὰς ἰδέας τῶν, τὸ παγκόσμιον διαβατήριον τοῦ κοσμοπολίτου ἀνθρώπου τοῦ 19. αἰῶνος.

Οἱ Ἕλληνες ἰδίως, μετὰ τὴν ἀπόκλισιν μάλιστα τοῦ συντάγματός μας, ἔχομεν καὶ ἄλλοις οὐσιαστικότεραν καὶ εὐγενεστέραν προσπαθείας αἰτίαν ὥς πρὸς τὸ Γαλλικὸν ἔθνος. Εἰς τίνος ἡμῶν καρδίαν ἔδεν ὑπάρχει ἐγκεχαρκαγμένον ἀνεξαλείπτως τὸ αἰσθημα αἰδίου ἐγνωμοσύνης διὰ τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν συμπάθειαν τῶν Γάλλων, συμπάθειαν τοσοῦτο μᾶλλον πολύτιμον, ὅσον ἔδεν ὑπαγορεύεται εἰμὴ ὑπὸ τοῦ ἀφιλοκερδοῦς αἰσθήματος ἐκείνου, τὸ ὅπολον ἐμπνέει ἢ ἐλευθερία καὶ μόνη; ὥστε περὶ αὐτῶν δύνανται τις προσφυστάτα ἵνα εἴπῃ ὅτι, ὅτι ἔλεγεν ὁ Περικλῆς περὶ τῶν συμπολιτῶν του, ὅτι «οὐ τοῦ ξυμφέροντος μᾶλλον λογισμῷ, ἢ τῆς ἐλευθερίας ἡ πιστῇ ἀδελφῇ τινα ὠφελοῦσιν» (*). Ἡ γλῶσσα ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλαλήθησαν καὶ ἐζητήσαν ὑπὲρ τῶν ἀναξιοπαθούντων Ἑλλήνων τόσα καὶ τόσα, εἶνε σπουδῆς ἀντικείμενον, τοῦτο καὶ μόνον ἴσως, εἰς πάντα Ἑλληνα. Πού ἔμεινε πλέον, ὅταν, παρεκτὸς τῆς ἐγνωμοσύνης ὑπαγορεύῃ τὴν γνῶσιν ταύτης καὶ τὸ συμφέρον ἐκάστου, εἴτε περὶ τοὺς λόγους καὶ τὰς ἐκστάσεις ἔχει, εἴτε περὶ τὰς τέχνας καὶ τὴν ἐμπορίαν παπταίνει, εἴτε καὶ τέρψιν ἀπλῶς θηρεύει;

Εἰπον, καὶ εἶνε ἀναντιρρήτον, ὅτι ἵνα ἀναπληρώσωμεν τὸ ἐλλείπον τῆς ὕλης, ὅσης ἔχοντες ἀκόμην ἀνάγκην πρὸς μόρφωσιν τῆς σημερινῆς μας γλώσσης, θὰ δημιουργήσωμεν λέξεις, λοιπὸν θὰ μεταφράσωμεν τὰς τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἐπὶ τὸ Ἑλληνικόν, καὶ τοῦτο κάμνομεν. Αἱ τίς ἔδεν γνωρίζει ὅτι ἡ μετάφρασις, καὶ πολὺ μᾶλλον ἡ δημιουργία τῶν λέξεων, ἔδεν εἶνε τυγχόντος ἔργου; Καὶ ὅτι ἄλλως, ἀναγκασμένοι ἵνα ἀρῶμεθα μετὰ τῶν ἰδεῶν καὶ τὰς φράσεις ἂν ὅχι καὶ τὰς λέξεις τῶν ξένων, θὰ σχηματίζωμεν γλῶσσαν, Ἑλληνικὴν μὲν ὡς πρὸς φθόγγους καὶ τὸν σχηματισμὸν τῶν φωνῶν, ἀλλ' ἐνδεδυμένην, οὕτως εἰπεῖν, Εὐρωπαϊκῇ, θὰ καταστήσωμεν ἐπὶ τέλους Ἕλληνες μὲν ὡς πρὸς τὰς λέξεις, Γάλλοι δὲ ἢ Ἀγγλοὶ κτλ. πρὸς τὰς φράσεις, καὶ μάλιστα ἂν ἐπιμένωμεν, καθὼς οἱ πλείότεροι συνεθίζουσιν, εἰς τὸν φθόγον τῆς ξένης λέξεως, μὴ τολμῶντες ἵνα ξεκαλλήσουν ἀπὸ τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν αὕτη ἐμφανίζει.

Καθὼς εἰς κάθε γλῶσσαν, ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν (περὶ ἧς ἰδίως ἤδη ὁ λόγος), ἔχουσιν φράσεις, τὰς ὁποίας ἀνείκεις, ἀνείκεις ἐνοῶ σεβόμενος τὸ Κοινόν, ἔδεν θὰ μεταφράσῃ ἀπὸ καὶ πολὺ ὀλιγότερον θὰ μεταφράσῃ κατὰ λέξιν. Ὁ Πασχάλ λέγει πού: «L'homme n'est qu'un Ange ni Bête, et le malheur veut que, qui veut faire l'Ange, fait la Bête»: Μεταφράζεται τοῦτο; ἢ τὸ ἐξῆς τοῦ Bernardin de Saint-Pierre: «Qu'aurais-je fait... parmi les docteurs titrés et non titrés, qui se sont approprié le droit de franc-parler, n'est de m'y renfermer, comme je fais souvent, dans mon franc-taire»? Ὁ Γαλλὸς λέγει περὶ συγγραφέως ἢ καὶ συγγράμματος, περιπεσόντος εἰς χεῖρας ἀφύων καὶ ἀνηλεῶν τῶν, il fut condamné aux bêtes, καταδικάσθη εἰς τὰ θηρία: Ἀλλ' ἡ λέξις θηρίον ἔδεν ἐκφράσῃ συγχρόνως τὴν δύναμιν τοῦ Γαλλικοῦ bête, ἀνθρωπος κτηνώδους νοός, ζῶον, κνώδαλον.

(*) Θουκυδ. Βιβλ. Β'.

(**) Καθὼς συνέθη περὶ τὸ Feuilleton, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπαρθεῖς ἢ ἰδέα τοῦ φύλλου, μεταχειρίζεται καὶ τὴν Ἐπιφυλλίδα, καὶ τὴν Παραφυλλίδα, καὶ τὴν Ἑποφυλλίδα, καὶ ὅλα τὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων. Τὸ Feuilleton, ἐν τούτοις, ἔδεν ἵμεινεν ἀφρον, διότι παρήγαγε τὸ Feuilletoniste, περὶ τοῦ ὁποίου τί θὰ κάμω; τῶν φυλλίδων οἱ φίλοι, ἐγὼ ἔδεν γνωρίζω· γνωρίζω ὅμως πῶς ἔχει δίκαιον ἢ ἱταλικὴ προποικία: traduttore traditore!

λαμβάνω ὡς παράδειγμα τὴν ἐπομένην περικοπὴν αὐτοῦ τούτου τοῦ Bernardin, καὶ τὴν παρὰ ἄλλω πρὸς τὴν μετάφρασιν τοῦ Κυρ. Πικίλου, ἑνὸς τῶν δοκιμοτέρων μεταφραστῶν μίαν

» Des marchands de toute espèce y déployèrent les plus riches étoffes de l'Inde: e superbes basins de Gondelour, des mouchoirs de Poliacate et de Mazulipatan, des nousselines de Dacca, unies, rayées, brodées, transparentes comme le jour; des bassins de Surate d'un si beau blanc, des chittes de toutes couleurs et des plus rares, à fond sablé et à rameaux verts. Ils déroulèrent des magnifiques étoffes de soie de la Chine, des lampas découpés à jour, des damas d'un blanc satiné, d'autres d'un vert de prairie, d'autres d'un rouge à éblouir, des taffetas roses, des satins à pleine main, des pekims moëlleux comme le drap, des nankins blancs et jaunes, et jusqu'à des pagnes de Madagascar ».

Πρὸς τὴν μετάφρασιν ταύτην, γενομένην πρὸ τοῦ γνωστοῦ Μυθιστορήματος τῶν Παρισίων Μυστηρίων τοῦ Eugène Sue.

»... Toutes ces pièces... avaient pour ornements.. des groupes de biscuit ou de terre cuite de Clodion, et sur leurs socles de jaspe ou de brèche antique quelques précieuses copies des plus jolies groupes du Musée, en marbre blanc. Joignez à cela l'éclat, pour perspective, les verts profonds d'un jardin touffu, solitaire, encombré de fleurs, peuplé d'oiseaux, arrosé d'un petit ruisseau d'eau vive, qui avant de se répandre sur la fraîche pelouse, tombe du haut d'une roche noire et agreste, y brille comme un pli de gaze d'argent, et se fond en lame nacrée dans un bassin limpide ou de beaux cygnes blancs se jouent avec grâce ».

καὶ ἀφίνα εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἀναγνώστου τὸ σμύρασμα περὶ τῆς δυσκολίας τῶν μεταφράσεων καὶ περὶ τῆς προόδου τῆς γλώσσης.

ἵνα μεταφέρῃ τις, καθὼς πρέπει, λέξιν ξένην εἰς τὸ ἰδίωμα 'του, ἀπαιτεῖται 'να γνωρίζῃ κατὰ βάθος τὰς δύο γλώσσας καὶ ἄλλας δύο ἢ τρεῖς ἀκόμῃ, καὶ τὴν λατινικὴν ἐπὶ πάντι: ἢλλ' ὅλα ταῦτα 'δὲν ὁκ εὐκολοῦν πάντ᾽ ἅπασιν τὸν ἐξελληνισμὸν τῶν λέξεων perfectibilitè, dégenérescent, détromper, désabuser, κτλ.

Ἄς παρατηρήσωμεν ἤδη πῶς μεταφράζουσιν τῶν ξένων ἑθνῶν οἱ μεταφρασταί, πῶς μεταφράζουσιν ἰδίως οἱ μεταφράζοντες ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ: » Καὶ μετατίθησι τὴν ἀνὴν ἀπὸ

» (Εἶδομεν) παντοίους ἐμπόρους ἀνοίγοντας τὰ πλουσιώτερα Ἰνδικὰ ὑφάσματα, τὰ θαυμάσια βάζινα τῆς Γονδελοῦρας, μανδύλια τῆς Παλιακάτης καὶ τῆς Μαιτωλλίας, μουσελίνα τῆς Δάκης, μονοχρώματα, ραβδωτὰ (ἰταλοχρδαῖστί βεργάτα), κεντητὰ διαφανέστατα βαμπακερὰ τῆς Σουράτης λευκώτατα, ἰνδοθόνας παντοῖου χρώματος καὶ τὰς πλέον σπανίας μ' ἑδαφος ἀμμοειδὲς καὶ μὲ πράσινα κλωνάρια. ἔξετύλιξαν μεγαλοπρεπέστατα ὑφάσματα τῆς Κίνας, λαμπρά διατυτὰ, δαμάσια λευκὰ καὶ στιλπνὰ, ὡς ἡ γλῶσση τῶν λιθαδίων, ἄλλα δὲ καταστράπτοντα τὴν ὄρασιν μὲ τὴν ὀξείαν αὐτῶν ἐρυθρότητα, σπρικὰ ροδόχροα, ἀτλάζια πυκνὰ, πεκίνα μαλακώτατα, νυκίνα ἀσπρα καὶ κίτρινα, τελευταῖον ἕως καὶ περιζώματα τῆς Μαδαγασκάρ ».

»... Ὅλα τὰ δωμάτια ταῦτα... ἔχον ὡς στολισμοὺς... ὁμίλους ἀνθρωπίων τῆς ποικιλαστικῆς τέχνης τοῦ Κλωδίωνος, καὶ σποράδην, ἐπὶ υποβάθρων λάσπεος ἢ ἀμυγδαλίτου ἀρχαίου λίθου, πολυάπανά τινα διὰ λευκοῦ μαρμάρου ἀντίτυπα τῶν θελκτικωτέρων βασιλῶν τοῦ ἀποκρόφου Μουσείου τῆς Νεαπόλεως. Εἰς ταῦτα προσθέσαστε τὴν τέρψιν τῶν ὀφθαλμῶν, ἔχοντων ὑπ' ὅψιν ἐν ὄρα θέρους, τὰς σμαραγδίνους γλαφυρότητας κίπου δασυφύλλου ἐρημικοῦ, βρύνοντος ἀπὸ ἄνθη, κατοικουμένου ἀπὸ πτηνὰ πολυποικίλα, διαδρεγομένου ἀπὸ μικρὸν βυζίκιον ὑδατος ζῶντος, τὸ ὅποιον, προτοῦ νὰ διαχυθῇ ἐπὶ τοῦ δροσεροῦ λειμῶνος, καταλείβεται ἐκ τοῦ ὕψους βράχου τινὸς μέλανος καὶ ἀγροτικοῦ, λάμπει ἐπ' αὐτοῦ ὡς λεπτοῦρης ταινίας ἐξ ἀργύρου, ἔπειτα δὲ εἰς μαργαριτωδὲς μεταβαλλόμενον ἔλασμα χύνεται ἐντὸς δεξαμενῆς διαυγαστάτης, ὅπου ὠραῖοι κύματα ὡς τὴν χιόνα λευκοὶ πλέουσι μετὰ χάριτος ».

ἡ τῆς ἀνδραγαθίας ἐπὶ τὴν γυναικωνίτιν (Μάξ. Τυρ. Δ'): on fait tomber le sceptre qu'onouille. ἡ ὄρνιθας εἶχε τῶν ἡδὺ φεγγομένων τὸ ὄρθριον δὴ τοῦτο (αὐτ. Ζ'): il avait des oiseaux, de ceux qui sont dressés à donner agréablement le bonjour avec leur langage, (μετάφρασις τοῦ K. Combes-Dounou). Τοῦτο ἐγὼ νομίζω καὶ ὀνομάζω μετάφρασις. Ἀλλὰ πόσον μακρὰν ἀπέχει τοῦ 'να σιέπτηται οὕτως ὁ μεταφράσας un huit de cœur (ἐν ὁλίᾳ τῆς κούπας), ὁ κατὰ καρδίαν!!

Καὶ 'δὲν εἶνε μόνον ἡ ἀσχημία τῆς ἐννοίας, ἀλλ' εἶνε πολλάκις καὶ ἡ ἀσάφεια, καὶ μάλιστα εἰς πράγματα οὐσιώδη, ὅποια τὰ περὶ τὴν νομοθεσίαν: Les néologismes dont il aime à risquer son style, μεταφραζόμενον καθὼς μεταφράσθη παρὰ τινος: αἱ νεολογίαι μὲν οὐ ποίαις φιλεῖ νὰ καταπυκνῇ τὸ ὕφος του: εἶνε βεβαίως Ἑλληνικόν, Ἑλληνικώτερον καὶ ὅλους ὅλων τῶν γραμματικῶν τῶς τύπους, ἀλλ' οὐχ ἤττον εἶνε ἀνούσιον, ἀνυπόφορον ἔχει τι τὸ ὅποῖον ἀνατρέπει τοὺς στομάχους, καθὼς λέγει ὁ Δικταρνασσέας, καὶ ὁ μωνὼν εἰς ἐκεῖνον ὅστις, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τοῦτο, ἐπιχειρεῖ νὰ μεταφράσῃ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὁμοῦ εἰς τὰ τοιαῦτα 'δὲν εἶνε ἴσως τόσον ἐπιβλαβές, ὅσον ὅταν ὁ νομοθέτης περὶ πραγμάτων ἀφορώντων τὰ καθημερινὰ συναλλάγματα καὶ τὰς κοινωνικὰς σχέσεις, ἡ ἀγάλλα (λέγει ἡ μετάφρασις τοῦ Πολιτικοῦ τῆς Γαλλ. Νόμου, βιβλ. Β' κεφ. α. ἀρθρ. 5) εἶνε ἀκίνητα ὅταν εἶναι τεθειμένα εἰς θήκην κατασκευασμένην ἐξ ἐπίτηδες α' ἐδῶ ἔκκεν ἔχει δίκαιον 'ν' ἀπορήσῃ πῶς εἶνε δυνατόν, ἀγαλμα τεθειμένον εἰς θήκην, 'να ᾖ ἀκίνητον. Ἀλλ' ὁ Νόμος λέγει μήθε, σπῆκον, θυρίδα, ἢ ὅπως ἄλλως θελήσῃ τις 'να τὴν ὀνομασῇ καὶ ὁ μόνον ἡ μετάφρασις εἶνε σαφής, καὶ τὴν σαφήνειαν, κατὰ τὸν Γαλλικόν (*) α, ἢ τοι μίαν μὲν ἀρετὴν θεῶν εἶναι, ἢ πρῶτην γε τῶν ἄλλων ἀπάσων τῆς κατὰ φύσιν ἐρμηνείας. α

Ἀλλ' ἐδῶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ νομοθεσίας, 'δὲν εἶνε ἀκαιρὸν ἴσως νὰ ἐπιστήσωμεν ἐπὶ τὴν προσοχὴν 'μας εἰς τοῦτο τὸ ἀντικείμενον. Ὅτι ἡ νέα τῆς Ἑλλάδος νομοθεσία, μετάφρασις καὶ ὁλοκληρίαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν νομοθεσιῶν, ἐπλούτισε τὴν γλῶσσάν 'μας μὲ πλῆθος νεολογιῶν τῶν πλειοτέρων καὶ ἀπρηχαιωμένων, εἶνε πασιδῆλον, καὶ ὁμολογούμενον ὅτι, ἐξαιρουμένων εἴκοσιν ἢ τριάκοντα, ὅλοι εἶνε ἑλληνικώτατοι, προσφύεσται καὶ τὸ ὅτι, μὲ ὅλα ταῦτα, χωρὶς τῆς ἀνάγκης, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ λαὸς 'να τὰς συνειθίσῃ, παρὰ τὸ ἐπιθυμῶν εἰσαχθῇ καὶ γενῇ πάγκοινοι. Χάρις ὀφείλεται διὰ τοῦτο εἰς τὸν τότε ὑπουργὸν δικαιοσύνης, ὅστις, κάτοχος αὐτὸς τῆς πατρίδος φωνῆς καὶ δύο ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν διαλέκτων, κατῴρθωσεν, ἐργαζόμενος μόνος, 'να ἀναπληρώσῃ, εἰς τόσον ὀλίγου καιροῦ διάστημα, τὸ τοῦτο κενόν, καὶ 'να τὸ ἀναπληρώσῃ μετὰ τοσαύτης ἐπιτυχίας. Ἰσως, ὅταν κατευνασθῶσι οὐτελλὰ τῶν παθῶν, καὶ ἡ κρίσις ἐκάστου μείνῃ ἀβολωτέρα, ἐκτιμηθῇ ἀνηκόντως ἡ οὐσιμὴ στήλη αὕτη ὑπηρεσία.

Ἀλλὰ πόσας δυσκολίας, πόσας προλήψεις ἔπρεπε 'να νικήσῃ ὁ ὀνοματοθέτης! Ἐνθυμῶμαι ὅταν εἶχε προτείνει τις 'να μεταφρασθῇ τὸ en cas de récidive ἐν ὑποπαραπῇ, πόσος ὅσος εἶχε γένῃ μετὰ μερικῶν σφόδρα Κοραϊστῶν νομολόγων 'μας! Ἀλλ' ὁ μεταφραστὴς ὡς ποῖων, ἀδιαφόρησε πρὸς τὰς παραλόγους ἐνστάσεις, καὶ ἡ λέξις ἔμεινε, καὶ ὅα μείνῃ, ἐλθέτω διότι ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς τὴν εὐφωμίαν καὶ τὸν ἑλληνισμόν, τὰ δύο ταῦτα συμβεβηκότα, τῶν ὁποίων συνηγομένων, ἀδύνατον 'να ὀρθοποδήσῃ ποτὲ ἡ γλῶσσα. Τὸ περιεργότατον εἶνε ὅτι, ἐκτὸς τῶν ὀμιλούντων ἐν γνώσει περὶ τοῦ πράγματός, τῶν ἀρμόδιων περὶ γλωσσικῶν, ἀνακαταθέσαν καὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων τὸ ἔργον εἶνε πᾶν ἄλλο μᾶλλον, παρὰ ἡ φιλολογικὴ. Ὁ Κύριος Α. Πάλμας, π. χ., ἀνὴρ σεβαστὸς ἄλλως διὰ τὰς νομικὰς 'του γ' καὶ τὸν φιλελληνισμόν 'του, καλῶν τὴν λέξιν Εἰσαγγελεὺς παρὰ τῇ Ἀρείῳ Πάγι ἀνάγκῃ καὶ (!!!) πολλὰ δημοκρατικῶν, ἐπρότεινε ἀντ' αὐτῆς... τί νομίζετε; τὸ 'να ἀνακατεπίτροπος!!

(*) Περί κρέας. τῶν ἀπλ. φαρμ. βιβλ. Θ'

ὅλας αὐτὰς τὰς δικανικὰς λέξεις, καθὼς καὶ τὰς τῆς μεταφράσεως τοῦ Πολιτικοῦ τῆς Γαλλικῆς Νόμου, ὡς καθιερωμένας ἤδη διὰ δωδεκαετοῦς χρήσεως, κατεγώρισα εἰς τὸ λεξικόν μου, κυρουμένων τινῶν, αἱ ὁποῖαι ἤ δὲν μεταφράσθησαν παντοῦ ὁμοιομόρως, ἀλλ' ὑπὸ τούτου μὲν μεταφρασθῶν ὁῦτως, ὑπ' ἐκείνου δὲ ἄλλως, καὶ ἐνίοτε ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τούτου ἄλλοτε ἄλλως, ὡς π. χ., τὸ *déferer*, μεταφράσθην εἰς μὲν τὸ ἄρθρ. 142 τοῦ Πολιτ. Νόμου ἀνατίθεται, εἰς δὲ τὸ 731 δίδεται, εἰς δὲ τὸ 1357 ἐπάγεται, καὶ εἰς τὸ 1370 ἐπιβάλλεται (*)· εἶνε πάντα καινοφανεῖς καὶ, ἐκτὸς τούτου, ἀπαντῶνται καὶ σπανίως, καθὼς τὸ ἀναγγελτῆρον, ὁ Δεξιλόγος κτλ.

Εἰς τὴν μετάφρασιν ἰδίως τοῦ Πολιτικοῦ τῆς Γαλλίας Νόμου εἰσῆχθησάν τινες λέξεις, Ἑλληνικαί, ἂν θέλετε, καὶ σφόδρα Ἑλληνικαί, ἀλλὰ, κατὰ δυστυχίαν, ἔδεν ἀρκεῖ τούτο, καθὼς καὶ προηγουμένως εἶπον· Διότι αἱ μὲν ἐξ αὐτῶν, καθὼς τὸ Σῖνος, τὸ Πῆμα, ἡ Δῆλησις, ἡ Αἴζησις, Συνημοσύνη κτλ., ἀπαιτοῦν προσέτι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῆς χρήσεως καθ' ἑρῶσιν· αἱ δὲ, καθὼς ἡ Ἀντιβαδίασις, ἡ Λοιπάς, ὁ Ἐγκυρος, τὸ Ἐνυποθήκως καὶ τινες ἄλλαι, ἔχουν τι ἀναιολόγητον μὲν, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἀπαρέσκον, ἴσως διὰ μόνην τὴν συνήχην, εἰς τὸ ὅποιον ὅμως δὲν πρέπει· ἵνα ἀδιαφοροῦν οἱ ὀνοματοθετοῦντες Ἑλληνιστί. Εἰς μερικὰς ἐξ αὐτῶν παρατηρεῖται αἱ ἄλλη ἑλλειψίς, ὅτι τὰ ἀπ' αὐτῶν σύνθετα καὶ παράγωγα· δὲν εἶνε δυνατόν ποτὲ να συνθεσθῶν, ἔστω καὶ ἐπιβεβλημένα ὑπὸ τοῦ Νόμου. Τὸ Σῖνος, π. χ., συνεπιφέρεται ῥῆμα τὸ εἶναι, τοῦ ὁποίου ὅμως τὴν μετοχὴν Σεσιμμένος, ἰσὲς, ἀπαντωμένην εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ 1854 ἄρθρου τοῦ Πολιτικοῦ νόμου, ποτὲ δὲ μὴ προσπαθῆσαι κανεῖς· ἵνα εἰσαγάγῃ, διότι θὰ ὑποτύχῃ. Τοιαύτη εἶνε ἡ φύσις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ ἴσως καὶ ὅλων τῶν ἄλλων γλωσσῶν· ὑπάρχει τι ἀνεξήγητον, τὸ ὅποιον ἀποκρούει ἐνίοις ἴσους, ἐνίας φράσεις, καὶ διὰ τοῦτο παρατηροῦμεν μὲ πύσιν προσοχὴν οἱ πρόγονοί· μας· τοὺς ἀπέφευγον. Καὶ δὲν λέγομεν τοὺς ῥήτορας, τὸν Πλάτωνα, τὸν Λουκιανόν, τοὺς ἐπιτηδεύοντας τὴν Ἀττικὴν καλλιπέειαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ τολμηρότερος καὶ δεξιώτερος τῶν ἀρχαίων ὀνοματοπλάστης, ὁ μέγας Ἀριστοτέλης, ἐν ὧς πολλά, ὡς ἔχων ὑπ' ὅψιν κυρίως τὴν ἐπιστήμην, ἀδιαφορεῖ περὶ τὴν εὐφωνίαν, μερικὰς λέξεις ἀπέφυγεν ἐξεπιτηδὲς· ἵνα παραδεχθῇ. ὁ Τῶν ζῶων (λέγει εἰς τὸ Α'. βιβλ. τῆς περὶ ζῶων ἱστορίας του), τὰ μὲν νυκτερόβια, ὅλον γλαῦζ· τὰ δὲ, ἐν τῷ φωτὶ ζῆα. διατὶ ὄχι ἡμερόβια; ὁ Εἰσὶ δὲ τῶν ὀρνίθων (αὐτ. βιβλ. Θ'. 77) οἱ μὲν, κονιστικοί· οἱ δὲ, λουδοῖαι· διατὶ ὄχι λουστικοί, μ' ὅλον ὅτι εἰς ἡμᾶς τοῦτο φαίνεται καὶ φυσικώτερον καὶ καλλιφωνώτερον; διὰ τὸν αὐτὸν πάντως λόγον, διὰ τὸν ὅποιον καὶ τῶρα ἡ λέξις, π. χ., Χρήστης· δὲν θὰ παρεῖσαχθῇ, ὄχι χάριν τοῦ Χριστοῦ, καθὼς λέγει ὁ Κ. Πάλμας, ἀλλὰ χάριν τοῦ Κυρ Χρήστου.

Παράδειγμα ἀκυρολεξίας καὶ τῆς ἐκ ταύτης ἀσαφείας, ἔφερα ἀνωτέρω τὴν λέξιν *niche*· ἄλλο τοιοῦτο παράδειγμα πρόκειται τὸ Πτωχεύω, τὸ ὅποιον ἐσήμαινε κυρίως, καθὼς γνωρίζομεν, τὸ Ζητεῖν (ὁ Πτωχὸς βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν, ἢ κατ' ἀγροῦς, δαίτα πτωχεύειν, α Ὀδυσ. Β, 19): Τί ἔχει· ἵνα κάμῃ τῶρα τὸ Πτωχεύω μὲ τὸ *faire banqueroute* (κατὰ λέξιν τὸ ἀρχαῖον ὁ ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν), ἢ μὲ τὸ *faillir* (χρεωκοπεῖν), ἀντὶ τῶν ὁποίων τὸ παρεδέχθησαν εἰς τὴν ἐμπορικὴν· μας νομοθεσίαν; καὶ τοῦτο ἐν ᾧ οἱ πλείότεροι τῶν χρεωκοποῦντων εἰς τὰς ἡμέρας· μας, ὄχι μόνον· δὲν πτωχεύουν, πολλοὺ γε καὶ δεῖ, ἀλλὰ καταντῶν πολὺ πλουσιώτεροι πολλῶν πλουσίων, τῶν ὁποίων ἀπεστέρησαν διὰ τῆς χρεωκοπίας· των τὰ ἀργύρια. Ἄλλο: τοὺς ὁμομητέριους καὶ ὁμοπατέριους ἐν ταυτῇ ἀδελφοὺς (*frères germains*) ὀνόμασαν Ἀμφιθαλεῖς, καλῶν, ἂν θέλετε, καὶ, τῷ ὄντι, εὐθαλῇ λέξιν, ἀλλὰ προσδιορισμένην ὑπὸ τῶν προγόνων· μας εἰς τὰ τέκνα ἴσων ζῶσιν ἀκόμην ἀμφότεροι οἱ γονεῖς. Ἡ τί ἐμπόδιζε τὸν Φίλιππον· ἵνα τὴν μεταχειρισθῇ, ὅταν λέγῃ (**): ὁ Τάστε ἰδίας τοῦ ἐτέρου τῶν γονέων (ἀδελ-

(*) Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ εἰς τὴν λέξιν *avant-cause*, Ὁμόδικος, καὶ Ἑλλας ὄχι ἐλίγας.

(**) Φιλ. περὶ τῶν ἐν εἵδει Νόμων.

φας) καὶ τὰς ἐξ ἄλλων α; καλῶς ἐπίσης διὰ τοῦ ἀμφοτέρωθεν 'τὸ ἐξέπραξε καὶ ὁ Παν-
νίας (Δ', ζ').

Τῶν κυριωτέρων τῆς ἀσφαλείας αἰτιῶν εἶνε μία καὶ ἡ κατὰ λέξιν μεταφρασσις, διότι σποδὶ
πολλὰκις ὅλην τὴν φράσιν. « Les lois où les femmes sont toujours plus lésées, à propo-
sition de la grossièreté des mœurs: οἱ νόμοι ὅπου αἱ γυναῖκες πάντοτε ἐλαττοῦνται (δὲ
κοῦνται) κατ' ἀναλογίαν τῆς ἀγροικίας τῶν ἡθῶν. »

Ἐρχόμεθα εἰς τὰς τεχνικὰς λέξεις, τὸν λίθον τοῦτον, κατὰ τοῦ ὁποίου προσηγορεῖται καὶ ὁ
στον βῆμα ὁ γράφων ἢ μεταφράζων. Εἰς τὸ λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας εὐρίσκω τὴν
ξιν, π. γ., Couplet, ἐρμηνευμένην διὰ τοῦ deux pattes de fer à queue d'aronde, assen-
blées par une charnière, et servant à unir un châssis avec son dormant etc. Τοῦτο
μεταφρασθὲν κατὰ λέξιν, εἶνε ἀκατανόητον· διότι καμμία σχεδὸν ἀπὸ τὰς πέντε τεχνικὰς λέ-
ξεις ὅθεν ἔχει (ἐννοῶ κοινῶς ἐγνωσμένην) τὴν κυριολεξίαν 'της εἰς τὴν γλῶσσάν 'μας' ἂν, τοῦ
ἐτέρου, δημιουργηθῶσιν ἐπιτήδες καὶ αἱ πέντε, καὶ ὑποτεθῶσι καὶ αἱ πέντε ἐπιτυχεῖς, πρὸς
ἡ δυσκοιλία μένει ἀκατανίκητος, διότι οἱ μὲν ἐντελῶς ἀπειροὶ τοῦ πράγματος θὰ ζητήσῃ δὲ
πάντα τὴν ἐρμηνείαν μιᾶς ἐκάστης· ἐκ δὲ τῶν ἐμπείρων ἕκαστος ἔχει τὴν ἰδικήν 'του, ὁ Τόλης
κομερίτης τὴν Τουρκικὴν, ὁ Φραγκομερίτης τὴν Φραγκικὴν, καὶ ἄλλος ἄλλον. Ἀφίνω τὰ
νηγετικά, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα καταντᾷ γλῶσσα ἰδιαιτέρα· ἀφίνω τὰ Ναυτικά καὶ τὰ Ναυ-
σικά, τῶν ὁποίων ὅλαι σχεδὸν αἱ λέξεις εἶνε Ἰταλικαὶ, καὶ ἐρχομαι εἰς τὰ χαρτοπαίγνια, εἰς
σατράντζι, εἰς τὸ μπιλλάρδον, κτλ. κτλ. Τῶν ματαιοσχολιῶν τούτων (ἵνα μὴ τι χεῖρα
εἴπω) αἱ λέξεις ἂν ἔλειπον μόνον εἰς τὴν κυρίαν τῶν σημασίαν, ἡ ζήτησις μᾶς ἦτον κερδοφόρα
ἀλλ' εἰς τὰς μεταφορικὰς αὐτῶν ἐκδοχὰς τί 'να κάμῃ ὁ μεταφράζων; il est probable que les
affaires politiques prendront une autre tournure, et des cartes pourraient devenir
des alouls: ὅμοιον κατὰ τι, ὡς πρὸς τὴν ἐννοίαν, μὲ τὸ « ὄντως γὰρ εἰσιν οὗτοι (οἱ τῶν ἡθῶν
οὐ φίλων φίλοι) παραπλήσιοι ταῖς ἐπὶ τῶν ἀδικιῶν ψήφοις. Ἐκεῖναί τε γὰρ, κατὰ τὴν τοῦ
οὐ φίλοντος βούλησιν, ὅρτι χαλκοῦν καὶ παραυτίκα τάλαντον ἴσχυουσιν (Πολύβ. Ε', 26) α. Κανὼν
ἄλλο παρὰ ἢ 'να ἀνατρέξῃ εἰς τὴν ἀναλογίαν καὶ 'να δημιουργήσῃ λέξιν ἐξυπαρχῆς· ἢ 'να
μοχλεύσῃ εὐρωτιώσάν τινα τοῦ Πολυδεύκου καὶ Ησυχίου, καὶ 'να τὴν ἀφήσῃ 'να δοκιμάσῃ
τύχην 'της, ἡ ὁποία καὶ εἰς τὰς λέξεις, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, φέρεται πολλὰκις ὡς
τρυφά. Μετέφρασέ τις ποτὲ εἰς μίαν τῶν ἐν Αθήναις ἐφημερίδων τὸ macadamiser διὰ
σκυρόω, λέξας ἀλλοκότου, εἰς πολλὰ ὀλίγους γνωστῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἀποτυγούσης, καὶ
εὐφρονότητος καὶ Ἑλληνικωτάτης.

Ἀλλὰ πόση κρίσις περὶ τὴν ἐκλογὴν, ποσαὶ περὶ τὴν ἐφαρμογὴν παρατηρήσεις, πόσοι οὐ
δυσμαί! Συγκάλεσις ἀντηχεῖ εἰς ὅλα 'μας τὰ γραφεῖα ἡ convocation, ἀλλ' ὅτι ὁ συλλογισ-
τισμὸς ὅθεν εἶνε διόλου Ἑλληνικὸς, ὡς ἀντιβαίνειν εἰς τοὺς περὶ παραγωγῆς κανόνας, ποιοῦ
παρατήρησεν, ἢ, καὶ τὸ παρατήρησε, τί 'να κάμῃ ὅταν ἐνθεν μὲν καταπέσῃ ἐπιτεταμένη ἡ
δημοσίας ὑπηρεσίας ἀνάγκη, ἀπ' ἐτέρου δὲ εἰς τὰς καινοτομίας ἀντιπράττῃ ἡ κοινὴ γνώμη
ἔχουμεν λέξιν συνήθη τὸ Καράβι, καὶ ἀντίστοιχον αὐτῆς εἰς τὸ ἀρχαῖον τὸ Ναῦς: Ἀλλ' ὅταν
ἐχρειάσθωσαν 'να μεταχειρισθῶν ἐπισήμως τὴν λέξιν, ἐπρωτίμην τὸ Πλοῖον· διότι, ὡς
δυστυχίαν, ἡ γενικὴ τοῦ Ναῦς εἶνε Νῆος καὶ Νεὺς, καὶ τὸ πληθυντικὸν Νῆες καὶ Νέες καὶ Νῆα
ὅλα ἀνώμαλα. Καὶ ἐν τοσούτῳ τὸ Πλοῖον, γενικὴ ἄλλως λέξις, δὲν ἐτήμαινεν εἰς τοὺς
λαϊκοὺς τὸ Καράβι, καὶ μάλιστα τὸ τρικάρταρον, τὸ πολεμικόν, ἀλλὰ τὸ καλὸν: « Καὶ οἱ μὲν
οὐ τοῖς τε πλοίοις καὶ ταῖς ναυσὶ.. διεκομίσθησαν (Θουκυδ. Δ', 115) α. Ἡ σαλάτα, ἡ αἰὶν
αὕτη καὶ ἀχώριστος σύντροφος καὶ τῆς πενιχωτέρας τραπέζης, ἴσως εἶνε ἡ Ἀδυστάκη
Ἀρμεία φυλλὰς τοῦ Αῤῥαίου, ἀλλὰ φυλλὰς ἀνείδ' ὅθεν θὰ ζητήσῃ 'να φάγῃ, ἂν καὶ θὰ τρώῃ
πάντα σαλάταν· καὶ τὸ Καπέλλον εἶνε καὶ θὰ ᾗ' ἐν χρήσει αἰῶνας ἴσως ἀκόμη, καὶ μὴ
πῖλος (κυρίως κρεττῆς, feutre), μῆτε ὁ πέτασος, μῆτε τὸ σκιαδῖον θὰ 'τὸ ξεκαλλήσουν.

Καὶ αὐτὰ μὲν ὅπωςδὴποτε ἴσως οἰκονομοῦνται: ἀλλὰ τί θὰ κάμωμεν διὰ τὸν Καρῆν;

του 'δεν ἔχομεν οὕτε κλίσεις τύπον εἰς τὴν γραμματικὴν 'μας; Καὶ μ' ὅλον τοῦτο τὸ Καρ-
 τον (καρχέ-χανέ) εἰσῆλθῃ καὶ εἰς τὴν ὀμιλίαν, καὶ εἰς τὰ ἔγγραφα καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας.
 ὅτῃ παρατήρησις ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὸν Καπνόν, τοῦ ὁποίου καλὸν ἴσως τὸ ὄνομα καθ' ὅσον
 καπνίζουσιν, ἀλλ' ὅταν χρησιμεύῃ ὡς ἔρρινον, ἔμπορεῖ 'να μένῃ πλέον καπνός, ἐν ᾧ μάλιστα
 ἐδέχθημεν τὴν Ταμβακοθήκην; Πόσα τοιαῦτα θὰ ἀπαντήσῃ ὁ σκεπτόμενος περὶ γλώσσης!
 ὅπνευτα ἐκάστης ἐπιστήμης τὸ λεκτικόν, ὅσῳ κεν ἐκτελῇ ἀκραιφνέστερον ὡς πρὸς τὸν ἑλλή-
 νον καὶ κανονικώτερον, ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέραν ἐξίν τοῦ πράγματος περὶ οὗ ὁ λόγος, 'να γένῃ
 αἰληπτόν, καὶ μάλιστα ὅταν καὶ αἱ λέξεις ὡς καινοφανεῖς. » Αἱ ὑποχρεώσεις εἶνε περι-
 ὄς μόνου τοῦ γνωρίζοντος τὸ ἀντίστοιχον Γαλλικόν, θὰ 'τὸ ἐννοήσῃ;

ἔρχομεθα τέλος εἰς τοὺς ἰδιωτισμούς καὶ τὰς καταχρήσεις, καὶ ἰδίως τὰς ἀκυρολεξίας, ὅσας
 κερῶσιν ἡ πολυκαιρία. Χαμακούμασον ὀνομάζουσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν φράγουλαν, ἐν ᾧ
 ὁ φυσικώτερον ἔπρεπε 'να ὀνομασθῇ Χαμοκούμαρον, διὰ τὴν ἐντελὴ σχεδὸν τῶν δύο καρ-
 ὄν ὁμοιότητα, τὸ ὁποῖον παρατηρήσαντες καὶ οἱ Γάλλοι ὀνομάζουσιν *Graisier* (en arbre) τὸ
 ὅδρον τὴν Κόμαρον. εἰς πρὸς τὴν κατὰ φύσιν ὀνομασθεῖσαν ἂς μὴ παραξενευθοῦν οἱ σφόδρα
 ὠκταὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἂν φέρω παράδειγμα τοὺς γείτονάς 'μας Ὀθωμανούς, οἱ ὅποιοι,
 ὅτῃν φορὰν ἰδόντες τοὺς θαλασσίους ἐχθρούς, 'τοὺς ὠνόμασαν προσφύεστατα Κάστανα τῆς
 ἁλάσσης.

Ἀνέφερα τοὺς Ὀθωμανούς, καὶ ἐπιμένω ὅτι, διὰ τὴν ἄμεσον μετὰ τοῦ ἔθνους τούτου ἐπιμι-
 ν' 'μας, διὰ τὴν πληθὺν τῶν ὁμογενῶν 'μας, ὅσοι τελοῦσιν ὑπὸ τὸ Ὀθωμανικὸν σπῆττον καὶ
 ἰλοῦν, πολλοὶ ἀμικτον, οἱ πλεῖστοι δὲ ἀναμειγμένῃ, τὴν Τουρκικὴν μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς,
 εἶπει οἱ γράφοντες ἢ καὶ μεταφράζοντες 'να ἔχουν ὑπ' ὅψιν ὅχι μόνον τὰς 800-850 χιλιά-
 δας τῆς αὐτονομουμένης Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τὰ δύο-τρία ἑκατομμύρια τῶν Ἑλλήνων τῶν ὑπὸ
 τὴν Τουρκίαν, οἱ ὅποιοι Καρφι λέγουσιν, ἀλλὰ Καρφοποιὸν 'δεν λέγουσιν τὸν Ἰνξερτζήν. Πλῆθος
 τριμυρίων, πλῆθος φράσεων τῆς γλώσσης 'μας 'δεν εἶνε ἄλλο παρὰ Τουρκοισμοί: καὶ διὰ τοῦτο
 πολλοὺς ἰδιωτισμούς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἀδύνατον 'να ἐκφράσῃ ὁ Ἕλλην ἄλλως, εἰμὴ μόνον
 ἂν 'τοὺς ἐκτουρκίσῃ: *je n' aurais pas beau jeu avec lui*, λέγει ὁ Γάλλος: 'δεν θὰ 'τὰ
 ἰγάλῳ εἰς τὸ κεφάλι μαζὶ ἡ 'του, λέγει ὁ Ἕλλην, τὸ ὁποῖον ἐπῆρεν ἀπὸ τοῦ Τούρκου
μπασά τσι καράμαμ. *Tō prendre son élan* τοῦ Γάλλου, ὅπως ἄλλως κἂν μεταφρασθῇ,
 ἐν θὰ 'τὸ ἐννοήσῃ ὁ Τουρκο-Ἕλλην, ἂν 'δεν 'τὸ μεταφέρῃ εἰς τὰ παῖρνω χιζί. *Tō porter*
à éventail par contenance, μόνον τὸ Τουρκοκραϊκὸν διὰ ζαριφλίκι τὸ σαφηνίζει, κτλ.
 ἰδοὺ λοιπὸν ἡ γλῶσσά 'μας εἰς τὴν σημερινὴν 'της στάσιν, καὶ ἰδοὺ ὑπὸ ποίαν ἐποψὴν
 εἶπει 'να τὴν παρατηροῦν ὅσοι θέλουν 'να κατορθώσουν κατορθωτόν τι πρὸς τὴν διόρθωσιν 'της,
 οἱ μάλιστα οἱ συγγραφόντες περὶ πραγμάτων ἀφορώντων τὴν καθημερινὴν χρῆσιν καὶ τὰς βιο-
 μηχανικὰς τέχνας.

Λέξεις πραγματικαὶ 'δεν 'μας 'λείπουν, ἴσως μάλιστα ἔχομεν πολὺ πλεονέστερας παρ' ὅσας
 κηδὺς χρειαζόμεθα, καὶ διὰ τοῦτο εὐκολώτερον ἀσυγκρίτως δύναται τις 'να μεταφράσῃ σύγ-
 γημα περὶ γεωργικῆς, φέ' εἰπεῖν, ἢ μηχανικῆς, παρὰ περὶ πολιτικῆς καὶ ἀνατομίας, καὶ ἴσως
 δύνατον μυθιστόρημα. Ἀλλ' ἀπαιτεῖται 'ν' ἀφήσωμεν τὰς προλήψεις καὶ τὰς ἀφηρημένους ἰδέας,
 εἰ 'να παρατηρήσωμεν ἄνευ πρίσματος τὴν σημερινὴν στάσιν τοῦ ὅλου ἔθνους, καὶ πρὸς αὐτὴν
 κ διευθύνωμεν τὰ γραφόμενα, ἂν 'τὰ γράφωμεν 'να χρησιμεύσουν. Τὸ διεσπικευμένον περὶ τῶν
 κραιφνέας τῆς γλώσσης 'δεν εἶνε τῆς σημερινῆς ἐποχῆς: ὅταν ἐξαπλωθῇ ἡ παιδεία καὶ εἰς τὰς
 τοδεστέρας καὶ ἐργατικὰς τάξεις καὶ ἡ ἀνάγκη γένῃ καινοτέρα, ὅταν αἱ μεταξὺ τῶν ἐντὸς
 εἰ ἐκτὸς τοῦ βασιλείου Ἑλλήνων σχέσεις κατασταθῶσιν ἀνύποπτοι, τότε ἴσως ὁ περὶ τὴν γλῶσ-
 σιν Καθαρισμὸς (Purisme) 'δεν εἶνε ἄτοπος, ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμη πολλοὶ τύποι τῆς καλῆς
 ἡς Ἑλληνικῆς πρέπει, καθὼς καὶ ἄλλοτε εἶπον, 'να προτιμῶνται τῶν ἀρχαίων: ὁ μέλιον,
 χι, τοῦ χωρῶ εἰς τὴν κοινὴν εἶνε χωρέσω, προκριώτερον τοῦ ἀρχαίου χωρήσω, τὸ

ὅποιον συμπίπτει μὲ τὸ χωρίσω, καὶ ἡ σύγχυσις εἰς πολλὰς περιστάσεις δὲν εἶναι διάφορος.

Ἄς εἰπῶ τώρα καὶ δύο λέξεις περὶ τῆς ἀτελείας, τὴν ὅποیان ἴσως τινὲς θελήσουν 'να καὶ γνώσουν τοῦ λεξικοῦ μου: Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡμποροῦσα νὰ τὸ τετραπλασιάσω ἴσως, ἂν ἦν 'να καταχωρίσω ὅλας τὰς λέξεις, ὥσας οἱ Γάλλοι ἔχουσιν εἰς τὰ λεξικά 'των, καὶ μάλιστα οἱ ἐξελληνίσαντες οἰκειοποιήθησαν· ἰδίως ἐὰν ἤθελον 'να ἀντιγράψω τὰς ἀλλοκότους ἀνατομικὰς λέξεις: plérygo-syndesmo-staphyli-pharingien: τὰς ἀπὸ τοῦ Κινεζικοῦ ἢ Ἀμερικανικοῦ Cozquihtli, Ibiboboca, quaxoxotototl κτλ. Ἀλλὰ προκρίνω ποτὲ 'να μὴ ὀνομασθῶν τὰ τοιαῦτα παρὰ 'να ὑπάρχουν εἰς Ἑλληνικὸν Λεξικόν.

Εἰς τὸ τέλος ἐπρόσθεσα καὶ σύντομόν τινα πίνακα κυρίων ὀνομάτων, παραλείψας ὅσα εὐλως δύναται ἕκαστος ἐξ ἀναλογίας 'να σχηματίσῃ, καθὼς τὸ Lysandre, τὸ Pindare, τὸ Ménéne, τὸ Pénélope κτλ. Περί τῆς ὀρθογραφίας τῶν ξενικῶν ὀνομάτων εἶπον καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι: Ἀλλ' ἐὰν ἐχρειάζετο τι 'να μὲ ἐπιστηρίξῃ ἐτι μᾶλλον εἰς τὴν γνώμην ἐκείνην, ἐφ' ἣν μόνον τὸ ὄνομα τοῦ καθ' ἡμᾶς περιηγητοῦ Γάλλου Buchon, ὁ ὁποῖος ἐγίνε Βύχων εἰς διὰ σιευθεῖσαν πρὸ μικροῦ ἐν Ἀθήναις διατριβήν.

Τρίτον ἤδη τοῦτο προῖον μικρῶν καὶ ἐνδελεχῶν πόνων προσφέρων εἰς τὸ κοινόν, ἐλπίζω ὅτι οὐδὲν τῆς αὐτῆς εὐμενοῦς ἀποδοχῆς, τῆς ὁποίας ἔτυχον καὶ τὰ προλαβόντα δύο, καὶ ἐνδεῖν τῆς εὐγνωμοσύνης μου ἀφιερῶν πρὸς βελτίωσιν καὶ τελειοποίησιν αὐτῶν ὁλόκληρον περιόντα μοι ἐτι βίον, πέπεισμαι ὅτι, ἂν ὅχι ἄλλο, θέλω δώσῃ τοῦλάχιστον ἀφορμὴν εἰς τὴν φιλοπόνου ἐκείνου νέους, ὅσοι μέλλουν 'ν' ἀφήσουν ὀπίσω τοὺς παρηθηκότας ἤδη ἡμᾶς, ἀποφύγοντες τοὺς σκοπέλους, περὶ τοὺς ὁποίους ἡμεῖς τυχὸν προσηρόχημεν, 'να παραγγείλῃ τὴν πάτριον φωνὴν εἰς τὴν περιωπὴν ἐκείνην, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἄλλοτε κατεπύρρευσε οἰκουμένην, μὴ λησμονοῦντες ποτὲ τὸ:

■ Εἰ γὰρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,
■ Καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν καὶ μεῖζον ἔσοιτο.■

Ἐγραψον Ἀθήνῃσι, τῇ 13 Ἀπριλίου τοῦ 1846.

ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ

Ἐξήγησις τῶν κατ' ἀποκοπὴν λέξεων.

Ἄλλ(ως).
Ἀπολ(ύτως).
Ἀπρο. (ἀπρόσωπον ῥῆμα).
Ἀρχ(αία) λέξις.
Ἀσπρ(ν). (ἀσπρονομικῶς).
Ἀύτ(η). (αὐτοπαθητικόν).
Γέν(ημα).
Γν(ν). (γνωμικόν).
Γρ(μ). (γραμματικῶς).
Γρ(φ). (Γραφικὴ λέξις).
Δη(μ). (δημικῶς).
Δικ(ν). (δικονομικῶς).
Ἐλλ(ειπτικῶς).
Ἐν(οομενόν).
Ἐν(ομον).
Ἐργ(αλεῖον).
Ζ(ών).

Θ(ηλυκόν).
Θλ(γ). (θεολογικῶς).
Καρπ(ός).
Κοιν(ολ). (κοινικῶς).
Λτν. (λατινιστῇ).
Μ(έλων).
Μθμ. (μαθηματικῶς).
Μσ. (μέσον ῥῆμα).
Μτνμ. (μετωνυμικῶς).
Μτφορ. (μεταφορικῶς).
Νλγ. (νεολογία).
Νμ. (νομικὴ λέξις).
Οικ(ιακῶς).
Οικ(ομικῶς).
Οπ(ωρ).
Π(οιητικῶς).
Πρβλ. (παραβάλε).

Πθ. (παθητικῶς).
Πλθ. (πληθυντικῶς).
Πεκ. (παρακείμενος).
Πτν. (πτηγόν).
Q. (quelqu'un).
Qc. (quelque chose).
Ῥτρ. (ῥητορικῶς).
Συνκδχ. (συνεκδοχικῶς).
Σύν(ταγμα). Ἑλληνικὸν τοῦ
Σπν. (σπανίως).
Τεκ(τονικῇ).
Τρτπρ. (τριτοπροσώπων).
Φιλοφ. (φιλοσοφικῶς).
Φρα. (φράσις).
Φυ(τόν).
Χ(ωρίς).
Ψ(άρι).

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΟΝ

Α

ABA

ABA

ABP

Α, (ἀντὶ Ἀνευ), μόρ. ἀ-
διαρ. Στερητ., in (3) im (3) il
(3) ir. || δίκαιος, ἀδικος: juste,
injuste: θνητός, ἀθάνατος: mortel,
immortel: ἄγιος, ἀνάγιος,
κτλ. habile, inhabile, etc.

Α ἢ Ἄ, μόρ. θαυμαστ. ah! ha!
ἢ 2) Ἀποτρεπτ. fil si donc!
Ἀβυσσ, οἷς (δ, ἡ), qui n'est
pas profond, ἴδε καὶ Ῥυχός.

ἈΒΑΚΙΟΝ (τὸ) καὶ
ἈΒΑΚΙΣΜΟΣ (δ), tablette, θ. pe-
tite planche; §. carreau (d'
un pavé), (ὅπου πορ. τοῦ-
ἈΒΑΣ, ἈΚΟΣ (δ), planche à tra-
cer des figures de géométrie
ou d'arithmétique; planche
à compter (avec des jetons)
ou à jouer, table de jeu, dam-
mier; échiquier.

ἈΒΑΤΙΣΤΟΣ, ος καὶ (κοιν.) η,
ον, ἴδε ἈΒΑΦΟΣ.

ἈΒΑΡΕΤΟΣ (δ μὴ βαρυνόμενος),
η, ον, ἴδε ἈΟΚΝΟΣ. 2) (δ μὴ
σθένος βάρος), qui n'est pas
incommodé (importun).

ἈΒΑΛΑΝΙΣΤΟΣ (δ, ἡ), ἀρχ., ἴδε
ἈΒΑΛΑΝΙΣΤΟΣ.

ἈΒΑΛΑΝΙΣΤΟΣ, ἐπὶρ. ἴδε ἈΒΕΚ-
ΤΑΙΣΤΟΣ.

ἈΒΑΛΑΝΙΣΤΟΣ (δ, ἡ), ἀρχ., qui
est (qui se gouverne) sans roi.
ἈΒΑΛΑΝΤΟΣ (δ, ἡ), ἀρχ., qui

est à l'abri de l'envie; qui
n'est pas sujet à se fasciner.
ἈΒΑΤΕΡΤΟΣ, η, ον, (biche etc)
qui n'est pas encore saillie,
qui ne s'accouple pas.

ἈΒΑΤΟΣ (δ, ἡ), (lien) où l'on ne
peut pas pénétrer (mettre le
pied), inaccessible; §. impra-
ticable. || οἱ δρόμοι κατ' ἡντη-
σαν ἄβατοι, ἴδε ἈΔΙΑΒΑΤΟΣ.

ἈΒΑΦΟΣ, ος καὶ (κοιν.) η, ον,
qui n'a pas été teint.

ἈΒΑΕΛΛΑ, ἄς (ἡ), ἴδε ΒΑΕΛΛΑ.

ἈΒΕΒΑΙΟΣ, ος καὶ (κοιν.) η, ον,
qui n'est pas sûr (stable, fixe),
incertain.

ἈΒΕΒΑΙΟΤΗΣ, ητος (ἡ), incerti-
tude, θ.

ἈΒΕΒΑΙΩΣ, ἐπὶρ. incertainement.

ἈΒΕΛΙΤΟΣ, ἄ, ον, (ἀρχ.), ine-
pte, sot, ἴδε καὶ Εἰρήνη.

ἈΒΕΛΗΡΙΑ, ἄς (ἡ), ἀρχ. sottis-
se, θ. ineptie, θ. bonhomie,
θ. ἴδε καὶ Εἰρήνη.

ἈΒΙΑΤΟΣ (δ, ἡ), qui n'est ou
qui ne peut être contraint.

ἈΒΙΑΤΟΣ, ἐπὶρ. sans contrain-
te; volontairement.

ἈΒΙΑΤΟΣ (δ, ἡ), (εὐχρ. μόνον εἰς
τὴν φράσ.) βίος ἀβίωτος, une
vie insupportable.

ἈΒΑΒΗΣ, οἷς καὶ
ἈΒΑΒΟΣ (δ, ἡ), qui ne peut nu-

re, incapable de nuire, in-
nocent, inoffensif. 2) (πθ.) qui
n'a éprouvé aucun dommage,
sain et sauf.

ἈΒΑΒΩΣ, ἐπὶρ. sans (avoir é-
prouvé) aucun dommage.

ἈΒΑΒΙΤΟΣ (δ, ἡ), ἴδε ἈΒΑΒΗΣ.

ἈΒΑΒΕΦΗΜΟΣ (δ, ἡ), dont on
ne saurait médire; qu'on ne
saurait blasphémer.

ἈΒΟΪΟΤΗΣ (δ, ἡ), privé de (lais-
sé sans) secours.

ἈΒΟΪΛΙΤΟΣ (δ, ἡ), ἀρχ., invo-
lontaire, ἴδε καὶ ἈΚΟΪΣΙΟΣ.

ἈΒΟΪΛΑΤΟΣ, η, ον, κοιν. ἀντὶ
Ἀσφαγιστός, non cacheté.

ἈΒΟΪΛΟΣ (δ, ἡ), inconsideré, ir-
réfléchi, ἴδε καὶ ἈΣΤΟΚΑΙΣΤΟΣ.

ἈΒΟΪΤΗΚΤΟΣ, η, ον, qui n'a pas
été plongé.

ἈΒΡΑΒΕΤΟΣ (δ, ἡ), sans récom-
pense. || ποτὲ ὁ θεὸς δὲν ἀφί-
νει τὴν εὐεργεσίαν ἀβράβετον,
jamais Dieu ne laisse un bien-
fait sans récompense.

ἈΒΡΑΜΙΑΛ, ἄς (ἡ), θ. prunel-
lier.

ἈΒΡΑΜΙΑΛΟΝ (τὸ), ἴδε ἈΒΡΑ-
ΜΙΑΛΟΝ.

ἈΒΡΑΜΙΑΛΟΝ (τὸ), ἴδε ἈΒΡΑ-
ΜΙΑΛΟΝ.

ἈΒΡΑΜΙΑΛΟΝ (τὸ), ἴδε ἈΒΡΑ-
ΜΙΑΛΟΝ.

ἈΒΡΑΜΙΑΛΟΝ (τὸ), ἴδε ἈΒΡΑ-
ΜΙΑΛΟΝ.

ἈΒΡΑΜΙΑΛΟΝ (τὸ), ἴδε ἈΒΡΑ-
ΜΙΑΛΟΝ.

(ΛΕΞΙΚ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

Δημόσια βιβλιοθήκη Βερολίνου

ΑΒΡΕΚΤΟΣ, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'apasité mouillé (trem-pé).

ΑΒΡΟΔΑΙΤΟΣ (δ, ἡ), qui mène une vie molle (voluptueuse), bon vivant, délicat. || (οὐστ.) τὸ ἀβροδαίτον, (ἀφρητημ.), la manière de vivre mollement (etc).

ΑΒΡΟΔΑΙΤΗΣ, ἐπὶ δ. d'une manière molle (etc), délicatement.

ΑΒΡΟΣ, ἄ, ὄν, (ἀρχ.), délicat.

ΑΒΡΟΤΗΣ, ΠΤΟΣ (ἡ), ἀρχ., délicatesse, 0.

ΑΒΡΟΤΟΝΟΝ (τὸ), φ. ἀρωμ., au-rouge, 0. (ἰδιωτ.) abrotan.

ΑΒΡΟΧΟΣ, (δ, ἡ), ἰδε' ΑΒΡΕΚΤΟΣ. || « ἀβρόχοις ποσὶν, α φρσ. (Γρφ.), à pied sec. §. (καὶ συν-κδχ.) sans relache, sans débrider, tout d'un train.

ΑΒΡΑΤΟΣ (δ, ἡ), ἀρχ. qui ne peut être mangé, non mangeable.

ΑΒΙΖΑΤΟΣ, η, ον, non allaté.

ΑΒΥΣΣΟΣ (ἡ), abîme (ἡ) abyme, gouffre sans fond. || « Τὰ κρίματα Κυρίου ἄβυσσος, α (Γρφ.), les jugements de Dieu sont des abîmes. || « Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται, α (Γρφ.), un abîme appelle un abîme, (μιάδυστυχία συνεπισύρεται καὶ ἄλλη).

ΑΓΑΘΟΔΟΤΗΣ, ος (δ) καὶ ΑΓΑΘΟΔΟΤΗΣ, -ΙΟΣ (ἡ), dispensateur (=trice) des biens.

ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ (ἡ), bonne action, bonne œuvre.

ΑΓΑΘΟΕΡΓΟΣ (δ, ἡ), qui fait le bien (ἡ) du bien.

ΑΓΑΘΟΠΟΙΑ (ἡ), bienfaisance, 0.

ΑΓΑΘΟΠΟΙΟΣ (δ, ἡ), bienfaisant.

ΑΓΑΘΟΠΟΙΩ, Μ. ἤσω, faire du bien.

ΑΓΑΘΟΣ, ἄ, ὄν, bon (bonne); homme de bien, probe; vertueux. || « Ἀγαθὴ τὴν ἡμέραν (φρσ. ἀρχ.), à la bonne heure! || ἀγαθοὶ οἱ δύο ὑπὲρ τὸν ἓνα, (παροιμ.), deux têtes valent mieux qu'une. || (ἀφρητημ.) τὸ ἀγαθόν, le bien; la vertu. || τὸ ἀκρον ἀγαθόν, (φιλοσοφ.), le souverain bien, le bien suprême. || (πλθ.) ἀγαθὰ (τά), biens, richesses.

ΑΓΑΘΟΕΥΝΗ κα.

ΑΓΑΘΟΤΗΣ, ΠΤΟΣ (ἡ), bonté; probité, 0.

ΑΓΑΘΟΥΡΓΙΑ (ἡ), ἰδε' ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ.

ΑΓΑΛΙΑ, ἐπὶ δ. ἰδε' ΑΓΓΑ καὶ ΣΙΓΑΛΑ.

ΑΓΑΛΙΑΣΙΣ, ΕΩΣ (ἡ), transport de joie.

ΑΓΑΛΙΑΣΜΑΙ, Μ. ΑΓΑΛΙΑΣΘΑΙ, être transporté de joie, être charmé; se réjouir.

ΑΓΑΛΜΑ (τὸ), statue, 0. || ἀγαλμακολοβόν (ἡκρωτηριασμένον), torse.

ΑΓΑΛΜΑΤΙΟΝ (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ΑΓΑΛΜΑΤΟΣ, petite statue, 0. statuette, figurine, 0.

ΑΓΑΛΜΑΤΟΠΟΙΑ (ἡ), l'art du statuaire, la statuaire.

ΑΓΑΛΜΑΤΟΠΟΙΟΣ (ὁ), statuaire.

ΑΓΑΜΙΑ (ἡ), l'état d'un célibataire, le célibat.

ΑΓΑΜΟΣ (δ, ἡ), non marié; célibataire, garçon. || τὸ (διαμύνω) ἀγamos, garder (vivre dans, demeurer dans) le célibat, rester garçon.

ΑΓΑΝ, ἐπὶ δ. (ἀρχ.), trop. || « Μηδὲν ἀγαν, α (γνμ.), rien de trop.

ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ, ΕΩΣ (ἡ), indignation, 0; impatience, 0. || κινῶ εἰς ἀγανάκτησιν, indigner q.

ΑΓΑΝΑΚΤΩ, Μ. ἤσω, s'indigner, s'impatienter, souffrir impatiemment.

ΑΓΑΝΟΝ (τὸ), κοιν. barbe d'épis, 0.

ΑΓΑΝΟΣ, ἄ, ὄν, (τοῖδε) qui n'est pas serrée, faite à claire-voie, claire.

ΑΓΑΝΤΟΣ, η, ον, non étamé.

ΑΓΑΠΗ (ἡ), tendresse, 0. affection, 0. ἰδε' καὶ ΕΡΩΣ. || ἀγάπη χριστιανική, charité, 0.

|| « Ἡ ἀγάπη καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν, α (Γρφ.), la charité couvre la multitude des péchés. || ἡ ἀγάπη τοῦ πληστοῦ, la charité pour le prochain. || δι' ἀγάπην θεοῦ, pour l'amour de Dieu. §. ἀγάπη ἔρωτος, ἰδε' ΕΡΩΣ. || ἀγάπη μου! φρσ. (μεταφ. ἐρωμένον), mon amour καὶ (κατὰ συγκν.) m' amour.

ΑΓΑΠΗΤΙΚΗ (ἡ), κοιν. ἡ ΕΡΑΝΕΣΗ.

ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ (δ), κοιν. ὁ ΕΡΑΝΕΥΩΝΟΣ ἢ ΕΡΑΝΕΥΣ.

ΑΓΑΠΗΤΟΣ, ἄ, ὄν, aimé, cher favori; cher. || ἀγαπή (προσφών.), mon cher!

ΑΓΑΠΙΖΑ, Μ. ἔρα, (κοιν.) ὁ ΔΙΑΛΛΑΤΤΑ, ΦΙΛΙΣΤΑ, raccommo-der. || ἀγάπιζαν, on les a raccommo- modés. || (καὶ ἀλληλπθ.) ἀγά- πισαν, ils se sont raccommo- dés, ils ont fait leur paix en- semble. || τὰ εἶχον ἡ ἀγάπη, πλὴν ἀγάπισαν, ils ont rompu ensemble, ils ont renoué.

ΑΓΑΠΩ, Μ. ἔσα, aimer; pro- dre ou avoir q. en affection (en amitié), chérir, affectuer. §. (ἐπὶ ἀφύχ.) se plait à. || ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, aimez-vous les uns les autres. ἀγαπᾶ με ὑπερέβλην τὴν ναῖκά του, il chérit extrêmement sa femme. || τὴν πᾶ ὅπου χάνεται, il l'aime perdument, il en est amoureux fou. || ἀγαπᾶ τὴν ἑσπ., il s'aime (il se plaît) à la co- pague. || εἰ ἀγαπᾶτε; (ἀντὶ ἐπιθυμείτε; τί θέλετε;) que vous plaît-il? qu'y a-t-il pour votre service? ἰδε' καὶ ΟΥ. || (καὶ πρὸς ἀπαρέμφ.) ἀγα- νὰ φιλονεικῇ, il aime (il se plaît) à contester. || πᾶτε νὰ μάς συντροφεύουν εἰς προμελετημένην διασ- σιν; vous plaît-il d'être d' une partie? || ἀγαπᾶτε νὰ μάς μάσθε τὰ φορέματά σας; vous plaît-il d'essayer vos habits? || (καὶ ἀλληλπθ.) ἀγαπᾶτε πρὸ πολλοῦ, ils s'entr'aime- depuis longtemps. || (καὶ εἰς ἀφύχ.) τὰ ἀηδόνια ἀγα- πῶν εἶνε νερὸν, ἡ ἐλπίς ἀγα- ἀμυρόν γῆν, les rossignols aiment (se plaisent) au de l'eau, l'olivier s'aime (se plaît) dans les lieux sal- neux.

ΑΓΑΡΕΪΛ (ἡ), corvée, 0. ἡ ΕΡΩ- tion, 0. || τοῦτο εἶναι ἀγάρ- (αὐτοχρημα ἀγάρειν) δὲ c'est une corvée (ce n'est pas une corvée, c'est une

ρνέει) pour moi. ||. ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀγγαρεύαν, ἴδε Ἀγγαρεύσιμος. ||. (καὶ ἀντὶ ἐπιρρ.) ὁ ἀγγαρεύων, travailler à l'envie (à la corvée). S. (καὶ τὸν κῆρυκα ἀγγαρεύει, χωρὶς ἁρξίν, διὰ τὸν τύπον), faire quelque chose à contre-cœur par manière d'acquit.

ἈΓΓΕΛΙΑ (τὸ), l'action de solliciter en réquisition (etc.).

ἈΓΓΕΛΙΣΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), sujet à la corvée (aux réquisitions), corvéable.

ἈΓΓΕΛΙΑ, M. εἶναι, forcer (contraindre) à des corvées, mettre en réquisition.

ἈΓΓΕΛΙΟΝ (τὸ), vase; S. (ἱατρ.) vaisseau. S. (κοιν. κατ' ἐξοχήν.) τὸ καθύψι, chaise (percée), θ.

||. καθύψι εἰς τὸ ἀγγεῖον, il est à la chaise. S. (μυθ.) κακὸν ἀγγεῖον, mauvais sujet.

ἈΓΓΕΛΙΑ (ἡ), annonce ou nouvelle, θ. rapport (d'un envoyé); message.

ἈΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ (ὁ, ἡ), porteur d'une nouvelle, messenger; envoyé; (στρατ.) ordonnance, officier d'ordonnance, ἴδε καὶ ΔΙΑΓΓΕΛΙΑ.

ἈΓΓΕΛΙΚΑ (ἡ), φ. (ἱατρ.), herbe Gérard, θ. angélique, θ.

ἈΓΓΕΛΙΠΟΣ, ἡ, ὄν, angélique.

ἈΓΓΕΛΟΣ (ὁ), ἀρχ. messenger. 2) (συνθ.) ange.

ἈΓΓΟΥΡΑΚΙ (τὸ), cornichon, (ὁ ποικιλ. τοῦ

ἈΓΓΟΥΡΙ (τὸ), concombre.

ἈΓΓΟΥΡΙΔΑ (ἡ), concombre (planté).

ἈΓΓΟΥΡΟΠΟΡΟΣ (ὁ), graine de concombre, θ.

ἈΓΑΡΡΟΣ, ἡ, ὄν, non écorché, (κυρ. ἐπὶ κυνήγ.) qui est en poil.

ἈΓΕΛΑΔΑ (ἡ), vache, θ.

ἈΓΕΛΑΔΡΗΣ (ὁ), gardeur de vaches, vacher (ère).

ἈΓΕΛΑΔΙΝΟΣ, ἡ, ὄν, de vache.

ἈΓΕΛΑΙΟΣ, ἡ, ὄν, vivant en troupe. ||. » Τὸν γαμψονύχων οὐδὲν ἀγελαῖον, « Ἀριστλ., de tous les animaux qui ont des griffes aucun ne va en troupe.

ἈΓΕΛΑΣΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui ne rit pas, grave, morose, triste.

ἈΓΕΛΗ (ἡ), troupeau; train (de bœufs, de chevaux etc.), ἴδε καὶ ΚΟΠΛΑΙ.

ἈΓΕΛΑΔΩΝ, ἐπὶρρ. en troupe, en troupeau, par troupes, par bandes.

ἈΓΕΝΕΑΛΟΓΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'a point de généalogie.

ἈΓΕΝΕΙΟΣ (ὁ), sans barbe; imberbe.

ἈΓΕΝΝΗΣ, οὔτε (ὁ, ἡ), ignoble, bas, abject, vil. ||. ἀγεννὴς φυσιογνωμία, une physionomie basse. ||. ὁ τίμιος ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ πράττῃ τίποτε ἀγεννές, l'homme d'honneur ne doit rien faire de bas.

ἈΓΕΝΝΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), non engendré; non produit; incréé.

ἈΓΕΝΝΑΣ, ἐπὶρρ. sans noblesse; basement, lâchement, ignoblement.

ἈΓΕΝΝΙΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ἈΓΕΝΝΟΣ.

ἈΓΕΡΟΧΟΣ (ὁ, ἡ), fier, hautain; impérieux. ||. με ὑπὸς ἀγέρωχον, d'un air (d'un ton) impérieux, d'un air conquérant (de conquête), fièrement, impérieusement. ||. τὰ ἀγέρωχον (τοῦ χαρακτήρος, τοῦ φρονήματος), la hauteur, la fierté.

ἈΓΕΥΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'a pas goûté de; S. (συνθ. μυσθ.) ἀντὶ ἈΠΗΥΤΟΣ (λύπης, ἡδονῆς ἂν).

ἈΓΕΥΓΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), ineulte.

ἈΓΗΡΑΣ, ἡ (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui ne vieillit pas; (μυσθ.) immortel, éternel.

ἈΓΙΛΑΝ (ῥαντίζω με ἀγιασμὸν), M. ἄν, jeter de l'eau benite, asperger. 2) (ἀρχ.) béni; sanctifier. ||. (ἀμπτ. αὐτοῦ) devenir saint, mourir en odeur de sainteté.

ἈΓΙΛΕΜΑ (τὸ), (ῥαντισμα με ἀγιασμὸν), aspersion, θ. 2) (πηγὴ ἀγιασμοῦ) fontaine sainte, θ.

ἈΓΙΛΕΜΑΤΑΡΙΟΝ (τὸ), (τὸ ἀγγ. τοῦ ἀγιασμοῦ), benitier. 2) (τὸ βέλ.) ἴδε Εἰσβολή.

ἈΓΙΛΙΣΜΟΣ (ὁ), (ἡ τελετὴ) aspergés. 2) (τὸ ἀγιασμὸν ὑδωρ),

eau benite, θ. ||. κάμναι ἀγιασμὸν (ὁ ἱερεὺς), faire l'eau benite.

ἈΓΙΑΣΤΗΡΑ (ἡ), aspergès, aspersoir, goupillon.

ἈΓΙΟΒΑΣΙΛΕΥΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui se fait ou se donne au premier jour de l'an. ||. (πλδ.) ἀγιοβασιλευτικά (τὰ), étrempes, θ. πλδ.

ἈΓΙΟΒΑΣΙΛΟΠΗΤΑ (ἡ), gâteau des Rois.

ἈΓΙΟΚΕΡΙ (τὸ), ἴδε ΚΕΡΙ.

ἈΓΙΟΚΛΗΜΑ (τὸ), φ. ἡ ἀνθ. chèvrefeuille, θ.

ἌΓΙΟΣ, ἡ, ὄν, saint. ||. ἡ ἁγία Τριάς, la sainte Trinité. ||. τὸ ἅγιον Πνεῦμα, le Saint-Esprit, l'Esprit-Saint. ||. οἱ ἅγιοι μάρτυρες, les saints martyrs. ||. ὁ ἅγιος Ἰωάννης, Saint-Jean (ἡ κατ' ἑλληνιστ.) St. Jean (ἡ) S. Jean. ||. (ἡ ἱερὴ) τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, la Saint-Jean. ||. ἡ ἁγία Βαρβάρα, Sainte Barbe (ἡ) Ste Barbe. ||. ἡ ἐκκλησία τοῦ ἁγ. Γεωργίου, l'Église Saint-Georges. ||. (ἡ ἱερὴ) τῶν Ἀγίων Πάντων, la fête (le jour) de la Toussaint, (ἡ συνήθ. ἑλλ.) la Toussaint (κατὰ τὸ Λατίν. καλανδάριον τελεῖται τῇ ἡ. Νοεμβρίου). ||. ἡ ἁγία τράπεζα, la sainte table. ||. τὸ ἅγιον λείψανον, la sainte relique. ||. ὁ ἅγιος τάφος, le saint sépulcre. ||. τὰ ἅγια τῶν Ἀγίων, (τὸ ἅδυστον τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομώντος), le saint des saints. S. (ὡς τίτλος τιμῆς πρὸς σεβασμένους), ὁ ἅγιος ἀρχιμανδρίτης, (ἡ κατὰ προσφών.) ἅγιος ἀρχιμανδρίτης, monsieur l'abbé. ||. κάμναι (προσποιεῖται) τὸν ἅγιον, (φρσ.) il fait le bon apôtre.

ἈΓΙΟΤΗΣ, ἡ, ὄν, sainteté, θ.

ἈΓΙΟΤΗΣ (ἡ), sainteté, θ.

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ. (ὁ ποικιλ. τοῦ

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ.

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ.

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ.

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ.

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ.

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ.

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ.

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ.

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ.

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ.

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ.

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ.

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ.

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ.

ἈΓΙΟΛΟΓΙ (τὸ), épiscopat, θ.

Αγκάλα, μδρ. (χυδ.), ἴδε "Ολοε (εἰς τὸ Μ' ἔλον δτι).

Αγκάλη (ἡ), (χυρ. εἰς τὸ πλο.), bras. ||. (τὸν ὑπεδέχθη) με ἀνοικτάς ἀγκάλας, à bras ouverts.

Αγκάλη (ἡ), κοιν. ἡ Αγκάλη, bras, les bras. 2) (συνκδχ.) brassée, θ. ||. μία ἀγκάλια ξόλα (χόρτου κτλ.), une brassée de bois (de foin etc).

Αγκάλιαζε, Μ. ἄλα, prendre (serrer) dans ses bras, embrasser.

Αγκάλιασμα (τὸ), l'action d'embrasser, embrassement; embrassade, θ. accolade, θ.

Αγκίλα (ἡ) καὶ Αγκίαι (τὸ), écharde, θ. picot.

||. τί—τοῦ ἀγκιστριοῦ, barbillon, languette, θ. dardillon.

Αγκίλαρα (ἡ), φ. artichaut.

Αγκινάρωφθαλον (τὸ), feuille d'artichaut.

Αγκίστρι (τὸ), hameçon.

Αγκιστροβιάζε, οἶε (ὁ, ἡ) καὶ Αγκιστροῦς, ἡ, ὄν, qui à la forme d'un hameçon, recourbé, crochu.

Αγκομαχτὸν (τὸ), κοιν. τὸ Ἀζομα.

Αγκομαχῶ, Μ. ἄλα, κοιν. ἀντὶ Ἀγομαίνου, Πνεκστῆ, halleter.

||. τὸ ἄλογον ἀγκομαχεῖ, le cheval bat du flanc (des flancs).

Αγκυάση, Μ. ἄλα, piquer.

Αγκυάση, Μ. ἄλα, (ἀρχ.) ankyloser, déterminer une ankylose.

Αγκίλασμα (τὸ), l'action de piquer.

Αγκύλησις, εἶς (ἡ), ἱατρ., ankylose, θ. ||. προσενὸν ἀγκύλωσιν, ankyloser (un membre).

Αγκυρα, ἄς (ἡ), ancre, θ. ||. οἱ ὄνυχες τῆς—, les pattes (les bras, les becs) de l'ancre. ||. τὸ μέρος ὅπου ἐνώνονται οἱ βραχίονες μετὸν κορμὸν τῆς ἀγκύρας, le diamant de l'ancre.

||. τὸ ξύλον τὸ ὅποιον κρατεῖ ὁρβίαν τὴν ἀγκυραν, le jas (ἡ) jouail. ||. ὁ κρῖκος τῆς—, l'anneau (ἡ) l'organeau. ||. ῥῆτω τὴν ἀγκυραν, ἴδε Αγκυροβολῶ.

Αγκυροβολία (ἡ), l'action de jeter l'ancre, jet d'ancre. ||.

τὸ διὰ τὴν ἀγκυροβολίαν πληρονοῦμενον (δικαίωμα), droit d'ancreage.

Αγκυροβόλιον (τὸ), ancrage, mouillage; relâche, θ. rade, θ.

Αγκυροβολῶ, Μ. ἄλα, jeter l'ancre; être (se tenir) en rade, mouiller (dans une rade).

Αγκυροῦς, ἡ, ὄν, courbé en crochet, crochu, croche.

Αγκῶν, ὄνος (ὁ), coude. ||. κτυπῶ (ἡ) κουντῶ μετὸν ἀγκῶνα, pousser (heurter) du coude, coudoyer.

Αγκωνάρι (τὸ), encoignure, θ. §. pierre angulaire (d'encoignure).

Αγκωνῆ (ἡ), ἴδε Κῆκρ. ||. ἡ ἀγκωνῆ θρόνου (ποταμοῦ κτλ.), coude, tournant. ||. ἐκεῖ ὅπου ὁ θρόνος (ὁ ποταμὸς) κάμνει ἀγκωνῆν, à l'endroit où la route (la rivière) fait le coude, ἴδε καὶ Γέμεμα.

Ατακός, ἡ, ὄν, qui n'est pas (assez) doux.

Ατάντια, ἐπὶ. ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

Ατάντιος, ἄ, ὄν, ἴδε Ἀντίπρ.

ses conclusions, ouï les conclusions du procureur du roi. ||. ὁ ἀντεισαγγελεὺς ἡγόρευσεν ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ, le substitut du procureur du Roi a porté la parole à l'audience du tribunal.

Ἀγόρι (τό), garçon. ||. ἔχει τρία ἀγόρια καὶ δύο κοῦρησια, elle a trois garçons et deux filles.

Ἀγορία, ας (ή), verjus. ||. ἀγάλα-ἀγάλα γίνεται ἡ ἀγορία μέλι, (παροιμ.), avec le temps et la paille les nêles mûrissent.

Ἀγορίδαλον (τό), huile verte, ὁ.

Ἀγορος (ἀντὶ Ἀνδρος), η, on, qui n'est pas mûr, vert.

Ἀγρα (ή), ἀρχ., proie, ὁ. §. chasse. ὁ.

Ἀγρανή (ή), δ. arbre de Judée (ή) de Juda (ή) d'amour, gailier.

Ἀγράμματος, ος καὶ (κον.) η, on, homme sans lettres, illettré, ignorant, (οικ.) ignare.

Ἀγραπτος, (ὁ, ή), qui n'est point écrit, ἴδε καὶ Ἀγραφος.

Ἀγρατῆ, M. ἦσα, (ἀρχ.), passer la nuit en plain champs; bivouaquer.

Ἀγραφος (ὁ, ή), = Ἀγραπτος. ||. χαρτί (βιβλίον, καταδατόν) ἄγραφον, papier (livre) blanc ou en blanc, page blanche. ||. ἄφες δύο ἀράδας ἄγραφαις, laissez deux lignes en blanc.

Ἀγράφος, ἐπίρ. sans être écrit.

Ἀγρεύω, M. εἶσα, (ἀρχ.), prendre à la chasse ou à la pêche.

Ἀγρία, ἐπίρ. ἴδε Ἀγριοί.

Ἀγρίακας (τό), φ. chardon benui, sang d'homme.

Ἀγρίκινάρα, ας (ή), artichaut sauvage, char(car)donnette, ὁ. cardon, carde.

Ἀγρίδα (ή), ἴδε Ἀγριοί. 2)

φ. ἴδε Ἀγροστία.

Ἀγρίονορος (ὁ), (homme) sauvage. §. loup-garou.

Ἀγρίπλος (ή), φ. vigne sauvage, ὁ. lambruche ἢ lambrusque, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), ὁ. ἴδε Ἀλαδανή.

Ἀγρίπλος (τό), ἴδε Ἀλάλα.

Ἀγρίανη (ή), φ. chardon étoilé.

Ἀγρίανη (ή), φ. chardon étoilé.

Ἀγρίανη (ή), φ. chardon étoilé.

Ἀγρίανη (ή), φ. chardon étoilé.

Ἀγρίανη (ή), φ. chardon étoilé.

Ἀγρίανη (ή), φ. chardon étoilé.

Ἀγρίανη (ή), φ. chardon étoilé.

Ἀγρίανη (ή), φ. chardon étoilé.

Ἀγρίανη (ή), φ. chardon étoilé.

Ἀγρίανη (ή), φ. chardon étoilé.

Ἀγρίανη (ή), olivier sauvage (ή) franc.

Ἀγρίανη, M. ἦσα, (μυθ. καὶ ἀμυθ.) = Ἐσαγρίανη, rendre (devenir) farouche ou sauvage, effaroucher, s'effaroucher.

2) (μς.) se faire peur.

Ἀγρίανη (ή), pourpier sauvage, péplide pourpière, ὁ.

Ἀγρίανη (τό), bête fauve (puante, noire), ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

Ἀγρίανη (ή), φ. nigremonie, ὁ. espargoutte, ὁ. eupatoire, ὁ.

rouche, féroce. §. (ὁς οὐκ.) οἱ ἄγριοι τῆς Ἀμερικῆς, les sauvages de l'Amérique. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ἀγρία, ἱερὴ, ἀντὶ Ἀγρίως. ||. τί με κυττάσεις ἄγρια-ἄγρια, ἴδε Ἀγριοκίττα.

Ἀγριοκίττα (τό), φ. aie des montagnes, ὁ. (παρὰ. Σμύρνη).

Ἀγριοκίττα (ή), δ. cochène.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), φ. staphisaigre, herbe aux poux, ὁ. pédiculaire, ὁ.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), ferocité, ὁ. sauvagerie, ὁ.

Ἀγριοκίττα (ή), δ. cochène.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), φ. staphisaigre, herbe aux poux, ὁ. pédiculaire, ὁ.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), ferocité, ὁ. sauvagerie, ὁ.

Ἀγριοκίττα (ή), δ. cochène.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), φ. staphisaigre, herbe aux poux, ὁ. pédiculaire, ὁ.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), ferocité, ὁ. sauvagerie, ὁ.

Ἀγριοκίττα (ή), δ. cochène.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), φ. staphisaigre, herbe aux poux, ὁ. pédiculaire, ὁ.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), ferocité, ὁ. sauvagerie, ὁ.

Ἀγριοκίττα (ή), δ. cochène.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), φ. staphisaigre, herbe aux poux, ὁ. pédiculaire, ὁ.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), ferocité, ὁ. sauvagerie, ὁ.

Ἀγριοκίττα (ή), δ. cochène.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), φ. staphisaigre, herbe aux poux, ὁ. pédiculaire, ὁ.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), ferocité, ὁ. sauvagerie, ὁ.

Ἀγριοκίττα (ή), δ. cochène.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), φ. staphisaigre, herbe aux poux, ὁ. pédiculaire, ὁ.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), ferocité, ὁ. sauvagerie, ὁ.

Ἀγριοκίττα (ή), δ. cochène.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), φ. staphisaigre, herbe aux poux, ὁ. pédiculaire, ὁ.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), ferocité, ὁ. sauvagerie, ὁ.

Ἀγριοκίττα (ή), δ. cochène.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), φ. staphisaigre, herbe aux poux, ὁ. pédiculaire, ὁ.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), ferocité, ὁ. sauvagerie, ὁ.

Ἀγριοκίττα (ή), δ. cochène.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), φ. staphisaigre, herbe aux poux, ὁ. pédiculaire, ὁ.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), ferocité, ὁ. sauvagerie, ὁ.

Ἀγριοκίττα (ή), δ. cochène.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), φ. staphisaigre, herbe aux poux, ὁ. pédiculaire, ὁ.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), ferocité, ὁ. sauvagerie, ὁ.

Ἀγριοκίττα (ή), δ. cochène.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), φ. staphisaigre, herbe aux poux, ὁ. pédiculaire, ὁ.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), ferocité, ὁ. sauvagerie, ὁ.

Ἀγριοκίττα (ή), δ. cochène.

Ἀγριοκίττα, ἴδω (ή), φ. staphisaigre, herbe aux poux, ὁ. pédiculaire, ὁ.

ne, o. terre, o. ||. ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, fleur des champs, o. ||. ἡ χάλαζα ἀφάνισε τοὺς ἀγρούς μας, la grêle a désolé nos campagnes. ||. ὁ κατ' ἀγρὸν βίος, la vie des champs (de la campagne), la vie champêtre (rurale).
 ἈΓΡΟΤΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, champêtre, agreste; agricole, rural. ||. ὁ ἀγροτικός βίος, la vie rurale (rustique).
 ἈΓΡΟΦΥΛΑΣ, ΛΕΟΣ (ὁ), garde-champêtre.
 ἈΓΡΗΝΙΑ (ἡ), veille, o. vigilance, o.
 ἈΓΡΙΠΝΟΣ (ὁ, ἡ), vigilant. ||. (ἀφρηνη) τὸ ἀγρυπνῶν, la vigilance.
 ἈΓΡΙΝΩ, M. ἡζα, veiller.
 ἈΓΡΙΠΝΩΣ, ἐπὶ, vigilement.
 ἈΓΡΩΤΗΣ, ΕΥΣ (ἡ), φ. gramin, chiendent.
 ἈΓΡΩΤΕΙΑΣ, ΟΥΣ (ὁ, ἡ), qui est de la nature des graminées, qui en a la forme, (διδαντ.) graminifère.
 ἈΓΡΙΑ, ἄς (ἡ), ἀρχ., rue o.
 ἈΓΙΜΝΑΣΤΟΣ (ὁ, ἡ), non exercé, non versé dans, inexercé.
 ἈΓΙΩΤΗΣ, ΟΥ (ὁ), charlatan, jongleur.
 ἈΓΙΩΤΙΑ (ἡ), charlatanerie, o. charlatanisme, jonglerie, o.
 ἈΓΙΩΤΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, de charlatan, de jongleur. ||. (ἐπὶ τὸ ἀγυρικώτερον, ἐπὶ, ὄντι - ἈΓΙΩΤΙΚΩΣ, ἐπὶ, à la manière des charlatans.
 ἈΓΓΩΣ (ὁ, ἡ), (vin) ou l'on n'a pas mis du gypse, sans gypse.
 ἈΓΧΙΝΟΙΑ (ἡ), présence ou finesse d'esprit, pénétration, o. esprit.
 ἈΓΧΙΝΟΣ, ΟΥΣ (ὁ, ἡ), qui a de la présence d'esprit, homme d'esprit, spirituel, fin.
 ἈΓΧΙΣΤΕΙΑ (ἡ), proche parenté; parenté par alliance, affinité, o. ||. συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας, allié.
 ἈΓΧΩΝ (ἡ), l'action de pendre ou d'étrangler, pendaison, o. corde, o.
 ἈΓΩ, M. ἄγω, (ἀρχ.), mener, amener. S. (συνήθ. ὡς γρ. μὴ

von eis tā tūnō. Ἀνάγω, Συνάγω κτλ. (καὶ eis τὴν φρασ.) Ἀγω καὶ φέρω, ἴδε Φέρω.
 ἈΓΩΓΗ (ἡ), ἀρχ. éducation, o. ἴδε καὶ ἈΝΑΓΩΓΗ. 2) (συνήθ. Νρ.) action, o. plainte, o. poursuite, o. requête, o. (eis μερικ. φρασ.) complainte, o. ||. κινῶ ἀγωγὴν, rendre plainte (intenter action, se pourvoir) en justice, porter plainte (ἡ) sa plainte, plaider contre (faire un procès à) q., ἴδε ὅτι Κρίσις. ||. κινῶ ἀγωγὴν κατὰ τινος, intenter action en justice contre q., l'actionner, ἴδε ὅτι Ἐν-ἀγω. ||. ἀγωγὴ περὶ ἀκυρώσεως, (δικον.), requête en cassation. ||. πολιτικὴ ἀγωγή (πρὸς ἐπανάληψιν ἢ ἀναίρεσιν τῆς δικῆς), requête civile. ||. ἀγωγὴ πρὸς ἀποκατάστασιν διακοτοῦ, complainte en réintégration. ||. ἐκ κινήσεως ἀπαράδεκτος πρὸς ἐξακολουθήσιν τῆς ἀγωγῆς του, il fut déclaré non recevable à continuer ses poursuites.
 ἈΓΩΓΗ (τὸ), voiture, o.
 ἈΓΩΓΙΑ, M. ἄγω, louer des chevaux.
 ἈΓΩΓΙΤΗΣ, ΟΥ (ὁ), routier, voiturier, voiturin.
 ἈΓΩΓΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, de routier, de voiturier. ||. ἄλογον ἀγωγικόν, cheval de louage.
 ἈΓΩΓΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui sert de conduit, conducteur. ||. τὰ μέταλλα εἶναι οἱ ἀρμόδιότεροι ἀγωγοὶ (τῆς ἡλεκτρικῆς ὕλης κτλ.), les métaux sont les meilleurs conducteurs (de l'électricité etc). 2) (ὡς φρασ.) ἴδε ὅτι Ὀκεία καὶ Ὑπερῶς.
 ἈΓΩΝ, ὄνος (ὁ), combat, lutte, o. effort. ||. ὁ ἐθνικὸς ἀγὼν, la lutte (la cause) nationale. ||. κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, pendant la lutte de l'indépendance.
 ἈΓΩΝΙΑ (ἡ), anxiété, o. angoisse, o.
 ἈΓΩΝΙΖΟΜΑΙ, M. ἰζοῦ (ὁ), combattre, lutter contre; s'efforcer à; se débattre.
 ἈΓΩΝΙΣΤΗΣ, ΟΥ (ὁ), combattant; champion.

ἈΓΩΝΙΑ, M. ἰζοῦ, (ἀρχ.), dans les angoisses.
 ἈΓΩΝΙΣΤΗΣ, ΟΥ (ὁ), rémunérateur (des prix).
 ἈΔΑΚΤΕ (ὁ, ἡ), ἀρχ. ἀντὶ ἈΔΕΚΤΟΣ.
 ἈΔΑΚΡΥΤΙ, ἐπὶ, d'un œil sans pleurer.
 ἈΔΑΚΡΥΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui fait entendre quelque chose (au géant) sans pleurer (d'un œil sec).
 ἈΔΑΜΑΝΤΙΝΟΣ, ἢ, ὄν, soit (enrichi, orné) de diamants.
 ἈΔΑΜΑΝΤΟΚΟΛΛΗΤΟΣ καὶ ἈΔΑΜΑΝΤΟΤΕΛΕΙΟΣ (ὁ, ἡ), orné (enrichi) de diamants; diamanté.
 ἈΔΑΜΑΣ, ΑΝΤΟΣ (ὁ), diamant.
 ἈΔΑΜΑΣΤΟΣ (ὁ, ἡ), indomptable.
 ἈΔΑΠΑΝΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui ne saurait être dépensé, inépuisable.
 ἈΔΑΠΑΝΟΣ (ὁ, ἡ), qui ne coûte aucune dépense; gratuit.
 ἈΔΑΡΤΟΣ, ΟΥ καὶ (κοιν.) ἢ, non battu (καὶ ἐπὶ γάλακτος) baratte.
 ἈΔΕΙΑ (ἡ), permission, o. autorisation, o. liberté, o. ||. ὁ ἐγγράφος, permis. ||. ὁ ἀπουσίος (ἡ) πρὸς ἀναχώρησιν, congé. ||. ὁ δὲ ναὶ ὑπὸ ἀλλοῦ ἐλαβεν ἀδειαν ἀπουσίας δια κατὰ ἡμέρας, il a obtenu congé de huit jours. ||. ὁ τὸ Πάππα (περὶ ὁρμητικῶν ἀντικειμένων), dispense, o. ἀδεια τοῦ ἡγουμένου (πρὸς ἐξερχόμενος τοῦ μοναστηρίου), obédience, o. ||. ἡ πηκὴ ἀδεια, (φρασ.), licence poétique. ||. ἀνώνυμος ἐστὶ δὲν δόναται νὰ ὑπάρχη ἡ τὴν ἀδειαν τῆς Κυβερνήσεως, les sociétés anonymes ne peuvent exister sans l'autorisation du gouvernement. ||. δὲ ἀδειαν, ἴδε ὅτι Ἐπιτρέπω. δὲ μοι τὴν ἀδειαν νὰ, mettez-moi de., trouvez-moi. ||. με τὴν ἀδειαν (φρασ.), avec votre permission. ||. ἔχετε τὴν ἀδειαν, (φρασ.) vous permettez, permis à vous je vous le permets. 2) ἘΠΙΔΕΙΑ.

ἈΔΕΙΛΑ, M. ἰζοῦ, (μετ.), vider, épuiser; évacuer; décharger; (ἐπὶ πυροβολ.) décharger. ||. ἀδειάζω τὴν ἀντρίαν, (μετ.), décharger (asséner) la pompe. ||. ἀδειασαν τρεῖς βουκάλια, ils ont mis (ils ont couché) trois bouteilles sur le côté (sur le ventre), ils ont décoiffé (ils ont fait sauter) trois bouteilles. ||. ν' ἀδειάζουν τὸ φροῦριον, évacuer la place, ||. ἀδειάζω τὸν τόπον (ὁ κοινός) τὴν γωνίαν, φρασ., (ἀναχωρῶ χωρὶς νὰ θέλω), décharger le plancher, déguerpir, déloger, dénicher. ||. ἀδειάζει μου ἀλλήλους τὴν γωνίαν, (δημ.), allons déguerpir, déguerpir (dénicher) au plus vite. ||. (ὁ αὐτοῦ) ἡ δεξαμενὴ ἀδειάζει, le réservoir s'est vidé. ||. ἀδειάζει τὸ στομάχι του, son estomac s'est déchargé. ||. τὸ πουργεὶ του δὲν ἀδειάζει, sa bourse ne désemplit point. 2) (ἐκμετ.) ἴδε ἘΠΙΔΕΙΑ.
 ἈΔΕΙΛΑΜΑ (τὸ), l'action de vider etc; évacuation (d'une place etc).
 ἈΔΕΙΟΣ (ὁ ἄλλ. ἘΚΑΙΡΟΣ), ἢ, ὄν, vide. S. creux. ||. τὸ ὄχημα ἀνέχρησεν ἀδειον, la voiture est partie à vide. ||. ἡ κοιλία του εἶναι ἀδεια, il a le ventre creux. 2) (ὁ χωρὶς ἔργου) désoccupé. ||. σπὶτι ἀδειον (ἀνακλίστων), maison vacante (qui vaque).
 ἈΔΕΚΑΤΟΣ (ὁ, ἡ), intègre, incorruptible. ||. (ἀφρηνη) τὸ ἀδεκάστον (δικαστὸν κτλ.), l'intégrité (l'incorruptibilité) d'un juge etc.
 ἈΔΕΚΛΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'est pas décimé; exempt des droits (de la dime).
 ἈΔΕΛΑΨΗ (ἡ), sœur, o., ἴδε καὶ ἈΔΕΛΦΟΣ.
 ἈΔΕΛΦΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, fraternel.
 ἈΔΕΛΦΙΚΩΣ, ἐπὶ, en frère (ἡ) ou sœur, fraternellement.
 ἈΔΕΛΦΟΚΟΣ (ὁ), frère de Dieu (ἐπὶ, de S. Jacques).

ἈΔΕΛΦΟΚΟΝΙΑ (ἡ), (crime du) fraticide.
 ἈΔΕΛΦΟΚΟΝΟΣ (ὁ, ἡ), fraticide.
 ἈΔΕΛΦΟΠΟΙΗΤΟΣ (ὁ), frère adoptif; confrère.
 ἈΔΕΛΦΟΣ (ὁ), frère. ||. ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαὶ ὁμοπάτριοι καὶ ὁμομήτριαι (οἱ ἀκυροῦντες ὀνομασθέντες ἀμφιθαλεῖς), frères germains, sœurs germaines.
 ἈΔΕΛΦΟΤΗΣ (ἡ), κοιν. ἡ - ἈΔΕΛΦΟΤΗΣ, ΠΙΟΣ (ἡ), fraternité, o. 2) confrérie, o.
 ἈΔΕΛΦΟΣ (ὁ, ἡ), sans arbres, (μετ.) chauve. ||. τὰ ἀδενόρα μέρη δέντρων, les clairières.
 ἈΔΕΝΕ (ὁ), πλθ. τοῦ ἈΔΗ.
 ἈΔΕΝΟΜΙΑΣ, ΟΥΣ (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une glande, glandiforme.
 ἈΔΕΝΩΣ, ΟΥΣ (ὁ, ἡ), glanduleux.
 ἈΔΕΣΙΟΣ, ΟΥ καὶ (κοιν.) ἢ, ὄν, maladroît, gauche, ἴδε ὅτι ἈΝΕΠΙΤΗΔΙΟΣ.
 ἈΔΕΣΠΟΤΟΣ (ὁ, ἡ), sans autorité (ἡ) authenticité, sans fondement.
 ἈΔΕΙΟΣ, ΟΥ (ὁ, ἡ), qui n'est pas lié; (ἐπὶ βέλ.) non relié.
 ἈΔΕΙΑ (ἡ), ἈΔΕΛΟΤΗΣ.
 ἈΔΕΛΟΣ (ὁ, ἡ), incertain. ||. τὸ μέλλον εἶναι ἀδελον, l'avenir est incertain. ||. ἐπ' ἀδελοῖς, (φρασ.), dans l'incertitude. 2) = ἈΔΕΝΕ, insensible, imperceptible. ||. ἡ ἀδελος ἀναπνοή, la transpiration insensible.
 ἈΔΕΛΟΤΗΣ, ΠΙΟΣ (ἡ), incertitude, o. ||. ἡ - τοῦ μέλλοντος, l'incertitude de l'avenir.
 ἈΔΕΛΩΣ, ἐπὶ, avec incertitude. 2) imperceptiblement.
 ἈΔΕΜΟΝΙΑ (ἡ), anxiété, o. impatience, o.
 ἈΔΕΜΟΚΕ, M. ἡζα, s'indigner, s'impacienter.
 ἈΔΗ, ἔνος (ὁ καὶ ἡ), glande, o.
 ἈΔΗ, ΟΥ (ὁ), l'enfer. ||. τρώγει τὸν ἄδην με τὰ λείψανα, (φρασ. ἐπὶ πολυφάγων), il mangerait le diable et ses cornes.
 ἈΔΗΑΡΓΙΑ (ἡ), voracité, o. gloutonnerie, o.
 ἈΔΗΛΑΡΟΣ (ὁ, ἡ), vorace, glouton, goulu, grand mangeur.

ἈΔΙΒΑΤΟΣ (ὁ, ἡ), qu'on ne peut traverser (pénétrer), impraticable. ||. δάσος ἀδιβάτων, un bois impenétrable. ||. αἱ δρόμοι κατ' ἡμέραν ἀδιόδοι, les chemins sont devenus impraticables.
 ἈΔΙΟΚΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui est mort sans testament, intestat. ||. ἐξ ἀδιόκτου, (φρασ. Νρ.), ab intestat. ||. οἱ ἐξ ἀδιόκτου κληρονόμοι, les héritiers ab intestat.
 ἈΔΙΑΙΡΕΤΟΣ (ὁ, ἡ), indivisible; (Νρ. ἐπὶ κτημ.) indivis. ||. ἐξ ἀδιαιρέτου, (φρασ. Νρ.), par indivis, indivisement. ||. οἱ ἐξ ἀδιαιρέτου ἰδιοκτήται, propriétaires indivis. ||. (ἀφρηνη) τὸ ἀδιαιρέτον, l'indivisibilité, o. (Νρ. ἐπὶ κτημ.) indivision, o.
 ἈΔΙΑΙΡΕΤΑΣ, ἐπὶ, indivisiblement.
 ἈΔΙΑΚΟΠΟΣ (ὁ, ἡ), non interrompu, ininterrompu, continu, continué. ||. δι' ἐργασίας ἀδιάκοπος, par un travail ininterrompu. ||. τὸ ἀδιάκοπον τῆς ἐργασίας, la continuité du travail.
 ἈΔΙΑΚΟΠΑΣ, ἐπὶ, sans interruption (intermission), continuellement, incessamment, (μετ.) sans débrider. ||. ἐκοιμήθην ἑπτά ὥρας ἀδιάκοπος, j'ai dormi sept heures sans débrider.
 ἈΔΙΑΚΡΕΙΑ (ἡ), indiscretion, o.
 ἈΔΙΑΚΡΕΤΟΣ, ΟΥ ὅς (κοιν.) ἢ, ὄν, indiscret; inconsideré.
 ἈΔΙΑΚΡΙΤΑΣ, ἐπὶ, indistinctement; S. indiscret; inconsideré. ||. τοὺς ἐταμίωσαν ὅλους ἀδιακρίτως, ou les punit tous indistinctement.
 ἈΔΙΑΚΛΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), non interrompu, ἴδε καὶ ἈΔΙΑΚΟΠΟΣ.
 ἈΔΙΑΚΛΗΤΑΣ, ἐπὶ, sans discontinuer, sans discontinuation, sans interruption, sans intermittence.
 ἈΔΙΑΛΕΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'a pas été choisi (lié).
 ἈΔΙΑΛΛΑΚΤΟΣ (ὁ, ἡ), irremuable, implacable, immuable.
 ἈΔΙΑΛΥΤΟΣ (ὁ, ἡ), indissoluble.

ΑΔΙΑΝΕΜΗΤΟΣ (δ, ή), non par-
tagé.

ΑΔΙΑΝΤΡΟΠΑ, επίρ. ἴδε ΑΝΑΙΔΗΣ.
ΑΔΙΑΝΤΡΟΠΙΑ (ή), κοιν. ἢ ΑΝΑΪ-
ΔΕΙΑ, dévergondage.

ΑΔΙΑΝΤΡΟΠΟΣ, η, ον, κοιν. ὁ Α-
ΝΑΪΔΗΣ, vergondé.

ΑΔΙΑΠΕΡΑΤΟΣ, η, ον, qui ne
peut être pénétré, impéné-
trable; imperméable. || (ἀ-
φρημ.) τὸ ἀδιαπέρατον (θεω-
ρούμενον ὡς ἰδιότης) τῶν σω-
μάτων, l'imperméabilité des
corps.

ΑΔΙΑΡΡΩΤΟΣ (δ, ή), ἀρχ., impar-
ticulé.

ΑΔΙΑΡΡΗΚΤΟΣ καὶ
ΑΔΙΑΣΠΑΣΤΟΣ (δ, ή), ἀρχ., qui
n'est pas ou qui ne saurait
être rompu (disjoint); indis-
soluble.

ΑΔΙΑΣΠΛΥΤΟΣ, επίρ. indissolu-
blement.

ΑΔΙΑΤΗΤΟΣ (δ, ή), χειρουργ. (δι-
δακτ.), imperfecté. || τὸ ἀδιά-
τητον (ἐκ γενετῆς) μελὼν τι-
νων τοῦ σώματος, l'imperfec-
tion, 0.

ΑΔΙΑΦΘΟΡΟΣ (δ, ή), incorrupti-
ble; intègre. || (ἀφρημ.) τὸ
ἀδιάφθορον, l'incorruptibilité,
0. l'intégrité (d'un juge).

ΑΔΙΑΦΙΛΟΝΕΚΤΟΣ (δ, ή), in-
contestable.

ΑΔΙΑΦΩΡΤΑ, επίρ. κοιν. ἀντὶ
ΑΝΦΕΑΔΕ.

ΑΔΙΑΦΩΡΕΤΟΣ, η, ον, κοιν. ἀντὶ
ΑΝΦΕΑΔΕ.

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ (ή), indifférence, 0.
laissez-aller.

ΑΔΙΑΦΟΡΟΣ (δ, ή), indifférent;
(ἰδιῶς ἐπὶ πραγμ.) qui n'im-
porte, (παροιμ.) qui ne fait
ni chaud ni froid. || ἀδιάφο-
ρον (εἶνε) εἰς ποῖον θὰ πέσῃ ὁ
λαγχὺς, peu importe (n'importe)
sur qui tombera le sort.
|| (καὶ ἀπολ. ἢ ἐλλ.) ἀδιάφορον
qu'importe? n'importe; c'est
égal. || εἶτε σεις, εἶτ' ἐκεῖνοι,
ἀδιάφορον, que ce soit eux ou
vous, n'importe (il n'importe-
te). || τοῦτό μοι εἶνε ἀδιάφορον
(πάντῃ ἀδιάφορον), cela ne m'
est de rien (ne me fait rien,
me fait moins que rien), ce-
la m'est égal.

ΑΔΙΑΦΟΡΩ, Μ. ἦσα, être indif-
férent, ne s'en soucier guère
(ne s'inquiéter, ne s'em-
barrasser, ne se mettre guère
en peine, ne tenir aucun
compte) de qc. || ἀδιαφορεῖ
παντάσῃ, il ne s'en inquiète
nullement.

ΑΔΙΑΦΩΡΩ, επίρ. indifférem-
ment; indistinctement; sans y
attacher de l'importance.

ΑΔΙΑΧΑΡΙΣΤΟΣ (δ, ή), insépara-
ble.

ΑΔΙΔΑΚΤΟΣ (δ, ή), non instruit.

ΑΔΙΚΕΪΤΗΤΟΣ (δ, ή), ἀρχ., qui ne
peut être traversé (pénétré,
parcouru), impénétrable, in-
extricable.

ΑΔΙΕΞΟΔΟΣ (δ, ή), sans issue,
sans passage, impénétrable,
(μνμ.) aveugle. || ὁδὸς —,
rue qui n'a point d'issue, im-
passe.

ΑΔΙΜΗΤΟΣ (δ, ή), ἴδε ΑΝΕΚΑΜΪ-
ΗΤΟΣ.

ΑΔΙΚΑ, επίρ. κοιν. ἀντὶ ΑΔΙΚΩΣ.

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΣ (δ, ή), qu'on
ne peut justifier, qui n'est
pas justifiable, injustifiable.

ΑΔΙΚΗΜΑ (τὸ), acte d'injustice,
injustice, 0.

ΑΔΙΚΙΑ (ή), injustice, 0. acte d'
injustice, iniquité, 0.

ΑΔΙΚΟΝΟΜΙΑ (ή), action injus-
te, 0. injustice, 0.

ΑΔΙΚΟΣ (δ, ή), injuste, inique.
|| (τὸ οὐδ.) ΑΔΙΚΩΝ, ἀντὶ ΑΔΙ-
ΚΗΜΑ ἢ ΣΦΑΛΜΑ. || ἔχω ἀδι-
κον, avoir tort. || κάμνω ἀδι-
κον, faire tort à q., ἴδε ἢ Α-
ΔΙΚΩ.

ΑΔΙΚΩ, Μ. ἦσα, commettre une
injustice (envers q.); faire tort
à q.; léser. || ὁ ἀδικούμενος,
l'opprimé.

ΑΔΙΚΩΣ, επίρ. injustement, à
tort; à faux. || ἀδικῶς παρα-
πονέσθαι, c'est injustement
que vous vous plaignez. ||
τὸν κατηγοροῦν ἀδικῶς καὶ ἀν-
αιτῶς, on l'accuse à tort et
sans cause. || εἶτε ἀδικῶς, εἶτε
δικαίως, φρονεῖ ὅτι ἐξημώθη, à
tort ou à droit (à tort ou à
raison) il se prétend lésé.

ΑΔΙΟΔΗΤΟΣ (δ, ή), qu'on ne

saurait traverser (parcourir),
impraticable.

ΑΔΙΟΙΚΗΤΟΣ (δ, ή), qui n'a
point gouverné (administré),
ingouverné.

ΑΔΙΟΡΓΑΝΙΣΤΟΣ (δ, ή), inorga-
nisé.

ΑΔΙΟΡΩΤΟΣ, ος καὶ (κοιν.) ὁ
ος, qui ne peut (qui ne saurait)
être corrigé, qui n'est pas cor-
rigible, incorrigible (ἐπὶ πραγμ.)
irréparable, 0. non réparable;
(ἐπὶ ψυχμ.) impénitent.

ΑΔΙΟΡΩΤΟΣ (δ, ή), ὁδὸς. ὁ
ὁδὸς. ὁδὸς. ὁδὸς. ὁδὸς. ὁδὸς.
ἀπέθανεν ἀδιόρωτος (ἀνεξο-
λόγητος, ἀκρινώμενος), il est
mort impénitent, il est mort
dans l'impénitence. || (ἀφρημ.)
τὸ ἀδιόρωτον τοῦ χαρακ-
τήρος του, l'incorrigibilité de
son caractère.

ΑΔΙΟΡΙΣΤΟΣ (δ, ή), indéterminé.

ΑΔΙΣΤΑΚΤΟΣ (δ, ή), indubitable.

ΑΔΙΣΤΑΚΤΩΣ, επίρ. indubitable-
ment, sans hésitation, 0.

ΑΔΟΚΙΜΑΤΟΣ (δ, ή), non éprou-
vé, non essayé.

ΑΔΟΚΙΜΟΣ (δ, ή), (χωρ. ἐπὶ
μνμ.) de mauvais aloi, 0.
n'est pas de bon aloi.

(μνμ.) réproché, désap-
prué; manque. || ζωγράφος (το-
ῦτης κτλ.) ἀδόκιμος, un pe-
tre (un poète etc) manqué.

ΑΔΟΛΕΣΧΙΑ (ή), ἀρχ., bavardage.

ΑΔΟΛΕΣΧΟΣ (δ, ή), (ἀρχ.) ba-
vard, babillard; vailleux.

ΑΔΟΛΟΣ (δ, ή), qui n'est pas
frélaté, pur, sans mélange.

S. (μνμ.) sincère; candide.

ΑΔΟΛΩΣ, επίρ. sans fraude; sin-
cèrement.

ΑΔΟΛΩΤΟΣ, ος καὶ (κοιν.) ὁ
ος, qui n'a pas été travaillé
(préparé), brut; (ἰδιαιτ-
ῶς) inculte, ἴδε καὶ ΑΚΑ-
ΕΡΓΗΤΟΣ.

ΑΔΟΛΩΤΟΣ (δ, ή), ἀρχ., qui
ne saurait asservir, libre;
dépendant.

ΑΔΑΛΑΚΗ (τὸ), fusca. || ὁ
δράκτι τῆς ῥοδάνης, la bruyère
d'un rouet. || μαγγάνι μὲν

ῥοδία (τριανδρία ἢ) ἀδρακία,
un métier (à filer) à deux (trois
etc) cents broches.

ΑΔΑΚΤΙΛ (ή), fusée, 0.

ΑΔΑΚΤΟΡΙΑΔΗΣ, οἷς (δ, ή), βεν-
fusiforme.

ΑΔΑΚΤΕΙΑ (ή), manque d'acti-
vité, inactivité, 0. faiblesse,
0. inertie, 0.

ΑΔΑΚΤΗΣ, οἷς (δ, ή), qui n'est
pas actif, inactif, qui manque
d'activité, mou (molle); (φυσ.)
inerte.

ΑΔΑΚΤΕΙΑ (ή), ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ (ή), ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

ΑΔΑΚΤΕΙΑ, Μ. ἦσα, ἴδε (ὁρθότ.)

le. || κάμνω τὰ ἀδύνατα δύνα-
τα, faire l'impossible. || φέρω
τινὰ εἰς τὴν ἀδύνατον ἀπαγω-
γὴν, (λογικ.) réduire quelqu'un
à l'impossible.

ΑΔΥΝΑΤΗ, Μ. ἦσα, ἀρχ. (πρὸς ἀ-
παρ.) ne pouvoir pas, être
dans l'impuissance ou dans
l'impossibilité de. 2) (συνήθ.)
s'affaiblir, tomber en lan-
gueur, faiblir. || τὸ κρασί του-
το ἀδυνατεῖ, ce vin faiblit.

ΑΔΥΝΑΤΟΣ (δ, ή), inexorable.

ΑΔΥΤΟΣ (δ, ή), impénétrable;
inaccessible aux profanes, sa-
cré. || τὸ ἅγιον (ή) τὰ ἅγια
(τοῦ ναοῦ), le sanctuaire.

ΑΔΥΤΗ, Μ. ἦσα, ἀρχ. ἀντὶ Τρα-
γηδ. || ἔξω παλινωδία, chan-
ter la palinodie. || (συνήθ.) ἔξω
χρ. μνμ. καὶ τριτ. ἔξω-
ται ὅτι, on dit que, le
bruit court, c'est le bruit qui
court. || (ή) κατὰ μνμ. ἀντὶ
οὐδ.) τὰ ἀδύτα, les bruits
qui courent, les on dit.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), qui ne se
laisse pas séduire (corrom-
pre) par des présents, intègre,
incorruptible.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΩΣ, επίρ. sans se
laisser corrompre par des pré-
sents; gratis.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), toujours
fleuri (verdoyant). || ἔνδρα
ἀνθαλῆ, arbres verts.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), qui est tou-
jours en mouvement. || τὸ ἔ-
κλυτον (ἀφρημ. ἀντὶ ἢ ἁ-
κινησία, le mouvement per-
pétuel.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), à jamais
méorable, d'éternelle mé-
moire.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), toujours vi-
erge.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), de tout temps,
de tout jamais, toujours.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), exil (banisse-
ment) perpétuel.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), qui coule tou-
jours, intarissable.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), ἴδε ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), ἴδε ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), ἴδε ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), ἴδε ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), ἴδε ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), ἴδε ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), ἴδε ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), ἴδε ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), ἴδε ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), ἴδε ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ.

ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ (δ, ή), ἴδε ΑΔΥΤΟΚΗΤΟΣ.

chambre etc). 2) exposer à
l'air, mettre à l'évent (des mar-
chandises etc); éventer (du
groin, etc).

ΑΕΡΙΣ, ὁ, ὅς, bien aéré.

ΑΕΡΙΣΜΑ (τὸ), l'action d'aérer
(de mettre à l'évent etc), aé-
rage.

ΑΕΡΟΒΑΤΗ, Μ. ἦσα, voyager ou
se perdre dans les airs (καὶ
μνμ.) dans des espars ima-
ginaires, bâtir des châteaux
en Espagne, courir après des
chimères (des fantômes), se
repandre d'idées chimériques.

ΑΕΡΟΒΑΤΗΣ, οἷς (δ, ή), aéroba-
te.

ΑΕΡΙΣΜΟΣ, ος καὶ (κοιν.) η, ον,
qui n'est pas ou qui ne saurait
être rompu (disjoint); indis-
soluble.

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), incorrupti-
ble; intègre. || (ἀφρημ.) τὸ
ἀδιάφθορον, l'incorruptibilité,
0. l'intégrité (d'un juge).

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), in-
contestable.

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), incorrupti-
ble; intègre. || (ἀφρημ.) τὸ
ἀδιάφθορον, l'incorruptibilité,
0. l'intégrité (d'un juge).

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), in-
contestable.

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), incorrupti-
ble; intègre. || (ἀφρημ.) τὸ
ἀδιάφθορον, l'incorruptibilité,
0. l'intégrité (d'un juge).

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), in-
contestable.

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), incorrupti-
ble; intègre. || (ἀφρημ.) τὸ
ἀδιάφθορον, l'incorruptibilité,
0. l'intégrité (d'un juge).

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), in-
contestable.

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), incorrupti-
ble; intègre. || (ἀφρημ.) τὸ
ἀδιάφθορον, l'incorruptibilité,
0. l'intégrité (d'un juge).

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), in-
contestable.

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), incorrupti-
ble; intègre. || (ἀφρημ.) τὸ
ἀδιάφθορον, l'incorruptibilité,
0. l'intégrité (d'un juge).

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), in-
contestable.

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), incorrupti-
ble; intègre. || (ἀφρημ.) τὸ
ἀδιάφθορον, l'incorruptibilité,
0. l'intégrité (d'un juge).

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), in-
contestable.

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), incorrupti-
ble; intègre. || (ἀφρημ.) τὸ
ἀδιάφθορον, l'incorruptibilité,
0. l'intégrité (d'un juge).

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), in-
contestable.

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), incorrupti-
ble; intègre. || (ἀφρημ.) τὸ
ἀδιάφθορον, l'incorruptibilité,
0. l'intégrité (d'un juge).

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), in-
contestable.

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), incorrupti-
ble; intègre. || (ἀφρημ.) τὸ
ἀδιάφθορον, l'incorruptibilité,
0. l'intégrité (d'un juge).

ΑΕΡΙΣΜΟΣ (δ, ή), in-
contestable.

||. *θεν δίδεται ἀγδέστερον σὺ γαρμυζ*, il n'y a rien de plus plat que cet ouvrage.
παῖς (ῆ), fadour, θ. dégoût; désagrement; (ιδίως μτφορ.) platitude, *θ., ἴδε καὶ Ἀνοστήα.*
λέγει ὅλον ἀηδέας, il ne dit que des platitudes.
παῖζα, Μ. ἄσα, prendre du dégoût, se dégoûter. || ἀηδέατα τὸ κρέας, il m'a pris un dégoût pour la viande. || *μὲ ζκαρμα ν' ἀηδέσω τὸ ψέρι*, ils m'ont dégoûté du poisson
Ἀηδόνι (τὸ), κοιν. ῆ -
Ἀηδὴν, ὄνομα (ῆ), πυν., rossignol.
Ἀηδὴς, ἐπὶρ. d'une manière dégoûtante (désagréable); avec dégoût; fastidieusement.
Ἀἶρ, ἐρος (ὁ), αἶρ. || καθαρός (νοσώδης κτλ.) ἄῃρ, air pur (malsain etc.). || *εἰς τὸν ἄέρα*, (φρσ.), en l'air. || *ρίπτω (πυροβολῶ) εἰς τὸν ἄέρα*, tirer (tirer un coup) en l'air. §. *(ζκαρμα ἀντὶ εἰς μάτην) ὁμιλεῖ εἰς τὸν ἄέρα*, il parle (il raisonne) en l'air. 2) *(τὸ κάλυμμα τοῦ διακοποτήρος)* le corporal; le voile.
Ἀήττητος (ὁ, ῆ), invincible.
Ἀθανασία (ῆ), immortalité, θ.
Ἀθάνατος (ὁ, ῆ), immortel; éternel.
Ἄσπετος (ὁ, ῆ), ἴδε Ἄταφος.
Ἀέκτος (ὁ, ῆ), invisible, ἴδε ζ Ἀόρατος.
Ἀθεῖα (ῆ), atheïsme.
Ἀέμιτος (ὁ, ῆ), illicite, criminel; illégitime.
Ἀεμιτογυγία (ῆ), action illicite (criminelle), θ. crime.
Ἀεμίτης, ἐπὶρ. d'une manière illicite, illicitement, illégitimement.
Ἄθεος (ὁ, ῆ), athée.
Ἀεόφοβος, η, ον, qui ne craint pas Dieu.
Ἀεράριπτος (ὁ, ῆ), Ἀνιάτος. 2) (μτφορ.) = Ἀιόρωτος.
Ἀέρας, α (ὁ), κοιν. l'étoile, la fleur, la crème.
Ἀερίνα (ῆ), ψ., ἐπὶ, εψελ, joel.
Ἀέριος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, non moissonné, immoisonné.
Ἀέτης, εως (ῆ), violation (d'une loi), θ. contravention, θ. infraction, θ. ἴδε ζ Παράβασις.

Ἀετῶ, Μ. ἄσα, violer (une loi, son serment), fausser (sa promesse, sa foi etc.); manquer à sa foi, transgresser; déroger à (une loi, un contrat), contrevenir.
Ἀεκάριος (ὁ, ῆ), qui n'est pas vu (ῆ) qu'on ne saurait voir.
Ἀεβολος (ὁ), αἰδ. δικτ. ἴδε Περζόβολος.
Ἀεκτος (ὁ, ῆ), auquel on n'a pas touché, intact.
Ἀελητής, ος (ὁ), athlète, combattant.
Ἀελητικός, η, ον, propre aux athlètes, athlétique.
Ἀελητής, ἐπὶρ. à la manière des athlètes.
Ἀελιος, α, ον, qui fait pitié, digne de pitié, misérable, pitoyable, malheureux; (ἐπὶ πρσγμ.) pauvre, chétif, mesquin, détestable, triste. || *δι-ἀγει βίον Ἀελιον*, il mène une triste vie. || *μὰς ἔκαμεν ἐν Ἀελιον τραπέζι*, il nous a fait une pauvre chère. || *Ἀελέστατον γράψιμον*, une écriture détestable (pitoyable), ἴδε ζ Ἀχρηστέστατος. || *(τὸ πλθ. οὐδ.) Ἀελια, ἐπὶρ. ἀντὶ Ἀελιάς.* || *τραγῶδει Ἀελια*, il chante à faire pitié.
Ἀελιότης, ητος (ῆ), misère, θ. §. pauvreté, θ. mesquinerie, θ. || τὸ Ἀελιότης (ἴδεων, ἐκφράσεων κτλ.) 1) quelle pauvreté!
Ἀελιάς, ἐπὶρ. misérablement, d'une manière pitoyable, à faire pitié, pitoyablement; tristement, mesquinement.
Ἀελοῦτης, ος (ὁ), = Ἀνασθετής.
Ἀελον (τὸ), prix du combat.
Ἀελος (ὁ), entreprise laborieuse, θ. travail. || οὐδὲ Ἀελος τοῦ Ἡρακλέους, les travaux d'Hercule.
Ἀελοφόρος (ὁ, ῆ), qui a remporté le prix (du combat etc.).
Ἀελοπτος (ὁ, ῆ), qui n'est pas (ῆ) qui ne saurait être troublé, clair.
Ἀελορμος (ὁ, ῆ), exempt de trouble; qui ne fait pas de bruit; tranquille.

Ἀερίσας, ἐπὶρ. sans trouble sans bruit.
Ἀερατος (ὁ, ῆ), qui n'a pas été (ῆ) qui ne peut être brisé (cassé).
Ἀερεκος (ὁ, ῆ), ὡς, qui n'est pas de religion (ῆ) qui ne la respecte pas assez, irréligieux.
Ἀερίζα, Μ. οἶσα, (ἀρχ.), rassembler, ἴδε καὶ Συναζα. Συναερίζα.
Ἀερίσμα (τὸ), assemblage, somme, θ.
Ἀερίστικος, η, ον, qui sert à rassembler(etc). || *ὄνομα θροιστικόν (Γραμ.), nom collectif.*
Ἀερός, α, ον, qui vient en masse (tout d'un coup). || *Ἀερόν, ἐπὶρ.* en masse collectivement. §. tout d'un coup.
Ἀερία (ῆ), découragement, abattement.
Ἀερία, Μ. ἄσα, (ἀρχ.), être battu (découragé), se décourager.
Ἀεροστομία (ῆ), langue effrénée, intemperance de langue.
Ἀεροστομος (ὁ, ῆ), qui ne peut contenir sa langue, qui a la langue bien pendue, qui est fort en gueule; bavard; insolent.
Ἀερόνα, Μ. ἄσα, absoudre, acquitter; décharger (d'accusation), disculper, (μτμ.) blâmer. || κατώρθωσεν ἄερον θῆ, il est parvenu à se blâmer.
Ἀεός, α, ον, exempt de crime, innocent.
Ἀεότης, ητος (ῆ), innocence, || ἐν Ἀεότητι, innocemment.
Ἀεόσις, εως (ῆ), absolutive, θ. acquittement.
Ἀί, μὲρ. ῆ ἐπὶ τῶν Θεωμάτων. ῆ 2) Σχετλ. αἰε!
Ἀί, πλθ. ὄνομα τοῦ θηλ. ἀρσ. les.
Ἀιγιάλος (ὁ), bord de la mer, rivage, côte, θ. grève, θ.
Ἀιρίς, ιος (ῆ), Egide, θ. (μτφορ.) auspices, protection, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ., sous les auspices de..

Αἰόκερως, α. (ὁ), ἀερνμ., Capricorne. || ὁ τροπικὸς τοῦ Αἰγόκερου, le tropique du Capricorne.

Αἰδέσιμος (ὁ, ἡ), respectable, révérend.

Αἰδωσιμότης, πτοχ (ἡ), caractère vénérable. §. (ὡς τέλος τιμῆς πρὸς προσκυτέτους) révérence, 0. || ἡ αἰδωσιμότης σας, votre révérence.

Αἰδῆμον, ονος, (ὁ, ἡ), timide, pudique, réservé.

Αἰδιος, α. (καὶ ἄττ.) ος, ον, éternel, perpétuel; impérissable. || μνήμη (δόξα) αἰδίου, mémoire (gloire) impérissable.

Αἰδιότης, πτοχ (ἡ), éternité, 0. perpétuité, 0.

Αἰδιῶς, ἐπὶ β. éternellement, perpétuellement.

Αἰδοῖον (τὸ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) les parties honteuses (génétales). || τὸ — τοῦ ἀνδρός, le membre (viril).

Αἰδῶς, ος (ἡ), pudeur, 0.

Αἰερίος, α. καὶ (ἄττ.) ος, ον, éthéré.

Αἰθήρ, έρος (ὁ), éther.

Αἰθίων, ονος (ὁ), nègre.

Αἰσότητα, ης (ἡ), ἀρχ., salle, 0.

Αἰσρία, ας (ἡ), ciel serein (clair), sérénité, 0.

Αἰσρίος, α. ον, serein, pur, clair.

Αἰσρία, ας (ἡ), πτω. (θαλάσσα), plougeon.

Αἰσία, ας (ἡ), ἀρχ., coup; blessure, 0. §. (συνθ. πλθ.) voies de fait, 0.

Αἰρίζω, M. ίζω, (ἀρχ.), blesser, maltraiter.

Αἰστρος (ὁ), chat sauvage.

Αἶμα (τὸ), sang. || ἡ μύτη του (τὸ δάκτυλόν του) τρέχει αἶμα, le nez (le doigt) lui saigne, il seigne du nez. 2) (συνδχ.) ἀντὶ Φλεβοτομίας, saignée, 0. || παρὼν αἶμα, ἰδε Φλεβοτομία, οὔμαι. || ὁ ἱατρός διώρισε (να τοῦ πάρου) αἶμα, le médecin a ordonné la saignée.

3) (συνγένεια ἐξ αἵματος) parenté, 0. consanguinité, 0. || πρίγκηψ ἐκ βασιλικῆς αἵματος, prince de sang. || τὸ αἶμα νε-

ρὸν δὲν γίνεται, παροιμ. (γυδ.), bon sang ne peut mentir.

Αἱμασιλ (ἡ), hale d'épines; muraille en pierres sèches.

Αἱματηρὸς, λ. ὄκ (ἀρχ.), sanguin; sanglant. || τὰ αἱματηρὰ ἀγγεία, (ἀνατομ.), vaisseaux sanguins. || σκηναὶ αἱματηραὶ, des scènes sanglantes.

Αἱματίτης, ισος (ἡ), ἀρχ., ὁ Αἱματοστάτης (λίθος).

Αἱματομιάς, ος (ὁ, ἡ), couleur de sang.

Αἱματονά, M. άνα, (μετ.) souiller (tacher) de sang, ensanglanter. || (ἀμετ.) saigner. || (αὐ)μάτωσ' ἡ μύτη του, le nez lui saigna. || ὁ πρὸς τῆς πθ. μετ.) Αἱματομένος, ης ον, saigneux; sanglant.

Αἱματοστατής, ος (ὁ, ἡ), déboulant de sang.

Αἱματοστάτης, ος (ὁ), κοιν. ὁ Αἱματίτης (λίθος), jaspe sanguin, hématite, 0.

Αἱματόχροος (ὁ, ἡ), qui est de couleur de sang (de couleur sanguine), sanguin.

Αἱματοχυσία (ἡ), effusion de sang, 0. || ἐγένεν αἱματοχυσία, le sang a coulé.

Αἱματώδης, ος (ὁ, ἡ), sanguin. || αἱματώδους κράσεως, d'un tempérament sanguin. || οἱ αἱματώδεις ἔναι συνήθως εὐθυμοί, les gens sanguins sont ordinairement d'une humeur gaie.

Αἱμάτωμα (τὸ), l'action d'ensanglanter.

Αἱμοκόρος (ὁ, ἡ), qui se nourrit de sang, sanguinaire.

Αἱμοκίτης, ος (ὁ), incestueux.

Αἱμομίσια (ἡ), inceste.

Αἱμοπότης, ος (ὁ), qui boit du sang, buveur de sang, sanguinaire.

Αἱμοντρίκος, ἡ, ὄκ, qui crache du sang, hémoptoïque, hémoptysique.

Αἱμοντρία (ἡ), crachement de sang, hémoptysie, 0.

Αἱμορραγία (ἡ), hémorragie, 0.

Αἱμορροία (ἡ), flux (perte) de sang. || ὑπόκειται εἰς αἱμορροίαν, elle est sujette à des pertes (de sang).

Αἱμορροϊκός, ἡ, ὄκ, qui con-

cerne les hémorrhoides, hémorrhoidal. 2) qui est sujet au flux de sang ou aux hémorrhoides, hémorrhoidalre.

Αἱμορροΐς, ισος (ἡ), (συνθ. πλθ.), hémorrhoides, 0.

Αἱμορροΐστα, ης (ἡ), κυρ. ὁ τοῦ Εὐαγγελίου, l'hémorroïste (de l'Évangile).

Αἱμόφυτος (ὁ, ἡ), ἀρχ., mêlé de sang; sanguinolent; tout en sang.

Αἱμοκαρής, ος (ὁ, ἡ), qui aime le sang, sanguinaire.

Αἱνίγμα (τὸ), énigme, 0. || προτείνω αἱνίγμα, proposer (donner à deviner) une énigme.

Αἱνιματικός, ἡ, ὄκ, καὶ Αἱνιματώδης, ος (ὁ, ἡ), énigmatique, obscur.

Αἱνιματοδῶς, ἐπὶ β. énigmatiquement.

Αἱνίστομαι, M. αἱνισκῶ (ὁ), donner à entendre, insinuer, désigner en termes couvertes; faire allusion à, ἰδε καὶ Ὑδαινίστομαι.

Αἶνος (ὁ), ἀρχ. = Ἐγκάμιον. || (εὐχρ. μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν) οἱ Αἶνοι (τὸ «Πᾶσα πνεύ»), laudes, 0. πλθ. || ψάλλουν αἶνε εἰς τοὺς Ἄνους, on chante (on est à) laudes.

Αἶν, αἶρος (ἡ), ἀρχ., ἡ Ἰῶνα, chévre.

Αἶρα, ας (ἡ), φ. ivraie, 0. §. argot.

Αἱρετάρχης, ος (ὁ), chef d'une secte (d'hérétiques), hérésiarque.

Αἱρεῖς, εας (ἡ), (ἀρχ.), secte, 0. école (de philosophie), 0. §. (συνθ.) hérésie, 0.

Αἱρετικός (ὁ), hérétique.

Αἱρετοκρισία (ἡ), jugement par arbitres (ἡ) arbitral, arbitrage. || ἐκτιμᾷ ἢ ἀποφασιζῶ κατ' αἱρετοκρισίαν, arbitrer. || ἡ ὑπόθεσις ἡμπορεῖ ἀποφασισθῇ δι' αἱρετοκρίαν, l'affaire peut s'arbitrer. || ἡ ὑπόθεσις ἐδικάσθη δι' αἱρετοκρισίας, l'affaire fut jugée arbitralement.

Αἱρετοκριτής, οἱ (ὁ), κοιν. ὁ Διακρίτης.

Αἱρετός, ἡ, ὄκ, (μόνον εἰς τὴν

πρὸς αἰρετὸς κριτῆς, ὁ (μονο-
λεκτ.) Αἰρετοκριτής.

Αἰσθάνομαι, M. αἰσθάνομαι (ὁ),
éprouver une sensation, sen-
tir, ressentir, s'apercevoir de.
|| αἰσθάνομαι νυγμόν τινα εἰς
τὸν λαμῶν, je ressens un pi-
cotement à la gorge. || αἰ-
σθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτὸν μου,
je me sens bien. || δὲν ἤμ-
παρὼ νὰ παρκατήσω τί αἰσθά-
νομαι ἐν ἑμαυτῷ, je ne saurais
dire ce qui se passe en moi
(dans mon âme, dans mon
cœur).

Αἰσθαντικός, ἢ, ὅν, qui a la fa-
culté de sentir, sensitif. 2)
Εἰσίστητος.

Αἰσθημα (τὸ), objet perçu par
la sensation; sentiment. §.
sensation, θ. 2) = τῷ.

Αἰσθησις, εἰς (ῆ), sens, orga-
ne de la sensation; senti-
ment; faculté de sentir (ῆ) de
connaître, connaissance, θ. ||
αἰ ἤσαναι τῶν αἰσθήσεων, les
plaisirs des sens. || τοῦτο
προσβάλλει τὰς αἰσθήσεις, cela
frappe les sens. || ἔχασε τὰς
αἰσθήσεις του, il a perdu ses
sens, il a perdu toute con-
naissance. || ἀνέλαβε τὰς αἰ-
σθήσεις του, il a repris ses
sens, il a repris connaissance.

Αἰσθητήριον (τὸ), siège (foyer)
de la sensation, sensorium;
sens, organe de la sensation.

Αἰσθητικός, ἢ, ὅν, qui a rap-
port aux sens (ῆ) à la sensa-
tion, sensitif.

Αἰσθητός, ἢ, ὅν, qui peut tom-
ber sous les sens, sensible.

Αἰσιος, α, ὅν, heureux, de bon
augure, favorable. || ἐπ' αἰ-
σίαις (ἐννοεῖται αἰωνοῖς ἢ ἰε-
ροῖς), sous d'heureux auspices.

Αἰσίως, ἐπὶ. heureusement,
d'une manière propice, favo-
rablement.

Αἰσχιστος, η, ὅν, ὑπερῷ. τοῦ
Αἰσχροῦ, très honteux, igno-
minieux. || ἀπέθανε μετ' αἰσχί-
στον θάνατον, il périt d'une
mort ignominieuse (de la plus
ignominieuse de toutes les
mortes). || λέγει ἐναντίον του
τῶν αἰσχιστά, il dit des hor-

reurs (il dit le diable) con-
tre lui, (οἷκ.) il en dit les
sept péchés mortels, il en dit
pis que pend.

Αἰσχος, οὖς (τὸ) honte, θ. op-
probre, deshonneur, affront,
infamie, θ. ignominie, θ. tur-
pitude, θ. || εἶνε τὸ αἶσχος τῆς
οἰκογενείας του, il est l'oppro-
bre de sa famille, il fait af-
front à (il fait la honte de)
ses parents. || τί αἶσχος! quel-
le infamie!

Αἰσχροκέραια (ῆ), honteux a-
mour du gain; (καταχρ.) escro-
querie, θ.

Αἰσχροκεραῖς, οὖς (δ, ῆ), pos-
sédé d'un vil amour du gain;
basement intéressé; (κατα-
χρ.) escroc.

Αἰσχροκεραῖα, M. αἰσ. chercher
à s'enrichir par des voies hon-
teuses ou illicites.

Αἰσχροκεραῖς, ἐπὶ. par un vil
intérêt, sordidement.

Αἰσχρολογία (ῆ), propos obscè-
nes, paroles sales et vilaines,
obscénité (dans les propos), θ.
impureté, θ. ordure, θ. sale-
té, θ. sottise, θ. vilénie, θ.

Αἰσχρολόγος (δ, ῆ), qui tient
des propos obscènes (indé-
centes, deshonnêtes), qui dit
des obscénités (des saletés
etc.); ordurier, mal embou-
ché.

Αἰσχρολογία, M. αἰσ. tenir des
propos obscènes (honteux, in-
décent), dire des obscénités
(etc), ne parler que par B et
par F.

Αἰσχροπαγία (ῆ), = Αἰσχροπ-
γία.

Αἰσχροῦς, α, ὅν, qui blesse la
pudeur, obscène, sale; hon-
teux, deshonnête, malhonnê-
te, indécant; impur, infâme;
ignominieux. || λέγει αἰσχροῦς,
termes malhonnêtes. || αἰ-
σχροῦς ἦθη, des mœurs impu-
res (infâmes). || διήγημα αἰ-
σχροῦν (ἔλλ. ἀσελγές), conte
gras (licencieux).

Αἰσχροῦς, πρὸς (ῆ), = Αἰσχος,
Αἰσχροπρία, infamie, θ. §.
impureté, θ. saleté, θ. impu-
dence, θ. etc.

Αἰσχροπρία (ῆ), action hor-
teuse (deshonnête); obscène-
té, θ. impureté, θ. impudicité,
θ. indécence, θ. turpitude, θ.
Αἰσχροῦς, ἐπὶ. d'une manière
honteuse, honteusement, θ.
gnominieusement, salement.
Αἰσχύνομαι, M. αἰσχύνομαι (ὁ),
avoir honte (ῆ) rougir de
être confus.

Αἰτησις, εἰς (ῆ), demande, θ.
solicitation, θ. (δικον.) re-
quête, θ. || κατ' αἰτησιν τοῦ
δεῖνος, à la requête (à la re-
quisition) d'un tel. || κατ' αἰ-
τησιν τοῦ εἰσαγγελέως, sur la
requisition du procureur ge-
ral.

Αἰτία (ῆ), cause, θ. sujet, mo-
tif; lieu, occasion, θ; prin-
cipe. || ἡ πρώτη (ἡ ἀρχική) αἰ-
τία, la cause principale, θ.
premier principe. || εἰς αἰτί-
αν τοῦ, à cause de... || εἶνε
πάρχει ἀποτέλεσμα χωρὶς αἰ-
τίας, il n'y a pas d'effet sans
cause. || γελᾷ χωρὶς αἰτίας,
rit sans sujet. || ἔχω αἰτίαν
νὰ παραπονῶμαι διὰ τὴν πρ-
ὲς διαγωγὴν του, j'ai lieu
de me plaindre de sa conduite
à mon égard.

Αἰτιατική (ῆ), (πτῶσις γραμ-
ματ.) accusatif.

Αἰτίας, εἰς (ῆ), récriminati-
on, θ. grief.

Αἰτιατός, ἢ, ὅν, causal, causatif.
|| τὸ αἰτιατόν, (φιλ. φ. =
ὄλγ.), la cause occasionnelle
ou adventice.

Αἰτινες, θ. πλθ. τοῦ ὅτι. Αἰ-
τιολογία (ῆ), explication de
causes (des motifs), θ. ||
προηγούμενοι τοῦ διατακτι-
κῆς (τῆς δικαστ.) ἀποφάσεως
αἰτιολογία, les considérant
d'un arrêt.

Αἰτιολογικός, ἢ, ὅν, qui a
à expliquer la cause; (γρμ.)
causatif. || τὸ αἰτιολογικόν
μὲν νόμου (ἀποφάσεως δικασ-
τῆς κτλ.), le considérant
une loi (etc).

Αἰτιολοῦν, M. αἰσ. expli-
quer la cause, donner la raison
motiver, raisonner. || ἐκθί-
νει

αἰτιολογμένη, exposé raisonné.

Αἴτιος, α, ον, qui est la cause de; auteur. || (οὐδ.) αἴτιον (τὸ), = Αἴτια, cause, θ. motif. || τὸ τελικὸν αἴτιον, la cause finale.

Αἰτία, ος, (δ, ἡ), κυρ. εὐχρ. μόνον τὸ ὑπερθ. Αἰτία, ἡ, qui est la cause (la principale cause) de

Αἰτῶ καὶ (μσ.) Αἰτοῦμαι, Μ. ἴσθ, (εὐχρηστοτέρων τῶ) ἔβαιτοῦμαι, demander.

Αἰώνιος, ἐπὶρ. (ἀρχ.), = Ἐβαίονος, Αἰωνία, soudain, soudainement.

Αἰωνίσιος, α καὶ (Ἀττ.) ος, ον, soudain, subit. || τὸ αἰωνίσιον, (ἐφρηρη), la soudaineté.

Αἰωνισμός, ἐπὶρ. soudain, soudainement, subitement.

Αἰχμαλωσία (ἡ), captivité, θ.

Αἰχμαλωτίζω, Μ. ἴσθ, faire prisonnier de guerre, emmener en captivité; réduire en servitude. || ἡχμαλωτίσθη εἰς τὴν δεῖνα μάχην, il a été pris à telle bataille.

Αἰχμαλωτισμός (ὁ), l'action de réduire en captivité (etc).

Αἰχμαλωτός (ὁ, ἡ), prisonnier de guerre, captif (-ive).

Αἰχμή (ἡ), la pointe d'une lance (etc).

Αἰών, ὁνός (ὁ), siècle. || ὁ χρυσός αἰὼν, l'âge (le siècle) d'or. || εἰς αἰῶνα τὸν ἔπαντα, à tout jamais.

|| εἰς αἰῶνας αἰώνων, « Γρη. », Αἰώνια, aux siècles des siècles.

Αἰώνιος, α καὶ (Ἀττ.) ος, ον, éternel (-elle). || ἡ αἰώνιος ζωὴ, la vie éternelle. || πρόσδος αἰώνια, rente à perpétuité, θ.

|| αἰώνιος τοῦ ἡ μνήμη, (φρσ. ὁ πᾶρ ἀποθανόντος) ! Dieu veuille avoir son âme !

Αἰώνιος, α καὶ (Ἀττ.) ος, ον, éternel (-elle). || ἡ αἰώνιος ζωὴ, la vie éternelle. || πρόσδος αἰώνια, rente à perpétuité, θ.

Αἰώνιος, α καὶ (Ἀττ.) ος, ον, éternel (-elle). || ἡ αἰώνιος ζωὴ, la vie éternelle. || πρόσδος αἰώνια, rente à perpétuité, θ.

Αἰώνιος, α καὶ (Ἀττ.) ος, ον, éternel (-elle). || ἡ αἰώνιος ζωὴ, la vie éternelle. || πρόσδος αἰώνια, rente à perpétuité, θ.

Αἰώνιος, α καὶ (Ἀττ.) ος, ον, éternel (-elle). || ἡ αἰώνιος ζωὴ, la vie éternelle. || πρόσδος αἰώνια, rente à perpétuité, θ.

Αἰώνιος, α καὶ (Ἀττ.) ος, ον, éternel (-elle). || ἡ αἰώνιος ζωὴ, la vie éternelle. || πρόσδος αἰώνια, rente à perpétuité, θ.

Αἰώνιος, α καὶ (Ἀττ.) ος, ον, éternel (-elle). || ἡ αἰώνιος ζωὴ, la vie éternelle. || πρόσδος αἰώνια, rente à perpétuité, θ.

Αἰώνιος, α καὶ (Ἀττ.) ος, ον, éternel (-elle). || ἡ αἰώνιος ζωὴ, la vie éternelle. || πρόσδος αἰώνια, rente à perpétuité, θ.

Αἰώνιος, α καὶ (Ἀττ.) ος, ον, éternel (-elle). || ἡ αἰώνιος ζωὴ, la vie éternelle. || πρόσδος αἰώνια, rente à perpétuité, θ.

yal de France). || τὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας, les membres de l'Institut.

Ἀκαδημικός, η, ον, κοιν. ἀντι Ἀκαδημικός, (κυρ. ἐπὶ ὁπωρ. καὶ ὁσπρ.), qui n'est pas mondé (pelé, pluché etc.). || τὰ μωσχόμελα (Γαλλ. ἀπιδόμωλα) τρώγονται συνήθως ἀκαδημιστα, ou mange ordinairement les pommes d'apisans en ôter la pelure.

Ἀκαθάρσια (ἡ), ordure, θ. souillure, θ. saleté, θ. impureté, θ. (πλο.) immondices, θ. || ἡ ἀκαθάρσια τῶν ὁδῶν, la saleté des rues. || εἶνε μεγάλη ἀκαθάρσια εἰς τοὺς δρόμους, les rues sont d'une grande saleté, il fait fort sale dans les rues.

Ἀκαθάρτος (ὁ, ἡ), impur, immonde, sale, ἴδε καὶ Ὑσπαρός. || τὸ ἀκαθάρτον πνεῦμα, (Γρη.), l'esprit immonde.

Ἀκλόητος (ὁ, ἡ), qu'on ne peut retenir (contenir, arrêter); effréné.

Ἀκρολογία (ἡ), discours hors de saison (à contre-temps).

Ἀκαίριος (ὁ, ἡ), qui est hors de saison, inopportun, intempestif, fait ou dit mal à propos (à contre-temps); déplacé; indu.

Ἀκαίριος, ἐπὶρ. hors de saison, mal à propos, à contre-temps, intempestivement, indûment.

Ἀκαρία (ἡ), candeur, θ. innocence, θ. simplicité, θ. bonhomie, θ.

Ἀκαός, ος καὶ (κοιν.) η, ον, innocent, sans malice, ingénu, candide, bon.

Ἀκαλῆτος, η, ον, qui n'est pas invité.

Ἀκαλλήρητος (ὁ, ἡ), qui est sans culture, inculte.

Ἀκαλλήμιτος (ὁ, ἡ), sans pature, sans recherche; négligé.

Ἀκαμάτης, η (ὁ), κοιν. ὁ ὀκνηρός.

Ἀκάνατος (ὁ, ἡ), infatigable.

Ἀκαμῆτος (ὁ, ἡ), (μωρ.) inflexible, inexorable. || τὸ ἀκαμῆτον τοῦ χαράτρός του,

l'inflexibilité (la raideur) de son caractère.

Ἀκανα, ης (ἡ), épine, θ. pl. quant. 2) (ιδιωνομ.) plante épineuse (quelconque), ὁ charodon, ronce, θ.

Ἀκάνοκος, η, ον, d'épines, fait d'épines. || ὁ ἀκάνοκος στέφανος, la couronne d'épines.

Ἀκανόκοπος (ὁ), ἡ, poro-épie; hérissé.

Ἀκανόμας, ος (ὁ, ἡ), semé (hérissé) d'épines, épineux (κυρ. καὶ μωρ.).

Ἀκανόνιστος (ὁ, ἡ), qui n'est point selon les règles, irrégulier. || τὸ ἀκανόνιστον γράμμα, l'irrégularité d'un bâtiment

Ἀκάνιστος, η, ον, qui n'est pas enlumé (exposé à la fumée).

Ἀκαίριος, ον, sans fumée, non enlumé. || (κυρ.) μέλι ἀκαίριον, miel de goutte (ἡ) vierge.

Ἀκαίριος, ος (ὁ, ἡ), (ἀρχ.), qui ne peut être tonda (coupé court); (ἐν γέν.) infiniment petit, très-court. || (συνθ.) ἐν ἀκαίρι (ἐνν. χρόνου), en un instant, en un clin d'œil, en moins que rien.

Ἀκαίριος, α, ον, infiniment court, instantané, momentané.

Ἀκαρία (ἡ), stérilité, θ. infécondité, θ.

Ἀκαίριος (ὁ, ἡ), sans fruit, stérile, infructueux; infécond, (παρβλ. Ἀροαός).

Ἀκατάλητος (ὁ, ἡ), qui ne peut être abattu.

Ἀκατάλητος (ὁ, ἡ), = Ἀκατάλητος

Ἀκατάλητος, η, ον, dédaigneux

Ἀκατάλητος (ἡ), dédain. || με ἀκατάλητον, dédaigneusement, avec dédain.

Ἀκατάλητος (ὁ, ἡ), qui n'est pas ou qui ne peut être recherché (juridiquement). || ἐθαύρουσεν ὅτι θὰ μὴν ἀκατάλητος, il croyait qu'il ne serait pas recherché.

Ἀκατάλητος, ἐπὶρ. sans rabati-

ire (pas un sou, pas un liard) du prix. ||. ἐκατὸν πενήντα φράγκα ἀκαταβήατα, cent cinquante francs; pas un liard a rabattre.

Ακατάκριτος (ὁ, ἡ), qui ne saurait ou ne doit être condamné (blâmé).

Ακατακρίτως, ἐπὶ ῥ. sans crime.

Ακατάληπτος (ὁ, ἡ), incompréhensible, impénétrable, insaisissable. ||. μυστήριον ἀκατάληπτον, un mystère impénétrable. ||. τὸ ἀκατάληπτον τῶν θεῶν κριμάτων, l'incompréhensibilité des voies de Dieu, ἴδε καὶ Ἀκατανόητος.

Ακατάλληλος (ὁ, ἡ), incohérent, impropre; (ἰδιαιτ. ἐπὶ καιροῦ) indu.

Ακατάλληλα, ἐπὶ ῥ. improprement; indument.

Ακατάλογιστος (ὁ, ἡ), incalculable.

Ακατάλυτος (ὁ, ἡ), qui ne peut être dissout (détruit), indissoluble.

Ακατάμηκτος (ὁ, ἡ), invincible, indomptable.

Ακατανόητος (ὁ, ἡ), incompréhensible, intelligible; inconcevable, impénétrable. ||. (τοῦτο) εἶνε ἀκατανόητον, cela est inconcevable (n'est pas concevable), c'est inconcevable. ||. τοῦτο εἶνε ὅτι ἀκατανόητον ὅτι ἀσυγχώρητον, cela ne peut ni se concevoir ni se pardonner.

Ακατάπαυστος (ὁ, ἡ), qui se fait sans cesse, continu, incessant.

Ακαταπαύτως, ἐπὶ ῥ. sans cesse, sans relâche, incessamment.

Ακαταπόνητος (ὁ, ἡ), = Ἀκατάμηκτος.

Ακαταστασία (ἡ), désordre, ζέ-δε καὶ Ἀτασία. 2) = Ἀτασία.

Ακατάστατος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, = Ἀστατος καὶ Ἀτακτος, inconstant; inconséquent.

Ακατάσχετος (ὁ, ἡ), ἀρχ., ἀρχ., = Ἀκατέκτος. 2) (Νμ.) qui ne peut être saisi, insaisissable.

Ακατάφακτος (ὁ, ἡ), incom-

Ακαταφρόνητος (ὁ, ἡ), qu'on ne saurait mépriser.

Ακατέργαστος (ὁ, ἡ), = Ἀδοί-λευτος, brut, cru, non ouvré. ||. δέρματα ἀκατέργαστα, cuirs d'abatis, cuirs en croûte.

Ακατηγόρητος (ὁ, ἡ), = Ἀνεμ-πτος, Ἀνεπίλητος.

Ακατήχητος (ὁ, ἡ), non caté- chisé.

Ακάτιον (τὸ), petit bateau, gon- dolo, o. esquif.

Ακατοίκητος (ὁ, ἡ), inhabité, déshabité; inhabitable; im- praticable. ||. αὐτὴ ἡ κάμαρα καταντᾷ ἐξ αἰτίας τοῦ καπνοῦ ἀκατοίχης, la fumée rend celle chambre impraticable.

Ακατονώματος (ὁ, ἡ), ἀρχ., innomé (κωρ. δακνμ.); (χει- ρεργ.) innominé.

Ακατόρητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, inexécutable, impraticable.

Ακατόρητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'est pas brûlé.

Ακατόρητος (ὁ, ἡ), exempt de toute vanité.

Ακέντητος, η, ον, qui n'est pas brodé.

Ακέντητος (ὁ, ἡ), indépuisable, intarissable. ||. πηγή ακένωτος, source intarissable.

Ακέραιος, α ὅς, ον, qui est en son entier, entier, tout entier, intact, non entamé; (μτ- φορ.) intègre. ||. σώζεται ἀκέρ- αιον, il subsiste en son entier. ||. τὰ ἐντός τοῦ σώματος ἦσαν ἐντελῶς ἀκέραια, les parties intérieures du corps étaient dans toute leur intégrité.

Ακέραιος, α ὅς, ον, qui est en son entier, entier, tout entier, intact, non entamé; (μτ- φορ.) intègre. ||. σώζεται ἀκέρ- αιον, il subsiste en son entier. ||. τὰ ἐντός τοῦ σώματος ἦσαν ἐντελῶς ἀκέραια, les parties intérieures du corps étaient dans toute leur intégrité.

Ακέραιος, α ὅς, ον, qui est en son entier, entier, tout entier, intact, non entamé; (μτ- φορ.) intègre. ||. σώζεται ἀκέρ- αιον, il subsiste en son entier. ||. τὰ ἐντός τοῦ σώματος ἦσαν ἐντελῶς ἀκέραια, les parties intérieures du corps étaient dans toute leur intégrité.

Ακέραιος, α ὅς, ον, qui est en son entier, entier, tout entier, intact, non entamé; (μτ- φορ.) intègre. ||. σώζεται ἀκέρ- αιον, il subsiste en son entier. ||. τὰ ἐντός τοῦ σώματος ἦσαν ἐντελῶς ἀκέραια, les parties intérieures du corps étaient dans toute leur intégrité.

Ακέραιος, α ὅς, ον, qui est en son entier, entier, tout entier, intact, non entamé; (μτ- φορ.) intègre. ||. σώζεται ἀκέρ- αιον, il subsiste en son entier. ||. τὰ ἐντός τοῦ σώματος ἦσαν ἐντελῶς ἀκέραια, les parties intérieures du corps étaient dans toute leur intégrité.

Ακέραιος, α ὅς, ον, qui est en son entier, entier, tout entier, intact, non entamé; (μτ- φορ.) intègre. ||. σώζεται ἀκέρ- αιον, il subsiste en son entier. ||. τὰ ἐντός τοῦ σώματος ἦσαν ἐντελῶς ἀκέραια, les parties intérieures du corps étaient dans toute leur intégrité.

Ακέραιος, α ὅς, ον, qui est en son entier, entier, tout entier, intact, non entamé; (μτ- φορ.) intègre. ||. σώζεται ἀκέρ- αιον, il subsiste en son entier. ||. τὰ ἐντός τοῦ σώματος ἦσαν ἐντελῶς ἀκέραια, les parties intérieures du corps étaient dans toute leur intégrité.

Ακέραιος, α ὅς, ον, qui est en son entier, entier, tout entier, intact, non entamé; (μτ- φορ.) intègre. ||. σώζεται ἀκέρ- αιον, il subsiste en son entier. ||. τὰ ἐντός τοῦ σώματος ἦσαν ἐντελῶς ἀκέραια, les parties intérieures du corps étaient dans toute leur intégrité.

Ακέραιος, α ὅς, ον, qui est en son entier, entier, tout entier, intact, non entamé; (μτ- φορ.) intègre. ||. σώζεται ἀκέρ- αιον, il subsiste en son entier. ||. τὰ ἐντός τοῦ σώματος ἦσαν ἐντελῶς ἀκέραια, les parties intérieures du corps étaient dans toute leur intégrité.

Ακέραιος, α ὅς, ον, qui est en son entier, entier, tout entier, intact, non entamé; (μτ- φορ.) intègre. ||. σώζεται ἀκέρ- αιον, il subsiste en son entier. ||. τὰ ἐντός τοῦ σώματος ἦσαν ἐντελῶς ἀκέραια, les parties intérieures du corps étaient dans toute leur intégrité.

Ακέραιος, α ὅς, ον, qui est en son entier, entier, tout entier, intact, non entamé; (μτ- φορ.) intègre. ||. σώζεται ἀκέρ- αιον, il subsiste en son entier. ||. τὰ ἐντός τοῦ σώματος ἦσαν ἐντελῶς ἀκέραια, les parties intérieures du corps étaient dans toute leur intégrité.

Ακέραιος, α ὅς, ον, qui est en son entier, entier, tout entier, intact, non entamé; (μτ- φορ.) intègre. ||. σώζεται ἀκέρ- αιον, il subsiste en son entier. ||. τὰ ἐντός τοῦ σώματος ἦσαν ἐντελῶς ἀκέραια, les parties intérieures du corps étaient dans toute leur intégrité.

Ακέραιος, α ὅς, ον, qui est en son entier, entier, tout entier, intact, non entamé; (μτ- φορ.) intègre. ||. σώζεται ἀκέρ- αιον, il subsiste en son entier. ||. τὰ ἐντός τοῦ σώματος ἦσαν ἐντελῶς ἀκέραια, les parties intérieures du corps étaient dans toute leur intégrité.

Ακέραιος, α ὅς, ον, qui est en son entier, entier, tout entier, intact, non entamé; (μτ- φορ.) intègre. ||. σώζεται ἀκέρ- αιον, il subsiste en son entier. ||. τὰ ἐντός τοῦ σώματος ἦσαν ἐντελῶς ἀκέραια, les parties intérieures du corps étaient dans toute leur intégrité.

Ακινάτης, ἐπὶ ῥ. sans ris- sans danger, en sureté.

Ακινεσία (ἡ), immobilité.

Ακίνητος (ὁ, ἡ), immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

Ακίνητος, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, immobile (ἐπὶ κτηματ.) immobilier.

dans un état prospère, prospérer, fleurir. ||. αὐτὸς ἤμας ἐπὶ Περικλέους, Athènes fleurissait sous Périclès. ||. τὸ ἐμπορίον ἀκμάζει, le commerce est florissant.

Ακμαῖος, α, ον, qui est dans toute sa force (dans la force, dans la vigueur de l'âge); vigoureux; (μτμ.) qui est dans un état prospère (brillant), prospère. ||. εἶνε εἰς ἀκμάειν κατέστασαν, il est dans un état prospère.

Ακμή (ἡ), vigueur (κωρ. de l'âge), o. portait développement, fructueux, o. fleur, o. S. (μτμ.) état florissant, prospérité, o; le plus haut degré; instant précis, moment décisif, point; chaleur, o. fort; plein. ||. ἐν ἀκμῇ τοῦ ἔτους (τοῦ τρύφου), en pleine récolte, en pleine vendange. ||. ἦτον εἰς τὴν ἀκμὴν νῶ... il était au point de... ||. εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς μάχης, dans la chaleur (dans le plus fort) du combat. ||. εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ χειμῶνος, dans le fort de l'hiver. ||. ἦτον εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ηλικίας, il était dans la force (dans la vigueur) de l'âge. ||. τὸ κάλλος τῆς εἰναι εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ, sa beauté est dans sa fleur (dans toute sa fleur). ||. εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ δευτέρου Λιβυκοῦ πολέμου, dans le fort de la seconde guerre punique.

Ακμαῖος, α, ον, qui est dans toute sa force (dans la force, dans la vigueur de l'âge); vigoureux; (μτμ.) qui est dans un état prospère (brillant), prospère. ||. εἶνε εἰς ἀκμάειν κατέστασαν, il est dans un état prospère.

Ακμαῖος, α, ον, qui est dans toute sa force (dans la force, dans la vigueur de l'âge); vigoureux; (μτμ.) qui est dans un état prospère (brillant), prospère. ||. εἶνε εἰς ἀκμάειν κατέστασαν, il est dans un état prospère.

Ακμαῖος, α, ον, qui est dans toute sa force (dans la force, dans la vigueur de l'âge); vigoureux; (μτμ.) qui est dans un état prospère (brillant), prospère. ||. εἶνε εἰς ἀκμάειν κατέστασαν, il est dans un état prospère.

Ακμαῖος, α, ον, qui est dans toute sa force (dans la force, dans la vigueur de l'âge); vigoureux; (μτμ.) qui est dans un état prospère (brillant), prospère. ||. εἶνε εἰς ἀκμάειν κατέστασαν, il est dans un état prospère.

Ακμαῖος, α, ον, qui est dans toute sa force (dans la force, dans la vigueur de l'âge); vigoureux; (μτμ.) qui est dans un état prospère (brillant), prospère. ||. εἶνε εἰς ἀκμάειν κατέστασαν, il est dans un état prospère.

Ακμαῖος, α, ον, qui est dans toute sa force (dans la force, dans la vigueur de l'âge); vigoureux; (μτμ.) qui est dans un état prospère (brillant), prospère. ||. εἶνε εἰς ἀκμάειν κατέστασαν, il est dans un état prospère.

Ακμαῖος, α, ον, qui est dans toute sa force (dans la force, dans la vigueur de l'âge); vigoureux; (μτμ.) qui est dans un état prospère (brillant), prospère. ||. εἶνε εἰς ἀκμάειν κατέστασαν, il est dans un état prospère.

Ακμαῖος, α, ον, qui est dans toute sa force (dans la force, dans la vigueur de l'âge); vigoureux; (μτμ.) qui est dans un état prospère (brillant), prospère. ||. εἶνε εἰς ἀκμάειν κατέστασαν, il est dans un état prospère.

Ακμαῖος, α, ον, qui est dans toute sa force (dans la force, dans la vigueur de l'âge); vigoureux; (μτμ.) qui est dans un état prospère (brillant), prospère. ||. εἶνε εἰς ἀκμάειν κατέστασαν, il est dans un état prospère.

||. (ἀφρημ.) τὸ ἀκοινώνητον, l'insociabilité.

Ακοάλατος (ὁ, ἡ), qu'on ne saurait flatter, inaccessible aux flatteurs (à la flatterie).

Ακοαλία (ἡ), dérèglement, dissolution, o. licence, o; impudicité, o. incontinence, o. abandonnement, débordement; lascivité, o.

Ακοάλατος (ὁ, ἡ), qui même une vie déréglée, dissolu, libertin, débordé; impudique, incontinent, abandonné, -ée; lascif; licencieux. ||. διὰ τὴν ζωὴν ἀκόλαστον, il mène une vie licencieuse (débordée). ||. ἐκφρασεὶς ἀκόλαστος, expression grivoise (libre).

Ακόλατος (ὁ, ἡ), qui n'est pas collé ou soudé.

Ακολογοία (ἡ), suite, o. ἴδε ὅτι ΣΥΝΕΚΕΙΑ. 2) (συνθ.) ἔκ- κλησ.) service, office, cérémonie, o. bréviaire. ||. νεκροῦ- ματος ἀκολουθία, office (service) des morts. ||. διαβάσει (ἡ) ψά- λμους τὴν ἀκολουθίαν τοῦ, dire (réciter) son bréviaire ou son office. ||. ἀφ' οὗ τελευτήσῃ τὴν ἀκολουθίαν αὐτήν, quand il aura achevé son office. ||. βιβλίον περιέχον τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας, rituel.

Ακόλοτος (ὁ, ἡ), suivant; aide. ||. τὴν ἀκολουθίαν ἡμέραν, ἴδε Ἐποῖτα.

Ακολογοῦν, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, suivre; être à la suite de, accompagner. ||. προχωρεῖτε, καὶ ἐγὼ σὺς ἀκολουθῶ, allez toujours devant, je vous suis. S. (καὶ μτμ.) ἀκολουθεῖ μαθήματα, suivre des leçons (des cours). ||. πολλοὶ φοιτῶνται ἀκολουθοῦν τὸ μάθημα τοῦ δαίμονος καθηγη- τοῦ, le cours du tel professeur est fort suivi. 2) (ἀπρ. ἀντὶ ΣΥΜ- ΒΑΙΝΕΙ), s'en suivre; sur- venir, arriver. ||. τί ἀκολουθεῖς; qu'arriva-t-il? ἴδε καὶ ΣΥΜ- ΒΑΙΝΩ.

Ακολογοῦν, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, suivre; être à la suite de, accompagner. ||. προχωρεῖτε, καὶ ἐγὼ σὺς ἀκολουθῶ, allez toujours devant, je vous suis. S. (καὶ μτμ.) ἀκολουθεῖ μαθήματα, suivre des leçons (des cours). ||. πολλοὶ φοιτῶνται ἀκολουθοῦν τὸ μάθημα τοῦ δαίμονος καθηγη- τοῦ, le cours du tel professeur est fort suivi. 2) (ἀπρ. ἀντὶ ΣΥΜ- ΒΑΙΝΕΙ), s'en suivre; sur- venir, arriver. ||. τί ἀκολουθεῖς; qu'arriva-t-il? ἴδε καὶ ΣΥΜ- ΒΑΙΝΩ.

Ακολογοῦν, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, suivre; être à la suite de, accompagner. ||. προχωρεῖτε, καὶ ἐγὼ σὺς ἀκολουθῶ, allez toujours devant, je vous suis. S. (καὶ μτμ.) ἀκολουθεῖ μαθήματα, suivre des leçons (des cours). ||. πολλοὶ φοιτῶνται ἀκολουθοῦν τὸ μάθημα τοῦ δαίμονος καθηγη- τοῦ, le cours du tel professeur est fort suivi. 2) (ἀπρ. ἀντὶ ΣΥΜ- ΒΑΙΝΕΙ), s'en suivre; sur- venir, arriver. ||. τί ἀκολουθεῖς; qu'arriva-t-il? ἴδε καὶ ΣΥΜ- ΒΑΙΝΩ.

Ακολογοῦν, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, suivre; être à la suite de, accompagner. ||. προχωρεῖτε, καὶ ἐγὼ σὺς ἀκολουθῶ, allez toujours devant, je vous suis. S. (καὶ μτμ.) ἀκολουθεῖ μαθήματα, suivre des leçons (des cours). ||. πολλοὶ φοιτῶνται ἀκολουθοῦν τὸ μάθημα τοῦ δαίμονος καθηγη- τοῦ, le cours du tel professeur est fort suivi. 2) (ἀπρ. ἀντὶ ΣΥΜ- ΒΑΙΝΕΙ), s'en suivre; sur- venir, arriver. ||. τί ἀκολουθεῖς; qu'arriva-t-il? ἴδε καὶ ΣΥΜ- ΒΑΙΝΩ.

Ακολογοῦν, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, suivre; être à la suite de, accompagner. ||. προχωρεῖτε, καὶ ἐγὼ σὺς ἀκολουθῶ, allez toujours devant, je vous suis. S. (καὶ μτμ.) ἀκολουθεῖ μαθήματα, suivre des leçons (des cours). ||. πολλοὶ φοιτῶνται ἀκολουθοῦν τὸ μάθημα τοῦ δαίμονος καθηγη- τοῦ, le cours du tel professeur est fort suivi. 2) (ἀπρ. ἀντὶ ΣΥΜ- ΒΑΙΝΕΙ), s'en suivre; sur- venir, arriver. ||. τί ἀκολουθεῖς; qu'arriva-t-il? ἴδε καὶ ΣΥΜ- ΒΑΙΝΩ.

Ακολογοῦν, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, suivre; être à la suite de, accompagner. ||. προχωρεῖτε, καὶ ἐγὼ σὺς ἀκολουθῶ, allez toujours devant, je vous suis. S. (καὶ μτμ.) ἀκολουθεῖ μαθήματα, suivre des leçons (des cours). ||. πολλοὶ φοιτῶνται ἀκολουθοῦν τὸ μάθημα τοῦ δαίμονος καθηγη- τοῦ, le cours du tel professeur est fort suivi. 2) (ἀπρ. ἀντὶ ΣΥΜ- ΒΑΙΝΕΙ), s'en suivre; sur- venir, arriver. ||. τί ἀκολουθεῖς; qu'arriva-t-il? ἴδε καὶ ΣΥΜ- ΒΑΙΝΩ.

Ακολογοῦν, οὐ καὶ (κοιν.) η, ον, suivre; être à la suite de, accompagner. ||. προχωρεῖτε, καὶ ἐγὼ σὺς ἀκολουθῶ, allez toujours devant, je vous suis. S. (καὶ μτμ.) ἀκολουθεῖ μαθήματα, suivre des leçons (des cours). ||. πολλοὶ φοιτῶνται ἀκολουθοῦν τὸ μάθημα τοῦ δαίμονος καθηγη- τοῦ, le cours du tel professeur est fort suivi. 2) (ἀπρ. ἀντὶ ΣΥΜ- ΒΑΙΝΕΙ), s'en suivre; sur- venir, arriver. ||. τί ἀκολουθεῖς; qu'arriva-t-il? ἴδε καὶ ΣΥΜ- ΒΑΙΝΩ.

ὁδὸν ἴδει ἀκολουθῶν, com- me on verra ci-après.

Ακόλατος, ἐπὶ ῥ. encore; de plus, en outre, aussi. ||. ἐν ἀκόλῃ, il vit encore. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐξη- μέρωσιν, il n'est pas encore jour. ||. ἐν ἀκόλῃ, pas enco- re. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐφθάσαμεν, καὶ... à peine arrivés, nous...

Ακόλατος, ἐπὶ ῥ. encore; de plus, en outre, aussi. ||. ἐν ἀκόλῃ, il vit encore. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐξη- μέρωσιν, il n'est pas encore jour. ||. ἐν ἀκόλῃ, pas enco- re. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐφθάσαμεν, καὶ... à peine arrivés, nous...

Ακόλατος, ἐπὶ ῥ. encore; de plus, en outre, aussi. ||. ἐν ἀκόλῃ, il vit encore. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐξη- μέρωσιν, il n'est pas encore jour. ||. ἐν ἀκόλῃ, pas enco- re. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐφθάσαμεν, καὶ... à peine arrivés, nous...

Ακόλατος, ἐπὶ ῥ. encore; de plus, en outre, aussi. ||. ἐν ἀκόλῃ, il vit encore. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐξη- μέρωσιν, il n'est pas encore jour. ||. ἐν ἀκόλῃ, pas enco- re. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐφθάσαμεν, καὶ... à peine arrivés, nous...

Ακόλατος, ἐπὶ ῥ. encore; de plus, en outre, aussi. ||. ἐν ἀκόλῃ, il vit encore. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐξη- μέρωσιν, il n'est pas encore jour. ||. ἐν ἀκόλῃ, pas enco- re. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐφθάσαμεν, καὶ... à peine arrivés, nous...

Ακόλατος, ἐπὶ ῥ. encore; de plus, en outre, aussi. ||. ἐν ἀκόλῃ, il vit encore. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐξη- μέρωσιν, il n'est pas encore jour. ||. ἐν ἀκόλῃ, pas enco- re. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐφθάσαμεν, καὶ... à peine arrivés, nous...

Ακόλατος, ἐπὶ ῥ. encore; de plus, en outre, aussi. ||. ἐν ἀκόλῃ, il vit encore. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐξη- μέρωσιν, il n'est pas encore jour. ||. ἐν ἀκόλῃ, pas enco- re. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐφθάσαμεν, καὶ... à peine arrivés, nous...

Ακόλατος, ἐπὶ ῥ. encore; de plus, en outre, aussi. ||. ἐν ἀκόλῃ, il vit encore. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐξη- μέρωσιν, il n'est pas encore jour. ||. ἐν ἀκόλῃ, pas enco- re. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐφθάσαμεν, καὶ... à peine arrivés, nous...

Ακόλατος, ἐπὶ ῥ. encore; de plus, en outre, aussi. ||. ἐν ἀκόλῃ, il vit encore. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐξη- μέρωσιν, il n'est pas encore jour. ||. ἐν ἀκόλῃ, pas enco- re. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐφθάσαμεν, καὶ... à peine arrivés, nous...

Ακόλατος, ἐπὶ ῥ. encore; de plus, en outre, aussi. ||. ἐν ἀκόλῃ, il vit encore. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐξη- μέρωσιν, il n'est pas encore jour. ||. ἐν ἀκόλῃ, pas enco- re. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐφθάσαμεν, καὶ... à peine arrivés, nous...

Ακόλατος, ἐπὶ ῥ. encore; de plus, en outre, aussi. ||. ἐν ἀκόλῃ, il vit encore. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐξη- μέρωσιν, il n'est pas encore jour. ||. ἐν ἀκόλῃ, pas enco- re. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐφθάσαμεν, καὶ... à peine arrivés, nous...

Ακόλατος, ἐπὶ ῥ. encore; de plus, en outre, aussi. ||. ἐν ἀκόλῃ, il vit encore. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐξη- μέρωσιν, il n'est pas encore jour. ||. ἐν ἀκόλῃ, pas enco- re. ||. ἀκόλῃ δὲν ἐφθάσαμεν, καὶ... à peine arrivés, nous...

αλβή. || (ἀφρηρμ.) τὸ ἀκόρετον
τῆς φιλοδοξίας, l'insatiabilité
de l'ambition.

Ἀκοκκίνιστος, η, ον, qui n'a
pas été sâssé (criblé, tamisé).

Ἀκοσμία (ή), indécence, θ. in-
convenance, θ. immodestie, θ.
Ἀκούρατος, η, ον, infatiga-
ble.

Ἀκούρατος, η, ον, qui n'a
pas été bandé (monté).

Ἀκούρτος, η, ον, qui n'a pas
été tondue.

Ἀκούσιος, α, ον, involontaire.

Ἀκουσίως, ἐπὶ β. involontaire-
ment, malgré soi, à contre-
cœur, forcement.

Ἀκουσμα (τό), ce qu'on a en-
tendu, ouï-dire, nouvelle, θ.
bruit.

Ἀκουστικός, ή, ον, qui a rap-
port à l'ouïe, (κυρ. ἀνατομ.)
auditif; (διδακτ.) acoustique.

|| τὰ ἀκουστικά νεύρα, les nerfs
acoustiques. || (οὐσ.) ἀκουστι-
κή (ή) περὶ ἀκοῆς καὶ ἤχων ἐ-
πιστήμη, l'acoustique, θ.

Ἀκουτός, ή, ον, qui a été ou
qui peut être entendu; qui
a rapport à l'ouïe. || ἔχω (τό
ἔχω) ἀκουστά, φρσ. (δηρ.), = "E-
χω ἔξ ἀκοῆς.

Ἀκοῦα, M. οἶσα, écouter ou
entendre (q. ou qc.), ouïr. ||
» ὁ ἔχων ὡς ἀκούειν ἀκούε-
ται, « (Εἰσαγγ.), que celui qui
a des oreilles entende. || δὲν
ἤξεύρω ποῖον ν' ἀκούσω, je ne
sais auquel entendre. || ἡ-
κούσθησαν φωναί, des cris se
firent entendre (partirent). ||
ἤκούσθη τρομερὰ κεραυνόβλασ-
τα, ou entendit un effroyable coup
de tonnerre. || νὰ ἀκουσθῶν
οἱ μάρτυρες, (δικονμ.), faire ouïr
les témoins. || » ἀκούσαν-
τες τὴν γνώμην τοῦ Ἡμετέρου
Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, «
(φρσ.), Notre conseil d'Etat
entendu. || ἀκουσθέντος τοῦ
εἰσαγγελέως, ὅδε Ἀκουρεῖα.

2) (μανθάνω ἐκ φήμης) ἀκούω
ὅτι ἀπόψε ἀναχωρεῖτε, j'ap-
prends que vous devez par-
tir ce soir. || ἀκούω ὅτι ὑπαν-
δρεύεται, on m'apprend que
elle se marie. || ἄλλο δὲν ἀκού

εἰ τις εἰρή... il n'est bruit
que de... || ἀκούω ἀπὸ διά-
φορα μέρη ὅτι... il me revi-
ent de toutes parts que.

3) (συννδχ.) πεῖθομαι εἰς τοὺς
λόγους (εἰς τὰς συμβουλὰς) τι-
νός, se rendre aux raisonne-
mens de q., obéir à.

Ἀκρα, ας (ή), bout; extrémité,
θ. pointe, θ. bord. || κἀθηται
(κατοικεῖ) εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κό-
σμου, φρσ. (ὑπερβολ.), il est lo-
gé au bout du monde. || βλε-
πει μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ἡμιαίου
του, regarder du coin de l'
œil. || (τεχν.) ἐνὸνω (συναρμύ-
ζω) τὰς ἄκρας δύο ξύλων (διὰ
σχοινίων κτλ.), abouter. 2)
= Ἀκρατίσιον.

Ἀκράδαντος (ὁ, ή), ἀρχ. iné-
branlable.

Ἀκραϊσμός, οὗς (ὁ, ή), pur, non
mêlé.

Ἀκραϊσμός, ἐπὶ β. purement,
sans mélange.

Ἀκρανία (ή), δ. cornouiller,
cornier.

Ἀκρανίτιος, η, ον, fait de
bois de cornouiller.

Ἀκράνι (τό), παρ. cornouille, θ.
corniole, θ.

Ἀκρασία (ή), incontinence, θ.
intempérance, θ. dissolution,
θ. dérèglement. || ἡ—τοῦ πα-
ριέχοντος, l'intempérie de l'
air.

Ἀκρατὴς, οὗς (ὁ, ή), inconti-
nent, intempérant, dérèglé.

Ἀκράτης (ὁ, ή), = Ἀκλερικός.

Ἀκρατος (ὁ, ή), pur, sans mê-
lange. || (ἐλάλει) μὲ τόνον ἄ-
κρατον Μασσαλιανόν, avec un
accent marseillais des plus
prononcés.

Ἀκρη (ή), = Ἀκρα.

Ἀκριά, ἐπὶ β. chèrement, cher,
à haut prix. || εἶνε πολλὰ ἀ-
κριά, c'est trop cher (bien
cher, à très haut prix). ||
πωλεῖ ἀκριδιώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλ-
λους, il vend plus cher que
les autres. S. (καὶ μετφορ.)
ἀκριθὰ θὰ μὲ τὸ πληρώσει, il
me le payera cher.

Ἀκριβαῖνα, M. λίνα (ὁ), haus-
ser (élever) le prix, enchérir,
renchérir. || (οὐδ. αὐτὸ β.)

hausser, s'élever, monter,
enchérir, renchérir, augmen-
ter. || ἡ ζάχαρι ἀκριβαῖνα,
sucre augmente. || ἀκριθὲν
τὸ σιτάρι, le blé est augmen-
té de prix, ὅδε καὶ Ἀσπιδά.

Ἀκρίβεια (ή), ἀρχ. (ἐκ τοῦ
κριβῆς), exactitude, θ. pré-
cision, θ. ponctualité, θ. régu-
larité, θ. correction, θ. res-
tesse, θ. S. soin scrupuleux
application soutenue, θ. ||
μιλεῖ (γράφει) μὲ πολλὴν ἀ-
κρίβειαν, il parle (il écrit) avec
une grande correction (il
correctement). || γνωρίζω
χρὴν (ή) ὑπόθεσιν) τινὰ μὲ ἀ-
κρίβειαν, savoir le fort et le
ble (le fort et le fin) d'une
(d'une affaire), ὅδε καὶ Ἀκρί-
βος. 2) (κοιν. ἐκ τοῦ Ἀκρι-
χέρη) (des vivres etc), θ.
(εἰς τὴν δαίνα πόλιν) εἶνε με-
τὰ ἀκρίβειαν, il y fait très cher
vivre, le vie y est très cher.

Ἀκριβῆς, οὗς (ὁ, ή), exact, θ.
cis, juste; ponctuel, sûr,
scrupuleux; exact; rigoureux,
correct. || νὰ ἐπαγερῶν
εἰς τὴν ἀκριβὴ ἐκτέλεσιν
νόμων, veillera à la stricte ex-
écution des lois. || τὸ
τοῦ εἶνε πολλὰ ἀκριβῆς,
style est fort correct.

διήγησις (ή) μετὰ ἀκρίβειαν, δι-
ήγησις, la narration (le re-
port, la traduction) est
exacte (fidèle), il y a des
fidélités (des inexactitudes)
dans cette narration (dans
cette traduction etc). ||
εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἀ-
κρίβειαν, il est d'une exacte
désespérante. || νὰ ληφῇ
ἀκριβοτέραι πληροφορίες
(κοιν.), un plus ample (ou
amplement) informé. ||
ἀκριβῆς (ἀντὶ ἡ ἀκριβεία) ἡ
ταφορὰ κτλ., la justesse
la métaphore. || τὸ ἀκρί-
βης ζωγραφίας, la corre-
ctitude du dessin. || διὰ τὸ ἀ-
κρίβης ἀντιγραφῆς, (φρσ.),
copie conforme. || ἐπὶ ἀ-
κριβοτάτων, avec la der-
exactitude, rigoureux.

Ἀκριβοδίκαιος (ὁ, ή), rigou-

sement juste. ||. τὸ ἀκριβοῦς-
καίον, l'exacte justice.

Ακριβοῦς, ἢ, ὄν, (κοιν.),
qu'on voit rarement.

Ακριβολογέσθαι, M. ἡσμαι,
(ἀρχ.), discuter (examiner;
compter) avec un soin minu-
tieux ou avec la plus grande
exactitude.

Ακριβός, ἢ, ὄν, cher, coûteux.

||. ὅλα εἶνε ἀκριβὰ εἰς αὐτὴν
τὴν πόλιν, tout est cher dans
cette ville. ||. αὐτὸς δ' ἐμπο-
ρος εἶνε πολλὰ ἀκριβός (πωλεῖ
πολλὰ ἀκριβὰ), il est trop cher,
il vend bien cher. §. (ἐπὶ ἀν-
θρ.) = Φειδολός, Φιλάρης.

||. ἀκριβός θαρρεῖ κερδαίνει, καὶ
φτoureῖ καὶ δὲν τὸ νοῖονει, (πα-
ροιμ.), il n'est pas riche qui
est chiche.

Ακριβός, ἐπὶ, exactement;
ponctuellement; strictement;
scrupuleusement, en rigueur,
à la rigueur, rigoureusement;
§. précisément; juste, tout
juste, au juste. §. correcte-
ment, avec correction, d'une
manière correcte. ||. ἐπεθύ-
μουν νὰ ἤξεύρω ἀκριβῶς πό-
σων ἔτων εἶνε, je voudrais sa-
voir au juste quel âge il a.

||. δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς τὴν ἐ-
ποχὴν αὐτοῦ τοῦ συμβάντος, je
ne sais pas la date précise
de cet événement. ||. ἀκριβῶς
εἰς τὰς πέντε ὥρας, à cinq
heures précises. ||. ἀκριβῶς
εἰς τὴν προσδιορισμένην ὥραν,
à l'heure sonnante. ||. οἱ νό-
μοι πρέπει νὰ φυλάττωνται ἀ-
κριβῶς, il faut observer les
lois à la rigueur.

Ακρίδα, ἀκ (ἢ), κοιν. ἢ Ἀκρίς.

Ακρίς, ἢ, ὄν, qui est à l'
extrémité.

Ακρίξ, ἰδὸς (ἢ), ἔντ. sauterelle,
o.

Ακρία (ἢ), manque (défaut) de
discernement ou de jugement.

Ακρίτως, ὁ (ἢ), ἀρχ., indis-
cret, bavard.

Ακρίτος (ἢ), dépourvu de ju-
gement ou de discernement;
idiot. ||. εἶνε παντάπασιν ἄ-
κριτος, il est tout à fait dé-
nué (dépourvu) de jugement.

Ακρίτος, ἐπὶ, sans jugement;
sans discernement.

Ακρόασις, ἐκ (ἢ), l'action d'
écouter ou d'entendre, audi-
tion, o. §. (ἐπὶ δικαστ., ἀρχόντ.,
κτλ.) audience, o. ||. ἡ—τῶν
μαρτύρων, l'audition des té-
moins. ||. δότε μοι ἀκρόασιν,
prétez-moi l'oreille.

Ακροατήριον (τὸ), salle d'a-
udience, o. audience, o. audi-
toire. ||. τὸν ἐξαγαλὼν ἀπὸ τοῦ
ἀκροατήριον, on le mit hors
de l'audience. ||. κλητήρ τοῦ ἀ-
κροατηρίου, huissier audien-
cier.

Ακροατής, οἱ (ἢ), auditeur.

Ακροβαλίζομαι, M. ἰσοῦ (ὁ),
escarmoucher; tirailler.

Ακροβαλίζω (ὁ), escarmou-
che, o.

Ακροβασίτης, οἱ (ἢ), tireur.

Ακροβυστία (ἢ), prépuce.

Ακροβυλῆ (ἢ), le bord (le ri-
vage) de la mer, ἴδε καὶ Πα-
ραλία.

Ακρογωνία, α, ὄν, qui est
au sommet ou à la base de
l'angle, angulaire. ||. (κυρ.) ἄ-
θρος ἀκρογωνιαῖος, pierre an-
gulaire.

Ακροαλῆσις, α, ὄν, situé
au bord de la mer, ἴδε καὶ
Παραλία. ||. (οὐσ.) Ἀκροαλασ-
σία (ἢ), ἢ Παραλία.

Ακροθιγῶς, ἐπὶ, en touchant
du bout du doigt, en effleur-
ant, en glissant légèrement
dessus, légèrement. ||. ἐγγίξω
(ἔπιτομαι) ἀκροθιγῶς τοῦ πράγ-
ματος, couler sur le fait, l'
effleurer.

Ακροθίνιον (τὸ), κυρ. εἰς τὸ
πλθ. prémices, o. πλθ.

Ακροσεία (ἢ), cime d'une col-
line.

Ακροσάντι, ἐπὶ, (ἀρχ.), sur
la pointe des pieds; du bout
du pied.

Ακρόπολις, πόλις (ἢ), la ville
haute, la citadelle.

Ακροπηνία (τὰ), κοιν., les
ornemens qui pendent à une
robe (etc), garnitures, o. πλθ.
prétextailles, o. πλθ. agré-
ments.

Ακρος, α, ὄν, qui tient le pré-

mier ou le dernier rang, ex-
trême; éminent; souverain:

§. démesuré. ||. ὁ ἀκρος ἀρ-
χιερεὺς, le Souverain Pontifi-
ce. ||. τὸ ἀκρον ἀγαθόν, le sou-
verain bien. ||. ὁ θεὸς εἶνε ὁ
ἀκρος ἀγαθός, Dieu est la
bonté souveraine, Dieu est
souverainement bon. ||. τὰ δύο
ἀκρα ἐναντία, les deux extré-
mes. ||. εἶνε ἄκροι φίλοι, ils
sont des grands amis. ||. ἄ-
κρα γαλήνη, calme plat. ||. ἄ-
κρα σιωπή, un morne (un pro-
fond) silence. ||. φυλάττει ἄ-
κραν σιωπὴν, il garde un si-
lence austère. ||. εἰς τὸ ἀκρον,
(φρσ. ἐπὶ), au souverain de-
gré, extrêmement, suprême-
ment, souverainement, dé-
mesurement. ||. τῷ εἶμαι εἰς
τὸ ἀκρον ὑπόχρεως, je lui ai
les dernières obligations.

Ακροστιχίς, ἰδὸς (ἢ), acrosti-
che.

Ακροφαλῆς, οὐς (ἢ, ἢ), ἀρχ.
glissant; dangereux, mal as-
suré. ||. ὕβρις ἀκροφαλῆς,
santé chancelante (mal assu-
rée). ||. ὑπόθεσις ἀκροφαλῆς,
affaire bien chatoillieuse.

Ακροσχιάς, οἱ (ἢ, ἢ), tendu
par le bout.

Ακρότης, ἡ (ἢ), sommité.

Ακροθαλαύς, ὄκος (ἢ), verger,
o. poiréau.

Ακροῦμαι, M. Ἀκροαῶ (ὁ),
écouter (attentivement); ouïr,
entendre; suivre une leçon.

Ακρόρεια (ἢ), sommet d'une
montagne, sommité, o.

Ακροτρίαινα, M. ἄκρ., tronquer,
mutiler.

Ακροτριάσις (ἢ), amputation
(des extrémités), o. mutila-
tion, o.

Ακροτάριον (τὸ), cap, (ἀρχ. γω-
γρη.) promontoire, (ἐνδοτ.)
point (κυρ. τὸ μικρόν).

Ακταριός (ἢ), garde côte (ἢ)
côtes.

Ακτιμέτος, η, ὄν, qui n'est
point peigné, impeigné.

Ακτί (ἢ), bord de la mer, ri-
vage.

Ακτιμοζία (ἢ), pauvreté, o.

Ακτιμόν, ὄκος (ἢ, ἢ), qui ne

possède rien, qui est sans propriété (sans bien), pauvre. **ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑ** (τό), rayonnement, (διδασκ.) radiation, θ. **ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟΣ** (ὁ, ἡ), rayonnant; radieux.

ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΗ, M. ἦσα, lancer des rayons, rayonner.

ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΗΣ, οὗτος (ὁ, ἡ), semblable à des rayons, radié.

ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΗΣ, ἐπίρ. en forme de rayons.

ΑΚΤΙΝΑΤΟΣ, ἡ, ὄν, qui a des rayons, radié.

ΑΚΤΙΣ, ἴσος (ἡ), rayon.

ΑΚΤΙΣΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'a pas été créé, incréé.

ΑΚΤΟΠΛΟΙΑ (ἡ), navigation côtière, θ. cabotage. || μετέρχομαι τὴν ἀκτοπλοίαν, faire le cabotage.

ΑΚΥΒΕΡΝΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), ingouvernable (ἡ) ingouvernable.

ΑΚΥΜΑΝΤΟΣ (ὁ, ἡ), sans flots, sans vagues.

ΑΚΥΡΙΕΤΟΣ (ὁ, ἡ), = **ΑΝΑΛΟΤΟΣ**, **ΑΚΥΡΟΛΟΓΙΑ** (ἡ), = **ΑΚΥΡΟΛΟΓΙΑ**.

2) (καταχρ.) mot impropre.

ΑΚΥΡΟΛΟΓΙΑ (ἡ), impropriété de termes ou d'expressions; terme impropre.

ΑΚΥΡΩΝΑ, M. ἔσα, annuler, abolir, abroger; (Np.) casser ou infirmer (une décision, une sentence), résilier ou invalider (un acte etc.); resoudre (un contrat, un bail), annihiler. || (τὸ δικαστήριον) ἀκύρωσε τὴν διαθήκην, a annulé le testament. || ἡ δευτέρα διαθήκη τοῦ ἀκύρωσε τὴν πρώτην, son second testament a invalidé le premier. || τὸ Ἐφετεῖον ἀκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, la cour royale infirma le jugement du tribunal de première instance. || ὁ Ἀρειος Πάγος ἀκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τῶν Συνέδρων, la Cour de cassation a cassé l'arrêt de la cour d'Assises.

ΑΚΥΡΩΣ (ὁ, ἡ), sans autorité (legale), nul, annulé; invalide; caduc. || τοῦτο καθιστᾷ τὸν γάμον (τὴν δωρεάν κτλ.) ἄκυρον, cela rend le mariage (la donation) invalide. || κλη-

ροδοτήμα ἄκυρον, legs caduc. || (ἀφρημ.) τὸ ἄκυρον, ἀντὶ τὸ ἀκυρότης. || ἀπέδειξε τὸ ἄκυρον τοῦ ἐγγράφου, il démontra l'invalidité du titre.

ΑΚΥΡΩΣΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), annulable. || τὸ ἀκυρώσιμον (πράξεως, ἀποφάσεως κτλ.), l'annulabilité (d'un acte, d'une décision etc.).

ΑΚΥΡΩΣΙΣ, ἐπίρ. annulation, θ. abrogation, θ. (ιδιαν. Np.) cassation, θ. rescission, θ. résiliation, θ. annihilation, θ. ἴδε καὶ **ΑΝΑΪΡΕΣΙΣ**. || ἀκύρωσις συμβολαίου (κτλ.), résiliation (résilience) d'un acte etc. || ἀλτίσις περὶ ἀκυρώσεως, (δικονυμ.), demande en nullité. || (Κανον. δικ.) ὁ ἐπιφέρειν ἀκύρωσιν (ἀκυρότητα) τοῦ γάμου, dirimant.

ΑΚΥΡΩΤΗ, ἡτος (ἡ), nullité, θ. invalidité, θ. || ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας, à peine de nullité.

ΑΚΥΡΩΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui a la force d'annuler (etc), annullatif. || ἀπόφασις ἀκυρωτική, (Np.), un arrêt infirmatif, (ἴδε **ΑΚΥΡΩΝΑ**). || τὸ ἀκυρωτικὸν δικαστήριον, (ὁ Ἀρειος πάγος), la Cour de cassation.

ΑΚΥΡΩΤΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΚΥΡΩΤΟΣ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΚΩΝ, οὗτος, ὄν, qui fait quelque chose involontairement. || ἐκὼν ἄκων, (φρσ.), bon gré, mal gré; de gré ou de force.

ΑΛΒΑΣΤΡΙΝΟΣ, ἡ, ὄν, d'albâtre, fait d'albâtre. || σκευὸς ἀλβαστρίνου, vase d'albâtre.

ΑΛΒΑΣΤΡΟΣ (ὁ), albâtre.

ΑΛΓΑΡΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, brut, non purifié.

ΑΛΓΑΤΟΣ, ἡ, ὄν, qui n'est pas huilé, inhuilé.

ΑΛΛΑΞΟΝΕΙΑ (ἡ), arrogance, θ. vanité, θ. présomption, θ. S. (ἀρχ.) jactance, θ. forfanterie, θ. charlatannerie, θ. fanfaronnade, θ. fanfaronerie, θ.

ΑΛΛΑΞΟΝΕΙΑ, M. εὐσθ, être vain (présomptueux); faire le fanfaron; se vanter.

ΑΛΛΑΞΟΝΕΙΑ, ἡ, ὄν, plein d'arrogance, arrogant. || μετὰ λαζονικὸν ὕφος, d'un ton arrogant.

ΑΛΛΑΞΟΝΕΙΑ, ἐπίρ. arrogantement.

ΑΛΛΑΞΩΝ, ὄνος (ὁ, ἡ), vain, arrogant, présomptueux; hbleur, faufarion; (ἀρχ.) charlatan.

ΑΛΛΑΞΩΝΟΣ (ὁ), cri de guerre.

ΑΛΛΑΞΩΝ, M. ἔσα, pousser des cris de guerre ou de joie.

ΑΛΛΑΞΩΣ (ὁ, ἡ), privé de l'usage de la parole, muet; S. interdit. || ἔμεινεν ἄλλος, demeura tout interdit.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui ne commet point de fautes, qui se trompe jamais, infail-

lible. || ἐπὶ πράγματι, sûr. || ἔχει μνημόνιον ἀλάνθαστον, il a mémoire sûre.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, M. ἔσα, décomposer (décomposer) les traits du visage.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ (τό), nullité, θ. invalidité, θ. || ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας, à peine de nullité.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΛΑΞΩΣΤΕΙΑ, ἐπίρ. ἀρχ. = **ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ**.

ΑΛΑΟΣ, οὗτος (ὁ), ἀρχ. douleur, θ. mal, peine, θ.

ΑΛΕΑΝ, M. ἔσα, moudre.

ΑΛΕΙΑ (ἡ), ἀρχ., pêche, θ.

ΑΛΕΙΜΜΑ (τό), l'action d'oindre (d'enduire etc); onction, θ. || ἀλειμμα τοῦ χειρὸς, ravalement d'un mur. || ἀλειμμα τῶν τροχῶν (ὀχήματος κτλ.), graissage des roues (d'une voiture etc).

2) suif. S. graisse, θ. ἴδε ζ.

ΑΙΡΑ, M. εἶσα, oindre, enduire; graisser (kur. με ἀλειμμα ζ.). || ἀλείφω τοῦτον, ravalement d'un mur. || ἀλείφω τὸ ψῆτον με βοῦτυρον κτλ., aroses la viande. || ἀλείφω τὸ ψωμί (τὴν φρυγανίαν) με βοῦτυρον, étendre du beurre sur du pain.

S. (μτμ.) ἀλείφεται, ἀντὶ Φυκισιδόνται, elle se plâtre.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (ἡ), combat de coqs.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ, οὗτος (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un coq, (διδασκ.) galliforme.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (ἡ), le chant du coq.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ, οὗτος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ὁ Περτινός.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), vlg., paravent.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ΑΙΡΑΤΟΡΟΜΑΧΙΑ (τό), remède, préservatif.

ξε (δὲν ἔλλαξεν ἀκόμη) τὰ ἴδον-
τια του, ἴδε Δόνη. ἢ ἀλλάζω
τὴν φωνήν μου (τὸ γράψιμόν
μου) ἵνα μὴ γνωρισθῇ, con-
trefaire sa voix (son écriture),
déguiser sa voix (etc.). ἢ
ἀλλάζει τὴ φωνή του (ἐξ αἰτίας
τῆς ἡλικίας), sa voix mue. ἢ
ἀλλάζω ἄλογα εἰς τὸν (ταχυ-
δρομ.) σταθμὸν, relayer (des
chevaux). ἢ ἀλλάζαμεν ἄλογα
εἰς τὸν δεινὰ σταθμὸν, nous re-
layâmes à tel endroit. (κρατ.)
ἀλλάζω τὴν φρουρὰν (τοὺς σκο-
ποὺς), relever la garde (les
sentinelles, les postes). ἢ οἱ
σκοποὶ ἀλλάσσουσιν καὶ δὴ ὥ-
ρας, les gardes se relacent
toutes les deux heures. ἢ ἀλ-
λάζω σύστημα, changer de par-
ti, (καὶ μεταφ.) revirer de
bord. ἢ (καὶ αὐτοῦ) ἀλλάξ' ἡ
ὄψις του (τὸ πρόσωπόν του), il a
changé de couleur (de visage).
ἢ οἱ καιροὶ θὰ ἀλλάξῃ, le temps
va changer. ἢ ὁ καιρὸς ἀπὸ
χθὲς ἀλλάξε τόσας φάσεις, de-
puis hier le vent (le temps) a
varié plusieurs fois. ἢ τὰ
πράγματα ἔλλαξαν, les affai-
res ont changé de face (ont
pris une autre face, une autre
tournure). ἢ ἔλλαξεν ἡ
φρουρὰ (κοιν. ἡ βάρδια), on
vient de relever la garde.
ἢ τοῦτο ἀλλάζει, (φρσ.), c'est
une autre chose (une autre
affaire, une autre histoire,
un autre article, un autre
fait), (οἷκ.) c'est une autre
paire de manches. ἢ (καὶ
ἐλλ.) ἀλλάζω (ἐνν. ὑποκάμειον
κτλ.), changer de linge. ἢ ὁ
ἀσθενὴς ὥρωνεν ἀρετὰ, εἶνε
καιρὸς νὰ τὸν ἀλλάξουν, le ma-
lade a assez transpiré, il est
temps de le changer.

ΑΑΛΑΝΤΟΚΙΑΖΕ, οὔτε (ὁ, ἡ), qui
à la forme d'un saucisson;
(ἀνατομ.) allantoïde.

ΑΑΛΑΝΤΟΠΟΙΟΣ (ὁ), charentier.

ΑΑΛΑΝΤΟΠΛΗΞ, οὔ (ὁ), mar-
chand de saucissons.

ΑΑΛΑΞΙΑ (ἡ), = ΑΝΤΑΛΑΞΙΑ. ἢ
κάμνω ἀλλάξιαν, troquer, é-
changer. 2) (ἐπὶ ἐνδυμασ.) re-
change, θ. ἢ μία ἀλλαξιά ρού-

χα, une rechange de vête-
ments.

ΑΑΛΑΧΘΕΝ, ἐπὶρ. d'un autre
côté.

ΑΑΛΑΧΟΥ, ἐπὶρ. ailleurs, ἴδε ΑΑ-
ΛΟΥ.

ΑΑΛΕΠΑΛΑΠΟΣ (ὁ, ἡ), alterna-
tif; l'un sur l'autre; coup sur
coup. ἢ τὸ κρόμμιον σύκει-
ται ἀπὸ πολλοὺς ἀλλεπαλλήλους
ὁμῆνας, l'oignon est formé de
plusieurs tuniques superpo-
sées. ἢ αἱ ἐρωτήσεις ἐγένοντο
ἀλλεπαλλήλως, les questions se
succédaient sans interrup-
tion, une question n'attendait
pas l'autre. ἢ ὑπέφερε ζημίαν
ἀλλεπαλλήλως, il éprouvait
des pertes répétées.

ΑΑΛΕΣ, ἐπὶρ. ἴδε ΑΑΛΑΣ.

ΑΑΛΕΓΟΡΙΑ (ἡ), allégorie, θ.

ΑΑΛΕΓΟΡΙΚΟΣ, ὄν, allégorique,
figuré.

ΑΑΛΕΓΟΡΙΚῆ, ἐπὶρ. allégori-
quement.

ΑΑΛΕΓΓΥΟΣ (ὁ, ἡ), garant ou
obligé réciproquement, soli-
daire. ἢ (ἀφ' ἑρ.) τὸ ἀλληλέγ-
γυον, responsabilité mutuelle,
θ. solidarité θ.

ΑΑΛΗΚΤΡΙΑΖ, ἐπὶρ. par enga-
gement réciproque, solidai-
rement.

ΑΑΛΗΛΕΝΑΥΤΟΣ (ὁ, ἡ), lié l'un
à l'autre; entrelacé.

ΑΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ (ἡ), correspon-
dances (par écrit), commerce
de lettres. ἢ ἔχουν ἀλληλο-
γραφίαν, ils entretiennent
commerce de lettres, ils sont
en correspondance.

ΑΑΛΗΛΟΔΙΑΔΟΧΟΣ (ὁ, ἡ), qui se
succèdent les uns aux autres;
successif.

ΑΑΛΗΛΟΔΙΑΔΟΧΟΣ, ἐπὶρ. en sa
succèdent les uns aux autres;
successivement.

ΑΑΛΗΛΟΔΙΑΚΤΗΘΗΣ, ὁ, ὄν, qui
concernent l'enseignement mu-
tuel. ἢ ἀλληλοδιδασκτικὴ (ἐνν.
μέθοδος), l'enseignement mu-
tuel.

ΑΑΛΗΛΟΜΑΧΙΑ (ἡ), combat que
se livrent les uns aux autres.

ΑΑΛΗΛΟΠΛΗΞ, οὔτε (ὁ, ἡ), γρ-
μτ., réciproque.

ΑΑΛΗΛΟΤΥΧΙΑ (ἡ), enchaînement
mutuel, connexion mutuelle;
adhérence réciproque, θ. ἡ
hérence, θ. filiation, θ. ch-
ne, θ.

ΑΑΛΗΛΩΝ, οὔτε (α, α), ἐνν.
(ἀφ' ἑρ.) les uns les autres;
ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, aimez
les uns les autres. ἢ προ-
γεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, priez
les uns pour les autres. ἢ οἱ
τίσιν ἀλλήλους, ils sont
pres les uns des autres. ἢ οἱ
καλογοῦσιν ἀλλήλους, elles
disent l'une de l'autre. ἢ οἱ
ἐδίδοντο ἀλλήλους, ils se
cédèrent les uns aux autres;
ἀντιφιλιτιμώμενοι πρὸς ἀλ-
λους, à l'envie l'un de l'autre.
ἢ ἦσαν ἐρρωτισμένοι
ἀλλήλων, ils étaient aigri-
m contre l'autre. ἢ οἱ ἐπὶ
ποὶ ὁφείλουσαν νὰ βοηθῶν
αὐτοὺς, les hommes doivent
entr'aider. ἢ τὰς πρὸς ἀλ-
λα διαφορὰς αὐτῶν, (κατὰ
δὴλ.) διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων
leurs différences respectives.

ΑΑΛΟΒΕΝΗΣ, οὔτε (ὁ, ἡ), d'une
autre race, étranger.

ΑΑΛΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui
parle une autre langue.

ΑΑΛΟΛΑΠΟΣ, ὁ, ὄν, qui est
d'une autre nation, étranger.
ἢ ὁδοπλὴ (ἐνν. γῆ ἢ χώρα)
παρὰ τὸν ἐξωτὴν, le pays
étranger, l'étranger. ἢ οἱ
ὅσα συγγράμματα τυπώθη-
εν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, les ouvrages
qui s'impriment à l'étranger.
ἢ διαμένει ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ,
réside en pays étranger.

ΑΑΛΟΚΟΝΗΣ, οὔτε (ὁ, ἡ), qui
d'une autre nation, étranger.

ΑΑΛΟΘΕΝ, ἐπὶρ. d'un autre
côté.

ΑΑΛΟΙΟΑΡΙΖΑ, M. ian, louch-
(οἷκ.) bigler.

ΑΑΛΟΙΟΡΟΣ, M. on, louch-
(οἷκ.) bigle.

ΑΑΛΟΙΟΜΟΝΟΝ, ἴδε ΑΛΥΜΟΝΟΝ.

ΑΑΛΟΙΟΝ, M. ἡ, change-
ment; décomposer. ἢ οἱ
ὅς (ἡ λύπη) ἀλλοιοῦνται
αὐτὸν, la terreur (la tri-
se) décompose le visage
d'un homme.

ὅς, à la lecture de l'arrêt, son
visage se décomposa.

ΑΑΛΟΙΟΣ, α, ὄν, (ἀφ' ἑρ.), ἴδε ΔΙΑ-
ΦΟΡΕΤΙΚΟΣ.

ΑΑΛΟΙΩΣ, ἐπὶρ. κοιν. ἐντὶ ΑΑΛΩΣ.

ΑΑΛΟΙΩΣΙΣ, κωτ (ἡ), change-
ment, altération, θ. ἡ ἐπιδε-
κτικὸς ἀλλοιώσεως, altérable.

ΑΑΛΟΙΩΤΙΚΟΣ, M. on, tout autre,
différent; divers.

ΑΑΛΟΚΟΤΟΣ, οὔτε (κοιν.) M. on,
bizarre, étrange, extraordi-
naire, drôle, grotesque, baro-
que, singulier; absurde, ex-
travagant. ἢ φόρημα ἀλλόκο-
τον, habit grotesque. ἢ ἐκ-
φρασις ἀλλόκοτος, expression
baroque. ἢ μ' ἐν ἀλλόκοτον ὅ-
πως, d'un drôle d'air.

ΑΑΛΟΠΟΛΕΑΛΟΣ (ὁ, ἡ), ἀφ' ἑρ. qui
passe de l'un à l'autre, incons-
tant.

ΑΑΛΟΣ, M. on, autre; autrui.
S. différent. ἢ ἐγένεν ἄλλος ἀν-
θρώπος, (μετεβλήθη), il est de-
venu tout autre (un tout au-
tre homme). ἢ ὁμιλῶ διὰ τὴν
ῥαχὶς ἄλλου, parler par la
bonche d'autrui. ἢ ἐγένεν ἄλ-
λος ἐξ ἄλλου, (φρσ.), il se trans-
porta, il fut hors de lui. ἢ εἰς
(ἐν) τὸν ἄλλον, ἴδε ΑΑΛΩΝ.

ἢ συναπαντήθημεν πολλὰς
ἡμέρας νὰ ἐμνησθῇ εἰς τὸν ἄλλον,
nous nous étions mille fois
rencontrés sans nous être
parlé. ἢ κατηγόρου μὴ τὴν
ἄλλην, elles médissent l'une de
l'autre. ἢ δὲν ἔξευραν τί νὰ εἰ-
ποῦν ἕνα τὸν ἄλλον, ils ne
sauraient que se dire. ἢ τὸν
ἕνα καὶ τὸν ἄλλον, φρσ., (τὸν
πρῶτον), le tiers et le quart.
ἢ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ τὸ διηγηθῇ
τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον; quel est
le besoin de conter cela au
tiers et au quart? ἴδε ἢ Εἰς.
ἢ αὐτὰ εἰπέτε ἀλλους, (φρσ.),
il d'autres. ἢ τὸν θεωρεῖ ὡς ἄλ-
λον ἑαυτὸν (τοῦ), il le regarde
comme un autre lui-même.
ἢ ἡ τὸν ἡ τὸ ἄλλο, ἴδε Εἰς. ἢ
ἐπο-
μεν ἄλλο, (ἀφ' ἑρ.) nous parlâmes de
choses et d'autres. ἢ δὲν κά-
νει ἄλλο, παρά., il ne fait

autre chose que... ἢ ἐν κά-
μινον ἄλλο παρὰ νὰ καλλό-
νουν, ils sont toujours à se
quereller. ἢ δέχως ἄλλο, (φρσ.),
sans faute. ἢ ἐν πρίπει νὰ
λαμβάνετε τὸ ἐν ἀντὶ τοῦ ἄλλου
(νὰ συγγέτετε τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλ-
λου), il ne faut pas prendre
l'un pour l'autre (confondre
l'un avec l'autre). ἢ λέγει ἄλ-
λ' ἀντ' ἄλλον, il parle de tort
et de travers (ab hoc et ab
hoc), il parle absurdement,
il bat la campagne. ἢ ἄλλα
λέγει ἢ ἄλλα κἀμινει, il dit d'une
façon et l'autre (il agit) d'une
autre, il agit autrement qu'il
ne parle. ἢ ἄλλο τοῦτο πάλιν
ἄλλο εἶδος, (φρσ.), en voici
bien d'une autre; voici bien
une autre paire de manches.
ἢ κατὰ τὰ ἄλλα ὅμοιος, ὁμοίος,
au demeurant (sous d'autres
rapports, du reste).

ΑΑΛΟΤΕ, ἐπὶρ. une autre fois,
d'autres fois. ἢ πολλὰς εἶνε
εὐθυμίας, ἄλλοτε δὲ πάλιν σκυ-
θρωπὸς καὶ σιωπηλὸς, souvent
il est gai; d'autres fois, il est
morne et sombre. ἢ ἄλλοτε
μάλιστα, d'autres fois même.

ΑΑΛΟΤΡΙΟΣ, α, ὄν, qui appar-
tient à un autre, étranger, ἴδε
καὶ ΞΕΝΟΣ. ἢ μὴ (ν) ἐπιθυμῇ τὰ
ἀλλότρια, ne désirez pas le
bien d'autrui.

ΑΑΛΟΥ, ἐπὶρ. autre part, ail-
leurs. ἢ βάλτε το ἄλλοῦ που-
θεν, mettez cela quelque au-
tre part. ἢ δὲν θὰ ἡμπορέσα-
τε νὰ τὸ εἰρητέ ἄλλοῦ, παρά
εἰς., vous ne saurez trouver
cela ailleurs que chez... .

ΑΑΛΟΥΤΑΟΣ (ὁ, ἡ), qui est d'une
autre tribu, étranger.

ΑΑΛΩΣ, ἐπὶρ. d'une autre ma-
nière, autrement. ἢ οὕτως ἢ
ἄλλως, de façon (de manière)
ou d'autre. S. ἄλλως, (εἰ δε
μὴ), à faute de quoi, sans
quoi, sans cela. S. ἄλλως ὁ-
μως, mais d'ailleurs (au demeu-
rant). 2) Ἀλλως τε, (φρσ.),
d'ailleurs, surtout, d'autant
plus que; aussi bien. ἢ δὲν
βέλω νὰ ὑπάγω, ἄλλως τε εἶνε
καὶ ἔξωρα, je ne veux point

y aller; aussi bien est-il trop
tard.

ΑΑΜΗ (ἡ), saumure, θ.

ΑΑΜΙΤΡΑ (ἡ), salure, θ. ἢ ἡ—τῆς
θαλάσσης, la salure de la mer.

ΑΑΜΙΤΡΟΡΑ, M. ἡ, pour-
rier (roquette) de mer, sa-
licot (ἡ) salicorne, θ.
sonde, θ. bacille.

ΑΑΜΙΤΡΙΖΑ, M. ian, avoir un
goût saumâtre.

ΑΑΜΙΤΡΟΣ, ἡ καὶ (κοιν.) ἡ, ὄν,
salé; salin. ἢ εἶνε ἄλμυρον (ὡς
ἐν) θαλάσσει, il est salé com-
me mer. ἢ αὐτὸς ὁ μάγειρος
κάνει πολλὰ ἄλμυρον τὸ φα-
γαί του, ce cuisinier sale trop.
ἢ (πλθ.) ἄλμυρα, (περίληπτ.)
τὰ ἐλαττωμένα κριὰτα, γὰράτα
κλπ.), salin, θ. salaison, θ.

ΑΑΟΓΑΡΙΑΣΤΟΣ, M. on, inculca-
ble, ἴδε καὶ ΑΜΕΤΕΜΠΤΟΣ καὶ
ΑΝΑΓΙΩΜΙΤΟΣ.

ΑΑΟΓΑΜΙΤΡΑ, M. ἡ, mouche a-
raignée (ἡ) Bretonne.

ΑΑΟΓΑΜΕΤΡΑ, M. ἡ, vitriol

ΑΑΟΓΟΣ (ὁ, ἡ), privé de raison,
irraisonnable. ἢ ἄλογον ζῶον,
animal irraisonnable, brute.
ἢ ἡ (ὁδ.) ἄλογον (κατ' ἐξοχ.)
ὁ ἴππος. ἢ τὸ ἀλογόν σου εἶναι
ἐννεκλόν, vous êtes mal mon-
té. ἢ ἔχει πολλὰ καλὸν ἄλογον,
il est très bien monté. 2) (εἰ-
πὲ πρὸς γὰρ.) = ΠΑΡΑΛΟΓΟΣ, ab-
surd, déraisonnable.

ΑΑΟΡΟΦΟΡΤΙ (τὸ), charge d'un
cheval, θ.

ΑΑΟΡΑΞ, ἐπὶρ. sans raison; sans
motif.

ΑΛΟΠΗ (ἡ), φ. καὶ λατρ., aloès.

ΑΛΟΠΗ (ἡ), onguent.

ΑΛΟΠΗΓΙΟΣ (τὸ), ἀφ' ἑρ. ἡ ΑΛΙΚΗ,
salines.

ΑΛΟΙΣΤΟΣ, οὔτε καὶ (κοιν.) M. on,
qui n'est pas lavé (baigné).

ΑΛΙΟΣ, οὔτε (τὸ), bois (sacré);
bocage.

ΑΛΙΠΗΤΑ, ἐπὶρ. κοιν. ἐντὶ ΑΝΥ-
ΛΙΝΕΣ.

ΑΛΙΦΗΤΟΣ, M. on, κοιν. ἐντὶ
ΑΝΗΛΙΣ. ἢ ἐξοδεύει ἐλάττωμα
χρήματα, il dépense économe-
ment d'argent.

ΑΛΥΓΙΑ, M. ἡ, κοιν. ἡ ΑΛΥΤΙ-
ΚΟΣ, chaîne, θ. ἢ ἄλυστα τοῦ

λαίμου (τοῦ ὁρολογιοῦ κτλ.), chaînette (d'or etc.). ἢ. ἔσπα-
σεν ἡ ἀλυσίδα τοῦ ὁρολογίου,
la chaîne de la montre est
cassée.

ἈΛΥΣΙΔΕΥΣ (ἡ), chaînette, θ.

ἈΛΥΣΙΔΩΤΗΣ, ἡ, ὄν, fait en
forme de chaîne. ἢ. θώραξ ἀ-
λυσιδωτός, cotte de mailles, θ.

ἈΛΥΣΟΔΕΝΟΝ, Μ. ΔΕΝΟΝ, lier avec
une chaîne, enchaîner.

ἈΛΥΣΟΔΕΥΣ, ος καὶ (κοιν.) ἡ,
ὄν, enchaîné.

ἈΛΥΣΟΣ (ἡ), chaîne, θ. ἴδε Ἀ-
ΛΥΣΙΔΑ. ἢ. ἄνω ἀπὸ τὴν ἄνω-
σον, détacher de la chaîne, dé-
chaîner. §. (μυθωρ.) διέρρηξε
τὰς ἀλυσίδας τοῦ, (ἀπεσείσατο
τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας), il a
brisé ses chaînes.

ἈΛΥΤΟΣ (ὁ, ἡ), qu'on ne peut
délier ou dissoudre; insoluble;
§. (μυθωρ.) indissoluble.
ἢ. τὸ πρόβλημα μένει ἄλυτον,
le problème reste insoluble,
la question reste encore à ré-
soudre. ἢ. (καὶ ἀφρημ.) τὸ ἄ-
λυτον τοῦ προβλήματος, l'insol-
ubilité du problème.

ἈΛΥΤΟΣ, ἡ, ὄν, qui n'est pas
dissout (fondu; délayé etc.).

ἈΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ (τὸ), abécédaire,
ἀβὲ (abécé), alphabet.

ἈΛΦΑΒΗΤΙΚΩΣ, ἡ, ὄν, alphabé-
tique; alphabétique; abécé-
daire.

ἈΛΦΑΒΗΤΙΚΩΣ, ἐπὶ. alphabéti-
quement.

ἈΛΦΑΒΗΤΟΝ (τὸ), ἀβὲ (abécé).
ἢ. κατ' ἀλφάβητον, par ordre al-
phabétique.

ἈΛΦΑΔΙ (τὸ), ἐργ. τεκτ., niveau.

ἈΛΩΝ (τὸ), aîre.

ἈΛΩΝΙΣ, Μ. ἴνα, battre ou bro-
yer le grain, battre en grange.

ἈΛΩΝΙΣΜΑ (τὸ), l'action de bat-
tre le blé (etc), battage.

ἈΛΩΝΙΣΤΗΣ, οὗ (ὁ), batteur en
grange.

ἈΛΩΝΙΣΤΙΚΩΣ, ἡ, ὄν, qui con-
cerne le battage. ἢ. (κυρ. εἰς
τὸ πλο.) ἀλωναίικα (τὰ), les
frais du battage.

ἈΛΩΝΙΚΟΝ (ἡ), ἐργ., peau de re-
nard, θ. ἢ. ὅπου μὴ ταχὺ ἡ λείον-
τι, προσραπτεῖται καὶ τὴν ἀλώ-
νικην, (παροιμ.), ἴδε ΛΕΟΝΤΙ.

ἈΛΩΝΙΚΟΤΗΣ (ὁ), φωτ., queue
de renard, vulpîn.

ἈΛΩΠΗΣ, ΠΕΚΟΣ (ἡ), ζ. renard.

ἈΛΩΠΟΤ, ΟΥΣ (ἡ), κοιν. ἡ Ἀλ-
ωπῆ.

ἈΛΩΠΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui peut être
pris, facile à prendre, prena-
ble.

ἈΛΩΠΙΣ, ΠΑΣ (ἡ), prise (d'une
ville etc), θ.

ἈΜΑ, ἐπὶ. en même temps
(sitôt, aussitôt, dès) que. ἢ.
ἔμα' ἔλθε, sitôt (dès) qu'il fut
arrivé. ἢ. τὸ πρωῒ, ἔμα' ἐσχό-
νετο, le matin, dès qu'il était
levé. ἢ. ἔμα' ἔλαβον τὸ γράμ-
μα σου, ἴδε ΚΑΘΩΣ. ἢ. ἔμα' ἔλ-
θετα τὸ παρόν μου, aussitôt la
présente reçue. ἢ. ὡ' Ἀμ' ἔπος,
ἔμ' ἔργον, ε παροιμ. (ἀρχ.),
aussitôt dit, aussitôt fait. ἢ. ἐν
τῷ ἔμα', ὡ' Ἀμ' ἔπος, ε παροιμ. ἢ. ΠΑΡΕΓΟΤΕ.

ἈΜΑΔΑ (ἡ), palet. ἢ. παίζω τὰς
ἀμάδας, jouer au palet (au
petit palet).

ἈΜΑΘΙΑ (ἡ), ignorance, θ. ἢ.
ἄκρα (παχυλὴ) ἀμάθεια, gran-
de (profonde) ignorance, igno-
rance crasse (grossière).

ἈΜΑΘΗΣ, ΟΥΣ (ὁ, ἡ), ignorant.
ἢ. (τὸ ὑπερβ.) ἈΜΑΘΕΣΤΑΤΟΣ,
ἡ, ὄν, très ignorant, d'une
ignorance profonde, (εἰρων.)
ignorantissime.

ἈΜΑΘΗΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, ὡ' ἈΝΕΙΡΟΣ ἢ
ΛΕΥΝΗΣΤΟΣ.

ἈΜΑΘΗΣ, ἐπὶ. en ignorant, i-
gnoramment.

ἈΜΑΝΙΣ, ΟΥ (ὁ), φ. champi-
gnon.

ἈΜΑΞΑ, ΗΣ (ἡ), voiture, θ. cha-
riot; fiacre; chaise, θ. ἢ. τα-
χυδρομικὴ ἄμαξα, chaise de
poste, θ. ἢ. ἄμαξα φορτηγὴς,
(κοιν. κάρρο), charrette, θ. tom-
bereau. ἢ. ἄμαξα σκευοφόρος
(συνθ. σκεπαστή), fourgon. ἢ.
ἄμαξα με τέσσαρα (με εἰς) ἄλο-
γα, une voiture attelée de
quatre (de six) chevaux. ἢ.
κουβάριον (μεταφέρω) δι' ἀμάξης,
charrier, charroyer, voitu-
rer. ἢ. τὸ δι' ἀμάξης κουβάριον,
μα, charriage, charroi. ἢ. ἡ
διὰ τὰς ἀμάδας ὁδὸς (τῆς οἰ-
κίας), porte cochère. ἢ. ἡ ἄμα-
ξα τὸν βούν (ἐκφέρει), ε παροιμ.,

la charette devant les bœufs.

ἢ. λέγει ἐναντίον τοῦ τὰ εἰς ἄ-
μάξης, (φρσ.), il dit de lui pe-
ste et rage, ἴδε καὶ ΑἰΣΙΟΤΟΣ.

ἢ. (ἀφρημ.) ἡ Ἀμαξία, (ἡ ἄλλ.)
Ἀρξίος, le chariot, (κοιν.) le
chariot du roi David.

ἈΜΑΞΙΑ (τὸ), petite voiture, θ.
petit chariot, cabriolet.

ἈΜΑΞΙΝΗΣ, ἡ καὶ

ἈΜΑΞΙΣ, ἡ, κοιν. ὁ -

ἈΜΑΞΙΑΤΗΣ, ΟΥ (ὁ), cocher,
charretier; voiturier; fiacre.

ἈΜΑΞΙ (τὸ), κοιν. ἡ Ἀμαξία.

ἈΜΑΞΙΤΗΣ (ἡ), (ἐνν. ὁδός), char-
min pour les voitures (ami-
large), chemin charretier (ἢ.
carrossable, charrière, θ.

ἈΜΑΡΑΝΤΙΝΟΣ, ἡ, ὄν, fait d'un
marante. §. (συνδχ.) ὡ' Ἀμα-
ραντος, impérissable. ἢ. ὡ'
ἀμαράντινον τῆς ἐξέως στέφ-
νον, l'immarecissible couronne
de la gloire.

ἈΜΑΡΑΝΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui ne
peut sécher. ἢ. (ὁδ. ἀρα.) ἐν
ἀνθ., immortelle, θ. coloré-
nière, θ. καὶ 2) (ἄλλο εἶδος)
amarante, passe-velours.

ἢ. φωτ. jonbarbe, θ.

ἈΜΑΡΤΑΝΟΝ, Μ. ΤΙΣΘ, (ἀρχ.), (συν-
θ.) ὡ' Ἀμαρτία, commettre un
faute (un péché), tomber en
péché, pécher. ἢ. ἡμαρτία
(φρσ.), peccavi. ἢ. φθάνει
εἰπὴ τὸ ἡμαρταν, il faut
qu'il dise peccavi. ἢ.
πρ. τῆς πθ. μτχ.) ἡμαρ-
μένος, ἡ, ὄν, erroné. ἢ. (πρ.
τὰ ἡμαρτημένα, les fautes (com-
mises).

ἈΜΑΡΤΙΑ (τὸ), péché; crime;
erreur, θ. faute, θ. ἢ. τὸ προ-
πούν —, le péché originel.

ἢ. τὰ ἐπὶ θανάσιμα ἡμαρ-
ματα, les sept péchés capi-
taux.

ἈΜΑΡΤΙΑ (ἡ), péché; crime;
dommage, grand' pitié. ἢ.
ὁμολογούμεναι (ἐκπλο.) τὰς ἡμαρ-
τίας μου, confesser (pleurer)
ses péchés. ἢ. τί ἡμαρτία;
dommage! τί ἡμαρτία; τὸν
εὖρω! c'est grand' pitié
de ne pas le trouver, ἴδε
ΚΡΙΜΑ.

ἈΜΑΡΤΙΑΣ, ἡ, pécheur, -er

ἈΜΑΡΤΟΣ, non maché

ἈΜΑΡΤΩΝ, seigneur, pu-

facier, éclai-

trier. ἢ. ἡ

ὅτι ὅπου τὸ

seigneur p-

(συνθ. μετὰ
ὁπόσων τι-
ni) sa répu-

sa renom-

ἈΜΑΡΤΩΣ, seigneur, pu-

facier, éclai-

trier. ἢ. ἡ

ὅτι ὅπου τὸ

seigneur p-

(συνθ. μετὰ
ὁπόσων τι-
ni) sa répu-

sa renom-

ἈΜΑΡΤΩΣ, seigneur, pu-

facier, éclai-

trier. ἢ. ἡ

ὅτι ὅπου τὸ

seigneur p-

(συνθ. μετὰ
ὁπόσων τι-
ni) sa répu-

sa renom-

ἈΜΑΡΤΩΣ, seigneur, pu-

facier, éclai-

trier. ἢ. ἡ

ὅτι ὅπου τὸ

seigneur p-

(συνθ. μετὰ
ὁπόσων τι-
ni) sa répu-

sa renom-

ἈΜΑΡΤΩΣ, seigneur, pu-

facier, éclai-

trier. ἢ. ἡ

ὅτι ὅπου τὸ

ος και (κοιν.) η, ον, ιδέ.
 Μ. άνα, ternir, ob-
 resque éteindre, ef-
 lipser, noircir, fle-
 τήσας του ήμαυρώ-
 γήτως, sa vue s'ob-
 par la vieillesse. ||
 τφορ.) ήμαύρωσε την
 του, il a noirci (ter-
 réputation, il a fletri
 imée.
 ε, εως (ή), obscurcis-
 S. (ιδιονομ. πάθος τι
 λμων) gouttesereine,
 π.) amaurose, θ. S.
 άμαύρωσις της όπολη-
 nigrement.
 η(ή), κοιν. ή ΜΑΧΑΛΑΗ.
 ήπρ. sans combat,
 up férir.
 νιος (ό, ή), γεωμετρ.
 gle.
 Μ. ίνα (όά), έμουσ-
 και μεφορ.), affai-
 uortir, (επί αίσχύς.)
 ría, ή, obtus. S. ό-
 (κυρ. ή μεφορ.), faible,
 ns vigueur.
 ε, υρος (ή), état de ce
 έμουssé ou obtus;
 faiblesse, θ. lenteur,
 que de vigneur.
 A (ή), faiblesse (ob-
 sèment) de la vue.
 ή, Μ. άνα, avoir la vue
 ou basse.
 nos (ό), chaire, θ. la
 sacrée. ||. αναβαλινει
 άμβωνα (προς το διδά-
 nter en chaire. ||. το
 ν ανεγνώσθη επί άμ-
 de mandement fut lu
 re.
 ε (ό, ή), qui n'a point
 mode.
 roz (ό, ή), implacable,
 ble.
 (ή), négligence, θ. in-
 θ. inapplication, θ.
 roz (ό, ή), qui n'a pas
 οφz (ό, ή), négligent,
 , inappliqué.
 M. άνα, négliger.
 ήπρ. negligence.

ΆΜΕΜΠΤΟΣ (ό, ή), qui est sans
 reproche, irréprochable, ir-
 répréhensible, intact.
 ΆΜΕΜΠΤΑΣ, ήπρ. sans repro-
 che, d'une manière irrépro-
 chable, (σπν.) irréprochable-
 ment.
 ΆΜΕΡΙΜΝΙΑ (ή), insouciance, θ.
 incurie, θ.
 ΆΜΕΡΙΜΝΟΣ (ό, ή), insouciant.
 ΆΜΕΡΙΜΝΗ, Μ. άνα, être insou-
 ciant, ne s'inquiéter, ne se
 mettre guère en peine.
 *ΆΜΕΡΟΑΛΗΤΟΣ (ό, ή), νλγ., im-
 partial.
 *ΆΜΕΡΟΑΛΗΤΗΣ, ήπρ. (νλγ.), im-
 partialement.
 *ΆΜΕΡΟΣ (ό, ή), immédiat; direct.
 ΆΝΕΡΟΣ, ήπρ. immédiatement,
 directement, sans intermé-
 diaire. S. incessamment; in-
 continent; sans retard, sur-
 le champ, de suite, tout de
 suite, à l'instant, tout à l'heu-
 re, à l'heure qu'il est, de ce
 pas, tout de ce pas, soudain,
 soudainement. ||. ανταποκρί-
 νεται άμέσως μετ' αὐτοῦ, il cor-
 respond directement avec lui.
 ||. τόρρα άμέσως, sur l'heure,
 à l'instant même, dans l'in-
 stant, tout à l'instant. ||. σή-
 μερον άμέσως, άμέσως σήμε-
 ρον, pas plus tard qu'aujour-
 d'hui. ||. από αύριον άμέσως,
 dès demain.
 ΆΜΕΤΑΒΑΤΟΣ (ό, ή), γρμτ., in-
 transitif, -ive.
 ΆΜΕΤΑΒΑΤΟΣ και
 ΆΜΕΤΑΒΟΔΟΣ (ό, ή), qui ne chan-
 ge pas, immuable, invaria-
 ble. ||. σύμφωνα άμετάβολα,
 γρμτ. (τά έλλως όγρά), conson-
 nes liquides, θ. ||. το άμετάβλη-
 τον των θελων βουλων, l'immu-
 tabilité des decrets de Dieu.
 ΆΜΕΤΑΘΕΤΟΣ (ό, ή), = ΑΜΕΤΑ-
 ΒΑΤΟΣ· ΑΜΕΤΑΠΕΙΣΤΟΣ και Α-
 ΜΕΤΑΚΙΝΗΤΟΣ. ||. απόφασις—,
 résolution inébranlable.
 ΑΜΕΤΑΚΙΝΗΤΟΣ (ό, ή), immua-
 ble; inamovible; (επί ιδιο-
 κτησ.) incommutable. ||. (έ-
 φρημ.) το άμετακίνητον (ιδιο-
 κτησίας), l'incommutabilité
 (d'une possession), ||. το άμε-

τακίνητον των δικαστων, l'ina-
 movibilité des juges.
 ΑΜΕΤΑΚΑΛΗΤΟΣ (ό, ή), irrévoca-
 ble. ||. άφ'ής ήμέρας ή κατα-
 δικη έγινε (κατέστη) άμετά-
 κλητος, (δικονμ.), du jour où
 la condamnation est devenue
 irrévocable.
 ΑΜΕΤΑΜΕΛΗΤΟΣ (ό, ή), qui ne
 se repent pas.
 ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟΣ (ό, ή), qui ne se
 répent pas; (Εκκλησ.) impé-
 nitent.
 ΑΜΕΤΑΠΕΙΣΤΟΣ (ό, ή), qui ne se
 laisse pas dissuader, inébran-
 lable (dans ses résolutions),
 opiniâtre.
 ΑΜΕΤΑΤΡΕΠΤΕΙ, ήπρ. sans se
 retourner, sans regarder der-
 rière soi, sans retour.
 ΑΜΕΤΑΤΡΕΠΤΟΣ (ό, ή), = ΑΜΕΤΑ-
 ΚΑΛΗΤΟΣ, ΑΝΑΛΟΙΣΤΟΣ, inva-
 riable. ||. ή άπόφασις μου εινε
 άμετατρέπτος, ma détermina-
 tion est invariable. ||. (έφρη-
 μ.) το άμετατρέπτον των άρ-
 χων (των φρονημάτων) τε, l'in-
 variabilité de ses principes.
 ΑΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΣ (ό, ή), qui n'a
 pas été traduit, intraduit. S.
 qu'on ne peut traduire, intra-
 ducible.
 ΑΜΕΤΑΧΡΙΣΤΟΣ, ος και (κοιν.)
 η, ον, τόε Αφόρετος και Α-
 νιατος.
 ΑΝΕΤΟΧΟΣ (ό, ή), qui ne parti-
 cipe point à.
 ΑΝΕΤΡΗΤΟΣ (ό, ή), qui est sans
 compte, innombrable; incom-
 mensurable, immense. S. έχε
 άμέτρητα χρήματα, il a de l'
 argent sans compte et sans
 nombre.
 ΑΝΕΤΡΟΣ (ό, ή), démesuré, ex-
 cessif; immodéré.
 ΑΝΗΟΛΟΓΗΤΟΣ (ό, ή), qui est
 sans date.
 ΑΝΗΤΗΡ, ορος (ό, ή), qui n'a
 point de mère.
 ΑΝΗΧΑΝΙΑ (ή), embarras, per-
 plexité, θ. détresse, θ. S. const-
 ternation, θ. ||. φέρω ανα εις
 άμηχανίαν, mettre (pousser)
 q. à bout, pousser à l'extré-
 mité, mettre dans la détres-
 se. ||. εβαλε εις άκραν άμηχα-
 νίαν, je me trouvais dans une

grande perplexité. ||. *ἔσθασαν* (εἶνε) εἰς ἀμηχανίαν, il est à bout, il est à bout de voie, il est au bout de son rôle, il est réduit à l'extrémité.

Ἀμυχανῶν, M. *ἄμχα*, ne savoir quel parti prendre, être tout à fait embarrassé (dans une grande perplexité), être à bout (à bout de voie), être au bout de son latin.

Ἀμιάτος (δ, ἡ), sans tâche, pur. ||. (ὁδ.) εἶδ. λίθου νηματούδους, amiante.

Ἀμικτός (δ, ἡ), sans mélange, pur. §. sans communications, insociable. ||. οὐδὲν ἀγαθὸν κακότητος ἀμικτον, (Γνμ.), il n'y a pas de bien sans quelque mélange de mal, (καὶ παροιμ.) il n'est point de rose sans épines.

Ἀμιαλα, ης (ἡ), émulation, rivalité, 0.

Ἀμιαλῆται, M. *ἀμιαλῶν* (ὁ), rivaliser avec, le disputer à, faire assaut de, ἴδε καὶ Στρακίζομαι.

Ἀμινυτός, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui est au dessus de toute imitation, inimitable; superbe. ||. κτίρια ἀμινυτά διὰ τὴν καλλονὴν καὶ κομψότητά των, des édifices d'une beauté et d'une élégance inimitables. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) *Ἀμινυτά*, ἐπὶ ἄντι-

Ἀμινυτός, ἐπὶ ἄντι. d'une manière inimitable, superbement, supérieurement.

Ἀμίζοι, ἐπὶ ἄντι. gratis, gratuitement, sans salaire.

Ἀμίζοος (δ, ἡ), qui fait quelque chose (ἡ) qui se fait sans payement, gratuit.

Ἀμίζος (δ, ἡ), βεν. qui n'a pas de pédicule; sessile.

Ἀμμοκονία (ἡ), mélange de sable et de chaux; mortier, ciment.

Ἀμμοκονία (δ), εἶδ. M. grès.

Ἀμμος (ἡ καὶ κοιν. δ), sable; sablon (ὁ λεπτότατος, ἡ [κοιν. ἀπὸ τοῦ ἱταλ.] ἀρένα).

Ἀμμογαλῆ (ἡ), grève, 0.

Ἀμμοκρόν (τὸ), sablier, poudrier, 0.

Ἀμμόδης, ος (δ, ἡ), sablonneux.

Ἀμμόνιακόν (τὸ), (ἔλας), du sel ammoniacque.

Ἀμνῆς, ἄδος (ἡ), agnellette.

Ἀμνημόνητος (δ, ἡ), qui ne peut ou qui ne doit pas être mentionné. ||. (εὐχρ. μόνον εἰς τὴν φρο.) ἐξ ἀμνημονεῶν χρόνων, de temps immémorial; de mémoire d'homme; de toute ancienneté.

Ἀμνηκία (ἡ), oubli (absence) de toute rancune.

Ἀμνηστικός (δ, ἡ), qui ne garde aucune rancune (aucun ressentiment).

Ἀμνησία (ἡ), oubli du passé, amnistie, 0.

Ἀμνός (δ), ἀρχ. agneau.

Ἀμοιῖος, α, ον, réciproque, mutuel, respectif.

Ἀμοιῖότης, υτός (ἡ), réciprocité, 0.

Ἀμοιβαίως, ἐπὶ ἄντι, réciproquement, mutuellement.

Ἀμοιβή (ἡ), récompense, 0. salaire.

Ἀμοιβάζω, ος καὶ (κοιν.) η, ον, non partagé; (Νρ.) indivis.

Ἀμοιβός (δ, ἡ), privé, dépourvu, dénué.

Ἀμόνι (τὸ), κοιν. ὁ Ἄκμον.

Ἀμόλντος (δ, ἡ), non souillé, pur.

Ἀμόνοιας, η, ον, κοιν. ὁ Ἀκοινόνητος, ὁ Ἀεμβίατος.

Ἀμορφος (δ, ἡ), informe.

Ἀμορνοίσιτος, ον, non charité, entier.

Ἀμοίρα, ας (ἡ), mare d'huile.

Ἀμορτος (δ, ἡ), étranger aux Muses (c. à d. au sentiment du beau ou au bon goût), sans grâces, (παρβλ. Ἀφροκλαος).

Ἀμοίτακος, ον, imberbe.

Ἀμπαζοί (τὸ), Τουρκισμός. ἡ Ἑβραϊκή.

Ἀμπαζιός, α, ον, de vigne; de vignoble.

Ἀμπαί (τὸ), κοιν. ἡ Ἀμπαός.

Ἀμπαίς, ἰσος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (συκαλίδος), mouche-mouches.

Ἀμπαός (ἡ), vigne, 0. ||. φυτεύω ἀμπέλι, planter une vigne. ||.

κλαδεύω τὸ ἀμπέλι, tailler la vigne. ||. ἐν στρέμμα ἀμπέλι, un arpent de vigne. ||. (τοῦτο εἶνε κρασί τοῦ ἀμπέλου μου) c'est du vin de mon cru.

Ἀμπελοτόπος (δ), pays vignoble.

Ἀμπελοφύλα (ἡ), culture des vignes (de la vigne), 0.

Ἀμπελοφύτης (δ), vigneron.

Ἀμπελοφύκος (δ, ἡ), qui gèle ou détruit la vigne.

Ἀμπελοφύλλον (τὸ), feuille de vigne, 0.

Ἀμπελοφύτις (ἡ), plant de vignes, (γεωργ.) complant.

Ἀμπελοφύτος (δ, ἡ), planté de vignes. ||. (οὐτ.) ἀμπελοφύτος (τὸ), plant de vigne.

Ἀμπεύς, ἐπὶ ἄντι, κοιν. ἄντι Ἐμπεύς, 0.

Ἀμπεύς, ἰσος (ἡ), le refoulement de la marée, reflux (de la mer), basse-mer, basse-marée, 0. la marée descendante, (ναυτ.) le descendant, jasant, ἴδε καὶ Παλίστρα καὶ Παμμήτις.

Ἀμπεύς, η, ον, ἴδε Ἐμπεύς καὶ Ἐμπεύς.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), 0. amandier.

Ἀμπεύς, ον (δ), εἶδος ἡ τοῦ συμφορητοῦ, brèche, 0.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), huile d'amandes, 0.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), καρπ. amande, 0.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), obscur, presque effacé; imperceptible; faible; douteux. ||. ἀμπεύς φωτός, clarté (lumière) douteuse, demi-jour.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), d'une manière imperceptible, faiblement, obscurément, indistinctement etc. ||. ἡ κάμαρα ἥτοι ἀμπεύς φωτισμένη, la chambre n'étant éclairée que par un demi-jour.

Ἀμπεύς (δ, ἡ), non initié.

Ἀμπεύς, ης (ἡ), défense, 0. assistance, 0. revanche, 0. vengeance, 0. représailles, 0. ||. δικαιώματα ἀμπεύς, droit de représailles.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

défendre, défensif. ||. πόλεμος ἀμπεύς, guerre défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

dotaux, ornements, ἴδε καὶ ἱερὸς.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

a plus pauvre que lui. 2) Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

Ἀμπεύς, ας (ἡ), (Α-ττ.) ος, défensif, ivo. ||. ὄπλον ἀμπεύς, arme défensive.

suspendre (faire surseoir) l'exécution de l'arrêt. || ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως θ' ἀναβληθῇ, il sera sursis à l'exécution de l'arrêt. || ὁ βασιλεὺς δύναται νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐναρξιν. τῆς ἐτήσιας βουλευτικῆς συνόδου, α (Σύντ.), le Roi peut proroger. la session annuelle des Chambres || πολλοὶ τῶν πληρεξουσίων ἐξήτησαν ν' ἀναβληθῇ ἡ συζήτης εἰς τὴν ἐπαύριον, plusieurs députés demandèrent le renvoi de la discussion au lendemain. || τὸ δικαστήριον ἀναβάλλει εἰς ὀκτὼ (δεκαπέντε) ἡμέρας τὴν ἐκφώνησιν τῆς ἀποφάσεως, le tribunal (la chambre) ajourne à huitaine (à quinzaine) pour le prononcé du jugement.

ΑΝΑΒΑΠΤΙΣΜΑ, M. ἰζα, rebaptiser.

ΑΝΑΒΑΠΤΙΣΜΟΣ (ὁ), l'action de rebaptiser ou de se faire rebaptiser, rebaptisation, θ.

ΑΝΑΒΑΠΤΙΣΤΗΣ, οὗ (ὁ), rebaptisateur, rebaptisant.

ΑΝΑΒΑΣΙΣ, εἰς (ἡ), l'action de monter, montée, θ. ascension, θ. §. (μνημ.) ἀντ' Αἴθης (κυρ. τῆς τιμῆς γραμματίων κτλ.), hausse, θ.

ΑΝΑΒΑΣΜΑ, M. ἰζα, ἴδ. ΑΝΑΒΑΣΜΑ.

ΑΝΑΒΑΣΤΑΝΟ, M. βαλάντιον, repousser, reverdir; (μυθ.) renaître.

ΑΝΑΒΑΣΤΗΙΣ, εἰς (ἡ), l'action de repousser (de reverdir); reproduction, θ.

ΑΝΑΒΑΣΜΑ, M. βαλάντιον, (ἀρχ.) recouvrir la vue.

ΑΝΑΒΑΠΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, (ἀλγ.), qui sert à suspendre (à surseoir), suspensif; (ἰδιαιτ. Νρ.) dilatoire. || ἡ πρὸς ἀνάβησιν αἰτίας εἶνε (ἢ δὲν εἶνε) ἀναβλητική, (δικονμ.), le pourvoi (en cassation) est ou il n'est pas suspensif. || ἔνστασις ἀναβλητική, exception dilatoire.

ΑΝΑΒΑΣΜΑ, M. βαλάντιον, sourdre; jaillir.

ΑΝΑΒΑΣΙΣ, εἰς (ἡ), jaillissement.

ΑΝΑΒΟΛΗ, εἰς (ὁ), ἀρχ. é-trier.

ΑΝΑΒΟΛΗ (ἡ), retardement, retard; remise, θ. renvoi; (ἰδιαιτ. Νρ.) surséance, θ. sur-sit, ajournement. || χωρὶς ἀναβολῆς, sans différer, ἴδε ἡ ΑΝΤΙΠΡΟΒΟΛΗ. || τοῦτο δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολήν, cela ne peut se différer. || ἡ ἀναβολή τῆς ἐτήσιας βουλευτικῆς συνόδου, la prorogation de la session annuelle des Cham-bres.

ΑΝΑΒΡΑΣΜΟΣ (ὁ), κυρ. ζυμωρ. fermentation, θ.

ΑΝΑΒΡΟΧΙΑ (ἡ), κοιν. ἡ ΑΝΟΜΟΒΡΙΑ. || ἔς τὴν ἀναβροχίαν καλὸν καὶ τὸ χαλάει, παρομ., faute de mieux.

ΑΝΑΒΡΥΣΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, qui jaillit de source. || (κυρ.) νερὸν ἀναβρυστικόν, eau vive (ἢ) de fontaine.

ΑΝΑΒΡΥΝ, M. βρύση, sourdre.

ΑΝΑΓΑΛΙΣ, ἴδος, (ἡ), εἶδος φω-τοῦ, μούρον.

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ, M. ἀγγελία (ὁ), faire à connaître (savoir), don-ner l'avis ou la nouvelle, no-tifier, déclarer. || ἡ γέννησις τοῦ παιδὸς ἀναγγέλλεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς (κτλ.) ἐντός τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸν ληξιαρχον, la déclaration de naissance de l'enfant se fait par le père (etc), dans les trois jours, à l'officier de l'état civil.

ΑΝΑΓΕΛΑΣΜΑ (τὸ), = ΠΕΡΙΓΕΛΑΣΜΑ

ΑΝΑΓΕΛΑ, M. γελάω = ΠΕΡΙΓΕΛΑ.

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ, εἰς (ἡ), régénération, θ. renaissance, θ.

ΑΝΑΓΕΝΝΩ, M. ἰζα, régénérer. || (μσ. αὐτῶν) renaître.

ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΩ, M. ἀναγνῶσκω (ὁ), faire la lecture (donner lecture) de, lire. || ἀναγινώσκω δυσ-ανάγνωστα ἢ συνθηματικά γράμματα, déchiffrer. || τὸ γράψι-μιν τοῦτο εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀναγνώσῃ, on ne saurait dé-chiffrer cette écriture. || ἀναγινώσκει (ἢ) δὲν ἀναγινώσκει καλὰ (καθαρὰ κτλ.), c'est un bon (un mauvais) lecteur. || ὁ γραμματεὺς ἀνέγνωσεν εἰς τὸν

κατάδικον τὴν ἀπόφασιν, le greffier a prononcé au criminel la sentence. || ἡ ἐκθεσις ἀναγινώσκεται εἰς τοὺς καταδίκους, lecture du procès-verbal est donnée aux parties. || ἀναγινωθέντων τῶν πρακτικῶν, ὅτι ἔγραφαν, lecture faite des ac-tes, on signa.

ΑΝΑΓΚΑΖΩ, M. ἰζα, forcer, con-traindre; presser; nécessiter. || (μσ. αὐτῶν) εἶναι ἐν ἀνάγκῃ, s'obliger. || ἡ πόλις θανατάσθη νὰ παραδοθῇ, la ville fut contrainte de se rendre. || ὁ ἀναγκασθεὶς νὰ τὸν τιμωρήσω, je serais obligé de le punir. || ἡ ἀνάγκη νὰ οἰωπῇ, force lui fut de se faire. || ἴδε ἀναγκαζόμεθα νὰ... en sorte que force nous est bien de.

ΑΝΑΓΚΑΙΟΣ, α, ὄν, nécessaire. || (πλθ. ὡς οὗτος) ἀναγκαῖα, (τὰ πρὸς τὸ εἶναι ἀπαιτούμενα), les choses nécessaires à la vie. les nécessités de la vie, le né-cessaire. || ὅταν τις δὲν ᾖ πλούσιος, πρὲν νὰ περιοριζέται εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, lors-qu'on n'est pas riche, il faut se borner au strict nécessaire. || (ἐνικ.) ἀναγκαῖον, (κατ' εὐρημ.) ἡ (ἄλλ.) κρεῖτα, aisances, θ. πλθ., lieux (cabinet) d'aisances, garde-robe, θ. re-trait, privée, commodités, πλθ. latrines, θ. πλθ.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, qui né-cessite, qui contraint; forcé.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ, ἐπὶ, d'une ma-nière qui nécessite (etc.) forcément.

ΑΝΑΓΚΗ (ἡ), nécessité, θ. con-trainte, θ; §. besoin. || εἰς ἀνάγκην, il est nécessaire. || χωρὶς ἀνάγκην, ἴδε ΧΡΕΙΑΖΟΜΕΝ, εἶναι εἰς ἀνάγκην νὰ ἀναστρέψω, vous n'avez que faire de sou-pirer. || δὲν τὸν ἔχω ἀνάγκην (ἢ) δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκην, je me passerai bien de lui, ἢ Χρεῖα. || εἰς ἀνάγκης, (ἢ) ἀνάγκην, nécessairement, forcément. || κάμνει τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίζω, ἴδε ΦΙΛΟΤΙΜΙΑ. || τίς ἡ ἀνάγκη νὰ... est-il besoin de... || τὸν

θησεν εἰς τὴν ἀνάγκην του, ἢ ἡ assisté dans son besoin. ἢ. ἐπαρκῶς εἰς τὰς ἀνάγκας μου, pourvoir (subvenir) à ses besoins.

Ἀνάγλυτος (ὁ, ἡ), ciselé en bosse (en relief). ἢ. (οὐσ.) ἀνάγλυπτον (ἐνν. ἔργον), ouvrage de relief (ἡ) en relief, relief.

Ἀναγνώριζω, M. ἴζω, reconnaître. ἢ. ἀναγνωρίζω τι ὡς ἰδίον μου, avouer. ἢ. δὲν ἀναγνωρίζω, désavouer, reconnaître. ἢ. ἀναγνωρίζω τὴν ὑπογραφήν (τὴν ὑπόσχεσίν) μου ἐπὶ συμβολαιογράφου, passer reconnaissance (sa reconnaissance) par devant notaire, reconnaître son écriture (sa promesse etc.). ἢ. ἀνεγνώρισεν τὸ χρέος του, il a reconnu sa dette. ἢ. τὸν ἀνεγνώρισεν υἱόν του, il l'a reconnu pour son fils. ἢ. δὲν τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς υἱόν του, il le désavoua pour son fils. ἢ. εἶνε ἀλήθεια ἀνεγνωρισμένη, c'est une vérité avouée.

Ἀναγνώρισις, ἐν (ἡ), καὶ Ἀναγνωρισμός (ὁ), l'action de reconnaître, reconnaissance, θ. ἢ. ὅταν τις ἀναγνωρίσῃ ἀπὸς τὴν ὑπογραφήν του, δὲν χρειάζεται πλέον ἄλλη ἀναγνώρισις, quand un homme reconnaît lui-même son écriture, il n'est plus besoin d'autre reconnaissance.

Ἀνάγνωσις, ἐν (ἡ), lecture, θ. Ἀναγνωστῆριον (τὸ), lieu (cabinet) de lecture.

Ἀναγνώστης, οὐ (ὁ), lecteur. Ἀνάγομαι, M. ἀναχοίσομαι, (ἀρχ.), ναυτ. = Κάμνω (Σηκύνωμαι εἰς τὰ) πανιά, mettre à la voile, appareiller. ἢ. ὁλος ὁ στόλος ἀνέχθη, toute la flotte appareilla.

Ἀναγορεύεις, ἐν (ἡ), l'action de proclamer, proclamation, θ. Ἀναγορεύω, M. ἐγὼ, nommer publiquement; proclamer; (Ρωμ. Ἱστορ.) saluer. ἢ. ἀντιγορεύθη νικητὴς (αὐτοκράτωρ), il fut proclamé vainqueur (empereur). ἢ. ὁ Οὐδеспаса-νὸς ἀντιγορεύθη Καίσαρ, Ves-

pasien fut salué César. ἢ. ἀντιγορεύθη διδάκτωρ, il fut reçu docteur.

Ἀναγορεύω, M. ἴζω, κοιν. ἀντιναγνύω.

Ἀναγορεύμα (τὸ), κοιν. ἡ Ἀναγνύω.

Ἀναγραμματίζω, M. ἴζω, faire une anagramme (ἡ) des anagrammes, anagrammatiser.

Ἀναγραμματισμός (ὁ), anagramme, θ.

Ἀναγρύξω, ἴζω (ἡ), εἶδος θάμνου, bois puant, anagyris.

Ἀνάγω, M. ἀγῶν (ὁ), = Ἀναφέρω, rapporter; (ἰδιαιτ. μεμνημ.) réduire (une fraction, une figure), faire la réduction (d'un poids, d'une mesure etc.).

Ἀναγνῶν (ἡ), l'action de rapporter; (ἰδιαιτ. μεμνημ.) réduction (d'un poids, d'une figure, d'une mesure etc.), θ. ἢ. ἡ—τῆς δραχμῆς εἰς λεπτά (τῶν μιλίων εἰς εἰςάια, τῶν κλασματικῶν εἰς ὀλοσχερεῖς ἀριθμοὺς κτλ.), la réduction des francs en centimes (des milles en stades, des fractions en nombres entiers etc.).

Ἀνάτροφος (ὁ, ἡ), qui manque d'éducation ou de bon ton, mal élevé, indiscipliné. ἢ. (ἀφρημ.) τὸ ἀνάτρογον (μαθητῶν, στρατιωτῶν κτλ.), l'indiscipline (d'écoliers, de soldats etc.), le ton du corps de garde.

Ἀνατρέφω, M. ἀτρέω, faire paraître ou devenir, rendre.

ἢ. ἐρεῖν, instituer, nommer. Ἀνατρέφω, ἴζω (ἡ), ἴδε Ἀνάνα.

Ἀναδελφισμός, ἡ, ἴδε Βαπτισμικός.

Ἀνάδειξις, ἐν (ἡ), = Ἀνακάλυψις (ὄργου).

Ἀναδύω, M. ἐγὼ, = Ἀνακατόνω (ὄργον), battre (des œufs, du crème etc.); brasser (la bière, les cuirs etc.); corroyer (du mortier, de la terre glaise etc.).

Ἀναδέχομαι, M. ἀδεχῶ (ὁ), prendre sur soi (sur son compte); se déclarer responsable, se charger de. ἢ. (Ἐκκλησι.)

ἀναδέχομαι τινα (ἀπὸ τῆς θέας κορυμφοῦρας), tenir quelqu'un sur les fonts.

Ἀναδίδω, M. ἀδίδω, faire naître ou jaillir; (ἐπὶ ἀναθυμ.) exhaller. ἢ. (οὐδ. αὐτῶν.) jaillir, sourdre; (ἐπὶ φωτ.) Ἀναδιδάσκειν (ἐπὶ ἀναθυμ.) s'exhaler. Ἀναδιδάσκω, M. ἴζω, (γρμ.), redoubler.

Ἀναδιπλασιασμός (ὁ), redoublement, reduplication, θ.

Ἀνάδοσις, ἐν (ἡ), l'action de pousser de nouveau (de sourdre etc.), ἴδε καὶ Ἀναβίωσις.

Ἀνάδοχος (ὁ, ἡ), parrain, (θηλ.) marraine. ἢ. γίνωμαι ἀνάδοχος τινος, ἴδε Ἀναδέχομαι.

Ἀναδράμω, μέλλ. ἀνῶμαλ. τῆς ὁρις. ἡ ἀδρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνατρέφω.

Ἀναδρομή (ἡ), ascension, θ. ἢ. retrogradation, θ.

Ἀναδρομικός, ὁ, ὅς, qui a la propriété (la faculté) de retrograder; (Νμ.) retroactif, -ive.

Ἀναδύομαι, M. ἀδύομαι, (ἀρχ.) se retirer, reculer; tergiverser; esquiver.

Ἀνάγεις, ἐν (ἡ), sortie (χωρ. du sein des eaux), émission, θ.

Ἀναζητεῖς, ἐν (ἡ), recherche, θ. perquisition, θ. réquisition, θ. investigation, θ. ὅτι τοῖς πατρίσιν εἰς πρῶτον σας ἀναζήτησιν, je vous les furai compter à votre première réquisition.

Ἀναζητῶ, M. ἀζη, faire (être à) la recherche de, rechercher.

Ἀναζῶ, M. ἀζω, revivre.

Ἀναζωπνύω, M. ἴζω, (ἀρχ.), aviver (raviver, ranimer) le feu (καὶ μετὰ) le souvenir (les espérances) de q., faire revivre (son amour, ses espérances etc.), rallumer.

Ἀναβλάσσω, M. ἀβλάσσω, (ἀρχ.), reverdir; (μετὰ) se ranimer, se raviver; renaitre.

Ἀνάθεμα (τὸ), anathème. ἢ. ἦτω (vā ēτω, vā ēχη τι) ἀνάθεμα! qu'il soit anathème. ἢ. ἀνάθεμα τὴν ἡμέραν ὅπου... maudit soit le jour où... ἢ.

ἀνάθεμά τον, malheur à (h) sur le...; maudit soit le...; la peste soit de...! || ἀνάθεμά με ἀν' ἐκτάλαδα λέξιν ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν του! (φρσ. οἰκ.), je veux être damné (pendu), si j'ai compris un mot de son discours.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ, M. ἴση, prononcer (fulminer, lancer, frapper d'un anathème, anathématiser), maudire. || (ὁ πρὸς τῆς πρ. μτχ.) ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ, η, ον, (ὡς ἐπὶ ὁ), ἴδε ΚΑΤΑΡΑΤΟΣ.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΑ (τὸ), l'action d'anathématiser (etc.), anathématisme, anathème.

ΑΝΑΘΕΣΙΣ, ης (h), l'action de confier (etc.).

ΑΝΑΘΕΤΟΝ (κοιν. ἀντὶ ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ), M. ἀναθεῖν, remettre, confier. || τὸ ἀναθεῖται εἰς τὴν κρίσιν (εἰς τὴν φροντίδα) του, je m'en remets à lui du soin de cette affaire.

ΑΝΑΘΕΤΗΣΙΣ, ης (h), nouvel examen, révision, 0.

ΑΝΑΘΕΤΗΡΑ, M. ἴση, examiner de nouveau, revoir (un procès, un compte etc.), reviser.

ΑΝΑΘΗΜΑ (τὸ), offrande, 0. S. ἐκνότη, νέου, ἴδε καὶ ΑΝΙΕΡΗΜΑ.

ΑΝΑΘΗΜΜΑ (τὸ), pourrisson.

ΑΝΑΘΗΜΙΑΣΙΣ, ης (h), exhalaison, 0. vapeur, 0.

ΑΝΑΙΒΑΣΙΣ (κοιν. ἀντὶ ΑΝΑΒΙΒΑΣΙΣ), M. ἴση, faire monter, monter. || ἀναβάζει τὴν πύλιν (τὸν πωλούμενον), ἴδε ΑΚΡΙΒΑΙΝΟ.

ΑΝΑΙΒΑΙΝΟ, M. ἀναίβω (ὡς), κοιν. ἀντὶ ΑΝΑΒΑΙΝΟ.

ΑΝΑΙΒΑΣΜΑ (τὸ), κοιν. ἀντὶ ΑΝΑΒΑΣΙΣ (ἐνεργ.) ΑΝΑΙΒΑΣΜΟΣ, montage, 0. montée, 0. || οἱ ἱπποὶ δυσκολεύονται συνίθως εἰς τὸ κατὰ βῆμα, les chevaux ont ordinairement plus de peine à la descente qu'à la montée.

ΑΝΑΙΒΑΤΟΝ (τὸ), (κυρ. du pain) fermenté ou levé.

ΑΝΑΙΒΑΤΙΑ (h), impudence, 0. effronterie, 0. dévergondage.

ΑΝΑΙΒΑΤΕ, οὔτε (ὁ, h), impudent, effronté, déhonte, dévergondé.

ΑΝΑΙΒΑΤΕ, ἐπὶ ὁ. sans pudeur, impudemment, effrontément.

ΑΝΑΙΒΑΤΟΣ (ὁ, h), qui se fait sans effusion de sang. || ἡ ἀναίμακτος θυρία (λατρεία), le sacrifice non sanglant.

ΑΝΑΙΒΑΤΙ, ἐπὶ ὁ. sans effusion de sang, sans coup fêrir.

ΑΝΑΙΒΕΛΙΣ, ης (h), réutation, 0. S. (Nμ.) cassation, 0. dérogation, 0. || προσφυγή πρὸς ἀναίρεσιν, (δικονμ.), recours (pourvoi) en cassation. || ὁ καταδικασθεὶς ἐξήχτησεν ἀναίρεσιν, le condamné s'est pourvu en cassation.

ΑΝΑΙΒΕΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, propre (qui sert) à réfuter etc. S. (Nμ.) dérogatoire.

ΑΝΑΙΒΩ, M. αἰρέω, (ἐν γέν.) détruire; (ἰδιαι-) réfuter; (Nμ.) = ΑΚΡΩ, casser, annuler, dérouter à. || τοῦτο τὸ ἐπιχειρήμα ἀναίρει ὅλας τὰς ἐνστάσεις, ce raisonnement détruit toutes leurs objections. || ἡ εἰδής αὕτη ἀναίρεται ἀπ' ἐαυτῆς, ce bruit se détruit de lui même. || ἀναίρω ὅσα ἐπραξεν ἢ εἰπέ τις ἢ ὅσα εἶπον αὐτός ἐγὼ προτοῦ, ἀναίρω τοὺς λόγους μου, (παλινῳδῶ), démentir (h) se démentir, retracter, se retracter, désavouer, dédire. || οἱ μάρτυρες ἀναίρεσαν ὅσα εἶχον εἰπεῖ πρὶν, les témoins se sont dédits. || ἡ ναγκάσθη νὰ ἀναίρῃ ἐπισήμως ὅσα εἶπεν, il a été contraint de retracter formellement (de se retracter publiquement) de tout ce qu'il avait avancé. || ἀναίρω τὴν ὑπόσχεσίν μου, démentir sa promesse, se dédire. || ὅτι ἀναίρεσιν τὴν υπογραφήν σου; démentirez-vous votre signature? || ἀναίρω συμφωνίαν τι νὰ εἰ ἄλλης, déroger à une transaction par une autre, ἴδε καὶ ΑΝΕΤΩ.

ΑΝΑΙΒΕΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, propre (qui sert) à réfuter etc. S. (Nμ.) dérogatoire.

ΑΝΑΙΒΩ, M. αἰρέω, (ἐν γέν.) détruire; (ἰδιαι-) réfuter; (Nμ.) = ΑΚΡΩ, casser, annuler, dérouter à. || τοῦτο τὸ ἐπιχειρήμα ἀναίρει ὅλας τὰς ἐνστάσεις, ce raisonnement détruit toutes leurs objections. || ἡ εἰδής αὕτη ἀναίρεται ἀπ' ἐαυτῆς, ce bruit se détruit de lui même. || ἀναίρω ὅσα ἐπραξεν ἢ εἰπέ τις ἢ ὅσα εἶπον αὐτός ἐγὼ προτοῦ, ἀναίρω τοὺς λόγους μου, (παλινῳδῶ), démentir (h) se démentir, retracter, se retracter, désavouer, dédire. || οἱ μάρτυρες ἀναίρεσαν ὅσα εἶχον εἰπεῖ πρὶν, les témoins se sont dédits. || ἡ ναγκάσθη νὰ ἀναίρῃ ἐπισήμως ὅσα εἶπεν, il a été contraint de retracter formellement (de se retracter publiquement) de tout ce qu'il avait avancé. || ἀναίρω τὴν ὑπόσχεσίν μου, démentir sa promesse, se dédire. || ὅτι ἀναίρεσιν τὴν υπογραφήν σου; démentirez-vous votre signature? || ἀναίρω συμφωνίαν τι νὰ εἰ ἄλλης, déroger à une transaction par une autre, ἴδε καὶ ΑΝΕΤΩ.

ΑΝΑΙΒΕΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, propre (qui sert) à réfuter etc. S. (Nμ.) dérogatoire.

ΑΝΑΙΒΩ, M. αἰρέω, (ἐν γέν.) détruire; (ἰδιαι-) réfuter; (Nμ.) = ΑΚΡΩ, casser, annuler, dérouter à. || τοῦτο τὸ ἐπιχειρήμα ἀναίρει ὅλας τὰς ἐνστάσεις, ce raisonnement détruit toutes leurs objections. || ἡ εἰδής αὕτη ἀναίρεται ἀπ' ἐαυτῆς, ce bruit se détruit de lui même. || ἀναίρω ὅσα ἐπραξεν ἢ εἰπέ τις ἢ ὅσα εἶπον αὐτός ἐγὼ προτοῦ, ἀναίρω τοὺς λόγους μου, (παλινῳδῶ), démentir (h) se démentir, retracter, se retracter, désavouer, dédire. || οἱ μάρτυρες ἀναίρεσαν ὅσα εἶχον εἰπεῖ πρὶν, les témoins se sont dédits. || ἡ ναγκάσθη νὰ ἀναίρῃ ἐπισήμως ὅσα εἶπεν, il a été contraint de retracter formellement (de se retracter publiquement) de tout ce qu'il avait avancé. || ἀναίρω τὴν ὑπόσχεσίν μου, démentir sa promesse, se dédire. || ὅτι ἀναίρεσιν τὴν υπογραφήν σου; démentirez-vous votre signature? || ἀναίρω συμφωνίαν τι νὰ εἰ ἄλλης, déroger à une transaction par une autre, ἴδε καὶ ΑΝΕΤΩ.

ΑΝΑΙΒΩ, M. αἰρέω, (ἐν γέν.) détruire; (ἰδιαι-) réfuter; (Nμ.) = ΑΚΡΩ, casser, annuler, dérouter à. || τοῦτο τὸ ἐπιχειρήμα ἀναίρει ὅλας τὰς ἐνστάσεις, ce raisonnement détruit toutes leurs objections. || ἡ εἰδής αὕτη ἀναίρεται ἀπ' ἐαυτῆς, ce bruit se détruit de lui même. || ἀναίρω ὅσα ἐπραξεν ἢ εἰπέ τις ἢ ὅσα εἶπον αὐτός ἐγὼ προτοῦ, ἀναίρω τοὺς λόγους μου, (παλινῳδῶ), démentir (h) se démentir, retracter, se retracter, désavouer, dédire. || οἱ μάρτυρες ἀναίρεσαν ὅσα εἶχον εἰπεῖ πρὶν, les témoins se sont dédits. || ἡ ναγκάσθη νὰ ἀναίρῃ ἐπισήμως ὅσα εἶπεν, il a été contraint de retracter formellement (de se retracter publiquement) de tout ce qu'il avait avancé. || ἀναίρω τὴν ὑπόσχεσίν μου, démentir sa promesse, se dédire. || ὅτι ἀναίρεσιν τὴν υπογραφήν σου; démentirez-vous votre signature? || ἀναίρω συμφωνίαν τι νὰ εἰ ἄλλης, déroger à une transaction par une autre, ἴδε καὶ ΑΝΕΤΩ.

ΑΝΑΙΒΩ, M. αἰρέω, (ἐν γέν.) détruire; (ἰδιαι-) réfuter; (Nμ.) = ΑΚΡΩ, casser, annuler, dérouter à. || τοῦτο τὸ ἐπιχειρήμα ἀναίρει ὅλας τὰς ἐνστάσεις, ce raisonnement détruit toutes leurs objections. || ἡ εἰδής αὕτη ἀναίρεται ἀπ' ἐαυτῆς, ce bruit se détruit de lui même. || ἀναίρω ὅσα ἐπραξεν ἢ εἰπέ τις ἢ ὅσα εἶπον αὐτός ἐγὼ προτοῦ, ἀναίρω τοὺς λόγους μου, (παλινῳδῶ), démentir (h) se démentir, retracter, se retracter, désavouer, dédire. || οἱ μάρτυρες ἀναίρεσαν ὅσα εἶχον εἰπεῖ πρὶν, les témoins se sont dédits. || ἡ ναγκάσθη νὰ ἀναίρῃ ἐπισήμως ὅσα εἶπεν, il a été contraint de retracter formellement (de se retracter publiquement) de tout ce qu'il avait avancé. || ἀναίρω τὴν ὑπόσχεσίν μου, démentir sa promesse, se dédire. || ὅτι ἀναίρεσιν τὴν υπογραφήν σου; démentirez-vous votre signature? || ἀναίρω συμφωνίαν τι νὰ εἰ ἄλλης, déroger à une transaction par une autre, ἴδε καὶ ΑΝΕΤΩ.

ΑΝΑΙΒΩ, M. αἰρέω, (ἐν γέν.) détruire; (ἰδιαι-) réfuter; (Nμ.) = ΑΚΡΩ, casser, annuler, dérouter à. || τοῦτο τὸ ἐπιχειρήμα ἀναίρει ὅλας τὰς ἐνστάσεις, ce raisonnement détruit toutes leurs objections. || ἡ εἰδής αὕτη ἀναίρεται ἀπ' ἐαυτῆς, ce bruit se détruit de lui même. || ἀναίρω ὅσα ἐπραξεν ἢ εἰπέ τις ἢ ὅσα εἶπον αὐτός ἐγὼ προτοῦ, ἀναίρω τοὺς λόγους μου, (παλινῳδῶ), démentir (h) se démentir, retracter, se retracter, désavouer, dédire. || οἱ μάρτυρες ἀναίρεσαν ὅσα εἶχον εἰπεῖ πρὶν, les témoins se sont dédits. || ἡ ναγκάσθη νὰ ἀναίρῃ ἐπισήμως ὅσα εἶπεν, il a été contraint de retracter formellement (de se retracter publiquement) de tout ce qu'il avait avancé. || ἀναίρω τὴν ὑπόσχεσίν μου, démentir sa promesse, se dédire. || ὅτι ἀναίρεσιν τὴν υπογραφήν σου; démentirez-vous votre signature? || ἀναίρω συμφωνίαν τι νὰ εἰ ἄλλης, déroger à une transaction par une autre, ἴδε καὶ ΑΝΕΤΩ.

ΑΝΑΙΒΩ, M. αἰρέω, (ἐν γέν.) détruire; (ἰδιαι-) réfuter; (Nμ.) = ΑΚΡΩ, casser, annuler, dérouter à. || τοῦτο τὸ ἐπιχειρήμα ἀναίρει ὅλας τὰς ἐνστάσεις, ce raisonnement détruit toutes leurs objections. || ἡ εἰδής αὕτη ἀναίρεται ἀπ' ἐαυτῆς, ce bruit se détruit de lui même. || ἀναίρω ὅσα ἐπραξεν ἢ εἰπέ τις ἢ ὅσα εἶπον αὐτός ἐγὼ προτοῦ, ἀναίρω τοὺς λόγους μου, (παλινῳδῶ), démentir (h) se démentir, retracter, se retracter, désavouer, dédire. || οἱ μάρτυρες ἀναίρεσαν ὅσα εἶχον εἰπεῖ πρὶν, les témoins se sont dédits. || ἡ ναγκάσθη νὰ ἀναίρῃ ἐπισήμως ὅσα εἶπεν, il a été contraint de retracter formellement (de se retracter publiquement) de tout ce qu'il avait avancé. || ἀναίρω τὴν ὑπόσχεσίν μου, démentir sa promesse, se dédire. || ὅτι ἀναίρεσιν τὴν υπογραφήν σου; démentirez-vous votre signature? || ἀναίρω συμφωνίαν τι νὰ εἰ ἄλλης, déroger à une transaction par une autre, ἴδε καὶ ΑΝΕΤΩ.

ΑΝΑΙΒΩ, M. αἰρέω, (ἐν γέν.) détruire; (ἰδιαι-) réfuter; (Nμ.) = ΑΚΡΩ, casser, annuler, dérouter à. || τοῦτο τὸ ἐπιχειρήμα ἀναίρει ὅλας τὰς ἐνστάσεις, ce raisonnement détruit toutes leurs objections. || ἡ εἰδής αὕτη ἀναίρεται ἀπ' ἐαυτῆς, ce bruit se détruit de lui même. || ἀναίρω ὅσα ἐπραξεν ἢ εἰπέ τις ἢ ὅσα εἶπον αὐτός ἐγὼ προτοῦ, ἀναίρω τοὺς λόγους μου, (παλινῳδῶ), démentir (h) se démentir, retracter, se retracter, désavouer, dédire. || οἱ μάρτυρες ἀναίρεσαν ὅσα εἶχον εἰπεῖ πρὶν, les témoins se sont dédits. || ἡ ναγκάσθη νὰ ἀναίρῃ ἐπισήμως ὅσα εἶπεν, il a été contraint de retracter formellement (de se retracter publiquement) de tout ce qu'il avait avancé. || ἀναίρω τὴν ὑπόσχεσίν μου, démentir sa promesse, se dédire. || ὅτι ἀναίρεσιν τὴν υπογραφήν σου; démentirez-vous votre signature? || ἀναίρω συμφωνίαν τι νὰ εἰ ἄλλης, déroger à une transaction par une autre, ἴδε καὶ ΑΝΕΤΩ.

ΑΝΑΙΒΩ, M. αἰρέω, (ἐν γέν.) détruire; (ἰδιαι-) réfuter; (Nμ.) = ΑΚΡΩ, casser, annuler, dérouter à. || τοῦτο τὸ ἐπιχειρήμα ἀναίρει ὅλας τὰς ἐνστάσεις, ce raisonnement détruit toutes leurs objections. || ἡ εἰδής αὕτη ἀναίρεται ἀπ' ἐαυτῆς, ce bruit se détruit de lui même. || ἀναίρω ὅσα ἐπραξεν ἢ εἰπέ τις ἢ ὅσα εἶπον αὐτός ἐγὼ προτοῦ, ἀναίρω τοὺς λόγους μου, (παλινῳδῶ), démentir (h) se démentir, retracter, se retracter, désavouer, dédire. || οἱ μάρτυρες ἀναίρεσαν ὅσα εἶχον εἰπεῖ πρὶν, les témoins se sont dédits. || ἡ ναγκάσθη νὰ ἀναίρῃ ἐπισήμως ὅσα εἶπεν, il a été contraint de retracter formellement (de se retracter publiquement) de tout ce qu'il avait avancé. || ἀναίρω τὴν ὑπόσχεσίν μου, démentir sa promesse, se dédire. || ὅτι ἀναίρεσιν τὴν υπογραφήν σου; démentirez-vous votre signature? || ἀναίρω συμφωνίαν τι νὰ εἰ ἄλλης, déroger à une transaction par une autre, ἴδε καὶ ΑΝΕΤΩ.

ΑΝΑΙΒΩ, M. αἰρέω, (ἐν γέν.) détruire; (ἰδιαι-) réfuter; (Nμ.) = ΑΚΡΩ, casser, annuler, dérouter à. || τοῦτο τὸ ἐπιχειρήμα ἀναίρει ὅλας τὰς ἐνστάσεις, ce raisonnement détruit toutes leurs objections. || ἡ εἰδής αὕτη ἀναίρεται ἀπ' ἐαυτῆς, ce bruit se détruit de lui même. || ἀναίρω ὅσα ἐπραξεν ἢ εἰπέ τις ἢ ὅσα εἶπον αὐτός ἐγὼ προτοῦ, ἀναίρω τοὺς λόγους μου, (παλινῳδῶ), démentir (h) se démentir, retracter, se retracter, désavouer, dédire. || οἱ μάρτυρες ἀναίρεσαν ὅσα εἶχον εἰπεῖ πρὶν, les témoins se sont dédits. || ἡ ναγκάσθη νὰ ἀναίρῃ ἐπισήμως ὅσα εἶπεν, il a été contraint de retracter formellement (de se retracter publiquement) de tout ce qu'il avait avancé. || ἀναίρω τὴν ὑπόσχεσίν μου, démentir sa promesse, se dédire. || ὅτι ἀναίρεσιν τὴν υπογραφήν σου; démentirez-vous votre signature? || ἀναίρω συμφωνίαν τι νὰ εἰ ἄλλης, déroger à une transaction par une autre, ἴδε καὶ ΑΝΕΤΩ.

ΑΝΑΙΒΩ, M. αἰρέω, (ἐν γέν.) détruire; (ἰδιαι-) réfuter; (Nμ.) = ΑΚΡΩ, casser, annuler, dérouter à. || τοῦτο τὸ ἐπιχειρήμα ἀναίρει ὅλας τὰς ἐνστάσεις, ce raisonnement détruit toutes leurs objections. || ἡ εἰδής αὕτη ἀναίρεται ἀπ' ἐαυτῆς, ce bruit se détruit de lui même. || ἀναίρω ὅσα ἐπραξεν ἢ εἰπέ τις ἢ ὅσα εἶπον αὐτός ἐγὼ προτοῦ, ἀναίρω τοὺς λόγους μου, (παλινῳδῶ), démentir (h) se démentir, retracter, se retracter, désavouer, dédire. || οἱ μάρτυρες ἀναίρεσαν ὅσα εἶχον εἰπεῖ πρὶν, les témoins se sont dédits. || ἡ ναγκάσθη νὰ ἀναίρῃ ἐπισήμως ὅσα εἶπεν, il a été contraint de retracter formellement (de se retracter publiquement) de tout ce qu'il avait avancé. || ἀναίρω τὴν ὑπόσχεσίν μου, démentir sa promesse, se dédire. || ὅτι ἀναίρεσιν τὴν υπογραφήν σου; démentirez-vous votre signature? || ἀναίρω συμφωνίαν τι νὰ εἰ ἄλλης, déroger à une transaction par une autre, ἴδε καὶ ΑΝΕΤΩ.

ΑΝΑΙΒΩ, M. αἰρέω, (ἐν γέν.) détruire; (ἰδιαι-) réfuter; (Nμ.) = ΑΚΡΩ, casser, annuler, dérouter à. || τοῦτο τὸ ἐπιχειρήμα ἀναίρει ὅλας τὰς ἐνστάσεις, ce raisonnement détruit toutes leurs objections. || ἡ εἰδής αὕτη ἀναίρεται ἀπ' ἐαυτῆς, ce bruit se détruit de lui même. || ἀναίρω ὅσα ἐπραξεν ἢ εἰπέ τις ἢ ὅσα εἶπον αὐτός ἐγὼ προτοῦ, ἀναίρω τοὺς λόγους μου, (παλινῳδῶ), démentir (h) se démentir, retracter, se retracter, désavouer, dédire. || οἱ μάρτυρες ἀναίρεσαν ὅσα εἶχον εἰπεῖ πρὶν, les témoins se sont dédits. || ἡ ναγκάσθη νὰ ἀναίρῃ ἐπισήμως ὅσα εἶπεν, il a été contraint de retracter formellement (de se retracter publiquement) de tout ce qu'il avait avancé. || ἀναίρω τὴν ὑπόσχεσίν μου, démentir sa promesse, se dédire. || ὅτι ἀναίρεσιν τὴν υπογραφήν σου; démentirez-vous votre signature? || ἀναίρω συμφωνίαν τι νὰ εἰ ἄλλης, déroger à une transaction par une autre, ἴδε καὶ ΑΝΕΤΩ.

ΑΝΑΙΒΩ, M. αἰρέω, (ἐν γέν.) détruire; (ἰδιαι-) réfuter; (Nμ.) = ΑΚΡΩ, casser, annuler, dérouter à. || τοῦτο τὸ ἐπιχειρήμα ἀναίρει ὅλας τὰς ἐνστάσεις, ce raisonnement détruit toutes leurs objections. || ἡ εἰδής αὕτη ἀναίρεται ἀπ' ἐαυτῆς, ce bruit se détruit de lui même. || ἀναίρω ὅσα ἐπραξεν ἢ εἰπέ τις ἢ ὅσα εἶπον αὐτός ἐγὼ προτοῦ, ἀναίρω τοὺς λόγους μου, (παλινῳδῶ), démentir (h) se démentir, retracter, se retracter, désavouer, dédire. || οἱ μάρτυρες ἀναίρεσαν ὅσα εἶχον εἰπεῖ πρὶν, les témoins se sont dédits. || ἡ ναγκάσθη νὰ ἀναίρῃ ἐπισήμως ὅσα εἶπεν, il a été contraint de retracter formellement (de se retracter publiquement) de tout ce qu'il avait avancé. || ἀναίρω τὴν ὑπόσχεσίν μου, démentir sa promesse, se dédire. || ὅτι ἀναίρεσιν τὴν υπογραφήν σου; démentirez-vous votre signature? || ἀναίρω συμφωνίαν τι νὰ εἰ ἄλλης, déroger à une transaction par une autre, ἴδε καὶ ΑΝΕΤΩ.

sans connaissance. || ἔμειν πολλὴν ὥραν ἀναίσθητος, elle est restée longtemps sans connaissance.

ΑΝΑΙΣΘΗΤΩ, M. ἴση, être insensible.

ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΙΑ (h), impudeur, 0. effronterie, 0. impertinence, 0.

ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΟΣ (ὁ, h), impudent impudique, effronté, impertinent.

ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΩ, M. ἴση, se dépouiller de toute honte, agir ou parler effrontément, (καὶ με φερ.) avoir un front d'airain.

ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΩ, ἐπὶ ὁ. sans rougir, impudemment, effrontément.

ΑΝΑΙΣΤΟΛΟΓΗΤΟΣ (ὁ, h), dont on n'a donné ou on ne peut rendre raison.

ΑΝΑΙΣΤΟΣ (ὁ, h), ἀρχ. innocent.

ΑΝΑΚΑΘΗΜΑΙ, M. καθέω (ὡς), se mettre sur son séant.

ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΜΟΣ, M. ἴση, refaire de nouveau (h) à neuf, renouveler.

ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΤΗΣ, ης (h) καὶ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΜΟΣ (ὁ), l'action de refaire de nouveau, renouvellement.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἡαλέω, rappeler; S. revoquer. || ὁ βασιλεὺς ἀνέκαλεσε τὸ διάταγμα τοῦ τοῦ ἀνακαλεῖται son ordonnance.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

ΑΝΑΚΑΛΩ, M. ἴση, découvrir, déceler. || ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration. || ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. || ἀνεκαλύφθη ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

τὴν, fourgonner (dans le feu), ἴδε καὶ ΣΚΑΛΙΝ. || ἀνακατόνω τὸ σιτάρι ἵνα μὴ ἀνάψῃ, remuer le blé, de peur qu'il ne s'enflamme. || μὴ ἀνακατόνης τὸ ἀμάρι, ne fourgonnez point dans l'armoire. || ἀνακατόνω τὰ χαρτιά (τοῦ παιγνιδίου), mêler (battre) les cartes. || τὰ χαρτιά τοῦ μου ζητῶ, εἶνε ἀνακατωμένα μετὰ τῶν πολλῶν ἄλλων, les papiers qu'il me demande sont confondus parmi beaucoup d'autres. || ἀνακατόνω ὑγρόν τι, ἴδε ΑΝΑΚΑΤΩ. S. (μτ. αὐτῶν) ἀνακατόνωμαι εἰς ξένας ὑποθέσεις, se mêler des (s'immiscer dans) affaires d'autrui, s'y ingérer mal à propos. || δὲν ἀνακατόνεται εἰς τίποτε, il ne se mêle de rien. || εἰς ἕλα ἀνακατόνεται, il se mêle de tout, ἴδε καὶ ΧΑΝΩ. || τὸ τί ἀνακατόνεται (τί σε μέλει); de quoi vous mêlez-vous? de quoi te mêles-tu? S. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδ.) ἀνακατόνομαι (νὰ ἔρῳ), le cœur me soulève (me bondit).

ΑΝΑΚΑΤΩ (τὸ), l'action de mêler (etc), mixture, 0. S. bouleversement. || ἀνακατόνω τὸ στομάχου, mal (bon) disement, soulèvement) du cœur, ἴδε καὶ ΝΑΡΤΙΑ. S. (μτ. οἰς τὸ πλθ.) ἀνακατόνωμα, des petites intrigues, des tracasseries, de tripotage, de micmues. || βάλει ἀνακατόνωμα, il fait des tracasseries, il tracasse, il tripote.

ΑΝΑΚΑΤΩ (τὸ), l'action de mêler (etc), mixture, 0. S. bouleversement. || ἀνακατόνω τὸ στομάχου, mal (bon) disement, soulèvement) du cœur, ἴδε καὶ ΝΑΡΤΙΑ. S. (μτ. οἰς τὸ πλθ.) ἀνακατόνωμα, des petites intrigues, des tracasseries, de

cence, se rétablir, se ravoir, reprendre. || *ἔκαμα ἐξ ἡμισυ* να ἀναλάβω, j'ai été six mois à me remettre (à reprendre). || *δὲν πιστεύω να ἀναλάβω*, je ne crois pas qu'il en revient (qu'il en relève). || *ἀνέλαβεν ἐντελώς*, le voilà tout à fait revenu (remis). || *καὶ νομίζεις ὅτι θὰ δυνήθῃ να ἀναλάβω ἀπ' αὐτὴν τὴν δυστυχίαν*; pensez-vous donc qu'il s'en puisse relever? || *ἐπὶ τὸν πῶ. ἀδρ.* Ἀνελήφθη, (μτπορ.), ἔγινεν ὕψαντος, ἔχθον ἔξαφνα, il disparut, il s'eclipsa.

Ἀναλαμπή (ἡ), l'éclat d'une flamme qui reluit.

Ἀναλάμπω, M. ἀλμω (ὁ), reluire.

Ἀνάλατος, π, ὄν, non salé, sans sel. S. (συνήχ. ὅ. τρπ.) ἀντὶ Ἀνοήτου, Ἀνοστορ, fade.

Ἀναλγησία (ἡ), apathie, 0. impassibilité, 0. insensibilité, 0. indolence, 0.

Ἀνάλητος (ὁ, ἡ), impassible, apathique, indolent.

Ἀνάληψις, εως (ἡ), assumption, 0. ascension, 0. || (κωρ.) ἡ—τοῦ Χριστοῦ, l'Ascension (de N. S.).

Ἀναλίσκω, M. ἀλίσω, consumer; S. dépenser.

Ἀνάλατος, π, ὄν, (κοιν.) qui n'est pas habillé, qui est en déshabillé (en négligé).

Ἀναλαοίτος (ὁ, ἡ), qui ne change pas, immuable; inaltérable, invariable. || (ἀφρημ.) τὸ ἀναλλοίωτον, l'inaltérabilité, l'invariabilité. || τὸ ἀναλλοίωτον τῶν ἀρχῶν (τῶν φρονημάτων) του, l'invariabilité de ses principes.

Ἀναλαοίτης, ἐπὶ. d'une manière immuable, immuablement, invariablement.

Ἀναλίσκος, ἡ, ὄν, résolutif, -ive; analytique.

Ἀναλίσκος, ἐπὶ. par analyse, par voie d'analyse, analytiquement.

Ἀναλίσκος, M. ἀλίσω, détrempé, délayer, ὡς καὶ Ἀνάσσω. S. (μτπορ.) résoudre. S. analyser, faire l'analyse de. S. (φωσ. ἢ χημ.) décomposer; (ὡς ἐπὶ μετὰλλ.) fondre. ||

Ἀναλίσκος, ἐπὶ. d'une manière immuable, immuablement, invariablement.

Ἀναλίσκος (τὸ), pupitre (d'église).

Ἀναλίσκος (ἡ), rapport; proportion, 0. analogie, 0. convenance, 0. conformité, 0. correspondance, 0. raison, 0. || κατ' ἀνάλογον, à proportion, en proportion, en raison; (λογικ.) par analogie; analogiquement.

Ἀναλόγισμα, M. ἴση, mettre en proportion, proportionner.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), conforme, convenable; proportionné, proportionnel, analogue. || ἔλαβεν ἕκαστος τὸ ἀνάλογόν του, chacun a eu son fait, ὡς καὶ Ἐπιβάλλον. || ἴδω, πάρω τὸ ἀνάλογόν σου, tenez, voilà votre fait. || πληρώνει τὸ ἀνάλογόν του (εἰς ἔρανον), il paye sa cote (sa quote-part, son écot).

Ἀνάλογος, M. ἴση, être analogue ou proportionné (proportionnel, convenable) à, être en rapport ou en proportion (avoir de l'analogie) avec, répondre à, correspondre. || ὁ κίων οὗτος δὲν ἀναλογεῖ μετὰ τὴν στυλοβάτην του, cette colonne n'est pas en proportion avec son piedestal. || ἡ τιμωρία πρέπει να ἀναλογηθῇ μετὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος, le châtiment doit répondre à la grandeur du crime. || αἱ ἐκφράσεις του δὲν ἀναλογοῦσι μετὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἀντικειμένου, ses expressions ne répondent pas à (ne sont pas en rapport avec) la grandeur du sujet. || τὸ ἀναλογεῖν εἰς ἕκαστον, ὡς Ἐπιβάλλον.

Ἀνάλογος, ἐπὶ. d'une manière analogue, à proportion, en proportion, proportionnellement, proportion (toute proportion) gardée; en raison de.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), dissolution, 0. S. analyse, 0. décomposition, 0. || ἡ ἀνάλογος εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς συνθέσεως, l'analyse est l'opposé de la synthèse. || δι' ἀνάλογους (ἡ) κατ' ἀνάλογον, ὡς Ἀναλυστικῶς.

Ἀναλυστικός, ἡ, ὄν, résolutif, -ive; analytique.

Ἀναλυστικός, ἐπὶ. par analyse, par voie d'analyse, analytiquement.

Ἀναλυστικός, M. ἀλίσω, détrempé, délayer, ὡς καὶ Ἀνάσσω. S. (μτπορ.) résoudre. S. analyser, faire l'analyse de. S. (φωσ. ἢ χημ.) décomposer; (ὡς ἐπὶ μετὰλλ.) fondre. ||

Ἀναλυστικός, ἐπὶ. d'une manière analogue, à proportion, en proportion, proportionnellement, proportion (toute proportion) gardée; en raison de.

Ἀναλυστικός, εως (ἡ), dissolution, 0. S. analyse, 0. décomposition, 0. || ἡ ἀνάλογος εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς συνθέσεως, l'analyse est l'opposé de la synthèse. || δι' ἀνάλογους (ἡ) κατ' ἀνάλογον, ὡς Ἀναλυστικῶς.

Ἀναλυστικός, ἡ, ὄν, résolutif, -ive; analytique.

Ἀναλυστικός, ἐπὶ. par analyse, par voie d'analyse, analytiquement.

Ἀναλυστικός, M. ἀλίσω, détrempé, délayer, ὡς καὶ Ἀνάσσω. S. (μτπορ.) résoudre. S. analyser, faire l'analyse de. S. (φωσ. ἢ χημ.) décomposer; (ὡς ἐπὶ μετὰλλ.) fondre. ||

Ἀναλυστικός, ἐπὶ. d'une manière analogue, à proportion, en proportion, proportionnellement, proportion (toute proportion) gardée; en raison de.

Ἀναλυστικός, εως (ἡ), dissolution, 0. S. analyse, 0. décomposition, 0. || ἡ ἀνάλογος εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς συνθέσεως, l'analyse est l'opposé de la synthèse. || δι' ἀνάλογους (ἡ) κατ' ἀνάλογον, ὡς Ἀναλυστικῶς.

Ἀναλυστικός, ἡ, ὄν, résolutif, -ive; analytique.

Ἀναλυστικός, ἐπὶ. par analyse, par voie d'analyse, analytiquement.

Ἀναλυστικός, M. ἀλίσω, détrempé, délayer, ὡς καὶ Ἀνάσσω. S. (μτπορ.) résoudre. S. analyser, faire l'analyse de. S. (φωσ. ἢ χημ.) décomposer; (ὡς ἐπὶ μετὰλλ.) fondre. ||

Ἀναλυστικός, ἐπὶ. d'une manière analogue, à proportion, en proportion, proportionnellement, proportion (toute proportion) gardée; en raison de.

Ἀναλυστικός, εως (ἡ), dissolution, 0. S. analyse, 0. décomposition, 0. || ἡ ἀνάλογος εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς συνθέσεως, l'analyse est l'opposé de la synthèse. || δι' ἀνάλογους (ἡ) κατ' ἀνάλογον, ὡς Ἀναλυστικῶς.

Ἀναλυστικός, ἡ, ὄν, résolutif, -ive; analytique.

Ἀναλυστικός, ἐπὶ. par analyse, par voie d'analyse, analytiquement.

Ἀναλυστικός, M. ἀλίσω, détrempé, délayer, ὡς καὶ Ἀνάσσω. S. (μτπορ.) résoudre. S. analyser, faire l'analyse de. S. (φωσ. ἢ χημ.) décomposer; (ὡς ἐπὶ μετὰλλ.) fondre. ||

Ἀναλυστικός, ἐπὶ. d'une manière analogue, à proportion, en proportion, proportionnellement, proportion (toute proportion) gardée; en raison de.

Ἀναλυστικός, εως (ἡ), dissolution, 0. S. analyse, 0. décomposition, 0. || ἡ ἀνάλογος εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς συνθέσεως, l'analyse est l'opposé de la synthèse. || δι' ἀνάλογους (ἡ) κατ' ἀνάλογον, ὡς Ἀναλυστικῶς.

Ἀναλυστικός, ἡ, ὄν, résolutif, -ive; analytique.

Ἀναλυστικός, ἐπὶ. par analyse, par voie d'analyse, analytiquement.

Ἀναλυστικός, M. ἀλίσω, détrempé, délayer, ὡς καὶ Ἀνάσσω. S. (μτπορ.) résoudre. S. analyser, faire l'analyse de. S. (φωσ. ἢ χημ.) décomposer; (ὡς ἐπὶ μετὰλλ.) fondre. ||

Ἀναλυστικός, ἐπὶ. d'une manière analogue, à proportion, en proportion, proportionnellement, proportion (toute proportion) gardée; en raison de.

Ἀναλυστικός, εως (ἡ), dissolution, 0. S. analyse, 0. décomposition, 0. || ἡ ἀνάλογος εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς συνθέσεως, l'analyse est l'opposé de la synthèse. || δι' ἀνάλογους (ἡ) κατ' ἀνάλογον, ὡς Ἀναλυστικῶς.

Ἀναλυστικός, ἡ, ὄν, résolutif, -ive; analytique.

Ἀναλυστικός, ἐπὶ. par analyse, par voie d'analyse, analytiquement.

(ἀντὶ. ὅ) εἰς τὸ μέταλλον ἡ χιτὴν να ἀναλόγῃ, quand le métal entre en fusion.

Ἀναλόγισμα (ὁ, ἡ), qui ne sait ni A ni B; ignorant.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), consommation, 0. dépense, 0.

Ἀναλυστικός, ἡ, ὄν, qui n'a pas propriété de consommer.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), imprévisible, inépuisable.

Ἀναλυστικός, M. ἴση, renouveler; rajeunir. || ἀνανεοῦμαι τὴν φιλίαν (τὴν συμμάχίαν κτλ.) μετὰ τινος, renouer amitié (alliance) avec q.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), ἀρχ. refus.

Ἀνάλογος, M. νέω, (ἀρχ.) nier (κωρ. en levant la tête), refuser.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), renouvellement; (ἀρχ.) novation.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), dont on n'a rien à redire (à contredire, à répliquer), qui ne souffre point de réplique, incontestable, invincible.

Ἀνάλογος, M. νέω, souffrir indignement (sans l'avoir mérité).

Ἀνάλογος, εως (ἡ), indigne. S. incapable. || εἶνε πάντῃ (παντάπαν) ἀνάλογος, il est tout à fait incapable. || εἶνε ἀνάλογος, c'est un pauvre homme.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), réminiscence, 0. ressouvenir.

Ἀνάλογος, M. ἀνα, former, de nouveau, reformer.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), l'action de réformer, réformation, réforme, 0.

Ἀνάλογος, οἱ (ὁ), réformateur, -trice.

Ἀνάλογος, M. νέω, (de nouveau), remuer; soulever.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), dont on peut douter, qui est douteux, indubitable.

Ἀνάλογος, ἐπὶ. sans doute, hors de doute, à n'en pas douter, indubitablement, faiblement.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), qui souffre point de difficulté.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), dont on peut douter, qui est douteux, indubitable.

Ἀνάλογος, ἐπὶ. sans doute, hors de doute, à n'en pas douter, indubitablement, faiblement.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), qui souffre point de difficulté.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), dont on peut douter, qui est douteux, indubitable.

Ἀνάλογος, ἐπὶ. sans doute, hors de doute, à n'en pas douter, indubitablement, faiblement.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), qui souffre point de difficulté.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), dont on peut douter, qui est douteux, indubitable.

Ἀνάλογος, ἐπὶ. sans doute, hors de doute, à n'en pas douter, indubitablement, faiblement.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), qui souffre point de difficulté.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), dont on peut douter, qui est douteux, indubitable.

Ἀνάλογος, ἐπὶ. sans doute, hors de doute, à n'en pas douter, indubitablement, faiblement.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), qui souffre point de difficulté.

contestable; incontesté; indubitable.

Ἀνάλογος (ἡ), lâcheté, 0. poltronnerie, 0. (κωρ.) couardise, 0. cagnardise, 0.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), lâche, poltron, (κωρ.) couard, cagnard.

Ἀνάλογος, ἐπὶ. lâchement, (κωρ.) couardement.

Ἀνάλογος, M. νέω, renouveler; rajeunir. || ἀνανεοῦμαι τὴν φιλίαν (τὴν συμμάχίαν κτλ.) μετὰ τινος, renouer amitié (alliance) avec q.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), ἀρχ. refus.

Ἀνάλογος, M. νέω, (ἀρχ.) nier (κωρ. en levant la tête), refuser.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), renouvellement; (ἀρχ.) novation.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), dont on n'a rien à redire (à contredire, à répliquer), qui ne souffre point de réplique, incontestable, invincible.

Ἀνάλογος, M. νέω, souffrir indignement (sans l'avoir mérité).

Ἀνάλογος, εως (ἡ), indigne. S. incapable. || εἶνε πάντῃ (παντάπαν) ἀνάλογος, il est tout à fait incapable. || εἶνε ἀνάλογος, c'est un pauvre homme.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), réminiscence, 0. ressouvenir.

Ἀνάλογος, M. ἀνα, former, de nouveau, reformer.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), l'action de réformer, réformation, réforme, 0.

Ἀνάλογος, οἱ (ὁ), réformateur, -trice.

Ἀνάλογος, M. νέω, (de nouveau), remuer; soulever.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), dont on peut douter, qui est douteux, indubitable.

Ἀνάλογος, ἐπὶ. sans doute, hors de doute, à n'en pas douter, indubitablement, faiblement.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), qui souffre point de difficulté.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), dont on peut douter, qui est douteux, indubitable.

Ἀνάλογος, ἐπὶ. sans doute, hors de doute, à n'en pas douter, indubitablement, faiblement.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), qui souffre point de difficulté.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), dont on peut douter, qui est douteux, indubitable.

Ἀνάλογος, ἐπὶ. sans doute, hors de doute, à n'en pas douter, indubitablement, faiblement.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), qui souffre point de difficulté.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), dont on peut douter, qui est douteux, indubitable.

Ἀνάλογος, ἐπὶ. sans doute, hors de doute, à n'en pas douter, indubitablement, faiblement.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), qui souffre point de difficulté.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), dont on peut douter, qui est douteux, indubitable.

Ἀνάλογος, ἐπὶ. sans doute, hors de doute, à n'en pas douter, indubitablement, faiblement.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), qui souffre point de difficulté.

Ἀνάλογος, εως (ἡ), dont on peut douter, qui est douteux, indubitable.

γυνὴ πρέπει να ᾖ πιστὴ εἰς τὸν ἄνδρα της καὶ τὸ ἀνάπαλιν. Il faut qu'une femme soit fidèle à son mari et réciproquement (et vice versa).

Ἀναπαύω (ὁ, ἡ), inaliénable. || τὰ προικὰ κτήματα εἶνε ἀναπαύωτα, les biens dotaux sont inaliénables. || (ἀφρημ.) τὸ ἀναπαύωτον τῶν τοῦ στέμματος κτημάτων, l'inaliénabilité du domaine de la couronne.

Ἀναπαύω, εως (ἡ), repos, relâche, délassement; commodité, 0. aise, 0. || ἡ νύξ εἶνε κατὰ ἀναπαύωτον, la nuit est le temps du repos. || ἡ Κυριακὴ εἶνε ἡμέρα ἀναπαύσεως, le dimanche est un jour de repos. || (καὶ μτπορ.) ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ (δαιμονος), pour le repos de l'âme d'un tel.

Ἀναπαύω, εως (ἡ), propre à délasser, commode, aisé. || (τὸ πλθ. οὐδ.) ἀναπαύωτα, ἀντὶ ἐπὶ. commodément, à l'aise, ὡς καὶ Ἀναπαύω.

Ἀναπαύω, M. παύω, faire reposer; procurer du repos. || (μτ. ἀντὶ. ὅ) prendre du repos, reposer, se reposer, se délasser. || ἀναπαύωμαι ἄλλῳ, prenez (donnez-vous) un peu de repos. S. (μτπορ.) ἀναπαύω τὴν συνέδωσίν μου, mettez sa conscience en paix, acquiescer sa conscience. || ὁ θεὸς ἀναπαύσει τὸν (ἡ) ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν του! Dieu veuille avoir son âme, Dieu lui fasse paix.

Ἀναπαύω, M. παύω, faire reposer; procurer du repos. || (μτ. ἀντὶ. ὅ) prendre du repos, reposer, se reposer, se délasser. || ἀναπαύωμαι ἄλλῳ, prenez (donnez-vous) un peu de repos. S. (μτπορ.) ἀναπαύω τὴν συνέδωσίν μου, mettez sa conscience en paix, acquiescer sa conscience. || ὁ θεὸς ἀναπαύσει τὸν (ἡ) ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν του! Dieu veuille avoir son âme, Dieu lui fasse paix.

Ἀναπαύω, εως (ἡ), propre à délasser, commode, aisé. || (τὸ πλθ. οὐδ.) ἀναπαύωτα, ἀντὶ ἐπὶ. commodément, à l'aise, ὡς καὶ Ἀναπαύω.

Ἀναπαύω, M. παύω, faire reposer; procurer du repos. || (μτ. ἀντὶ. ὅ) prendre du repos, reposer, se reposer, se délasser. || ἀναπαύωμαι ἄλλῳ, prenez (donnez-vous) un peu de repos. S. (μτπορ.) ἀναπαύω τὴν συνέδωσίν μου, mettez sa conscience en paix, acquiescer sa conscience. || ὁ θεὸς ἀναπαύσει τὸν (ἡ) ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν του! Dieu veuille avoir son âme, Dieu lui fasse paix.

Ἀναπαύω, εως (ἡ), propre à délasser, commode, aisé. || (τὸ πλθ. οὐδ.) ἀναπαύωτα, ἀντὶ ἐπὶ. commodément, à l'aise, ὡς καὶ Ἀναπαύω.

Ἀναπαύω, M. παύω, faire reposer; procurer du repos. || (μτ. ἀντὶ. ὅ) prendre du repos, reposer, se reposer, se délasser. || ἀναπαύωμαι ἄλλῳ, prenez (donnez-vous) un peu de repos. S. (μτπορ.) ἀναπαύω τὴν συνέδωσίν μου, mettez sa conscience en paix, acquiescer sa conscience. || ὁ θεὸς ἀναπαύσει τὸν (ἡ) ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν του! Dieu veuille avoir son âme, Dieu lui fasse paix.

Ἀναπαύω, εως (ἡ), propre à délasser, commode, aisé. || (τὸ πλθ. οὐδ.) ἀναπαύωτα, ἀντὶ ἐπὶ. commodément, à l'aise, ὡς καὶ Ἀναπαύω.

Ἀναπαύω, M. παύω, faire reposer; procurer du repos. || (μτ. ἀντὶ. ὅ) prendre du repos, reposer, se reposer, se délasser. || ἀναπαύωμαι ἄλλῳ, prenez (donnez-vous) un peu de repos. S. (μτπορ.) ἀναπαύω τὴν συνέδωσίν μου, mettez sa conscience en paix, acquiescer sa conscience. || ὁ θεὸς ἀναπαύσει τὸν (ἡ) ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν του! Dieu veuille avoir son âme, Dieu lui fasse paix.

Ἀναπαύω, εως (ἡ), propre à délasser, commode, aisé. || (τὸ πλθ. οὐδ.) ἀναπαύωτα, ἀντὶ ἐπὶ. commodément, à l'aise, ὡς καὶ Ἀναπαύω.

Ἀναπαύω, M. παύω, faire reposer; procurer du repos. || (μτ. ἀντὶ. ὅ) prendre du repos, reposer, se reposer, se délasser. || ἀναπαύωμαι ἄλλῳ, prenez (donnez-vous) un peu de repos. S. (μτπορ.) ἀναπαύω τὴν συνέδωσίν μου, mettez sa conscience en paix, acquiescer sa conscience. || ὁ θεὸς ἀναπαύσει τὸν (ἡ) ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν του! Dieu veuille avoir son âme, Dieu lui fasse paix.

Ἀναπαύω, εως (ἡ), propre à délasser, commode, aisé. || (τὸ πλθ. οὐδ.) ἀναπαύωτα, ἀντὶ ἐπὶ. commodément, à l'aise, ὡς καὶ Ἀναπαύω.

Ἀναπαύω, M. παύω, faire reposer; procurer du repos. || (μτ. ἀντὶ. ὅ) prendre du repos, reposer, se reposer, se délasser. || ἀναπαύωμαι ἄλλῳ, prenez (donnez-vous) un peu de repos. S. (μτπορ.) ἀναπαύω τὴν συνέδωσίν μου, mettez sa conscience en paix, acquiescer sa conscience. || ὁ θεὸς ἀναπαύσει τὸν (ἡ) ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν του! Dieu veuille avoir son âme, Dieu lui fasse paix.

Ἀναπαύω, εως (ἡ), propre à délasser, commode, aisé. || (τὸ πλθ. οὐδ.) ἀναπαύωτα, ἀντὶ ἐπὶ. commodément, à l'aise, ὡς καὶ Ἀναπαύω.

Ἀναπαύω, M. παύω, faire reposer; procurer du repos. || (μτ. ἀντὶ. ὅ) prendre du repos, reposer, se reposer, se délasser. || ἀναπαύωμαι ἄλλῳ, prenez (donnez-vous) un peu de repos. S. (μτπορ.) ἀναπαύω τὴν συνέδωσίν μου, mettez sa conscience en paix, acquiescer sa conscience. || ὁ θεὸς ἀναπαύσει τὸν (ἡ) ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν του! Dieu veuille avoir son âme, Dieu lui fasse paix.

Ἀναπαύω, εως (ἡ), propre à délasser, commode, aisé. || (τὸ πλθ. οὐδ.) ἀναπαύωτα, ἀντὶ ἐπὶ. commodément, à l'aise, ὡς καὶ Ἀναπαύω.

Ἀναπαύω, M. παύω, faire reposer; procurer du repos. || (μτ. ἀντὶ. ὅ) prendre du repos, reposer, se reposer, se délasser. || ἀναπαύωμαι ἄλλῳ, prenez (donnez-vous) un peu de repos. S. (μτπορ.) ἀναπαύω τὴν συνέδωσίν μου, mettez sa conscience en paix, acquiescer sa conscience. || ὁ θεὸς ἀναπαύσει τὸν (ἡ) ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν του! Dieu veuille avoir son âme, Dieu lui fasse paix.

Ἀναπαύω, εως (ἡ), propre à délasser, commode, aisé. || (τὸ πλθ. οὐδ.) ἀναπαύωτα, ἀντὶ ἐπὶ

φανδόν ὅτι πρεσβεύω (ἐναντίον τι τῶν καθ' ἐστίων) δόγμα ἢ ἀκολουθίαν σύστημα, arbore (le Pyrrhonisme, le Sainsimonisme etc).

ΑΝΑΦΕΡΩ, M. ἄνω (ὁ), faire un rapport (ἢ) son rapport, rapporter, citer, faire mention, mentionner, alléguer; (δικονμ.) relater. §. référer. || (μ. ἢ π.) avoir rapport (être relatif) à. || ἀναφέρειν τινα ὡς παράδειγμα, citer q. pour exemple. || μὴ ἀναφέρεις τὸ δνομά μου, ne me citez pas. || τὸ σχόλιον τοῦτο ἀναφέρεται εἰς (ἀφορᾷ) τὸ δεῖνα μέρος τοῦ κειμένου, cette note se réfère à tel endroit du texte. || ἡ ὑπόθεσις πρέπει νὰ ἀναφερῇ εἰς τὸ δικαστήριον (εἰς τὴν Βουλὴν), il faut en référer à la Chambre. || ὁ ἀναφερόμενος ὁ ὑπογεγραμμένος εἰς τὴν ἀναφοράν, l'exposant; le pétitionnaire.

ΑΝΑΦΟΡΑ (ἡ), rapport, relation, 6. pétition, 6. placet, supplique, 6. adresse, 6. (ιδιαιτ. δικαστ.) requête, 6. plainte, 6. || δίδω ἀναφοράν, donner (présenter) une requête. || ἐξαιτεῖται διὰ τῆς ἀναφορᾶς σου, il demande par sa requête. || ἐπὶ τῇ ἀναφορᾷ τοῦ δεινός, sur la requête d'un tel. || ὁ δίδων (παρουσιάζων) ἀναφοράν, le pétitionnaire.

ΑΝΑΦΟΡΙ (τὸ), ναντ., contre-courant, remous.

ΑΝΑΦΟΡΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, relatif.

ΑΝΑΦΟΡΙΚΩΣ, ἐπὶ. relative-ment.

***ΑΝΑΦΟΡΟΓΡΑΦΟΣ** (ὁ), γλ., écrivain public.

ΑΝΑΦΟΡΟΝ (τὸ), τὸ κυρτὸν ξόλον τῶν βασιλέων, courge, 6.

ΑΝΑΦΥΛΛΟΝ (τὸ), sanglot.

ΑΝΑΨΩ, M. ὤψω, (ἀρχ.), faire renaître; reproduire. || (συ-νὴθ. μ.) renaître; (μτνμ. καὶ τρτπρ.) survenir, se présenter. || ἀφ' οὗ πέρσονται τὰ πρῶτα δόντια, ἀναφύονται ἄλλα, quand les premières dents sont tombées, il en renaît d'autres.

ΑΝΑΧΑΙΤΙΣ, M. ἴσω, arrêter, retenir.

ΑΝΑΧΑΙΤΙΣ, εὐς (ἡ), l'action d'arrêter (de retenir), repression, 6.

ΑΝΑΧΑΙΡΕΙΣ, εὐς (ἡ), l'action de partir (ἢ) de se retirer, départ, retraite, 6.

ΑΝΑΧΩΡΗΤΗΣ, οὗ (ὁ), anachorète.

ΑΝΑΧΩΡΩ, M. ἴσω, partir; se retirer, s'en aller. || ὁ ταχυδρόμος ἀναχωρεῖ τὴν δεῖνα ὥραν, le courrier part à telle heure. || εἶνε ἐν τῷ ἀναχωρεῖν, il est sur le départ. || ? ἀναχωρεῖτε τόσον ὀλίγωρα; vous en allez-vous si tôt? || ὁ ἀναχωρήσων ὅσον οὐπω, ils s'en iront bientôt. || ἀνεχώρησαν, elles s'en sont allées. || (ὁ ὑπὸ πρῆτης) θέλει ν' ἀναχωρήσῃ, il demande son congé.

ΑΝΑΨΥΧΗ (ἡ), = ἄνεσις, relâche, trêve, 6.

ΑΝΑΡΑΓΟΝ (τὸ) καὶ

ΑΝΑΡΑΓΟΙΑ (ἡ), trait de bravoure (de courage), action d'éclat, exploit guerrier, fait d'armes, (πλθ.) hauts faits; (εἰρων.) prouesse, 6.

ΑΝΑΡΑΓΩ, M. ἴσω, donner des preuves de bravoure, se signaler par des actions d'éclat (par des hauts faits d'armes).

ΑΝΑΡΑΔΕΛΦΗ (ἡ), la sœur du mari (relativement à la femme), belle-sœur, (καὶ εἰς τὰς ἀμοιβ. προσφών. ἀπλ.) sœur.

ΑΝΑΡΑΔΕΛΦΟΣ (ὁ), le frère du mari (relativement à la femme), beau-frère, (καὶ εἰς τὰς ἀμοιβ. προσφών. ἀπλ.) frère.

ΑΝΑΡΑΚΛΑ, ας (ἡ), φ. pourpier.

ΑΝΑΡΑΠΟΔΟΝ (τὸ), ἀρχ., vil esclavage.

ΑΝΑΡΑΠΟΔΩΣ, οὐς (ὁ, ἡ), qui a les sentiments (la bassesse) d'un esclave, servile, abject.

ΑΝΑΡΑΣ, ας (ὁ), κοιν. ὁ ἄνερ.

ΑΝΑΡΕΙΒΩ, M. ἴσω, (κοιν.), devenir fort, déployer du courage.

ΑΝΑΡΕΙΚΤΕΛΟΝ (τὸ), figure d'homme; mannequin.

ΑΝΑΡΕΙΩ, ας, ὄν, vaillant, va-

leureux, brave, courageux.

ΑΝΑΡΕΙΩ, ἐπὶ. vaillamment, bravement, valeureusement; courageusement, généreusement.

ΑΝΑΡΙΑ (ἡ), courage mâle, bravoure, 6. valeur, 6. vaillance.

ΑΝΑΡΙΑΝΟΠΟΙΩ (ὁ), statuier, sculpteur.

ΑΝΑΡΙΑΣ, ἄνθρωπος (ὁ), statue (d'un homme), 6.

ΑΝΑΡΙΚΕΙΩ, ας, ὄν, κοιν. ὁ ἄνερ.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme qui appartient à l'homme, qui convient à un homme, digne d'un homme, viril; 6.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

leureux, brave, courageux.

ΑΝΑΡΙΩ, ἐπὶ. vaillamment, bravement, valeureusement; courageusement, généreusement.

ΑΝΑΡΙΑ (ἡ), courage mâle, bravoure, 6. valeur, 6. vaillance.

ΑΝΑΡΙΑΝΟΠΟΙΩ (ὁ), statuier, sculpteur.

ΑΝΑΡΙΑΣ, ἄνθρωπος (ὁ), statue (d'un homme), 6.

ΑΝΑΡΙΚΕΙΩ, ας, ὄν, κοιν. ὁ ἄνερ.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme qui appartient à l'homme, qui convient à un homme, digne d'un homme, viril; 6.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΑΡΙΚΩΣ, ἢ, ὄν, d'homme, 6. courageux. || ἡ ἀνδρεία, la virilité, l'âge viril, la virilité.

ΑΝΕΚΤΕΛΕΙΩ (ὁ, ἡ), inexécutable.

ΑΝΕΚΤΙΜΩΣ, ἢ, ὄν, qui sait endorer (supporter), patient; tolérant, indulgent, endurant.

ΑΝΕΚΤΙΜΩΣ (ὁ, ἡ), qu'on ne saurait trop apprécier, inappréciable. || εἰς τὸν τόπον τοῦτον ὅλοι αἱ ὀργαῖται εἶνε ἀνεκταί, on souffre (on tolère) toutes sortes de religion dans ce pays. || εἶνε ἀνεκτὸν τοῦτο; οὐκ ἔρωτώ, peut-on tolérer cela? je vous le demande.

ΑΝΕΚΡΑΣΤΟΣ (ὁ, ἡ), inexprimable, indicible, ineffable.

ΑΝΕΚΛΗΜΟΝΑ, κοιν. ἀντὶ ἄνεκλήμω, ἐπὶ. ἴδε ἄνδρα.

ΑΝΕΚΛΗΜΩΝ, οὐκ (ὁ, ἡ), ἴδε ἄνδρα.

ΑΝΕΚΛΗΜΩ, οὐκ (ὁ, ἡ), à qui rien ne manque.

ΑΝΕΚΛΗΜΩ, ἐπὶ. sans que rien y manque; sans faute.

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (ὁ, ἡ), inespéré, inattendu, inopiné, imprévu.

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (ἡ), ἐργαλ., tournette, 6. devider.

ΑΝΕΚΛΗΜΩ, M. ἴσω, agiter l'air, faire du vent (avec un éventail), éventer.

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), éventail, 6. ventoir (κυρ. τὸ τοῦ μαγειροῦ).

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (ἡ), petite verole volante, 6. (ἰατρ.) varicelle, 6.

ΑΝΕΚΛΗΜΩ, οὐκ (ὁ), girouette, 6. (ἰδὼς ναυτ.) penon (κυρ. τὸ ἐκ πτερόν). || (μτρ.) γυρίζει μετὰ ἀνέμον ὡς ἂν ἀνεμοδείκτης, il tourne à tout vent comme une girouette. || ὁ ἀνεμοδείκτης τῆς ναυτικῆς ποζίδος διαίρεται εἰς 32 ῥόμβους, la rose des vents est divisée en 32 aires ou rumb.

ΑΝΕΚΛΗΜΩ, ας (ἡ), ἐργαλ. = ἄνεμ. 2) (μτρ. ἐπὶ ἀνδρ.) = ἀνεμοδείκτης, girouette, 6.

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (ἡ), coup de vent, orage, tourmente, 6. bourrasque, 6. || ὁ λύκος εἰς τὴν ἀνεμοδείκτην χαίρεται, (παροιμ.), le loup en eau trouble.

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

ΑΝΕΚΛΗΜΩ (τὸ), εὐχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. ἀνεμοδείκτης, 6. ce qui vient de

la flutte s'en retourne au tambour; ce qui vient de flot s'en retourne de marée.

ΑΝΕΜΩΝΙΑΣ (ἡ), moulin à vent.

ΑΝΕΜΩΠΕΡΑ (τὸ), κοιν. τὸ ἔρπειον.

ΑΝΕΜΟΣ (ὁ), vent. §. (ἰατρ. εἰς τὸ πλθ.) flatuosité, 6. πλθ. vents.

ΑΝΕΜΩΠΕΡΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'est pas ou qui ne saurait être empêché.

ΑΝΕΜΩΠΕΡΟΣ, ἐπὶ. sans obstacle, sans empêchement.

ΑΝΕΜΩΠΕΡΟΣ, οὐκ (ὁ, ἡ), venteux.

ΑΝΕΜΩΠΕΡΟΣ, οὐκ (ὁ, ἡ), qui n'a aucun besoin.

ΑΝΕΜΩΠΕΡΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui n'est pas possible, impossible.

ΑΝΕΜΩΠΕΡΟΣ, ἐπὶ. sans avoir rien à désirer.

une manière insensible (im-perceptible.) ||. τὸ γῆρας ἐρ-
χεται ἀνεπαίσθητος, la vieil-
lesse vient sans qu'on s'en
aperçoive, on devient vieux
sans s'en douter.

ΑΝΕΠΑΙΣΧΥΤΟΣ (ὁ, ἡ), dont on
n'a pas à rougir.

ΑΝΕΠΑΘΡΩΤΟΣ (ὁ, ἡ), irrépa-
rable, irremédiable.

ΑΝΕΠΑΝΤΕΧΟΣ, η, ον, κοιν. ὁ Ἀ-
προσδόκητος.

ΑΝΕΠΑΡΚΗΣ, οὗτος (ὁ, ἡ), qui ne
souffit pas, insuffisant, (μετρ.)
court. ||. (ἀφῆρημ.) τὸ ἀνεπαρ-
κὲς (τῶν τρόπων κτλ.), l'insuf-
fisance (des moyens etc.).

ΑΝΕΠΑΡΚΩΣ, ἐπὶ. insuffisam-
ment.

ΑΝΕΠΑΦΟΣ (ὁ, ἡ), intact.

ΑΝΕΠΑΧΘΗΣ, οὗτος (ὁ, ἡ), ἀρχ.,
qui n'est point à charge.

ΑΝΕΠΑΧΘΗΣ, ἐπὶ. sans importun-
ner.

ΑΝΕΠΕΡΕΑΣΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'est
pas ou qui ne saurait être
tourmenté (chagriné, lésé
etc.).

ΑΝΕΠΙΓΡΑΦΟΣ (ὁ, ἡ), sans titre
ou nom d'auteur, sans inscrip-
tion.

ΑΝΕΠΙΔΕΚΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'est
pas susceptible de, qui n'ad-
met pas.

ΑΝΕΠΙΔΕΚΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'a
pas été sanctionné etc., (ἐπὶ
ἐγγράφ.) qui manque de légai-
sation.

ΑΝΕΠΙΔΕΚΤΟΣ (ὁ, ἡ), exempt de
blâme, irrépréhensible, irré-
prochable, intact. ||. τὰ ἔθνη τὰ
εἶνε ἀνεπίληπτα, ἡ διαγωγή τὴν
εἶνε ἀνεπίληπτος, il n'y a rien
à reprendre dans ses mœurs
(dans sa conduite).

ΑΝΕΠΙΔΕΚΤΟΣ, ἐπὶ. d'une ma-
nière irréprochable, sans re-
proche.

ΑΝΕΠΙΛΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ., qu'
on ne saurait oublier.

ΑΝΕΠΙΜΕΛΕΤΟΣ (ὁ, ἡ), non soi-
gné; négligé.

ΑΝΕΠΙΜΙΚΤΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui
n'a pas de relation (de liai-
son, de commerce), insocia-
ble. ||. (ἀφῆρημ.) τὸ ἀνεπίμικ-
τον, ἀντί. ἡ-

ΑΝΕΠΙΜΙΣΙΑ (ἡ), caractère de
celui qui n'a aucune relation
(communication etc.), insocia-
bilité, 0.

ΑΝΕΠΙΣΤΗΜΑΝ, οὗτος (ὁ, ἡ), qui
ne possède aucune science,
ignorant.

ΑΝΕΠΙΣΤΡΕΠΤΙ, ἐπὶ. sans re-
tour.

ΑΝΕΠΙΤΑΓΙΟΣ, ἂν ὅς, ον, im-
propre; inepte, inhabile, in-
capable; maladroit, mal-ha-
bile, gauche.

ΑΝΕΠΙΤΑΓΙΟΤΗΣ, πτος (ἡ), in-
habileté, 0. inaptitude, 0. inepte
0; maladresse, 0. malha-
bileté, 0.

ΑΝΕΠΙΤΗΛΙΑΣ, ἐπὶ. sans ha-
bileté, sans aptitude, mala-
droitement, gauchement, mal-
habilement.

ΑΝΕΠΙΤΗΛΕΤΟΣ (ὁ, ἡ), ἔ. ἐπὶ.
ἀετίας, sans affectation, sans
art, sans recherche sans étu-
de; ingénu; naïf. ||. (ἀφῆρημ.)
τὸ ἀνεπιτελετον, l'ingénuité,
la naïveté.

ΑΝΕΠΙΤΥΧΗΣ, οὗτος (ὁ, ἡ), qui man-
que ou qui a manqué son but,
qui ne réussit pas ou qui n'
a pas réussi, manqué. ||. ἀνε-
πιτυχὴς μετάφρασις, une tra-
duction manquée.

ΑΝΕΠΙΘΟΟΝΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'ex-
cite ou ne mérite pas l'envie.

ΑΝΕΠΙΤΥΜΕΝΟΣ, η, ον, πρ. τῆς
πθ. μετ. τοῦ ἈΝΑΤΙΣΣΑ.

ΑΝΕΠΙΜΗΝΕΙΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui ne
saurait être interprété, inex-
plicable, inexprimable.

ΑΝΕΠΙΡΟΙΣΤΑΣ, ἐπὶ. sans rou-
gir, effrontément.

ΑΝΕΡΧΟΜΑΙ, M. ἈΝΕΛΘΩ (ὁ),
ἀρχ., ἴδε ἈΝΑΒΑΙΝΩ.

ΑΝΕΧΙΣ, εως (ἡ), relâchement,
relâche, soulagement, allège-
ment, repos; S. aise, 0. com-
modité, 0. ||. ἐν ἀνέσει, com-
modément, à loisir, à l'aise, à
point. ||. τελεσιώσο το ἐν ἀνέσει,
faites cela à votre commodité,
à votre aise, ἴδε καὶ ἈΝΕ-
ΤΑΣ. ||. χωροῦν ἐξ ἀνθρώπων ἐν
ἀνέσει εἰς τοῦτο τὸ ὄχημα, il
tient six personnes à l'aise
dans cette voiture.

ΑΝΕΧΝΕΡΟΣ (ὁ, ἡ), (soleil) qui
ne se couche jamais.

ΑΝΕΧΤΙΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'a ni
lieu, sans foyer, sans domi-
cile, vagabond.

ΑΝΕΤΟΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'est
prêt ou préparé ou disposé
||. τὸν ἥδρεν ἀνέτοιμον, il
pris au dépourvu.

ΑΝΕΤΟΣ (ὁ, ἡ), relâché; libre
commode. ||. διαίγει βίον ἀνε-
τοῦ, à tous ceux qu'il
mène une vie commode.

ΑΝΕΤΩΣ, ἐπὶ. sans aucune
ne, en toute liberté, commo-
dément, à l'aise, au large.

ΑΝΕΥ, ἐπὶ. (ἀρχ.), ἴδε ΧΑΡΙ-
ΔΕΥ ἀνευ ἀργοπορίας, sans retard
||. εἶνε τὸν ὄν οὐκ ἀνευ, c'est
une condition sine qua non.

ΑΝΕΥΘΥΝΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'est
responsable, irresponsable
(κατ' ἐκτ.) innocent, irrépro-
chable. ||. τὸ ἀνευθύνον (τοῦ
σλήως), l'irresponsabilité
roi).

ΑΝΕΥΑΛΒΕΙΑ (ἡ), indévotion
irrévérence, 0.

ΑΝΕΥΑΔΗΣ, οὗτος (ὁ, ἡ), indé-
intérend, irrévérencieux.

ΑΝΕΥΑΛΒΕΙΑ, ἐπὶ. indévotion.

ΑΝΕΥΓΕΜΟΣ (ὁ, ἡ), (ατρ. αν-
σμε.

ΑΝΕΥΘΥΜΗΣ, εως (ἡ), acclai-
tion, 0.

ΑΝΕΥΘΥΜΕΤΟΣ (ὁ, ἡ), inno-
cable.

ΑΝΕΥΘΕΛΟΣ (ὁ, ἡ), (ciel)
nuage.

ΑΝΕΥΘΕΛΟΣ (ὁ, ἡ), hors d'at-
te, inaccessible; (μετὰ)
possible.

ΑΝΕΥΘΟΜΑΙ, M. ἈΝΕΥΘΟΜΑΙ
κοτ.) ἀνευθώ (ὁ), sup-
tolérer; endurer, user
lérance, souffrir; patient
||. διατὶ τὸ ἀνευθώ; pour-
souffrez-vous cela?

ΑΝΕΥΘΙΑ (ἡ), nièce, 0. ||. κα-
νεψία, petite-nièce (ἡ)
la mode de Bretagne,
ΑΝΕΥΘΙΑ.

ΑΝΕΥΘΙΟΣ (ὁ), neveu. ||.
ἀνεψιός, petit-neveu (ἡ)
à la mode de Breton
ΕΥΑΝΕΥΘΙΟΣ.

ΑΝΗΓΕΙΛΑ, ἂν. ἀόρ. τοῦ ἈΝΑ-
ΓΕΛΛΩ.

ΑΝΗΘΟΣ (ὁ), φ. aneth ὃ aneth.

ΑΝΗΚΟΝΤΑΣ, ἐπὶ. convenable-
ment, dûment; pertinemment.

ΑΝΗΚΟΙΣΤΟΣ (ὁ, ἡ), dont on n'
a jamais pu parler, inouï.

ΑΝΗΚΟ, M. ἈΝΗΚΑ (ὁ), avoir
rapport à, convenir; appar-
tenant. ||. τοῦτο ἀνήκει δικαιο-
ματικῶς εἰς... cela appartient
de droit à... ||. πρὸς οὗς ἀνή-
κει, (φρσ.), à tous ceux qu'il
appartient. ||. νὰ διεσπυθῇ ὁ
που ἀνήκει, (φρσ.), s'adresser
à qui de droit. ||. παρ' οὗ τινος
ἀνήκει, par qui de droit. ||. τὴν
λαβὼν τὰ ἀνέκοντα μέτρα,
(φρσ.), pour être pris telles
mesures qu'il appartiendra.

||. οἰκία ἀνήκουσα εἰς τὴν δαίνα,
une maison appartenante à
un tel.

ΑΝΗΚΗΣ, οὗτος (ὁ, ἡ), homme
sans miséricorde (sans pitié),
impitoyable.

ΑΝΗΚΩΣ, ἐπὶ. sans miséricor-
de, impitoyablement, irremis-
siblement, sans merci. ||. ὁ
τιμωρῇ ἀνέκως, il sera puni
irremissiblement.

ΑΝΗΛΘΩΝ, ἀόρ. τοῦ ἈΝΕΛΘΩ.

ΑΝΗΛΙΚΤΩΣ, πτος (ἡ), mino-
rité, 0.

ΑΝΗΛΙΚΟΣ, οὗτος καὶ (κοιν.) η, ον,
qui n'est pas encore d'âge;
(Νρ.) mineur.

ΑΝΗΜΕΡΟΣ, οὗτος καὶ (κοιν.) η, ον,
qui n'est ou ne saurait être
apprivoisé, sauvage, farouche.

ΑΝΗΜΟΡΟΣ, η, ον, χυδ. ἀντί Ἀ-
νομή (ἐλπίς), Διελίκοτος,
indisposé.

ΑΝΗΜΟΚΟΡΟΣ, η, ον, χυδ. ἀντί
ΑΝΑΙΣΕΤΟΣ, ΑΝΑΙΣΜΑΤΟΣ.

ΑΝΗΡ, ἈΝΑΡ (ὁ), homme; S.
(συγ.) époux, mari; (ἔ. κατ'
ἀλλ. σχῆμα) cavalier. ||. οἱ με-
γίστοι ἀνδρες, les grands hom-
mes. ||. ἦσαν τρεῖς γυναῖκες ἔ.
ἐν ἀνδρῶν, c'étaient trois
dames et un cavalier. ||. ἡ ἐ-
ξουσία τοῦ ἀνδρός (τοῦ συζύγου),
l'autorité maritale.

ΑΝΗΡΧΙΑ (ἡ), inquiétude, 0. a-
gitation, 0. peine, 0. ||. προ-
έτις (βέβαια) εἰς ἀνῆρχίαν,

rendre inquiet; intriguer q.
||. εἶνε εἰς ἀνῆρχαν ἀνῆρχίαν, il
est extrêmement en peine.

ΑΝΗΡΧΟΣ, οὗτος καὶ (κοιν.) η, ον,
inquiet; remuant, turbulent.

S. qui est en peine. ||. εἶμαι
πολλὰ ἀνῆρχος διὰ τὴν ἀπου-
σίαν σου, je suis fort en peine
de son absence.

ΑΝΗΡΧΩ, M. ἴδε, être en pei-
ne, être inquiet, avoir de
l'inquiétude, s'inquiéter. ||.
διὰ τὴν ἀνῆρχίαν de quoi vous
inquiétez-vous? ||. μὴ ἀνῆρ-
χῆτε περὶ τούτου, n'en ayez
point d'inquiétude. ||. (ἐνίοτε
καὶ μετ. κατὰ κατ' ἄρ.) τοῦ-
τα πολλὰ μὲ ἀνῆρχει, cela
m'intrigue beaucoup.

ΑΝΗΡΧΙΚΟΣ, η, ον, (χυρ. ἀν-
ρος, chemin) qui va en mon-
tant. ||. τὸ βουνὸν τοῦτο εἶνε
πολλὰ ἀνῆρχικόν, αὐτὴ ἡ σκά-
λα εἶνε πολλὰ ἀνῆρχική, cet-
te montagne (cet escalier) est
trop roide.

ΑΝΗΡΧΟΣ (ὁ), montée. ||. τὸν
ἀνῆρχον (φρσ. ἐπὶ), contre-
mont, à contre-mont.

ΑΝΗΡΧΙΚΟΣ, η, ον, (χυρ. ἐπὶ
ἐπὶ τῶν) propre à chasser (à
faire mourir) les vers, vermi-
fuge, antivermineux, antiver-
miculaire.

ΑΝΗΡΧΟΣ (ὁ), fleur. ||. τὸν
ἀνῆρχον (φρσ. ἐπὶ), contre-
mont, à contre-mont.

ΑΝΗΡΧΙΚΟΣ, η, ον, (χυρ. ἐπὶ
ἐπὶ τῶν) propre à chasser (à
faire mourir) les vers, vermi-
fuge, antivermineux, antiver-
miculaire.

ΑΝΗΡΧΟΣ, η, ον, fleur, semé
de fleurs (χυρ. καὶ μετὰ),
florissant.

ΑΝΗΡΧΩ, M. ἴδε, κοιν. ἀντί ἈΝΘ.

ΑΝΗΡΧΩ, M. ἴδε, κοιν. ἀντί ἈΝΘ.

ΑΝΗΡΧΩ, M. ἴδε, κοιν. ἀντί ἈΝΘ.

ΑΝΗΡΧΩ, M. ἴδε, κοιν. ἀντί ἈΝΘ.

ΑΝΗΡΧΩ, M. ἴδε, κοιν. ἀντί ἈΝΘ.

ΑΝΗΡΧΩ, M. ἴδε, κοιν. ἀντί ἈΝΘ.

ΑΝΗΡΧΩ, M. ἴδε, κοιν. ἀντί ἈΝΘ.

ΑΝΗΡΧΩ, M. ἴδε, κοιν. ἀντί ἈΝΘ.

ΑΝΗΡΧΩ, M. ἴδε, κοιν. ἀντί ἈΝΘ.

ΑΝΗΡΧΩ, M. ἴδε, κοιν. ἀντί ἈΝΘ.

ΑΝΗΡΧΩ, M. ἴδε, κοιν. ἀντί ἈΝΘ.

ΑΝΗΡΧΩ, M. ἴδε, κοιν. ἀντί ἈΝΘ.

ΑΝΗΡΧΩ, M. ἴδε, κοιν. ἀντί ἈΝΘ.

fleurs. ||. δένδρον ἀνῆρχον,
arbre à fleurs.

ΑΝΘΑΚΙΑ (ἡ), braise, 0. bra-
sier.

ΑΝΘΑΚΙΚΟΣ, η, ον, (χυρ.), qui
concerne le carbone, carbo-
nique. ||. ἀνθρακικὸν ὄξύ, acide
carbonique. ||. ἀνθρακικὸν
ἔλας, carbonate.

ΑΝΘΑΚΙΚΟΣ (ὁ, ἡ), χυρ., qui
contient du carbone, carbo-
né.

ΑΝΘΑΚΑ, ἀνθ(ὁ), charbon. S.
(ἐπὶ τῶν) carbonele, charbon,
(ἐπὶ τῶν) anthrax. S. (ἀνθρακ-
λογ.) ἴδε ΚΑΡΒΟΝΙ. S. (χυρ.)
carbone, ἴδε ΑΝΘΑΚΙΚΟΣ.

ΑΝΘΡΑΚΕΥΣΙΑ (ἡ), désir de
plaire aux hommes.

ΑΝΘΡΑΚΕΥΣΙΑ (ὁ, ἡ), qui cher-
che à plaire aux hommes.

ΑΝΘΡΑΚΙΣ, M. ἴδε, devenir
homme, s'humaniser.

ΑΝΘΡΑΚΙΣ, η, ον, (ἀνθ.) οὗτος, ον,
d'homme, humain. ||. τὸ ἀν-
θρώπινον γένος, le genre hu-
main.

ΑΝΘΡΑΚΙΣ, ἐπὶ. conforme-
ment à la nature humaine,
humainement, en homme.

ΑΝΘΡΑΚΙΣ, οὗτος (ὁ, ἡ), civilisation, 0.

ΑΝΘΡΑΚΙΣ, οὗτος (ὁ, ἡ), homicide,
meurtre.

ΑΝΘΡΑΚΙΣ, οὗτος (ὁ, ἡ), homi-
cide, meurtrier.

ΑΝΘΡΑΚΙΣ, οὗτος (ὁ, ἡ), qui a la
forme (la figure) humaine. ||.
ὁ ἄνθρωπος ἀνθρώπου, un homi-
ne à face humaine.

ΑΝΘΡΑΚΙΣ (ὁ), homme; (εἰς τὸ
πλθ. εἰς μετὰ. φρσ.) ποτα-
nes, 0. πλθ. gens, 0. πλθ. S.
(ανθρ.) homme comme il
faut, brave homme. ||. εἰς τὸ
μορφήν ἀνθρώπου, il n'a
pas forme (figure) humaine. ||.
πόσοι ἀνθρώποι εἶνε; combien
y a-t-il de personnes? ||. τί
ἀνθρώποι εἶνε; quelles gens
êtes-vous? ||. εἶνε οἱ παλλήτε-
ροι ἀνθρώποι τοῦ κόσμου, ce
sont les meilleurs gens du
monde. ||. ἀνθρώποι τοῦ σχι-
νοῦ καὶ τοῦ παλουκοῦ, des
gens de sac et de corde. ||.
μικροὶ (ποταμοὶ) ἀνθρώποι, des
gens de néans, de petites gens.

||. με τὸ εἶπαν χῆλοι ἄνθρωποι, (φρσ. ὑπερβολ.) plus de mille gens me l'ont dit. ||. ὑπὲρ ἄνθρωπον, plus qu'humain, au dessus de l'humanité. 2) (=Υπέρβη) φώναξε τοὺς ἀνθρώπους μου, appelez mes gens. ||. ἀπέβαλεν (ἔδωκε δρόμον) ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, il a congédié tout son monde, il a fait maison nette. ||. ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μου εἶνε ἀσθενεῖς, tous mes gens sont malades. 3) (πλθ.=Στρατιάτης) εἶχε μόνον τοὺς μισοὺς ἀνθρώπους του μαζὶ, il n'avait que la moitié de son monde. ||. ἐξάθησαν δέκα ἄνθρωποι μας, dix de nos gens y périrent. 4) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κλῆμεν. ||. δὲν βλέπεις ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον, on ne rencontre personne dans les rues.

Ἀνοραπότης, ητος (ή), humanité, 0.

Ἀνοραποφαγία (ή), anthropophagie, 0. cannibalisme.

Ἀνοραποφάγορ (δ, ή), anthropophage, cannibal.

Ἀνοταπιστις, οῦ (δ), adjudant sous-officier.

Ἀνοτολοχαρὸς (δ), sous-lieutenant.

Ἀνοῦ, M. ἴνα, donner (pousser) des fleurs, être en fleur, fleurir, (μτφορ.) prospérer. ||. πρὶν ἀνθῆσκειν τὰ ἀμπέλια, avant que la vigne soit en fleur.

Ἀνιάρω, λ, ὄν, (ἀρχ.), alléger.

Ἀνιάτωρ (δ, ή), incurable.

Ἀνιάτως, ἐπὶ, sans remède, d'une manière incurable.

Ἀνιάωρ, ος καὶ (κοιν.) η, ὄν, qui n'a aucune connaissance de qc., ἴδε καὶ Ἀπειρορ.

Ἀνίκορ (δ, ή), profane; non sacré (consacré).

Ἀνικανὸς (δ, ή), incapable; (ιατρ.) impotent. ||. ἀνικανὸς πρὸς τεκνοποιαν, impuissant. ||.— πρὸς ἐργασίαν, invalide. ||. εἰν' ἐντελὸς (ἀποδοδεγμένως) ἀνικανὸς, il est d'une incapacité complète (reconnue).

Ἀνικανότης, ητος (ή), incapacité, 0. insuffisance, 0. ina-

ptitude, 0. (Νρ.) inhabileté, 0. (ιατρ.) impotence, 0. ||. ἀνικανότης πρὸς τεκνοποιαν, impuissance, 0.

Ἀνίκητος (δ, ή), invincible.

Ἀνιοῖα, ης (ή), ἴδε Ἀνιάν.

Ἀνιπτορ, ος καὶ (κοιν.) η, ὄν, qui n'est pas lavé.

Ἀνισορ (δ, ή), inégal.

Ἀνισότης, ητος (ή), inégalité, 0.

Ἀνίσχυρος (δ, ή), impuissant,

faible, sans force; (ἐπὶ ἐγγράφ. ή πράξ.) invalide. ||. ἀπέδειξε

τὸ ἀνίσχυρον τοῦ συμφωνητικῶς, il démontra l'invalidité

du contrat.

Ἀνίσως, σὺνδ. Δισακτ. ή Ὑπο-

θετ. ἴδε Ἐλν.

Ἀνιχνεῖα, M. εἶσα, dépister.

§. (μτφορ.) approfondir.

Ἀνιάν, ὄντορ (οῖα, ὄν), μτχ.

τοῦ (ἀρχ.) Ἀνιμι, monter (en

haut). ||. ἀνιόντες (συγγενεῖς),

les ascendants (en ligne gé-

néalogique), la ligne ascendan-

te. ||. ὁ γάμος μεταξὺ ἀνιόν-

των καὶ κατιόντων εἶνε ἀπγο-

ρευμένος, le mariage est dé-

fendu entre descendants et

ascendants. §. (μουσ.) ἀνιούσαι

(φωναί), la gamme ascenden-

te, les cordes élevées.

Ἀνοδορ (ή), chemin montant,

ἴδε Ἀνάβασις. ||. ή εἰς τὸν θρό-

νον—(βασιλέως, πάππῃ κτλ.),

avènement (à la couronne, au

pontificat etc).

Ἀνοηζία (ή), défaut de reflexi-

on, imprudence, 0. sottise, 0.

§. (συνεχ.) trait de sottise

(etc), ineptie, 0. extravagance,

0. bêtise, 0. inconséquence,

0. équipée, 0. pauvreté,

0. stupidité, 0. ||. λέγει ὅλον

ἀνοησίας, il ne dit que des

pauvretés. ||. εἶπεν ἀπειροὺς

ἀνοησίας, il a dit (il a débité)

mille inepties (extravagances,

inconséquences etc). ||. τί ἀ-

νοησία! quelle bêtise! que c'

est bête!

Ἀνοηταῖα (χωρὶς M.), manquer

de sens; agir sottement (in-

considérément).

Ἀνούτωρ, ος καὶ (κοιν.) η, ὄν,

imprudent, inconsidéré, ine-

pte, qui n'a pas le sens com-

mun, insensé, sot, bête, 0.

Ἀνοήτως, ἐπὶ, sans réflexion,

imprudemment, inconsidère-

ment, follement, sottement,

bêtement.

Ἀνοοετορ (δ, ή), non altéré

non falsifié, inaltérable.

Ἀνοῖα (ή), ἴδε Ἀνοησία.

Ἀνοῖμα (τὸ), l'action d'ouvrir

ouverture (d'une lettre, d'un

coffre etc), 0. percement (d'

une rue, d'un puits artésien

etc). ||. ἀνοῖμα διόρυγος, de

bouchement. ||. με τὸ ἀνοῖμα

τῆς θύρας (φρουρίου), à por-

ouvrante.

Ἀνοῖοκακίσιμον (τὸ), κορ.

ματιῶν, clignotement

yeux.

Ἀνοῖοκακίω, M. κακίω, ou

vrir et fermer sans cesse.

— τὰ μᾶτια μου συχνά, je

guette (des yeux).

Ἀνοῖοκακίσιμα (τὸ), — Ἀνοῖο-

κακίσιμον.

Ἀνοῖοκακίω, M. ἴνα, — Ἀνοῖο-

κακίω.

Ἀνοῖω, M. οἶσα, ouvrir. ||.

ἀνοῖω (ἐνν. τὴν θύραν); ἀνοῖω

εἶνε ὁ δεινα, ouvrirai-je! ou-

vrez, c'est (un tel). ||. οἱ

ποροὶ δὲν ἀνοῖουν (ἐνν. τὰ

γαστήρια των) τὰς ἑορτάς,

marchands n'ouvrent pas

jours de fête. ||. (καὶ συνα-

νοῖω) σπῆτι (ἐργαστήριον) καὶ

lever ménage (boutique etc)

ouvrir boutique. ||. ἀνοῖω

πολλὰ τὰ στήθη της, elle se

couvre trop. ||. καθὼς ἀνοῖω

τὰ μᾶτια του, ζητεῖ να φορε-

des qu'il a les yeux ouverts

il demande à manger. ||. (μτφορ.) ||. ὁ λαὸς ἀρχίσε

νοῖω τὰ μᾶτια του, les yeux

du peuple commencent

à dessiller. ||. (καὶ εἰρών.)

νοῖω τὰ μᾶτια (φρσ.

Τὸν ἡπάτησαν), ou l'a déni-

il s'est laissé déniaiser-

ἥλιος ἀνοῖω (κἀμνην να

ξουν) τὰ ἄλγη, le soleil

clore les fleurs. ||. ἀνοῖω

δια, écailler des huîtres.

νοῖω τὰ σκέλη του, écarte

carrière, καὶ χυδ. écarte

les jambes. || ἀνοίγω τὰ χαν-
δάκια, curer les fossés. || ἀ-
νοίγω τὸ ἀλάκι (νὰ χυθῇ τὸ νε-
ρὸν), dégorger l'évier; désob-
struer. || ἀνοίγω (βαρέλι μετ')
κρασί, percer du vin, mettre
une pièce de vin en perce.
|| ἀνοίξω τὸ καλλήτερόν του κρα-
σί ἵνα τοὺς φιλέωσιν, il a fait
percer son meilleur vin pour
les régaler. || ἀνοίγω δρόμον,
frayer un chemin (une voie,
une route); percer une rue.
|| ἀνοίγω δρόμον (καὶ περὶνῶ),
se frayer une route, s'ouvrir
un passage; se faire jour (à
travers les ennemis). || ἀνοί-
γω τὰ πανιά (τοῦ πλοίου), dé-
ployer les voiles, déferler. ||
τὸ ὄρνειν ἀνοίγει τὰ πτερά του,
l'oiseau déploie ses ailes, ||
μὰς ἀνοίξεν ὁλκίς του τὰς πραγ-
ματείας, il nous déplaça toute
sa marchandise. || ἀνοίγω φύλ-
λον (διὰ ζυμαρῶν), abaisser de
la pâte. S. (μενμ.) ἀνοίγει τὴν
ὄρεξιν, ouvrir (aiguiser, exci-
ter, réveiller, provoquer) l'
appétit. || τοῦτο μοῦ ἀνοίξεν
τὴν ὄρεξιν, cela m'a ouvert l'
appétit. || (καὶ ἀμύετ. ἢ ἑλλ.)
ouvrir, s'ouvrir; (ιατρ. ἐπιφυ-
μάτ.) aboutir. || τὸ θέατρον ἀ-
νοίγει ἑώρας, le spectacle ou-
vre tard. || τὸ πλῆθος ἀνοίξεν
καὶ τοῦ ἑκαμαν δρόμον, la fou-
le s'ouvrit devant lui. || ἀν-
τὰ τὰ ἀνθὴ ἀνοίξαν ἀπόψε (τὴν
νύκτα), ces fleurs sont écloses
cette nuit. || ἀνοίξαν τὰ μμά-
τιά του (μενμ.), ses yeux se
dessillèrent. || (καὶ εἰρων.) τοῦ
ἀνοίξαν τὰ μμάτια, (τὸν ἠπά-
τησαν), on l'a redressé. || ἀ-
νοίξεν (αἱμάτωσεν) ἡ μύτη του,
il a saigné du nez. || ἀνοίξεν
στῆθος μου, ἴδε Σπῆν. S. ἀνοί-
γει ἡ καρδιά μου, mon cœur
se dilate, (οἶκ.) s'épanouir la
rate. || ἄρχισε νὰ ἀνοίγῃ ἡ
ὄρεξίς μου, je rentre en appé-
tit. S. ἀνοίξεν ὁ καιρὸς (ἐξα-
στρέφου), le temps devint se-
reil (s'éclaircit, se haussa).
|| τὰ πλεκτὰ χειρότητα ἀνοίγουν
(δὲν τεντώνονται), ils prêtent.
|| (ναυτ.) ἀνοίγω (ἰταλ. δια-

γάρω), prendre ou gagner le
(se mettre au) large, pren-
dre la haute mer, allarguer.
Ανοικέριος (ὁ, ἡ) = Ἀνέμμοτος,
inconvenant; impropre.
Ανοικίαστος, η, ον, qui n'est
pas loué, vacant.
Ανοικοδόμησις, εως (ἡ), l'action
de rebâtir, reconstruction,
rédification, θ.
Ανοικοδόμητος (ὁ, ἡ), non con-
struit.
Ανοικοδομῶ, M. ἤσα, rebâtir,
reconstruire, réédifier.
Ανοικοκόμητος, ος καὶ (κοιν.)
η, ον, intraitable.
Ανοικτῆ, ἐπὶ (ἄ. à porte ouver-
te. S. (μενμ.) ouvertement.
S. (ναυτ.) τὸ καράβι εἶνε ἀνοι-
κτὸν ἀνοικτῆ, loin du rivage,
au large.
Ανοικτόκαρδος, η, ον, (κοιν.
κατὰ μενμ.) ὁ Εὐθαμος, gai.
Ανοικτομῆτης, α, ικον, (με-
νμ.) ὁ Ἐεπινος, éveillé, aler-
te, intelligent.
Ανοικτός, ἂ, ὄν, ouvert; (ἐπὶ
ὄψασμ.) déployé. S. (μενμ. ἐπὶ
χρῶμ.) monté en couleur,
clair, gai, éclatant, tranchant,
voyant. || τὸν ἤκουαν μὲ ἀνοι-
κτὸν στομάχον, on l'écoutait bou-
che béante. || ἔμεινε μὲ ἀνοι-
κτὸν στόμα, il resta bouche
béante. || τὸν ἐδέχθη μὲ ἀνοι-
κτὰς ἀγκάλας, il l'a reçu à bras
ouverts. || μὲ ἀνοικτὰς σημαί-
ας, enseignes déployées. S.
(τὸ χρῶμα) εἶνε πολλὰ ἀνοικτὸν,
il est trop monté en couleur
(trop clair). || πράσινον ἀνοι-
κτὸν, vert clair (gai). S. (ναυτ.)
ἀνοικτὰ (τὰ), la haute mer, le
large. || ἐβόηκεν εἰς τὰ ἀνοι-
κτὰ, il prit (il gagna) le large,
ἴδε καὶ Ανοίρα. || ἤμεθα εἰς
τὰ ἀνοικτὰ τῆς Σαλαμῖνος (τοῦ
Καρητίως κτλ.), nous étions
à la hauteur de Salamine (du
Cap d'Or, etc.).
Ανοίξις, εως (ἡ), κοιν. τὸ Ἔαρ,
le printemps, la belle saison.
|| τὰ ἀνθὴ τῆς ἀνοίξεως, les
fleurs printannières. || (καὶ
ἑλλ.) τὴν ἀνοίξιν, au printemps.
Ανοικνία (ἡ), manque de pluie.
Ανοικία (ἡ), iniquité, θ. licence, θ.

Ανομοιοκατάληκτος (ὁ, ἡ), (α-
χρῶ), qui ne rime pas, blanc.
|| ὁ Παράδεισος τοῦ Μιλτιάδους
σύγκειται ἐκ στίχων ἀνομοιο-
κατάληκτων, le Paradis perdu
de Milton est en vers blancs.
Ανόμοιος (ὁ, ἡ), dissemblable;
disparate.
Ανομοιότης, πτος (ἡ), dissem-
blance, θ. disparité, θ. discon-
venance.
Ανομος (ὁ, ἡ), qui n'a pas de
lois, contraire aux lois, illégal,
ἴδε καὶ Παράνομος.
Ανόμας, ἐπὶ (ἄ. sans lois; con-
tre les lois.
Ανορεξία (ἡ), manque d'ap-
pétit, dégoût, (διδασκ.) inap-
pétence, θ.
Ανορθογραφία (ἡ), faute d'or-
thographe, θ. mauvaise ortho-
graphie.
Ανορθογράφος (ὁ, ἡ), mal or-
thographe, écrit contre les
règles de l'orthographe.
Ανορθογράφω, M. ἤσα, faire des
fautes d'orthographe.
Ανορθῶ, M. ἤσα, dresser. || ἀν-
ορθώθησαν αἱ τρίχες μου, les
cheveux me dressèrent (à la
tête).
Ανόρησις, εως (ἡ), l'action de
déterrer.
Ανορύττω, M. ἤσα, déterrer.
Ανόριος (ὁ, ἡ), ἀρχ. impie; scé-
lérat.
Ανοσιοιγνῆμα (τὸ) καὶ
Ανοσιοιγνία (ἡ), action imple
(criminelle), impiété, θ. scé-
lératesse, θ.
Ανόσιος (ὁ, ἡ), sans maladies,
sain.
Ανοσταῖνος, M. ἤσα, rendre (ἢ
ἀσπῶ) devenir fade (insipide).
Ανοστία (ἡ), insipidité, θ. fa-
deur, θ. S. (μενμ.) mauvaise
grâce, θ. maussaderie, θ. fa-
dise, θ. platitude, θ. fatuité,
θ. ἴδε καὶ Ἀναία.
Ανόστιος, ος καὶ κοιν. η, ον, fa-
de; insipide; maussade; plat;
(ἐπὶ σπασμ.) de mauvais acca-
blé; S. (μενμ.) désagréable,
déplaisant. || ὅ, τι γράφει εἶνε
ἀνόστιον καὶ ἀνάστατον, tout ce
qu'il écrit est froid et plat (il
est d'une platitude revolan-

γνώμη αὐτῇ ἔχει πολλοὺς τοὺς ἀντιλέγοντας, cet avis a beaucoup de contradicteurs.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, propre à saisir (à comprendre, à concevoir), (διδασκ.) compréhensif. || (συνήθ.) τὸ ἀντιληπτικόν, la faculté conceptive, la compréhension, la conception. || ἔχει ἐξὺ ἀντιληπτικόν, il a la conception prompte.

ΑΝΤΙΑΝΤΑΡ, ὁρος (δ), protecteur. S. (Np.) conseil.

ΑΝΤΙΑΝΤΕ, εως (ῆ), ἀρχ., secours, appui; assistance, θ. protection, θ. 2) (λογικ.) ἀπ' ἀντιλήψεως, perception, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑ (ῆ), contradiction, θ. contestation, θ. (ῆτρ.) antilogie, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΟΝ (τὸ), rançon, θ. ΑΝΤΙΑΝΤΙΟΝ, M. ἡν, attester le contraire.

ΑΝΤΙΑΝΤΟΜΑΙ (χωρὶς M.), faire la guerre à q., lui être contraire.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΟΝ, ἐπὶ δ. l'autre après-demain.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΟΝ (τὸ), ἔκκλησις, le corporel.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΟΝ (ῆ), récompense, θ. rétribution, θ. salaire, prix.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑ (ῆ), Np., comparaison personnelle de deux parties. || κατ' ἀντιμωλίαν, contradictoirement. || δίκη (καταδίκη) κατ' ἀντιμωλίαν, jugement (condamnation) contradictoire. || ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα κατ' ἀντιμωλίαν, un arrêt rendu contradictoirement.

ΑΝΤΙΑΝΤΑΡΧΟΣ (δ), contre-amiral.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑ (ῆ), contradiction (réelle ou apparente) entre deux lois, contrariété des lois, antinomie, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΟΣ (δ, ῆ), ἀρχ., contraire. ΑΝΤΙΑΝΤΙΑ (ῆ), incompatibilité, θ. répugnance, θ. aversion, θ. antipathie, θ. || ἔχω ἀντιπάθειαν κατὰ τινος, τὸν ἔχω (εἰς) ἀντιπάθειαν, prendre q. en aversion (καὶ αἰ. en guignon, en grippe).

ΑΝΤΙΑΝΤΙΟΣ, ὅτε (δ, ῆ), antipathique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑ, M. παλαίον, l'inter contre, résister.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΟΣ (δ, ῆ), adversaire, antagoniste; rival.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΑ, M. πάλιν (θ), mettre en comparaison (en parallèle), confronter.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΑ καὶ ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), confrontation, θ. comparaison, θ. parallèle.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ), diversion, θ; (τατρ.) révulsion, θ. aversion, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, M. πάλιν, faire diversion.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ), diversion, θ; (τατρ.) révulsion, θ. aversion, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), prétention.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, M. ποιοῦν (θ), prétendre à; s'attribuer, ambitionner; se piquer de. || ἀντιποιῦμαι τι τὸ ἴδιον δὲν μοι ἀνέχει, s'arroger.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, M. ἡν, combattre contre; s'opposer à.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, M. πολιτευοῦν (θ), suivre un parti politique contraire; faire de l'opposition (du gouvernement).

|| οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, ceux de l'opposition, le parti de l'opposition.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), parti politique contraire, opposition, θ. || ἐφημερίς τῆς ἀντιπολιτεύσεως, journal de l'opposition.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, contraire à la bonne politique, impolitique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἐπὶ δ. impolitiquement.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΟΣ, ποιοῦν (δ, ῆ), συνήθ. εἰς τὸ πλθ. les antipodes.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΟΣ, εως (ῆ), résistance, θ. opposition, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑ, M. πάλιν, agir contre ou en opposition, contrecarrer, traverser.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΟΣ, εως (δ), νλγ., résident.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (ῆ), les fonctionnaires (la charge) du vice-président, vice-présidence, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ), vice-président.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἐπὶ δ. l'autre avant dernière année.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, M. ἡν, salut à son tour ou de son côté (aussi), rendre un salut.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), ἀρχ. est vis-à-vis ou en regard (face) de. 2) (συνήθ.) ὁσὺν (présentant (du peuple), θ. puté. || ἡ βουλὴ τῶν ἀντιποσώπων, la chambre des députés.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἐπὶ δ. l'autre avant hier.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, (τατρ.) fébrile, antifebrile.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), (γρμ.) emploi d'un cas pour un autre, antiposte, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, εως (ῆ), contradiction, θ. refutation, θ.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ, ἢ, ὄν, qui se contredit ou a réfuté (διδασκ.) antirrhétique.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛΕΙΣ (δ, ῆ), qui fait (qui sert de) contre-poids, contre-balancé. || (ὁσὺν) ἀντιβροχόν, le contre-poids l'équilibre.

ΑΝΤΙΑΝΤΙΑΛ

ΑΝΤΑΝΤΗΣ, ἡ (ὁ) καὶ
 ΑΝΤΑΝΤΡΙΑ (ἡ), tisserand.
 ΑΝΥΨΟΝ, Μ. ἀνα, élever; exal-
 ter.

Ανα, ἐπὶ. (ἀρχ. ἀντί) Ἐπάνα.
 ἥ. (εὐχρ. κοιν. ἐνάρθρ.) ἡ ἄνω
 βουλὴ, la chambre haute, la
 chambre des pairs (καὶ εἰς τὴν
 Ἀγγλ. des Lords). ἥ. (καὶ γεω-
 γραφ.) ἡ ἄνω Αἴγυπτος, ἡ ἄνω
 Γερμανία κτλ., la haute É-
 gypte, la haute Allemagne,
 (εἰς δὲ τὴν παλ. γεωγραφ.) la
 Germanie supérieure. ἥ. ὁ ἄ-
 νω Ῥῆνος, le haut Rhin. ἥ.
 ἄνω-κάτω, (φρα.), sens dessus
 -dessous, pêle-mêle. ἥ. κάτω
 ἄνω-κάτω, mettre sens des-
 sus-dessous (en désarroi), dé-
 ranger, bouleverser; faire le
 diable à quatre. ἥ. ἕκαμς ἄ-
 νω κάτω τὴν κἀμάράν μου, vous
 avez dérangé toute ma cham-
 bre. ἥ. εἶνε ἄνω-κάτω, il est
 tout en désordre (en désar-
 roi). ἥ. τὸ πᾶν εἶνε ἄνω-κάτω
 εἰς τὴν πόλιν, tout est en con-
 fusion dans la ville. ἥ. ἕκαμς
 τὸ πᾶν ἄνω κάτω, il a remué
 ciel et terre.

Ανάρεον (τὸ), le haut d'une
 maison.

Ανάσσω (ὁ, ἡ), qui ne cause
 aucune douleur (ou) qui cal-
 me les douleurs, anodin.

Ἀνασθεν, ἐπὶ. d'en haut, de
 haut, par en haut. ἥ. ἄνωθεν
 καὶ ἐξ ἄρκης, φρα. (δημ.) dès
 l'origine. ἥ. τὰ ἄνωθεν (δηλ.
 θεόθεν) δωρήματα, (ὀλγ.), les
 grâces d'en haut.

Ἀνάσσορος (ὁ, ἡ), non sujet à
 périr, indestructible.

Ἀνωμαλία (ἡ), manque d'uni-
 formité, inégalité, θ. irrégu-
 larité, θ. anomalie, θ. ἡ
 τῶν ὁρῶν (τοῦ ἔτους) ἀνωμα-
 λία, l'irrégularité des saisons.
 ἥ. ἐν τῷ βίῳ ὑπάρχουσιν ἀνω-
 μαλῖαι, il y a du haut et du
 bas (des hauts et des bas)
 dans la vie.

Ἀνώμαλος (ὁ, ἡ), qui n'est pas
 uni (uniforme), inégal; (φρα-
 τ.) irrégulier, anomal. ἥ.
 συγγένος ἀνώματος, (φρα. ἡ ἀ-

τακτος), pouls irrégulier (iné-
 gal).

Ἀνωμάλως, ἐπὶ. inégalement;
 irrégulièrement; sans uni-
 formité.

Ἀνόνημος (ὁ, ἡ), qui est sans
 nom ou qui cache son nom,
 anonyme.

Ἀνοήτως, ἐπὶ. sans nom,
 sous le cachet (sous le voile)
 de l'anonyme, anonymement.

Ἀνότατος, π. ον, le plus haut,
 suprême. ἥ. ὁ ἀνότατος ὅρος,
 le maximum.

Ἀνοτάτω, ἐπὶ. au plus haut
 possible.

Ἀνωτάτως, α. ον, qui est au-
 dessus de qc., supérieur.
 ὁ. majeur. ἥ. εἶνε ἀνώτερος
 ἰδιότητος (φιλοδοξίας κτλ.), il
 est au-dessus de l'intérêt (de
 l'ambition etc.). ἥ. δόναμις ἄ-
 νωτέρα, force majeure.

Ἀνωτέρα, ἐπὶ. plus haut; au-
 dessus; (μεν.) ci-dessus, ci-
 devant. ἥ. εἶπομεν ἀνωτέρω,
 nous avons dit plus haut (ci-
 dessus). ἥ. καθὼς εἶπομεν ἄ-
 νωτέρω, comme ci-dessus.

Ἀνοήτως, οἷς (ὁ, ἡ), qui n'
 est bon à rien, qui n'est d'
 aucune utilité, inutile, infruc-
 tueux. ἥ. τὸ ἀνοήτως τῆς ἀ-
 νήτης, l'inutilité de la dé-
 pense.

Ἀνοήτως, ἐπὶ. inutilement,
 infructueusement.

Ἀνοήτως, οἷς (ὁ, ἡ), qui va
 en montant.

Ἀνότατον (τὸ), linteau (d'une
 porte).

Ἀνοήτως, π. ον, (κυρ. λο-
 γαρισμὸς, compte) qui n'a
 pas été appuré.

Ἀνοήτως, π. ον, qu'on ne
 peut décoller ou arracher.

Ἀνοήτως, π. ον, qu'on
 ne peut démêler (débrouiller).

Ἀνοήτως, π. ον, insouci-
 ant, sans souci.

Ἀνοήτως, π. ον, qu'on ne
 peut déraciner (extirper).

Ἀνοήτως, π. ον, qu'on n'
 a pas dévidé.

Ἀνοήτως, π. ον, qui n'
 a pas été péle (écossé, écorcé).

Ἀξία (ἡ), le prix (la valeur) d'

une chose; (μετφ.) mérite.

= Ἀξίωμα, dignité, θ. ἡ
 σωτηρικὴ τοῦ νομίσματος ἀξία,
 la valeur intrinsèque. ἥ.
 σύγγραμμα τοῦτο δὲν εἶνε
 ὡς ἀξίαν, cet ouvrage n'est
 pas sans mérite, il a son prix
 ἥ. κατ' ἀξίαν, (φρα.), = Ἀξίω-
 dignement; convenablement.

Ἀξιόλητος, οἷς (ὁ, ἡ), (κοιν.) π.
 digne d'être aimé, aimable.

Ἀξιόλατος (ὁ, ἡ), ἀρχ., digne
 d'admiration, ἴδε ἔξ Ἀξίωμα-
 nos.

Ἀξιόκοιτος (ὁ, ἡ), digne
 d'être entendu.

Ἀξιόπαινος (ὁ, ἡ), digne d'être
 loué, louable, méritoire.

Ἀξιόρατος (ὁ, ἡ), digne d'être
 aimé.

Ἀξίω (χωρὶς Μ.), valoir; coûter.
 ὁ. (μετφ.) mériter. ἥ. ἔξ-
 ἔξει τιποτέ, il ne vaut rien.
 ἥ. δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, il
 vaut pas la peine, ce n'est
 pas la peine.

Ἀξίω (ἡ), hache, θ. cognée.

Ἀξιοκρίτη (τὴ), ἐργαλ. γεωμ.
 lochet.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), (κοιν.) π.
 digne d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

Ἀξιοκρίτως οἷς (ὁ, ἡ), digne
 d'être pleuré, déplorable.

ble, important, inté-
n, de conséquence. ||
(9. οὐδ.) Αἰσιόλογα, ἐπὶ β.
bien, à merveille, crâne-
bien. §. ἴδε Έξαιρέτως,

ἴπυτος, ος καὶ (κοιν.) η,
qui est à plaindre, digne
e plaint, digne de com-
on, déplorable, pitoya-

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), digne
e félicité, bienheureux.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), capable ou
lat de combattre (de se
uer avec).

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), digne de
e, odieux.

Αἰσίοτης (ἡ), mérite.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), méritoire.

Μνημόσυτος (ὁ, ἡ), digne
re cité, mémorable.

να, Μ. ἄνα, rendre (§ μ.
τὸ. devenir) digne de; ac-
ler (une grace ou comme

grace). ||. ὁ θεὸς δὲν τὸν
να νὰ ἔσται τὴν πατρίδα

Dieu ne lui a pas accordé
revoir sa patrie.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), qui
a remarquer, remarqua-

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), digne de foi
confiance); qui mérite cro-
nce; (ἐπὶ πραγμ.) authen-

ue, ||. μαρτυρία —, témoi-
nge authentique. ||. (ἀφῃ-
μ.) τὸ ἀξιόπιστον, l'authen-

té (d'un fait, d'une nou-
le etc).

Αἰσίοτης, ἐπὶ β. de manière
mériter la confiance.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), qui mérite
ation, digne de punition,
nissable.

Αἰσίοτης (ἡ), représentati-
imposante, θ. dignité, θ.

Αἰσίοτης, θ. considération, θ.

Αἰσίοτης, ος (ὁ, ἡ), conve-
ble; imposant, majestueux,
ne.

Αἰσίοτης, ἐπὶ β. avec digni-
dignement.

Αἰσίοτης, α, ος, digne. §. habile,
pre, capable, bon. ||. εἰν

Αἰσίοτης διὰ τίποτε, il n'est bon
ien. ||. εἰν ἄξιος ἀνταμοιβῆς,

il mérite récompense. ||. εἰν
ἄξιος λύτης, il est à plaindre.

||. ἦμην ἄξιος οὐκ αὐτοῦ μᾶλλον πα-
ρὰ καταχρῆσεως, j'étais plus

à plaindre qu'à blâmer. ||.
εἰν εὐχῆς ἄξιον νὰ., il est à dé-

sirer que. ||. ἄξιος ὁ μισθός
σου! (φρσ. εἰρών.), Dieu vous

bénisse! que le bon Dieu vous
bénisse!

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), qui est à
respecter, digne de respect,
respectable.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), digne de
remarque, notable, remar-
quable.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), recom-
mandable.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), mérite. §.
habileté, θ. capacité, θ. savoir

-faire.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), digne d'hon-
neur (d'estime), honorable,
estimable, digne. ||. εἰν εἰν

καὶ πλέον ἀξιότιμος, il n'en est
que plus à estimer.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), qui mé-
rite punition, punissable.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), qui a du cré-
dit, solvable; qui mérite ou
inspire de la confiance; valo-

ble; mérité; qui est à la hau-
teur (ou) en état (ou) en mé-
sure de, digne, capable, suf-

fisant. ||. ἀνταμοιβῆ ἀξιοχρεως,
récompense méritée. ||. (ἀφῃ-
ρημ.) τὸ ἀξιοχρεων (ἐγγυητοῦ ἢ

ὀφειλέτω), la solvabilité, le cré-
dit. ||. τὸ ἀξιοχρεων τῆς ἐγγυή-
σεως, la solvabilité de la cau-

tion.

Αἰσίοτης, Μ. ἄνα, (ἀρχ.), croire di-
gne ou juste ou convenable,
prétendre; §. daigner. ἴδε ὅ

Αἰσίοτης.

Αἰσίοτης (τὸ), dignité, θ. rang;
autorité, θ. §. emploi, char-
ge, θ. ||. τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίω-

μα, la dignité épiscopale (ou)
de l'épiscopat. ||. τὰ παρὰ στή-

μα τοῦ ἀξιώματος τοῦ, les insi-
gues de sa dignité. 2) (Δο-
γμ. καὶ Φιλοσοφ.) principe

reçu, axiome, maxime, θ. ||. εἰ-
χεν ὅς ἀξίωμα νὰ., il tenait

pour maxime que... ||. εἰναι

ἀξίωμα εἰς τὴν φυσικὴν, c'est
un axiome en physique.

Αἰσίοτης (ὁ), dignitaire; of-
ficier.

Αἰσίοτης, ἐπὶ β. dignement; (μὴ
γεν.) d'une manière digne de.

Αἰσίοτης, εως (ἡ), prétention, θ.
§. demande, θ. sollicitation, θ.

Αἰσίοτης, ος, qui n'es pas
rasé.

Αἰσίοτης, η, ος, (κυρ. ὑπνος,
sommeil) dont on ne peut se
veiller.

Αἰσίοτης, ος (ὁ), essieu; pivot.
§. (μην.) axe.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), digne d'être
chanté (célébré); mémorable;
d'heureuse (de glorieuse etc)

mémoire.

Αἰσίοτης (ὁ), ἀρχ., chante. ||. ὁ
— τοῦ δάσους (τοῦ ἔλατος), (πα-

ρρ. ἢ ἀηδὼν), le chantre des
bois (du printemps).

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), qui n'a pas d'ha-
bitation (de logement), sans
domicile, ἴδε καὶ Ἀνέστιος.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), actif, diligent;
infatigable.

Αἰσίοτης, ἐπὶ β. avec ardeur, sans
relâche.

Αἰσίοτης, ος καὶ (κοιν.) η, ος,
privé des yeux, aveugle.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), sans armes, dés-
armé.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), invisible, im-
perceptible. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἀό-
ρατον τὸν ἀτόμων, l'invisibi-

lité des atomes.

Αἰσίοτης, ἐπὶ β. invisiblement.

Αἰσίοτης (ἡ), modération, θ.
sang-froid.

Αἰσίοτης (ἡ), caractère d'une
chose indéfinie ou indéfinissa-
ble.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), indéfini, indé-

terminé. ||. (οὐδ.) ὁ ἀόριστος (χρό-
νος), Γρμ., le présent indé-

fini.

Αἰσίοτης, ἐπὶ β. d'une manière
indéfinie ou indéterminée, in-

définiment, indéterminément.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), sans odeur, in-
odore.

Αἰσίοτης (ὁ, ἡ), qui n'a pas de
queue, (διδοχτ.) écaudé.

ΑΠΑΡΤΕΙΑ (ή), la manière ou l'action de s'énoncer (de s'exprimer), prononciation, θ. déclamation, θ. débit, prononcé. || μετά την ἀπαγγελίαν της ἀποφάσεως, après la prononciation de la sentence. || ἔχει καλὴν εὐκολον, δὲσκολον, βεβιασμένην κτλ.) ἀπαγγέλλαν, il a la prononciation belle (aisée, vicieuse, embarrassée etc.), il a la déclamation noble (froide, outrée etc.), il a un beau débit (le débit aisé, pénible etc.), il prononce avec grace etc.

ΑΠΑΓΓΕΛΑΝ, ἀγγέλλαν (ὅα), énoncer, s'exprimer; débiter (son rôle, un discours), déclamer; réciter; prononcer (un discours, une harangue, ou un arrêt, une sentence).

ΑΠΑΓΕ, ἐπιπρῶν. Ἀποτρεπτ., si si donc! à Dieu ne plaise!

ΑΠΑΤΟΡΥΞΙΣ, κωσ (ή), prohibition, θ. interdiction, θ. défense, θ.

ΑΠΑΓΟΡΕΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui sert à interdire (à prohiber), prohibitif

ΑΠΑΓΟΡΕΙΑ, Μ. εἶσα, prohiber; interdire, défendre. || (Νμ.) ἀπαγορεύω εἰς τινα τὴν ἐλευθερίαν διαχειρίσιν των καθ' ἑαυτὸν, interdire quelqu'un. || ὁ τοιοῦτοτρόπος ἀπαγορευμένος, interdit. || τὸ κρέας εἰς ἀπαγορευμένον τὴν τεσσαρακοστήν, la viande est défendue en carême. || εἰς ἀπαγορευμένον να., il est défendu de... || οἱ ἱατροὶ τοῦ ἀπηγόρευσαν τὸ κρασί, les médecins lui ont interdit le vin, ἡ καὶ Ἑμπορία.

ΑΠΑΓΩ, Μ. ἀπαγάγω (ὅα), amener; (κωρ.) mener (trainer) au supplice ou en prison.

ΑΠΑΓΩΓΗ (ή), l'action d'amener etc.; (Νμ.) enlèvement (ή) rapt; (Δογμ.) abduction, θ. || ἡ εἰς τὸ ἄτοπον (εἰς τὸ ἀδύνατον) ἀπαγωγή, (Δογμ.), la réduction (à l'impossible). || τὸν ἄφρον ἐκ τὴν ἀδύνατον ἀπαγωγὴν, il le réduisit à l'impossible, il le mit au pied du mur.

ΑΠΑΘΑΝΑΤΙΣ, Μ. ἔσα, immortaliser. || ἀπαθανάτισεν τὸ ὄνομα του, il immortalisa son nom, il a acquit un nom immortel, il s'est immortalisé.

ΑΠΑΘΙΑ (ή), impassibilité, θ. insensibilité, θ. apathie, θ. indifférence, θ. sang-froid. || στοϊκὴ ἀπάθεια, impassibilité stoïque. || τὸ ἀπεκρίθη μετὰ τὴν συνήθη του ἀπάθειαν, il lui a répondu avec son sang-froid ordinaire.

ΑΠΑΘΗΣ, οὔτε (ὁ, ή), impassible; insensible, apathique.

ΑΠΑΘΗΣ, ἐπίρ. sans passion, sans émotion, de sang-froid.

ΑΠΑΙΔΕΥΕΙΑ (ή), défaut d'instruction ou d'éducation, ignorance, θ.

ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΣ (ὁ, ή), qui manque d'instruction (d'éducation), qui n'est pas instruit (bien élevé), ignorant, grossier.

ΑΠΑΙΣΙΟΣ (ὁ, ή), de mauvaise augure, sinistre, fatal; défavorable; désastreux, qui porte malheur.

ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ, κωσ (ή), l'action d'exiger (de réclamer), exigence, θ. prétention, θ.

ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, exigeant. || εἰσθε πολλὰ ἀπαιτητικός, vous êtes bien exigeant.

ΑΠΑΙΤΩ, Μ. ἔσα, exiger; réclamer, appeler; requérir, demander, revendiquer; §. nécessiter; §. prétendre. || αἱ καταχρήσεις αὐτοῦ ἀπαιτοῦσι μεταρρόβωσιν, ces abus appellent une réforme. || ἡ ὑπόθεσις ἀπαιτεῖ ταχύτητα, l'affaire requiert célérité. || τοῦτο ἀπαιτεῖ πολλὴν, μεγάλην σκέψιν, cela demande (mérite) considération (beaucoup de considération). || καθὼς τὸ ἀπαιτήσῃ ἡ περίστασις, selon l'exigence du cas. || ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην ἡλικίαν, il a l'âge requis (compétent). || τὰς ἀπαιτουμένας ὑπὸ τοῦ νόμου διατυπώσεις, les formalités voulues par la loi. || παραχωρήσεις ἀπαιτοῦσαι τὴν διὰ τοῦ νόμου ἐπικύρωσιν, des conces-

sions qui nécessitent la sanction d'une loi.

ΑΠΑΛΛΑΓΗ (ή), délivrance, §. libération, θ. décharge.

ΑΠΑΛΛΑΤΩ, Μ. ἔσα, délivrer, décharger, dégager, débarrasser, défaire, délier, dispenser (ἐπὶ κτημάτων) libérer. || αὐτὸς (ὁ) se tirer d'affaire, tirer, se défaire, se dégager etc. || μεγάλῃς ἀνησυχασίᾳ ἡλλάγη, il fut délivré (il se livra) d'une grande inquiétude.

ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΝΑ, Μ. ἔσα, aliéner.

ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΙΣ, κωσ (ή), aliénation, θ. (Ρμ.) abalienation.

ΑΠΑΛΟΣ, ἡ, ὄν, tendre, mou, (τὸ θηλ.) molle, délicat, doux.

|| ἐξ ἀπαλῶν ὀδόντων, φρονήσεως, des ses plus tendres idées, des son enfance.

ΑΠΑΛΟΤΗΣ, πτωσ (ή), mollesse, délicatesse, θ.

ΑΠΑΛΥΝΩ, Μ. ἔσα (ὅα), rendre mou (délicat), amollir; soupir.

ΑΠΑΝΑΙΧΣΥΝΤΑ, Μ. ἔσα, (δρα) mettre bas toute pudeur (se te honte), avoir toute honte bue.

ΑΠΑΝΘΗΣΙΣ, κωσ (ή), chute de fleurs, deleuraison, θ.

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑ (τὸ), recueil (de nombreux choix), collection.

ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑ (ή), inhumanité, θ. atrocité, θ.

ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΣ (ὁ, ή), inhumain, atroce.

ΑΠΑΝΘΡΩΠΩΣ, ἐπίρ. inhumainement.

ΑΠΑΝΩ, Μ. ἔσα, perdre sa force, défluer.

ΑΠΑΝΤΑΣΘΕΝ, ἐπίρ. = ΠΑΝΑΣΘΕΝ.

ΑΠΑΝΤΕΧΝ (χωρὶς Μ.), γυμναστική, ἀπεκλίσσεται, Προλαοκῶ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ, κωσ (ή), réponse, θ. §. réponse, θ. réplique.

|| εἰς ἀπάντησιν τοῦ γράμματος, en réponse à sa lettre. || εἰς ἐξόχῃ ἀκόμην ἀπάντησις εἰς τὴν ἀναφοράν του, petition n'a pas encore

répondue. || ἡ ἀπάντησις Βουλῆς εἰς τὸν λόγον τοῦ

Μας, l'ad en réponse ne.
 ΑΠΑΝΤΩ, 1
 S. (μνρ.
 quer. || τ
 μοι ἀπάν
 deux fois
 pondu. ||
 ἵνα ἀπαν
 pour fair
 se, pour
 ΑΠΑΝ, ἐπ
 τῆς ἡμῶν
 fois le jo
 χῶν ἀπα
 πλέον, λο
 en train
 plus.
 ΑΠΑΝΠΑ
 tous en
 ΑΠΑΝΠΑ
 ment; s
 ΑΠΑΝΩΝ
 quelque
 (de sol),
 ΑΠΑΝΑΤ
 être trai
 jamais e
 || εἰς νό
 une loi
 ΑΠΑΝΑ
 gression
 φυλάττει
 σχεδόν
 blement
 ΑΠΑΝΑΒ
 ble. || -
 λῶς εἰν
 sonne d
 (καὶ ἀφ
 τοῦ μο
 du mon
 ΑΠΑΝΕ
 prescri
 φάσις
 αἰσιν
 prescri
 τὸ ἀπα
 μάτων
 τὸ de s
 ΑΠΑΝΑ
 est son
 a poin
 τον ἡ
 rien n
 ΑΠΑΝΑ

adresse de la chambre
aise au discours du trô-

Μ. ἴσα, rencontrer.
α.) répondre, répli-
τῷ ἔγραψα δις καὶ δὲν
ντῆς, je lui ai écrit
is, il ne m'a pas ré-
||. (καὶ κατ' ἄλλ. μνμ.)
ντῆς αὐτὰ τὰ ἔξοδα,
ire face à cette dépen-
r en couvrir les frais.
πῶ. une fois. ||. ἀπαξ
ρας (τοῦ ἐνιαυτοῦ), une
jour (l'an). ||. ὅταν ἀρ-
ταὶ νὰ ὁμιλῇ, δὲν παύει
ὅσπου ἑνὲς ἡμέρας, il se met
de parler, il ne finit

ΑΠΑΝΤΕΣ, -ΠΑΝΤΑ, -ΠΑΝΤΑ,
général (en totalité).
απς, ἐπὶ. universelle-
sans distinction.

απς, **Μ. ἴσα**, regarder
chose comme indigne
d'égaler, s'y refuser.
ΑΠΑΝΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui ne peut
transgresser, qu'on ne doit
enfreindre, inviolable.
νόμος ἀπαράβατος, c'est
inviolable.

ΑΠΑΝΤΟΣ, ἐπὶ. sans trans-
n, inviolablement. ||.
απαράβατος τὴν ὑπό-
του, il tient inviola-
sa promesse.

ΑΠΑΝΤΟΣ (ὁ, ἡ), inviola-
τὸ πρόσωπον τοῦ βασι-
απαράβατος, la per-
du roi est inviolable. ||.
απς τὸ ἀπαράβατον
νόμου, l'inviolabilité
marque.

ΑΠΑΝΤΟΣ (ὁ, ἡ), **Νμ.**, im-
ptible. ||. οἱ νόμοι τῆς
αἶνε ἀπαράγραπτοι, les
de la nature sont im-
ptibles. ||. (ὁ ἀφ' ἑρμ.)
ἀγράφτοι τῶν δικαιο-
του, l'imperscriptibili-
des droits.

ΑΠΑΝΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui
s'exemple, dont il n'y
d'exemple. ||. ὁ φόβος
απαράδειγματις, ils
égalait leur crainte.

ΑΠΑΝΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui ne peut

être reçu ou admis, qui n'est
pas de mise, non recevable,
non acceptable, inadmissible.
||. ἡ αἴτησις τοῦ ἐκπρόσθου ἀπα-
ράδεκτος, il a été déclaré non
recevable dans sa demande.
||. τὸ δικαστήριον ἐκήρυξεν ἀπα-
ράδεκτον τὴν ἀναίρεσιν, la cour
a déclaré le pourvoi inadmis-
sible. ||. (καὶ ἀφ' ἑρμ.) τὸ ἀπα-
ράδεκτον τῆς αἰτήσεως του, l'
inadmissibilité de sa deman-
de. ||. οἱ περὶ τοῦ ἀπαράδεκτου
λόγοι, (δικμ.), les fins de non-
recevoir ||. ἐάν οἱ περὶ τοῦ ἀπα-
ράδεκτου λόγοι εὐρεθῶσι βάζου-
μοι, en cas que les fins de non-
recevoir soient trouvées
concluantes.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), inexora-
ble, inflexible; (ἐπὶ πραγμ.)
indispensable, de rigueur, ἴδε
καὶ Ἀσέπτος.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ, ἐπὶ. inexora-
blement; **Σ.** indispensable-
ment.

ΑΠΑΡΑΛΛΑΚΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui est
parfaitement semblable à. ||.
(τὸ πλθ. οὐδ.) **ΑΠΑΡΑΛΛΑΚΤΑ**,
κον. ἀντί-

ΑΠΑΡΑΛΛΑΚΤΟΣ, ἐπὶ. sans au-
cune différence. ||. ἀπαρά-
λκτα καθὼς ἐάν., tout com-
me si...

ΑΠΑΡΑΜΙΑΛΟΣ (ὁ, ἡ), **Αξίετι-**
τος.

ΑΠΑΡΑΛΛΕΥΤΟΣ (ὁ, ἡ), **Απα-**
ράβατος.

ΑΠΑΡΑΣΑΛΗΤΟΣ, ἐπὶ. **Απα-**
ράβης.

ΑΠΑΡΑΤΗΡΤΟΣ (ὁ, ἡ), inaperçu,
inobservé.

ΑΠΑΡΑΤΡΕΠΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui ne
dévie point; qui ne peut être
détourné ou évité; inflexible.
Σ. immuable.

ΑΠΑΡΑΤΡΕΠΤΟΣ, ἐπὶ. sans dé-
viation.

ΑΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΟΣ (ὁ, ἡ), dont l'
empreinte n'est pas altérée,
sincère, vrai; inaltérable.

ΑΠΑΡΕΚΚΛΙΝΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui ne
dévie (de son chemin, de ses
principes etc).

ΑΠΑΡΕΚΚΛΙΝΤΟΣ, ἐπὶ. sans dé-
viation, sans dévier. ||. ἡ κο-
λοῦθρον ἀπαρεκκλιντικῶς τὴν αὐ-

τὴν ὁδὸν (τὰς αὐτὰς ἀρχὰς, ἔκ.),
il a suivi, sans déviation, la
même route (les mêmes prin-
cipes).

ΑΠΑΡΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'
est pas ou qui ne peut être
empêché.

ΑΠΑΡΕΜΠΟΔΙΣΤΑΣ, ἐπὶ. sans
aucun empêchement.

ΑΠΑΡΕΜΒΑΤΟΣ (ὁ, ἡ), ἔνν. ἔγκλις,
(γρμ.), l'infini.

ΑΠΑΡΕΚΚΛΙΝ, **Μ. ἀρεκκλιν**, déplaire,
désagréer. ||. (μς αὐτῶ.) ne
pas agréer, être mécontent
de, désapprouver.

ΑΠΑΡΕΚΚΛΙΝΤΟΣ (ὁ, ἡ), inconsola-
ble, désolé. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.)

ΑΠΑΡΕΚΚΛΙΝΤΑ, ἐπὶ. d'une
manière inconsolable, inconsol-
ablement; amèrement.

ΑΠΑΡΙΘΜΩΣΙΣ, **κος** (ὁ, ἡ), dénom-
brement, énumération, **θ.** re-
censement.

ΑΠΑΡΙΘΜΩ, **Μ. ἴσα**, faire le dé-
nombrement de, dénombrer,
énumérer, recenser.

ΑΠΛΗΘΗΣΙΣ, **κος** (ὁ, ἡ), dénégation,
θ. abnégation, **θ.** désaveu; re-
fus.

ΑΠΑΡΝΟΥΜΑΙ, **Μ. ἀρνηοῦ** (ὁ, ἡ),
nier, dénier; désavouer. **Σ.**
abjurer. **Σ.** faire abnégation;
renoncer à. ||. ἀπαρνούμαι τὴν
φίλιν του, je renonce à son
amitié. ||. ἀπαρνέθη τὸν κό-
σμον, il a renoncé au mon-
de.

ΑΠΑΡΤΙΖΩ, **Μ. ἴζω**, achever;
parfaire; remplir.

ΑΠΑΡΤΙΣΜΟΣ (ὁ), l'action d'ache-
ver, achèvement.

ΑΠΑΡΧΗ (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.),
prémices, **θ.** πλθ.

ΑΠΑΡΧΗ, **ΑΠΑΡΧΗ** (ἀπαρξ, ἀπαρξ),
= **Παρξ**. ||. ἐξ ἄπαντος (ἐνν. τρέ-
πε), (φρσ.), de toute nécessité,
décidément, nécessairement;

pour sûr, à coup sûr; abso-
lument, ἴδε καὶ Ἀσέπτος. ||.
(εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἅπαντα (ἐνν.
πληρῆματα) συγγραφέως, œu-
vres complètes.

ΑΠΑΣΤΡΩ, **η**, **ον**, **κον**. ὁ **Τρ**-
πῶν, ὁ **Αἰολοπῶν**, immon-
de; sale.

ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ, **κος** (ὁ, ἡ), occupa-
tion, **θ.** distraction, **θ.**

ΑΠΑΧΟΛΩ, Μ. ἴσα, occuper ailleurs, détourner (de son occupation), déranger, distraire. || τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα ἀπὸ τοῦ ὅλου τὴν προσοχὴν τοῦ, les objets qui l'entouraient absorbaient entièrement son attention. || τὸν ἀπασχολοῦσιν ὁλόκληρον, ils l'absorbent tout entier. || δὲν θέλω νὰ (φοβοῦμαι μὴ) σὲ ἀπασχολήσω, je ne veux pas (je crains de) vous déranger (vous détourner).

ΑΠΑΤΗΝ, ἀνος (δ), trompeur, imposteur; séducteur; fourbe.

ΑΠΛΗΤ (ή), erreur, θ. illusion, θ. tromperie, θ. duperie, θ. déception, θ. imposture; abus; supercherie. || ἐκβάλλω τινὰ τῆς ἀπάτης, détromper, désabuser.

ΑΠΑΤΗΛΟΣ, ἡ, ὄν, propre à séduire, trompeur, mensonger, illusoire, décevant, fallacieux, imposteur. || χρησμός ἀπατηλός, un oracle imposteur.

ΑΠΛΗΤΟΣ, η, ὄν, qui n'a pas été foulé.

ΑΠΑΤΟΣ, ὄν, qui n'a pas de fond, (qui est) d'une profondeur immense.

ΑΠΑΤΩ, Μ. ἴσα, tromper, décevoir, duper, fourber, induire en erreur, en faire accroire, mettre en défaut, donner (faire prendre) le change à q., en imposer, jouer; abuser; séduire; (ἐμπορ.) frauder. || (μσ. αὐτοῦ) se faire illusion, s'abuser; §. être en défaut, se tromper; errer; prendre le change, se méprendre, se mécompter. || (πδ.) être la dupe de q. || ἡπάτησε τοὺς δανειστάς του, il a fraudé ses créanciers. || ἡπάτησαν πολλοὺς, ils ont fait bien des dupes. || βλέπω ὅτι με ἡπάτησαν, je vois que l'on m'a joué (que je suis joué). || ἡπατήθη (ή) τὸν ἡπάτησαν, il fut (il en a été) la dupe. || ἡ φαντασία του τὸν ἀπατᾷ, son imagination l'abuse. || ἡ μνήμη του τὸν ἀπατᾷ, sa mémoire est sou-

vent en défaut. || εἰς μὴ σὲ ἀπατοῦν οἱ ὑπὸλοι τρόποι του, que ses manières doucereuses ne vous en imposent. || ἂν δὲν ἀπατώμαι, (φρσ.), si je ne me trompe, sauf erreur.

ΑΠΑΤΩ, ὄνος (δ), qui n'a pas (qui n'a point) de père.

ΑΠΑΥΓΑΣΜΑ (τὸ), ἀρχ., reflet.

ΑΠΑΥΔΩ, Μ. ἴσα, être exténué (de fatigue), ἴδε καὶ ΑΠΟΚΛΗΝΩ.

ΑΠΑΥΤΟΣ (δ, ή), καὶ ἐπὶ. -ΠΑΥΤΟΣ, ἴδε ΑΚΑΤΑΠΑΥΤΟΣ, -ΠΑΥΤΟΣ.

ΑΠΑΧΟΣ, ὅς καὶ (κοιν.) η, ὄν, qui n'a pas de l'embonpoint, décharné, maigre.

ΑΠΕΔΩΚΑ, ἀόρ. τοῦ ΑΠΟΔΙΔΩ.

ΑΠΕΘΑΝΩ, ἀόρ. τοῦ ΑΠΟΘΑΝΩ.

ΑΠΕΘΗΚΑ, ἀόρ. τοῦ ΑΠΟΘΕΤΩ (-ΤΙΘΗΜΙ).

ΑΠΕΙΘΙΑ (ή), désobéissance, θ. indocilité, θ. insubordination, θ. mutinerie, θ.

ΑΠΕΙΘΗΣ, ὄν (δ, ή), désobéissant, indocile; insubordonné; mutin.

ΑΠΕΙΘΩ, Μ. ἴσα, ne pas obéir, désobéir.

ΑΠΕΙΚΛΩ, Μ. ἴσα, (ἀρχ.) figurer, représenter; §. assimiler. 2) (κοιν.) ἀντὶ ΚΑΤΑΛΛΑΒΕΛΩ.

ΑΠΕΙΚΟΝΙΖΩ, Μ. ἴσα, représenter; dessiner d'après un modèle.

ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΜΑ (τὸ), objet représenté, image, effigie, θ.

ΑΠΕΙΛΩ (ή), menace, θ. parole menaçante, θ. §. (βτρ.) commination, θ.

ΑΠΕΙΛΗΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, menaçant. §. (Νρ.) comminatoire.

ΑΠΕΙΛΗΤΙΚΩΣ, ἐπὶ. d'un ton (d'un air) menaçant.

ΑΠΕΙΛΩ, Μ. ἴσα, faire des menaces, menacer.

ΑΠΕΙΜΙ, ἀρχ. ἀντὶ Αἰμία, Εἰμαι ἀπών, être absent. || (κοιν. εὐχρ. μόνον ἡ μυχ.) Απῆν, ὄν, absent.

ΑΠΕΙΡΑΓΑΘΟΣ (δ, ή), infiniment bon.

ΑΠΕΙΡΑΓΩΣ (δ, ή), infiniment bon.

ΑΠΕΙΡΑΓΩΣ, ἐπὶ. un nombre

infini de fois, un million fois, mille et mille fois.

ΑΠΕΙΡΑΚΤΟΣ, η, ὄν, qui n'a pas été lésé, sain et sa-

2) (εὐχρ.) innocent, innocent.

ΑΠΕΙΡΙΑ (ή), inexpérience, impéritie, θ. 2) infinité, infini, immensité, θ. ἴδε ΑΠΕΙΡΟΣ.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΚΟΣ (δ, ή), sans ce, qui n'entend pas simple, innocent.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΙΑ (ή), manque de bon goût, igno-

lesse, θ.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΟΣ (δ, ή), qui n'a que d'usages (de délicatesse), ignorant les convenances (les convenances), grossier.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΩΣ, ἐπὶ. sans attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

limité de gens (de personnes), un millier de gens, un mon-

de infini. || ἀπειρα πλούτη, des richesses immenses. || ἔχει ἀπειρον πνεῦμα, il a infiniment d'esprit. || μὴ ἔκαμιν ἀπειρα χάδι, il m'a fait mille tendresses. || ἀπειραις φωναίς, ἴδε ΑΠΕΙΡΑΛΙΣ. || ἔχασα ἀπειρα (ἐνν. χρήματα), j'ai perdu immensément.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΣ, ἡ, ὄν, (μυθ.) infiniment petit, infinitésime, || τὰ ἀπειροτά, les infiniment petits, les parties infinitésimales. || ὁ ὑπολογισμὸς τῶν ἀπειροστών, le calcul des infiniment petits, le calcul infinitésimal.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ (χωρὶς Μ.), ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ple. || (ἀφρημ.) τὸ ἀπρίττον, la simplicité.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

ΑΠΕΙΡΟΤΟΜΑΙ, ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de q.

complices, θ. πλθ. ||. ψάλλει(δια-
βάλλει) ἀποδιδέπνον, chanter (di-
re) complices. ||. ᾠήγεν εἰς τὸ
ἀποδιδέπνον, aller à complices.

ΑΠΟΔΙΗΝΑΙ, Μ. ἄνα, finir de sou-
per.

ΑΠΟΔΕΧΟΜΑΙ, Μ. ΔΕΧΘΗ (ΘΑ), ad-
mettre, accepter, agréer, a-
vouer, approuver.

ΑΠΟΔΗΜΗ, Μ. ἄνα, s'absenter
(s'éloigner) de sa partie; être
ou aller en voyage, voyager.

ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΟΣ, ἢ, ὅς, qui a cou-
tume de voyager. ||. πτηνὰ ἀ-
ποδημητικά, oiseaux passa-
gers ou voyageurs, oiseaux de
passage.

ΑΠΟΔΗΜΙΑ (ἡ), voyage ou sé-
jour à l'étranger.

ΑΠΟΔΙΔΑΘΕΝ (χρὺθ. ἀντ.) Ἀπο-
διδάσθαι (τὸ), le rebui, le
fond du panier. ||. « ὅποιος
διαλέγει, τ' ἀποδιδάσθαι παί-
ρνει, » (παροιμ.), à force de choi-
sir, on prend souvent le pire,
(καὶ συντομώτερον) qui trop
choisit, prend pis.

ΑΠΟΔΙΔΩ, Μ. ἀποδίδω, rendre;
restituer; s'acquitter (de q.
envers q.). §. attribuer; (ἐπὶ
κακοῦ) imputer. ||. ἀποδίδωμι
ταῖς, (φρσ.), rendre la pareil-
le; avoir ou prendre sa revan-
che, se revancher. ||. ἀποδίδωτε
τὰ Καίσαρος Καίσαρι, « (Γρρ.),
rendez à César ce qui appar-
tient à César. ||. τῷ ἀπέδωκα
τὸν χειρετισμόν (τὴν ἐπίσκεψίν)
τοῦ, je lui ai rendu son salut
(sa visite). ||. κατεδικάσθη διὰ
δικαστικῆς ἀποφάσεως νὰ ἀπο-
δώσῃ τὴν ποσότητα καὶ τοὺς τό-
κους, il a été condamné à res-
titution. ||. ὅποιανδήποτε ἐν-
νοίαν κεν ἀποδώσῃ τις εἰς τὰ
τὴν τὴν λέξιν, quelque sens
qu'on attache à ce mot.

ΑΠΟΔΙΟΠΟΝΗΑΙΟΣ, ἢ, ὅς, = Ἀπο-
πονηαῖος.

ΑΠΟΔΙΩ, Μ. ἄνα, chasser loin
ou hors de; bannir, rejeter.

ΑΠΟΔΙΩΣΙΣ, ης (ἡ), l'action de
chasser loin de; banissement.

ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΝ, Μ. ἄνα, désap-
prouver, improuver, réprou-
ver, désavouer, condamner.
||. ἐρχαὶ τὰς ὁδοὺς ἡ θρησκεία

ποδοκιμάζει, les principes que
la morale désavoue.

ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΣΙΑ (ἡ), improbati-
on, θ. réprobation, θ. désap-
probation, θ. désaveu. ||. κρι-
θείσης εὐλόγου τῆς ἀποδοκιμα-
σίας (πληρεφουσίου, δικηγόρου
κτλ.), δίκονμ., si le désaveu
(de l'avoué etc) est déclaré
valable.

ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΟΣ, ἢ, ὅς, qui
marque improbation, qui dés-
approuve, improbateur.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ, ης (ἡ), l'action de
rendre (etc), restitution, θ. ||.
ἡ ἀπόδοσις ἑορτῆς, (Ἑκκλησί-
α), l'octave, θ. le jour de l'octave.

ΑΠΟΔΟΤΕΟΣ, ἢ, ὅς, que l'on
doit rendre (restituer etc.),
restituable.

ΑΠΟΔΟΤΗ (ἡ), l'action d'agréer
(etc), admission, θ. approba-
tion, θ. ||. ἀποδογὴ συναλλαγ-
ματικῆς, acceptation d'une let-
tre de change.

ΑΠΟΔΟΤΗ, Μ. ἄνα, ἀρχ. ἀντὶ Γε-
μνόνος, Ξεγμνόνος, dépouil-
ler; dévêtir. ||. ἀπεδόθη τὸν
παλαιὸν ἄνθρωπον, (Γρρ.), (ἀπ-
έβαλεν ἡ ἀπέμαθε τὰς παλαιὰς
τοῦ ἕξεις), il se dépouilla du
vieil homme.

ΑΠΟΖΗΜΙΩΝ, Μ. ἄνα, endom-
mager, indemniser.

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ, ης (ἡ), dédom-
magement, indemnité, θ. com-
pensation, θ. remboursement.
||. πολιτικαὶ ἀποζημιώσεις,
(Νμ.), réparations civiles. ||.

ἐπὶ ἀποζημιώσει, contre rem-
boursement. ||. πρὸς ἀποζη-
μίωσιν, en compensation, par
compensation.

ΑΠΟΖΩ, Μ. ζῆνα, vivre (subsist-
ter) avec peine, vivre.

ΑΠΟΖΩΝ, οὔτα, ὅς, ἀόρ. τῆς
μτχ. τοῦ ΑΠΟΖΩΝΕΩ.

ΑΠΟΖΩΝΑ, Μ. ἄνα, déifier, di-
viniser.

ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΣ, ἢ, ὅς, qui sert
de réserve. ||. κεφάλαιον ἀπο-
θεματικόν, fond de réserve.
||. ἀποθεματικὸν ταμιεῖον, cais-
se d'épargne.

ΑΠΟΘΕΤΙΚΟΣ, ἢ, ὅς, qui sert
à déposer; qui marque dépo-
sition. ||. (κυρ. ἔργμ.) ἀποθετι-

κὼν, (Γρμτ.), verbe déponent
ΑΠΟΘΕΤΙΖΩ, ης (ἡ), déification
θ. apothéose, θ.

ΑΠΟΘΗΚΕΙΟΣ (ὁ), commis posé
à la garde d'un maga-
sin, garde-magasin, maga-
siner.

ΑΠΟΘΗΚΗ (ἡ), dépôt, magasin.

ΑΠΟΘΝΗΚΟ, Μ. ἀποθνήσκω (ἡ),
être mort, mourir, trépas-
ser, succomber, périr. ||. ἀπ-

θνήσκει (ἀποθνήσκειν) ἀπέθανεν; de qui
est-il mort; ||. ἀπέθανεν ἀ-
ποπληξίαν, il est mort d'une
proplexie. ||. ἀποθνήσκει,
ἐν τῷ ἀποθνήσκειν, il va (il
va) mourir, il s'en va mou-
rant, il se meurt. ||. ὅλοι
ἀπέθανον εἰς τὴν δυστυχίαν
τὴν ἐκτρατείαν, tous ceux qui
succombèrent dans cette ca-
pagne désastreuse. ||. ὅλοι
τὴν θέσιν τοῦ ἀποθανόντος
αὐτοῦ, a eu la charge du mort.

ΑΠΟΙΚΙΑ (ἡ), colonie, θ. ||. ἐπὶ
ματίῳ (συγκροτῶ) ἀποικίαν
formier (établir) une colonie
coloniser (un pays). ||. (εἰς
πλθ.) Ἀποικίαι, (κατ' ἐξοχὴν)
τῶν Εὐρωπαίων εἰς τὴν Ἀμε-
ρικήν καὶ τὰς Ἰνδίας, les
colonies.

ΑΠΟΙΚΟΣ (ὁ, ἡ), colon. ||. οἰκίζω
(κατοικίζω) τόπον =
διδ' ἀποίκων, coloniser un pays
||. ὅδε ἀποίκων συνοικισμός (τοῦ
παι), la colonisation d'un pays.

ΑΠΟΙΚΩ, Μ. ἄνα, aller habiter
une colonie.

ΑΠΟΚΑΘΑΡΣΙΣ, ης (ἡ), ||. ἡ
καθάρσις, la descente de la croix
ΑΠΟΚΑΙΝΟΥΤΗΣ, ἐπὶ, de nou-
veau; (μετφρ.) dévoiler; ré-
véler.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ, ης (ἡ), l'action
de révéler, révélation, θ.

ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἀγ. Ιωάν-
νου, l'Apocalypse de S. Je-
an.

ΑΠΟΚΑΛΩ, Μ. καλέω, (ἀρχ.
donner le nom, appeler, ||. ἡ
καλὴ, (qualifier) de.

ΑΠΟΚΛΗΝ, Μ. κλάνω (ΘΑ), ||. ἡ
ἐκκλῆσις, excéder (exceder, accable,
rassé, brisé, rompu) de
force, n'en pouvoir plus (n'en
avoir) de lassitude, se rendre

succomber à la fatigue. ||. δὲν ἤμπορῶ πλέον, ἀπέκαμα, je ne puis plus, je me rends, je suis rendu; les forces me manquent. ||. αὐτὸ τὸ ἄλογον ἀπέκαμε πλέον, ce cheval n'en peut plus. ||. τί; ἀπέκαμες ἤδη; qu'il vous vous rendez déjà.

Ἀποκαμωδῶς (ὁ), grande lassitude, 0. épuisement, exténuation, 0. abattement, accablement.

Ἀποκατάστασις, εἰς (ἡ), rehabilitation; restitution, 0. ||. ἀποκατάστασις καταδίκου, (δικην.), rehabilitation (d'un condamné), 0. ||. ἀποκατάστασις εἰς διακατοχὴν κτήματος ἢ δικαιώματος (τοῦ ὁποίου ἀπεβλήθη τις ἀδίκως), réintégration, 0. réintégrande, 0.

Ἀποκαταστήναι (κοιν. ἀντὶ Ἀποκαθίστημι), Μ. ἐπὶ, remettre en son premier état, rétablir; restituer, rendre. ||. (μτ.) redevenir. ||. ἀποκαταστήνω πᾶν εἰς τὴν διακατοχὴν κτήματος ἢ δικαιώματος (τοῦ ὁποίου ἀδίκως ἀπεβλήθη), réintégrer quelqu'un (dans la possession d'un bien, dans ses droits, etc).

Ἀποκίμαι (χωρὶς Μ.), être mis en dépôt ou en réserve; (μτφορ.) être dû ou destiné ou réservé à.

Ἀποκεφαλίζω, Μ. ἴσα, couper la tête à q., décapiter, décoller.

Ἀποκεφάλισμα (τὸ), décapitation, 0. décollation, 0.

Ἀποκρίντο (ὁ, ἡ), (ἐν γέν.) proscrit; (ἰδιαιτ.) déchu de ses droits; déshérité.

Ἀποκρίνεις, εἰς (ἡ), abdication (d'un fils etc).

Ἀποκρίνεις, Μ. ἴσα, déclarer quelqu'un déchu de ses droits; (ἰδιαιτ.) abdiquer (son fils).

Ἀποκαρκεῖν, Μ. ἐπὶ, finir de tailler une vigne.

Ἀποκαρκεῖν (ὁ), investissement d'une ville (d'une côte), blocus.

Ἀποκαρκεῖν, ἢ, ὄν, exclu-

Ἀποκαρκεῖν, Μ. κατεῖν, fermer de tous côtés; intercepter l'entrée à, exclure.

Ἀποκαρκεῖν, Μ. ἴσα, exclure d'un héritage, déshériter; exhériter.

Ἀποκαρκεῖν (ὁ, ἡ), exclu de ses droits à l'héritage, déshérité, exhérité.

Ἀποκαρκεῖν, εἰς (ἡ), déshéritation, 0. exhéritation, 0.

Ἀποκοιμίζω, Μ. ἴσα, endormir (κυρ. καὶ μτμ.).

Ἀποκοιμίζω (τὸ), l'action d'endormir.

Ἀποκοιμίζωμαι, Μ. κοιμῶν (ὁ), s'endormir.

Ἀποκοιμῶ (τὸ), κοιν. ὁ Ἀπογαλακτίζω.

Ἀποκοπή (ἡ), (ὁ προσδιορισμὸς τῆς τιμῆς), taux; tarif; abonnement; (ἐπὶ ἐργολαβ.) forfait, prix fait. §. (γρμτ.) re-

tranchement d'une syllabe (à la fin d'un mot). ||. πωλῶ (ἀγοράζω) κατ' ἀποκοπὴν, vendre (acheter) à forfait. ||. συμ-

φωνῶ κατ' ἀποκοπὴν, traiter à forfait (à prix fait). ||. συμφωνῶ νὰ πληρῶνω κατ' ἀποκοπὴν, s'abonner.

Ἀποκόπτω, Μ. κόβω, trancher, retrancher. ||. (συνήθ.) ἀποκόπτω παιδίον (ἀπὸ τοῦ βύζαμα), ἴδε Ἀπογαλακτίζω.

Ἀποκοσκινίζω (τὸ), ἴδε Σκίβαλον.

Ἀποκοτῖλ (ἡ), κοιν. ἡ Τόλμη.

Ἀπόκοτος (ὁ, ἡ), κοιν. ὁ Παράτομος.

Ἀποκοτῶ, Μ. ἴσα, ἴδε Τομῶ, Ἀποτομῶ.

Ἀποκρέψω, Μ. κτεν, faire jours gras, (καὶ κατὰ τοὺς Λατίν.)

faire mardi gras (son mardi gras), faire carême-prenant.

Ἀποκρέψω καὶ (κοιν.)

Ἀποκρῖνῃ (ἡ), les jours gras, le carnaval; (ἰδιαιτ.) carême-prenant, le jour du carême-prenant. ||. ἡ κυριακὴ τῆς ἀποκρῖω, le dimanche gras.

Ἀποκρῖνμος (ὁ, ἡ), coupé en précipice, escarpé.

Ἀποκρίνομαι, Μ. ἀποκρίσθω (ὁ), répondre; repartir; répli-

quer; riposter. ||. Ἐν μὲ ὁμολή-

σῃ περὶ τοῦτου ἡξεύρω τί νὰ τὸν ἀποκρίθω, s'il m'en parle, je saurai bien que lui repartir.

||. δὲν ὑποφέρει νὰ τὸν ἀποκρίνωμαι, il ne souffre pas qu'on lui réplique. ||. δὲν θέλω ὑπηρέτην νὰ ἀποκρίνεται, je ne veux point d'un valet qui répond.

Ἀποκρίσις, εἰς (ἡ), réponse, 0. réplique; 0. repartie, 0. riposte, 0.

Ἀποκριτικὸς, ἢ, ὄν, qui se dit en réponse, qui sert de réponse. ||. ἀποκριτικὸν (ἐν γράμμα), réponse, 0. ||. ἔλαβα τὸ ἀποκριτικὸν σας, j'ai reçu votre réponse.

Ἀποκρούει, εἰς (ἡ), l'action de repousser; répulsion, 0.

Ἀποκρύβω, Μ. κρύβω, repousser.

Ἀποκρύβω (ὁ, ἡ), secret; caché, occulte.

Ἀποκτήσις, εἰς (ἡ), acquisition, 0.

Ἀποκτῶ, Μ. ἴσα, acquérir, s'acquérir; (μτμ.) contracter. ||. ἀπέκτησε συνήθειαν, il con-

tracta une habitude. ||. προσπαθεῖ ν' ἀποκτήσῃ ὑπόληψιν, il travaille à se faire une réputation. ||. τὸ κρασί τοῦτο ἀποκτᾷ δύναμιν, ce vin acquiert de la force (καὶ ἀπλ.) ac-

quiert. ||. (καὶ ἐπὶ ἀνθρ.) καθ' ἡμέραν ἀποκτᾷ πείραν πραγμάτων (νέας γνώσεις κτλ.), il acquiert tous les jours. ||. ἀπέκτησε γούστον πολλὰ δυσάρεστον, il a contracté un goût fort désagréable.

Ἀπολαύω, Μ. λαίω, (ὁ), jouir d'une chose; obtenir; goûter.

Ἀπολαύσις, εἰς (ἡ), jouissance, 0.

Ἀπολαύω, Μ. λαίω, retirer (une utilité), recueillir (tel fruit ou plaisir ou profit), jouir de.

Ἀπολέμνω (ὁ, ἡ), à qui l'on ne fait ou l'on ne saurait faire la guerre.

Ἀπολεῖν, Μ. ἴσα, changer en pierre, pétrifier.

Ἀπολεῖν (τὸ), concrétion pierreuse, 0. pétrification, 0.

Απολίσεις, εως (ή), changement en pierre, pétrification, 0. 2) = Απολίσιμα.

Απολιρκήτος (δ, ή), qui n'est pas ou ne saurait être assiégé.

Απολις, ιαος (δ, ή), qui est sans ville (sans patrie), qui n'a ni feu ni lieu.

Απολιττος, ος και (κοιν.) η, ον, non policé; impoli, incivil.

Απολάττω, M. ολέω, (ἀρχ.), perdre. || (ἀντὶ τοῦ) périr, ἴδε Χάνα. || (ἐν) κυρ. εἰς τὸν μ.σ. πρὶν.) Απολάλαμεν, (φρσ.), nous sommes perdus. || (καὶ κατὰ μτχ.) τὸ ἀπολάλως πρόβατον, « Γρω. », la brebis égarée.

Απολάω, M. λίσω, κοιν. ἀντὶ Απολάω.

Απολογητικός, ἄ, ον, qui sert d'apologie, qui se dit ou est écrit en réponse à, apologétique. || ὁ Τερτυλλιανὸς εἰς τὸν Απολογητικὸν (ἐνν. λόγον) του, Tertullien, dans son Apologétique.

Απολογία (ή), défense, 0. justification, 0. excuse, 0. apologie, 0.

Απολογισμός (δ), ἀρχ. compte rendu.

Απολογόμαι, M. λογιόω (02), alléguer (faire valoir) une excuse, se justifier, faire l'apologie de.

Απολάττω, εως (ή), l'action de lâcher (de détacher, d'élargir etc.), élargissement (d'un détenu); révocation (d'une ordonnance), 0. sortie, 0. (ἐκκλήση) absolution. || τὸ περὶ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ὑπουργοῦ διάταγμα, l'ordonnance prononçant la révocation du ministre. || (ἐκκλήση) ἡ ἀπόλυσις τῆς λειτουργίας, l'ite missa est. || ὁ ἱερεὺς ἔκαμεν ἀπόλυσιν, le prêtre a dit l'ite missa est.

Απόλυτος (δ, ή), absolu. || γενικὴ ἀπόλυτος, (γρμτ.), génitif absolu.

Απολύτως, ἐντὶ, d'une manière absolue, absolument.

Απολάω, M. λίσω, laisser aller ou partir, lâcher; détacher.

§. (μτμ.) déclarer quitte, absoudre; dégager, délier (d'un serment, d'une obligation etc.). || ἀπολύω τῆς φυλακῆς, élargir, relâcher, (δικονμ.) relaxer. || ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας, il fut renvoyé. || τὰς ἀπέλυσαν ἑλκας, on les a toutes laissées aller.

Απομάκρυνσις, εως (ή), l'action d'éloigner ou de s'éloigner, éloignement.

Απομακρύνω, μακρύνω (02), éloigner, écarter; faire retirer.

Απομασάλλω, M. μάω (02), désapprendre.

Απόμαχος (δ), mis hors de combat; incapable de servir (de porter les armes), invalide. || τὸ κατὰ κράτος τῶν Απομάχων (ἐν Παρισίοις), l'hôtel des Invalides, (καὶ ἀπλ. εἰς τὸ πλ.) les Invalides.

Απομεινάριον (τὸ), = Πρίστεινμα, Δεινάνον, restie. || ἀπομεινάριον ὑφάσματος, coupon.

Απομένω, M. μένω (02), κοιν. ἀντὶ Μένω, rester.

Απομεινέμεν, ἐπὶ, après midi, 0. ή ἀρσ. (δικονμ.) de relevée.

Απομίμημα (τὸ), chose imitée (exactement); copie, 0. || τὸ κτίριον τοῦτο εἶνε ἀπομίμημα τοῦ... cet édifice n'est qu'une copie de...; il est copié sur (un tel).

Απομίμησης, εως (ή), imitation (exacte), 0. 2) = Απομίμημα.

Απομίσσος (δ, ή), dont la solde est arriérée (en retard).

Απομνημόνευμα (τὸ), dire ou fait mémorable.

Απομνημονεύω, M. εἶπω, se ressouvenir de, en conserver la mémoire (la réminiscence); citer; mentionner.

Αποναρκόω, M. ἀνα, engourdir.

Απονάρκωσις, εως (ή), torpeur, 0. engourdissement.

Απονεκρόω, M. ἀνα, réduire à l'état de mort.

Απονεκρῶσις, εως (ή), l'état d'un corps mort, (ιστρ.) mortification, 0.

Απονέμα, M. νέμα (02), assigner, attribuer; accorder, conférer.

Απονία (ή), cruauté, 0.

Απονίστομαι, M. ἵνομαι, (ἀρχ.) se laver. || (μόνον εἰς τὴν φρσ.) ἀπονίστομαι τὰς χεῖρας, ἐνέχομαι εἰς ὅ, τι συμβῇ, je lave les mains.

Απόνοια (ή), état d'un homme qui brave toutes les considérations; désespoir.

Απονόμῃ (ή), l'action de conférer (d'accorder etc.).

Απονός, η, ον, κοιν. ὁ Απολής.

Αποσένονα, M. ἄνω, = Απαλλοτρίονα.

Αποσένος, η, ον, tout à l'étranger.

Αποσένωσις, εως (ή), = Απαλλοτρίωσις.

Αποσπρίνω, M. σπρίνω (02), dessécher.

Αποσπασμα, ἐπὶ, pâques ses.

Απόπειρα, ης (ή), essai, tentative. || ἀπόπειρα πρὸς διδασκόν, essai (préliminaire) de conciliation. || ἀπόπειρα κακούργηματος ἢ πλημμελίας, (δικονμ.), tentative de crime ou de délit.

Απονέμω, M. νέμω, laisser aller, congédier; S. renvoyer. || ἀποπέμφθη τῆς ὑπηρεσίας, il fut renvoyé (du service), il fut remercié.

Αποπεράττω, M. ἀνα, conduire à sa fin, amener à bout, achever.

Αποπεράττωσις, εως (ή), achèvement.

Αποπαλίνωσις, εως (ή), aberration, 0. égarement.

Αποπαλάω, M. ἀνα, égare (καὶ μ.σ. ἀντὶ τοῦ) s'égare.

Αποπαλέω, M. παλέω, faire voile, mettre à la voile, par (par mer).

Αποπαληκτικός, ἄ, ον, et sujet à l'état de mort.

Αποπαληκτός (δ, ή), sujet à l'état de mort.

Αποπαληκσία, εως (ή), l'état d'un corps mort, (ιστρ.) mortification, 0.

Αποπαληκσία, M. ἀνα, accuser le s'acquitter du) restant d'une dette.

Αποπαλίνωσις, εως (ή), l'action d'acquitter (de s'acquitter d'une dette, acquittement).

Αποπαλίσω, ος (δ), départ d'un vaisseau.

Αποπαλίσω, τὸ, lavure, 0. rinçure, 0.

Αποπαλίσωσις, εως (ή), refus.

Αποπαλίσωμαι, M. ποιῶ (02), refuser (se refuser à) quelque chose. || ἀποπαλίσωμαι δὲ αὐτοῦ τὴν πληρωμὴν, ἐν γὰρ ἡ κατάσχεσις, sur son refus de payer, il fut procédé à la saisie.

Αποπαλίσωμαι, α, ον, qui sert à écarter ou à détourner (les maux). || (ἐν γρ. μόνοι εἰς τὴν φρσ.) ὁ ἀποπαλίσωμαι (ἀποδοτοματικός) τράγος, (Γρφ.), le bouc émissaire.

Αποπαλίσω, ὅ, ή, ἀρχ. qui se voit de loin.

Αποπαλίσω, M. πρίω, rejeter avec mépris. || ἀπέπτωκε τὴν αἵρεσιν του, il abjura son hérésie.

Αποπαλίσω, ὅ, ή, qui est à l'abri de la dévastation.

Απορία (ή), doute, état d'irrésolution, incertitude, 0. S. question (problématique), 0. S. surprise, 0. étonnement.

Απορία, εως (ή), détresse, 0. ἴδε καὶ Αμυχανία.

Απορία (δ, ή), qui manque de ressource ou de moyens, qui est sans ressource, qui se trouve dans la détresse, pauvre. 2) (ἐπὶ πραγμ.) difficile à résoudre, embarrassant; S. étonnant.

Απορίω, M. ῥίω, découler (dériver) de; S. (κρ. μτφορ.) avoir sa source, émaner.

Απορίωτος (δ, ή), qui ne peut ou ne doit pas se dire, secret, caché, mystérieux. || τὸ ἀπορίωτον τῶν ἐπιστολῶν εἶνε ἀπαράβλαστον, « (Σόντ.) », le secret des lettres est inviolable. || ἐν ἀπορίω, (φρσ.), en secret, sous le sceau du secret. || ὁ ἐξ ἀπορίων, le confidentiel intime.

Απορίω, M. ῥίω, rejeter loin de soi, rejeter, repousser; dédaigner. || (δικονμ.) ἀπορίω τὴν ἀγωγὴν τινος (ὡς μὴ ἔχοντος συμφέρον ἢ δικαίωμα), mettre hors de cour. || ὁ Ἀρείος πάγος ἀπέριψε τὴν περὶ ἀναίρεσως αἵτησιν τοῦ καταδίκου, la cour de cassation a rejeté le pourvoi du condamné. || ἀπορίω ἀπορίωται, un hors de cour.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Απορίωσις, εως (ή), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

lentement (à pas lents), mesurer ses pas.

Αρπορία (ή), = Άναβολή και 2) = Βραδείη.

Αρπονόρ, Μ. ήν, (μτστ.), tirer en longueur, différer, retarder. ||. (οὐδ. αὐτῷ.) traîner en longueur, tarder, ἴδε 3) Ἀρρῶ και Ἀναβάλλω και Βραδείη. ||. ἀργοπόρησ τον ταχυδρόμον, il arrêta (il retarda) le courrier. ||. ἀργοπορεῖ ἡ ὑπόθεσις, l'affaire traîne en longueur.

Αρρὸς, ἡ, ὅς, qui reste sans rien faire, désœuvré; oisieux; oisif; inoccupé. §. (Ἐκκλησι.) interdit, suspens. ||. ὁ ἐπιτοκοπος τὸν ἔκαμαν ἀρρὸν, l'évêque l'a interdit.

Αρρτρανοῖος (ὁ), changeur, banquier.

Αρρρεῖον (τὸ), mine d'argent.

Αρρρεῖον (τὸ), argent; somme (ou) monnaie d'argent.

Αρρροσῖαῖς, οὔς (ὁ, ἡ), argenté, argentin.

Αρρρολορία (ή), perception d'argent.

Αρρρολορῶ, Μ. ήν, ramasser de l'argent; lever des contributions; (μτστ.) mettre à contribution, rançonner.

Αρρρος (ὁ), argent.

Αρρροῖς, ἂ, οὔ, d'argent. ||. τὰ ἀργυρᾶσκαῖν (κυρ. τῆς τοαπέτης), l'argenterie.

Αρρῶ, Μ. ήν, (ἀρχ.) rester oisif (sans rien faire); chômer.

2) (κοιν.) = Ἀρρονόρ, Βραδείη, tarder, se faire attendre.

||. πολλὸ ἀργήσας, vous vous êtes bien fait attendre.

||. ἡ ἐκδίκησις δὲν ἤργησεν, la vengeance ne se fit pas attendre.

||. πολλὰ ἀργήσας νὰ ἔλθης; vous avez bien tardé à venir.

||. ἔν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἀναλάβῃ, il n'y sera pas longtemps à reprendre ses forces.

||. αὐτὰ τὰ δένδρα ἀργοῦν νὰ φυτρώσουν (νὰ μεγαλώσουν), ces arbres sont longs à pousser (à croître).

Αρρῶς, ἐπὶ. lentement.

Αρρῶν, ἐπὶ. (ἀρχ.), de fond en comble; entièrement.

Αρρμάνιος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ne respirant que la guerre, martial.

Αρρριος-Πάρος (ὁ), τὸ ἀκυρωτικὸν δικαστήριον εἰς τὴν Ἑλλάδα, la cour de cassation, la cour suprême, l'Aréopage. ||. αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρρριου-Πάρου, les arrêts de la cour de cassation. ||. εἶνε μέλος τοῦ Ἀρρριου Πάρου, il fait partie de la cour (de cassation).

Αρρριονίτης, οὔ (ὁ), membre de la cour de cassation (de l'Aréopage).

Αρρρς, μέλλ. τοῦ Ἀρρρς.

Αρρρςκία (ή), bon plaisir; goût.

||. κατ' ἀρρρςκειαν, (φρσ.), à plaisir.

Αρρρςκίτομαι, ρ. (ἀρχ.) faire l'agréable (l'aimable), chercher à plaire.

Αρρρςκῶ, Μ. ἀρρρς, paraître bon (convenable), être du goût de q., plaire, complaire, convenir, revenir, agréer.

||. (μσ. πθ. ἡ οὐδ. τρπρσ. με δοτ.) ἔτρε content ou satisfait de, se plaire à, goûter, agréer.

||. με (ἀντὶ μοι) ἀρρρςκει, me plaît, m'agré, me revient, (καὶ μτφορικώτερον) me sourit.

||. δὲν με ἀρρρςκει, ne m'agré pas, il n'est pas de mon goût, me désagré, ἴδε καὶ Ἀναρρρςκῶ.

||. αὐτὴ ἡ οἰκία με ἀρρρςκει, cette maison m'a convenu.

||. με ἀρρρςκει ἡ γνώμη σας, je goûte ce que vous dites.

||. ἡ ἴδεια αὐτῆς τὸν ἤρρςκει, cette idée lui plut (lui sourit).

||. τὸ ὕψος τῆς δὲν με ἀρρρςκει διόλου, son ton ne me convient point (il n'est pas de mon goût).

Αρρρςτὸς, ἡ, ὅς, qui plaît, agréable.

Αρρρςτῆ (ή), vertu, 0.

Αρρρς, ἐπὶ. ἴδε Ἀρρρς.

Αρρρςκῶ, Μ. ήν, κοιν. ἀντὶ Ἀρρρςκῶ.

Αρρρςκῶ (τὸ), κοιν. ἀντὶ Ἀρρρςκῶ.

Αρρρς, ἀρρρς (ὁ), Mars, dieu des combats.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, goutteux.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, goutteux.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, goutteux.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, goutteux.

Αρρρς (τὸ), Γρμ., article ἐκθέτω ἀρρρςρον πρὸς ἀρρρςτικὸν (un fait), l'énoncé articles.

Αρρρςκῶς (ὁ, ἡ), ἀρχ., ἐντὶ ζήλου.

Αρρρςκῶς, ἐπὶ. très clairement d'une manière éclatante.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, qui cerne les nombres (ou) thmétique, numéral.

||. ἡ μνηκῆ (ἐνν. ἐπιστήμη), thmétique.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

||. ἀρρρςκῶς, chiffres, 0.

ἐκ τὸν τῆς ἀριστερᾶς (μερίδος τῆς βουλῆς), il fait partie de la gauche.

Αρρρςκῶς, κειρὸς (ὁ, ἡ), qui se sert de la main gauche, gaucher.

Αρρρςκῶς, ἐπὶ (ὁ), le premier; le plus vaillant.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, exceller (se distinguer) en combattant (par des actions d'éclat, par sa vaillance), ἴδε καὶ Ἀναρρρςκῶς.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, gouvernement aristocratique, aristocratie, 0.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, aristocratie; S. aristocrate.

Αρρρςκῶς, ἐπὶ. aristocratiquement.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, le meilleur (de tous), le plus habile, le plus brave, le premier etc.

||. (τὸ numero 8) N°. ||. μου λῶς (δὲνα) ἀριθμὸς αὐτῆς τῆς μερίδος, il me manque tel mero de ce journal.

||. τὴν ἡμερολογίαν (ἐπιστολήν) με ἀριθμοῦς, écrire une en chiffres.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, (ἀρχ.) = τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

||. ὅλα αἱ οἰκίαι τῆς δού ταύτης εἶνε ἀριθμῶν, toutes les maisons de toutes les numérotées.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

Αρρρςκῶς, ἡ, ὅς, τῶν. 2) (κοιν.) numéral.

εἶνε ἀρρρςκῶς ἡμέραι ποῦ δὲν τὸν εἶδα, il y a beaux jours que je ne l'ai vu.

2) ἴδε Ἰκαλός.

Αρρρςκῶς (ή), δ. genévrier, 0. genévrier (le commun).

Αρρρςκῶς, ἰσος (ή), baie (grain) de genévrier.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, marcher à quatre pattes.

Αρρρςκῶς (ή), κοιν. δ. Ὀρρρςκῶς. ||. μία ἀρρρςκῶς κρομμῖδια, une glorie (un chapellet) d'oignons.

||. ἀρρρςκῶς κλειδιά, un lousseau de clefs.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, tresser, entiler.

Αρρρςκῶς (τὸ), τὸ (Τουρκ.) Δολάπι, armoire, 0. ||. ἀρρρςκῶς με στυρία, commode, 0.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, κοιν. ἀντὶ Ὀρρρςκῶς, armer.

||. ἀρρρςκῶς καράδι, = Ἐρρρςκῶς, armer (équiper, grée, agérer, appareiller) un vaisseau.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, gendarme.

Αρρρςκῶς (τὸ), κοιν. δ. Ὀρρρςκῶς. ||. ἀρρρςκῶς καράδι, = Ἐρρρςκῶς, équipement (d'un vaisseau), armement, grément.

Αρρρςκῶς (τὸ), τὸ (Τουρκ.) Δολάπι, armoire, 0. ||. ἀρρρςκῶς με στυρία, commode, 0.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, κοιν. ἀντὶ Ὀρρρςκῶς, armer.

||. ἀρρρςκῶς καράδι, = Ἐρρρςκῶς, armer (équiper, grée, agérer, appareiller) un vaisseau.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, gendarme.

Αρρρςκῶς (τὸ), τὸ (Τουρκ.) Δολάπι, armoire, 0. ||. ἀρρρςκῶς με στυρία, commode, 0.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, κοιν. ἀντὶ Ὀρρρςκῶς, armer.

||. ἀρρρςκῶς καράδι, = Ἐρρρςκῶς, armer (équiper, grée, agérer, appareiller) un vaisseau.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, gendarme.

Αρρρςκῶς (τὸ), τὸ (Τουρκ.) Δολάπι, armoire, 0. ||. ἀρρρςκῶς με στυρία, commode, 0.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, κοιν. ἀντὶ Ὀρρρςκῶς, armer.

||. ἀρρρςκῶς καράδι, = Ἐρρρςκῶς, armer (équiper, grée, agérer, appareiller) un vaisseau.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, gendarme.

Αρρρςκῶς (τὸ), τὸ (Τουρκ.) Δολάπι, armoire, 0. ||. ἀρρρςκῶς με στυρία, commode, 0.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, κοιν. ἀντὶ Ὀρρρςκῶς, armer.

||. ἀρρρςκῶς καράδι, = Ἐρρρςκῶς, armer (équiper, grée, agérer, appareiller) un vaisseau.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, gendarme.

Αρρρςκῶς (τὸ), τὸ (Τουρκ.) Δολάπι, armoire, 0. ||. ἀρρρςκῶς με στυρία, commode, 0.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, κοιν. ἀντὶ Ὀρρρςκῶς, armer.

||. ἀρρρςκῶς καράδι, = Ἐρρρςκῶς, armer (équiper, grée, agérer, appareiller) un vaisseau.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, gendarme.

Αρρρςκῶς (τὸ), τὸ (Τουρκ.) Δολάπι, armoire, 0. ||. ἀρρρςκῶς με στυρία, commode, 0.

Αρρρςκῶς, Μ. ήν, κοιν. ἀντὶ Ὀρρρςκῶς, armer.

||. ἀρρρςκῶς καράδι, = Ἐρρρςκῶς, armer (équiper, grée, agérer, appareiller) un vaisseau.

tre pas dans les attributions du préfet. || τοῦτο δὲν εἶνε τῆς ἀρμοδιότητος μου, cela n'est pas de ma compétence (de mon ressort.)

Ἀρμόδιος, ἐπὶ δ. d'une manière convenable, convenablement; (Np.) compétemment.

Ἀρμόζω, M. ὀζω, (τρ.πρ.), être convenable (?) à propos, cadrer; seoir, convenir, ἴδε καὶ Ὑπερίστα.

Ἀρμονία (ῆ), accord, harmonie, o. concorde, o. S. correspondance, o. ἴδε καὶ Σύμφοια.

Ἀρμονικός, ἡ, ὄν, harmonieux, harmonique.

Ἀρμός (ὁ), joint, jointure, o.

Ἀρμότης, οἱ (ὁ), gouverneur de ville ou de province (chez les Lacédém.); (σήμερον) le Lord commissaire des îles Ioniennes.

Ἀρνάκι (τὸ), agneau.

Ἀρνακίς, ἰαός (ῆ), peau d'agneau, o; astracan.

Ἀρνησιακία (ῆ), Np. déni de justice.

Ἀρνησις, κες (ῆ), négation, o. dénégation, o. désaveu. || ἀρνησις δικαίωματος, (Np.) ἴδε Ἀρνησιακία. || ἀρνησις ὑπηρεσίας, déni de service. || ἡ—τοῦ Πέτρου, (Γρω.) le reniement de Saint Pierre.

Ἀρνησιόρθετος (ὁ, ῆ), vlg., renégat (κρ. ὁ ἀρνησίουχρηστος).

Ἀρνητικός, ἡ, ὄν, négatif; (Np.) dénégatoire.

Ἀρνητικῶς, ἐπὶ δ. négativement.

Ἀρνί (τὸ), agneau.

Ἀρνιακόν (τὸ), peau d'agneau.

Ἀρνίζιος, ἡ, ὄν, d'agneau.

Ἀρνώτατος (τὸ), φωτ. plan-tain.

Ἀρνοῦμαι, M. Ἀρνοῦ (ὁ), nier; renier; désavouer; disconvenir, s'en défendre; refuser; (Np.) dénier. || δὲν ἔμπορεῖς νὰ ἀρνηθῇς ὅτι με τὸ εἶπες, vous ne sauriez disconvenir de m'avoir dit cela. || νὰ ἀρνηθῇ τὴν ὑπογραφήν του, désavouer son écriture. || ἡ ἀρνηθῇ τὴν θρησκείαν του, il a renié sa religion, ἴδε καὶ Ἐξομνῆσι. || λέγουσιν ὅτι εἶνε ἔγγαμος, ἀλλ' αὐ-

τὸς τὸ ἀρνεῖται διόλου, on dit qu'il est marié, il s'en défend très-fort. || τοῦ ἡρνήθησαν τὴν χάριν τὴν ὁποίαν ἐζήτην, on lui a refusé la grâce qu'il demandait, ἴδε καὶ Ἀποποιῶμαι.

Ἄρον (τὸ), φωτ., pied-de veau, arum.

Ἀρόσιμος (ὁ, ῆ), arable, labou-rable.

Ἀροτήρ, ἡρος (ὁ), ἀρχ., labou-reur, cultivateur.

Ἀροτήρ, M. ἄρα, (ἀρχ.) ἀντὶ Ὀργῶνα, labourer.

Ἀροτροειδής, οἷς (ὁ, ῆ), qui a la forme d'une chartre, ara-triforme.

Ἀροτρον (τὸ), chartrier, o.

Ἀρπαγή (ῆ), enlèvement (fait de vive force), rapt; rapine, o. ravissement. || ἡ—τῆς Προσεφῶνης, l'enlèvement (le ravissement) de Proserpine.

Ἀρπαγμα (τὸ), κοιν. ἡ Ἀρπαγή.

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, γρ. ἀντὶ Ἀρπακτικός ἡ Ἀρπαγ.

Ἀρπάζω, M. ἄρα καὶ ἄρα, pren-dre (ou) saisir avidement, en-lever; (γρ.) agripper, har-per; ravir. || τοῦ ἡρπάσαν τὴν θυγατέρα του, on lui a enlevé sa fille. || ἀρπάζει ὁ, τι ἰδὼν, el-le agrippe tout ce qu'elle voit.

|| τῆς ἀρπαξῆς ἕνα φίλ, il lui déroba un baiser. || ἡ φωτιά ἀρπαξε τὸ ψῆτόν, (τὸ ἔκαυσε), le feu a surpris la viande etc.

Ἀρπατικός, ἡ, ὄν, rapace. || (τὸ πλο. οὐδ.) Ἀρπακτικῶς, ἐπὶ δ. avidement.

Ἀρπάτρα (ῆ), κοιν. (ἀμορφοῦντι καὶ σαρκωιδὲς ἐπικύημα), faux germe, mole, o. (διδάκτ.) su-perfétation, o.

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, rapace; S. ravisseur. || ὁ ἀρπαξὶ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, rapace; S. ravisseur. || ὁ ἀρπαξὶ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, rapace; S. ravisseur. || ὁ ἀρπαξὶ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, rapace; S. ravisseur. || ὁ ἀρπαξὶ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, rapace; S. ravisseur. || ὁ ἀρπαξὶ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, rapace; S. ravisseur. || ὁ ἀρπαξὶ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, rapace; S. ravisseur. || ὁ ἀρπαξὶ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, rapace; S. ravisseur. || ὁ ἀρπαξὶ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, rapace; S. ravisseur. || ὁ ἀρπαξὶ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, rapace; S. ravisseur. || ὁ ἀρπαξὶ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, rapace; S. ravisseur. || ὁ ἀρπαξὶ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, rapace; S. ravisseur. || ὁ ἀρπαξὶ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, rapace; S. ravisseur. || ὁ ἀρπαξὶ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, rapace; S. ravisseur. || ὁ ἀρπαξὶ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

Ἀρπαγός, ἡ, ὄν, rapace; S. ravisseur. || ὁ ἀρπαξὶ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

fiancer (?) de se fiancer, (ε. fiançailles, o.

Ἀρραβανιστική (ῆ), fiancée, cordée, prétendue.

Ἀρραβανιστικός (ὁ), fiancé, cordé, prétendu, futur.

Ἀρραβανός, ἡ, ὄν, qui n'a été cousu.

Ἀρρεν, οὐδ. τοῦ Ἀρρεν.

Ἀρρενιός (ὁ, ῆ), d'une p-sionomie mâle, mâle, vlg.

Ἀρρεν, κνος (ὁ), mâle.

Ἀρρενός (ὁ, ῆ), qui ne sau- être dit (exprimé), indéfini, indicible, inexprimable, l'indéfinissable. || λέγει Ἀρρενός, (il parle) à tort et travers, (il fait) des con-tes, (il dit) des contes d'air, des coquesignes.

Ἀρραβία (ῆ), κοιν. ἡ Νό- malade, (παρδ.) ἡ Ἀρραβία.

Ἀρραβιάρης, ἡ, ὄν, (γρ.) Φιλάρης, malade.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ ἄρραβιός, (παρδ.) καὶ ἄρραβιός. || εἶναι ἄρραβιός, tre malade, souffrir.

Ἀρραβιός, M. ἄρα, κοιν. ἀντὶ ἄρραβιός, tomber (devenir) malade (παρδ.) καὶ Ἀρραβιός.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

Ἀρραβιός, ἡ, ὄν, (γρ.) masculin. || ἡ ἄρραβιός, (il) le mâle (il) de la perdrix. || τὸ ἄρραβιός, le faisan mâle, le faisan.

antique, fait à l'antique; pas-sé de mode, du vieux temps; suranné.

Ἀρχαῖος, ἐπὶ δ. à la manière des anciens; à l'ancienne mo-de, à l'antique.

Ἀρχαιολογία (ῆ), traité (ouvrage) sur les antiquités, archéolo-gie, o.

Ἀρχαιολογικός, ἡ, ὄν, archéo-logique.

Ἀρχαιολόγος (ὁ), antiquaire, archéologue.

Ἀρχαῖος, ἡ, ὄν, antique; an-cien, de vieille (d'ancienne) date. || ἡ Ἀρχαῖος Ἑλληνική (διὰ λέκτος) le Grec ancien (ou) littéral. || εἶνε ἀρχαῖος, il est d'une grande (de la plus haute) antiquité, il est de l'antiquité la plus reculée. || ἀρχαῖος φίλος (τὸ φίλος), amitié (noblesse) de vieille date. || ὁ ἀρχαῖος (κατὰ τὴν ἑλληνικὴν τὸν διορισμὸν), le doyen (d'âge ou d'ancienneté). || εἰς τὸν στρατὸν μεταξὺ δύο ἰσοδύ-μων διατάττει ὁ ἀρχαῖος, dans l'armée, à grade égal, le plus ancien commande. || ἀπ' αὐτῶν ἦδη τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, dès la plus haute an-tiquité, dès les temps les plus reculés.

Ἀρχαῖος, ἡ, ὄν, antique; an-cien, de vieille (d'ancienne) date. || ἡ Ἀρχαῖος Ἑλληνική (διὰ λέκτος) le Grec ancien (ou) littéral. || εἶνε ἀρχαῖος, il est d'une grande (de la plus haute) antiquité, il est de l'antiquité la plus reculée. || ἀρχαῖος φίλος (τὸ φίλος), amitié (noblesse) de vieille date. || ὁ ἀρχαῖος (κατὰ τὴν ἑλληνικὴν τὸν διορισμὸν), le doyen (d'âge ou d'ancienneté). || εἰς τὸν στρατὸν μεταξὺ δύο ἰσοδύ-μων διατάττει ὁ ἀρχαῖος, dans l'armée, à grade égal, le plus ancien commande. || ἀπ' αὐτῶν ἦδη τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, dès la plus haute an-tiquité, dès les temps les plus reculés.

Ἀρχαῖος, ἡ, ὄν, antique; an-cien, de vieille (d'ancienne) date. || ἡ Ἀρχαῖος Ἑλληνική (διὰ λέκτος) le Grec ancien (ou) littéral. || εἶνε ἀρχαῖος, il est d'une grande (de la plus haute) antiquité, il est de l'antiquité la plus reculée. || ἀρχαῖος φίλος (τὸ φίλος), amitié (noblesse) de vieille date. || ὁ ἀρχαῖος (κατὰ τὴν ἑλληνικὴν τὸν διορισμὸν), le doyen (d'âge ou d'ancienneté). || εἰς τὸν στρατὸν μεταξὺ δύο ἰσοδύ-μων διατάττει ὁ ἀρχαῖος, dans l'armée, à grade égal, le plus ancien commande. || ἀπ' αὐτῶν ἦδη τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, dès la plus haute an-tiquité, dès les temps les plus reculés.

Ἀρχαῖος, ἡ, ὄν, antique; an-cien, de vieille (d'ancienne) date. || ἡ Ἀρχαῖος Ἑλληνική (διὰ λέκτος) le Grec ancien (ou) littéral. || εἶνε ἀρχαῖος, il est d'une grande (de la plus haute) antiquité, il est de l'antiquité la plus reculée. || ἀρχαῖος φίλος (τὸ φίλος), amitié (noblesse) de vieille date. || ὁ ἀρχαῖος (κατὰ τὴν ἑλληνικὴν τὸν διορισμὸν), le doyen (d'âge ou d'ancienneté). || εἰς τὸν στρατὸν μεταξὺ δύο ἰσοδύ-μων διατάττει ὁ ἀρχαῖος, dans l'armée, à grade égal, le plus ancien commande. || ἀπ' αὐτῶν ἦδη τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, dès la plus haute an-tiquité, dès les temps les plus reculés.

||. και διατ' δέν μοι τὸ εἶπε ἀρχήτερα; et pourquoi vous ne me l'avez pas dit plus tôt? **Αρχίατρος** (ὁ), premier médecin, médecin en chef.

Αρχιγραμματεῖς, ἐπὶ (ὁ), secrétaire en chef; archichancelier.

Αρχιδιάκονος (ὁ), (ἐκκλησ.), archidiacone.

Αρχία (τὸ), χυδ. ἀντ' Ὁρχία-
ον, ὁποκορ. τοῦ Ὁρχισ.

Αρχιεπισκοπή (ἡ), archevêché.

Αρχιεπισκοπικός, ἡ, ὄν, archi-
épiscopal.

Αρχιεπίσκοπος (ὁ), archevêque.

||. (ὁ — Λακεδαιμόνιος) εἶχε (τό-
πους) ἐπισκόπους, il avait tant
de suffragans.

Αρχιερατὴν, **Μ. εἶς**, devenir
prélat (archevêque), s'élever
aux grandes dignités de l'E-
glise. §. tenir le siège épisco-
pal, siéger. ||. ἀρχιεράτεις
τόσους χρόνους, il siégea tant
d'années.

Αρχιερατικός, ἡ, ὄν, qui ap-
partient à un prélat (etc);
pontifical. ||. (ὁὐσ.) τὸ ἀρχιε-
ρατικὸν (βιβλίον περιέχον τὸ
μέρος τῆς λειτουργίας τὸ ἐκτε-
λούμενον ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως),
le pontifical. ||. (πλῆ.) ἀρχιε-
ρατικά (ἄμφια), les ornements
pontificaux.

Αρχιερατικός, ἐπὶ. pontifica-
lement.

Αρχιερεὺς, ἐπὶ (ὁ), prélat, évê-
que, archevêque. ||. ὁ μέγας
(ὁ ἄκρος) ἀρχιερεὺς, le grand
(le souverain) pontife.

Αρχιερατὴν (ἡ), dignité d'un
prélat (d'un évêque); pontifi-
cat.

Αρχίζω, **Μ. ἰζω**, κοιν. ἀντ' Ἀρ-
χομαι, commencer; entamer
(une affaire, un discours etc);
se mettre (se prendre) à. ||.
ἀρχίζω δουλεῖν, se mettre à
travailler. ||. ἀρχισε νὰ γελᾷ (νὰ
φονάζει), il se mit à rire (à
crier). ||. ἀρχισε νὰ κλαίει, il
se prit à pleurer. ||. ἀρχισε
μὲ τὰ ὅλα του νὰ σπουδάζει, il
s'est mis tout de bon à étu-
dier. ||. θεέ μου! εἰ πληττικὸς
εἶνε, ὅταν ἀρχιστ'! Dieu! qu'il

est assomant, quand il s'y
met! ||. ἀρχίζω νὰ ψάλλω (νὰ
τραγουδῶ), entonner (un hy-
mne). ||. ἀρχίζω τὸν πόλεμον,
engager le combat. ||. ἀρχισε
νὰ βρέχει (νὰ φέγγει) ὅταν ἀνε-
χωρήσαμεν, il commençait à
pleuvoir (à faire jour) quand
nous partîmes. ||. πότε ἀρχί-
ζουν (μετὰ τὰς διακοπὰς) τὰ
γυμνάσια; quand est-ce que
les collèges rentrent. ||. ἐνίστε
λείπει εἰς τὸ Γαλλί. ἐφυγε
κατεντροπισσάμενος, καὶ ἤρπτε
ἀρχισαμεν νὰ γελῶμεν, il s'é-
loigna tout honteux, et nous
de rire. ||. (ἡ ἀπολ.) πόθεν ἀρ-
χισεν ἡ φιλονεικία; par où la
dispute a-t-elle commencée?

||. μόλις ἀρχισαν, on ne fait
que de commencer. ||. ἀρχι-
νώντας ἀπὸ σήμερον, à partir
d'aujourd'hui.

Αρχισάλαμπόλος (ὁ), grand
chambellan.

Αρχισαυτοφύλαξ, **ἀκος** (ὁ),
architrésorier.

Αρχικατεβλήριος (ὁ), archi-
chancelier.

Αρχικός, ἡ, ὄν, propre au (ou
fait pour le) commandement.
||. τὸ ἀρχικόν, le ton de com-
mandement; l'art de commander.
2) le premier (en or-
dre), primitif, primordial. ||.
ἡ ἀρχικὴ αἰτία, la première
cause, le principe, le premier
principe. §. τὰ ἀρχικά στοι-
χεῖα (ὀνόματος λέξεως), les let-
tres initiales, ἴδε καὶ Ἀρχι-
κός.

Αρχιστῆς, οἱ (ὁ), chef de bri-
gands, chef de bande.

Αρχιστῆς (ὁ), maître-cui-
sinier, chef (écuyer) de cui-
sine.

Αρχιμαντῆς, οἱ (ὁ), supé-
rieur d'un couvent, abbé,
archimandrite. ||. ἀρχιμανδρί-
της τῆς αὐλῆς, chapelain. ||.
ἀρχιμανδρίτης στρατοῦ, aumô-
nier. ||. (κατὰ προσφών.) ἄγιε
ἀρχιμανδρίτα, Monsieur l'ab-
bé.

Αρχιμηνιά (ἡ), ἴδε Πρωτομηνιά.

Αρχισ, **Μ. ἰζω**, = Ἀρχίζω.

Αρχιπειρατής, οἱ (ὁ), chef
pirates.

Αρχιπέλαγος, οἱ (τὸ), ἀρχι-
pel.

Αρχιστρατηγία (ἡ), charge
(dignité) du général en chef
commandement en chef d'ar-
mée.

Αρχιστράτηγος (ὁ), général
en chef; généralissime.

Αρχιτεκτονικός, ἡ, ὄν, d'ar-
chitecte (ou) d'architecture;
chitectonique. ||. ἀρχιτεκ-
τονική (ἐνν. τέχνη), l'art ar-
chitectonique, l'architecture.

Αρχιτέκτων, οἱ (ὁ), consti-
tuteur en chef; architecte.

Αρχικρομὶ (ἡ), ἴδε Πρωτοκρο-
μιά.

Αρχογαίτης, οἱ καὶ
Αρχογαίτης (ὁ), ἀρχ. qui
guc avidement les places
(dignités), (δημ.) grippés
ces.

Αρχομαι, **Μ. Ἀρχομαι**, ἀρχ.
εἰ Ἀρχίζω, faire quelque
etc; débiter; (ἐπὶ ἀφύρ-
πικός) prendre naissance.
τῷ ἐδόθη προθεσμία τριῶν
νῶν ἀρχομένων ἀπὸ (τῆς
ἐποχῆς), on lui a donné
mois, qui courent à partir
(telle époque).

Αρχοντία (ἡ), κοιν. τὸ Ἀρχ.
(ἀρχοντος).

Αρχοντικός, ἡ, ὄν, qui ap-
tient (ou) qui convient à
homme de condition.

Αρχοντισσα, ἡ (ἡ), femme
qualité (de condition)
grande dame.

Αρχοντολόγι (τὸ), la nobles-
ou la magistrature, les
sonnes de qualité (de con-
dition, de distinction etc).

Αρχοντοποίηση (τὸ), en-
famille.

Αρχω, **Μ. Ἀρχω**, ἀρχ. ἀντ'
ζω, βροτίζω, commander
gouverner. ||. εἶνε γενν.
νὰ ἀρχω, il est né pour
mander. ||. οὐδέεις, εἰς
ἀρχων, εὐεθέρος, (Γενν.)
n'est libre qui ne se com-
de.

Αρχων, οἱ (ὁ), κυρ.

τοῦ Ἀρχω. ||. (ὁς οὐα.) chef;
magistrat. §. homme de qua-
lité (de distinction etc), grand
seigneur, grand personnage.

||. ὁ — τοῦ σκεπτός, (Γερρ. ὁ
ἀάδολος), le prince des téné-
bres. 2) κοιν. ἀντ' Παοίσιος.

Αρχω (τὸ), épice; aromate;
arome; (Γερρ.) onguent. ||.
σκευάζω (ἀνακατόνω) με ἀρωμα-
τα, aromatiser. ||. ἡ δὲ ἀρωμα-
τιαν σύνθεσις (σκευασία), aro-
matization.

Αρωματίζω, **Μ. ἰζω**, (ἀρχ.) a-
voir une odeur (un goût) aro-
matique.

Αρωματικός, ἡ, ὄν, aromati-
que; embaumé, odorant. ||.
κίλινθος —, roseau odorant,
acore.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu! ||. ἄς μοι
ἦτον συγχωρημένον! que ne
m'est-il permis.

Αρ, μέρ. Παρακλ. que. ||. ἄς
εἴθρ, qu'il vienne. ||. ἄς εἴναι,
soit. ||. ἄς υποθέσωμεν, sup-
posons. ||. ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀ-
ρίστου, qu'il fasse ce qu'il lui
plaira. 2) Εὐκτ. ἄς ἤμην,
que je n'étais! ||. ἄς ἤρχομην,
que n'étais-je venu!

conserve sans corruption. || εἰς τινὰς γαίαις τὰ σώματα διαμένουν πολλὸν χρόνον ἀσχητὰ, il y a des terres où les corps se conservent longtemps sans corruption.

Ἀσθενία (ἡ), maladie, 0. infirmité, 0. ἰδε καὶ Ἀσθενία.

Ἀσθενής, οὗτος (ὁ, ἡ), ἰδε Ἀδύνατος, faible. || «τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής,» ἰδε Προσμός. || ἀσθενής συνειδήσεως, conscience délicate. || ἀπό τινος ἡμερῶν εἰς πολλὰ ἀσθενής, depuis quelques jours il est très-souffrant. 2) (συν-χρ.) malade; infirme, ἰδε καὶ Ἀσθενία. || καθύστερον ἐμαυρόντο, ὁ ἥχος ἐγένετο βαθυρόν ἀσθενέστερος, à mesure qu'ils s'éloignaient, le bruit allait s'affaiblissant.

Ἀσθενῶ, M. ἴδω, = Ἀσθενία.

Ἀσθμα (τὸ), courte haleine, asthme, (ἐπὶ ἡπ.) pousse, 0.

Ἀσθμαίνω (χωρὶς M.), haleter; être tout essoufflé.

Ἀσθματικός, ἡ, ὄν, asthmatique; (ἐπὶ ἡπ.) pouffé.

Ἀστικός, ἡ, ὄν, qui n'a pas été applani ou arrangé; inégal, ἰδε καὶ Ἀστέρισις.

Ἀστικός καὶ

Ἀσιατικός, ἡ, ὄν, original d'Asie; oriental. || ὕψος Ἀσιατικόν, style oriental. || εἰκάμαραι ἥσαν στρωμέναι (ἐπὶ τῷ) ἀσιατικώτερον, les chambres étaient meublées à l'oriental. || οἱ Ἀσιανοί, les Orientaux.

Ἀστία (ἡ), δίδωκε, inanition, ἰδε καὶ Ἀστροφία.

Ἀσκαλίστος, ἡ, ὄν, qui n'est pas bêche ou sarclé.

Ἀσκανάλιστος (ὁ, ἡ), qui ne prête pas sa scandale. || διὰ τὸ ἀσκανάλιστον, (φρσ.) pour sauver le scandale.

Ἀσκαπτός, οὗτος καὶ (κοιν.) ἡ, ὄν, qui n'a pas été bêche (foué).

Ἀσκαρμυκτί, ἐπὶ, sans cliquer l'œil, d'un œil fixe, fixement.

Ἀσκαπτός, ἡ, ὄν, qui n'est pas couvert, découvert.

Ἀσκητής, οὗτος (ὁ, ἡ), = Ἀσκήσις, (κυρ. μὲ ἑσπερον κεφα-

λήν), découvert, chapeau bas, tête nue, (ἡ) nu-tête. || εἴκει ἀσκητής, se tenir chapeau bas. || τὸν ὁμιλεῖ ἀσκητής, il lui parle nu-tête (tête nue).

Ἀσκήσις, ηὗ, vie ascétique, 0.

Ἀσκητήριον, M. κῆρα, mener une vie ascétique.

Ἀσκητήριον (τὸ), hermitage ὅς ermitage, ascétique.

Ἀσκήτης, οὗτος (ὁ, ἡ), qui mène une vie ascétique, anachorète.

Ἀσκητικός, ἡ, ὄν, qui concerne la vie ascétique, ascétique.

|| τὰ Ἀσκητικά του Μεγάλου Βασιλείου, les Ascétiques de Saint Basile.

Ἀσκή (τὸ), κοιν. ὁ Ἀσκος.

Ἀσκούρα (ἡ), havresac. || ἡ τῶν κυνηγῶν, gibecière, 0.

Ἀσκομαχτόν (τὸ), ἰδε Ἀσκομαχία.

Ἀσκομαχία, M. ἴδω, ἰδε Ἀσκομαχία.

Ἀσκομος (ὁ, ἡ), sans but; inutile.

Ἀσκόνας, ἐπὶ, sans but; aveuglement; inutilement.

Ἀσκός (ὁ), outre, 0.

Ἀσκῶ, M. ἴδω, (ἀρχ.), dresser, exercer, former; cultiver (un art etc.). || (μσ.) s'exercer (etc.), ἰδε καὶ Ἐσκακῶ.

Ἀσμα (τὸ), chant; || ἄσμα ἐπιθαλάμιον (ἐπὶ τῷ θρόνῳ), chant nuptial (funèbre etc.). || (φρσ.) τὸ ἄσμα τῶν ἁγμάτων, le Cantique des Cantiques.

Ἀσματικός, ἡ, ὄν, chantant.

Ἀσμενος, ἡ, ὄν, (ἀρχ.) μτχ. πθ. τοῦ ἥδωμαι, content. || (συν-νθ.) ἐπὶ, ἀντι-

Ἀσμένως, ἐπὶ, avec plaisir; volontiers.

Ἀσπάζομαι, M. ἀσπασθῶ (0ἶ), embrasser cordialement; saluer. || ἔπειτα ἀσπάσεται τὰς ἁγίας εἰκόνας, ensuite il fait son adoration devant les saintes images.

Ἀσπάλθος (ὁ, ἡ), φ. (ἀκανθ.), aspalathe, barbe-de-Jupiter (ἡ), 0.

Ἀσπαρτός, οὗτος καὶ (κοιν.) ἡ, ὄν, qui n'a pas été ensémené.

Ἀσπασμός (ὁ), salutation, 0. salut; compliment; adieux. ||

μὲ ἐπεφόρεισε νὰ σὰς προσά- ρω τοὺς ἀσπασμούς του, || ἡνι- chargé de vous faire ses compliments. || τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, au dernier adieu, ὁ ἐν Χριστῷ ἀσπασμός, le ser de paix.

Ἀσπασθῆναι, οὗτος (ὁ, ἡ), qui forme d'un bouclier.

Ἀσπασός (ὁ, ἡ), (ἀρχ.) sans che, pur.

Ἀσπίς, ἰδος (ἡ), bouclier. (εἶδος ὄψεως), aspie.

Ἀσπιδκνία (ἡ), dureté d'écœur, 0.

Ἀσπιδκνός, οὗτος καὶ (κοιν.) ὄν, imputoyable, qui n'a d'entrailles.

Ἀσπιδκνίον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ῥόδου), cōtérach, asplenium.

Ἀσπιδκνός (ὁ, ἡ), implacable, réconciliable. || μισός ἀσπιδκνός, une haine implacable.

Ἀσπιδκνός, οὗτος, ennemi juré.

Ἀσπιδκνός, οὗτος (ἀρχ.), ἰδε Ἀσπιδκνός, (τὸν ἀσπιδκνόν), des yeux.

Ἀσπιδκνός, οὗτος καὶ (κοιν.) ἡ, ὄν, qui n'est pas stable, qui n'a point de consistance (de tenue), inconstant, volage. || τὸ ἀσπιδκνόν, ἀντὶ ἡ ἀσπιδκνός. || τὸ ἀσπιδκνόν τῆς τύχης, l'inconstance de la fortune.

Ἀσπιδκνός (ὁ, ἡ), qui n'a ni feu ni lieu.

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), καὶ

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

Ἀσπιδκνός, M. Ἀσπιδκνός (0ἶ), ca-

santeric, 0. facétie, 0. bon mot.

Ἀσπιδκνός (ἡ), ἰδος πολύτ., gi- rasol, asterie.

Ἀσπιδκνός, οὗτος (ὁ, ἡ), πτν. (πθ. τέρ.), autour ἡ butor.

Ἀσπιδκνός (ἡ), asterisque.

Ἀσπιδκνός (ἡ), constellation, 0. || οἱ δώδεκα ἀσπιδκνοὶ οἱ συγκροτοῦντες τὸν Ζωδιακόν, les douze constellations qui composent le Zodiaque.

Ἀσπιδκνός, οὗτος (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une étoile, astéroïde, astéracé.

Ἀσπιδκνός, ἐπὶ, en étoile.

Ἀσπιδκνός, εντος (ἡ), ἀρχ. se- mié d'étoiles, étoile.

Ἀσπιδκνός (τὸ), obser- vatoire.

Ἀσπιδκνός, οὗτος καὶ (κοιν.) ἡ, ὄν, qui n'a pas été couronné.

Ἀσπιδκνός, ἐπος (ἡ), astre, étoile, 0.

Ἀσπιδκνός καὶ Ἀσπιδκνός, ἡ, ὄν, qui n'a pas été passé par les mains du foule.

Ἀσπιδκνός, ἡ, ὄν, qui concerne la cité; civil, civique. || (ἐπὶ ἀνθρ.) qui habite la cité, ci- tadin; (συνδχ.) qui a de l'ur- banité (l'air du grand monde, etc), poli, galant, civil, cour- tois. || τὰ ἀσπιδκνὰ δικαιώματα, droits de cité; droits civiques.

|| τὰ ἀσπιδκνὰ καὶ πολιτικὰ δι- καιώματα, les droits civiques et civils.

Ἀσπιδκνός, οὗτος καὶ (κοιν.) ἡ, ὄν, qui n'est pas paré (orné).

Ἀσπιδκνός (ὁ, ἡ), qui n'aime point ses parents (ou) ses en- fants, qui n'est pas aimant, qui est sans affection, insensible, dur, dénaturé.

Ἀσπιδκνός (ἡ), inconsidération, 0. irréflexion, 0. inconsé- quence, 0. légèreté, 0.

Ἀσπιδκνός, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ Ἀ- πειρίκνους, inconsidéré, ir- réfléchi, étourdi, léger, mal- avisé.

Ἀσπιδκνός (ἡ), faute, 0. erreur, 0. maladresse, 0. 2) (κοιν.) ἀντὶ Ἀσπιδκνός.

Ἀσπιδκνός, M. ἴδω, = Ἀσπιδκνός.

Ἀσπιδκνός, M. ἴδω, = Ἀσπιδκνός.

Ἀσπιδκνός, M. ἴδω, = Ἀσπιδκνός.

Ἀσπιδκνός, M. ἴδω, = Ἀσπιδκνός.

Ἀσπιδκνός, M. ἴδω, = Ἀσπιδκνός.

Ἀσπιδκνός, M. ἴδω, = Ἀσπιδκνός.

Ἀσπιδκνός, M. ἴδω, = Ἀσπιδκνός.

Ἀσπιδκνός, M. ἴδω, = Ἀσπιδκνός.

Ἀσπιδκνός, M. ἴδω, = Ἀσπιδκνός.

Ἀσπιδκνός, M. ἴδω, = Ἀσπιδκνός.

Ἀσπιδκνός, M. ἴδω, = Ἀσπιδκνός.

Ἀσπιδκνός (ἡ), osselet. 2) ἀρχ. ἡ -

Ἀσπιδκνός (ἡ), φ. astragale, fausse reglisse, 0.

Ἀσπιδκνός, ἡ, ὄν, qui n'a pas été exprimé (pressuré) ou passé par la chausse (par le couloir).

Ἀσπιδκνός (ἡ), éclair.

Ἀσπιδκνός, M. ἴδω, faire (lan- cer) des éclairs, éclairer. || ὅλην νύκτα ἀσπιδκνεν, il n'a fait qu'éclairer toute la nuit.

Ἀσπιδκνός, ἡ, ὄν, non torse, (κυρ. ἐπὶ μετὰ) floche.

Ἀσπιδκνός (τὸ), ἐργαλ. ἀσπιδκνός, astrolabe.

Ἀσπιδκνός (ἡ), astrologie, 0.

Ἀσπιδκνός, ἡ, ὄν, astrola- gique.

Ἀσπιδκνός (ἡ), astrologue.

Ἀσπιδκνός (τὸ), εἶδ. ἀνθρ., marguerite, 0. (espèce d') aster, (παρὰ). Ἀσπιδκνός (τὸ),

Ἀσπιδκνός (τὸ), étoile, 0. astre.

Ἀσπιδκνός (ἡ), astronomie, 0.

Ἀσπιδκνός, ἡ, ὄν, astru- nomique.

Ἀσπιδκνός (ἡ), astronome.

Ἀσπιδκνός (τὸ), κοιν. ὁ Ἀσπιδκνός.

Ἀσπιδκνός, ἡ, ὄν, (lit, chambre etc) dégarni sans tapis, sans couverture.

Ἀσπιδκνός, ἡ, ὄν, ἰδε Ἀσπιδκνός.

Ἀσπιδκνός (ἡ), police, 0. || ἡ δη- μοτικὴ ἀσπιδκνός, la police municipale. 2) (συνδχ.) τὸ κατὰστημα, τὸ ἀρχεῖον τοῦ ἀσπιδκνίου les bureaux (la pre- fecture) de la police, la poli- ce. || τὸν ἐμψύσαν (τὸν ἐπρω- κλέσαν) εἰς τὴν ἀσπιδκνίαν, il fut mandé à la police.

Ἀσπιδκνός, ἡ, ὄν, relatif à (qui concerne) la police. || ὑπὸ (διὰ τῆς) ἀσπιδκνίας ἐπι- τήρησιν, sous la surveillance de la haute police. || ἀσπιδκνική (ἀσπιδκνικὴ διατίκσις) παράβασις, contravention de police. || ἀσπιδκνικὴ ποινὴ, (Νμ.), peine de police.

Ἀσπιδκνός (ἡ), préfet (ἡ) com- missaire de police, (καὶ ἀπλ.) commissaire.

ΑΣΥΓΓΡΑΤΟΣ (δ, η), ἀρχ. ἀντὶ Ἀσυγγράφτος.

ΑΣΥΓΚΛΑΣΤΟΣ (δ, η), qu'on ne peut s'lier ensemble; S. (συνήθ. μετὰ) ἀντὶ Ἀσυμβίβαστος, inconciliable.

ΑΣΥΓΚΡΙΤΟΣ (δ, η), qui est sans comparaison (hors de comparaison), incomparable.

ΑΣΥΓΚΡΙΤΟΣ, ἐπὶ. sans comparativement, sans (hors de) comparaison.

ΑΣΥΓΓΡΑΤΟΣ, η, ον, qui est en désordre (en négligé).

ΑΣΥΓΓΡΑΤΟΣ (δ, η), qui ne peut s'allier avec un autre, inalliable.

ΑΣΥΓΓΡΑΤΟΣ, ον καὶ (κοιν.) η, ον, impardonnable, inexcusable, irrémissible. || τοῦτο εἶναι καὶ ἀκατανόητον καὶ ἀσυγχώρητον, cela ne peut ni se concevoir ni se pardonner.

ΑΣΥΓΓΡΑΤΟΣ (δ, η), κοιν. ἢ Ἀτέλεια, immunité. θ.

ΑΣΥΓΓΡΑΤΟΣ, η, ον, κοιν. ὁ Ἀτελής, qui jouit d'une immunité.

ΑΣΥΓΓΡΑΤΟΣ (δ, η), qui n'a pas été discuté, indiscuté.

ΑΣΥΓΓΡΑΤΟΣ (δ, η), qui est à l'abri de pillage; inviolable.

ΑΣΥΓΓΡΑΤΟΣ (δ, η), droit d'asile, inviolabilité. θ.

ΑΣΥΓΓΡΑΤΟΣ, ον καὶ (κοιν.) η, ον, = Ἀσύνετος, irréfléchi.

ΑΣΥΓΓΡΑΤΟΣ, ἐπὶ. imprudemment, inconsidérément, sans raisonner.

ΑΣΥΓΓΡΑΤΟΣ, ἀσιν, abri.

ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΣ, ον καὶ (κοιν.) η, ον, qui ne peut s'accorder (s'accommoder), inaccommodable, inaccordable, incompatible, inconciliable, inalliable.

ΑΣΥΜΜΕΤΡΙΑ (δ, η), défaut de symétrie, irrégularité. θ.

ΑΣΥΜΜΕΤΡΟΣ (δ, η), qui n'est pas symétrique (en proportion), disproportionné; irrégulier. || (ἀριθμητ.) ἀριθμὸς ἀσύμμετρος, aliquante (partie). θ.

|| ὁ 2 εἶναι ἀριθμὸς ἀσύμμετρος τοῦ 9, deux est une partie aliquante du neuf, ἴδε Ὑπο-

πάλσιος. S. (Γεωμετρ.) incom-mensurable. || τὸ ἀσύμμετρον δὲ ἐκτάσεων ἢ ποσοτήτων, l'incommensurabilité (de deux lignes ou quantités).

ΑΣΥΜΜΕΤΡΟΣ, ἐπὶ. sans symétrie, sans proportion.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, ον (δ, η), qui est sans pitié, qui n'est pas compatissant, impitoyable.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, ἐπὶ. sans compassion, impitoyablement.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ (δ, η), désavantageux, défavorable.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, ἐπὶ. désavantageusement, défavorablement.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ (δ, η), désaccord, mésintelligence. θ.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ (δ, η), qui n'est d'accord, opposé de sentiment.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ (δ, η), (Γρμτ.), non contracté.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ (δ, η), qui manque de liaison (de connexion), incohérent, disparate, (μτμ.) décomposé. || (ἀφρημ.) τὸ ἀσυμμετρικόν, l'incohérence, le décomposé (du style, des idées).

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ (δ, η), (Γρμτ.), qui n'est pas lié par des conjonctions.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ (δ, η), défaut de conscience, inconscience. θ.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, ον καὶ (κοιν.) η, ον, homme sans conscience, qui n'a plus de remords (de conscience), sur le cœur duquel le remord n'a aucune prise, inconscient.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, ἐπὶ. inconscientement, d'une manière peu consciencieuse.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ (δ, η), ἀρχ. ὁ Ἀνόητος, imprudent, inconsidéré.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, ον (δ, η), inaccoutumé; insolite, inusité; extraordinaire.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, ον καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'est pas fait (accoutumé) à q. 2) = Ἀσυνήθης, inaccoutumé; inusité.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ (δ, η), qui n'est pas constitué.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, ον καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'est pas fait (accoutumé) à q. 2) = Ἀσυνήθης, inaccoutumé; inusité.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ (δ, η), qui n'est pas constitué.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, ἐπὶ. sans aucun

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, ον (δ, η), qui contribue à q., inutile.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ (δ, η), = Ἀσυνήθης, laid, laideur. θ. diffonité. θ.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, M. ἴσα, rendre laid, enlaidir; défigurer; (ἐπὶ πραγμ.) déparer.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, η, ον, laid, vilain, difforme, (ὁπερβολ.) hideux. || δὲν εἶν' ἀσχημὴ δουλειά, δὲν εἶν' ἀσχημον, c'est joli (passablement joli).

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, ον καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'est pas fendu.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ (δ, η), occupation. θ. affaire. θ. S. distraction. || ὕψαι ἀσχολῶν (δ) ἀσχολῶν, il a affaire, il est en affaires.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, M. Ἀσχολῶν (δ), = Ἐνασχολῶμαι, vaquer à, s'occuper de. || ὁ νοῦς δὲν ἡμπορεῖ ν' ἀσχολεῖται πολὺν καιρὸν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον χωρὶς ν' ἐποικίμῃ, l'esprit ne peut s'occuper trop longtemps d'un objet sans se fatiguer. || ἀσχολεῖται εἰς τὸν κήπον του, il s'occupe à son jardin, ἴδε καὶ ΚΑΤΑΤΙΝΟΜΑΙ.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ (δ, η), qui n'a point de corps, incorporel.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, M. ἴσα, être dissipateur (ou) dissolu, vivre en libertin (en débauché); (μετ.) dépenser follement, prodiguer.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ (δ, η), prodigalité. θ. prodigieux. θ. S. dissolution, θ. débauche. θ.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ (δ, η), perdu de débauche, dissolu; prodigue, dissipateur. || ὁ ἄσωςτος (ὁδός), ἔσχατος, l'enfant prodigue.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, ἐπὶ. en dissipateur, en vrai prodigue.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, η, ον, κοιν. ἀντι-ἀσυνήθης, discordant, inconvenant.

ΑΣΥΜΠΛΟΗΣ, ον καὶ (κοιν.) η, ον, dérangé (dans sa conduite), débauché, désordonné; drôle, étourdi; indiscipliné; (ἐπὶ πραγμ.) irrégulier; confus; (ἐπὶ πραγμ.) irrégulier; ataxique. || ἄτακτος δια-

τάξις, ἐπὶ. sans aucun

τάξις, ἐπὶ. sans aucun

τάξις, ἐπὶ. sans aucun

τάξις, ἐπὶ. sans aucun

τάξις, ἐπὶ. sans aucun

τάξις, ἐπὶ. sans aucun

τάξις, ἐπὶ. sans aucun

lation avec indépendamment.

ΑΤΑΞΙΑ, M. αἰσα (ὁ), devenir laid, enlaidir.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), laideur. θ. difformité. θ.

ΑΤΑΞΙΑ, M. ἴσα, rendre laid, enlaidir; défigurer; (ἐπὶ πραγμ.) déparer.

ΑΤΑΞΙΑ, η, ον, laid, vilain, difforme, (ὁπερβολ.) hideux. || δὲν εἶν' ἀσχημὴ δουλειά, δὲν εἶν' ἀσχημον, c'est joli (passablement joli).

ΑΤΑΞΙΑ, ον καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'est pas fendu.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), occupation. θ. affaire. θ. S. distraction. || ὕψαι ἀσχολῶν (δ) ἀσχολῶν, il a affaire, il est en affaires.

ΑΤΑΞΙΑ, M. Ἀταξία (δ), = Ἐναταξίωμαι, vaquer à, s'occuper de. || ὁ νοῦς δὲν ἡμπορεῖ ν' ἀσχολεῖται πολὺν καιρὸν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον χωρὶς ν' ἐποικίμῃ, l'esprit ne peut s'occuper trop longtemps d'un objet sans se fatiguer. || ἀσχολεῖται εἰς τὸν κήπον του, il s'occupe à son jardin, ἴδε καὶ ΚΑΤΑΤΙΝΟΜΑΙ.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui n'a point de corps, incorporel.

ΑΤΑΞΙΑ, M. ἴσα, être dissipateur (ou) dissolu, vivre en libertin (en débauché); (μετ.) dépenser follement, prodiguer.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), prodigalité. θ. prodigieux. θ. S. dissolution, θ. débauche. θ.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), perdu de débauche, dissolu; prodigue, dissipateur. || ὁ ἄσωςτος (ὁδός), ἔσχατος, l'enfant prodigue.

ΑΤΑΞΙΑ, ἐπὶ. en dissipateur, en vrai prodigue.

ΑΤΑΞΙΑ, η, ον, κοιν. ἀντι-ἀσυνήθης, discordant, inconvenant.

ΑΤΑΞΙΑ, ον καὶ (κοιν.) η, ον, dérangé (dans sa conduite), débauché, désordonné; drôle, étourdi; indiscipliné; (ἐπὶ πραγμ.) irrégulier; confus; (ἐπὶ πραγμ.) irrégulier; ataxique. || ἄτακτος δια-

τάξις, ἐπὶ. sans aucun

τάξις, ἐπὶ. sans aucun

τάξις, ἐπὶ. sans aucun

τάξις, ἐπὶ. sans aucun

τάξις, ἐπὶ. sans aucun

τάξις, ἐπὶ. sans aucun

τάξις, ἐπὶ. sans aucun

τάξις, ἐπὶ. sans aucun

γωνία, conduite irrégulière. θ. || (ἀφρημ.) τὸ ἄτακτον τῆς διαγωγῆς του, l'irrégularité de sa conduite.

ΑΤΑΞΙΑ, M. ἴσα, se comporter en étourdi, sortir des bornes de la bienséance; faire du tapage (des bêtises).

ΑΤΑΞΙΑ, ἐπὶ. sans ordre, en désordre; désordonnement; dérèglement; en étourdi; S. confusément, en confusion. || ἐπολέμῳ ἀτάκτως, il se bat-tirent en confusion.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), désordre, désarroi; dérèglement, dérangement; irrégularité. θ. confusion. θ. S. bêtise. θ. écart, incongruité. θ. incartade. θ. S. (ἐπὶ πραγμ.) ataxie. θ. || τὸ πᾶν εἶναι εἰς ἀτάξιν, tout est en confusion (ataxie dans le désarroi, en désarroi).

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui n'est point (ou) qui ne saurait être abaissé (abattu).

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), tranquillité. θ. calme, imperturbabilité. θ. sans-gêne, sang-froid.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui ne se trouble point, calme, tranquille, imperturbable.

ΑΤΑΞΙΑ, ἐπὶ. d'un air calme, de sang-froid, de sens rassis, imperturbablement.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), privé de sépulture.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), ἀρχ. qui ne peut être ému (touché), inexcusable.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui n'est pas entouré de murailles (ou) de remparts.

ΑΤΑΞΙΑ, ον καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'a pas d'enfants.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), privation d'enfants.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), imperfection. θ.

2) dispense (exemption) d'impôt (etc), immunité. θ.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui n'a point de fin, infini, interminable, à perte de vue.

2) inachevé, inexcusable.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui ne réussit pas, qui reste sans effet, infructueux.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui ne réussit pas, qui reste sans effet, infructueux.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui ne réussit pas, qui reste sans effet, infructueux.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui ne réussit pas, qui reste sans effet, infructueux.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui ne réussit pas, qui reste sans effet, infructueux.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), à qui il manque quelque chose, imparfait, incomplet. 2) exempt de charges (d'impôts).

ΑΤΑΞΙΑ, ἐπὶ. imparfaitement.

ΑΤΑΞΙΑ, ον (δ, η), ἀρχ. déplaisant, désagréable, triste.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui manque d'art, fait sans art, travaillé grossièrement.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), ἀρχ. négligé. || τὸ ἀτμηλὲς, le négligé; l'abandon.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), ἀρχ. ἀντὶ Ἀνήμερος, sauvage, farouche, indompté (ou) indomptable.

ΑΤΑΞΙΑ, M. ἴσα, outrager; insulter, couvrir d'ignominie; noter d'infamie, dégrader; (συχνόν.) déshonorer.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), l'action d'outrager (de déshonorer etc).

ΑΤΑΞΙΑ, ον καὶ (κοιν.) η, ον, qui est sans prix, qu'on ne saurait assez estimer, inestimable, ἴδε καὶ Ἀνεκτίμητος.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), déshonneur, ignominie. θ. outrage, affront; fletrissure. θ. infamie. θ. || εἶναι ἀτιμία τὸ νὰ μὴ φυλάττῃ τις τὸν λόγον του, c'est une infamie de manquer à sa parole.

ΑΤΑΞΙΑ, ον καὶ (κοιν.) η, ον, qui est sans honneur, qui manque à l'honneur, perdu d'honneur, infâme, malhon-nête; (ἐπὶ πραγμ.) honteux; déshonnéte, ignominieux.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), impunité. θ.

ΑΤΑΞΙΑ, ἐπὶ. impunément.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), impuni.

ΑΤΑΞΙΑ, ἐπὶ. ignominieusement; S. malhonnêtement.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), ἄν, qui porte infamie, infamant. || ἀτιμολογία, peine infamante.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui n'a pas de fin, infini, interminable, à perte de vue.

2) inachevé, inexcusable.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui ne réussit pas, qui reste sans effet, infructueux.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui ne réussit pas, qui reste sans effet, infructueux.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui ne réussit pas, qui reste sans effet, infructueux.

ΑΤΑΞΙΑ (δ, η), qui ne réussit pas, qui reste sans effet, infructueux.

Ατμόπλοιο (τό), bateau à vapeur (καὶ ἀπλῶς) vapeur.

Ατμός (δ), vapeur, θ.

Ατμοσφαῖρα (ἡ), atmosphère, θ. αἶρ. ἢ ἀτμοσφαῖρα ἦτον ἐν-τελῶς γαληνιώσα, ἀκρά νηνεμία ἐπεκράτει εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, un calme profond regnait dans les airs.

Ατμοσφαιρικός, ἢ, ὄν, qui concerne l'atmosphère, atmosphérique.

Ατόκως (ἔνευ τόκου), ἐπὶ, sans intérêts.

Ατομία (ἡ), manque de courage, timidité, θ.

Ατομος (δ, ἡ), qui manque de courage, timide.

Ατομικός, ἢ, ὄν, individuel.

Ατομικότης (ἡ), individualité, θ.

Ατομικῶς, ἐπὶ, individuelle-ment.

Ατομον (τό), atome; corpuscule; individu; personne, θ. ἢ κατὰ τὸ περὶ ἀτόμων σύστημα φιλοσοφία, la philosophie corpusculaire.

Ατονία (ἡ), langueur, θ. faiblesse, θ. atonie, θ. (διδάκτ.) adynamie, θ.

Ατονός (δ, ἡ), qu'est sans nerf (sans vigueur), qui manque de ressort, faible, languissant; lâche; mou, (τὸ θηλ.) molle; (μυν.) décoloré. ἢ τὸ ὕφος του εἶνε ἄτονον, son style est décoloré.

Ατονῶ, M. ἔνα, devenir faible (atonique); se laisser.

Ατόνημα (τό) καὶ

Ατομία (ἡ), action (ou) parole déplacée, inconvenance, θ. absurdité, θ. incongruité, écart, ἴδε καὶ Αταμία. ἢ νὰ παραβλέψῃ τὰ ἀτομίσματα του, passer par dessus ses écarts.

Ατονός (δ, ἡ), déplacé, inconvenant, absurde, étrange, déraisonnable; (οἰκ. ἐπὶ πραγμ.) saugrenu. ἢ τὸ ἔτοπον, ἀντὶ ἡ ἀτομία, l'inconvenient, l'absurde. ἢ τὸν φέρει εἰς τὴν ἄτοπον ἀπαγωγὴν, réduire son homme à l'absurde. ἢ ὅλων ν' ἀποφύγῃ ἐν ἄτοπον, περιέπε-σιν εἰς ἄλλο, en voulant éviter

un inconvenient, il est tombé dans un autre.

Ατόπως, ἐπὶ, absurdement.

Ατρακτοειδής, οἶς (δ, ἡ), qui ressemble à un fuseau qui en a la forme, (διδάκτ.) fusiforme.

Ατρεπτός (δ, ἡ), qui ne peut être changé, immuable.

Ατριπτός (δ, ἡ), non broyé (ou) frotté. \$. (μυφορ.) non exercé, sans expérience.

Ατρίκος (δ, ἡ), sans poil.

Ατρόμητος (δ, ἡ), intrépide.

Ατροφία (ἡ), atrophie, déperissement (d'un malade à qui la nourriture ne profite pas), inanition, θ. ἢ πάσχω (περί-πλωτος εἰς) ἀτροφίαν, s'atrophier.

Ατριπτός, ος καὶ (κοιν.) η, ὄν, non récolté, non vendangé.

Ατριπτός, η, ὄν, qui n'est pas troué (ou) perforé.

Ατριπτός (δ, ἡ), ἀργ. infatigable. \$. continuel, infini. ἢ (συνήθ.) πόνους ἀτριπτοῦς, à peines infinies.

Ατρατός (δ, ἡ), invulnérable.

Ατρίκτα, M. ἔνα, imiter le style attique, faire des atticismes.

Αττικισμός (δ), atticisme.

Αττικιστής, οἷ (δ), qui imite le style attique, atticiste.

Αττικιστὶ, ἐπὶ, en langue attique.

Αττικός, ἢ, ὄν, attique.

Αττικῶς, ἐπὶ, à la manière attique.

Ατύχημα (τό), = Δυστύχημα, revers, malheur.

Ατυχίς, οἶς (δ, ἡ), qui ne réussit pas, malheureux, infortuné. ἢ εἶναι ἀτυχής, jouer de malheur.

Ατυχία (ἡ), = Δυστυχία, adversité, θ. infortune, θ. malheur.

Αττικός, η, ὄν, κοιν. ἀντὶ Ατρίκας.

Αἰρερινός (δ), κοιν. ὁ (ἀστὴρ) Ἑρσέορος, l'étoile du matin, l'étoile matutine.

Αἶρῦ (ἡ), le point de jour, l'aurore, θ. \$. le grand matin.

Αἶρῶν (τό), κοιν. τὸ ὠδόν, œuf. ἢ ἀγὰ βραστή, (des) œufs à la coque. ἢ τὸ ἐσπράδι τοῦ αὐ-

γού, blanc d'œuf. ἢ ὁ κρήνη (ἡ) τὸ κερνιάδι τοῦ αὐγού, jaune d'œuf. ἢ τὸ ἐσπράδι τοῦ αὐγού ὠμόν, glaire, θ. ἢ αὐγὴ εἰς τὸ σαχάν (ἡ) μετὰ τὸ βόλον (κοιν.) μμάτια, œufs sur plat, des œufs pochés au beurre (noire). ἢ τὸ περιχάλωμα τοῦ αὐγού, la coque. ἢ ἡ λίσ ἐβγήκεν ἀπὸ τοῦ αὐγού, il ne fait que sortir de la coque (de la coquille). ἢ τὰ αὐγὰ τῶν μελισσῶν (τῶν κερνίων κτλ.), le couvain (des abeilles des punaises etc.).

Αἰρομένη (ἡ), ovaire.

Αἰροτάρακον (τό), boutargue.

Αἰροτέφalon (τό), coquille d'œuf, θ. coque, θ.

Αἰροτικός (δ), août. ἢ τὸν αὐγούστο κατὰ μῆνα Αὐγούστου, au mois d'août.

Αἰραμένος, η, ὄν, μυχ. πό. (ἔχρ.) Αἰρόνα, œuvre.

Αἰσάλα (ἡ), audace, θ. rogance, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

Αἰσάλας, οἶς (δ, ἡ), audace, θ. insolence, θ. pertinence, θ. hardiesse, θ.

μὴν ἡ Δικηπότις, Κίριος, maître; seigneur; prince.

Αἰουσία (ἡ), ἀρχ. autorité, θ. ἢ αἱ Γραφικαὶ ῥήσεις ἀποτα-λῶσαι αὐθεντίαν ἐν τοῖς θεολο-γικοῖς, les textes de l'Écriture sont autorité en théologie.

2) (κοιν.) ἀντὶ Ἑρμονία.

Αἰουτικός, ἢ, ὄν, κοιν. ἀντὶ Ἑρμονικός.

Αἰουμῆρον, ἐπὶ, le jour même.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰουμῆρον (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

ἢ. (ὁδ.) courtisan, homme de cour.

Αἰαόρροπος (δ), l'enceinte (d'une cour), θ. clôture, θ. enclos.

Αἰαόρροπος (ἡ), porte d'entrée; grille, θ.

Αἰαός (δ), flûte, θ.

Αἰαός (δ, ἡ), immatériel.

Αἰαός, ἐπὶ, immatériellement.

Αἰαός, M. Αἰαός, (μυθ. καὶ αὐτὸς), croître, accroître, s'accroître; augmenter, s'augmen-ter; grossir; hausser; rehausser; élever; multiplier, peupler. ἢ Ἀδάνεσθε ὅτι πληθύνεσθε, α Γερ., croissez et multipliez. ἢ κἀνὶν ἄλλο ψάρι δὲν αὐξάνει τόσον πολὺ καλῶς ὡς κυπρίνος, il n'y a pas de poisson qui peuple autant que la carpe. ἢ ὑπάρχουσι δυστυχῶς πληθος ἀργῶν προσέχετε μήπως αὐξήσῃτε τὸν ἀριθμὸν των, il y a malheureusement beaucoup de faibles; prenez garde de n'en pas grossir le nombre. ἢ αὐξάνω τὴν τιμὴν τῶν νομισμάτων, rehausser le prix (la valeur) des monnaies, rehausser les monnaies. ἢ ὑδρῶν ἡ τιμὴ τῶν γεννημάτων, le prix des grains est rehaus-sé, ἴδε καὶ Ἀναβαίνει. ἢ αὐξάνω τὰ ἐξοδά μου, monter (ren-forcer) sa dépense. ἢ αὐξάνω τὰ δορίματα (τὸν μισθὸν τῶν στρατ. κτλ.), hausser les im-pôts (la paye du soldat etc.). ἢ νὰ αὐξήσῃ τοὺς μισθοὺς, lever les salaires. ἢ αἱ ἀργαταὶ θέλουν νὰ τοῖς αὐξήσῃ ὁ μισθός, les ouvriers veulent qu'on les augmente. ἢ ἡ κατὰστασις τοῦ αὐξάνει καθ' ἑαυτὴν, sa fortune accroît (s'accroît) tous les jours, ses biens croissent. ἢ τὸ σπράτευμά του ὑδρῶν ὑπὸ πληθους αὐτομολων, son armée s'est grossie d'une foule de transfuges.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

νομισμ.) haussement. \$. (ἐπὶ κτηνῶν κλπ.) croît. \$. (ἐπὶ ὕδρ.) crue, θ. ἢ τὰ γραμμα-τια (τοῦ δημοσίου χρέους) εἶνε εἰς αὐξάνειν, les fonds (les effets publics) sont en hausse (à la hausse). ἢ ἡ αὐξήσις τῆς τιμῆς τῶν νομισμάτων, le re-haussement des monnaies. ἢ τὸ δένδρον (τὸ ζῶον) τοῦτο δὲν ἔλαθεν ἀκόμην ἡλικίας τοῦ αὐ-ξήσαν, cet arbre (cet animal) n'a pas encore pris toute sa croissance (toute sa crue). ἢ ἡ αὐξήσις (τῶν ὕδρων) τοῦ Νε-λου, la crue du Nil.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

Αἰαός, οἶς (δ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané.

πλοῖον κατεποντίσθη αὐτανδρὸν, le vaisseau a péri corps et biens.

Αὐταπλήρησις (ἡ), abnégation de soi-même.

Αὐτάρκεος (ὁ, ἡ), qui est content de soi-même (de sa personne), qui se complait, fat.

Αὐτάρκεια (ἡ), fatuité, θ.

Αὐτάρκεια (ἡ), contentement (de ce qu'on a), modération, θ.

Αὐτάρκης, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτεούσιος (ὁ, ἡ), qui est maître de sa personne (de ses actions), indépendant. || ὁ ἐν-θωπος εἶνε αὐτεούσιος, l'homme a son libre arbitre. || τὸ αὐτεούσιον (τοῦ ἀνθρώπου), le libre arbitre, le franc arbitre.

Αὐτεουσιότης (ἡ), liberté d'agir, indépendance, θ.

Αὐτεουσιεῖς, ἐπὶ. librement, indépendamment, de son gré, de son bon gré.

Αὐτεπάρετος (ὁ, ἡ), qui fait quelque chose de lui-même (d'office, de son autorité privée).

Αὐτεπαρέτατος, ἐπὶ. sans autorisation, sans mission, en son propre et privé nom, d'autorité privée; de son chef; (ἰδίως Νρ.) d'office. || τὸ δικατήριον διώρισεν αὐτεπαγγέλτως συνήγορον τοῦ κατηγορουμένου τὸν (δῆνα), un tel fut nommé d'office avocat de l'accusé.

Αὐτίκοος (ὁ, ἡ), qui a entendu de ses propres oreilles. || μάρτυς, témoin auriculaire.

Αὐτί (τὸ), κοιν. τὸ ὠτίον, oreille, θ. || τὸ σκυλὶ (τὸ ἄλογον) ἔχει ὡμορφα αὐτιά, ce chien (ce cheval) est bien coiffé. || κόπτω τὰ αὐτιά (σκύλου κτ.), es-soriller. || τὰ σκυλιὰ ἐπίασαν τὸν ἀγριόχοιρον ἀπὸ τ' αὐτιά, les chiens ont coiffé le sanglier.

Αὐτοαλήθεια (ἡ), la vérité même.

Αὐτονοῖ, ἐπὶ. (ἀρχ.), au premier assaut; d'emblée.

Αὐτονομία, ἐπὶ. de son gré,

de son bon gré; sans être autorisé.

Αὐτονόμω, οὐκ (ὁ, ἡ), qui agit ou parle d'après sa propre opinion (d'après son sentiment).

Αὐτογράφος (ὁ, ἡ), écrit de la propre main (de l'auteur), autographe. || αὐτόγραφον, manuscrit original; autographe.

Αὐτογραφία (ἡ), fatuité, θ.

Αὐτογραφία (ἡ), contentement (de ce qu'on a), modération, θ.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτογραφία, οὐκ (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

gnité) ou les États d'un empire; empire. || ἡ Βασιλεὺς αὐτοκρατορία, le Bas-Empire.

Αὐτοκρατορικός, ὁ, ὅς, concerne l'empire (ou) l'empereur, impérial. || ἡ Αὐτοκρατορική Αδού (Αδούης) Μεγαλειότης, Sa majesté impériale.

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία, ἡ (ἡ), ὅς, τὸν-

Αὐτοκρατορία (ὁ, ἡ), qui agit ou choisit à sa volonté (à son gré); (πθ.) choisi ou entrepris librement, volontaire; arbitraire.

Αὐτοκρατορία, ἐπὶ. de sa propre volonté, de son gré.

Αὐτοκρατορία, ἐπὶ. en personne.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκρατορία, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας (ὁ, ἡ), qui se recommande de soi-même (de lui-même).

Αὐτοκράτορας, Μ. λέα, parler sans être préparé, improviser, (κρ. ἐπὶ ποιημάτων, κλπ.) faire un impromptu (des impromptus); (ἐπὶ ζωγραφ.) croquer.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. en personne.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτοκράτορας, ὅς (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

de sa propre main), suicide. Αὐτοκράτορας (ὁ, ἡ), qui s'est élu lui-même, (συνήθ.) soi-disant.

Αὐτοκράτορας (ἡ), naturalité, θ.

Αὐτοκράτορας, οὐκ (ὁ), né sur le sol même qu'il habite; habitant originaire du pays, indigène, regnicole, aborigène; naturel.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. tout a fait, entièrement. || αὐτοκράτορας σχολαστικός, un franc pédant. || αὐτοκράτορας ζῶον, un franc animal. || εἶνε ἡ ἀνὰ τὰ (ἡ ἀρετὴ) αὐτοκράτορας, c'est la valeur même. || αὐτὰ εἶνε αὐτοκράτορας σπερμολογίαι, ce sont des purs cancanes, des purs cancanes que tout ça.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας (ἡ), l'action de voir ou d'examiner par ses propres yeux, inspection, θ. autopsie, θ.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοκράτορας, ἐπὶ

στέγος πρέπει. v° ἀφαιρεθῶσι τόσα, sur cette somme il faut distraire (ôter) tant. ||. (Νμ.) ἀφαιρῶ κτήμα ἀπὸ τὴν κατοχὴν τινος, évincer q. (de la possession d'une chose). ||. ἀπὸ τῶν ἐξ ἀφαιρῶν τις δόξα, μένουν τέσσαρα, qui de six ôte deux, reste quatre. ||. ἀφαιρῶ μένων τῶν ἐξόδων, déduction faite des dépenses. ||. (ὁ πρὶ τῆς πλ. μτχ.) ἀφαιρῶμενος, u, on, (ἐπιθετ.), abstrait. ||. ἐννοία ἀφαιρῶμενη, abstraction. Ἀφανής, οἷς (ὁ, ἡ), invisible, caché.

Ἀφανίζω, M. iza, faire périr, perdre, détruire, consumer, anéantir, ruiner, ravager, abîmer, délabrer; dévaster; désoler, infecter. ||. ὁ χρόνος ἀφανίζει τὰ πάντα, le temps détruit tout (consume toutes choses). ||. ὁ σκόρος ἀφανίζει τὸν σίδηρον, la rouille consume le fer. ||. τὸ χαλᾶν ἀφανίζει τὰ ἀμπέλια, la grêle a ravagé (a ruiné) les vignes. ||. τὰ ἀχρεῖα χόρτα τὰ ὅποια ἀφανίζουν τοὺς ἀγρούς μας, les mauvaises herbes qui infectent nos champs. ||. τὰ παῖδια ἀφάνισαν (ἐφαγαν δηλ. ὅλα) τὰ *πωριὰ τοῦ κήπου, les enfants firent main basse sur tous les fruits du jardin. ||. (καὶ καθ' ὑπερβολ.) τὰ κουνούπια (ἢ σκνίπες) μᾶς ἀφάνισαν, les cousins (les moustiques) nous désolaient. ||. ἡ μυγιάς ἀφάνισαν τὸ ἄλογον, les mouches ont désolé le cheval. §. (ἢ μτφορ.) τὰ ἀνόητα ἐξόδα τὸν ἀφάνισαν, ses folles dépenses l'ont perdu (l'ont abîmé, l'ont coulé à fond). ||. αὐτὴ ἡ ἐπιχειρήσις ὅα τὸν ἀφάνισεν, cette entreprise causera sa perte. ||. ἀφανίσθη εἰς τὰ χαρτιά, il s'est ruiné au jeu. ||. ἀφανίζεται εἰς τὰς δίκας, il se consume en procès. ||. αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἀφάνισεν τὴν ὑπόληψιν τοῦ, cette affaire l'a ruiné d'honneur (de réputation). ||. ἀφανίσθη (εἶνε ἀφανισμένος), il est coulé (il s'est coulé) à fond, il est perdu (a-

bymé). ||. εἶμαι ἀφανισμένος (ἀποκαταμένος), je suis anéanti. Ἀφανισμός (ὁ), l'action de faire périr (etc), perte, v. ravage, ruine, v. destruction, v. dévastation, v. dépérissement, anéantissement. ||. τρέχει εἰς τὸν ἀφανισμόν του, il court à sa ruine. ||. αἱ χρυσολογίαι εἰς τὸν ἀφανισμόν, c'est une ruine que les procès.

Ἀφανιστής, οἷς (ὁ), destructeur, dévastateur. Ἀφανιστικός, ἂ, ὅς, destructif, ruineux.

Ἀφαντος, οἷς καὶ (κοιν.) u, on, qui a disparu, invisible. ||. ἀφανῶ ἀφαντον, faire disparaître, dérober à la vue. ||. γίνονται ἀφαντος, disparaître; s'éclipser; s'évanouir. ||. ἐγίνεν ἀφαντος, il est devenu invisible. ||. ἐγίνεν ἀφαντος ἀφαντος, καὶ ὑπέθεσαν ὅτι ἐδόλοφον, il disparut subitement, et l'on supposa qu'il avait été assassiné.

Ἀφανμάκετος, u, on, qui n'est pas (ou) qui ne saurait être empoisonné.

Ἀφασία (ἡ), ἀρχ., stupeur qui ôte la parole.

Ἀφατος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ἀντὶ Ἀφάτος, ineffable, inexprimable. Ἀφάρην, ἄνος (ὁ, ἡ), = Πρακτός.

Ἀφαιδής, οἷς (ὁ, ἡ), qui n'épargne (qui ne ménage) pas, prodigue; qui ne ménage personne, impitoyable.

Ἀφαιδῶ, M. iza, (ἀρχ.), prodiguer (sa vie, sa santé etc).

Ἀφαιδής, ἐπὶ. sans épargner, avec profusion (ou) prodigalité, largement, profusément; §. sans ménagement, sans pitié, impitoyablement.

Ἀφαιδία (ἡ), simplicité (de mœurs ou de style), naïveté; abandon.

Ἀφαιδής, οἷς (ὁ, ἡ), sans trop d'ornemens, simple, naïf.

Ἀφαιδής, ἐπὶ. simplement, naïvement.

Ἀφαιδής, οἷς (ἡ), licenciement; congé, acquittement; remis-

sion, v. grâce, v. pardon. (κλῆσ.) absolue, v. ||. τὸν ἀμάρτιων, la remise des péchés.

Ἀφαιδής, α, on, qui sait pardonner (ou) à licenciement (ἐν γραμμῇ ἢ ὁρῶν), l'entrée de la carrière (μτφορ.) point de départ, commencement. ||. ἐκ πρώτης ἐτηρίας, = Ἐξ ἐρχῆς, de première, dès l'abord.

Ἀφαιδής, οἷς καὶ (κοιν.) u, on, qu'on ne peut éviter, inévitable, inmanquable, qui de rigueur, indispensable.

Ἀφαιδής, ἐπὶ. inévitablement, indispensablement, nécessairement, à coup sûr, infailliblement, inmanquablement, absolument, sans faute. ||. αὐτὴ ἀφαιδής νὰ σὰς ὁμιλήσῃ, il prétend absolument vous parler. ||. πρὶ τῆς κωκῆς νὰ ἀναχωρήσῃ, il faut cesser (c'est-à-dire) que je m'en aille.

Ἀφαιδία (ἡ), décoction, bouillon. ||. μολόχας ἀφαιδία, une décoction de mauve.

Ἀφαιδία (ἡ), l'action (ou) la faculté de toucher, toucher; ||. τοῦτο γνωρίζεται διὰ τὴν φῆς, cela se connaît au toucher.

2) ἀρχ. ἀντὶ Ἀφαιδία, περιλύγων ἀφαιδία, à l'heure l'on allume les lampes, tombante (ou) éclose.

Ἀφαιδισμός, M. iza, (ἀρχ.), prêter l'oreille, aux écoutes.

Ἀφαιδία, ἀρχ. τοῦ Ἀφαιδία.

Ἀφαιδία, ἰκος (ὁ, ἡ), qui n'atteint la puberté; nullité.

Ἀφαιδία, M. iza, (ἀρχ.), couvrir la bride, rompre la gourmette, prendre le mors aux dents; (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) désobéir, se révolter.

Ἀφαιδία, οἷς (ἡ), désobéissance, v. révolte, v.

Ἀφαιδία, οἷς (ἡ), sans trop d'ornemens, simple, naïf.

Ἀφαιδία, ἐπὶ. simplement, naïvement.

Ἀφαιδία, οἷς (ἡ), licenciement; congé, acquittement; remis-

sion, v. grâce, v. pardon. (κλῆσ.) absolue, v. ||. τὸν ἀμάρτιων, la remise des péchés.

Ἀφαιδία (ἡ), incorruptibilité, v.

Ἀφαιδία (ὁ, ἡ), incorruptible, impérissable.

Ἀφαιδία, u, on, (κμ. λατρικὸν ἀναιδῆς ὡς φελλῶν), infail-

lible, efficace, présent.

Ἀφαιδία, u, on, qui n'est pas fait.

Ἀφαιδία (ἡ), abondance, v. ||. ἐν ἀφαιδίᾳ, = Ἀφαιδία, en abondance, à foison.

Ἀφαιδία (ὁ, ἡ), ample, abondant, copieux, considérable.

Ἀφαιδία, ἐπὶ. ample matière.

Ἀφαιδία, ἐπὶ. abondamment; largement; copieusement; à foison.

Ἀφαιδία, M. iza, consacrer, vouer, v. ||. ἀφαιδία ὁδὸς εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως (εἰς τὴν μελέτην κτλ.), il se consacra tout entier (il consacra toute sa vie) à l'étude de la nature (à la méditation etc).

Ἀφαιδία, ἐπὶ. je me confie en la Providence. ||. ἀφαιδία εἰς τὴν κτίσιν (εἰς τὴν φρόνησιν) σας, je m'en réfère (j'en appelle) à votre jugement (à votre sagesse etc).

Ἀφαιδία (τὸ), ce qu'on a consacré, offrande, v.

Ἀφαιδία, εἷς (ἡ), l'action de consacrer; consécration, v.

Ἀφαιδία, οἷς (ὁ), celui qui consacre (qui dédie).

Ἀφαιδία, ἂ, ὅς, qui sert à la consécration. ||. ἐπιστολὴ ἀφαιδία, épître dédicatoire, dédicace.

Ἀφαιδία (τὸ), ce qu'on a consacré, offrande, v.

Ἀφαιδία, εἷς (ἡ), l'action de consacrer; consécration, v.

Ἀφαιδία, οἷς (ὁ), celui qui consacre (qui dédie).

Ἀφαιδία, ἂ, ὅς, qui sert à la consécration. ||. ἐπιστολὴ ἀφαιδία, épître dédicatoire, dédicace.

Ἀφαιδία, οἷς καὶ (κοιν.) u, on, = Ἀφαιδία, ἀφαιδία, irréconciliable, implacable.

Ἀφαιδία (ἡ), manque de goût.

Ἀφαιδία, οἷς (ἡ), désintéressé, v. ||. εἶνε πολλὰ ἀφαιδία, il est d'un grand désintéressement.

Ἀφαιδία, ἐπὶ. avec désintéressement, (σπντ.) désintéressement.

Ἀφαιδία (ὁ, ἡ), inhospitalier.

Ἀφαιδία (ὁ, ἡ), qui n'éprouve

aucune crainte, intrépide; amis, insensible à l'amitié.

Ἀφαιδία (ὁ, ἡ), = Ἀφαιδία.

Ἀφαιδία (ὁ, ἡ), qui ne se pique point d'honneur.

Ἀφαιδία (κοιν. ἀντὶ Ἀφαιδία), M. iza, laisser; quitter; renoncer à; abandonner, délaisser; passer sous silence, omettre.

||. μὴ ἀφίης τὸν χαλινόν, n'abandonnez pas les rênes. ||. ἀφίης γένεια (μαλλιά, μουστάκια), laisser croître (pousser) la barbe (etc).

||. τὸ κρασί ἀφίης πολὺ καταπάτι, ce vin a déposé beaucoup de lie (il a beaucoup déposé).

||. ἀφίης τὸ οὐσιώδες, il a omis ce qu'il y avait de plus important, v. ||. καὶ Παράκλησις. ||. σὰς ἀφίης νὰ στοχασθῇ τί συνέβη, je vous laisse à penser ce qui en arriva. ||. μὴ ἀφίης τὸν ἐαυτὸν σου, v. ||. Παράκλησις. ||. ἀφίης ἐλεύθερον, laissez aller, v. ||. καὶ Ἀφαιδία. ||. ἀφίης τὰς ἀπειθήσεις (τὰς ἐξουσίας) μου, déserter (se désister, se déporter) de ses prétentions.

||. τί μοι ἀφίης (ἀπὸ τὴν τιμὴν τοῦ πράγματος, ἀπὸ τὰ ὀφειλόμενα κτλ.); combien voulez-vous m'en remettre (m'en relâcher)? ||. τοῦ ἀφίης (τοῦ ἐχάρισα) τὰ μισθία, je lui en ai remis (relâché) la moitié, je lui ai fait remise (une remise) de la moitié.

||. τὸν ἀφίης 'ς τὸν τόπον, il l'étendit roide mort. ||. ἀφίης εἰς τὸ τέλος τοῦ θεοῦ (εἰς τὴν τύχην), je me remets (je m'abandonne) entre les mains de Dieu (de la Providence, de la fortune).

Ἀφαιδία (ἡ), arrivée, v. abord.

Ἀφαιδία (τὸ), χυδ. καὶ Τουρκ. τὸ ὄπισθον.

Ἀφαιδία (ὁ, ἡ), qui ne peut être brûlé, qui ne se consume point au feu, incombustible.

Ἀφαιδία (ἡ), absence de tout sentiment de crainte, intrépidité, v. imperturbabilité, v.

Ἀφαιδία (ὁ, ἡ), qui n'éprouve

aucune crainte, intrépide; imperturbable.

Ἀφαιδία, ἐπὶ. intrépidement, hardiment, sans crainte.

Ἀφαιδία, M. iza, désarmer.

Ἀφαιδία (ὁ), désarmement.

Ἀφαιδία, u, on, (habiti) tout neuf, qui n'a pas été porté.

Ἀφαιδία (ὁ, ἡ), qu'on ne saurait souffrir ou supporter, qu'on n'est pas supportable, insupportable; désolant; accablant; embêtant; impatientant; insupportable, intolérable. ||. ἂ καὶ σὺ εἶνε ἀφαιδία, la chaleur est intolérable. ||. εἶνε ἀφαιδία, c'est à n'y pas tenir.

||. κατ' ἐνέργειαν ἀφαιδία, c'est embêtant à la fin! ||. ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ εἶνε ἀφαιδία, il est d'un orgueil insupportable.

||. τὸ σχοινιόενός αὐτοῦ τοῦ συγγραμματος εἶνε ἀφαιδία, cet ouvrage est insupportablement long.

Ἀφαιδία (ἡ), stérilité, v. infertilité, v.

Ἀφαιδία, M. iza, excommunier.

Ἀφαιδία (ὁ), ἀρχ. aphorisme.

2) (κοιν.) excommunication, v.

Ἀφαιδία (ἡ), cause, v. source, v. sujet, motif; prétexte, matière, v. occasion, v. lieu, v. ouverture, v. ||. εἶδε ἀφαιδία, faire naître, prêter à. ||. εἶδε ἀφαιδία εἰς γέλωτα, donner (fournir) matière à rire, prêter au ridicule (à la plaisanterie).

||. ἡ διαγωγή τοῦ εἶδε ἀφαιδία εἰς δυσάρετους παρεξηγήσεις, sa conduite prête à des fâcheuses interprétations. ||. εἶδε εἰς τούτου ἀφαιδία, je pris de là occasion. ||. ἀφαιδία σκανδάλου (λογισμῶν κτλ.), une occasion de scandale (de dispute etc).

||. εἶδε ἀφαιδία πρὸς λογιμασίαν, il cherche un prétexte de querelle. ||. ἀφαιδία πρὸς ἀναιδία, ouverture à casation. ||. εἶνε ὑπὲρ ἀφαιδία πρὸς πολιτικὴν ἀγορήν, il n'y a lieu à requête civile (de se pourvoir par requête civile).

Ἀφαιδία (ὁ, ἡ), = Ἀφαιδία, Ἀφαιδία, infertile.

Αφορά (χωρίς Μ.) = **Αποκρίση**, regarder, concerner; intéresser. || **καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ** (τὸ δεῖνα πρᾶγμα) λέγω ὅτι... quant à ce qui concerne (regarde) telle chose, je dis que... || **τοῦτο ἀφορᾷ τὴν υγείαν** (τὴν ἐπιλόγησιν) μου, cela intéresse ma santé (ma réputation).

Αφοσιόω, Μ. ἔσθ, acquitter (ζ μσ. ἀντὶ θ. s'acquitter d'un ven; s'attacher ou se remettre (à quelqu'un), être à la dévotion (se dévouer à). || (ὁ πρ. τῆς πθ. μτχ.) **Αφωσιωμένος**, η, ον, (ὡς ἐπ' θ.), dévoué. || **εἶνε ὅλος ἀφωσιωμένος εἰς αὐτόν**, il est tout dévoué à (à la dévotion de) q.

Αφοσίωσις, κατ' (ή), attachement, dévouement, dévotion, θ. || **ἡ πρὸς σὲ ἀφοσίωσις μου εἶνε ἀπεριόριτος**, ma dévotion pour vous est sans bornes.

Αφ' ὅτου, μόρ. χρν. depuis que. **Αφοῦ**, μόρ. χρν. après, après (depuis) que, quand, que. || **εἶνε δέκα χρόνοι ἀφ' οὗ δὲν τὸν εἶδα**, il y a dix ans que je ne l'ai vu. || **δὲν εἶν' ἀκόμη δύο ὥραι ἀφ' οὗ ἤλθα**, il n'y pas encore deux heures que je suis arrivé. || **ἀφ' οὗ περιδιαβάσατε**, après vous être promené. || **ἀφ' οὗ ἐτραγώδησεν**, après avoir chanté. || **ἀφ' οὗ ὠμολόγησατε**, après que vous avez eu parlé. 2) **Αἰτιολογ.** ἡ Συμπερασμ. puisque. || **ἀφ' οὗ εἶνε ἔτσι**, puisque il en est ainsi.

Αφρακτός (ὁ, ή), qui n'est pas fortifié (ou) clos, dépourvu de moyens de défense, dégarni.

Αφραστός (ὁ, ή), = **Ἀνέκφορστος**, ἄρρητος.

Αφράτος, η, ον, soufflé.

Αφρίζω, Μ. ἔσθ, écumer; (ἐπὶ οἶνου) mousser.

Αφροντισ, ἰσος (ὁ, ή), exempt de soins (de soucis, d'inquiétude), libre de soin (etc), insouciant, sans souci.

Αφρός (ὁ), écume, θ.

Αφροσύνη (ὁ, ή), qui n'est pas gardé, sans garnison.

Αφραγία (ή), πάθος τοῦ κόματος τῶν νηκῶν, aphtes.

Αφής, οἷς (ὁ, ή), ἀρχ., qui n'a pas des dispositions naturelles à (ou) pour qe., incapable de, inhabile à, inepte; (συνήθ.) pauvre d'esprit.

Αφία (ή), manque d'esprit (ou) de dispositions naturelles, incapacité, θ.

Αφικτός (ὁ, ή), ἀρχ. ἀντὶ **Αφικτός**, inévitable.

Αφίλακτος (ὁ, ή), qui n'est pas gardé, sans garde. 2) qui n'est point sur ses gardes, sans précaution.

Αφύλλος (ὁ, ή), sans feuilles, qui n'a point de feuilles; é-feuillé.

Αφύσικος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, contre nature, excessivement gros, monstrueux.

Αφρὸς (ὁ, ή), qui n'a pas de voix, qui ne parle pas, muet. (ἐπὶ πραγμ.) qui ne rend pas de son. || **ἀφρὸν γράμμα**, (Γερμ.), les lettres muettes.

Ἐμεινεν ἀφρὸς (ἀναπολόγητος), il demeura court, il resta muet. || **ἐχθὺς ἀφρὸς**, il est muet comme un poisson (comme une carpe).

Αφρισμένος, η, ον, μτχ. πθ. τοῦ **Αφρίζω**.

Αχ! ἐπιφών. σχετλ. ah!

Αχαλίντος (ὁ, ή), sans frein, effréné.

Αχαμνῆ, ἐπὶ. mal.

Αχαμναῖος, Μ. ἦνα (ὁ), κοιν. ἀντὶ **Αἰγναῖος**, **Αἰγναῖος**.

Αχαμνός, η, ον, κοιν. ἀντὶ **Αἰγνός** ἢ **Αἰγνός**. || **ἀχαμνός**, κατ' εὐφ. τὰ **Αἰδοῖα**, les testicules.

Αχανής, οἷς (ὁ, ή), immense, qui s'étend à perte de vue. || **τὸ ἀχανές τοῦ οὐρανοῦ** (τοῦ **Ωκεανοῦ** κτλ.), l'immensité des cieux (de l'Océan etc).

Αχαρισ, ἰτος (ὁ, ή), manquant (ou) dépourvu de grâce (d'agrément, d'attraits), qui n'a rien d'aimable, disgracieux, ingracieux, désagréable, gauche, triste.

Αχαριστία (ή), ingratitude, θ.

Αχαριστος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, ingrat.

Αχάτης, ος (ὁ), λθ. πολέgate, θ.

Αχειροποίητος (ὁ, ή), qui n'a pas fait de main d'homme.

Αχειροτόνητος (ὁ, ή), qui n'a pas été sacré.

Αχιβάδα (ή), ἀρχ., came.

(μτμ.) ἡ — τοῦ ἀγίου **Βήματος** le rond-point d'une église cul-de-four.

Αχοφόρος (ὁ), portefaix, porteur, crocheteur.

Αχινός (ὁ), (κοιν.) ὁ **Ἐχινούρσιν**, (κοιν.) chataigne mer, θ.

Αχλάς (τὸ), **Ἰσθ.** poire sauvage, θ.

Αχλαδιά (ή), δ. poirier sauvage.

Αχνίζω, Μ. ἔσθ, (μτμ.) espérer (cuire) à la vapeur. S.

Αχνη, (μτμ.) fumée.

Αχνη, τὸ αἷμα τῶν ἀχνίζεν ἀκόμη, sang fumait encore.

Αχνημα (τὸ), l'action de cuire (d'exposer) à la vapeur. S. (αἰσθ.) fomentation, θ.

Αχνημα, θ. fumigation, θ.

Αχνητός, η, ον, cuit à la vapeur.

Αχνός (ὁ), κοιν. ὁ **Ἀχνοῦς**, peur, θ. buée, θ.

Αχόρτατος, ος ἢ (κοιν.) η, ον, = **Ἀπλητος**, insatiable.

Αχρεΐστατος, η, ον, ὑπερβολ. τοῦ **Αχρεΐος**, très-mauvais (etc), détestable, horrible, abominable. || **ὁ καὶ πρὸς τὸν ἀχρεΐστατος**, il fait un très-détestable (vilain, horrible, abominable), il fait vilain.

(τὸ πλθ. οὐδ.) **Αχρεΐστατος**, ἐπὶ. détestablement. || **ἡ γὰρ (τραγωδία κτλ.) ἀχρεΐστατος**, il écrit (il chante) détestablement.

Αχρηΐστος, Μ. ἔσθ, ἄγλ. (comporter) avec impertinence (insolence); devenir chant (impertinent etc).

Αχρηΐος, η, ον, qui ne vaut rien, vilain, abject, vil; (ἐπὶ ἀνθρ.) fripon, belître, voleur, malfaiteur, coquin, policaire, garnement, etc. || **ὁ ἀχρηΐος μου ὁ ἀχρηΐος δὲν εἶναι ἀκόμη**, mon domestique (mon faquet)

valet) n'est pas encore de retour. || **ἀχρηΐος ψυχῆ**, une vilaine âme. || **ὁ τὸν ἀχρηΐον** li le vilain! || **ἀχρηΐα βίρη** (ἐπὶ κινδυνος) voilà une vilaine fièvre. || **εἰν' ὁ ἀχρηΐστερος τῶν ἀνθρώπων**, c'est le dernier des hommes. || **ὁ καὶ πρὸς τὸν πολλὰ ἀχρηΐος**, ἔσθ **Αχρηΐστατος**.

Αχρηΐστομος, η, ον, qui débilité toutes les grossièretés qui lui viennent à la bouche, mal embouché, ordurier, (χρδ.) débagueur.

Αχρηΐστος (ή), (ἐπὶ πραγμ.) mauvaise qualité; (ἐπὶ ἀνθρ.) dépravation, θ. perversité, θ. S. (συνδχ.) ἔργον ἢ λόγος ἀχρηΐος turpitude, θ. parole vilaine (sale), θ. vilenie, θ. obscénité, θ. ordure, θ. saleté, θ. infamie, θ. indécence, θ. coquinerie, θ. etc.

Αχρηματία (ή), manque d'argent, pénurie, θ. || **ἐπὶ τῇ αἰσθ.** (εἶναι) εἰς ἀχρηματίαν, il n'est pas en fonds, (ζ μετὰ φθοράς κτλ.) les eaux sont basses chez lui.

Αχρηΐμετος, η, ον, κοιν. ἀντὶ **Αχρηΐος** (ὁ, ή), qui ne sert (qui n'est bon) à rien, qui n'est d'usage (d'aucun usage), inutile; inusité.

Αχρηΐ, ἐπὶ. ἢ πρὸς. ἀρχ. ἀντὶ **Ἐπὶ**. || **ἀπὸ καφαλῆς ἀχρηΐ ποδῶν**, de la tête aux pieds.

Αχρηΐολόγος (ὁ, ή), qui n'est pas daté.

Αχρὸς καὶ **Αχρὸς** (ὁ, ή), sans couleur, incolore, décoloré.

Αχρηΐα (ή), ἔσθ **Αχρηΐα**.

Αχρηΐος, η, ον, de paille.

Αχρηΐος (τὸ), paille, θ. S. chaume, θ.

Αχρηΐστρομα (τὸ), paillasse, θ.

Αχρηΐστρομα (ὁ), κοιν. ὁ **Αχρηΐστρομα** (ὁ), pailler, gran-

ge, θ.

Αχρηΐστρομα (ὁ, ή), indigeste. || indigère, τὸ στομάχι του ἔχει ἀχρηΐστα πρᾶγματα, il a des crudités dans l'estomac.

Αχρηΐστρομα, ος καὶ (κοιν.) η, ον, inséparable.

Αχρηΐστρομα, ον, qui n'est point cuit, incuit.

Αχρηΐστρομα (ή), arrogance, θ. in-

solence, θ. effronterie, θ. S. bravade, θ.

Αχρηΐστρομα, η, ον, arrogant, affronteur, insolent.

Αχρηΐστρομα, Μ. ἔσθ, κοιν. ἀντὶ **Αχρηΐστρομα**, faire peu de cas (ou) ne faire aucun cas, prodiguer, braver, affronter, délier.

Αχρηΐστρομα (ή), κοιν. τὸ **Αχρηΐστρομα**.

Αχρηΐστρομα (ὁ, ή), qui se dégoûte d'un mets aussitôt qu'il y a touché; (μτμ.) avide de nouveautés, capricieux, changeant, inconstant.

Αχρηΐστρομα (ή), escarmonche, engagement; rixe, θ.

Αχρηΐστρομα (τὸ), absintho.

Αχρηΐστρομα (ή), arc; voûte; (ἀρχ.) ἢ ἀχρηΐστρομα, jabside ἢ upside, θ.

Αχρηΐστρομα, ἐπὶ. ἢ κοιν. ἀντὶ **Αχρηΐστρομα** καὶ (μτμ.) **Οὐστρόμα**.

Αχρηΐστρομα, ος καὶ (κοιν.) η, ον, in-

animé; sans vie; S. (συνδχ.) sans cœur, timide.

Αχρηΐστρομα (ὁ, ή), qui n'est pas de saison (ou) qui n'a pas atteint sa maturité, cru. 2) (κοιν. τὸ πλθ. οὐδ.) **Αχρηΐστρομα**, ἐπὶ. ἢ **Αχρηΐστρομα**, καὶ συνάπτ. μετὰ τοῦ **Πλῆμα**.

Αχρηΐστρομα, ος καὶ (κοιν.) η, ον, in-

animé; sans vie; S. (συνδχ.) sans cœur, timide.

Αχρηΐστρομα (ὁ, ή), qui n'est pas de saison (ou) qui n'a pas atteint sa maturité, cru. 2) (κοιν. τὸ πλθ. οὐδ.) **Αχρηΐστρομα**, ἐπὶ. ἢ **Αχρηΐστρομα**, καὶ συνάπτ. μετὰ τοῦ **Πλῆμα**.

Αχρηΐστρομα, ος καὶ (κοιν.) η, ον, in-

animé; sans vie; S. (συνδχ.) sans cœur, timide.

Αχρηΐστρομα (ὁ, ή), qui n'est pas de saison (ou) qui n'a pas atteint sa maturité, cru. 2) (κοιν. τὸ πλθ. οὐδ.) **Αχρηΐστρομα**, ἐπὶ. ἢ **Αχρηΐστρομα**, καὶ συνάπτ. μετὰ τοῦ **Πλῆμα**.

Αχρηΐστρομα, ος καὶ (κοιν.) η, ον, in-

animé; sans vie; S. (συνδχ.) sans cœur, timide.

Αχρηΐστρομα (ὁ, ή), qui n'est pas de saison (ou) qui n'a pas atteint sa maturité, cru. 2) (κοιν. τὸ πλθ. οὐδ.) **Αχρηΐστρομα**, ἐπὶ. ἢ **Αχρηΐστρομα**, καὶ συνάπτ. μετὰ τοῦ **Πλῆμα**.

Αχρηΐστρομα, ος καὶ (κοιν.) η, ον, in-

animé; sans vie; S. (συνδχ.) sans cœur, timide.

Αχρηΐστρομα (ὁ, ή), qui n'est pas de saison (ou) qui n'a pas atteint sa maturité, cru. 2) (κοιν. τὸ πλθ. οὐδ.) **Αχρηΐστρομα**, ἐπὶ. ἢ **Αχρηΐστρομα**, καὶ συνάπτ. μετὰ τοῦ **Πλῆμα**.

Αχρηΐστρομα, ος καὶ (κοιν.) η, ον, in-

animé; sans vie; S. (συνδχ.) sans cœur, timide.

Αχρηΐστρομα (ὁ, ή), qui n'est pas de saison (ou) qui n'a pas atteint sa maturité, cru. 2) (κοιν. τὸ πλθ. οὐδ.) **Αχρηΐστρομα**, ἐπὶ. ἢ **Αχρηΐστρομα**, καὶ συνάπτ. μετὰ τοῦ **Πλῆμα**.

Αχρηΐστρομα, ος καὶ (κοιν.) η, ον, in-

animé; sans vie; S. (συνδχ.) sans cœur, timide.

Αχρηΐστρομα (ὁ, ή), qui n'est pas de saison (ou) qui n'a pas atteint sa maturité, cru. 2) (κοιν. τὸ πλθ. οὐδ.) **Αχρηΐστρομα**, ἐπὶ. ἢ **Αχρηΐστρομα**, καὶ συνάπτ. μετὰ τοῦ **Πλῆμα**.

Αχρηΐστρομα, ος καὶ (κοιν.) η, ον, in-

animé; sans vie; S. (συνδχ.) sans cœur, timide.

Αχρηΐστρομα (ὁ, ή), qui n'est pas de saison (ou) qui n'a pas atteint sa maturité, cru. 2) (κοιν. τὸ πλθ. οὐδ.) **Αχρηΐστρομα**, ἐπὶ. ἢ **Αχρηΐστρομα**, καὶ συνάπτ. μετὰ τοῦ **Πλῆμα**.

Αχρηΐστρομα, ος καὶ (κοιν.) η, ον, in-

animé; sans vie; S. (συνδχ.) sans cœur, timide.

Αχρηΐστρομα (ὁ, ή), qui n'est pas de saison (ou) qui n'a pas atteint sa maturité, cru. 2) (κοιν. τὸ πλθ. οὐδ.) **Αχρηΐστρομα**, ἐπὶ. ἢ **Αχρηΐστρομα**, καὶ συνάπτ. μετὰ τοῦ **Πλῆμα**.

Αχρηΐστρομα, ος καὶ (κοιν.) η, ον, in-

animé; sans vie; S. (συνδχ.) sans cœur, timide.

Αχρηΐστρομα (ὁ, ή), qui n'est pas de saison (ou) qui n'a pas atteint sa maturité, cru. 2) (κοιν. τὸ πλθ. οὐδ.) **Αχρηΐστρομα**, ἐπὶ. ἢ **Αχρηΐστρομα**, καὶ συνάπτ. μετὰ τοῦ **Πλῆμα**.

Αχρηΐστρομα, ος καὶ (κοιν.) η, ον, in-

animé; sans vie; S. (συνδχ.) sans cœur, timide.

Αχρηΐστρομα (ὁ, ή), qui n'est pas de saison (ou) qui n'a pas atteint sa maturité, cru. 2) (κοιν. τὸ πλθ. οὐδ.) **Αχρηΐστρομα**, ἐπὶ. ἢ **Αχρηΐστρομα**, καὶ συνάπτ. μετὰ τοῦ **Πλῆμα**.

Αχρηΐστρομα, ος καὶ (κοιν.) η, ον, in-

animé; sans vie; S. (συνδχ.) sans cœur, timide.

Αχρηΐστρομα (ὁ, ή), qui n'est pas de saison (ou) qui n'a pas atteint sa maturité, cru. 2) (κοιν. τὸ πλθ. οὐδ.) **Αχρηΐστρομα**, ἐπὶ. ἢ **Αχρηΐστρομα**, καὶ συνάπτ. μετὰ τοῦ **Πλῆμα**.

Αχρηΐστρομα, ος καὶ (κοιν.) η, ον, in-

animé; sans vie; S. (συνδχ.) sans cœur, timide.

B

ΒΑΘ

ΒΑΘ

ΒΑΘ

Βαθέ (τὸ), = **Βοττὴ**, **Βαρέλα**, tonneau, tonne, θ.

Βαθίζω, Μ. ἔσθ, ἀρχ. ἀντὶ **Περματίζω**, marcher, cheminer, aller. || **βαθίζει θαλάσσιος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ**, il marche hardiment vers son but. || **βαθίζει τὴν εὐθείαν ὁδὸν**, aller le droit chemin, marcher droit.

Βαθίζει τὰ **ἔχνη** τοῦ πατρὸς τοῦ, il marche sur les pas (sur les traces) de son père. || (μτμ.) ἡ ὑπόθεσις **βαθίζει**, l'affaire marche (s'achemine).

Βαθισμα (τὸ), façon (manière) de marcher, allure, θ. démar-

che.

Βαθισμὸς, ἐπὶ. κοιν. ἀντὶ **Βαθισμὸς**, ἐπὶ. profundement. ||

βαθὲος ἐρριζωμένον, profondément enraciné. || **κοιμάται βαθύ**, il dort profondément. || **κουρεύω πολλὰ βαθύ**, tondre de trop près.

Βαθμῶν, ἐπὶ. par degrés (ou) par gradation, graduellement. || **αὐξάνω τι βαθμῶν**, augmenter par degrés, graduer.

Βαθμῶν, ἰσος (ή), gradin, marche, θ.

Βαθμωδία καὶ **Βαθμωδία**, η, ον, l'action de grader (χρ. σπατ.); gradation, θ.

Βαθμωδία, Μ. ἔσθ, graduer; (σπατ.) grader.

Βαθμῶν (ὁ), degré; (συνθ. μτμ.) grade, θ. rang, (εἰς με-

μ. φρ.) point. || **εἶνε συγγενεὶς τρίτου (τετάρτου κτλ.) βαθμοῦ**, ils sont parents au troisième (au quatrième etc) degré. || **τὸ θερμόμετρον κατέβη (ἀνέβη) ἐπὶ τὰς βαθμοῦς**, le thermomètre est descendu (est monté) à sept degrés. || **ἡ γνῶσις οὐ τὰ πρᾶγματα εἶχον φθόσιν εἰς τοιαῦτον βαθμόν**, il ignorait que les choses en fussent arrivées à ce point (à un tel point). || **μέχρι τίνος βαθμοῦ**, jusqu'à quel point. || **εἰς τὸν ἔσχατον (εἰς τὸν ἀπέρτατον) βαθμόν**, au dernier point, au suprême (au dernier) degré.

Βάθος, οἷς (τὸ), profondeur, θ. S. fond; (νουν.) hauteur, θ. ||

Βάθος, οἷς (τὸ), profondeur, θ. S. fond; (νουν.) hauteur, θ. ||

Βάθος, οἷς (τὸ), profondeur, θ. S. fond; (νουν.) hauteur, θ. ||

Βάθος, οἷς (τὸ), profondeur, θ. S. fond; (νουν.) hauteur, θ. ||

Βάθος, οἷς (τὸ), profondeur, θ. S. fond; (νουν.) hauteur, θ. ||

Βάθος, οἷς (τὸ), profondeur, θ. S. fond; (νουν.) hauteur, θ. ||

Βάθος, οἷς (τὸ), profondeur, θ. S. fond; (νουν.) hauteur, θ. ||</

ΒΑΡΥΣΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui a une odeur forte.

ΒΑΡΥΣ, ἑὸς (εἰλ, ἡ), pesant, lourd. **Β. (μυορ.)** grave, posé, sérieux; (ἐπὶ πραγμ.) accablant; (ἐν ὁσπερ) griet; (ἐπὶ πόσιν καὶ ἀερ.) malsain. **Β. (ὁ κέφαλος)** εἶνε βαρὺ ψάρι, c'est un poisson bien cru. **Β. βαρεῖα μυρωδία**, odeur forte. **Β. ὁ καφεὶς** εἶνε πολλὰ βαρὺς, ce café est trop fort. **Β. ἐπὶ ποινῇ βαρυτάτῃ**, sous de peines fort grièves. **Β. βαρεῖα ἀσθένεια**, griève maladie. **Β. τοῦ κατέβη βαρεῖα καταρροή**, il lui prit un gros rhume. **Β. ὁ κουρεὺς οὗτος** ἔχει βαρὺ χέρι, ce barbier a la main rude. **Β. βαρὺς ὑπὸ γήρω**, alourdi par l'âge. **Β. κάμνει (βαστᾷ) τὸ βαρὺ**, il affecte (il prend, il se donne) un air sérieux. **Β. βαρὺς χειμὼν**, ἴδε **ΒΑΡΥΧΕΙΜΩΝΙΑ**. **Β. ὁ χειμὼν ἦτον βαρὺς**, l'hiver a été rude. **Β. τὸ κοιλὸν τῆς Ἀνατολῆς** εἶνε βαρύτερον, le boisseau de l'Asie mineure est plus fort. **Β. (ὁσπερ) ΒΑΡΕΙΑ** (ἐνν. προσφ-δία), accent grave.

ΒΑΡΥΣΤΟΜΑΧΟΣ (ὁ, ἡ), qui est pesant sur l'estomac qui charge l'estomac.

ΒΑΡΥΤΗΣ, πτοξ (ἡ), pesanteur; (τεχν.) gravité. **Β. (μυορ.)** = **ΕΜΒΡΙΑΚΙΑ**, **ΣΟΒΑΡΟΤΗΣ**, sérieux, o. **Β. ἡ** importance, o. conséquence, o. poids. **Β. κέντρον τῆς βαρύτητος** (Φσ.), centre de gravité. **Β. ὁ λόγος του** ἔχει βαρύτητα, son autorité (son témoignage) a du poids, il est de poids.

ΒΑΡΥΤΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui est d'un grand prix, précieux.

ΒΑΡΥΤΟΝΟΣ (ὁ, ἡ), Γρμτ. qui a l'accent grave, qui a l'accent sur la pénultième, baryton.

ΒΑΡΥΤΟΝΟΣ (ὁ, ἡ), qui a la voix grave (ou) basse. **Β. ὁ βαρύφωνος** (τραγουδιστὴς τῆς ὀρχήστρας) τοῦ θεάτρου, la basse. **Β. αἱ βαρυφωνότεραι χορδαὶ ἐντατοῦ ὀργάνου**, les basses (d'un piano).

ΒΑΡΥΧΕΙΜΩΝΙΑ (ἡ), hiver rigoureux (rude).

ΒΑΡΥ, **Μ. ΒΑΡΕΩΣ**, κοιν. ἀντι

ΚΤΥΠᾶ. 2) (ἀμτθ.) ἀντι Ζυρίζν.

ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΣ, **Μ. ἴση**, donner la question, mettre à la question (à la torture), torturer, tourmenter, tyranniser, martyriser. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** endurer, souffrir, ἴδε καὶ **ΤΥΡΑΝΝΟΣ**.

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΟΝ (τὸ), instrument de torture.

ΒΑΣΑΝΟΝ (τὸ), tourment, souffrance, o. peine, o. supplice, gêne, o. **Β. τὰ βασάνα τοῦ Κόσμου**, les peines de la vie.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ (ἡ), autorité (ou) dignité royale, royauté, o. 2) règne. **Β. ἐπὶ βασιλείας Ὁθωνος τοῦ Α'**, sous le règne d'Otton 1er. 3) = **ΒΑΣΙΛΕΥΟΝ**. **Β. ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν**, le royaume des cieux.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ (τὸ), royaume.

***ΒΑΣΙΛΟΜΗΤΗΡ**, **ΟΡΟΣ** (ἡ), la reine mère.

ΒΑΣΙΛΕΥΜΑ (τὸ), κοιν. ἡ Δύσις τοῦ ἡλίου.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ἑὸς (ὁ), roi. **Β. (κατὰ προσφών.)** sire.

ΒΑΣΙΛΕΥΩ, **Μ. ΚΥΕΩ**, régner. **Β. βασιλεύοντος Ὁθωνος τοῦ Α'**, ἴδε **ΒΑΣΙΛΕΙΑ**. 2) (κοιν.) ἀντι Δίει (ὁ ἥλιος καὶ καταχρ. τὸ φεγγάρι), il se couche.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (ἐπὶ ἀνθρ.)** royaliste. **Β. βασιλικὸν παλάτιον**, palais (château) royal. **Β. ἡ βασιλικὴ τυπογραφία**, l'imprimerie royale.

Β. ἡ βασιλικὴ αὐτοῦ Ὑψηλότης (εἰδ. τίτλ.), Son altesse royale, (ἡ) **Β. Α. Ρ.** **Β. ὁ βασιλικὸς πρίγκιψ** (ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου, εἷς τινὰ κράτη), le prince royal. **Β. οἱ βασιλικοὶ καὶ οἱ δημοκρατικοὶ**, les royalistes et les républicains. **Β. (ὁσπερ) Β. basilic**.

ΒΑΣΙΛΙΚΩΣ, ἐπὶ βασιλ. royalement.

ΒΑΣΙΛΙΣ, ἴσος (ἡ), = **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** καὶ **ΒΑΣΙΛΟΠΟΛΙΣ**.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, ἡ (ἡ), reine, o.

ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ (ὁ), (ἀρχ.) petit roi, goitelet. 2) εἰδ. ὁφ. basilic.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΛΙΣ, ἡ (ἡ), fille du roi, princesse royale (ou) de sang.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΛΙΣ, ἡ (ἡ), fille du roi, princesse royale (ou) de sang.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΛΙΣ, ἡ (ἡ), fille du roi, princesse royale (ou) de sang.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΛΙΣ, ἡ (ἡ), fille du roi, princesse royale (ou) de sang.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΛΙΣ, ἡ (ἡ), fille du roi, princesse royale (ou) de sang.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΛΙΣ, ἡ (ἡ), fille du roi, princesse royale (ou) de sang.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΛΙΣ, ἡ (ἡ), fille du roi, princesse royale (ou) de sang.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΛΙΣ, ἡ (ἡ), fille du roi, princesse royale (ou) de sang.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΛΙΣ (τὸ), fils de prince royal (ou) de sang.

ΒΑΣΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), ferme sur se, stable, solide; **Β. (μ.σ.)** κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἡμέρας, plus ou moins dées.

ΒΑΣΙΜΟΣ, ἐπὶ βασιμ. solidement.

ΒΑΣΙΣ, ἑὸς (ἡ), fondement, se, o. fond.

ΒΑΣΙΛΕΥΩ, **Μ. ΒΑΣΚΑΝΩ** (ἡ), sorceler par ses regards, scier.

ΒΑΣΚΑΝΙΑ (ἡ), fascination.

ΒΑΣΚΑΝΟΣ (ὁ, ἡ), envieux, veillant.

ΒΑΣΤΑΡΕΩΣ, ἡ, ὅν, qui durer, solide, durable, o.

ΔΙΑΡΚΗΣ.

ΒΑΣΤΑΡΜΑ (τὸ), κοιν. εἰδ. ne chose qui dure (qui tient).

ΒΑΣΤΑΡΟΣ (ὁ), κοιν. ὁ Ἀσρος.

ΒΑΣΤΕΩ, **Μ. ΒΑΣΤΕΩ** (ὁ), tenir, porter. **Β. βαστᾷ χροῖματα ἐπάνω**, ne porte jamais d'argent.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

ΒΑΣΤΕΩ, ἡ, ὅν, royal. **Β. (μ.σ. αὐτοῦ)** εἶναι βασιμ. se soutenir.

trois jours. **Β. (καὶ μυορ.)** πῶς βατάζεν ἡ καρδιά σου; comment avez-vous en le courage?

ΒΑΤΕΥΜΑ (τὸ), accouplement, monte, o.

ΒΑΤΕΥΩ, **Μ. ΚΥΕΩ**, couvrir, saillir, (μυορ.) aligner, (εἰδ. αὐτ. ἐπὶ σκῶλ.) lancer, (ἐπὶ ὄρνθ.) cocher, (ἐπὶ ἀζφ.) dague. **Β. (μ.σ.)** accoupler. **Β. (μ.σ.)** ΒΑΤΕΥΟΜΑΙ, **Μ. ΒΑΤΕΥΩ** (ὁ), s' accoupler.

ΒΑΤΕΥΩ, ἴσος (ἡ), ἀρχ. ὑποκορ. τοῦ ΒΑΤΕΥ, raieton ἢ raiton.

ΒΑΤΟΜΟΡΦΟΝ (τὸ), (ὁ καρπὸς τῆς βαττομωρῆς), fruit de la ronce, mûre (sauvage ou de renard), o.

ΒΑΤΟΣ (ἡ), φ. ἀκανθ. ronce, o. **Β. ἡ βατὸς** (ἡ) ἄλλ. Σμυρναῖα, φ. framboisier. 2) (ὁ) εἰδ. τῶν, ronce (de mer), o.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΕΥΩ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

δὲν ἐδόξεν καλὰ, (δὲν ἐπίασε), l'étoffe n'a pas bien pris la couleur.

ΒΑΤΙΝΟΝ (τὸ), l'action de teindre, teint.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

ΒΑΤΙΝΟΝ, ἡ, ὅν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

τι ἡ εἰρήνη ὑπεγράφη, il passe pour constant que la paix est signée. **Β. (καὶ οὐκ) δὲν πρὸς** πρὸς ὑμῶν τις τὸ βέβαιον εἶναι τὸ ἀδύνατον, il ne faut pas quitter le certain pour l'incertain.

ΒΕΒΑΙΟΤΗΣ, πτοξ (ἡ), certitude, o. assurance, o. **Β. μετὰ βεβαιότητος**, o. soup sûr, ἴδε **ΒΕΒΑΙΟΤΗΣ**. **Β. τὸ ἡξέτω μετὰ βεβαιότητος**, je sais cela avec certitude.

ΒΕΒΑΙΩΣ, ἐπὶ βα. avec certitude, à coup sûr, sûrement, assurément, certainement, (οἷκ.) pour sûr; certes.

ΒΕΒΑΙΩΣ, ἐπὶ βα. avec certitude, à coup sûr, sûrement, assurément, certainement, (οἷκ.) pour sûr; certes.

ΒΕΒΑΙΩΣ, ἐπὶ βα. avec certitude, à coup sûr, sûrement, assurément, certainement, (οἷκ.) pour sûr; certes.

ΒΕΒΑΙΩΣ, ἐπὶ βα. avec certitude, à coup sûr, sûrement, assurément, certainement, (οἷκ.) pour sûr; certes.

ΒΕΒΑΙΩΣ, ἐπὶ βα. avec certitude, à coup sûr, sûrement, assurément, certainement, (οἷκ.) pour sûr; certes.

ΒΕΒΑΙΩΣ, ἐπὶ βα. avec certitude, à coup sûr, sûrement, assurément, certainement, (οἷκ.) pour sûr; certes.

ΒΕΒΑΙΩΣ, ἐπὶ βα. avec certitude, à coup sûr, sûrement, assurément, certainement, (οἷκ.) pour sûr; certes.

ΒΕΒΑΙΩΣ, ἐπὶ βα. avec certitude, à coup sûr, sûrement, assurément, certainement, (οἷκ.) pour sûr; certes.

ΒΕΒΑΙΩΣ, ἐπὶ βα. avec certitude, à coup sûr, sûrement, assurément, certainement, (οἷκ.) pour sûr; certes.

ΒΕΒΑΙΩΣ, ἐπὶ βα. avec certitude, à coup sûr, sûrement, assurément, certainement, (οἷκ.) pour sûr; certes.

ΒΕΒΑΙΩΣ, ἐπὶ βα. avec certitude, à coup sûr, sûrement, assurément, certainement, (οἷκ.) pour sûr; certes.

του βελτιούται ημέρα τῇ ἡμέρᾳ. sa santé s'améliore de jour en jour (va du mieux en mieux).

ΒΕΛΤΙΩΣΙΣ, **ΕΩΣ** (ἡ), l'action de rendre ou de devenir meilleur, amélioration, o. aménagement.

ΒΕΡΓΑ (ἡ), baguette, o. houssine, o. verge, o. ἡ—τοῦ τουρκείου κτλ., ἴδε ὉΒΕΛΟΣ. ἡ. μία βέργα μάλαγμα (ἀσημί), barre d'or (d'argent). ἡ. μία βέργα βουλοκέρι, un bâton de cire à cacheter.

ΒΕΡΡΙ (τὸ), ἴδε ΣΤΕΦΑΝΙ.

ΒΕΡΡΙΤΕΑ (ἡ), petite verge, o. badine, o.

ΒΕΡΝΙΚΙ (τὸ), vernis.

ΒΕΡΝΙΚΟΝ, **Μ. ΛΙΝ**, vernir, (κωρ. ἐπὶ πηλ. ἀγγ.) vernisser.

ΒΕΡΝΙΚΑΜΑ (τὸ), vernissure, o. vernissage.

ΒΕΥΚΟΚΚΙΛ (ἡ), δ. abricotier.

ΒΕΥΚΟΚΚΟΝ (τὸ), ἴδε πωρ. abricot.

Βῆμα (τὸ), pas; trace (des pas). ἡ. τὸ πρῶτον βῆμα εἶνε τὸ δυσκολώτερον, c'est le premier pas qui coûte (qui coûte le plus), παροιμ. ἡ. μετρώ κατὰ βῆμα, mesurer au pas. 2) **tribune**, o. ἡ. ἀνέστη εἰς τὸ βῆμα, il monta à la tribune (dans la tribune). ἡ. τὸ ἄγιον βῆμα, le sanctuaire (d'une église).

Βῆζιμον (τὸ), l'action de tousser.

Βῆξας, **Α** (ὁ), κοιν. ὁ **Βῆξ**, toux, o.

Βῆξο, **Μ. Μῆξο**, tousser.

Βία (ἡ), violence, o. force, o.

contrainte, o. ἡ. μετὰ τὴν βίαν, διὰ τῆς βίας, de force, de vive force, à force ouverte, par contrainte. ἡ. ἀντικρούειν τὴν βίαν διὰ τῆς βίας, repousser la force par la force. 2) **précipitation**, o. hâte, o. empressement. ἡ. ἐν βίᾳ, μετὰ βίαν, μετὰ μεγάλην βίαν, ἴδε **ΒΙΑΣΤΙΚΑ**. ἡ. χωρὶς βίαν, sans précipitation.

Βιάζο, **Μ. Λίνο**, forcer, presser, contraindre; (ἐπὶ γυν.) violer. ἡ. βιάζω τὸν ἐαυτόν μου, faire un effort sur soi-même. ἡ. τὸν ἐβίασεν εἰς τοῦτο ἡ ἀνάγκη, la nécessité l'y a contraint. ἡ. μὰς βιάζει νὰ ὁμιλήσωμεν, nous

mettant dans (nous réduisant à) la nécessité de parler. ἡ. ἡ-θέλησε νὰ τὴν βιάσῃ, il voulut attenter à son honneur (à sa pudeur). ἡ. (ὁ πρὶν. τῆς πῶ. μ.τ.χ.) **ΒΕΒΙΑΣΜΕΝΟΣ**, **Η**, **ΟΝ**, (ὁς ἐπὶ ὁ.), gêné, forcé; chargé, contraint, gauche. ἡ. **εὐχουργία** **βεβιασμένη**, versification contrainte. ἡ. **ἐξήγησις** **βεβιασμένη**, interprétation forcée (tirée par les cheveux). 2) (κοιν.) **ἐντὶ Ἐπιπείραν**, **Ἐπιτακίνα**, hâter, presser, précipiter. ἡ. τὸν βιάζουσιν νὰ ἀναχωρήσῃ, on le presse de partir. ἡ. βιάσατε τοὺς ὄλλους, hâtez un peu ces gens-là. ἡ. οἱ ἐργάται δὲν κάμνουν τίποτε, ἐν δὲν τοὺς βιάσῃ τις, les ouvriers ne font rien, si on ne les presse. ἡ. (τὸ μ.τ.) **Βιάζομαι**, **Μ. (ὁς) Μιασῶ**, s'empresse, se précipiter, avoir hâte. ἡ. βιάζομαι νὰ τὸ τελειώσω, j'ai hâte d'en finir. ἡ. μὴ βιάζεσθαι, ne vous précipitez pas. ἡ. δὲν ἐβιάζετο πολὺ νὰ πληρώσῃ τὸ ἀνάλογόν του, il ne mettait pas trop d'empressement à payer son écot. ἡ. ποτὲ δὲν βιάζεσθαι, il n'a jamais hâte.

ΒΙΑΣΘΕΝΑΤΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ. mort d'une mort violente.

ΒΙΑΣΠΑΡΙΑ (ἡ), excès, (συνήθ. πλθ.) voies de fait.

Βίασις, **Α**, **ΟΝ**, violent. ἡ. βίασις ὁλντος, mort violente.

Βιάσις, **Εἰσφ.** de force, de vive force.

ΒΙΑΣΜΟΣ (ὁ), viol.

ΒΙΑΣΤΙΚΑ, **Εἰσφ.** en grande (en toute) diligence, avec précipitation, en hâte, précipitamment, diligemment. ἡ. πολλὰ βιαστικά, en grande hâte, avec beaucoup de hâte (trop de précipitation).

ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ, **Η**, **ΟΝ**, pressé, pressant, empressé, précipité, hâté. ἡ. εἶνε πολλὰ βιαστικός, il est extrêmement hâté (pressant). ἡ. εἶμαι τόσον βιαστικός, ὥστε δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σὰς λαλήσω, je suis si pressé, que je n'ai pas le loisir de vous parler.

ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΝ (τὸ), petit livre, vrel.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ (ἡ), (traité sur) la connaissance des livres.

ΒΙΒΛΙΟΛΕΪΞ, **ΟΥ** (ὁ), ὡγ. relieur.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ (ὁ), bibliothécaire.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ (ἡ), bibliothèque.

ΒΙΒΛΙΟΚΛΗΡΟΣ (ὁ), bouquiniste.

ΒΙΒΛΙΟΝ (τὸ), livre; §. regist.

ἡ. τὰ ληξιαρχικά βιβλία, les registres de l'état civil. ἡ. τὰ τῶν γάμων (γεννήσεων, ἀποθνήσεων), les registres des mariages (des naissances, décès).

ΒΙΒΛΙΟΠΛΑΣΤΗΣ (τὸ), libraire.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗΣ, **ΟΥ** (ὁ), libraire.

ΒΙΒΛΙΟΦΥΛΑΞ, **ΑΚΟΣ** (ὁ, ἡ), proposé à la garde des livres, une bibliothèque, garde de la bibliothèque, conservateur.

Βίβλος (ἡ), ἀρχ. τὸ **Βιβλίον** ἡ βίβλος τῆς ζωῆς, a (Γενητ.) livre de (la) vie.

Βιάλ (ἡ), κοιν. ἡ **Εἰδία**, (ναι) bonace, o. calme.

Βίκος (ὁ), ὁσπρ. vesce, o.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ (ἡ), vie, o. biographie, o.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ, **Η**, **ΟΝ**, biographique.

ΒΙΟΓΡΑΦΟΣ (ὁ), biographe.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ (ἡ), industrie.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΣ, **Η**, **ΟΝ**, industriel.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΣ (ὁ, ἡ), industriel.

ΒΙΟΠΟΡΙΣΤΙΚΟΣ, **Η**, **ΟΝ**, qui cure des moyens de vivre.

Βίος (ὁ), ἀρχ. ἡ **Ζωή**, la vie.

διὰ βίου, à vie; pour la vie.

ἡ. κατεδικάσθη εἰς διαρκὲς βίου, il fut condamné aux vices forcés à perpétuité.

σύνταξις διὰ βίου, pension gère (ou) à vie. ἡ. διαγίγνεται πνόν (εὐθιμον) βίου, il mène une vie champêtre. ἡ. ἐν τῇ λίσθῃ τὸν μοναχικὸν βίον, il brassa la vie monastique.

ἡ. οἱ Παράκλητοι τοῦ Πλουτάρχου, les vices de Plutarque. ἡ. μὰς διηγῶν τὸν βίον του, il nous a raconté toute sa vie. 2) (κοιν.)

Πασιτή, ἡ Περιουσία, ἡ Θη-
σαυρός.

Βιοτική, Μ. εἶδη, ἀρχ. ἀντι
Ζῆ, Διάνα βίον, vivre, mener
la vie.

Βίεκτος (ὁ), (ἐνιαυτός), bis-
sextil; Σ. (ἡμέρα), bissextile.
Βίσιμος (ὁ, ἡ), qui peut vivre,
viable.

Βιωτικός, ἡ, ὄν, relatif à la vie
(ou) aux affaires de la vie, mon-
dain.

Βιοφάνης, οἷς (ὁ, ἡ), utile à la
vie.

Βλάβη (ἡ), lésion, 0. domma-
ge, grief, préjudice; détri-
ment. ||. πρὸς βλάβην τῆς τι-
μῆς (τῆς ὑπολήψεως) του, au dé-
triment de son honneur (de
sa réputation), au préjudice
de son honneur (etc).

Βλακεία (ἡ), imbecillité, 0. stu-
pidité, 0. balourdise, 0.

Βλαπ, βλακός (ὁ), imbecille, stu-
pide, hébété, balourd, benêt.

Βλαπτικός, ἡ, ὄν, nuisible, pré-
judiciable.

Βλάπτω, Μ. βλάω, nuire, lés-
ser, gâter, dégrader, endom-
mager; porter préjudice, pré-
judicier. ||. τὸ χαλάζει ἐβλάψε
τὰ σπαρτά (τὰ χωρικά), la
grêle a endommagé les grains
(les fruits). ||. τοῦτο βλάπτει
καίριος τὰ συμφέροντά μου, ce-
la me préjudicie beaucoup à mes
intérêts. ||. βλάπτεις τὸν χαρα-
κτήρα σου, vous dérogez à vo-
tre caractère. ||. τὰ σπάρτα ἐ-
βλάφθησαν ἀπὸ τὴν χάλαζαν
κτλ., les blés ont souffert de
la grêle etc. ||. (κατ.) τὸ κρα-
σί σὲ βλάπτει, le vin vous est
contraire. ||. τὸ στήθος ἐβλά-
φη καίριος, la poitrine a été
profondément lésée. ||. εἶνε
βλασφημία τὰ ἐντόσθια, il y a
lésion aux intestins.

Βλαστάνω, Μ. βλαστίζω, pous-
ser, germer; croître.

Βλαστάνω (τὸ), κοιν. 0 βλαστός.

||. ἐβγάλλω βλαστάρια, bour-
geonner.

Βλαστίζω, φησ (ἡ), germinati-
on, 0. pousse, 0.

Βλαστολόγημα (τὸ), l'action d'

ébourgeonner, ébourgeonne-
ment.

Βλαστολογία, Μ. ἡμε, ébourgeon-
ner.

Βλαστός (ὁ), bourgeon, rejet,
rejeton.

Βλασφημία (ἡ), blasphème; im-
précation, 0. jurement.

Βλάσφημος (ὁ, ἡ), blasphéma-
teur.

Βλασφημῶ, Μ. ἡμε, prononcer
des paroles impies, faire des
imprécations, blasphémer, ju-
rer.

Βλέμμα (τὸ), regard, coup d'
œil.

Βλεννόρροια (ἡ), écoulement
(contagieux), blennorrhée, 0.

Βλέπω, Μ. ἰδῶ (ὁ), (ἀόρ. Εἶδα
κτλ.), voir; regarder, envisa-
ger. ||. βλέπω μὲς' ἐς τὰ μύα-
τια, regarder fixement, fixer.

||. οἱ τοῖχοι ἦσαν τόσον στενοὶ
ὥστε ἡμποροῦσε τις νὰ ἴδῃ εἰς
αὐτούς τὸ πρόσωπόν του ὡς εἰς
καθρέπτην, les murs en étoient
si polis qu'on pouvait s'y mi-
rer. ||. δὲν βλέπω τὴν ὁδὸν πό-
τε νὰ πάγω, il me tarde d'al-
ler. ||. ἤθελε νὰ μὴ τὸν ἴδῃ κα-
νείς, il voulait n'être vu de
personne. ||. τί βλέπω! quel
objet s'offre à mes regards!

||. εἶδα ὄνειρον, j'ai eu (j'ai fait)
un songe. ||. εἶδεν ἕν φρικώδες
καὶ ἀλλόκοτον ὄνειρον, il fit un
rêve étrange, épouvantable. ||.

χαίρω ὅτι σὰς βλέπω, (φρσ. φι-
λοφρον.), charmé (enchanté)
de vous voir. ||. εἶλεπεν ὅτι δὲν

εἶχεν ἄλλην κατάστασιν παρὰ.,
il ne se voyait pour toutea-
voir que... ||. εἶδες ἐκεῖ; εἶδ'
ἐκεῖ! (φρσ.), tiens! vois-tu?

||. νὰ σὲ ἰδῶ! (φρσ.), voyons,
je compte sur vous! 2) (ἐπὶ
ἀφ' ὅχ.) être tourné vers (ou)

exposé à, avoir vue (faire fa-
ce) à, donner (regarder, voir)
sur. ||. τὰ παράθυρά του βλέ-
πουν εἰς τὴν παιδιάδα, ses fenê-
tres donnent sur la campa-
gne. ||. τὸ σπῆτι του βλέπει ἐν-
τικρὺ εἰς τὸ ἐδικόν μου, sa mai-
son fait face à la mienne. ||.

αὐτὴν τὴν κάμαραν δὲν τὴν βλέ-
πω διόλου ἐξ ἡλίου, le soleil ne

donne point dans cette cham-
bre. 3) (σπν.) ἀντὶ Σκέπτο-
μαι, penser. ||. νὰ ἰδῶ, j'y pen-
serai.

Βοσφάρις, τὰς (ἡ), cil des pau-
pières, (συνόχ.) paupière, 0.

Βοσφάρος (τὸ), paupière, 0.

Βοσφύρος, ἡ, ὄν, qui a l'air no-
ble (imposant).

Βορρῶν (τὸ), son muet qu'on
rend par le nez en fermant la
bouche, gémissement.

Βορῶ, Μ. ἡμε, gémir, geindre.

Βοή (ἡ), cri; Σ. clameur, 0. ||.

βοή των αὐτιῶν, tintement (bour-
donnement) d'oreille, tintouin.

Βοήθεια (ἡ), secours, aide, 0.

assistance, 0. Σ. (στρατ.) trou-
pes auxiliaires. ||. δίδω (ἐκτε-
νω) χεῖρα βοηθείας, tendre une
main secourable.

Βοήθημα (τὸ), moyen de se-
cours, secours.

Βοηθητικός, ἡ, ὄν, propre (ou)
disposé à secourir; secoura-
ble, auxiliaire.

Βοηθός (ὁ, ἡ), qui vient au se-
cours, aide; défenseur; au-
xiliaire; adjoint. ||. τῷ ἐδω-
σαν ἕνα βοηθόν, on lui a don-
né un adjoint.

Βοηθῶ, Μ. ἡμε, porter du se-
cours, secourir, aider, assis-
ter, seconder, favoriser; con-
tribuer à. ||. ἂν ὁ θεὸς (ἡ πό-
λις) μᾶς βοηθήσῃ, si le ciel (la
fortune) nous favorise. ||. καὶ
ἡμπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ τὰ
μέγιστα, et elle pourra nous
être d'un grand secours. ||.

βοηθήσεται τὸν νὰ καταβῇ, aidez-
le à descendre. ||. βοηθήσά
τον νὰ σηκώσῃ αὐτὸ τὸ φέρετα-
μα, aidez-lui à soulever ce
fardeau. ||. (αὐτὸ τὸ πτόν) βο-
ηθεῖ τὴν γώνευσιν, il aide à
la digestion.

Βοηάτης, οἱ (ὁ), conducteur
de bœufs, pique-bœuf.

Βοικέντι (τὸ), κοιν. τὸ Βοήεν-
τρον.

Βολάα, Μ. ἡμε, jeter (des-
cendre) le filet (la seine) dans
la mer.

Βολβοκρίττανον (τὸ), εἶδος γη-
γυλίου, châtaigne de terre.

Βολβός (ὁ), φ. οἶνον sauvagin,

bulbe, θ. ἡ ἀρσ. ἢ. ὁ—τοῦ ὀφθαλμοῦ, le globe de l'œil.
 ΒΟΛΒΑΝΕ, οὐς (ὁ, ἡ), bulbeux.
 Βολή (ἡ), ἀρχ., l'action de jeter, jet; coup. 2) (κοιν.) ἀντὶ Φορτ. 3) (ἀλυστ.) coup (jet) de filet. ἡ (ἐκτασις, διάστημα ὅπου φθάνει τὸ ῥιπτόμενον) πορτίε, θ. ἢ. ἐντὸς (ἐκτὸς) βολῆς κανονίου (κτλ.), à la portée (hors de la portée) du canon (etc).
 Βόαι (τὸ), balle, θ.
 Βοαίς, ἰσοσ (ἡ), ἀρχ. τὸ Σκανδίλι (ναυτ.), sonde, θ. plomb de sonde.
 Βόμβα (ἡ), bombe, θ. ἢ. πυροβολῶ με βόμβας (πόλιν κτλ.), bombarder (une ville etc).
 Βόμβος (ὁ), bourdonnement.
 Βομβᾶ, Μ. ἡν, bourdonner.
 Βόρβορος (ὁ), bourbe, θ. fange; bourbier.
 Βορβορολόγος (ἡ), (μηχανή), cure-môle.
 Βορβορύχης, οὐς (ὁ, ἡ), bourbeux, fangeux.
 Βορέας, οὐ (ὁ), vent du nord; nord, (Π.) aquilon. ἢ. πρὸς βορέαν τῆς πόλεως, au nord de la ville, ἴδε καὶ Ἀρκτος.
 Βόρειος, α. οὐ, qui vient (ou) qui se montre du côté du nord, boreal. ἢ. (Γεωγραφ.) qui est au nord, septentrional. ἢ. βόρειον πλάτος, latitude nord. ἢ. τὸ βόρειον, σέλας, l'aurore boréale.
 Βορειοανατολικός, ἡ, ὅν, qui est au nord-est.
 Βορειοδυτικός, ἡ, ὅν, qui est au nord-ouest.
 Βορρᾶς, ἡ (ὁ), = Βορέας.
 Βορκή (ἡ), pâturage.
 Βόρκεμα (τὸ), ἀρχ., bétail. 2) (κοιν.) l'action de paître ou de faire paître.
 Βοσκοποιᾶ, ας (ἡ), bergère, θ. pastourelle, θ.
 Βοσκός (ὁ), berger.
 Βόσκω, Μ. βοσκῆς, (μττ.) faire (mener) paître. ἢ. (ἀμττ.) paître; pâturer; brouter, (ἰδίως ἐπὶ ἐλάφ. κτλ.) viander. ἢ. τὰ πρόβατά του βοσκουν εἰς τὸ λιβάδι μου, ses moutons brouent dans mon pré.
 Βότρυς (ὁ), ἀρχ. boucle de cheveux.

Βοτάνη (ἡ) καὶ
 Βοτάνι (τὸ), herbe, θ. plante. θ. ἢ. plante médicinale, θ. simple, drogue, θ.
 Βοτανικός, ἡ, ὅν, relatif aux herbes (aux plantes), botanique. ἢ. (οὐστ.) βοτανική (ἐνν. τέχνη), la botanique. ἢ. βοτανικός κήπος (τῶν Παρισίων), le jardin des plantes.
 Βοτανολογία (ἡ), l'action d'herboriser, herborisation θ.
 Βοτανολογία, Μ. ἡν, cueillir des herbes, herboriser.
 Βότανον (τὸ), = Βοτάνι.
 Βοτανολάης, οὐ (ὁ), herboriste, qui vend des herbes (médicinales).
 Βοτράδον, ἐπὶ (ἀρχ.), par grappes, en grappe.
 Βότρης, ρος (ὁ), ἀρχ., grappe (de raisin), θ.
 Βοτρία (ἡ), mutisme.
 Βοτρίαινα, Μ. βοτρίαινα (ὁ), rendre muet. 2) (ὁπερδολ.) κάμνω ἀναπολόγητον, ἴδε Ἀποστομόνα.
 Βοτρίαινα (ἡ), buffonne, θ.
 Βοτρίαινα (τὸ), buffetin.
 Βοτρίαινα (τὸ), ζ. buffle.
 Βοτρίαινα (ἡ) καὶ
 Βοτρίαινα (τὸ), peau de buffle, buffle, buffetin (τὸ τοῦ μικροῦ).
 Βοτρίος, ἡ, ὅν, muet.
 Βοτρίον, ὄνος (ὁ), aine, θ. ἢ. (συνδχ.) tumeur dans l'aine, θ. bubon.
 Βοτρινόκλιον (ἡ), πᾶθ. hernie inguinale, θ. bubonocèle.
 Βοτρινόσπον (τὸ), φ. buglose, bourrache, θ.
 Βοτρινός, α (ὁ), bouton, clou, bourgeon, furoncle καὶ fronde.
 Βοτρίνα, Μ. ἡν, sonner; brui- re; bourdonner. ἢ. βοτρίουν τ' αὐτιά μου, les oreilles me cor- nent (me tintent, me bourdonnent).
 *Βοτρίαινα (τὸ), ἔδος φυτοῦ (ἀνώνυμος), cœur de bœuf, anone squameux, corosol. 2) ἔδος οὐστρίου, bucarde, θ.
 Βοτρινότρον (τὸ), aiguillon (pour presser les bœufs), aiguilla- de, θ.

Βοτρίον (τὸ), cornet (à buccin), corne, θ. cor; (ἀρχ.) buccin, buccine, θ.
 Βοτρινόκλιον, οὐς (ὁ, ἡ), ἢ. ressemble à un buccin, qui a la forme, bucciné, bucciné de.
 Βοτρίαινα (τὸ), troupeau bœufs.
 Βοτρίαινα (ὁ), bouvier.
 Βοτρίαινα (τὸ), ἔδος φυτοῦ, oscille la grande.
 Βοτρίαινα (τὸ), décret (du nat); arrêté (d'un tribunal), ordonnance de la chambre conseil, délibéré.
 Βοτρίαινα (τὸ), salle du conseil (ou) du sénat. ἢ. par- lement.
 Βοτρίαινα, οὐ (ὁ), membre conseil (de la chambre), député.
 Βοτρίαινα, ἡ, ὅν, relatif affecté au parlement (ou) parlementaire.
 Βοτρίαινα (ἡ), ἀρχ. volonté, θ. délibération, θ. ἢ. (ἀρχ.) conseils, πλδ. ἢ. αὐτὸς βου- λεῖται εἶναι ἀκατανόητος, les co- seils de Dieu sont impos- sibles. 2) (συνθ.) asso- ciée délibérante, conseil, lement; chambre. ἢ. αὐτὸς βου- λεῖται, les deux chambres, εἰς τὴν Ἀγγλ.) le parlement. ἢ. ἡ ἡν βουλή ἡ τῶν πολι- τικῶν (κατὰ τὸ Ἀγγλ.) ἡ τῶν πολιτικῶν, la chambre (ou) chambre des pairs. ἢ. κατὰ τὴν βουλή ἡ τῶν κοινῶν καὶ (εἰς τὴν Γαλλ.) ἀντιπροσώπων, la cham- basse ou des communes, chambre des députés. ἢ. ὁ συνελθὼν καὶ βουλευ- est-ce que les chambres sont convoquées? 3) Βοτρίαινα, sale du conseil.
 Βοτρίαινα (τὸ), éboulement, éboulement; affaissement.
 Βοτρίαινα καὶ
 Βοτρίαινα, ρος (ἡ), ἀρχ. dévorant (insatiable), folle, ἡ, ὅν, boulimie, θ.
 Βοτρίαινα, ας (ἡ), κοιν. ἡ τῆς ἀσπιδος τῆς βοτρίαινας, gent contrôlé, 2) = Κου- λία.

δέρματος), tache, θ. mouche- ture, θ. ἢ. εἶναι ὅλον βοτρίαινα (ἡ) βοτρίαινα-βοτρίαινα, il est tout marqué (tacheté, mou- cheté).
 Βοτρίαινα (τὸ), cire d'Espagne (ou) à cacheter. ἢ. βοτρίαινα με μάρκον (με κόκκινον) βοτρίαινα, un cachet de cire noire (rouge).
 Βοτρίαινα, Μ. ἡν, κοιν. ἀντὶ Σφαγίτη. ἢ. βοτρίαινα χρυσῶν ἢ ἀργυρῶν σφαιδρῶν, contrôler de la vaisselle.
 Βοτρίαινα (τὸ), κοιν. ἡ Σφαγίτης.
 Βοτρίαινα, Μ. ἡν, (μττ.), cou- ler bas (à fond), enfoncer (en- sevelir) dans les flots, sub- merger; (ἐπὶ κτλ. κλπ.) faire ébouler. ἢ. (ἀμττ.) ἀντὶ τὸν fond, être submergé etc, s'en- gloutir, abîmer (ou) s'abîmer. ἢ. (ἐπὶ χωμάτων καὶ κτιρίων) ébouler, s'ébouler, crouler, s'écrouler, s'enfoncer, fondre. ἢ. ὁ τοίχος ἐβόλησε, la mu- raille s'est éboulée. ἢ. (καὶ συνδχ.) αὐτὸ ἀποθνήσκει τοῦ βο- λῶν ἀπὸ γεννήματα, ses cel- liers regorgent de grains. ἢ. τὸ σπῆτι κοντεύει νὰ βουλῆσθῃ, elle menace (tombe en) ruine, elle va crouler. ἢ. ἐβόλησαν ἀπὸ σεισμὸν τρεῖς πόλεις, elles furent englouties, elles ont fondu. ἢ. ἡ γῆ εἶναι βελτῶδης καὶ βουλῆ, la terre est maré- cageuse et croule sous les pi- eds. ἢ. γῆ ὅπου βουλῆ (βαλτώ- δης), terre croulière.
 Βοτρίαινα (τὸ), nerf de bœuf.
 Βοτρίαινα, α, οὐ, κοιν. ὁ Ὀ- ρισός.
 Βοτρίαινα (ἡ), ἴδε Σβοτρίαινα.
 Βοτρίαινα (τὸ), κοιν. τὸ Ὀρος.
 Βοτρίαινα, οὐς (ὁ, ἡ), plein de collines (ou) semblable à une colline, montagneux.
 Βοτρίαινα, οὐς (ἡ), enfile-bœuf.
 Βοτρίαινα (ὁ), κοιν. ὁ Βόρβορος ἢ ἡ τῆς τῆς, bourbe; θ. vase, θ. ἢ. τὸ φᾶρι μὲν τῆς βοτρίαινας, le poisson sent la bourbe.
 Βοτρίαινα, Μ. ἡν, (γερμ.) τὸ μὲν τῆς βοτρίαινας, le poisson sent la bourbe.
 Βοτρίαινα, Μ. ἡν, (γερμ.) τὸ μὲν τῆς βοτρίαινας, le poisson sent la bourbe.

yeux chargés (gros de lar- mes).
 Βοτρίαινα (ἡ), boîte de jone.
 Βοτρίαινα (τὸ), φ. jone.
 Βοτρίαινα, οὐς (ὁ, ἡ), bœuf.
 Βοτρίαινα (τὸ), κοιν. τῶν ἀνθρώπων, intiment ou tintouin (d' oreilles).
 Βοτρίαινα (τὸ), étable à bœufs, θ. vacherie, θ. bouverie, θ.
 Βοτρίαινα (ἡ), ἀγγ. tinette, θ. ba- ratte, θ. bouge.
 Βοτρίαινα (τὸ), l'action de plon- ger (ou) de tremper, plonge- ment. ἢ. τὸ βάπτισμα εἶναι κυ- ρίως βοτρίαινα εἰς νερόν, le ba- ptême n'est que le plonge- ment dans l'eau, (Volt.). 2) (συνδχ.) ψωμί κοιμῶμενον διὰ βοτρίαινας, mouillette, θ.
 Βοτρίαινα, οὐ (ὁ), plongeur.
 Βοτρίαινα, ἡ, ὅν, = Βοτρίαινα- κος.
 Βοτρίαινα (τὸ), φ. jone fleuri, butome.
 Βοτρίαινα (ἡ), ἀγγ. tinette, θ.
 Βοτρίαινα, ἡ (ὁ), tonnelier.
 Βοτρίαινα (τὸ), tonneau, tonne, θ. barrique, θ. fut, futaille, θ.
 Βοτρίαινα, ἡ (ὁ), κοιν. ὁ Βοτρί- αινός.
 Βοτρίαινα (τὸ), beurre, θ. ἢ. ψω- μί (ἀλειμμένον) με βοτρίαινα, du pain beurré, beurrée, θ. ἢ. φρυγανιὰς με βοτρίαινα, des rôties au beurre (beurrées). ἢ. βοτρίαινα πολλὰ βρασμένα (κα- κισμένα), du beurre noir. ἢ. αὐτὰ μετὰ τὸ βοτρίαινα, des œufs (rôtis) au beurre noir.
 Βοτρίαινα (ἀλειμμένον με βοτρίαινα), Μ. ἡν, (μττ.), beurrer.
 Βοτρίαινα (τὸ), la bouti- que du beurrier, laiterie, θ.
 Βοτρίαινα, οὐ (ὁ), beurrier, beurrière.
 Βοτρίαινα, Μ. ἡν, (μττ.), plonger, tremper. ἢ. βοτρίαινα τὸν ψω- μί μου τὸ ζουμί, tremper son pain dans la sauce, sau- cer, mitonner. ἢ. (μττ.) εἰς τὸν ἰδρῶτα, il baigne dans sa sueur. ἢ. τὸν ἴδραν βοτρίαινα εἰς τὸ κίμα, on le trouva baigné dans son sang. ἢ. (καὶ ἀπλ.) βοτρίαινα (ἐνν.

ΒΡΑΔΥΜΑΘΗΣ, οὗτος (δ, ἡ), qui apprend lentement.

ΒΡΑΔΥΝΟΣ, ἡ, ὄν, du soir, qui se fait le soir. || ἡ βραδυὴ φύχρα, la fraîcheur du soir.

ΒΡΑΔΥΝΟΣ, ΝΟΣΟΣ (δ, ἡ), qui a l'esprit lent, qui conçoit difficilement.

ΒΡΑΔΥΝΩ, Μ. ΒΡΑΔΥΝΩ (ὄν), tarder. || ἡ ἀπόκρισις τοῦ δὲν ἐ-βράδυνη, sa réponse ne se fit point attendre.

ΒΡΑΔΥΠΝΕΪΑ (ἡ), digestion lente, (διδάκτ.) bradypepsie.

ΒΡΑΔΥΠΟΡΙΑ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-ΒΡΑΔΥΠΟΡΕ, Μ. ἴδω, (ἀρχ.), marcher à pas lents (à petits pas).

ΒΡΑΔΥΠΟΡΕ, ΠΟΔΟΣ (δ, ἡ), qui marche lentement. || (οὐσ.) εἰ-δος τετραπόδου, paresseux, αἶ.

ΒΡΑΔΥΣ, Εἶος (εἶα, ἦ), lent; tardif; pesant; long.

ΒΡΑΔΥΤΗΣ, ΠΤΟΣ (ἡ), lenteur; retard, retardement; (ἐνίστε) longueur.

Βράζω, Μ. βράζω, faire bouillir, cuire; §. confire. || (ἀμ-τόν. αὐτοπ.) bouillir; bouillonner; cuire; (ἰδῶς ἐπὶ οἴνου) cuver. §. (μετμ.) pétiller. || βράζω βερύκοκα (βύσσινια κτλ.) μετὰ τὴν ζάχαριν, (τὰ κάμνυ γλυκύν), confire des abricots (des merises etc) au sucre. || βάλῃς νερόν νὰ βράσῃ, mettez de l'eau bouillir. || ἡ χύτρα βράζει, le pot bout. || τὸ φαγεῖν εἶν' εἰς τὴν φωτιάν, βράζει, le souper est au feu, il cuit. || αὐτὰ τὰ κουκιά δὲν βράζουν εὐ-κόλα, ces fèves ne cuisent pas bien. §. τὸ κρασί βράζει (εἰς τὸ βαρέλλι), le vin fermente (travaille, bout). §. (καὶ μετμ.) βράζει τὸ αἷμα τοῦ, (φρσ.), le sang lui bout dans les veines. || βράζω ἀπὸ τὸν θυμὸν μου (ἀπὸ τὸ κακὸν μου), mon sang bout, j'endure, je brûle. || (καὶ ἀπλῶς) βράζω, δὲν ὑποφέρω πλέον, je petille, je n'y tiens plus. || τὸ κρασί πρέπει νὰ βράσῃ εἰς τὸ βαρέλλι, le vin doit se cuver. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ τοῦ ἔχω πληθός, (ἀρχ.) βρώ, ὅθεν καὶ εἰς τὴν Ἑλλ. προφ. ὁρότ. βρωζώ, grouil-

ler, fourmiller, pulluler; a-bonder. || τὸ τυρὶ τοῦτο βράζει (βρωζει) σκολήκια, les vers fourmillent dans ce fromage, ce fromage grouille de vers. §. (καὶ μετμ.) τὸ σύγγραμμα τοῦτο βρωζει (ἀπὸ) λάθῃ, cet ouvrage fourmille de fautes, les fautes fourmillent dans cet ouvrage.

Βράκι (τὸ), chausses, ὁ. πλθ. haut-de-chausses, culotte, ὁ. caleçon (τὸ ἐσωδρακόν).

ΒΡΑΚΟΠΑΕΙΛ (ἡ), la coulisse d'une culotte.

ΒΡΑΚΟΝΑ, Μ. ἄνω, mettre une culotte à q. || δὲν ἤξεύρει νὰ βρακωθῇ, il ne sait pas se culotter.

ΒΡΑΚΟΝΔΙ (τὸ), le canon (d'une culotte). || τὰ βρακονόδια τοῦ ἐσωδρακίου εἶνε πολλὰ πλατέα, les canons de cette culotte sont trop larges.

Βράσιμον (τὸ), bouillonnement; §. coction, ὁ. (ἰδῶς ἐπὶ οἴνου) cuver, cuverie, ὁ.

Βράσις, πρσ (ἡ), ébullition, ὁ. bouillon; (ἐπὶ μετὰλλ.) chauffe, ὁ. || ἀφ' οὗ πᾶρη δύο βράσεις, τράβα τὴν φωτιάν, quand il aura jeté deux bouillons, retirez le feu.

ΒΡΑΣΜΟΣ (δ), (κωρ. μετμ.), agitation, ὁ. trouble.

ΒΡΑΣΤΕΡΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΚΑΛΟ-ΒΡΑΣΤΟΣ.

ΒΡΑΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, bouilli. §. bouillant. || κάστανα βραστά, des châtaignes bouillies. || βραστόν (ἐνν. κρέας), bouilli. || ἡ σούπα καὶ τὸ βραστόν, la soupe et le bouilli. 2) ἴδε ΖΕΝΑΤΙΣΤΟΣ.

ΒΡΑΧΙΟΔΙΟΝ (τὸ), bracelet.

ΒΡΑΧΙΟΝΙΣΤΗΡ (δ), brassard.

ΒΡΑΧΙΟΝ, ΟΝΟΣ (δ), bras (κωρ.) l'avant bras. || αἱ φλέδες τοῦ βραχίονος, les veines brachiales.

ΒΡΑΧΝΙΑΔΑ, ΒΡΑΧΝΑΣ κτλ., ἴδε ΒΡΑΧΝΙΑΔΑ κτλ.

Βράχος (δ), écueil, rocher; brisant.

ΒΡΑΧΥΚΑΛΑΝΚΤΟΣ (δ, ἡ), qui se termine par une (syllabe) brève.

ΒΡΑΧΥΛΟΓΙΑ (ἡ), brièveté; laconisme. || ἐν βραχυλογίᾳ, brièvement, en peu de mots.

ΒΡΑΧΥΛΟΓΟΣ (δ, ἡ), concis, laconique.

ΒΡΑΧΥΠΤΟΣ (δ, ἡ), qui a (q) porte) la queue courte. || βραχυπούρα τὸν ζώων, les bêtes à queue courte.

ΒΡΑΧΥΠΑΛΑΝΚΤΟΣ (δ, ἡ), a la pénultième (syllabe) brève.

ΒΡΑΧΥΠΟΡΕ, ΠΟΔΟΣ (δ, ἡ), qui a les pieds courts. §. (οὐσ.) αἱ χίποδα, (σύστημα πτηνῶν, αἱ χελιδόνες), brévipodes.

ΒΡΑΧΥΣ, Εἶος (εἶα, ἦ), ἀρχ. Ὀλίγοις ἡ Κοκτοῖς, petit nombre, peu; κοκτοῖς, peu de durée, de courte durée; (Γρηγ.) bref, brève.

ΒΡΑΧΥΣ, Εἶος (εἶα, ἦ), ἀρχ. Ὀλίγοις ἡ Κοκτοῖς, petit nombre, peu; κοκτοῖς, peu de durée, de courte durée; (Γρηγ.) bref, brève.

ΒΡΑΧΥΤΗΣ (ἡ), brièveté, ὁ. (κωρ.) brièveté, ὁ.

ΒΡΕΓΜΑ, Εἶος (εἶα, ἦ), ἀρχ. Ὀλίγοις ἡ Κοκτοῖς, petit nombre, peu; κοκτοῖς, peu de durée, de courte durée; (Γρηγ.) bref, brève.

ΒΡΕΚΤΟΣ, ἡ, ὄν, mouillé, trempé.

Βρέμα (χωρὶς Μ.), ἀρχ. βρέμα (de colère etc). || κύματα βρέμα, les vagues frémissantes.

ΒΡΕΝΟΙΟΜΑΙ (χωρὶς Μ.), ἀρχ. donner des airs, faire l'air tant, faire le gros dos.

Βρέξιμον (τὸ), l'action d'arroser, d'humecter, mouillure, ὁ. humectation, ὁ. || τὸ τοῦ χαρτίου τὴν τυπογραφίαν, la mouillure du papier, la trempure, le page.

ΒΡΕΦΟΚΤΟΝΙΑ (ἡ), massacre d'enfants; §. (Νρ.) infanticide. || ἡ βρεφοκτονία τοῦ Ἰησοῦ, le massacre des innocents.

ΒΡΕΦΟΚΤΟΝΙΑ, ΤΙΜΟΛΟΓΙΑ, ὁ. βρεφοκτονία, l'infanticide est puni de mort.

ΒΡΕΦΟΚΤΟΝΟΣ (δ, ἡ), meurtrier d'enfant (ou) de son propre enfant nouveau-né, infanticide.

Βρέφος, οὗτος (τὸ), enfant qui vient de naître. || ἐκ βρέφους, dès la plus tendre enfance.

ΒΡΕΪΜΕΝΑ (τὰ), (ἐνν.) μέρη τοῦ πλοίου, les œuvres mortes d'un navire, les bas d'un vaisseau.

Βρέζω, Μ. βρέζω, mouiller, tremper; humecter; arroser. || φοβεῖται μὴ βρέξῃ τὰ πόδια τοῦ, il craint de se mouiller les pieds. || κεν δάκρυα μου τὴν στροφὴν μου βρέξω, α (Γρηγ.), arroser son lit de ses larmes.

Βρέξει, ἡ, ὄν, pleut (τὸ ἀπὸ πλεuvoir). || ὅτ' ἔβριξε, il pleuvra, il va pleuvoir. || ἔχει (πολὸν) καιρὸν ὅπου δὲν ἔβριξε, il y a longtemps qu'il n'a plu. || σὺν τὴν καταιγὴν τὴν βροχέμενην, comme une pluie mouillée.

Βρίζα, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζα.

Βρίζα, Μ. βρίζα, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω. Βρίζω, Μ. βρίζω, κωρ. ἀντὶ ὕψους, Δοισοῦ.

vos), il tonnait du haut de la tribune (de la chaire).

ΒΡΟΝΤΑΣΕ, ΟΥΤΕ (δ, ἡ), κωρ. ἀντὶ φωνῆς, tonnant.

Βρότω (ἡ), φ. chou sauvage, herbe aux mamelles, ὁ.

ΒΡΟΤΜΙΛ (ἡ), κωρ. ἡ ΒΡΟΤΜΙΛ, φ. ΒΡΟΧΕΡΟΣ, ἡ, ὄν, pluvieux. || καιρὸς βροχερός, un temps pluvieux (ou) de pluie.

Βροχὴ (ἡ), pluie, ὁ. || βροχὴ βροχέμενη, averse, ὁ. ondée, ὁ.

Βρόχιος, ἡ, ὄν, (κωρ. νερόν, eau) pluviale. || τὸ βρόχιον νερόν εἶνε γλυκύτερον παρὰ τὸ ἀναβροστικόν, l'eau pluviale est plus douce que l'eau de source.

Βρόχιον (τὸ), κωρ. εἰς τὸ πλθ. = τὸ -

Βρόχος (δ), ἀρχ. ἀντὶ ΘΥΜΑΙΛ, (corde a) noué coulant, lacel; (μετμ.) piège.

ΒΡΥΜΟΣ (δ), (ἀρχ.) κωρ. ὁ - τὸν δόντων, (Γρηγ.) le grincement (le craquement) des dents.

Βρίζα, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

Βρίζω, ἄν (ἡ), γένν. ἴδε Βρίζω.

γυδ.) guenipe, ὁ. gaupe, ὁ. sa-lope, ὁ. || ὁ τὴν βρωμάν! ὁ la sale (la vilaine) gaupe! ὁ la vilaine crasseuse?

ΒΡΑΝΕΡΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΒΡΑΝΙΟΣ καὶ ΠΥΡΑΡΟΣ, infect, puant; sale, mal-propre.

Βράνι (ἡ), καὶ

Βράνι (τὸ), γένν. avoine, ὁ.

Βράνιος, ἡ, ὄν, = ΔΥΚΑΝΗΣ, ὁ. ἀνάσας, puant.

Βρανίζω, Μ. ἴδω, infecter, empuantir. || (ἀμτ. αὐτοπ.) se gâter. 2) ἴδε ΔΥΚΑΝΗΣ.

Βρανῖς, Μ. ἴδω, sentir (mauvais), puer. || βρωμὴ τὸ πτόμα του, son haleine sent (puet), il sent (il sent mauvais) de la bouche, il a la bouche mauvaise (l'haleine forte). || βρωμὴ σκόρδα (πρασι), il pue l'ail (le vin).

Βρανῖος (δ, ἡ), ἀρχ., bon à manger, ἴδε ΦΑΓΕΙΜΟΣ.

Βράρα, ἄν (ἡ), ζ. loutre, ὁ. bièvre.

Βράραμα (τὸ), l'action d'allaiter (ou) de têter, allaitement. 2) ἴδε ΠΙΝΙΑΙΣΜΑ.

Βράραμα, Μ. βράραμα, ἴδε Βράραμα καὶ 2) ΠΙΝΙΑΙΣΜΑ.

ΒΡΑΧΑΡΙΚΟΝ (τὸ), enfant à la mamelle.

Βράραμα, Μ. βράραμα, (μετμ.), donner le sein, donner à têter, allaiter, (καὶ εἰς ἀκ τοῦ βρέφους) têter. || δὲς τὸν νὰ βράρα, donnez-lui à têter.

Βράραμα, ἄν (ἡ), κωρ. ἡ Τροφός, nourrice, ὁ.

Βράρα (τὸ), τὸ τὸν (κωρ. τῆς γυν.), mamelle (καὶ τοῦ ἀνδρ. καὶ τῆς γυν.), pis (κωρ. τῆς γυν.), tétine (τῆς ἀνδρ. καὶ τῆς γυν.), tétine (τῆς ἀνδρ. καὶ τῆς γυν.). || ἔχη μεγάλη βράρα, ἴδε ΣΠΥΡΟΣ. §. (μετμ.) τὸν ἔχει βράρα, καλὸν βράρα τὸν ἄνδρα, c'est une vache à lait pour lui. §. (μετμ.) βράρα τὸν ζωγῆδον, tumeurs hémorrhoidales, ὁ. || βράρα τῆς θαλάσσης, (κωρ.) ἡ Κρίνα, (εἰς. μαλακία), ortie marine, ὁ. (εἰς τὸν ἰσπανόν) hommet Dammand, (ἔν ἑλλο αἰῶς) galère.

Βροῖα, Μ. ἴδω, couler à fond, submerger, enfoncer, plonger. || (μετ. καὶ μετμ.) εἰ-

foncer, s'enfoncer, s'ablmer.
||. εἶνε βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, il est plongé (absorbé, entièrement absorbé) dans ses réflexions, il s'est abîmé dans ses réflexions, il s'est abîmé dans ses pensées.

Βροῦς (ὁ), fond.

Βροῦς, οὐς (τὸ), assoupissement (d'un malade).

Βύρεα (ἡ), peau (de bœuf) apprêtée, θ.

Βυροειδὲς (τὸ), atelier de corroyeur

Βυροειδής, οὐ (ὁ), corroyeur.

Βυροειδικός, ἡ, ὄν, relatif à l'état ou au métier du corroyeur.

Βυζινιά (ἡ), δ. cerisier aigre.

Βύζιον (τὸ), πῶρ. cerise aigre, θ.

Βυζινίς, γιὰ, ἡ, qui à la couleur de la cerise aigre, rouge pourpre, cramoisi.

Βυροδομά, Μ. ἡσ, (ἀρχ.), machiner secrètement, concentrer sa haine (ses projets).

Βυλάκι (τὸ), bouillon.

Βυλάμαζον (τὸ), charette, θ. chariot.

Βῆμι (τὸ), κοιν. ὁ βοῦς, bœuf.

Βῆμινος, ἡ, ὄν, de bœuf. ||. (κυρ.) βῆμινος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) κρέας, du bœuf. ||. ἐν κομμάτι βῆμινος, une pièce (une tranche, un morceau) de bœuf.

Βυροειδὲς (τὸ), tête de bœuf.

Βυλάτης, οὐ (ὁ), εἶδος ἀμυγνίτης, bolet, champignon.

Βυλάτις, ἰδος (ἡ), (γῆ, terre) boulaire.

Βυλοκόπι (τὸ), ἐργαλ. γεωργ. herse, θ. brise-motte, casse-motte, ploutre.

Βυλοκοπία (ἡ), l'action de herser, hersage.

Βυλοκοπῆ, Μ. ἡσ, (γεωργ.), herser.

Βύλος (ἡ), glèbe, θ. motte (de

terre), θ. ||. βύλος Ἀρμενιστὸ (Τουρκ.) κίλ-ἐρμενί, bol (Arménie), rabri. ||. (κυρ.) πῶν.) εἶνε ἐνας βύλος πάχος, ce n'est qu'un loton de graisse

Βυροειδής, οὐς (ὁ, ἡ), qui en forme d'autel.

Βυροειδικός (ἡ), bouffonnerie, quolibet; turlupinade, θ.

Βυροειδικός, ἡ, ὄν, de bouffon, digne d'un bouffon.

Βυροειδικός (ὁ, ἡ), bouffon, turlupin.

Βυροειδής, οὐ (ὁ), (φ(λ)ος) χρι βυροῦ, (παροιμ.), jusqu'aux autels.

Βυροειδής (ἡ), ἔδε Σκῆρος.

Βυροειδικός (τὸ), ἔδε Σκῆρος.

Βυροειδικός, ἡ, ὄν, Σκῆρος.

Βύλα (ἡ), odeur forte (ou) d'odeur forte; exhalaison, θ. (ἐξ) ἐπὶ κρέατος) relent.

ΓΑΛΑΚΤΑΝ, οὐς (ὁ), qui est de la nature ou de la couleur du lait, laitieux.

ΓΑΛΑΚΤΑΝ, ἡ, ὄν, au yeux bleus.

||. γαλανά μῆματα, des yeux bleus.

ΓΑΛΑΚΤΑΝ, οὐ (ὁ), (ἐνν. κόλπος), ἀρνη, la voie lactée.

ΓΑΛΑΚΤΑΝ (τὸ), κοιν. τὸ ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ.

ΓΑΛΑΤΑΣ, ἡ (ὁ), κοιν. ὁ ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΟΣ, ἡ, ὄν, fait avec du lait. ||. (πλθ.) ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὴ), laitage. 2) (ἐπὶ γυναικ. θηλας.) ἡ ἔχουσα πολλὴ γάλα, laitieuse, θ. bonne laitière.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), γένος φυτ. (τι-ομάλου), laitier ou laceron.

2) ἄλλο εἶδος φυτ. (μετὰ τὸ π. γάλα), caille-lait, galium.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), εἶδος λαμπροῦ, θ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. ἡ ΚΑΤΑ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), calme; sérénité, θ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ, ἡ, ὄν, calme, se- reille.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ, Μ. ἡσ, devenir cal- me, se calmer.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ, ἡ, ὄν, ὡς ΓΑΛΑΤΕΡΑ.

||. (τὸ ὄπερ.) ΓΑΛΑΤΕΡΑ, ἡ, ὄν, (ὡς τὸ τ. τιμῆς), sérénissi- me.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), sérénité.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ ΝΥΜΦΙΟΣ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ὁ), gendre. ||. γα- μῶς ἐπ' ἀδελφῇ, beau-frère.

2) (κοιν.) ὁ ΝΥΜΦΙΟΣ, le ma- rié, ὁ γαμβρός καὶ ἡ νύμφη, le marié et la mariée.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ὁ, ἡ), ἀρχ. relatif aux nocces, nuptial.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ, ἡ, ὄν, de nocces (ou) de mariage, conjugal; (Νμ.) nuptial.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ, ἐπὶ. selon les lois de mariage, conjugalement.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ὁ), nocces (πλθ.) nocces, mariage. ||. ἡλικία γάμου, nubilité. ||. ἡ κόρη εἶνε (δὲν ἐστὶν ἀκόμη) εἰς ἡλικίαν γάμου, elle n'est pas encore nu- piale. ||. τὸ μυστήριον τοῦ γά-μου, le sacrement du mariage.

||. ἡ εὐλόγησις τῶν γάμων, la bénédiction nuptiale. ||. ὁ γά-μος εἶνε πολιτικὸν συνάλλαγμα, le mariage est un contrat ci- vil. ||. εἰς πρῶτον (δεύτερον, τρί-τον) γάμον, en premières (en secondes, en troisièmes) noc- ces. ||. τίνα ἐκ τοῦ πρώτου (δευτέρου) γάμου, des enfants du premier (du second) lit. ||. ἔρχονται ἀπὸ τὸν γάμον, je vi- ens de la noce. ||. εἶσαι καλε- σμένος εἰς τὸν γάμον; êtes-vous des nocces (de la noce)?

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ, Μ. ἡσ, (ἐπὶ γάμων) être ou entrer en rut (en a- mour).

ΓΑΛΑΤΕΡΑ, ἡ, ὄν, fier, altier, ar- rogant.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), κοιν. ἡ ΚΥΡΟΠΙΑ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ, Μ. ἡσ, ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΛΑΤΕΡΑ (τὸ), ἔδε ἘΡΑ- ΣΤΡΟΝ.

ΓΑΕ

ΓΑΙ

ΓΑΛ

ΓΑΒΛΑ (ἡ), ἔδε ΣΥΛΛΟΓΗΚΑ.
ΓΑΒΛΙΣ, Μ. ἡσ, aboyer, gla- pht (κυρ. διὰ τὴν φωνὴν τῶν μι- κρῶν σκυλίων). ||. γαβγύζω ἀ- καίρως, clabauder.

ΓΑΒΛΙΣΜΑ (τὸ), aboyement, gla- pissement (κυρ. τῶν μικρῶν σκυλίων).

ΓΑΒΛΙΣ, οὐ (ὁ), λίθος πολύτ. jais.

ΓΑΓΓΑΙΟΝ (τὸ), ἀρχ. tumeur (des nerfs), loupe, θ. ganglion.

ΓΑΓΓΑΙΝΑ, ἡ ἢ ἡ (ἡ), gangrè- ne, θ.

ΓΑΓΓΑΙΝΙΑΖΩ, Μ. ἡσ, dégéné- rer en gangrène, se gangré- ner. ||. εἶνε φέτος μὴπως γα- γγαίνισα (ἡ πληγὴ), on craint que la gangrène ne s'y mette.

ΓΑΓΓΑΙΝΙΑΣΜΑ (τὸ), dégénéra- tion en gangrène, θ.

ΓΑΓΓΑΙΝΙΑΣ, οὐς (ὁ), gan- gréneux.

ΓΑΓΓΑΙΝΙΑ, οὐς (ὁ), gan- gréneux.

ΓΑΓΓΑΙΝΙΑ (τὸ), cordon, cordon-

net (τὸ λεπτότερον). ||. lacet (κυρ. τὸ χρησιμεύον εἰς σφίγι- μον τῶν γυναικείων φορεμάτων).

ΓΑΛΙΑ (ἡ), δ. καὶ ἀνθ. cassis, (i- διαιτ. τὸ ἄνθος της) umbrel- te, θ.

ΓΑΛΙΑΝΘΟΣ, ἡσ, γλγ. char- bon de terre (ou) fossile (ou) minéral, houille, θ.

ΓΑΛΙΑΝΘΟΣ (ὁ), κοιν. ὁ ὌΝΟΣ. ||. ὡς τὴν φωνὴν καὶ ὁ γαϊδαρος, (πα-ροιμ. γλγ.), quand on parle du loup, on en voit la queue. ||. τὸν πταίει ὁ γαϊδαρος καὶ δέρ-ναι τὸ σαμῆρι, ἔδε ΣΑΜΑΡΙ.

ΓΑΛΙΑΝΘΟΣ (τὸ), κοιν. ὁ ΣΚΟΛΙΜΟΣ, ἡ ὌΝΟΝΙΣ καὶ ἄλ-λα εἶδη φυτ. ἀκανθ., chardon.

ΓΑΛΙΑΝΘΟΣ, ἡ (ὁ), κοιν. ὁ Ὄ-ΝΟΝΙΣ, ἄνιερ.

ΓΑΛΙΑΝΘΟΣ (τὸ), κοιν. τὸ ὌΝ-ΟΝΙΣ, ἄνιερ.

ΓΑΛΙΑΝΘΟΣ (τὸ), κοιν. τὸ ὌΝ-ΟΝΙΣ, ἄνιερ.

ΓΑΛΙΑΝΘΟΣ (τὸ), κοιν. τὸ ὌΝ-ΟΝΙΣ, ἄνιερ.

ΓΑΛΙΑΝΘΟΣ (τὸ), κοιν. τὸ ὌΝ-ΟΝΙΣ, ἄνιερ.

ΓΑΛΙΑΝΘΟΣ (τὸ), κοιν. τὸ ὌΝ-ΟΝΙΣ, ἄνιερ.

ΓΑΛΙΑΝΘΟΣ (τὸ), εἶδος δερ- (ἀγρίστρετον), spondyle.

ΓΑΛΙΑΝΘΟΣ (τὸ), ἀνθ. ὁ ΓΑΛΙΑΝΘΟΣ (ἡ), farsin.

ΓΑΛΙΑΝΘΟΣ, οὐ (ὁ), γλγ. πρι-εταίρ fonsier.

ΓΑΛΑ, ἡσ, ἡσ, lait.

ΓΑΛΑΖΙΟΣ, ἡ, ὄν, bleu.

ΓΑΛΑΖΙΟΣ, ἡ, ὄν, ἀρχ. (καὶ mal) qui tête encore. ||. μοσχ-ριον (χοιρίδιον κτλ.) γαλαζοχρ., veau (cochon) de lait.

ΓΑΛΑΚΤΙΣ, οὐ (ὁ), (ἐνν. λίθος) galacite.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΑΝ (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du lait.

Πρεσβύτερος, plus vieux, plus ancien, plus âgé. || οἱ γεροντότεροι τοῦ χωρίου, les anciens du village. || εἶμαι πολὺ γεροντότερός σου, je suis votre aîné de beaucoup.

Γεροντία (ἡ), sénat.

Γεροντιστής, οἱ (ὁ), sénateur, membre du sénat.

Γεροντιστικός, ἡ, ὄν, relatif ou affecté au sénat, sénatorial.

Γέρων, ὄντος (ὁ), vieillard, vieu (πρὸ συμφ.), vieil (πρὸ φων.).

|| οἱ γέροντες εἶνε φιλόπονοι, les vieilles gens sont soupçonneux. || (ὡς οὐστ. πλθ.) οἱ γέροντες, les anciens, les notables. || καλὴ-μέρα, γέρον! salut (bonjour), l'ancien.

Γεύμα (τὸ), diné ou diner.

Γευμαίζω, M. ἴζω, diner.

Γεύομαι, M. γεύω (ὁ), goûter de; déguster. || (μεσοφ.) τί-τερ. 2) ἀντὶ Γευμαίζω.

Γεύσις, εἰς (ἡ), goût, saveur, o. (διδαντ.) gustation, o. || (κατ' ἐμφ.) haut goût, goût relevé. || τὸ ξεῖδι δίδει γεῦσιν εἰς τὰ καρυκεύματα, le vinaigre relève les sauces. || φαγεῖ με γεῦσιν, un ragoût d'un goût relevé.

Γευστικός, ἡ, ὄν, qui concerne la sensation du goût, (κρυ. ἀνατομ.) gustatif.

Γέφυρα (ἡ), pont.

Γεφύρι (τὸ), κοιν. ἡ Γέφυρα.

Γεφυρόν, M. ἄνα, jeter (construire) un pont, joindre par un pont les deux rives d'un fleuve.

Γεφύραμα (τὸ), construction d'un pont.

Γεογραφία (ἡ), géographie, o.

Γεογραφικός, ἡ, ὄν, géographique.

Γεογραφικός, ἐπὶ. géographiquement, en géographie.

Γεωγράφος (ὁ), géographe.

Γεώμης, οἷς (ὁ, ἡ), terreux.

Γεώσοφος (ὁ), hauteur, o. col- line, o. tertre.

Γεωμέτρης, οἱ (ὁ), géomètre.

Γεωμετρία (ἡ), géométrie, o.

Γεωμετρικός, ἡ, ὄν, relatif à la géométrie, géométrique.

Γεωμετρικός, ἐπὶ. géométriquement.

Γεώμορον (τὸ), redevance, o. moisson, o. cens, (εἰς τὸν μεσ- αῖωνα) champart.

Γεωπονία (ἡ), agriculture, o.

Γεωπονικός, ἡ, ὄν, qui concerne l'agriculture. || τὰ γεωπο- νικά (ἐνν. βιβλία), traité sur l'agriculture.

Γεωπόρος (ὁ), agriculteur.

Γεωργίσιμος (ὁ, ἡ), cultivable, labourable.

Γεωργία (ἡ), agriculture, v.

Γεωργικός, ἡ, ὄν, qui concerne l'agriculture ou les agricul- teurs, rural, agricole, aratoi- re. || γεωργικά ἐργαλεῖα, in- struments aratoires.

Γεωργός (ὁ), cultivateur, agri- culteur, laboureur.

Γεωργός (ὁ, ἡ), qui creuse la terre.

Γῆ, γῆ (ἡ), (πλθ. αἱ Γαῖαι), terre, o. || S. terrain, terroir, sol. || S. (πλθ.) terres, o. biens fonds. || S. (μνμ.) le fond d'une étoffe. || ἡ γῆ (τοῦ ὑφάσμα- τος) ἦτον ἀσπρὴ καὶ τὰ κεντρί- δια πράσινα, la broderie était verte sur un fond blanc. || ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, (Γερρ.), la terre promise. || γῆ ξηρὰ (ἀκαρπός, ἀμυώδης, βαλτωδής κτλ.), un sol aride (sterile, sa- blonneux, marécageux etc.). ||

αὐτὸ τὸ δένδρον θέλει τὴν γῆν ξηρὰν (ἀμυώδη κτλ.), cet ar- bre veut un terrain sec (sa- blonneux etc.). || κατὰ γῆς, par terre, à terre; sur le car- reau. || ἐπεσε κατὰ γῆς, il s'est jeté (ou) il est tombé à terre. || ἐν στρέμμα γῆς, un arpent de terre. || γῆ σιτοφόρος, ter- re à froment (à blé).

Γῆινος, ἡ, ὄν, de terre, ter- restre. || ἡ γῆινος σφαῖρα, le globe terrestre (terraqüé).

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος (ὁ), ἴδε Γεωλόφος.

Γεωλόφος, ἡ, ὄν, vieux, res- table par sa vieillesse.

Γῆρας, ἄτος καὶ οὐ (τὸ), les- se, o. || βακτηρία γῆ- (φρσ.), bâton de vieillesse (συκδγ. ἀντὶ οἱ Γέροντες) γῆρας εἶνε φιλόπονοι, la vieillesse est soupçonneuse.

Γηραιόν (τὸ), vieillesse.

Γηράσκω, M. γηράσκω, vieil- se faire (devenir) vieux. ||

ῥάσκομεν χωρὶς νὰ τὸ ἀν- νομεθα; nous nous fai- vions sans nous en ar- voir. || ἐν κακοῖς γηράσκω, vieux pêcheur.

Γηροκομῶν (τὸ), hospice p- les vieillards.

Γηροκομία (ἡ), l'action de- gnier un vieillard.

Γηροκομῶ, M. ἴζω, avoir d'un vieillard, fournir à besoins.

Γίγνεται (τὸ), κοιν. ἀντὶ Γίγνεται, enchantement, en- tation, o. incantation, o. na- tion, o.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

Γιγνῶ, M. γίγνω, κοιν. Γουτῶ, charmer, eno- ter, fasciner, conjurer.

|| ἔχει γίγναι πόδια, il a bon pied.

Γίνομαι, M. (ὁ) γένο, (ἀδρ. ἔκινω κτλ.), se faire, se ren- dre; avoir lieu, devenir, se pratiquer; (εἰρησ.) advenir (ἔ) avoir, arriver. || οὐ γέ- γονε γέγονε, (ἡ) τὸ γενόμενον οὐκ ἀπογίνεται, (φρσ. ἀρχ.), ce qui est fait est fait. || γεννη- θῆτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου γενέσθω, α (φρσ.) Γερρ., que la volonté de Dieu soit faite. || πῶς γίνεται; comment cela se peut-il faire (pourrait-il se faire)? || πῶς; ἔγινε τοῦ- το; (καὶ κατ' ἄλλ. τοῦ ρήμ.) πῶς τοῦ- το; comment cela c'est-il fait? || ἂν γίνεται, ἂν ᾖνε δυ- νατὸν νὰ γένη, si cela se peut faire, si c'est une chose qui se puisse faire. || ? γίνεται νὰ μὴν ἡδυνάσκει τίποτε; se peut-il fai- re que vous n'en sachiez rien? || ? γίνεται νὰ θυμῶν; ne voilà-t-il pas qu'il se fâche! || τοῦτο δὲν θὰ γένη καθὼς νο- μίζεις, il n'en sera (il n'en ira) pas de cela comme vous pen- sez. || ἔγινε; ἔλ γέννη; qu' est-il arrivé? || ἔγινε σεισμός, il se fit un tremblement de terre. || σήμερον ἔγινε μεγα- λὴ καύσις, il a fait bien chaud aujourd'hui. || ἄς γένη ὁ, τι γέ- νη (ὅτι θέλη), arrive (advien- ne) que pourra, arrive qui plante. || μὴ γένοιτο! (φρσ. τὸ κατ'), à Dieu ne plaise! || ἂν, οὐ γένοιτο, ἀποθάνῃ ἂν ἀπο- θάνῃ, ὁ μὴ γένοιτο, s'il meurt s'il vient à mourir, ce qu'à Dieu ne plaise. || τοῦτο πρέ- πει νὰ θεωρηθῇ ὡς (πρῶγμα) μὴ γενοῦς, il faut regarder cela comme chose non avenue. || κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γίνεται τοῦτο εἰς τὴν Γαλλίαν, c'est ainsi que cela se pratique en France. || ἔγιναν πολλὰ μετα-βολαί, plusieurs changements eurent lieu. || ἔγιναν καὶ ἄλλαι πολλὰ μεταβολαί, il se fit en- core plusieurs autres change- ments. || ἂν γένη κἀνὲν λάθος, quelque faute soit commi-

se. || αὐτὸ τὸ πανηγύρι γίνεται συνήθως εἰς τὸ δεῖνα μέρας, cet- te foire se tient ordinairement entel endroit. || συμφωνητικὸν γενόμενον ἐνώπιον τοῦ δεῖνα συμβολαιογράφου, contrat pas- sé par devant tel notaire. || τί νὰ γένω! τί θὰ γένω! que deviendrai-je? que vais-je de- venir? (καὶ ἀπλῶς) que deve- nir? || τί ἔγινε; (ποῦ ἦσαν); qu' étiez-vous donc devenu? || τί ἔγινε τὸ ὁρολόγι μου; qu' est devenu ma montre? || πῶς ἔγινε τέτοιος λογῆς; comment vous voilà fait? || ἔγινεν ὁ- πουργός, il est devenu mini- stre. || ἔγινε Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας, il a été fait con- seiller d'Etat. || ἔγινεν ἐφη- μεριδογράφος, il s'est fait jour- naliste (gazetier). || ἔγινε μέ-λος τῆς Ἀκαδημίας, il fut re- çu à l'Académie. 3) (φω- μαί) δὲν γίνεται σιτάρι εἰς τοῦ- τον τὸν τόπον, il ne vient point de blé dans ce pays-là. || εἰς τοῦτον τὸν τόπον δὲν γίνεται οὔτε σιτάρι οὔτε κρασί, il n'y croît ni blé ni vin. 3) (ὁ- ριμαζῶ, ἀποκτῶ τὴν ἀπαυτου- μένην ποιότητα), devenir mûr, se faire. || τοῦτο τὸ κρασί θὰ γένη, ce vin ce fera. 4) (ἐ- πὶ ἔνδομ.) ἀντὶ Ἐπικρατείας. || τὸ φόρεμα (τὸ πόδιμα κτλ.) μὴ γίνεται (ἡ) δὲν με γίνεται, il va, il ne va pas, il chausse bien (mal). || τοῦτο τὸ σιγάδι εἶνε πολλὰ μέγαλον (ἡ μικρόν), δὲν με γίνεται, ce chapeau est trop grand (trop petit), il ne me va pas, il ne peut m'aller, ἴδε καὶ Χαρῖ.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀρχ. ἀντὶ Ἐξέρω, savoir; com- prendre; connaître. || ἀρχ. γε γινώσκεις ἢ ἀναγινώσκεις; mais, comprenez-vous ce que vous lisez? || οἱ γινώσκοντες αὐτὸν, (Γνμ.) connais-toi toi-même.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

Γινώσκω, M. γινώσκω, ἀντὶ Ὀρ- κῶμαι, braire.

θαλάσσι. mouette, o. goïland ou goïland (ἐν ἄλλοις μεγάλῃ- ρον εἶδος).

Γλάστρα, ἡ (ἡ), vase (poi) à fleurs.

Γλαυκοπράεινος, ἡ, ὄν, véri- glauque.

Γλαυκός, ἡ, ὄν, (ἀρχ.) glauque

Γλαύκω (τὸ), πρ. glaucume.

Γλαῦς, γλαυκός (ἡ), ἀρχ. ἡ Κοκ- κοπλάτα, chouchette, o. || οὐλαῦ- κας εἰς Ἀθήνας, α Παροῖα, c'est porter l'eau à la mer (de l'eau à la rivière).

Γλαυφρός, ἡ, ὄν, élégant, poli; gracieux.

Γλαυφρότης (ἡ), élégance, o. grâce, o.

Γλαυφρότης, ἐπὶ. élégamment.

Γλαῖφα, M. γλαῖφα, κοιν. ἀντὶ Λεῖφα, lécher. || νὰ τρῶς καὶ νὰ γλαῖφῃς τὰ δάκτυλά σου, (φρσ.), à lécher doigt, à s'en lécher les doigts. || γλαῖφα τὰ πινά- κια, (φρσ.), il écume les mar- mites, il pique l'assiette (les assiettes).

Γλαῖφισμός (τὸ), l'action de lé- cher.

Γλαῖφος, οἷς (ὁ), ἀρχ. ὁ Μοῦ- στος, moult.

Γλαῖφαι (τὸ), bon morceau, morceau friand, friandise, o.

Γλαῖφος καὶ

Γλαῖφος (ὁ), εἶδ. τ. ο. blenne (es- pèce de poisson), baveuse (la petite), o.

Γλαῖφας, ἡ (ἡ), κοιν. ὁ Γλαῖφας, glu, mucilage, mucosité, o. viscosité, o. conglutination, o.

Γλαῖφαις, M. ἄνα, devenir gluant etc.

Γλαῖφαις, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ Ὀλι- γοπρός, glissant, gras.

Γλαῖφαις, ἡ (ἡ), glissant, glis- soir.

Γλαῖφαις (τὸ), κοιν. ἀντὶ Ὀ- λισσῶμα, glissade, o.

Γλαῖφαις (ἡ), φ. ἴδε Ἀναράβας.

Γλαῖφαις, M. ἄνα, glisser. || γλιστρήσει, γλιστρήσει τὸ πόδι του, le pied lui glissa (lui a glissé). || γλιστρήσαν τὸ χέλι, échapper comme une anguille. || γλιστρήσαν τὴ γλώσσῃ τα, (εἰπε, κατὰ λάθος, ἀλλήν λῆζαν ἀντ' ἄλλης), la langue lui a four-

tes étendent chaque jour le cercle des connaissances humaines. 2) (κοιν.) = Φρόνησις, prudence, o. sagesse, o. || βέλλω γνώσιν, ἴδε Σαφρονίζω. Γνωστικός, ἡ, ὅς, ἴδε Φρόνιμος. Γνωστοποίησις, εὐς (ῆ) = Διήλωση, Διηλοποίησις.

Γνωστοποιῶ, M. ἴσα, -Διηλοποιῶ, faire connaître (savoir) qc. à q., déclarer, manifester; marquer; (κυρ. Νρ. ζῶντι πλοῦς) notifier. || δὲ μὴ μοι qui le lui ai fait connaître. || γνωστοποιῶ (εἰς τὸν ληξιαρχόν) τὴν γεννησιν παιδίου (τὴν ἀποβίωσιν τινος), déclarer la naissance d'un enfant (le décès d'une personne). || γνωστοποιῶ τὴν παραλαβὴν γράμματος, accuser réception (d'une lettre). || ἔλαβον τὸ γράμμα σας διὰ τοῦ ὁποίου μοι γνωστοποιεῖτε τὴν παραλαβὴν τοῦ φακέλλου μου, j'ai reçu la lettre par laquelle vous accusez la réception de mon paquet. || ὁ ἐπιστάτης ἡρώτης τοῦς ὁδοπόρους ἀνδρὲς εἶχον τι νὰ γνωστοποιήσωσι, le commis demanda aux voyageurs s'ils n'avaient rien à déclarer.

Γνωστός, ἡ, ὅς, connu, = Γνώριμος. || τὸ ὄνομα τοῦτο μοι εἶνε γνωστόν, ce nom m'est connu. || πρέπει νὰ προχωρήεις ἀπὸ τῶν γνωστών πρὸς τὰ ἀγνωστά, il faut aller du connu à l'inconnu. || ὡς γνωστόν, (φρσ.), comme on sait. || ἱατρός τις γνωστός μου, un médecin de ma connaissance. || δὲν ἦτον εἰς τὸν περίπατον κἀνείς ἐκ τῶν γνωστών, il n'y avait personne de connaissance à la promenade.

Γόγγρος (ὁ), ἀρχ. τὸ Μογγρί, ψ. congru.

Γογγίζω, M. ἴσα, (ἀρχ. ἐπὶ φωνῆς πρυγίνας καὶ περιστροφῆς), gémir. 2) συνήθ. être mécontent, murmurer. || ὁ λαὸς

γογγίζει, le peuple murmure (crie).

Γογγίζω (τὸ), φ. navel.

Γογγισμός (ὁ), murmure, o.

o. plainte, o. S. gemissement.

Γοερὸς, ἡ, ὅς, lamentable, plaintif, lugubre. || φωνὴ γοερὰ, un ton de voix lamentable (plaintif).

Γοερῶς, ἐπὶ, d'un ton de voix lamentable, lamentablement, lugubrement, plaintivement.

Γόης, πρὸς (ὁ), enchanteur, sorcier, magicien. S. charlatan, imposteur; jongleur.

Γοητεία (ῆ), incantation, o. enchantement; S. imposture, o. sorcellerie, o. jonglerie, o. S. prestiges (πλθ.).

Γοητικός, ἡ, ὅς, propre à enchanter, enchanteur; prestigieux.

Γοητὴν, M. εἴσα, enchanter; charmer; séduire par des prestiges, ἴδε καὶ Γοητεία.

Γόμος (ὁ), farce, o.

Γονατίζω, M. ἴσα, se mettre à genoux, s'agenouiller, se prosterner.

Γονάτισμα (τὸ), = Γονυκατακλιση, genuflexion.

Γονατισμός, ἡ, ὅς, κοιν. ἀντὶ Γονυκατακλισης, tombé à genoux, agenouillé.

Γόνυ (τὸ), κοιν. τὸ Γόνυ, genou.

Γονατίζω, οὐκ (ὁ, ῆ), διδασκ. genouillé, genuflexion.

Γονυκός, εὐς (ὁ), le père. || (συνήθ. πλθ.) οἱ γονεῖς, les parents, le père et la mère. || οἱ γονεῖς μου, mes parents, ceux à qui je dois le jour, ceux qui m'ont donné le jour, les auteurs de mes jours.

Γονιμοποιῶ (ὁ, ῆ), fécondant.

Γονιμοποίησις, εὐς (ῆ), fécondation o.

Γονιμοποιῶ, M. ἴσα, féconder; fertiliser.

Γόνιμος (ὁ, ῆ), qui a une vertu productive, prolifique; fécond (κυρ. καὶ μισθωρ.), fertile. || νοῦς (φαντασία) γόνιμος, esprit (imagination) fertile.

Γονιότης (ῆ), fécondité, o. fertilité (d'esprit etc).

Γονόβοια (ῆ), πθ. gonorrhoea.

Γόνος (ὁ), frai (des poissons), alevin, fretin; blanchisse.

Γόνυ, ἄτος (τὸ), ἀρχ. τὸ Γόνυ, genou.

Γονυκατὰ (ῆ), genuflexion.

Γονυκατὰ, ἐπὶ, à genoux.

Γονυκατὰ, οὐκ (ὁ, ῆ), ἀρχ. ΓΟΝΑΤΙΣΜΟΣ.

Γορράμβωλον (τὸ), ζ. chasseur, dromadaire.

Γορρός, ἡ, ὅς, vir; actif, pide. S. (μυστ.) presto.

Γορρίαι (τὸ), ψ. ἴδε Κορρίαι.

Γορρί (τὸ), κοιν. ὁ Οὐρανοῦ, tier, pile, o.

Γορράρι (τὸ), pilon.

Γορρί (τὸ), (τὸ κοσάν) τὸ χάνου (τὸ), trognon, o.

2) (ἴδιαι) εἰδ. φρσ. (καρπὸς) ἡ γογγύλης, ἄλλ. Φραγκάρον, chou-navet; chive, chou de Siam; turbot.

Γορρί (τὸ), κοιν. τὸ Οὐρανοῦ, sive, o. ἡ εἰς πρὸς τὸν οὐρανὸν, il a les gens sive.

Γορρί (ῆ), νευρ. grus, maître coble.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

2) = Γορρί (ῆ), o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

Γορρί (ῆ), pelisse, o. fou.

γράφω, c'est un homme instruit.

Γραμμαρίον (τὸ), τὸ 24^{ον} τῆς οὐγγίας, scrupule, gramme.

Γραμματί (τὸ), κοιν. τὸ Γραμματίον, billet.

Γραμματεία (ῆ), charge de secrétaire, secrétariat; ministère. S. bureau. || ἐπὶ τῆς γραμματείας του, pendant son secrétariat.

Γραμματεῖς, εὐς (ὁ), secrétaire, greffier (κυρ. ὁ τοῦ δικαστηρίου). || — εἰρηνοδίκου (εἰρηνοδίκου), greffier d'un juge (d'une justice) de paix.

|| — προξένου, chancelier d'un consulat. || — ὁ γενικός γραμματεὺς τοῦ Σουλτανῆ, ὁ ἐπικρατείας, le secrétaire général du conseil d'Etat. || ὁ γραμματεὺς τῆς πρεσβείας, le secrétaire de l'ambassade. || ὁ — τῶν Πρωτοδικῶν, le greffier du tribunal de première instance. || γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας, secrétaire d'Etat, ministre. || ὁ ἐπὶ τῶν ἰσοτερικῶν γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας, le ministre secrétaire d'Etat au département de l'intérieur, le secrétaire d'Etat ministre de l'intérieur.

Γραμματικός, ἡ, ὅς, qui concerne la grammaire, grammatical. S. grammairien. || (ὡς οὐγγ.) Γραμματικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη ἢ βιβλίον), grammaire, o. || ὁ κατὰ τοὺς κανόνες τῆς γραμματικῆς, qui est selon les règles de la grammaire, grammatical. || γραμματικά (ἐνν. μαθήματα), les belles lettres, (συν.) les lettres humaines, les humanités. || ἐτελείωσα τὰ γραμματικά μου, il a fait (achevé) ses humanités. 2) (κοιν.) ἀντὶ Γραμματικῆς ἢ Γραμματικῆς.

Γραμματίον (τὸ), petite lettre, o. billet; carte, o. || γραμματίον ἐπιστολικόν, carte (de visite). || δὲν εἶχα πῶρα ἔδωκα τὸ γραμματίον μου, j'ai laissé vous ma carte. || γραμματίον τῆς (χρηματιστ.) τραπεζῆς, action (de la banque), o. billet de banque, effet. || —

γράφω, c'est un homme instruit.

Γραμμαρίον (τὸ), τὸ 24^{ον} τῆς οὐγγίας, scrupule, gramme.

Γραμματί (τὸ), κοιν. τὸ Γραμματίον, billet.

Γραμματεία (ῆ), charge de secrétaire, secrétariat; ministère. S. bureau. || ἐπὶ τῆς γραμματείας του, pendant son secrétariat.

Γραμματεῖς, εὐς (ὁ), secrétaire, greffier (κυρ. ὁ τοῦ δικαστηρίου). || — εἰρηνοδίκου (εἰρηνοδίκου), greffier d'un juge (d'une justice) de paix.

|| — προξένου, chancelier d'un consulat. || — ὁ γενικός γραμματεὺς τοῦ Σουλτανῆ, ὁ ἐπικρατείας, le secrétaire général du conseil d'Etat. || ὁ γραμματεὺς τῆς πρεσβείας, le secrétaire de l'ambassade. || ὁ — τῶν Πρωτοδικῶν, le greffier du tribunal de première instance. || γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας, secrétaire d'Etat, ministre. || ὁ ἐπὶ τῶν ἰσοτερικῶν γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας, le ministre secrétaire d'Etat au département de l'intérieur, le secrétaire d'Etat ministre de l'intérieur.

Γραμματικός, ἡ, ὅς, qui concerne la grammaire, grammatical. S. grammairien. || (ὡς οὐγγ.) Γραμματικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη ἢ βιβλίον), grammaire, o. || ὁ κατὰ τοὺς κανόνες τῆς γραμματικῆς, qui est selon les règles de la grammaire, grammatical. || γραμματικά (ἐνν. μαθήματα), les belles lettres, (συν.) les lettres humaines, les humanités. || ἐτελείωσα τὰ γραμματικά μου, il a fait (achevé) ses humanités. 2) (κοιν.) ἀντὶ Γραμματικῆς ἢ Γραμματικῆς.

Γραμματίον (τὸ), petite lettre, o. billet; carte, o. || γραμματίον ἐπιστολικόν, carte (de visite). || δὲν εἶχα πῶρα ἔδωκα τὸ γραμματίον μου, j'ai laissé vous ma carte. || γραμματίον τῆς (χρηματιστ.) τραπεζῆς, action (de la banque), o. billet de banque, effet. || —

γράφω, c'est un homme instruit.

Γραμμαρίον (τὸ), τὸ 24^{ον} τῆς οὐγγίας, scrupule, gramme.

Γραμματί (τὸ), κοιν. τὸ Γραμματίον, billet.

Γραμματεία (ῆ), charge de secrétaire, secrétariat; ministère. S. bureau. || ἐπὶ τῆς γραμματείας του, pendant son secrétariat.

Γραμματεῖς, εὐς (ὁ), secrétaire, greffier (κυρ. ὁ τοῦ δικαστηρίου). || — εἰρηνοδίκου (εἰρηνοδίκου), greffier d'un juge (d'une justice) de paix.

|| — προξένου, chancelier d'un consulat. || — ὁ γενικός γραμματεὺς τοῦ Σουλτανῆ, ὁ ἐπικρατείας, le secrétaire général du conseil d'Etat. || ὁ γραμματεὺς τῆς πρεσβείας, le secrétaire de l'ambassade. || ὁ — τῶν Πρωτοδικῶν, le greffier du tribunal de première instance. || γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας, secrétaire d'Etat, ministre. || ὁ ἐπὶ τῶν ἰσοτερικῶν γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας, le ministre secrétaire d'Etat au département de l'intérieur, le secrétaire d'Etat ministre de l'intérieur.

Γραμματικός, ἡ, ὅς, qui concerne la grammaire, grammatical. S. grammairien. || (ὡς οὐγγ.) Γραμματικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη ἢ βιβλίον), grammaire, o. || ὁ κατὰ τοὺς κανόνες τῆς γραμματικῆς, qui est selon les règles de la grammaire, grammatical. || γραμματικά (ἐνν. μαθήματα), les belles lettres, (συν.) les lettres humaines, les humanités. || ἐτελείωσα τὰ γραμματικά μου, il a fait (achevé) ses humanités. 2) (κοιν.) ἀντὶ Γραμματικῆς ἢ Γραμματικῆς.

Γραμματίον (τὸ), petite lettre, o. billet; carte, o. || γραμματίον ἐπιστολικόν, carte (de visite). || δὲν εἶχα πῶρα ἔδωκα τὸ γραμματίον μου, j'ai laissé vous ma carte. || γραμματίον τῆς (χρηματιστ.) τραπεζῆς, action (de la banque), o. billet de banque, effet. || —

γράφω, c'est un homme instruit.

Γραμμαρίον (τὸ), τὸ 24^{ον} τῆς οὐγγίας, scrupule, gramme.

Γραμματί (τὸ), κοιν. τὸ Γραμματίον, billet.

Γραμματεία (ῆ), charge de secrétaire, secrétariat; ministère. S. bureau. || ἐπὶ τῆς γραμματείας του, pendant son secrétariat.

τοῦ ταμεῖου, mandat sur le trésor.

Γραμματιμένους, ἡ, ὅς, homme de lettres, lettré. || οἱ γραμματισμένοι, les gens de lettres.

Γραμματοκομιστής, οὐ καὶ Γραμματοφόρος (ὁ), porteur de lettres, messenger.

Γραμμή (ῆ), ligne, o. S. barre, o. S. raie, o. || εἰς τὴν γραμμήν, tirez une barre à la fin de chaque chapitre. || βάλλω εἰς τὴν γραμμήν, aligner. || ἐμβαίνει εἰς τὴν —, s'aligner. || ἐράτευμα (πλοῖον) τῆς γραμμῆς, troupe (vaisseau) de ligne. 2) (μυσθωρ.) grammaire; ligne, o. || ἡ γραμμή εἶνε τὸ δωδεκατημέριον τοῦ δακτύλου, la ligne est la douzième partie du doigt. || ἡ μετρικὴ γραμμὴ ἰσοσταθμίζεται μὲ δέκα ἐννέα ὡς ἑγγίστα χρόνος οἷου, le gramme équivaut à un peu moins de dix-neuf grains.

Γραμμικός, ἡ, ὅς, linéaire.

Γραπτός, ἡ, ὅς, rédigé par écrit, écrit. || (συνήθ. εἰς τὸ ὅδ.) Γραπτός, (κοινός) τὸ Πενεαμύσον, l'arét (l'ordre, la loi) du destin, destin, destinée, o. fatalité (κυρ. τὸ κακόν), o. || ἦτον γραπτόν μου, (φρσ.), ἴδε Ἐπικρατεία.

Γραψίαι (τὸ), l'herbe verte (fraiche), o. le frais, la pâture, le vert. || βάλλω τὸ ἀλόγον εἰς τὸ γρασίδι, meure un cheval à l'herbe (en pâture, au vert).

Γραφεῖον (τὸ), table à écrire, o. secrétaire, bureau. || τὸ γραφεῖον τῆς (οἰκίας) γραμματείας, τῆς δαίμα ἐφημερίδας, les bureaux du ministère (ou) du journal de... || ἔδωκα γραφεῖον δικαστηρίου, greffe. || παρακαταθέτω γράμματα εἰς τὸ γραφεῖον (τοῦ δικαστηρίου), consignez de l'argent au greffe. || τὰ ἔγγραφα ἐδόθησαν (ἐνεφανίσθησαν, κατετίθησαν) εἰς τὸ γραφεῖον, les pièces sont mises (produites, déposées) au greffe. || τὸ εἶχα ἀφ' ἧς ἐπὶ

εις τὸ γραφεῖόν μου, je l'avais laissé sur mon secrétaire. || τὸ γραφεῖον τῆς πρεσβείας, le secrétariat de l'ambassade. || τὸ—τοῦ Προξενείου, la chancellerie du consulat.

ΓΡΑΦΕΙΣ, ἑνός (ὁ), greffier; scribe, (συνήθ.) copiste, ἴδε καὶ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ. || γραφεὺς συμβολαιογράφος, clerc de notaire.

ΓΡΑΦΗ (ἡ), écriture || αἱ Γραφαὶ, ἡ ἀγία (ἡ Παλαιὰ καὶ Νέα) Γραφή, les Écritures, les saintes écritures, la Bible, la sainte Bible. || ἀνέφερε διάφορα χωρία (ῥητά) τῆς Γραφῆς, il a cité plusieurs passages de l'Écriture. 2) (κοιν.) ἀντί Ἐπιστολῆς.

ΓΡΑΦΙΛΣ, ἁ (ὁ), ἔξευτελ. ὁ Γραφεύς, copiste ignorant, gratte papier.

ΓΡΑΦΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui concerne l'écriture(ou)les saintes Écritures. §. qui concerne le bureau (ou) le copiste. || γραφικὸν λάθος, faute de copiste. || γραφικὰ (ἡ) τοῦ Γραφεύου ἔξοδα, ἴδε ΓΡΑΦΕΙΟΝ.

ΓΡΑΦΙΣ, ἰδός (ἡ), pinceau; crayon; plume, ὁ.

ΓΡΑΦΩ, Μ. ΓΡΑΨΑ, écrire, mettre (rediger, καὶ γυδ. coucher) par écrit. || « Ὁ γέγραπται, γέγραπται, » φρσ., (Γρρ.), ce qui est écrit, est écrit (ἀνάλογον κατὰ τὴν μετὴν γὰς τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Ἀββὰ Βερτώ); mon siège est fait. || τῷ ἔγραψα τρία γράμματα, je lui ai écrit trois lettres. || ἀδικόπως γράφει, il est sans cesse à écrire. || πῶς γράφεται ἡ (δεῖνα) λέξις; tel mot comment s'écrit-il? || ὅτι σὰς γράψω ἀπὸ τοῦ Ναυπλίου, je vous écrirai de Nauplie. || γράφει κομφῶς (γλαφυρῶς καὶ), il écrit élégamment. || μοι ἔγραψε περὶ τῆς υγείας σου, il m'a donné des nouvelles de sa santé. || ἀν (ὅταν) με ἔξαναῖδῃ, ἂν με γράψῃ, (φρσ.), il l'aura bel et bien quand je retournerai chez lui. || γράφω εἰς τὸ κατάστιχον, mettre (coucher) sur le registre, ἴδε ἔ ΓΡΕΓΛΩ ἔ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ. || γράφομαι (κωρ.)

στρατιώτης, s'enrôler, se faire inscrire, s'engager.

ΓΡΑΨΙΜΟΝ (τὸ), écriture, ὁ. §. caractère (d'écriture), main, ὁ. || ἐγνώρισεν τὸ γράψιμόν του, il reconnut sa main, il reconnut son écriture. || εἶδα γράψιμόν του, j'ai vu de son écriture.

ΓΡΑΨΗΣ, οὗτε (ὁ, ἡ), de vieille femme.

ΓΡΕΚΛΑΙ (τὸ), κοιν. ὁ ΚΥΡΠΙΣΟΣ, ψ. carpe, ὁ.

ΓΡΕΒΑΔΕΙ (τὸ), ψ. (μικρὸς κυπρίνος), carpeau, carpillon. ΓΡΗΓΟΡΑ (τὸ), ἐπιβ. κοιν. ἀντί ΤΑΧΕΩΣ, ἴδε ὉΓΑΙΓΡΑ.

ΓΡΗΓΟΡΟΣ, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ ΤΑΧΥΣ (ἐκ τοῦ ΓΡΗΓΟΡΟΣ), ἴδε ὉΓΑΙΓΡΟΣ.

ΓΡΗΛΑΙ (τὸ), ἴδε ΓΡΕΒΛΑΙ.

ΓΡΙΠΟΣ (ὁ), espèce de filet, seine καὶ seine, ὁ. tramail ἔ tre-mail. || τραβῶ τὸν γρίπον, tirer la seine.

ΓΡΙΦΟΣ (ὁ), énigme, griphe, logographe, rébus.

ΓΡΟΝΗΙ (ἡ), coup de poing; taloche, ὁ. gourmades, ὁ. || με ταῖς γρονθιαῖς, à coups de poing. || παλῶ (κτυποῦμαι με) ταῖς γρονθιαῖς, se battre à coups de poing, se boxer, boxer.

ΓΡΟΝΘΟΚΟΠΗΜΑ (τὸ), combat à coups de poing, pugilat.

ΓΡΟΝΘΟΚΟΠῆ, Μ. ἄνα, battre à coups de poing, (γυδ.) dauber. || ἐγρονθοκοπήθησαν, ils se sont battus à coups de poing, il se sont bien daubés.

ΓΡΟΝΘΟΣ (ὁ), poing. 2) ΓΡΟΝΘΟΙΛ.

ΓΡΟΥΠΟΣ (ὁ), δέμα χρημάτων, group.

ΓΥῖ, μύρ. ἐκφράζον τὸ Ἐλάχιον. || (συνήθ.) μόνον εἰς τὰς φρσ.) οὕτε γυῖ, pas un mot. || δὲν εἶπεν οὕτε γυῖ, il ne souffla (il ne sonna) pas un mot, il ne sonna mot.

ΓΥΛΑΙΖΑ, Μ. ἰζα, grogner (comme le porc).

ΓΥΛΑΙΣΜΟΣ (ὁ), ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου, grognement.

ΓΥΙΝΑ (ἡ), crierie continue, ὁ. piaillerie, ὁ.

ΓΥΝΙΑΖΑ (χωρὶς Μ.), continuer continuellement, piailler, pleurnicher.

ΓΥΝΙΑΨΗΣ, ἁ, ἰκόν, qui a que piailler, piailler; nicheur.

ΓΥΠΝΟΣ, ἡ, ὄν, qui a le nez quiliu.

ΓΥΠΝΟΤΗΣ (ἡ), courbure (du nez).

ΓΥΠΟΠΑΛΕΙΟΝ (ὁ), ἀρχ. τριε, ὁ.

ΓΥΠΟΠΑΛΗΣ, οὗ (ὁ), ἀρχ. chaud fripier, fripier, tier.

ΓΥΨ, ΓΥΠΝΟΣ (ὁ), πτυ. griffon.

ΓΥΔΙΟΣ (ὁ), ἀρχ. havre-soldats).

ΓΥΝΑΞΑ, Μ. ἰζα, exercer (κωρ. ἐπὶ ζ.) dresser. || s'exercer.

ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣ, οὗ (ὁ), professeur d'un collège (d'un mnase), gymnasiarque.

ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΙΑ (ἡ), la charge (la charge) du proviseur du Gymnasiarque, le proviseur.

ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ (τὸ), collège, gymnase. || μαθητὴς γυμνασίου, légion. 2) τὸ.

ΓΥΜΝΑΣΙΣ, εὐς (ἡ), exercer.

ΓΥΜΝΑΣΙΑ (τὸ), κοιν. ἀν. ΜΝΑΣΙΣ. 2) composition.

ΓΥΜΝΩΣ, Μ. ἄνα, mettre (ἀν) ; dépouiller; (ἐπὶ σφ. dégorger, ἴδε καὶ ΓΑΙΤΕΡΕΤΙΜΩΝΑ. §. (μην.) δρον ἐγυμνωθή ἀπὸ τὰς φύλλων, s'est dépouillé des feuilles.

ΓΥΜΝΟΠΑΛΗΣ, οὗ (ὁ) καὶ ΓΥΜΝΟΠΟΡΟΣ, ποδός (ὁ), nudipède.

ΓΥΜΝΟΣ, ἡ, ὄν, nu.

ΓΥΜΝΟΛΑΛΙΑΚΟΣ (ὁ), τὸ. limax, limace, ὁ.

ΓΥΜΝΟΤΗΣ, ΠΙΟΣ (ἡ), nudipède.

ΓΥΜΝΩΜΑ (τὸ), καὶ ΓΥΜΝΩΜΗ, εὐς (ἡ), l'acte mettre nu (ou) à nu.

ΓΥΝΑΙΚΑ, ἁ (ἡ), κοιν. ἡ ΓΥΝΑΙΚΑΔΕΣ (ἡ), la femme (relativement au mari), belle-sœur, (ἐκ τῶν ἀμοιβ. προσφών. ἀπλ.)

ΓΥΝΑΙΚΑΔΕΣ (ὁ), le frère de la femme (relativement au mari), beau-frère, (καὶ εἰς τὰς ἀμοιβ. προσφών. ἀπλ.) frère.

ΓΥΝΑΙΚΑΡΙΟΝ (τὸ), ΓΥΝΑΙΟΝ.

ΓΥΝΑΙΚΕΥΟΣ, ἁ, ὄν, de femme, féminin. || τὸ γυναικεῖον φύλον, le sexe féminin. || ἡ γυναικεῖα φωνή, la voix féminine. || (οὐσ. οὐδ.) τὸ γυναικεῖον, = ΓΥΝΑΙΚΟΝΤΙΣ.

ΓΥΝΑΙΚΙΤΗΣ, οὗ (ὁ), l'endroit où se tiennent les femmes (dans les églises).

ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑ (ἡ), domination des femmes.

ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΩΜΑΙ, Μ. ΚΡΑΤΩ (ὁ), être gouverné ou dominé par les femmes ou par une femme.

ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΝΙΑ, οὗ (ὁ, ἡ), passionnée pour les femmes.

ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΝΙΑ (ἡ), goût passionné (immodéré) pour les femmes.

ΓΥΝΑΙΚΟΝΤΙΣ, οὗ (ὁ), καὶ ΓΥΝΑΙΚΟΝΤΙΣ, ἰδός (ἡ), l'appartement des femmes, le gynécée.

ΓΥΝΑΙΟΝ (τὸ), petite femme, ὁ. femelle, ὁ.

ΓΥΝΗ, ΓΥΝΑΙΚΟΣ (ἡ), femme, ὁ. §. épouse, ὁ. compagne, ὁ. || (π. ρηλ. πτ.) αἱ γυναῖκες, (τὸ γυναικεῖον φύλον), les personnes du sexe, le sexe, le beau sexe.

ΓΥΝΑΙΕΤΟΣ (ὁ), εἶδος ἀετοῦ, gy-paiete, ἴδε καὶ ΦΑΝΝ.

ΓΥΡΕΟ, Μ. Εἰς, κοιν. ἀντί Ζυγῆ καὶ ΣΚΑΛΙΖΩ, demander; §. chercher. || σὰς ἐγύρευα, je vous cherchais.

ΓΥΡΙΖΑ, Μ. ἰζα, κοιν. ἀντί ΣΤΡΕΦΩ ἢ ΤΡΕΠΩ, tourner; rouler etc. (κωρ.) virer. || (ἀντιπ.) se tourner; détourner, retourner, s'en retourner etc. (ἐπὶ ἀντιπ.) aller, ἴδε καὶ ἘΠΙΣΤΡΕΦΩ καὶ ΚΥΚΛΟΦΟΡῶ καὶ ΣΤΡΕΦΩΜΑΙ. || γυρίζω τὸν μύλον, faire aller la meule. || γυρίζω τὸ

σοῦλι, tourner la broche. || γυρίζει τὸν ἐργάτην, (κωρ.), virer le cabestan. || γυρίζω τὸ φόρεμα (τὸ μέσα ἔξω κτλ.), retourner un habit. || γυρίσέ το νὰ στεγνώσῃ, retourne-le pour qu'il sèche. || γυρίζω (γυρίζω ἄλλου) τὸ νερόν τοῦ αὐλακίου, détourner les eaux d'un fossé, dériver. || γυρίζω ἄλλου τὸ πρόσωπόν μου (ἵνα μὴ με ἴδωσιν ἢ ἵνα μὴ ἴδωται), détourner son visage, se détourner. || γυρίζω τὰ μύτια τοῦ σάν δαιμονισμένου, il roule les yeux comme un possédé. || τὸ σκυλὶ ἔχει τὴν οὐράν (τοῦ) γυρισμένην, ce chien a la queue retroussée. || ἐγύρισεν ὅλον τὸν κόσμον, (περιγύρην), il a couru le monde, il a fait le tour du monde.

§. (καὶ μνημ.) γυρίζω τὴν συναλλαγματικὴν (τὸ γραμματίον) εἰς ὄνομα ἄλλου, ἴδε ὉΜΙΣΟΓΡΑΦΩ. §. ἐκεῖνος γυρίζει (δὴλ. διοικεῖ) τὸ σπῆτι, c'est lui qui mène (qui fait rouler) la maison. §. γυρίζω τὴν γνώμην τινός, ἴδε ΜΕΤΑΠΕΙΘΩ. || (ἀντιπ.) κατὰ ἐμποδίσει τὸν τροχόν νὰ γυρίσῃ, il y a quelque chose qui empêche la roue d'aller. || τὸ ἀμάξι ἐγύρισεν, (ἀναποδογυρίσθη), la voiture a versé. || γυρίζω ὀπίσω, retourner en arrière. || ὅταν φθάσῃ εἰς μίαν βρύσιν, γύρνα (πρὸς τὰ) ἀριστερά, quand vous serez arrivé à une fontaine, tournez (détournez) à gauche. §. (καὶ μνημ.) γυρίζω με τὸ μέρος τοῦ (δεῖνα), tourner ou passer du côté (embrasser le) ou se ranger du parti de quelqu'un. || ἔλοι ἐγύρισαν με τὸ μέρος του, tout le monde tourna de son côté. || ἐγύρισαν (ἔλλαξαν) τὰ πρόγματα, les choses ont changé (de face), elles ont pris une autre tournure, le change a tourné.

ΓΥΡΙΣΜΑ (τὸ), (κοιν.) ἀντί ΣΤΡΟΦῆς ἢ ΣΤ. ἘΠΙΣΤΡΟΦῆς, tournure, ὁ. retour. || γύρισμα τοῦ νεροῦ (τοῦ αὐλακίου), dérivation (d'un ruisseau), ὁ. || γύρισμα συναλλαγματικῆς εἰς ὄνομα ἄλλου, ἴδε ὉΜΙΣΟΓΡΑΦΩ.

2) (συνδχ. ἐπὶ τόπ.) σινοσλίε, ὁ. détour; croche. || ὁ δρόμος κάμνει ἐν γύρισμα εἰς τοῦτο τὸ μέρος, la route fait un crochet en cet endroit. || εἰς τὸ γύρισμα τοῦ δρόμου, au détour de la rue.

ΓΥΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, tortueux, sinueux; crochu, croche.

ΓΥΡΙΣΤΑ, Μ. ΓΥΡΙΣΤΑ, ἴδε ΓΥΡΙΣΤΑ.

ΓΥΡΙΣΤΟΣ (ὁ), tour; tournée; §. circuit; conférence, ὁ. ἴδε καὶ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ καὶ ΚΥΚΛΟΣ. || ἂν κάμωμεν δύο τρεῖς γύρους, allons faire deux-trois tours (de promenade). 2) (τὸ) τριγυρινὸν διαφύρων πράγμα, π. χ. αἰκνός κτλ.) bord, bordure, ὁ. cadre, chassis. || ὁ — τοῦ κοστίου, ἴδε ΚΟΛΙΜΝΟΓΥΡΙΣΤΟΣ. || ὁ — τοῦ τροχού, ἴδε ΤΡΟΧΟΣ.

ΓΥΡΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, κοιν. ἀντί ΚΥΡΩΤΗΣ, ΚΑΜΠΥΛΟΣ, arqué, plié, recourbé; dévers. || ὁ τοίχος εἶνε ὀλίγον γυριστός, le mur est un peu dévers.

ΓΥΡΑ, ἐπὶ β. ἢ πρόθ. autour, ἴδε ΤΕΥΡΕΑ. || γύρω-γύρω, en rond. || ἐκάθισαν γύρω-γύρω, ils s'assirent en rond.

ΓΥΡ, ΓΥΡΙΟΣ (ὁ), πτ. vautour.

ΓΥΨΟΣ (ὁ), plâtre; gypse.

ΓΩΝΙΑ (ἡ), ἀρχ. ἡ ΚΩΝ, angle; coin. §. pointe d'un angle, ὁ. extrémité, ὁ. || ἐν γωνίᾳ καὶ (ἐν) παραθύρῳ, (φρσ.), sous la cheminée. 2) κοιν. ἡ ἘΠΙΣΤΑ, fuyé, être; (συνδχ.) ἡ ΚΑΠΟΔΟΧΗ, cheminée, ὁ. 4) ἐργαλ. τεκτ. (ἀλλ. ΑΑΦΛΑΙ), équerre, ὁ.

ΓΩΝΙΑΛΗΣ, οὗτε (ὁ, ἡ), anguleux, angulaire, angule.

ΔΔ, μέρ. εμφαντ. (ἀναλογ. μετὰ ἀρχ. ΔΔ), da; donc. || δαί με δά! nenni da, mais non donc. || ναί δά! oui da! || αἰ δά! καλὸ δά! allons donc! **ΔΔΓΚΑΜΑ** (τὸ), l'action de mordre. 2) = τὸ -

ΔΔΓΚΑΜΑΤΙΑ (ἡ), coup de dent, morsure, θ. (καταχρ.) piqure, θ. || τὸ - τῆς μελλίσσης (τοῦ σκορπίου κτλ.), la piqure d'une abeille (d'un scorpion).

ΔΔΓΚΑΝΙΆΡΗΣ, α, ικον, mordant; (ἐπὶ σκῶλ.) hargneux.

ΔΔΓΚΑΝΩ, M. ἴσθ, (κοιν. ἀντὶ ΔΔΚΝΩ), mordre; donner un coup de dent. || τὸν δάγκασεν ὁ φεῖδι, il fut piqué par un serpent. || (καταχρ.) τὸν δάγκασεν ἡ σφήκα (κτλ.), ἀντὶ τὸν κέντρωσε, la guêpe lui donna un coup d'aiguillon. || ψόφιο φεῖδι δὲν δαγκάνει, = νεκρὸς οὐ δάγκνει, α (παροιμ.), morte la bête, mort le venin.

ΔΔΔΙ (τὸ), torche (de pin ou de sapin), θ. || αὐτὸ τὸ ξύλον καίει ὅταν δαδῇ, ce bois brûle comme des allumettes.

ΔΔΙΜΟΝΙΖΩ, M. ἴσθ, ἴδε ΤΡΕΛΛΑΙΝΑ. || (πθ.) ΔΔΙΜΟΝΙΖΟΜΑΙ, M. ΔΔΙΜΟΝΙΖΩ (ὁ), être possédé (obsédé) par l'esprit malin. || (ὁ πρὶν. τῆς πθ. μτχ.)

ΔΔΙΜΟΝΙΜΕΝΟΣ, η, ον, possédé (du démon), évergumène. || φωνάζει ὅταν δαιμονισμένος, il crie comme un évergumène (comme un enragé, comme un possédé).

ΔΔΙΜΟΝΙΟΝ (τὸ), esprit (malin). || τὸ - τοῦ Σωκράτους, l'esprit (le démon, le génie) familier de Socrate. 2) goût capricieux, caprice, (οἰκ.) grippe, θ. || πολλοὶ ἔχον τὸ δαιμόνιον νά..., c'est la grippe de bien des gens de...

ΔΔΙΜΟΝ, ονος (ὁ), démon, esprit malin, mauvais esprit; § (κατὰ τοὺς παλ.) génie. || ὁ πονηροῦ δαίμονος ὠθούμενος, poussé d'un mauvais génie. || ὁ κακὸς δαίμων τοῦ Βρού-

του, le mauvais génie de Brutus.

ΔΔΙΤΥΜΗΝ, ὄνος (ὁ), ἀρχ. convivie, hôte.

ΔΔΚΡΙΖΩ, M. ἴσθ, verser des pleurs, pleurer; larmoyer. || (ἡ μτχ.) **ΔΔΚΡΥΜΕΝΟΣ**, η, ον, éploré. 2) (μτχ.) τὸ κλῆμα (ὅταν τὸ κλαδεύουν) δακρύνει, la vigne pleure.

ΔΔΚΡΥΟΝ (τὸ), larme, θ. pleurs, πλθ. || μετὰ δακρύων, les larmes aux yeux.

ΔΔΚΡΥΡΟΩ, M. ἴσθ, fondre en larmes, être tout éploré.

ΔΔΚΡΥΣΜΑ (τὸ), écoulement de larmes; larmoiement.

ΔΔΚΤΥΑΨΟΡΑ, ας (ἡ), dé (à couvrir), doigtier. || ἡ - τοῦ βελανιδίου, l'avelanède, θ.

ΔΔΚΤΥΑΙΔΙ (τὸ), anneau, bague (ὅταν ἔχῃ πέτραν), θ.

ΔΔΚΤΥΑΙΟΘΗΚΗ (ἡ), écrin (coffret) pour serrer les bagues, étui de bagues, bague.

ΔΔΚΤΥΑΟΣ (ὁ), ἀρχ. τὸ ΔΔΚΤΥΑΙΔΙ. || ὁ - τοῦ Κρόνου, (ἀστρομ.), l'anneau du Saturne.

ΔΔΚΤΥΑΪΤΙΣ (ἡ), φ. digitale, θ. campanule, θ. ancolie, θ. gant-de-notre-dame.

ΔΔΚΤΥΑΟΔΙΚΤῆ, M. ἴσθ, montrer du doigt (au doigt).

ΔΔΚΤΥΑΟΙΔΗΣ, οῖς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un doigt, digitiforme.

ΔΔΚΤΥΑΟΝ (τὸ), κοιν. ἀντὶ -

ΔΔΚΤΥΑΟΣ (ὁ), doigt; || τὸ μεγαλύτερον - , ponce (τὸ τῆς χειρός), orteil (τὸ τοῦ ποδός). || τὸ δεύτερον - , ἴδε ΔΔΧΑΝΟΣ. || τὸ τρίτον - , doigt du milieu.

|| τὸ τέταρτον - , annulaire. || τὸ πέμπτον - , oriculaire. || ὁ

τῶν δακτύλων, digital. || τὰ νεῦρα τῶν δακτύλων, les nerfs digitaux. §. ἡ κότα αὕτη ἔχει ἓνα δάκτυλον πάχος, cette poule a un doigt de graisse.

|| ὁ πούς σύγκειται ἀπὸ (περιέχει) δώδεκα δακτύλους, il y a douze pouces au pied. 2) (μτχ.) εἰδ. θαλασσίνοῦ (ὁστρέου),

pouce-pieds, anatif θ.

ΔΔΜΙΖΩ, M. ἴσθ, dompter, conduire.

ΔΔΜΑΛΙ (τὸ), jeune taureau, bœuf.

ΔΔΜΑΛΙΣ, κος (ἡ), jeune vache, 0. genisse, θ.

ΔΔΜΑΛΕΚΗΝΗ (ἡ); δ. prunier damassier.

ΔΔΜΑΛΕΚΗΝΟΝ (τὸ), πορ. prunier θ. damas. || δαμάσκηνα, de pruneaux.

ΔΔΜΑΛΕΚΗΝΟΝ, ἡ, ὄν, prêt, ou prunté (à intérêt).

ΔΔΜΕΙΖΩ, M. εἴσθ, prêter (μτχ.) emprunter. || ἔχει χιλιάδας δραχμῶν δανεισθέντες τὴν Σύρον, il a pour mille francs de créance Syra. || ἡ σελίγη δανεισθέντος τοῦ φῶς τῆς ἀπὸ τὸν ἥλιου, lune emprunte sa lumière au soleil.

ΔΔΜΕΙΣΤΗΡ, ἡ, ὄν, = ΔΔΜΕΙΣΤΗΡ

ΔΔΜΕΙΣΤΗΡ (τὸ), argent prêt, emprunté à intérêt, ar.

0. emprunt; prêt. || τὸ - τοῦτο εἶνε ἀσφαλισμένον, τὸ ποθῆκη, cette créance est surée par une hypothèque.

ΔΔΜΕΙΣΤΗΡ (τὸ), l'action de prêter (ou) emprunter, empr.

créance, θ.

ΔΔΜΕΙΣΤΗΡΙΟΝ (τὸ), maison prêt, θ.

ΔΔΜΕΙΣΤΗΡ, οἱ (ὁ), créancier. || ἐσυμβέβασθη μετὰ δανειστάς του, il est accablé avec ses créanciers.

ΔΔΜΕΙΣΤΗΡΙΟΣ, ἡ, ὄν, qui cerné les emprunts.

ΔΔΜΙΣΤΗ (ἡ), dépense, πλθ. (δικονμ.) dépens, im.

ses θ. πλθ. || νὰ πληρώσῃ (γενόμενος πρὸς βέλτιον) διατήρησιν κτλ. (μτχ.) δαπανάω, rembourser les impens.

|| ἰδίᾳ δαπάνη (ἡ) ἰδίᾳ δαπανάω, à ses dépens.

ΔΔΜΙΣΤΗΡ, λ, ὄν, qui trop, qui occasionne des dépenses, coûteux, pendieux. || τὰ ταξίδια δαπανηρά, les voyages tent (sont coûteux).

ΔΑΠΑΝΩ, M. ἔλα, dépenser.
ΔΑΠΑΝΟΝ (τὸ), fond (de terre), champ, parquet, plancher; sol. || τὸ—τῆς εἰκόνης (ῆ) κεν-
 τήτου, le champ (le fond) d'un tableau (d'une tapisserie etc.).
ΔΑΡΕΙΜΟΝ (τὸ), l'action de battre, fustigation, θ.
ΔΑΡΟΥ, μέλλ. πθ. τῆς ὀφρ. ἢ ἀόρ. τῆς ὑποτ. καὶ
ΔΑΡΜΕΝΟΣ, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ ΔΕΡΝΗ.
ΔΑΡΕΙΜΟΝ (τὸ), l'action de battre. || δάρεσιμον τοῦ γάλακτος, barattage.
ΔΑΣΜΟΛΟΤΟΣ (ὁ), qui perçoit les impôts.
ΔΑΣΜΟΣ (ὁ), taxe, impôt.
ΔΑΣΟΣ, οὖς (τὸ), forêt, θ. bois.
ΔΑΣΟΝΟΜΕΙΟΝ (τὸ), γλγ., conservation forestière, θ. || εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε (τόσα) δασο-
 νομεία, il y a en Grèce (tant de) conservations forestières.
ΔΑΣΟΝΟΜΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui concerne les forêts ou leur administration, forestier.
ΔΑΣΟΝΟΜΟΣ (ὁ), directeur (conservateur) des bois et forêts.
ΔΑΣΟΦΥΛΑΞ, ακος (ὁ), garde-bois; (garde) forestier.
ΔΑΣΤΕ, εὖς (κία, ῖ), hérissé de poils, velu, poilu; (μτγμ.) boisé; touffu; (ἐν γέν.) serré, dru, épais. S. (γρμτ.) aspiré. || (τούς) ἢ δασεῖα (ἐνν. προσφθ(α)), la signe de l'aspiration, l'esprit rude.
ΔΑΣΤΗΣ (ῆ), état de ce qui est velu (épais etc.), épaisseur, θ. (Γρμτ.) aspiration, θ.
ΔΑΥΚΙ (τὸ), φ. carotte, θ. panais, pastenade, θ.
ΔΑΥΚΟΚΙΑΔΗΣ, οὖς (ὁ, ῆ), qui ressemble à la carotte, qui en a la forme, (διδακτ.) daucéide, dauciné.
ΔΑΥΛΙ (τὸ), κοιν. ὁ ΔΑΥΛΟΣ, τί-
 σον; (μτγορ.) torche, θ. brandon. || δαυλί διὰ προσάναμμ, allume, flambeau.
ΔΑΥΝΗ (ῆ), δ. laurier.
ΔΑΥΝΟΦΟΡΟΣ (ὁ, ῆ), qui porte du laurier, couronné de laurier; lauréat.
ΔΑΥΝΟΚΙΑΔΗΣ, οὖς (ὁ, ῆ), qui res-

semble au (ou qui est du genre du) laurier.

ΔΑΥΝΟΚΕΡΑΣΟΣ (ῆ), δ. laurier-cerise.

ΔΑΥΝΟΚΟΥΚΚΟΝ καὶ

ΔΑΥΝΟΚΟΪΚΚΟΥΤΕΟΝ (τὸ), baie de laurier, θ.

ΔΑΥΛΙΑ (ῆ), = Ἀφροσύα, abondance, θ.

ΔΑΥΛΙΑΣ, οὖς (ὁ, ῆ), = Ἀφροσύα, abondant.

ΔΑΥΛΙΑΣ, ἐπὶ β. = Ἀφροσύα, largement, abondamment.

ΔΕ, (ἀρχ.), σύνδ. Συμπλ. et; mais.

ΔΕΔΟΣΘΗ, (ἀρχ.), γ. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρσ. τοῦ ΔΙΔΩΜΙ. || (συνθ.) ὡς ἐπὶ β.) soit; à la bonne heure. S. supposons (supposé) que.

ΔΕΙΞΕΙΣ, ἐπε (ῆ), ἀρχ., prière, θ. demande, θ.

ΔΕΙΓΜΑ (τὸ), montre, θ. échantillon, essai, marque, θ. démonstration (de zèle, de joie etc), θ. preuve, θ. témoignage. || ἀγοράζω σίτον (κτλ.) με δειγμα, acheter du blé (etc.) sur montre. || δειγμὰτα φίλας (ἐκἀνότητος κτλ.), des preuves d'amitié (de capacité etc.). || δειγμὰ τοῦ δημοσιευθῆσιν οὐκ ἐπισημασμένου συνήθως εἰς τὰς προκηρύξεις, un spécimen de l'ouvrage.

ΔΕΙΚΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui sert à montrer ou à démontrer, indicatif, démonstratif.

ΔΕΙΛΑΙΟΣ, α, ον, (ἀρχ.), infortuné, misérable.

ΔΕΙΛΙΑ (ῆ), timidité, θ.

ΔΕΙΛΙΝΟΝ (τὸ), l'après midi. 2) (ἐπὶ φαγ.) le goûter.

ΔΕΙΛΙΑ, M. ἔλα, avoir peur; perdre (manquer de) cœur. || ἐ-
 δειλασε, le cœur lui manqua.

ΔΕΙΛΟΣ, ἡ, ὄν, timide, peureux, sans cœur.

ΔΕΙΝΑ (ὁ, ῆ, τὸ), γέν. Δείνος, δος.

ΔΕΙΝΗ, αὐτ. Δείνα, (ἀντγμ.), tel, un tel; un quidam. || ὁ δείνα πῆρε τὸ βραβεῖον, c'est un tel qui a eu le prix. || ἡ εἰκὼν αὐτοῦ εἶνε τοῦ δείνα ζωγράφου, ce tableau est de tel peintre.

|| διὰ τὸν δείνα καὶ δείνα λόγον, par telle et telle raison.

ΔΕΙΝΟΠΑΘΩ, M. ἔλα, être indigné (vivement affecté), se plaindre avec force des mau-

vais traitements qu'on a reçus.

ΔΕΙΝΟΣ, ἡ, ὄν, terrible, redoutable; affreux, cruel, grief, atroce. || δεινὸν ἐγκλημα, crime

atroce, horreur, θ. δεινὸν ἀμάρ-
 τημα, péché grief. || (τούς) τὸ δεινόν, le danger. || (πλθ.) δεινὰ, maux, revers; souff-

rances; adversités. || (ἀπολ.) εἶνε δεινόν, il est triste, cela est cruel. 2) véhément, énergi-

que, fort. || δεινὸς λόγος, dis-
 cours véhément. 3) fort, rude,

habile, excellent, supérieur. || δεινὸς τὸ λέγειν, c'est un ora-

teur très-habile. || δὲν παίζω

μαζὶ σου, διότι εἶσαι πολὺ δει-
 νότερός μου, je ne joue pas

contre vous, vous êtes beau-

coup plus fort que moi.

ΔΕΙΝΟΤΗΣ (ῆ), énergie, θ. force, θ. véhémence (χωρ. du dis-

cours). || ἡ δεινότης τοῦ ἐγκλή-
 ματος, l'horreur (la noirceur,

l'atrocité) du crime.

ΔΕΙΞΙΜΟΝ (τὸ), κοιν. ἀνεί-
 ΔΕΙΞΕ, ἐπε (ῆ), l'action de mon-

trer (d'indiquer etc).

ΔΕΙΠΝΟΝ (τὸ) καὶ

ΔΕΙΠΝΟΣ (ὁ), souper καὶ souper,
 || ὁ μυστικός—, (Γρμ.), la Cène.

2) ΣΥΜΠΕΡΙΟΝ, Εἰσάκτῃ, festin, régal, repas. || προτρε-
 λῶ εἰς δεῖπνον, inviter (prier)

à un repas, prier d'un repas.

ΔΕΙΠΝΩ, M. ἔλα, souper.

ΔΕΙΠΝΑΙΜΟΝΙΑ (ῆ), superstition, θ.

ΔΕΙΠΝΑΙΜΟΝΟΣ (ὁ, ῆ), super-
 stitieux.

ΔΕΙΞΑΝ (κοιν. ἀνεί ΔΕΙΞΕΝ), M.
 ἀείψω, faire voir (paraître),

montrer; indiquer; dénoter;
 mettre au jour, manifester;

montrer; témoigner. S. en-
 seigner. || ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ

τοῦ ἰδοῖτε διάφορα σχέδια, son
 architecte lui a fait voir plu-

sieurs de plans. || δαίξε μοι τὸ
 σπίτι σου, enseignez-moi sa

demeure. || δαίξε με τὴν βί-
 βλιν σου, (φύγε), tournez-moi

les talons. ||. τὸ βαρόμετρον δείχνει τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ, le baromètre indique les variations du temps. ||. τὸ ἐξωτερικόν του δείχνει ποῖος εἶνε, son extérieur marque bien ce qui est. ||. εἰδεξε μεγάλην γενναϊότητα, il a fait paraître un grand courage. ||. εἰδεξε πολὺν ζῆλον, il a témoigné beaucoup de zèle. ||. αὐτὸς ὁ καθρέπτης δὲν δείχνει καθαρὰ τὰ ἀντικείμενα, cette glace ne rend pas nettement les objets. ||. δέχων τὰ χαρτιά μου, (τὰ ἐκθέτω ἐπὶ τῆς τραπέζης), abatte son jeu, (καὶ ἀπλ.) abatte.

ΔΕΚΑ (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), dix.

ΔΕΚΑΔΙΚΟΣ, ἡ, ὅν, décimal; décadaire. ||. τὸ δεκάδικον σύστημα, le système décimal. ||. τὰ δεκάδικα (κλάσματα), les parties (les fractions) décimales, les décimales.

ΔΕΚΑΕΝΝΕΑ (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), dix-neuf.

ΔΕΚΑΕΞ (οἱ αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), seize.

ΔΕΚΑΕΠΤΑ (οἱ αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), dix-sept.

ΔΕΚΑΕΤΕΣ, οἷς (τὸ), οὐδ. τοῦ-ΔΕΚΑΕΤΗΣ, οἷς (δ, ἡ), de dix ans, âgé de dix ans; S. décennal.

ΔΕΚΑΤΙΑ (ἡ), espace de dix ans.

ΔΕΚΛΩ, M. ἄσιν, corrompre (un juge); gagner.

ΔΕΚΛΙΣ, ἐπὶ β. dix fois.

ΔΕΚΑΝΕΥΣ, εἷς (δ), caporal.

ΔΕΚΑΝΙΗ (τὸ), bâton.

ΔΕΚΑΟΚΤΩ (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), dix-huit.

ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΡΙΑ (ἡ), quinzaine, θ. ||. κῆρυμνὰ δεκαπενταριά, une quinzaine (de francs, d'années etc).

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), quinze. ||. θὰ ἀναχωρήσω εἰς τὰς δεκαπέντε (ἐνν. ἡμέρας τοῦ μηνός), je partirais le quinze (au quinze du mois). ||. ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς αποφάσεως (δικονμ.), dans la quinzaine de la signification du jugement.

ΔΕΚΑΠΑΡΑΣΙΑΣ, M. ἄσιν, décupler.

ΔΕΚΑΠΑΛΕΙΟΣ, α, ὅν, dix fois autant, décuple.

ΔΕΚΑΡΙ (τὸ), un dix. ||. (εἰς τὰ χαρτοπαίγν.) τὸ δεκάρι τοῦ σπαθίου, le dix du trèfle. ||. ἔχω τέσσαρα δεκάρια, j'ai quatre dix (dans mon jeu).

ΔΕΚΑΡΙΔ (ἡ), κοιν. ἀντί.

ΔΕΚΛΣ, ἴσος (ἡ), dizaine, θ. S. década. θ. ||. αἱ δεκάδες τοῦ Τίτου Λιβίου, les Décades de Tite Live. ||. κῆρυμνὰ δεκαριά χιλιάδες, quelque dizaine de mille.

ΔΕΚΑΣΜΟΣ (ὁ), corruption (des juges).

ΔΕΚΑΣΤΑΛΑΒΟΣ (ὁ, ἡ), composé de dix syllabes, décasyllabe, décasyllabique.

ΔΕΚΑΤΕΣΣΑΡΕΣ, -ΤΕΣΣΑΡΗΝ, -ΤΕΣΣΑΡΑΣ (οἱ, αἱ), τὸ οὐδ. ΔΕΚΑΤΕΣΣΑΡΑ, ἀριθμ. quatorze.

ΔΕΚΑΤΕΣΙΜΟΣ (δ, ἡ), sujet à la dime, décimable.

ΔΕΚΑΤΗΜΟΡΙΟΝ (τὸ), la dixième partie.

ΔΕΚΑΤΙΔ (ἡ), κοιν. τὸ ΔΕΚΑΤΟΝ.

ΔΕΚΑΤΙΣ, M. ἄσιν, (ἀρχ.), prendre (ou) tuer un sur dix, décimer; S. (συν/θ.) prélever la dime; dimer.

ΔΕΚΛΤΙΣΜΑ (τὸ), l'action de prélever la dime; S. décimation, θ.

ΔΕΚΛΤΙΣΤΗΣ, οἷς (δ), percepteur des dimes, décimateur (ἐκ-κλήσις).

ΔΕΚΛΤΟΣ, η, ὅν, dixième, (καὶ εἰς μερικ. φρασ.) dix. ||. Δέων (πάππας) ὁ δέκατος (ἡ) Γ', Léon dix (ou) X. ||. ἡ δεκάτη τῆς σελήνης (τοῦ μηνός), le dix de la lune (du mois). ||. ἡ δεκάτη Ἰανουαρίου, le dix Janvier. ||. ὁ δέκατος τρίτος (τέταρτος ἔκτος), τῶς Τρίτος, Τέταρτος κτλ. ||. (ὡς οὐσ.) τὸ ΔΕΚΑΤΟΝ, = τὸ ΔΕΚΑΤΗΜΟΡΙΟΝ. ||. τὰ ἐννέα δέκατα, les neuf dixièmes.

ΔΕΚΛΤΡΙΣ, -ΤΡΙΩΝ, -ΤΡΙΩΣ, (οἱ, αἱ), τὸ οὐδ. ΔΕΚΛΤΡΙΑ, treize.

ΔΕΚΛΜΗΡΙΟΣ (δ), décembre. ||. (κατὰ) τὸν δεκλήμριον, en décembre.

ΔΕΚΛΚΟΣ, ἡ, ὅν, qui peut recevoir ou contenir.

ΔΕΚΤΩΣ, ἡ, ὅν, qui peut être reçu (admis), admissible, acceptable. ||. εἶνε δεκτὸς εἰς τὴν καλλιτέρας συναναστροφῆν, est reçu dans les meilleures sociétés. ||. καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν αὐτὴν οἱ κρεωπῶλαι δὲν εἶνε δεκτοὶ ὡς μάρτυρες, en Angleterre même les bouchers ne sont pas reçus en témoignage. ||. ἡ συναλλαγμιατικὴ εἶνε δεκτὴ ἡ littera de change est acceptée. ||. ἡ ἀποδοχὴ συναλλαγμιατικῆς δηλοῦται διὰ τῆς λέξεως δεκτῆ, ('Εμπόρ.) l'acceptation d'une lettre de change est exprimée par le mot accepté.

ΔΕΚΛΩ, M. ἄσιν, séduire, tromper par, allécher, amorcer, leurrer, affriander. ||. ἐδελώσθη, il s'est laissé leurrer, se laissa prendre au leurrage.

ΔΕΚΛΑΡ, ἄτος (τὸ), ἀρχ. τὸ ΔΕΛΑΔΑ, amorcer, θ. ἀπάτ (καὶ ματσορ.), leurre.

ΔΕΚΛΕΣΜΑ (τὸ), l'action de séduire, leurre, séduction, θ.

ΔΕΚΛΩΝ, ἴσος (δ), εἰδ. κῆρυμνὰ δαυλίν; marsouin (ἐν ἄλλοις ὁδοῖς), παρβλ. l'orpoisὸν αὐτοῦ.

ΔΕΛΜΑ (τὸ), (κυρ. τὸ δέσμιον σπασμένον), bandage (hera-aire), brayer, suspensoire.

ΔΕΛΜΑ (τὸ), (ἡ) ἐκ χάρτου ταινία ἢ τοῦσα τοὺς φακέλους ἐφηνάδων κτλ.) bande, θ. S. (συν/θ.) paquet sous bande. **ΔΕΛΜΑ** (τὸ), (καὶ ἐν τῷ πρᾶγμα τῶν συνδεδεμένων εἰς τὸ αὐτὸ περιχλωμένων) ballé, θ. (συν/θ.) paquet; S. se, θ. ||. δέμα βιβλίων (παρὰ κτλ.), un paquet de livres, linge etc).

ΔΕΛΜΑΚΙ (τὸ), petite botte, lette, bottillon, θ. bottin.

ΔΕΛΜΑΤΙ (τὸ), faisceau, bottin, gerbe (κυρ. τῶν ἀσταχῶν), troussé, θ. ||. δέμα (κῆρυμνὰ) λουλουδιῶν, bouquet de fleurs. ||. ἐνα δέματι σπαργια (βεπάνια κτλ.), une botte d'asperges (deraves etc).

ΔΕΛΜΑΤΙΣ, M. ἄσιν, mettre en botte, lier en faisceau

(κυρ. ἐπὶ ἀσταχῶν) faire des (lier en) gerbes, botteller, gerber, enjaveler, engorger, (ἐπὶ βιβλίων καυσιμῶν) figotter.

ΔΕΛΜΑΤΙΣΜΑ (τὸ), (κυρ. ἀσταχῶν), l'action d'enjaveler (etc), bottelage.

ΔΕΛΜΑΤΙΚΩΝ (τὸ), τῶς ΚΑΛΑΜΟ-ΕΚΚΙΩΝ.

ΔΕΛΜΑΤΟΛΟΓΟΣ (ὁ), bottelleur, javeleur; leur.

ΔΕΛΜΑ, μόρ. ἀρν. (ἐκ τοῦ ἀρχ. Οἰ-αῖν), ne, ne point, non pas. ||. δὲν ἐβγαίνω, δὲν εἶναι καλὸς, je ne sors pas, à moins qu'il ne fasse beau. ||. δὲν ὁρᾷ τὸν ἴσμεν, ἀν δὲν εἴδῃ ὁ χυμῶν, nous ne le verrons pas, que l'hiver ne soit venu. ||. δὲν ἀμφισβῶλλω, je ne doute pas. ||. δὲν ἔξεύρω Ἀγγλικά, je ne sais pas l'Anglais. ||. δὲν ἔξεύρει τί λέγει, il ne sait pas ce qu'il dit.

ΔΕΛΜΑΡΙ (τὸ), petit arbre, arbrisseau; arbuste. ||. δελμαρί, ὅπου στήσαν τοὺς ἴσους, arboret, arbrat.

ΔΕΛΜΑΡΟΛΑΙΤΟΣ (δ, ἡ), qui vit sur les arbres, (διδακτ.) arboré.

ΔΕΛΜΑΡΟΚΙΑΙΣ, οἷς (δ, ἡ), arboriforme; arborescent.

ΔΕΛΜΑΡΟΚΙΑΣ, ἐπὶ β. en guise d'arbre, comme les arbres. ||. δελμαροειδὲς αὐξάνων, arborescent.

ΔΕΛΜΑΡΩ (ἡ), φ. καὶ ἐνθ. giroflée, θ. (ἰδ. αἱ τῆς ἀσπρῆς) giroflée blanche ou de mahon, (ἡ κίτρινη) violet.

ΔΕΛΜΑΡΟΚΟΜΙΟΝ (τὸ), vlg., pépinière, θ.

ΔΕΛΜΑΡΟΚΟΜΙΑ (ἡ), culture des arbres, arboriculture, θ.

ΔΕΛΜΑΡΟΚΟΜΟΣ (δ), qui cultive des arbres, arboriste, pépiniériste.

ΔΕΛΜΑΡΟΛΑΙΒΑΝΟΝ (τὸ) καὶ **ΔΕΛΜΑΡΟΛΑΙΒΑΝΟΣ** (δ), φ. romarin.

ΔΕΛΜΑΡΟΜΑΛΑΧΑ, αζ (ἡ), φ. mauve des jardins, θ. alcée (mauve) rose, passe-rose, rose trémière, θ.

ΔΕΛΜΑΡΟΝ (τὸ), arbre.

ΔΕΛΜΑΡΟΤΟΙΣΙΑ (ἡ), vlg. (allées

d'arbres plantés en) quinconce, rang (rangée) d'arbres.

ΔΕΛΜΑΡΟΤΟΜΙΑ (ἡ), coupe des bois; abattage.

ΔΕΛΜΑΡΟΤΟΜΩ, M. ἄσιν, couper des arbres, dévaster, ravager.

ΔΕΛΜΑΡΟΤΕΙΑ (ἡ), vlg., plant (d'arbres), plantation, θ.

***ΔΕΛΜΑΡΟΤΕΙΟΝ** (τὸ), τῶς ΦΥΛΑΓΙΟΝ.

ΔΕΛΜΑ, M. ἄσιν, lier, attacher. ||. δέμα (τὰ χεῖρά τινας) πινθόγωνα, lier les mains derrière le dos. ||. δέμα βιβλίου, relier. ||. δέμα διὰ μαχίρας (ἄλλ. ἀμφοτέρω), nouer l'aiguille. ||. δέμα πλεγγὺν, bander. ||. δέμα τὸ κεφάλι του, se bander la tête. ||. (μνμ.) δέμα δακτυλίδι (κτλ.), monter ou faire monter, enclasser, (τεχν.) ser-tir. ||. δέμα τὰ κλίματα (εἰς τὰς στενωπὰς), accolier la vigne. ||. δέμα τὰ ῥυτίδια τινας, met-tre un bandeau à (sur les yeux de) q., lui bander les yeux. ||. δέμα βαρέλλι με σταφάνια, cercier un tonneau. ||. δέμα τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἀκρογιαλίαν, fi-xer la barque au rivage. ||. δελμαρὸς χειροπόδαρά, pieds et poings liés. ||. (μνμ. ἡ αὐτοῦ) νὰ δέσῃ ἡ ζάχαρι, (νὰ πύξῃ), prendre, se glacer, s'épaissir. ||. τὸ γλοχὸν δὲν ἔδασε (δὲν ἔδασε καλὰ), la confiture n'a pas pris (a mal pris, n'a pas bien pris). ||. τὰ ῥυτίδια ἔδασαν, les fruits se sont noués.

ΔΕΛΜΑΝΩ (ἡ), ἀρχ. ἡ ΣΥΤΕΡΝΑ ἡ τὸ Χαβοῖτι, citerne; reser-voir; bassin.

ΔΕΛΜΩΣ, ἡ, ὅν, droit. S. (μνμ.) favorable, propice. ||. ἡ δεξιὰ (ἐνν. χεῖρ), la droite. ||. « μὴ γινώσκω τὴν ἀριστερά σου » τὴν δεξιὰ σου, « I'ne, que votre gauche ne sache point ce que fait votre droite. S. (καὶ μνμ.) αἱ περιστάσεις τῆς ἡλθον δε-ξιάς, les circonstances lui fu-rent favorables. ||. (πλ.) τὰ δεξιὰ (ἐνν. μέρη), la droite, le côté droit. ||. τὸ εἶδε (τὸ πα-ραχωρεῖ) τὰ δεξιὰ, il lui don-ne (il lui cède) la droite. ||. ἐκ δεξιῶν, à droite. ||. (ἡ ἄλλ.

ἀντὶ ἐπὶ β.) ΔΕΣΙΑ, à droite, (ἡ εἰς τὰ πλοῖα) tribord. ||. ἐξ ἐξ-δεξιάς, tournez à droite.

ΔΕΛΜΩΜΑΙ, M. ἀσιν, ὁδε, a-cueillir (κυρ. en tendant ou en prenant la main), faire accueil (ou) bon accueil à q.

ΔΕΛΜΩΣ, εἷς (ἡ), l'action d'ac-cueillir quelqu'un (en lui ten-dant la main ou en la lui pre-nant), accueil (obligeant, gra-cieux etc).

ΔΕΛΩΜΑΙ, M. ἀσιν, ἀρχ. ἀντὶ ΠΑΡΑΚΑΛΩ, prier, solliciter, implorer.

ΔΕΛΩΝ (τὸ), μνμ. οὐδ. τοῦ (ἀρχ.) Δελ. ||. ἐν δέοντι (ἐνν. καιρῷ ἢ τόπῳ), φρασ. en temps et lieu; à propos. ||. ὁλομεν ἀμειλίχῃ περὶ τοῦτου ἐν δέοντι, nous en parlerons en temps et lieu. ||. θέλω τὸ ἐνθυμηθῆναι ἐν δέοντι, je m'en souviendrai dans l'oc-currence. ||. ὅπερ τὸ δέον, plus-que de raison. ||. (συν/θ.) ἐκ τὸ πλὸν) ἐνα διαταχθῇ τὰ δέον-τα, (φρασ.), pour être statué ce qu'il appartiendra; pour être ordonné ce que de raison, (παρ-βλ. ΔΕΛΩΣ).

ΔΕΛΩΣ, ἐπὶ β. comme il faut. (κυρ. Νμ.) dûment.

ΔΕΛΩΣ (τὸ), peau, θ. cuir, dé-pouille (d'un animal), θ. ||. (ἀ-νατομή) ἡ ζῴοντος, ὁ τοῦ δερματός, cutané. ||. ἡ φώρα εἶνε νόσος τοῦ δερματός, la gale est une maladie cutanée.

ΔΕΛΩΣΙΣ, η, ὅν, de peau, de cuir.

ΔΕΛΩΣ, M. ἄσιν, (ὁδ.) battre. ||. τὸν ἐφοβέριστ νὰ τὸν δελῶ, il l'a menacé du bâton. ||. πρὶ-σχεῖ! οὐ δαρῶς, prends-y garde! tu vas te faire brosser. ||. εἰ καὶ Τεάν. ||. δέμω τὸ γά-λα (εἰς τὴν καρδία) ἐνα ἐκδύω τὸ βούτυρον, battre le lait, la-rattier. ||. γάλα δαρμένον, lait baratté.

ΔΕΛΩΣ, ἄτος (τὸ), ἀρχ. ἀντὶ ΔΕΛΜΑ. ||. (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρασ.) τὸ χρυσῶν (ἡ χρυσό-μαλλον) δέλωσ, la toison d'or.

ΔΕΛΩΣΙΟΝ (τὸ), l'action de lier (d'attacher); bandage, liga-ture, θ. ||. δέλωμεν δακτυλι-

διοῦ (κτλ.), monture, θ. || τὸ δέσιμόν του ἐκόσισε (τόσον), il en a coûté tant pour la monture. || δέσιμον τῶν κλημάτων (εἰς ταῖς στενωποῖς), accolage. || δέσιμον βιβλίου, reliure, θ. || εἶνε τρελλὸς διὰ δέσιμον, c'est un fou à lier (à enfermer, à courir les rues, à courir les champs). 2) κοιν. ἀντὶ ΔΕΣΜΟΣ, lien etc. || δέσιμον τοῦ κεφαλοῦ, bandeau. || δέσιμον πληγῆς (κτλ.), ἴδε ἘΠΙΔΕΣΜΟΣ, bande. θ. || ἐλύθη τὸ δέσιμόν του, sa bande est défaite.

ΔΕΣΙΣ, ΕΩΣ (ή), ἀρχ. ἀντὶ ΔΕΣΙΜΟΝ. || δέσις ποταμοῦ (ἀδλακιοῦ), ecluse, θ. || ἡ δέσις τοῦ δράματος, le nœud (l'intrigue) d'une pièce (de théâtre).

ΔΕΣΜΛ (τά), chaines, fers, liens. || εἶνε εἰς τὰ δεσμά, ἴδε ΣΙΔΗΡΟΣ. || νὰ διαρρήξῃ τὰ δεσμά τε, (μτφορ.), rompre (briser) ses fers. || (δικονμ.) travaux forcés à perpétuité. || δεσμά πρόσκαιρα, travaux forcés à temps. ΔΕΣΜΕΥΣΙΣ, ΕΩΣ (ή), l'action d'enchaîner.

ΔΕΣΜΕΥΩ, Μ. ΕΪΣ, enchaîner. ΔΕΣΜΗ (ή), ἀρχ. τὸ ΔΕΣΜΛΤΙ. || — ἀνέλων, ἴδε ΔΕΣΜΛΤΙ.

ΔΕΣΜΙΣ, ΙΣΟΣ (ή), ὄλγ., rame (de papier), θ. || μία δεσμὶς περιέχει 20 τετράδια ἢ 500 φύλλα, une rame contient 20 mains ou 500 feuilles.

ΔΕΣΜΟΣ (ὁ), lien, nœud. || ὁ Γόρδιος —, le nœud gordien. || ὁ ἱερὸς — τοῦ γάμου, le nœud sacré du mariage.

ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΣ, ΔΟΣ (ὁ), geôlier, concierge. || τὸ οἶκμα (τὸ δωμάτιον) καὶ ἡ ἐπιστάσις τοῦ δεσμοφυλάκου, la conciergerie. ΔΕΣΜΟΤΗΡΙΟΝ (τὸ), prison, θ. ΔΕΣΜΩΤΗΣ, ΟΥ (ὁ), prisonnier; forçat.

ΔΕΣΠΟΖΩ, Μ. ΟΞΑ, être le maître de, dominer; maîtriser. ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ΗΣ (ή), la maîtresse ou la dame de la maison.

ΔΕΣΠΟΤΕΙΑ (ή), autorité absolue, domination, θ. despotisme.

ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΥ (ὁ), maître (d'un

esclave), maître absolu, souverain, despote.

ΔΕΣΠΟΤΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, qui convient à un (ou qui aime à commander en) maître absolu, absolu, despotique.

ΔΕΣΠΟΤΙΚΩΣ, ἐπὶ. en maître (absolu), despotiquement, impérieusement.

ΔΕΤΙΚΟΝ (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ΔΕΤΙΚΛ (τά), ἡ πληρωμὴ διὰ τὸ δέσιμον δακτυλίου κτλ., la monture.

ΔΕΥΤΕΡΙΑ (τά), le second rang (rôle). || ἔχω τὰ δευτερεῖα, (φρο.), = ΔΕΥΤΕΡΕΙΑ.

ΔΕΥΤΕΡΕΙΑ, Μ. ΕΪΣ, être inférieur en rang (jouer le second rôle) etc. || (συνθ. κατὰ μτχ.) ΔΕΥΤΕΡΕΙΑΝ, ΟΥΣ, ὄν, secondaire, accessoire, second. || ὁ δευτερεύων ἀξιωματικὸς, l'officier (le capitaine, le lieutenant, le colonel etc.) en second, celui qui commande en second.

ΔΕΥΤΕΡΟΓΑΜΟΣ (ὁ, ή), marié ou qui se marie en secondes nocces.

ΔΕΥΤΕΡΟΝΑ, Μ. ΗΣΑ, faire une seconde fois, répéter, redoubler, renouveler, réitérer, recommencer.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ, Α, ὄν, second, deuxième, (καὶ εἰς μτφ. φρο.) deux. \$\$. (συνθ.) δευταίρη, inférieur. || ἀπὸρον δευτερον (β'), article deux. || Αἰκατερίνα ἡ δευτέρα (Β'), Catherine deux (II.). || ἡ δευτέρα τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης), le deux du mois (de la lune). || (οὐσ.) δευτέρα (τῆς ἐβδομάδος), lundi. || κάθε δευτέρα, tous les lundis. || ἡ μεγάλη —, le lundi saint. || τὸ δευτερον βραβεῖον (εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν μαθημάτων), accessit. || εἰς δευτερον (εἰς πρῶτον) γάμον, en secondes (en premières) nocces. || ἔχω (κατοικῶ εἰς) τὸ δευτερον πάτωμα, j'occupe le (je loge au) second. || δευτερον λεπτὸν (τῆς ὥρας), une seconde. || τόσας ὥρας, τόσα πρῶτα λεπτὰ καὶ τόσα δευτερά, tant d'heures, tant de minutes, tant de secondes. || εἰ

δευτέρου, une seconde fois (ἐλλ.) δευτερον, ἐπὶ. en second lieu, secondement, deuxièmement.

ΔΕΥΤΕΡΟΤΟΚΟΣ (ὁ, ή), (μτφορ.) qui enfante pour la seconde fois. 2) (προπαροξ.) πῦρ καὶ πῦν, cadet.

ΔΕΥΤΕΡΟΠΑΝΑΡΕΦΟΜΑΙ, Μ. ΠΑΡΕΦΩ (ὁ), convoler en secondes nocces, se marier pour la seconde fois.

ΔΕΧΟΜΑΙ, Μ. (ὁ), ΔΕΧΩ, recevoir; accepter; consentir, voir; agréer. || δέχομαι συναλλαγματικὴν (ὑπόσχεσιν) δηλ. νὰ τὴν πληρώσω εἰς διόριον), accepter une lettre de change. || διαπείθω εἰς δεῖνα θέαν, ἀδελφὸν ἑμὸν δεσθῶ, il vient d'être nommé à cette place, on ne sait s'il acceptera. || δέχομαι τὸν νόον, j'en accepte l'augure.

ΔΕΥΤΕΡΟΝΑ, Μ. ΗΣΑ, faire une seconde fois, répéter, redoubler, renouveler, réitérer, recommencer.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ, Α, ὄν, second, deuxième, (καὶ εἰς μτφ. φρο.) deux. \$\$. (συνθ.) δευταίρη, inférieur. || ἀπὸρον δευτερον (β'), article deux. || Αἰκατερίνα ἡ δευτέρα (Β'), Catherine deux (II.). || ἡ δευτέρα τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης), le deux du mois (de la lune). || (οὐσ.) δευτέρα (τῆς ἐβδομάδος), lundi. || κάθε δευτέρα, tous les lundis. || ἡ μεγάλη —, le lundi saint. || τὸ δευτερον βραβεῖον (εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν μαθημάτων), accessit. || εἰς δευτερον (εἰς πρῶτον) γάμον, en secondes (en premières) nocces. || ἔχω (κατοικῶ εἰς) τὸ δευτερον πάτωμα, j'occupe le (je loge au) second. || δευτερον λεπτὸν (τῆς ὥρας), une seconde. || τόσας ὥρας, τόσα πρῶτα λεπτὰ καὶ τόσα δευτερά, tant d'heures, tant de minutes, tant de secondes. || εἰ

δευτέρου, une seconde fois (ἐλλ.) δευτερον, ἐπὶ. en second lieu, secondement, deuxièmement.

ΔΕΥΤΕΡΟΤΟΚΟΣ (ὁ, ή), (μτφορ.) qui enfante pour la seconde fois. 2) (προπαροξ.) πῦρ καὶ πῦν, cadet.

ΔΕΥΤΕΡΟΠΑΝΑΡΕΦΟΜΑΙ, Μ. ΠΑΡΕΦΩ (ὁ), convoler en secondes nocces, se marier pour la seconde fois.

ΔΕΧΟΜΑΙ, Μ. (ὁ), ΔΕΧΩ, recevoir; accepter; consentir, voir; agréer. || δέχομαι συναλλαγματικὴν (ὑπόσχεσιν) δηλ. νὰ τὴν πληρώσω εἰς διόριον), accepter une lettre de change. || διαπείθω εἰς δεῖνα θέαν, ἀδελφὸν ἑμὸν δεσθῶ, il vient d'être nommé à cette place, on ne sait s'il acceptera. || δέχομαι τὸν νόον, j'en accepte l'augure.

ΔΕΥΤΕΡΟΝΑ, Μ. ΗΣΑ, faire une seconde fois, répéter, redoubler, renouveler, réitérer, recommencer.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ, Α, ὄν, second, deuxième, (καὶ εἰς μτφ. φρο.) deux. \$\$. (συνθ.) δευταίρη, inférieur. || ἀπὸρον δευτερον (β'), article deux. || Αἰκατερίνα ἡ δευτέρα (Β'), Catherine deux (II.). || ἡ δευτέρα τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης), le deux du mois (de la lune). || (οὐσ.) δευτέρα (τῆς ἐβδομάδος), lundi. || κάθε δευτέρα, tous les lundis. || ἡ μεγάλη —, le lundi saint. || τὸ δευτερον βραβεῖον (εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν μαθημάτων), accessit. || εἰς δευτερον (εἰς πρῶτον) γάμον, en secondes (en premières) nocces. || ἔχω (κατοικῶ εἰς) τὸ δευτερον πάτωμα, j'occupe le (je loge au) second. || δευτερον λεπτὸν (τῆς ὥρας), une seconde. || τόσας ὥρας, τόσα πρῶτα λεπτὰ καὶ τόσα δευτερά, tant d'heures, tant de minutes, tant de secondes. || εἰ

δευτέρου, une seconde fois (ἐλλ.) δευτερον, ἐπὶ. en second lieu, secondement, deuxièmement.

ΔΕΥΤΕΡΟΤΟΚΟΣ (ὁ, ή), (μτφορ.) qui enfante pour la seconde fois. 2) (προπαροξ.) πῦρ καὶ πῦν, cadet.

ΔΕΥΤΕΡΟΠΑΝΑΡΕΦΟΜΑΙ, Μ. ΠΑΡΕΦΩ (ὁ), convoler en secondes nocces, se marier pour la seconde fois.

γράφω, accusez-moi réception.

ΔΕΥΤΕΡΟΤΟΚΟΣ (ὁ, ή), (μτφορ.) qui enfante pour la seconde fois. 2) (προπαροξ.) πῦρ καὶ πῦν, cadet.

ΔΕΥΤΕΡΟΠΑΝΑΡΕΦΟΜΑΙ, Μ. ΠΑΡΕΦΩ (ὁ), convoler en secondes nocces, se marier pour la seconde fois.

ΔΕΧΟΜΑΙ, Μ. (ὁ), ΔΕΧΩ, recevoir; accepter; consentir, voir; agréer. || δέχομαι συναλλαγματικὴν (ὑπόσχεσιν) δηλ. νὰ τὴν πληρώσω εἰς διόριον), accepter une lettre de change. || διαπείθω εἰς δεῖνα θέαν, ἀδελφὸν ἑμὸν δεσθῶ, il vient d'être nommé à cette place, on ne sait s'il acceptera. || δέχομαι τὸν νόον, j'en accepte l'augure.

ΔΕΥΤΕΡΟΝΑ, Μ. ΗΣΑ, faire une seconde fois, répéter, redoubler, renouveler, réitérer, recommencer.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ, Α, ὄν, second, deuxième, (καὶ εἰς μτφ. φρο.) deux. \$\$. (συνθ.) δευταίρη, inférieur. || ἀπὸρον δευτερον (β'), article deux. || Αἰκατερίνα ἡ δευτέρα (Β'), Catherine deux (II.). || ἡ δευτέρα τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης), le deux du mois (de la lune). || (οὐσ.) δευτέρα (τῆς ἐβδομάδος), lundi. || κάθε δευτέρα, tous les lundis. || ἡ μεγάλη —, le lundi saint. || τὸ δευτερον βραβεῖον (εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν μαθημάτων), accessit. || εἰς δευτερον (εἰς πρῶτον) γάμον, en secondes (en premières) nocces. || ἔχω (κατοικῶ εἰς) τὸ δευτερον πάτωμα, j'occupe le (je loge au) second. || δευτερον λεπτὸν (τῆς ὥρας), une seconde. || τόσας ὥρας, τόσα πρῶτα λεπτὰ καὶ τόσα δευτερά, tant d'heures, tant de minutes, tant de secondes. || εἰ

δευτέρου, une seconde fois (ἐλλ.) δευτερον, ἐπὶ. en second lieu, secondement, deuxièmement.

ΔΕΥΤΕΡΟΤΟΚΟΣ (ὁ, ή), (μτφορ.) qui enfante pour la seconde fois. 2) (προπαροξ.) πῦρ καὶ πῦν, cadet.

ΔΕΥΤΕΡΟΠΑΝΑΡΕΦΟΜΑΙ, Μ. ΠΑΡΕΦΩ (ὁ), convoler en secondes nocces, se marier pour la seconde fois.

ΔΕΧΟΜΑΙ, Μ. (ὁ), ΔΕΧΩ, recevoir; accepter; consentir, voir; agréer. || δέχομαι συναλλαγματικὴν (ὑπόσχεσιν) δηλ. νὰ τὴν πληρώσω εἰς διόριον), accepter une lettre de change. || διαπείθω εἰς δεῖνα θέαν, ἀδελφὸν ἑμὸν δεσθῶ, il vient d'être nommé à cette place, on ne sait s'il acceptera. || δέχομαι τὸν νόον, j'en accepte l'augure.

ΔΕΥΤΕΡΟΝΑ, Μ. ΗΣΑ, faire une seconde fois, répéter, redoubler, renouveler, réitérer, recommencer.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ, Α, ὄν, second, deuxième, (καὶ εἰς μτφ. φρο.) deux. \$\$. (συνθ.) δευταίρη, inférieur. || ἀπὸρον δευτερον (β'), article deux. || Αἰκατερίνα ἡ δευτέρα (Β'), Catherine deux (II.). || ἡ δευτέρα τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης), le deux du mois (de la lune). || (οὐσ.) δευτέρα (τῆς ἐβδομάδος), lundi. || κάθε δευτέρα, tous les lundis. || ἡ μεγάλη —, le lundi saint. || τὸ δευτερον βραβεῖον (εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν μαθημάτων), accessit. || εἰς δευτερον (εἰς πρῶτον) γάμον, en secondes (en premières) nocces. || ἔχω (κατοικῶ εἰς) τὸ δευτερον πάτωμα, j'occupe le (je loge au) second. || δευτερον λεπτὸν (τῆς ὥρας), une seconde. || τόσας ὥρας, τόσα πρῶτα λεπτὰ καὶ τόσα δευτερά, tant d'heures, tant de minutes, tant de secondes. || εἰ

δευτέρου, une seconde fois (ἐλλ.) δευτερον, ἐπὶ. en second lieu, secondement, deuxièmement.

ΔΕΥΤΕΡΟΤΟΚΟΣ (ὁ, ή), (μτφορ.) qui enfante pour la seconde fois. 2) (προπαροξ.) πῦρ καὶ πῦν, cadet.

ΔΕΥΤΕΡΟΠΑΝΑΡΕΦΟΜΑΙ, Μ. ΠΑΡΕΦΩ (ὁ), convoler en secondes nocces, se marier pour la seconde fois.

ΔΕΧΟΜΑΙ, Μ. (ὁ), ΔΕΧΩ, recevoir; accepter; consentir, voir; agréer. || δέχομαι συναλλαγματικὴν (ὑπόσχεσιν) δηλ. νὰ τὴν πληρώσω εἰς διόριον), accepter une lettre de change. || διαπείθω εἰς δεῖνα θέαν, ἀδελφὸν ἑμὸν δεσθῶ, il vient d'être nommé à cette place, on ne sait s'il acceptera. || δέχομαι τὸν νόον, j'en accepte l'augure.

ΔΗΜΕΥΡΕΤΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, propre à soulever le peuple, incendiaire.

*ΔΗΜΕΥΣΙΜΟΣ (ὁ, ή), confiscable. ΔΗΜΕΥΣΙΣ, ΕΩΣ (ή), confiscation, θ. || ἐπὶ ποιῇ δημεύσεως τῶν παραπεποιημένων ἀντιτύπων, à peine de confiscation des exemplaires.

ΔΗΜΕΥΩ, Μ. ΕΪΣ, confisquer (au profit du trésor public).

ΔΗΜΟΓΟΡΙΑ (ή), harangue (au peuple), θ.

ΔΗΜΟΓΟΡΩ, Μ. ΗΣΑ, haranguer (le peuple).

ΔΗΜΟΣ (ὁ), exécuter des hautes-œuvres (de la haute justice), bourreau.

ΔΗΜΟΤΕΡΕΙΑ (τὸ), ouvrage; création, θ. || (μτφορ.) εἰνε δημιουργία τοῦ δεινός, c'est la création d'un tel.

ΔΗΜΟΤΕΡΙΑ (ή), création (du monde), θ.

ΔΗΜΟΤΕΡΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, qui a la force ou la faculté de créer, créateur, -trice. || ἔχει δημιουργικὸν νοῦν (δημιουργικὸν πνεῦμα), il a un génie créateur.

ΔΗΜΟΤΕΡΟΣ (ὁ), constructeur; auteur, créateur; (μτφορ.) artisan. || ἕκαστος εἶνε δημιουργὸς τῆς καταστάσεώς του, chacun est artisan de sa fortune.

ΔΗΜΟΤΕΡΩ, Μ. ΗΣΑ, créer; fabriquer.

ΔΗΜΟΤΕΡΩ, ΟΝΤΟΣ (ὁ), l'ancien d'un village.

ΔΗΜΟΤΕΡΕΙΑΣ (ή), ΔΗΜΟΤΕΡΕΙΑΣ (ή), ΔΗΜΟΤΕΡΕΙΑΣ (ή), instituteur (institutrice) communal, -ale.

ΔΗΜΟΚΑΤΑΡΑΤΟΣ (ὁ, ή), maudit du peuple.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ (ή), gouvernement populaire (démocratique), démocratie, θ. république, θ.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, démocratique; républicain; \$. démocratique.

ΔΗΜΟΠΡΑΤΩ, Μ. ΗΣΑ, vendre à l'encan.

ΔΗΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. le peuple. 2) (κοιν.) commune, θ. municipalité, θ.

ΔΗΜΟΣΙΑ, ἐπὶ. (ἀρχ.) ΔΗΜΟΣΙΟΣ, θ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ, ΕΩΣ (ή), publication (d'un livre, d'un journal etc), θ. promulgation (d'une loi), θ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΩ, Μ. ΕΪΣ, rendre public, publier. || δημοσιεύω νόμον, promulguer une loi.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ (ὁ), ὄλγ., publiciste.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ, Α, ὄν, public (τὸ θηλ.) publique. || ἡ δημόσιος βίος τῆς sa vie publique. || αἱ δημόσιαι θέσεις, τὰ δημόσια ὑποουργήματα, les emplois publics, les charges (les fonctions) publiques. || ἡ δημοσία ἐκπαίδευσις, l'instruction publique. || τὸ δημόσιον γένος, la dette publique. || (οὐσ.) δημοσία (ἐνν. γυν.) femme publique, fille (de joie), etc., ἴδε ΠΑΡΝΗ. || (οὐσ.) τὸ δημόσιον, le public; \$. (οἰκονομ.) le fisc.

ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΣ, ΟΥΤΟΣ (ή), publiciste, θ.

ΔΗΜΟΣΙΩΣ, ἐπὶ. publiquement, en public.

ΔΗΜΟΤΗΣ, ΟΥ (ὁ), habitant d'une commune.

ΔΗΜΟΤΕΙΑ, ἢ, ὄν, du peuple, qui appartient au peuple (ou) à la commune, communal; municipal. || ἡ δημοτικὴ περιουσία, les biens communaux. || τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, le conseil municipal; la municipalité. || δημοτικὸν σχολεῖον, école communale. 2) qui aime (qui penche pour) le peuple, qui a de la popularité, populaire.

ΔΗΜΟΤΕΙΟΣ (τὸ), denier.

ΔΗΜΟΤΕ, μὲρ. ἢ σύνδ., ἀριστολογ. (πάντοτε μὲ τὰς ἐνταυμι) ὅστις δέποτε, ἀποστὸς δέποτε, (ἢ) μὲ τὰ ἀναφορ. ἐπὶ. ὅπως, κτλ., qui que ce soit, n'importe comment.

ΔΙΑ, πρόθ. (μὲ γεν. 4) (Τόπ.), par; à (au) travers de. || δὲ

ἐν ἡρᾷ, par terre. || διὰ θαλάσσης, par mer. || διήλθον διὰ τῶν ἐχθρικοῦν πλοίων, ils passèrent à travers les vaisseaux ennemis. 2) (Τρόπ. ἢ τὸ Μέσον ὄργανον.), par, au moyen, par le moyen de, moyennant; concernant; avec. || διὰ (μέσου) τοῦ δεινῶ, par le moyen (par la voie, par l'entremise) de... || διὰ (μέσου) τίνων προσπαθειῶν κατῳρώσως νά..., au moyen de quels efforts il avait réussi à... || διὰ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ, moyennant la grâce de Dieu. || δι' ἐξόδων (διὰ δαπάνης) τοῦ..., aux frais (aux dépens) de... || διὰ τῆς βίας, par force, de force, de vive force. || διὰ βασιλικῶν διατάγματος, par ordonnance royale. || διὰ τοῦ μικροσκοπίου, à l'aide du microscope. || ἀπειλῶν με διὰ τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ σχήματος, en me menaçant du regard et du geste. || ἦλθε διὰ τοῦ ταχυδρομείου, il est venu par la poste. || ὁ ρευματισμὸς τοῦ διελύθη διὰ τοῦ ἰδρώτος, par les sueurs. || χρεωστὸν δι' ὀμολογίας, devoir par obligation. || μεταφράζω (αὐτοσχεδιάζω) διὰ στίχων, traduire (improviser) en vers. || τί ἐννοεῖτε διὰ τούτου; ἴδε Μέ. 3) (Χρόν.), pendant; durant; dans. || ἀνεχώρησε διὰ νυκτός, il partit de nuit. || διὲν ἐκοιμήθην δι' ἑλῆς τῆς νυκτός, je n'en ai pas dormi de la nuit. || διὲν μὲ ἀφῆκε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, il ne m'a pas quitté de tout le jour. || δι' ὅλης του τῆς ζωῆς, durant toute sa vie, sa vie durant. || σύνταξις διὰ βίου, pension à vie. || εἶλω σὰς εἶμαι ὑπόχρεως διὰ βίου, je vous en aurai obligation toute ma vie. || διὰ παντός, à jamais, pour toujours. || - (καὶ αἰτ.). 2) (Αἰτίαν), pour, à cause de; attendu; sur. || διὰ τί; (ἤ) διατί; pourquoi? que? d'où vient que? || εἰπέ μοι τὸ διατί (τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν), le pourquoi de cela, la raison pourquoi. || διὰ τί ἐν κοινῇ;

νει; que n'attendez-vous? ἴδε
 ἢ Παρ. ||. διατ εἶνε τὸσον λυπη-
 μένος; d'où vient qu'il est si
 triste? ||. διὰ τοῦτο, à cause de
 cela, c'est pourquoi, c'est
 pour cela que. ||. δὲν κλαίω διὰ
 τοῦτο, ce n'est pas pour cela
 que je pleure. ||. τὸν ἐσυγχά-
 ρην διὰ τὴν ἐπιστοφὴν του, je
 l'ai félicité sur son retour. ||.
 ἐξήρθη τῆς συνεισφορᾶς διὰ τὸ
 γῆρας του, il fut exempté de
 cette charge publique, atten-
 du son infirmité. 2) (τὸ Πράς-
 τι [χ] τὸν Σκαπὸν), α, pour; au
 sujet de, afin de, afin que;
 touchant, sur. ||. σπῖτι διὰ νο-
 κισμα (διὰ πώλημα), maison
 à louer (à vendre). ||. ἐξά διὰ
 καύσιμον, bois à brûler. ||. σακ-
 κὶ διὰ κάρθουνα, sac à charbon.
 ||. τρελλὸς διὰ δέσιμον, fou à
 lier. ||. δὲν εἶνε (ἐνν. ἀριόδιος)
 διὰ τίποτε, il n'est bon à rien.
 ||. δὲν εἶνε διὰ βέβημον, il n'est
 pas à rejeter (à dédaigner).
 ||. διὰ νά, ἴδε Ἰνα. 3) (ἐν εἴ-
 δει ὅπου), δι' ἀγάπην θεοῦ, pour
 l'amour de Dieu, au nom du
 ciel.
 ΔΙΑΒΛΩ, M. ἰδω, κοιν. ἀντὶ Ἀ-
 ΝΑΡΙΝΩΣΕΩ.
 ΔΙΑΒΛΩΡΑ (ῆ), ναυτ., coursine,
 0. coursière, 0.
 ΔΙΑΒΑΙΝΩ, M. διαβῶ (02), passer
 par (ou) à travers (ou) au tra-
 vers de, faire le trajet (d'un
 lieu à un autre), traverser. ||.
 διαβαίνει τὸν ἰσημερινόν, (ναυτ.)
 couper l'équateur.
 ΔΙΑΒΛΑΛΩ, M. βλάω (02), dénon-
 cer, accuser, calomnier.
 ΔΙΑΒΑΣΕΙ, ΕΡΕ (ῆ), l'action de
 passer, passage, ἴδε καὶ ΠΕ-
 ΡΑΣΜΑ.
 ΔΙΑΒΑΣΜΑ (τὸ), κοιν. ἢ ἈΝΑΓΝΩ-
 ΣΙΣ.
 ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟΝ (τὸ), passe-
 port, (διὰ τοὺς στρατιωτ.) feuille de
 route, 0.
 ΔΙΑΒΑΤΗΣ, ΟΥ (0), passant; pos-
 sager.
 ΔΙΑΒΑΤΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, qui est de
 passage, passager, ἴδε ἢ ΠΕΡΑ-
 ΣΤΗΚΩΣ. ||. τὰ διαβατικά πτενί-
 να, les oiseaux de passage. 2)
 pénétrant; (ναυτ.) transitil.

ΔΙΑΒΑΤΩΣ, ἢ, ὄν, que l'on
passer, (ἐπι ποτ.) guéable.
ΔΙΑΒΗΚΑΙΟΝ, Μ. ἄκα, assur-
ΔΙΑΒΗΒΑΙΣΙΣ, εἰς (ῆ) assur-
ce, ὁ; assertion, ὁ.
ΔΙΑΒΗΒΑΙΩΤΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, qui
à assurer, affirmatif.
ΔΙΑΒΗΤΗΣ, οὐ (ὁ), compas
σχεδιάζω (ἰχνογραφοῦ) δια-
διαβήτου, tracer au compas.
||. μετρῶ με τὸν διαβήτην
surer avec le compas.
||. passer. ||. τὰ σκέλη τοῦ
θήτου, les branches (les
bes) du compas.
ΔΙΑΒΙΒΑΝ, Μ. ἄκα, faire p-
(traverser). 2) faire-ten-
parvenir ἡ. ἄ. q.
ΔΙΑΒΟΠΤΟΣ (ὁ, ῆ), fameux,
ἐπὶ κακοῦ) décrié.
ΔΙΑΒΟΛΙΚΜΕΝΟΣ, π, ὄν, (κατ'
Πανοῦργος, fin, rusé, (κατ'
fripon. \$. (κατ' ἄλλ.)
endiable, méchant; ten-
grand. ||. κάμνει διαβό-
νην ζέσθην, il fait une pol-
de chaleur.
ΔΙΑΒΟΛΗ (ῆ), accusation,
lomme, ὁ.
ΔΙΑΒΟΛΙΑ (ῆ), κοιν. ῆ Πο-
litesse, ὁ. ruse, ὁ. fripon-
rie, ὁ. tour de fripon.
ΔΙΑΒΟΛΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, diable.
ΔΙΑΒΟΛΟΣ (ὁ), le diable, (κατ'
τὰς ἐπιφωνήσεις, κατ' ἄλλ.)
diantre. ||. τί διάβολο! que
ble donc que diantre!
βολε! peste! diantre!
bleu! ||. διάβολε! τί φέρ-
μει!) peste, qu'il fais-
||. ὅς τὸ διάβολο (ὡς πᾶσι)
le diable l'emporte! au-
tre! la peste soit de.
διάβολός μου, (φρο.), c'est
bête noire. ||. εἰς δι-
(δὴλ. πανουργος), c'est
pon, c'est une fine (une
gne) bête. ||. διενήστε-
βολον ἔγινε, (φρο.),
je ne sais ce que diantre
devenu. ||. τί διάβολον
que diantre me veut-
ῶν διάβολον (πᾶσι)
εὐρίσκει! où diable
prendre tout ça? ||.
παίγαν τοῦ διαβόλου,
faim d'enfer.

ΔΙΑΒΡΟΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, (ἀρχ.), corrosif; corrodant; diabrotique.
ΔΙΑΤΡΑΧΕΥΣ, ΕΞΑΣ (ὁ), (officier d') ordonnance.
ΔΙΑΤΡΑΦΑΜΑ (τὸ), annonce, ὁ. mis-sive, ὁ.
ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ, ΕΞΑΣ (ὁ), discernement; (ἱατρ.) diagnose, ὁ.
ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, (ἱατρ.), dia-gnostique. ||. τὰ διαγνωστικὰ σημεῖα τῆς θέρμης, les signes diagnostiques de la fièvre, le diagnostic. ||. τὸ διαγνωστικὸν (μέρος τῆς ἱατρικῆς), le diagno-stic.
ΔΙΑΤΡΟΜΙΖΩ, M. ἱερν. κοιν. ἀντι-Πυροῦ, ΔΗΛΑΛῆν, piller, rava-ger; saccager, etc.
ΔΙΑΤΡΟΜΙΣΜΑ (τὸ), (κοιν.) ἡ ΔΗ-ΛΑΣΙΑ, pillage, saccagement, etc.
ΔΙΑΤΡΑΦΜΑ (τὸ), description sur le papier, tracé, plan, planche de figures géométriques etc; (μοσ.) tablature, ὁ.
ΔΙΑΓΡΑΦῆ (ἡ), l'action de tracer (une figure géométrique). 2) (ἀρχ.) l'action de rayer, radia-tion, ὁ.
ΔΙΑΤΡᾶν, M. ΓΡᾶν, tracer un plan, construire (une figure géométr.); (ἐν γέν.) décrire; dépeindre; dessiner; (μυθολ.) prescrire. 2) biffer (un écrit), rayer, barrer, bannir.
ΔΙΑΤΡᾶ, M. ΔΙΑΤΡᾶν (ὁ), (ἐνν. ἡ προστιθ. τὸν βίον) passer (sa vie), mener (de telle ou telle manière) conduire (de telle ou telle manière).
ΔΙΑΤΡΟΉ (ἡ), genre de vie, con-duite, ὁ. ||. κακὴ διαγωγή, mauvaise conduite, ὁ. incon-duite, ὁ.
ΔΙΑΤΡΟΪΟΝ (τὸ), (ἄλλ. Διαγωγί-ον τῆς ὁδοῦ), ἀρχ. droit de pas-sage (ou) de barrage; impôt sur le transit, péage.
ΔΙΑΓΩΓΙΟΣ (ἡ), μὲτρον. (ἐνν. γραμ-μὴ), diagonale, ὁ.
ΔΙΑΤΡΟΜΙΑ, ἐπὶ τρ. (μὲτρον), dia-gonalement.
ΔΙΑΚΟΜΑΙ, M. ΔΕΚΟῦν (ὁ), suc-céder à. ||. τὸν Ῥωμύλον δι-εχθ. ὁ Νουμάς, à Romulus succéda Numa. ||. ἡ ἡμέρα ἣ

ἡ νύξ διαδέχεται ἀλλήλας, le
 jour et la nuit succèdent (se
 succèdent) l'un à l'autre. ||
 τὸν διεδέχθη εἰς τὴν δεινὰ θέ-
 σιν, il lui a succédé dans tel-
 le charge.
 ΔΙΑΔΗΜΑ (τὸ), bandeau royal,
 couronne. 0. diadème.
 ΔΙΑΔΙΔΩ, Μ. ΔΙΑΔΩΣ, publier,
 faire circuler, mettre en cir-
 culation (une idée, un écrit
 etc.), distribuer, repandre (un
 bruit), semer (μυφορ.), divul-
 guer, débiter (des nouvelles),
 donner cours (à une nouvelle,
 à une opinion), propager (une
 maladie, une vérité, des con-
 naissances). ||. ἡ ἀπάτῃ διαδι-
 δεται ταχύτερον τῆς ἀληθεί-
 ας, l'erreur se propage plus
 promptement que la vérité.
 ||. ἡ εἰδησις διεδόθη ἐν ἀκροῇ
 εἰς τὴν πόλιν, le bruit se re-
 pandit en un instant par la
 ville.
 ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ (ἡ), action ou dé-
 bat juridique, procès; procé-
 dure, 0. instruction (d'un pro-
 cès), 6. jugement. ||. διαδι-
 κασία ἐπὶ ἀκροατηρίῃ, (Δικονομ.),
 audience, 0. plaidoirie. 0. ||.
 ἔγγραφος διαδικασία, instru-
 ction par écrit.
 ΔΙΔΙΚΟΣ (ὁ, ἡ), partie (en ju-
 stice), 0. partie contestante,
 plaidant, contestant. ||. εἶμαι
 διάδικος (εἰς μὲν ὑπόθεσιν), é-
 tre en cause. ||. ἀμφοτέρους
 τοὺς διαδίκους, les deux par-
 ties.
 ΔΙΑΔΟΣΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui peut se
 communiquer (ou) se trans-
 mettre, transmissible, (κυρ. ἐπὶ
 νόσων) contagieux.
 ΔΙΑΔΟΣΙΣ, ΕΞΞ (ἡ), l'action de
 publier (de faire circuler etc),
 transmission, 0. distribution,
 0. ||. διάδοσις νοσήματος (ἰδεῖν
 κτλ.), propagation d'une ma-
 ladie (des idées), contagion.
 ||. πρὸς διάδοσιν τῆς πίστεως
 τῆς ἀληθείας, pour la propa-
 gation de la foi (de la vérité).
 ΔΙΑΔΟΧΗ (ἡ), succession, 0. ||.
 δικαιώματα τῆς εἰς τὸν ὀρόνον
 διαδοχῆς, droits de succession
 la couronne. ||. ἐν δ. ε. ε. =

(ἡ) κατά διαδοχὴν, = ΔΙΑΔΟΧΙΚῆς.
ΔΙΑΔΟΧΙΚὸς, ὁ, ὄν, qui se fait ou s'acquiert par succession; successif.
ΔΙΑΔΟΧΙΚῆς, ἐπὶ, par succession.
ΔΙΔΟΧΟΣ (ὁ, ἡ), successeur.
ΔΙΑΔΡΟΜὴ (ἡ), ἀρχ. allées et venues.
ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ (ὁ), allée, ἔρ, passage; couloir.
ΔΙΑΣΕΥΚΤΙΚὸς, ὁ, ὄν, qui sert à séparer (à disjoindre); (ΓΡΑΜΜ.) disjonctif.
ΔΙΑΣΕΥΞΙΣ, ἐκς (ἡ), l'action de séparer, disjunction; divorce, séparation (de corps), θ. ἥ αἰτίας περὶ διαζεύξεως, demande en séparation de corps.
ΔΙΑΖΩΜΑΙ, Μ. ΔΙΑΖΩ (ὁ), monter la chaine, ourdir.
ΔΙΑΖΥΤΙΟΝ (τὸ), acte de divorce.
ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), dont on peut disposer; (ἰδιωτ.) ἐπὶ στρατ.) disponible, qui est en disponibilité; (ἐκτ. ἄλλ. ὑπαλλήλων) qui est sous la remise. ἥ ἔγινε διαθέσιμος, il fut mis en disponibilité. ἥ καθόλου διαθέσιμα, des fonds disponibles.
ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΣ, ΗΤΟΣ (ἡ), disponibilité, θ.
ΔΙΑΘΕΣΙΣ, ἐκς (ἡ), disposition (du corps ou de l'âme), θ. humeur, θ. affection, θ. (ἱατρ.) diathèse, θ. Σ. (ἀρχ.) ordonnance d'un tableau ou d'un poème, plan. ἥ δὲν ἔχω διάθεσιν νὰ ἀρετώμαι, je ne suis pas d'humeur à (en humeur de) plaisanter. ἥ ἔχεις διάθεσιν (νὰ τὸ κάμῃς); le cœur vous en dit-il? ἥ δὲν ἔχω σήμερον διάθεσιν (νὰ γράψω, νὰ συνθέσω κτλ.), je ne suis pas en humeur (en veine) aujourd'hui. 2) (ΓΡΑΜΜ.) voix, θ. ἥ διάθεσις τοῦ ῥήματος, la voix du verbe.
ΔΙΑΘΕΤΗΣ, ΟΥ (ὁ), testateur.
ΔΙΑΘΕΤΩ, Μ. ΘΕΣΩ, (χοιν. ἀντί Διατίθωμι, -τίθημαι), disposer; régler, arranger. Σ. (ἰδιωτ. ἀρχ.) constituer par testament, etc.
ΔΙΑΤΑΞΗ, ΗΣ (ἡ), disposition, arrangement, règlement, etc.

tre disposé de telle ou telle manière, être dans une telle ou telle disposition (de corps ou d'esprit). ||. οἱ ἀνθρώποι δὲν ἡμποροῦν νὰ διαθέσιν τὴν περιουσίαν των, les mineurs ne peuvent disposer de leur bien. **ΔΙΑΘΗΚΗ** (ἡ), testament. ||. διώρισεν ἐκτελεστέην τῆς διαθήκης του τὸν δαῖνα, il a nommé un tel son exécuteur testamentaire.

ΔΙΑΦΥΛΛΑΪ, M. ηεν, répandre (un bruit), publier partout; divulguer, faire sonner bien haut, corner.

ΔΙΑΪΡΕΙΣ, ενς (ἡ), division, θ. disjonction, θ. désunion, θ. dissidence, θ. (χειρουργ.) dissection, θ. (Γερμ.) diérèse, θ.

ΔΙΑΪΡΕΤΕΟΣ, α, ον, qui peut ou doit être divisé. ||. (εις τὴν ἀριθμητ.) ὁ διαίρετός (ἀριθμός), la dividende. ||. ὁ διαίρετός γράφεται εἰς τὰ ἀριστερά τοῦ διαίρετου, le nombre à diviser (la dividende) s'écrit à la gauche du diviseur.

ΔΙΑΪΡΕΤΕ, οἱ (ὁ), (ἀριθμός), diviseur.

ΔΙΑΪΡΕΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, propre à diviser etc. (Γερμ.) disjonctif.

ΔΙΑΪΡΕΤΟΣ, ἡ, ὄν, divisible. ||. τὸ διαίρετον τῆς ὕλης, la divisibilité de la matière.

ΔΙΑΪΡΩ, M. αἰρέω, (ἀόρ. ἀρχ. Διείλον κτλ.), diviser, partager (en deux); distribuer; (κυρ. μτφορ.) désunir. ||. ὁ ποταμός διαίρει τὴν ἐπαρχίαν, le fleuve partage la province. ||. διαίρω κατὰ κεφάλαια, distribuer par chapitres. || ἡ Γαλλία διαίρεται εἰς 86 νομούς, la France se divise en 86 départements. ||. ἡ οἰκία εἶνε κἀλλιστα διηρημένη, la maison est très bien distribuée.

ΔΙΑΙΤΑ, ης (ἡ), genre (plan) de vie, régime prescrit; diète, θ. abstinence, θ. ||. κάμνει διαίταν, faire abstinence; être au régime. ||. τῇ μὲ διαίταν (ἐν ἀκραν διαίταν), vivre de régime (d'un grand régime). 2) (ἀρχ. Νμ.) ἡ Διαιτοκρῆσις.

ΔΙΑΙΤΗΣ, οἱ (ὁ), arbitre. ||.

ἐπιτρέπω (ἀναθέτω) τὴν ὑπόθεσίν μου εἰς διαίτητάς, compromettre (de son affaire), mettre (son affaire) en compromis.

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, relatif à la diète (ou) au régime, diététique.

ΔΙΑΙΤΩΜΑΙ, M. ΔΙΑΙΤΩΘ (θᾶ), ἀρχ. suivre tel ou tel régime (de vie ou de nourriture).

ΔΙΑΙΩΝΙΖΩ, M. ἰσθ, faire durer ou exister toujours, perpétuer, éterniser.

ΔΙΑΚΑΪΣ, οὔς (ὁ, ἡ), brûlant.

ΔΙΑΛΕΙΝΜΑ (τὸ), ἀρχ. discontinuation, θ. ἴδε καὶ Διάληρος. ||. (συνήθ. εὐχρ. μόνον εἰς τὴν φρασ.) ἐκ διαλειμμάτων, par intervalles.

ΔΙΑΚΑΤΕΧΩ, M. καθέω (ἡ, κριν.) κατέχω, avoir en sa possession, être le détenteur (d'un bien); jouir de.

ΔΙΑΚΑΤΟΧΗ (ἡ), détention, θ. §. (συνήθ. Νμ.) possession, θ. ||. διαφορὰ ἢ ἀγωγή περὶ διακατοχῆς (Δικονμ.), action possessoire, (καὶ ἀπλ.) le possessoire. ||. ἀγωγή περὶ διακατοχῆς καὶ κυριότητος δὲν δύναται νὰ γένωσι συνάμα, (Νμ.), le Possessoire et le pétitoire ne seront jamais cumulés.

ΔΙΑΚΑΤΟΧΟΣ (ὁ, ἡ), détenteur, -trice. §. (Νμ.) tiers saisi.

ΔΙΑΚΕΙΜΑΙ (χωρὶς M.), être (se trouver) dans telle disposition d'esprit ou de corps, (παρβλ. ΔΙΑΘΕΤΩ).

ΔΙΑΚΕΚΑΥΜΜΕΝΟΣ, η, ὄν, (πρ. τῆς πθ.) μτχ. τοῦ ΔΙΑΚΑΪΩ. ||. (εὐχρ. συνήθ. μόνον εἰς τὴν φρασ.) ἡ διακεκαυμένη ζώνη (Γεωγρ.), la zone torride.

ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΟΣ, η, ὄν, πθ. πρ. τῆς μτχ. τοῦ ΔΙΑΚΡΙΝΩ. ||. (συνήθ. ὡς ἐπιθ.) distingué; marqué; (ἐπὶ πραγμ.) distinct. ||. εἶνε διθροπος διακεκριμένος, c'est une personne de distinction.

ΔΙΑΚΕΝΟΣ (ὁ, ἡ), vide (en descendant), creux; §. (μτφορ.) vain.

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ, ενς (ἡ), déclaration, θ. cri (public). ||. — πο- λέμου, manifeste.

ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΩ, M. ἰσθ, crier tout; déclarer. ||. διακήρυξεν (ἐπὶ δημοπρασίας) τὰς τιμὰς του, on a crié ses meubles.

ΔΙΑΚΙΝΔΥΝΩ, M. εἰσθ, courir risque (ou des chances); hasarder, aventurer, hasarder la fortune, courir hasard de. ||. διακινδυνεύει ἐαυτὸν του (τὴν ζωὴν του, ὑπόληψιν του), il a couru sard de sa personne (de sa vie, de son honneur); il sarda sa vie (sa personne, réputation). ||. διακινδυνεύει τὴν ὑπόληψιν ἢ τὰ συμφέροντα, compromettre (la réputation, les intérêts etc. quelqu'un, les mettre en compromis).

ΔΙΑΚΑΒΡΩΝΩ, M. ἰσθ, distribuer (καὶ πρ. ὑποσ.) sort.

ΔΙΑΚΑΪΡΕΙΣ, ενς (ἡ), ἀρχ. rage au sort.

ΔΙΑΚΟΙΝΩ, M. ἰσθ, communication de q. communiquer (les pièces, procès, ces titres, etc.). πρέσβεις διακοίνωσαν πρὸς ἡλίου τὰ ἔγγραφα τῶν πρεσβυτέρων, les ambassadeurs se communiquèrent respectivement leurs pouvoirs.

ΔΙΑΚΟΙΝΩΣΙΣ, ενς (ἡ), communication (κυρ. δικονμ. de ces).

ΔΙΑΚΟΝΙΑ (ἡ), diaconat; ministère.

ΔΙΑΚΟΝΙΚΟΝ (τὸ), l'endro où se tiennent les diacres, la sacristie.

ΔΙΑΚΟΝΟΣ (ὁ), diacre.

ΔΙΑΚΟΠΗ (ἡ), interruption, discontinuation, θ. συμ- μω, θ. intermission, θ. 1 θ. ||. (πλθ.) διακοπαὶ τῶν μαθημάτων, vacances, πλθ.

ΔΙΑΚΟΝΩ, M. κόνω, couper, parole à q., rompre le son discours, interrompre, couper; interrompre, suspendre; ||. διέκοψε τὴν σειράν τῶν θεμάτων του, il a dis-

ses études. ||. μή με διακόπτῃς (ὀμιλοῦντα), ne m'interrompez pas. ||. ὁ ῥήτωρ διέκοπεν αἰφνης τὴν ὁμιλίαν του, l'orateur s'interrompt tout à coup. ||. φωνὴ διακεκομμένη, voix entrecoupée.

ΔΙΑΚΟΣΙΟΙ, αἱ, α, deux cents. ||. διακόσιοι ἑκοσι, deux cent vingt. ||. διακόσια χιλιάδες, deux cent mille. ||. χίλια διακόσια, douze cents.

ΔΙΑΚΟΣΙΟΣΔΟΣ, ἡ, ὄν, deux centième.

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΙΣ, εἰς (ῆ), arrangement. ||. (ἰδιαν.) — θεάτρου, décoration, θ.

ΔΙΑΚΡΙΝΑ, Μ. κρίνα (ὁ), distinguer; discerner; démêler, reconnaître. ||. νὰ διακρίνη τον κόλακα τοῦ φίλου (τὸ κίβδηλον νόμισμα τοῦ δοκιμοῦ), distinguer (discerner) l'ami d'avec le flatteur (la fausse monnaie d'avec la bonne). ||. διακρίνεται ἀπὸ τὸ περιπάτημά του, il se fait remarquer par sa démarche. ||. διεκρίθη διὰ τῆς ἀνδρείας (τῆς διαγωγῆς) του, il s'est distingué (signalé), il s'est fait remarquer par sa valeur (sa conduite). ἴδε καὶ Διακρίνα. ||. ἀνὴρ διακεκριμένος, (διάνομος, ἔξοχος), une personne de distinction, un personnage distingué.

ΔΙΑΚΡΙΞΙΣ, εἰς (ῆ), l'action de distinguer (de discerner), distinction, θ. discernement; §. discrétion, θ.

ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui a du discernement ou de la discrétion, discret; circospect; avisé. 2) (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) distinctif. ||. τὸ διακριτικὸν σημεῖον, la marque distinctive.

ΔΙΑΚΡΙΒΕΝ, Μ. κίβη, (ἀρχ.), risquer, hasarder, brusquer la fortune (l'aventure).

ΔΙΑΔΕΛΛΑΜΜΑ (τὸ), l'action d'annoncer par le crieur (ou) comme un crieur.

ΔΙΑΔΕΛΛΗΤΗΣ, οἷ (ὁ), κοιν. ὁ Κῆρυξ, crieur public.

ΔΙΑΔΕΛΛΩ, Μ. κίβη, κοιν. ἀνὰ Κηρύττω, crier, faire crier, met-

tre à la criée, publier par la voix d'un héraut.

ΔΙΑΔΕΛΜΑΝΑ, Μ. διαλέβω (ὁ), contenir, porter. ||. τὸ συμφωνητικὸν μας (ἡ συνθήκη μας) διαλαμβάνει τὸ ἐναντίον, notre traité porte le contraire. ||. ὁ νόμος διαλαμβάνει ὅτι... il est porté par la loi que... ||. ἰδοὺ τί διελαμβάνει (τὸ ἔγγραφο), en voici la teneur.

ΔΙΑΔΕΜΑ (τὸ), κοιν. ἡ Ἐκλογὴ, choix, triage, option, θ.

ΔΙΑΔΕΡΝ, Μ. λέξω, κοιν. ἀνὰ Ἐκλέγω, choisir, opter, trier.

2) (μσ. ἀρχ.) ΔΙΑΔΕΓΟΜΑΙ, Μ. διαλέκω (ὁ), — ΣΥΝΔΙΑΛΕΓΟΜΑΙ, parler avec q., converser, s'entretenir; (ἐπὶ πρσ. δρασ.) dialoguer.

ΔΙΑΔΕΙΛΜΑ (τὸ), intervalle. ||. (εὐχρ. κυρ. εἰς τὴν φρασ.) ἐκ διαλειμμάτων, par intervalles; à diverses reprises, (οἰκ.) à bâtons rompus.

ΔΙΑΔΕΙΝΑ, Μ. λείπω (ὁ), discontinuer, ἴδε καὶ Διακόπτα. ||. σφυγμὸς (πυρετός) διαλείπων, pouls intermittent, fièvre intermittente.

ΔΙΑΔΕΙΤΙΚΗ (ῆ), (ἐνν. ἐπιστήμη), la dialectique.

ΔΙΑΔΕΙΤΙΚΟΣ (ὁ), dialecticien.

ΔΙΑΔΕΙΤΙΚΟΣ, ἐπὶ β. dialectiquement.

ΔΙΑΔΕΙΤΟΣ (ῆ), dialecte, langage.

ΔΙΑΔΕΥΤΟΣ, ἡ, ὄν, choisi, distingué.

ΔΙΑΔΕΥΣΙΣ, εἰς (ῆ), ἀρχ. — ΣΥΝΔΙΑΔΕΥΣΙΣ, conversation θ. entretien.

ΔΙΑΔΕΛΛΑΤΗ (ῆ), réconciliation, θ. raccommodement.

ΔΙΑΔΕΛΛΑΤΗ, Μ. κίβη, (ἀρχ.), réconcilier, raccommoder, ἴδε καὶ Ἀναμίξω.

ΔΙΑΔΕΛΛΗ (ῆ), triage. ||. (εὐχρ. μόνον εἰς τὴν φρασ.) ἡ — τῶν ψήφων, le dépouillement des voix (du scrutin).

ΔΙΑΔΕΛΙΖΟΜΑΙ, Μ. διαλογίζομαι (ὁ), — ΣΥΝΔΙΑΔΕΛΙΖΟΜΑΙ, penser.

ΔΙΑΔΕΛΙΖΟΣ, ἡ, ὄν, qui concerne le dialogue ou qui en a la forme, dialogique. ||. τὸ διαλογικὸν εἶδος (ὅφος), la forme

(le genre) dialogique, le dialogisme.

ΔΙΑΔΕΛΙΣΜΟΣ (ὁ), pensée, θ.

ΔΙΑΔΕΛΟΣ (ὁ), entretien; dialogue; colloque. ||. οἱ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, les dialogues de Platon. ||. οἱ νεκρικοὶ διάλογοι τοῦ Λουκιανού (τοῦ Φοντελλού), les dialogues des morts de Lucien (de Fontenelle). ||. οἱ διάλογοι τοῦ Ἑράστρου, les Colloques d'Érasme. ||. ἐν εἰδῇ διαλόγου, en forme de dialogue. ||. τὰ πρόσωπα τοῦ διαλόγου, les interlocuteurs (du dialogue).

ΔΙΑΔΕΛΙΣ, εἰς (ῆ), dissolution, θ. §. décomposition, θ. (χημ.) solution, θ. ||. ἡ διάλυσις τῶν στρατευμάτων, le licenciement des troupes. ||. ἡ — τῶν μοναστηρίων, la suppression des couvents.

ΔΙΑΔΕΛΙΣΤΗΡΙ (τὸ), (τὸ ἀρ. κτείν. τοῦ κεφαλαίου), démeleir, peigner à démeleir.

ΔΙΑΔΕΙΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, propre à dissoudre, (κυρ. ἐπὶ ἱατρ.) dissolvant, résolvant, dissolutif, résolutif, (ἐπὶ ὕγρ.) délayant.

ΔΙΑΔΕΥΤΟΣ, ἡ, ὄν, qui peut être dissous, dissoluble.

ΔΙΑΔΕΥΩ, Μ. αἴνω, résoudre, dissoudre; congélifier (une assemblée); licencier (une armée); décomposer (une phrase, une substance); défaire (un mariage); désassembler (une armoire); (τυπogr.) distribuer (les lettres). ||. ὁ συνδέτης (ὁ στοιχειοθέτης) οὗτος εἶναι ἡ ξέωρη νὰ διαλύσῃ, ce compositeur ne sait pas distribuer. ||. διαλύω τὰς ἐμπόσεις, foudre les obstructions. ||. ἡ συνέλευσις διαλύθη, l'assemblée se sépara. ||. τὸ στρατεύμα διαλύθη, l'armée se sépara. ||. ἡ συνδράσις διαλύθη, la séance fut levée. ||. ὁ ῥευματισμός του διαλύθη διὰ τοῦ ἰατροῦ, son rhumatisme s'en est allé par les saignées. ||. ἡ ὁμίλη διαλύθη εἰς βροχὴν, le brouillard s'est résous en pluie. ||. τὸ πρήξιμον τοῦτο εἶναι διὰ διαλύθ' εὐκόλως, cette tumeur

ne se résoudra pas facilement. || τὰ διαλυθέντα (διαλυμένα) μοναστήρια, les couvents supprimés.

ΔΙΑΜΑΝΤΙΝΟΣ, Α, ΟΝ, ΚΟΙΝ. ὁ ΔΙΑΜΑΝΤΙΝΟΣ ἢ ΔΙΑΜΑΝΤΟΚΟΛΛΗΤΟΣ. || δακτυλίδι διαμαντέιον, bague à diamants. || ἀλυσίδα διαμαντένια, chaîne de diamants.

ΔΙΑΜΑΝΤΙ (τὸ), κοιν. ὁ ΔΙΑΜΑΣ, diamant.

ΔΙΑΜΑΝΤΙΚὸν (τὸ), joyau, bijou.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ καὶ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), protestation, θ. (ἐμπορ.) protêt (κορ. περὶ συναλλαγῆς).

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ, Μ. (θὰ) ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΘΑΙ, protester. || (οὐδ.) Διαμαρτυρόμενοι (οἱ), Ἑκκλησίαι, les protestants, les réformateurs, les réformés. || ἡ ὁρησθεῖσα τῶν—, le protestantisme, la religion réformée.

ΔΙΑΜΑΧΟΜΑΙ (χωρὶς Μ.), ἀρχ., se battre. || (συνήθ. εὐχρ. ἢ πλθ. μτχ.) ΔΙΑΜΑΧΟΜΕΝΟΙ, ΑΙ, Α, belligérantes.

ΔΙΑΜΕΙΖΩ, Μ. ἴζω, (ἀρχ.), séparer les membres (d'un corps), démembrer; dépecer, découper.

ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΣ (ὁ), l'action de démembrer, démembrement, dépècement.

ΔΙΑΜΕΝΩ, Μ. μένω (θὰ), rester (dans le même état), demeurer (au même endroit), résider (sejourner, faire sa demeure, sa résidence) dans un lieu; S. (ἐπὶ πραγμ.) subsister. || διαμένει συνήθως ἐν Ἀθήναις, il reste ordinairement à Athènes. || οἱ ἐπίσκοποι εἰνεπόχοι ναὶ διαμένοντες εἰς τὴν μητρόπολιν τῶν, les évêques sont obligés à résidence.

ΔΙΑΜΕΡΙΖΩ, Μ. ἴζω, diviser; partager;

*ΔΙΑΜΕΤΑΚΟΜΙΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), vlg., transit.

ΔΙΑΜΕΤΡΟΣ (ἡ), (ἐνν. γραμμῇ), diamètre, ligne diamétrale, θ. || ἡ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑξέτριων ποδῶν διάμετρον, cette colonne a trois pieds de diamètre. || ἐν διαμέτρῳ (ἡ) κατὰ διάμετρον,

diamétralement, directement.

ΔΙΑΜΟΝΗ (ἡ), l'action de demeurer (à un endroit fixe); résidence, θ. séjour. || ἔδεια διαμονῆς, permis de séjour. 2) (συνδύχ.) l'endroit où l'on demeure (communément), lieu de résidence. || ἔχει τὴν διαμονήν του εἰς τὸν δεῖνα δῆμον, il est domicilié dans telle commune. || ὁ τόπος τῆς διαμονῆς, le lieu de sa résidence.

ΔΙΑΝΕΜΗΤΙΚὸς, ἢ, ὄν, distributif.

ΔΙΑΝΕΜΩ, Μ. κτίζω, partager; distribuer, départir; répartir; dispenser. || ἀφῆκε τόσα χρήματα ἵνα διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς, il a laissé telle somme pour la départir aux pauvres. || διανέμω (προσδιορίζω κατ' ἀναλογίαν) τοὺς φόρους, asséoir les impôts.

ΔΙΑΝΟΗΤΙΚὸς, ἢ, ὄν, relatif à la pensée, intellectuel, intellectif. || τὸ διανοητικόν, la faculté intellectuelle de l'âme, l'entendement.

ΔΙΑΝΟΙΑ (ἡ), pensée, θ. esprit; entendement.

ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ, ΕΞΕ (ὁ), distributeur, dispensateur. || ὁ—τῶν ἐπιστολῶν (τοῦ ταχυδρομείου), facteur (de la poste).

ΔΙΑΝΟΜΗ (ἡ), distribution, θ. dispensation, θ. partage.

ΔΙΑΝΟΟΜΑΙ, Μ. ΔΙΑΝΟΕΘΑΙ (θὰ), avoir dans l'esprit, penser, songer; être d'avis, projeter.

ΔΙΑΠΑΝΤΩΣ, ἐπὶ β. continuellement, toujours.

ΔΙΑΠΑΡΘΕΝΕΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), défloration, θ.

ΔΙΑΠΑΡΘΕΝΩ, Μ. κτίζω, déflorer, dépuceler.

ΔΙΑΠΑΣΣΩ (ἡ), ἀκλ. l'octave (en musique), le diapason.

ΔΙΑΠΕΡΑΣΜΑ (τὸ), l'action de passer à travers (de pénétrer etc.).

ΔΙΑΠΕΡΑΤΙΚὸς, ἢ, ὄν, pénétrant; (ἐπὶ φωνῆς) aiguë, perçante. || κάμνει διαπερατικὸν ψῦχος, il fait un froid pénétrant (perçant). || ὁσμή διαπερατική, odeur pénétrante.

ΔΙΑΠΕΡΩ, Μ. περᾶω, passer à

travers, pénétrer; percer, verser. || ἡ βροχὴ μᾶλλον περᾶσεν, la pluie nous a percés. || ὁ ἥλιος διαπερνᾷ τὰ νεφέλα, le soleil perce les nuages.

ΔΙΑΠΕΡΩ, Μ. παύω, traverser par eau, faire le trajet.

ΔΙΑΠΑΡΗΤΙΖΟΜΑΙ, Μ. παύω, se quereller.

ΔΙΑΠΑΡΗΤΙΣΜΟΣ (ὁ), combat, θ.

ΔΙΑΠΑΣΣΩ, ΟΥ (ὁ), traverser, θ. passage. || εἰς τὸν πελάγον καὶ πάλιν εἰς τὸν πελάγον, nous avons beau temps pendant le passage.

ΔΙΑΠΝΟΗ (ἡ), ἀρχ. transposition. || (κορ.) ἡ ἀδύναμις, la transposition, l'insensibilité.

ΔΙΑΠΝΟΗΣΙΣ (ὁ, ἡ), par mépris, d'outre-mer.

ΔΙΑΠΝΟΗΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), doute, δακτ.) dubitation.

ΔΙΑΠΝΟΗΤΙΚὸς, ἢ, ὄν, qui me le doute, douteux, titif.

ΔΙΑΠΡΩ, Μ. ἴζω, doubler, rompre (etc.); (Νμ.) briser, bris.

ΔΙΑΠΡΩΜΑΤΙΣΤΗΣ, ΕΞΕ (ἡ), rompre; briser; (μσ. ἀπὸ πλ.) crever, se rompre etc. || διέβη τὴν δεσμὴν (τὰς ἀλυσίδας), il a rompu ses liens (ses chaînes).

ΔΙΑΠΡΩΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), l'action de rompre (etc.); (Νμ.) briser, bris.

ΔΙΑΠΡΩΣΙΣ (ἡ), flux (cours) de vent, dévoiement, diarrhée, θ.

ΔΙΑΠΡΩΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΠΡΩΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΠΡΩΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΠΡΩΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΠΡΩΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΠΡΩΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΠΡΩΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΠΡΩΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΠΡΩΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΠΡΩΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΟΥΣ (ὁ, ἡ), qui est de durée (ou) à durer, durable; permanent. S. constant. || ἐν κάμῳ διαρεΐσαν ἐτήνην, de faire une paix de plus longue durée.

ΔΙΑΡΕΪΣ, Μ. ἀρκέω, subsister longtemps, être de durée, durer, aller. || διήρκεσε πολὺ (δὲ) durée. || ἐν διήρκεσαν, il ne fut pas de durée. || ἐν διήρκεσε πολὺ (πολὺν καιρὸν), il ne sera pas de longue durée. || (καὶ μτμ.) ἡ διήρκεσε ἐν διήρκεσε, son discours n'ira qu'à une demi-heure.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΠΙΒ. d'une manière durable. S. constant. || βότρυς διαρκής, il pleut constamment.

ΔΙΑΡΕΪΣ (ἡ), pillage. S. déprédation, θ.

ΔΙΑΡΕΪΣ, Μ. ἴζω, piller.

ΔΙΑΡΕΪΣ, Μ. ἴζω, déchirer; rompre; briser; (μσ. ἀπὸ πλ.) crever, se rompre etc. || διέβη τὴν δεσμὴν (τὰς ἀλυσίδας), il a rompu ses liens (ses chaînes).

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), l'action de rompre (etc.); (Νμ.) briser, bris.

ΔΙΑΡΕΪΣ (ἡ), flux (cours) de vent, dévoiement, diarrhée, θ.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

ΔΙΑΡΕΪΣ, ΕΞΕ (ἡ), flux de ventre. || φέρεται (προσέχει) διάρροιαν, dévoyé. || τὰ φρούτα τοῦ ἔφεραν διάρροιαν, les fruits l'ont dévoyé.

|| εἰς τῶν διασημοτέρων ῥητόρων τῆς ἐποχῆς, un des orateurs les plus signalés de notre époque.

ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΣ, ΠΤΟΣ (ἡ), réputation, θ. célébrité, θ.

ΔΙΑΣΙΜΩΝ (τὸ), ourdissement, θ. ourdissement.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, Μ. ἴζω, dissiper (κορ. καὶ μτμ.). || ἡ ὁμίλη διασπασθεῖ, le brouillard se dissipa. || αἱ ὑποφθαλμοὶ μου διασπασθέντες, mes craintes se sont dissipées. 2) divertir, amuser, dissiper, distraire, désempayer, égarer l'esprit, réjouir, récréer. || (ἀμπερ.) αὐτὸς πλ. passer le temps, charmer l'ennui, désempayer, s'amuser, se divertir, se réjouir, se dissiper, rire, etc. || ἔχω ἀνάγκην νὰ διασπασθῶ ὀλίγον, j'ai besoin de me dissiper (de me distraire) un peu.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), dissipation, θ. divertissement, amusement, récréation, θ. distraction, θ. réjouissance, θ. plaisir, passe-temps, agrément. || πρὸς διασπασιν, par passe-temps, par plaisir, pour le plaisir.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), propre à distraire (à dissiper), divertir, récréatif, amusant. || εἶνε τὸ διασπαστικὸν πρᾶγμα τοῦ κόσμου, c'est au monde ce qu'il y a de plus amusant.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), pas, enjambée, θ.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, Μ. ἴζω, enjamber.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), délibération, θ.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, Μ. ἴζω, disperser, éparpiller.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), éparpillement, dispersion, θ.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), l'action de séparer par force (de mettre en pièces, de déchirer).

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, Μ. ἴζω, dissiper, éparpiller.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), éparpillement, dispersion, θ.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), l'action de séparer par force (de mettre en pièces, de déchirer).

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, Μ. ἴζω, dissiper, éparpiller.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), éparpillement, dispersion, θ.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), l'action de séparer par force (de mettre en pièces, de déchirer).

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, Μ. ἴζω, dissiper, éparpiller.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), éparpillement, dispersion, θ.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), l'action de séparer par force (de mettre en pièces, de déchirer).

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, Μ. ἴζω, dissiper, éparpiller.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), éparpillement, dispersion, θ.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), l'action de séparer par force (de mettre en pièces, de déchirer).

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, Μ. ἴζω, dissiper, éparpiller.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), éparpillement, dispersion, θ.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), l'action de séparer par force (de mettre en pièces, de déchirer).

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, Μ. ἴζω, dissiper, éparpiller.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), éparpillement, dispersion, θ.

séminer, disperser. || (ὁ πρὸς τῆς πλ. μτχ.) ΔΙΑΣΠΕΡΩ, u, on, éparce, dissémine etc.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ (ἡ), l'action de disperser, dispersion, θ.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, Μ. ἴζω, séparer de force; mettre en pièces, déchirer, démembrer, (ἐνλοε) percer. || διασπασθεῖς τὰς ἐχθρὰς φάλαγγας (τάξεις), il perça les bataillons (des escadrons) ennemis. || ὁ Πενθέος διασπασθεῖς ἀπὸ τὰς Βάκχας, Pentheus fut démembré par les Bacchantes.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 3) distance, θ. intervalle. S. (φίλοσφ.) dissipation (d'un corps). || κατ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

ΔΙΑΣΠΕΡΩ, ΕΞΕ (ἡ), séparation, θ. division, θ. (μτμορ.)

Διήγησις, πως (ἡ), récit, narra-
tion. ὁ, narré.

ΔΙΟΡΜΑΙ, Μ. (ὁ) διῆρη, faire l'histoire (le conte, le récit, le narré) de, raconter, conter, narrer. || διηγῶμαι τὸ συμβάν, faites-vous le conte (le récit) de ce qui s'est passé. || διηγούνται παράδοξα περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, on fait d'étranges contes sur cet homme-là. || ἤκουσα καί ποιν νὰ διηγείται ὅτι... , j'ai oui conter (raconter) à un tel. || τὸ διηγούνται διαφοροτρόπως, on le raconte de différentes manières, il y a sur ce fait différentes versions.

$\Delta_1^{\text{fibration}}$, fibration , 0 .

Διτῶν, M. ὕψον, (ἀρχ.), passer
par le filtre, filtrer.

Διπλῶν, ἄορ. τοῦ Διέρχομαι.
Διπμερής. M. être, passer la

ΔΙΑΜΕΡΕΤΗ, η: ΕΙΣΗ, ΠΑΣΑ Η
journée.
ΔΙΑΜΕΡΕΤΗΣ οἶος (ᾶ ᾶ) continué.

||. εἰς τὸ διηγεῖς, ἀρχ. ἀντὶ—
ΔΙΗΓΕῖς $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ sans interru.

ΔΙΑΝΕΚΗΣ. επιρ. sans interrup-
tion, continuellement, à per-
pétuité

Διηρημένος, π, ον, πθ. πρκ.

Διένε, ος (ῆ), bième, θ.

Διόρρος (ὁ, ἡ), qui a deux por-
tes, à deux portes. §. (διὼς

μηνρ. ἐπὶ ὀστρ.) bivalve.
Διςχυρίζομαι, M. λεχυρίζομαι (θα),

ἀρχ., se faire fort de, maintenir, soutenir, etc., ἰδε καὶ ΔΙΑΤΕΙΝΟΜΑΙ.
ΔΙΚΑΖΩ, *M. ἀν,* rendre la justice, juger; connaître (d'une affaire), instruire un procès, statuer. ||. (μτ. ἀλλήλοισι) être en procès avec quelqu'un. ||. ἡ ὑπόθεσις σας θὰ δικασθῇ αὐριο, votre affaire se jugera demain. ||. τὸ ὀφειλόμενον σέβας πρὸς τὰ δεδικασμένα, le respect dû à la chose jugée. ||. τὰ δικαστήρια εἰς (καταστάμενα) ἐνὰ δικάζωσι, les tribunaux sont institués pour rendre la justice. ||. (οἱ πρωτοδικαὶ) δικάζουν πρωτοκλήτως, ils connaissent en première instance.

ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ (ἡ), jurisdiction, 0. justice, 0. attribution, 0. département, ressort. || ἡ ὑποθέσις αὕτη ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐν Ἀθῆναις Ἐφετείου, cette affaire est du ressort de (elle ressortit à) la cour royale d'Athènes. || βαθὺς δικαιοδοσίας, degré de jurisdiction. || ὅεν ὑπάγομαι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν σου, je ne suis pas votre justiciable, ἴδε καὶ ἈΡΜΟΔΙΟΤΗΣ.

ΔΙΚΑΙΟΚΡΙΣΙΑ (ῥή), jugement é-
quitable.

ΔΙΚΑΙΟΚΡΙΤΗΣ, οὐ (ὁ), καταχρ.
ἐντὶ Δίκαιος κριτής. ἴσως ὁ-

ΔΙΕΚΛΟΓΕΥΜΑ (π2) ce qu'on él-

δικαιολογημα (το), ce qu'on allègue pour sa défense (pour se justifier), excuse, 0. raison, 0.

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, qui sert à justifier, justificatif, ἡ, τὰ δικαιολογητικά-εγγραφα (δελτώνες), les pièces à l'appui, les pièces justificatives.

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ (ῆ), justification.
Δικαιοδορεῖ. M. úro, instiller.

δικαιοσύνη, ἢ. ἡδύ, justifier, légitimer. ἢ. (μο. αὐτοπθ.) ἀ-
λέγουε ses raisons, se justi-
fier, s'excuser. ἢ. ἡ σκληρότης
τῶν γονέων δὲν δικαιολογεῖ τὴν
ἀχαριστίαν τῶν τέκνων, la du-
reté des parents ne légitime
point l'ingratitude des en-
fants.

Δικαιοῦσα, M. ἄρα, rendre justice; donner gain de cause à; (Γρη.) justifier. ||. δὲν ἐδικαίωσέ τὴν προσδοκίαν μου, il n'a pas répondu (il a mal répondu) à mon attente. §. (τὸ αὐτοῦ) Δικαιοῦμαι (να πράξω τ.) s'autoriser (à faire qc.)

ΔΙΚΑΙΟΠΡΑΓΙΑ ($\frac{1}{2}$), action juste; pratique de la justice.

δικαιοσύνη, ἡ, ὄν, juste, légitime; (ἰδ. ἐπὶ πρσ.) équitable. || (οὐδ.) τὸ δίκαιον, ce qui est dû, juste, droit, raison, θ. justice, θ. || τὸ — τῶν ἄνθων, le droit des gens. || τὸ ἐκκλησιαστικόν —, le droit canon. || τὸ πολιτικόν —, le droit civil. || ἔχετε δίκαιον, vous avez raison. || εἶπα (εἰς εἶπα)

δικαιον να φρονῶ ὅτι... (n'étais-je pas ?) fondé à
re que... || εἶνε δικαίω
il est de toute justice.
ἡμποροῦμεν να εὕρωμεν
καὶόν μας, nous ne pouvons
obtenir justice. || ἐν πνεύματι
δικαίων, (Γρη.), au séjour
justes.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ (ἡ), justice, 0. 1.
 λέ, 0. 11. ὁ ἐπὶ τῆς δικαιο-
 ύπουργός, τὸ ἐπὶ τῆς δικαιο-
 νης ὑπουργεῖον, le ministre
 ministère de la justice.

ministère) de la justice. Δικαίωμα (τὸ), droit; τίτλος ἡ ἀρχαιοὺς εἶνε δικαιώματα προσδιδόντων, l'ancienneté ou titre à l'avancement. ἔχει πολλὰ δικαιώματα τίτλους, εὐγνωμασίην μου, il a des titres à ma reconnaissance. ||. ἐν τίτῳ δικαιώσεται τὴν θέσιν αὐτοῦ; τίτλος demande-t-il cette chose? ||. τὰ ἄδυνα καὶ τὰ δικαιώματα, les droits vils et les droits civils. ΔΙΚΑΙΟΜΑΤΙΚΩΣ, ἐντίθ. de droit. ΔΙΚΑΙΝΕ, ἐντίθ. avec justice, quittement. S. justement à juste titre, avec raison, bon droit. ||. εἴτε ἀδυνα καὶ εἴτε δικαιώματα, à tort ou à droit, tort ou à raison.

Δικανικὸς, ἢ, ὄν, qui con-
ne le barreau, judiciaire
τὸ δικανικὸν ὄφος, le sty-
palaire

ΔΙΑΛΟΓΟΝ (τὸ), (πυρροῦ λόγον
πυρροῦ λόγον) *dialogos* ὁ ἀλλήλων

ΔΙΚΑΣΤΗΣ (δ, ὁ), qui est
peut être juge, litigieux
2) où l'on peut juger.
πέρα —, jour d'audience
de palais.

ΔΙΚΑΙΟΤΗΡΙΟΝ (τὸ), tribunal
lais (de justice), cour
ἀνώτερον), θ. (περιλήπτου)
stice, le palais. || τὸ
ριον συνήλθε (συνεδέσθη)
δεῖνα ὥραν, la cour s'est
nie (est entrée en session)
telle heure. || οἱ ἀνθρώποι
πηρέται) τοῦ δικαστηρίου
gens de justice. || τὰ
ριον τῶν συνδρόμων (τῶν
γων), la cour d'assises

ΔΙΚΑΣΤΗΣ, οἱ (ὁ), juge; §. magistrat.
ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, judiciaire; juridique. ||. δικαστικός ὁπλίτης, homme de justice. ||. ὁ δικαστικός σύλλογος, le corps des magistrats, la magistrature. ||. τὸ δικαστικὸν ἐπάγγελμα (τάξιον), la robe, le barreau. ||. ἐπούδασε τὴν νομικὴν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον, il étudia la jurisprudence avec l'intention d'entrer dans le barreau. ||. ὅς ἐγκολποῦθ' τὸ δικαστικὸν ἐπάγγελμα, il prendra parti dans la robe. ||. τὰ δικαστικά ἔξοδα, les frais de justice.
ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΣ, ἐπὶ. judiciairement; juridiquement.
ΔΙΚΕΛΑΛ (ἡ), ἀρχ. τὸ-
ΔΙΚΕΛΑΙ(τὸ), ἐργαλ. γεωργ. hoyau (à deux points ou fourchons), serfouette, θ.
ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ (ὁ, ἡ), à deux têtes, qui a deux têtes. ||. ὁ δίκηφαλος ἀετὸς, (Συμβολ.), l'aigle impérial.
ΔΙΚΗ (ἡ), action en justice, cause, θ. jugement; procès, affaire, θ. ||. ἐκέρδισεν (ἐχασε) τὴν δίκην του, il a gagné (perdu) sa cause (son procès). ||. ἡ δίκη ἀπερρίφθη (ὡς μὴ εἰσαγωγίμος), on mit les parties hors de cour (et de procès), les parties ont été mises hors de cour. ||. ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ εἰς δίκην ἀνὸς ἀδελφῆς, la femme ne peut ester en jugement sans l'autorisation de son mari. ||. δίκη κατ' ἀντιμωλίαν, jugement contradictoire. ||. δίκη (κατ') ἐρ/μην, jugement par défaut. ||. ἡ θεὰ δίκη, la vengeance céleste. ||. ἡ δίκη εἶνε ὥριμος, (Νρ.), l'affaire (la cause) est en état.
ΔΙΚΗΝΟΜΕΙΑ (ἡ), plaidoirie, θ. plaidoyer.
ΔΙΚΗΝΟΜΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, d'avocat ou de plaidoirie. ||. τὸ δικηγόρον ἐπάγγελμα, la profession d'avocat, (καὶ συνδχ.) le barreau, le palais. ||. δικηγόρικῃ (ἢ ἀνταμοιβῇ, ἢ πληρω-

μῇ τοῦ δικηγόρου), les hono-
 raires d'un avocat.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ(ὁ), avocat (plaidant). ||. τὸ σῶμα (τὸ σύστημα) τῶν δικηγόρων, l'ordre (le corps) des avocats, le barreau. ||. ὅ-
 λοι οἱ δικηγόροι τῶν Ἀθηνῶν εἶνε τῆς αὐτῆς γνώμης, tout le barreau d'Athènes est de cet avis.

ΔΙΚΗΓΟΡῆ, Μ. ἦσα, plaider.
ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ (ἡ), procédure, θ.
ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΝ(τὸ), πλγ., pièce (qui forme un dossier). ||. τὰ δικογραφα τῆς υποθέσεως, le dossier de la procédure. ||. ὅλα τὰ δικογραφα εἶνε εἰς χεῖρας του, toute la procédure est entre ses mains.

ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ (ἡ), jurisprudence, θ. §. procédure, θ. ||. ἡ πολιτικῇ, la procédure civile, le code de la—. ||. ἡ ποινικῇ, le code d'instruction criminelle, la jurisprudence (la procédure) criminelle.

ΔΙΚΟΡΟΣ (ὁ, ἡ), dont les yeux ne sont pas de la même couleur, (κυρ. ἐπὶ ἵππου) vaïron.
ΔΙΚΡΑΝΙ (τὸ), ἐργαλ. γεωργ. fourche, θ. râteau (κυρ. τὸ ὅδον-
 τῶν τῶν κηπουρῶν).

ΔΙΚΡΑΤΟΝ(τὸ), vaisseau de guerre (à deux ponts), frégate, θ.
ΔΙΚΤΑΜΝΟΝ(τὸ), φ. dictame. ||. —τὸ λευκόν, fraxinella, θ.

ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ (ἡ), la dignité ou le pouvoir du dictateur, dictature, θ.

ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, de dictateur ou de la dictature, dictatorial.

ΔΙΚΤΑΤΩΡ, ἀφ' (ὁ), dictateur.

ΔΙΜΤΟΝ(τὸ), filet, rets. ||. ῥίπτω τὰ δίκτυα, jeter les rets. ||. ἐπεσιν (ἐπιέσθη) εἰς τὰ δίκτυα, il a domé (il s'est pris) dans les rets.

ΔΙΚΤΥΝΟΣ, ὁ, ὄν, fait en forme de réseau, (ἰδίως ἀνατομ.) réticulaire, (βεν. καὶ ἀρχαϊκῶς) réticulé.

ΔΙΛΗΜΜΑ(τὸ), argument à deux tranchants, dilemme.

ΔΙΛΗΜΜΑΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, qui a la forme d'un dilemme, dilemmatique; capiteux.

ΔΙΜΗΝΟΣ (ὁ, ἡ), qui a (ou) qui dure deux mois, bimestre.

ΔΙΜΗΤΟΝ(τὸ), étoffe à deux marches, croisée.

ΔΙΟΑΓΕΙΝ, Μ. ἔiza, cheminer à travers, traverser.

ΔΙΟΔΟΣ(ἡ), (ἐν γέν.) lieu par où l'on passe, passage, allée, θ.
 2) (ἰδιαιτ.) passage d'une vallée, pas, ὄδ' καὶ Στιχόν.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ, κατ' (ἡ), administration, θ. gouvernement; état; (στρατ.) commandement. ||. ἔχει τὴν διοίκησιν τοῦ (θεῖου) προϋποβίου, il a le commandement de telle place. ||. τὸ εἶδος τῆς διοικήσεως, la forme (la nature) d'un gouvernement ||. ἐπὶ τῆς διοικήσεως τι, sous (pendant, pendant la durée de) son gouvernement.

2) province, θ. départe-
 ment, gouvernement, prefec-
 ture, θ. district. ||. διοίκησις πολλὰ διτεταμένη, un gouverne-
 ment d'une grande étendue.

ΔΙΟΙΚΗΤΗΡΙΟΝ (τὸ), hôtel (pa-
 lais) du gouverneur ou du
 préfet, prefecture, θ. gouverne-
 ment.

ΔΙΟΙΚΥΤΗΣ, οἱ (ὁ), administra-
 teur; gouverneur (d'un dé-
 partement), préfet (παρὰλ.
 Νομάρχης); (στρατ.) comman-
 dant. ||. ἡ γυνὴ τοῦ διοικητοῦ, la femme du gouverneur, ma-
 dame la gouvernante.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, qui con-
 cerne l'administration ou le
 département, administratif,
 gouvernemental. ||. ἡ διοικη-
 τικὴ ἐπιτροπὴ, la commission
 administrative. ||. τὸ ἐμφε-
 σθετούμενον διοικητικὸν (ἐνν.
 δίκαιον), le contentieux admini-
 stratif. ||. τὸ διοικητικὸν συμ-
 βούλιον, le conseil de prefec-
 ture.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΣ, ἐπὶ. administra-
 tivement.

ΔΙΟΙΚΕΙΝ, Μ. ἦza, régir; admini-
 strer, gouverner; (στρατ.)
 commander, avoir le com-
 mandement. ||. ὁ διοικὼν τὸ
 παραβολικὸν ἀξιωματικὸς, l'offi-
 cier qui commandait l'artil-

lerie. || διοικεῖ στόλον (πλοῦς), commander une flotte (un vaisseau). || διοικῶσα τὸ ναυτικόν, il commandait l'armée navale. || ἔθνος πεφωτισμένον δὲν διοικεῖται ἐνὶ κόσμῳ, une nation éclairée ne se gouverne pas aisément.

ΔΙΟΛΟΓ, ἐπὶ ρ. = ΟΛΟΤΕΛΑ, ΚΑΛΟΛΟΓ, nullement, aucunement || «Ὅτι δὲν εἶνε ἀληθὲς δι' ὅλους, δὲν εἶνε ἀληθὲς διόλου», ce qui n'est pas la vérité de tous n'est pas du tout la vérité, (Charles Nodier).

ΔΙΟΝΥΣΙΣ, M. ἰσθ, (ἀρχ.) rechercher minutieusement, éprouver.

ΔΙΟΠΤΡΑ (ἡ), (ἐν γέν.) tout instrument à travers le quel on peut voir, (ιδιαιτ.) lorgnette, θ. (χειρουργ.) dioptré, θ. speculum.

ΔΙΟΡΑΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant. || ἔχει διορατικώτατον νοῦν, il a l'esprit bien pénétrant, il a une grande pénétration d'esprit. || (οὐς) τὸ διορατικόν, (ἀφρημ.) la perspicacité, la pénétration, θ. la clairvoyance.

ΔΙΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ, M. ἰσθ, organiser.

ΔΙΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ (ὁ), organisation.

ΔΙΟΡΘΩΝ, M. ἰσθ, corriger, redresser, arranger, rectifier, rétablir, remédier; ajuster, réparer, accommoder, raccommo-der, rajuster; réformer; amender, ἴδε καὶ ΔΙΕΚΤΕΤΩ καὶ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ.

ΔΙΟΡΘΩΣ, M. ἰσθ, corriger, redresser, arranger, rectifier, rétablir, remédier; ajuster, réparer, accommoder, raccommo-der, rajuster; réformer; amender, ἴδε καὶ ΔΙΕΚΤΕΤΩ καὶ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ. || ποτὲ δὲν θὰ διορθωθῇ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἐλάττωμα, il ne se corrigera jamais de ce défaut. || (καὶ αἰρων.) ἂν ἔλθω αὐτοῦ, σὲ διορθῶν (καθὼς πρέπει), si je vais là, je vous ajusterai comme il faut (je l'accommoderai de tout point).

ΔΙΟΡΘΩΣ, M. ἰσθ, corriger, redresser, arranger, rectifier, rétablir, remédier; ajuster, réparer, accommoder, raccommo-der, rajuster; réformer; amender, ἴδε καὶ ΔΙΕΚΤΕΤΩ καὶ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ.

ΔΙΟΡΘΩΣ, M. ἰσθ, corriger, redresser, arranger, rectifier, rétablir, remédier; ajuster, réparer, accommoder, raccommo-der, rajuster; réformer; amender, ἴδε καὶ ΔΙΕΚΤΕΤΩ καὶ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ.

ΔΙΟΡΘΩΣ, M. ἰσθ, corriger, redresser, arranger, rectifier, rétablir, remédier; ajuster, réparer, accommoder, raccommo-der, rajuster; réformer; amender, ἴδε καὶ ΔΙΕΚΤΕΤΩ καὶ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ.

ΔΙΟΡΘΩΣ, M. ἰσθ, corriger, redresser, arranger, rectifier, rétablir, remédier; ajuster, réparer, accommoder, raccommo-der, rajuster; réformer; amender, ἴδε καὶ ΔΙΕΚΤΕΤΩ καὶ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ.

ΔΙΟΡΘΩΣ, M. ἰσθ, corriger, redresser, arranger, rectifier, rétablir, remédier; ajuster, réparer, accommoder, raccommo-der, rajuster; réformer; amender, ἴδε καὶ ΔΙΕΚΤΕΤΩ καὶ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ.

ΔΙΟΡΘΩΣ, M. ἰσθ, corriger, redresser, arranger, rectifier, rétablir, remédier; ajuster, réparer, accommoder, raccommo-der, rajuster; réformer; amender, ἴδε καὶ ΔΙΕΚΤΕΤΩ καὶ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ.

ΔΙΟΡΘΩΣ, M. ἰσθ, corriger, redresser, arranger, rectifier, rétablir, remédier; ajuster, réparer, accommoder, raccommo-der, rajuster; réformer; amender, ἴδε καὶ ΔΙΕΚΤΕΤΩ καὶ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ.

ΔΙΟΡΘΩΣ, M. ἰσθ, corriger, redresser, arranger, rectifier, rétablir, remédier; ajuster, réparer, accommoder, raccommo-der, rajuster; réformer; amender, ἴδε καὶ ΔΙΕΚΤΕΤΩ καὶ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ.

ΔΙΟΡΘΩΣ, M. ἰσθ, corriger, redresser, arranger, rectifier, rétablir, remédier; ajuster, réparer, accommoder, raccommo-der, rajuster; réformer; amender, ἴδε καὶ ΔΙΕΚΤΕΤΩ καὶ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ.

τοῦ συγγραφέως, l'épreuve est revue par l'auteur. || εἰς αὐτὴν διορθώσεις εἶνε γραμμέναι μετὰ τὸ χεῖρ τα, toutes les corrections sont (écrites) de sa main.

ΔΙΟΡΘΩΤΗΣ, ὁ (ὁ), celui qui corrige (redresse etc), (χειρ-τυπογραφ.) correcteur, prote.

ΔΙΟΡΘΩΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, propre à redresser etc, correctif.

ΔΙΟΡΙΑ (ἡ), terme, échéance, θ. ἴδε καὶ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ. || ἡμα φθάσῃ ἡ διορία, dès que le terme est échu.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ, M. ἰσθ, établir, proposer, nommer, instituer, constituer, commettre; assigner, désigner; fixer, désigner; prescrire, ordonner. || ὁ ἰατρός τοῦ διώρισεν αἷμα, le médecin lui a ordonné la saignée.

ΔΙΟΡΙΣΤΗΡΙΟΝ, θ. le tribunal de la justice, le tribunal de la justice.

ΔΙΟΡΙΣΤΗΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΙΣΤΗΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΙΣΤΗΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΙΣΤΗΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΙΣΤΗΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΙΣΤΗΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΙΣΤΗΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΙΣΤΗΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΙΣΤΗΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΙΣΤΗΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΙΣΤΗΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΙΣΤΗΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ (ὁ), l'action d'instituer (d'assigner etc), nation, θ. (δικον.) constitution, on (d'avoué), création (d'un cardinal), d'un cardinal. || τὸν διορισμὸν τοῦ εἰς τὸ ὑπουργεῖον, depuis sa nomination au ministère.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, καὶ (ἡ), l'action de creuser (un canal etc); ciment. || ἡ τοῦ Ἰσθμοῦ Παναμᾶ, le percement de l'isthme de Panama.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ἡ), (ἀρχ.) plume, mène céleste.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant.

des livres en partie (à partie) double.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (τὸ), duplicata, double (d'un traité, etc), am- plication (d'une quittance), θ.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, M. ἰσθ, mettre en double, plier, ployer; dou- bler. || διπλοῦν τοῦ εἰς τὰ τέσ- παρ, pliez-le en quatre.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ἐπὶ ρ. les jambes croisées.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, κοιν. ἀντὶ δι- πλοῦν, registre à souche (et à talon).

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, double, ἴδε δι- πλοῦν. || ἡ τοῦ διπλοῦν (ἡ κατὰ μέρη), double.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (τὸ), l'action de plier, plier. || τὸ τοῦ διπλοῦν, le pliage des étoffes. 2) bre- veté, diplôme, (ἀρχ.) patente, θ. || ὁ ἔχων διπλωμα (προνο- μίον), breveté, brevetaire.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, diplomatique. || (οὐς.) ἡ διπλωμα- τική (ἐνν. ἐπιστήμη), la diploma- tie.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, qui est de la longueur de deux pieds, (δι- πλοῦν) bipède.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, qui est de la longueur de deux pieds, (δι- πλοῦν) bipède.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, qui est de la longueur de deux pieds, (δι- πλοῦν) bipède.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, qui est de la longueur de deux pieds, (δι- πλοῦν) bipède.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, qui est de la longueur de deux pieds, (δι- πλοῦν) bipède.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, qui est de la longueur de deux pieds, (δι- πλοῦν) bipède.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, qui est de la longueur de deux pieds, (δι- πλοῦν) bipède.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, qui est de la longueur de deux pieds, (δι- πλοῦν) bipède.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, qui est de la longueur de deux pieds, (δι- πλοῦν) bipède.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, qui est de la longueur de deux pieds, (δι- πλοῦν) bipède.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, qui est de la longueur de deux pieds, (δι- πλοῦν) bipède.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, qui est de la longueur de deux pieds, (δι- πλοῦν) bipède.

2) (ἴδωρ ὁ τῶν ἐκκλησιῶν) bassin; quête, θ. || διγύλλω διπλοῦν, faire la quête.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (τὸ), ἴδωρ. le calice et la patène.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (τὸ), valise, θ. bissac, bougette, θ. sacoché, θ. (κα- τὰ μέρη) besace, θ. gibecière, θ. faucouillère, θ. carnassière, θ. panetière, θ. bourse, θ.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ἡ), ἀνουνέμειον, (ὡς οὐς) τὸ δι- πλοῦν, se reprendre en lisant (en recitant), anon- ner.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, M. ἰσθ, se reprendre en lisant (en recitant), anon- ner.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ὁ, ἡ), composé de deux syllabes, dissyllabe, (ἐπὶ εἰς.) dissyllabique.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ὁ), doute, hésita- tion, θ.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, M. ἰσθ, douter, hé- siter, balancer (sur quelque chose), ἴδε καὶ ΔΙΟΡΥΞΙΣ.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, dubitatif.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ἐπὶ ρ. dubitative- ment.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ὁ, ἡ), composé de deux lignes ou de deux vers. || διπλοῦν (ἐνν. ποίημα), di- stique.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ὁ, ἡ), qui a deux ou- vertures. || μέγαρα (ἴδωρ), couteau à deux tranchants (ou) de tripière.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, fendu en deux; fourchu; (ἴδωρ.) bifide, bifurqué, (βεν.) bifide.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (τὸ), (ὄχημα), volu- re à deux roues, θ.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, double. || ἡ λέ- ξις αὕτη ἔχει διττὴν ἔννοιαν, ce mot a un double sens.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ὁ, ἡ), qui a deux hos- ses ou deux callosités, (ἴδωρ.) bicalleux.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ἐπὶ ρ. doublement. || ὡς εἶμαι διττὸς ὑποχρεῖται, je vous suis doublement obligé.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, M. ἰσθ, passer à la chausse, couler, filtrer, clari- fier; θ. (συνθ. μπερ.) examiner avec un son minimeux, passer par l'étamine, éprouver.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ἡ), (ἴδωρ.), di- phthongue, θ.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, κοιν. ἀντὶ δι- πλοῦν, qui porte des

fruits deux fois dans l'année. (ἴδωρ.) bifère.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ὁ, ἡ), ἴδωρ. avoir un double sens. || (ἡ μτλ.) δι- πλοῦν, ἴδωρ, à double en- tente, à double sens, équivo- que; louche.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ἡ), (καρ.), le siège d'un char; (κατ' ἐκτ.) char; chai- se à porteur, θ. || ὁ — τοῦ ἀ- μαρτήτου, le siège d'un co- cher.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ὁ, ἡ), qui a les feuil- les doubles, (ἴδωρ.) bifoliate; bifoliolé.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ἡ), κοιν. τὸ διπλοῦν, fourche, θ.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (τὸ), pince, θ.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, fourchu, four- ché, bifurqué, ἴδε καὶ ΔΙΟΡΥΞΙΣ.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ὁ, ἡ), qui a l'ongle fen- du (le pied fourché).

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ἡ), partage d'opi- nions. || διὰ διχογνωμίας, il y a partage (de voix, d'opini- ons), les avis se trouvent par- tagés.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ἡ), dissension, θ. dis- union, θ. division, θ. discor- de, θ.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ἡ), dissension, θ. division, θ.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ἡ), l'action de cou- per en deux; (ἴδωρ) bisection; bisection, θ.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ὁ, ἡ), coupé en deux.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, M. ἰσθ, couper en deux.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ἡ), ὄχημα, partage de voix. || ἐν περιπτώσει δι- χογνωμίας, en cas de partage de voix.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (τὸ), καρ. φωνήεν, (Γρ- μτ.), douteux.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ καὶ ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ὁ, ὄν, κοιν. ἀντὶ δι- πλοῦν, à deux couleurs, bicolore.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, ἐπὶ ρ. κοιν. ἀντὶ δι- πλοῦν, soit, θ. altération, θ.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ἡ), soit, θ. altération, θ.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ, M. ἰσθ, avoir soit, être altéré (καὶ μπερ.) avide de.

ΔΙΟΡΥΞΙΣ (ὁ), persécution, θ. ||

ἐπὶ τοῦ πρώτου (κατὰ Χριστιανῶν) διωγμοῦ, τοῦ ἐπὶ Νέρωνος, durant la première persécution (la persécution de Néron).
Διάκτης, οὐ (δ), persécuteur.
Διάκην, Μ. ἄρα, poursuivre, chasser; congédier; persécuter. || διώκω τὸν ἐχθρὸν ἀπὸ τῆς θέσης σου, déposter, dénichier (déloger) l'ennemi de son poste.
Διάνκμος (δ, ἡ), qui porte deux noms.
Διάνκμιον (τὸ), l'action de chasser etc.
Διάκρυς, ῥοα (η), canal, tranchée, θ.
Διάκρυα, Μ. ἄρα, κοιν. ἀντὶ Διάκρυα, chasser.
Δόγμα (τὸ), (ἀρχ.) édit, décret; (συνήθ.) précepte; point de doctrine, maxime, θ. dogme; croyance, θ.
Δογματίζω, Μ. ἴσω, suivre ou soutenir une opinion (une doctrine), dogmatiser.
Δογματικὸς, ἡ, ὄν, relatif à une doctrine ou au dogme, dogmatique.
Δογματιστής, οὐ (δ), qui soutient ou introduit une doctrine, dogmatiste.
Δοιάκι (τὸ), κοιν. ὁ Οἶας, la barre du gouvernail.
Δόκανον (τὸ), κοιν. ἡ Παρίς, trappe, θ.
Δοκάρι (τὸ), κοιν. ἡ Δοκός, poutre.
Δοκνησισοφία (ἡ), vaine opinion qu'on a de sa sagesse; suffisance.
Δοκνησιφορ (δ, ἡ), qui se croit sage ou instruit; suffisant.
Δοκιμάζω, Μ. ἄρα, faire une tentative; faire l'épreuve ou l'essai de, éprouver, essayer; goûter, sonder; tenter. || δοκιμάζω τὴν τύχην μου, tenter l'aventure, tenter fortune, hasarder le paquet. || δοκιμάσα με κάθε τρόπον, j'ai tenté toutes sortes de (tous les) moyens.
Δοκιμάζω τὸν χρυσόν (τὸν ἄργυρον) με τὴν Αὐθιαν λίθον, toucher. || θέλετε νὰ δοκιμάσητε τὸ κρασί μας; voulez-vous goûter à notre vin (de notre vin)? || (καὶ μῦθον) δοκιμάσθη ὡς

χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ, « (Γρφ.), il fut éprouvé comme l'or dans la fournaise. 2) = Ὑποφάρα, souffrir (une tempête, un assaut etc); subir (une épreuve, une peine etc).
Δοκιμασία (ἡ), épreuve, θ.
Δοκιμή (ἡ), épreuve, θ. essai; tentative, θ.
Δοκίμιον (τὸ), moyen d'essayer, essai, coup d'essai.
Δόκιμος (δ, ἡ), éprouvé, (κυρ. ἐπὶ πολυτ. μετάλλ.) de bon aloi. || (οὐσ.) Δόκιμος (μοναχός μὴ ἱεροθεύς), frère convers, frère lai, novice.
Δοκός (ἡ), poutre, θ. solive, θ.
Δολερός, ἡ, ὄν, frauduleux.
Δολιέτομα, Μ. δολικτοῦ (θῆ), agir avec fraude (de mauvaise foi).
Δόλιος, ἡ, ὄν, rusé; fourbe, faux; cauteleux; (ἐπὶ πράξ. καὶ λόγ.) fallacieux; perfide; frauduleux; traître. || δόλιον συνάλλαγμα, δόλια γραμματεία, contrat frauduleux, banque-route frauduleuse. || δόλιον μειδιῶμα, un sourire perfide.
Δολιότης, ὡς (ἡ), ruse, θ.
Δόλος, θ. fourberie, θ. mauvaise foi, θ.
Δολίως, ἐπὶ β. avec fourberie, frauduleusement, cauteleusement.
Δολόνα, Μ. ἄρα, amorcer; §. (ἐπὶ οἴνου) frêlater; (ἐν γέν.) altérer, falsifier, mélanger, sophistiquer.
Δόλος (δ), ruse, θ. fraude θ. fourberie, θ.
Δολοφονία (ἡ), assassinat.
Δολοφόνος (δ, ἡ), assassin.
Δολοφονῶ, Μ. ἄρα, tuer par surprise, assassiner.
Δόλημα (τὸ), κοιν. τὸ Δέλημα. 2) l'action d'amorcer ou de frêlater, altération, θ. falsification, θ. (ἰδιαιτ. ἐπὶ οἴνου κλπ.) frêlage, frêlaterie, θ.
Δοντάρα (ἡ), tenaille, θ. davier.
Δόντι (τὸ), dent, θ. || τὰ ἐμπροσθινὰ δόντια, les dents incisives. || τὰ πλαγινὰ, ἴδε Σκράδαδοντον. || τὰ ὀπισθινὰ, ἴδε Τραχηίτης. || δὲν εἶνε διὰ τὰ

δόντια του (τὸ ἐτοιμαζόμενον φαγητόν), παρομοί., ce n'est que pour lui que le four est chauffé. || τοῦ ἔδεξε τὰ δόντια, ὡς ἔχει καλὰ δόντια, elle a la bouche bien meublée. || τὰ δόντια, ἐπὶ β. avec les dents à belles dents. || τὰ δόντια τῶν ζώων ἀπὸ τὰ ὀπίσθια γίνονται ἡ ἡλικία τῶν, dentition, marguent. || τὸ ἀλλαγμὰ τοιοῦτων δοντιῶν, la mue || ζῶον τὸ ὅπ. δὲν ἀργεῖ κόμην ν' ἀλλάξῃ τὰ δόντια ἢ δὲν τὰ ἀλλάξεν ὅλα, (etc etc) qui marque encore le ζῶον ἀλλάξεν ὅλα τὰ δόντια του, il ne marque plus (συνκδχ.) δόντια, κοιν. δοντοφτία (δὲν). || τὸ παρὰ δόντια, il fait ses dents en dentition, les dents lui cent (ou) viennent. || δόντιον δικρανίου (πειροῦν) fourchon. || πειροῦν (δὲν) με τρία δόντια, fourche (fourche) à trois fourchons ἐν δόντι τοῦ κτενέου τοῦ νε σπασμένον, ce peigne a dent rompue. §. τὸ μακρὸν ἐγένετο ὅλον δόντια, (συνκδχ.) εἰς διάφορα μέρη ἡ κατὰ τὸν le couteau a des dents, est fait des brèches au couteau.
Δοντιά (ἡ), coup de dent (ἰδὲως κυνηγ.) dentée, θ.
Δοντοκριαία (ἡ), αἰνέσις des dents; (συνκδχ.) gensivon Γοταί.
Δοντοφόνος (δ), κοιν. ἡ Τραχία.
Δόξα, ης (ἡ), gloire, θ. || δόξα τῶν θεῶν, Dieu soit béni soit Dieu! || τὸ Πατρί, le Gloria || τὸ Δόξα ἐν ὀψί, le Gloria in excelsis || 2) (κοιν.) τὸ Οὐράνιον l'arc-en-ciel.
Δοξάζω, Μ. ἄρα, illustrer, glorifier. || δοξάζω τὸν ὁπ. dre gloire à Dieu. || ὡς ἔστιν il se couvrit de gloire.

Μυστήρ. 2) = Δογματίζω, avoir telle ou telle opinion. || εἰ δοξάζεις; quelle est votre croyance?

δοξάζω (τό), κοιν. τὸ Τόσον. 2) τὸ Πληκτρον (τῆς λύρας), archet. 3) τὸ ἔργαλειον τῶν παλαιωματοποιῶν κλπ.) arcson. Δοξαριὰ (ἡ), coup d'archet. Δοξαρία (ἡ), opinion, 0. croyance, 0.

Δοξολογία (ἡ), hymne chanté à l'honneur de la divinité ou en action de grâces, (Λα.) le Deum. || ἐψάλη δοξολογία, on chanta le Te Deum.

Δοξολογῶ, Μ. ἤσα, chanter les louanges de Dieu.

Δοξομακίης, οἷς (ὁ, ἡ), fou de la gloire.

Δοξομακία (ἡ), fol amour de la gloire.

Δορκεῖ, ἄδος (ἡ), ζ. chevreuil, (τὸ θηλ.) chevrete, 0.

Δορρ, εἰκος (τό), (κυρ.) bois d'une lance, pique, 0. javelot.

Δορυφόρος (ὁ), garde-du-corps, (ἐπὶ κακοῦ) satellite, sbire. || (ἀερωνμ-) οἱ δορυφόροι τοῦ Κρόνου, les satellites du Saturne.

Δορυφορῶ, Μ. ἤσα, escorter quelqu'un comme garde-du-corps.

Δόσιον (τό), κοιν. ὁ Φόρος, 0. Δεσμός, impôt, tribut, taxe, 0. taille, 0. imposition, 0.

Δόσις, εἰς (ἡ), l'action de donner, (λατρ.) prise de médicament, 0. dose, 0. S. (ἐπὶ πληρωμ.) terme. || εἰς πόσας δόσεις θὰ πληρωθῶν τὰ χρήματα; en combien de termes le payement se fera-t-il? || ἡ πρώτη (ἡ πρώτη κτλ.) δόσις, le premier (le second) terme. || ἐπὶ πόσας τῶν μίαν δόσιν, il a payé un terme. || χρεὶα τάλαντα πληρωτέα εἰς ἑξέ δόσεις, mille écus payables en six termes.

Δοτικὴ (ἡ), l'arm. le datif.

Δοτικόν (τό), duché.

Δοτικισσά, ης (ἡ), duchesse.

Δοτικία (ἡ), servitude, 0. esclavage. 2) (κοιν.) ἀντὶ ὑποθήκης ἢ ἑγγαλίας ἢ ὑπόθεσις, 0. ouvrage, travail;

Δοτικίαι, οἷς (ὁ, ἡ), 0. S. affaire, 0. (οἷς.) besogne, 0. occupation, 0. S. service; charge (publique), 0. emploi. || ἔχει δουλειάν, ἴδε Ἀλκοαία. || ἔχουν δουλειάν μαζί, ils ont affaire ensemble. || ἡ εἰκὼν (ἡ οἰκοδομῇ) αὕτη ἔχει δουλειάν δι' ἕνα χρόνον ἀκόμη καὶ περισσότερον, il y a de l'ouvrage pour plus d'un an à ce tableau (à ce bâtiment), ἴδε 3

Ἑρρασία. || κόπτας τὴν δουλειάν σου, (φρα.) mélez-vous de vos affaires (de votre métier). || κοπάζω τὴν δουλειάν μου, ne songer qu'à sa besogne. || ἔκαμει τὴν δουλειάν τα, il a fait son affaire. || ἔγινεν (ἐτελείωσεν) ἡ δουλειά του, son affaire est faite. || ἔξυρει τὴν δουλειάν του, il suit ses affaires. || κάμνει γρήγορα τὴν δουλειάν του, il va vite en besogne. || (μὴ σε μέλη,) εἰν' εἰδική μου δουλειά, c'est mon affaire. || ὅκαί σου δουλειά εἰν' αὐτά, ce sont là de vos coups (de vos œuvres). || νὰ ἡ δουλειάς τα, voilà de vos œuvres. || καλὴ δουλειά! c'est un beau coup, un coup d'importance.

2) (κατ' εὐφημ.) ἀντὶ Δημοπλῆτεις, affaire, 0. cas. || ἔκαμει τὴν δουλειάν του, il a fait son cas.

Δοξαίσιμα (τό), κοιν. ἡ Ἑρρασία. || — γῆς, ἴδε ΚΑΛΑΙΕΡΓΕΙΑ.

Δοξαίσις, ης (ἡ), κοιν. ἡ Ὑπηρεσία ἢ ἡ Ὑποχρέωσις, service, office. || εἶνε εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ εἰνός, il est au service (aux gages) d'un tel. || ἀγὰρ καὶ κάμνη δούλευσιν (νὰ ὑποχρεώσῃ), il aime à rendre de bons offices, il est fort serviable.

Δοξαίσιος, οἷς (ὁ), travailleur, homme de travail. || εἶνε καλὸς δουλευτής, c'est un bon travailleur, ἴδε καὶ Ἑρράτις.

Δοξαίσις, Μ. ἤσα, κοιν. ἀντὶ Ὑπηρεσίᾳ, servir. 2) ἀντὶ Ἑρράτοις, mettre en œuvre, travailler; façonner; apprêter, (καὶ εἰς μερικ. φρα.) ouvrir. || δουλεύω τὴν γῆν, ἴδε ΓΕΡΡΕΤΑ & ΚΑΛΑΙΕΡΓΕΙΑ. || δου-

λεύω μέταλλα, forger. || δουλεύω τὸ ζυμῆρι, travailler la pâte. || δουλεύω πληγὴν (κυρ. μὲ ξαντόν), faire surprendre. || (ὁ παρ. τῆς πθ. μετ.) ΔΟΥΛΑΙΟΝΕΣ, π, ον, = ΚΑΙΟΥΡΑΤΑΙΟΝΕΣ, ΠΕΠΟΙΚΙΑΜΕΝΟΝ, οὐνιγῆ; οὐνιγῆ. || χάλκιωμα δουλευμένων, du cuivre οὐνιγῆ. 3) (ἐπὶ ἀφύχ, τρ. πρ.) τὸ ὁρολόγιον δὲν δουλεύει, la montre ne va pas (ne marche pas), ἴδε καὶ ΚΙΝΟΪΜΑΙ. || τὸ κλειδί (ἡ κλειδαριά) δὲν δουλεύει καλὰ, la clef (la serrure) ne joue pas bien. || ἡ πληγὴ δουλεύει (δὲν δουλεύει), la plaie donne (ne donne pas). || ἡ μουντεχνίλλα του ἄρχισε νὰ δουλεύῃ, sa boutique commence à rendre, ἴδε καὶ ΤΑΚΑ. || τὸ ἐργατήρι δουλεύει, la boutique est achalandée. || ὁ μύλος δὲν δουλεύει, (ἀργεῖ, χρολάει), le moulin chôme (est en chômage).

Δούλη (ἡ), servante, 0. femme (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). || ἔστειλε μίαν ἀπὸ τὰς δούλας τα, elle envoya une de ses femmes.

Δουλικός, ἡ, ὄν, digne d'un esclave, servile.

Δουλικός, ἐπὶ πρ. en esclave, servilement.

Δουλοπλῆτοκος (ὁ, ἡ), esclave de la glèbe (attaché à la glèbe), serf.

Δουλοπνεύης, οἷς (ὁ, ἡ), qui convient à des esclaves, servile.

Δουλοπνεύης, ἐπὶ πρ. servilement.

Δούλος, π, ον, (ἀρχ. ἐπθ.) = Δουλικός. || (αὐτ.) esclave. 2) (συνθ.) = Ὑποχρέωσις, valet, serviteur, (θηλ.) servante, domestique, (πλθ.) gens, (3 ἡθλ.) femmes. || οἱ δούλοι του, αἱ δούλαι τῆς, ses gens, ses femmes. || (εἰς τοὺς χαίρει. καὶ τὰς ἐπικολ.) δούλος (δούλη) σας, ταπεινότητος καὶ εὐπειθέστατος δούλος σας, votre serviteur, votre servante, votre très-humble et très-obéissant serviteur.

Δουλοπνεύης, οἷς (ὁ, ἡ), qui a les sentiments d'un esclave.

potentiel. ||. ὁ δυνάμις (σύν-
δεσμος) ἄν, l'ân potentiel.
Δύο (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἀκλ.),
deux. ||. δύο καὶ δύο τέσσαρα,
deux et deux (font) quatre.
||. ὄγδωκα δύο, quatre-vingt-
deux. ||. εἰς τὰς δύο (ὥν. ὥρας),
à deux heures. ||. εἶνε δύο ἡ-
μέρας ἀφ' οὗ ἔλαβα μίαν ἐπι-
στολήν, j'ai reçu, il y a une
couple de jours, une lettre.
||. καὶ οἱ δύο, l'un et l'autre,
tous les deux. ||. κἀνείς τῶν
δύο, ni l'un ni l'autre. ||. εἶνε
μεγάλη διαφορά μεταξύ τῶν δύο,
il y a une grande différence
entre l'un et l'autre. ||. ἐν ἐκ
τῶν δύο, (ἀρχ.) δύοῦν θάτερον,
de deux choses l'une. ||. ἀπὸ τὰ
δύο μέρη, ἴδε Ἀποφάσεις 3
Ἐκτενέστερον. ||. ὁ δρόμος (ὁ κλά-
δος) χωρίζεται εἰς δύο, le che-
min (la branche) suit la four-
che. ||. εἰς τὰς χρονοποιίαν, τὸ δύο
τοῦ παθίου, le deux du tréfle.
Ἐτόσμος (ὁ, κοιν. ὁ Ἡτόσμος.
Δυλάτος (ὁ, ἡ), difficile à éle-
ver (à conduire etc), indis-
ciplinable; (ἐπὶ ἱππ. κλπ.) fort
à dompter; fort en bouche,
qui a la bouche forte; retif;
(μτφορ.) récalcitrant.
Δυεάνθρωπος (ὁ, ἡ), difficile
ou malaisé à lire (à déchiffrer),
qui n'est pas aisé à lire, in-
lisible (ou) illisible.
Δυεάνλωτος (ὁ, ἡ), νλγ., dis-
proportionné.
Δυεάνωτος, M. ἡν, (ἀρχ.),
être indigné, s'indigner, sup-
porter impatiemment.
Δυεάνωτος (ἡ), déplaisir, dés-
agrément, mécontentement;
inconvenient. ||. ὑπάρχει γε-
νική δυσάρεσκια, il y a un mé-
contentement général. ||. πο-
τὲ δὲν τῶν ἑδωκεν ἀφορμὴν δυ-
σαρεσκίας, il ne lui a jamais
donné aucun sujet de déplai-
sir. ||. μετὰ μεγάλην μου δυσάρε-
σκίαν βλέπω ὅτι εἶμαι βιασμέ-
νος νὰ... c'est à mon grand
déplaisir que je me vois con-
traint de... ||. πρῶτον τι με
πολλὴν μου δυσάρεσκίαν, avoir
bien du mal à faire quelque
chose.

Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), désagréable,
déplaisant, disgracieux; dés-
obligeant; fâcheux, pénible.
||. εἶνε δυσάρεστον νὰ ἔχη τις
κρισιολογίας, c'est un désagrè-
ment que d'avoir des pro-
cès. ||. εἶνε δυσάρεστον νὰ ἀ-
κούῃ τις τοιαῦτα, il est pénible
d'entendre de telles cho-
ses.
Δυεάνωτος, M. ἡν, déplaire
à, mécontenter, désobliger;
fâcher, indisposer. ||. τοῦτο
με δυσάρεσταί, cela me déplait.
||. (πθ.) Δυεάνωτομαι, M. ἀ-
γασσέτο (ὁ, ἡ), se déplaire,
être mécontent de ou indis-
posé contre q., trouver mau-
vais qe. ||. εἶμαι πεπεισμένος
ὅτι δὲν θὰ δυσάρεστονθῶ, je suis
assuré qu'il ne le trouvera pas
mauvais. ||. αὐτὸς δυσάρεστον-
θησαν εἰς τὸν γόρον, ses daines
se sont dépliées au bal. ||. εἶνε
πολλὰ δυσάρεστον μένος ἀπὸ τὸν
οἶόν του, il est fort mécontent
de son fils. ||. δὲν θέλω νὰ ἦτε
δυσάρεστον μένος, je ne veux pas
que vous soyez mécontent.
||. εἶνε ὅλοι δυσάρεστον μένοι ἐναν-
τίον του, tout le monde est in-
disposé contre lui. ||. (καὶ ἀν-
τι οὐσ.) εἶνε ἀπὸ τοῦ (πολιτι-
κῶς) δυσάρεστον μένους, il est du
parti des mécontents.
Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), accablant,
insupportable.
Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), scabreux (fort)
à monter, fâcheux. ||. δρόμος
δύσβατος, chemin rude (rabo-
teux, scabreux, âpre).
Δυεάνωτος (ἡ), obscurité de la
naissance, o. bassesse d'ex-
traction, o.
Δυεάνωτος, οἷα (ὁ, ἡ), qui est
d'une naissance obscure, de
basse extraction.
Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), indisposé,
incommodé; de mauvaise hu-
meur. ||. εἶνε δυσδιάθετος, il
est en mauvaise disposition.
||. εἶνε ὀλίγον δυσδιάθετος, il est
un peu incommodé, il se res-
sent d'une légère incommodité.
Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), difficile
à reconcilier

Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), difficile
dissoudre.
Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), difficile
corriger (à rajuster etc).
Δυεάνωτος, οἷα (ὁ, ἡ), laid.
Δυεάνωτος (ἡ), dysentérie.
Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), d'abord
difficile (malaisé) à aborder,
qui a l'abord rude (facile-
ment affable, difficile à ap-
procher).
Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), difficile
expliquer.
Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), difficile
trouver.
Δυεάνωτος (ἡ), ἀρχ. ἀν-
τιγία, revers, désastre,
heur, adversité, o.
Δυεάνωτος, M. ἡν, ἀρχ.
Δυεάνωτος, être malheureux,
jouer de malheur.
Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), difficile
à traiter (à guerir).
Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), difficile à
guir.
Δυεάνωτος, καὶ (ἡ), le coucher
soleil, le couchant; (καὶ
le déclin (de la vie).
Δυεάνωτος, l'occident, l'ouest,
couchant.
Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), difficile
à arrêter (à contenir).
Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), difficile
à travailler (à exécuter).
Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), qui est
difficile exécution, difficile
à exécuter, dont on vient
difficilement à bout.
Δυεάνωτος (ἡ), roideur
mouvements, o.
Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), difficile
à manœuvrer, lourd, lent; (s.
etc.). ||. τὸ εἰσδύμεν τοῦτο
στὴν serré (resserré), c'est
difficile est d'une rentrée bien
difficile.
Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), difficile
à manœuvrer, οἷα καὶ (κοιν.)
||. οἷα, Δυεάνωτος.
Δυεάνωτος, ἐπὶ. difficilement,
péniblement, malaisément, à
peine. ||. δυσκολώτατα, à grand
peine.
Δυεάνωτος, οἷα (ὁ, ἡ), qui a de
la peine à apprendre, inepte.

Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), difficile
à manœuvrer, οἷα καὶ (κοιν.)
||. οἷα, Δυεάνωτος.
Δυεάνωτος, ἐπὶ. difficilement,
péniblement, malaisément, à
peine. ||. δυσκολώτατα, à grand
peine.
Δυεάνωτος, οἷα (ὁ, ἡ), qui a de
la peine à apprendre, inepte.

Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), difficile
à manœuvrer, οἷα καὶ (κοιν.)
||. οἷα, Δυεάνωτος.
Δυεάνωτος, ἐπὶ. difficilement,
péniblement, malaisément, à
peine. ||. δυσκολώτατα, à grand
peine.
Δυεάνωτος, οἷα (ὁ, ἡ), qui a de
la peine à apprendre, inepte.

Δυεάνωτος (ὁ, ἡ), difficile
à manœuvrer, οἷα καὶ (κοιν.)
||. οἷα, Δυεάνωτος.
Δυεάνωτος, ἐπὶ. difficilement,
péniblement, malaisément, à
peine. ||. δυσκολώτατα, à grand
peine.
Δυεάνωτος, οἷα (ὁ, ἡ), qui a de
la peine à apprendre, inepte.

sinistre (abominable), dont on ne peut prononcer le nom qu'avec horreur.

ΔΥΣΑΝΙΑ (ή), mauvaise honte, θ.

ΔΥΣΑΝΙΑ, M. ύνα, faire rougir;

S. fléchir, persuader, apaiser.

||. (πθ.) respecter.

ΔΥΤΙΚΟΣ, ή, όν, qui est à l'occident (ou) de l'occident, occidental.

||. ή Δυτική Έκκλησία (προς διαφοράν της Ανατολικής), l'Eglise d'Occident.

||. Δυτική Ίνδια, (καταχρ. ή Αμερική), les Indes occidentales.

||. (και ως ούς. εις το πλθ.) οι Δυτικοί (προς διαστολήν των Ανατολικών), les Occidentaux.

ΔΥΟ (οί, αί, τά), άριθμ. |δε Δύο.

Δύο, M. άδύνα, se coucher. ||. είνε μία ώρα άφ' ου έδυσεν ή σελήνη, il y a une heure que la

lune est couchée. ||. δόντος του ήλιου, au soleil couchant.

ΔΩΔΕΚΑ (οί, αί, τά), άριθμ. (άκλ.), douze.

ΔΩΔΕΚΑΤΗΣ, ούς (δ, ή), de douze ans.

ΔΩΔΕΚΑΚΙΣ, έπείρ. douze fois.

ΔΩΔΕΚΕ, άδός (ή), le nombre douze; S. douzaine, θ.

ΔΩΔΕΚΑΜΟΡΙΟΝ (τό), la douzième partie.

ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ, η, όν, douzième, (και εις μερικās φρσ.) douze.

||. Κάρολος ο δωδεκάτος (ή) ΙΒ, Charles douze (ou) XII. ||. ή δωδεκάτη του μηνός (της σελήνης), le douze du mois (de la lune).

ΔΩΜΑ (τό), plâte-forme (d' une maison), θ. terrasse, θ.

ΔΩΜΑΤΙΟΝ (τό), chambre, θ. S.

E

EBΓ

ΕΙ ΜΟΡ. (πολυσημαντον), ho, he; ό; hem! ||. ε δά με τά δια σου; ho, ho, vous plaisez donc. ||. ε καλά, ες είναι, he bien, soit donc. 2)

(κλητ.), hola! hel! ||. ε! εσένα λέγω, hola, l'ami! he, vous!

ΕΛΝ, σύνδεσ. Υποθετ. = Δν, si.

ΕΛΡ, έαρως (τό), printemps.

ΕΛΡΙΝΟΣ, ή, όν, du printemps, printanier; vernal. ||. ή ελρινή ισημερία, l'équinoxe vernal.

ΕΛΥΤΟΥ, ής, ού, άντωνυμ. αὐτοῦ. (κωρ. γ'. πρσ.), soi, (πρὸ των ῥημ.) se; soi-même. ||. τὸν εαυτόν μου (σου, του, της, μας, σας, των ή τους), moi (loi, soi) même, nous (vous, eux) mêmes. ||. έρχομαι εις τὸν εαυτόν μου, |δε Έρχομαι ες Σινέρεσμαι.

||. ελα εις τὸν εαυτόν σου, remettez-vous. ||. είν' εκτός εαυτοῦ, il est hors de lui-même (hors de son bon sens, hors de sens), il n'est pas en soi. ||. αισθάνομαι καλλήτερα (υγιέστερον) τὸν εαυτόν μου, je me sens

meux. ||. άφ' εαυτοῦ του, de son chef, (και μεφωρ.) de son cru. ||. δὲν λέγει τίποτε άφ' εαυτοῦ του, il ne dit rien de son chef (de son cru). ||. ο συγγραφεύς οὗτος τίποτε δὲν δύνάται νά παραγάγῃ άφ' εαυτοῦ, cet auteur ne peut rien tirer de son cru.

||. καθ' εαυτόν, en soi-même, à part soi, tout bas. ||. ειπε καθ' εαυτόν, dit-il à part soi (en soi-même), il se dit tout bas. ||. εκθέτει (εις κίνδυνον) τὸν εαυτόν του, il expose sa personne. ||. δὲν έγγοῦμαι εἰμή διὰ τὸν εαυτόν μου μόνον, je ne reponds qu de ma personne.

ΕΒΛΑΝ, M. έβλάω (θα), κοιν. άντι Έκβάλλω ή Έβλα, sortir, faire sortir; mettre dehors (και επί φορεμ.) bus; ό-ter; tirer; extraire; détacher; rendre. ||. εβάζω τὸ ανασυρτήρι από τὸ πηγάδι, retirer le seau du puits. ||. τοῦ εβγαλλε τὸ μμάτι, il lui arracha (creva) l'œil. ||. τὸ εἶν

cabinet. ||. τὸ δωμάτιον διασκεψέων, (Δικονομ.), la bre du conseil.

ΕΒΕΛ (ή), don; grâce, θ.

ΕΒΕΛΑΤΙΟΝ, θ. ||. ή εβελάτιον να ανίσχυρος και άκυροῦς τε donation est nulle et valide. ||. δωρεάν (ελλ. π. έπείρ. en don, gratis, gratuitement. ||. ο διδόμενος ή μενος δωρεάν, gratuit.

ΕΒΕΛΟΚΙΑ (ή), corruption (des presents), vénalité.

ΕΒΕΛΟΚΙΑ, M. ύνα, corromper (και πθ. se laisser corrompre) par des présents.

ΕΒΕΛΟΝ (τό), don, présent; donage.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

ΕΒΕΛΟΝΑΙ, M. άντιβελοναί, donner en présent; offrir.

qu'on extrait de cette graine.

ΕΒΓΑΛΕΙ από την πέτραν νερόν, (παροιμ.), il tirerait de l'huile d'un mur. ||. εβγάλλει τὸ ψωμί του, (φρσ.), il gagne son pain (sa vie). ||. εβγάλλω φωτιά (με τὰ πυρόβολα), faire saillir du feu. ||. ή κλώσσα εβγάλλει δεκαπέντε πουλιά, la poule a mené quinze poussins.

||. εβγάλε βλαστήρια, il poussa sa. ||. εβγάλε μαλιά (μουστάκια κτλ.), il poussa du (il se couvrit de) poil. ||. εβγάζει (lui viennent), ses dents percent, |δε και Έβα. ||. εβγάλ' ένα καλὸν εἶς τὸ πόδι, il lui vint un cal au pied. ||. εβγάλ' ένα πρόσωπον εἰς τὸν λαϊμόν, il lui est venu (il lui sortit) une grosseur à la gorge. ||. αὐτὸ τὸ εἶδος εβγάζει μίαν γλυκιαν μωριδιάν, cette fleur rend une odeur agréable. ||. τὸ κρέας εἰν εβγάλε διδλὸν πάχος, la viande n'a rendu point de gras (n'a rien rendu). ||. εβγάλε τὸ κλάσμα, il a rendu le reste. ||. (και καταχρ. ή κατ' εἶδος) τὸ λατρικὸν τὸν εβγάλε (τὸν εἰρηγῆς) τέσσαρας πέντε φορές, sa médecine l'a fait aller quatre ou cinq fois (à la garderobe). ||. τὸ σπορὶ του εβγάλεν άρνέτον έμψυον, son oiseau rendit quantité de pus.

||. κίτρα ένα εβγάλλη τὰς κηλίδας, une pierre pour caler (pour faire en aller) les taches. ||. τὸν εβγάλεν (τὸν άπαισαν) από τὴν φυλακήν, on l'a relâché de la prison, on l'a élargi. ||. τὸν εβγάλεν από τὸ σχολαίον, il le relâcha de l'école. ||. εβγάλλω τὰ ασημικά μου από τὸ ενέχυρον, retirer ses effets. ||. εβγάλλω τὰ νά από τὸν έρμόν του, dérouter. ||. εβγάλλω από τὴν άπάτην, désabuser, déjouer, (μεφωρ.) désabuser les yeux de (ou) à q. ||. τὸν εβγάλλω από τὸν νοῦν, vous ne lui ôterez jamais ce- la de l'esprit. ||. τὸν εβγάλεν από τὴν θέσιν του, ou le déro-

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

sa (on l'a demis) de son emploi (de sa charge), |δε και Παύλ. ||. εβγάλε (άπέβαλε) τὸν υπηρέτην του, il lui a demis son congé. ||. εβγάλλω ταχυδρόμον (με γράμματα), |δε Έκκινά. ||. εβγάλλω λαχρόν, tirer la loterie. ||. (εις τὰ χαρτοπαίγν.) εβγάλα (δηλ. έπαίξα) τὸν ρήγά μου, je m'en suis allé de mon roi. ||. βγάλε τὸ σπαθί σου, allez-vous-en de votre tréfle. ||. εβγάλλω τὸ νομόν του παιδιού, imposer (donner) le nom. ||. δὲν ήμπούρεσ νά εβγάλλῃ τὸ γράψιμόν του, il ne put déchiffrer son écriture. ||. τὸς εβγάλε (εις τὸ τραπέζι) διάφορα όπωρικά, il leur servit toutes sortes de fruits. ||. τὸ τυρὶ τὸ εβγάλλουν συνήθως εἰς τὸ τέλος τοῦ τραπέζιου, le fromage ne se sert ordinairement qu'à la fin du repas. ||. (και μεφωρ.) τοῦ εβγάλε δουλειὰς, (φρσ.), il lui suscita des embarras, il lui tailla (il lui donna bien) de la besogne. S. τὸν εβγάλε (τὸν άπέβαλε) ψεύστην, il le démentit, il lui donna un démenti. S. τὸν υπεχρίωσαν νά εβγάλλῃ τὸν τοιχόν του παραέξω, ou l'a obligé à pousser son mur plus loin.

ΕΒΓΑΙΝΑ, M. (θα) έβην, κοιν. άντι Έκβαίνα, Έκένχομαι, sortir; s'oter. S. se détacher. S. (τρηπσ.) résulter. ||. εβγάσὸ, νά έμβω γὼ, (παροιμ.), ôte-toi (de là) que je m'y mette. ||. εβγάινω από τὸ πλοίον, |δε Αποβαίνα. ||. εβγάινω εἰς τὴν έρπάν κολυμβέον, se sauter à la nage. ||. νά εβγῇ εἰς τὸ παράθυρον, de se mettre à la fenêtre. ||. ο καπνὸς εβγάινε διὰ τὸν σωλῆνον, la fumée s'échappait par les tuyaux. ||. τὰ πουλιά εβγῆκαν (από τὸ αυγόν), les poussins sont éclos (viennent d'éclore). ||. (και μεφωρ.) εβγάινω από τὸ προκάμνον, s'écarter de son sujet, |δε ε Παρεκβαίνα. ||. εβγῆκεν από τὴν άπάτην, il se désabusa, il en est bien re-

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

EBΓ

venu (de son erreur). ||. πόσαι φορές εβγῆκεν (ένν. προς χάριν του) ο άσθενής; combien de fois est-il allé? ||. εβγῆκεν ες φορείς, il est allé six fois. ||. εβγάινει συχνά, il va fréquemment. ||. εβγῆκεν ο ήλιος (εὖ φεγγάρι), |δε Ανατέλλει. ||. εβγῆκαν τὰ δόντια του, les dents lui percèrent (lui poussèrent), |δε και Αποβία. ||. εβγάινουν νά γίνεσέ του, la barbe lui vient. ||. εβγῆκε τὸ χέρι του, son poignet se démit. ||. εβγῆκεν ο λαχρόν, la loterie est tirée. S. (ε μεφωρ.) δὲν τοῦ εβγῆκεν εἰς κάλον, il ne lui en résulta rien de bon. ||. ε τι εβγῆκε με τοῦτο; et qu'y a-t-il d'étonnant à cela? S. εβγῆκεν (έβλῆσας δηλ.) τὸ δντρον κτλ., le songe se vérifia. S. (καταχρ.) αὐτὴ ή θύρα εβγάινει εἰς τὴν αὐλήν (εἰς τὸ περιβόλι κτλ.), cette porte ouvre (donne) sur la cour (sur le jardin etc.). ||. (και κατ' άνταγωισμόν.) ή οὐρία αὐτὴ εβγάινει εἰς δύο δρόμους, cette maison perce dans (sur) deux rues. ||. ποῦ εβγάινει αὐτὸς ο δρόμος; où se rend ce chemin-là? où est-ce qu'il aboutit? |δε και Ένάτω. ||. ε πόρος οὗτος ήτοι ένα οπάγειον δρόμον, ο όποιος εβγάινει εἰς το δάσος, ce chemin a un chemin sous terre qui repond dans la forêt. S. αὐτὸ τὸ χρώμα εβγάινει, εβγάινει ή ωριά του, |δε Έκβάνα. ||. αὐτὴ ή κηλὶς θά εβγῇ με τὸ παπούνη, cette tache s'en ira au savon. ||. αἱ κηλίδες της σκουρίας εβγάινουν δυσκόλως, les taches de rouille s'ôlent difficilement.

ΕΒΓΑΛΜΑ (τό), l'action de sortir (ou) de faire sortir (etc), sortie, θ. ||. εβγάλμα από τὸ πλοῖον, |δε Αποβαίνα. ||. εβγάλμα χειρὸς (ποδαρίου κτλ.), |δε Έκβάσιμον ή Έκβασινα.

approuver, ὡς καὶ Ἀποδοκι-
μάζω. || ὁ βασιλεὺς δὲν ἐνέ-
κρινε τὸν διορισμὸν τοῦ, le roi
n'a point agréé sa nomination.
|| ἂν τὸ ἐγγίρνετε, ἐπαν-
έρχομαι, je reviendrai, si vous
le trouvez bon. || ἡ γνώμη
τοῦ δὲν ἐνεκρίθη, son avis ne
fut point goûté.

*Ἐγκρισις, ἡ (ῆ), admission, approval, etc.

¹¹ Ἐγκριτος (ὁ, ἡ), choisi, distingué.

Ἐγκύκλιος (ὁ, ἡ), qui se fait en cercle. || ἡ ἐγκύκλιος παιδεία (ἡ) τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, le cours des sciences dont l'enseignement forme l'éducation. || (οὗτος) ἐγκύκλιος (ἡ), (ἐνν. ἐπιστολή ἢ διαταγή), circulaire (lettre). θ.

Ἐγκυκλοπαιδεία (ἡ), encyclopédie, θ.

Εγκλιμαῖ, M. ἦεν, être enceinte, porter dans son sein. S. (μφορ.) couvrir. ||. ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ὁ πρὸ πολλοῦ ἐγκοινοῦμενος ἐξερράγη, la guerre civile, qui couvait depuis longtemps, s'est allumée.

²Εγκύμαν, ονοσ, καὶ

*Εγκτος (ή), grosse, θ. encien-
te, θ. (ἐπὶ ζ.) pleine.

Ἐγκίπτω, M. κίψω, (μτφορ.), s'
appliquer (s'adonner) à l'étu-
de de qq.; approfondir.

*Εγκωμιάζω, M. ἀγα, louer, faire l'éloge (le panégyrique) de quelqu'un, célébrer.

Ἐγκομιαστὴς, οὔ(ὁ), louangeur, panégyriste.

*ΕΚΚΟΜΙΑΤΙΚΟΣ, ή, όν, qui concerne le panegyrique, laudatif.

*Εγκώμιον (τὸ), éloge, panégyrique.

⁷ΕΙΧΛΑΡΑΣΙΣ, ΕΝΣ (ῆ), l'action de tracer (de graver etc).

Ἐγχαρίτω, M. λην, tracer, graver sur; entailler. ||. (μνημ.) ἐγχαράτω τι εἰς τὴν μνήμην (εἰς τὸν νοῦν) τινοῦ, inculper qe. dans la mémoire (dans l'esprit) de q., ἵδε καὶ Ἐντυπῶνα.

Ἐρχειρίδιον (τὸ), petit livre
portatif, manuel. || τὸ — τοῦ

Ἐπικτήτου, le manuel d'Épictète.

Ερχειρίζω, M. έν, mettre en main, remettre; livrer.

ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ, *en* (ή), l'action de remettre (entre les mains), de livrer. §. (χειρουργ-) opération.

¹Εἰρχεσθε, εἰς (ῆ), ²ψ. anguil-
le, θ.

ΕΡΧΙΜΑ (τὸ), ce qu'on verse
dans (ou) sur, injection, θ. in-
fusion, θ.

*Εἰσφύζων, M. ἰζων, injector;
infuser.

ΕΡΧΥΜΑΤΙΣΜΟΣ (ὁ), l' action d'
injecter, injection, θ.

Εἰρή (ἡ γεν. ἐμοῦ καὶ μοῦ, ἡ
δοτ. μοι, ἡ αὐτ. ἐμέ [κριν. ἐμέ-
να] καὶ με' πολλ. Ἡμεῖς, ἡμῶν,
ἡμῖν, ἡμᾶς καὶ μᾶς), ἀντνμ.
Πρωτότπ. (ἀ. πρσ.), μοί, (καὶ
εἰς τὰ ῥήμ.) je, (πολλ.) nous,
nous autres etc. || ὦ σὺ εἶσε;
; ὅδεν εἶσε σύ; est-ce vous?
n'est-ce pas vous? || ἐγὼ εἶ-
μαι, c'est moi. || ἄλλος ἐγὼ
(παρμυ.), un autre moi-même.
|| (καὶ ἐμφαντ.) ἐνὶ

que je travaille. ἢ. τὸ βί-
μου, τὸ σπαθί μου, κτλ.
livre, mon frère, etc.
μητέρα μου, ἡ κάμρα μου
ma mère, ma chambre.
χει. ἐν βιβλίῳ μου, il a un
à moi. ἢ. ἡλὸς νὰ μέ-
γελῃ τὸ δεῖνα νέον, il nous
venu annoncer telle nou-
Εὐαγγελιστὸς, ἃ, οὗ, qui tourne
terre. ἢ. (εὐχρ. κυρ. μέν-
τὴν φρσ.) προσκύνησις
profonde révérence.

Εὐχαριστίας, ἐπὶ ῥ. en louant
 ravé. || τὸν ἐπροσκύνησεν
 φιλῶς, il lui fit une profe
 révérence.

Ἐκκλησίαν (τὸ), Γρφ., verset
Ἐκκλησίαν, οὐκ (τὸ), sol; p
plancher. || τὸ ἔδαφος
εἶνε ὅλον μὲ μάραμα, le
del'église est tout de mar
|| τὸ ἔδαφος τῆς πόλεως
νύμαλον, le sol de la
inégal. || δύο πόδας
ἔδαφος, à deux pieds

ΕΔΙΚΕΜΑ (τὸ), ἀρχ. τὸ ΦΑΙ
ΕΔΙΚΟΣ, ἡ, ὄν (πάντοτε)

πρωτοστ. ἀντὶν. μοῖ, σου
 μας, σας, τὴν ἢ τοὺς
 ἀντὶ 'Εμοῦς, Σὺς, 'Μου
 ῥᾶπτερος κτλ., 'μου
 mien, -enne; τὸν, τὴν
 -enne; sien, -enne; νόστι
 tre, leur ἢ leurs, αὐς, αὐ
 τούτο τὸ φέρεμα εἶν' ἐμοῦ
 cet habit est à moi. ἢ
 δικὸς μου ἀνθρώπος, c'est
 homme à moi. ἢ. δὲ
 ν' ἐδικά μου, tout ce est
 ἢ. ἀγαπᾷ ἀναμειβόμεν
 χῆν, ἀλλ' ἐξαχῆν ἐδικαί
 ῃ. ἄλλου, οὐ, sans
 aime la campagne, μου
 campagne à moi, et
 celle d'autrui. ἢ; δὲ
 νεν τούτο τὸ ἄλογον; est
 vous ce cheval? ἢ. τοῦ
 δὲν εἶνε 'δικόν μου, ce n'est
 ma faute. ἢ. τὸ σφάλμα
 δικόν σου, la faute en
 ἢ. οἱ ἐδικοί μας ἐνίκον
 ἐδικούς σας, nos gens
 les vôtres. ἢ. ἐχθροί
 ἀπὸ τῶν ἐδικῶν μας
 nos gens y périrent. ἢ.
 τι μου εἶν' ἐδικόν σας

son est la vôtre. ||. αὐτὸ δικαίωμα σου ἐστὶν δικαίωμα μου, vos affaires sont les miennes. ||. οἱ δικαίωμαί σου (σου, του κτλ.), ἀντὶ οἱ συγγενεῖς μου (κτλ.), les miens, les tiens, les siens, (ὁ κτλ.) les nôtres, les vôtres. ||. ἐκάμην τὰ δικά των, (φρσ.) = τὰ συνεισπραθέντα των, ils ont fait des leurs. ||. δὲν ἔξευρα δὲν ὁ ὑπὲρ τῆς εἰς δικαίωσός σου, je ne savais pas que ce laquais vous appartenait. ||. καὶ ὡς αὐτὸς ζητεῖ τὸ δικαίωμά του, (τὸ πρῶτον) il ne demande que le sien.

Εἶσα, ας (ἡ), siège, résidence. ||. ἡ εἶσα τοῦ δικαστηρίου, le siège d'un tribunal. ||. οἱ δικασταὶ κατέλαβον τὰς ἐδράς των, les juges occupèrent leurs sièges. 2) (ἀνακμ.) fondement, anas, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) siège. ||. βάλλει ἐδραῖα εἰς τὴν ἐδραν, mettre des sangsues au siège.

Εἰσάτω, α, ον, posé sur une base, ferme, stable, immobile.

Εἰσέλα, Μ. εἰσα, avoir sa résidence (ou) tenir ses séances quelque part, résider, siéger. ||. τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐδρεύει ἐν Ἀθήναις, la cour de cassation siège à Athènes.

Εἰσαίμα (τὸ), (tout ce qui sert d') appui, (de) fondement.

Εἰσά, ἐπὶ τοῖς κοιν. ἀντὶ τῶν Εἰσατάων, ici, (καὶ εἰς μερικ. συνφρσ.) ci, (οἰκ.) cà. ||. ἕνας ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ (ἡ) ἄλλος ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ, qui c'est qui là. ||. ῥηχμένα ἐδῶ-ἐκεῖ, jetés ça et là. ||. ἔχει μερικὰ λάθη ἐδῶ-ἐκεῖ, il y a quelques fautes par-ci par-là. ||. ἀπ' ἐδῶ ὡς ἐκεῖ εἶνε οὕτω αἰρεῖται, d'ici là nous comprenons deux lienes. ||. ἐδῶ κατοικεῖ, c'est ici qu'il habite. ||. ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ, monsieur que voilà

Εἰσαίματος (ὁ, ἡ), qui peut se manger, comestible. ||. (οὐς) τὸ εἰσαίμα, = τὰ τρώσιμα, les comestibles. ||. φόρος ἐπὶ τῶν εἰσαίμων, un impôt sur les comestibles.

Εἰσάκου (πρὸς κοιν. Ἐσάκου),

ἐπὶ. δεκά, en deca, au deca, de deca, par deca, enca de.

Εἰσάκα, ὅρ. τῆς ὁρ. τοῦ Δίαν.

Εἰσαοκακία (ἡ), malveillance, o.

Εἰσαοκακος (ὁ, ἡ), qui fait le mal de gaieté de cœur (avec intention); malveillant.

Εἰσαοκακῶ, Μ. ἔνν, faire le mal avec intention (de gaieté de cœur).

Εἰσαοκακῶς, ἐπὶ. par malveillance.

Εἰσαοκότης, οὔ (ὁ), volontaire.

Εἰσαοκότης, ἐπὶ. volontairement.

Εἰσῶμος (τὸ), usage, coutume, o. ||. τὰ ἀρχαῖα τοπικὰ ἔθιμα, les vieilles (les anciennes) coutumes. ||. κατήντησεν ἔθιμον, cela est venu (est passé) en coutume. ||. βιβλίον (πολλοῦ) τῶν τοπικῶν ἔθιμων, coutume, o. coutumier.

Εἰσῶμος, ἡ, ὅς, qui appartient à la nation, national. ||. (οὐς) γέντιλ, païen. ||. εἰσῶμον ὄνομα. (Γρμ.) γέντιλ. ||. τὸ εἰσῶμον τῶν Ἀθηναίων εἶνε Ἀθηναῖος, le gentilé d'Athènes est Athénien.

Εἰσῶμότης (ἡ), νλγ., nationalité, o.

Εἰσῶμος, οὐ (τὸ), nation, o. §. (εἰς μερικ. φρσ.) gent, o. ||. τὸ δικαίωμα τῶν ἐθνῶν, le droit des gens.

Εἰσῶμνος (τὸ), νλγ., cocarde, o.

Εἰσῶμνος, ἀκος (ὁ), soldat de la garde nationale, garde nationale.

Εἰσῶμνος (ἡ), garde nationale, o.

Εἰσῶμνος, ἀρχ. τῆς Συναγωγῆς, coutume, o. (ἰσχυρ. Νμ.) us.

||. τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα, les us et coutumes. ||. αἱ εἰς τοῦτο τελεταὶ, les cérémonies d'usage.

Εἰσῶμνος, ὅρ. τῆς ὁρ. τοῦ Τρέφου.

Εἰ, (ἀρχ.), σύνδ. Ὑποθετ. si. ||. εἰ δυνατόν, s'il est possible, ἴδε

Εἰς.

Εἰς, ες, ε, ὅρ. τῆς ὁρ. τοῦ Βάλλου.

Εἰς καὶ μὴ, μόρ. ἔξαιρ. καὶ Ὑποθετ. εἰς, autrement, sans quoi.

Εἰσῶμος, οὔ (ὁ, ἡ), qui a une figure rebatante, hidoux.

Εἰσῶμος, ὁ (ὁ, ἡ), (καὶ γεν.) instruit de qui a la connaissance (ou l'intelligence) de. ||. εἶναι εἰσῶμος τῶν Γραφῶν, il a l'intelligence des Écritures. ||. (ἀπολ.) = Ἐμπειρος. ||. εἶναι πολλὰ εἰσῶμος τῆς ιστορίας, il a une grande connaissance de l'histoire.

Εἰσῶμος, κας (ἡ), nouvelle, o. avis, annonce, o. avertissement, notification, connaissance, o. renseignement; message. ||. εἶδος εἰσῶμος, donner avis, faire part, faire savoir, avertir, instruire, informer, notifier, apprendre, annoncer, aviser. ||. δὲν ἔχω εἰσῶμος εἰσῶμος, je n'en ai aucune connaissance; je n'en sais pas la moindre nouvelle. ||. ἦλθαν εἰσῶμος, il est venu des nouvelles. ||. ἦλθαν εἰσῶμος ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἐνίκησαν, on a eu nouvelle que les ennemis ont été battus. ||. χωρὶς τὴν εἰσῶμος μου (σου, των κτλ.), à mon (à votre, à leur etc.) insu. ||. ὑπανδρεύθη χωρὶς τὴν εἰσῶμος τῶν γονέων του, il s'est marié à l'insu de ses parents.

Εἰσῶμος, ἡ, ὅς, spécial, spécifique. ||. ἡ εἰδικὴ βαρύτες (τῶν μετάλλων κτλ.), la pesanteur spécifique (des métaux etc).

Εἰσῶμος, ατος (ἡ), spécialité.

Εἰσῶμος, ἐπὶ. spécialement; spécifiquement.

Εἰσῶμος, κας (ἡ), κυρ. spécification, o. 2) (κοιν. καὶ κατὰ χρ.) = Ἐνατονομία, notification etc.

Εἰσῶμος, Μ. ἔνν, (κυρ.) spécifier. 2) (κοιν. καὶ κατὰ χρ.) = Ἐνατονομία, faire savoir (connaître); notifier etc.

Εἰσῶμος, οὐ (τὸ), espèce, o. genre, o. sorte, o. §. forme, o. manière, o. ||. τὸ εἶδος τῆς διοικήσεως, la forme de l'administration. ||. ἐπὶ τῶν εἰσῶμων στρατηγμάτων, nous avons imaginé une manière de stratégie. ||. ὑποθέτει εἰς εἶδος

διαλόγου, préceptes en forme de dialogue. || ἐν εἰδει προσ-
αγορεύσεις, par forme de com-
pliment. || ἐν εἰδει ὁμιλίας,
par manière de dire (de con-
versation). || ἐνηγκαλισθὲ εἰ-
δός τι βίου, il embrassa un gen-
re de vie. || παντοῦ εἰδούς
πραγματείας, marchandises de
tous les genres (de tout gen-
re). || τὰ διάφορα εἶδη ἐξ ὧν
κατασκευάζεται σύνθετόν τι, les
ingrédients (qui entrent dans
la composition d'un mélange).
|| ἔχει κάθε εἶδους (παντὸς εἶ-
δους), il en a de toutes sortes.
Εἰδύλαιον (τὸ), εἶδ. ποιήμ. idyl-
le.

Εἰδωλεῖον (τὸ), temple païen.
Εἰδωλολατρεία (ἡ), culte des
idoles, idolâtrie, o. paganisme.
Εἰδωλολάτρης, οὐ (ὁ), adora-
teur des idoles, idolâtre; païen.
Εἰδωλον (τὸ), idole.

Εἶος, μόρ. εὐκτ. plutôt à Dieu !
plutôt au ciel que ! Dieu le veu-
ille ! puisse-t-il (elle) ! || εἶθε νὰ
ἦτον τὸ ὄντι (καθὼς τὸ λέγεις) !
plutôt à Dieu que cela fût ! || εἶθε
νὰ ἐπιτύχωσιν οἱ σκοποὶ σας !
puissiez-vous réussir dans vos
projets !

Εἰλάνα, Μ. λην, juger par con-
jecture, conjecturer; présu-
mer; penser, croire; augurer.

Εἰκασία (ἡ), conjecture. || ἐξ
εἰκασίας, conjecturalement;
par conjecture. || ὁ ἐξ εἰκα-
σίας, conjectural. || αὐτὴ εἶ-
νε ἀπόδειξις ἐξ εἰκασίας, ce n'
est qu'une preuve conjectu-
rale.

Εἰκονίζα, Μ. ἰζα, représenter,
figurer.

Εἰκονικός, ἡ, ὄν, figuratif, re-
présentatif. || εἰκονικὴ ἐκτέ-
λεσις καταδίκης, exécution d'
une condamnation par effigie.

Εἰκονικός, ἐπίρ. figurative-
ment.

Εἰκόνισμα (τὸ), image.

Εἰκονογραφία (ἡ), figure, o. ||
εἰκονογραφεῖν χρωματισμέναι,
figures coloriées.

Εἰκονογράφος (ὁ), peintre d'
images.

Εἰκονοκλάτης, οὐ (ὁ), briseur
des images, iconomaque.

Εἰκονομάχος (ὁ), iconomaque.

Εἰκός, ὅτος (τὸ), ἀρχ. μ. γ. τοῦ
(ἀρχ.) Εἶκο (εἰκοκα), qui est
de raison, convenable; juste.

|| ὡς εἰκός, comme de raison.
Εἰκοσακτής, οὗτος (ὁ, ἡ), de vingt
ans.

Εἰκοσακτία (ἡ), espace de vingt
ans.

Εἰκοσῆκισ, ἐπίρ. vingt fois.

Εἰκοσῆπλυσος, α, ος, vingt
fois aussi grand.

Εἰκοσῆρι (ἡ), vingtaine, o.

Εἶκοσι (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἀκλ.),
vingt. || εἶκοσι χιλιάδες, vingt
mille. || ἑκατὸν εἶκοσι, cent

vingt. || εἰκοσῖεν, vingt et un.
|| εἰκοσιδύο (τρεῖς κτλ.), vingt
-deux, vingt-trois etc.

Εἰκοσῆμιόσιον (τὸ), la vingti-
ème partie, le vingtième.

Εἰκοστή, ἡ, ὄν, vingtième,
(καὶ εἰς μερικ. φρσ.) vingt. ||

κεφάλαιον εἰκοστὸν, chapitre
vingt. || ἡ εἰκοστὴ τοῦ μηνός,
le vingt (ou) le vingtième du

mois. || ἡ εἰκοστὴ πρώτη τοῦ
μηνός, le vingt et unième du

mois. || τὸ εἰκοστὸν (ἐνν. μέρος
τοῦ ὅλου), ἴδε Εἰκοσῆμιόσιον.

Εἰκὼς, ὅσος (ἡ), image, o. fi-
gure, o. tableau, (ἰδιαιτ. ἐπὶ

νομισμ.) effigie, o. || τὸ νόμι-
σμα τοῦτο φέρει τὴν εἰκόνα (τὸν

τύπον) τοῦ δεῖνα ἡγεμόνος, cet-
te médaille porte (est à) l'ef-
figie de tel prince. || ὁ θεὸς ἔ-

πλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκό-
να του, Dieu a fait l'homme

à son image. || β. ἔβλεπον μὲ εἰ-
κόνας, (μὲ εἰκονογραφίας), un

livre avec figures un livre il-
lustré. || ἡ εἰκὼν τῆς θεοτό-

κου, l'image de la Vierge.

Εἰλικρίνεια (ἡ), pureté de sen-
timents, franchise, o. sincéri-

té, o. bonne foi, o. cordialité,
o. candeur, o.

Εἰλικρινής, οὗτος (ὁ, ἡ), sincère;
franc; ingénu; de bonne foi;

cordial.

Εἰλικρινὴς, ἐπίρ. franchement;
de bonne foi ingénuement;

cordialement sans détours,
sans compliments à cœur

ouvert. || ἐπιτρέψατέ μοι
σὰς συγχρῶ εἰλικρινῶς, per-
mettez que je vous fasse mes
sincères compliments.

Εἶμαι (παρτ. "Ποῦς ὃ "Ποῦς
κτλ.), Μ. (ὁ) εἶμαι, κοιν.

Εἶμι, être (je suis); (καὶ
μερικὰς φρσ.) avoir (μὲν

γ). || πὼς εἶθε; comment
vous portez-vous? || εἶμαι

λὰ (καλλίτερα), je me porte
bien (mieux). || ὁ (ἀσθενὴς)

καλλίτερα, il se trouve mieux
|| δὲν εἶνε καλά, il ne se porte

pas bien. || ἔστειλα νὰ μὲ
(νὰ ἐρωτήσω) πὼς εἶθε, j'

envoyé savoir de vos nou-
velles. || ? εἶνε ὅλοι καλά εἰς

'σπίτι σας; va-t-on-tout-
bien chez vous? || μὴνυαί (ἢ

ψε) μου πὼς εἶσε, mandez-
de vos nouvelles. || νὰ

καλῶ (φρσ.) portez-vous bien
|| τι ἡλικίας εἶνε; quel âge

-t-il? || ἦτον μόλις δεκάετη
νων, elle comptait à peine

ze printemps. || ἦτον ἡ
ἔτητα χρόνων, il comptait

jà soixante hivers. || τί
εἶνε; quelle heure est-il?

εἶνε νύκτα, εἰν' ἐξόρας;
nuit, il se fait tard. || τί

ρὸς εἶνε; quel temps fait-
il. εἶνε βροχὴ (κακοκαιρία)

fait de la pluie (de l'orage)
il fait mauvais. || ὁ καιρὸς

ὦρατος, il fait beau. || εἶνε

γαλινά, ἐκτὸς μόνον δευ-
καιρὸς καλός, je ne sois

à moins qu'il ne fasse beau
εἶνε ἀνεμὸς (ἡλιος), ἔλστω

χος, il fait du vent (du sud)
il fait chaud (froid). ||

δρασιὰ, il fait frais. || εἶνε
σπῆ; fait-il sale? || εἶνε

λὴ σκόνη, il fait bien de la
sière. || εἶνε δύο ἔτη

il y a deux ans. || αὐρὸν
ὀκτὼ ἡμέραι ἀπ' οὗ ἀνέστη

il y aura demain huit
qu'il est parti. || τότε

ποῦ, ce fut alors que
ὅπου κεν ἦγε, d'un moment

l'autre. || ὅπου κεν ἦν ἡ γῆ
il va rentrer tout à l'instant

ἦτον ποτὶ βασιλεὺς τι
(il y avait) une fois un

δὲν ἦτον πολὺς κόσμος εἰς τὸ θέατρον, il n'y avait pas grand monde au spectacle. || ἦτον ἀπειροσ κόσμος, il y avait prodigieusement du monde. || ποῖος εἶνε; qui va là? || ? σὺ εἶσε; est-ce vous? || ἐγὼ εἶμαι, c'est moi. || παιδί μου, σὺ εἶσε; ἡμεῖς, μάλα, est-ce vous, mes enfant? Oui, c'est nous. || ? εἶνε κἀνεὶς ἐδῶ; y a-t-il quelqu'un ici? || δὲν εἶνε κἀνεὶς, il n'y a personne. || ? ἡ ἀδελφή σας ἦτον ἐκεῖνη; ἦτον ἀδελφή σας; était-ce votre sœur? || ; εἶνε τὰ τέκνα σας; sont-ils vos enfans? || ; τοῦτο εἶνε τὸ ὄχημά σας; est-ce là votre voiture? || τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε (ἐνν. κτήμα) τῆς ἀδελφῆς μου, ce livre est à ma sœur. || πωλῶ κτήμα καθὼς (εἰς τὴν κατὰστασιν εἰς τὴν πόλιν) εἶνε, vendre un immeuble tel qu'il (ainsi qu'il) se poursuit et comporte, (φρα. Νρ.). || τὰ οἰκονομικά τοῦ βασιλεως ἦσαν εἰς ἄκραν ἀταξίαν, le plus grand désordre reynaît dans les finances du royaume. || -ζαυτὴ ἡ ὑπόθεσις εἶνε ὡσάν τὴν ἀλλήν, il en va de cette affaire-là comme de l'autre. || τί εἶνε τοῦτο; (ζ. ἀπλ.) τί εἶνε; qu'est-ce? qu'est-ce-ci? || δὲν εἶνε τίποτε, ce n'est rien. || τί εἶνε; τί με θέλτε; qu'est-ce que c'est? qu'est-ce que vous me voulez? || τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι... , ce qu'il y a de plaisant, c'est que... || ἐκεῖν ὅπου με πλήνεται περισσότερον, εἶνε ὅτι... , ce qui me choque le plus, c'est que... || ἡ σωτηρία μὲς ψυχῆς εἶνε πρᾶγμα ἱερὸν, c'est quelque chose de sacré que le salut d'une âme. || καὶ τὸ χειρῆτερον εἶνε, ὅτι... , et ce qu'il y a de pis, c'est que... || ἡ ἀπεροβία τοῦ εἶνε ἀφόρητος, il est d'une arrogance insupportable. || δὲν ἦτον ἀρά γε καλῆτερον νᾶ... ; ne voudrait-il pas mieux. ? || ἡ θῆλεν εἶνε εὖ ἔργον, εἰν... , il serait à désirer que... || (τοῦτο) εἶνε νᾶ κάσθ τις, il y a de quoi se

faire pendre. || εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σου (κοιν. εἰς τὸ χέρι σου), il ne tient qu'à vous. || (καὶ ἀπλ.) ἄς εἶναι, πολλὰ καλὰ! (ἀρχ.) - Ἔστο, (φρα.), soit, à la bonne heure. || τοῦτο ἄς εἶναι, passe pour cela. || (καὶ ἀπλ.) τί κοινὸν μεταξὺ ἡμῶν; qu'y a-t-il de commun entre nous? || « Ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι, » (φρα.), rendez à César ce qui est à César.

Εἰμαρμένῳ (ἡ), le destin; fatalité, ο. destinée, ο.

Εἰμή, μόρ. Ἐξαίρ. si ne, si non, si ce n'est, à moins que, excepté que. || δὲν τὸ εἶπα εἰς κἀνεῖνα εἰμὴ μόνον εἰς σέ, je ne l'ai dit à personne, si ce n'est à vous, ἴδε καὶ Ἐκτόρ καὶ Παῦλ.

Εἶμαι, Μ. εἶσμαι, (ἀρχ.), ἴδε Εἶμαι.

Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἶμαι. || (ὡς ὄνμ.) ἀντί (οὐς.), ὁ θεὸς μᾶς ἔδωκε τὸ εἶναι, Dieu nous a donné l'être. || νᾶ γνωρίζῃς τὸ εἶναι σου, = Γνωστὸν χαρὸς, ἴδε Γινάσκω. || τὸ εἶναι, ἀρχ. le bien être. || εἶνε ὑπὲρ τὸ εἶναι του, ἴδε Δύναμις.

Εἶπα (κοιν. ἀντί Εἶπον), εἶπες, εἶπε, ἀόρ. τοῦ Λέγω.

Εἰρήνικος, καὶ (ἡ), pacification, ο.

Εἰρηκεῖα, Μ. εἶσα, pacifier. || (ἀμπότ.) εἶρε (vivre) en paix, ou §. faire (conclure) la paix.

Εἰρήνη (ἡ), paix, ο. || « εἰρήνη ὁμίν, » (Ἐκκλησ.), pax vobis (Ατν.), la paix soit avec vous.

Εἰρηκὴς, ὁ, ὅς, pacifique.

Εἰρηκῶς, ἐπίρ. pacifiquement; en paix.

Εἰρηνοδικεῖον (τὸ), tribunal (justice) de paix.

Εἰρηνοδίκης, οἱ (ὁ), juge de paix.

Εἰρηνοποιεῖς, καὶ (ἡ), pacification, ο.

Εἰρηνοποιεῖς (ὁ, ἡ), pacificateur.

Εἰρηνοποιᾷ, Μ. ἡμᾶ, pacifier.

Εἰρηκτὴ (ἡ), prison, ο. (δικονμ.)

reclusion, ο. || κατεδικάσθη εἰς εἰρηκτὴν διὰ βίου, il a été condamné à la prison perpétuelle.

Εἰρετοφάλαξ, ἀνοε (ὁ), ἀρχ. = Δεσμοφάλαξ, geôlier.

Εἰρωνία (ἡ), raillerie fine, ο. persiflage, dérision, ο. ironie, ο.

Εἰρωνίζομαι, Μ. εἰρωνεύομαι (ὁ), employer l'ironie, railler finement, persifler.

Εἰρωνικός, ὁ, ὅς, ironique.

Εἰρωνικῶς, ἐπίρ. ironiquement; par dérision.

Εἰς, πρόθ. (συντάσσεται μόνον με ἀτ. καὶ σημ. 4) (τόπ.), à; en; dans; chez; par; entre; sur. || ὑπάγει εἰς τὴν Γαλλίαν (Τουρκίαν, Ἀμερικὴν κτλ.), il va en France (Turquie, Amérique etc), ἡ εἰς τὴν Ἰσπανίαν (τὸ Μεξικόν, τὴν Μασσαλίαν, τὴν Ῥώμην, τὴν Πετρούπολιν κτλ.), au Japon (au Mexique, à Rome, à St Petersbourg etc.). || ἡ ὁδὸς ἡ ἀπὸ Μεγάρων εἰς Ἀθήνας, la route de Mégares à Athènes.

|| ἀπὸ τοῦ Παιραιῶς εἰς τὰς Ἀθήνας εἶνε (πῶς) στάδια, de Pirée à Athènes il y a (tant) de stades. || περιφέρεται εἰς τοὺς δρόμους, il se promène par les rues. || ἔμεινεν εἰς τὸν δρόμον, il resta en chemin. || ὁ ἀ μέντης εἰς τοὺς δρόμους, vous demeurerez par les chemins. || ἄμα ἀνέβη εἰς τὸν ἄμδονα, dès qu'il monta (qu'il fut) en charrue. || ἔλθεν εἰς χεῖρας, (φρα.), en vinrent aux mains. || ἔθεσαν εἰς τὴν τελειότητα, il atteignit à la perfection. || (καὶ πρὸς γεν. ἐνοουμένης τῆς αἰς.) κατοικεῖ εἰς (τὸ ὅπτι) τοῦ πάδου, il est logé chez un tel. || ἔμην εἰς τοῦ πατρός σας, j'étais chez votre père. || (ἐντοια λείπει ἡ πρόθ. εἰς τὸ Γαλλ.) κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν (δεῖνα), il demeure rue (tel-le). || κατοικεῖ εἰς τὴν ἀρχὴν, il demeure à la campagne. || λείπει εἰς τὴν ξενίαν, il est à (chez) l'étranger. || διαρίσθη πρὸς εἰς τὴν Ἀγγλίαν, il fut nommé ambassadeur en Angleterre. || ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του, il se prosterna à ses pieds. || πλημῆξεν εἰς τὴν,

approcher (s'approcher) de q. || κοιμάται εις τὸ ὑπαιθρον, il couche à la belle étoile. || τὸ κρεμᾶ εις τὸν τοίχον, attacher à la muraille. || χισθάνεται πόνον εις τὸ πλευρὸν, sentir une douleur au côté. || ἐκτύπησε μὲ τὸ κεφάλι εις τὸν τοίχον, il donna de la tête contre la muraille. || ἀράξαμεν εις δέκα ὀργυιαὶς νερὸν (βάθος), nous mouillâmes par dix brusses d'eau. || ἐπιέσθη εις τὴν παγίδα, il se prit au piège. || ἐργάζεται εις τὰ μεταλλεῖα, travailler aux mines. || παρακαταθέντι τι εις χεῖρας τρίτου, déposer entre les mains d'un tiers. || τὸ ἔγγραφον ἔμεινεν εις χεῖράς μου, la pièce est restée entre mes mains. || τὸν ἐκράτει εις τὰς ἀγκύλας της, elle le tenait entre ses bras. || συνωμιλοῦσαν εις τὸ αὐτί, ils se parlaient à l'oreille. || γράφω εις τὸ περιθώρι, écrire en marge (ou) à la marge. || ἐγγράφειν εις τὸν κατάλογον, inscrire sur un registre. || ἐπρωδιόσθη εις τὴν δευτέραν τάξιν (σχολείου), il est monté en seconde. || τοῦτο γίνεται εις κάθε τόπον, cela se fait par tout pays. || σταματᾷ εις κάθε βήμα, s'arrêter à chaque pas. || καταχωρίζειν ἄρθρον εις ἐφημερίδα, insérer un article dans un journal. || τὸ χωρὶον τοῦτο εὐρίσκεται εις τὸν δαίνα συγγραφεία, ce passage est dans tel auteur. 2) (τὸ Περὶ τι) δὲν ἀνακατόνεται εις τίποτε, il ne se mêle de rien. || εἶνε εις κίνδυνον, il est en danger. || ἀφαιλεῖται εις τὰ χαρτιά, se ruiner au jeu. || καταγίνεται εις τὴν μελέτην, s'appliquer à l'étude. || ἀνακατόνεται εις τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἄλλου, se mêler des affaires d'autrui. || καταδικάσθη εις... || ἐπὶ τὸν θεόν, croire en Dieu. || εις τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, au nom du Père, du Fils et du

Saint Esprit. 3) (Τρόπον) κόπτειν εις τὰ δύο, couper en deux (parties). || διπλωσέ το εις τὰ τέσσαρα, pliez-le en quatre. || διαίρω εις δύο, partager en deux. || κοιμώδία εις τρεῖς πράξεις, comédie en trois actes. || (σύγγραμμα τυπωμένον) εις τέταρτον (εις ὀγδον κτλ.), in quarto, in octavo etc. 4) (Αἰτίαν τελικὴν ἢ τὸν σκοπὸν), παρατάττειν στρατεύματα εις μάχην, ranger une armée en bataille. || πίνειν εις ὑγείαν τινός, boire à la santé de q. 5) (Χρόνον), εις τρεῖς ἡμέραις, en (3) κατ' ἄλλ. ἐκδοχ., dans trois jours. || εις 24 ὥρας, ἴδε Ἐκτόζ. || σηκώνομαι εις τὰς ἑξ (ὥρας), se lever à six heures. || ἐφονεύθη εις τὴν πολιορκίαν τῆς Κορίνθου, il fut tué au siège de Corinthe. || πληρώνω εις τὴν διορίαν, payer à l'échéance. || εις τοιαύτην περίστασιν, à cette (en pareille) occasion. || εις τὸν καιρόν μου ἦτον ἄλλο πράγμα, c'était bien autre chose de mon temps. || εις τὴν ζωὴν μου δὲν εἶδα παρόμοιον πράγμα, de ma vie je n'ai vu pareille chose. || εις (ἐπάνω εις) τὸ τραπέζι, à table. 6) (Μεταβολήν), μετεμορφώθη εις δάφνην, elle fut changée en laurier. || μετεποίησαν τοὺς ναοὺς εις ἐκκλησίας, on changea les temples en églises. || μεταβάλλω τὴν σωρατικὴν ποινὴν εις χρηματικὴν, convertir la peine corporelle en peine pécuniaire. || ὁ ἔρως του μετεβλήθη εις μῖσος, son amour se convertit en haine. || μεταφράζω ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ εις τὸ Γαλλικόν, traduire du Grec en Français. 8. ἀπὸ πατρός εις υἱόν, de père en fils. || ἀπὸ γενεᾶς εις γενεάν, de génération en génération. 7) (Ἀρμοδιότητα) εις σὲ ἀνήκει νὰ ὁμιλήσῃς, c'est à vous de parler. || εἶνε εις τὴν ἐξουσίαν σου, il ne tient qu'à vous. 8) ("Ὅρκον) εις τὸν θεόν μου, sur mon Dieu, de par le ciel.

|| εις τὴν ψυχὴν μου, sur mon âme. || εις τὴν φιλικίαν μας, notre amitié. || (εις τὰς συνάναλογ.) μετὰ τὴν Λατιν. πρόσθετον. || εἰσάγω, importer, introduire. Εἰς, ἐνδὲς (μία, ἓν), ἀριθμ. (τὸ 07λ.) ἓν. || ἐν πρὸς ἐν point en point. || μοι τὰ γέγονε ὅλα ἐν πρὸς ἐν, il m'a tout raconté de point en point. || ἐν μετ' ἄλλου, (ἐν) l'un portant l'autre, l'un dans l'autre, le fort portant le faible, du fort au faible compensation faite. || αἱ γαῖαι ἀξίζουσιν τόσον τοῦ ἑν μετ' ἄλλου, ces terres valent tant l'argent, le fort portant le faible. || ἐν (ἐν) λόγῳ, enfin, en somme, en me toute, en résumé. || τὴν μίαν (ἐνν. βολήν), sur un coup, tout d'un coup. || διὰ μιᾶς (ἐνν. βολῆς), tout à la fois, tout à la fois, tout d'un coup, (αἰκ.) de prime saut. ἔφαγε μίαν (ἐνν. ἐυλιάν, σπινάν, πετρίαν κτλ.) εις τὸν (εις τὸ κεφάλι), il eut un coup dans le bras (sur la tête etc. 2) ἀντὶ τοῦ Τις, ἀντὶ τοῦ Τις, un, quelqu'un, quelque. ἦτον ποτὶ ἕνας βασιλεὺς, avait jadis un roi. || κατὰ ρεῖ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον, (κατὰ) il m'édit du tiers et du quart. || νὰ παρακαλῇ τις τὸν ἕνα τὸν ἄλλον, à prier le tiers le quart. 3) ἀντὶ τοῦ Καὶ καθένας, chaque. || πορτολίαν (πρὸς) 15 λεπτά, oranges à quinze centimes pièce. Εἰσαγγεῖν, εἰσεῖν (ὁ), celui qui annonce et qui introduit. || πρὸς δ' un roi (d'un roi etc), introducteur. 8. (ἐν) le procureur du roi (près le tribunal). || ὁ εἰσαγγελεὺς πρωτοδικῶν, (ἢ) ὁ παρὰ τὸν τοδικεὺς εἰσαγγελεὺς, le procureur du roi près le tribunal de première instance. || ὁ παρὰ τὸν Ἀρείῳ Πάγῳ γελῶς, le procureur général. Εἰσαγγεῖν (ἢ), la charge.

fonctions) du procureur; (περί, πρ.) le ministère public.
 Εισαγγάγε, M. ἀρρεσίαν (ὁ), annoncer (q. qui demande à être présenté ou qui va entrer). || εἰπα γὰρ με εἰσαγγελλῶσα, je me fis annoncer.
 Εἰσαγγά, M. εἰσαγγά (ὁ), mener (conduire) dans, faire entrer, introduire; admettre; S. (N.μ.) présenter. S. (εἰσπορ.) importer. || εἰσάγω εἰς δίκην, traduire en justice. || εἰσάχθη εἰς δίκην ἐνώπιον τῶν κακουργησάντων, il fut traduit devant la cour d'assise. || ἡ ὑπόθεσις δὲ εἰσαχθῆ εἰς τὸ δικαστήριον, l'affaire sera portée devant les tribunaux. || ὁ εἰσαγωγὴν τοὺς πρέσβεις ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, l'introduit des ambassadeurs. || (ὁδ.) Εἰσαγομένα (τὰ), les marchandises importées, les importations. || φόρος ἐπὶ τῶν (μπορικῶς) εἰσαγομένων, droit d'entrée (d'importation), entrée, θ.
 Εἰσαγωγή (ἡ), introduction, θ. S. (εἰσπορ.) importation, θ. S. (N.μ.) εἰσαγωγή εἰς δίκην, mise en jugement (en accusation).
 Εἰσαγωγικός, ὁ, ὅς, qui concerne l'introduction, introduit; préliminaire.
 Εἰσαγωγικός (ὁ, ἡ), qu'on peut introduire ou importer ou (N.μ.) présenter; admissible. || εἰσαγωγικός δίκην, action recevable en justice.
 Εἰσακοῖν, M. οὔσα, exaucer.
 Εἰσαλάλη, M. κλά (ὁ), se jeter sur (ou, κυρ. ἐπὶ ποταμ.) se décharger dans, s'emboucher; (ἐπὶ στρατ.) faire une invasion.
 Εἰσολή (ἡ), invasion, θ. in-ursion, θ. irruption, θ. (ἐπὶ ποτ.) embouchure, θ. S. (μφορ.) entrée en matière, début. || ἐπὶ τῆς εἰσολῆς τοῦ Δράματι (ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον), lors de l'invasion du Dramaly.
 Εἰσερχομαι, M. εἰσερχομαι καὶ (κοιν.) εἰσερχομαι (ὁ), εἰσερχομαι, entrer.
 Εἰσέτι, ἐπὶ. jusqu'à présent, encore.

Εἰσηγητής, κατ' (ἡ), conseil, leçon, θ. suggestion, θ. (ἐπὶ κακού) instigation, θ. || (ιδιωτικῶς) αἱ Εἰσηγηταὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, les Institutes (ou Instituts) de Justinien.

Εἰσηγητής, οἱ (ὁ), qui conseil-le; S. (N.μ.) rapporteur; (juge) commissaire. S. référendaire. || τὸ δικαστήριον, ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ εἰσηγητοῦ, le tribunal, sur le rapport du juge commis.

Εἰσπλεον, ἀόρ. τῆς ὀρίστ. τοῦ Εἰσερχομαι.

Εἰσιν, πλὴ. τοῦ Εἰμί.

Εἰσιτίμιος (ὁ, ἡ), qui concerne l'entrée. || εἰσιτήριον (ἐνν. ἔγγραφον ἢ γραμμάτιον), billet (carte) d'entrée. || εἰσιτήριος λόγος, discours de réception.

Εἰσκομιὰ (ἡ), importation, θ.

Εἰσκομίζω, M. ἰσα, importer.

Εἰσόδημα (τὸ), revenu, rente, θ. produit, rapport. || ἡ γῆ αὕτη δίδει (δὲν δίδει ἀκόμη, δι-δαι καλόν, ἀρκεῖν) εἰσόδημα, cette terre est (n'est pas en-encore) en rapport, elle est d'un bon rapport. || ἔχει δέκα χιλιάδες δραχμαῖς εἰσόδημα, il a dix mille francs de rente. || ἔξ ἀπὸ τῶν εἰσοδημάτων του, il vit de ses rentes. || ἔχει καλὸν εἰσόδημα, il est bien renté, ἴδε καὶ Πρώτοισ.

Εἰσόδιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλ.) τὰ Εἰσόδια (τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν ναόν), Ἑκαλεσ. la présentation de la Vierge.

Εἰσόδος (ἡ), entrée, θ. passage, avenue, θ. S. accès. || ἔχει εἰσόδον (ἐλευθέρην εἰσόδον) παρά τινι, avoir accès (un libre accès) auprès de q.

Εἰσπλέω, M. παύω, entrer dans un port.

Εἰσπνοή (ἡ), aspiration, θ.

Εἰσπράκτωρ, ορος (ὁ), commis à la recette (des impôts, d'une contribution, etc), receveur; percepteur, collecteur. || διωρισθὴ γενικὸς εἰσπράκτωρ τῆς δεινα ἐπαρχίας (τοῦ δήμου τὰς), il a été commis à (il a obtenu) la recette générale

de tel arrondissement (de tel-le commune).

Εἰσπραξις, κατ' (ἡ), perception, θ. recette, θ. levée, θ. rentrée, θ. || (κυρ.) ἡ—τῶν φόρων, la perception (la levée) des impôts, le recouvrement des contributions.

Εἰσπράξω, M. πείρω, perce-voir (des impôts etc), faire la recette (des contributions, des rentes etc), recouvrer; recueillir. || τὸ εἰσπράγμα τοῦτο εἰσπράττεται δυσκόλως, ce revenu est d'une rentrée difficile.

Εἰσφέρει (χωρὶς M.),= Εἰσκομίζω, importer; introduire; S. payer une contribution.

Εἰσφορά (ἡ), paiement d'une contribution.

Εἰσπαρῶ, M. καρύνα καὶ (κοιν.) καρύνα, s'introduire; s'insinuer; se glisser, pénétrer, percer. || εἰσπαρῶ παντοῦ, il s'insinue (il s'introduit) par-tout. || ὁ ἀὴρ εἰσπαρῶ εἰς τὰ σώματα, l'air s'insinue dans les corps. || ἡ φιλοσοφία εἰσπαρῶ εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, la philosophie per-ces dans toutes les classes de la société. || εἰσπαρῶσαν πολλὰ κατὰ κράτος, beaucoup d'abus s'étaient introduits.

|| εἰσπαρῶσαι μετ' οὐ πολὺ με-ταξὺ τῶν ἡ διανοία, la mesin-telligence ne tarda pas à se glisser entre eux.

Εἰτε, μόρ, ἢ οὐδὲ. Ὑποθ., soit que, que. || εἰτε χάσθῃ τὴν δι-κην του εἰτε τὴν κερδίσθῃ, θὰ ἀ-ναχωρήσῃ, qu'il perde son procès ou qu'il le gagne, il partira. || ὁ περιβαλλοῦχος πρί-πει νὰ γινῇ ἀγρυπνός, εἰτε οὐριος εἰτε ἐναντίος γινῇ ὁ ἀνέμος, c'est au timonier à montrer de la vigilance, que le vent soit favorable ou contraire.

Ἐκ, πρό. ἴδε ἔκ.

Ἐκαστος, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Κατά.

Ἐκαστος, η, ος, chacun, cha-que. || καθ' ἑκάστην (ἐνν. ἡμέ-ραν), chaque jour, tous les jours. || τὰ καθ' ἑκάστην (ἡ) κα-θ' ἑκαστά, les particularités, les détails.

Στην πλοία, merci, miséricorde, θ. ||. ἐπικαλεῖται τὸ ἐλεός σου, il implore votre merci. ||. εἶναι εἰς τὸ ἐλεός σου, il est à votre miséricorde. 2) = Ἐλεημοσύνη. ||. κάμνει πολλὰ (μεγάλα) ἐλεή, elle fait de grandes charités. 3) = Χάρις, Εὐεργεσία. ||. Ἐλεῶ Θεοῦ (ἡ) θεῖω ἐλεεί, (φρσ.), par la grâce de Dieu.

Ἐλεγκρία (ἡ), liberté, θ.

Ἐλεγκρία (ἡ, ἡ), libéral. ||. α! ἐλευθέρου τέχνη, les arts libéraux.

Ἐλεγκριότης (ἡ), libéralité, θ.

Ἐλεγκρία, ἐπὶ. libéralement.

Ἐλεγκρόν, Μ. ἄνω, mettre en liberté, rendre la liberté à, délivrer, affranchir. ||. ὁ αὐτὸς ἐλευθερώσας ἀπ' αὐτὸν τὸν κόπον, je vous délivrerai de cette peine. ||. (καὶ πθ. ἡ μσ. αὐτῶν) πολλὰ θέλω νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ βάρος, je voudrais bien me délivrer de ce fardeau, je voudrais bien en être délivré.

Ἐλεγκρία, α, ὄν, libre; franc; (μὲ γεν.) exempt (délivré) de. ||. εἶσαι ἐλεύθερος νὰ φύγῃς ἢ νὰ μένῃς, vous êtes libre (il vous est libre, libre à vous) de partir ou de rester.

Ἐλεγκροστομία (ἡ), franc-parler, franchise, θ.

Ἐλεγκροστιμία (ἡ), ὑλγ. liberté de la presse.

Ἐλεγκροφραν, ὄν, ἡ, qui a des sentimens libéraux.

Ἐλεγκρία, ἐπὶ. librement, en liberté, franchement, hardiment, sans détours, sans compliments, sans façons, franc, tout franc. ||. τὸν ὁμολήσεν ἐλευθέρως, il lui parla franc.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), affranchissement, délivrance, θ.

Ἐλεγκρία, οὐ (ἡ), libérateur.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. ὁ Ἐλεγκρία, arrivée, θ. venue, θ. ||. ἡ—τοῦ Μεσσοῦ, l'avènement (la venue) du Messie.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), πάθ. ἐλεφαντίασις, espèce de lèpre.

Ἐλεγκρία, π, ὄν, d'ivoire.

Ἐλεγκρία, ἀντοξ (ἡ), ζ. éléphant.

Ἐλεγκρία, Μ. ἄνω. (ἀρχ.) avoir pitié de, ἡς Οἰκτιρεῖ. 2) (κοιν.) faire miséricorde ou la charité à q. ||. μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθῶσονται, α (Εὐαγγ.), bien-heureux sont les miséricordieux, car ils obtiendront miséricorde. ||. ὁ θεός νὰ μᾶς ἐλεήσῃ, que Dieu nous fasse miséricorde. ||. ὁ θεός νὰ σ' ἐλεήσῃ! Dieu vous assiste (vous bénisse, vous eontente, vous soit en aide)! ||. ὁ θεός νὰ τὸν ἐλεήσῃ, que Dieu aie pitié de lui.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἡς Ἐλεγκρία, κτλ.

Ἐλεγκρία, πθ. ὁρ. τοῦ Λαμῆνα.

Ἐλεγκρία, ὁρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐλεγκρία.

Ἐλεγκρία (ἡ), circonvolution, θ.

Ἐλεγκρία, θ. mouvement tortueux, serpentement, sinuosité, θ. détours.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), en forme de spirale, bouclé, tortueux, sinueux; hélicoïde.

Ἐλεγκρία, ἐπὶ. en spirale. ||. ῥύαξ ῥέων ἐλεγκριῶς, un ruisseau qui va en serpentant.

Ἐλεγκρία (ἡ), qui est muni de vrilles ou cirres, (διδακτ.) cirriforme ou cirrigère, cirreux.

Ἐλεγκρία, ἡ, ὄν, (ἡ), ville (de la vigne, du lierre etc), θ. cirre; volute (de colonne), θ. (Γεωμετρ.) spirale, θ; vis de pressoir, hélice, θ. boucle de cheveux.

Ἐλεγκρία (τὸ), cotonnière, θ. herbe à coton, θ. gisole, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), traineau.

Ἐλεγκρία, ὄν, ἀρχ., ulcère.

Ἐλεγκρία, ἡ, ὄν, propre à tirer (à attirer), attrayant, attirant, engageant. ||. τὸ ἐλκυστικόν, l'attrait.

Ἐλεγκρία, Μ. ἄνω, attirer; (σπν.) attirer; (συνθ.) intéresser; captiver (la bienveillance, l'attention, etc); conquérir (le cœur, l'estime de) q. ||. τὸ ἐλκυστικόν, l'attrait.

Ἐλεγκρία, ἐπὶ. en grecque.

Ἐλεγκρία, Μ. ἄνω, entrer dans le port.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἡς Ἐλεγκρία, πθ.

Ἐλεγκρία (ἡ), ἡς Ἐλεγκρία, πθ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἡς Ἐλεγκρία, πθ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἡς Ἐλεγκρία, πθ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἡς Ἐλεγκρία, πθ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἡς Ἐλεγκρία, πθ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἡς Ἐλεγκρία, πθ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἡς Ἐλεγκρία, πθ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἡς Ἐλεγκρία, πθ.

στιν, les peuples que les dications avaient souffert.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἡς Ἐλεγκρία, πθ.

Ἐλεγκρία (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), ἀρχ. mèche, θ. ἡς Φτίλα.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ver intestinal.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

Ἐλεγκρία, ὅς (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.

ματός, se mettre au fait. ||. ἐμβόλῃ ἀπὸ τὸ παρόν, il s'introduisit par la fenêtre.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

Ἐλεγκρία, εἰς (ἡ), ἀρχ. attration, θ.

fer, entier, ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολήσω μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculer.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

Ἐλεγκρία (τὸ), l'action de greffer (etc), ἡς καὶ Φελλία. ||. ἐμβολίασμα μὲ εὐλογίαν ἢ θαυμασίᾳ, inoculation, θ.

ΕΝΦΕΨΑ, M. ἔψα, souffler dans (ou) sur q., (κυρ. λατρ.) insuffler, ἴδε ΕΝΦΥΤΕΙΣ.

ΕΝΦΥΤΕΙΣ, εφς (ή), l'action d'implanter, implantation, θ. S. (Nμ.) emphytéose, θ.

ΕΝΦΥΤΕΥΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, (Nμ.), qui concerne l'emphytéose, emphytéotique.

ΕΝΦΥΤΕΥΑ, M. ἐψα, implanter. ||. αἱ τρίχες εἰς ἐμ(πε)φυτευμένοι εἰς τὸ δέρμα, les poils sont implantés dans la peau.

ΕΝΦΥΤΟΣ (ὁ, ή), infus; inhérent, inné. ||. ἡ ἔμφυτος ὁρμή ἢ ῥοπή, l'instinct.

ΕΝΨΥΧΩΝΑ, M. ὤσα, animer, ranimer, encourager.

ΕΝΨΥΧΟΣ (ὁ, ή), animé.

ΕΝΨΥΧΑΣΙΣ, εφς (ή), l'action d'encourager (etc), animation, θ. encouragement.

ΕΝ, πρόθ. (συντάσσεται με δοτ. καὶ συμ. 1) (Τόπ.) en, dans. ||. ἐν Ἀθῆναις, à Athènes, (καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς) Athènes.

2) (Χρν.) pendant, durant, en, dans. ||. ἐν καιρῷ εἰρήνης (πολέμου), en temps de paix (de guerre). ||. ἐν παντὶ καιρῷ, en tout temps. ||. ἐν ἔτει 1855, en 1855. ||. ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους, dans l'espace d'un an. ||. ἐν διαστήματι τοῦ χειμῶνος, pendant l'hiver. ||. ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου, en mon absence. ||. ἐν τούτοις, sur ces entrefaites, cependant. ||. ἐν τοσοῦτῳ, en attendant. ||. ἐνταῦτῳ, en même temps. ||. ἐν ᾧ, ἴδε ΕΝΩ. ||. ἐν ὧ, tandis que. ||. ἐν καιρῷ, = ΕΥΚΑΙΡΕ. 3) (Τρόπ.)

ἐν πλήρει πομπῇ καὶ παρατάξει, en grande pompe, en grand appareil, dans un magnifique appareil. ||. κερδίζει τὴν τροφήν του (πορρίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν) ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου του, il gagne son pain à la sueur de son front. ||. ζῶ ἐν εἰρήνῃ, vivre en paix. ||. ἐν συνειδήσει, en conscience. ||. ἐν γνώσει τοῦ πράγματος, en connaissance de cause. ||. ἀς προσθέσω ἐν παρενθέσει, ὅτι... , j'ajouterai, par parenthèse, que... ||. αὐτὴ ἡ λέξις δὲν εἰ-

ναι πλέον ἐν χρήσει, ce mot n'est plus en usage (d'usage).

||. ἐν νόμῳ τοῦ νόμου (τοῦ βασιλέως), au nom de la loi (du roi), de par la loi (le roi). ||. ἐν γένει, en général. ||. (εἰς τὰς συνθέσ. ἀναλογεῖ με τὴν λατίν. πρόθ.) in. ||. ἔμφυτος, inné; ἐν-δύω, investir, κτλ.

ΕΝ Ζ(οῖν). ΕΝΑ, οὐδ. τοῦ Εἶν.

ΕΝΑΒΡΥΝΟΜΑΙ (χωρίς M.), ἀρχ. tirer vanité (être tout glorieux) de qc.

ΕΝΑΘΗΣ, οἷς (ὁ, ή), souillé d'un crime qui demande expiation; exécrable, abominable.

ΕΝΑΤΕΛΑΙΖΟΜΑΙ, M. ἀτελαίεον (ὁ), embrasser.

ΕΝΑΙΝΑ, M. ἔνα, = ΕΥΚΑΛΩ, traduire devant ou accuser par-devant le tribunal; intenter action (poursuivre) en justice, plaider (actionner) q., lui faire un procès. ||. ἀν δὲν πληρώσῃ, πρέπει νὰ τὸν ἐνάξωμεν (εἰς τὸ δικαστήριον), s'il ne paye pas, il faudra l'actionner (le faire actionner). ||. θὰ ἀναγκασθῶ νὰ τὸν ἐνάξω (εἰς τὸ δικαστήριον), je serais contraint de le plaider. ||. ὁ ἐνάγων, la partie plaignante, le plaignant; le demandeur, (θηλ.) la demanderesse. ||. ὁ πολιτικὸς ἐνάγων, (Nμ.), la partie civile. ||. ὁ ἐναγόμενος, la partie actionnée, le défendeur, (θηλ.) la défenderesse. ||. ἡ πρὸς διάζευξιν ἐνάγουσα ἢ ἐναγόμενη γυνή, (Nμ.), la femme demanderesse ou défenderesse en divorce.

ΕΝΑΤΑΝΙΟΣ (ὁ, ή), animé, véhément.

ΕΝΑΕΡΙΟΣ (ὁ, ή), qui est dans l'air, aérien. ||. τὰ ἐναερίαι πνεύματα, les esprits aériens.

ΕΝΑΛΛΑΓῆ (ή), changement, permutation, θ. alternation, θ. échange; (κυρ. Γρμτ.) énalage, θ.

ΕΝΑΛΛΑΞΕ, ἐπέρ. alternative-ment réciproquement, tour à tour. ||. καίμαι (ή πράττω τι) ἐναλλάξ, alterner.

ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΙΣ, εφς (ή), (ὀλγ.), incarnation, θ.

ΕΝΑΝΘΡΩΠῆ, M. ἔνα, (ὀλγ.) faire homme, s'incarner.

ΕΝΑΝΤΙΟΝΟΜΑΙ, M. ἐναντιο- (ὁ), ἴδε ΕΝΑΝΤΙΟΤΑΙ.

ΕΝΑΝΤΙΟΣ, ὁ, ὄν, contraire; nemi, adversaire; (μετὰ) favorable; opposé. ||. ἔκτεμον ἐναντίον, avoir vent debout. ||. τύχη ἐναντίον, fortune adverse. ||. ἔδωκε τιαν (τῆς πρώτης) διαταγήν, donner un contre-ordre, tremander. ||. ἔλαβεν τιαν (τῆς πρώτης) διαταγήν, a reçu un contre-ordre, été contremandé. ||. τοῦτο ἐναντίον εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ, la lui est contraire. ||. (καὶ πολλ.) δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ne dis pas le contraire.

καμὲ τὸ ἐναντίον (ὅλον τὸν τίον), il a fait le contraire (le contraire), il a fait l'inverse (le contre-pied, tout le contraire-pied) de ce que...

νε ὅλον τὸ ἐναντίον, c'est le contraire (tout le rebelle de ce qu'il dit. ||. (καὶ ἐπὶ) ἐναντίον, contre, contrairement. ||. ἐναντίον ὁρθοῦ λόγου, en dépit du sens. ||. πράττειν ἐναντίον διατάξεων τοῦ νόμου, agir contrairement aux dispositions de la loi. ||. (καὶ πρός) τοῦ ἐναντίου, (ή) ἔξ ἐναντίου (φρσ.), au contraire; dans le contraire; (οἷα) si fait; contre. ||. τὸ κατ' ἐμὲ, pour moi, τὸ ἐναντίον, ὅτι... , pour moi, pense, au contraire, que...

? δὲν με γνωρίζετε; ἐκ αὐτοῦ, s'écarter, vous ne me connaissez pas si fait, je vous salue. ||. ἀλλ' οὐχ ἥττον, ἐκ τοῦ αὐτοῦ, mais aussi, pour le même, (καὶ ἐπὶ) τοῦ ἐναντίου, ὅτι... , pour moi, pense, au contraire, que...

? δὲν με γνωρίζετε; ἐκ αὐτοῦ, s'écarter, vous ne me connaissez pas si fait, je vous salue. ||. ἀλλ' οὐχ ἥττον, ἐκ τοῦ αὐτοῦ, mais aussi, pour le même, (καὶ ἐπὶ) τοῦ ἐναντίου, ὅτι... , pour moi, pense, au contraire, que...

? δὲν με γνωρίζετε; ἐκ αὐτοῦ, s'écarter, vous ne me connaissez pas si fait, je vous salue. ||. ἀλλ' οὐχ ἥττον, ἐκ τοῦ αὐτοῦ, mais aussi, pour le même, (καὶ ἐπὶ) τοῦ ἐναντίου, ὅτι... , pour moi, pense, au contraire, que...

ΕΝΑΝΤΙΟΤΗΣ, ἡτοζ (ή), opposition, traversée, θ. contre-temps.

ΕΝΑΝΤΙΟΤΑΙ, M. (ὁ), ἴδε ΕΝΑΝΤΙΟΝΟΜΑΙ, résister, s'opposer, aller au contraire de (contraire). ||. πάντα τὰ ἐναντία, il me contredit, jours, ἴδε καὶ ἈΝΤΙΠΡΟ-

ΕΝΑΝΤΙΑΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, (ὀλγ.),

adversatif. ||. ὁ ἄλλ' ἀπὸ συν-
δεδωκεν ἐναντιωματικῶς, mais
est une conjonction adversa-
tive.

ΕΝΑΝΤΙΑΣΙΣ, ενρ (ή), oppositi-
on, 0. résistance, 0.

ΕΝΑΠΟΘΕΙΣ, ενρ (ή), l'action
de déposer, dépôt.

ΕΝΑΠΟΘΕΤΑ (κοιν. ἀντ' ΕΝΑΠΟΤΙ-
σμου), Μ. εἶναι, faire le dépôt
d'une chose, déposer (qc. dans)

||. ἡ βουλὴ οὐταξε νὰ ἐναποθεῖ
ἡ ἀναφορά εἰς τὸ γραφεῖον τῶν
πληροφοριῶν, la chambre a
ordonné le dépôt de la pétiti-
on au bureau des renseigne-
ments.

ΕΝΑΡΓΕΙΑ (ή), évidence, 0.

ΕΝΑΡΓΗΣ, οὔτε (δ, ή), évident.

ΕΝΑΡΓῆς, ἐπὶρ. clairement, é-
videmment. ||. τὸ ἀπέδειξεν ἐν-
αργέστα, il le démontra jus-
qu'à l'évidence.

ΕΝΑΡΓΕΤΟΣ, οὔτε καὶ (κοιν.) η, ον,
vertueux, homme de bien.

ΕΝΑΡΓΕΤΗΣ, ἐπὶρ. vertueuse-
ment.

ΕΝΑΡΘΡΟΣ (δ, ή), articulé.

ΕΝΑΡΘΡΟΣ, ἐπὶρ. (Γρμ.), par des
articles.

ΕΝΑΡΩΩ, Μ. ὄναι, adapter (a-
juster) quelque chose dans,
emboîter, enchâsser, etc.

ΕΝΑΡΜΟΝΙΟΣ (δ, ή), harmonieux.

ΕΝΑΡΜΟΝΙΑ, ἐπὶρ. harmoni-
quement.

ΕΝΑΡΞΙΣ, ενρ (ή), commence-
ment; ouverture, 0. ||. ἡ —
τῶν συνεδριάσεων (βουλῆς, δι-
καστηρίου κτλ.), l'ouverture
des séances. ||. ἡ — τῶν βυλῶν
(εἰς τὰ συνταγματικά Κράτη),
l'ouverture des parlements.

||. ὁ ἐκφωνούμενος ὑπὸ τοῦ βα-
σιλέως εἰς τὴν ἐναρξιν τῶν βου-
λῶν λόγος, le discours d'ou-
verture. ||. ἡ — τῶν μαθημάτων
(μετὰ τὰς διακοπὰς), la ren-
trée (καὶ σπινερ. l'ouverture)
des classes.

ΕΝΑΡΧΩΣ ἀντ' Εἶς, un, une.

Ε. (εὐριστολογ.) ἀντ' Τίς, un,
quelqu'un, quelque.

ΕΝΑΡΧΩΝΕΙΣ, ενρ (ή), l'action
d'occuper ou de s'occuper;

occupation, 0. ἴδε ἔξ Ἀσχολία.

ΕΝΑΡΧΩΝ, Μ. εἶναι, occuper. ||.

(συνήθ. μ.σ. ἀντ' Εἶς) s'occuper.

||. ἀσχολεῖ μόνος αὐτὸς πολλὰς
γραφείας, il occupe seul plu-
sieurs copistes. ||. ἡ εἰδησις
αὕτη ἐνασχολεῖ ὅλα τὰ πνεύ-
ματα, cette nouvelle occupe
tous les esprits. ||. δὲν ἤξε-
ραι εἰς τί νὰ ἐνασχοληθῇ, il ne
sait à quoi s'occuper, ἴδε καὶ
Ἀσχολοῦμαι ἔξ Κατατίνομαι.

ΕΝΑΤΕΙΝΟ, Μ. εἶναι, fixer ses
yeux (ses regards) sur q.

ΕΝΑΤΕΙΣ (δ, ή), qui retentit en-
core aux oreilles.

ΕΝΑΕΙΣ, οὔτε (δ, ή), qui est dans
le besoin, indigent, necessi-
teux, (οἶκ.) besoigneux.

ΕΝΕΙΣ (ή), besoin, disette, 0.

Ινδigencia, 0. nécessité, 0. ||.
ἐνδεῖα χρηματικῇ, pénurie, 0.

ΕΝΕΙΚΙΣ, ενρ (ή), indication, 0.

indice.

ΕΝΕΙΚΑ (οἶ, αἰ, τὰ), ἀριθμ. (ἄ-
κλ.), onze. ||. ἔμειναν μόνον ἐν-
δεκά, il n'en est resté que onze
(καὶ οἶκ.) qu'onze.

ΕΝΔΕΚΑΤΗΣ (δ καὶ ή) καὶ ΕΝ-
ΔΕΚΑΤΙΣ (ή), qui a onze ans.

ΕΝΔΕΚΑΚΙΣ, ἐπὶρ. onze fois.

ΕΝΔΕΚΑΤΗΜΟΡΙΟΝ (τὸ), la on-
zième partie, le onzième.

ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ, η, ον, onzième, (ἔ-
ως μερικ. προσ.) onze. ||. Λου-
δοβίκος ὁ ἐνδεκάτος (ή) ΙΑ',
Louis onze (ou) XI. ||. ἡ ἐν-
δεκάτη τοῦ μηνός, le onze du
mois. ||. (οὐσ.) τὸ ἐνδεκάτον
(ἐνν. μέρος), = τὸ ΕΝΔΕΚΑΤΗ-
ΜΟΡΙΟΝ. ||. (καὶ ἑλλ.) ἐνδεκά-
τον, ἐπὶρ. Τὰς, onzièmement.

ΕΝΔΕΚΑΣΙΣ, οὔτε (δ, ή), ἀρχ. con-
tinuel.

ΕΝΔΕΚΑΣΙΣ, ἐπὶρ. continuelle-
ment.

ΕΝΔΕΚΑΜΑΙ (κυρ. τριπρο.), il
est probable, c'est possible,

il se peut faire, il peut se fai-
re. ||. ἐνδέχεται καὶ νὰ μὴν ἴ-
δῃ, il peut se faire qu'il ne
vienne pas. ||. ἐνδέχεται ἔξ νὰ
ἀπατώμαι, il se peut que je
me trompe. ||. ὅσον ἐνδέχεται,
(προσ.) ἴδε Δίαν. ||. (ή μετχ.)
ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΝ (τὸ), (ὡς οὐσ.)
possible (ou) probable; contin-
gent; événement. ||. διὰ καὶ
ἐνδεχόμενον, en tout cas; à

tout hasard (événement). ||.
εἴγε κάμει μεγάλας ἐπιμαρτυ-
ρίας ἐνδεχόμενον ἡπιαστικὸν πό-
λεμον, il avait fait faire de
grands préparatifs pour l'é-
ventualité d'une guerre con-
tinentele.

ΕΝΔΕΜΙΚΕΣ, ἡ, ὄν, (κυρ. νόση-
μα), endémique.

ΕΝΔΕΙΘΕΤΟΣ (α, ή), qui part du
cœur, inné, intime; mental.

||. ὁ ἐνδεΐθετος λόγος, l'raison
mentale.

ΕΝΔΕΙΑΤΗΝ (τὸ), demeure, 0.
séjour.

ΕΝΔΕΙΛΕΡΓΟΣ (δ, ή), (κυρ. λόγος),
orné, travaillé etc.

ΕΝΔΕΙΑΤΡΙΝ, Μ. τεῖναι, insister
(appuyer, s'appesantir) sur un
sujet qu'on traite, traiter
longuement. ||. ὁ δικηγόρος δὲν
ἐνδεΐτριψεν ἀποχρώντως (ὅσον
ἴδες) εἰς τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα,
l'avocat n'a pas assez appuyé
sur cette raison. ||. εἴνε περι-
τὸν νὰ ἐνδεΐτριψωμεν εἰς τοῦτο
τὸ ἀντικείμενον, il est inutile
de nous appesantir sur ce su-
jet.

ΕΝΔΕΙΔΩ, Μ. ἐκδῶναι (ἀδρ. ἐκ-
δῶκα κτλ.), céder, se rendre,
se laisser fléchir, déferer, ac-
quiescer à. ||. ἀρχίζω νὰ ἐνδεΐ-
δω, battre en retraite.

ΕΝΔΕΟΝ, ἐπὶρ. du dedans, de
dedans, de l'intérieur.

ΕΝΔΕΟΙΛΩ, Μ. λῆναι, (ἀρχ.), dou-
ter, flotter dans le doute, ba-
lancer.

ΕΝΔΕΟΙΑΣΜΟΣ (ὁ), doute, incerti-
tude, 0.

ΕΝΔΕΟΜΥΧΟΣ (δ, ή), qui existe
ou se fait sentir au fond de l'
âme, intime. ||. ἔγω περὶ τοῦ-
του ἐνδομύχον πεπολήθην, j'en
ai l'intime conviction. ||. τὰ
ἐνδομύχα τῆς καρδίας, les re-
pils du cœur.

ΕΝΔΕΟΜΥΧΩΣ, ἐπὶρ. intimement.

||. εἰμαι πεπεισμένος ἐνδομύχως,
je suis intimement convain-
cu (persuadé).

ΕΝΔΕΟΝ, ἐπὶρ. (ἀρχ.), dedans,
dans l'intérieur.

ΕΝΔΕΟΝΟΣ (δ, ή), illustre, glori-
eux, renommé, beau. ||. (τὸ
ὄψρδ.) ΕΝΔΕΟΝΟΤΑΤΟΣ (ὡς τίτλ.

τιμ.), très-illustre, illustrissime.

ΕΝΔΟΞΟΤΗΣ (ή), la qualité de ce qui est illustre (glorieux).

|| (συνήθ. ως τίτλ. τιμ.) ή ΕΝΔΟΞΟΤΗΣ ΣΑΣ, Votre Grâce.

ΕΝΔΟΞΩΣ, επίρ. glorieusement.

|| έτελεστέσεν ένδόξως, il a fait une fin glorieuse.

ΕΝΔΟΞΙΜΟΝ (τό), impulsion, 0. occasion, 0. sujet, matière, 0. ferment (μφορ.).

ΕΝΔΟΤΑΤΟΣ, η, ον, situé très-avant dans l'intérieur.

ΕΝΔΟΤΕΡΟΣ, α, ον, situé plus avant dans l'intérieur. || ες τὰ ένδοτέρα της Αφρικης, dans l'intérieur de l'Afrique.

ΕΝΔΟΤΕΡΟ, επίρ. plus avant dans.

ΕΝΔΥΜΑ (τό), vêtement.

ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ (ή), habillement; costume.

ΕΝΔΥΝΑΜΩΝΟ, Μ. ής η, fortifier, renforcer, (ιατρ.) conforter, corroborer.

ΕΝΔΥΝΑΜΩΣΙΣ, κος (ή), confortation, 0. corroboration, 0.

ΕΝΔΥΝΑΜΟΤΙΚΟΣ, ή, ον, qui sert à conforter (à corroborer), confortatif, confortant.

ΕΝΔΥΣΙΜΟΝ (τό), l'action d'habiller ou de s'habiller (etc).

ΕΝΔΥΝ, Μ. άνα, νείρ, revêtir, habiller, se costumer. || (μσ. αότπθ.) s'habiller, se vêtir; costumer (κωρ. με ξένου έθνους ένδυμασαν). || ένδύομαι καλά (έπιτηδέως, με κομψότητα), avoir une mise élégante, se mettre bien (avec goût).

|| δέν ξέυρει να ένδυθής, il ne sait pas se mettre. || ένδύομαι παράξενα, s'accoutrer, s'accoutre d'une manière bien ridicule. || ακόμη δέν ένδύθη, il n'a pas encore achevé d'habiller. || ένδυμένος μαύρα, habillé de noir. || πλαγιάζει (κοιμάται) νδυμένος, il couche tout habillé, (και μτυμ.) il couche dans son fourreau (comme l'épée du roi). || (μτυμ.) ένδω το φόρεμά μου με μεταξωτόν κτλ. (Τουρκ. καπλαδίζω), doubler, garnir. || ένδω (σεκπαζώ) την καθίδραν με υρα-

μα, couvrir une chaise de toile. || ένδω το βελόν με βελούδον (με περιγμηνόν κτλ.), couvrir son livre de velours (de parchemin etc). || ένδω έσωθεν το φόρεμα κτλ. garnir une robe etc.

ΕΝΕΔΡΑ, ας (ή), embuscade, 0. (μφορ.) embuches, piège, 0. guet-à-pens.

ΕΝΕΔΡΕΪΝ, Μ. έρεα, être (se mettre, se tenir) en embuscade; s'embusquer. || (μτθ.) guetter, épier.

ΕΝΕΚΑ, πρόθ. (άρχ.), pour, à cause de attendu. || το ού ένεκα, le but (qu'on se propose), l'affaire en question.

ΕΝΕΟΣ, ή, ον, (άρχ.) muet (de stupeur ou de surprise); stupéfait, étourdi, hébété.

ΕΝΕΠΛΗΝ, πθ. άόρ. β'. του Έμνήνα.

ΕΝΕΠΛΙΑ, άόρ. του Έμνήνα.

ΕΝΕΠΕΟΝ, άόρ. του Έμνήνα.

ΕΝΕΡΓΕΙΑ (ή), action, 0. fonction, 0. opération, 0. || ή προς άλλα έργεια και άντεργεια (άντιδρασις) των σωμάτων, l'action et la réaction des corps les uns sur les autres. || αί έργεια των αισθήσεων, les fonctions des sens. || ένεργεια σύμβουλος του Κράτους, conseiller d'Etat actuel (en activité). || είνε εις έργειαν, (Στρατ.), il est en activité (de service). || έχει δέκα (τυπογραφικά) πιεστήρια εις έργειαν, il a dix presses roulantes. || (Λογ.) ένεργεια (κατ' άντίθ. ως προς το Δυνάμει), actuellement.

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΣ, ή, ον, actif. || αυτό το ρήμα έχει ένεργητικήν σημασίαν, ce verbe a une signification active.

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΤΗΣ, ητος (ή), activité, 0.

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΩΣ, επίρ. (Γρμ.), activement.

ΕΝΕΡΓΟΣ (ό, ή), qui agit, actif, énergique, efficace. || λαμβάνω έργον μέρος εις υπόθεσιν τινα, prendre une part active dans une affaire. || έργον καθιστάει το άργύριον, (άρχ.), faire valoir son argent.

ΕΝΕΡΩ, Μ. ήνα, opérer, faire; (έπι μηχαν. κλπ.) actionner. || όταν λείπω, γει άντ' έμού ο δείνα, είναι tel qui fait pour moi, lorsque je suis absent. || ένεργω φοράν, faire droit à une position. || ένεργω δικαστικός, céder juridiquement ou justice. || ένεργω την κατηγορίαν (κατήματος), την διαγωγήν (περιούσιας), την έκποίησιν (πλόν) κτλ., procéder à une adjudication (à un partage, à la vente des meubles etc). || έκτελεστική δύναμις άντι των Βασιλέων, ένεργεία των ... ύπουργών, α (Σύνα) la puissance exécutive appartient au roi, elle est exercée par les ministres. ... || καίτοι ... ένεργείται δικαστών, α (αυτ.), la justice est rendue par les juges. || το ιατρικόν ένέργημα (ένέργημα άνόμην), la médecine péra, elle n'a pas encore péré. || (και μτθ.) ή έλλ. το ιατρικόν τον ένέργημα τέσσαραις φοράς, το έλλ. αα. || ιατρικόν το έπ. έν από πάνω και από κάτω, remède qui fait aller par en haut et par bas.

ΕΝΕΣΤΙ, γ'. έν. προσ. του Ένεμι.

ΕΝΕΜΙ, || (ευχρ. νόμος) την προ. όσον ένεστι, que possible.

ΕΝΕΣΤΗΣ, ήα, ής, προσ. (άρχ.) Ένεστι. || (ωσ) present, actuel. || ή κατάστασις των πραγμάτων, état présent (actuel) des choses. || το ένεσός ύπουργ. le ministère présent. || (οσ. Γρμ.) le temps présent (des verbes).

ΕΝΕΧΟΜΑΙ (χωρίς Μ.), se trouver impliqué dans un crime, une accusation, être intéressé (dans une affaire, une action etc). || έχόμενοι (εις υπόθεσιν ή χείρησιν τινα), Νμ., les intéressés, les parties en droit ou cause, (παρδ) διώκας).

ἐπὶ τῶν. Τὰς. ἔνατον, neuvième-ment.

Ἐννέα (οἱ, αἱ, τὰ), ἑννέα. (ἀκλ.), neuf.

Ἐννεακόσιοι, αἱ, α, neuf cents.

Ἐννεάμερα (τὰ), la neuvième.

Ἐννεήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἑννέα. (ἀκλ.), quatre-vingt-dix.

Ἐννεήκοντα δύο (τρία κτλ.), quatre-vingt-douze (-treize etc.).

Ἐννεήκονταετής, οἱ, αἱ, ἑννέα, âgé (-ée) de quatre-vingt-dix ans, nonagénaire.

Ἐννεήκοντάκις, ἐπὶ. quatre-vingt-dix fois.

Ἐννεήκοντοῦτος (ὁ) ἑννέα. Ἐννεήκοντοῦτος, ἰσός (ἡ), ἔννεα. Ἐννεήκονταετής.

Ἐννεήκοτος, ὁ, ὄν, quatre-vingt-dizième. Ἐννεήκοτος, πρῶτος (δύσεως κτλ.), quatre-vingt-onzième (douzième etc.).

Ἐννεήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), κοιν. ἀντὶ Ἐννεήκοντα.

Ἐννοία (ἡ), ἀρχ., pensée, 0. notion, 0. conception, 0. ἡ δὲν ἔχει κἀμμίαν ἔννοιαν περὶ θεοῦ, il n'a aucune pensée (notion) de Dieu. 2) -Νόημα (συγγράμμ.), pensée, sens. ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ νόμου, le vrai sens de la loi.

ἡ παρεμάρφωσις (δὲν ἐκατάλαβε) τὴν ἔννοιαν τοῦ συγγραφέως, il a dénaturé (il n'est pas entré, il n'a pas donné dans) la pensée de l'auteur. 3) (κοιν.) ἀντὶ φροντίς, soin, souci; inquiétude, 0. S. sollicitude, 0.

ἡ ἔχω τὴν ἔννοιαν τῆς, ἴδε Ἐννοιάζομαι. ἡ (χρδ.) ἔννοια μὴ (ἡ) ἄλλην ἔννοιαν νὰ μὴ ἔχω (φρσ.), peu m'importe, ça ne me fait rien, ça m'est égal, c'est égal.

Ἐννοιάζομαι, M. (ὁ) ἔννοια, se soucier (s'inquiéter, être en peine) de. 2) (πρὸς αἰτ.) ἀντὶ Ἐννοιάζομαι, avoir (prendre) soin de, rendre des soins à, soigner; gouverner, choyer; pourvoir (subvenir) aux besoins de q. ἡ ἔξωρε νὰ ἔννοιάζεται παιδί, elle s'entend à gouverner (à soigner)

des enfants. ἡ δὲν ἔννοιάζεται ἀρετὰ τὸν αὐτὸν του, il ne se choie pas assez.

Ἐννοιάζομαι (τὸ), l'action de soigner (d'avoir soin de) q.

ἡ τὰ δένδρα θέλουν ἔννοιάζομαι, les arbres veulent être soignés.

Ἐννομός (ὁ, ἡ), conforme à la loi, légitime; légal.

Ἐννόμως, ἐπὶ. conformément aux lois, légitimement.

Ἐννοῶ, M. ἔνα, comprendre, concevoir, entendre; pénétrer (le sens d'un mot, les des- seins, la pensée de q.), saisir; attacher un sens (à un mot, etc.). ἡ ἔννοιστε τὰ Ἀγγλικά; comprenez-vous l'Anglais? ἡ ἔννοισα τὸν σκοπὸν του, j'ai pénétré sa pensée (ou) dans sa pensée, (καὶ ἀπλ.) je l'ai pénétré, j'ai lu dans sa pensée. ἡ τοῦτο τὸ βιβλίον τὸ ἔννοισαν οἱ, ce livre est à la portée de toutes les intel- ligences. ἡ τοῦτο ἔννοισται, (φρσ.), cela s'entend, cela va sans dire, c'est entendu, c'est clair. ἡ ἔννοισται δτι., il va sans dire que., bien enten- du que., ἡ τοῦτο δὲν τὸ ἔννοω, cela me passe. ἡ δὲν ἔννοω τίποτε ἀπ' αὐτά, je ne conçois rien à cela, ceci pas- se mon intelligence, je m'y perds. ἡ δὲν σὰς ἔννοω, je ne vous comprends pas. ἡ δὲν ἔννοισας καλὰ τί εἶπα, vous n'avez pas bien saisi (vous avez mal saisi) ce que j'ai dit. ἡ ὁ μεταφραστὴς δὲν ἔννοισε καλὰ τὸ κεῖμενον, le traducteur a mal saisi le texte. ἡ μὴ τοῦ διδῶν νὰ ἔννοισῃ δτι., ne lui donnez pas connaître que.,

Ἐννοιάζω, M. ἔνα, donner ou prendre à louer (à louage), louer, arrêter; S. (καταχρ.) ἐπὶ τὸν δημοτ. προσδ.) don- ner ou prendre à ferme, af- fermer.

Ἐννοιάζω (τὸ), κοιν. ἡ- Ἐννοιάζω, εἰς (ἡ), l'action de louer (d'affermir etc), lo- cation, 0. (ἐπὶ κτην.) bail. ἡ εἰς (καμάρια κτλ.) δὲ ἔννοια-

des enfants. ἡ δὲν ἔννοιάζεται ἀρετὰ τὸν αὐτὸν του, il ne se choie pas assez.

Ἐννοιάζομαι (τὸ), l'action de soigner (d'avoir soin de) q.

ἡ τὰ δένδρα θέλουν ἔννοιάζομαι, les arbres veulent être soignés.

Ἐννομός (ὁ, ἡ), conforme à la loi, légitime; légal.

Ἐννόμως, ἐπὶ. conformément aux lois, légitimement.

Ἐννοῶ, M. ἔνα, comprendre, concevoir, entendre; pénétrer (le sens d'un mot, les des- seins, la pensée de q.), saisir; attacher un sens (à un mot, etc.). ἡ ἔννοιστε τὰ Ἀγγλικά; comprenez-vous l'Anglais? ἡ ἔννοισα τὸν σκοπὸν του, j'ai pénétré sa pensée (ou) dans sa pensée, (καὶ ἀπλ.) je l'ai pénétré, j'ai lu dans sa pensée. ἡ τοῦτο τὸ βιβλίον τὸ ἔννοισαν οἱ, ce livre est à la portée de toutes les intel- ligences. ἡ τοῦτο ἔννοισται, (φρσ.), cela s'entend, cela va sans dire, c'est entendu, c'est clair. ἡ ἔννοισται δτι., il va sans dire que., bien enten- du que., ἡ τοῦτο δὲν τὸ ἔννοω, cela me passe. ἡ δὲν ἔννοω τίποτε ἀπ' αὐτά, je ne conçois rien à cela, ceci pas- se mon intelligence, je m'y perds. ἡ δὲν σὰς ἔννοω, je ne vous comprends pas. ἡ δὲν ἔννοισας καλὰ τί εἶπα, vous n'avez pas bien saisi (vous avez mal saisi) ce que j'ai dit. ἡ ὁ μεταφραστὴς δὲν ἔννοισε καλὰ τὸ κεῖμενον, le traducteur a mal saisi le texte. ἡ μὴ τοῦ διδῶν νὰ ἔννοισῃ δτι., ne lui donnez pas connaître que.,

Ἐννοιάζω, M. ἔνα, donner ou prendre à louer (à louage), louer, arrêter; S. (καταχρ.) ἐπὶ τὸν δημοτ. προσδ.) don- ner ou prendre à ferme, af- fermer.

Ἐννοιάζω (τὸ), κοιν. ἡ- Ἐννοιάζω, εἰς (ἡ), l'action de louer (d'affermir etc), lo- cation, 0. (ἐπὶ κτην.) bail. ἡ εἰς (καμάρια κτλ.) δὲ ἔννοια-

des enfants. ἡ δὲν ἔννοιάζεται ἀρετὰ τὸν αὐτὸν του, il ne se choie pas assez.

Ἐννοιάζομαι (τὸ), l'action de soigner (d'avoir soin de) q.

ἡ τὰ δένδρα θέλουν ἔννοιάζομαι, les arbres veulent être soignés.

Ἐννομός (ὁ, ἡ), conforme à la loi, légitime; légal.

Ἐννόμως, ἐπὶ. conformément aux lois, légitimement.

Ἐννοῶ, M. ἔνα, comprendre, concevoir, entendre; pénétrer (le sens d'un mot, les des- seins, la pensée de q.), saisir; attacher un sens (à un mot, etc.). ἡ ἔννοιστε τὰ Ἀγγλικά; comprenez-vous l'Anglais? ἡ ἔννοισα τὸν σκοπὸν του, j'ai pénétré sa pensée (ou) dans sa pensée, (καὶ ἀπλ.) je l'ai pénétré, j'ai lu dans sa pensée. ἡ τοῦτο τὸ βιβλίον τὸ ἔννοισαν οἱ, ce livre est à la portée de toutes les intel- ligences. ἡ τοῦτο ἔννοισται, (φρσ.), cela s'entend, cela va sans dire, c'est entendu, c'est clair. ἡ ἔννοισται δτι., il va sans dire que., bien enten- du que., ἡ τοῦτο δὲν τὸ ἔννοω, cela me passe. ἡ δὲν ἔννοω τίποτε ἀπ' αὐτά, je ne conçois rien à cela, ceci pas- se mon intelligence, je m'y perds. ἡ δὲν σὰς ἔννοω, je ne vous comprends pas. ἡ δὲν ἔννοισας καλὰ τί εἶπα, vous n'avez pas bien saisi (vous avez mal saisi) ce que j'ai dit. ἡ ὁ μεταφραστὴς δὲν ἔννοισε καλὰ τὸ κεῖμενον, le traducteur a mal saisi le texte. ἡ μὴ τοῦ διδῶν νὰ ἔννοισῃ δτι., ne lui donnez pas connaître que.,

Ἐννοιάζω, M. ἔνα, donner ou prendre à louer (à louage), louer, arrêter; S. (καταχρ.) ἐπὶ τὸν δημοτ. προσδ.) don- ner ou prendre à ferme, af- fermer.

Ἐννοιάζω (τὸ), κοιν. ἡ- Ἐννοιάζω, εἰς (ἡ), l'action de louer (d'affermir etc), lo- cation, 0. (ἐπὶ κτην.) bail. ἡ εἰς (καμάρια κτλ.) δὲ ἔννοια-

des enfants. ἡ δὲν ἔννοιάζεται ἀρετὰ τὸν αὐτὸν του, il ne se choie pas assez.

Ἐννοιάζομαι (τὸ), l'action de soigner (d'avoir soin de) q.

ἡ τὰ δένδρα θέλουν ἔννοιάζομαι, les arbres veulent être soignés.

Ἐννομός (ὁ, ἡ), conforme à la loi, légitime; légal.

Ἐννόμως, ἐπὶ. conformément aux lois, légitimement.

Ἐννοῶ, M. ἔνα, comprendre, concevoir, entendre; pénétrer (le sens d'un mot, les des- seins, la pensée de q.), saisir; attacher un sens (à un mot, etc.). ἡ ἔννοιστε τὰ Ἀγγλικά; comprenez-vous l'Anglais? ἡ ἔννοισα τὸν σκοπὸν του, j'ai pénétré sa pensée (ou) dans sa pensée, (καὶ ἀπλ.) je l'ai pénétré, j'ai lu dans sa pensée. ἡ τοῦτο τὸ βιβλίον τὸ ἔννοισαν οἱ, ce livre est à la portée de toutes les intel- ligences. ἡ τοῦτο ἔννοισται, (φρσ.), cela s'entend, cela va sans dire, c'est entendu, c'est clair. ἡ ἔννοισται δτι., il va sans dire que., bien enten- du que., ἡ τοῦτο δὲν τὸ ἔννοω, cela me passe. ἡ δὲν ἔννοω τίποτε ἀπ' αὐτά, je ne conçois rien à cela, ceci pas- se mon intelligence, je m'y perds. ἡ δὲν σὰς ἔννοω, je ne vous comprends pas. ἡ δὲν ἔννοισας καλὰ τί εἶπα, vous n'avez pas bien saisi (vous avez mal saisi) ce que j'ai dit. ἡ ὁ μεταφραστὴς δὲν ἔννοισε καλὰ τὸ κεῖμενον, le traducteur a mal saisi le texte. ἡ μὴ τοῦ διδῶν νὰ ἔννοισῃ δτι., ne lui donnez pas connaître que.,

Ἐννοιάζω, M. ἔνα, donner ou prendre à louer (à louage), louer, arrêter; S. (καταχρ.) ἐπὶ τὸν δημοτ. προσδ.) don- ner ou prendre à ferme, af- fermer.

Ἐννοιάζω (τὸ), κοιν. ἡ- Ἐννοιάζω, εἰς (ἡ), l'action de louer (d'affermir etc), lo- cation, 0. (ἐπὶ κτην.) bail. ἡ εἰς (καμάρια κτλ.) δὲ ἔννοια-

ασμα, maison (chambre) louer.

Ἐνοικιαστήριον (τὸ), (ἐννοιαστὴς, contrat de location, γκαρον), contrat de location.

Ἐνοικιαστής, οἱ (ὁ), celui qui prend ou tient une proprié- té à louer; locataire; (ἐνοικιαστής, le preneur. ἡ ἐνοικιαστής, le preneur.

Ἐνοίκιον (τὸ), loyer (d'une maison); louage; (καταχρ.) prix d'une ferme. ἡ ἐνοίκιον, loyer (d'une maison); louage; (καταχρ.) prendre à louage (à louer).

Ἐνοικῶ, M. ἔνα, (ἀρχ.), habiter dans.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνόν, οὐδ. τῆς μυχ. τοῦ (ἐνόν, ἡ). (συνήθ.) ὡς ἐνόν, possible ou permis. ἡ ἐνόν, ὡς ἐνόν, possible ou permis.

Ἐνοικιστὴς (τὸ), εἰς, ὡς Ἀρε- τοκρατία.

Ἐνόν, γέν. ἀρσ. ἡ οὐδ. τοῦ Εἰς.

Ἐνόν, πρὸς (ἡ), unité, 0.

Ἐνόν (ἡ), poids d'une accu- sation, culpabilité, 0. S. (ἀπλ.) obligation, 0.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν παρμηκρὴν ἐνὸ- γλῃν, je serais fâché de vous causer la moindre incommo- dité. ἡ κατεντρέπομαι δτι σὰς ἐξιδῶ εἰς ἐνὸγλῃν, je vous donne une peine qui me rem- plit de confusion.

Ἐνοχάζω, εἰς (ἡ), importu- nité, 0. incommodité. 0. ἡ πολλὰ θέλει μὲ κακοφανῇ ἔαν σὰς ἐξιδῶ τὴν πα

rez ci joint (vous trouverez ci-jointe une) copie de sa lettre.

Επιείρα, *Μ. εἶρα* (02), attirer (sur soi), encourir (la peine, la disgrâce, une amende etc.). || *ἐπέσυρεν εἰς αὐτὸν τὸ κοινὸν μῆτος*, il avait encouru la haine publique.

Επιφαλλῆς, *οἷς* (δ, ἡ), ἀρχ. (μνμ.) scabreux; chancelant. || *ἐπιφαλλῆς ὑγείας*, santé chancelante. || *τὸ ἐπιφαλλῆς τῆς θέσεώς του*, ce qu'il y a de précaire dans sa position.

Επιφάριζα, *Μ. ἰσα*, sceller (par dessus); (συνκλ.) achever, mettre le sceau à cq.

Επιφάρισις, *ἐνς* (ἡ), l'action de sceller (ect).

Επίσχεσις (ἐπέχω), *ἐνς* (ἡ), (ἱατρ.) suppression, θ. || (κυρ.) ἡ—τῶν καταμηνίων, la suppression des mois (des règles), (καὶ ἀπλ.) la suppression. || *ἡ—τοῦ οὐρούς*, ἴδε

Ἰσχυρ.α. *§. (Νρ.) ἐπισχεσις ἑγγράφων κλπ.*, retention, θ.

Επιστάρισις, *ἐνς* (ἡ), l'action d'entasser (etc.), amoncellement, accumulation, θ. entassement.

Επιστρέφα, *Μ. ἔστρα*, amonceler, accumuler, entasser.

Επιταγή (ἡ), (ἐπιτάττω), = *Διαταγή*, ordre, injonction, θ.

Επίτασις (ἐπιτείνω), *ἐνς* (ἡ), contension, θ. intensité, θ; effort; exagération, θ.

Επιτακτικός, ἡ, ὅν, qui donne de l'intensité, (Γρμτ.) augmentatif. || *τὰ μόρια, λῖαν, πᾶνυ κτλ.* εἶνε ἐπιτακτικά, très, fort etc., sont des particules augmentatives.

Επιτάττω, *Μ. τάτω*, ordonner, enjoindre.

Επιταύτω, ἐπὶ, à dessein, exprès, à propos délibéré.

Επιτάφιος (ὁ), (ἐνν. λόγος), oraison funèbre. *§. (Ἐκκλησι.)* le saint suaire.

Επιτάχυνσις, *ἐνς* (ἡ), accélération, θ.

Επιταχύνω, *Μ. ταχύνω* (02), hâter, presser, accélérer; précipiter; avancer. || *αἱ λόγαι*

ἐπιτάχυναν τὸν θάνατόν του, les chagrins ont hâté (avancé) sa mort. || *τὸ κίνημα τοῦτο ἐπιτάχυνε τὸν θάνατόν του*, cette démarche a précipité sa perte (sa ruine). || *ἐπιτάχυνε τὴν ὑπαγόρευσαν του*, il a pressé son mariage. || *ἐπιτάχυνε τὴν ἀναχώρησιν (τὴν πορείαν) του*, il a pressé son départ (sa marche), ἴδε καὶ **Ἐπιτεκνίζω**.

Επιτείνω, *Μ. τείνω* (02), donner du ton (de l'intensité), augmenter; renforcer (la voix).

Επιτελῆς, *οἷς* (δ, ἡ), ἀρχ. = **Ἐντελῆς**, achevé, accompli; formé. || (συνθ. οὐσ.) *Οἱ ἐπιτελῆς* (ἡ) *Τὸ σῶμα τῶν ἐπιτελῶν*, (στρατ.), l'état-major, le corps de l'état-major. || *ὁ γενικός ἀρχηγὸς τῶν ἐπιτελῶν*, le chef de l'état-major général.

Επιτελῶ, *Μ. τελέω*, = **Ἐκτελῶ**, **Πραγματοποιῶ**, effectuer, achever, réaliser, faire.

Επίτεκε, *ἐκός* (ἡ), qui est près d'accoucher.

Επίτεξις (ἐπιτιγῆνα), *ἐνς* (ἡ), réussite, θ. accomplissement d'un vœu; (Νρ.) impetration, θ. obtention, θ.

Επιτηδεύω (ἡ), exemple (d'écriture), θ. modèle.

Επιτήδειος, *α, ον*, adroit, habile, bon (propre) à.

Επιτηδειότης, *ἡ*, adresse, θ. dextérité, θ. habileté, θ. aptitude, θ. savoir-faire.

Επιτηδεύω, ἐπὶ, adroitement, habilement.

Επίτηδες, ἐπὶ, exprès, tout exprès, avec intention ou préméditation, à dessein.

Επιτήδευμα (τὸ), métier, profession. θ. || *ὁ φόρος (ὁ ἐπὶ) τῶν ἐπιτηδεύματων*, l'impôt de la patente (des patentes).

Επιτήδευσις, *ἐνς* (ἡ), affectation, θ. affecterie, θ. étude, θ. manière, θ. || *πρῶτον τι κατ' ἐπιτηδεύσιν*, affecter qe, ἴδε καὶ **Ἐπιτηδεύω**.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

Επιτηδεύω, *Μ. εἶπω*, faire avec recherche ou affectation, affecter. || *(ὁ πρὸς τῆς πόλεως)* **Ἐπιτηδεύω**, π.

||. (συνήθ. μ.π.) se réserver. ||. επιφυλάττομαι να εἶπω τὴν γνώμην μου ἐν δέοντι, je me réserve de dire mon avis en temps et lieu. ||. (καὶ π.δ.) επιφυλάττομαι τῶν δικαιωμάτων μου, sans préjudice de mes droits, tous mes droits réservés, sauf mes droits. ||. επιφυλάττομαι τοῦ δικαιώματος τῆς προσφυγῆς (τῆς δικλήσεως), Ν.μ., sauf appel.

Επιφύλαξις, ἰσος (ή), grappillon. Επιστάσις (τὸ), terme d'exclamation, partie du discours qui sert à exprimer la douleur (la joie, l'admiration etc.), interjection, θ.

Επιχαίρεκαρία (ή), joie qu'on ressent des maux d'autrui.

Επιχαίρεκακος (ό, ή), qui se rejouit du mal d'autrui.

Επιχαίριος, ἰσος (ό, ή), gracieux, joli, gentil, aimable.

Επιχείρημα (τὸ), argument.

Επιχειρηματίας, ος (ό), entreprenant.

Επιχειρηματικός, ή, όν, propre aux arguments. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) entreprenant.

Επιχείρησις, εως (ή), entreprise, θ. affaire, θ. coup. ||. επιχείρησις τολμηρά, coup de main. ||. ή επιχείρησις του πέτυχες, il manqua son coup.

Επιχειρίζομαι, Μ. χειρίζομαι (ό, ή), κοιν. ἀντὶ Επικυρώ.

Επικύριος (τὸ), κυρ. εἰς τὸ π.δ. paiement, salaire. ||. (συνήθ. μ.π.δ.) ἔλαβε τὰ ἐπικύρια τῆς κακίας του, il a eu la monnaie de sa pièce, il a reçu le prix de ses forfaits (de sa scélératesse).

Επικυρῶ, Μ. ήνα, se mettre à, entreprendre, tenter, tâcher, essayer.

Επιχορήγισις, εως (ή), somme payée en outre; subvention, θ.

Επιχορηγῶ, Μ. ήνα, fournir (procurer) en outre.

Επίχρυσος (ό, ή), doré.

Επίχυνσις, εως (ή), l'action de verser (de repandre) sur, infusion, θ. ||. τὸ βάπτισμα τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας τελεῖται ἐν ἐπιχύσει, le baptême dans

l'Eglise de Rome se fait par infusion.

Επικύριος (ό, ή), du pays; indigène.

Επιψηφίζω, Μ. ήνα, approuver ou confirmer par son suffrage, voter pour.

Επιψηφισις, εως (ή), l'action d'approuver (etc) par son suffrage.

Επίσις, οἶσα, όν, (μ.π. τοῦ ἀρχ. Επειμι) ||. (εὐχρ. μόνον εἰς τὸ θηλ.) Ἡ ἐπίσις (ἐνν. ήμέρα), le jour-d'après, ἴδε καὶ Επομαι.

Εποικοδομῶ, Μ. ήνα, bâtir sur. ||. ἐπιχοδομῆσε τὴν κατάσσειν τε ἐπὶ τῶν ἐρείπων τοῦ (δαίνο), il a bâti sa fortune sur les ruines d'un tel.

Επομαι (χωρίς Μ.), venir après, suivre; S. (μ.π.δ.) être la suite ou la conséquence ou le résultat de q. c., aller de suite, résulter de, s'ensuivre. ||. ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι... il s'ensuit de là (il en résulte) que... ||. (ή μ.π.) Ἐπομένως, η, όν, celui qui vient après, ce qui suit (qui s'ensuit), suivant, (εἰς τὸ οὐδ.) subséquent, ἴδε καὶ Αποδοκιμῶς. ||. τὴν ἐπομένην σελίδα, la page qui suit. ||. τὴν ἐπομένην ἡμέραν, le jour d'après. ||. ή πρότασις παραπέμθη εἰς τὴν ἐπομένην συνεδρίασιν, la proposition fut renvoyée à la séance d'après. ||. τοῦτο εἶν' ἐπόμενον, cela va de suite. ||. καθὼς ἦτον ἐπόμενον, comme de raison.

Επομένως, ἐπὶ. conséquemment, en conséquence, par conséquence, par conséquent; partant; (Ν.μ.) subséquentement.

Επονοιάζω, ἐπὶ. conséquemment, en conséquence, par conséquence, par conséquent; partant; (Ν.μ.) subséquentement.

Επονοιάσις (ό, ή), répréhensible, honteux, ignominieux.

Επονομάζω, Μ. ήνα, surnommer.

Εποποιία (ή), épopée, θ.

Εποποιός (ό), poète épique.

Εποπτεία (ή), inspection, θ. surveillance.

Εποπτεύω, Μ. ήνα, avoir l'œil sur, inspecter, surveiller.

Επόπτης, ος (ό), inspecteur, surveillant.

Επορείσιος (ό, ή), du ciel, céleste, est dans le ciel, céleste.

Επορείσιος, ος (ό, ή), le ciel, est pas essentiel, ou.

Εποσολαμν, Μ. ήνα, l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Εποσολαμν, ος (ό, ή), l'œil d'envie ou de convoitise, regarder q. d.

Επτάπασις, ἐπὶ. sept fois, au septuple.

Επτάπασις (τὸ), εἰς τὰ χαρτοπαγν., sept (le trèfle, de cœur etc.).

Επτάπασις (ή), μουσ. gamme, θ.

Επτάπασις (ό, ή), muni (éclairé) de sept luminaires. ||. (συνήθ.) ἡ ἐπτάπασις λυχνία, le chandelier à sept branches.

Επτάπασις (ό, ή), refrain, (χρδ.) ture, θ.

Επτάπασις, ἰσος (ή), épaulette, θ.

Επτάπασις (ή), surnom.

Επτάπασις (ό, ή), qui tire son nom ou son surnom de. ||. (τὸ οὐδ.) Ἐπτάπασις, ἡ ἑπτάπασις.

Επτάπασις (ό, ή), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις, ἐπὶ. sept fois, au septuple.

Επτάπασις (τὸ), εἰς τὰ χαρτοπαγν., sept (le trèfle, de cœur etc.).

Επτάπασις (ή), μουσ. gamme, θ.

Επτάπασις (ό, ή), muni (éclairé) de sept luminaires. ||. (συνήθ.) ἡ ἐπτάπασις λυχνία, le chandelier à sept branches.

Επτάπασις (ό, ή), refrain, (χρδ.) ture, θ.

Επτάπασις, ἰσος (ή), épaulette, θ.

Επτάπασις (ή), surnom.

Επτάπασις (ό, ή), qui tire son nom ou son surnom de. ||. (τὸ οὐδ.) Ἐπτάπασις, ἡ ἑπτάπασις.

Επτάπασις (ό, ή), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις, ἐπὶ. sept fois, au septuple.

Επτάπασις (τὸ), εἰς τὰ χαρτοπαγν., sept (le trèfle, de cœur etc.).

Επτάπασις (ή), μουσ. gamme, θ.

Επτάπασις (ό, ή), muni (éclairé) de sept luminaires. ||. (συνήθ.) ἡ ἐπτάπασις λυχνία, le chandelier à sept branches.

Επτάπασις (ό, ή), refrain, (χρδ.) ture, θ.

Επτάπασις, ἰσος (ή), épaulette, θ.

Επτάπασις (ή), surnom.

Επτάπασις (ό, ή), qui tire son nom ou son surnom de. ||. (τὸ οὐδ.) Ἐπτάπασις, ἡ ἑπτάπασις.

Επτάπασις (ό, ή), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

Επτάπασις (χωρίς Μ.), monté sur un char (etc).

ter; rejeter de son sein, vomir, §. (μνμ.) proférer, ἰδε Ἐρεβείτομαι.

Ἐρευνα, ης (ή), recherche, θ. perquisition, θ. enquête, θ. examen. || κατ' οἶκον ἐρευνα, (Nμ.), visite domiciliaire, θ. descente, θ.

Ἐρευνᾶ, M. ἡν, rechercher, scruter, examiner; interroger, s'informer de, s'enquérir. || ἐρευνᾶ περὶ τῆς υγείας τινός, s'informer de la santé de q. || ἡρευνήσεν ἐπιμελῶς τὰ ἐθνικὰ χρονικά, il avait soigneusement interrogé les chroniques nationales.

Ἐρημία (ή), lieu désert, solitaire, θ. désert.

Ἐρημικός, ὁ, ὄν, solitaire.

Ἐρημίτης, οὐ (ὁ), solitaire, ermite (ou) hermite. || κατοικῶν ἐρημίαν, ermitage (ou) hermitage.

Ἐρημονίη (τό), Ile déserte.

Ἐρημόω, M. ἡν, dévaster; dépeupler. || (καὶ ἀντιπ.) ἡ πόλις αὕτη ἐρημόναι καθ' ἡμέραν, cette ville se dépeuple tous les jours.

Ἐρημός, ης ὅς, ὄν, désert, solitaire; inhabité; (μὲ γέν.) privé de. || ἐρήμη (ἐνν. δική), Nμ., défaut (de comparaitre à l'assignation donnée); jugement de contumace. || ἀπόφασις (ἐκδοθεῖσα) κατ' ἐρήμην, jugement par défaut. || Ὁδὲ μὲν κατ' ἐρήμην ἀποφασίς δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ὡς πρὸς τρίτον, ἂν δὲν κτλ., (δικονμ.), aucun jugement par défaut ne sera exécuté à l'égard d'un tiers, que... || (ὡς οὐσα) ἡ Ἐρημός, le désert.

Ἐρημιάς, ης (ή), dévastation, θ. désolation, θ. dépeuplement. || τὸ βέβηλον τῆς ἐρημώσεως, (Γρρ.), l'abomination de la désolation.

Ἐρίζω, M. ἡν, ἀρχ. = Φιλονεκῶ, Μαλόνω, disputer, se quereller, avoir noise avec q.

Ἐρισάω, M. ἡν, (ἀρχ.), hâter la maturité des figues (en mettant près d'elles des figues sauvages).

Ἐριννῆς, ἰος (ή), furie, θ.

Ἐρίκος (ὁ), figue (ou) figulier sauvage.

Ἐρίον (τό), ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐριοφόρος (ὁ, ή), ἀρχ. qui porte de la laine, couvert de laine. || τὰ ἐριοφόρα (ζῶα), les bêtes à laine, le bétail blanc.

Ἐρίς, ἰος (ή), querelle, θ. dispute, θ. contestation, θ. noise, θ. (μυθολογ. καὶ κατὰ προσωποπ.) la Discorde. || τὸ μήλον τῆς ἐριδος, la pomme de Discorde.

Ἐρίμιον (τό), petit chevreau, cabri.

Ἐρίμιον (ὁ καὶ ή), chevreau.

Ἐρίμιον (τό), ἀρχ., gain facile, bonne aubaine, trouvaille.

Ἐρίμιον, θ. || τὰ πλούτη τῆς ἐρίμιον ἐρίμιον τοῦ νικητοῦ, ses richesses furent la proie du vainqueur. || εἶναι ἐρίμιον τῶν παθῶν του, il est en proie à ses passions (la proie de ses passions).

Ἐρίμιον (τό), προφ. κοιν. Ἀρμάρι, armoire, θ.

Ἐρίμιον (ὁ), individu qui a les deux sexes, hermaphrodite.

Ἐρίμιον (ή), explication, θ. interprétation, θ. éclaircissement.

Ἐρίμιον, ἑός (ὁ), interprète. || ὁμιλοῦν μεταξύ των δι' ἐρίμιον, ils se parlent par interprète.

Ἐρίμιον, οὐ (ὁ), = Ἐρίμιον, ἑός, ἑρίμιον. || (κυρ.) οἱ ἐρίμιον τῆς θείας Γραφῆς, les glossateurs de la Bible.

Ἐρίμιον, ὁ, ὄν, qui sert à expliquer (à interpréter), interprétatif.

Ἐρίμιον, M. ἑξω, expliquer, interpréter.

Ἐρίμιον (ὁ), ἀρχ. = Ἀγαματοποιός, sculpteur, statuaire.

Ἐρίμιον (τό), reptile.

Ἐρίμιον (τό), φ. serpolet.

Ἐρίμιον, M. κεντρίω ἢ ἐρίμιον, ramper; serpenter. §. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετφορ.) ἐρίμιον ἐμπροσθέν τινος, (τὸν κολασμένον χαμερπῶς),

ramper devant q., être à ventrer devant q., lui bassesment la cour.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐρίμιον, ἑός, ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

τὸν ἔσχατον βαθμὸν, au souverain (au dernier) degré. || (μτφορ.) εἶνε εἰς τὰ ἔσχατα, il est à l'extrémité (à sa dernière heure), ἔδε καὶ Αἰετοιοιοιο.

Ἐσκάτω, ἐπὶ. dernièrement.

2) (ἀρχ.) au dernier (ou) au plus haut point, extrêmement. || ἔσχατως ἄτοπον, c'est de la dernière absurdité.

Ἐσθον, ἐπὶ. dedans, en dedans, au dedans, du dedans, par dedans. || ἡ θύρα ἦτον κλεισμένη ἔσθον, la porte était fermée en dedans. || εἶνε καὶ ἔσθον καὶ ἔσθον ὠραῖον, il est beau par dedans et par dehors. || (ἔξ ἐνῶρθ.) τὸ ἔσθον, le dedans, l'intérieur.

Ἐσπῆανος (τὸ), doublure, θ. || ἔσπῆανος τὸ ἐσπῆανον, dédoubler (un habit).

Ἐσπεριός, ἡ, ὅς, intérieur; interne; intestin; intrinsèque. || ὁ ὑπουργός (τὸ ὑπουργεῖον) τῶν ἐσπερικῶν, le ministre (le ministère) de l'intérieur. || ἐσπερικαὶ διχόνοια, divisions intestines. || ἡ ἐσπερικὴ ἀξία (τινὸς πράγματος καὶ ἰδίου νομήματος), la valeur intrinsèque.

Ἐσπερικῆς, ἐπὶ. intérieurement.

Ἐσπεριόμος (τὸ), carlingue, θ.

Ἐταῖρα, αὐ (ἡ), femme publique, fille de joie, courtisane, θ.

Ἐταιρεία (ἡ), liaison entre camarades, association, θ. coterie, θ. ligue, θ.

Ἐταιρία (ἡ), société, θ. association, θ. compagnie. || ἐμπορικὴ ἐταιρία, société de commerce. || ἀνώνυμος ἐταιρία, société anonyme. || ἡ—τῶν Ἰνδιῶν, la compagnie des Indes. || ἡ βασιλικὴ—τοῦ Λονδῶν, la Société royale de Londres. || εἶνε μέλος διαφόρων φιλολογικῶν ἐταιριῶν, il est de plusieurs sociétés littéraires.

Ἐταίριος, ἡ, ὅς, de courtisane.

Ἐταῖρος, πθ. ἀδρ. τοῦ Ἐταῖρα.

Ἐταῖρος, πθ. ἀδρ. τοῦ Ἐταῖρα (Τίμου).

Ἐτερογενής, ὅς (ἡ), qui est d'un autre genre, éterogène, étranger.

Ἐτεροδιδασκαλία (ἡ), doctrine erronée (étérodoxe).

Ἐτεροδικία (ἡ), ὡς. exterritorialité, θ.

Ἐτερόδοξος (ἡ, ἡ), qui est d'un autre rite, dissident, étérodoxe.

Ἐτεροθαλής, ὅς (ἡ), (κυρ. μτφορ.) qui n'a que son père ou sa mère (vivant encore), παρὲλ. Ἀντιθαλής.

Ἐτεροκίνητος (ἡ, ἡ), mu par une force étrangère; ὡς. (μτφορ.) qui agit par l'impulsion d'un autre, qui n'agit que par ressort.

Ἐτερόκλητος (ἡ, ἡ), Γερμ. hétéroclite.

Ἐτεροπροσώπια (ἡ, ἡ), Γερμ. difference de personnes.

Ἐτεροπρόνομος (ἡ, ἡ), (ἐν χρήσ. μόνον) ἐταιρία ἐτερόρρυθμος, (Ἐμπορ. Δικον.) société en commandite.

Ἐτερος, α, ὅς, (κυρ. καὶ ἀρχ.) l'autre (en parlant de deux); (κοιν. ἐν γέν.) Ἄλλος, autre. || ὁ γάμος διαλύεται ἀποθανόντος τοῦ ἑτέρου (καὶ χρσ. θατέρου) τῶν συζύγων, le mariage se dissout par la mort de l'un des conjoints. || δύο ἐτεροι, de deux chose l'une. || ἀπ' ἑτέρου (ἐνν. μέρους), de l'autre (côté), d'un autre côté.

Ἐτερόφθαλμος (ἡ, ἡ), qui n'a qu'un œil, borgne.

Ἐτερόφρων, ὅς (ἡ, ἡ), qui pense différemment, qui est d'une autre opinion, dissident.

Ἐτεροφροσύνη (ἡ), (ἐνν. ἄνεμος), vents du nord qui soufflent régulièrement pendant l'été. (κυρ. εἰς τὸν Ὀκεαν.) vents alizés, moussons.

Ἐτήσιος, α, ὅς, de chaque année; annuel. || τὸ ἐτήσιον (ἐνν. μίσθωμα), année (de gages, de pension, etc), θ.

Ἐτήσιος, ἐπὶ. chaque année, tous les ans, annuellement.

Ἐτι, ἐπὶ. (ἀρχ.) encore, ἔδε

Ἀκόμη. || ἔτι μᾶλλον, encore, encore plus (davantage); (εἰς τὰ κατὰ κράτος)

Ἐτιμῶν, πθ. ἀδρ. τοῦ Ἐτιμῶνα.

Ἐτιμος, ὅς (τὸ), ἀρχ. (de pois ou de fèves), θ.

Ἐτοιμάζω, M. ἔτοιμα, prêt, apprêter, disposer, dresser. || ἐτοιμάσας τὰ ριζὰ, dresse le fruit. || ἐτοιμάσας τὸ φαγεῖν, apprête diner (ou) à diner. || ἐτοιμάσαν τὴν σάλαν διὰ τὸν γάμον, on a disposé la salle pour le mariage. || ἐτοιμάζεται νὰ ἀρῇσι, il s'apprête (il se pose) à partir, il fait ses positions pour partir. || ἐτοιμάσου νὰ τὸν δεχθῇς, préparez-vous à le recevoir.

Ἐτοιμασία (ἡ), préparation, préparatifs, disposition, πλθ. apprêt, appareil. || ἐτοιμασίαν μεγάλην ἐτοιμασία, on a disposé la salle pour le mariage. || ἐτοιμάσας τὴν ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception.

Ἐτοιμασμένος, ὅς (ἡ), (ἐνν. ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception. || ἐτοιμάσας τὴν ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception.

Ἐτοιμασμένος, ὅς (ἡ), (ἐνν. ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception. || ἐτοιμάσας τὴν ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception.

Ἐτοιμασμένος, ὅς (ἡ), (ἐνν. ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception. || ἐτοιμάσας τὴν ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception.

Ἐτοιμασμένος, ὅς (ἡ), (ἐνν. ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception. || ἐτοιμάσας τὴν ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception.

Ἐτοιμασμένος, ὅς (ἡ), (ἐνν. ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception. || ἐτοιμάσας τὴν ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception.

Ἐτοιμασμένος, ὅς (ἡ), (ἐνν. ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception. || ἐτοιμάσας τὴν ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception.

Ἐτοιμασμένος, ὅς (ἡ), (ἐνν. ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception. || ἐτοιμάσας τὴν ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception.

Ἐτοιμασμένος, ὅς (ἡ), (ἐνν. ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception. || ἐτοιμάσας τὴν ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception.

Ἐτοιμασμένος, ὅς (ἡ), (ἐνν. ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception. || ἐτοιμάσας τὴν ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception.

Ἐτοιμασμένος, ὅς (ἡ), (ἐνν. ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception. || ἐτοιμάσας τὴν ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception.

Ἐτοιμασμένος, ὅς (ἡ), (ἐνν. ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception. || ἐτοιμάσας τὴν ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception.

Ἐτοιμασμένος, ὅς (ἡ), (ἐνν. ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception. || ἐτοιμάσας τὴν ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception.

Ἐτοιμασμένος, ὅς (ἡ), (ἐνν. ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception. || ἐτοιμάσας τὴν ὑποδοχὴν του, on a disposé les préparatifs (de grande) pour sa réception.

νομισμάτων, le millésime. ||
τῷ (1855) ἔτει ἀπὸ κτίσεως πό-
λεως (ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως),
l'an du monde (l'an de grâce,
l'annee de Notre-Seigneur) 1855.

τῷ 500 ἔτει ἀπὸ κτίσεως
πόλεως, en l'an 500 de la fon-
dation de Rome. || (ἔλλαπειτ.)
τῷ 1855, en 1855.

ΕΥΡΑΠΗΝ, πθ. ὁρ. τοῦ ΤΡΕΠΛ.
ΕΥΡΑΠΗΝ, πθ. ὁρ. τοῦ ΤΙΤΡΑ-
ΠΗ.

ΕΥΡ, ὁρ. (χρδ.), ἴδε ΟΥΡΑ. ||
τοῦ θεοῦ ὁ Θεός, c'est Dieu
qui le voulut comme cela. ||
ἔτσι καὶ ἔτσι, (φρσ.), (μετρως),
la la, comme cela, tellement
quellement. || ἔτσι νὰ ἔχω κα-
λῶν, ἔτσι νὰ ζῶ κτλ., ainsi
Dieu me soit en aide.

ΕΥΜΟΡΙΑ (ἡ), verdict. || ἡ
ἐκμυστηρία τῶν ἐνόρκων, la dé-
claration du jury.

ΕΥΜΟΛΟΓΙΑ (ἡ), étymologie, ο.
ΕΥΜΟΛΟΓΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui con-
cerne l'étymologie, étymolo-
gique.

ΕΥΜΟΛΟΓΙΚΩΣ, ἐπὶρ. étymolo-
giquement.

ΕΥΜΟΛΟΓΟΣ (ὁ), étymologiste.

ΕΥΤΙΟΝ, ὁρ. τοῦ ΤΙΧΑΙΝ.

ΕΥ, ἐπὶρ. (ἀρχ.), bien, ἴδε ΚΑ-
ΛΕ. || τὸ εὖ ζῆν, le bien vi-
vre. || τὸ εὖ εἶναι, le bien-ê-
tre.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, ἐvangéli-
que.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΣ, ἐπὶρ. ἐvangéli-
quement.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ (ὁ), Ἐκκλησ., l'
annonciation (de la Vierge);
le jour (la fête) de l'annon-
ciation.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ (τὸ), ἐvangile. ||
τὸ κατὰ Μάρκον (κατὰ Λουκᾶν
καὶ Ματθαίον), l'Évangile se-
lon saint Marc (saint Luc etc).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΑΝ ἐπὶ τοῦ Εὐαγ-
γελίου, ils prêtèrent le ser-
ment sur l'Évangile (sur les
Évangiles).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ, οἱ (ὁ), ἐvangé-
liste.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ, οἱ (ὁ), ἐπὶρ. saint.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ, οἱ (ὁ), ἐπὶρ. saint.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ, οἱ (ὁ), ἐπὶρ. saint.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ, οἱ (ὁ), ἐπὶρ. saint.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ, οἱ (ὁ), ἐπὶρ. saint.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ, οἱ (ὁ), ἐπὶρ. saint.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ, οἱ (ὁ), ἐπὶρ. saint.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ, οἱ (ὁ), ἐπὶρ. saint.

ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ (ἡ), sensibilité, ο.
délicatesse (de tact, de goût). ο.

ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), sensible; dé-
licat. || εἶνε πολλά εὐαίσθητος,
il est d'une grande sensibi-
lité.

ΕΥΑΛΠΙΟΣ (ὁ, ἡ), facile à pren-
dre.

ΕΥΑΛΠΙΝΟΣΤΟΣ (ὁ, ἡ), facile (ai-
sé) à lire, lisible.

ΕΥΑΝΘΗΣ, οἷς (ὁ, ἡ), qui a de
belles fleurs; §. (μετρ.) ri-
che en couleurs.

ΕΥΑΝΑΤΗΣ (ὁ, ἡ), facile à du-
per (à tromper).

ΕΥΑΠΟΔΗΚΤΟΣ (ὁ, ἡ), facile à
prouver (à démontrer).

ΕΥΑΡΕΤΗΣ, οἷς (ὁ, ἡ), conten-
tement.

ΕΥΑΡΕΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui plaît, a-
gréable; revenant; beau. ||
εἶν' εὐάρεστον νὰ περιπατῇ τις
τὸ πρωί, il fait beau marcher
(se promener) le matin. || εἶν'
εὐάρεστον νὰ βλέπῃ τις δύο
στρατεύματα ἀντιπραταττόμε-
να εἰς μάχην, il fait beau voir
deux armées se disputer au
combat.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

ΕΥΑΡΕΤΩ, Μ. ἡν, plaire à
q., complaire, se rendre a-
gréable. || (μσ.) se plaire à
(ou) de, trouver bon; avoir
agréable, agréer, ἴδε ΕΥΑΡΕΩ.

urbanité, ο. courtoisie, q. §.
(πλθ.) prévenances, ο. || μὲ
εὐγένειαν, (μὲ εὐγενικὸν τρόπον),
avec politesse, civilement,
honnêtement, courtoisement,
en galant homme. || μὲ ἐξέ-
χθη μὲ πολλὴν εὐγένειαν, il m'
a reçu fort civilement. || ἐ-
φάρθη μὲ πολλὴν εὐγένειαν, il
en a usé avec beaucoup de ci-
vilité (de courtoisie).

ΕΥΕΝΕΙΑ, οἷς (ὁ, ἡ), homme de
condition (de haute naissance),
noble, gentilhomme. || ὁ τῶν
εὐγενῶν, qui concerne les no-
bles ou la noblesse, nobili-
tate. || δὲν δίδεται εὐγενέστε-
ρος νέος, on ne peut pas être
mieux né que ce jeune hom-
me. 2) = ΕΥΕΝΙΚΩΣ. || εἰσθε
πολλὰ εὐγενῆς (ἐποχρηστικῶς),
φρσ. vous êtes un galant hom-
me (un brave garçon), vous
êtes bien aimable.

ΕΥΕΝΕΙΑ (ἡ), ἀρχ. ἀντικ. ἀντὶ ΕΥ-
ΕΝΕΙΑ. || (διδασκῶν παρ' ἡμῶν
μόνον εἰς τὴν φιλοσοφίαν, φρσ.
ἡ περιφρσ.) ἡ εὐγένεια τοῦ (της,
των, τους), της εὐγενείας του
(της κτλ.), sa seigneurie
(Monsieur un tel). || πῶς
εἶν' ἡ εὐγένεια του; qui est mon-
sieur?

ΕΥΕΝΙΚΩΣ, ἡ, ὄν, de bon ton,
poli, galant, civil, courtois,
honnête, gracieux, obligeant,
prévenant.

ΕΥΕΝΩΣ, ἐπὶρ. noblement; ga-
lamment. §. civilement; avec
politesse, honnêtement.

ΕΥΕΝΩΤΙΑ (ἡ), talent de la pa-
role, éloquence, ο.

ΕΥΕΝΩΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui a le ta-
lent de la parole, éloquent.

ΕΥΕΝΩΜΩ, Μ. ἡν, être re-
connaissant, avoir de la re-
connaissance. || θὰ τὸν εὐγνώ-
μων αἰώνως, je lui en con-
serverai une éternelle recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

ΕΥΕΝΩΜΩΣ, ἐπὶρ. avec recon-
naissance.

Εἰκράτος, ἐπὶ δ, d'une manière bien tempérée.

Εἰκρίνεια (ἦ), pureté, θ. clarté, θ. netteté, θ.

Εἰκρινής, οὗς (δ, ἦ), facile à distinguer, bien distinct, clair, intelligible.

Εἰκρινός, ἐπὶ δ, bien distinctement, clairement, nettement, intelligiblement, (ἐπὶ ἐγγράφ.) lisiblement. || οὐκ εἰκρινός, il parle intelligiblement (à voix intelligible). || εὐκρινός καὶ μεγαλοφώνος, à haute et intelligible voix.

Εἰκταίος, α, ον, qui est à souhaiter, souhaitable, désirable. || ἦτον εὐκταίον ἐάν... il se-rail à souhaiter que...

Εἰκτάνιος (δ, ἦ), (κυρ. οἶκος) chambre à prier. || εὐκτάνιον (ἐνν. οἶκος ἢ δωμάτιον), oratoire.

Εἰκτικός, ἡ, ον, qui exprime le souhait, optatif. || (κυρ.) εὐκτική ἐγκλισις, (Γρμτ.), l'optatif.

Εἰλαλεια (ἦ), dévotion, θ. piété, θ.

Εἰλαλής, οὗς (δ, ἦ), pieux, religieux, dévot.

Εἰλαποῦμαι (χωρὶς M.), respecter, révéler.

Εἰλαπής, ἐπὶ δ, pieusement, dévotement.

Εἰλαλας (δ, ἦ), qui parle bien.

Εἰλαπτος (δ, ἦ), facile à comprendre (à concevoir), intelligible, clair. || τὸ εὐλαπτον, la clarté (du style), ὅδε καὶ Σαφύνηα.

Εἰλαπτος, ἐπὶ δ, d'une manière facile à comprendre (intelligible).

Εἰλαίμενος (δ, ἦ), qui a un bon port (ou) des bons ports.

Εἰλαότης, εὐς (ἦ), l'action de donner la bénédiction, bénédiction, θ. ἦ — τῶν γάρων (τοῦ ἔργου κατ.), la bénédiction du pain etc.

Εἰλαοῦτος, ἡ, ον, béni. || Εὐλογητὸς ὁ θεός, (φρσ. Γρμ.), Dieu soit béni, le ciel en soit béni, béni soit Dieu.

Εἰλαοῖα (ἦ), bénédiction, θ. ||

εὐλογία θεοῦ, (ἀφρονία, εὐτυχία), c'est une bénédiction (de Dieu).

Εἰλαοῖα (ἦ), petite verole, θ. (ιατρ.) variole, θ. || τὸ μίσημα τῆς εὐλογίας, le virus variolique.

Εἰλαοῖα, α, ικον καὶ Εἰλαοιοκομμένος, η, ον, marqué (gravé, creusé, grêlé) de petite verole, (ιατρ.) variolé. || τὸ πρόσωπόν του εἶν' εὐλογοιοκομμένον, il a le visage tout grêlé.

Εἰλαρος (δ, ἦ), raisonnable; convenable; à propos, fondé; légitime. || εἶνε (δὲν εἶνε) εὐλογον νᾶ... il est (il n'est pas) à propos de... || δὲν τὸ εὐ-ρίσκω εὐλογον, je ne le trouve pas bon, je le trouve mauvais. || ἔκρινεν εὐλογον νᾶ... il jugea à propos de...

Εἰλαροφάνης, οὗς (δ, ἦ), qui paraît raisonnable, spécieux, plausible.

Εἰλαροφάνης, ἐπὶ δ, spécieusement, d'une manière plausible.

Εἰλαροφάνης, ἐπὶ δ, spécieusement, d'une manière plausible.

Εἰλαρῶ, M. ἡν, bénir; donner la bénédiction (ou) sa bénédiction. || εὐλογῶ γάμον (τράπεζαν κατ.), bénir un mariage (la table etc.). || ὁ θεός εὐλόγησεν αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν, Dieu a versé (a repandu, a donné) sa bénédiction sur cette famille, y a mis sa bénédiction. || εὐλογημένον σπίτι, maison de bénédiction.

Εἰλαρός, ἐπὶ δ, avec raison; convenablement. || πολὺ εὐλογώτερον, à plus forte raison.

Εἰλαρίτος (δ, ἦ) = Εἰκαμπος.

Εἰλαοῦς, οὗς (δ, ἦ), qui apprend facilement, intelligent.

*Εἰλαρίς, ἴαος (ἦ), pantoufle, θ.

Εἰλαρότης, οὗς (δ, ἦ), assez grand, d'une bonne grandeur.

Εἰλαρότης (δ, ἦ), méthodique.

Εἰλαρότης, ἐπὶ δ, méthodiquement.

Εἰλαρία (ἦ), élémence, θ. bienveillance, θ.

Εἰλανός, οὗς (δ, ἦ), élément, bienveillant; favorable, propice, prospère.

Εἰμενός, ἐπὶ δ, avec bien-lance; favorablement.

Εἰμετάλατος (δ, ἦ), qui se change facilement, changeant, variable; (ἐπὶ ζῷ.) versatile.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εἰμετάλατος, ἐπὶ δ, favorablement.

Εὐφρομία (ἡ), cadence, θ. nombre, (ἐν γέν.) belle proportion.

Εὐφρομος (ὁ, ἡ), (καρ. ἐπὶ ἡχ. καὶ μουτ.) qui a de la cadence, cadencé, bien cadencé; nombreux; bien réglé, juste; (ἐν γέν.) bien proportionné, d'une belle proportion.

Εὐφρομας, ἐπὶ. en cadence.

Εὐρεῖα, εἰς, ἡ, large, vaste.

Εὐερχασία (ἡ), grand espace, lieu spacieux.

Εὐερίκωνος (ὁ, ἡ), spacieux, vaste. ||. ἔχει (κατοικεῖ εἰς) πολλὰ εὐερίκωνον οἶκτον, il est logé fort spacieusement.

Εὐερίκωνος, ἐπὶ. spacieusement, au large.

Εὐρα, ἀδρ. τῆς ὕποτ. τοῦ Εὐρίσκου.

Εὐράς, ἄτος (ὁ), moisissure, θ.

Εὐραζία (ἡ), bonne santé, θ. vigueur, θ. force, θ.

Εὐρατος (ὁ, ἡ), robuste, fort, bien portant.

Εὐράτιος, ἐπὶ. vigoureusement, avec courage.

Εὐρατιά, Μ. ἴση, se moisir; être moisi; (συνθ. μετφορ.) sentir le vieux temps, être passé (pourri, suranné).

Εὐεργία (ἡ), embonpoint.

Εὐεργός (ὁ, ἡ), qui a de l' embonpoint; qui a (qui est d') une belle charnure; (καρ. ἐπὶ πρ.) qui est bien en chair.

Εὐεργὸς (χωρὶς Μ.), être en chair, avoir ou prendre de l' embonpoint.

Εὐεργία (ἡ), piété.

Εὐεργής, οὗτος (ὁ, ἡ), pieux.

Εὐεργής, ἐπὶ. pieusement.

Εὐεργισία (ἡ), miséricorde, θ.

Εὐεργισίζομαι, Μ. (ὁ) ἐκ-εργισίζομαι, avoir de la compassion pour, se sentir ému, compatir.

Εὐεργισικός, ἡ, ὅν καὶ

Εὐεργιστικός (ὁ, ἡ), miséricordieux, compatissant.

Εὐεργιστικός, ἐπὶ. miséricordieusement.

Εὐεργία (ἡ), constance, θ. fermeté, θ.

Εὐεργής, οὗτος (ὁ, ἡ), constant, ferme.

Εὐεργής, ἐπὶ. fermement, avec constance.

Εὐεργής, οὗτος (ὁ, ἡ), arme ou habillé à la légère; lesté, dispos.

Εὐεργήματος (ὁ, ἡ), bon à l'estomac, stomachique.

Εὐεργήτης (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui parle ou prononce bien, éloquent; §. facile ou de bonne augure à prononcer.

Εὐεργία (ἡ), talent d'atteindre au but (de raisonner ou de conjecturer juste); bonheur, adresse, θ.

Εὐεργός (ὁ, ἡ), qui frappe le but; qui raisonne juste, heureux en conjectures; ingénieux, subtil. ||. ἀπόκρισις εὐεργός, répartie juste (heureuse, ingénieuse), θ. ||. τὸ εὐεργόν, ἀντὶ τῆς εὐεργίας. ||. τὸ τῆς χειρὸς εὐεργόν, la sûreté de la main.

Εὐεργός, ἐπὶ. droit au but; (μετφορ.) ingénieusement.

Εὐεργός, Μ. ἴση, atteindre le but, frapper juste.

Εὐεργός (ὁ, ἡ), souple; (μετφορ.) adroit; (ἐπὶ φων.) flexible.

Εὐεργός, ἐπὶ. avec souplesse.

Εὐεργήματος (ὁ, ἡ), ἴση Εὐεργήματος.

Εὐεργήματος (ἡ), conscience tranquille, θ. bonne foi.

Εὐεργήματος (ὁ, ἡ), qui a la conscience tranquille, homme de conscience, consciencieux; qui est de bonne foi.

Εὐεργήματος, ἐπὶ. en bonne conscience, avec une conscience tranquille, d'une manière consciencieuse, consciencieusement, de bonne foi.

Εὐεργήματος (ὁ, ἡ), facile à voir (à saisir) d'un coup d'œil.

Εὐεργήματος, ἐπὶ. décemment, honnêtement.

Εὐεργήματος (ὁ, ἡ), décent; (ἐπὶ πραγμ.) plausible, spécieux; honnête; beau. ||. εὐεργήματος πρόφασις, un beau semblant.

Εὐεργήματος (ἡ), décence, θ. convenance, θ. bienséance, θ. bonneté, θ.

Εὐεργήματος, οὗτος (ὁ, ἡ), ἴση Εὐεργήματος.

Εὐεργήματος, ἐπὶ. Εὐεργήματος Εὐεργήματος (ὁ, ἡ), réglé; sage, sage.

Εὐεργήτης, Μ. ἴση, se comporter sagement (réglement) tenir une conduite réglée.

Εὐεργήτης, ἐπὶ. d'un air modeste, réglément.

Εὐεργήτης (ἡ), bon ordre; conduite bien réglée, modeste, θ. décence, θ. ||. (ὁ) ἐπὶ εὐεργήτης, hédéau; appartement suisse (d'une église), -verge.

Εὐεργήτης (ἡ), bonheur d'avoir des enfans vertueux.

Εὐεργήτης (ὁ, ἡ), qui a le coup d'enfants ou des enfans vertueux.

Εὐεργήτης (ἡ), peu de valeur ou d'importance d'une chose, bassesse, θ. vileté, θ.

Εὐεργήτης, οὗτος (ὁ, ἡ), vil, vil, de peu de prix; mesquin.

Εὐεργήτης, ἡ. εὐεργήτης, bas; humble. ||. εὐεργήτης, τολοῦς καταγωγῆς, un homme de bas lieu (de basse naissance, de basse condition).

Εὐεργήτης, ἡ. εὐεργήτης, basse extraction, de basse rigine. ||. τὸ ἡγόρασα ἐκ τολῆ τιμῆν, je l'ai acheté bas-prix. ||. τὰς εὐεργήτης, les fonctionnaires, plus basses. ||. (ὁ) εὐεργήτης, la vileté du prix.

Εὐεργήτης (ἡ), heureux chement.

Εὐεργήτης (ἡ), courage, constance, θ. assurance, θ.

Εὐεργήτης (ὁ, ἡ), plein d'assurance, hardi, brave, délibéré.

Εὐεργήτης, ἐπὶ. bravement, délibérément.

Εὐεργήτης (ἡ), enjoué, esprit, aisance, θ. grâce, urbanité, θ.

Εὐεργήτης (ὁ, ἡ), enjoué, rituel, qui raille avec enjoué.

Εὐεργήτης, οὗτος (ὁ, ἡ), bien, ri, gras.

Εὐεργήτης (ἡ), embonpoint.

καμα (τὸ), bonheur, bonne-
une, coup de bonheur.
καὶ, οὐκ (δ, ἡ), heureux,
spère, fortuné. || εἰς εὐ-
στοίας περιστάσεις, à des
ups plus prospères.
καὶ (ἡ), bonheur; pro-
rité, θ. félicité, θ. || κατ'
οὐραν, par bonheur, lieu-
siment.

καὶ, Μ. ἡμε, être heureux;
ir (avoir) du bonheur; pro-
rer. || δὲν εὐτύχησα νὰ σὰς
αμώσω, je n'ai eu le bon-
ur de vous réjoindre.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

καὶ, ἐπὶ. heureusement.
πόλητος (δ, ἡ), νλγ., qui
de la réputation, qui est
réputation, considéré.

l'esprit, spirituel, intelligent,
ingénieux, fin.

Εὐαρία (ἡ), esprit, finesse, θ.
intelligence, θ.

Εὐαρία, ἐπὶ. avec de l'esprit,
avec finesse, finement, ingé-
nieusement.

Εὐφονία (ἡ), talent d'une belle
voix; (γρμτ.) euphonie, θ.

Εὐφονος (δ, ἡ), qui a une belle
voix.

Εὐχαρις, ιτοχ (δ, ἡ), gracieux,
agréable, gentil. || τὸ εὐχαρι,
(ἀφρη.), la grâce, la gentil-
lesse.

Εὐχαριστήριος (δ, ἡ), qui se dit
ou se fait en actions de grâ-
ces ou en remerciement. || εὐ-
χαριστήριος ἐπιστολή, (ἡ) εὐ-
χαριστήριον (ἐνν. γράμμα), let-
tre de remerciement.

Εὐχαρίστης, εὐχ (ἡ), satisfac-
tion, θ. contentement, plai-
sir, agrément, aise, θ. || ἡ
μόνη του εὐχαρίστητος εἶνα ἡ
σοιούδη (ἡ μελέτη), il fait son
unique plaisir de l'étude. ||
πρὸς κοινὴν εὐχαρίστησιν, à la
satisfaction générale.

Εὐχαριστία (ἡ), action de grâ-
ces, θ. remerciement.

Εὐχάριτος (δ, ἡ), qui plaît, a-
gréable.

Εὐχαριστῶ, Μ. ἡμε, rendre con-
tent, donner contentement,
faire plaisir, contenter, satis-
faire; complaire. || (μτ.) être
content (satisfait), se conten-
ter, se trouver bien, se savoir
bon gré, s'applaudir, se lou-
er. || τίποτε δὲν τὸν εὐχαριστεῖ
(ἡ) δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τίποτε,
rien ne lui fait plaisir, il ne
prend plaisir (il n'a de plaisir)
à rien, il ne s'accommode de
rien. || τὸ ἐκαμεν ἵνα τοὺς εὐχα-
ριστήσῃ, ἵδε Εὐχαριστῶ. || δὲν ἡμ-
πόρσω νὰ εὐχαριστήσω τὴν περι-
έργειάν μου, je n'ai pu conten-
ter (satisfaire) ma curiosité. ||
εὐχαριστοῦμαι ὅτι τὸ ἐπραξα,
je me sais bon gré de l'avoir
fait. || εὐχαριστεῖται (ἡ δύναται)
τις νὰ τὸν ακούσῃ, c'est plai-
sir (c'est un plaisir, il fait
plaisir) de l'entendre. || εὐ-
χαριστεῖται μὲ ἄλλον, il se

passee de peu (ou) à peu. || δὲν
θα εὐχαριστήσῃ ἂν δὲν σὲ δῶ,
il ne sera pas content qu'il
ne vous ait vu. || ὁλῶτε εὐ-
χαριστήσῃ, vous serez con-
tent, vous aurez contente-
ment. || θὰ σὰς εἰπω τι, τὸ
ὁποῖον πολλὰ θὰ σὰς εὐχαρι-
στήσῃ, je vous dirai quelque
chose qui vous fera bien plai-
sir. || ἀκολουθήσατε τὴν συμ-
βουλὴν ταύτην, καὶ θὰ μένετε
εὐχαριστημένους, suivez ce con-
seil, vous vous en trouverez
bien. || εἶμαι πολλὰ εὐχαρι-
στημένος ἀπὸ τὸ ἱατρικὸν ὅπου
μὲ εἴπετε, j'ai fort à m'en lou-
er du remède que vous m'a-
vez indiqué. || εἶμαι εὐχαρι-
στημένος ἀπ' αὐτὸν τὸν ὑπὲρ-
την, je me trouve bien de ce
domestique, je n'ai qu'à m'en
louer. || εἶνε πολλὰ εὐχαρι-
στημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του,
il se complait en lui-même
(en sa personne). || ἔη εὐ-
χαριστημένος, il vit content.

2) rendre grâces, faire un
remerciement (ou) des remer-
ciements, remercier. || εὐχα-
ριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ, (πρσ.),
merci, grand merci. || σὰς
εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλοσύνην
σας, je vous remercie de vos
bontés, je vous en fais mes
remerciements, agréez (rece-
vez) mes remerciements. || δὲν
μὲ εἶπεν οὐτε Εὐχαριστῶ, il
ne m'en a pas seulement re-
mercié. || ἄς εὐχαριστῇ τὸν
θεὸν ὅτι δὲν ἐπύρην ἐκεῖ, il peut
bien remercier Dieu que je
ne me sois pas trouvé là.

Εὐχαρίσται, ἐπὶ. avec plaisir;
de bonne grâce.

Εὐχαρία (ἡ), adresse, θ. dexté-
rité, θ.

Εὐκαλίου(τὸ), Ἐκκλησι. l'extre-
me-onction, les saints huiles.
|| τὸν ἔψαλαν εὐκαλίου, il a
reçu les saintes huiles.

Εὐχή (ἡ), = Εὐαρία. || ἔχε τὴν
εὐχὴν μου, je te donne ma bé-
nédiction. || εὐχα- γονέων, bé-
nédiction paternelle (mater-
nelle). || εἰν εὐχὴ θεοῦ, c'est
une bénédiction. 2) prière,

6. ναυ. ||. εὐχὴ ὑπὲρ τῶν κοιμημένων, prière des morts (pour les morts). 3) (ἀρχ.) = ἔσπε, ἐπιθυμία, souhait, ναυ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.). ||. κατ' εὐχὴν, à souhait. ||. εὐα βάλει κατ' εὐχὴν, tout vient (réussit) à souhait. ||. ἤθελεν εἶναι εὐχὴς ἔργον, ἵδε Εἰκταῖος. Εἰκολόγιον (τὸ), recueil de prières, bréviaire; eucologe. S. rituel.

Εἰκομαι, Μ. (ὁ) εἰκοῖν, faire des vœux (des prières), prier pour q; souhaiter. S. donner sa bénédiction à q, bénir. ||. εὐχὴ ἡ ἐπαρχία του τὸν εὐχονται διὰ τὰ καλὰ που τοὺς ἔκαμε, toute la province le comble de bénédictions pour les biens qu'il leur a faits.

Εἰσχυρὸς (ὁ, ἡ), qui est d'usage (du bon usage), utile, commode, bon à (ou) pour.

Εἰσροία (ἡ), belle couleur (carnation), o. fraîcheur du teint (des couleurs), coloris frais, teint (visage) fleuri.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), qui a de belles couleurs.

Εἰσχυρὸς (ὁ, ἡ), qui est d'une saveur agréable; qui donne un suc nourrissant, succulent.

Εἰσροὺς, οὐς (ὁ, ἡ), qui sent bon, odorant, odoriférant, parfumé, suave.

Εἰσροία (ἡ), bonne odeur, o. parfum, suavité, o. ||. ἡ τῶν ἀνθῶν, le parfum des fleurs.

Εἰσροία, Μ. ἄρα, exhaler une bonne (une agréable) odeur, sentir bon.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), qu'on achète à bon prix.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), ἀρχ. = Ἀριστρεῖος.

Εἰσροία (ἡ), festin, banquet, régal.

Εἰσροὺς, ἀόρ. τοῦ Τεράρα.

Εἰσροία (ὁ, ἡ), ἀρχ. égal. ||. εἰς ἐφάμλλος τοῦ, il marche à côté de...

Εἰσροὺς, ἐπὶ. une fois pour toujours.

Εἰσρομαι, Μ. ἄνυμαι, (ἀρχ.) toucher (légèrement). ||. (ἡ) μτχ. ἐσρομένην (ἐνν. γραμ-

μή), γεωμετρ. tangente (d'un angle etc.).

Εἰσροία (ἡ), l'action d'adapter (etc), application, o.

Εἰσροία, Μ. ὅσα, adapter; faire cadrer; régler une chose sur une autre; appliquer. ||. εἰς αὐτὸν ἡμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ στίχος οὗτος τοῦ, on peut lui appliquer ce vers de...

||. αὐτὸς ὁ νόμος δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, cette loi n'est pas applicable (ne peut s'appliquer) au cas dont il s'agit.

Εἰσροισιός, α, ον, qui peut être appliqué, applicable.

Εἰσροία (ἡ), στρατ. corps de réserve, réserve, o. 2) garnison, o.

Εἰσροὺς (ὁ), qui est de réserve, qui se réserve pour.

Εἰσροὺς (ἐπέχω), ἡ, ὅν, qui suspend son jugement.

Εἰσροὺς, ἐπὶ. de suite; S. ensuite.

Εἰσροὺς, οντος (οὐσα, ον), Νρ., qui appelle d'un jugement, l'appelant. ||. ὁ ἐφεσίων καὶ ὁ ἐφεσιόγητος, (Νρ.), l'appelant et l'intimé.

*Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), (κνρ. δικη, jugement) qui peut être évoqué d'un tribunal à un autre, dont on peut appeler.

*Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), (κνρ. δικη, jugement) qui peut être évoqué d'un tribunal à un autre, dont on peut appeler.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), Νρ., intimé, défenseur en cause d'appel.

ο. (εἰς τὴν Γαλλ.) cour royale, ou désirable.

Εἰσροὺς (ἐφελμαι), ἡ, ὅς, désirable.

Εἰσροὺς, ἐπὶ. cette année, cette année-ci, cette année-là. ||. ὁ χρόνος ἐφέτος εἶνε καλὸς, la cueillette est bonne cette année.

Εἰσροὺς (τὸ), chose inventée, invention, o.

Εἰσροὺς, εἰς (ἡ), invention, o. ||. τοῦτο εἶν' ἐδίκη του ἐφευρέσει, cela est de son invention.

Εἰσροὺς, οἱ (ὁ), inventeur.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, inventeur, ingénieur, plein d'invention, fertile en inventions.

Εἰσροὺς, Μ. (ὁ) ἐφεύρα, inventer. ||. αὐτὸς πρῶτος ἐφεύρα, c'est lui qui en est le premier inventeur.

Εἰσροὺς (τὸ), Ἀνατομ., le pénis, le pubis.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, relatif à la puberté ou à l'adolescence.

||. ἡ ἐφηδικὴ ἡλικία, l'âge de la puberté, la puberté.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), qui a atteint l'âge de puberté, adolescent, pubère.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, relatif à la puberté ou à l'adolescence.

||. ἡ ἐφηδικὴ ἡλικία, l'âge de la puberté, la puberté.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), qui a atteint l'âge de puberté, adolescent, pubère.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, relatif à la puberté ou à l'adolescence.

||. ἡ ἐφηδικὴ ἡλικία, l'âge de la puberté, la puberté.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), qui a atteint l'âge de puberté, adolescent, pubère.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, relatif à la puberté ou à l'adolescence.

||. ἡ ἐφηδικὴ ἡλικία, l'âge de la puberté, la puberté.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), qui a atteint l'âge de puberté, adolescent, pubère.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, relatif à la puberté ou à l'adolescence.

||. ἡ ἐφηδικὴ ἡλικία, l'âge de la puberté, la puberté.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), qui a atteint l'âge de puberté, adolescent, pubère.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, relatif à la puberté ou à l'adolescence.

||. ἡ ἐφηδικὴ ἡλικία, l'âge de la puberté, la puberté.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), qui a atteint l'âge de puberté, adolescent, pubère.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, relatif à la puberté ou à l'adolescence.

||. ἡ ἐφηδικὴ ἡλικία, l'âge de la puberté, la puberté.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), qui a atteint l'âge de puberté, adolescent, pubère.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, relatif à la puberté ou à l'adolescence.

||. ἡ ἐφηδικὴ ἡλικία, l'âge de la puberté, la puberté.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), qui a atteint l'âge de puberté, adolescent, pubère.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, relatif à la puberté ou à l'adolescence.

Εἰσροὺς, Μ. ἄρα, se reposer sur.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, (ἀρχ.), bouilli.

Εἰσροὺς, οἱ (ὁ), πᾶς, cauchemare.

Εἰσροὺς, Μ. ἄρα, suer (légèrement), transpirer.

Εἰσροὺς, εἰς (ἡ), sueur légère, transpiration, o.

Εἰσροὺς (χωρὶς Μ.), ἀρχ. - Εἰσροὺς, désirer, souhaiter, ambitionner, rechercher.

Εἰσροὺς (τὸ), selle (de cheval), o.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), qui est à cheval; (ἐπὶ ἀνδριάντ. καὶ εἰκόν.) équestre.

Εἰσροὺς, Μ. εἶνα, (ἀρχ.), faire la ronde.

Εἰσροὺς, Μ. ἄρα, approvisionner (une place, une flotte etc), avitailler (κνρ. με τροφὰς); ravitailler; (ἐν γέν.) munir, pourvoir (des choses nécessaires).

Εἰσροὺς (ὁ), approvisionnement, avitaillement, ravitaillement (d'une place).

Εἰσροὺς (τὸ), κνρ. εἰς τὸ πλθ., provision (de voyage).

Εἰσροὺς (ἡ), attaque, o. charge, assault; (ἐπὶ ναυμαχ.) abordage, S. (στρατ.) ronde. ||. εἰς ἐφόδον, d'emblée; d'assaut; au pas de charge. ||. ὑπέστησαν τὴν ἐφοδὸν, ils soutinrent la charge.

Εἰσροὺς (τὸ), και

Εἰσροὺς, ἰσος (ἡ), esquif, chaloupe, o. felouque, o.

Εἰσροὺς, Μ. ἄρα, armer, équiper.

Εἰσροὺς (ὁ), équipement (d'un vaisseau, d'une flotte etc), o. armée.

Εἰσροὺς, Μ. εἶνα, inspecter, surveiller.

Εἰσροὺς (ἡ), inspection, o. surveillance, o.

Εἰσροὺς (ὁ), inspecteur.

Εἰσροὺς (χωρὶς Μ.), inspecter.

Εἰσροὺς, εἰς (ἡ), l'action de fondre sur, irruption, o. attaque, o. charge, o.

Εἰσροὺς, Μ. ἄρα, fondre (sur) à l'aveugle, se précipiter (sur ou contre), attaquer, charger.

Εἰσροὺς, ἀόρ. 6. τοῦ Φεῖρα.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), sur qui l'on peut compter, qui garantit, bon répondant; sur, assuré.

Εἰσροὺς (ἡ), discrétion, o.

Εἰσροὺς, ἰσος (ἡ), εἰδ. ἐχθ. rémorer (ἡ) (ἀρχ.) remora.

Εἰσροὺς, ἐπὶ. hier. ||. χθες πρὶν (ἡ) τὸ πρωί, hier matin (ou) au matin.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, d'hier.

Εἰσροὺς (ἡ), inimitié, o. animosité, o. haine, o.

Εἰσροὺς, Μ. εἰσροὺς (ὁ), détester, haïr.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, hostile.

Εἰσροὺς, ἐπὶ. en ennemi, hostilement.

Εἰσροὺς (ἡ), acte d'hostilité, hostilité, o.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), sur qui l'on peut compter, qui garantit, bon répondant; sur, assuré.

Εἰσροὺς (ἡ), discrétion, o.

Εἰσροὺς, ἰσος (ἡ), εἰδ. ἐχθ. rémorer (ἡ) (ἀρχ.) remora.

Εἰσροὺς, ἐπὶ. hier. ||. χθες πρὶν (ἡ) τὸ πρωί, hier matin (ou) au matin.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, d'hier.

Εἰσροὺς (ἡ), inimitié, o. animosité, o. haine, o.

Εἰσροὺς, Μ. εἰσροὺς (ὁ), détester, haïr.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, hostile.

Εἰσροὺς, ἐπὶ. en ennemi, hostilement.

Εἰσροὺς (ἡ), acte d'hostilité, hostilité, o.

Εἰσροὺς (ὁ), ennemi. S. adversaire.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, vipère, o.

Εἰσροὺς, οἷς (ὁ, ἡ), qui ressemble au hérisson ou à l'oursin, (διδακτ.) échinacé.

Εἰσροὺς (ὁ), οἷς, oursin, cha-taigne de mer, o.

Εἰσροὺς, Μ. (ὁ) εἰνα, avoir (j'ai). ||. ἔχει δέκα χιλιάδας δραχμάς, il a dix mille francs. ||. δὲν ἔχει τίποτε, il n'a rien. ||. οἱ πολιορκούμενοι δὲν ἔχον τροφὰς, les assiégés manquaient de vivres, les vivres manquaient aux assiégés. ||. ἔχει χρήματα; ἔχει ἢ καλοῦται, a-t-il de quoi? il en regorge. ||. ? ἔχεις (ἐνν. χρήματα) νὰ μοῦ ἀλλάξεις αὐτὸ τὸ γραμμάτιον; avez-vous de quoi me changer ce billet-là? ||. ἔχομεν ἕνα λογαριασμὸν μαζί, nous sommes en compte. ||. ἔχει μακρὰ μαλλιά, elle porte une longue chevelure. ||. δὲν ἔχει καλὴν θέλησιν, la bonne volonté lui manque. ||. δὲν ἔχει (ἐνν. καλὸν) φέριμον, il manque de conduite. ||. ? ἔχει πάντοτε τὸν σκοπόν νὰ ἀναχωρήσῃ; est-il toujours dans l'intention de partir? ||. εἶχε θέλησιν, il a eu la fièvre. ||. τὸ εὐλογεῖν σου ἔχει ἄσθμα, votre cheval a la pousse. ||. τὸ παιδί ἔχει ὀδόντια, l'enfant fait ses dents, ἵδε καὶ

Εἰσροὺς, ἀόρ. 6. τοῦ Φεῖρα.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), sur qui l'on peut compter, qui garantit, bon répondant; sur, assuré.

Εἰσροὺς (ἡ), discrétion, o.

Εἰσροὺς, ἰσος (ἡ), εἰδ. ἐχθ. rémorer (ἡ) (ἀρχ.) remora.

Εἰσροὺς, ἐπὶ. hier. ||. χθες πρὶν (ἡ) τὸ πρωί, hier matin (ou) au matin.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, d'hier.

Εἰσροὺς (ἡ), inimitié, o. animosité, o. haine, o.

Εἰσροὺς, Μ. εἰσροὺς (ὁ), détester, haïr.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, hostile.

Εἰσροὺς, ἐπὶ. en ennemi, hostilement.

Εἰσροὺς (ἡ), acte d'hostilité, hostilité, o.

Εἰσροὺς (ὁ), ennemi. S. adversaire.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, vipère, o.

Εἰσροὺς, οἷς (ὁ, ἡ), qui ressemble au hérisson ou à l'oursin, (διδακτ.) échinacé.

Εἰσροὺς (ὁ), οἷς, oursin, cha-taigne de mer, o.

Εἰσροὺς, Μ. εἰνα, avoir (j'ai). ||. ἔχει δέκα χιλιάδας δραχμάς, il a dix mille francs. ||. δὲν ἔχει τίποτε, il n'a rien. ||. οἱ πολιορκούμενοι δὲν ἔχον τροφὰς, les assiégés manquaient de vivres, les vivres manquaient aux assiégés. ||. ἔχει χρήματα; ἔχει ἢ καλοῦται, a-t-il de quoi? il en regorge. ||. ? ἔχεις (ἐνν. χρήματα) νὰ μοῦ ἀλλάξεις αὐτὸ τὸ γραμμάτιον; avez-vous de quoi me changer ce billet-là? ||. ἔχομεν ἕνα λογαριασμὸν μαζί, nous sommes en compte. ||. ἔχει μακρὰ μαλλιά, elle porte une longue chevelure. ||. δὲν ἔχει καλὴν θέλησιν, la bonne volonté lui manque. ||. δὲν ἔχει (ἐνν. καλὸν) φέριμον, il manque de conduite. ||. ? ἔχει πάντοτε τὸν σκοπόν νὰ ἀναχωρήσῃ; est-il toujours dans l'intention de partir? ||. εἶχε θέλησιν, il a eu la fièvre. ||. τὸ εὐλογεῖν σου ἔχει ἄσθμα, votre cheval a la pousse. ||. τὸ παιδί ἔχει ὀδόντια, l'enfant fait ses dents, ἵδε καὶ

Εἰσροὺς, ἀόρ. 6. τοῦ Φεῖρα.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), sur qui l'on peut compter, qui garantit, bon répondant; sur, assuré.

Εἰσροὺς (ἡ), discrétion, o.

Εἰσροὺς (ὁ, ἡ), sur qui l'on peut compter, qui garantit, bon répondant; sur, assuré.

Εἰσροὺς (ἡ), discrétion, o.

Εἰσροὺς, ἰσος (ἡ), εἰδ. ἐχθ. rémorer (ἡ) (ἀρχ.) remora.

Εἰσροὺς, ἐπὶ. hier. ||. χθες πρὶν (ἡ) τὸ πρωί, hier matin (ou) au matin.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, d'hier.

Εἰσροὺς (ἡ), inimitié, o. animosité, o. haine, o.

Εἰσροὺς, Μ. εἰσροὺς (ὁ), détester, haïr.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, hostile.

Εἰσροὺς, ἐπὶ. en ennemi, hostilement.

Εἰσροὺς (ἡ), acte d'hostilité, hostilité, o.

Εἰσροὺς (ὁ), ennemi. S. adversaire.

Εἰσροὺς, ἡ, ὅς, vipère, o.

Εἰσροὺς, οἷς (ὁ, ἡ), qui ressemble au hérisson ou à l'oursin, (διδακτ.) échinacé.

Εἰσροὺς (ὁ), οἷς, oursin, cha-taigne de mer, o.

Εἰσροὺς, Μ. εἰνα, avoir (j'ai). ||. ἔχει δέκα χιλιάδας δραχμάς, il a dix mille francs. ||. δὲν ἔχει τίποτε, il n'a rien. ||. οἱ πολιορκούμενοι δὲν ἔχον τροφὰς, les assiégés manquaient de vivres, les vivres manquaient aux assiégés. ||. ἔχει χρήματα; ἔχει ἢ καλοῦται, a-t-il de quoi? il en regorge. ||. ?

plus rien. ||. ὁ τόπος τὸ ἔχει, ça tient au local. ||. (ἀπολ.) ἔχει ὁ θεός, (φρσ.), vous ne savez pas ce que Dieu vous garde, Dieu est bon. 2) (ἀρχ.) μετὰ ἐπὶ, ἀντὶ εἶμαι, διὰ κειμαι. ||. πῶς ἔχετε; comment vous portez-vous? comment vous en va? comment ça va-t-il? ||. πῶς ἔχετε εἰς τὴν ὑγείαν σας; comment va votre santé? ||. τί ἔχεις; τὸν ἥρωτήσε, qu'a-tu? lui demanda-t-il. ||. τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως, la chose est ainsi. ||. ἔχε δὲ ἡ φράσις οὕτω; la phrase était ainsi conçue (était conçue en

ces termes). 3) ἀντὶ Νομί-
za. ||. πῶς τὸ ἔχεις; qu' en pensez-vous? ||. τὸν ἔγω δι' ἀποθαμένον, je le tient (je le compte) pour mort.
Ἐψυμα (τὸ), du moult cuit, raisiné, sapa.
Ἐοισίνδς, ἡ, ὄν, (ἀρχ.), matinal.
Ἐοισ (ὁ, ἡ), ἀρχ. passé, pourri, rechauffé, suranné, vieux.
Ἐφτάζον, παρατ. καὶ
Ἐφτάσα, ἀόρ. τοῦ Ἐφτάζω.
Ἐφς, ἐπὶ β. Χρν. ἡ Τοπ. jus-
que καὶ (πρὸ φων.) jusques. ||.
ἔως πότε; jusques à quand?
||. ἔως τὸν οὐρανὸν, jusqu' au
ciel. ||. ἔως ὅτου, jusqu' à ce

Z

ZAP

Ζάλη (ἡ), vertige, θ. étourdissement, éblouissement.

Ζάλην, M. ἰζν, assoupir; en-
lêter; étourdir, troubler. ||.
(πθ.) avoir des vertiges (des
éblouissements). ||. τὰ πάροου-
να ζάλη (ζουν, le charbon entête.
||. τὸ κούνημα τοῦ ἀμαξιοῦ ζά-
λῃ, le branle du carrosse
étourdit. ||. τὸ κραδί τὸν ἐζά-
λισε (τοῦ ἐζάλισε τὸν ἐγκέφα-
λον), le vin lui a troublé la tête
(la cervelle). ||. μετὰ τὴν φλο-
αρίαν του μετ' ἐζάλισεν, il m'a
étourdi (il m'a étourdi les
oreilles) avec ses caquet. ||.
εἶνε ἀκόμη ζαλισμένος ἀπὸ τὸ
πλοῖον, il est encore tout é-
tourdi du bateau. ||. μὴ βλέ-
πῃς κάτω, νὰ μὴ ζαλισθῇς, ne
regardez pas en bas, de peur
que la tête ne vous tourne.
2) (μετφρ.) troubler, décon-
cert. ||. τὸ συμβῆναι τοῦτο τὸν
ἐζάλισε, cet événement le dé-
concerta.

Ζάλισμα (τὸ), éblouissement.
Ζάρινα, ἀλ (ἡ), ψ. aiguille (ἀλ-
λο παρὰ τὸ ἀντικλῆ) de mer,
θ. cépole, orphie.
Ζαρελάκι (τὸ), chevillard.
Ζαρελάι (τὸ), κοιν. ἡ Δορκάς.

ZAX

Ζαρόνα, M. ὄζν, rider, fron-
cer; grésiller. ||. (αὐτοπ.) se
rider, se froncer. ||. ζαρόνω
ὑφασμα (στειλόμενον ἢ σιδερω-
μένον), froisser (du satin, du
papier etc). ||. (καὶ οὐδ. ἡ ἀ-
πόλ.) τὸ φόρεμα ζαρόνει (δὲν
εἶνε καλοκομμένον ἢ καλοραμ-
μένον), cette robe gode (ou)
baille, il grimace, il fait la grim-
pice, ἴδε καὶ Σακκογαλιάζω.
2) (αὐτοπ.) se blottir, se ta-
pir. ||. ἐζάρωσεν εἰς μίαν κώ-
χην, il se blottit dans un coin.
||. ἦτον ζαρωμένος ὀπισθεν μιᾶς
θύρας, il était tapis derrière
une porte.

Ζάριμα (τὸ), l'action de se ri-
der ou de se blottir (de se ta-
pir). ||. ζάριμα ὑφάσματος,
froissement. 2) ἀντὶ-
Ζαριματῖ (ἡ), κοιν. ἡ Πριτς,
ride, θ. (ἐπὶ ὑφάσμ.) froissure,
θ. pli. ||. (τὸ φόρεμα) δὲν κά-
μνει οὐτε μίαν ζαριματιάν, il
ne fait pas un pli. ||. αὐτὴ ἡ
— δὲν θά λυθῇ εἰς τὸ σιδερω-
μα, cette froissure ne dispa-
raitra par sous le fer.

Ζαρκίμι (τὸ), κοιν. ὁ Σίλφειρος
(λίθος).

Ζαζαράτον (τὸ), = Ζαζαράτον,

que; tant que, en atten-
dant. ||. ἀπὸ τὸ πρωτὸν ἕως τὸ
δύ, du matin au soir. ||.
τὸν Μάρτιον ἕως τὸν Σεπ-
τεμβρίον, depuis moi jusqu'en
septembre. ||. (καὶ ἐπὶ τὸν
τήτος, ὅτε καὶ παραλειπόμε-
νοι) τέσσαρα (ἕως) πέντε κα-
κα, quatre à cinq francs.
ἐπτά (ἕως) ὀκτώ ποδῶν πλά-
τος, de sept à huit pieds de
largeur. ||. ἐνέα (ἕως) δέκα ἄν-
δρες, neuf à dix
hommes.

Εσφοικίς, ἡ, ὄν, de l'ordre
satanique.

Εσφοικός (ὁ), lucifer.

ZAX

Ζαχαρικός, dragée, θ. li-
bon, (εἰς τὸ πλθ.) sucrerie.
Ζαχαρέσιος, α, ὄν, de sucre,
sucré.

Ζάχαρι (ἡ), sucre. ||. ἕνα
ζάχαρι, un pain de sucre.
||. (καὶ οὐδ. ἡ ἀπόλ.) τὸ
νερόν με ζάχαριν, de l'eau
crée. ||. λυών ζάχαριν, fondre
du sucre.

Ζαχαρίζω, M. ἰζν, se candi-
der. ||. τὰ πολὺ βρασμένα γλυκὰ
ζαχαρίζουν, les confitures
cuites se candissent.

Ζαχαρικός (τὸ), = Ζαχαρίζω.
(συνθ. εἰς τὸ πλθ.) ζαχα-
ρικός, θ. πλθ. ||. ἀγαπᾷ
ζαχαρικά, il aime les su-
creries.

Ζαχαροδόκειον (τὸ), sucrier.
Ζαχαρολάδμον (τὸ), sucrier,
sucrer, θ. cannamelles, θ.
Ζαχαροπλάτης, αὐ (ὁ), su-
criseur, confiseur.

Ζαχαροπλαστικός, ἡ, ὄν, ὁ
concerne la confiserie.
Ζαχαροπλαστική (ἡ), ὁ
concerne la confiserie.

Ζαχαροποικίον (τὸ), sucrier.
Ζαχαροποιός (ὁ), confiseur,
sucrer.

Ζαχαροποιεῖον (τὸ), boutique
de confiseur, confiserie, θ.

Ζαχαροποιός, αὐ (ὁ), Ζαχαρο-
ποιός.

Ζαχαροποιεῖον (τὸ), = Ζαχαρο-
ποιεῖον.

Ζαχαρούς, ὁ, ἡ, qui tient
de la nature du sucre, sac-
charin, saccharé, saccha-
roïde.

Ζαχαρούς (τὸ), l'action de su-
crer.

Ζαχαρούς, ἡ, ὄν, sucré. ||. (τὸ
πλθ.) Ζαχαρούς, Ζαχαρικός.

Ζεματίζω, M. ἰζν, échauder;
(καὶ λατ.) infuser (dans de l'eau
bouillante). ||. — χόρτα,
faire amolir des herbes dans
de l'eau bouillante. ||. — καρ-
πούς (ἢ καὶ τὸς βράζω ἔπειτα
μὴ τὴν ζάχαριν), blanchir des
fruits.

Ζεματίσμα (τὸ), l'action d'é-
chauder.

Ζεματισμός, ἡ, ὄν, échaudé.
||. bouillant; brûlant.

Ζεματῖ, M. ἰζν, μετ. Ζεμα-
τίσω. 2) (ἀντὶ τὸν) bouillir,
bouillonner.

Ζέει, εἰς (ἡ), ardeur, θ. cha-
leur, θ. ||. οὐκ εἶ (ὅπερ ἀπὸ τῆς
καταστάσεως) με ζέειν, il parle (il
défend une personne) avec
chaleur (chaudement, vive-
ment), il prend vivement son
parti.

Ζεταίνω, M. ζετῖνω (θᾶ),
chauffer, échauffer. ||. (με-
ταφρ.) avoir chaud; s'échauf-
fer, chauffer. ||. ἕνα κοντὸ (εἰς
τὴν φωτιάν) νὰ ζεσταθῇς, ve-
nez-vous chauffer.

Ζεταίλι (ἡ), chaudéau.

Ζετιν (ἡ), chaleur, θ. chaud.

||. σπέρμα ἔγινε πολλὴ (μεγά-
λη) ζετιν, il a fait bien chaud
aujourd'hui.

Ζετινός, ἡ, ὄν, chaud. ||. τὸ σπέρ-
μα εἶνε πολλὴ ζετινός, ἡ
καρπὸς εἶνε πολλὴ ζετινός, il
fait bien chaud chez vous.

Ζετινός (τὸ), κοιν. τὸ Ζετινός,
chaud, θ. couple, θ. une paire
(de cheval, de bœuf, etc.)

Ζετινός (ἡ), chaudéau.

Ζετινός (ἡ), chaudéau.

Ζετινός (ἡ), chaudéau.

Ζετινός (ἡ), chaudéau.

Ζετινός (ἡ), chaudéau.

est de quatre charnues. ||. τρεῖς
ζευγάρια ταλινάρια, un attelage
de six chevaux. ||. ὄχημα μὴ
ἐν ζευγάρῳ (δύο, τρία ζευγάρια)
ἀλογα, une voiture attelée de
deux (de quatre, de six) che-
vaux. ||. ἕνα ζευγάρῳ περιστέ-
ρια (ζωντανά), une paire de
pigeons. ||. ἕνα ζευγάρῳ περι-
στερία (μαγειρευμένα), une cou-
ple de pigeons. ||. ἕνα ζευγάρῳ
πιστόλια, une paire de pisto-
lets. ||. ἕνα ζευγάρῳ δαδιά (δα-
ματοβόλια), une paire de lu-
nettes. ||. (καὶ ἀπολ.) αὐτὰ τὰ
δύο χειρόκτια εἶνε ζευγάρῳ, ces
deux gants-là vont ensemble.
||. ἐπιθυμοῦσα νὰ εὕρισκα ἄλλο
ἐν, νὰ τὰ κάμω ζευγάρῳ, je vou-
drais bien trouver à l'appar-
eiller (à l'assortir). ||. ἐξή-
ρασε τὰ καὶ κάμω τὰ ζευγάρῳ,
démêlez-les et les appariez.

Ζετταρόνα, M. ὄζν, assortir par
couples ou par paires, accou-
pler, appariar, appareiller.

||. τὴν αἰνὴ καὶ τοὺς ζευ-
γαρόνουνται τὰ τρυγόνια, dans
cette saison les tourterelles
s'apparient.

Ζετταρόμα (τὸ), accouplement,
appariement, appareillement.

Ζετταρότος, ἡ, ὄν, accouplé, ap-
pareillé.

Ζετταράτιον (τὸ), ferme, θ.
terre, θ. métairie, θ.

Ζετταράτης, αὐ (ὁ), conducteur
d'un attelage, laboureur.

Ζετταρ (ἡ), collier de bœufs;
echamure du joug.

Ζεττορ, οὐκ (τὸ), Ζετταρ. ||. (ὁς
ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπὶ ἀνθρ.) τὸ
εὐτυχές ζεῦγος, le couple heu-
reux.

Ζεττα, M. ζεττα, attacher ou
joug, atteler. ||. ζεττα τὰ ἄ-
λογα, atteler les chevaux. ||.
(καὶ καταφρ.) ζεττα τὸ ὄχημα,
atteler la voiture. ||. (καὶ ἐλλ.)
εἰς τὴν ἀμαξίαν νὰ ζεττα,
dites au cocher qu'il attelle.

Ζετταίς, εἰς (ἡ), l'action d'at-
teler (d'attacher au joug).

Ζεττορ (ὁ), zéphyr.

Ζηλῆς (ἡ), κοιν. ἡ Ζηλοτήτις.

Ζηλῆς, ἡ, ὄν, qui cause
du dégât, brise tout.

Ζηλοτήτις, M. ὄζν, causer du
dommage, faire tort à q.,
nuire, léser. ||. δὲν τὸν ἐζη-
λώσεν οὐτε ὁδολὸν, il ne lui a
pas fait tort d'un écu. ||. ἐζη-
λώσεν δὲν ἐζηλώθη εἰς αὐτὴν τὴν
ὀπίσθεν, il n'y a personne de
lésé dans cette affaire.

Ζηλοτήτις (τὸ), l'action de nuire.

Ζηλῶν, ἀντὶ τὸν Ζηλῶν. ||. (ἐν-
τὸν) τὸ ζῆλον, ἀντὶ τὸν Ζηλῶν.
||. τὰ πρὸς τὸ ζῆλον (ἐν. συνεκλόν-
τα), = Αἱ ζηλοπορίαι. ||. κερό-
ζης (πορίζεται) τὰ πρὸς τὸ ζῆλον,
il gagne sa vie (son pain).

Ζηλοτής (ἡ), quête, θ.

Ζηλοτής, M. ζηλοτής, demander
(son pain, sa vie), de-
mander l'aumône, gendarme.

Ζηλοτής, M. ζηλοτής, κοιν. ἀντὶ Ζη-
λοτήτις. ||. ζηλοτής τὴν γυναί-
κά του, il est jaloux de sa fem-
me. 2) ἀντὶ φροσύνη, porter en-
vie à q., envier. ||. ζηλοῦμαι τὴν
τύχην του, j'envie son sort.

Ζηλοτής, α, ἰκον, κοιν. ὁ Ζη-
λοτήτις.

Ζηλοτής (ὁ), zèle. ||. ζῆλος οὐ κατ'
ἐπιγνώσιν, (Γρφ.), zèle indis-
cret (inconsidéré, aveugle).

Ζηλοτήτις (ἡ), jalousie, θ.

Ζηλοτήτις (ὁ, ἡ), jaloux.

Ζηλοτήτις, M. ἰζν, être jaloux
de; envier, jalouser.

Ζηλοτής, ὁ (ὁ), zélé pour, zé-
lateur. ||. (ἀρχ.) = Μισοῦς.

Ζηλοτής, ἡ, ὄν, digne d'envie,
enviable, envié.

Ζημία (ἡ), dégât, dommage,
lésion, θ. tort, ravage, perte,
θ. préjudice, désavantage; dé-
triment. ||. ἡ ζημία ἐκαμ
μεγάλῃν ζημίαν εἰς τὰ ἀμπε-
λια, la grêle a fait un grand
dégât (bien du ravage, bien
du tort) dans les vignes. ||.
εἶνε πρὸς ζημίαν του, il va au
détriment de sa bourse. ||. δὲ
ἐπὶ μου τὴν ζημίαν, montrez-
moi en quoi il y a lésion (où
est la lésion). ||. πωλῶ τι με
ζημίαν (μου), vendre q. à
perte. ||. ἀπεκρούσθη με ζη-
μίαν, il fut repoussé avec per-
te.

Ζημιῶν, α, ἰκον, qui cause
du dégât, brise tout.

Ζημιῶν, M. ὄζν, causer du
dommage, faire tort à q.,
nuire, léser. ||. δὲν τὸν ἐζη-
λώσεν οὐτε ὁδολὸν, il ne lui a
pas fait tort d'un écu. ||. ἐζη-
λώσεν δὲν ἐζηλώθη εἰς αὐτὴν τὴν
ὀπίσθεν, il n'y a personne de
lésé dans cette affaire.

Ζημιῶν (τὸ), l'action de nuire.

Ζηλῶν, ἀντὶ τὸν Ζηλῶν. ||. (ἐν-
τὸν) τὸ ζῆλον, ἀντὶ τὸν Ζηλῶν.
||. τὰ πρὸς τὸ ζῆλον (ἐν. συνεκλόν-
τα), = Αἱ ζηλοπορίαι. ||. κερό-
ζης (πορίζεται) τὰ πρὸς τὸ ζῆλον,
il gagne sa vie (son pain).

Ζηλοτής (ἡ), quête, θ.

Ζηλοτής, M. ζηλοτής, demander
(son pain, sa vie), de-
mander l'aumône, gendarme.

Ζηλοτής, α, ἰκον, qui cause
du dégât, brise tout.

Ζηλοτής, M. ὄζν, causer du
dommage, faire tort à q.,
nuire, léser. ||. δὲν τὸν ἐζη-
λώσεν οὐτε ὁδολὸν, il ne lui a
pas fait tort d'un écu. ||. ἐζη-
λώσεν δὲν ἐζηλώθη εἰς αὐτὴν τὴν
ὀπίσθεν, il n'y a personne de
lésé dans cette affaire.

Ζηλοτήτις (τὸ), l'action de nuire.

Ζηλῶν, ἀντὶ τὸν Ζηλῶν. ||. (ἐν-
τὸν) τὸ ζῆλον, ἀντὶ τὸν Ζηλῶν.
||. τὰ πρὸς τὸ ζῆλον (ἐν. συνεκλόν-
τα), = Αἱ ζηλοπορίαι. ||. κερό-
ζης (πορίζεται) τὰ πρὸς τὸ ζῆλον,
il gagne sa vie (son pain).

Ζηλοτής (ἡ), quête, θ.

Ζηλοτής, M. ζηλοτής, demander
(son pain, sa vie), de-
mander l'aumône, gendarme.

Ζηλοτής, α, ἰκον, qui cause
du dégât, brise tout.

Ζηλοτής, M. ὄζν, causer du
dommage, faire tort à q.,
nuire, léser. ||. δὲν τὸν ἐζη-
λώσεν οὐτε ὁδολὸν, il ne lui a
pas fait tort d'un écu. ||. ἐζη-
λώσεν δὲν ἐζηλώθη εἰς αὐτὴν τὴν
ὀπίσθεν, il n'y a personne de
lésé dans cette affaire.

Ζηλοτήτις (τὸ), l'action de nuire.

Ζηλῶν, ἀντὶ τὸν Ζηλῶν. ||. (ἐν-
τὸν) τὸ ζῆλον, ἀντὶ τὸν Ζηλῶν.
||. τὰ πρὸς τὸ ζῆλον (ἐν. συνεκλόν-
τα), = Αἱ ζηλοπορίαι. ||. κερό-
ζης (πορίζεται) τὰ πρὸς τὸ ζῆλον,
il gagne sa vie (son pain).

Ζηλοτής (ἡ), quête, θ.

Ζηλοτής, M. ζηλοτής, demander
(son pain, sa vie), de-
mander l'aumône, gendarme.

Ζηλοτής, α, ἰκον, qui cause
du dégât, brise tout.

|| ζητεῖται ἀπὸ ὁράας εἰς ὁράαν, il demande de porte en porte, ἴδε καὶ Ψημοζυτῆ.

Ζήτημα (τὸ), sujet de recherche, chose en question, question, 0. || τὸ Ἀνατολικόν—, la question d'Orient.

Ζήτησις, ἡς (ἡ), l'action de chercher ou de demander, recherche, 0. enquête, 0. S. demande, 0.

Ζητιτικός, ἡ, ὄν, propre à rechercher ou à demander.

Ζητιανεία (ἡ), gueuserie, 0. misère, 0. indigence, 0.

Ζητιῶν, ἄ, κοιν. ὁ Ἑπαιτίας, mendiant, gueux, besacier.

Ζητῆ, M. ἄν, demander; chercher, rechercher. || ζῆτῶ τι δικαιωματικῶς ἢ ἐπιμόνως, réclamer, revendiquer, ἴδε καὶ Ἀπατῆ. || πολλοὶ ζητοῦν (τρέχουν ζητούντες) αὐτὴν τὴν θέσιν, beaucoup de gens sollicitent (il y a beaucoup de solliciteurs pour) cette place. || τί ζητεῖτε; que cherchez-vous? || οὐδὲ ζητῶν εὐρίσκει, α

παροίμ. (Γρω.), en cherchant ou trouvant. || ζητεῖν συγχώρησιν, demander pardon. ||

ζητεῖ ἐλεημοσύνην, demander l'aumône. || ἐζητήσεν ἀναλρεσιν (χάριν), Δικνρ. ||

s'est pourvu en cassation (en grâce). || σὰς ζητῶ διὰ τοῦτο μυριάκις συγγνώμην, (φρσ.), je vous en fais mille excuses.

|| ζητῶ τὸ δίκαιόν μου (τὸν ἀνθρώπον μου), réclamer son droit (son domestique). || σὰς ζητοῦν, ou vous demande. ||

ποῖον ζητεῖτε; qui demandez-vous? || πόσον ζητεῖτε δι' αὐτό (τὸ πωλούμενον πράγμα); combien faites-vous cela? ||

μου τὸ ζητεῖτε πολλὰ ἀκριβῶς, vous me la faites trop cher. ||

ἔχει ἐν ὠραίοις ἄλογον ᾧ τὸ ζητεῖ χίλλας δραχμ., il a un joli cheval qu'il fait mille francs.

|| (καὶ πρὸς ἀπαρ.) ζητεῖ νὰ ἐμβῇ, il demande à entrer.

Ζυχοῖνι (τὸ), ἴδε Ἀζομα, (ἰδὼς ἐπὶ ἵππου) cornage, siffilage.

Ζυχογιάτης, ἄ, ἴκον, (κυρ. ἐπὶ ἵππου) couneur, siffleur.

Ζιζάνιον (τὸ), εἶδ. φυτ. ivraie, 0. ἴδε Αἶρα. S. (συνθ. μτφρ. καὶ Γρω.) zizanie, 0.

Ζιζυαῖα (ἡ), δ. jujubier.

Ζιζυφον (τὸ), jujube, 0.

Ζορεῖλαι (τὸ), κοιν. ἡ Δορκῆς.

Ζορῆαίν, M. εἶπ, ἴδε Ζηλεῖν.

Ζοῦλασμα (τὸ), pression, 0. compression, 0. (χειρουργ. ᾗ φουσ.) dépression, 0. (ἐπὶ ὅπωρ.) co-tissure, 0.

Ζορᾶν, M. ἄν, presser, fouler, comprimer; écraser; fouler; (κυρ. ἐπὶ μεταλλ. σκεύους) bous-suer, aplatis; (ἐπὶ ὅπωρ.) cotin; (χειρουργ.) déprimer.

Ζορᾶν (τὸ), κοιν. ὁ Ζαμός.

Ζορᾶνι (τὸ), ἴδε Ζανᾶρι.

Ζοῖρα (ἡ), consommation, 0. marasme, chartre (κυρ. τὸν παι-δῶν).

Ζοῖρᾶν, M. ἄν, faire tomber en langueur (en chartre), consumer, dessécher. || (αὐτὸπ.)

tomber en chartre, chëmer, se chëmer, (ἐπὶ δένδρ.) rabou-grir.

Ζοφερός, ἄ, ὄν, καὶ

Ζοφᾶν, οἷς (ὁ καὶ ἡ), sombre, ténébreux, obscur.

Ζοχάλα (ἡ), (κυρ. πλθ.), ἴδε Αἰμορροῖς.

Ζοχός (ὁ), φυτ., laitron, laitron καὶ (χυδ.) laceron.

Ζυγαρίλ (ἡ), κοιν. ἡ Παλῆτις, balance, 0.

Ζίρι (τὸ), = ΖΥΓΑΡΙΑ. 2) (συχν.) poids.

Ζιρία (ἡ), εἶδ. δένδρ. (σφενδάμνου), charme.

Ζιρίαζ, M. ἄν, peser (μετρ. καὶ ἀμετρ.). || δὲν πρέπει νὰ μετρή τις τοὺς ὁπαδοὺς ὁποιοῦδή-ποτε φρονήματος, ἀλλὰ νὰ ζυγίξῃ καὶ αὐτοὺς καὶ αὐτὸ, il ne faut pas compter les parti-sans d'une opinion; il faut les peser et la peser. || ὁ χρυ-sὸς ζυγίξει πλείτερον τοῦ ἀρ-γύρου, l'or pèse plus que l'argent.

Ζιρίσμα (τὸ), l'action de peser, pesée, 0.

Ζιτολοῖνι (τὸ), harnois ἢ har-nais.

Ζυγός (ὁ), joug (κυρ. καὶ μτφρ. 2) ἀρχ. ΖΥΓΑΡΙΑ (συχν. Ζωδιαque.) 3) (σφρ.)

|| ὁ πρῶτος (ὁ δεύτερος) τοῦ

le premier (le second)

|| πυκνύσας ζυγούς, (συχν. καὶ σφρ.) serrez vos

Ζυγός, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ Ζω- (ἀριθμός), κατ' ἀνθ. (0. πρῶ- νός || ζυγὰ ἡ μὲν, (εἶδ. παρ.)

pair ou non.

Ζυγοστατή, M. ἄν, dans la balance, peser, cer.

Ζυγοποιον (τὸ), (ἀρχ.)

Ζυγοποιόν (τὸ), brasson

Ζυγοποιός (ὁ), brasseur.

Ζυγός (ὁ), bière, 0. || κατὰ δὲ (ἀναδεύοντες βράζοντες) ζυ- θον, brasser de la bière.

Ζυμάρι (τὸ), pâte, 0. || μὲν εἰς ζυμαρί (δὲν ἐψήθη) le pain est pâteux (gras)

Ζυμαρικόν (τὸ), gâteau, pâtisserie, 0. pièce

(de pâtisserie), 0. || πολλὰ τὰ ζυμαρικά, beaucoup la pâtisserie (les

tisseries).

Ζίμν (ἡ), levain, ferment

πᾶν, 0. || ἡ παλαιὰ ζίμν Γρω. (παροίμ.), le vieux

vain.

Ζομόνα, M. ἄν, pétrir; ἐπὶ φωρ.) boulanger. ||

ρεῖ νὰ ζυμόνῃ, elle sait lan- ger.

Ζίμνα (τὸ), l'action de pétrir, pétrissage.

Ζυμοπαρίλ (ἡ), pétrin, huc-

Ζᾶ, M. ζῆνα, vivre; αἰρε

subsister. || ζῆ μὲν Διογ- νην, il ne subsiste que

mônes. || ἔχει νὰ ζῆται, il a de quoi subsister.

καλὰ, il fait bonne vie. ||

τὸ ὁ βασιλεὺς! vive le

νὰ ζῆτῃ! (φρσ.), s'il vous

|| δὲπον ζῆσθ, ἐν ὅσῳ ζῆ, durant. || (ἐν) δὲπον ζῆ, que vivrai, tant que le

me battra, (καὶ χυδ.) tant me battra le cœur me battra dans le corps). || ζῆ

ζωου; est-ce que son père
est en vie? || ζῶν ὁμοῦ (εἰς
αὐτὸν σπλν καὶ με κοινὰ ἔξο-
α), ils tiennent (ils font) me-
nage ensemble. || ζῆ ἐν ἀνέ-
α, il mène une vie aisée. ||
αὐ ζῆ τις μανθάνει, il fait bon
vivre, on apprend toujours.
|| τὰ πρὸς τὸ ζῆν (ἐνν. ἐπιτή-
α καὶ ἀνταρκτικὰ), les moyens
le subsister, les choses néces-
saires à la vie, les néces-
sités de la vie, le nécessaire.
|| δὲν ἔχει τὰ πρὸς τὸ ζῆν, il
n'a pas les moyens de subsi-
ster, il manque du nécessaire.
|| ἀπορρέει τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ga-
gnant sa vie. || εἶνε ζωοστατικῶν
τοῦ πατρὸς του, c'est le por-
trait vivant (l'image vivante)
de son père. || δὲν τῶρα ψυ-
δαίνω ζῶντα, je n'y ai trouvé
d'âme vivante. || ζῶντος τοῦ,
ζῶντος τῆς, du vivant de. ||
(καὶ ὡς οὗς.) κρίνει ζῶντας
καὶ νεκρούς, juger les vivants
et les morts.
ζωοποιεῖν (ἡ), εὐχρ. κυρ. εἰς τὴν
πρ. τὰ πρὸς ζωοποιεῖν (ἐνν.
συντείνοντα ἢ ἐπιτίδεια), = τὰ
πρόσιμα, αἱ ζωοποιεῖαι, les
choses nécessaires à la vie,
les substances, ο.
ζωοποιεῖ (ἡ), peinture, ο. S.
dessin; portrait, tableau;
figure, ο.
ζωοποιεῖν, M. ἰα, peindre; S.
dessiner; (εἰς μέρη. φρσ.) ti-
rer.
ζωοποιεῖς, ἡ, ὄν, relatif à la
peinture; pittoresque. || ἡ
ζωογραφική (ἐνν. τέχνη), la
peinture.
ζωοποιεῖν (τὸ), l'action de
peindre. || εἶνε διὰ ζωογράφ-
ου, elle est à peindre (à cro-
quer).
ζωοποιεῖται, ἡ, ὄν, peint. S.
fait à peindre; pittoresque.
ζωοποιεῖς (ὁ), peintre.
ζωοποιεῖν, M. ἰα, (ἀρχ.) prendre
possession, ἡ, ὄν, zodiacal. || τὸ
ζωοποιεῖν πλάσ (φωσ), la lu-
mière zodiacale. || (αὐτ.) ὁ
ζωοποιεῖ (ἐνν. κύκλος), ἀστρον.,
le zodiaque.

Ζῳαίον (τὸ), signe du Zodiaque,
constellation, ο.

Ζωαιοδότης (ὁ, ἡ), zodiaque.

Ζωὴ (ἡ), vie, ο. jours, πλθ. S.
genre de vie, conduite. ο. ||
αἱ λύπαι συνλίσσιν τὴν ζωὴν
του, les chagrins ont abrégé
(tranché le fil de) ses jours.
|| τὸ ἐπιλοιπον τῆς ζωῆς του,
le reste de ses jours. || ἡ μέλ-
λουσα (ἡ αἰώνιας) ζωὴ, la vie
future (éternelle). || ποτὲ εἰς
τὴν ζωὴν μου, (οὐδέποτε), φρσ.,
de ma vie, l'ère καὶ Βίος.

Ζωορὸς, ἡ, ὄν, vil, animé; frais.
|| τούτο ἔκαμε ζωορὸν ἐντί-
πισιν εἰς τὴν συνέλευσιν, cela
fit sur l'assemblée une im-
pression vive. || τὰ χρώματά
του εἶνε ἀκόρη ζωορὸτατα, les
couleurs en sont encore très
-fraîches (toutes fraîches).

Ζωορότης, αὐτοῦ (ἡ), vivacité, ο.
vigueur, ο.

Ζωοδότος (ὁ, ἡ), qui donne la
vie, vivifiant.

Ζωικός, ἡ, ὄν, qui concerne la
vie, vital. 2) qui concerne
les animaux, animal. || ζωικὴ
οὐσία, substance animale.

Ζωορὸς, ἡ, ὄν, qui a beaucoup
de jus, (κυρ. ἐπὶ ὅπωρ.) ju-
teux.

Ζωμὶ (τὸ), κοιν. ἀντι-

Ζωμός (ὁ), jus; (μαγειρ.) bouil-
lon; coulis. || ὁ μέλας ζωμός
τῶν Σπαρτιῶν, le brouet noir
des Spartiates. || ζωμὶ κρέα-
τος, bouillon à la viande. ||
ζωμὶ με χόρτα, bouillon aux
herbes. || ζωμὶ λεμονίου (παρ-
τογαλιῶν κτλ.), jus de citron
(d'orange etc.). || ζωμὶ παρα-
δίδων, coulis d'écrevisses.

Ζῶν, ζῶα, μτχ. τοῦ Ζῶ, l'ère Ζῶ
καὶ Ζωοποιεῖ. || δὲν θὰ εὕρητε
ψυχὴν ζῶσαν, vous n'y trou-
vez pas âme vivante.

Ζωοποιεῖν, κοιν. ἡ Ζῶν, cein-
ture, ο. || εἰς τοῦτο τὸ μέρος
τοῦ ποταμοῦ τὸ νερὸν ἔρχεται
ἐκ (δὲν φθάνει παραπάνω ἀπὸ)
τὸ ζωοποιεῖ, dans cette partie
de la rivière, on n'a de l'eau
que jusqu'à la ceinture.

Ζῶν (ἡ), ceinture, ο. bande, ο.
S. zone du globe, ο. || ἡ εὐ-

κρατος (ἡ κατεψυγμένη, ἡ δι-
κεκαυμένη) ζῶν, (l'εὐρωπ.),
la zone tempérée (glaciale,
torride).

Ζωοποιεῖν (τὸ), vivification, ο.
Ζωοποιεῖν, M. κτλ, faire re-
vivre, vivifier, ranimer. || (ἀν-
τιπθ.) revivre; (μετμ.) ἐπὶ ἀναρ-
ρώσ.) renaître à la vie.

Ζωοποιεῖς, ἡ, ὄν, κοιν. ἀντι Ζῶν,
ἡ, vivante, vil. || (οὗς. εἰς τὸ
πλθ.) ζῶντα, κοιν. τὰ Ζῶα
(τὰ κτλ., τὰ θέρματα), l'ère
Ζῶν.

Ζῶν, M. ζῶα, ceindre, || τὸν
ἐξῶς τὸ σπαθί, il lui ceignit
l'épée. || (καὶ αὐτῶν.) ζῶνται
με σχοινί, se ceindre d'une
corde. 2) (μετμ.) Περιε-
κλῶν, envelopper, entourer,
cerner. || οἱ χωροφύλακες ἐξῶ-
σαν τὸ σπῆτι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη,
les gendarmes cernèrent la
maison de toutes parts.

Ζωοποιεῖς (ὁ, ἡ), vivifiant, l'ère ὅ
Ζωοποιεῖς.

Ζωοποιεῖν, M. ἡ, vivifier, ra-
nimer, rafraîchir. || ἡ βροχὴ
ζωοποιεῖ τὰ φυτὰ, la pluie ra-
nime les plantes.

Ζωοποιεῖν, αὐτοῦ (ὁ), qui donne la
vie.

Ζωοποιεῖ (ἡ), zoologie, ο.

Ζωοποιεῖς, ἡ, ὄν, zoologique.

Ζωοποιεῖς (ὁ, ἡ), zoologiste, (ὅ
σπαντ.) zoologue.

Ζῶν (τὸ), animal; bête, ο. brute,
ο. || ὁ ἀνθρώπος εἶνε ζῶν
λογικόν, l'homme est un ani-
mal raisonnable. || ζῶν τε-
τράποδον (φυρτηγόν, κερασφό-
ρον κτλ.), bête à quatre pieds
(de charge, de somme, de
cornes etc.). S. (μετμ.) ἀν-
θρώπος εὐθής, peccore, ο. bête.
|| εἶνε ζῶν (πολλὰ ζῶν,
ζῶν τετράποδον), c'est une
bête (une vraie peccore), il
est bien bête, il est bête à
manger du foin, c'est la bête
du bon Dieu. || μὴ γίνεσαι
ζῶν, n'allez pas (ne vous a-
visiez pas de) faire la bête. ||
(πλθ.) ζῶα, (ἐν γέν.) les ani-
maux, (ὅς ἴδωκε. τὰ θέρματα,
τὰ κτλ.), bestiaux, bétail. ||
ἔχει τόσα ζῶα, il a tant de

bestiaux. ||. ἔχασεν δια τὴν τὰ ζῶα, il a perdu tout son bétail.

ζωοπάροχος (ὁ, ἡ), qui donne la vie, vivifiant. ||. ἡ ζωοπάροχος τοῦ ἡλίου θερμότης, la chaleur vivifiante du soleil.

ζωοποιεῖν, ενεῖ (ἡ), l'action de vivifier, vivification, ο.

ζωοποιός (ὁ, ἡ), vivifiant.

ζωοποιῶ, M. ἔνα, vivifier. ||. «Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ,» (Γρφ.), la lettre tue, et l'esprit vivifie.

ζωοτοκία (ἡ), la propriété de produire des êtres vivans (de mettre au jour des petits tout vivans).

ζωοτόκος (ὁ, ἡ), vivipare.

ζωτοκῆ, M. ἔνα, être vivipare, mettre au jour des petits tout vivans.

ζωοτροφία (ἡ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ τροφίμα, les vivres. ||. ἐφ' οὐδὲζω (κυρ. πλοῖον, στόλον) μενωπὰς ζωοτροφίας, rafraîchir une flotte. ||. τοῦ διώρισαν σύνταξιν πρὸς ζωοτροφίαν του, on lui adjugea une pension pour ses alimens.

ζωοτροφεῖν, M. ἔνα, nourrir, alimenter.

ζωοφόρος (ὁ), (ἐνν. κύκλος), ἀρχιτεκ., frise (de l'entablement), ο.

ζωόφυτον (τὸ), production de la nature qui tient le milieu

entre l'animal et la plante, zoophyte.

ζωπίσσα, ης (ἡ), (ἀρχ.), minéral, pétrole.

ζώνηρον (τὸ), (ἀρχ.), feu sous la cendre pour éclairer, lumé, germe, étiouelle.

ζώνηρα, M. ἔνα, (ἀρχ.), mer (le feu), ranimer.

ζώνιμον (τὸ), l'action d'entourer (ou) d'entourer.

ζωτιός, ὁ, ὄν, relatif à la vie, vital.

ζωτίον (τὸ), petit animal, minuscule; S. (ἀρχ.),

τομον.

ζωόου, ος (ἡ), animal.

ζῶε καὶ ζωικός. ||. τὸ ζῶε l'animalité.

H

ΗΓΟ

ΗΑΙ

ΗΑΥ

ἡ, ἄρσθ. 0ηλ. τοῦ Ὁ, la.

ἡ, σύνδ. Διαίρεσι. ου. ||. ἐλευθερία ἡ θάνατος, liberté ou la mort, ||. ἡ τὸ ἐν ἡ τὸ ἄλλο, c'est tout un ou tout autre.

ἡ (ἡ), ἀνατομ. pubis. 2) (συνκλ.) signes ou âge de puberté.

ἡμῶν, ἐπὶ. sans distinction d'âge.

ἡγεμονεῖα, M. ἔνα, gouverner (prendre ou avoir le commandement d') une principauté. ||. ἡγεμονεύουσα οἰκογένεια, famille regnante.

ἡγεμονία (ἡ), principauté, ο.

ἡγεμονικός, ἡ, ὄν, digne de (ou appartenant à) prince; (κυρ. ἐπὶ οἰκογεν. καὶ δικαιομ.) princier. ||. (οὐδ.) ἡγεμονικὸν (τὸ), air de grandeur affectée, gravité de grand seigneur (de prince).

ἡγεμονικῆς, ἐπὶ. en prince, d'une manière impériale.

ἡγεμονίς, ἰσος (ἡ), 0ηλ. τοῦ-

ἡγεμῶν, ὄνος (ὁ), prince, (τὸ 0ηλ.) princesse, ο.

ἡγοῖμαι, M. ἡγεῖν, (ἀρχ.), ζῶε Προηγοῖμαι. ||. (εὐχρ. μόνον ἡ

μτχ. ὡς οὐδ.) τὸ ἡγοῦμενον (καὶ τὸ ἐπόμενον), Γερμ., l'antécédent.

ἡγομενεία (ἡ), la dignité abbatiale; supériorité, ο. abbaye, ο.

ἡγομενέιον (τὸ), maison abbatiale.

ἡγομενός (ὁ), supérieur (d'un couvent), le père supérieur, abbé; prieur.

ἡγομενὸν καὶ (κοιν.)

ἡγομενίσσα, ης (ἡ), supérieure (d'un couvent), la mère supérieure, abbesse, ο. prieure,

ο. ||. ἡ κυρὰ ἡγουμένησα, la mère abbesse, madame l'abbesse (la prieure, la supérieure).

ἡγορῶ, ἐπὶ. Ἐπεξηγημ. savoir, c'est à dire.

ἡέας, ἐπὶ. agréablement, avec plaisir.

ἡαν, ἐπὶ. maintenant, à présent, à l'heure qu'il est. 2)

(συχρότ.) déjà; bientôt. ||. εἴνε ἡδη τρεῖς ὥραι ἀφ' οὗ περιπατοῦμεν, il y a déjà trois heures que nous marchons.

ἡαίον, ἐπὶ. συγχρ. καὶ

ἡαίτα, ἐπὶ. ὑπερ. τοῦ ἡέας,

plus(ou)très agréablement

(κυρ. οὐδ. πλθ. τοῦ-

ἡαίτος, ἡ, ὄν, ὑπερ. αἴτε, très agréable.

ἡαίον (ἡ), plaisir; joie, hupté, ο. jouissance, ο.

ἡαίος, ὁ, πλθ. agréable, douce, ο. ||. ἡ μουσική, τὰς ἡδονὰς τῆς, ses agréments (ses douceurs)

ἡαίονος, ἡ, ὄν, voluptueux, délicieux.

ἡαίονος, ἐπὶ. voluptueux, ment.

ἡαίον, M. ἔνα (0ηλ.), rendre agréable, adoucir; réjouir, saisonner. ||. (συχρότ.) ἡδύνομαι, se plaire (ou avoir du plaisir) α

ἡδύναται τις νὰ τὸ ἡαίον, NOETIMETOMAI.

ἡαίονος (ὁ), φ. ment. jardins), ο. herbe du

haume (des jardins), -coq.

ἡαίονία (ἡ), volupté, jouissance, ο.

ἡαίονος, M. ἔνα, vie voluptueuse, goûter, plaisir.

ἡμερος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, apprivoisé, privé, domestique; (τρπ. ἐπὶ ἀνθρ.) doux, paisible.

ἡμερότης, ητος (ή), douceur, 0. humeur douce.

ἡμεροζιοσ (ό, ή), d'un jour, qui dure un jour, diurnal. 2) = ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ.

ἡμέρομα (τό), l'action d'apprivoiser, apprivoisement.

ἡμέτερος, α, ον, qui est à nous, notre; le nôtre, ἴδε ζ' ἙΑΙΚΟΣ.

ἡμην, παρτ. τοῦ Εἰμι.

ἡμίγυμνος (ό, ή), presque nu.

ἡμιφθορ (ό, ή), à demi-cuit ou bouilli.

ἡμιθανής, ος (ό, ή), à moitié mort.

ἡμίθεος (ό), demi-dieu.

ἡμίκαυστος (ό, ή), à moitié brûlé.

ἡμικλαστός (ό, ή), à moitié brisé.

ἡμικλειστός (ό), a demi-fermé, demi-clos, entr'ouvert.

ἡμικρανία (ή), douleur dans la moitié de la tête, migraine, 0.

ἡμικύκλιον (τό), demi-cercle, hémicycle; amphithéâtre.

ἡμιουσία (ή), demi-cohorte.

ἡμιμάθεια (ή), demi-savoir.

ἡμιμαθής, ος (ό, ή), demi-savant.

ἡμιμέταλλον (τό), demi-métal.

ἡμιόλιος, α, ον, (μῦθκ.), sesquialtère.

ἡμιόνος (ό), ζ. mulet, (ή), mule, 0.

ἡμιπαρτία (ή), πάθ. paralysie de la moitié du corps, hémiplegie, 0.

ἡμιπαγκτος (ό, ή), atteint d'hémiplegie.

ἡμίσκια (ή), θηλ. τοῦ ἡμίσκ. ἡμίσκηνος (ή) καὶ

ἡμίσκηνον (τό), le croissant. ἢ. εἰς σχῆμα ἡμισελήνου, en forme de croissant.

ἡμιστίχον (τό), hémistiche.

ἡμιστε, εος (ια, γ), demi; moitié, 0. ἢ. ἐν (καὶ) ἡμισυ, δύο (καὶ) ἡμισυ, κτλ., un et demi, deux et demi. ἢ. κάθε ἡμισει ἄραν, toutes les demi-heures.

ἢ. ἐξ ἡμισείας (ή) κατὰ τὸ ἡμισυ, de moitié, par moitié; à demi. ἢ. μισὸν ἀρνί, μισὸν πτελ, la moitié d'un agneau (d'un poulet), une moitié de poulet (d'agneau). ἢ. ὑπὲρ τὸ ἡμισυ, plus d'à demi, plus qu'à demi. ἢ. τὸ βράζειν ὡς οὐδὲν μέλιν τὸ ἡμισυ, vous le faites bouillir jusqu'à ce qu'il soit réduit à moitié (à la moitié).

ἡμισφαίριον (τό), hémisphère.

ἡμισφαίρειος, ος (ό, ή), qui a la forme d'un hémisphère, hémisphérique, hémisphéral, hémisphéroïde.

ἡμιτελής, ος (ό, ή), à moitié fini, incomplet, inachevé, imparfait.

ἡμιτόμον (τό), moitié coupée, demi.

ἡμιτόνιον (τό), μουσ. demi-ton, semi-ton.

ἡμιφθον (τό), demi-voyelle, 0.

ἡμιόριον (τό), une demi-heure.

ἡμιορῶ, M. (ό) ἡμιορέω, pouvoir; (εἰς μερικ. φρασ.) savoir. ἢ. δὲν ἡμιορέω ἀκόμη νὰ μάθω πῶς, je suis encore à savoir comment. ἢ. θέλω, ἀλλὰ δὲν ἡμιορῶ (νὰ κάμω τι), être (se trouver) dans l'impossibilité. ἢ. δὲν ἡμιορῶ (εἶμαι ἄρρωστος ἢ ἀνῆμπορος), ἢ. δε Ἀσθενῶ. ἢ. δὲν ἡμιορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσον... vous ne sauriez vous figurer comme...

ἢ. (ἐπὶ πρην.) ἡμιορεῖ νὰ, (εἶνε δυνατόν ἡ πιθανόν), (φρασ.), il se peut faire, il se peut que, il se peut faire (il peut se faire) que. ἢ. ἡμιορεῖ ζ' νὰ μὴν ἔλθῃ, ἢ. δε Ἑναέχομαι.

ἡμῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ἑρά.

ἡνία (ή), (κυρ. πλθ.), bride, 0.

ἡνία, 0. ἢ. ἀνέλαβε τὰς ἡνίας τοῦ Κράτους, il prit en main les rênes du gouvernement.

ἡνιοκεία (ή), l'action de tenir les rênes.

ἡνιοκος (ό), qui tient les rênes, conducteur (d'un char), cocher.

ἡνιοχά, M. ἡνα, tenir les rênes, conduire un char etc.

ἡνιέρα (χωρὶς M.), savoir; connaître. ἢ. δὲν ἡνιέρα, ἢ. δε Ἀ-

ρνοῦ. ἢ. δὲν ἡνιέρα τὸ ἡνιέρα, j'étais dans l'ignorance qui se passait. ἢ. χωρὶς ἡνιέρα, à l'insu du monde. ἢ. διοικοῦμαι, τε ἀπὸ τὰ πάθη μου, γὰρ τὸ ἡνιέρα, nous sommes quelquefois dirigés, insu, par nos passions.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, par cœur. ἢ. (καὶ ἐν ἀπορρήσ.) ἡνιέρω καὶ ἐν ἡνιέρω, je sais-je moi? ἢ. τίς ἡνιέρω, que sait-on? arrivera?

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἢ. δὲν κοιμᾶται, être ou rester tranquille (immobile), se tenir (demeurer) coi. ἢ. ἡνιέρω (τό), chardon-roland, (φασ.). ἢ. ἡνιέρω, ἢ. ὄν, héroïque. ἢ. ἡνιέρω, ἐπὶ β. héroïquement, en héros. ἢ. ἡνιέρω, ἡνιέρω (ή), héroïne. ἢ. ἡνιέρω (ό), héroïsme. ἢ. ἡνιέρω (τό), tombeau d'un héros. ἢ. ἡνιέρω, εος (ό), heros. ἢ. ἡνιέρω, πλθ. ἢ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμι.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ἡνιέρω, M. ἡνιέρω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ἢ. (κατὰ τὸν Κασσιαν.) = Κασσιανῶν, ἢ. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡνιέρω, il ne dort pas, il repose. ἢ. ἡνιέρω (ἐν εἰδῶν ἀπορρήσ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.

ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΙΤΑΙ (τό), oiseau de mer.

ΘΑΛΛΟΣ (ό), rameau vert (κυρ.) d'olivier, jeune branche, θ.

ΘΑΛΛΗ (χωρίς Μ.), être dans sa fleur; verdoyer.

ΘΑΜΝΟΝ, Μ. ἄνα, éblouir; of-fusquer. S. ternir; embrouil-ler. S. (ἀμύδν. αὐτῶν) se ter-nir.

ΘΑΜΝΟΣ, ἡ, ὄν, terne; (κυρ. ἐπὶ μετᾱλλ.) mal.

ΘΑΜΝΟΣ, οὐκ (τό), stupeur, θ. étonnement.

ΘΑΜΝΟΝ (τό), éblouissement; S. ternissure, θ.

ΘΑΜΝΟΣ (ό), arbuste, arbris-seau; buisson; broussailles,

θ. πλθ. S. ἡ τριανταφυλλιά, τὸ δενδρολίβανον, τὸ ἀγριόκλημα (κτλ.) εἶνε θάμνοι, le rosier,

le romarin, le chevrefeuille (etc.) sont des arbustes.

ΘΑΜΝΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΘΑΜΝΟΣ.

ΘΑΝΑΤΙΜΟΣ (ό, ἡ), mortel; ca-pital. S. ἐχθρὸς θανάσιμος, en-nemi mortel (capital, juré).

S. τὰ ἐπὶ τὰ θανάσιμα ἀμαρτήμα-τα, les sept péchés mortels (capitaux).

ΘΑΝΑΣΙΝΟΣ, ἐπὶ, mortelle-ment, à mort. S. τὸν μισθὸ θανα-σίμως, je le hais à mort (à la mort).

ΘΑΝΑΤΟΦΟΡΟΣ (ό, ἡ), qui cause la mort, mortel; meurtrier; (ταρ.) mortifère.

ΘΑΝΑΤΟΦΟΡΟΣ, ἐπὶ, mortelle-ment, à mort.

ΘΑΝΑΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui a rap-port à la mort. S. θανατική δίκη, procès criminel. S. (οὐδ.) θανατικὸν (τό), κοιν. ἡ ΠΑΝΑ-ΔΗΣ.

ΘΑΝΑΤΟΝ, Μ. ἔνα, faire mou-ir, mettre à mort, donner la mort à q., tuer. S. θανα-τόνως κατὰδικον, exécuter un criminel, exécuter à mort.

ΘΑΝΑΤΟΣ (ό), mort, θ. décès, trépas.

ΘΑΝΑΤΟΝ (τό), l'action de fai-re mourir.

ΘΑΝΑΤΟΣ, Μ. ὄνα, enterrer, in-humer. S. ἔχει θαμμένα τὰ χρή-ματά του, ἴδε ΠΑΡΑΧΩΡ.

ΘΑΡΑΛΕΟΣ, ἂ, ὄν, plein d'as-

surance, hardi, courageux, confiant, assuré.

ΘΑΥΡΑΛΟΤΗΣ, ΠΤΟΣ (ἡ), assu-rance, θ. courage, fermeté, θ.

ΘΑΥΡΑΛΕΟΣ, ἐπὶ, avec assuran-ce, hardiment, résolument,

courageusement. S. βαδίζω θαυράλως, aller (marcher) d'assurance.

ΘΑΥΡΕΥΤΑ, ἐπὶ, κοιν. ἀντὶ ΘΑΥ-ΡΑΛΕΟΣ.

ΘΑΥΡΕΥΤΟΣ, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ ΘΑΥ-ΡΑΛΕΟΣ.

ΘΑΥΡΟΣ, οὐκ (τό), courage, as-surance, θ. confiance, θ. li-berité. S. χάριν τὸ θάρρος μου, se décourager. S. ἔχω τὸ θάρ-ρος με εἰς τινα (ἡ) τι, avoir sa confiance en q. ou qc. S. με θάρρος, λαμβάνω τὸ θάρρος νά., (φρσ.), sans façon; je prends la liberté de...

ΘΑΥΡΟΪΝΟΣ, ἐπὶ, (ἀρχ.) ΘΑΥ-ΡΑΛΕΟΣ, avec confiance.

ΘΑΥΡΙΝΑ (χωρίς Μ.), = ΕΝΘΑΥ-ΡΙΝΑ, encourager.

ΘΑΥΡΩ, Μ. ΘΑΥΡΙΣΤΗ, κοιν. ἀντὶ ΝΟΜΙΣΤΗ.

ΘΑΥΡΩΝ (ἀντὶ Τὸ ἔτερον), ἴδε "ΕΤΕΡΟΣ.

ΘΑΥΜΑ (τό), miracle, prodige, merveille, θ. S. διὰ θαύματος, par miracle, miraculeuse-ment. S. ἔκαμε θαύματα (φρσ.), il fit des merveilles (des mi-racles). S. (καὶ εἰρων.) ἔκαμε (μοὶ διηγέθη) θαύματα, il en a fait (il m'en a dit) de belles.

ΘΑΥΜΑΖΩ, Μ. ΘΑΥΜΑΖΩ, être surpris (étonné), s'étonner, s'émerveller; être dans l'ad-miration de, admirer. S. θαυμάζω τὰ προτερήματά του, je suis dans l'admiration de ses talents.

ΘΑΥΜΑΖΙΟΣ, ἂ, ὄν, admirable, étonnant, merveilleux; mira-culeux. S. (τὸ πλ. οὐδ.) ΘΑΥ-ΜΑΖΙΑ, ἐπὶ, ἀντὶ-

ΘΑΥΜΑΖΙΝΟΣ, ἐπὶ, admirable-ment; à merveille, étonnam-ment, merveilleusement, mi-raculeusement, à ravir.

ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ (ό), admiration, θ. étonnement.

ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ, οὐκ (ό), admirateur.

ΘΑΥΜΑΣΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui con-

cerne ou qui exprime admiration, admiratif.

Αἱ εἰς ἐνίοτε μύριον θαυμά-σας, Ah est quelque fois mu-tilative.

ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, admirer, étonnant, surprenant, or-dinaire; merveilleux.

ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΑ (ἡ), ἀρχ. ἀντὶ de passe-passe, prestigi-tion, θ. jonglerie, θ.

ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ (ό), ἀρχ. ἀντὶ de tours de passe-passe, sa-tidigitateur, jongleur.

ΘΑΥΜΑΤΟΠΡΙΑ (ἡ), miracle.

ΘΑΥΜΑΤΟΠΡΟΣ (ό, ἡ), q. des miracles, thaumaturge.

ΘΑΥΜΑΤΟΤΡΑ, Μ. ἄνα, (ἀντὶ) des miracles ou mi-racle.

ΘΑΥΜΩΝ (τό), enterrement, hu-mation, θ. 2) ΠΑΥΩΝ.

ΘΕΛ (ἡ), deesse, θ.

ΘΕΑ (ἡ), vue, θ. point de vue, aspect, coup d'œil. S. (ἀποδίδει) τὴν θέαν, il le point de vue.

ΘΕΑΜΑ (τό), objet digne de vue, spectacle, vue, θ. S. εὐεπὶν, φρικτὸν θέαμα, spectacle touchant, beau spectacle, spectacle de re-veur. S. τὰ ἐπὶ τὸν Κόσμον, les sept merveilles du monde.

ΘΕΑΝΟΡΟΠΟΣ (ό), l'Homme qui voit, Jésus-Christ.

ΘΕΑΡΕΤΟΣ (ό, ἡ), agnoscere Dieu. S. ἔργον θεαρετόν, œuvre méritoire.

ΘΕΑΡΕΤΗΣ, ἐπὶ, de plaisir à plaire à Dieu, d'une œuvre méritoire, (σπν.) mé-ritoire.

ΘΕΑΤΗΣ, οὐκ (ό), spectateur.

ΘΕΑΤΡΙΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, théâtral.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ, ἐπὶ, d'une mani-ère théâtrale.

ΘΕΑΤΡΟΝ (τό), théâtre; specta-cle. S. τρέχει εἰς τὰ θεάτρα, courir les spectacles. S. θεα-τροδιδάκτωρ, comédie, θ.

ΘΕΑΤΡΟΣ (ό, ἡ), suscité (en-voyé) par la colère d'un dieu.

ΘΕΑΤΡΟΝ (τό), ἀρχ. ἀντὶ de passe-passe, prestigi-tion, θ. jonglerie, θ.

ΘΕΑΤΡΟΠΟΙΟΣ (ό), ἀρχ. ἀντὶ de tours de passe-passe, sa-tidigitateur, jongleur.

ΘΕΑΤΡΟΠΡΙΑ (ἡ), miracle.

ΘΕΑΤΡΟΠΡΟΣ (ό, ἡ), q. des miracles, thaumaturge.

ΘΕΑΤΡΟΤΡΑ, Μ. ἄνα, (ἀντὶ) des miracles ou mi-racle.

ΘΕΑΤΡΩΝ (τό), enterrement, hu-mation, θ. 2) ΠΑΥΩΝ.

ΘΕΛ (ἡ), deesse, θ.

ΘΕΑ (ἡ), vue, θ. point de vue, aspect, coup d'œil. S. (ἀποδίδει) τὴν θέαν, il le point de vue.

ΘΕΑΜΑ (τό), objet digne de vue, spectacle, vue, θ. S. εὐεπὶν, φρικτὸν θέαμα, spectacle touchant, beau spectacle, spectacle de re-veur. S. τὰ ἐπὶ τὸν Κόσμον, les sept merveilles du monde.

ΘΕΑΝΟΡΟΠΟΣ (ό), l'Homme qui voit, Jésus-Christ.

ΘΕΑΡΕΤΟΣ (ό, ἡ), agnoscere Dieu. S. ἔργον θεαρετόν, œuvre méritoire.

ΘΕΑΡΕΤΗΣ, ἐπὶ, de plaisir à plaire à Dieu, d'une œuvre méritoire, (σπν.) mé-ritoire.

ΘΕΑΤΗΣ, οὐκ (ό), spectateur.

ΘΕΑΤΡΙΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

ΘΕΑΤΡΙΣΤΗΣ, ἡ, ὄν, contem-plateur. S. θεατὴς τῶν μυσ-τήριων, le spectateur des mystères.

τῆς μάμης), grand oncle. S. μικρὸς θεός, (ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς), oncle à la mode de Bretagne.

ΘΕΙΟΤΗΣ, ΠΤΟΣ (ἡ), divinité, θ.

ΘΕΙΟΤΗΣ (ό, ἡ), vlg. (χημ.), sulfure; sulfite. S. θεοποιον σίμω (ἀλλυαλ, ἀρσενικόν, κτλ.), sulfure d'antimoine, sulfite de potasse, sulfure d'arséni-que etc.

ΘΕΙΟΤΗΣ, οὐκ (ό, ἡ), sulfureux.

ΘΕΙΟΤΡΟΝ (τό), charme; en-chantement, (πλθ.) appas, at-traites.

ΘΕΙΟΝ, Μ. οὐα, charmer, en-chanter, ravir.

ΘΕΙΟΝ (τό), volonté, θ. S. a-venu, consentement. S. Γε-νηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ! « φρσ. (Γρμ.), la volonté de Dieu soit faite.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ ἑ-κοῦσιος, volontaire.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΚΟΣ, ἐπὶ, κοιν. ἀντὶ ἑκοῦσιος, volontairement, de bon gre, volontiers.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἐπὶ (ἡ), volonté, θ. vouloir; gré; intention, θ. S. εὐμενῆ, παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων του, il se maria con-tre le gré de ses parents.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ ἑ-κοῦσιος, volontaire.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΚΟΣ, ἐπὶ, κοιν. ἀντὶ ἑκοῦσιος, volontairement, de bon gre, volontiers.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἐπὶ (ἡ), volonté, θ. vouloir; gré; intention, θ. S. εὐμενῆ, παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων του, il se maria con-tre le gré de ses parents.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ ἑ-κοῦσιος, volontaire.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΚΟΣ, ἐπὶ, κοιν. ἀντὶ ἑκοῦσιος, volontairement, de bon gre, volontiers.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἐπὶ (ἡ), volonté, θ. vouloir; gré; intention, θ. S. εὐμενῆ, παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων του, il se maria con-tre le gré de ses parents.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ ἑ-κοῦσιος, volontaire.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΚΟΣ, ἐπὶ, κοιν. ἀντὶ ἑκοῦσιος, volontairement, de bon gre, volontiers.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἐπὶ (ἡ), volonté, θ. vouloir; gré; intention, θ. S. εὐμενῆ, παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων του, il se maria con-tre le gré de ses parents.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ ἑ-κοῦσιος, volontaire.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΚΟΣ, ἐπὶ, κοιν. ἀντὶ ἑκοῦσιος, volontairement, de bon gre, volontiers.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἐπὶ (ἡ), volonté, θ. vouloir; gré; intention, θ. S. εὐμενῆ, παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων του, il se maria con-tre le gré de ses parents.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ ἑ-κοῦσιος, volontaire.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΚΟΣ, ἐπὶ, κοιν. ἀντὶ ἑκοῦσιος, volontairement, de bon gre, volontiers.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἐπὶ (ἡ), volonté, θ. vouloir; gré; intention, θ. S. εὐμενῆ, παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων του, il se maria con-tre le gré de ses parents.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ ἑ-κοῦσιος, volontaire.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΚΟΣ, ἐπὶ, κοιν. ἀντὶ ἑκοῦσιος, volontairement, de bon gre, volontiers.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἐπὶ (ἡ), volonté, θ. vouloir; gré; intention, θ. S. εὐμενῆ, παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων του, il se maria con-tre le gré de ses parents.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ ἑ-κοῦσιος, volontaire.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΚΟΣ, ἐπὶ, κοιν. ἀντὶ ἑκοῦσιος, volontairement, de bon gre, volontiers.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἐπὶ (ἡ), volonté, θ. vouloir; gré; intention, θ. S. εὐμενῆ, παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων του, il se maria con-tre le gré de ses parents.

ΘΕΙΟΜΑΤΙΣ, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ ἑ-κοῦσιος, volontaire.

vous laisserais pas. S. (εἰς ὅς τις ἐπαρμέναις ἐπὶ τὸν τοῦ μέλλοντος): θέλω κάμει (ἔλθαι κτλ.), je ferai (viendrai etc).

S. ἀφ' οὗ ἐπαρμέναις ὅτι δὲν θέλει ἐπαρμέναις, ayant senti qu'il ne pourrait pas. S. εἰ τι θέλει (ἐντὶ μέλλον) νὰ κοιμη-θῶ, ἔλθω, j'allais me coucher quand il est venu. 2) (ἀντὶ ἑπαρμέναις ἢ ἑπαρμέναις), τὸ ἀμπελὶ θέλει τόπον ξηρὸν, la vigne demande des (se ploie aux) terrains secs. 3) (ἀντὶ Ζηνός), demander. S. πόσον θέ-λεις δὲ τούτο; combien (quel) vous faut-il? 4) (ἀντὶ Περσέως), τὸ ἀλογόν του θέλει νὰ τὸν ῥίψῃ, il cherche à le dé-monter. 5) (ἀντὶ Σαρμάτης), εἰ θὲ (τὶ θέλει νὰ) πῇ τούτο; qu'est-ce que cela signifie? qu'est-ce que cela veut dire?

ΘΕΜΑ (τό), proposition (qu'on établit pour la prouver); ques-tion (qu'on entreprend de traiter), thèse, θ. ; composi-tion, θ. (Γρμτ. Ἀρρμ. καὶ Δογ.) thème; S. τὸ διαρθερέ-νον θέμα, (Γρμτ.), le corrigé d'un thème.

ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ (ἡ), constructi-on de thèmes; S. cours de thèmes.

ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΩ, Μ. ἔνα, com-poser en thème, faire des thèmes.

ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΩ, Μ. ἔνα, com-poser en thème, faire des thèmes.

ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΩ, Μ. ἔνα, com-poser en thème, faire des thèmes.

ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΩ, Μ. ἔνα, com-poser en thème, faire des thèmes.

ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΩ, Μ. ἔνα, com-poser en thème, faire des thèmes.

ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΩ, Μ. ἔνα, com-poser en thème, faire des thèmes.

ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΩ, Μ. ἔνα, com-poser en thème, faire des thèmes.

ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΩ, Μ. ἔνα, com-poser en thème, faire des thèmes.

ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΩ, Μ. ἔνα, com-poser en thème, faire des thèmes.

ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΩ, Μ. ἔνα, com-poser en thème, faire des thèmes.

ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΩ, Μ. ἔνα, com-poser en thème, faire des thèmes.

ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΩ, Μ. ἔνα, com-poser en thème, faire des thèmes.

ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΩ, Μ. ἔνα, com-poser en thème,

ΘΕΜΕΛΙΩΤΗΣ, οὗ (δ), fondateur, instituteur.
 ΘΕΜΙΤΟΣ, ὅς, ὄν, permis (par la loi), licite.
 ΘΕΟΒΛΑΨΙΑ (ῆ), fanatisme.
 ΘΕΟΒΛΗΣ, οὗ (δ, ῆ), fanatique.
 ΘΕΟΓΝΩΣΙΑ (ῆ), la connaissance de (du vrai) Dieu. || τὸν ἐπε-
 ρεν εἰς θεογνωσίαν, il l'a con-
 verti. || ἦλθεν εἰς θεογνωσίαν,
 il s'est converti.
 ΘΕΟΓΝΩΣΤΟΣ, η, ον, = 'ΟΛΟΓ-
 ΜΩΣ.
 ΘΕΟΚΛΗΡΟΣ (δ, ῆ), qui trafique des choses divines.
 ΘΕΟΚΑΤΑΡΤΟΣ (δ, ῆ), maudit de Dieu.
 ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΣ (δ, ῆ), fondé (bâti) par Dieu.
 ΘΕΟΚΤΟΝΟΣ (δ, ῆ), décide.
 ΘΕΟΛΑΤΡΕΥΣ, οὗ (δ), qui adore le Dieu unique, décide.
 ΘΕΟΛΟΓΙΑ (ῆ), théologie, θ.
 ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΣ, ὅς, ὄν, théologique; théologal. || αἱ τρεῖς θεολογικαὶ ἀρεταί, ('Εκκλησ.), les trois vertus théologiques.
 ΘΕΟΛΟΓΙΚΩΣ, ἐπὶ (δ), théologiquement en théologien.
 ΘΕΟΛΟΓΩ, Μ. ἴσα, parler des choses divines, parler en théologien.
 ΘΕΟΜΑΧΟΣ (δ, ῆ), qui combat contre Dieu.
 ΘΕΟΜΗΝΙΑ (ῆ), ἀρχ., colère céleste (divinité), calamité, θ.
 ΘΕΟΜΗΤΗΡ, οὗ (δ), mère de Dieu.
 ΘΕΟΜΙΜΗΤΟΣ (δ, ῆ), fait à l'imitation de la divinité.
 ΘΕΟΜΙΜΗΤΑΣ, ἐπὶ (δ), à l'imitation de Dieu.
 ΘΕΟΜΙΣΗΣ, οὗ (δ, ῆ), haï de Dieu.
 ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΟΣ (δ, ῆ), inspiré de Dieu.
 ΘΕΟΠΟΙΗΣΙΣ, οὗ (ῆ), déification, θ. S. éloge outré (exagéré).
 ΘΕΟΠΟΙΩ, Μ. ἴσα, deifier, diviniser. S. préconiser; (ἐπιπραγμ.) se faire un Dieu de qc.
 ΘΕΟΠΡΕΠΗΣ, οὗ (δ, ῆ), digne de Dieu ou d'un dieu.
 ΘΕΟΠΤΗΣ, οὗ (δ), qui a vu Dieu.

ΘΕΟΡΕΨΑΝ, οὗ (δ, ῆ), qui parle de Dieu ou des choses divines, théologien.
 ΘΕΩΣ (δ), dieu, (εἰς μερικ. φρασ.) ciel. || θεέ μου! mon Dieu, bon Dieu, grand Dieu, ciel! o ciel! o juste ciel! || δόξα τῷ θεῷ! δόξα σοι ὁ θεός! (φρασ.), grâces au ciel, le ciel en soit béni, Dieu soit loué (en soit loué) || χάρης τῷ θεῷ! (φρασ.), Dieu merci, grâce à Dieu. || μάρτυς μου ὁ θεός, Dieu est (Dieu m'en est, le ciel m'en est) témoin, devant Dieu. || μὰ τὸν θεόν! εἰς τὸν θεόν μου! de par le ciel, sur mon Dieu.
 ΘΕΩΣ, ὁ, ὄν, au nom de Dieu (de ciel). || σὺν θεῷ, Dieu aidant. || « ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ θεός κελεύει, » l'homme propose, et Dieu dispose. || φωνὴ λαοῦ, φωνὴ θεοῦ, la voix du peuple est la voix de Dieu. || ἐλέω θεοῦ, ἴδε 'Ελεος. || ὁ θεός νὰ φυλάξῃ, ἂν θέλῃ ὁ θεός, ἴδε τὰ ῥήμα.
 ΘΕΟΣΕΒΕΙΑ (ῆ), piété, θ.
 ΘΕΟΣΕΒΗΣ, οὗ (δ, ῆ), pieux, qui honore (révère) Dieu, religieux.
 ΘΕΟΣΕΒΩΣ, ἐπὶ (δ), pieusement.
 ΘΕΟΣΚΟΤΕΙΝΟΣ, η, ον, tout-à-fait noir (obscur), noir comme un four.
 ΘΕΟΣΤΗΡΙΣΤΟΣ (δ, ῆ), appuyé par Dieu.
 ΘΕΟΣΤΥΓΗΣ, οὗ (δ, ῆ), = ΘΕΟΜΙΣΗΣ.
 ΘΕΟΤΗΣ, ἡτορ (ῆ), divinité, θ. déité, θ.
 ΘΕΟΤΟΚΟΣ (ῆ), la mère de Dieu.
 ΘΕΟΤΡΕΦΑΛΟΣ, η, ον, fou à lier (à courir les champs), fou achevé.
 ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ (τὰ), Epiphanie, θ. fêtes de l'Epiphanie, jour des Rois. || τὴν παραμυθὴν τὴν Θεοφανεῖαν, la veille de l'Epiphanie.
 ΘΕΟΦΟΒΟΥΜΕΝΟΣ, η, ον, craignant (qui craint) Dieu, pieux, religieux.
 ΘΕΟΦΩΡΗΤΟΣ (δ, ῆ), inspiré de Dieu.

ΘΕΟΧΑΡΑΚΤΟΣ (δ, ῆ), traité gravé par Dieu.
 ΘΕΡΑΠΕΙΑ, η, καὶ
 ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ, ἴατρος (ῆ), ἀρχ., soigneux (d'une chose), curatif, etc. 2) (συνήθ.) traitement, d'une maladie, cure; θ. curatif, θ. curable. 3) κολλητὴν, ou prince etc), θ. maison, train, domestiques; θ. qui cerne la cure (la guérison), des maladies, curatif. 4) θεραπευτικὴ μέθοδος, la méthode curative (ou) de guérison.
 ΘΕΡΑΠΕΥΩ, Μ. ἴσα, (ἀρχ.) prendre des soins à q., (συνήθ.) cultiver (l'agriculture), etc. de q. - 1) (συνήθ.) cultiver les lettres, il courtoise les Muses. 2) (συνήθ.) réparer, rétablir (cur. καὶ μεταφωρ.) réparer, apaiser. || ἴατρος, πνεύσον σεαυτὸν, (παροϊμ.), guéris-toi toi-même.
 ΘΕΡΑΠΩΝ, οὗτορ (δ), ἀρχ., serviteur.
 ΘΕΡΙΖΩ, Μ. ἴσα, faucher, sonner.
 ΘΕΡΙΝΟΣ, ὅς, ὄν, d'été. || τὸν ἥλιον, soleil d'été. || τὸ θερινὸν ἐξάμηνον, le semestre d'été.
 ΘΕΡΙΣΜΟΣ (δ), l'action de sonner, moisson, θ.
 ΘΕΡΙΣΤΗΣ, οὗ (δ), moissonneur.
 ΘΕΡΜΑΓΩΣ (δ, ῆ), qui met la chaleur, qui conduit, (διδάσκ.) chauffe, chauffe, chauffe. || (συνήθ.) la fièvre.
 ΘΕΡΜΑΣΙΑ (ῆ), ἴδε ΠΑΡΟΝΤΑΣ.
 ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ (ῆ), poêle ou poêle, θ.
 ΘΕΡΜΗ (ῆ), fièvre, θ.
 ΘΕΡΜΟΡΟΚΟΣ (δ, ῆ), (χρησ.) loristique, calorifique. || θερμώγονον (τὸ), le calorifique.

ΘΕΡΜΟΡΑΣΙΑ (ῆ), température, θ.
 ΘΕΡΜΟΜΗΤΡΟΝ (τὸ), thermomètre καὶ (ἐν ἄλλο εἶδος) calorimètre.
 ΘΕΡΜΟΣ, ὅς, ὄν, - Ζεστός, chaud. || θερμὰ ὕδατα, eaux thermales. S. (μεταφωρ.) chaleureux, ardent, passionné; S. instant, pressant. || θερμαὶ παρακληταί, instantes prières.
 ΘΕΣΜΟΣ (δ), (ἀρχ.), εἶδος, ὅσπερ.
 ΘΕΣΜΩΣ, ἡτορ (ῆ), chaleur, θ.
 ΘΕΣΜΟΤΡΟΣ (δ, ῆ), qui agit avec chaleur, vif, actif.
 ΘΕΣΜΩΣ, ἐπὶ (δ), chaudement; (μεταφωρ.) instantanément, avec instance. || παρακαλεῖσθε θερμῶς νὰ... vous êtes instantanément prié de...
 ΘΕΣΟΣ, οὗ (τὸ), moisson, θ. S. (ἀρχ.) etc.
 ΘΕΣΙΣ, ἡτορ (ῆ), position, θ. situation, θ. posture, θ. attitude, assiette, θ. place, θ. site. S. (μεταφωρ.) question qu'on pose, proposition, θ. thèse, θ. S. ἄλλωθι θέσιν, changer d'attitude (d'assiette). S. (μεταφωρ.) (δοξολογία), emploi, place, θ. charge, θ. decan, guéris-toi toi-même.
 ΘΕΣΙΣ, ἡτορ (δ), ἀρχ., charge de maître (d'agent de compagnie etc). || θέσις καθηγητοῦ (καθηγητοῦ), fonction. || θέσις τὴν χρηρῶσαν θέσιν (καθηγητοῦ), il sollicite le fauteuil vacant. S. θέσις παρακλῆς (δουκτοῦ) ἀρπάζω, gisement. || ἡ θέσις εἶναι καλὴν θέσιν, la maison est bien (bien) située. S. θέσις τερπνὴ (ζωγραφικὴ καὶ μουσικὴ etc), (καὶ ὡς ὅσα) ol θεωρητικαὶ (ἀσκηταὶ ἢ φιλοσοφοί), les contemplatifs. 2) (καὶ ὡς ὅσα) ol θεωρητικοί, les contemplatifs. 2) (καὶ ὡς ὅσα) ol θεωρητικοί, les contemplatifs.
 ΘΕΣΤΗΡ, ἐπὶ (δ), théorique-ment.
 ΘΕΣΤΗΡΑ (τὰ), présents que l'époux faisait à l'épouse la première fois qu'il la voyait sans voile.
 ΘΕΣΤΗΡ (ῆ), contemplation, θ. méditation, θ. théorie, θ. spéculation, θ. S. ἔχει θεωρητικὴν.

ΘΕΩΡΙΑ (ῆ), (χάρισμα) δριζόντιον ἔκτατος, rayon. || βάλω το εἰς τὴν ἐπάνω θέσιν, mettez ça sur le rayon d'en haut.
 ΘΕΩΡΟΣΕΙΑ (ῆ), législation, θ. S. institution, θ. constitution (d'un État), θ.
 ΘΕΩΡΟΣΕΤΗΣ, οὗ (δ), ἀρχ. - Νομοθέτης.
 ΘΕΩΡΟΣ (δ), loi (fondamentale), θ. institution, θ.
 ΘΕΩΡΟΣΕΤΗΣ, α, ον, (ἀρχ.), divin, admirable, superbe, magnifique.
 ΘΕΩΡΙΖΩ, Μ. ἴσα, ordonner, prescrire.
 ΘΕΩΡΙΣΜΑ (τὸ), ordre, ordonnance, θ. commandement.
 ΘΕΩΡΙΩ, ἐπὶ (δ), θετ. supposons, posé (suppose) que.
 ΘΕΩΡΙΩΣ, ὅς, ὄν, positif; certain.
 ΘΕΩΡΙΩΣ, ἡτορ (ῆ), certitude, θ.
 ΘΕΩΡΙΩΣ, ἐπὶ (δ), positivement; catégoriquement, certainement.
 ΘΕΩΤΗΣ, ὅς, ὄν, (καρ. υἱός, πατήρ, θυγάτηρ), adaptif.
 ΘΕΩΤΕΡΟΣ, η, ον, énormément (excessivement) grand, énorme, monstrueux.
 ΘΕΩΤΕΡΩΝ (τὸ), balcon (de théâtre), galerie, θ. loge, θ. S. τὸ θεωρεῖν τὴν ἐφημερίδα (εἰς τὰ βουλευτήρια), la tribune des journalistes.
 ΘΕΩΡΗΜΑ (τὸ), objet de contemplation (de méditation); théorème.
 ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΣ, ὅς, ὄν, contemplatif; spéculatif; théorique καὶ théorique. || ὁ θεωρητικὸς βίος, la vie contemplative. || (καὶ ὡς ὅσα) ol θεωρητικοί (ἀσκηταὶ ἢ φιλοσοφοί), les contemplatifs. 2) (καὶ ὡς ὅσα) ol θεωρητικοί, les contemplatifs.
 ΘΕΩΡΗΤΙΚΩΣ, ἐπὶ (δ), théorique-ment.
 ΘΕΩΡΗΤΡΑ (τὰ), présents que l'époux faisait à l'épouse la première fois qu'il la voyait sans voile.
 ΘΕΩΡΗΤΡΑ (ῆ), contemplation, θ. méditation, θ. théorie, θ. spéculation, θ. S. ἔχει θεωρητικὴν.

ΘΕΩΡΩΝ, ὅς, ὄν, il a plus de théorie que de pratique. || ἡ θεωρία τὸν θεωρεῖν τὴν φύσιν (κατ.), la contemplation des secrets de la nature (etc). 2) (καὶ ὡς ὅσα) ol θεωρεῖν, θ. aspect, extérieur. || θεωρεῖν ἐπισκόπου καὶ καρδία μολωνά, (παροϊμ.), corps de seigneur et cœur de gueux, belle montre et peu de rapport, il ne paye que de mine. || θεωρεῖν, (εἰς φαντασμα- τὸς), il a de la prescience (une belle prescience).
 ΘΕΩΡΩΣ, ὅς, ὄν, ὡς ὅσα.
 ΘΕΩΡΩ, Μ. ἴσα, ΒΑΛΩ (καὶ προ- σοχῶν), ΠΑΡΑΤΕΛΩ, contem- pler; envisager. || μάλιστα που δὲν θεωρεῖται, γὰρ ἡ γὰρ λησμονεῖται, (παροϊμ.), loin des yeux, loin du cœur. 2) (ἐπὶ ἐγγράφῳ, ἐπισημασμένων) vi- ser. || θεωρεῖσθαι, (φρασ. συνήθ.) εἰς τὰς ἐπισημασμένων ἐγγράφων κλπ.), vu, visa, (ἀντ.) vult. || τὸ θεωρεῖσθαι πρὶν νὰ γρά- φεται εἰς τὸ πρωτότυπον, le vi- sa doit être mis sur l'original.
 3) (μεταφωρ.) - Κρίνω, Νομίζω, estimer, tenir, considérer. || τὸ θεωρῶ (θεωρεῖται) ὡς βέλ- ον, je le tiens (il passe) pour constant. || τὸ θεωρῶ ὡς τιμὴν μου, je tiens cela à honneur. || τὸν θεωρῶ ὡς τὸν ἰκανώτερον συγγραφέα τῆς ποίης μας, je le considère comme le plus habile écrivain de notre époque. || τὸ φρόνιον τοῦτο θεωρεῖται ἀπόρητον, cette place est re- gardée comme imprévisible. || ἀκριβὲς θεωροῦμεν τοῦ πράγ- ματος, tout compté (tout bien compté) et rabattu, tout bien examiné.
 ΘΕΩΡΩΝ (τὸ), fourreau, gaine, θ.
 ΘΕΩΡΩΝ (ῆ), étui, gaine, θ. || ὁ- κη τοῦ ὀρολογίου, étui de montre, θ. || ὁκὴ ἀγίων λει- ψάνων, reliquaire.
 ΘΕΩΡΩΝ, Μ. ἴσα, (ἀρχ.), aller ou aller.
 ΘΕΩΡΩΝ (ῆ), ἀρχ., ὡς ὅσα. || θεωρεῖν, θ. S. ἔχει θεωρητικὴν.

ret, lacs, collet (ἰδιαιτ. διὰ τοὺς λαγούς τὰ πουλιὰ κτλ.) || ἡ γῆνι θηλειᾷ (κυρ. διὰ τοὺς λαγούς κτλ.), tendre des collets, colleter.

Θηλή (ῥ), ἀρχ. bout du sein, mamelon.

Θηλυγόνορ (ὁ, ῥ), ἀρχ. qui enfante des filles ou des petits du sexe féminin.

Θηλυδρίαρ, οἱ (ὁ), efféminé.

Θηλυκί (τὸ), agrafe, 0.

Θηλυκόνα, Μ. ὄνα, agrafe.

Θηλυκός, ἡ, ὄν, féminin, femelle. || ἐν θηλυκὸν κανάρι, un serin femelle. || ὁ θηλυκὸς ἐλέφας, la femelle de l'éléphant. || (καὶ ἐπὶ φυτ.) τὰ θηλυκὰ ἄνθη, les fleurs femelles. || (γρ. μτ.) εἶνε γένους θηλυκοῦ, il est du genre féminin. || τὸ θηλυκὸν τοῦ Πολύς εἶνε Πολλὴ, le féminin du Faux fait Fausse. || ὁ θάνατορ εἰς μὲν τὸ Ἑλληνικὸν εἶνε γένους ἀρσενικοῦ, εἰς δὲ τὸ Γαλλικὸν θηλυκοῦ, la Mort en grec est au genre masculin, tandis qu'en Français est du genre féminin.

Θηλυκόμα (τὸ), l'action d'agrafer.

Θηλυκότηρ (τὸ), agrafe, 0. || — βίβλ(ου), fermoir.

Θηλυμανία, οὔτε (ὁ, ῥ), passionnée pour les femmes.

Θηλυπρεπία, οὔτε (ὁ, ῥ), qui convient à une femme.

Θῆλυρ, κτλ (ὁ, ῥ), ἀρχ. ὁ Θηλυκός.

Θηλυτόκον, Μ. ὄνα, enfanter des filles.

Θηλυτόκος (ὁ, ῥ) = Θηλυτόνορ.

Θηλυμνία (ῥ), tas (de blé, d'épis etc), meule, 0.

Θηλυμνίαζα, Μ. ὄνα, mettre en tas, entasser, amonceler.

Θῆλυ (ῥ), ἀρχ. chasse, 0.

Θῆλυμα (τὸ), produit de la chasse, proie, 0. || ὁ λέων ἐπέπεσεν (ἐφώρμησεν) εἰς τὸ θῆλυμά του, le lion se jeta sur sa proie.

Θηλυμνία (ὁ, ῥ), qu'on peut chasser ou prendre à la chasse.

Θηλυμνίαρ, οὔτε (ὁ), chasseur.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, relatif à la

chasse ou aux chasseurs. || κύων θηλυμνίαρ, chien de chasse.

Θηλυμνία, Μ. κίτη, chasser; chercher à prendre; S. (μτ. φρ.) courir après, rechercher avec ardeur, poursuivre, ambitionner; capter. || θηλυμνία τὴν εὐνοίαν τινος, capter la bienveillance de q.

Θηλυμνία (ῥ), thériaque, 0.

Θηλυμνίαρ (ὁ, ῥ), pris (enlevé) par une bête sauvage.

Θηλυμνίαρ (ὁ, ῥ), dévoré par les bêtes.

Θηλυμνίαρ (ὁ, ῥ), mordu par une bête féroce ou venimeuse.

Θηλυμνίαρ (ῥ), combat de bêtes ou contre les bêtes féroces.

Θηλυμνίαρ (ὁ), celui qui (chez les anciens Romains) combattait contre les bêtes féroces, bestiaire.

Θηλυμνίαρ, Μ. ὄνα, combattre contre une bête féroce.

Θηλυμνίαρ (ὁ, ῥ), qui a la forme d'une bête féroce.

Θηλυμνίαρ (τὸ), bête féroce (sauvage), 0.

Θηλυμνίαρ (τὸ), lieu où l'on nourrit les bêtes sauvages, ménagerie, 0.

Θηλυμνίαρ, οὔτε (ὁ, ῥ), féroce, farouche. || τὸ θηλυμνίαρ, ἀντὶ Ἡ-Θηλυμνίαρ (ῥ), féroce, 0.

Θηλυμνίαρ, ἐπὶ (ὁ, ῥ), à la manière d'une bête féroce.

Θηλυμνίαρ, Μ. ὄνα, thésauriser, amasser ou accumuler (des trésors). || ἄλλο δὲν σκέπτεται παρὰ πῶς να θηλυμνίαρ, il ne songe qu'à accumuler.

Θηλυμνίαρ (τὸ), l'action de thésauriser.

Θηλυμνίαρ (ὁ), trésor. || οἱ θη-συροὶ τοῦ Κροίσου, (παροιμ.), les trésors de Crésus.

Θηλυμνίαρ (τὸ), lieu où l'on garde les trésors, trésor, trésorerie, 0.

Θηλυμνίαρ, ἀκορ (ὁ), trésorier.

Θηλυμνίαρ (τὸ), lait d'amandes, amandé, orgeat.

Θηλυμνίαρ (ὁ), ἀρχ. réunion d'

hommes qui célèbrent une fête etc. (καλὸν νομίζω να πρὸς διορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὴν ἰσχυρίαν τῶν δημοκρατικῶν τοῦ (τρου), troupe (des comédiens) compagnie, 0.

Θηλυμνίαρ, οἱ (ὁ), καὶ οἱ αἱματω-ῖοι (ῥ), compagne, partisan, sectateur.

Θηλυμνίαρ, κτλ (ῥ), l'action de fracasser (de fracasser).

Θηλυμνίαρ (τὸ), morceau cassé.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, cassé, cassé.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, affligé, triste.

Θηλυμνίαρ, Μ. ὄνα, (ἀρχ.), presser, fouler, comprimer, (μτ. φρ.) opprimer; (συνήθ.) affliger; mortifier; (ὑπερβ.) dissoler.

Θηλυμνίαρ, κτλ (ῥ), l'action de presser (etc), compression, pression, 0. || ἡ—τοῦ ἀέρος, la pression de l'air.

Θηλυμνίαρ, κτλ (ῥ), oppression, cœur, 0. peine, 0. affliction.

Θηλυμνίαρ, κτλ (ῥ), mortification, (ἐκκλησι.) tribulation, 0.

Θηλυμνίαρ, Μ. ὄνα, (ἀρχ.), fracasser; concasser, meur-

trir.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, mort, avoir été tué. || (κυρ.) θη-ματὸν (τὸ), corps mort: viande de bête morte.

Θηλυμνίαρ (χωρὶς Μ.), ἀρχ. ὄνα.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, sujet à mortel. || πᾶν τὸ γέννηται θνητὸν, tout ce qui naît est sujet à mourir.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, trouble, beaux; troublé, brouillé; confus; obscur.

Θηλυμνίαρ, Μ. ὄνα, rendre trouble, troubler; obscurcir. (μτ. αὐτὸν) se troubler, venir trouble. 2) (ἐνίοτε) Θηλυμνίαρ.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, κοιν. ἀντὶ Θη-μνίαρ, trouble. || ὁ καὶ τὸ θη-μνίαρ, ἴδε ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΟΝ (τὸ πλθ. οὐδ.) Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, trouble. 2) (ἐνίοτε) Θη-μνίαρ.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, κοιν. ἀντὶ Θη-μνίαρ, trouble. || ὁ καὶ τὸ θη-μνίαρ, ἴδε ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΟΝ (τὸ πλθ. οὐδ.) Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, trouble. 2) (ἐνίοτε) Θη-μνίαρ.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, κοιν. ἀντὶ Θη-μνίαρ, trouble. || ὁ καὶ τὸ θη-μνίαρ, ἴδε ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΟΝ (τὸ πλθ. οὐδ.) Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, trouble. 2) (ἐνίοτε) Θη-μνίαρ.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, κοιν. ἀντὶ Θη-μνίαρ, trouble. || ὁ καὶ τὸ θη-μνίαρ, ἴδε ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΟΝ (τὸ πλθ. οὐδ.) Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, trouble. 2) (ἐνίοτε) Θη-μνίαρ.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, κοιν. ἀντὶ Θη-μνίαρ, trouble. || ὁ καὶ τὸ θη-μνίαρ, ἴδε ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΟΝ (τὸ πλθ. οὐδ.) Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, trouble. 2) (ἐνίοτε) Θη-μνίαρ.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, κοιν. ἀντὶ Θη-μνίαρ, trouble. || ὁ καὶ τὸ θη-μνίαρ, ἴδε ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΟΝ (τὸ πλθ. οὐδ.) Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, trouble. 2) (ἐνίοτε) Θη-μνίαρ.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, κοιν. ἀντὶ Θη-μνίαρ, trouble. || ὁ καὶ τὸ θη-μνίαρ, ἴδε ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΟΝ (τὸ πλθ. οὐδ.) Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, trouble. 2) (ἐνίοτε) Θη-μνίαρ.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, κοιν. ἀντὶ Θη-μνίαρ, trouble. || ὁ καὶ τὸ θη-μνίαρ, ἴδε ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΟΝ (τὸ πλθ. οὐδ.) Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, trouble. 2) (ἐνίοτε) Θη-μνίαρ.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, κοιν. ἀντὶ Θη-μνίαρ, trouble. || ὁ καὶ τὸ θη-μνίαρ, ἴδε ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΟΝ (τὸ πλθ. οὐδ.) Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, trouble. 2) (ἐνίοτε) Θη-μνίαρ.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, κοιν. ἀντὶ Θη-μνίαρ, trouble. || ὁ καὶ τὸ θη-μνίαρ, ἴδε ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΟΝ (τὸ πλθ. οὐδ.) Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, trouble. 2) (ἐνίοτε) Θη-μνίαρ.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, κοιν. ἀντὶ Θη-μνίαρ, trouble. || ὁ καὶ τὸ θη-μνίαρ, ἴδε ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΟΝ (τὸ πλθ. οὐδ.) Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, trouble. 2) (ἐνίοτε) Θη-μνίαρ.

Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, κοιν. ἀντὶ Θη-μνίαρ, trouble. || ὁ καὶ τὸ θη-μνίαρ, ἴδε ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΟΝ (τὸ πλθ. οὐδ.) Θηλυμνίαρ, ἡ, ὄν, trouble. 2) (ἐνίοτε) Θη-μνίαρ.

Θόλος (ὁ), coupole (κυρ. τὸ ἰσω-
 περ.), θ. voûte, θ. dôme.
 Θολοστακτη (ῆ), lessive, θ.
 Θάλασσα (τὸ), καὶ
 Θάλασσα (ῆ), l'action de rendre
 ou de devenir trouble.
 Θολυτός, η, ον, vouté.
 Θόρυβος (ὁ), bruit; tumulte,
 vacarme, θ. tintamarre, train;
 murmures, clameurs; ru-
 meur, θ. trouble, désordre,
 fracas, éclat.
 Θορυβῶ, M. ἴσω, faire du bruit
 (du tumulte). 2) (πθ. ἡ μσ.
 αὐτοῦ) se troubler, se confon-
 dre, ἴδε καὶ Χάλα.
 Θορυβάς, οὖς (ὁ, ῆ), bruyant,
 tumultueux, orageux.
 Θορυβῶν, ἐπὶ. tumultueu-
 sement, en tumulte.
 Θρανίον (τὸ), banc, siège.
 Θράσος, οὖς (τὸ), témérité, θ.
 audace, θ.
 Θρασύλαος (ὁ, ῆ), faux brave,
 bravahe.
 Θρασύνομα, M. θρασύτης (θὴ),
 devenir téméraire (audacieux),
 s'enhardir.
 Θραύ, ἑός (ῆα, ῆ), hardi, té-
 méraire, audacieux.
 Θραύτομία (ῆ), hardiesse à
 parler.
 Θραύτομος (ὁ, ῆ), qui parle
 avec hardiesse.
 Θραύτης, ἥτος (ῆ), = Θράσος,
 audace, θ. hardiesse, θ. té-
 mérité, θ.
 Θραύει, καὶ (ῆ), l'action de
 briser (de casser); §. (μνμ.)
 abatis; carnage; ravage; dé-
 cousture, θ. ἡ πανώλης ἔ-
 κατε φρικώδη θραύτιν, la pe-
 ste fit de ravages affreux.
 Θραύτιος, ἡ, ον, sujet à se cas-
 ser, fragile, cassant.
 Θραῖν, M. θραῖν, briser, rom-
 pre, casser, fracasser.
 Θρέμμα (τὸ), animal domesti-
 que qu'on nourrit ou qu'on
 élève, ἡ (πλθ.) bestiaux, bé-
 tail.
 Θρεπτικός, ἡ, ον, nourrissant,
 nutritif; (ἰδίως ἐπὶ χυμῶν)
 nourricier, (ἰδίως) alimen-
 teux.
 Θρεπτόν (τὸ), animal (κυρ. mou-
 lon) qu'on engraisse.

Θρέψιμον (τὸ), l'action de nour-
 rir.
 Θρέψω, μ.ε.λ. τοῦ Τρέφα.
 Θρηνητικός, ἡ, ον, plaintif,
 lamentable.
 Θρηνηλογία (ῆ), = Θρήνος, Θρη-
 νολογία.
 Θρηνηλογῶ, M. ἴσω, = Θρηνῶ,
 Θρηνηαῖ. ἡ. θρηνηλογεῖς εἰς
 μάτην, vous vous lamentez en
 vain.
 Θρήνος (ὁ), lamentation, θ.
 plainte, θ. complainte, θ.
 pleurs. ἡ. οἱ Θρήνοι τοῦ Ἰερε-
 μίου, les Lamentations de Jé-
 rémie.
 Θρηνῶ, M. ἴσω, déplorer, la-
 menter, se lamenter. ἡ. θρη-
 νεῖ τὴν δυστυχίαν σου, lamen-
 ter son malheur.
 Θρηνηαῖ, οὖς (ὁ, ῆ), plaintif,
 lamentable. ἡ. φωναὶ θρηνη-
 δεις, des cris lamentables.
 Θρηνηαῖα (ῆ), chant lugubre ou
 plaintif, lamentation, θ. com-
 plainte, θ.
 Θρηνηαῖος (ὁ, ῆ), chanteur (-e-
 use) de complainte, pleureur
 (-euse) à gages.
 Θρηνηαῖ, M. ἴσω, chanter des
 complaintes, pleurer q.
 Θρηκεῖα (ῆ), religion, θ.
 Θρηκεῖσμα (τὸ), croyance, θ.
 Θρηκευτικός, ἡ, ον, qui con-
 cerne (qui appartient à) la re-
 ligion, religieux. ἡ. πόλεμος—,
 guerre de religion.
 Θρηκευτικός, ἐπὶ. religieu-
 sement.
 *Θρηκεομανής, οὖς (ὁ, ῆ), fa-
 natique.
 Θρηκεομανία (ῆ), fanatisme.
 Θρηκεός (ὁ, ῆ), religieux.
 Θριαμβητικός, ἡ, ον, de tri-
 omphie, qui concerne le tri-
 omphie, triomphal. ἡ. θριαμ-
 βευτικὸν τέχον (ἄρμα κατ.), arc
 (char) de triomphe, arc (char)
 triomphal.
 Θριαμβητικός, ἐπὶ. triom-
 phalement.
 Θριαμβεύω, M. ἴσω, (ἀρχ. ἱστορ.),
 obtenir les honneurs du
 triomphe; (συνήθ. μετὰ) tri-
 ompher.
 Θριαμβος (ὁ), triomphe; eva-

tion, θ. ἡ. ἐν θριαμβῷ, en tri-
 omphie.
 Θρικκίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
 Θρικκός (ὁ), chaperon (couron-
 nement) d'un mur, mantelet
 de rempart; créneau; frise,
 θ. corniche, θ; mur de clô-
 ture, clôture, θ. haie, θ. en-
 clos.
 Θρίδας, ακός (ῆ), (ἀρχ.), φ. lai-
 tue, θ.
 Θρίξ, τρικός (ῆ), cheveu; poil.
 ἡ. στρώμα (γεμισμένον) μετὰ τρι-
 χα, matelas de crin. ἡ. τοῦ ἑ-
 θγαλινὰ τὰ γένεια (τὰ μαλλιά)
 τρίχα-τρίχα, on lui arracha
 la barbe (les cheveux) poil à
 poil. ἡ. εἰν ἔχει τρίχα, il n'a
 pas un cheveu. ἡ. εἰν ἔχει
 τρίχα γένεια, il n'a pas un
 poil de barbe.
 Θρίξ, η, (ῆ), ἔχθ. alose ou
 aloze; sortel.
 Θρόμβος (ὁ), grumeau; caillot
 (de lait, de sang).
 Θρομβοῦμαι (χωρὶς M.), se con-
 vertir en grumeau, se cailler,
 se coaguler, s'engrumer.
 Θρόμβωσις, καὶ (ῆ), caillage
 (du lait).
 Θρονί (τὸ), κοιν. ἀντὶ Θρονίου,
 fauteuil, siège, bergère, θ.
 Θρονιάζω, ῆ. μετὰ. ἴδε Ἐσθρο-
 νίζω. 2) (μνμ. εἰς τὸ πθ.) se
 placer bien à son aise, se
 camper, s'installer dans. ἡ.
 θρονιάσθηεν εἰς ἐν σκαμνί, il
 se campa (il s'installa, il s'
 établit carrément) dans un
 fauteuil.
 Θρόνιασμα (τὸ), ἴδε Ἐσθρο-
 νισμός.
 Θρονίον (τὸ), petit siège (trô-
 ne). ἡ. (ὑποκορ. τοῦ-
 Θρόνος (ὁ), trône, siège (royal,
 épiscopal). ἡ. ὁ— τοῦ ἀρχιερέ-
 ως εἰς τὴν ἐκκλησίαν, la chaire
 (d'un évêque). ἡ. ὁ ἀποστολι-
 κός (τοῦ πάππου) θρόνος, la chaire
 apostolique, le saint-siège.
 Θροῦ, M. ἴσω, (ἀρχ.), alarmer,
 donner l'alarme.
 Θροῦς (ὁ), ἀρχ. bruit confus
 (sourd), rumeur, θ. bourdon-
 nement.
 Θροῦαῖς, ἰδος (ῆ), ἀρχ. piè-
 che, θ.

Θύβια, M. ούβια, émier, émietter.

Θυγανή, M. ήγαν, (άρχ.), répéter partout, divulguer, ébruiter. || (τρύπησ.) θυλλεῖται, = "λαταί, le bruit court, on répète partout.

Θύμμα (τό), petit morceau, brisure, θ. || (χυρ.) κάμνω θρόμματα, mettre en pièces, briser en mille morceaux, bresiller.

Θύμνυ (ή), φ. sariette καὶ sarette, θ. thymbe.

Θυγάτηρ, θυγατρίς (ή), fille.

Θυγατρίδω (ή) καὶ

Θυγατρίδω, οὔ (ό), fils (fille) de la fille, petit-fils, petite-fille.

Θυγάτριον (τό), υποκορ. τοῦ Θυγάτηρ, petite fille.

Θύλαα, ης (ή), tourbillon (de vent), ouragan; bourrasque, θ. orage, tourmente, θ.

Θυελαάνει, οὐς (ό, ή), orageux, tempétueux.

Θύλακος, οὐ καὶ

Θύλας, ακος (ό), sac de cuir.

Θύμα (τό), victime, θ.

Θυμάρι (τό), φ. thym.

Θυμέλι (ή), partie élevée ou estrade au milieu de l'orchestre des anciens théâtres, (συν-κός); théâtre.

Θυμωία (ή), gaiété (bonne disposition) du cœur, bonne humeur.

Θυμύρη, οὐς (ό, ή), άρχ. qui plaît au cœur, satisfaisant, agréable.

Θυμιάζω, M. ήζω, encenser.

Θυμιάνα (τό), encens, θ.

Θυμιάσμα (τό), encensement.

Θυμιατήριον (τό), encensoir.

Θυμιατίζω, M. ήζω, = Θυμιάζω.

Θυμοειδής, οὐς (ό, ή), farouche, rétif, ή καὶ Θυμώδης.

Θυμόνω, M. ήνω, (μετέ.), mettre en colère, allumer la colère de q., irriter, courroucer, fâcher. || (αὐτοπ.) entrer (se mettre) en colère (en courroux), prendre du dépit (de l'humeur) de q., se fâcher, se

courroucer, s' emporter. || εἶνε θυμωμένος, il est en colère (en courroux), il est courroucé.

Θυμός (ό), colère, θ. courroux.

|| πρέπει νὰ τοῦ περάσῃ ὁ θυμός, il faut que sa colère se passe. || νὰ ἐβγάλῃ τὸν θυμόν του, ής θυμώσῃ. || ὁμιλεῖ πάντα μὲ θυμόν, il ne parle qu' en colère. || μὲ παύρῃ ὁ θυμός, entrer en colère, être transporté de colère.

Θυμώδης, οὐς (ό, ή), colère, colérique, irascible.

Θυμνιον (τό), filet pour pêcher le thon, combrière, θ. fauvrade, θ. courantille, θ.

Θύμνος (ό), ψ. thon.

Θυμνοσκοπεῖον (τό), lieu propre à épier le thon.

Θύρα, ας (ή), porte, θ. || ὁρὰ φυλακῆς, guichet. || τὸν θυρῶν κεκλεισμένων, (Δικονα.), à huis clos.

Θυρεός (ό), grand boucher long et carré.

Θυρίδιον (τό), petite porte, θ.

Θυρίς, ίσος (ή), άρχ. fenestre, θ. 2) (κοιν.) niche, θ.

Θυρόσταλον (τό), battant (d'une porte), vantail.

Θυραρός (ό), portier. || τὸ θυματίον τοῦ θυραρῶν, la loge du portier.

Θύσανος (ό), άρχ. houppie, θ. bouffette, θ. freinche, θ.

Θυσαντός, ή, ὄν, garni (ou fait en forme) d'une houppie etc.

Θυρία (ή), sacrifice.

Θυρίάζω, M. ήζω, sacrifier, immoler.

Θυρίασμα (τό), l'action d'immoler (de sacrifier), immolation, θ.

Θυριαστήριον (τό), autel; sanctuaire.

Θυριαστής, οὔ (ό), sacrificateur.

Θύω, M. ούω, άρχ. = Θυρίάζω. || (κοιν. ἐν γρήσει μόνον εἰς τὴν φρο.) θύει καὶ ἀπολύει, il met tout en feu et en sang.

Θυεῖα (ή), cajolerie, θ. flatterie, θ. (οἰκ.) calinerie.

Θυεττικός, ή, ὄν, flatter, caressant, (οἰκ.) cajoleur, lin.

Θυετία, M. ήζω, flatter, caresser, (οἰκ.) cajoler.

Θυετικόν (τό), άρχ. hune d'un navire, θ.

Θυετικόν, M. ήζω, armer d'une cuirasse, cuirasser. || περὶ πάντα θεωρησιαμένον, marche toujours cuirassé.

Θυετοφόρος (ό), cuirassier. || ὁ άρχηγός τῶν θυετοφόρων, le chef (le capitaine) des cuirassiers.

Θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

θύραξ, ακος (ό), cuirasse, θύραξ ἀλυσσίδωτος, collier (que) de mailles, θ. || ἐν θυραξί (ἀναλαβδάνω) τὸν θύραξ, dossier la cuirasse. 2) (κοιν.) le brechet, (διδάκτ.)

I

ἰαματικὸς, ὁ, ὄν, propre à guérir, salutaire.

ἰαμβικόν (τὸ), vers iambique.

ἰαμβικὸς, ὁ, ὄν, iambique.

ἰαμβός (ὁ), iambique.

ἰάννης, ἡ (ὁ), Jean. || γιάννης.

|| γιάννης ἦλθε, παροιμ. (ἐπ' ἱστέρησιν ἀπρακτοῦ), il s'en est allé comme il est venu.

ἰανουάριος (ὁ), janvier. || κατὰ (μηνὴν) Ἰανουάριον, en janvier. || τῇ πρώτῃ Ἰανουαρίου, le premier (au premier) janvier.

ἰάσιμος (ὁ, ἡ), qui peut être guéri, guérissable, curable.

ἰάσμιον (τὸ), φ. jasmin.

ἰασμὶ (τὸ), (κοιν.) τὸ ἰάσμιον. || ἀνθινον —, jasmin jaune ou de jonquilles.

ἰασιμόλαδον (τὸ), huile ou pommade de jasmin.

ἰάσις, ἰαός (ἡ), jaspé.

ἰατραινα (ἡ), femme qui pratique (exerce) la médecine.

ἰατρία (ἡ), guérison, θ. cure, θ.

ἰατρεῖον (τὸ), laboratoire de médecine; maison de santé.

ἰατρικὴ (τὸ), κοιν., ἡ ἰατρία, guérison.

ἰατρεῖν, M. ἔμεν, guérir. || αὐτῇ ἡ ἀλοιφὴ ἰατρεῖν τὰ σκασιματα, cette pommade guérit les engelures. || (καὶ πῶς) θὰ ἰατρεῖ; guérira-t-il? || ἐλπίζω νὰ ἰατρεῖ, j'espère qu'il en guérira.

ἰατρικός, ὁ, ὄν, de médecin ou de médecine, médical, médical.

ἰατρικὴ σχολή, la faculté de médecine. || (οὗς.) ἰατρικὴ (ἐνν. τέχνη), la médecine. || ἰατρικόν (ἐνν. φάρμακον), remède; médicament.

|| σπουδάζω τὴν ἰατρικὴν, étudier en médecine.

ἰατρικός, ἐπὶ, à la manière des médecins.

ἰατρος (ὁ), médecin.

ἰατροκόμιον (τὸ), traité de médecine, dispensaire.

ἰατρία, ἡ καὶ

ἰατρεῖν, τοῦ (ἡ), ἀρχ. le jarret.

ἰαδικός, ὁ, ὄν, idéal; fictif;

ἰδέ, Ἀττ. ἀντ' ἰδε, ἀόρ. τῆς πρσ. τοῦ βλέπειν. || ἴδε κατωτέρω, (φρσ.), voir ci-dessus.

ἰδέα (ἡ), idée, θ. opinion (qu'on a d'une personne ou d'une chose), θ. S. pensée, θ. S. fantaisie; sens S. notion, θ. connaissance, θ. || δὲν ἔχω καμία πρὶς τοῦτου ἰδέαν, je n'en ai aucune connaissance.

|| κατὰ τὴν ἰδέαν μου, selon ma fantaisie, selon mon sens, à mon sens. || ἕκαστος κρίνεται πρὶς τοῦτου κατὰ τὴν ἰδέαν του, chacun en juge selon sa fantaisie (à sa fantaisie). || ἐγκρίνω τὴν ἰδέαν σας, j'entre dans votre pensée. || δὲν θέλω νὰ ἔχετε πρὶς ἐμοῦ τοιαύτην ἰδέαν, je ne veux pas que vous eussiez de moi une telle pensée.

|| τί ἰδέαν ἔχετε πρὶς τούτου; qu'en pensez-vous? || δὲν ἐννοεῖτε τὴν ἰδέαν μου, vous ne donnez pas dans mon sens.

ἰδάλειν, M. ἴδω, faire connaître.

ἰδαιμάτος, ὁ, ὄν, ὁπέρθ. τοῦ ἰδίου, tout particulier. || (τὸ πλθ. οὐδ.) ἰδαιμάτα, ἐπὶ, expressément.

ἰδαιτέρος, ὁ, ὄν, συγκρ. τοῦ ἰδίου, qui est à part, spécial; particulier. || εἰς ἰδαιτέραν συνέλευσιν, en audience particulière. || χάρις ἰδαιτέρᾳ, faveur spéciale. || τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἰδαιτέραν κλάσιν, ces objets forment une classe à part.

ἰδαιτέρως, ἐπὶ, particulière-ment, en particulier. S. expressément; spécialement.

ἰδιοκτησία (ἡ), ce qu'on possède en propre, propriété, θ. possession, θ. terre (bien) qu'on possède, bien fond.

ἰδιοκτήτης, οὐ (ὁ), ὄν, possesseur, propriétaire.

ἰδιολογία (ἡ), entretien particulier.

ἰδιοποιῆναι, M. ποιῶ (ὁ), s'approprier.

ἰδιοπραγία (ἡ), gestion de ses

propres affaires, vie privée.

ἰδιονόημα, οὐκ (ὁ, ἡ), qui ne se mêle que de ses propres affaires.

ἰδιονόητος, M. ἴδω, s'occuper (ne s'occuper que) de ses propres affaires.

ἰδιότροπος (ὁ, ἡ), qui vit à sa manière (ou) d'une manière originale.

ἰδιος, ὁ, ὄν, (ἀρχ.), particulier, propre, qui appartient en propre (ou) à un particulier; S. privé. S. spécial. || οἱ μοναχοὶ οὐδὲν ἰδιον ὁρεῖσθαι ἔχουσιν, (Καν.), les religieux ne doivent avoir rien en propre. || ἔχει ἰδιον τινα τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, il a une façon de penser particulière. || εἶνε ἰδιον τοῦ ἀνθρώπου τὸ σκέπτεσθαι ἔξ λαλεῖν, c'est le propre de l'homme de penser et de parler. || δὲν εἶνε ἰδιον φρονήμου ἀνθρώπου νὰ ὑμολῆται ἄκριτως, il n'est pas convenable à (il n'est pas de la convenance d') un homme sage de parler si légèrement. || τὸν ἐπλήρωσεν ἐξ ἰδίων του (ἐνν. χρημάτων), il l'a payé de sa poche (de ses propres deniers). || ἄς ὑπάγωμεν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, « allons-nous-en chacun chez nous. || εἶνε ἰδιον τῶν νέων νὰ ᾔνε ἀστατοὶ καὶ κενόδοχοι, c'est le propre des jeunes gens d'être légers et présomptueux. || ἔχει ὑφός (τρόπον) ἰδιον, il a un style (une manière) à lui. || τοῦτο εἶνε ἰδιον τοῦ... cela n'appartient qu'à... || (καὶ ἐλλειπτ.) τοῦτο δὲν εἶνε ἰδιον τοῦ ἀνθρώπου, cela n'est pas d'un honnête homme. || κατ' ἰδίαν, ἐπὶ, =

ἰδιαιτέρως, en particulier, à part. || ὁρίω νὰ τὸν ἴδω (νὰ τὸν ὁμολῶ) κατ' ἰδίαν, je veux le voir (lui en parler, l'entretenir) en particulier. || ἰδίαις χερσίν, en propres mains, en main propre. 2) (ἐνάρθρ. κοιν.) ἐντὶ ὁ αὐτός, le même.

||. ἰγώ (σὺ, εἰς ἑσέως κτλ.) ὁ ἴδιος, moi (toi, lui etc) - même.
||. με αὐτὸς τὰς ἰδίας λέξεις, en ces propres termes. ||. τὸ ἴδιον κάμνει, (?) εἰς ὅλον τὸ ἴδιον, c'est la même chose, c'est égal, cela revient au même, c'est tout un. ||. τὸ πρᾶγμα δὲν ἔγινεν ἀκόμην, ἀλλ' εἶνε ὅλον τοῖδιον (ὡς ἂν νᾶ ἔγεινεν), la chose n'est pas encore faite, mais autant vaut. ||. με τὰ ἰδιά μου μᾶτια, de mes propres yeux. ||. καὶ τοὺς ἑκαρὶαν τὰ ἴδια, et ils leur en firent autant, ils les traitèrent de même. 3) (καταγρ.) ἀντὶ "Ομοιοσ. ||. θέλω νὰ ἴδω τὸ ἴδιον, ἴδε "Ομοιοσ.

Ἰδιοστικρασία (ή), température ou constitution particulière, complexion, 0. idiosyncrasie, 0.

Ἰδιότεια (ή), intérêt.

Ἰδιότης, οὗτος (ὁ, ή), qui n'a en vue que son propre intérêt, intéressé.

Ἰδιότης, πῶς (ή), propriété, 0. faculté, 0.

Ἰδιότης (ή), fantaisie, 0. bizarrerie, 0. originalité, 0. excentricité, 0. caprice.

Ἰδιότης (ὁ, ή), bizarre, fantasque, capricieux, particulier, original.

Ἰδιότιμος (ὁ, ή), écrit de la propre main de q. ||. ἰδιότιμον (τὸ), manuscrit original.

Ἰδιότιμος, ἐπὶ. de la propre main.

Ἰδιότης (τὸ), propriété, 0. qualité, 0. ||. ἔχει ἐν κακὸν ἰδιότητα, il a une mauvaise qualité.

Ἰδιότης, ἐπὶ. proprement; spécialement; particulièrement; à part. ||. ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες, καὶ ἰδίως οἱ χημικοί, tous les savants, et spécialement les chimistes.

Ἰδιότης, M. εἶνα, mener une vie privée, vivre loin des affaires (en particulier).

Ἰδιότης, οὗτος (ὁ), homme privé, personne privée, qui ne prend part aux affaires publiques, simple citoyen, particulier. ||. μεταξύ ἰδιωτῶν, entre parti-

culiers, de particulier à particulier.

Ἰδιότης, ἡ, ὅν, de (simple) particulier, privé, bourgeois.

||. ὁ ἰδιωτικὸς βίος, la vie particulière (privée). ||. ἰδιωτικὸν (ὄχι ἐπὶ συμβόλαιον γένον) νόμον, acte sous seing-privé.

Ἰδιότης, ἐπὶ. en homme privé; en simple bourgeois.

Ἰδιότης (ὁ), tour de phrase particulier à une langue, idiotisme.

Ἰδιότης, ἐπὶ. Δεκε. voici, voilà; (ὁ, ή) tenez, voyez.

Ἰδιότης, M. ἄνα, suer, transpirer. ||. ἔσκαλονται πολλὰ, ἰδρῶναι, εἶμαι μούσχευμα (ἰδρωμένος), j'ai trop chaud, je transpire, je suis tout en nage.

||. ἰδρῶναι τὰ χεῖρα του, les mains lui suent. ||. τὸ αὐτὸ με δὲν ἰδρῶναι, (παρομοί.), (ἀδιαφορῶν, δὲν ἐνυπάζομαι ἀπὸ τὰς ἀπειλὰς τινος), je m'en bats l'œil.

||. (καὶ μετ.) ὁ τοῖχος ἰδρῶναι, la muraille sue (ressue). S. ὅτι ἔρχισαν νὰ ἰδρῶναι τὰ γένεια του, (φρσ.) à peine ses joues commencent à se couvrir du poil follet.

Ἰδιότης (τὸ), fondation, 0. établissement, bâtiment.

Ἰδιότης, ἐν (ή), fondation, 0.; érection, 0. création, 0.

Ἰδιότης, M. εἶνα, établir, fonder, élever (un autel, un temple etc), ériger.

Ἰδιότης (τὸ), transpiration, 0.

Ἰδιότης, ἐν (ὁ), sueur, 0. ||. πορρίζεται τὰ πρὸς τὸ ἔξω ἐν ἰδρῶναι τοῦ προσώπου του, il gague sa vie à la sueur de son corps (de son front). ||. τοῦ ἡλίου δάκρυος (ἐλαφρὸς) ἰδρῶς, il lui prit une petite sueur. ||. ἦτον βουτηγμένος εἰς (ἐπαζεν ἀπὸ) τὸν ἰδρῶτα, il était tout en sueur (tout dégouttant de sueur).

Ἰδιότης (τὸ), échaboulure, 0.

Ἰδιότης, ἡ, ὅν, sudorifique, sudorifère.

Ἰδιότης, ἡ, μέλλ. ἡ ἀδρ. τῆς ὁποτ. καὶ

Ἰδιότης, οὗτος, ὅν, ἀδρ. τῆς μετ. τοῦ Βλέπα.

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ (τὸ), κοιν. ὁ ἴδιος

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

Ἰερὰ, ἡ (ὁ), sainte

est dans les ordres, régulier. || οἱ ἱερωμένοι, le clergé régulier.

ἱερωμένης, οὗς (δ, ἡ), qui convient à une chose ou à une personne sainte, digne de la sainteté du culte ou de la majesté du sacerdoce; vénérable.

ἱερωμένης, ἐπὶ. comme il convient à une chose ou à une personne sainte.

ἱερός, ἅ, ὅς, sacré; saint. \$\$. (ἀρχ.) consacré. || ἡ περιεργασμένη ἐκ τῆς Ἀφροδίτης, la colonne était consacrée à Vénus. || ἡ ἐκ τῆς ἱστορίας, l'histoire sacrée. || ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ (οἰκουμένη) σύνοδος, le saint et sacré concile. || ἡ ἐκ τῆς Συνόδου (τῆς Ἑλλάδος), le saint Synode. || ἱερὸς πόλεμος, guerre sainte. || χρέος ἱερὸν, un devoir sacré. || τίποτε δὲν ἔχει (δὲν φρονεῖ) ἱερὸν, il n'a rien de sacré. || τὸ ἱερὸν πρόσωπο, τοῦ βασιλέως, la personne sacrée du roi. || (κατὰ νόμον) ἱερὸν δοτοῦν, (ἀνατομ.) l'os sacrum, (ἡ ἀπλ.) le sacrum. || (οὖς) ἱερὸν, τὸ (ἀπλ.) ἄγιον βῆμα, le sanctuaire. || (ἡ πλὴν) ἱερὰ (ἐνν. ἀμφαί), ἡ κολλή τοῦ ἱεροουργήτου, les ornements. || ὁ ἱερὸς ἀνδράς, τὰ ἱερὰ του, le prêtre revêtu de ses ornements.

|| εἰς τὸ σκευοφυλάκιον τῆς δεξιᾶς ἐκκλησιᾶς ὑπάρχουν πλῆθος ὁρμα ἱερὰ, dans cette sacristie il y a quantité de beaux ornements.

ἱεροστασία (ἡ), vol sacrilège, sacrilège.

ἱεροστασις (δ, ἡ), sacrilège.

ἱεροσταῖα, M. ἡν, commettre un sacrilège, enlever ou dévotiller sacrilègement.

ἱεροστασία καὶ ἱεροποιία (ἡ), fonction sainte ou sacrée, office divin, célébration des saints mystères.

ἱεροποιός (δ), officiant, célébrant.

ἱεροποιός, M. ἡν, officier, célébrer.

ἱεροποιήτης, οἱ (δ), interprète

des mystères; ministre des autels, hiérophante.

ἱεραῖς, οὗς (ἡ), τὸ οὖς. τοῦ προηγ.

ἱεραῖς (ἡ), les ordres (sacrés); le sacerdoce, la prêtrise.

ἱοαγένεια (ἡ), naturalité, θ. || δικαιώμα ἱοαγενείας, droit de naturalité.

ἱοαγενής, οὗς (δ, ἡ), ἀρχ. indigène.

ἱκανοποίησις, οὗς (ἡ), satisfaction, θ. réparation, θ. raison, θ. || ποῦν ἱκανοποίησιν ζητεῖτε; quelle réparation demandez-vous? || πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἁμαρτιῶν του, en satisfaction de ses péchés, ἴδε καὶ Κανόν. || σὺς ζητῶ ἱκανοποίησιν, je vous demande raison.

ἱκανοποιῶ, M. ἡν, donner ou faire satisfaction à q., satisfaire. || ὁ δὲ ἱκανοποιῶν δὲ αὐτὴν τὴν ὑβρίν, j'aurai raison de cet outrage.

ἱκανός, ἅ, ὅς, suffisant; raisonnable, assez grand (nombreux etc). \$\$. (μὲ ἀπαρ. τῆλ.) capable, en état de, habile. || εἶνε ἱκανός (ἱκανώτατος) ἄνθρωπος, c'est un homme capable (très-capable), homme d'une grande (d'une vaste) capacité.

ἱκανότης, οὗς (ἡ), aptitude, θ. capacité, θ. habileté, θ. savoir-faire.

ἱκεσία (ἡ), supplication, θ. prière, θ.

ἱκετικὸς, ἅ, ὅς, de suppliant.

ἱκετικῶς, ἐπὶ. en suppliant.

ἱκετῆς, M. ἡν, supplier.

ἱκετῆριος, ἅ, ὅς, = ἱκετικός.

ἱκέτης, οἱ (δ) ἡ ἱκέτις, ἱαοῦς (ἡ), suppliant.

ἱκετικὸς, ἅ, ὅς, = ἱκετικός.

ἱκετικῶς, ἐπὶ. = ἱκετικῶς.

ἱκμῆς, ἱαοῦς (ἡ), humidité, θ.

ἱκρίον (τὸ), échafaud.

ἱκρίωμα (τὸ), échafaudage.

ἱκρικὸς, ἅ, ὅς, qui a ou qui

concerne la jaunisse, icterique.

ἱκτερός (ἡ), ἀρχ. ἡ Κεττινάλ-α, jaunisse, θ.

ἱκτίς, ἱαοῦς (ἡ), ἀρχ. τὸ Κεττινάλ, ζ. fouine, θ.

ἱλαρός, ἅ, ὅς, serein. || μὲ λαρὸν πρόσωπον, avec un visage (d'un visage) serein.

ἱλαρότης, οὗς (ἡ), sérénité (du visage), θ. amenité, θ.

ἱλάριος, οἱ (δ), = ἱλαρός.

ἱλαρία (ἡ), commandement d'un escadron (de cavalerie).

ἱλαριός (δ), chef d'commandant d'un escadron (de cavalerie).

ἱλαρῶς, ἐπὶ. avec un visage serein; gaiement.

ἱλασμός (δ), expiation, θ. propitiation, θ.

ἱλαστήριος (δ, ἡ), expiatoire, propitiatoire. || τὰ ἱλαστήρια (ἐνν. ἐκτὸς), les fêtes des expiations, les expiations, les sacrifices propitiatoires. || (οὖς) ἱλαστήριος (τὸ), ἱρῶς, le propitiatoire.

ἱλας, ἅ (δ, ἡ), (ἀρχ.), propice; bienveillant, élément. || ἡλας ὁ θεὸς (ἐνν. εἴη ἡμῖν) (φρσ.), Dieu nous soit propice!

ἱλν (ἡ), escadron (de cavalerie).

ἱλνῶ, M. ἡν, être ou se sentir ébloui, avoir ou éprouver des vertiges.

ἱλνός (δ), ἀρχ. vertige, éblouissement.

ἱλαπία (ἡ), maladie (éclignotement fréquent) des yeux.

ἱλν, ἱλν (ἡ), fange, θ. limon, lie, θ.

ἱμαντόπος, ποῶς (δ), εἶδος πτηνοῦ, échassier, échasse; huîtrier.

ἱμῆς, ἱλνός (δ), ἀρχ. courtoise, θ. lanière, θ. sautoir, θ.

ἱμῆτις (τὸ), ἀρχ. vêtement, habit, bardes, θ. πλῆ,

ἱματιοφύλακτος (τὸ), gardé-robe, θ.

ἱματιοφύλας, ἱματιοφύλας (δ), officier (chargé du soin) de la garde-robe.

Ἰσχυρία (ἡ), rétention d'urine, 0. ischurie, 0.
 Ἰσχυρίζομαι, M. ἰσχυρίζομαι (ὁ), = ἀπεσχυρίζομαι, soutenir que.
 Ἰσχυρογνωμόνως, ἐπὶ ῥ. opiniâtremment, obstinément.
 Ἰσχυρογνωμοσύνη (ἡ), opiniâtreté, 0. obstination forte, aheurement, entêtement.
 Ἰσχυρογνώμων, οὐδὲν (ὁ, ἡ), fortement obstiné, opiniâtre, entêté.
 Ἰσχυροποιῶ, M. ἡν, fortifier, corrobore, ἴσως καὶ Ἐνισχύω.
 Ἰσχυρὸς, ἄ, ὄν, fort; vigoureux; puissant; influant. || τοῦτο εἶνε τὸ ισχυρότερον ἐπιχειρήματα, c'est un des plus forts arguments. || ἐπρότεινε λόγους ισχυροῦς, il a allégué de puissantes raisons. || ἔχεις ισχυρὸν ἀντίπαλον, vous avez affaire à forte partie.
 Ἰσχύς, ῥος (ἡ), force, 0. puissance, 0. pouvoir; §. autorité, 0. vigueur, 0. ἴσως καὶ Κίρως.
 Ἰσχίω, M. ἴσχω, être ou devenir fort (puissant) ou influant, avoir ou acquérir de la force ou de l'influence; (πρὸς ἀπαρ. τελ.) venir à bout de, parvenir à; (μην.) être en vigueur (en crédit etc), dominer, régner, ἴσως καὶ Ἐπικράτω. || τοῦτο τὸ ἐγγράφον δὲν ἰσχύει, (δὲν ἔχει κύρος), cet acte n'est pas valable. || ὁ νόμος αὐτός

δὲν ἰσχύει πλέον, cette loi n'est plus en vigueur (a cessé d'être en vigueur).

Ἰσάμα (τὸ), terrain plat et uni.

Ἰσας, ἐπὶ ῥ. Δις αὐτ. peut-être.

Ἰταμός, ἄ, ὄν, téméraire, emporté, audacieux, effronté, cavalier.

Ἰταμότης, ητος (ἡ), audace, 0. hardiesse, 0. emportement, effronterie, 0.

Ἰταμός, ἐπὶ ῥ. hardiment, témérément, effrontément, cavalièrement.

Ἰτέα (προφ. κοιν.) Ἰτυά (ἡ), δ. saule.

Ἰτρον (τὸ), φ. lavande(?), 0.

Ἰχθίσιον (τὸ), petit poisson.

Ἰχθυόπρασος (ὁ, ἡ), mangé (dévoré) par les poissons.

Ἰχθυοειδής, οὐς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un poisson, (διδασκ.) pisciforme.

Ἰχθυοπαλεῖον (τὸ), marché aux poissons, poissonnerie, 0.

Ἰχθυοπώλης, οὐ (ὁ), vendeur de poissons, poissonnier.

Ἰχθυοτροφεῖον (τὸ), vivier.

Ἰχθυοφαγία (ἡ), nourriture composée de poissons.

Ἰχθυοφάγοι (ὁ, ἡ), qui vit (qui se nourrit communément) de poisson, (διδασκ.) ichthyophage, piscivore.

Ἰχθυοφάγῳ, M. ἡν, vivre (se nourrir communément) de poisson.

Ἰχοίς, ῥος (ὁ), ἀρχ. οἱ Ἰχθύες, (εἰς τὸν ἄστερισμα), les Poissons.

Ἰχνημόν, οὐδὲν (ὁ), ῥαυραον, mangouste, Ichneumon.

Ἰχνηλασία (ἡ), l'action de suivre la piste.

Ἰχνηλάτης, οὐ (ὁ), qui suit la trace, qui cherche.

Ἰχνηλατῶ, M. ἡν, suivre (chercher) à la piste.

Ἰχνογράφημα (τὸ), dessin, quisse, 0. plan.

Ἰχνογραφία (ἡ), l'art de dessiner ou de tracer un plan (d'un édifice etc).

Ἰχνογράφος (ὁ, ἡ), dessinateur, 0. architecte.

Ἰχνογραφῶ, M. ἡν, tracer, dessiner, lever le plan (d'un édifice etc).

Ἰχνορ, οὐς (τὸ), vestige, 0. pas; (ἐνίοτε) ἰχνος.

Ἰχνορ, οὐς (τὸ), vestige, 0. pas; (ἐνίοτε) ἰχνος.

Ἰχνορ, οὐς (τὸ), vestige, 0. pas; (ἐνίοτε) ἰχνος.

Ἰχνορ, οὐς (τὸ), vestige, 0. pas; (ἐνίοτε) ἰχνος.

Ἰχνορ, οὐς (τὸ), vestige, 0. pas; (ἐνίοτε) ἰχνος.

Ἰχνορ, οὐς (τὸ), vestige, 0. pas; (ἐνίοτε) ἰχνος.

Ἰχνορ, οὐς (τὸ), vestige, 0. pas; (ἐνίοτε) ἰχνος.

Ἰχνορ, οὐς (τὸ), vestige, 0. pas; (ἐνίοτε) ἰχνος.

Ἰχνορ, οὐς (τὸ), vestige, 0. pas; (ἐνίοτε) ἰχνος.

Ἰχνορ, οὐς (τὸ), vestige, 0. pas; (ἐνίοτε) ἰχνος.

Κ

ΚΑΒ

ΚΑΒΑΛΛΑ (ἡ), κοιν. ἡ Ἰππασία. || (ἡ ἀντὶ ἐπὶ ῥ.) ἦτον καβάλλα, il était à cheval. || ἦτον καβάλλα εἰς ἓν ξύλον, il était à cheval sur un bâton.
 ΚΑΒΑΛΛΗΡΗΣ, η (ὁ), κοιν. ὁ Ἰππεύς ἢ ὁ Ἐφιππος.
 ΚΑΒΑΛΛΑΡΙΑ (ἡ), κοιν. τὸ Ἰππικόν (στράτευμα).
 ΚΑΒΑΛΛΙΚΕΥΜΑ (τὸ), κοιν. τὸ Ἰππικόν, l'action de monter à cheval.

ΚΑΓ

ΚΑΒΑΛΛΙΚΕΥΩ, M. ἡν, κοιν. ἀντὶ Ἰππεῖν, monter (à cheval). || ἐκαβαλλικευεν (ἦτον καβαλλικευμένος εἰς) ἓν ἄσπρον ἄλογον, il montait un cheval blanc.
 ΚΑΒΑΛΛΙΝΑ (ἡ), ἡ κόπρος (τοῦ ἵππου), crottin (de cheval etc).
 ΚΑΒΟΥΡΑΣ, α (ὁ), κοιν. ὁ Καρβίνος, ὁστρακὴς, crabe. || πάσαι τὸν κάβουραν, (παροιμ.), il va comme les écrevisses.
 ΚΑΓΚΕΛΑΘΝ (τὸ), barre, 0. bar-

ΚΛΔ

ΚΑΛΑΛΑΙΝΑ, 0. lustrade, 0. ἡ βάλανος, κάγκελλα, griller.
 ΚΑΡΧΑΖΟ M. ἡν, ὁ καρχαρία, aux éclats.
 ΚΑΡΧΑΣΜΟΣ (ὁ), éclat.
 ΚΑΛΑΜΕΙΑ (ἡ), (ἐνν. ἀλμυρὴ) re calaminaire, (μνημ.) mine, 0.
 ΚΑΛΙ (τὸ), ἴσως Κάλος.
 ΚΑΛΙΣΚΟΣ (ὁ), petit poisson, veau.

δένδρου, il fait bon (il ne fait pas bon) sous cet arbre. ||. να ἴσῃ καλά! grand bien vous fasse! ||. ὅσον εἰδεται καλά, le mieux du monde, on ne peut pas mieux. ||. αὐτὸ τὸ ἄλογον κρατεῖ καλά τὸ κεφάλι του, ce cheval porte beau. ||. τὸ ὑπολόγι μου δὲν πάγει καλά, ma montre ne va pas juste. ||. καλά τὸ ἐστοχάσθητε, voilà qui est bien pensé. ||. καὶ καλά, (φρσ.), c'est très-heureux (fort-heureux). ||. καὶ καλά ποὺ ἐφυγε, (φρσ.), bien lui a pris de s'en aller. ||. σήμερα εἶμαι καλά, je me trouve bien aujourd'hui. ||. καλά ἔκαμα ποὺ πῆγα ἐκεῖ, je me trouve bien d'avoir été là. ||. καλά σὲ τὸ ἔλεγα (ἐγὼ), je te le disais bien. ||. ζῇ καλά (ἐν ἀνέσει), il mène une bonne vie. ||. τρώγει καλά, il mange bien.

ΚΑΛΑΓΚΛΟΙ (τὸ), πᾶθ. nial d'aventure, panaris, ἴδε καὶ ΤΡΙΤΥΡΙΣΤΡΑ.

ΚΑΛΑΙ (τὸ), corbeille, 0., cueil-
loir (κυρ. τῶν ὀπωρικῶν), pa-
nier (à anse). ||. ἕνα καλὸν κα-
φύλια (φράγουλας κτλ.), un
panier (une panerée) de rai-
sins (de fraises etc.).

ΚΑΛΑΜΑΡΙ (τὸ), encrier, cornet,
écritoire. 2) (εἶδος θαλασσο-) cornet, calmar, totène, 0.

ΚΑΛΑΜΗ (ἡ), chaume. 0. ἔτευ-
λε καὶ ἐστευλε, 0.

ΚΑΛΑΜΗ (τὸ), κοιν. ὁ ΚΑΛΑΜΟΣ,
φ. roseau. 5. (μτνμ.) τὸ—τοῦ
ποδός, (ἀνατομ.), le tibia.

ΚΑΛΑΜΙΑ (ἡ), chaume, 0. 2) =
τῷ—

ΚΑΛΑΜΙΑΙ (τὸ), ligne de pêcheur.

ΚΑΛΑΜΙΣ, M. ἴσα, bobiner.

ΚΑΛΑΜΟΣ (ὁ), φ. roseau, canne,
0. 2) (ἀρχ.) τὸ ΚΟΝΔΥΛΙ, plu-
me (à écrire), 0. ||. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.
συνδχ.) τὸ σύγγραμμα τοῦτο
ὀφείλεται εἰς τὸν γλαφυρὸν κά-
λαμον τοῦ (δεῖνος), cet ouvrage
est le produit de la plume
élégante d'un tel).

ΚΑΛΑΜΟΣΧΟΙΝΟΝ (τὸ), lien de
paille, bastin.

ΚΑΛΑΜΟΤΗ (ἡ), πλέγμα ἀπὸ κα-
λέμα κλπ., claie, 0.

ΚΑΛΑΜΩΝ, ἄνος(ὁ), lieu où crois-
sent des roseaux.

ΚΑΛΑΝΔΑΡΙ (τὸ), almanach; ca-
landrier.

ΚΑΛΑΝΔΑΡΑ (ἡ), πτν. (εἶδ. κορυ-
δαλοῦ), calandre, 0.

ΚΑΛΑΠΟΔΙ (τὸ), forme de bois
pour les boîtes.

ΚΑΛΑΦΑΤΗ, η (ἡ), calfat.

ΚΑΛΑΦΑΤΙΣ, M. ἴσα, calfater;
radoubier.

ΚΑΛΑΦΑΤΙΣΜΑ (τὸ), calfat, ra-
doub, calfatage.

ΚΑΛΕΣΜΑ (τὸ), κοιν. ἀντὶ Προ-
καλεσις (κυρ. εἰς γάμον, εἰς ἐν-
ωχ(αν), invitation; 0. récep-
tion, 0.

ΚΑΛΗΜΕΡΙΣ, M. ἴσα, donner
(souhaiter) le bonjour.

ΚΑΛΗΜΕΡΙΣΜΑ, M. ἴσα, donner
(souhaiter) le bonsoir.

ΚΑΛΗΤΕΡΑ, ἐπὶ. = ΚΑΛΑΙΟΝ. ||.
ἔχω καλλήτερα, ἴδε Προκρίνο
καὶ Προτιμῶ.

ΚΑΛΗΤΕΡΕΥΜΑ (τὸ), καὶ ΚΑΛ-
ΛΗΤΕΡΕΙΣ, εὐς(ἡ), κοιν. ἡ ΒΕΛ-
ΤΙΣΤΗΣ, changement en mieux,
amendement.

ΚΑΛΛΗΤΕΡΕΪΝ, M. εἶσα, (μτστ.),
ἴδε ΒΕΛΤΙΟΝ. 2) (αὐτπθ.) se
porter (se sentir) mieux, a-
mender. ||. ὁ ἀσθενὴς δὲν ἐκαλ-
λήτερευσ διόλου μετὰ τὴν φλε-
βοτομίαν, le malade n'a point
amendé depuis la saignée.

ΚΑΛΛΗΤΕΡΟΣ, η, ον, = ΚΑΛΑΙΟ-
ΤΕΡΟΣ.

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑ (ἡ), talent de bien
écrire, belle écriture, 0. cal-
ligraphie.

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΔΗΣ, η, ον, propre
aux calligraphes ou à la cal-
ligraphie.

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΟΣ (ὁ), ἡ, qui a une
belle écriture, calligraphe.

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΩ, M. ἴσω, écrire
bien (avec une belle écriture).

ΚΑΛΛΙΓΡΩΝ, M. ἴσα, = ΠΕΤΑΛΩΝ.

ΚΑΛΛΙΓΡΩΜΑ (τὸ), = ΠΕΤΑΛΩΜΑ.

ΚΑΛΛΙΠΕΡΙΑ (ἡ), ἀρχ. langage é-
légant (orné, fleuri), diction
élégante.

ΚΑΛΛΙΠΕΡΙΑ (ἡ), culture, 0.

ΚΑΛΛΙΠΕΡΕΙΣΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui peut
être cultivé, susceptible de
culture, cultivable; exploita-
ble.

ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΩ, M. ἴσα, cultiver
(κυρ. καὶ μετρητ.).

ΚΑΛΛΙΟΝ, ἐπὶ. mieux, plus
ἴδε καὶ ΜΑΛΛΟΝ. ||. καλλίον
νὰ περιμένῃ ὄλιγον, il est
mieux attendre un peu.

ΚΑΛΛΙΟΝ πέντε καὶ εἰς τὴν
παρὰ δέκα καὶ καρτέρει,
(πομ.), un tiens vaut mieux
que deux to l'auras.

ΚΑΛΛΙΣΤΑ, ἐπὶ. très-bien, très-
bien. ||. ἐξεκλήρωσε καλλί-
στῃν παραγγέλων του, il a
fort bien acquitté de sa mis-
sion.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ, η, ον, ὁ πρῶτος
καλὸς, très bon, excellent.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣΜΑ (τὸ), οὐκ
(produit) d'un artiste, œuvre

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ, οτ (ὁ), qui a
ce les beaux arts, artiste.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ (ἡ), beauté d'un
voilà, talent (habileté) d'un
tiste.

ΚΑΛΛΙΦΩΝΙΑ (ἡ), beauté de
voix, belle voix.

ΚΑΛΛΙΦΩΝΟΣ (ὁ, ἡ), qui a
belle voix. ||. οἱ καλλίφωνοι
τῆς ὀρχήστρας, les plus
les voix de l'Opéra.

ΚΑΛΛΙΩΤΕΡΟΣ, η, ον, σὺν γο-
καλὸς, meilleur. ||. εἶναι
λιωτέρα (ὁρασιότερα) τῆς
φῆς της, elle est mieux (elle
coup mieux) que sa sœur.

ΚΑΛΛΙΩΤΕΡΟΣ, η, ον, = ΚΑΛΑΙΟ-
ΤΕΡΟΣ.

ΚΑΛΛΙΩΤΕΡΟΣ (ὁ), ἡ, qui a une
belle écriture, calligraphe.

ΚΑΛΛΙΩΤΕΡΟΣ, M. ἴσω, écrire
bien (avec une belle écriture).

ΚΑΛΛΙΩΤΕΡΟΣ, M. ἴσα, = ΠΕΤΑΛΩΝ.

ΚΑΛΛΙΩΤΕΡΟΣ (τὸ), = ΠΕΤΑΛΩΜΑ.

ΚΑΛΛΙΩΤΕΡΟΣ (ἡ), ἀρχ. langage é-
légant (orné, fleuri), diction
élégante.

ΚΑΛΛΙΩΤΕΡΟΣ (ἡ), culture, 0.

ΚΑΛΛΙΩΤΕΡΟΣ (ὁ, ἡ), qui peut
être cultivé, susceptible de
culture, cultivable; exploita-
ble.

rec recherche); embellir, pa-
rer. ||. ἡ πόλις αὕτη καλλωπι-
σται ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, cette
ville s'embellit de jour en
jour.

ΚΑΛΩΠΕΤΟΣ (ὁ), parure, 0. or-
nement, embellissement.

ΚΑΛΩΠΕΤΙΣ, οτ (ὁ), qui se pa-
re avec recherche, coquet,
petit-maitre.

ΚΑΛΩΤΑ, M. καλῶτα (ὁ), ἴδε ΚΑ-
ΛΩΤΑ.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, η, ον, bien
élevé, qui a reçu une bonne
éducation.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, η, ον, commode,
commode à vivre, qui a l'hu-
neur commode, qui est de
bonne (de facile) composition,
accommodant, traitable.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, η, ον, bien
bouilli, cuit à point.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, η, ον, tendre, fa-
cile à cuire.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, M. εἶσα, prendre
le froc (καὶ ἐπὶ γυν.) le voile,
prendre l'habit ou la tonsu-
re, entrer en religion.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, η, ον, qui appar-
tient aux religieux ou à la vie
religieuse, religieux.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ (ὁ), κοιν. ὁ ΜΟΝΑ-
ΧΟΣ ἡ ΜΟΝΑΧΙΣΣΑ. ||. γίνω-
μαι καλῶτερος, ἴδε ΚΑΛΩΤΕ-
ΡΟΣ.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, η, ον, benin, -i-
gne, bienveillant, bienévolé,
accommodant, accort. ||. (ὁσος
καλῶτερος, εἶδος ὁσος, (ἴσως ἐκ
τῷ ἀρχ. ΚΑΛΙΩΤΕΡΟΣ), datte
de mer, espèce de moule.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, M. ἴσα, connaît-
re à fond (parfaitement). ||.
ἐν καλῶτερω, ne pas con-
naître (reconnaître), mécon-
naître.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ (ἡ), ἴδε ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, η, ον, bien é-
levé.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ (ἡ), κοιν. ἡ ΜΟΝΑΧΙ-
ΣΣΑ. ||. ἔκαμε τὴν θυγατέρα του
καλῶτερα, il a grillé sa fille.
||. εἶναι καλῶτερος, ἴδε ΚΑΛΩΤΕ-
ΡΟΣ.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ (ἡ), εἶδος μικροῦ
πτηνοῦ (σκαφάγου), fauvette

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, M. ἴσα, οὐκ ἔστι
ou méange à tête noire, mé-

sauge charbonnière, moino-
tin, nonnette, 0.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ (ὁ), (ὁ ἄλλ. ΦΑΝΟΣ
ὅτι ἐκφράζει τὴν ἡμέραν, chauffe-
le-linge, chauffe-chemise, (καὶ
κοινολογ.) moine.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, η, ον, bien
tenue, qui a une bonne tenue.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, η, ον, (κυρ.
φωτ., du pain) bien boulangé.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, η, ον, joli, gentil,
d'une figure intéressante, d'
une bonne (jolie) mine, d'un
extérieur avantageux.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, οτ (ὁ), κοιν. ὁ Εἴ-
σορ, bienveillant, bien in-
tentionné.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, M. εἶσα, poser n un
endroit ou d'une manière
commode (sûre).

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, η, ον, bien
cuisiné, cuit à point.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, η, ον, tendre, fa-
cile à cuire.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, M. εἶσα, prendre
le froc (καὶ ἐπὶ γυν.) le voile,
prendre l'habit ou la tonsu-
re, entrer en religion.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, η, ον, qui appar-
tient aux religieux ou à la vie
religieuse, religieux.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ (ὁ), κοιν. ὁ ΜΟΝΑ-
ΧΟΣ ἡ ΜΟΝΑΧΙΣΣΑ. ||. γίνω-
μαι καλῶτερος, ἴδε ΚΑΛΩΤΕ-
ΡΟΣ.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, η, ον, benin, -i-
gne, bienveillant, bienévolé,
accommodant, accort. ||. (ὁσος
καλῶτερος, εἶδος ὁσος, (ἴσως ἐκ
τῷ ἀρχ. ΚΑΛΙΩΤΕΡΟΣ), datte
de mer, espèce de moule.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, M. ἴσα, connaît-
re à fond (parfaitement). ||.
ἐν καλῶτερω, ne pas con-
naître (reconnaître), mécon-
naître.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ (ἡ), ἴδε ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, η, ον, bien é-
levé.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ (ἡ), κοιν. ἡ ΜΟΝΑΧΙ-
ΣΣΑ. ||. ἔκαμε τὴν θυγατέρα του
καλῶτερα, il a grillé sa fille.
||. εἶναι καλῶτερος, ἴδε ΚΑΛΩΤΕ-
ΡΟΣ.

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ (ἡ), εἶδος μικροῦ
πτηνοῦ (σκαφάγου), fauvette

ΚΑΛΩΤΕΡΟΣ, M. εἶσα, οὐκ ἔστι
ou méange à tête noire, mé-

commoder bien (la viande etc.).
||. (εὐχρ. κυρ. ἡ πθ. μετ.) ΚΑ-
ΛΩΜΑΤΕΡΕΤΕΡΟΣ, η, ον, bien
accommodé, -ée.

ΚΑΛΩΜΑΤΕΡΕΤΕΡΟΣ, M. καλ-
ωτερος (ὁ), traiter bien.

ΚΑΛΩΜΑΤΕΡΕΤΕΡΟΣ (ἡ), κοιν. ἡ Εἰπλ-
ΘΙΑ.

ΚΑΛΩΜΕΝΟΣ, M. καλῶμεν, passer
son temps (sa vie) agréable-
ment; être bien traité.

ΚΑΛΩΜΕΝΟΣ, M. ἴσα, chercher à
gagner quelque par des ma-
nières douces (affables) ou par
les cajoleries, prendre q. par
la douceur; flatter, caresser,
amadouer; faire sa cour à q.,
capter les bonnes grâces de.

ΚΑΛΩΠΙΑΣΜΑ (τὸ), soins omi-
cieux; cajoleries, amadoue-
ment.

ΚΑΛΩΠΙΑΣΤΗΣ, η, ον, (χρδ.),
honnête homme.

ΚΑΛΩΠΙΑΣΤΗΣ, οτ (ὁ), bon pa-
yeur, bonne paye.

ΚΑΛΩΠΙΑΣΤΗΣ, η, ον, bien cou-
su.

ΚΑΛΩΠΙΑΣΤΗΣ, η, ον, κοιν. ὁ Αἰ-
σιος, heureux, de bonne au-
gure.

ΚΑΛΩΣ, η, ον, (κυρ. καὶ ἀρχ.) =
Εἰσφορος, beau, bel, κτλ. ||.
ἔχει δύο θυγατέρας πολλὰ κα-
λὰς, il a deux filles qui sont
fort bien. 2) (συνθ. 3) μετα-
φορικῶς) bon; brave, hon-
nête etc.; (ἐπὶ πραγμ.) utile,
avantageux; commode, pro-
pre; favorable, etc. etc. ||. ἴδε
Εὐάντης, Τιμοῦ, Χρύσιμος
κτλ. ||. εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, c'
est un homme de bien, c'est
un brave homme. ||. (καὶ ὡς
ἐπαφῶν) καλὴ, τι με λέγεις;
bon Dieu! que vous me dites
là? ||. καλὴ τι ἔκαμες; l' qu'a-
vez-vous donc fait? ||. καλὴ
δὰ, καὶ τοῦ λόγου σου! allons
donc! vous plaisantez. ||. ὁ
καλὸς εἶναι καλός, le temps est
beau, il fait beau temps. ||. αὐ-
ριον θὰ κἀμῃ καλὸν καιρὸν, il
fera beau demain. ||. (εἰς τὰ
χαρτοπαίγν.) δίδω (ἔχει) κα-
λὸν χαρτί, donnez (un) beau
jeu. ||. ὅλ' αὐτὰ καλὰ καὶ ὡ-
ραία, πλὴν, tout cela est

bon, mais. . . ||. (εἰς τὰ ὑφάσμα.) ἡ καλὴ (ἐνν. ὄψις, ἀπ' ἐναντίας τοῦ Ἀνάπλου), l'endroit, le côté de l'endroit, le droit, le bon, le bon sens, le beau. ||. βάλτε το (τὸ ὑφάσμα) ἀπὸ τὴν καλὴν, mettez-la (l'étoffe) du beau (du bon) côté (du bon sens). ||. ποῖα εἶνε ἡ καλὴ (ὄψις τοῦ ὑφάσματος); quel est l'endroit? ||. (εἰς τὸ οὐδ.) καλὸν, (καὶ ἀπολ.) τὸ καλὸν, le bien. ||. κάμνω καλὸν, faire du bien, ἴδε καὶ Εἰσφρετῆ. ||. κάμε τὸ καλὸν, ῥήξ' το 'στών γιὰλὸν, (Παροιμ.), un bienfait n'est jamais perdu. ||. τὸ καλὸν εἶν' ὅτι. . . , le bon de l'affaire (de la chose) est que. . . ||. δὲν εἶνε καλὸν νὰ περιπατῇ τις ὅταν ᾔνε παγωμένα, il fait mauvais (il ne fait pas bon) marcher dans un temps de glace. ||. ἐκλαμβάνειν τι ἐπὶ καλοῦ, prendre qq. en bonne part. ||. διὰ καλὸν καὶ διὰ κακὸν, (καὶ κοινόν.) καλὸν κακὸν, (διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον), φρσ., en tout cas, à tout hasard. ||. καλὸν νῶχης! (φρσ. εὐκτ.), grand bien vous fasse! ||. πηγαινέ'ς τὸ καλὸν, (εἰρων.), allez vous promener. ||. πιάνω τινὰ μὲ τὸ καλὸν, ἴδε ΚΑΛΟΠΙΛΟ. ||. τῷ ἔδωκεν ἓν καλὸν βράσιμα, il lui appliqua un bon soufflet. ||. (καὶ ὡς ἐπὶ β.) καλὸν, πολλὰ καλὸν, (ἢ πλθ.) καλῶ, πολλὰ καλῶ, bon, bien, très bien, à la bonne heure. 3) (ἀντὶ Ἀρετῆς πολλῆς ἢ μεγάλος) ἓν καλὸν ψέρι, un beau poisson. ||. ἔκαμε μίαν καλὴν κένωσιν, il a fait une évacuation copieuse. ||. ὀγδώντα χρόνων; καλὴ ἡλικία! quatre-vingts ans! c'est un bel âge. ||. μία ἔ καλὴ, une bonne fois. ||. εἰπὲ 'του 'το μῆ ἔ καλῇ, dites le lui une bonne fois.

ΚΑΛΟΚΟΧΑΖΟΜΑΙ, Μ. ΕΡΧΑΣΘΗ (ὁ) καὶ

ΚΑΛΟΚΥΛΛΟΓΙΖΟΜΑΙ, Μ. ΣΥΛΛΟΓΙΖΟΜΗ (ὁ), penser bien (penser à deux fois) sur quelque chose, y regarder à deux (à

plusieurs) fois, arrêter sa pensée sur.

ΚΑΛΟΣΥΝΕΙΑ, Μ. Εἶσα, (κυρ. τροπρ. ἐπὶ καιροῦ, ἀνέμου κτλ.), devenir (se mettre au) beau, s'embellir, (ναυτ.) s'affiner, abeaugir, s'abeausir. ||. (ὁ καιρὸς) ὁ καλοσυνεύση, il va faire beau.

ΚΑΛΟΣΥΝΗ (ἡ), κοιν. ἡ Ἀγαθότης, ἡ Χρηστότης, κτλ. bonté, 0; douceur, 0., complaisance, 0. ||. τὸ περιμένω ἀπὸ τὴν καλοσύνην σας, j'attends cela de votre complaisance.

||. ἡμπορεῖτε ἄρα γε νὰ ἔχετε τὴν καλοσύνην (τὴσιν καλοσύνην δότε) νὰ. . . ? auriez-vous la bonté, de. . . ? seriez-vous assez bon pour. . . 2) ἡ Εἰσφρετῆ, bienfait; bonté, πλθ.

3) (ἐπὶ καιροῦ ἀντὶ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑ, Εἰσία), beau temps, beau. ||. κάμνει καλοσύνην, il fait beau.

ΚΑΛΟΤΡΕΦΗ, Μ. (ὁ) ΚΑΛΟΤΡΑΦΗ, faire bonne chère.

ΚΑΛΟΤΥΧΙΑ, Μ. Εἶσα, κοιν. ἀντὶ ΜΑΚΑΡΙΣΤΑ, estimer heureux, féliciter.

ΚΑΛΟΤΥΧΙΣΜΑ (τὸ), κοιν. ὁ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΣ.

ΚΑΛΟΤΥΧΟΣ, η, ον, κοιν. ὁ ΜΑΚΑΡΙΟΣ, heureux.

ΚΑΛΟΤΥΠΗ (τὸ), moule, forme, 0. ||. βάλτε τὸ σικαδί εἰς τὸ καλοτύπ, mettez le chapeau en forme (sur la forme). ||. χύνω εἰς τὸ καλοτύπ, jeter en moule.

ΚΑΛΟΦΘΙΑΣΜΕΝΟΣ, η, ον, -ΚΑΛΟΚΑΜΗΘΕΝΟΣ.

ΚΑΛΟΦΡΟΝΟΣ, η, ον, ἴδε ΚΑΛΑΪΦΡΟΝΟΣ.

ΚΑΛΩΝΗΜΕΝΟΣ, η, ον, cuit à point.

ΚΑΛΩΠΙΣΤΑ, Μ. Εἶσα, galoper.

ΚΑΛΗΝ (ἡ), urne (pour les suffrages), 0. urne de scrutin.

ΚΑΛΤΑ, ΛΕ (ἡ), bas. ||. κάλτσαι τρυπηταὶ (πλεκταὶ, ὑφανταὶ), bas à jour (à tricot, au métier). ||. φόρεσε ταῖς κάλτσαις σου, chaussez-vous donc. ||. ὁ πτωχὸν κάλτσας (κτλ.), chaussetier.

ΚΑΛΤΙΘΑΪΤΗ (τὰ), jarretière, 0.

ΚΑΛΤΣΟΥΛΑΝ (τὸ), ποτ. guille, affiquet.

ΚΑΛΥΒΑ (ἡ), cabane, 0. 0. chaumière, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΑΚΙ (τὸ), petite cabane, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΩΝ, Μ. Εἶσα, ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

ΚΑΛΥΒΕΠΙΟΝ (τὸ), maison, 0. S. cahute, 0.

κυρ. γυμνασιου), θ. S. cintre.
KAMARA (ή), chambre, θ. ή —
του πλοῦρχου (εις τὰ πλοῖα),
la chambre du capitaine.
KAMARAKI (τὸ), petite cham-
bre.

KAMARIEPE, A, valet (femme)
de chambre, chambrière, θ.
KAMARONA, M. AKA, se carrer,
pavaner, se pavaner, se pre-
lasser, faire le beau (la bel-
le), faire le beau fils, faire
les beaux bras, se mirer dans
ses plumes, faire jabor, faire
la petite bouche (le gros dos),
affecter un air (une démar-
che) grave (fière), etc. || (μτ-
φορ.) ή άλλ. πρόσ αἰτ.) être fier
ou glorieux (faire vanité) de,
triumpher, regarder avec
complaisance (avec un oeil de
complaisance), jeter des re-
gards de complaisance sur qe.

KAMARONA (τὸ), l'action de se
pavaner (etc).

KAMAROTIS, A, ON, courbé en
arête, cintre. S. (μτφορ.)
fior, altier. || οφρύδια καμα-
ρωτά, des sourcils arqués.

KAMATEROS, A, ON, (άρχ.) pé-
nible, fatigant. 2) labori-
eux, (θ. κοιν.) KAMATERA, τὰ
γυμνασ. βρόδια.

KAMATOS (ή), άρχ. = KOPOS.
KAMILLA (ή), κοιν. ή KAMILLAE.
KAMILLIEN, A (δ), conducteur
des chameaux, chamelier.

KAMPAIENOS, A, ON, de cha-
meau.

KAMPAIOSEKOS (δ), gardien ou
conducteur de chameaux.

KAMPAIOIATIS, OTE (δ, ή), qui
tient du chameau, qui en a
la forme, (διδάκτ.) camélifor-
me.

KAMPAIONPALLAS, ENH (ή), ζ.
βροῖο, θ.

KAMPAIONTOI (τὸ), κοιν. (ἀπό
τῶ Τουρκ.) ή ΣΤΡΟΓΟΚΛΗΝ-
Η.

KAMPAIONTOLOS (τὸ), le petit
du chameau, chamelon.

KAMPAOS (δ), ζ. chameau. (καί
τι θηλ.) chamele.

KAMPEITIS, ENH (δ), qui travaille
auprès d'un four; (εις τὰς ἀ-

τιμοκνήτους μηχανάς) chauff-
leur.

KAMINI (τὸ), κοιν. ή KAMINOS,
four (à tuiles, à briques, à
chaux), fourneau, fournaise,
θ. forge (κυρ. τῶν χαλκ.), θ. ||
καμίνι ἀσβέστος ή γύψου, four-
neau d'une plâtrière, four à
plâtre.

* KAMINOKOPOS (δ), νλγ., rampe-
neur.

KAMINOS (ή), άρχ. τὸ KAMINI.
|| ή καμίνος όπου ἐβρίσθησαν
οἱ τρεῖς παῖδες, la fournaise
où furent jetés les trois en-
fants.

KAMMIA, A, EN, θηλ. τοῦ KANES,
= OIAEMIA, aucune, nulle. 2)
Aop. ἀντί Tis, quelque. ||

κάμμις φορὰ, quelque fois. ||
κάμμις δεκαριά (πεντηταριά ή)
δραχμαίς, quelque dix (cin-
quante etc) francs. || εἰς
κάμμις ἐξηνταριά χρόνια, il y
a quelque soixante ans. || ἔ-

λα κάμμιαν ήμέραν νὰ με εὑρῇς,
venez me trouver, un de ces
jours.

KAMNA, M. (θὰ) KAMNA, faire; e-
xécuter; (ιδίως ἐπὶ κακοῦ) com-
mettre. S. rendre. S. pro-
duire; donner; porter. S.
apprêter. S. dresser. || τί
κάμνεις; que faites-vous? ||

τί κάμνετε; (φρο. φιλοφρον.),
comment vous portez-vous?
comment ça va-t-il? * δε καί
"Exa. || τὸ ἔργον του τὸ κάμνει

πολλὰ καλὰ, il s'acquitte fort
bien de tout ce qu'il fait ||

κάμνει εὐμορφα παῖδιά, elle
fait de beaux enfans. || ή γυ-
ναῖκά του τῷ ἔκαμεν υἱόν, sa
femme lui donna un fils. || ή

φορὰς ἔκαμεν ἐν πωλάρι, la
jument a fait un poulain. S.
τὸ δένδρον τὸ ὅποιον κάμνει τὰ
μοσχοκάρυδα, l'arbre qui por-
te la noix muscade. || κάμνω

χρέτη, contracter des dettes.
|| κάμνω συμμαχίαν, contra-
cter alliance. || κάμνω συμ-
φωνητικόν, passer un contrat.

|| (ναυτ.) κάμνω πανιά, (φρο.),
faire voile pour, mettre à la
voile, appareiller. || κάμνω
(ἀποκτῶ) ὀρεξιν, se mettre en

(gagner de l') appétit. || τὰ
ψητὸν δὲν ἔκαμε θωριάν, le rôti
l'a pas pris couleur. || τὸ ἔ-

καμε σάνκην, il le reduisit
(il le mit) en cendres. || ἔκα-
με πολὺν δρόμον, il a fait bien
du chemin. || πόσαις ήμέραις

ἔκαμε νὰ ἔλθῃ; combien de
jours a-t-il mis pour arriver?
|| ἔκαμε τρεῖς ήμέρας νὰ φά-
γῃ, il a été trois jours sans
manger. || κάμνει τρεῖς ὥρας

νὰ εὐλισθῇ (νὰ συγυλισθῇ), elle
est (elle met) trois heures à
s'ajuster. || ἔκαμε χρόνιας νὰ
τὸν ἰδῇ, il a été des années
sans le voir. || ἔκαμα ἔξ μύ-

νας νὰ ἀναλάβω, j'ai été six
mois à me remettre. || ή πλη-
γή του ἔκαμε πολὺν καιρὸν νὰ
κλείῃ (νὰ ταυτεῖσθῇ), sa plaie a
demeuré longtemps à se fer-

mer (à guérir). || κάμνον δώ-
-τρεῖς χρόνιας νὰ φουτώσω, ils
sont deux ou trois ans à
lever. S. κάμνω τον ἱατρὸν

(τὸν ζωγράφον κτλ.), ἴδε Ἐπ-
αγγέλλομαι καὶ μετερχομαι.
S. κάμνω τὸν ἄρρωστον (τὸν
κοιμισμένον κτλ.), faire le ma-
lade (etc), contrefaire, ἴδε

καὶ Προσηγοῖμαι. || κάμνει
τὸν ἄγιον, il fait le bon apô-
tre. || (πρὸς ἐπὶ. ή πρὸς -)
κάμνω ὀλίγη, ἴδε Σπείρασ.

|| κάμει ἡλίγη, hâtez (dé-
pêchez)-vous; faites diligen-
ce, diligentez-vous. || πῶς νὰ
κάμω! πῶς θὰ κάμω! (φρο.),

comment vais-je faire? ||
ποῖος σ' ἔκαμε τέτοιας λογῆς;
qui vous a accommodé de la
sorte? || δὲν ἔμπορῶ νὰ κάμω

χωρὶς υπηρέτην, je ne puis me
passer de domestique. || δὲν
ἔμπορῶ νὰ κάμω χωρὶς σοῦ,
je ne saurais me passer de
vous. || δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ

χωρὶς κρασί, il ne saurait se
passer de vin. || ἔχω νὰ κά-
μω μὲ διαφόρους (μὲ διεστρε-
μένους) ἀνθρώπους, j'ai affaire
à toutes sortes de personnes

(à de gens difficiles). || μαζὴ
μου ἔχει νὰ κάμῃ, (ἐν εἰδει α-
πειλ.), il aura affaire à moi.
|| δὲν ἔχω νὰ κάμω μαζὴ σου

je n'ai rien à démêler avec vous. ||. ἡ ὑπόθεσις αὐτῇ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ μὲ τὴν ἄλλην, cette affaire n'a pas de trait à l'autre. ||. (ἡ ἐπὶ ἐρωτ. σχῆσ.) εἶχε νὰ κάμῃ μαζὶ τῆς, il a eu affaire avec elle. ||. τοῦτο σὰς κάμνει; (χρησιμεύει πρὸς τὸν σκοπὸν σὰς;) μὲ κάμνει (ἡ) δὲν με κάμνει, cela vous va-t-il? me va (ou) ne me va pas.

ΚΑΜΟΝΟΜΑΙ, Μ. (ὁ) ΚΑΜΟΝ, κοιν. ἀντὶ Προσποιοῦμαι, faire semblant de.

ΚΑΜΠΑΝΑ (ἡ), cloche, θ.

ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΤΟΝ (τὸ), clocher.

ΚΑΜΠΗ (ἡ), ἀρχ. < ΚΑΜΠΗ, l'endroit où quelque chose se plie ou tourne, pli, repli, courbure, θ. ||. ἡ τῆς χειρὸς (τοῦ ἀγκῶνος), le pli du bras.

ΚΑΜΠΗ (ἡ), ἔντ. chenille, θ.

ΚΑΜΠΟΣ (ὁ), κοιν. ἡ Πεδίαι, champ.

ΚΑΜΠΟΣΟΣ, η, ον, ἀντνμ., quel-que; bon nombre. ||. εἶνε κάμ-ποσα χρόνια, il y a quelques années. ||. εἶνε κάμποςος και-ρὸς ἀποῦ δὲν τὸν εἶδα, il y a beau temps (beau jour) que je ne l'ai vu. ||. ἦσαν κάμπο-σοι, il y en avait bon nom- bre.

ΚΑΜΠΟΥΡΑ, ΛΕ (ἡ), bosse, θ. (διδάκτ.) gibbosité, θ.

ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ, Α, bossu, gobin, (διδάκτ.) gibbeux.

ΚΑΜΠΟΥΡΙΑΣ, Μ. Λην, devenir bossu; se courber; se vou-ter; arquer. ||. ἡ κάτω καμ-πουριάζει (ἐταν ἐξαγριούται), le chat fait le gros dos.

ΚΑΜΠΤΑ, Μ. ΚΑΜΠΤΑ, (ἀρχ.) = ΑΥ-ΡΙΖΑ. 2) (συνήθ. μτφορ. ἢ πη.) Κάμπτομαι (εἰς οἶκτον), s'at- tendrir, se laisser fléchir.

ΚΑΜΠΤΑΟΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ, ἡ), μθμτ., curvilligne.

ΚΑΜΠΤΑΟΣ, η, ον, courbe. ||. (οὐσ.) καμπύλη (ἐνν. γραμμὴ), une (ligne) courbe. ||. τὸ καμ-πύλον (ἀντὶ ἡ ΚΑΜΠΤΑΟΤΗΣ) γραμμῆς, la convexité d'une (ligne) courbe.

ΚΑΜΠΤΑΟΤΗΣ, ΗΤΟΣ (ἡ), cour- bure, θ.

ΚΑΝΟΝΑ (τὸ), κοιν. ἀντὶ Ἐ-

ΤΟΝ, Περῆσι, οὐνε, θ. fait.

ΚΑΝ, μθρ. καὶ σύνδ. Ἐλαττωτ., au moins; seulement; même. ||. εἰπαν ὅτι ἀπεθάνεν, ἐν ᾧ οὐτε κἄν ἠσθῆνεν, on l'a dit mort, et il n'a pas seulement été malade. ||. ὅτι κεν μὲ γρά-ψῃς, οὐτε θὰ τὸ ἀναγνώσω κἄν, tout ce que vous m'écrirez, je ne le lirai seulement pas. ||. οὐτε κἄν, μήτε κἄν, pas mê- me. 2) (Ἐνντ. ἢ Ἐποθ.) κἄν ὑποτεθῇ ὅτι θὰ ἀποτύχῃ, dût-il échouer. ||. κἄν ἦτον κἄν δὲν ἦτον εἰς τὸ σπῆτι, qu'il fût au logis ou qu'il n'y fût pas, ἴδε καὶ Εἶγε.

ΚΑΝΑΒΙ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε ΚΑΝΝΑΒΙ κτλ.

ΚΑΝΑΚΙΑ (τὰ), ἀρχ. τὰ ΧΑΪΔΙΑ, les caresses.

ΚΑΝΑΚΗΡΗΣ, ΙΕΖΑ, ΙΚΟΝ, = ΧΑΪ-ΔΕΜΕΝΟΣ, enfant gâté.

ΚΑΝΑΡΙ (τὸ), πτω. serin. ||. τὸ θηλοκὸν κανάρι δὲν κελαδεῖ, la serine ne chante pas.

ΚΑΝΑΤΑ (ἡ) καὶ

ΚΑΝΑΤΙ (τὸ), vase de terre, pot.

ΚΑΝΑΪΛΑ (ἡ), veilleuse, θ. lampe, θ.

ΚΑΝΑΛΑΪΤΗΣ, ΟΥ (ὁ), allumeur des chandelles (des lampes) de l'église. §. sacristain.

ΚΑΝΑΛΑΡΙ (τὸ), chandelier, flambeau, martinet (μὲ χει-ροῦλι). ||. ἐν ζευγάρῳ κανδηλῆ-ρια, une paire de flambeaux.

ΚΑΝΕΙΣ, ΕΝΟΣ (ΚΑΜΝΙΑ, ΚΑ-ΝΕΝ), κοιν. ἀντὶ Οἶδακις, au- cun, personne, pas un; qui que ce soit, nul. ||. δὲν εἶνε κανεῖς εἰς τὸ σπῆτι, il n'y a personne au logis, il n'y a qui que ce soit. 2) (Απορ.) Τίς, quelqu'un ἢ quelqu'un, quelque; (ἐντοτε) personne. ||. γινώρξῃς κανένα τὸν δικα-στῶν μου; δὲν γνωρίζω κανένα, connaissez-vous quelqu'un de mes juges? je n'en connais pas un. ||. (δὲν) ἦλθε κανεῖς; n'est-il venu personne? ||. εἶνε κανεῖς ἐπάνω; κανεῖς, y a-t-il quelqu'un en-haut? per- sonne. ||. γὰρ εἶδε κανεῖς; quel- qu'un l'a-t-il vu? ||. ἀμφιβάλλω

ἐν ἐπιτόγγῃ κανεῖς, je douterai que personne y réussisse.

ΚΑΝΕΝ, ΕΝΟΣ, οὐδ. τοῦ ΚΑΝΕΝΑΤ, γυδ. ἀντὶ ΚΑΝΕΝΑΤ, χυδ. ἀντὶ ΚΑΝΕΝΑΤ, ΛΕ (ἡ), ἀρ. κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΑΔΑΔΟΝ (τὸ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΑΔΟΧΡΥΣ (Τ. ΚΑΝΕΛΑ-ΔΟΧΡΥΣ), οΥ (ὁ, ἡ), qui a la couleur de la cannelle, canellé.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ΚΑΝΕΛΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), κανε-νός, de cannelle.

ment; ('Εκκλησι.) canonique-
ment.
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ (δ), l'action de ré-
gler; régularisation, θ. §. ré-
glement, statut. || δ—του Πα-
νσεπταμελου (του Συμβουλίου
κτλ.), le règlement de l'Uni-
versité (du Conseil d'Etat etc).
ΚΑΝΟΝΟΛΟΙΣΜΟΣ (δ), canonna-
de, θ.
ΚΑΝΟΝΟΒΟΛΗ, Μ. ήεν, tirer du
canon (des coups de canon);
(μετ.) canonner.
ΚΑΝΟΝΙΣΤΑΣΙΟΝ (τὸ), redoute, θ.
batterie, θ.
ΚΑΝΟΝΙΣΤΟΙΧΙΑ (ή), batterie, θ.
ΚΑΝΟΝΟΦΡΟΣ (δ), (κυρ. λέμβος,
chélou, c) canonier, θ.
ΚΑΝΤΑΡΙ (τὸ), quintal (il pèse
cent livres), romaine, θ. pé-
son, crochet.
ΚΑΝΩΝ, όνος (δ), εργαλ. règle,
θ. 2) (συχνότ. μετμ.) règle,
θ. loi, θ. principe, θ. préce-
pte; ('Εκκλησι.) canon; §. pé-
niténce, θ. satisfaction, θ. cor-
rection, θ. || κάνω τον κανό-
να μου, faire sa pénitence, su-
bir sa correction, expier ses
fautes. §. κανών (δ) οργανισμός
σωτηρικός, διατάξεις μονα-
στηρίου, règle de vie, institut.
|| κατά κανόνας, selon les ré-
gles ou les canons, dans les
règles. || έναντίον των κανόνων
της συντάξεως, contre les lois
de la syntaxe. || σύμφωνον
με τους κανόνας της τέχνης,
conforme aux préceptes de
l'art.
ΚΑΝΗΛΙΟΝ (τὸ), cabaret, taver-
ne, θ. canine (των στρατοπέ-
δων), θ.
ΚΑΝΗΛΙΟΝ, Μ. ήεν, (άρχ.), fré-
lier, falsifier. §. spéculer
sur; trafiquer. || καπηλεύει τὰ
ύγια, il trafique (il fait trafic)
des choses saintes.
ΚΑΝΗΛΙΚΟΣ, ή, όν, de cabaret
ou de cabaretier.
ΚΑΝΗΛΙΣ, ίαος (ή), cantinière
(κυρ. ή των στρατοπέδων).
ΚΑΝΗΛΟΣ (δ), cabaretier, canti-
nier (των στρατοπέδων).
ΚΑΝΙΤΕΡΗ (τὸ), licol, licou; §.
muselière, θ.

ΚΑΠΙΕΤΡΟΝ, Μ. ήεν, emmu-
seler.
ΚΑΠΝΙΛ (ή), noir de fumée, suie.
θ. 2) εἶδ. φωτ. siel de terre,
fumeterre, θ. (διδασκ.) cory-
dale. 3) ήε 'Ερμίου.
ΚΑΠΝΙΣΜ, Μ. ήεν, (μετ. και ἀ-
μετ.), fumer, enfumer, fumi-
ger, parfumer. || αὐτὴ ἡ γω-
νιά καπνίζει, cette cheminée
fume. || καπνίζω γράμματα
(διά των πανώλην), parfumer
des lettres. §. τὰ καπνίζω,
(φρσ. χυδ.) ήε ΚΑΥΤΑΛΙΣΜ.
2) (σοφω καπνόν), fumer (du
tabac, un cigare). || δὲν κα-
πνίζω, je ne fume pas. || τὸ
μέρος (δωμάτιον) όπου καπνί-
ζουν, la tabagie.
ΚΑΠΝΙΔΑ (ή), odeur (savour) de
fumé.
ΚΑΠΝΙΣΜΑ (τὸ), l'action de fu-
mer (d'enfumer etc).
ΚΑΠΝΙΣΤΕΡΟΝ και
ΚΑΠΝΙΣΤΗΡΙ (τὸ), parfumoir;
cassolette, θ.
ΚΑΠΝΙΣΤΟΣ, ή, όν, séché à la
fumée, fumé, enfumé, saumé.
|| γλῶσσαι καπνισται, langues
fumées.
ΚΑΠΝΟΔΟΧΗ (ή), cheminee, θ.
ΚΑΠΝΟΣ (δ), fumée, θ. || ὑπὲρ κα-
πνοῦ τὸ πρῶδαιον (τιθέναι), (πα-
ροιμ.) ήε ΠΗΛΑΙΟΝ. 2) (τὸ
καπνόχορτον), φ. tabac (à fu-
mer).
ΚΑΠΝΟΣΑΚΚΟΤΑ (ή), bourse à
tabac, blague (κυρ. ή ἀπὸ γνοῦ-
σαν πελεκάνος), θ.
ΚΑΠΟΝΑΚΙ (τὸ), petit chapon,
chaponneau, (δοκορ. τοῦ-
ΚΑΠΟΝΙ (τὸ), chapon. || κάνω
καπόνια, chaponner (des co-
chets). || γύτρα διά καπόνια,
chaponnière, θ.
ΚΑΠΟΤΕ, ἐπὶρ. κοιν. ἀντί 'Επι-
οτε.
ΚΑΠΟΥ, ἐπὶρ. κοιν. ἀντί Πορ,
(δὲρ.), quelque part. || κάπου
ἄλλου, quelque autre part. ||
|| κάπου τὸ ἀνέγνωσα, j'ai lu
cela quelque part. 2) ἀντί
Κληροτ. || κάπου-κάπου, de
temps en temps.
ΚΑΠΟΥΔΙΑ (τὰ), τὰ 'Οπισθια τοῦ
ἵπου κτλ., la croupe (d'un
cheval).

ΚΑΠΠΑ (ή), chappe, θ.
ΚΑΠΠΑΡΙΣ (ή), φ. caprier (τὸ φυ-
τόν), câpres (τὸ φυτόν μὲ-
ρος του), θ. πλθ. || πάπια μὲ
τήν κάππαριν, canard aux câ-
pres.
ΚΑΠΠΟΙΟΣ, Α, ΟΝ, άντμ. (Αόρις.),
quelque; certain; quelque
un, tel. || κάπποιον προσμύνοι.
j'attends quelqu'un. || έχω
κάπποιαν ὁπλόηην, il jouit d'
une certaine réputation. ||
ένας κάπποιος, un certain. un
je ne sais qui, (δικαστ. και πε-
ριφρ.) un certain quidam. ||
τοῦτο έχει κάπποιαν πιθανότη-
τα, il y a quelque apparence
à cela.
ΚΑΠΡΟΣ (δ), verrat.
ΚΑΡΑ (ή), tête, θ. (κυρ. ή των λε-
ρῶν λευφάνων) chef. || ή—τοῦ
ἀγ. Διονυσίου, le chef de saint
Denis.
ΚΑΡΑΒΗΣΙΟΣ, Α, ΟΝ, de vais-
seau.
ΚΑΡΑΒΙ (τὸ), bâtiment, navire,
vaisseau (κυρ. τὸ μεγάλο και
πολεμικόν). || ἐράγομεν (ἐκοι-
μήθημεν) εἰς τὸ καράβι, nous
avons diné (couché) à bord.
ΚΑΡΑΒΙΑ (ή), navée, θ.
ΚΑΡΑΒΙΣ, ίαος (ή), ὀκτρακὶδ., é-
crevisse, θ. || ζωμός καραβί-
δων, bouillon d'écrevisses,
soupe aux écrevisses.
ΚΑΡΑΜΑΤΗΣ, ΟΙ (δ), κοιν. ὁ ΝΑΪ-
της.
ΚΑΡΑΒΟΓΓΙΟΣ (δ), κοιν. ὁ Πλοιο-
άρχος (κυρ. μικροῦ πλοίου), πα-
τρον.
ΚΑΡΑΒΟΠΑΝΟΝ (τὸ), noyale ou
noyalle, θ.
ΚΑΡΑΒΟΥΣΑΚΗΖΟΜΑΙ, Μ. ΤΙΑΚ-
ΚΗΣΘ (θῶ), κοιν. ἀντί ΝΑΓΑΓΩ.
|| (δ πρκ. της πθ. μετ.) ΚΑΡΑ-
ΒΟΥΣΑΚΗΖΕΜΕΝΟΣ, η, ΟΝ, nau-
fragé.
ΚΑΡΑΒΟΥΣΑΚΗΚΙΕΜΑ (τὸ), κοιν. τὸ
ΝΑΓΗΡΙΟΝ.
ΚΑΡΑΤΟΜΙΑ (ή), décapitation, θ.
ΚΑΡΑΤΟΜΗ, Μ. ήεν, couper la
tête, décapiter.
ΚΑΡΒΟΥΝΑΚΙΟΝ (τὸ), charbon-
nière, θ.
ΚΑΡΒΟΥΝΙ (τὸ), πέτρ. πολὺτ. car-
boucle, escarboucle, θ. gre-
nat.

ΚΑΡΒΟΥΝΙ (ή), ὅδε ἈΝΘΡΑΚΙΑ.
ΚΑΡΒΟΥΝΙΑΡΗΣ, ἢ (ὁ), charbon-
nier.

ΚΑΡΒΟΥΝΟΝ (τὸ), charbon. ||
γράφω (μυριέτω) με κάρβουνον,
écris ou noircis avec du
charbon, charbonner. || γί-
νομαι (μεταβάλλομαι εἰς) κάρ-
βουνον, être réduit en char-
bon; se charbonner. || μέρος
(ὅσους) ὅπου βγάζουν κάρβου-
να, charbonnière, o.

ΚΑΡΔΑΜΙΝΗ (ή), φ. CRESSON.

ΚΑΡΔΑΜΟΝ (τὴ), φ. CRESSON ale-
nois.

ΚΑΡΔΑΡΙ (τὸ), σκεῦος ποιμην. ter-
rine à traire, o. baratte, o. ||
τὸ καρδάρη ὅπου ὀρνουν τὸ γά-
λα ἵνα ἐκβάλωσι τὸ βούτυρον,
batte à beurre, o. batiroille, o.

ΚΑΡΔΙΝΑ (ή), πτυ. chardon-
neret.

ΚΑΡΔΙΑ (ή), cœur; (συνδχ.)
courage, ardeur, o. §. ἡμ-
μευ, o. || ἔχει καρδίαν, c'
est un homme de cœur. ||
δὲν ἔχει καρδίαν, il n'a point
de cœur; c'est un homme
sans cœur. || πῶς βάσταξ' ἡ
καρδιά σου; comment avez-
vous eu le courage? || καλὴ
καρδιά, belle humeur, o. guie-
té, o. || ἐκ (ἀπὸ) καρδίας, cor-
dialement, du cœur, du fond
du cœur. || με τὴν καρδίαν
μου, με ὅλην μου τὴν καρδίαν,
= Ἐξ ὅλης καρδίας, Προσφύ-
μοι, Προσφύματα, de tout
mon cœur, du meilleur de mon
cœur. || χωρὶς καρδίας, Ἀ-
προσφύμοι, à contre cœur. ||
δουλεύει με τὴν καρδίαν του, il
travaille de bon cœur, il a
cœur à l'ouvrage. 2) (κατὰ-
χρ. τὸ στομάχι), μοῦ ποιεῖ
(ἀνακατόνεται) ἡ καρδιά μου, le
cœur me fait mal (me soulevé,
me bondit). 3) (μην.)
ἡ Ἐντερικήν (τὸν δὲνδ.), le
cœur. || ἡ—τοῦ μορουλίου, le
cœur d'une laitiue. 4) (συν-
δχ.) ἡ μέση, καὶ [κατ' ἐκτ.] ἡ
ἀκμή, ὡς τὴν καρδίαν τοῦ χει-
μῶνος, au cœur (au fort) de
l'hiver, en plein hiver.

ΚΑΡΔΙΑΚΟΣ, ἢ, ὄν, κοιν. ὁ ΘΑΨ-
ΦΑΛΕΟΣ, ὁ Εἰτομοι, homme

de cœur, courageux. 2) ὁ
Ἐγκάρσιος, cordial; qui tou-
che le cœur. || καρδιακός φί-
λος, ami du cœur (cordial).

ΚΑΡΔΙΑΛΓΙΑ (ή), κατὰ χρ. δου-
leur (mal) d'estomac, mal de
cœur; crève-cœur, tranchée-
es, o. πλθ., (διδάκτ.) cardial-
gie, o.

ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ (ὁ), cardinal. || ὁ
σύλλογος (ἡ σύνθεσις) τῶν Καρ-
δινάλιων, le sacré collège. ||
ὁ βαθμὸς (ἡ ἀξία) τοῦ Καρδινά-
λου, la pourpre (romaine). ||
διορίζομαι καρδινάλιος, rece-
voir la barrette. || ὁ πάππας
τὸν χειροτόνησε καρδινάλιον,
le pape lui a donné le cha-
peau (la calotte). || χηρέουσι
(τόσσι) θέσις καρδινάλιον, il
vigue tant de chapeaux.

ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ, οὐ (ὁ), qui con-
naît les cœurs, qui lit dans
les cœurs. || ὁ θεὸς μόνος εἶνε
καρδιογνώστης, il n'y a que
Dieu qui sonde les cœurs (qui
voit le fond des cœurs).

ΚΑΡΔΙΟΚΤΗΝΙ (τὸ), battement
(palpitation) du cœur; (συν-
δχ.) anxiété, o. alarmes, o.
πλθ. inquiétude, o.

ΚΑΡΔΙΟΚΤΗΝΗ, Μ. ἡττα, le cœur
me bat (palpite). §. (συνδχ.)
être dans des tranchées (des
agonies, une grande anxiété
d'esprit), éprouver des vives
alarmes.

ΚΑΡΔΙΟΠΟΝΟΣ (ὁ) κοιν. ἡ Καρ-
διαλγία.

ΚΑΡΔΙΟΣΚΗΜΟΣ (ὁ, ή), qui a la
forme d'un cœur, cordiforme.

ΚΑΡΔΙΟΧΟΪΑΙΦΟΝ (τὸ), le creux
de l'estomac.

ΚΑΡΗΒΑΡΙΑ (ή), pesanteur de
tête, o. || ἔχω καρηβαρίαν, j'
ai la tête alourdie (pesante).

ΚΑΡΙΣ, ἱαοις (ή), ὀστρακὸς. cre-
vette, o. chevette, o. crevi-
che, o. salicoque.

ΚΑΡΚΑΣΟΝ (τὸ), croûte (d'une
plâie), o. 2) champignon (d'une
mèche).

ΚΑΡΚΙΝΑΡΙ (τὸ), ὀστρακὸς, her-
nard l'hermite, soldat marin.

ΚΑΡΚΙΝΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, (χυρ. στί-
χος), espèce de ver qui se lit
de deux côtés,

ΚΑΡΚΙΝΟΒΑΤΩ, Μ. ἡττα, μοῖρα
comme un crabe (à reculer)
aller à reculons comme
écrevisses.

ΚΑΡΚΙΝΟΕΙΔΗΣ, ὅτε (ὁ), ὅτι
ressemble au cancer, μοῖρα
a la forme, cancéiforme, ca-
ceriforme; (ἀνατομ.) cancer.

ΚΑΡΚΙΝΟΙΔΗΣ, ἐπὶ (ὁ), ὅτι
mène des cancrs, à reculer.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (ὁ), ὀστρακὸς, can-
cre, crabe, (ἀστὴρ) cancer,
se, o. cancer; (ἀστὴρ) cancer.

ΚΑΡΚΙΝΟΜΑ, cancer-|| ὁ κα-
κὸς τοῦ Καρκίνου, (Γαῖα)
tropic du Cancer.

*ΚΑΡΚΙΝΟΦΑΓΟΣ (ὁ), qui se
rit de crabes, (διδάκτ.) ca-
nivore. || αἶδ. πτυ. (ἐπὶ)
crabier.

ΚΑΡΣΑΙ (τὸ), poule, o. πτυ.
(ὅταν γινῇ πολλὰ ἐννομήν).

ΚΑΡΝΙΡΟΣ, ἢ, ὄν, κοιν. ὁ
ποφύρος, ὁ Ἐγκάρσιος, (ἐπὶ)

ΚΑΡΝΙΖΟΝ, Μ. ἡττα, κοιν.
ΚΑΡΝΟΦΟΡΩ.

ΚΑΡΝΙΜΟΣ, ἢ, ὄν, qui porte
fruits, productif, fertile.

ΚΑΡΝΟΣ (ὁ), fruit (χυρ. καὶ
φορ.), produit, résultat, o.
|| ὁ ἐκ τοῦ καρποῦ (τῆς)
δὲν γινώσκεται, ὁ (Γαῖα)
ροῖ, on connaît l'arbre
son fruit (par le fruit).

ΚΑΡΠΟΦΑΓ, Μ. ΚΑΡΠΟΦΑΓΩ
recueillir le fruit de,
parti, jour.

ΚΑΡΠΟΦΟΡΙΑ (ή), fructification
o. §. = Εἰτορία, fertile.

ΚΑΡΠΟΦΟΡΟΣ (ὁ, ή), qui
ou produit des fruits, fertile,
fécond; fructueux; o.

ΚΑΡΠΟΦΟΡΩ, Μ. ἡττα, ποῖρα
produire (rapporter) des fr-
uits, fructifier. || ἡ γῆ αὖτε
καρποφορεῖ πλέον, celle-ci
ne produit plus. 2) (μυρ.)
τὸ (αὖτε) faire son profit (pro-
fiter) de qc.

ΚΛΕΨΟΝ (τὸ), Δτυ., chariot, o.
rette, o.

ΚΛΕΨΤΗ (τὸ), κοιν. ἡ Ἐξέ-
ασφύ. || κάμνω καρπύρα,
κλεψτή, se mettre en (dis-
ser une) embuscade, en-
quer, s'embusquer.

ΚΑΡΤΕΡΙΑ (ὁ), constance, θ. fermeté, θ. persévérance, θ.
ΚΑΡΤΕΡΑ, M. ἄν, (ἀρχ.), avoir de la constance (de la fermeté), endurer constamment (patiemment). S. (κοιν.), = ΠΡΟΣΜΕΝΑ. attendre. || κάλ-
 λον πίντε καὶ στὸ χέρι, παρὰ
 ἔβα καὶ καρτερεῖ, (παροιμ.),
 ἴδε Χέρι.
ΚΑΡΥΑ (ἡ), ἀρχ. ἡ **ΚΑΡΥΑΝΗ**.
ΚΑΡΥΑΛΑΚΙ (τὸ), ὑποκορ. τοῦ **ΚΑ-**
ΡΥΑΙ, petite noix.
ΚΑΡΥΑΝΙΩΣ, α, ον, ἴδε **ΚΑΡΥ-**
ΝΟΣ.
ΚΑΡΥΑΝΙ (ἡ), δ. noyer.
ΚΑΡΥΑΙ (τὸ), πωρ. noix, θ. ||
 (μην.) τὸ καρύδι τοῦ λαμοῦ,
 le noeu de la gorge, (χυδ.)
 pomme d'Adam. || τὸ — τοῦ
 γίνωτος, la rotule. || μὲ μίαν
 πέτραν δύο καρύδια, (παροιμ.),
 ἴδε Πέτρα.
ΚΑΡΥΟΛΑΔΟΝ (τὸ) huile de
 noix, θ.
ΚΑΡΥΟΤΕΡΕΟΝ (τὸ), coque (co-
 quille, écale) de noix, θ.
ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΑ (ἡ), écale verte
 de noix, θ. brou.
ΚΑΡΥΝΟΣ (προφ. κοιν.) **ΚΑΡΥ-**
ΝΟΣ, η, ον, δὲ noyer. fait de
 bois du noyer.
ΚΑΡΥΙΣΜΑ (τὸ), ce qui sert à
 assaisonner, assaisonnement,
 ragoût.
ΚΑΡΥΙΣΤΕΙΝ, κω (ἡ), l'action de
 préparer avec des ingrédien-
 ts (d' assaisonner) un met,
 assaisonnement.
ΚΑΡΥΙΣΤΑ, M. κίρν, préparer
 (accommoder) avec des ingrédien-
 ts un met, assaisonner
 (κορ. καὶ μεσορ.)
ΚΑΡΥΝ (τὸ), ἀρχ. τὸ **ΚΑΡΥΑΙ**.
ΚΑΡΥΟΣΤΑΛΟΝ (τὸ), εἰδ. φ. (ἐλλ.
 ΚΑΡΥΟΝ), herbe au coq (οἱ)
 de coq. 2) εἰδ. ἀνθ. ἴδε ΓΑΡΟ-
 ΔΑΔΟΝ. 3) εἰδ. ἀρώμ. ἴδε
 ΜΟΙΚΟΚΑΝΟΙ.
ΚΑΡΥΙ (τὸ), clou. || ἐμπορίον ἢ
 ἐργαστήριον καρυῖων, cloute-
 rie, θ. || τεχνίτης ἢ ἐμπορο-
 καρυῖων, (Τουρκ. ἐγερτζής),
 cloutier. || τὸ ἀλογον ἐπάτησε
 καρυῖ, le cheval s'encloua.
ΚΑΡΥΙΤΑ καὶ
ΚΑΡΟΒΕΛΟΝΑ (ἡ), épingle, θ.

ΚΑΡΦΟΝ, M. ἄν, clouer; che-
 viller. || καρφόνω κανόνι, en-
 clouer un canon.
ΚΑΡΦΩΜΑ (τὸ), l'action de clou-
 er (etc), clouage.
ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ, οἱ (ὁ), εἰδ. κήτ. θηρ.
 (σουλδάφρον), requin.
ΚΑΡΧΑΡΟΔΟΝΤΕ, οντορ (ὁ, ἡ), qui
 a les dents aiguës.
ΚΑΡΣΙΣ, κω (ἡ), assourpisse-
 ment avec pesanteur de tête.
ΚΑΣΙΔΑ (ἡ), teigne, θ. || τοῦ ἔ-
 τριψαν τὴν κασίδα (φρ.), on
 lui a bien lavé le béguin.
ΚΑΣΙΔΑΡΗΣ, α, ικόν, teigneux.
ΚΑΣΙΔΟΠΑΝΙ (τὸ), calote, θ.
ΚΑΣΙΔΕΤΕΡΙΝΟΣ, η, ον, d' étain,
 fait d'étain.
ΚΑΣΙΤΕΡΟΣ (ὁ), μέταλλ. étain.
ΚΑΣΤΑΝΗ (ἡ), δ. chataignier.
ΚΑΣΤΑΝΟΝ (τὸ), πωρ. chatai-
 gne, θ.
ΚΑΣΤΑΝΟΧΡΟΤΕ (ὁ, ἡ), qui est de
 couleur de chataigne, cha-
 taïn marron; (ἐπὶ ἔπιον) bai.
ΚΑΣΤΟΡΙΟΝ 3) (καταχρ.) **ΚΑΣΤΟΡ-**
ΧΙΟΝ (τὸ), ιατρ. castoreum.
ΚΑΣΤΡΟΝ (τὸ), κοιν. τὸ ΦΡΟΪΤΙ-
 ον, château.
ΚΑΣΤΡΟ, οροκ (ὁ), ζ. castor.
ΚΑΤΑ, πρόθ. (συντάξ. ἀρχ. μὲν
 μὲ γέν. καὶ σημ. 1) (τόπον),
 κατὰ γῆς, à terre, par terre.
 2) (Καταφορὰν ἢ Ἐναντιότη-
 τα), contre. || ἐστράτευσεν κα-
 τὰ τοῦ ἐχθροῦ, il marcha con-
 tre l'ennemi. || ὁμιλεῖ κατ' αὐ-
 τοῦ (ἐναντίον του), il parle con-
 tre lui. || (3) ἀπολύτ. ὁμιλεῖ ὑ-
 πὲρ καὶ κατὰ, parler pour et
 contre. || ἐγὼ εἰμαι κατὰ, pour
 moi, je suis contre. || (κοιν.
 δὲ μὲ αἰτ. 3) σημ. 4) (τόπον),
 κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν,
 par terre et par mer. || κατ'
 ὁδόν, chemin faisant, en che-
 min. || εἶνε κατ' ὁδόν, il est en
 chemin. || βάλλω τι κατὰ μέ-
 ρος, mettre qc. à part. || βλέ-
 πω κατὰ πρόσωπον, regarder
 en face. || προσβάλλειν κατὰ
 μέτωπον, attaquer de front.
 || ἔχω κατὰ νοῦν, avoir l'inten-
 tion, penser. || (καὶ κατὰ κί-
 νησ. ἀντὶ τῆς Πρὸς) τὸν εἶδα
 καὶ πῆγαινε κατὰ τὴν ἀγορὰν,
 vers, du côté de. 2) (ἄρὸν),

τοῦτο συνέβη κατὰ (μην.) Δε-
 κέμβριον, cela arriva en dé-
 cembre. || κατ' ἣν στιγμὴν
 ἐμειλλον νὰ ἔβγω, à l'instant où
 j'allais sortir. || κατ' ἡμέραν, ἴδε
 ΚΑΘΗΜΕΡΑΝ. || κατὰ τρίμηνον,
 par trimestre. || κατ' ἔτος, par
 an. || ἐξοδεύει τόσα κατ' ἔτος,
 il dépense tant par an. || κα-
 θ' ἡμᾶς, de nos jours. S. κατὸ
 τὸ παρὸν, quant à présent,
 pour le présent, pour le mo-
 ment, présentement. 3) (Δι-
 ταν ποιητ.), κατὰ παρακλήσιν
 τοῦ δεινός, à l'instigation d'
 un tel. || κατ' αἴτησιν (κατὰ πα-
 ράκλησιν) τοῦ δεινός, à la re-
 quête d'un tel. || κατ' αἴτησιν
 τοῦ ἐνάγοντος, sur la requête
 du demandeur. || ἔλθα κατὰ
 πρόκλησιν του, je ne suis ve-
 nu que sur son invitation. ||
 διορίσθη κατὰ πρότασιν τοῦ
 ὑπουργοῦ, il fut nommé sur
 la présentation du ministre.
 || κατὰ τύχην, par hasard. ||
 κατ' εὐτυχίαν, par bonheur.
 || κατὰ λάθος, par méprise.
 || κατὰ χρεῖος, par devoir 4)
 (τόπον), κατ' ὅλην, petit à
 petit, peu à peu. || κατὰ λί-
 ξιν, mot à mot. || κατὰ γράμ-
 μα, à la lettre, au pied de la
 lettre, littéralement. || κατ'
 ἀλφάβητον, par ordre alpha-
 bétique. || διαίρειν κατὰ κε-
 φάλαια, diviser par chapitres.
 || τοῦτο ἐρρήθη κατ' ἀντιφρα-
 σιν, cela est dit par antiphrase.
 || κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν, dans
 un autre sens. || γράφειν κατ'
 ὑπαγόρευσιν, écrire sous la dic-
 tée (de q.). || θὰ τοῦτ' ἐγράψω
 κατ' ἔκτασιν, je lui écrirai au
 long. || κατ' εὐθείαν γραμμὴν,
 en droite ligne. || κατὰ μήκος,
 de long, en long. || κατ' ἔγνος,
 pas à pas. || κατ' ὁλοκληρίαν,
 en totalité. || κατὰ πάντα, sous
 tous les rapports, tout à fait.
 5) (Ἀναλογίαν ἢ Ὁμοιότη-
 τα), ὁ θεὸς ἐπλάσεν τὸν ἀνθρω-
 πον κατ' εἰκόνα του, Dieu fit l'
 homme à son image. || εὗρον
 ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου,
 je trouvais un homme selon
 mon cœur. || κατ' Ὁμῖον,

κατὰ Πλάτωνα κτλ., d'après Homère (Platon etc.). || κατὰ τὸν Καρτέσιον, suivant Descartes. || κατὰ τὸν δεινὰ ἱστορικόν, selon (suivant, au rapport de) tel historien. || κατὰ τὴν μυθολογίαν, suivant la fable. || κατὰ τὰ δεδογμένα, conséquemment à ce qui avait été réglé. || κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, au gré de ses desirs, selon ses desirs. || κατὰ τὰς πράξεις (τὰ ἔργα) του, selon ses mérites. || κατὰ τὴν συμπεριποίησιν του, selon (suivant, d'après, conformément, conséquemment à) ce qui a été stipulé. || κατὰ τὸν λογαριασμόν σας, à votre compte. || κατ' ἐμὴν κρίσιν (γνώμην), κατ' ἐμὴν, (ὑπο-) τὸ κατ' ἐμὴν, quant à moi, pour moi, pour ce qui me concerne, de ma part; à mon gré, à mon avis, à mon particulier. || κατὰ τὴν ἰδέαν του, à sa fantaisie, selon sa fantaisie. || κατὰ τὸ λέγειν τοῦ (δείνους), au dire de... 6) (Προσδιορισμὸν ἢ τὸ Κατὰ τι), κατὰ τὰς περιστάσεις, d'après les circonstances, suivant les circonstances. || ; 02 ἀναχωρήσας ὁ γλῆγωρα; κατὰ τὰς περιστάσεις, partirez-vous bientôt? c'est selon. || τὸ οὐσιωστικὸν πρέπει νὰ συμφωνῇ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ ἐπιθέτου, il faut que le substantif et l'adjectif conviennent en genre et en nombre. || κατὰ τὸν καιρὸν καὶ κατὰ τὸν τόπον, suivant le temps et le lieu. || (καὶ ἐννοουμένης τῆς προθέσεως), Ἑλλήν τὴν καταγωγὴν, Grec d'origine. || χειρουργὸς τὸ ἐπάγγελμα, chirurgien de profession (de sa profession).

ΚΑΤΑ (ἡ), 128 ΚΑΤΤΑ.

ΚΑΤΑΒΑΙΝΩ, M. (02) ΚΑΤΑΒΩ, descendre. || τὸ θερμόμετρον κατέβη τέσσαρας βαθμοὺς, le thermomètre a descendu de quatre degrés. || τοῦ κατέβη καταρροὴ εἰς τὸ στήθος, il lui est tombée une fluxion (un rhume) sur la poitrine. 2)

(μην.) ἀντὶ Φοινηναίων. || τὰ γεννήματα κατέβησαν, les céréales ont baissé de prix.

ΚΑΤΑΒΑΛΛΩ, M. ΒΑΛΩ (02), jeter à terre, abattre, terrasser, atterrer; mettre à bas, accabler; faire succomber, (πὸ) succomber. || ὥστε ὁ ισχυρότερος νὰ καταβάλλῃ τὸν ἀσθενέστερον, que le plus fort puisse accabler le plus faible. || μὴ ἀφίσσασθε νὰ καταβληθῇτε ὑπὸ τῆς λύπης (τοῦ φόβου κτλ.), ne vous laissez pas abattre à la tristesse (par la crainte etc.). || κατεβλήθη ὑπὸ τῆς λύπης, il succomba à la douleur. || (δ) πρὶν. τῆς πθ. μτχ.) ΚΑΤΑΒΕΒΗΜΕΝΟΣ, η, ον, (ὡς ἐπίθ.) abattu. 2) compter (de l'argent), payer (en argent comptant); acquitter un paiement; faire un versement, verser (des fonds, d'argent). S. (καὶ μτφορ.) καταβάλλω μεγίστην (πᾶσαν) φροντίδα, mettre le plus grand soin.

ΚΑΤΑΒΑΙΝΩ, M. ἰΝΩ (02), accabler.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΣ, ΕΠΕ (ἡ), l'action de descendre, descente, θ. S. abaissement. || ἡ εἰς ἔδου κατάβασις τοῦ Χριστοῦ, la descente de Notre-Seigneur aux enfers.

ΚΑΤΑΒΕΒΗΜΕΝΟΣ, η, ον, πθ. πρὶν. τῆς μτχ. τοῦ ΚΑΤΑΒΑΛΩ.

ΚΑΤΑΒΙΒΛΩ, M. ΛΕΩ, ἀρχ. ἀντὶ ΚΑΤΑΒΑΛΩ.

ΚΑΤΑΒΙΒΑΣΙΣ, ΕΠΕ (ἡ), καὶ ΚΑΤΑΒΙΒΑΣΜΟΣ (ᾧ), ἀρχ. ἀντὶ ΚΑΤΑΒΑΣΜΑ.

ΚΑΤΑΒΟΥΡΑ (ἡ), κοιν. τὸ ΒΑΡΑΘΡΟΝ, gouffre.

ΚΑΤΑΒΟΛΑΔΑ (ἡ), provin; marcotte, θ. || κάμνω καταβολάδας, provigner; marcotter.

ΚΑΤΑΒΟΛΗ (ἡ), ἀρχ. l'action de placer les fondements; (συν-κδχ.) commencement. || (συν-νῆθ.) ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, dès la création du monde, (ἕ ἀπλ.) depuis la création.

ΚΑΤΑΒΩ, M. ἰΝΩ, crier (déclamer) contre q. ou qc., pousser des hauts cris.

ΚΑΤΑΒΡΕΙΞΙΣ, ΕΠΕ (ἡ), arrose-

ment (d'une chambre, d'une promenade).

ΚΑΤΑΒΡΕΧΩ, M. ΒΡΕΧΩ, ἀρχ. (les rues, la promenade).

ΚΑΤΑΒΡΟΧΟΙΩ, M. ἰΩ, ἀρχ. tir, engouffrer.

ΚΑΤΑΒΡΟΧΟΙΣ, ΕΠΕ (ἡ), on d'engloutir.

ΚΑΤΑΒΡΟΙΩ, M. ἰΩ, submerger.

ΚΑΤΑΒΡΟΙΣ, ΕΠΕ (ἡ), Pacifier, submerger, submerger.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΩ, M. ΑΓΓΕΛΩ, ἀρχ. = ΚΑΤΑΜΗΝΩ, démentir.

ΚΑΤΑΓΕΛΩ, M. ΓΕΛΩ, ἀρχ. ΠΕΡΙΓΕΛΩ.

ΚΑΤΑΓΕΛΑΣΤΟΣ (ᾧ, ἡ), ridiculer.

ΚΑΤΑΓΙΝΟΜΑΙ (χωρὶς M.), ἀρχ. ΛΟΨΜΑΙ, s'occuper, être occupé.

ΚΑΤΑΓΙΝΩ, ΕΠΕ (ἡ), vaquer ou travailler.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ, ΕΠΕ (ἡ), κατὰ γινώσκω, il est après à bâtir son son.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ΚΑΤΑΓΙΝΩΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ, il est après à faire son paratifs de voyage.

ment doit être imputé sur telle dette.
ΚΑΤΑΛΟΓΙΣΜΟΣ (ὁ), l'action d'imputer, imputation (d'une somme, d'un paiement etc).
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ (ὁ), liste, 0. registre, catalogue, inventaire; rôle. || *καταλόγους τὸν κατάλογον* (οικειῶν, ἐγγράφων κτλ.), l'ide
ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ καὶ **ΚΑΤΑΓΡΑΦΑ**. || οὗ κατάλογοι τῶν φορολογουμένων (ἢ) τῆς φορολογίας (οἱ ἄλλ. φορολογικοί), les rôles des contribuables (ou) des contributions. || ἡ σύστασις τῶν (φορολογ.) καταλόγων, la confection des rôles. || *ὄνομαστικός κατάλογος*, état nominatif; (ιδίως ἐπὶ στρατ.) contrôle. || *τὸν ἐδούσαν ἀπὸ τὸν κατάλογον*, on l'a ôté du rôle (de dessus le rôle), il a été rayé du contrôle. || *ὁ κατάλογος τῶν φηγῶν* (εἰς ξενοδοχεῖον), la carte. || *δός μας τὸν κατάλογον*, donnez-nous la carte.
ΚΑΤΑΓΜΑ (τὸ), demeure, 0. logement, gîte. || *τοῦ ἐδούσαν καλὸν κατάγραμμα*, on l'a bien logé.
ΚΑΤΑΓΜΑΤΙΑΣ, ὁ (ὁ), quartier-maître; fourrier; (ὁ τοῦ ἱππικού) maréchal des logis.
ΚΑΤΑΛΗΠΜΕΝΟΣ, π, ον, très affligé, pénétré de (plongé dans la) douleur, accablé de tristesse, désolé.
ΚΑΤΑΛΕΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), (ἡμέρα), jour gras (où l'on peut faire gras).
ΚΑΤΑΛΕΙΣ, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ **ΚΑΤΑΛΕΙ**, M. *ἀΐω*, ἀρχ. ἀντὶ *Χαλῶ*, **ΚΑΤΑΛΕΙΦΩ**. 2) (συν-μν, κινεῖω) descendre (à tel hôtel etc.), s'arrêter, loger. 3) (συν-μν, ἔκκλησ.) faire (manger) gras, manger de la viande ou de l'huile les jours maigres; (μνδτ.) rompre le carême.
ΚΑΤΑΜΑΡΑΙΝΩ, M. *μαράνω* (ὁ), faire totalement, flétrir.
ΚΑΤΑΜΑΡΤΥΡΩ, M. *ἡν*, déposer contre.
ΚΑΤΑΜΑΡΤΥΡΩ, π, ον, très noir.

ΚΑΤΑΜΕΙΛΛΗΝΕΡΑ, ἐπὶρ. en plein midi.
ΚΑΤΑΜΕΣΗΣ, ἐπὶρ. au beau milieu. || *καταμεσῆς τοῦ πελάγους*, en pleine mer.
ΚΑΤΑΜΕΤΡΗΣΙΣ, εως (ἡ), l'action de mesurer, mesurage.
ΚΑΤΑΜΕΤΡΩ, M. *ἡν*, mesurer.
ΚΑΤΑΜΗΝΙΑ (τὰ), menstrues, 0. πλθ. purgations (évacuations) menstruelles, règles, 0. l'ide καὶ **ΣΥΝΗΜΙΑ**. || *ἔχει τὰ καταμηνία της*, elle a ses affaires (ses règles, ses mois, ses ordinaires).
ΚΑΤΑΜΥΝΤΕΙΣ, εως (ἡ), l'action de dénoncer, dénonciation, 0.
ΚΑΤΑΜΥΝΩ, M. *ἡν*, dénoncer, déléger q. (en justice, à la justice).
ΚΑΤΑΜΟΝΑΣ, ἐπὶρ. en particulier, à part.
ΚΑΤΑΜΟΝΑΣΧΩ, π, ον, = **ΟΛΟΜΟΝΑΣΧΩ**.
ΚΑΤΑΝΑΡΚΑΖΩ, M. *ἄνω*, forcer, contraindre (par force).
ΚΑΤΑΝΑΓΡΑΣΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui contraint; (N.μ.) coercitif.
ΚΑΤΑΝΑΛΕΙΩ, M. *ἀναλίσκω* (ἀρχ.), consumer; consommer; (μνμ.) dévorer. || *κατηνάλωσαν ὅλην τὴν πατρικὴν τοῦ κληρονομίαν*, il a consumé tout son patrimoine. || *κατηνάλωσαν ὅλην τοὺς τὴν ζωὴν εἰς τοῦτο τὸ σῆμα*, il consuma toute sa vie à cet ouvrage. || *πῦρ καταναλίσκον*, (Γ.φ.), un feu consumant (dévorant). || *αἱ φλόγες κατηνάλωσαν αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα*, les flammes ont dévoré ce chef-d'œuvre.
ΚΑΤΑΝΑΛΕΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui peut être consommé, consommable.
ΚΑΤΑΝΑΛΕΙΣ, εως (ἡ), consommation, 0. §. consommation, 0.
ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗΣ, οὗ (ὁ), consommateur.
ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, consommant; dévorant.
ΚΑΤΑΝΕΙΣ, εως (ἡ), consentement.
ΚΑΤΑΝΕΙΩ, M. *ἡν*, faire de la tête un signe de consentement, consentir.

ΚΑΤΑΝΟΗΣΙΣ, εως (ἡ), ἀρχ. l'action de comprendre; connaissance, 0. compréhension, 0. intelligence, 0.
ΚΑΤΑΝΟΩ, M. *ἡν*, (ἀρχ.), concevoir, comprendre; §. a. percevoir.
ΚΑΤΑΝΤΗΣ, οὗ (ὁ, ἡ), ἀρχ. ὁ Κατηντήσιος.
ΚΑΤΑΝΤΙΚΤΩ, ἐπὶρ. tout vis-à-vis de.
ΚΑΤΑΝΤΩ, M. *ἡν*, (μνδτ.), réduire. || (ἀμνδτ. ἀντὶρ.) être réduit, se réduire; aller jusque; finir par; aboutir; en venir à; parvenir; devenir. || *τοῦτο κατηντήσε συνήθεια*, cela est venu (est passé) en coutume. || *τοῦ κατηντήσε συνήθεια*, τὸ ἔκαμε συνήθειαν, cela lui a tourné en coutume, il s'en est fait une coutume. || *κατηντήσε παραμύα*, il a passé en proverbe. || *τοῦτο κατηντήσε μηδὲν*, cela est devenu à rien. || *τοῦτο κατηντήσε ὀχληρόν*, cela devient fatigant. || *κατανατῶν νὰ ἀνακατόνωται σγαδὸν* § (ἡ καὶ) οἱ δοῦλοι, il n'est pas jusqu'aux valets qui ne se mêlent. || *κατηντήσε νὰ τὸν εἰπῇ οὐ*, il s'est emporté (il s'est ouï) jusqu'à lui dire que... || *ὁ ἔρωσ τοῦ κατανατῶ εἰς ὑπερβολὴν* (μέχρι μανίας), son amour va jusqu'à l'excès (jusqu'à la folie). || *κατηντήσαν ὁ λόγος εἰς*, les discours vint à tomber sur... || *κατηντήσαν εἰς ὑβρεῖς*, ils en vinrent aux injures. || *εἰς πόσῃ ἀχρεΐότητι κατηντήσαν*! à quel point d'insolence est-il parvenu! || *ἰδοὺ ποῦ κατηντήσαν τόσαι ἐλπιδες*, τὸσαι προστάσεις! voilà où aboutissent tant d'espérances, tant d'efforts! || *ἰδοὺ ποῦ κατηντήσαν*! voilà où nous en sommes.
ΚΑΤΑΝΤΩ, M. *ἡν*, mouvoir le cœur, remplir de compassion; attendre; pénétrer.
ΚΑΤΑΝΤΩΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, propre à mouvoir (le cœur); attendrissant, touchant; (ἔκκλησ.) affectif; onctueux, dévot. ||

εὐχὴ κατανυκτικῇ, prière dévotieuse.

ΚΑΤΑΝΥΞΙΣ, εως (ῆ), attendrissement. §. (Ἐκκλησι.) composition, 0. onction, 0.

ΚΑΤΑΞΕΣΣΙΣ, M. ἔσιν, mettre en pièces, déchirer, dilacerer, délabrer.

ΚΑΤΑΞΗΡΑΪΝΩ, M. ξηρᾶν (θά), dessécher.

ΚΑΤΑΞΗΡΩ (θ, ῆ), tout desséché, extrêmement sec, sec comme (du) bresil. || ἡ Ἀττικὴ εἶνε τόπος κατὰ ξηρος, l'Attique est un pays d'une extrême sécheresse.

ΚΑΤΑΠΑΤΗΣΙΣ, εως (ῆ), l'action de fouler aux pieds.

ΚΑΤΑΠΑΤΙ (τὸ), résidu, sédiment, lie, 0. fèces, 0. πλοθ. effondrilles, 0. πλοθ. dépôt (χρ. τὸ τοῦ οὐρούς).

ΚΑΤΑΠΑΤΩ, M. ἔσιν, fouler aux pieds; écraser.

ΚΑΤΑΠΑΥΞΙΣ, εως (ῆ), l'action de cesser ou de faire cesser.

ΚΑΤΑΠΑΥΩ, M. παύω, faire cesser.

ΚΑΤΑΠΕΙΘΩ, M. πείθω, persuader; déterminer.

ΚΑΤΑΠΕΙΘΗΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui a la force ou l'art de persuader, persuasif.

ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ (τὸ), rideau; tenture, 0.

ΚΑΤΑΠΛΑΝΩ, M. πλάω, (ῥαπτ.), filer, faulxer, bâtir, baguer, faire le bâti (d'un habil.). 2) (μσ.) ἴδε Ἐνιχαρίζομαι, mettre la main à l'œuvre, entreprendre.

ΚΑΤΑΠΙΕΣΣΩ, M. ἔσιν, opprimer, ἴδε καὶ Καταοπίσσω.

ΚΑΤΑΠΙΕΣΣΙΣ, εως (ῆ), l'action d'opprimer, oppression, 0.

ΚΑΤΑΠΙΕΣΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui tend ou sert à opprimer, oppresseur.

ΚΑΤΑΠΙΝΩ, M. πίνω (θά), avaler; engloutir; §. (μφορ.) dévorer ou digérer (un ailant etc); gober (χρ. une nouvelle fausse).

ΚΑΤΑΠΙΝΤΩ, M. (θά) καταπέσσω, tomber, se précipiter; s'abattre, être abattu; §. s'apaiser, se calmer, s'adoucir.

|| ὁ ποταμὸς καταπίπτει μετὰ μεγάλου κρότου ἀπὸ τοῦ βόρους τῶν βράχων, le fleuve se précipite avec grand bruit du haut des roches. || (ῥ. μνμ.) κατέπεσεν ὁ ἀνεμὸς, le vent est (s'est) abattu. || κατέπεσεν ἡ θάλασσα, la mer a calmé. || κατέπεσεν ὀλίγον ἡ θερμότης, sa fièvre est-elle un peu apaisée.

ΚΑΤΑΠΑΛΑΚΩΝ, M. ἔσιν, écraser, accabler.

ΚΑΤΑΠΑΛΑΣΜΑ (τὸ), cataplasme.

ΚΑΤΑΠΑΛΕΩ, M. παύω, arriver par mer, aborder.

ΚΑΤΑΠΑΝΤΩΝ, M. ἔσιν, couvrir ou cribler de blessures.

ΚΑΤΑΠΑΝΗΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, effrayant, étonnant, imposant.

ΚΑΤΑΠΑΝΤΩ, M. παύω, frapper d'étonnement (de stupeur), étonner, consterner.

ΚΑΤΑΠΑΥΣΤΕ, παύω (θ), entrée dans le port, arrivage.

ΚΑΤΑΠΑΥΣΙΣ, M. ἔσιν, enrichir.

ΚΑΤΑΠΟΔΑΣ, ἐπὶ. immédiatement après.

ΚΑΤΑΠΟΔΙΑΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, (χρ. δ.), en se succédant les uns aux autres.

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΩ, M. ἔσιν, vaincre.

ΚΑΤΑΠΟΝΟΣ (θ, ῆ), ἀρχ. (σπ.), travaillé, peiné; trop peiné.

|| ἡ μετάφρασις (ἡ σιγούργια κτλ.) εἶνε κατὰ πονος καὶ βεδιασμένη, la traduction est trop peinée.

ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣ, M. ἔσιν, précipiter dans la mer, abimer (dans la mer, dans les flots), submerger. 2) = ΚΑΤΑΚΑΤΙΣ.

ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΜΟΣ (θ), submersion, 0. 2) = ΚΑΤΑΚΑΤΙΣΜΟΣ.

ΚΑΤΑΠΟΝΩ, M. πονέω, venir à bout de q., réduire.

ΚΑΤΑΠΟΡΝΕΥΣΙΣ, εως (ῆ), prostitution, 0.

ΚΑΤΑΠΟΡΝΕΩ, M. εἶναι, prostituer.

ΚΑΤΑΠΟΤΙΩΝ (τὸ), pillule, 0.

ΚΑΤΑΠΡΑΨΙΣ, εως (ῆ), l'action d'adoucir (d'apaiser).

ΚΑΤΑΠΡΑΨΩ, M. ἔσιν (θά), adoucir, radoucir, apaiser, assoupir, calmer.

ΚΑΤΑΠΡΟΣΩΠΑ, ἐπὶ. en face. ΚΑΤΑΠΡΟΣΩΠΟΣ (θ, ῆ), ἀρχ. d'être conspué, méprisé.

ΚΑΤΑΠΡΟΣΩΠΙΣ (καταπρόσωπος), (θ, ῆ), chute, 0. §. abatement.

ΚΑΤΑΡΑ (ῆ), malédictions, imprécation, 0.

ΚΑΤΑΡΑΤΟΣ (θ, ῆ), maudit.

ΚΑΤΑΡΕΨΙΣ, εως (ῆ), abolition, 0. abolissement, suppression, 0.

ΚΑΤΑΡΩ, M. ἔσιν, abolir, primer, abroger. || κατέργασαν μερικὰς ἀρχαίους, ils ont supprimé quelques lois inutiles.

ΚΑΤΑΡΕΨΙΣ, οὐ (θ), τρυφή. §. éclose, 0. chute d'eau, cataracte, cascade, catadoue (-dupe).

ΚΑΤΑΡΡΕΩ, M. εἶναι, couler (d'en haut). §. (μφορ.) tomber en ruine, s'écrouler.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

ΚΑΤΑΡΡΕΩ (ῆ), flux d'humeurs, fluxion, 0. catarrhe.

d'insérer, insertion, θ. registration. || ἡ εἰς τὴν ἐφημερίδα καταχώρισις ἀγγείου (ἀγγελία κτλ.), l'insertion d'un article (d'une annonce) dans un journal.

ΚΑΤΑΝΘΙΣΤΕΙΝ, M. ἴσθαι, (ἀγγ.) = ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙΝ, voter contre.

ΚΑΤΑΝΘΙΣΤΗΣ, ΕΝΣ (ῆ), = ΚΑΤΑΔΙΚΗ.

ΚΑΤΑΨΥΚΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, (λατρ. ἔργ.) = ΚΑΤΑΨΥΚΤΙΚΟΝ, réfrigérant, réfrigérant.

ΚΑΤΑΨΥΚΤΟΣ (ὁ, ῆ), exivement froid, glacial.

ΚΑΤΑΨΥΝ, ἀόρ. τοῦ ΚΑΤΑΨΥΝΩ.

ΚΑΤΑΨΥΝΩ, M. ἴσθαι, détruire de fond en comble, raser (rez pied, rez terre).

ΚΑΤΑΨΥΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), destruction de fond en comble (d'un bâtiment).

ΚΑΤΕΝΑΝΤΙ, ἐπὶ. (ἀγγ.), vis-à-vis, à l'opposé (ou) à l'opposé de.

ΚΑΤΕΝΑΝΤΙΣΤΕΙΝ, M. ἐνταῖθα (ὄν), être rempli de confusion, être tout confus.

ΚΑΤΕΝΑΝΤΙΣΤΩ, M. ἴσθαι, = ΚΑΤΕΝΑΝΤΙΣΤΩΣ, couvrir de confusion, rendre tout confus. || καταναντιόσθαι, il est demeuré tout confus.

ΚΑΤΕΝΑΝΤΙΣΤΑΜΑΙ, M. ἀναστῆναι, s'élever (se revolter) contre.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩ, M. εἶναι, κοιν. ἀναταλάσσειν, dilapider, gaspiller; épuiser.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩ (χωρὶς M.), presser, hâter. || (συν/θ. τριπλ.) ὁ κινῶν (ῆ) ἀνάγκη, ἡ ὑπόθεσις) καταπειλῆται, le danger (le besoin, l'affaire) presse. || οὐδὲν καταπειλῆται, il n'y a rien de pressé. || (ῆ) μὲν ἀντὶ ἐπὶ, pressant, urgent, impérieux, instant. || ἀνάγκη καταπειλῶσα, nécessité impérieuse, besoin impérieux (instant, urgent, pressant). || ὑπόθεσις καταπειλῶσα, affaire pressée. || γράμμα καταπειλῶν (σπουδαίου), lettre pressée. || ἐργον δια καταπειλῶσαν ὑπόθεσιν, je viens pour une affaire.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), pressant, urgent, impérieux, instant.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), pressant, urgent, impérieux, instant.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), pressant, urgent, impérieux, instant.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), pressant, urgent, impérieux, instant.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), pressant, urgent, impérieux, instant.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), pressant, urgent, impérieux, instant.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), pressant, urgent, impérieux, instant.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), pressant, urgent, impérieux, instant.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), pressant, urgent, impérieux, instant.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), pressant, urgent, impérieux, instant.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), pressant, urgent, impérieux, instant.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), pressant, urgent, impérieux, instant.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), pressant, urgent, impérieux, instant.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), pressant, urgent, impérieux, instant.

ΚΑΤΕΠΟΡΕΥΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), pressant, urgent, impérieux, instant.

re qui presse. || (καὶ ἀόρ. ἐν-τι οὐσ.) τὸ καταπεῖτον τῆς ὑποθέσεως, l'urgence du cas.

ΚΑΤΕΡΓΑΖΟΜΑΙ, M. κτλ. (ὄν), (Φυσ.) élaborer.

ΚΑΤΕΡΓΑΖΩ, η (ὁ), galeries; S. forçat. S. (συν/θ.) coquin, franc coquin, roué, scélérat.

ΚΑΤΕΡΓΑΖΩ (ῆ), tour de coquin, coquinerie, θ.

ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΑ (ῆ), ἀγγ. élaboration, θ.

ΚΑΤΕΡΓΩΝ (τὸ), galère, θ. S. συν-κδχ.) baigne, chaîne, θ. || καταδικάσθαι εἰς τὸν κατήργον, il fut condamné à la chaîne (aux galères).

ΚΑΤΕΡΧΟΜΑΙ, M. (ὄν) κατέλθω, ἀγγ. = ΚΑΤΑΒΑΙΝΩ.

ΚΑΤΕΣΤΗΝ, μ.σ. καὶ

ΚΑΤΕΣΤΗΝΕΑ, ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ ΚΑΤΕΣΤΗΜΙ.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩ, M. ἐστῆναι (ὄν), adresser, diriger vers.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩ, M. ἴσθαι, endormir (μυθωρ.), assoupir; apaiser, calmer.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), bon (heureux) voyage.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, M. ἴσθαι, conduire sous des heureux auspices. || (πδ.) arriver heureusement, arriver à bon port.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΣΤΗΝΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), arrivée heureuse.

ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΑ (ῆ), Φιλοφ. ἔργον, attribut (d'une proposition); (γρμ.) le complément.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ (ῆ), blâme; (Νμ.) accusation, θ. S. (λογικ. καὶ φιλοφ.) catégorie, θ. attribut. || τὰ κεφάλαια τῆς κατηγορίας, les chefs de l'accusation. || οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας, les témoins à charge. || αἱ δέκα κατηγορίαι τοῦ Ἀριστοτέλους, les dix catégories d'Aristote.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ (ὁ, ῆ), accusateur. S. détructeur.

ΚΑΤΗΓΟΡΩ, M. ἴσθαι, parler (dire du) mal de, blâmer, médire, décrier, déchirer, détruire, censurer; critiquer; accuser. || ὁ ἀγαπῶν (συνεθλῶν) νὰ κατηγορῇ, ἔσθαι ΦΙΛΟΚΑΤΗΓΟΡΟΣ, || κατηγορεῖται ἐπὶ παιδοκτονίᾳ, elle est sous le coup d'une prévention d'infanticide. || (Νμ.), κατηγορούμενος, l'inculpé, le prévenu. || κατηγορούμενον (τὸ), Φιλοφ. καὶ Γρμ. = ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑ. || τὰ ἐπὶ ῥήματα εἶνε κατηγορούμενα τῶν ῥημάτων, les adverbess sont les compléments des verbes.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), = ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ, mine renfrognée (rebarbative), air réchigné (rembruni).

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

ΚΑΤΗΓΟΡΩΣ, ΕΝΣ (ῆ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἔσθαι καὶ ΣΚΥΡΟΠΑΘΗΣ.

2) μὲρ. Ἐμφαντ. κατὰ καλὰ !
bien lui a pris. || κατὰ καλὰ
ποῦ ἀνεχώρησε, bien lui a pris
de s'en aller.

ΚΑΤΙΟΞΑ, ης (ῆ), θηλ. τοῦ ΚΑΤ-
ΙΩΝ.

ΚΑΤΙΣΧΩ, Μ. ἴσθ, (ἀρχ-), se
trouver être le plus fort ;
remporter l'avantage, préva-
loir. || « πύλαι ἔδου οὐ κατισχύ-
ουσι τῆς ἐκκλησίας », (Γρφ.),
les portes de l'enfer ne pré-
vaudront point contre l'É-
glise.

ΚΑΤΙΩΝ, ὄντος (οὔσα, ὄν), ἴμχ-
τοῦ (ἀρχ-) ΚΑΤΕΙΜΙ, descendre.
|| κατιόντες (συγγενεῖς), les des-
cendants (en ligne généalogi-
que), la ligne descendante, ἔδε
καὶ Ἀνιόν. || κατιούσα (φωνή),
μουσ., (gamme) descen-
dante, θ.

ΚΑΤΟΙΚΗΣΙΜΟΣ (ὁ, ῆ), = ΚΑΤΟΙΚΗ-
ΤΟΞ.

ΚΑΤΟΙΚΗΤΗΡΙΟΝ (τὸ), lieu d'ha-
bitation, domicile, (Γρφ.) ha-
bitacle.

ΚΑΤΟΙΚΙΑ (ῆ), habitation, θ. de-
meure, θ. logement ; domici-
le, séjour. || ἔχει πολλὰ εὐ-
ρύχωρον (εὐάρεστον) κατοικίαν,
il est logé fort spacieuse-
ment (agréablement). || ἔχει
ἤδη κατοικίαν ἰδὼν, il a main-
tenant un chez-lui. || ὅταν
ἀποκτήσης ἰδὼν κατοικίαν,
quand vous aurez un chez-
vous.

ΚΑΤΟΙΚΙΖΩ, Μ. ἴσθ, faire habi-
ter, établir ; peupler (un en-
droit).

ΚΑΤΟΙΚΟΣ (ὁ, ῆ), habitant, -
ante. || οἱ κάτοικοι τῶν νήσων
τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, les in-
sulaires de la mer pacifique.

ΚΑΤΟΙΚΗ, Μ. ἴσθ, habiter, de-
meurer, résider, (χρδ.) giter ;
lodge, être logé. || ; ἔδω κα-
τοικεῖ ὁ Κύριος (δεῖνα) ; est-ce
ici chez Monsieur (un tel) ? ||
κατοικεῖ εἰς τὸ πρῶτον (τὸ δεύ-
τερον κτλ.) πάτωμα, il occupe
le premier (le second etc.). ||
κατοικεῖ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, il
est logé à l'auberge.

ΚΑΤΟΜΝ, ἐπὶ, derrière, par
derrière ; après, à la suite de ;

§. ensuite. || τρέχω κατόμν,
courir après, ἔδε καὶ Θηρεῖα.
|| πῖπτοι κατόμν τινός, (φρσ-),
s'attacher à la poursuite (aux
pas) de q., le poursuivre ob-
stinément, être toujours à ses
trousses. || « οἷς πότε θὰ τρέχῃ
κατόμν μου ; quand finira-t-il
d'être à mes trousses ? || ὁ-
ποῖον σπῆνος δεινὸν σῦρει κα-
τόμν τοῦ ὁ ἔριος ! quelle fou-
le de maux l'amour traîne à
sa suite ! (Rac.) || κατόμν ἑορ-
τῆς ἤκεις, (παροιμ.), ἀρχ-, c'est
venir après coup.

ΚΑΤΟΜΝΟΣ, ὁ, ὅς, qui vient a-
près ou à la suite de, suivant.

ΚΑΤΟΠΤΙΖΟΜΑΙ, Μ. οὐπριζοῦ
(ὁδ), se regarder dans un mi-
roir, se mirer.

ΚΑΤΟΠΤΕΟΝ (τὸ), ἀρχ. ὁ ΚΑΟΡΕ-
ΠΤΗΣ.

ΚΑΤΟΡΘΩΝ, Μ. ὄσθ, venir à bout
de, parvenir, réussir, achever
de ; (ἀπλ. ἐν γέν.) opérer. || ὁ-
λα καταρθῶνται μετὸν καιρὸν,
avec le temps on vient à bout
de tout. || αὐτοὶ οἱ λόγοι κατα-
ρῶσαν νὰ με πείσουν, ces rai-
sons ont achevé de me deter-
miner. || καταρῶντα νὰ λάβω
(νὰ ἀπολαύσω, νὰ ἀποκτήσω)
τι, obtenir. || καταρῶσας πολ-
λὰς μεταρρυθμίσεις εἰς τὸν κλά-
δον του, il a opéré beaucoup
de réformes dans son admini-
stration. || καταρῶσας νὰ
τὸν πείσω, je suis parvenu à
le décider (à le persuader).
|| καταρῶσας νὰ πάρῃς (νὰ ποῦ
δώσουν) τὰ χρήματά σου, suis-
-toi rendre ton argent.

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ (τὸ), trait de cou-
rage, exploit, (πλθ.) gestes ; §.
(ἐνλοτα) succès. || τὰ καταρ-
θώματα τοῦ Ἀλεξάνδρου, les
gestes d'Alexandre.

ΚΑΤΟΡΘΩΤΙΚΟΣ, ὁ, ὅς, qui réus-
sit.

ΚΑΤΟΡΘΩΤΟΣ, ὁ, ὅς, qui se peut
faire, dont on peut venir à
bout, faisable ; praticable.

ΚΑΤΟΞ (ὁ), ζ. chat, matout.

ΚΑΤΟΞΑΙ (τὸ), chaton, minet.

ΚΑΤΟΞΗΜΑ (τὸ), l'action de pis-
ser, pissement. 2) = Οἶστος.

ΚΑΤΟΞΗΜΑ, οὔ, λαικόν, πρῶ-
-euse, pissenlit.

ΚΑΤΟΞΟΚΛΗΤΩΝ (τὸ), πρῶ-
pissier, pot de chambre.

ΚΑΤΟΞΟΝ (τὸ), κοιν. τὸ Οἶ-
στον.

ΚΑΤΟΞΩ, Μ. ἴσθ, pisse-
ner. || (μσ. αὐτοῦ) ΚΑΤΟΞΩ-
ΦΘΩΜΑ (ἔχω ἀνέχων) πρῶ-
voir envie de pisser. || πρῶ-
τουρῆται (ἐπάνω του), πρῶ-
au lit. || καταοῦρε αἷμα, πρῶ-
se du sang. || μερὰς ὅσον
σοῦρου, pissoir.

ΚΑΤΟΞΗ (ῆ), prise de posses-
sion, θ. jouissance, θ. occupa-
tion, θ. (Νμ.) saisine (χωρὶς
κατὸς ἀντιπρῶτον ἢ περιουσία).

ΚΑΤΟΞΟΣ (ὁ, ῆ), qui occupe,
occupant. 2) qui possède.

ΚΑΤΕΑΡΟΣ, ὁ, ὅς, χρδ. ὁ κα-
ρὸς (χωρὶς ἐπὶ τριχάν), ὁ κα-
ρὸς.

ΚΑΤΕΛΑΝ, Μ. ἴσθ, (χρδ.) ne pas
sister pas, (ἐπὶ φρεν.) boudier.

ΚΑΤΕΛΕΑ (ῆ), ἔδε ἴσθ, ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙ (τὸ), chevreau,
bri.

ΚΑΤΕΛΕΚΙ (τὸ), ἔδε ἴσθ, ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ, ὁ, ὅς, κοιν. ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ (ῆ), χρδ. ἀντὶ ΚΑ-
ΤΕΛΕΚΙ, ΣΚΟΡΟΠΟΤΗΣ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ, Μ. ἴσθ, χρδ. ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ, Μ. ἴσθ, χρδ. ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ, Μ. ἴσθ, χρδ. ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ, Μ. ἴσθ, χρδ. ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ, Μ. ἴσθ, χρδ. ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ, Μ. ἴσθ, χρδ. ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ, Μ. ἴσθ, χρδ. ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ, Μ. ἴσθ, χρδ. ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ, Μ. ἴσθ, χρδ. ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ, Μ. ἴσθ, χρδ. ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ, Μ. ἴσθ, χρδ. ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ, Μ. ἴσθ, χρδ. ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ, Μ. ἴσθ, χρδ. ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΤΕΛΕΚΙΟΣ, Μ. ἴσθ, χρδ. ἴσθ, ἴσθ.

ΚΑΪΤΡΑ (ή), (ή καυμένη άκρα του φωτισού), lumignon, mouche-ron; mouchure (de chandelle), θ.

ΚΑΪΣΗΜΑ (τό), ce dont on se vante, sujet de vanité, gloire, θ. || τὸ ἔχω καύχημά μου, je le tiens à honneur, je m'en fais honneur, ἴδε ὁ ΣΕΜΝΥΝΟΜΑΙ.

ΚΑΪΣΗΛΙΦΗΣ, α, ικον, κοιν. ὁ ΜΕΓΑΛΑΥΤΟΣ.

ΚΑΪΣΗΣΙΣ, ους (ή), l'action de se vanter, vanterie, θ. fanfaronnade, θ. forfanterie, θ. hablerie, θ.

ΚΑΪΣΗΜΑΙ, Μ. (ὅν) ΚΑΪΣΗΘ, se vanter, fuire ou se faire gloire (tirer vanité, se glorifier, être tout glorieux) de qc., s'applaudir, se targuer; triompher; habler.

ΚΑΪΣΗΚΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, attaqué de cachexie, cachectique.

ΚΑΪΣΗΛΙΑ (ή), cachexie, θ. (μηνμ.) malse.

ΚΑΪΣΑΛΙΣ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε ΚΑΪΣΑΛΙΣ.

ΚΕΝΤΡΙ (τό), κοιν. ἡ-

ΚΕΝΤΡΟΣ (ή), γένν. millet, (σπντ.) mil.

ΚΕΝΤΡΕΛΑΙΟΝ (τό), huile de cèdre, θ.

ΚΕΝΤΡΙΝΟΣ, η, ὄν, de cèdre; fait de bois de cèdre.

ΚΕΝΤΡΙΣ (ή), άρχ. τό

ΚΕΝΤΡΟΦΟΡΟΣ (τό), genièvre, grain de genièvre.

ΚΕΝΤΡΟΣ (ή καὶ κοιν. ὁ), δ. cèdre; \$. (κοιν.) ἡ ἈΡΕΒΙΤΟΣ, genièvre (le commun), genièvre, θ.

ΚΕΝΙΜΑΙ (χωρίς Μ.), gésir (άρχ.); être situé, se trouver. || τὸ πτώμα του κεῖται κατὰ γῆς ἄταφον, son cadavre git sur la terre, privé de sepulture. || στήλαι κεῖμεναι τῇδε κακίαι, des colonnes gisant éparées. || (δικονομ.) οἰκία κεῖμένη κατὰ τὴν ὁδὸν (δεῖνα), une maison sise rue (une telle). || ἐνθάδε κεῖται (φρα. συνήθ. εἰς τὰς ἐπιγραφ. τῶν μνημ.), ci-git. || ἡ πόλις (δεῖνα) κεῖται ἐπὶ λόφου, la ville est assise à mi-côte. || (ή μτχ.) Καίμενον (τό), le texte (d'un ouvrage). || τὸ καί-

μενον εἶν' ἐστραλλόμενον (νενοθευ- μένον), le texte est corrompu (falsifié etc).

ΚΕΙΜΗΛΙΟΝ (τό), objet rare et précieux (qu'on garde), bijou, joyau etc. \$. pièce de cabinet, θ. || φυλάττω τι ὡς κειμήλιον, garder (conserver) qc. précieusement.

***ΚΕΙΜΗΛΙΟΪΣΧΙΟΝ** (τό), cassette, θ. garde-meuble, θ.

ΚΕΚΡΥΦΑΛΟΣ (ὁ), άρχ. bonnet (de femme).

ΚΕΛΑΔΗΜΑ (τό), chant (des oiseaux), ramage.

ΚΕΛΑΔΙΣΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, (oiseau) qui chante, chanteur. || τὰ κελαδιστικά πτηνά, les oiseaux chanteurs.

ΚΕΛΑΔΩ, Μ. ἕνα, chanter (comme les oiseaux).

ΚΕΛΑΡΙΣ, Μ. ἕνα, (άρχ.), faire un petit bruit doux et agréable, (ἰδαιτ. ἐπὶ βυακίων) murmurer (sur les cailloux), gazzouiller.

ΚΕΛΑΛΗΣ, η (ὁ), maître d'hôtel, dépensier; (ἰδαιτ. εἰς τὰ μοναστ.) cellierier, -ère, (εἰς τὰ συνδιδασκτήρια κτλ.) créden-cier.

ΚΕΛΑΛΗΣ (τό), office, garde-manger, dépense, θ. cellier, (εἰς τὰ συνδιδασκτήρια κτλ.) créden-ce, θ.

ΚΕΛΑΙ (τό), cellule, θ.

ΚΕΝΕΜΒΑΤΗ, Μ. ἕνα, (άρχ.), voyager (se perdre) dans les espaces imaginaires, ἴδε καὶ ΚΕΝΟΒΑΤΗ.

ΚΕΝΟΔΟΣΙΑ (ή), vaine gloire, θ. vanité, θ.

ΚΕΝΟΔΟΣΟΣ (ὁ, ή), qui aime la vaine gloire, glorieux, vain, vaniteux.

ΚΕΝΟΝΗ, Μ. ὅσα, servir les mets dans les plats.

ΚΕΝΟΣ, ὁ, ὄν, άρχ. ὁ ἈΛΕΙΟΣ, vide. \$. (μτφορ.) vain, frivole, futile, inutile, vague. || τὸ κενόν, le vide. || θέσις κενή (ή άλλ. χηρεύουσα), place vacante. || εἰς τὸ δεῖνα δικαστήριον ὑπάρχει μία θέσις κενή, il y a une place vacante dans tel tribunal.

ΚΕΝΟΣΠΟΤΑΙΑ (ή), άρχ. = ΜΕΛΟΠΟΝΙΑ.

ΚΕΝΟΤΛΑΦΙΟΝ (τό), cenotaφίον.

ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ (ὁ), centaure.

ΚΕΝΤΑΪΡΙΟΝ (τό), φ. centaure.

ΚΕΝΤΗΜΑ (τό), piqure, θ.

ΚΕΝΤΗΜΑ (τό), piqure, θ. d'aiguillon (d' épingle).

ΚΕΝΤΗΜΑΤΟΣ, ὁ, ὄν, broderie, θ.

ΚΕΝΤΗΜΑΤΟΣ, dessin de broderie.

ΚΕΝΤΗΤΡΑ (ή), brodeuse, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΣ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

ΚΕΝΤΗΤΟΝ, ὁ, ὄν, brodeur, θ.

hyderan métier (au tambour etc.).

Κεραμα (τὸ), (κυρ. τῶν φαγητῶν ἐπὶ τὴν χύτραν), l'action de servir les mets dans les plats.

Κεραμία, κερα (ἡ), l'action de vider. 2) (λατρ.) évacuation, 0. déjection, 0. || κένωσις φυσικῇ (κυρ. τῆς κοιλίας), bénéfice de nature (de ventre).

Κερά (ἡ), ἴδε Κερά.

Κεραία (ἡ), ἀρχ. antenne, 0. cornue de vaisseau. 2) antenne (de l'écrévisse etc.). 3) croissant (de la lune). 4) jambe (d'un compas). 5) trait de plume, point. || μέγχι κεραίας (φρ.), sans omettre un iota.

Κεραμεῖον (τὸ), atelier de poterie ou de tuiles, tuilerie, 0. Κεραμεύς, ἐκς (ὁ), potier. \$.

Κεραμιολάειμον (τὸ), κοιν. τὸ Κεραμεῖον, tuilerie, 0.

Κεραμιδαί, ἁ (ὁ), κοιν. ὁ Κεραμεύς, tuilier.

Κεραμίαι (τὸ), κοιν. ὁ Κεραμεύς (κυρ. τῆς στέγης), tuile (creuse ou lissière), 0. enfanteau. ||

τὰ κεραμιδια (ἡ στέγη) τοῦ σπιτιοῦ, la lissière; les gouttières. || κομμάτι κεραμιδιοῦ, ἴδε Κεραμιδοκόμματα. || ἡ κάττα, les chats se battent sur les gouttières.

Κεραμιδοκόμματα (τὸ), débris de pot ou de tuile cassé, tui-

leau, tesson, tét. || κοπανίζω κεραμιδοκόμματα, να κάμω κοπανίζω, battre des tuileaux pour en faire du ciment.

Κεραμιδοῦνα, Μ. ἡρα, couvrir de tuiles (une maison), en-

tuiler.

Κεραμιδοῦνα (τὸ), l'action d'ent-

tuiler, enfanteau.

Κεραμικός, ἡ, ὄν, de potier ou de tuilier.

Κεραμῖον (τὸ), petit vase de terre cuite, pot, cruchon etc.

Κεραμῖτις (ἐνν. γῆ), ἰσος (ἡ), terre à potier, argile.

Κεραμεύς (ὁ), ἀρχ. tout ce qu'on fait en terre cuite, ouvrage de poterie; tuile. \$.

ὁ πηλὸς ἂν δὲν θαρῇ, κέραμος δὲν γίνεται, (παροιμ.), il faut chasser les enfants, pour en faire des honnêtes hommes.

Κεραμοτόξ, ἡ, ὄν, couvert en tuiles.

Κέρα, ατος (τὸ), corne, 0. (ιδιαιτ. τοῦ ελαφιῶ) bois. || τὸ ἐλάφι, ὡς οὐ γὰρ ἐκναφωτρώσουν τὰ κέρατά του, βόσκει μόνον τὴν νόκτα, le cerf ne va au pâturage que la nuit, jusqu'à ce qu'il ait refait sa tête. || ἐλάφι τοῦ ὁποίου φωτρώουν ἡδὴ τὰ πρῶτα κέρατα, jeune cerf qui est à sa première tête. || τὸ ἐλάφι ἐρρίψα τὰ κέρατά του, le cerf a mis bas. || ὁ ταῦρος κτυπᾷ μὲ τὰ κέρατα, le taureau donne (frappe) de la corne. || τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας, (μυθολογ. καὶ τρπ.), la corne d'abondance.

Κερασεῖον, ὄνος (ὁ), lieu planté de cerisiers, cerisale, 0.

Κεράει (τὸ), πορ. cerise, 0. griotte (τὸ χονδρὸν, γλυκὺ ὅμαυρον), 0. bigareau καὶ guigne (τὸ τραγανόν).

Κερασιά (ἡ), 0. cerisier, griottier.

Κέρασμα (τὸ), l'action de verser à boire.

Κεραστής, οἱ (ὁ), qui verse à boire; échanton.

Κερασεφόρος (ὁ, ἡ), qui porte des cornes, cornu. || ζῶα κερασεφόρα, bêtes à cornes.

Κερατῆς, ἁ (ὁ), κυδ. coca, cornard.

Κεράτινος, η, ὄν, de corne, fait de corne.

Κεράτιον (τὸ), petite corne, cornichon. 2) (μτμ.) = Στακεράτον, fruit du caroubier; (ἐν γέν.) sillique. 3) poids de quatre grains, carat.

Κερατοκιάς, οἷς (ὁ, ἡ), qui a l'apparence de la corne, corné. || ὁ κερατοειδὴς χιτὼν (ὁ μὲν) τοῦ ὀφθαλμοῦ, (Ἀνατομ.), la cornée.

Κεράτον (τὸ), ἴδε Κέρα.

Κερατοφόρος (ὁ, ἡ), = Κερασεφόρος.

Κεράτης καὶ Κερατίτης (ἡ), femme qui mène (qui fait

des mines), précieuse, 0. grimacière, 0. malfaisée, 0. ménénaudière, 0.

Κερατεῖα (ἡ), afféterie, 0. mignardise, 0. minauderie, 0.

Κερατάνης, οἷς (ὁ, ἡ), qui est de la nature de la corne, corné

Κερατονία (ἡ), ἀρχ. ἡ Στακερατία, 0. caroubier.

Κεραυνόβατος (ὁ, ἡ), frappé de la foudre (du tonnerre).

Κεραυνόβολος (ὁ, ἡ), qui lance la foudre, foudroyant, fulminant.

Κεραυνόβλη, Μ. ἡρα, frapper de la foudre, foudroyer.

Κεραυνόπανητος (ὁ, ἡ), = Κεραυνόβατος, frappé de la foudre.

Κεραυνός (ὁ), foudre, 0. coup de foudre (de tonnerre), tonnerre.

Κεραυνόφορος (ὁ, ἡ), qui porte la foudre. || Ζεὺς —, Jupiter foudroyant (fulminant).

Κεραῖνα, Μ. ἡρα, gagner; mettre à profit, ἴδε Κεραῖζα.

Κεραῖσιος, α, ὄν, = Ἐπικεραῖος, libéral, avantageux.

Κεραῖζα, Μ. ἡρα, Κεραῖνα, retirer du profit de qq., gagner; profiter; bénéficier; obtenir, remporter. || ἐκέρδισα τὸ εὖχρημα, il a gagné la gageure (la partie). || ἐκέρδισα τὴν κρίσιν του, il a gagné son procès (sa cause), il a eu (obtenu) gain de cause. || ἐκέρδισα τὴν νίκην, il a remporté la victoire. || ἐκέρδισα πολλὰ εἰς ἀπὴν τὴν ὑπόθεσιν, il a eu des gros bénéfices dans cette affaire. || τί κέρδισες με τοῦτο; que vous en a-t-il re-

venu? quel fruit en avez-vous remporté? quel avantage en avez-vous retiré? || τί ἐκέρδισεν ἀπὸ...; quel fruit a-t-il retiré de...? || κεράζω καιρὸν, (χρονοτριβῶ ἐπὶ σκυτῶ), gagner du temps, (ὅ μτφορ.) filer du câble.

Κεραός, οἷς (τὸ), gain, profit, lucre, avantage, revenant bon, fruit, bénéfice.

Κερασοκονία (ἡ), spéculacion commerciale.

(μπαρ.) souillure, θ. || κηλὶς
αἰ. ἀόμματα, paille, θ.
κηπετιότ., ἡ, ὄν, cultivé dans
les jardins.

κημέα, M. κίμα, cultiver dans
un jardin.

κημέα (τὸ), petit jardin.

κημέα (ὁ), jardin; verger, po-
liger.

κημερία (ἡ), soin du jardin,
jardinage.

κημερικὸς, ἡ, ὄν, de jardi-
nier.

κηποπόρ (ὁ), jardinier.

κήριος, A, ὄν, (κοιν.) ἀντι-
κήριος, π, ὄν, de cire.

κήριον (τὸ), κοιν. ὁ κήριος.

κηρομηκίον (τὸ), lieu où l'on
fabrique des chandelles, chan-
dellerie.

κηρομήριον (τὸ), chandelier.

κηρομήριος (ὁ), fabriquant ou
marchand de chandelles, chan-
dellier.

κηροπλάνιον (τὸ) καὶ
κηροπλάνιον (τὸ), ὁ Τουρκ. Μου-
σαμίζ, toile cirée.

κηροπλάστης, ὁ (ὁ), modelleur
ou cire, crier.

κηροπλαστικὸς, ἡ, ὄν, qui con-
cerne la céroplastique. || ἡ
κηροπλαστική (τέχνη), la céro-
plastique.

κηρός (ὁ), cire. || ἀλέτω με κη-
ρί, crier. 2) bougie, θ. cier-
ge.

κηρογλάσιον (τὸ), mouchettes,
θ. πλθ. || ἀγόρασέ μου ἓν κη-
ρογλάσιον, achetez-moi une
paire de mouchettes.

κηρύγμα (τὸ), proclamation
faite par un crieur, criée, θ.
κηρύξω (publie). || τὸ — τοῦ θεοῦ
λόγου (τοῦ Εὐαγγελίου), la pré-
dication (de l'Evangile).

κηρύκειον (τὸ), caducée

κήρυξ, κήρυξ (ὁ), crieur public;
heraut; (ἐν γέν.) celui qui pro-
clame ou annonce. 2) εἰδ.
κηρ. (παλαστ.), buccin, trom-
pette, θ. (espèce de) murex.

κήρυξις, κήρυξις (ἡ), l'action de
publier par un crieur etc.,
annonce faite à haute voix,
proclamation. θ. || — πολέμου,
déclaration (dénonciation) de
guerre.

κηρύττω, M. κήα, publier (an-
noncer) à haute voix ou par
un crieur, faire crier par le
heraut; déclarer (publique-
ment ou juridiquement). S.
(ἐκκλητ.) prêcher. || κηρύττω
τὸν λόγον τοῦ θεοῦ (τὸ Εὐαγ-
γέλιον), annoncer (prêcher) la
parole de Dieu (l'Evangile).

|| τὸ Εὐαγγέλιον ἐκηρύχθη εἰς
ὅλην τὴν γῆν, l'Evangile a
été publié par toute la ter-
re. || κηρύττομαι ἀναφανδὸν
προσθεδὼν ἑναντίον τι δόγμα,
ἴδε Ἀναθανάδην. || κηρύττω πό-
λεμον (ἡ) τὸν πόλεμον κατὰ τι-
νος, déclarer la guerre à q. || ἡ
Γαλλία ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κα-
τὰ τῆς Αὐστρίας, la France dé-
clara la guerre à l'Autriche.

|| ἐκηρύχθη ἔνοχος τοῦ (δείνα)
ἐγκλήματος, il fut déclaré at-
teint et convaincu de tel crime.

|| ἡ πόλις αὕτη ἐκηρύχθη
ἐλευθερος λιμήν, cette ville a
été déclarée port franc. || τὸ
κοινὸν (ὅλη ἡ πόλις) ἐκηρύχθη
ὅπερ αὐτοῦ, le public s'est dé-
claré (toute la ville se déclara)
pour lui. || ἐκηρύχθη ἑναν-
τίον μου, il prit parti contre
moi. || (καὶ μνημ.) ἡ νίκη ἐκη-
ρύχθη ὑπὲρ ἡμῶν, la victoire
s'est déclarée pour nous.

κηρύττω, ἡ, ὄν, ciré, enduit de
cire. || (οὐσ.) κηρύτων (ἐνν. ἐμ-
πλαστρον), τὸ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.
Τσ η ρ ὦ τ ο ν, céral.

κήτος, οὐς (τὸ), cétacé.

κητύδις, οὐς (ὁ, ἡ), de la gros-
seur ou de la conformation
d'un cétacé.

κηφῆν, ἦνος (ὁ), ἐντ. bourdon,
frelon; S. (μπαρ.) fainéant.

κηβακία (ἡ), altération de la
(fabrication de fausse) mon-
naie, θ. falsification, θ.

κηβακρυγίς, κήρυξις (ἡ), l'action d'
altérer la monnaie.

κηβακρία, M. κίμα, altérer (de
la monnaie), falsifier.

κηβακοποιία (ἡ), le délit du
faux-monnayeur; billonage.

κηβακοποιός (ὁ), faux-mon-
nayeur; billonneur.

κηβακός (ὁ, ἡ), altéré, falsifié,

(κυρ. ἐπὶ νομισμ.) faux, de mau-
vais aloi.

κηκοῖνι (τὸ), ciboire; balda-
quin.

κηκότιον (τὸ), coffret, cassette,
θ. caisse, θ.

κηκότης (ἡ), coffre (de bois),
cassette, θ. || ἡ — τοῦ Νῶε, l'
arche (de Noé). || ἡ — τῆς δια-
θήκης, l'arche d'alliance.

κηκάλις, ἰσος (ἡ), ἀρχ. τὸ κή-
καλον, grille, θ. barreaux.

κηλάρα (ἡ), guitare, θ.

κηλαρίζω, M. κήα, jouer (pin-
cer) de la guitare.

κηλαριστής, ὁ (ὁ), joueur de
guitare, guitariste.

κηλαριστικός, ἡ, ὄν, qui con-
cerne le jeu ou le joueur de
la guitare.

κηλαρία (ἡ), l'action d'ac-
compagner sa voix avec la
guitare, accompagnement de
la guitare.

κηλαρός (ὁ, ἡ), chanteur qui
s'accompagne de la guitare.

κήκι, κας (τὸ), ricin.

κηκελάσιον (τὸ), huile de ri-
cin.

κήκινος, η, ὄν, de ricin. || κή-
κινον ἔλαιον, = κηκελάσιον.

κηκοαία (ἡ), (ἐνν. γῆ), terre à
soulon.

κήκιστος (ὁ), infâme débauché,
mignon.

κήκαρα (ἡ), φ. ἀρχ. ἡ Ἀρκινά-
ρα, artichaut.

κηκοειδής, ὅτε (ὁ, ἡ), qui
ressemble à l'artichaut, (δι-
δακτ.) cinaroïde, cinaré.

κηκοειδής, M. κίμα, courir ris-
que (danger); être en dan-
ger; risquer; (ἐπὶ πραγμ.)
périliter. || κινδυνεύει ἡ τιμή
(ἡ ὑπόληψις) του, son honneur
périlite.

κίνατος (ὁ), danger, péril;
risque. || (ὁ ἀσθενὴς) εἰν ἐκτός
κινδύνου, il est hors de dan-
ger (d'affaire). || μὲ κινδυνον
τῆς ζωῆς του, à son corps dé-
fendant.

κίνατος, οὐς (ὁ, ἡ), dange-
reux, périlleux.

κίνημα (τὸ), mouvement; S.
démarche, θ. || κίνημα χυρὸς
(πυδὸς κη.), gesto. || ἐν κί-
ματι, en mouvement.

μης τὸ παραμικρὸν κίνημα, ἐ-
χάθης, si vous faites le moindre
geste, vous êtes mort.

ΚΙΝΗΣΙΣ, εως (ή), mouvement.

|| ἡ κίνησις μηχανῆς, le jeu d'une machine. || ἔχει δέκα πε-
στίδια εἰς κίνησιν, il a dix pres-
ses roulantes. || θάλλω εἰς κί-
νησιν τὸν μύλον, faire aller le
moulin. 2) (χυδ.) ἡ Διήροια.

ΚΙΝΗΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, propre à
mouvoir. || (οὐσ.) κινήτικόν (ἐνν.
φάρμακον), iatr., -κλωρίσιον.

ΚΙΝΗΤΟΣ, ὁ, ὄν, qui peut être
mû ou remué, mobile. || ἡ κί-
νητὴ περιουσία (ή) τὰ κινήτὰ
(ἐνν. ὑπάρχοντά) τινας, les biens
meubles, les biens (les effets)
mobiliers. || ἔλα του τὰ ὑπ-
άρχοντα, κινήτὰ καὶ ἀκίνητα,
tous ses biens meubles et im-
meubles.

ΚΙΝΝΑ (ή), iatr., quinquina.

ΚΙΝΝΑΒΑΡΙ, εως (τό), cinabre;
vermillon.

ΚΙΝΝΑΒΑΡΙΝΟΣ, η, ὄν, qui est
(d'un rouge) de cinabre, cin-
nabarin.

ΚΙΝΝΑΜΟΜΟΝ (τό), ἀρχ. ἡ ΚΑ-
ΝΕΛΛΑ.

ΚΙΝῶ Μ. ἴσα, mouvoir, faire
mouvoir (aller), mettre en
mouvement; agiter, remuer.

§. (iatr.) relâcher (le ventre).
|| (πθ.) être mû, se mouvoir;
(μνμ.) aller. || (ἀμττ.) ἡ ἐλ-
λειπτ. se mettre en route (en
mouvement), partir. || σὺν Ἀ-

θ/νῃ καὶ χεῖρα κίνει, Παροιμ.
(ἀρχ.) aide-toi, Dieu t'aidera.
|| μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον, (πα-
ροιμ.) il ne faut point remuer
l'ordure. || κινῶ ἀγωγὴν (κρι-
σολογίαν) κατὰ τινας, agir (in-
tenter un procès) contre quel-
qu'un. || ἐὰν κινήσῃ δίκην ἐ-

ναντίον σου, s'il vous fait un
procès. || κινῶ τὸν γέλωτα,
faire rire; §. prêter à rire. ||

κινῶ εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν),
exciter la compassion (la com-
misération) de q., émouvoir
(de compassion), attendre,

toucher. || κατὰ ἐμποδίζει τὸν
τροχὸν νὰ κινήται, il y a quel-
que chose qui empêche la roue
d'aller. || οἱ πλανήται κινου-

ται ἀδιακόπως, les planètes
vont continuellement. || τὰ
στρατεύματα ἀρχίσαν νὰ κινῶν-
ται, les troupes commencent
à s'ébranler. || (καὶ μν-
μ.) τὸ ἐμπόριον κινεῖται, le
commerce va. || (καὶ αὐτπθ.
ἢ ἐλλ.) ἐκινήσαμεν πολλὰ ἐνω-

ρίς, nous nous mîmes en rou-
te de très-bonne heure.

ΚΙΟΝΟΦΕΡΑΝΟΝ (τό), ἀρχ. chiapi-
teau (de colonne).

ΚΙΡΚΟΣ (ὁ), πτ. (εἰδ. ἑρακ.), ger-
saut.

ΚΙΡΚΟΚΥΛΗ (ή), παθολογ., cirso-
cele, varicocèle

ΚΙΡΙΣ (ὁ), ἀρχ. varicee, 0.

ΚΙΣΣΑ, ης (ή), πτν. geai; pic, 0.
agnee καὶ agusse 0.

ΚΙΣΣΗΡΙΣ, εως (ή), pierre-ponce, 0.

ΚΙΣΣΟΣ (ὁ), φ. lierre, 0.

ΚΙΣΣΟΦΥΛΛΟΝ (τό), feuille de
lierre, 0.

ΚΙΣΤΟΣ (ὁ), φ. ciste.

ΚΙΤΙΔ (ή), εἰ. cedrat (arbre).

ΚΙΤΡΙΝΑΔΑ, ας (ή), couleur jau-
ne, 0. 2) κοιν. ὁ Ἰατερος,
(πθ.), jaunisse, 0.

ΚΙΤΡΙΝΑΙ (τό), κροκάδι τοῦ αὐ-
γού, jaune d'œuf.

ΚΙΤΡΙΝΑΡΗΣ, α, ικον, κοιν. δ' ὤ-
κρος ἡ Χλωμός, qui a les cou-
leurs jaunes (un visage pâle).

ΚΙΤΡΙΝΙΖΑ, Μ. ἴσα, jaunir (μν-
ττ. καὶ ἀμττ.), devenir jaune
ou pâle.

ΚΙΤΡΙΝΙΣΜΑ (τό), l'action de jau-
nir etc.

ΚΙΤΡΙΝΟΣ, η, ὄν, jaune.

ΚΙΤΡΙΝΟΠΟΣ, ὁ, ὄν, jaunâtre.

ΚΙΤΤΟΜΗΛΟΝ (τό), ἀρχ. τὸ Δει-
μόνι ἢ τὸ -

ΚΙΤΤΟΝ (τό), *πωρ. cedrat.

ΚΙΧΑΑ (ή), πτν. grive, 0.

ΚΙΧΑΡΙΟΝ (τό), ἀρχ. τὸ Παδικί
ἢ τὸ Ἀντίαι, chicorée, 0.

ΚΙΧΟΡΟΚΙΑ (τά), βτν., (plantes)
du genre de la chicorée, chi-
coracées.

ΚΙΑΝ, ονος (ὁ), ἀρχ. colonne,
0. pilier.

ΚΑΑΓῆ (ή), le cri de la grue;
2) cliquetis (d'armes).

ΚΑΛΑΡΤΙΣΜΑ (τό) καὶ
ΚΑΛΑΡΤΙΣ, εως (ή), taille (de
la vigne), 0. ébranchement
(des arbres).

ΚΑΛΑΒΕΤῆρι (τό), serpe pour
petite pour tailler, 0. tailler
sant.

ΚΑΛΑΒΕΤΗΣ, οῦ (ὁ), celui qui
fait la taille.

ΚΑΛΑΕΙΩ, Μ. κίσα, (taille)
vigne), ébrancher (les arbres).

ΚΑΛΛΑΚΙ (τό), petite brante
rameau.

ΚΑΛΑΙ (τό), κοιν. ὁ ΚΑΛΑΙΟΣ
(μνμ.) τὸ ἔξιμπι (ἀφ' οὗ
βαπτὸς ἢ κεντητοῦ), ram-
dessin. || τὸ ὑφαντὸν τοῦ
χει ὡραιότατον καλὰ, ce qui
tisse est d'un très-beau des-
sin. || καλὰ γαλᾶται ὁ
sur un fond jaune.

ΚΑΛΑΟΣ (ὁ), branche, 0. rameau
rejction (χωρ. καὶ μεταφρ.)
(μνμ.) branche d'admission
tion, division, 0. || ἀρχ.
καλῶν (εἰς γραφεῖον), en
division.

ΚΑΛΑΠΤΟΣ, ὁ, ὄν, ramoux,
visé en branches; (χωρ. ὁ
φασμ.) = Πλοτυμῆς, (μνμ.)
à fleurs, à ramage. || βελ-
δον (δαμάσκον κτλ.) καλὰ
velours (damas) à ramage
ciselé.

ΚΑΛΙ Μ. καλίζω, pleurer.
(μοσ.) ΚΑΛΙΟΜΑΙ, Μ. καλ-
(0ά), ἴδε Παραπονομεῖται
Προεκαλίσταται.

ΚΑΛΙΝΑΡΗΣ, α, ικον, - πορ.
αλλε, piteux, piteux.

ΚΑΛΝΑ, Μ. καλῶ, pêter (0)
ter, vesser, lasser un piteux
vent, une vesse).

ΚΑΛΣΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, classique
οἱ κλασικοὶ συγγραφεῖς
auteurs (les écrivains) clas-
ques, (καὶ ἀπλ.) les classiq-
ues etc.

ΚΑΛΣΙΜΟΝ (τό), l'action de
ter etc.

ΚΑΛΣΙΣ, εως (ή), ἀρχ. - Τίσι
εμα, Σπλῆσιμον, fraction.
2) (συνίθ.) classer, 0. ||
πρὶς εἰς κλάσεις (κατὰ
classer. || ἡ εἰς κλάσεις
κλάσεις διαίρεσις, classifi-
classification, 0. || (καὶ
τοῦ αὐτοῦ) εἶνε εἰς τὴν
(εἰς τὴν τρίτην κτλ.) κλάσιν
λίσου, il est en seconde
troisième etc.). || αὐτὸς

δηγῆς παραδίδει τὴν τεταρτὴν
ἐκείν. οὗτος ὁ πρῶτος φαντασ-
ματικὸς.

ΚΛΕΙΝΑ (τὸ), ἀρχ. = ΣΥΝΤΡΙΜΜΑ,
Τμήμα, fragment. 2) (συνήθ.)
ἀρχ. fraction, θ.
ΚΛΕΙΝΑΤΙΚὸς, ὁ, ὄν, (ἀριθμ.),
fractionnaire.

ΚΛΕΙΝΟΜΕΝΟΣ (ὁ), pleurs, lamen-
tations, θ. πλ.

ΚΛΕΙΝΟΥΝΤΙ, M. ἴδ., pousser
des vagissements (pleurer)
comme les petits enfants;
pleurnicher.

ΚΛΕΙΝΟΜΕΝΟΣ (καὶ ΚΛΑΜΝΟΜΕΝΟΣ),
οὐ, ὄν, (κυρ.) πρὸς τῆς πρὸς. μετ.
τοῦ ΚΛΑΙΩ. ἢ. (συνήθ.) ὡς ἐπὶ θ.)
pleureux, qui a pleuré.

ΚΛΕΙΝΟΥΝΤΙ, A, ἴδ., qui aime
à pleurer, pleureur, (κυρ. ἐπὶ
ταῖς) pleurard; pleurnicheur.

ΚΛΕΙΝΙΜΟΣ (τὸ), l'action de
pleurer, pleurs.

ΚΛΕΙΝΟΝΤΑΙ (τὸ), πτν. hibon d'
égglise, clochette des clochers,
effraie ou effraye.

ΚΛΕΙΝΑ (τὸ), ὑποκορ., petite
clef, θ.

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (ἡ), serrure, θ. ca-
denas (ἢ κλειδαμάνη).

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (τὸ), clef, θ. ἢ. γύρνα τὸ
κλειδί, donnez un tour de clef.

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (τὸ), clef, θ. ἢ. γύρνα τὸ
κλειδί, donnez un tour de clef.

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (τὸ), clef, θ. ἢ. γύρνα τὸ
κλειδί, donnez un tour de clef.

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (τὸ), clef, θ. ἢ. γύρνα τὸ
κλειδί, donnez un tour de clef.

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (τὸ), clef, θ. ἢ. γύρνα τὸ
κλειδί, donnez un tour de clef.

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (τὸ), clef, θ. ἢ. γύρνα τὸ
κλειδί, donnez un tour de clef.

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (τὸ), clef, θ. ἢ. γύρνα τὸ
κλειδί, donnez un tour de clef.

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (τὸ), clef, θ. ἢ. γύρνα τὸ
κλειδί, donnez un tour de clef.

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (τὸ), clef, θ. ἢ. γύρνα τὸ
κλειδί, donnez un tour de clef.

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (τὸ), clef, θ. ἢ. γύρνα τὸ
κλειδί, donnez un tour de clef.

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (τὸ), clef, θ. ἢ. γύρνα τὸ
κλειδί, donnez un tour de clef.

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (τὸ), clef, θ. ἢ. γύρνα τὸ
κλειδί, donnez un tour de clef.

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (τὸ), clef, θ. ἢ. γύρνα τὸ
κλειδί, donnez un tour de clef.

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (τὸ), clef, θ. ἢ. γύρνα τὸ
κλειδί, donnez un tour de clef.

ΚΛΕΙΝΑΤΗ (τὸ), clef, θ. ἢ. γύρνα τὸ
κλειδί, donnez un tour de clef.

σώματος), jointure, θ. joint,
articulation, θ. ἢ. ἡ—τὸν δι-
θύρων ὀστρεῶν (καὶ μετὰ δι-
θύρων σκευῶν), charnière, θ.

ΚΛΕΙΣΤΕΡΟΝ (τὸ), ἀρχ. ἡ ΚΛΕΙΔΑ-
ΤΗ, serrure, θ. (ἐν γέν.) ver-
rou.

ΚΛΕΙΣΤΟΠΟΙΟΣ (ὁ), = ΚΛΕΙΔΟΠΟΙ-
ΟΣ, serrurier.

ΚΛΕΙΝΟΣ, ὁ, ὄν, ἀρχ. = ἘΝΔΟ-
ΣΟΣ, ΠΕΡΙΦΗΝΟΣ, célèbre.

ΚΛΕΙΣ, ΚΛΕΙΔΟΣ (ἡ), ἀρχ. τὸ
ΚΛΕΙΔΙ, la clef.

ΚΛΕΙΣΜΟΣ (τὸ), l'action de fer-
mer (d'enfermer), fermeture
(des portes d'une ville), θ. ἢ.

(μετὰ.)—λογαριασμοῦ, clôture
(arrêté) de compte.

ΚΛΕΙΣΜΑ (τὸ), (ἀρχ. περι-
κλεισμένον), clos, closeau.

ΚΛΕΙΣΟΓΡΑ (ἡ), gorge d'une
montagne, θ. passage, défilé.

ΚΛΕΙΣΤΗΣ, ὁ, ὄν, qu'on peut
fermer; fermé, clos, ose. ἢ.

ἦν ἐπὶ εἰς τὸ (δαίμων), πλὴν ἡ-
ρε τὴν θύραν κλειστήν (ἡ) ἡ-
ρε κλειστή, il s'est présenté
chez (un tel), mais il a trouvé

porte close. ἢ. μετὰ κλειστή μύ-
τια, (πρὸς.), les yeux clos, les
yeux fermés.

ΚΛΕΙΩ, M. κλείω, fermer; en-
fermer, clore; ἢ. (ἀμετ.) ἀν-
τὸν, fermer, se fermer, clore.

ἢ. δὲν ἡμῶν ἐστὶ νὰ κλείω τὸ
ῥυτίδιον τοῦ (να κλείω ῥυτίδιον)
ἐπὶ τὴν νύκτα, il n'a pu clore l'
œil de toute la nuit. ἢ. κλείω

τὸ ῥυτίδιον ἀποθνήσκοντος, clo-
re les yeux d'un homme
mourant. ἢ. (καὶ ἐλλειπτ.) κα-
θὼς τὰ κλείω, (ἔμα ἀποθνήσκον),
aussitôt qu'il aura les yeux

clos. ἢ. κλείω τὸ ἐργαστήρι-
ον μου (παραιτῶ τὸ ἐμπόριον, τὴν
τέχνην μου), fermer boutique.

ἢ. κλείω τὸν δρόμον, obstruer
la rue (le passage). ἢ. τοῦ ἐ-
κείνου τὴν θύραν (δὲν τὸν ἀφῆ-
καν νὰ ἐμῇ), on lui ferma la
porte au nez, on lui refusa la
porte. ἢ. (μετὰ.) κλείω λογα-
ριασμόν, arrêter (clore) un
compte. ἢ. κλείω εἰρήνην, con-
clure la paix. ἢ. (καὶ αὐτὰθ.)
αὐτὴ ἡ θύρα (αὐτὸ τὸ παράθυ-
ρον) δὲν κλείει καλά, cette por-

te (cette fenêtre) ne ferme
pas bien (ne clôt pas bien),
elle bâille. ἢ. (καὶ πρὸς) κλει-
σμένων τῶν θυρῶν, (N. m.), à huis
clos.

ΚΛΕΙΟΣ, οὐκ (τὸ), ἀρχ. gloire, θ.
célébrité, θ. renommée, θ.

*ΚΛΕΙΤΑΠΟΔΟΣ (ὁ, ἡ), νλγ. re-
céléur (d'un vol).

ΚΛΕΙΠΤΗΣ, οὐκ (ὁ), voleur; filou,
S. voleur de grand chemin,
bandit, brigand. ἢ. τὸν κλεπτὴν
οἰκοκύρην, (παροιμ.), au plus
larron la bourse, donner la
brebis à garder au loup.

ΚΛΕΙΠΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, de voleur,
qui concerne les (ou) qui con-
vient à des voleurs.

ΚΛΕΙΠΤΟΤΟΜΟΣ (ὁ), coupe-gorge;
ΚΛΕΙΠΤΟΦΑΝΑΡΟΣ (τὸ), lanterne
sourde, θ.

ΚΛΕΙΠΤΗΡΑ (ἡ), θηλ. τοῦ ΚΛΕΙΠΤΗΣ,
voleuse, θ.

ΚΛΕΙΠΤΩ, M. κλέπτω, voler; dé-
rober; filouter. ἢ. κλέπτω ἀπὸ
τὰ ψόφωνα (ἀπὸ τὰ ἔξοδα), ra-
piner. ἢ. καὶ ἐν ἑκτῇ πλούτῃ,
μήπως τὰ κλέψῃ; (ἐν τὰ κλέ-
ψῃ), s'il a du bien, il ne l'a
pas dérobé.

ΚΛΕΙΠΤΑΜΙΑ (ἡ), ἀρχ. adultère;
mariage furtif (clandestin).

ΚΛΕΙΠΤΑΙΟΣ, A, ὄν, = ΚΛΟΠΙ-
ΜΑΙΟΣ, volé. ἢ. κλεψιμαῖον
(πρᾶγμα), vol, larcin, chose
volée, θ.

ΚΛΕΙΝΙΜΟΣ (τὸ), κοιν. ἡ ΚΛΟΠῆ, l'
action de voler, vol.

ΚΛΕΨΥΔΡΑ, A, ἡ (ἡ), horloge d'
eau, clepsydre, θ.

ΚΛΕΨΥΔΡΑΣ, A (ὁ), espèce de di-
vination. ἢ. ἐγγάζω τὸν κλέ-
ψυν, tirer un pronostic. ἢ.
αὐτὰ τὰ λέγουσιν εἰς τὸν κλέ-
ψυν, (παροιμ.), des chansons
que tout ça.

ΚΛΕΨΥΔΡΑ (ἡ), καὶ
ΚΛΕΨΥΔΡΟΣ (ὁ), δ. aune, vergne.

ΚΛΕΨΥΔΡΑ (τὸ), cep ou sarment de
vigne. ἢ. κλέψυν μετὰ τὴν φύλιν
τοῦ, rambire.

ΚΛΕΨΥΔΡΙΑ (ἡ), treille, θ.

ΚΛΕΨΥΔΡΑΣ, ἴσος (ἡ), petit sar-
ment (menu bois) de vigne.

ΚΛΕΨΥΔΡΑΣ, ἴσος (ἡ), γέν. φυτ.
clématite, θ.

tion, θ. ||. (κυρ.) ἡ—της Θεοτόκου (τὸ δεκαπενταύγουστον), la dormition de la Sainte Vierge, l'Assomption.

Κοιμητήριον (τὸ), cimetière, θ. charnier; caveau.

Κοιμίζω, Μ. ἴζω, faire dormir, mettre au lit. ||. (ὁ πρ. τῆς πθ. μτχ.) Κοιμισμένος, η, ος, (ἀντί ἐπιθ.), nigaud, (χυδ.) lendore.

Κοίμωμαι (τὸ), l'action de mettre ou de se mettre au lit (de faire dormir).

Κοιμῶμαι (προσ. κοινῶς Κοιμοῖμαι), Μ. ὅζ κοιμῶμαι, dormir. ||. κοιμῶμαι τὸ μεσημέρι, faire la sieste, faire sa méridienne. ||. κοιμῶμαι μετ' ἄλλον, partager son lit avec (ou partager le lit de) q., (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀνδρ.) ne faire qu'un lit. ||. κοιμῶμαι χωρία, (ἐπὶ συνεδρ.) faire lit à part. ||. κοιμῶμαι ἐκτὸς τῆς οἰκίας μου, dé-coucher. ||. κοιμᾶται ἀνίσχυα, il est mauvais coucheur. ||. κοιμημένοι, ἀρχ. (Ἐκκλησι.), οἱ ἀποθαμμένοι, les trépassés. ||. ὅπρ τῶν κοιμημένων, pour les trépassés. ||. τῷ σαββάτῳ τῶν κοιμημένων (κοιν. τῶν φυγῶν), le jour des trépassés.

Κοινοβιακός, ἡ ὄν, relatif à la communauté, cénobitique.

Κοινοβίχης, οὐ (ὁ), chef d'une communauté.

Κοινοβίτης, οὐ (ὁ), cénobite.

Κοινόβιον (τὸ), communauté, couvent de cénobites.

Κοινοβουλευτικός, ἡ ὄν, qui concerne les assemblées délibérantes ou le gouvernement représentatif.

Κοινοβούλιον (τὸ), assemblée délibérante, θ.

*Κοινοκτημοσύνη (ἡ), νλγ. communauté (de biens), θ. ||. ὁ πρ. ἐπὶ τῶν κοινοκτημοσύνην, communiste.

*Κοινοκτῆμα, ονος (ὁ, ἡ), νλγ. (κυρ. ἐπὶ συζύγων) commun en biens.

Κοινολογία (ἡ), conférence, θ.

Κοινολογεῖν, Μ. ἴζω, publier, divulguer. ||. (μ. ἀλληλοπρ.) en-tre ou pour parler (se con-

certier, s'aboucher) avec q., communiquer.

Κοινοποιεῖν, κατ (ἡ), l'action de faire part, notification, θ. communication, θ. (δικον.) signification, θ. communication des pièces. ||. διατάχῃ ἡ εἰς τὴν εἰσαγγελίαν κοινοποιήσεως τῶν ἐγγράφων (τῆς διακῆς), la communication au ministère public fut ordonnée.

Κοινοποιῶ, Μ. ἴζω, faire part, donner communication (d'une chose à quelqu'un), communiquer, notifier; (δικον.) signifier. ||. κοινοποιῶ διὰ κλητῆρος, faire faire une signification par un huissier. ||. πρῶ-ξιν κοινοποιήσας διὰ κλητῆρος, acte signifié par huissier. ||. τῷ κοινοποιήθῃ ἡ παῖς του, on lui a signifié son renvoi. ||. ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου κοινοποιεῖται εἰς τὸν ἐναγόμενον, l'ordonnance du tribunal sera signifiée au défendeur.

||. ἔγω (κᾶτι) τι νῦν ὡς κοινοποιῶ, j'ai quelque chose à vous communiquer, j'ai une communication à vous faire.

||. μοι κοινοποιήθη τὸ συμβόλαιον, on m'a donné communication du contrat, j'en ai eu (j'en ai reçu) communication.

Κοινός, ἡ, ὄν, commun - général; public; S. vulgaire, ordinaire. ||. τοῦτο εἶνε κοινόν, (δὲν εἶνε μονικόν), cela est public (de la notoriété publique). ||. ἡ κοινὴ γνώμη, l'opinion (publique), θ. la voix commune. ||. ὁ κοινὸς λαός, le vulgaire, les gens du commun.

||. τί κοινὸν μεταξὺ τούτου καὶ ἐκεῖνου; qu'est-ce qu'il y a de commun (qu'y a-t-il de commun) entre ces deux choses - là? ||. ὁ κοινὸς νοῦς, le sens commun, le gros bon sens.

||. οἱ κοινοὶ τόποι, (ἴτρ.), les lieux communs. ||. ἐργάζεσθαι ὅπρ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, travailler pour le bien (pour l'intérêt) général, pour le public. S. εἶνε γένους κοινοῦ, (Γρμ.), il est de genre commun. ||.

(ἀπολ.) τὸ κοινόν, la masse, le peuple; le public. S. le sor public.

Κοινότης, ητος (ἡ), commun-té, θ. S. commune, θ.

Κοινωνία (ἡ), communication, θ. commerce, liaison, θ. S. (Ἐκκλησι.) κοινωνία, θ. S. τὸ πλοῖον τῆς λευθέραν κοινωνίαν, ἡ κοινωνία. ||. ἡ μάστις τῆς νλας, le fléau de la société.

Κοινωνικός, ἡ, ὄν, qui est bon et facile commerce, communicatif; affable, sociable. ||. ὁ ἄνθρωπος εἶνε κοινωνικός, l'homme est sociable. ||. ὁ ἄνθρωπος πολλὰ κοινωνικός, est un homme fort sociable (d'une humeur très-sociable).

2) qui concerne la société social. ||. ἡ κοινωνική τάξις, l'ordre social. ||. αἱ κοινωνικαὶ ἀρεταί, les vertus sociales. (ἀφρημ.) τὸ κοινωνικόν, la sociabilité. S. (Ἐκκλησι.) τὸ κοινωνικόν (ἐνν. ἀσκητ.), la communion.

Κοινωνός (ὁ, ἡ), = Μέτοικος.

Κοινωνᾶ, Μ. ἴζω, commun-quer, ὅς Συγκοινωνᾶ, (ἀφρημ.) communier, s'approcher de l'autel (des autels) faire ses dévotions, participer aux saints mystères τῶν ἐκωνήσαν (τῶν ἐκωνήσαν) l'administra, on lui a donné le viatique. ||. τὴν κὴν μέλλει νὰ κοινωνήσῃ, il va faire dimanche ses dévotions. ||. ποῖος τὸν ἐκωνήσας, est-ce qu'il l'a communier.

Κοινῶς, ἐπρ. en commun, communément; S. vulgairement.

Κοινοφελής, οῖς (ὁ, ἡ), qui est d'une utilité commune.

Κοινοφελὴς, ἐπρ. dans l'intérêt (pour l'utilité) de tout.

Κοῖτον (ἡ), lit, couche, θ. (d'un lit). S. (μτχ.) τὸν (un lit).

Κοῖτις, ἴσος (ἡ), berceau.

Κοίτομαι (χωρίς Μ.), être au lit (au lit).

Κοῖτον, ἴσος (ὁ), chambre, coucher, θ. ||. (ἰδιαιτ.)

τοῦ κοινοῦ (ἐνν. τοῦ βασιλέως ἀπομακρύνει), les officiers de la chambre, (καὶ συνδ.) la chambre.

Κοινάσιον (τὸ), petite chambre à coucher.

Κοκκαλί (τὸ), osselet.

Κοκκαλά, ἅ (ὁ), osseux.

Κοκκαλίνος, ἅ, ὄν, fait d'os.

Κοκκαλίζω, Μ. ἴσα, croquer, gruger, bâfrer.

Κοκκαλόν (τὸ), os. || ξμινε

αὐτοῦ καὶ κόκκαλα, (φρσ.), il n'y a que la peau et les os. || κόκκαλα νεκροῦ, ossements. || ἀνθρώπων κόκκαλα, des ossements humains.

Κοκκίλα (ἡ), rougeur, θ. 2)

ἐξ ἐξάνθημ., rougeole, θ.

Κοκκίλα (τὸ), rouge.

Κοκκίζω, Μ. ἴσα, rougir (μτβ. καὶ ἀμτβ.).

Κοκκίσμα (τὸ), l'action de rougir (μτβ. καὶ ἀμτβ.).

Κοκκισθαιμένος, ἅ, ὄν, teint en rouge (en pourpre, en écarlate).

Κοκκισθῶν Μ. ἴσα, rougir jusqu'au blanc des yeux.

Κοκκισοῦμαι (τὸ), φ. betterave, θ.

Κοκκισόμας (ὁ), πτ. cul-rouge, cul-rouset, rouge-quene, épéicho; rossignol de muraille.

Κοκκισοῦμαι (τὸ), (τὸ Τουρκ. μπακέμα), (bois de) bresil, bresillot καὶ bresillot (τὸ κατ'ἑαυτὸν).

Κοκκισός, ἅ, ὄν, rouge; vermeil. || κόκκινος βαθὺς (σάν τῆς φρενὸς τὸ ἄνθος, σάν παπαρούνα), rouge foncé, ponceau.

|| κόκκινος ἀνοιχτός, rouge clair ou éclatant. || τὰ σπάρματα τοῦ ναυαῖ ὀφθαλμοῦ εἶνε κόκκινα, les yeux du poisson frais sont vermillés. || ἡ κνῶ μὲ τὴν ὀφθαλμὸν αἰ γυναικὸς τῆς ἀντολῆς βράζει τὰ νύχια των κόκκινα, le henné, dont les femmes du Levant se teignent les ongles en rouge. || κόκκινα γέφυρα, levres de corail (incarnates, vermeilles, de vermeil, de rose).

Κοκκισοῦμαι (τὸ), craie rou-

ge, θ. rubrique, θ. vermillon.

Κοκκισοῦμαι, ἅ, ὄν, rougeâtre.

Κοκκισοῦμαι, ἅ, ὄν, rougeâtre.

Κόκκος (ὁ), ἀρχ., baie, θ. || κόκκος δάφνης, ἴδε Δαφνόφυτον. || κόκκος γεννημάτων, grain, ἴδε καὶ Σπινί. || κόκκος σινάπεως, grain de moutarde.

Κοκκοφόρος (ὁ, ἡ), βτν. (plante) qui porte des baies, bac-cifère.

Κοκκισθῶν (ἡ), ἀρχ. ἡ Βερ-γικισθῶν, ὁ ἀφρικανός.

Κοκκισθῶν (τὸ), ἀρχ. τὸ Βερ-γικισθῶν, ὁ ἀφρικανός.

Κόκκις, ἴσος (ὁ), ἀρχ. ὁ Κο-κκός, πτ. coccus.

Κολλῶ, Μ. ἴσα, (ἀρχ.), répri-mer; modérer; user de cor-rectio, corriger; punir, châ-tier; (κοιν.) damner. || αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος μὲ κόλλα, (φρσ. ὑπερβ.) cet homme m'a fait damner. || οἱ κολλασμένοι, les damnés.

Κολλαία (ἡ), l'action de flat-ter, flatterie, θ. adulation, θ. flagornerie, θ.

Κολλαίτικος, ἅ, ὄν, qui flat-ter, flatteur, -euse.

Κολλαίω, Μ. ἴσα, flatter, ad-uler, flagorner.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλαις, ἐπὶ (ἡ), κοιν. ὁ ἄλ-φας, enfer, enfers; damnation, θ. S. (συνδ.) supplice. || τὴν αἰώνιον κόλλαις, la damnation éternelle. || πέτρα τῆς κόλλαι-σεως, (εἰδ. γνμ. κατασκ.), (νι-τράτον ἀργύρου), pierre infer-nale. || νὰ τὸ καύσῃ μὲ τὴν πέ-τραν τῆς κόλλαισεως, cauteriser avec la pierre infernale.

Κολλαστήριον (τὸ), instrument de supplice; supplice.

Κολλασθῶν (τὸ), κοιν. τὸ Κο-ρίανδρον, φ. καὶ ἀρ. corian-dre, θ.

Κολλῶ, ὄν (ὁ), ἀρχ. ὁ -

Κολλῶ, ὄν (ὁ), ψ. espèce de poisson du genre de maque-reau, (sic τὴν Μισσαλ) cogniol.

Κόλλα, ἄρ (ἡ), colle, θ. || κό-λλα διὰ τὰ ὀφθαλμά, empois.

|| κόλλα τῶν ἰνδίων, gomme,

θ. || βρέχει ἡ ἀλεῖται μὲ κό-λλαν, collei (du papier, de la toile etc.). || βέλλω εἰς τὸ κρα-σὶ κόλλαν (νὰ καθάρσῃ), coller du vin. 2) κόλλα χαρτίου, ἴδε Φύλλον.

Κολλαίσιον (τὸ), l'action d'em-peser (du linge), empesage.

Κολλάω, Μ. ἴσα (θα), (κυρ. πα-νικά, ὀφθαλμάτα), empeser; gommer.

Κόλλαμα (τὸ), l'action de col-ler, collage, (ἐπὶ μετέλλ.) sou-der, θ.

Κολλαίτικος, ἅ, ὄν, κοιν. (ἐπὶ νό-σου) ἀντὶ Μεταδοτικὸς, Δια-δοκίμος, qui se prend (qui se communique) par contagion, contagieux. || ἡ πανώλης εἶνε νόσος κολλητικὴ, la peste est une maladie contagieuse.

Κολλατὸς, ἅ, ὄν, adhérent, contigu. || τ' ὅστις τοῦ εἶνε κολλητὸν (ἡ κολλητὸν) μὲ τὸ ὄ-κον μου, sa maison est tout joignant la mienne, sa maison touche la mienne.

Κολλατῆρας (ὁ), εἰδ. ὁ αλ-φας, cul-d'-âne (ou de cheval).

Κολλατῆρας (ἡ), φ. lampourde, θ. guillet accrochant, grate-ron (glaiteron, glouteron) le petit, bardanne (la petite), θ.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

Κόλλα, ἄκος (ὁ), flatteur, ad-ulateur, flagorateur.

καλλύβη, il s'est accroché à moi.
Καλοβόνα, Μ. ἄσπ., écourter, tronquer, mutiler.
Καλοβός, ἡ, ὄσ, écourté, tronqué, mutilé, (κυρ. ἐπὶ σκῶλ. ὁ ἀλόγου) courtcaud.
Καλοβασίς, κας (ἡ), l'action de tronquer (d'écourter etc.) mutilation, θ.
Καλοῖς(ός), πτω. choucas; geai.
Καλοκλεί (τὸ), φ. topinambour.
Καλοκρίνον (ἡ), ἀρχ. τὸ (καίν.)-Καλοκρίνον (τὸ), courge, θ. ci-trouille (τὸ γλυκοκολόμβον), θ. §. calebasse, ai gourde (τὸ ξηρὸν καὶ χρησιμεύον ὡς ἀγγεῖον), θ. ||. κολυμβᾷ με καλοκόβας, nager avec des calebasses.
Καλοκρινόιλ (ἡ), φ. courgier.
Καλοκορυμβία,ς, στες (ὁ, ἡ), qui est de la forme d'une courge, (κυρ. βεν.) cucurbitacé. ||. τὰ καλοκορυμβοειδῆ (φυτὰ), les cucurbitacées.
Καλοσσαῖος καὶ Καλοσσαῖος, α, ὄσ, colossal.
Καλοσσός (ὁ), colosse.
Καλοσφῆν, ἄνος (ὁ), le plus haut degré, le comble, le faite. ||. ἔφθασεν εἰς τὸν καλοσφῆνα τῆς δόξης (τῆς ἀβιλότητος κτλ.), il parvint au comble de la gloire (de l'infortune etc.).
Καλοσφηνία (ἡ), (ἐνν. βητίνη), colophane, θ. ε. braisec, arcanson.
Κόλπος (ὁ), sein; (ἀνατομ.) sinus, (μυθολ.) giron. ||. εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, au giron de l'Eglise. ||. ὁ κόλπος τοῦ ἀβραάμ, le sein d'Abraham. 2) (μυθμ. ἐπὶ θαλάσ.) golfe, anse, θ. baie καὶ baye, θ. ||. — τῆς Βενετίας (τοῦ Μεξικοῦ κτλ.), le golfe de Venise (du Mexique etc.).
Κολυμβήθρα (ἡ), (ἀρχ.), baptistère, (συνθ.) fonts (de baptême ou baptismaux), πλο. 2) (ἀρχ.) = ΔΕΚΑΜΕΝΗ (βύατος), piscine, θ. ἡ προβατική —, « (Εὐαγγ.), la piscine (probatique).
Κολυμβήμα (τὸ), l'action de nager, natation, θ.
Κολυμβητήριον (τὸ), lieu pro-

pre à nager, natatoire ; école de natation.
Κολυμβητής, οἱ (ὁ), nageur.
Κολυμβητός, ἡ, ὄν, qui nage (κυρ. dans la saumure).
Κολυμβίς, ἰδος (ῆ), πτυ. ὀα-
 λασσ., plongeon.
Κολυμβῶ, Μ. ἦσα, nager. || κο-
 λυμβῶ ὑπτιος (ῆ) τ' ἀνάσκελα,
 faire la planche. || (ῆ μυχ.)
 Κολυμβῶν(τας), ἐπὶρ., a la nage.
Κολυχιδόν (τὸ), ψ. (φαρμ.), col-
 chique, safran des prés, veil-
 lotte, θ.
Κολύμνα, λε(ῆ), κοιν. ἡ Στήλη
 καὶ ὁ Κίον, colonne, θ. §. τὸ
 στρατεῖα διηρέθη εἰς τρεῖς
 κολύμνας, l'armée se divisa en
 trois colonnes.
Κόμαρον (τὸ), καρπ. arbruse,
 θ. fraise (d'arbre), θ.
Κόμαρος (ῆ ῥ ὁ), δ. arbousier,
 fraisier en arbre.
Κομπὶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε
 Κομπνὶ κτλ.
Κομποῦσα, Μ. ἀένα, faire un
 nœud ; nouer.
Κομπολόρι (τὸ), chapelet, pate-
 nôtres, θ. πλθ.
Κομπούνα (προφ. κοιν. Κομπό-
 να), Μ. ἀνα, boutonner.
Κόμπος (ὁ), nœud. || ὁ Γόρδιος
 —, le nœud gordien. || ἄς κά-
 μωμεν τὸν κόμπον, (εἶδος λα-
 χνοῦ), tirons à la courte paille.
 2) (μνμ.) γόναντον (ἀρμός)
 φυτοῦ, articulation, θ. || ὁ κορ-
 μὸς τοῦ γαροφάλου ἔχει κόμ-
 βους, la lige des œillets est
 articulée. 3) — Πανίς (κυρ. ὁ-
 γροῦ ἱακρικού), goutte, θ. lar-
 me, θ. || ἕνα κόμπον κραεῖ,
 une larme(un soupçon) de vin.
 || μόλις ἔπιεν ἕνα κόμβον, il n'
 a pris qu'une larme. || δὲν
 ἔχει κόμπον (οὔτε θανάδα), il n'
 y en a pas une goutte.
Κομποσκοῖνι (τὸ), corde à plu-
 sieurs nœuds, cordelière, θ.
Κόμψαμα (τὸ), l'action de bou-
 tonner ou de se boutonner.
Κόμψ (ῆ), chevelure, θ. cheveux.
Κόμψ, πτος (ὁ), (τίτλ.) comte.
 || ὁ Κόριος Κόμψ(δεῖνα), Mon-
 sieur le Comte de (...).
Κόμψα (ῆ), (ῆ γυνὴ Κόμπτου),
 Comtesse. || ἡ Κυρία Κόμψα

σα (δεῖνα), Madame la comtesse (une telle).
ΚΟΜΗΤΕΙΑ (ή), (ἡ ἀστὴ τοῦ κομήτο;), comète. || ἡ Ἀ. διαίρεται εἰς Κομητείας, la gletterre est divisée en comètes.
Κομήτης, οὐ (ὁ), astre comète, θ.
Κομίζω, Μ. ἰτα, ἀρ./-ίζω, porter, apporter.
Κομητής, οὐ (ὁ), porteur.
Κόμμα (τὸ), faction, θ. part. ἔχει μέγα (ισχυρὸν, πολυάριθμ), κόμμα, il a un grand parti, nombreux) part. γίνεται ἀρχηγὸς κόμματος, faire chef de parti. || ἡ ἐκ κρούσεως τῶν κομμάτων, les des partis. 2) (Γρμ.), motte, θ. comma.
Κομματί (τὸ), morceau; π. coupon (κυρ. ρούχου, φαμάς, S. fragment, éclat. || τὸ κομμάτι σχοινί, un bout de corde, un tronçon de cable. || τὰ ἀργιλλόπλαστα ταῦτα κομματίζονται, ces porcelaines se coupent en cinq francs (la) pièce. || τὸ κομμάτι ἀργαῖον δουλεύει μετὰ κομματί, tel ouvrier travaille par pièces (à ses pièces, à la pièce). || τὸ πῆρε (τὸ ἀνέβη) ἐν κομματί, il l'a eu (il l'a obtenu) pour un morceau de pain. 2) = Ὀσίον, un peu.
Κομματίζω, Μ. ἰτα, κομματίζω, par morceaux, mettre en morceaux (en pièces), découper, dépecer, décoller. || τὸ φόρεμά του κομματίσθη, son habit est en morceaux.
Κομματιασμένα (τὸ), l'action de découper (de dépecer) le dépecement.
Κομματιαστὸς, ἡ, ὅς, morceau, le, découpé, etc. 2) (Κομ.) σκευασμένος εἰς τρεῖς κομμάτια, να διαίρεται εἰς κομμάτια, να γίνει να συναρμολογῆται, en brisure.
Κομματικὸς, ἡ, ὅς, homme parti, factionn. ||
Κομματῖον (τὸ), l'acte Κομμή-

Κομμή, τοι καὶ (κοιν.) -
 Κομμία (τὸ), gomme, θ. ἢ. κόμ-
 μιν Ἀραβικόν, gomme Arabi-
 que. ἢ. — ἑλαστικόν, gomme
 élastique, caoutchouc.
 Κομπάζα, M. ἰσπ. se vanter,
 braver vanité.
 Κομπάτις, οὔ (ὁ), = Μεγάλατ-
 τος.
 Κομποθύρακον (ῆ), ἀρχ. =
 Καταβύς, forlanterie, θ. fan-
 talenpade, θ. jactance, θ.
 Κομποθύραν, οὐρα (ὁ, ῆ), fan-
 talon.
 Κομπού (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ὕδα
 Κομπού κατλ.
 Κομπούς, ἡ, ὄν, élégant.
 Κομπούται, πτοχ (ῆ), élégance, θ.
 Κομναί, ἐπὶ. ἑλαστικόν.
 Κομναί (τὸ), plume, θ.
 Κομναί (ῆ), trait (coup) de
 plume.
 Κομπούλακρον (τὸ), canif.
 Κομπούλα (τὸ), χειρουργ. (ἀρχ.),
 nodus, nodosité, θ. nœud.
 Κόνια (ῆ), κοιν. ῆ Κόνια (2),
 lente, θ.
 Κονιορτός (ὁ), poussière. θ. ἢ.
 Κονιορτὸν κοιορτὸν, faire élever
 la poussière. ἢ. ῆ βροχὴ κατε-
 χύσει τὸν κοιορτὸν, la pluie
 a éteint la poussière.
 Κόνια, εὐα (ῆ), poussière, θ. S.
 la cendre ou les cendres (d'
 un mort). 2) œuf des pous-
 (des puces etc), lente, θ.
 Κονίμια (ῆ), arène (où s'exer-
 cent les athlètes), θ. (ὡς ἐπὶ
 τὸ πολὺ μεταφορικῶς).
 Κονί, ἐπὶ. κοιν. ἀντὶ Πανσί-
 ας, près, auprès, etc. ἢ. Πί-
 στω κοντά, = Πανσία, appro-
 cher, rapprocher. S. (ἐπὶ
 χρόν) τῆρε κοντά, prochain-
 ment; nouvellement, récem-
 ment, depuis peu. 2) (εὐκ.)
 ἀντὶ Σικαδόν. ἢ. ἐξόδαυσε κοντά
 ὁ ἄρχηγός, il a dépensé ap-
 prochant de 50 francs.
 Κοντίνια, M. (ὁ) κοντίνια, ac-
 courcir, raccourcir, écourter.
 ἢ. ἀντὶ πολλὰ μακρὸν, πρίναι
 τὸ κοντίνια, s' il est trop
 long, il faut l' accourcir (le
 raccourcir). ἢ. (καὶ ἀμπερ. αὐ-
 τῶν) αὐτὸ τὸ φόρμα ἐκόντη-
 ν. ἢ. εὐ τὸ πλῆσμον, cette ra-

he s' est accourcie (raccour-
 cie) au blanchissage.
 ΚΟΝΤΑΚΙ (τό), grosse (de fusil),
 θ. fût (d'un pistolet).
 ΚΟΝΤΑΚΙ (ή), (κόνταμα μὲ τὸ
 κόντακι), hounraie, θ.
 ΚΟΝΤΑΚΙΩΔΕΣ, ἡ, ὄν, courland.
 ΚΟΝΤΑΡΙ (τό), perche, θ. gaule,
 θ. S. pique, θ. javelot; lance,
 θ. ἡ. τὸ - σημάς (σταυροῦ), le
 bâton d'une bannière (de la
 croix).
 ΚΟΝΤΑΡΙ (ή), coup de pique
 (de lance).
 ΚΟΝΤΕΪΝΑ, Μ. εἴς, κοιν. ἀντί
 Πανσιζόν. 2) approcher,
 penser, s'en falloir peu. ἡ. (ὁ
 τοῦχος) κοντεύει νὰ πιάσῃ, me-
 nace ruine. ἡ. ἐκόνταται νὰ σπά-
 σῃ τὸ κεφάλι του, ἴδε 'Αχινα.
 ἡ. ἡ ἡμέρα κοντεύει νὰ τελειώ-
 σῃ, κοντεύει νὰ βραδυάσῃ, le
 jour va finir. ἡ. ἡ λειτουργία
 κοντεύει νὰ τελειώσῃ, la messe
 s'en va dite. ἡ. κοντεύει μεση-
 μίρι, il s'en va midi. ἡ. κον-
 τεύει νὰ τελειώσῃ, il est près
 de finir, il cour (il tire) à sa
 fin. ἡ. κοντεύει ν' ἀποθάνῃ, il
 est près de mourir (près de
 sa dernière heure). ἡ. κοντεύ-
 ει νὰ πνιγῇ, ἡ. va suffoquer.
 ΚΟΝΤΙΤΕΡΑ, ἐπὶ. κοιν. ἀντί
 Παισιέστερον, plus près, plus
 proche.
 ΚΟΝΤΙΤΕΡΟΣ, η, ὄν, κοιν. ὁ Παι-
 σιέστερος, le plus proche.
 2) (κατὰ χρ.) ὁ Κοντιότερος.
 ΚΟΝΤΙΟΝ, ἡ, ὄν, proche, pro-
 chain.
 ΚΟΝΤΟΓΟΪΣΙ (τό), casquin.
 ΚΟΝΤΟΚΑΟΙΖΟΝ, Μ. εἴς, s'affaïsser.
 ΚΟΝΤΟΚΑΛΕΪΝΑ, Μ. εἴς, tail-
 ler la vigne de trop près, a-
 valer les branches.
 ΚΟΝΤΟΜΑΘΟΝ (τό), courçon.
 ΚΟΝΤΟΝ, ἡ, ὄν, court. ἡ. λέγει
 ἕνας τὸ μακρὸν τοῦ ἄλλου τὸ κον-
 τόν του, (παροιμ. γυδ.). on en
 parle qui bref qui long.
 ΚΟΝΤΟΤΕΚΟΜΑΙ, Μ. (ὁ) κοντο-
 σταθῶ, demeurer court (tout
 court), s'arrêter; hésiter. ἡ.
 κοντοτεκομαί ἀναγινώσκων, ἴδε
 Διεξολογῶ.
 ΚΟΝΤΟΤΕΡΟΣ, η, ὄν, plus court.
 ΚΟΝΤΟΨΑΝΤΟΣ, η, ὄν, κοιν. ὁ Μι-

ov, qui a la vue basse (courte), myope.
 ΚΟΥΤΟΚΟΝΑΡΟΣ, ο, ον, court et gros, courtain, un gros courtain.
 ΚΟΥΤΑΨ, Μ. ἄεα, chanceler, aller de travers (comme les gens ivres), trébucher.
 ΚΟΥΝΥΑ, δε (ή), ἀρχ. τὸ ΚΟΥΤΟΚΟΝΑΡΟΝ, ὁ ΚΑΚΟΥΝΟΣ, confesse, θ.
 ΚΟΠΑΪ (τὸ), κοιν. ἡ ΑΓΓΕΛΗ, troupeau; (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἐλάῳ) harde, θ. (ἐπὶ πτν.) volée, θ. bande, θ. compagnie, θ. ἢ ἐνα κοπάδι πέρδικας, une compagnie de perdrix. ἢ ἐν κοπάδι περιστέρια, une volée de pigeons.
 ΚΟΠΑΜΑΕΤΟΣ, ἡ, ὅν, qui va par bandes (par troupes, par compagnies). ἢ. (τὸ πλθ. πός.) ΚΟΠΑΜΑΙΣΤΗ, ἐπιβ. par bandes, par troupes.
 ΚΟΠΑΝ, Μ. ἔα, cesser, s'arrêter, s'abattre. ἢ. ἐκπνεῖν ὁ ἀνέμοι, ἴδε ΚΑΤΑΠΝΙΝ.
 ΚΟΠΑΝΙΖΩ, Μ. ἔα, piler, brayer; concasser; battre. ἢ. — τὸ καννάβι, macquer. ἢ. — τὸ λιγέρι, tisser. ἢ. κοπανίζω σκουτιά (πλὴν κτλ.), battre la lessive (du plâtre etc.). ἢ. πεπὶ κοπανισμένον, poindre concossé.
 ΚΟΠΑΝΙΜΑ (τὸ), l'action de piler (etc.).
 ΚΟΠΑΝΙΣΤΗΡ (τὸ) ἔργαλ., ἴδε ΚΟΠΑΣΟΣ.
 ΚΟΠΑΝΙΣΤΟΣ, ἡ, ὅν, pilé, concossé.
 ΚΟΠΑΝΟΣ (ὁ), ἔργαλ. battoir, brisoir, batte; θ. (καὶ ἐν συνθ.) bat, eang καὶ macque (ἰδιαιτ. τοῦ λιγαρίου κτλ.). ἢ. δ — τοῦ βούτρου, bat-à-beurre ἢ (θ.) batte à beurre. ἢ. δ — τὸν γναψέλιον τοῦ μαλλίου, bat-à-bouffe.
 ΚΟΠῆ (τὸ), κοιν. ὁ Τηκεῖν, garçon. ἢ. (κοιν. εὐρ. εἰς τὴν παροιμ.) κατὰ τὸν μακρὸν ἴσον καὶ τὰ κοτέλια τοῦ, tel maître, tel valet.
 ΚΟΠΕΙΩ (ὁ), ἀρχ. lamentation, θ.
 ΚΟΠΕΩ, Μ. ἔα, travailler, se donner de la peine, se pei-

ver. ||. δὲν ἀγαπᾷ νὰ κοπιᾷ, il n'aime pas à se peiner. ||. κοπιᾶτε, φρα. (πρωκλήτ.), prenez (donnez-vous) la peine.

ΚΟΠΙΑΣΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ ἑπιπόνοος, pénible; fatigant.

ΚΟΠΙΑΙ (τὸ), ἐργαλ. σκυτοτομ. (ξύλου κτλ.), tranchet; couper (ἰδιαιτ. τὸν νομισματοκ.); butoir (τὸν σκυτοτόμ.)

ΚΟΠΟΣ (ὁ), fatigue, θ.; travail; peine, θ. ||. οὐ κόπω τὰ καλά, α (παροιμ.), nul bien sans peine. ||. τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖ πολλὸν κόπον, cela n'exige pas beaucoup de peine. ||. τὸ πρᾶγμα ἀξίζει (δὲν ἀξίζει) τὸν κόπον, la chose en vaut bien (n'en vaut pas) la peine, ce n'est pas la peine. 2) (συνδχ. ὁ μισθὸς ἐργάτου, ὑπηρέτου), ὁδὸς τοῦ (πληρώσε) τοῦ κόπον, payez-lui sa peine.

ΚΟΠΡΑΝΟΝ (τὸ), λατρ., excrement, matière fécale.

ΚΟΠΡΑ (ἡ), κοιν. ἡ ΚΟΠΡΟΣ, fumier; fiente, θ. ||. ὁ ἴωθ ἐπὶ τῆς κοπρίας, Job sur son fumier.

ΚΟΠΡΙΣ, Μ. ἰζα, fumer, engraisser (la terre).

ΚΟΠΡΙΣΜΑ (τὸ), l'action de fumer la terre.

ΚΟΠΡΟΜΕΛΙΣΣΑ (ἡ), ἰντ. ἡ ΑΡΙΘΜΕΛΙΣΣΑ.

ΚΟΠΡΟΣ (ἡ), fumier, fiente, θ. §. crotte (de brebis etc.), θ. crotlin (de cheval etc).

ΚΟΠΡΩΝ, ἄνος (ὁ), tas de fumier; dépôt d'ordures.

ΚΟΠΤΕΡΟΣ, ἡ, ὄν, tranchant, (οἰκ.) coupant. ||. τὸ κοπτερόν μέρος τοῦ σπαθίου κτλ., le taillant, ἴδε καὶ Κόμις.

ΚΟΠΤΗΣ (ὁ), (προφ. Κόφτης), ἐργ. μαχαίρ., couperet.

ΚΟΠΤΟΣ (προφ. Κουτός), ἡ, ὄν, coupé (ou) que l'on peut couper. ||. ὁρθά-κοπτός, (φρα.), sans détour, de but en blanc, tout platement.

ΚΟΠΤΑ, Μ. κόνω, couper; tailler; découper; trancher. ||. αὐτὸ τὸ κρέας εἶνε τόσοον τραχὺ, ὥστε δὲν τὸ κόπτει τὸ μαχαίρι (δὲν κόπτεται), cette viande

est si dure, qu'elle résiste au couteau. ||. μαχαίρι τὸ ὁποῖον κόπτει καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, un couteau qui tranche de deux côtés. ||. τοῦ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν, il lui trancha (il lui abattit) la tête. ||. ἔκοψε τὸ χέρι του, (ἡ) ἐκόπη (εἰς τὸ χέρι), il s'est coupé (il s'est fait une coupure) à la main. ||. τοῦ ἔκοψαν (χειρουργικῶς) τὸ χέρι, τὸ πόδι κτλ., il a eu la main (la jambe) amputée, on lui a amputé la main (la jambe etc), il en a subi l'amputation. ||. κόπτω τὰ νύχια μου, se faire les ongles, faire ses ongles. ||. κόπτω τὸ φτῆλλι τοῦ κεριοῦ, moucher la chandelle. ||. κόπτω τὰ ῥάμματα (τὴν κλωστήν) μετὰ τινος, (φρα.), ἴδε Ράμμα. ||. κόψε ἐν κομμάτι χοιρομέρι ἀπὸ τὸ κομμένον (αὐτοῦ) μέρος, coupez un morceau de jambon du côté de l'entamure. ||. κόπτω ἡρωικὴν ἢ ἄνθος ἀπὸ τοῦ δένδρου, cueillir. ||. (καὶ ἀπολ.) κόπτει ἡ γλῶσσά του, (φρα.), il a la langue bienafilée. ||. ἐκόπη τὸ σχοινί, la corde cassa. ||. ἐκόπη τὸ παλαιμάρι, le câble s'est rompu. ||. κόπτω φόρεμα, tailler un habit. ||. αὐτὸς ὁ ῥάπτης κόπτει καλὰ, il taille bien. ||. κόπτω νόμισμα, battre (frapper) de la monnaie; monnayer. ||. κόπτω καπνὸν, hacher du tabac. §. (μηνμ.) κόπτω (ἀπαρῶ) ἀπὸ τὸ φαγεῖ μου, retrancher de (prendre sur) sa nourriture. ||. οἱ λατοὶ τοῦ ἔκοψαν (τοῦ ἐμπόδισαν) τὸ κρασί, les médecins lui ont retranché le vin. ||. τοῦ ἔκοψαν τὸ ἥμισυ τοῦ μισθοῦ του, on lui a retranché la moitié de ses appointements. ||. ἡ κίνα κόπτει τὴν θερμὴν, le quinquina ôte la fièvre. ||. αὐτὸς ὁ τοῖχος κόπτει τὸ θῶρι τοῦ σπιτιοῦ, il lui ôte (il lui dérobe) la vue. ||. κόπτει τὸν ἀνεμὸν (τὴν ὄρμην τοῦ ρεύματος κτλ.), rompre le vent (l'impétuosité du cours de l'eau etc). §. ἐκόπη ἡ φω- νή του, sa voix fut éteinte; la

parole lui manqua, κομμένος ἀπὸ τὴν κόπον, tout rompu de fatigue καὶ ἀποκίλμα, §. οὐ κοπιᾷ τὰ χρώματα, l'œil n'a pas les couleurs. ||. (καὶ) ἔκοψεν ἡ θωριά του, il a pâli, se mat (pâle), il a pâli, se agnit. ||. τὸ χρῶμα τοῦ εἰς τὸν ἥλιον, cette couleur passe au soleil, (καὶ αὐτὸ κώτερον) c'est un déjeuné soleil, ἴδε καὶ Ξουρίλα (καὶ ἐπὶ ὑγρῶν) τὸ γάλα ἔκοψε, le vin (le lait) tourné.

ΚΟΡΑ (ἡ), ἡ ἄλλ. Πέτρα (τοῦ μου), crotte (de pain), ΚΟΡΑΚΙΣΤΙΚΑ (τὰ), jargon, got, narquois.

ΚΟΡΑΚΟΠΟΙΤΑΙ καὶ ΚΟΡΑΚΙΛΛΟΝ (τὸ), le petit du corbillat.

ΚΟΡΑΛΛΕΝΙΟΣ, Α, ὄν, καὶ ΚΟΡΑΛΛΙΝΟΣ, η, ὄν, de ΚΟΡΑΛΛΙΟΝ (τὸ), corail.

ΚΟΡΑΣ, ΑΚΟΣ (ὁ), πτυ. καὶ ΚΟΡΑΧΑΣ ΚΟΡΑΧΟΣ, §. βγάξει, (παροιμ.), les corbeaux se mangent pas, corbeaux avec corbeaux ne se mangent jamais les yeux. ||. ΚΟΡΑΧΑΙ (φρα. καταρ.), corbeaux ΚΟΡΑΛΙΟΝ (τὸ), petite lettre, θ.

ΚΟΡΑΛ, ΑΖ (ἡ), κοιν. ἡ ΚΟΡΔΑ (ἡ boyau), θ. ||. σεν ἡ ΚΟΡΔΑ (τοῦ τοῦ ρας κτλ.), la corde rompt. ΚΟΡΔΕΛΛΑ, ΑΖ (ἡ), ruban, tr.) scion. ΚΟΡΔΟΝΟΜΑΙ, Μ. ΚΟΡΔΟΝΟΜΑΙ, se carrer, se pavanner le gros dos; se glisser νά σου τον καὶ ἐρχεται μένος καὶ περίφανος, qu'il arrive tout flamboyant faisant le gros dos, ΚΑΜΑΡΩΝ.

ΚΟΡΗ (ἡ), fille, θ. τοῦ ματιοῦ, la prunelle la pupille (de l'œil) θ. φυλάττει ὡς ΚΟΡΗΝ (φρα.), conserver qe. ΚΟΡΙΝΘΙΑΙ (τὸ), κοιν. ΚΟΡΙΝΘΙΑΙ, ὁκοκορ. τοῦ

Κορίτσι (τὸ), κοιν. ἀντὶ Κόρη, Παρόκος, fille, θ. || εἶνε ἀκόμη κορίτσι, δὲν ὑπανδρεύθη, elle est encore fille, elle n'est pas mariée. || εὐμορφον (τιμημένον) κορίτσι, une jolie (une honnête) fille.

Κορίανον (τὸ), ἀρχ. τὸ Κολιάνδρον, φ. καὶ ἀρ.

Κορμί (τὸ), κοιν. τὸ Σῆμα, corps. || τὸ φόρεμα στρώνει (ἐργάζεται καλὰ) εἰς τὸ κορμί, cet habit prend bien (fait bien) la taille. || ἔχει ἄσχημον κορμί, il a un vilain corps. || τὸ κορμί μου εἶνε σκιστωμένον, j'ai le corps brisé (mon-
lu).

Κορμός (ὁ), tronc (d'arbre) ; σὺτ καὶ (μην.) tige (d'une colonne), torse (d'une statue ou d'un homme).

Κορνοστακί (ῆ), taille; θ. stature, θ.

Κορνοστακίζω, M. ἴσω, remplir (saler) de poussière.

Κορνοστόζ (ὁ), κοιν. ἀντὶ Κορνοτός, poussière, θ.

Κόρος (ὁ), ἀρχ. satiété, θ. || τὸ ἐπαναλαβέναι μέχρι κόρου, τοῦ ρεπέε jusqu'à satiété.

Κορυβαντιά, M. ἴσω, (ἀρχ.) ὁ ἄγχις, agiter comme un corybante (un inspiré, un énergumène).

Κορύβας, ἀντορ (ὁ), corybante.

Κορυβάδης (ὁ), πτυν., alouette, u. cochevis.

Κόρυθα (ῆ), ἔντ. punaise, θ. || ἡ ἄλλ. Τσίφρα των ἀντι-
ποι, pepie, θ.

Κορυμβός (ὁ), βτυν., corymbe.

Κορυμβοφόρος (ὁ, ῆ), βτυν. corymbifère.

Κορυμβόση, οὐς (ὁ, ῆ), βτυν. qui est disposé en corymbe, corymbéux. || τὰ ἄνθη τοῦ κερκεῖ εἶνε κορυμβώδη, les fleurs du lierre son disposés en corymbe.

Κορυβαίος (ὁ), chef, coryphée.

Κορυβαίος των ἀποστόλων, le pince des apôtres.

Κορυβή (ῆ), le haut de la tête; (ἡ γέν.) sommet, cime, fulte.

Κορυβομαί, M. κορυβομαί (ὁ), εἶνε au comble.

Κορυβομαί (τὸ), l'action d'

ébougeonner (etc), ébougeonnement, épumprément (κυρ. τῆς ἀμπέλου).

Κορυθαλοῦ, M. ἴσω, ébourgeonner, épamprer (κυρ. τὸ ἀμπέλι).

Κόρυθος (ὁ), κοιν. ὁ Κόλπος.

Κορύνα, λς (ῆ), κοιν. τὸ Στέμμα, τὸ Διάδημα, couronne, θ.

Κορύνη (ῆ), πτυν. corneille, θ.

Κορωνιάζω, M. ἴσω, couronner, sacrer (roi etc), ἔδε καὶ Στέφω.

Κορωνίασμα (τὸ), l'action de couronner; couronnement, sacre (d'un roi).

Κορωνίς, ἴσος (ῆ), corniche, θ. couronnement, couronne, θ.

Σ. (μην.) conclusion, θ. fin, θ. comble. || ἐπέθηκε τὴν κορωνίδα εἰς τὸ ἔργον του, il a couronné (il a mis le couronnement à son œuvre).

Κορυνίλς, ἄ (ὁ), qui fait ou vend des cribles, criblier.

Κορυνίλς (τὸ), Ἀποκορυνίλς, Στίβλας, criblure, θ.

Κορυνίζω, M. ἴσω, cribler, sasser, tamiser, bluter (κυρ. ἀ-
λεῖρι).

Κορυνίσιμα (τὸ), l'action de cribler (etc).

Κορυνιστής, οἱ (ὁ), cribleur.

Κορυνιστός, ἡ, ὅς, passé par le crible (etc), criblé, tamisé.

Κορυνότρος (ὁ), cercle d'un crible.

Κόσκινον (τὸ), crible. || τὸ σῶμα του εἶνε κόσκιον ἀπὸ ταῖς πληγαῖς, il est criblé de blessures. || καινοῦργον κοσκινάκι μου, (παροιμ.), ἔδε Καινοῦργιος.

Σ. κόσκιον ὅπου κεντοῦν, tambour. || κεντῶ εἰς τὸ κόσκιον, broder du tambour (ou) au crochet.

Κοσκινοποιός (-πιάης), οἱ (ὁ), -Κοσκινίλς.

Κόσμημα (τὸ), ce qui sert d'ornement, ornement, parure, θ.

Κοσμητικός, ἡ, ὅς, qui sert à la parure (à la toilette), cosmétique. || ἡ κοσμητικὴ (ἐνν. τέχνη), la cosmétique. || κοσμητικά (ἐνν. μῦρα ἢ πράγματα), objets de toilette.

Κοσμήτωρ, οὐς (ὁ), doyen ou recteur d'une faculté.

Κοσμικός, ἡ, ὅς, du monde; qui vit dans le monde, mondain; (ἐπὶ πραγμ.) temporel. || (ἐὸς) laïque, séculier. || οἱ κοσμικοὶ καὶ οἱ ἱερωμένοι, ἔδε Λαϊκός. || ἡ κοσμικὴ ἰσχύς, la puissance temporelle.

Κοσμοκοπανηλς, ἄ (ὁ), κοιν. ὁ Ἐγγασμος ἱερεὺς, prêtre séculier.

Κόσμος, ἄ, ὅς, réglé, rangé, modeste, décent, sage.

Κοσμιότης, πτος (ῆ), conduite réglée, décence, θ. modestie, θ. bienséance, θ.

Κοσμίως, ἐπὶ β. d'une manière réglée, décentement, modestement.

Κοσμογονία (ῆ), origine ou formation (création) du monde, θ. cosmogonie, θ. || μετὰ τὴν κοσμογονίαν, depuis la création (du monde).

Κοσμογραφία (ῆ), description du monde (physique), cosmographie, θ.

Κοσμογεωμετρίως, ἡ, ὅς, qui a vu beaucoup de pays, vieux reître.

Κοσμοκράτωρ, οὐς (ὁ, ῆ), maître (maîtresse) du monde.

Κοσμοκτίτης, οἱ (ὁ) καὶ Κοσμοκτίτης (ῆ), destructeur (-ctrice) du monde.

Κοσμοπλάστης, οἱ (ὁ), qui a créé le monde, le créateur.

Κοσμοποιός (ῆ), création du monde, θ.

Κοσμοπολίτης, οἱ (ὁ), citoyen du monde, cosmopolite.

Κόσμος (ὁ), monde, univers; Σ. la totalité des hommes, le monde. || τῷ πεντακισχίλιοστῳ ἔτει ἀπὸ κτίσεως κόσμου, l'an du monde cinq mille. || ὁ παλαιὸς καὶ ὁ νέος κόσμος, l'ancien et le nouveau monde. || ὁ ἑδῶ (ὁ κάτω) κόσμος, ce bas monde, le monde d'ici-bas. || φθαρτὰ τὰ τοῦ κόσμου (τοῦ ἑδῶ κόσμου), les choses d'ici-bas sont périssables. || ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, homme du mon-

de. || ἀφῆκε (ἐτραβήχθη ἀπὸ) τὸν κόσμον, il a quitté le (il renouça au) monde. || χαλνᾷ τὸν κόσμον, (φρο.), il fait grand tapage, il fait le diable en quatre, il tempête. || κάθηται εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου, ἴδε Δ'ΑΚΡΑ. || εἶνε τὸ διασκεδαικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, c'est au monde ce qu'il y a de plus amusant. || ἂν ἔχη χιλιας δραχμαῖς, καὶ ὁ κόσμος ὅλος, (φρο.), s'il a mille francs, c'est le bout du monde (c'est tout le bout du monde).

§. ἦτον (πολὺς) κόσμος εἰς τὸ θέατρον, il y avait bien du monde au théâtre. || ἂν ἦτον (πολὺς) κόσμος, il n'y avait pas grand monde. §. περιπαλεῖ τὸν κόσμον, il se moque des gens.

Κοσμοφόρος (ὁ, ἡ), = Κοσμο-
λέτης.

Κοσμή, Μ. ἴσα, (ἀρχ.)-Στολί-
ζα, orner, parer.

Κόσσε, λε (ἡ), ἔργαλ. (γεωργ.),
saux, 0.

Κοσσίζα, Μ. ἴσα, faucher.

Κόσσισμα (τὸ), l'action de fau-
cher, fauchage, fauche, 0.

Κόσσιφος (ὁ), πν., merle, 0.

Κόστιος (ὁ), φ. herbe du coq,
coq des jardins, baume (le
grand).

Κότινος (ὁ), δ. olivier sauvage.

Κοτέλι (τὸ), tige (de feuille
ou de fruit), 0. || τὸ—τῆς ἀγ-
κινάρας, willeton. || τὸ—τοῦ
μαρουλιού (τοῦ λαχάνου κτλ.),
ἴδε ΓΟΓΑΪ.

Κότει (τὸ), κοιν. ὁ Λεπράλλος,
cheville (du pied), 0. 2) (εἶδος
παγνιδ.) osselet. || παίζω τὸ
κότα, jouer aux osselets. 3)
εἶδος πρῆξιματος, cal, cor, du-
rillon.

Κότεψας (ὁ), 3) Κοτέψι (τὸ),
κοιν. ὁ Κόσσιφος.

Κόττα, λε (ἡ), ἡ Ὀρνιθα.

Κοτῆρι (τὸ), κοιν. ὁ Ὀρνιθὴν,
poulailler.

Κοττοπούλι (τὸ), τὸ Ὀρνιθο-
πούλι, poulet.

Κοττόνικρα (ἡ), ἴδε Ὀρνιθο-
ψαίρα.

Κοτίαν (ἡ), ἀρχ. godet, gobe-

let, tasse, 0. écuelle, 0. 2)
(ἀνατομ.) cavité ou emboîtu-
re d'un os, cavité cotyloïde,
cotyle, glène (ἡ μικροτέρα).

Κοτταπῶν, ὄνος (ἡ), ἀρχ. (ἀ-
νατομ. καὶ φυσ.), cotylédon.

2) φ. nombril de Venus, co-
tylédon.

Κοτταπῶν (τὸ), transport,
portage. || τὸ δι' ἀμάξης—,
charriage; charroi.

Κοτταπῶν, ἡ, ὄν, porté,
transporté; rapporté. || χῶ-
μα κοτταπῶν, terres de rap-
port ou rapportées.

Κοτταπῶν (τὸ), (κοιν. εἰς τὸ
πλθ.), frais de portage, sa-
laire d'un porteur, le port.

Κοτταπῶν, Μ. ἴσα, porter, trans-
porter; mener. || κοτταπῶν
μὲ τὸ ἀμάξι, charrier, voitu-
rer, charroyer. || κοτταπῶν
πολλοὺς (ἀνθρώπους) κατόπιν
του, il mène bien de gens à
sa suite.

Κοτταπῶν (τὸ), pelote, 0. pelo-
ton. §. (μνμ.) groupe, 0. ||
τὸ ἔκαμε κοτταπῶν, il le mit en
peloton. || γίνεται κοτταπῶν (ἔ-
να κοτταπῶν), il se met en pe-
loton (en boule), se ramas-
ser, ἴδε καὶ Κοτταπῶν. || ἔ-
γινε κοτταπῶν, il s'est peloton-
né.

Κοτταπῶν, Μ. ἴσα, mettre en
peloton, pelotonner; dévider.

2) (μνμ.) = Κοτταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), l'action de
pelotonner. 2) (μνμ.) Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (ἡ), ἐντ. cloporte,
mille-pieds, 0.

Κοτταπῶν (ἡ), pelote, 0.

Κοτταπῶν, ἡ (ὁ), ἀγγ. broc, tine,
0. tinette, 0.

Κοτταπῶν (τὸ), = Κιτέαν.

Κοτταπῶν (τὸ), baldaquin, pa-
villon. 2) = Κιτάματι.

Κοτταπῶν (τὸ), grelot, sonnette,
0. clochette, 0. sonaille καὶ
clarine (ἰδιαιτ. τὸ κρημαμένο
εἰς τὸν λαμόν των ῥιγιδίων κτλ.).
|| κτύπα τὸ κοτταπῶν, sonner
la clochette, (καὶ ἀπλ.) son-
ner. || κτύπα τὸ κοτταπῶν νὰ
ᾄδῃ ὁ ὑπρέτης, sonnez le
domestique. || (καὶ ἀπλ.)

κτύπα τὸ κοτταπῶν τῆς θύ-
ρῃς, on sonne à la porte. || κτύ-
πα τὸ κοτταπῶν τῆς
ραξ (τοῦ οἴκου) Σας, j'entre-
sonner chez vous.

Κοτταπῶν, Μ. ἴσα, son-
ner, faire sonner ou tinter.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

Κοτταπῶν (τὸ), (μνμ.) = Κο-
τταπῶν.

fusion de deux voyelles, κρα-
σε, η, || κατά κρασιν, par con-
traction.

Κράκελον (τὸ), ἀρχ. ἡ Ποδιά, le
bas de la robe, pan, basque, θ.
Κρακίδας, λ, ον, (ἀρχ.), fort,
puissant.

Κράτμα (τὸ), l'action de re-
tenir (d'arrêter etc.).

Κράτις, ἡρα (δ), bouche d'un
volcan, θ. cratère.

Κράτεις, κρα (ῆ), = Κράτμα.

2) (δίδι, ἡ πρόσκαιρον καθ-
αίρεσις) arrestation, θ. déten-
sion, θ. (στρατ.) arrêts. || εἴ
νε ὅτι κράτεις, il est en ar-
restation (en état d'—), (i-
λασε, ἐπὶ κρατ.) il est aux ar-
rêts. || κατεδικάσθη εἰς παν-
ταυτὴν κράτεις, il fut conda-
mné à cinq ans de détention.

|| προσωπικὴ κράτεις, con-
damnation par corps. || βάλλω-
ναι κράτεις, (Νμ.), arrêter
||, détenir, (ιδιαιτ. στρατ.)
mettre aux arrêts.

Κράτος, η, ον, υπερθ. (ἀνμλ.)
τὸ Κράτος, très-puissant.

Κράτος, ον (τὸ), ἀρχ. pouvoir,
puissance, θ. (μτφορ.) règne.

|| τὸ κράτος τῶν νόμων (τῆς ἀ-
ληθείας κτλ.), le règne des lois
(de la vérité etc.). || κατὰ κρά-
τος, (φρα.), de fond en comble,
tout à fait, complètement, to-
talement. || τοὺς ἐνίκησamen
κατὰ κράτος, nous les battî-
mes à plate couture. || ὁ εὐ-
λοῦς τῶν ἐχθρῶν ἐνίκηθη κατὰ
κράτος, la flotte des ennemis
fut complètement défaite. ||
τὸν ἀφάνισε κατὰ κράτος, il le
ruina de fond en comble, il le
coula à fond, il lui coupa la
gorge. || εἶνε ἀφανισμένος (ἡ-
ρησῆς) κατὰ κράτος, il est to-
talement ruiné. 2) (συνήθ.)
κρατ., gouvernement. || οἱ θε-
μοκρατοὶ νόμοι τοῦ Κράτους,
les lois fondamentales de l'E-
tat. || σύμβουλος τοῦ Κράτους,
conseiller d'état.

Κρατίζω, M. ἴνα (θα), affermir,
consolider.

Κρατῶ, M. ἴνα, = βαρῶ, porter,
lever. || τὸ εὐλογον κρατεῖ κα-
τὰ τὴν κεφαλὴν σου, le cheval

porte beau. || κρατῶ τὸν χα-
λινὸν τοῦ ἵππου (τὸ πηδάλιον
τοῦ πλοίου κτλ.), tenir les rê-
nes du cheval (le timon du
navire etc.). || κρατῶ ἀκίνητόν
τι εἰς τὴν θέσιν του, tenir en
état. §. αὐτὸς κρατεῖ τὰ ἐξοδα
(τὰ καθημερινὰ μίαν οἰκίαν), c'est
lui qui fait la dépense.

2) = Ἐμποδίζω, contenir;
retenir; retenir; détenir (en
prison). §. garder. || τὸν ἐ-
κράτησε τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸ
σπίτι του, il le retint chez
lui trois jours. || κράτησέ τον
εἰς τὸ γεῦμα, κράτησέ τον νὰ
φάγῃ (νὰ γευματίσῃ), retenez-
le à dîner. || ἐκράτησε δύο μό-
νον ὑπηρετάς, il n'a gardé que
deux domestiques. || κρατεῖ
τὴν ἀναπνοήν του (τὸ οὐρὸς του),
il retient son haleine (son u-
rine). || ἐκρατίσθη τὸ οὐρὸς του,
il a eu une retention (d'uri-
ne, une suppression d'urine).

|| ἀν δὲν τὸν ἐκρατοῦσα, τὸν ἐ-
φόνευσ, si je ne l'eusse retenu,
il l'aurait tué. || διατί κρα-
τεῖ τὰ ἔγγραφα μου; pourquoι
retient-il mes papiers? || κρα-
τῶ ἀντίγραφον, garder (rete-
nir) copie. || τὸ πρωτότυπον
(συμβολαίον) τὸ κρατεῖ ὁ συμ-
βολαιογράφος, c'est le notaire
qui garde la minute d'un con-
trat. || τοῦ ἐκράτησαν πέντε
δραχμὰς ἀπὸ τὸν μισθόν του, on
lui a retenu cinq-francs sur
sa paye. || μόλις ἡμπόρεσα νὰ
κρατίσω τὴν ἀγανάκτησίν μου
(νὰ κρατηθῶ), j'eus bien de
la peine à contenir mon in-
dignation (à me contenir).

3) occuper; remplir (un
espace). || κρατεῖ τὸ δεύτερον
πάτωμα (τοῦ σπιτιοῦ), il tient
(il occupe) le second. || αὐτὸ
τὸ κρεββάτι κρατεῖ (πιάνει, γε-
μίζει) ὅλην τὴν κάμαραν, ce
lit occupe toute la chambre,
l'occupe et l'habille.

Κρατίζω, M. ἴνα, ἀρχ. = Κρά-
ζω, crier, vociférer.

Κρατῆ (ῆ), cri, clameur, θ. (συ-
νήθ. πλθ.), vociférations, θ. ||
αἱ κραγαὶ τοῦ ὄχλου, les cla-
meurs de la populace.

Κρέατα (ῆ), ἀρχ. fourchette, θ.
Κρέας, αἶος (τὸ), viande, θ. §.
chair, θ. || πίπτουν τὰ κρέατά
του, il tombe par pièces.

Κρεατινὸς (προφ. κοιν. Κρεα-
τινός), ἡ, ον, (κορ. ἡμέρα) ἡ
Καταλύσιμος εἰς κρέας, ἀπ' ἐ-
ναντι. τῇ Σαρακοστίνῃ, jour
gras, jour de viande. || εἶχαν
καὶ κρεατινὸν καὶ νηστειμον
φάγει, on a servi en gras et
en maigre.

Κρεατοκαλή (ῆ), verrue, θ. poi-
reau, enlie, θ.

Κρεατόμυτα (ῆ), mouche vo-
minique ou a vers, θ. mouche
carniaire.

Κρεατοξύσιον (τὸ), hachoir,
tranchoir, tailleoir.

Κρεατόσχη, ον (δ, ῆ), de la
nature des chairs, formé de
chairs, ou qui en a la consi-
stance, charnu.

Κρεατάκι (τὸ), petit lit, petite
couche, θ. couchette, θ.

Κρεατίζω, ον (δ, ῆ), de la
nature des chairs, formé de
chairs, ou qui en a la consi-
stance, charnu.

Κρεατάκι (τὸ), petit lit, petite
couche, θ. couchette, θ.

Κρεατίζω, ον (δ, ῆ), de la
nature des chairs, formé de
chairs, ou qui en a la consi-
stance, charnu.

Κρεατάκι (τὸ), petit lit, petite
couche, θ. couchette, θ.

Κρεατίζω, ον (δ, ῆ), de la
nature des chairs, formé de
chairs, ou qui en a la consi-
stance, charnu.

Κρεατάκι (τὸ), petit lit, petite
couche, θ. couchette, θ.

Κρεατίζω, ον (δ, ῆ), de la
nature des chairs, formé de
chairs, ou qui en a la consi-
stance, charnu.

Κρεατάκι (τὸ), petit lit, petite
couche, θ. couchette, θ.

Κρεατίζω, ον (δ, ῆ), de la
nature des chairs, formé de
chairs, ou qui en a la consi-
stance, charnu.

Κρεατάκι (τὸ), petit lit, petite
couche, θ. couchette, θ.

Κρεατίζω, ον (δ, ῆ), de la
nature des chairs, formé de
chairs, ou qui en a la consi-
stance, charnu.

Κρεατάκι (τὸ), petit lit, petite
couche, θ. couchette, θ.

Κρεατίζω, ον (δ, ῆ), de la
nature des chairs, formé de
chairs, ou qui en a la consi-
stance, charnu.

Κρεατάκι (τὸ), petit lit, petite
couche, θ. couchette, θ.

Κρεατίζω, ον (δ, ῆ), de la
nature des chairs, formé de
chairs, ou qui en a la consi-
stance, charnu.

Κρεατάκι (τὸ), petit lit, petite
couche, θ. couchette, θ.

Κρεατίζω, ον (δ, ῆ), de la
nature des chairs, formé de
chairs, ou qui en a la consi-
stance, charnu.

Κρεατάκι (τὸ), petit lit, petite
couche, θ. couchette, θ.

Κρεατίζω, ον (δ, ῆ), de la
nature des chairs, formé de
chairs, ou qui en a la consi-
stance, charnu.

Κρεατάκι (τὸ), petit lit, petite
couche, θ. couchette, θ.

Κρεατίζω, ον (δ, ῆ), de la
nature des chairs, formé de
chairs, ou qui en a la consi-
stance, charnu.

rite la potence, il est pendable.

ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ (τὸ), chose qui est suspendue, pendante, appendice.

Κρεμαστάρια (ή), = κρεμάλα.
2) moisissure, θ.

Κρεμαστός, ἡ, ὄν, pendant, suspendu. ||- κρεμαστὴ γέφυρα, pont suspendu.

Κρεμνῆ (προφ. Κρεμνῆ), Μ. Κρεμνῆσα, pendre, suspendre, accrocher. || (πθ.) se pendre. || (οὐδ.) avaler. || νὰ κρεμάσῃ τὰ ὄφρολγι του, accrocher sa monture. || τῆς φοράδας ἡ κοιλιά κρεμνᾷ, le ventre de la jument s'avale (il est bien avalé). || τ'αὐτιά αὐτοῦ τοῦ σκυλιῦ εἶνε πολλὰ κρεμασμένα, ce chien a les oreilles bien avallées.

Κρεοπώλειον (τὸ), boucherie, θ.
Κρεοπώλης, οὗ (ὁ), boucher.

Κρεοφαγία(ή), usage de la viande.

Κρεοφάγος (ὁ, ἡ), qui mange
(qui se nourrit) de viande.

carnivore, (ἰδιώας ἐπὶ ζώων)
carnassier.

Κρεφαρόν, M. ἵνα, manger de
la viande: faire (manger) gras.

ΚΡΗΔΕΜΝΟΝ (τὸ), bandeau.
ΚΡΗΜΝΙΖΩ, M. ἰζω, précipiter.

mettre à (jeter en) bas. \$
(ἐπὶ οὐκός.) démolir, abattre;
détruire. ||. (οὐδ. ἀντὶς.) tom-
ber, s'écrouler, ὄν και Βορ-

ἀν. ||. ὁ δὲ τὸν κρημνίσω ἀπὸ τῆς
σκάλας, je lui ferai sauter les
montées. ||. ὁ δὲ κρημνίσας τὸ
ῥῶτι, vous ferez écrouler la
maison. ||. (καὶ αὐτότου) ἐκρή-
μνισεν (ἀντί ἐκρημνίσθη) τὸ ῥῶτι,
la maison s'écroula. ||. ἐ-
κρημνίσθη εἰς τὸ πέλαιος, il
se précipita dans la mer.

ΚΡΗΜΝΙΣΜΑ (τὸ), l'action de précipiter ou de démolir (de mettre à bas). || τὸ ὅπτι ταῦτα εἶνε διὰ κρημνισμα, cette maison n'est bonne qu'à mettre à bas. §. (πλθ.) κρημνισματα, τὰ ὅπτιμα, ruines décombes.

Κριμνός (ὁ), grécirice.

Krinn (b) fontaine & source d'

Αρχιόλιον Κέντρου

Kenniz, ἦδος (ῆ), fondement, base; θ, piédestal, socle; (ζρ χι:ext.) soubassement. 2) quai. ll. περιπατεῖν ἐπὶ τῆς κρηπίδος, se promener sur le quai.

ΚΡΗΖΑΡΑ (ξή), = ΣΗΤΤΑ, tamis, bluteau, blutoir, sas.

Κρησαρίζω, M. ίζω, passer au blutoir, bluter.

Κρητὶς, ἴδος (ῆ), νλγ. τὸ Τεκ-
πεσίρι, (blanc de) craie.

ΚΡΙΛΑΡΙ (τὸ), κοιν. ὁ ΚΡΙΟΣ.
ΚΡΙΒΑΝΟΣ (ὁ), = ΚΛΙΒΑΝΟΣ

ΚΡΙΒΑΝΩΤΟΣ, ἡ, ὄν, = ΚΑΙΒΑΝΩ-
ΤΟΣ.

ΚΡΙΘΑΛΑΚΤΡΟΝ (τὸ), farine d'orge, θ.

ΚΡΙΘΑΡΕΝΙΟΣ, Α, ΘΝ, κοιν. ὁ Κρί-
θινοσ.

Κριολέει (τὸ), γένν. orge. 2
(μηνμ. εἶδ. σπουριοῦ περὶ τὸ

ὄφθαλμόν), orgelet καὶ orgeo-
let, (γυδ.) orgueilleux.

Κριθάρωνον (τὸ), (eau dans la
quelle on a fait bouillir) de
l'orge mondé.

Κρισθ (ἦ), ἀρχ. τὸ Κρισθάρ.
Κρίθινος, η, ον, d'orge.

ΚΡΙΘΟΔΟΡΟΣ (ό), πν. ortolan
ΚΡΙΚΕΛΛΑ, ΛΕ (ή), κοιν. ο Κρί

Κρίκος (ὁ), *anneau* ; *cercle*. ||

κρίκος ἀλώσου, chainon. ||. ὁ—
τῆς ἀγκύρας, cigale, arganeau

|| - κλίσσω με κρίκον, anne
ler.

ΚΡΙΚΤΟΣ, ἡ, ὄν, fait en forme de cercle ou composé de cercles, annelé. §. (μθμτ.) armillaire (sphère).

ΚΡΙΜΑ (τό), ἀρχ. Γρφ. (ἡ κρίσις
[ἡ ἀπόφασις] τοῦ θεοῦ). ἢ. το
κρίματα Κυρίου ἀβυσσος, les
jugements (les conseils) de
Dieu sont impénétrables. ἢ
τὸ βάθος τῶν θελων κρίματιον
la profondeur des jugements
de Dieu. 2) (κοιν.) τὸ Ἀμάρ
ΤΗΜΑ. ἢ. (ἐν εἰδεί ἐπιφρων.) κρί
μα! c'est grand pitié, quel
dommage! ἢ. κρίμα ᾗ τὸν ἄν
θρωπον, c'est dommage pour
cet homme. ἢ. κρίμα ὅτι δι
ἤλθετε, quel dommage qu
vous ne soyez pas venu? ἢ
καὶ ἈΜΑΡΤΙΑ.

Krison (τὸ, φ. καὶ ἄλλ. ἰσ.)
 bœrceuse simple, φ.: ἁπλ.
 (τὸ ἄγριον); belle du jour
 hémérocale (τὸ χιτρώνα φ.)
 flambe, crimole d'Afrique
 tubéreuse bleue (τὸ πικρὸν φ.)

Kρίσις, M. (ὁ) κρίσις, rendre la justice, juger, naître d'une affaire; κρίσις, S. porter un jugement, sonner, penser. S. κρίσις, S. décider. || τὸν ἐρχόμενον κρίναι ζῶντας καὶ νεκρούς, lui qui viendra juger les vivants et les morts. || ὁρθῶς, il pense juste (avec rectesse), il raisonne bien. || προλήψεις μᾶς ἐμποδίζουσιν κρίνωμεν ὁρθῶς, les préventions nous empêchent de juger sainement. || κρίνει αὐτὸν καὶ περὶ τῶν ἄλλων, il le juge des autres par lui-même. || οὐκ ὤνεν τὸ ἔκρινεν εὐλογον, il n'a pas jugé à propos. || κρίνετε ἄξιον, si vous le jugez digne. || μόνον τὰ πρὸς αὐτὴν δικαστήρια εἶνε ἀρμοδιὰ κρίνωσι περὶ αὐτῆς τῆς πρὸς αὐτὴν, seuls compétents pour statuer sur cette affaire.

Κρίσις (ὁ), bélier.
 κρίσιμος, α, ον, décisif, critique.
 ἡμέρα κρίσιμος (ou) jour de crise (ou) critique (καὶ μῆρος) κρίσιμος moment de crise (ou) critique.
 αἱ περιστάσεις κρίσιμα les circonstances sont critiques.

Κρίσις, κρίσις (3), jugement
sonnement. S. décision (sur)
une affaire, 0. S. crise (pour)
maladie. || δίκαια κρίσις
gement équitable. || ἀπο-
κρίσιν (3) τὴν κρίσιν μου ἵνα
συγγράμματος, porter son
gement sur un écrit. || οὐ
δὲν ἔχει κρίσιν, il a de
manque de) jugement. || οὐ
κρίσιν ἔχει, il a le jugement
sain (le raisonnement) bon.
est un homme d'un rai-
nement juste. 2) (κρίσις, κρίσις)
ζωολογία, affaire, 0. procès
cause, 0. action. 4.

εν κατά τινας, intenter action en justice contre q., ἴδε καὶ Ἑσάρ.

Κροισία (ἡ), procès; litige, δίκαι.

Κροισογῶμαι. Μ. (ὁ) κροισογῶν, plaidier, être en procès, ἢ εἶνε δέκα χρόνοι ἀπ' οὗ τοῦ κροισολογῶνται, il y a dix ans qu'ils plaident (l'un contre l'autre).

Κροισῶν (τὸ), φ. eriste (crête) marine, bacille, salicot, seauill-marin, passe (perce) pierre, herbe de saint Pierre.

Κροισίον (τὸ), = Δικαστήριον, tribunal, cour, θ.

Κροῖς, οἱ (ὁ), Δικαστής, juge.

Κροῖκος, ὁ, ὄν, habile à juger (les ouvrages), critique.

ἢ ἡ κροῖκη (τέχνη τῶν συγκριμάτων κτλ.), la critique.

Κροκάλι (τὸ), ὁ Κρόκος (τοῦ αὐτοῦ), jaune (moyen) d'œuf.

Κροκίαι (τὸ), boure-lanice, θ.

Κροκοδάριος (ὁ), ζ. crocodile. ἢ ἡ κροκοδάριος δάκρυα, (παροιμ.), larmes de crocodile.

Κρόκος (ὁ), φ. βαφ. safran. ἢ βάψω (χρωματίζω) με κρόκον, safranier. ἢ κρόκος ὁ Ἰνδικός, safran d'Inde (ou) des Indes, curcuma.

Κρομφαί (τὸ), κοιν. τὸ Κρόμυον, oignon.

Κρομφαότεκλον (τὸ) καὶ Κρομφαόφαλλον (ἡ), écorce (peau), peau d'oignon.

Κρομφαν (τὸ), φ. oignon.

Κρομφάν, ὄνος (ὁ), oignonière, θ.

Κρονόληρος (ὁ), ἀρχ. vicil imbecile.

Κρόσι (τὸ), κοιν. Ὁ-Κροισίος (ὁ), frange, θ. crepine, θ.

Κροισιάν, ὁ, ὄν, garni d'une frange, frangé.

Κροισίαν, Μ. ἰνα, faire du bruit avec la crécelle, faire claquer, cliqueter; cliqueter, craqueter. ἢ οἱ πελαργοὶ κραταλίζουν (μετὰ τὸ ῥάμφορ των), les cigognes craquentent (cliquettent).

Κροτάλον (τὸ), crécelle, θ. cliquette, θ. ἢ τὸ—τοῦ μούλου, cliquet, traquet, battant.

Κρόταλος καὶ *Κροταλοφόρος (ὁ), εἰδ. ὄφως, serpent à sonnettes, erotale.

Κρόταφος (ὁ), ἀρχ. temple, θ.

Κρότος (ὁ), bruit; fracas; (μετμ.) éclat. ἢ τὸ ἄρῳρον τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἔκαμε μέγαν κρότον, l'article de cet journal a causé un grand fracas (il a fait un grand bruit).

Κρότον, ὄνος (ὁ), ἐντ., tique, θ.

Κροισυλῶν, ἐπρ., comme une eau qui jaillit, en jet; à gros bouillons; à grands (à longs) flots; (ὁπρὸς τὸν.) à torrens; (ἀπλῶς) abondamment. ἢ ῥέειν κροισυλῶν, ruisseler. ἢ βρέχει κροισυλῶν, il pleut à torrens.

Κροισνός (ὁ), source d'eau jaillissante, θ. ἢ ἔχουσ κροισνὸς δακρύων, il a versé des larmes.

Κροῖσις, κας (ἡ), l'action de frapper (à une porte) de jouer (d'un instrument de musique) etc.

Κροῖσμα (τὸ), (κυρ. κρόπημα πανώλους), atteinte (cas) de peste. ἢ συνέβησαν δύο τρία κροῖσματα, il y a eu deux-trois cas.

Κροῖσταλένιος; Α, ὄν, κοιν. ὁ Κροῖσταλένιος.

Κροῖστῆλαι (τὸ), κοιν. ὁ (ὄρυκτ.) Κροῖσταλένιος.

Κροῖσταλῆς, Μ. ἰνα, devenir froid comme un glaçon, geler, se glacer.

Κροῖσταλῶν (τὸ), κοιν. ὁ Κροῖσταλένιος. ἢ τὰ χέρια του εἶνε (ψυχρὰ ὡς θν) κροῖσταλα, il a les mains froides comme un glaçon.

Κροῖστός, ὁ, ὄν, (κυρ. ἐπὶ ὁ-φασμ.), bien frappé, serré, crépé; croisé.

Κροῖς, Μ. κροῖζα, (ἀρχ.), trapper (heurter) à une porte; ζ. toucher (jouer d') un instrument; pincer les cordes (d'une guitare etc); battre (la caisse, le tambour). 2) (κοιν. εἰς τὸ πθ. ἐπὶ κρούσμα-τος πανώλους), être attaqué par (atteint de) la peste.

Κροῖσῶμα (τὸ), refroidissac-

ment, coup d'air, fraîcheur, θ. (ἐπὶ ἑπρ.) morfondure, θ.

Κροῖσῶν, Μ. ἰνα, se refroidir, gagner une fraîcheur. ἢ εἶμαι κροῖσῶμενος, j'ai une fraîcheur.

Κροῖον (τὸ), κοιν. τὸ Ψῖχος.

Κροῖον, Μ. ἰνα, refroidir; ἢ (ἀμτὸς, ἀντὶθ.) se refroidir; ζ. avoir froid, se morfondre. ἢ κροῖνετε; avez-vous froid? ἢ κροῖσε τὸ φαγεῖν, le diner froidit (se refroidit, s'est refroidi), il est tout froid. ἢ βάλε τὸ (κομμάρι μετὰ τὸ) νερόν εἰς τὸν αἶρα νὰ κροῖσῃ, mettez l'eau dans le courant d'air pour qu'il se rafraichisse.

Κροῖς, Α, ὄν, κοιν. ὁ Ψυχρός.

ἢ εὐμορφή, ὅταν τὸ κροῖον τὸ νερόν, (φρα. χυδ.), elle est belle, belle comme le jour. ἢ (τὸ πλο. οὐδ.) Κροῖα, ἐπὶ. froidement.

Κροῖτός, ὁ, ὄν, caché; furtif. ἢ ἐν κρυπτῇ, ἐπὶ. à la déro- bée, en cachette, clandestinement, ἴδε καὶ Κροῖνις.

Κροῖντα, Μ. κροῖντα, cacher; cou- vrir, celer; (ἐπὶ κλοπῆς.) re- celer; faire mystère de (mettre du mystère à) qe. ἢ κροῖ- πται τὴν μέθοδόν του, il fait un mystère de sa méthode. ἢ δὲν τὸ κροῖπται, il n'en fait pas mystère. ἢ κροῖπται κλέ- πτην (φονία), receler un voleur (un meurtrier). ἢ εἶνε ἄνθρωπος ὅπου δὲν ἡμπορεῖ νὰ κροῖσῃ (νὰ κρατήσῃ μυστικόν) τίποτε, c'est un homme qui ne peut rien celer. ἢ κροῖ- πτομαι (λέγω νὰ εἰποῦν ὅτι δὲν εἶμαι εἰς τὸ σπῆναι), se faire celer. 2) serrer, mettre à la réserve, réserver, garder. ἢ κροῖπται τὴν ὑπάρξιν μου διὰ τὸ ζυμαρικόν, je me réserve pour le pâté. ἢ σὲ τὸ ἔδωκα νὰ τὸ κροῖσῃς, je vous l'ai donné à servir.

Κροῖσταλῆς, Α, ὄν, de cri- stal; ζ. (εἰς μερικ. φρα.) cry- stallin (ἡ) cristallin. ἢ κανδη- λῆρι κροῖσταλῆνον, chandeliers de cristal. ἢ τὰ ὀπρωκὰ ἦσαν βαλμένα εἰς κροῖσταλῆνα ἑγ-

γεῖα, les fruits étaient servis sur des cristaux.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΙΔΗΣ, οὗτος (ὁ, ἡ), qui a la forme ou la transparence du cristal, transparent comme du cristal; (τεχν.) cristalloïde. || ὁ κρυσταλλοειδὴς χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ, le cristallin.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΠΟΙΕΙΝ, ἴδε **ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΥΡΓΕΙΝ**.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΠΟΙΪΑ, ἴδε **ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΥΡΓΙΑ**.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ (ὁ), glace θ. §. cristallin. || ὁ κρυστάλλος εἶνε ἡ ὀρυκτὸς ἢ χυτὸς, le cristal est ou de roche ou fondu || λατομεῖον κρυστάλλου, cristallerie, θ.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΥΡΓΕΙΟΝ (τὸ), fabrique de cristaux, cristallerie, θ.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΥΡΓΙΑ (ἡ), l'art de fabriquer des cristaux, cristallerie, θ.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΩ, M. ὄψω, (ἀρχ.), congeler (en manière de cristal), cristalliser; || εὐχρηστώ. τὰ πθ.) se cristalliser, cristalliser. || τὰ ἔλατα κρυσταλλοῦνται, les sels cristallisent (se cristallisent).

ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΔΗΣ, οὗτος (ὁ, ἡ), cristallin.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΜΑ (τὸ), cristallisation, θ.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΤΗΣ, ἡ, ὄν, cristallin. || ὁ κρυσταλλωτὸς χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ, (ἀνατομ.), le cristallin.

Κρυεῖν, κοιν. ἀντὶ **Κρυφαῖν**.

Κρυφαῖος, α, ὄν, ἀρχ. ὁ **Κρυφός**. || (συνθ.) τὰ κρυφία μέλη τοῦ σώματος, les parties honteuses (naturelles).

Κρυφαῖος, ἐπιρ. secrètement, furtivement, clandestinement, en secret, en cachette, en confidence; sous main, à la dérobée, sourdement, à la sourdine, couvertement, à l'insu de. || ἀνεχώρησε κρυφά, il s'en est allé à la dérobée. || πολλὰ κρυφῶς, en grand mystère. || ὑπανδρεύθησαν κρυφά, ils se sont mariés clandestinement.

ΚΡΥΦΟΓΕΛῶ, M. ἴδω, rire sous cape (dans sa barbe).

ΚΡΥΦΟΚΥΤΤΑΓΜΑ (τὸ), lorgnade, θ. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) lorgnerie, θ.

ΚΡΥΦΟΚΥΤΤΑΞ, M. ἴδω, regarder à la dérobée; lorgner.

ΚΡΥΦΟΝΙΑΣΜΑ (τὸ), chuchoterie, θ.

ΚΡΥΦΟΝΙΑΨ, M. ἴδω, parler à l'oreille (tout bas), chuchoter.

Κρυφός, ἡ, ὄν, secret, caché, furtif, clandestin, occulte, dérobé; mystérieux; (ἐπι ἀνθρ.) couvert, ἴδε καὶ **Κρυφίνοντες**. || αὐτὴ ἡ οἰκία ἔχει μίαν σκάλαν κρυφὴν, cette maison a un escalier dérobé.

Κρυφίνον (τὸ), l'action de cacher ou de se cacher. 2) l'action de serrer (de réserver etc).

Κρυφίνοντες, οὗτοι (ὁ, ἡ), qui cache sa pensée (ses desseins [καὶ μυστ.] son jeu etc), qui n'est pas uisé à démêler, caché, couvert, dissimulé, surinois, mystérieux, (καὶ μυστηριώδ.) boutonné jusqu'au menton (jusqu'à la gorge).

Κρυφίονα (ἡ), cachette, θ. cache, θ. secret.

Κρύψμα (τὸ), refroidissement; fraîcheur, θ. §. coup d'air

Κρυμός (ὁ), croassement (de corbeau).

Κρύξω, M. ..., croasser.

ΚΤΕΝΑΓΚΑΒΟΝ (τὸ), κοιν. ὁ **Κνήφος**, φ. cardon à foulon.

Κτενῆς, ἡ (ὁ), peignier, marchant peignier; (ἰδίως ὁ τῶν ὀφθαλμῶν κτενῶν) rosetier 3 rotier.

Κτένι (τὸ), peigne, θ. || τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἱστού, ros. 2) εἰδ. θαλασσο. pétoncle, θ. pèlerine, θ.

Κτενίζω, M. ἴδω, peigner.

Κτένισμα (τὸ), l'action de peigner.

Κτήμα (τὸ), ce qu'on possède, propriété, θ. possession, θ. bien, (οἶκ.) avoir. || κτήματα ἀκίνητα, biens-fonds. || τὰ κινητὰ καὶ ἀκίνητα κτήματα, les biens meubles et immeubles. || τὰ ἐθνικὰ κτήματα,

les biens nationaux. ἡ ἐν μικρὸν κτήμα ὀλίγα μακρὰν τῆς πόλεως, il a un petit bien à quelques lieues de la ville. || ζῇ εἰς τὸ κτήμα (εἰς τὰ κτήματά του), il vit dans son bien (dans ses affaires). || χωρισμὸς (ἀνθρώπων) ἀπὸ κτημάτων, (Νῆμ.), séparation de biens.

ΚΤΗΜΑΤΙΑΣ, οὗτος (ὁ), καὶ **ΚΤΗΜΑΤΙΚΟΣ**, ἡ, ὄν, qui a des possessions, propriétaire.

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ (τὸ), cadastre.

ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΣ (ὁ), médecin vétérinaire.

ΚΤΗΝΟΛΑΤΗΣ, οὗτος (ὁ), qui a vu à la bestialité.

ΚΤΗΝΟΒΑΤΙΑ (ἡ), bestialité.

Κτήνος, οὗτος (τὸ), bête (de tout espèce), θ. bétail (ἐν γέν.), (ἐν πλθ.) bestiaux; brute, θ.

Κτηνοτροφία (τὸ), l'art de nourrir (ou l'on élève) des bestiaux.

Κτηνοτροφία (ἡ), éducation du bétail.

Κτηνοτρόφος (ὁ, ἡ), qui a vu du bétail.

ΚΤΗΝΟΔΕΞ, οὗτος (ὁ, ἡ), brutal.

Κτήσις (κτῆσις), καὶ (ἡ), acquisition, θ. possession, θ.

ΚΤΗΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, (Γρμ.), possessif.

Κτίξω, M. κτιεω, fonder; bâtir; construire; μαγαζοῦ (κυρ. τοῖχον). || ἐκτελέσθην κατὰ ὅσα εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς δέκα ἔτη, il s'est bâti des maisons à Athènes depuis dix ans. || αὐτὴ ἡ θύρα πᾶσι νὰ κτισθῇ (νὰ κτισθῇ καὶ κτισθῇ), il faut murer (maçonner) cette porte.

Κτικίαν, M. ἴδω, devenir étique, tomber en étié.

Κτικίανος, α, ἰκον καὶ **ΚΤΙΣΙΑΝΕΝΟΣ**, α, ὄν, καὶ **Φοικίανος**, ἡ, ὄν, qui est en étié. || εἶνε κτικίανος, est dans l'étié.

Κτικίανος (τὸ), κοιν. ἡ **Φοικίανος**, θ. étié, θ. consouption, θ.

Κτίριον (τὸ), édifice, bâtiment, monument. || τὰ δημόσια κτίρια, les monuments publics.

(παροιμ. μῦθορ.), le dé en est jeté, coûte que coûte.

ΚΥΔΩΝΙΣΤΟΣ(τὸ), (ἐνν. γλύκισμα), marmelade (de coings), o. coignat.

ΚΥΔΩΝΙ(τὸ), πῶρ, coing.

ΚΥΔΩΝΙΛ(ῆ), δ. cognassier.

ΚΥΔΩΝΟΠΑΣΤΟΝ(τὸ), pâte de coings, o.

ΚΥΚΕΪΝ, ἄνος(ὁ), breuvage composé; (μῦθορ.) chaos; pot pourri; salmigondis; farrago; fatras, riproché, o. ambiguo.

ΚΥΚΑΛΙΜΙΝΟΝ(τὸ), φ. pain de pourceau, cyclamen.

ΚΥΚΑΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, circulaire. S. (ἀρχ.) cyclique. || οἱ κυκλικοὶ ποιηταί, les poètes cycloques.

ΚΥΚΛΙΟΣ(ὁ, ῆ), ἀρχ., cyclique. || τὰ κύκλια ἐπηί, les poésies cycloques, (ἄλλ.) le cercle ou cycle épique.

ΚΥΚΛΩΝ, Μ. ἴση, (ἀρχ.), entourer, (ἐυχρηστέτ. τὸ) ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΝ.

ΚΥΚΛΟΣ(ὁ), cercle; circuit; tour, rond; (ἀστρην.) cycle.

|| ὁ—τοῦ ἡλίου εἶνε 28 ἔτων, le cycle du soleil est de 28 années. || διαγράφω διὰ τοῦ διαβήτου κύκλον, tracer un rond avec le compas.

ΚΥΚΛΟΤΕΡΗΣ, οἷς(ὁ, ῆ), circulaire, orbiculaire.

ΚΥΚΛΟΤΕΡΗΣ, ἐπὶρ. circulairement, orbiculairement, en rond.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ(ῆ), mouvement circulaire, circulation, o. || βάλλω εἰς κυκλοφορίαν, mettre en circulation, faire circuler.

ΚΥΚΛΟΦΟΡῶ, Μ. ἴση, se mouvoir circulairement (en rond), circuler; rouler. || τὰ χρῆματα κυκλοφοροῦν, l'argent circule (se remue, roule). || ἔχει τρεῖς χιλιάδας δραχμὰς κυκλοφορούσας εἰς τὸ ἐμπόριον, il a un millier d'écus roulants dans le commerce. || ἡ εἰδησις αὐτῇ κυκλοφορεῖ ἀπὸ χώρας εἰς τὴν πόλιν, cette nouvelle (ce bruit) circule depuis hier dans la ville.

ΚΥΚΛΟΠΙΟΣ(ὁ, ῆ), καὶ ΚΥΚΛΟΠΙΟΣ, ἡ, ὄν, cyclopéen.

|| τὰ κυκλώπεια τεῖχη τῆς Τυροῦ κτλ., les murailles cyclopéennes de Tyrinthe.

ΚΥΚΛΩΣΣΕ, κωσ(ῆ), l' action d'entourer, (ἐυχρηστέτ. τὸ) ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΣΣΑ.

ΚΥΚΛΩΦ, ἄνος(ὁ), cyclope.

ΚΥΚΝΟΣ(ὁ), πτυ. cygne.

ΚΥΛΙΝΔΡΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, cylindrique.

ΚΥΛΙΝΔΡΟΪΔΗΣ, οἷς(ὁ, ῆ), qui a la forme d'un cylindre, cylindroïde, cylindrique, cylindrique.

ΚΥΛΙΝΔΡΩΝΕ, Μ. ἴση, passer le cylindre sur qe., aplatiser avec le cylindre, cylindrer.

ΚΥΛΙΝΔΡΟΣ(ὁ), rouleau, cylindre.

ΚΥΛΙΝΔΡΩΔΗΣ, οἷς(ὁ, ῆ), qui est de forme cylindrique, cylindracé.

ΚΥΛΙΝΔΡΩΜΑ(τὸ), l' action d'aplanir avec le cylindre.

ΚΥΛΙΣ, κωσ(ῆ), ἀρχ. coupe, o.

ΚΥΛΙΣΜΑ(τὸ), l' action de rouler ou de se rouler.

ΚΥΛΙΩ, Μ. ἴση, καὶ ΚΥΛῆ, Μ. ἴση, rouler, faire rouler. || (πθ.) se rouler; (ῆ κοιν. οὐδ. αὐτπθ.) rouler; (ἐπὶ χοίρ.) se vautrer. || ἐκώλησεν ἀπὸ τῆν κορυφῇ εἰς τὸν πᾶτον τῆς σκάλας, il roula du haut en bas de l'escalier. || πέτρα ποῦ κυλᾷ δὲν πᾶνει μαλλί, (παροιμ.), pierre qui roule n' amasse pas de mousse.

ΚΥΛΩΣ, ἡ, ὄν, ἀρχ. ὁ ΚΟΥΛΩΣ.

ΚΥΜΑ(τὸ), flot, vague, o. onde, o. lame, o.

ΚΥΜΑΙΣΘΑΙ(χωρὶς Μ.), flotter (dans l'incertitude).

ΚΥΜΑΤΙΣΘΑΙ, Μ. ἴση, flotter, ondoyer, onduler.

ΚΥΜΑΤΙΣΜΟΣ(τὸ), ἀρχιτεκτ., eumajse, o.

ΚΥΜΑΤΙΣΜΑ(τὸ), καὶ ΚΥΜΑΤΙΣΜΟΣ(ὁ), flottement(χωρ. στρατεύματος), ondulation, o. fluctuation, o.

ΚΥΜΑΤΩΝ, Μ. ἴση, soulever des flots, agiter. || (ἀντπθ. αὐτπθ.) s'agiter, devenir houleuse.

ΚΥΜΑΤΩΜΑ(τὸ), soulèvement des flots, agitation, o.

ΚΥΜΒΑΛΟΝ(τὸ), cymbale, παλίων τὸ κύμβαλον, cymbaler.

ΚΥΜΙΝΟΝ(τὸ), φ. καὶ ὄν, κύμινον τὸ διήσποντον, κύμινον, cumin des pré.

ΚΥΝΑΡΧΗ(ῆ), πᾶθ. κυνάρη.

ΚΥΝΑΡΙΟΝ(τὸ), ἀρχ. τὸ κυνάρη, petit chien.

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui concerne la chasse. || ἡ κύνηγετις, terme de vénerie.

|| κυνηγετικά (ἐνν. βέλος) tiré sur la chasse (sur la venerie).

ΚΥΝΗΓΗΜΑ(τὸ), l' action de chasser, poursuite, o.

ΚΥΝΗΓΙ(τὸ), chasse, o. || (τουφέκι, φέρεμα κτλ.) κυνηγίου, chien (fusil, habit).

|| κυνηγετικά (ἐνν. βέλος) tiré sur la chasse (sur la venerie).

|| τὸ κρέας τοῦ κυνηγίου, cette viande de gibier; venaison.

ΚΥΝΗΡΟΣ(ὁ, ῆ), chasseur, o. || τὸ κύνηρον, goût de venaison.

ΚΥΝΗΡΕΩ, Μ. ἴση, chasser, o. || (μτνμ.) donner la chasse.

|| κυνηγεῖν, courir après, poursuivre.

|| κυνηγεῖν, courir après, poursuivre.

|| κυνηγεῖν, courir après, poursuivre.

|| κυνηγεῖν, courir après, poursuivre.

|| κυνηγεῖν, courir après, poursuivre.

|| κυνηγεῖν, courir après, poursuivre.

|| κυνηγεῖν, courir après, poursuivre.

|| κυνηγεῖν, courir après, poursuivre.

|| κυνηγεῖν, courir après, poursuivre.

|| κυνηγεῖν, courir après, poursuivre.

|| κυνηγεῖν, courir après, poursuivre.

|| κυνηγεῖν, courir après, poursuivre.

|| κυνηγεῖν, courir après, poursuivre.

|| κυνηγεῖν, courir après, poursuivre.

|| κυνηγεῖν, courir après, poursuivre.

ἐλὼν τινῶν ζώων), croc καὶ crochet.

ΚΥΡΟΣΒΑΤΟΝ (τὸ), ὁ καρπ. τῆς κυρσοβάτου, gratte-cul.

ΚΥΡΟΣΒΑΤΟΣ (ῆ), φ. églantier.

ΚΥΡΟΣΟΤΗ (ῆ), ἀρνίμ., cynosure, θ. (ἐλλ.), la petite ourse.

ΚΥΡΟΣΟΦΙΑ (ῆ), temps de la grossesse, θ. gestation, θ.

ΚΥΡΟΣΟΦΩ, Μ. ἄνω, être enceinte, porter.

ΚΥΡΟΣΟΦΕΝΙΟΣ, Α, ον, fait de bois de cyprès.

ΚΥΡΟΒΙΖΕΙ (τὸ), κοιν. ἡ Κηρύβις.

ΚΥΡΟΒΙΣΚΟΙΔΗΣ, οἷς (ὁ, ῆ), qui ressemble au cyprès, (διδακτ.)

cupressiforme, cupressiné.

ΚΥΡΟΒΙΣΚΟΜΗΛΟΝ (τὸ), fruit (noix, pomme) de cyprès.

ΚΥΡΟΒΙΣΚΟΣ (ῆ), δ. cyprès. ||

ἄσος (ἀσος) κυπαρίσσιων, Ἰδε ΚΥΠΑΡΙΣΣΩΝ.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΩΝ, ἄσος (ὁ), cypriè-

re, θ.

ΚΥΡΟΦΟΚΙΑΔΗΣ, οἷς (ὁ, ῆ), qui est de la nature du souchet,

qui en a la forme, (διδακτ.)

cyperacé, cypéroïde,

ΚΥΡΙΝΟΣ (ῆ), φ. souchet.

ΚΥΡΙΛΛΟΝ (τὸ), ἀρχ., coupe, θ.

ΚΥΡΙΛΛΟΝ, coupelle, θ. §.

(βιν.) cupule, θ.

ΚΥΡΙΛΛΟΚΙΑΔΗΣ, οἷς (ὁ, ῆ), qui a la forme d'une coupe ou d'une cupule; (διδακτ. βιν.)

cupulé, cupuliforme, cupulaire,

cupuliforme.

ΚΥΡΙΣΚΟΣ (δ), φ. ποτ., carpe, θ.

(το ὑποκορ.) carpeau καὶ car-

pillon.

ΚΥΡΙΩ, Μ. κίνω, pencher, in-

cliner, baisser. || (ἀμπτ. αὐ-

τῶν.) se baisser etc.

ΚΥΡΙΩ, κατ' ἐπὶ ἀντὶ Κίριος, (ὡς

αὐτὸ τὸ πλ. περιφρονήτ.), sieur,

mons. || ὁ κύριος, le mons un

tel, un sieur N.

ΚΥΡΙΑ (ῆ), κοιν. ἀντὶ ΚΥΡΙΑ. ||

κύρια αὐτὴ κύρια ἡ μήτηρ, la

bonne mère || ἡ κύρια ἡ γου-

μένησα, la mère abbesse.

ΚΥΡΙΑΚΗ (ῆ), (ἐνν. ἡμέρα), le di-

manche, || ἡ—τῆς ἐποχῆς, le

dimanche de la sexagésime.

|| ἡ—τοῦ Ἀπώτου, le Diman-

che de la septuagésime. || ἡ—

—τοῦ Βαλίου, le Dimanche des

Rameaux. || ἡ—τοῦ Θωμᾶ, le

Dimanche de Quasimodo, Pâ-

ques closes. || ἡ—τῆς τυρι-

νῆς, le Dimanche gras. || ἡ

πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν

(τῆς τεσσαρακοστῆς), ἡ Κυρια-

κὴ τῆς Ὁρθοδόξου, le qua-

dragésime. || ἡ—τῆς Τυροφά-

γους, le dimanche de la Quin-

quagésime, la Quinquagésime.

ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ, οἱ (ὁ), chef suprême,

souverain. || εἰς τὰς δη-

μοκρατίας κυριαρχεῖν εἶναι ὁ λα-

ός, dans les démocraties le

peuple est le souverain.

ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ (ῆ), souveraineté, θ.

|| ἡ—τοῦ λαοῦ, la souverai-

neté du peuple.

ΚΥΡΙΑΡΧΙΚΟΣ ἡ, ὅν, qui ap-

partient au (qui concerne le)

souverain.

ΚΥΡΙΑΡΧΙΚΩΣ, ἐπὶ, d'autorité,

en maître, en souverain.

ΚΥΡΙΕΙΣ, κοί (ῆ), l'action de

se rendre maître (de conqué-

rir etc).

ΚΥΡΙΕΙΝ. Μ. κίρω, se rendre

maître de, prendre (une ville,

une place etc), saisir, s'empa-

rer, conquérir; emporter,

enlever; (μπαρ.) posséder,

gagner. || ἐκυρίευσεν τὸ φρού-

ριον ἐξ ἐφόδου, il emporta la

place d'assaut. || τὸ φρούριον

ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου, la place a

été prise de vive force. || ἡ

δεῖνα θέλει ἐκυρίευσθαι, tel po-

ste fut enlevé. || (καὶ μπαρ.)

τὸν ἐκυρίευσεν ὁ φόβος, ἐκυρίεύ-

θη ὑπὸ φόβου, la crainte l'a sai-

si, la peur gagna son cœur,

il fut saisi de peur. || τὸν ἔχει

κυριευμένον ὁ θυμὸς (ἡ φιλαρ-

γυρία κτλ.), la colère (l'avarice

etc) le possède, il est pos-

sédé du démon de l'avarice

(etc).

ΚΥΡΙΟΑΝΘΙΑ (ῆ), propriété des

termes, emploi d'un mot dans

le sens propre. 2) (καταχρ.)

mot (terme) propre.

ΚΥΡΙΟΣ, Α, ον, (ἐπὶ), le prin-

cipal, l'essentiel; (διδακτ. ἐπὶ

λέξ.) propre. || ἡ κύρια ση-

μασία, l'acception propre. ||

ἡ λέξις αὐτὴ εἰς τὴν κύριαν τῆς

σημασίας, σημαίνει (τοῦτο), ce

mot, dans sa signification pro-

pre, veut dire telle chose; au

propre, ce mot signifie telle

chose. || τὸ κύριον ὄνομα τι-

νος, le prenom. || ὁ κύριος σκο-

πός, le principal but. || ἡ κυ-

ριώτερα αἰτία, la principale

raison. || (καὶ ἐλλ.) ἐλησμονή-

σατε τὸ κυριώτερον, vous avez

oublié le principal. 2) (ὄσος)

maître, (θηλ.) maîtresse. ||

σοῦδεῖς δύνανται ὅσοι κύριους δι-

κτεῖναι, ο (Γραφ.), nul ne peut

servir deux maîtres. || δὲν εἶναι

τις κύριος ἑαυτοῦ, ὅταν ἀναδέ-

χῆται πολλὰς ὑποχρεώσεις, on

n'est point à soi quand on

prend beaucoup d'engage-

ments. || (κατ' ἐξοχήν) ὁ Κύριος

ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, Notre

Seigneur Jesus Christ. || Κύ-

ριος εἰδὲς ποτε θὰ ἐπιστρέψῃ,

Dieu sait quand il reviendra.

|| (ὡς εἶδ. πέλ. ἡ προσημ.)

seigneur, monsieur, (καὶ πρὸς

πάντι ὑπερέχοντα) monsei-

gneur, (καὶ πρὸς γυναῖκα δι-

ακόρον μὲν) madame, (ἀνύπαν-

δρον δὲ) mademoiselle, (καὶ εἰς

τὸ πλθ.) messieurs, mesdames,

(καὶ πρὸς ἀνυπανδρούς)

mesdemoiselles. || Κύριε Κόμη

(Μαρκίω, Βαρώνε κτλ.), mon-

sieur le comte (le Marquis, le

Baron etc). || κυρία Κόμησσα

(κτλ.), madame la Comtesse

(etc). §. (ἀπλ. ἀντὶ γυναῖκα)

ἦσαν πολλοὶ κύριοι εἰς τὸν χο-

ρόν, il y avait beaucoup de da-

mes au bal.

ΚΥΡΙΟΤΗΣ, ΗΤΟΣ (ῆ), autorité θ.

domination, θ. || αἰτίαις, ἡ

ἀγωγή περὶ κυριότητος (κτίμα-

τος), Νμ., demande ou pétit-

oire, action pétitoire, (καὶ ἀ-

πλ.) le pétitoire. || ὁ κύριος

ἀπαγορεύει τὸ νὰ δικάζηται ἐν-

ταύτῃ τὸ περὶ κυριότητος καὶ

περὶ διακτύχης ζητήμα, la loi

defend de juger conjointe-

ment le pétitoire et le pos-

sessoire, ἴδε καὶ Διακτύχη.

ΚΥΡΙΩΣ, ἐπὶ, proprement; au

propre. §. principalement. §.

à la rigueur. || ἡ λέξις αὐτὴ

σημαίνει κυρίως τούτο, ce mot signifie proprement telle chose. || κυρίως εἶπειν, à proprement parler, proprement parlant. || κυρίως καὶ μεταφορικῶς, au propre et au figuré. || ἡ κυρίως (ἢ καὶ αὐτὸ) Ἑλλάς, la Grèce proprement dite, la Grèce propre. || κυρίως, τούτο εἶνε ἀπάτη, à proprement parler (proprement parlant), c'est une friponnerie. || κυρίως ἔπρεπε νὰ καταδικασθῇ, à la rigueur, il faudrait le condamner.

ΚΥΡΙΤΕΛΕΗΣ καὶ

ΚΥΡΙΤΗΣ (ὁ), petit-maitre.

ΚΥΡΩΝ, Μ. ἄνα, = Ἐπικυρώς, confirmer.

ΚΥΡΟΣ, οὐκ (τὸ), autorité, θ. validité, θ. authenticité, θ. foi, θ. || τὸ κύρος τῶν νόμων, l'autorité des lois. || ἔχει (δὲν ἔχει) κύρος, il est (il n'est pas) valable(ou) valide, il fait (il ne fait pas) foi. || τὰ ἔθιμα λαμβάνουν κύρος ὑπὸ τοῦ χρόνου, les coutumes s'autorisent par le temps.

ΚΥΡΤΟΣ, ἂ, ὄν, courbé, voûté; convexe; gibbeux. || τὰ κυρτά μέρη τῆς σελήνης εἶνε τὰ φωτεινότερα, les parties gibbeuses de la lune sont les plus éclairées.

ΚΥΡΤΟΣ (ὁ), nasse, θ.

ΚΥΡΤΟΤΗΣ, ἴσος (ἡ), courbure, θ. convexité, θ. (διδασκ.) gibbosité, θ. (ἀρχιτεκτ.) chute, θ.

ΚΥΡΤΑΙΣ, εἰς (ἡ), = Ἐπικύρταίς. ΚΥΣΤΟΤΟΜΙΑ (ἡ), ἀνατομ. cystotomie, θ.

ΚΥΣΤΙΣ, εἰς (ἡ), vessie, θ. vesicule (qui renferme la bile etc), θ. venticule; (ιδιαιτ.) la vésicule de l'urine. || (κυστ.) ὁ τῆς κύστεως, (ἀνατομ.), cystique.

ΚΥΣΤΙΤΙΣ (ἡ), νόσος (φθόγῳσις) περὶ τὴν κύστιν, inflammation de la vessie, cystite, θ.

ΚΥΣΤΑΡΝΑ (τὸ), regard. 2) soif qu'on donne à (traitement d') un malade.

ΚΥΣΤΑΡΝΑ, Μ. ἄνα, = Βάερα, regarder. || κύσταρνα τί ὥρα εἶνε, regardez quel heure il est. ||

κύσταρνα νὰ τὰ γελῆς ὅπως εἰς τὸν οἰκοκύρην, vois à les renvoyer au propriétaire. || κύσταρνα τὴν δουλείαν σου, mêlez-vous de vos affaires. || (μ. αὐτῷ.) κυττάζομαι (κυττάζω) τὴν πρόσωπόν μου εἰς τὸν καθρέπτην, se mirer. 2) (κοιν.) traiter (garder, soigner, donner ses soins à) un malade. || ἡ γυναῖκα που τὸν κυττάζει, la femme qui le garde (qui le soigne). || ποῖος ἰατρός τὸν κυττάζει; quel est le docteur qui le traite? 3) (ἐνλοτ. ἀντί) Ἐξετάζω (τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρίσκειται τι), visiter. || ἐκύτταζαν τὸ δισσάκι τε, on a visité sa malle. || τὴν ἐκύτταζεν ἡ μαμμή, la matrone l'a visitée.

ΚΥΤΕΛΗ (ἡ), καὶ

ΚΥΤΕΛΗ (τὸ), ruche, θ.

ΚΥΦΩΝ, ἀνος (ὁ), ἀρχ. carcan, pilori.

ΚΥΩΝ, κυνὸς (ὁ καὶ ἡ), ἀρχ. ὁ Σείλος, chien.

ΚΑΒΙΑΙ (τὸ), κοιν. ὁ -

ΚΑΒΙΟΣ (ὁ), ψ. goujon.

ΚΑΔΩΣ, ἴσος (ὁ), code. || κώδης μοναστηρίου, cartulaire. || ὁ πολιτικὸς (ὁ ἐμπορικὸς ἔτι) κώδης, le code civil, le code de commerce etc. || ὁ Ναπολεόντειος (ἢ τοῦ Ναπολέοντος) κώδης, le code Napoléon.

ΚΑΔΙΟΝ (τὸ), ἀρχ. toison, θ.

ΚΑΔΩΝ, ἀνος (ὁ), ἀρχ. τὸ Κορδοῦνι καὶ ἡ ΚΑΝΗΛΑ.

ΚΑΔΩΝΙΖΑ, Μ. ἄνα, = Κορδοῦνιζα.

ΚΑΔΩΝΟΡΙΑΙΣ, οἷς (ὁ, ἡ), qui est en forme d'une cloche ou d'une clochette, qui en a la forme, (βεν.) campanule, campaniforme, campanulacé.

ΚΑΛΑΝΤΕΡΟΝ (τὸ), boyau culier, colon, (διδασκ.) rectum.

ΚΑΛΑΡΑΣ, οἷς, δαίμον, (γυν.), qui a de grosses fesses, fessu

ΚΑΛΙΚΑΣ καὶ

ΚΑΛΙΚΟΠΟΝΟΣ (ὁ), colique, θ.

ΚΑΛΟΚΟΪΚΟΤΡΟΝ (τὸ), croupion, coecin, os sacrum.

ΚΑΛΟΜΕΝΗ (τὸ), fesse, θ.

ΚΑΛΩΝ (τὸ), membre (d'une péripode).

ΚΑΛΩΠΑΝΟΝ (τὸ), brail, ὅπως περὶ peau, lange, couche, θ.

ΚΑΛΟΨΙΖΙ (τὸ), ὅς Παλαιότατον.

ΚΑΛΟΣ (ὁ), cul, derrière.

ΚΑΛΟΦΟΤΙΤΤΙ (τὸ), χρυσ. ὀφθαλμοῦ.

ΚΑΛΟΤΡΗΠΑ (ἡ), anus.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΚΑΛΟΦΑΤΙΛ (ἡ), ἐντ. ver luisant.

ΛΑΘΡΑΪΑΣ, ἐπιρ. clandestine-
ment.

ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΆ (ῆ), καὶ
ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟΝ (τό), (commerce
de) contrebande, θ. fraude, θ.

ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΣ (ὅ), contrebandier,
fraudeur.

ΛΑΘΡΟΓΑΜΙΑ (ῆ), mariage clan-
destin.

*ΛΑΘΡΟΨΥΡΑΣ, α (ὁ), bracon-
nier.

ΛΑΘΡΟΦΑΓΙΑ (ῆ), l'action de
manger en secret.

ΛΑΪΚΟΣ (ὁ), laïque, laïc; sécu-
lier. ||. οἱ ἱερωμένοι καὶ οἱ λαϊ-
κοί, les ecclésiastiques et les
laïques, les réguliers et les
séculiers.

ΛΑΪΚΑΝ, ΑΠΟΖ (ῆ), ἀρχ. oura-
gant, bourasque, θ.

ΛΑΙΜΛ (τά), mal au cou (à la
gorge), mal de gorge.

ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ (ῆ), gourmandise, θ.

ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ (ὁ, ῆ), gourmand,
goulu, goinfre.

ΛΑΙΜΟΣΕΤΙ (τό), cravate, θ. ra-
bat; col. ||. οἱ στρατιῶται φο-
ροῦν μαύρα λαίμοδετιζ, les mi-
litaires portent des cols noirs.

ΛΑΙΜΟΣ (ὁ), cou καὶ (εἰς μερι-
κὰς μτνμ. φρσ.) col, gorge (τὸ
ἔμπροσθεν μέρος). S. (μτνμ.)
goulot (ὁ τῶν ἀγγέλων). S. col-
let καὶ col (ὁ τῶν φορεμάτων).

||. ἐστὶν ἀθήκη καὶ οὐκ εἰς τὸν λαί-
μόν του, il lui est demeuré
une arête (un os) dans la gor-
ge (dans le gosier). ||. πάνεται
(χοιν. στραβόνει) ὁ λαίμος μου,
(καθὼς συμβαίνει ἐνίοτε ἀπὸ
κρυολόγημα), prendre un tor-
ticulis. S. (μτνμ.) ὁ λαίμος τῆς
κόστωος (κτλ.), le col de la ves-
sie (etc). ||. ὁ λαίμος (Τουρκ.
γιακάς) τοῦ ὑποκαμίσου, le col
de la chemise, ἴδε καὶ Περι-
λαΐμιον. ||. πίνω ἀπὸ (πατῶ
εἰς) τὸν λαίμον, = Στεκοχαρῆ,
prendre q. à (lui tenir le pi-
ed ou le poignard sur) la gor-
ge, prendre (suisir) au collet,
colleier. ||. ὁ σκύλος ἐπίασε
τὸν λύκον ἀπὸ τὸν λαίμον. le
dogue coletta le loup. ||. ἐχώ-
θη (ἐμπύχθη) ὡς τὸν λαίμον,
(φρσ.), il s'adonna jusqu'aux
gardes. ||. εἶνε χωμένος ὡς

τὸν λαίμον (εἰς δύσκολον ὑπόθε-
σιν), il en a jusqu'aux bre-
telles. ||. πόνος τοῦ λαίμου, mal
à la gorge ou de gorge, ἴδε ἔξ
ΛΑΙΜΛ.

ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ (ῆ), νλγ., guillotine,
θ. ||. κατατομεῖν διὰ τῆς λαί-
μητόμου, guillotiner.

ΛΑΚΚΑ (ῆ), fosse large et pro-
fonde. ||. λάκκα νεροῦ, aiguière.

ΛΑΚΚΛΕΙ (τό), fossette, θ.

ΛΑΚΚΟΣ (ὁ), fosse, θ. ||. σκάπτει
τὸν λάκκον του, (παροιμ.) (creu-
ser sa fosse. ||. ἔχει τὸ ἔν πό-
δι του εἰς τὸν λάκκον, il a un
pied dans la fosse.

ΛΑΚΤΑΡΑ (ῆ), désir vif (ardent),
petillement de cœur

ΛΑΚΤΑΡΙΣΤΗΣ, ὁ, ὄν, (κυρ. ἐπὶ
ἰχθ.), frétilleur, tout frétilleur.

2) (συγκεχ.) = ΟΡΕΚΤΙΚΟΣ.

ΛΑΚΤΑΡῶ, Μ. ἴην, désirer ar-
demment, petiler (de faire
une chose), soupirer après q.
||. λακταρεῖ νὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ἰδῇ,
il petille de vous aller voir.

ΛΑΚΤΙΖῶ, Μ. ἴην, ἀρχ. ἀντὶ
Κασιτῶ, frapper du pied, ru-
er, regimber.

ΛΑΚΤΕΙΜΑ (τό), ἀρχ. ῆ Καστεῖλ,
calf de pied, ruede, θ.

ΛΑΚΤΙΣΜΟΣ (ὁ), l'action de ruer
(etc).

ΛΑΚΟΝΙΣΜΟΣ, Μ. ἴην, imiter la
brièveté des Lacons, être la-
conique, s'exprimer laconi-
quement.

ΛΑΚΟΝΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, laconique.

ΛΑΚΟΝΙΚῆς, ἐπιρ. laconique-
ment.

ΛΑΛΑΓΓΕΤΑ (ῆ), ῆ ἄλλ. ΤΥΓΑ-
ΝΗΤΑ.

ΛΑΛΗΜΑ (τό), l'action de par-
ler etc. ||. τὸ — τοῦ πετεινοῦ,
le chant du coq.

ΛΑΛΙ (ῆ), ἀρχ. langage; ac-
cent. 2) (χοιν.) = ΦΑΝΙ. 3)

ΛΑΟΛΕΞΙΑ, ΑΓΓΟΛΟΓΙΑ, cau-
serie, θ.

ΛΑΛΙΣΤΕΡΟΣ καὶ ΛΑΛΙΣΤΑΤΟΣ,
παρθετ. τοῦ-

ΛΑΛΟΣ (ὁ, ῆ), parleur, grand
parleur, bavard. babillard,

causeur, discoureur. ||. τί λά-
λος ἄνθρωπος! quel homme
causeur! quel ennuyeux dis-
coursur! ||. αἱ ἔχοντες ὀλίγας

ὀποθέσεις εἶνε λαλι-
gens qui ont peu d'opinions
sont de (très-grands) parleurs.

ΛΑΛῶ, Μ. ἴην, parler; discou-
rir. ||. λαλεῖ ὀλίγας, il parle
peu, il est peu parlant.

ποῖον νομίζετε ὅτι λαλεῖ, com-
pensez-vous vous ad-
ressant à lui.

S. (μτνμ.) λαλῶ τὸ βιβλίον
ἴδε ΠΛΑΙΝ. S. (ἐπὶ πτόνῳ) λα-
λεῖ. ||. ἐλάλησεν ὁ πετεινός
coq a chanté.

*ΛΑΜΑ (ῆ), lame (de métal).

ΛΑΜΒΑΝῶ, Μ. (ὁ) λάμα, λα-
νῶν, λαμβάνω, prendre; recevoir.

ἀντὶ ΠΑΙΡΝΑ, prendre; recevoir.
||. εἶλας τὸ βιβλίον μου, j'ai
reçu votre lettre.

||. λαμβάνετε τὸ παρόν μου,
sitôt la présente reçue.

||. λαμβάνω πληροφορίας, je
prendre des renseignements.

||. λαμβάνω πληροφορίες (des
informations) sur q.

||. λαμβάνω γνώσιν τινος, je
prendre connaissance de q.

||. λαμβάνω τὴν ἀλήθειαν, je
prendre la vérité.

||. λαμβάνω τὴν κόπον, je
prendre la peine.

||. λαμβάνω τὴν ἐλευθερίαν, je
prendre la liberté.

||. λαμβάνω τὸν λόγον, je
prendre le mot.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

||. λαμβάνω τὸν νόμον, je
prendre la loi.

(cierge), cierge. || ὁστος* ἀν λαμπρός, droit comme un cierge. || (μυρορ.) ἡ — τῆς ἀληθείας (τοῦ λογικοῦ κτλ.), le flambeau de la vérité (de la raison etc.).

λαμπρός, λ, ὄν, brillant (κυρ. εἰς μυσρ.), éclatant; resplendissant, splendide, magnifique, somptueux; superbe; (ἐπὶ φων.) sonore, clair; (μυσρ.) illustre etc. || ὁ καιρός εἰς λαμπρότατος, le temps est magnifique, il fait un temps superbe. || λαμπραὶ ἐπαγγελίαι, des promesses magnifiques.

λαμπρότης, ητος (ῆ), élat. splendeur, θ. (μυσρ.) illustration, θ.; magnificence, θ.

λαμπροφωρία (ῆ), habilement riche.

λαμπροφόρος (ὁ, ῆ), revêtu d'habits riches, richement vêtu.

λαμπροφωρῶ, M. ἦσα, porter des vêtemens riches, être richement vêtu (mis).

λαμπεόφωνος (ὁ, ῆ), qui a la voix sonore (claire).

λαμπεῖσα, M. ἦσα (ὁ), rendre brillant (καὶ μυσρ.) illustre, illustrer.

λαμπεῖς, ἐπὶ, s'one manière brillante; magnifiquement, splendidement, superbement.

λαμπύρ, ἦρος (ὁ), ἀρχ. lanterne, flambeau.

λαμπυρίζ, ἰσος (ῆ), ἀρχ. ἡ Κονοσταλά.

λάμπω, M. λάμψα, briller; luire, reluire. || ὁ ἥλιος λάμπει, le soleil brille. || οἱ ἀδάμαντες λάμπουν, les diamants brillent. || (καὶ μυσρ.) ὅλα λάμπουν εἰς τοῦτο τὸ σπίτι, tout luit dans cette maison, tout y reluit.

λάμψε, ηος (ῆ), éclat, lueur; éclat. θ. brillant, (μυσρ.) splendeur, θ.

λαπάρα (ῆ), ἐργαλ., peigne à carder, carde, θ. affinoir.

λαπαρίζω, M. ἰσα, peigner (du fin etc), carder.

λαπαρίσματα (τὸ), l'action de carder, cardage.

ΛΑΝΘΑΝΑ καὶ (μυσρ.) — ἀνομαί, M. λαν, καὶ (μυσρ.) λανθάνω (θᾶ), faillir, errer, être en défaut, se tromper, se méprendre; s'égarer; manquer; (ἐπὶ λογ.) se mécompter. || λανθάνεσθαι, λανθάνεσθε, εἰσθε λανθασμένοι, tu te méprends, vous vous méprenez, vous vous êtes mépris (-prise). || (ὁ πρὸς τῆς πλ. μεχ.) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΣ, κοιν. ἀντὶ Ἐσθαλαμῆνος, Ἠμαρτημένος. || λογαριασμός —, calcul erroné. || ὁ λογαριασμός σου εἶνε λανθασμένος, il y a du mécompte dans votre calcul.

ΛΑΣΤΕΥΕΙ, ηος (ῆ), l'action de tailler ou de polir une pierre, taille, θ

ΛΑΣΕΥΤΟΣ, ὁ, ὄν, taillé dans la pierre. || λίθος λαφευτός, pierre de taille.

ΛΑΣΕΪΟ, M. εἶσα, tailler la pierre.

ΛΑΟΚΤΟΝΟΣ (ὁ, ῆ), qui tue le peuple, qui lui est funeste (ruineux) (ἐδιδεκτ.) populicide.

ΛΑΟΣ (ὁ), peuple; population, θ. || φωνὴ λαοῦ, φωνὴ θεοῦ, (παροιμ.), la voix du peuple est la voix de Dieu. || ὅλος ὁ λαός (τῆς πόλεως), toute la population.

ΛΑΟΠΑΛΟΣ (ὁ), impostem.

ΛΑΟΦΟΡΟΣ (ὁ, ῆ), qui cause la perte du peuple.

ΛΑΠΑΘΟΝ (τὸ), φ. parelle, θ. patience, θ.

ΛΑΡΑΙ (τὸ), lard, sain doux (τὸ λυωμένον); axonge.

ΛΑΡΙΞ, ἰκος (ῆ), δ. mélèse.

ΛΑΡΝΑΞ, ακος (ῆ), ἀρχ. arche (sépulcrale), θ. urne funéraire; (ἐδιδεκτ.) ἡ περιέχουσα λείψανον ἀγίου) chasse, θ.

ΛΑΡΟΣ (ὁ), πτυ. mouette, θ.

ΛΑΡΙΤΤΑΞ (ὁ), κοιν. ὁ ΛΑΡΙΤΞ.

ΛΑΡΙΤΤΙΖΑ, M. ἰσα, crier à pleine gorge; déclamer, vociférer.

ΛΑΡΙΤΤΙΣΜΟΣ (ὁ), cri de la gorge, vocifération, θ. S.-(μυσρ.) battement.

ΛΑΡΙΤΞ, τिटος (ὁ), gosier.

ΛΑΣΗΝ (ῆ), bouc, θ. crotte, θ. fange, θ. bourbe, θ. || λᾶσπη

διὰ κτίσμον, bauge, θ. || εἶνε πολλὴ λᾶσπη εἰς τὸν ὄρμον, il fait bien de la crotte (il fait bien croûte, il fait bien sale) dans les rues. || εἶνε ὀλίγη λᾶσπη, ἀλλ' ἔχομεν ὄχημα, il fait un peu croûte; mais nous avons une voiture. || τρέχει μὲς τὰς λᾶσπαι, il court par les crottes. || ἐλθάτω τὴν λᾶσπην ἀπὸ πάφρου κτλ., débourber une fosse etc

ΛΑΣΠΟΝΑ, M. ἦσα, crotter. || τὸ φόρεμά σου εἶνε λασπιωμένον, votre robe est toute crottée. || ὅα λασπιωθῆς, vous vous crotterez.

ΛΑΣΗΝΑΜΑ (τὸ), l'action de crotter ou de se crotter.

ΛΑΤΟΜΕΪΟΝ (τὸ), ἀρχ. — ΛΙΘΟΤΟΜΕΪΟΝ, carrière (de pierres), θ.

ΛΑΤΟΜᾶ, M. ἦσα, ἀρχ. — ΛΙΘΟΤΟΜᾶ, couper (travailler) la pierre.

ΛΑΤΡΕΪΑ (ῆ), culte, adoration, θ. || ἡ θεία (ῆ τοῦ θεοῦ) λατρεῖα, le culte divin. || ἡ λατρεῖα τῶν εἰδώλων, Ἦς Εἰδωλολατρεῖα. || τὴν ἀγαπᾷ μέχρι λατρείας, il l'aime à l'adoration.

ΛΑΤΡΕΥΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, qui concerne le culte ou qui se fait en forme de culte.

ΛΑΤΡΕΥΤΙΚΩΣ, ἐπὶ, en forme ou par manière de culte.

ΛΑΤΡΕΪΝ, M. εἶσα, adorer, rendre un culte à.

ΛΑΤΡΙΞ, ἰος (ὁ, ῆ), adorateur.

ΛΑΤΡΑ (ῆ), cloître, monastère, chartreuse, θ.

ΛΑΦΤΑΓΓΙΑ (ῆ), pillage.

ΛΑΦΤΑΓΓΑ, M. ἦσα, piller, faire du butin.

ΛΑΦΤΡΟΝ (τὸ), butin; dépouilles, θ. πλθ.

ΛΑΧΑΪΝ, M. λάχα (ὁ), = ΤΥΧΑΪΝ.

ΛΑΧΑΝΑΡΗΛ (ῆ), choucroute, θ.

ΛΑΧΑΝΙΚΟΝ (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), herbes potagères, θ. légumes.

ΛΑΧΑΝΟΝ (τὸ), ἐν γέν. = Χόρτον (ἀγριον φαγώσιμον), herbague (2) (ἐδιδεκτ.) εἰδ. φ. τοῦ άλλως ΚΡΑΜΒΟΛΑΧΑΝΟΝ, choux (pomme ou cabu).

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΕΙΟΝ (τὸ), marché aux légumes.

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΗΣ, οὐδ(δ), marchand de légumes, (οἷα.) herbière, vendeuse d'herbes.

ΛΑΧΥΟΝ (τὸ), lieu où l'on tire au sort, loterie, θ.

ΛΑΧΥΟΣ (δ), lot, loterie, θ. §. (ἐν γέν.) sort. || βάλλω (βήχων) λαχὼν, tirer au sort. || ἔπεσεν ὁ λαχὼν, le sort est tombé (échu). || εἰς ποῖον ἔπεσεν ὁ λαχὼν; à qui est échu (le lot)?

ΛΑΥΑΝΗ (ἡ), φ., chou sauvage, herbe aux mamelles.

ΛΕΑΙΝΑ, ηὐ (ἡ), Honne, θ.

ΛΕΒΕΤΙ (τὸ), κοιν. δ- ΔΕΒΕ, ηὐτοῦ (δ), chaudron, chaudière, θ.

ΛΕΠΙΔΑ (ἡ), κοιν. ἡ ἙΛΜΙΝΣ.

ΛΕΠΙΔΟΧΟΡΤΟΝ (τὸ), φ. λατρ., herbe (ou poudre) aux vers, θ. semen contra, semencine, θ. (εἶπε ἔπειρα εἶδη) tanaisie; coralline, θ. mousse de Corce; santoline, θ. barbotine, θ. etc.

ΛΕΓΕΩΣ, ὄνομα (ἡ καὶ δ), légion. || τὸ τάγμα τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς (τῆς Γ' αλλ.), l'ordre de la légion d'honneur.

ΛΕΓΩ, Μ. (ὁ) εἰπὼ (ἀόρ. Εἶπον καὶ πθ. Ἐρρέκον), dire; parler. || λέγω τὴν γνώμην μου, énoncer son avis. || λέγει μόνος του (ἡ) μὲ τὸν νοῦν του, se dit-il. || τί εἶπε; qu'a-t-il dit? || καὶ πλησιάζουσα εἰς τὴν κυρίαν τῆς τῆς εἶπε καὶ τι εἰς τὸ ὦτον, et s'approchant de sa maîtresse, lui glissa quelques mots à l'oreille. || πῶρ! εἶπε, καὶ ὀπισθοδρόμησε, pousa! fit-il en reculant. || τοῦ εἶπε τὰς πλέον ἀχρείας λέξεις, lui tint les propos les plus obscènes. || τὸν εἶπε χλέπτῃν ἄρ, ἴδω Ὁνομάζω. || πῶς λέγεσθε; = Πῶς ὀνομάζεσθε; comment vous nommez-vous? || πῶς λέγεται αὐτὸς ὁ δρόμος; comment se nomme cette rue? || λέγουν, λέγει ὁ κόσμος, λέγεται, on dit. || τί θὰ εἰποῦν; τί θὰ πῇ ὁ κόσμος; que dira-t-on? qu'en dira-t-on? || οὕτως λέγουν, καθὼς λέγει ο ἰσ- γος (ἡ παροιμία), comme on dit, comme dit l'autre. || τοῦτο τὸ λέγουν τρέλλαν, (φρσ.) cela s'appelle folie (en bon français). || οὕτως εἶπεν, (φρσ.) pour ainsi dire. || μᾶλλον εἶπεν, (φρσ.), pour mieux dire, disons mieux. || εἶπομεν ἐν ἄλλω, (φρσ.), nous causâmes de choses et d'autres. || καὶ ἐκεῖ τὰ λέγομεν, (φρσ. ἔλλειπε), et là, nous parlerons de nos petites affaires. || ἀπλῶς εἶπεν, (φρσ.), à parler franchement. || τί ἔχεις νὰ πῇς δι' αὐτὴν τὴν πρῆξιν; (φρσ.), que trouvez-vous à dire (à redire) à cette action? || κατὰ τὸ λέγειν του, (οἷα.), au dire d'un tel, à l'entendre. §. (μνημ. ἡ κατὰ συνῆχ.) τὸ γράμμα ἔλεγεν (ἀντὶ διελθῆναι) ὅτι... , la lettre portait (contenait) que... || τί λέγει ὁ νόμος; que dit la loi? || καθὼς λέγει τὸ τραγουδι, comme dit la chanson. §. τί θὰ εἰπῇ (ἀντὶ τὴν σημαίνει) τοῦτο; que signifie-t-il? que veut-il dire? (καὶ ἐν εἶδει διαπορήσ.) qu'est-ce à dire? || τοῦτο δὲν θὰ πῇ τίποτε, cela ne fait rien (absolument rien), cela ne dit rien, qu'est-ce que cela dit? || τοῦτο θὰ εἰπῇ ἀληθῆς φίλος, cela s'appelle un véritable ami. §. ὅς εἰπωμεν (ὅς ὑποθέτωμεν) ὅτι..., supposons que...

ΛΕΗΛΑΣΙΑ (ἡ), pillage.

ΛΕΗΛΑΤῆ, Μ. ὤον, piller, ravager.

ΛΕΙΦΑ (ἡ), butin, proie, θ. capture, θ. prise, θ.

ΛΕΙΑΝΙΣΤΑ, Μ. ἰσπ. = ΛΙΑΝΙΣΤΑ.

ΛΕΙΜΑΣ, ἄκοι (δ), ἀρχ. ὁ Γρ- ΜΝΟΧΛΑΙΑΓΚΟΣ, limacon sans coquille, limace, θ. limas.

ΛΕΙΜΩΝ, ἄνοα (δ), prairie, θ. pré.

ΛΕΙΩΣ, Α, ὤν, fissure, uni; §. (μνημ.) coulant, doux.

ΛΕΙΟΤΗΣ, ηὐτοῦ (ἡ), douceur (de la peau, de la surface, etc.).

ΛΕΙΠΑΝΑΒΑΤΟΣ, η, ὤν, κοιν. ὁ ἄστιμος, qui n'a point de le-

vain, qui n'est pas levé (menté).

ΛΕΙΠΟΟΡΜΙΑ (ἡ), ἐναντιο- ment, défaillance, θ. syn- son, θ. faiblesse, θ. syn- θ. || τοῦ ἡλθς λειποορμίας, lui prit une défaillance (faiblesse).

ΛΕΙΠΟΟΡΜΙΑ, Μ. ὤον, s'envan- se pâmer, pâmer, tomber se pâmer (en pâmoison) en défaillance (en pâmoison) en défaillance, se trouver mal. || σάκας τὸν φλεβοτομῶν, ὅμως, il se trouve mal (saigne) les fois qu'on le saigne.

ΛΕΙΠΟΜΑΡΤΥΡΙΟΝ (τὸ), ἀδ- de témoin. || ἐλεπομαρ- δέκη, α (Νμ.), action d'un témoin qui a fait d'un

ΛΕΙΠΟΤΑΚΤΗΣ, οὐδ(δ), donne son rang, donne son poste (son rang).

ΛΕΙΠΟΤΑΚΤῆ, Μ. ὤον, abandonner son rang, don de poste, desertion, defection, θ.

ΛΕΙΠΩ, Μ. λείπω, être absent. §. (τρημ.) s'absenter. §. (τρημ.) πρᾶγμα.) en faulir; faillir. || θὰ λείπω τρεῖς μῆνας, je m'absenterai trois mois. || ἐν δυνατόν νὰ λείπη τὸν περὶ τὸν παρὸν, il ne peut pas s'en falloir. || ἐν τοῦ λείπει τίποτε, il lui manque rien, il ne manque de rien. || λείπει τὰ βιβλία ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην, il manque beaucoup de livres dans cette bibliothèque.

ὅς μου ἔλειπε (καλλίον) ἔλειπεν) αὐτὴ ἡ ἀγγελία, me sera bien passée le corvée. || ὀλίγον ἐλείπε (φρσ.), il faillit de (δ), en est fallu que, il ne fut rien que. || ὀλίγον ἐλείπε τὸν φονεύσου, il s'en fallu (il ne s'en fallu) qu'il peu s'en est fallu qu'il vint tué. || ὀλίγον ἐλείπε πνιγῇ, il a pensé être noyé. || ἐλείπε νὰ σπάσῃ τὸ παρὸν, il a pensé (il a manqué)

λίον, οὐκ οὐκ (δ), ζ. lion. ||. οὐκ
 ὄντος τὸν λέοντα, α (παροιμ.),
 à l'ongle on connaît le lion,
 (λατ.) ex unguine leonem.
 Λιόδορος (δ), (ἰον. ὁδός), voie
 publique, δ. grande rue, θ.
 Λίον, δ. λίον, (ἀρχ.) - Τελει-
 ὄνα, ||. (συνθ.) ἐπὶ συναλλαγ-
 ῆς, ἔσθω, expirer; (ζ Γρμτ.)
 se terminer. ||. ἡ προθεσμία
 λίγαι εἰς τὰς δέκα τοῦ ἔλευσ-
 τίου (μηνός), le terme échoit
 le dix du mois prochain. ||.
 Λιόρα τῆς μισθώσεως του λί-
 γου εὐρίου, son bail expire
 demain. ||. τὰ ὀνόματα τὰ λί-
 γοντα εἰς ὡ ρ κτλ., les noms
 qui se terminent en sur etc.
 ||. (δ θηλ. μτχ.) Λήγουσα (ἔνν.
 συλλαβῆ), γρμτ., la finale. ||.
 ||. λίγαι αὕτη τοῖς ἐπὶ τῆς
 ἡγουσῆς, on met l'accent
 sur la finale de cet mot.
 Λιόρα (δ), léthargie, θ. as-
 soupissement.
 Λιόρατος, ἡ, ὄν, léthargique.
 Λιόρατος (δ), = Λιόρατος.
 Λιόρα (δ), oubli.
 Λιόρα (δ), ἀρχ. chassie, θ.
 Λιόρα (δ), cuve, θ. pressoir.
 Λιόρατος (δ), officier (de l'é-
 tat) civil, (ἀρχ.) lexiarque.
 Λιόρατος, ἡ, ὄν, du lexiar-
 que, qui concerne l'état ci-
 vil. ||. βιβλίον ληξιαρχικόν, α-
 ν. (registres) de l'état ci-
 vil. ||. πάσα ληξιαρχικὴ πρᾶ-
 ξις ἔχει κύρος, ἐάν συνετάχθῃ
 κατὰ τοὺς ἐν χρήσει τύπους,
 tout acte de l'état civil sera
 valable, s'il a été reçu dans
 les formes usités.
 Λιόρα, ἐν (δ), échéance, θ. ||.
 τῆς προθεσμίας, l'échéance
 (expiration) de terme.
 Λιόρατος, Μ. λίον, oublier, per-
 dre la mémoire d'une chose.
 Λιόρα (δ), vol (commis sur
 le grand chemin), brigandu-
 rie.
 Λιόρα, Μ. λίον, voler, pil-
 ler.
 Λιόρατος, οὐ (δ), voleur (à main
 armée), ou du grand chemin,
 brigand; bandid. ||. ἐν μέσφ
 τῶν ληστῶν, α (Γρτ.), entre
 deux larrons.

Λιόρατος, ἡ, ὄν, de voleur,
 de brigand.

Λιόρατος, ἐπὶ (δ), à la manière
 des brigands.

Λιόρα (δαμνάνω), εὐς (δ), l'ac-
 tion de prendre (de rece-
 voir etc);

Λιόρα, ἐπὶ (δ). (Ἐπιτατ.) , très,
 fort, beaucoup. ||. γράμμα
 λίαν κατεπαύγον, (lettre) très
 pressée.

Λιόρα, Μ. λίον, hacher, ha-
 cher menu, émincer.

Λιόρατος (τὸ), l'action de ha-
 cher (etc).

Λιόρακαππάρη (δ), φ., cāpre car-
 pucine, θ.

Λιόραποτάγμα καὶ

Λιόραποταί (τὸ), vente par-
 tielle ou en détail.

Λιόραποταί, οὐ (δ), regrat-
 tier, détaillant καὶ (ἀρχαίωτ.)
 détailleur.

Λιόρα, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ Λιόρατος
 ζ Λιόρατος, menu, fin; maigre.
 ||. (οὐσ.) Λιόρατος (τὸ), τὸ Λι-
 όρατος (νόμισμα), hard. ||. δὲν
 ἔχει λιόν, il n'a pas le liard
 (un liard).

Λιόρα (τὸ), prairie, θ. pré;
 pelouse, θ.

Λιόρα (τὸ), prairie, θ. pré;
 pelouse, θ.

Λιόρα (τὸ), prairie, θ. pré;
 pelouse, θ.

Λιόρα (τὸ), prairie, θ. pré;
 pelouse, θ.

Λιόρα (τὸ), prairie, θ. pré;
 pelouse, θ.

Λιόρα (τὸ), prairie, θ. pré;
 pelouse, θ.

Λιόρα (τὸ), prairie, θ. pré;
 pelouse, θ.

Λιόρα (τὸ), prairie, θ. pré;
 pelouse, θ.

Λιόρα (τὸ), prairie, θ. pré;
 pelouse, θ.

Λιόρα (τὸ), prairie, θ. pré;
 pelouse, θ.

Λιόρα (τὸ), prairie, θ. pré;
 pelouse, θ.

Λιόρα (τὸ), prairie, θ. pré;
 pelouse, θ.

Λιόρα (τὸ), prairie, θ. pré;
 pelouse, θ.

Λιόρα (τὸ), prairie, θ. pré;
 pelouse, θ.

Λιόρα (τὸ), prairie, θ. pré;
 pelouse, θ.

λίον σου, ne vous graissez
 pas les mains. ||. τὸ φέριμά
 (τὸ σκαδὶ) τοῦ εἶνε λιγδαμένον,
 son habit (son chapeau) est
 gras, il est tout crasseux.

Λιόρα (τὸ), l'action d'en-
 graisser ou de s'engraisser,
 engraissement.

Λιόρα (δ), κοιν. ἡ Ἰεκνότης,
 maigre, θ.

Λιόρα (τὸ), amaigrissement.

Λιόρα, Μ. λίον, amaigrir,
 atenuer, débile (κρ. ἐπὶ ἀ-
 σθενείας). ||. (ἀρτ. αὐτ. αὐτ.)
 maigrir, amaigrir, s'amaigrir.

||. ἀντὶ τῆς παλάτης, λιγνότης,
 au lieu d'engraisser, il amaig-
 rit.

Λιόρα, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ Ἰεκνότης,
 maigre, maigri, grêle, menu,
 décharné. ||. délicat, fin.

Λιόρατος, ἡ, ὄν, maigre-
 let.

Λιόρα (δ), ἡ, ὄν, Λιόρατος.

Λιόρα (δ), ἡ, ὄν, Λιόρατος.

Λιόρα, Μ. λίον, faire languir
 ou pâmer. ||. (μσ. αὐτ. αὐτ.) lan-
 guir; falloir de cœur. ||. λι-
 γώθηκε ἀπὸ τῆς γέλιας, il se
 pâma de rire.

Λιόρα (δ), languueur, θ. fai-
 blesse, θ.

Λιόρα (δ), languueur, θ. fai-
 blesse, θ.

Λιόρα, λ, ὄν, (κρ. ἐπὶ φων.),
 doux, gracieux, mélodieux,
 (voix) argentine, pâle.

Λιόρα (δ), λ, ὄν, (κρ. ἐπὶ φων.),
 doux, gracieux, mélodieux,
 (voix) argentine, pâle.

Λιόρα (δ), λ, ὄν, (κρ. ἐπὶ φων.),
 doux, gracieux, mélodieux,
 (voix) argentine, pâle.

Λιόρα (δ), λ, ὄν, (κρ. ἐπὶ φων.),
 doux, gracieux, mélodieux,
 (voix) argentine, pâle.

Λιόρα (δ), λ, ὄν, (κρ. ἐπὶ φων.),
 doux, gracieux, mélodieux,
 (voix) argentine, pâle.

Λιόρα (δ), λ, ὄν, (κρ. ἐπὶ φων.),
 doux, gracieux, mélodieux,
 (voix) argentine, pâle.

Λιόρα (δ), λ, ὄν, (κρ. ἐπὶ φων.),
 doux, gracieux, mélodieux,
 (voix) argentine, pâle.

Λιόρα (δ), λ, ὄν, (κρ. ἐπὶ φων.),
 doux, gracieux, mélodieux,
 (voix) argentine, pâle.

Λιόρα (δ), λ, ὄν, (κρ. ἐπὶ φων.),
 doux, gracieux, mélodieux,
 (voix) argentine, pâle.

Λιόρα (δ), λ, ὄν, (κρ. ἐπὶ φων.),
 doux, gracieux, mélodieux,
 (voix) argentine, pâle.

Λιόρα (δ), λ, ὄν, (κρ. ἐπὶ φων.),
 doux, gracieux, mélodieux,
 (voix) argentine, pâle.

λογισμὸν, je les lui ai don-
né par compte (en compte).
|| ἐπὶ τὰς πέντακοσας δραχμὰς
ποιεῖς ἐπὶ πληρώσας, je vous ai
crédité des cinq cents francs
que vous m'avez remboursés.
|| εἶνε δὲ λογισμὸν σου, il
est sur votre compte. || δὲν
ἐστὶν ἐν τὸν λογισμὸν, je
ne mets point en ligne de
compte. || τοῦτο δὲν ἐμβαίνει
ἐν τὸν λογισμὸν, cela ne
compte pas. || τὸ πληρόμε-
νον ἐν λογισμὸν (χρέους),
un acompte. || αἱ πληρωθεῖσαι
ποσότητες ἐν λογισμὸν τοῦ
ἐκαστοῦτος ἔτους, les acomptes
donnés pour l'année couran-
te.

ΛΟΓΙΑΣΤΗΣ, οὗ (ὁ), calculateur.
Λογία, λογος (ὁ, ἡ), d'élite, choi-
si, distingué. || ἐλοι οἱ λογά-
τοι τοῦ λόγου, tout ce qu'il y
a de plus distingué dans la
nation.

ΛΟΓΙΟΝ (τὸ), petit discours.
Λογισμοί, M. λογισμὸν (ὁ), =
λογισμὸν.

Λογικός, ἡ, ὅς, raisonnable,
donné de raison; pensant. ||
(ὡς) ἡ λογική (ἐνν. ἐπιστήμη),
la logique. || τὸ λογικόν, la
raison, le bon sens; la facul-
té pensante.

Λογικῶς, ἐπὶ, raisonnable-
ment; logiquement.

Λογος (τὸ), ἀρχή, sentence, θ.
dicton. 2) (κοιν. ἐν τὸ πλθ.),

paroles, θ. mots. || χάρις τὰ
λόγια μου (τοῦ κακοῦ), perdre
son latin. || ἡ πανώρεια μετὰ
τὰ λόγια καίμεν ἀνώγει καὶ κα-
τὰ λόγια, (παροιμ.), il fait mer-
veille du plat de la langue. ||

ἐπὶ τὰ λόγια, = ΜΕΤΑΛΟΓΕΙΝΟ-
ΜΕΝ. 3) (ἰδιαιτ. τὰ μάταια)

μὲν εἶναι λόγια, ce sont des
mots, discours (propos) que
tout cela, des chansons. ||

ἐν οἷσιν λόγια, (φρα.), allez
pense, il n'y a rien à redire,
tout de même, c'est égal. 4)

τοὺς παρὰ τὸ ὀφεισμένον ἔχον
τὰ λόγια, ils sont passés
de τὰ λόγια, ils sont venus aux gros
mots, il se sont dit de gros

ses paroles, ils ont eu de gro-
ses paroles ensemble.

ΛΟΓΙΟΣ, α, ον, docte, lettré, sa-
vant. || οἱ λόγοι, les gens
des lettres, les doctes. || (τὸ
ὕπερ.) λογιώτατος, (ὡς τίτλος),
doctissime, (ἕως οὗσα) hom-
me de lettres.

Λογιότης, πτος (ἡ), qualité d'
un homme lettré.

ΛΟΓΙΣΜΟΣ (ὁ) - ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ, pen-
sée, θ. (Π.) penser. || ἔχει
κακὸς λογισμὸς, avoir de
mauvaises pensées.

ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ (τὸ), bureau de
comptabilité.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ, οὗ (ὁ), vérificateur
des comptes, employé com-
ptable.

Λογιστικὸς, ἡ, ὅς, qui a rap-
port à la vérification des com-
ptes. || λογιστικὸν συνέδριον,
cour des comptes, θ. || τὸ λο-
γιστικόν (ἐνν. μέρος τῆς δημοσ.
ὕπηρεας), la comptabilité. ||
εἶν' ἐπιφορτισμένος τὸ λογικόν,
il est chargé de la comp-
tabilité.

Λογιστικότης (ἡ), comptabili-
té, θ.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΟΣ, ἡ, ὅς, relatif
aux compositions en prose;
composé en prose, prosaïque.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΟΣ (ὁ), qui écrit en
prose.

ΛΟΓΟΔΙΑΦΟΡΙΑ (ἡ), flux de paro-
les.

*ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ (ἡ), ὑλγ., reddition
de comptes.

ΛΟΓΟΕΙΔΕΣ, οἷς (ὁ, ἡ), qui res-
semble à de la prose, prosa-
ïque.

ΛΟΓΟΕΤΗΣ, οὗ (ὁ), chancelier
de la cour byzantine.

*ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ (ἡ), ὑλγ., censure, θ.

ΛΟΓΟΜΑΧΙΑ (ἡ), disputé de mots,
logomachie, θ. démêlé, débat,
discussion, θ. contention, θ.
altercation, θ. noise, θ. con-
troverse, θ.

ΛΟΓΟΜΑΧΩ, M. ἦτα, disputer,
se quereller, avoir un démê-
lé (une prise) avec quelqu'un.

*ΛΟΓΟΠΑΙΓΙΟΝ (τὸ), jeu de
mots, calembour.

ΛΟΓΟΠΟΙΙΑ (ἡ), invention de faux
bruits.

ΛΟΓΟΠΟΙΩ (ὁ, ἡ), qui forge or
fait courir de faux bruits, fa-
briqueur de (fausses) nouvel-
les, forgour de nouvelles,
nouvelliste.

ΛΟΓΟΠΟΙΑ, M. ἦτα, forger ou
débiter de faux bruits, répand-
re des (fausses) nouvelles.

Λόγος (ὁ), parole, θ. mot, §.
discours; propos; (γρμτ.) o-
raison, θ. §. vieux dicton, pro-
verbe, θ. || τοῦτο εἶνε ἄλλος λό-
γος, c'est un autre discours
(une autre histoire), ἴδε καὶ
ἄλλα. || (ἐν) ἐνὶ λόγῳ, (φρα.),
en un mot, ἴδε καὶ ΣΥΝΤΟΜΟΣ.

|| εἰς κάθε λόγον, à tout pro-
pos. || ὁ λόγος δὲν εἶνε περὶ
τοῦ τί εἶπες, ἀλλὰ περὶ τοῦ τί
ἔπραξες, il n'est pas question
de ce que vous avez dit, mais
de ce que vous avez fait. ||

γίνεται λόγος περὶ τούτου, ou
en cause. || γίνεται πολὺς λό-
γος περὶ τούτου, cela fait grand
bruit. || ἀπὸ λόγου εἰς λόγον
κατήχησαν νῆ., de propos
en propos (de fil en aiguille),
ils en vinrent jusqu'à... ||
λόγου χάριν, pour ainsi dire.

|| περὶ τίνας ὁ λόγος; de quoi
est-il question? de quoi s'a-
git-il? || ἦτον ἡ ἔγινε λόγος πε-
ρὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰς τὸ
συμβούλιον, il s'est agi de cete-
tte affaire dans le conseil. ||

ἔγινετο πολὺς λόγος περὶ... il
était fortement question de...
|| καὶ ἔχει λόγον; τί λόγον ἔχει;
τί λόγος; il n'y a rien à redi-
re; par exemple. || ὁ περὶ οὗ
ὁ λόγος ἀνθρώπος, la person-
ne en question. || (ἐδῶ ἴσως
πρέπει νὰ ἀναχθῇ ἡ φράσις)

τοῦ λόγου σου (τοῦ, τῆς, τῶν,
τοῦς), ἀντὶ τοῦ, ἐκείνος, ἐκείνη,
ἐκεῖνος, ἐκεῖνη. || εἰ τοῦ λόγου
σου, hē! les autres. || εἰ τοῦ
λόγου σου, hola, l'amīl || (ἕ
ἐν εἰδὲ ἀφαιρέσεως) ἀκούσε τί μα-
λέγα (καὶ τί μαζέλες δὲ ἕ) τοῦ
λόγου τῆς αἰτίας αὐτῆς! écoute-
tez ce que nous dit cet autre!

|| ὁ ὁρθὸς λόγος, le bon sens,
la raison. || δὲν ἀκούει (δὲν ὀί-
λει ν' ἀκούσῃ, δὲν παίρνει ἀπὸ)

λόγον, il n'entend pas raison.

|| λόγου χάριν, par exemple.

2) (λόγαι.) ὁ τοῦ ῥήτορος (τοῦ ἱεροκήρυκος), discours; (ἰδίως ἐπὶ ἱεροκήρυκος) sermon, (ἐπὶ δικηγόρου) plaidoyer, (ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ῥήτ. καὶ τῶν ἐπιταφ.) oraison, θ. || λόγος ἐπιταφικός ἢ ἐπιτάφιος, oraison funèbre. || βάλλω λόγον (ἐπ' ἄλλου), prêcher. || λόγος αὐτοσχέδιος, discours improvisé. || ἡ βουλὴ διέταξε νὰ τοπωθῇ ὁ λόγος, la chambre ordonna l'impression du discours. 3) (ἡ ὑπόχρησις), parole (d'honneur), θ; foi, θ. || ἀφ' οὗ ἔδοσαν τὸν λόγον τοὺς, ayant donnée (engagée) leur parole (ou) leur foi. || παραβαίνειν (ἀθετεῖν) τὸν λόγον μου, violer (trahir, fausser) sa foi, manquer de foi. 4) (ὁ λογαριασμός) compte. || δίδω λόγον, rendre compte. || θὰ σοῦ ζητήσουν λόγον, on vous demandera compte. §. (καὶ μεταφορ.) εἶνε πολλοῦ (μικροῦ, οὐδενός) λόγου ἄξιος, il est d'une grande (d'aucune, de peu d') importance (de conséquence). || ἔχω νὰ τοῦ εἰπω πράγματα πολλοῦ λόγου ἄξια, j'ai des choses de la dernière conséquence à lui dire. 5) (ἡ ἐννολογία) raison, θ. rapport. || ἡ διπλάσιος (ἡ τριπλάσιος) λόγος, la raison double (triple). || κατ' ἀντιστροφὴν λόγον, en raison inverse. 6) (ἡ αἰτία) raison, θ. motif, considération, θ. titre. || τοῦτό μοι ἐξηγεῖ ἐν τῷ τοῦ ὁποῦ δὲν ἤδυνήθην εἶναι νὰ ἐννοήσω τὸν λόγον, cela me donne l'explication d'un fait dont je n'ai pu encore me rendre compte. || σταθμίσατε καλῶς ὅλους τοὺς λόγους, pesez bien toutes ces considérations. || καθ' ὅλους τοὺς λόγους, sous tous les rapports, à tous égards. || χωρὶς λόγον, sans raison; à propos de bottes (de rien), ἴδε καὶ Παραλόγως. || λόγῳ (ἐπὶ λόγῳ) χάρις, à titre de dette. || λόγῳ κληρονομίας, à titre d'héritage. || ἐπινομή-

σθῆ, καὶ δικαίῳ τῷ λόγῳ, Πατὴρ τοῦ λαοῦ, c'est à juste titre qu'il fut surnommé le Père du peuple. 7) (θλγ.) ὁ Λόγος, ὁ Ὑῖος καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, le Verbe.

Λογοποιεῖν (ἡ), = Λογομαχία.

Λογοπέτρα, Μ. πέτρα, (θά), κοιν. ἀντὶ Λογομαχίᾳ, se prendre de parole avec q. || ἐλογόφεραν μαζῇ, ils ont eu prise (quelque prise, une prise) ensemble.

Λόρην, (ἡ), lance θ. || ἡ — τοῦ ὅπλου (τῶν στρατ.), baïonnette, θ.

Λορκοφόρος (ὁ), qui porte une lance, lancier.

Λοιοονία (ἡ), injure, θ. invective, θ.

Λοιοόρος (ὁ, ἡ), qui injurie, médisant.

Λοιορὴ, Μ. ἡν, injurier (invec-tiver contre) q.

Λοιμικός, ἡ, ὄν, pestilent, pestilentiel; contagieux. || λοιμικὴ (ἐνν. νόσος), fièvre maligne (pestilente).

Λοιμός (ὁ), ἀρχ., peste, θ. contagion, θ. || (μετοχ.) ὁ — τῆς αἰρέσεως (τῆς διαφθορᾶς κτλ.), la contagion de l'hérésie (du vice, des mauvaises mœurs etc).

Λοιπὸν, σύνδ. Συμπερ., donc, conséquemment, par conséquent, en conséquence; ainsi; aussi; or. || λοιπὸν, ἀποποιεῖσθε νὰ...; ainsi, vous refusez. || λοιπὸν, τί σὰς ἀπεκρίθη; hé bien! que vous a-t-il répondu? || λοιπὸν, τί λέγετε; hé bien, qu'en dites-vous? κυρ. οὐδ. τοῦ

(Λοιπὸν), ἡ, ὄν, (ἀρχ.) = Ἐπίλοιπος. || οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, le reste des hommes. || τὰ λοιπὰ θέλει σὰς τὰ εἰπεῖ ὁ ἐπιφέρων, le porteur vous dira le reste. || τοῦ λοιποῦ, ἴδε Ἐπὶ. || καὶ τὰ λοιπὰ, (φρσ.), et le reste, et cætera, (ἢ κατὰ μνηγορῶν) etc. || τοῦ λοιποῦ, (φρσ.), désormais, dorénavant.

Λοιζέσις, α, ὄν, (ἀρχ.), le der-vier. || (συνθ.) ἀνέι: (εἶνε εἰς)

τὰ λοζοθία, il est aux abois. || Ἄρτι, l'article de la mort, à l'extrémité, à toute extrémité.

Λοζοματῆ, Μ. ἡν, aller de biais (de côté). §. (μετοχ.) ἄνθρωπος, aller en biaisant, aller de détours. Λοζός, ἡ, ὄν, oblique, de travers, biais, devers. || τὸ ἰσοδύναμα εἶνε λοζόν, le bâtiment est de biais, il y a du biais dans ce bâtiment. || ὁ ἰσοεἶνε λοζός, le mur biseau. || πλθ. οὐδ.) Λοζά, ἐπὶ τοῦ travers, de biais, de biais obliquement; (σπν.) biseau. || κόπτω τὸ ἱσοζοματῆ, couper une étoffe de biais (en biais).

Λοζότης, ἡ, ὄν, oblique (ἡ), oblique, θ. biais. || ἵνα σκεπασθῇ ἡ λοζότης τοῦ τοίχου, pour couvrir le biais du mur.

Λόζιγος, α, (ὁ), loques. || ἔχει λοζύγας, il a le hoquet.

Λοπλῆ, Λοπλῆ, ἀρχ. πλῆ, Λοπλητὶς (ἡ), φ. ἀρροχίον, ἡ, ὄν, che, atriplex; (αἰκ.) ἡ, ὄν, dame, belle-dame, follette.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

Λοπλῆ (ὁ), levier; barre (fer), θ.

|| μεταχειρίζεται λουτρά (τὰ λουτρά), il prend les eaux.
 Δούτεος (ὁ), εἰδ. ὡς, brochet.
 Δουάιν, M. Δρα, ἴδε Δουάιν.
 Δουάιν (τὸ), ἴδε Γουάιν.
 Δούτεος (ὁ), πιν. θαλασσ., nigaud, comoran (le petit), le fou (Δρα. sula).
 Δούα, M. Δουα, baigner. || (ὁ) πάλαι (ἢ γυναικ. κτλ.) ἀγαπῶν πολλὰ νὰ λούονται, les caudards (les oies etc) aiment beaucoup à se baigner. || ζῆσαν πολλοὶ οἱ λουόμενοι (αἱ λουόμεναι); y avait-il beaucoup de baigneurs (de baigneuses)?
 Δουάιον (τὸ), petite colline.
 Δούος (ὁ), colline, ο. monticule, hauteur, ο. S. (μτμ.) λόφος περικεφαλαίας, crinière d'une casaque. ||. λόφος (τῆς κεφαλῆς) πτηνοῦ, huppe, ο. crête, ο.
 Δουαρός (ὁ), commandant d'une compagnie, capitaine.
 Δουάια (ἡ), ἀρχ. ἢ Δεχομιά.
 Δουάια (τά), les lochies, (κοιν.) les vidanges.
 Δουάιας (ὁ), στρατ.-sergent.
 Δουάιν, M. Δρα, fourré epais.
 Δουάιος (ὁ), compagnie de (100) combattants, ο. ἢ ἐπὶ λόχος, le bataillon sacré.
 Δουάιος, ἢ, ὄν, rus, qui a le poil ras.
 Δουάιν (ἡ), εἰδ. ὡς, osier, (Δρα.) agnus castus, vetex.
 Δουάια (τὸ), l'action de plier (de se plier etc).
 Δουάια, M. Δρα, faire plier, ployer, courber, fléchir, arquer, cambrer.
 Δουάια (τὸ), l'action de plier ou de se plier (etc); courbure, ο. S. inflexion (du corps ou de la voix).
 Δουάιος, ἢ, ὄν, phant, flexible, souple.
 Δουάιος (ὁ), sanglot.
 Δουάια, M. Δρα, = Δουάια. || ἀμτ-ε. αὐτὸ. || plier, se plier, arquer, se courber, se cambrer, fléchir, obéir (μτμ.). ||. λυγρὸν τὰ γόνατά του (δὲν βαρύνει), ses genoux se dérobent sous lui. ||. τὸ ἔλλον τῆς ἀνιμίας λυγρὸ χωρὶς νὰ σπῇ.

le bois de l'osier obéit sans se rompre. ||. (ναυτ.) τὸ κατάρτι (ἢ ἀντένα) ἐλθόντων ἀπὸ τὸν ἀνεμὸν, le mât (la vergue) a consenti.

Δουάιος (ὁ), ἀρχ. sanglot.

Δουάιος, γκαῖος (ὁ), ζ. loup, loup-cervier.

Δουαρινάρι (τὸ), ὡς, ἴδε Προρινάρι.

Δουάια, ηε (ἡ), louve, ο.

Δουαρινε (τὸ), l'aube du jour, l'entre chien et loup.

Δουάιον (τὸ), εἰδ. ὡς, λυγρὸν, lycium, cachou.

Δουαρινε (τὸ), φ. (εἰδ. ἀμτ-ε.), vesse de loup.

Δουαρινε (τὸ), φ. lycopode, pied de loup.

Δουάιος (ὁ), ζ. loup. || ἀπὸ τὰ μετρινμένα τρώγει ὁ λύκος, (παιρ-οιμ.), brebis comptées, le loup les mange. 2) (μτμ.) εἰδ. φ., herbe-louve. ο. 3) εἰδος ἔργαλ. (λαβίδος διὰ τῆς ὁποίας σπέρνουν τοὺς ῥιθινὰς τὸν δυσκόλῳ πτηνῶν), morail-les, ο. πλθ.

Δουαρινε (ἡ), amitié de loup (c. à-d.) perfide.

Δουάιος, ἀνός (ὁ), homme pervers, fêlé.

Δουάιος, M. Δρα, κοιν. ἀντὶ Δουάιος, délier, dénouer, défaire (un nœud); démonter (un lit, une armoire etc); détacher. S. (μτμ.) résoudre; expliquer; décider (une question etc).

||. ἔλυσε τὴν βάρκαν ἀπὸ τὸ περιγιάλι, il détacha la barque du rivage. ||. ἐλῶθι ἡ κορδέλα (τὸ καλτασέτι), le ruban (la jarretière) se détacha. ||. ἐλῶθι ὁ κόμβος, le nœud se défit. ||. λύνει ταῖς θηλειαῖς (φορέματα), délayer (une robe etc). ||. δὲν ἔμπορεῖ νὰ λύσῃ ταῖς θηλειὰς τῆς μόνῃ, elle ne peut pas se délayer elle-même.

Δουάιος, M. Δρα, = Δουάιος, fondre; S. dissoudre. S. délayer; gâcher; détremper. ||. (ἀμτ-ε. αὐτὸ.) fondre, se fondre, se dissoudre; S. se consumer, dépérir; languir, s'échouer. ||. ὁ ἔλλος ἔλυσε τὰ χυό-

νια, le soleil a fondu la neige ||. (καὶ αὐτὸ.) τὰ χυόνια ἔλυον-σαν, les neiges se sont fondues. ||. (καὶ οὐδ. ἢ αὐτὸ.) ἡ ζάχαρι λύνει εἰς τὸ νερόν, le sucre fond dans l'eau. ||. (καὶ μτμ.) λύνει ἕαν τὸ κρηρὶ, il s'en va comme une chandelle.

||. λύνει εἰς τὸ πόδι, il sèche sur pied. ||. ἔλυωσαν τὰ ρούχα του, ses vêtements tombèrent en lambeaux.

Δουάιος (ἡ), douleur, ο. tristesse, ο. affliction, ο. chagrin, peine, ο. déplaisir. S. pitié, ο. compassion, ο.

Δουάιος, ἢ, ὄν, triste, affligé, attristé. ||. λυπηρὰ ἀναμνήσεις! ce sont d'attristants souvenirs!

Δουάιος, ἢ, ὄν, triste, plaintif, lugubre, lamentable, gémissant. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Δουάιος, ἐπὶ, d'une manière lugubre (lamentable etc), lugubrement, d'un ton plaintif, d'une voix plaintive, plaintivement. ||. ὁ κόδων αὐτός σημαίνει λυπητὴρ, cette cloche a un son lugubre. ||. τραγῶδει λυπητὴρ, il chante plaintivement.

Δουάιος, M. (ὁ) Δουάιος, ἢ, affliger, s'attrister, se chagriner, se fâcher; regretter; (ὕπερβολ.) se désoler; S. avoir pitié de q., prendre quelqu'un en pitié, plaindre. ||. μὴ λυπῆσθε δι' αὐτὸ τὸ συμβῆναι, ne vous attristez pas de cet événement. ||. λυποῦμαι καταπολλὰ διότι σὺς ἔλαμα νὰ περιμείνατε, je suis désolé de vous avoir fait attendre. ||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ἔλοι τὸν ἐλυπηθῆσαν (ἐλυπηθῆσαν διὰ τὴν ἀνέστην του), il fut généralement (universellement) regretté, il s'est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείσομαι, épargner. ||. ἔμπορεῖς νὰ τὸν κακοποιήσω

τὰ μέγιστα, ἀλλὰ τὸν ἐλυπήθην,
je pouvais lui faire beaucoup
de mal, mais je l'ai épargné. ||.
(ἡμετέριον) Διημιέσις, ἡ, ὄν, (ἀντί
ἐπιθ.), affligé, triste, chagrin.
Διημιέσις, ἡ, ὄν, (ἀρχ.), maigre,
stérile, chétif, pauvre.

Διημιέσις, ἡ, ὄν, (ἀντί), maigreur
du sol, stérilité, θ.

Διημιέσις, ἡ, ὄν, causer de la pei-
ne (du chagrin) à q., affliger,
attrister; chagriner, contris-
ter, affecter, peiner. ||. πολλὰ
μὲ ἐλύπησεν ἡ εἰδησις αὐτῇ,
cette nouvelle m'a beaucoup
peiné (m'a bien attristé).

Διημιέσις, ἡ, ὄν, lyre, θ. rebec.

Διημιέσις, ἡ, ὄν, lyrique.

Διημιέσις, ὅ, (ἀντί), joueur de ly-
re ou de rebec.

Διημιέσις καὶ

Διημιέσις (ὁ), facteur (fabri-
quant) de lyres, luthier.

Διημιέσις (ὁ, ἡ), chanteur qui s'
accompagne de la lyre

Διημιέσις (τὸ), κοιν. ἀντί -

Διημιέσις, ἐκ (ἡ), l'action de dé-
lier (etc.). §. (μτμ.) solution
ou résolution (d'une question
etc), décision (d'une affaire
etc); dénouement (d'une pièce
de théâtre).

Διημιέσις, οἷς (ὁ, ἡ), ἀρχ. ὁ
Ὁφείμιος.

Διημιέσις, ἡ, ὄν, ἀρχ. ἀντί
Ὁφείμιος, Σιντῆσις, Χρυσίμιος.

Διημιέσις, ἡ (ἡ), rage, θ. (μτμ.)
acharnement.

Διημιέσις, ἡ, ὄν, avoir ou con-
tracter la rage, enrager, être
enragé (s'acharner) contre q.
||. σκυλὶ λυσσασμένον, chien
fou(enragé).

Διημιέσις (τὸ), transport de
rage.

Διημιέσις, ἡ, ὄν, = Διημιέσις.

Διημιέσις (τὸ), laisse, θ. coupe, θ.
accouple, θ. harde, θ.

Διημιέσις, ἡ, ὄν, délié.

Διημιέσις, ἡ, ὄν, délivrer; ra-
cheter.

Διημιέσις, ἐκ (ἡ), l'action de
délivrer, rédemption, θ.

Διημιέσις, οἷς (ὁ), rédempteur.

Διημιέσις (τὸ), petite lampe,
lampion.

Διημιέσις (τὸ), lampe, θ. lam-
pion, bougeoir.

Διημιέσις (ἡ), = Διημιέσις.

Διημιέσις (ὁ), = Διημιέσις. ||. περὶ
λύχων ἀφ᾽ ἑσπέρης, à la nuit tom-
bante.

Διημιέσις, οἷς (ὁ), gueridon,
chandelier.

Διημιέσις, ἡ, ὄν, = Διημιέσις. ||. ἡ Ἐκ-
κλησία ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ
δεσμεῖν καὶ λύειν, l'Eglise a le
pouvoir de lier et de délier.
||. λύω τὴν σιωπὴν, rompre le
silence. ||. λύω τὸ ζήτημα,
décider la question. ||. λύω
τὴν πολιορκίαν, lever le siège.
||. (καὶ πθ.) ἡ δυσκολία αὐτῇ

ἐλύθη πρὸ πολλοῦ, cette
culte est depuis long
résolue. ||. ἐλύθη τὸ
la question fut décidée.
ἐλύθησαν τὰ μέγιστα, le combat
est rompu.

Διημιέσις (τὸ), fonte, θ.
μετάλλ.) fusion, θ. ||. τὸ
χιδόνιον, la fonte des
Διημιέσις (ἡ), lèpre, θ. lèpreux,
malmort.

Διημιέσις, ἡ, ὄν, lepreux, lèpreux,
Διημιέσις, οἷς (ὁ), ἀρχ. vol
d'habits.

Διημιέσις (τὸ), courroie, θ.
θ. lanière, θ. ||. ἐγγύλλω, cou-
couper par aiguillettes.

Διημιέσις, ἡ, ὄν, la bride, θ.
la bride) ||. τὸ δεξιὸν λα-
la bride droite est plus cou-
κοντότερον τοῦ ἀριστεροῦ,
rène droite est plus cou-
que la gauche. §. (μτμ.)
σφιγγω τὰ λαβρὰ τινος,
serrer le loup (les côtes) à q. §. (μτμ.)
λαβρὰ τοῦ ὀμφαλοῦ, le cou-
ombilical.

Διημιέσις, κοιν. ἀντί -
Διημιέσις, ἡ, ὄν, bande (de
d'étoffe etc), θ. aiguillettes.

Διημιέσις, ἡ, ὄν, τὸ οὐσ. τοῦ
Διημιέσις, ἡ, ὄν, couper
racher la peau par aiguillet-
tes.

Διημιέσις, ἡ, ὄν, se tenir

M.

ΜΑΓ

ΜΑΓ

ΜΑΓ

ΜΑΓ, ἡ, ὄν, Ὁρκοματ. par. ||.
μα τὸς ἐν Μαραθῶνι, par les
mânes des héros du Mar-
athon l ||. μα τὴν ἀρχαίαν μας
φίλαν, par notre ancienne a-
mitié, τὸς καὶ Εἰς καὶ Πρὸς.
ΜΑΓ, ἡ, ὄν, embrener,
salir, crotter. ||. τὸ παιδί ἐμα-
γαρσθη, l'enfant s'est sali.

ΜΑΓ, ἡ, ὄν, ordure, θ.

ΜΑΓ, ἡ, ὄν, ἐργαλ. rouet ou
métier à filer (de la soie etc).

ΜΑΓ, ἡ, ὄν, 200 (300 κτλ.)
ἀδράκτια, un métier à filer à
deux (trois etc) cents bro-
ches.

ΜΑΓ, ἡ, ὄν, serrer sous
la presse, presser; pincer. ||.
ἡ θύρα τοῦ ἐμαγγάνισε (τοῦ
ἐσφιγγε) τὰ δάκτυλα, la porte
lui a pincé les doigts.

ΜΑΓ, ἡ, ὄν, κοιν. τὸ Πιετή-
ριον, presse, θ. calandre (χωρ.
τὸ τὸν ὑφασμάτων), θ.

ΜΑΓ, ἡ, ὄν, πηλ. πηλ.
roue à pots, chapelle
τὸ σχοινὶ μὲ τὸς κοῦδ᾽ ἀντι-
ΜΑΓ, ἡ, ὄν, = ΜΑΓ, ἡ, ὄν,
(ἰδιαιτ. ὅπου κεντοῦν), μέ-
(de brodeur).

ΜΑΓ, ἡ, ὄν, magie, sorcel-
rie, θ. sortilège, enchante-
ment.

ΜΑΓ, ἡ, ὄν, τὸ Πιετή-
gargotte, θ. ||. μαγειρεῖον
ω, fougion.

ΜΑΓΕΥΕΙΝ (τὸ), l'action de faire la cuisine. 2) (συνδεχ- τή μαγειρευμένον φαγεῖν), mel; plat.

ΜΑΓΕΥΕΪΝ, Μ. εἶναι, (μὲ ἀντ.) ἀρρετὴρ (accommoder) la viande (le poisson etc); (χωρὶς π.) faire la cuisine; (οἷα.) cuisiner. || τὸ μαγειρεῖν σάν τὰ πικρία, ou l'acommoder en petit pois. || ῥῶς μαγειρευ- μένον μὲ τὸ μέλι, du riz accom- modé au miel. || αὐτὸς ὁ μά- γηρος μαγειρεῖ πολλά καλὰ, il apprête très bien (à man- ger). || μαγειρεῖ καλλίστα τὰ ὀφάρια, il l'acommoder très- bien le poisson. || μαγειρεῖ (ὅν μαγειρεῖ) καλὰ, c'est un bon (un mauvais) cuisinier.

ΜΑΓΕΥΙΚΟΣ, ὁ, ὅς, de cuisine ou de cuisinier. || τὰ μαγει- ρικά σκεύη, la batterie de la cuisine. || ἡ μαγειρικὴ (ἐνν. τέχνη), l'art culinaire, la cui- sine. || γνωρίζει (ἤξεύρει) καλὰ τὴν μαγειρικὴν, il suit bien la cuisine.

ΜΑΓΕΥΙΣΤΑ (ἡ), cuisinière, θ.

ΜΑΓΕΥΟΣ (ὁ), cuisinier.

ΜΑΓΕΥΙΑ (τὸ), ensorcellement.

ΜΑΓΕΥΙΚΟΣ, ὁ, ὅς, qui enchan- te, enchanteur, -eresse.

ΜΑΓΕΪΑ, Μ. εἶναι, ensorceller, donner un sort; charmer, enchanteur.

ΜΑΓΙΑ (τὰ), κοιν. αἱ ΜΑΓΕΪΑΙ, αἱ ΤΟΥΤΕΙΑΙ, αἱ ἘΝΘΡΑΙ, les charmes; les sortilèges. || τοῦ ἐσθλὸν μάγια, on lui a donné (jeté) un sort. || λύθησαν τὰ μάγια, le charme est rompu.

ΜΑΓΙΚΟΣ, ὁ, ὅς, magique.

ΜΑΓΙΣΤΑ (ἡ), sorcière, θ. ma- gicienne, θ. enchanteuse.

ΜΑΓΟΪΑ (ἡ), croche ἢ crosse, θ. || ἡ — τῶν βοσκῶν, houlet- te, θ.

ΜΑΓΝΗΤΙΣ, or (ὁ), aimant.

ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ, Μ. εἶναι, aimanter (une aiguille); magnétiser (un objet).

ΜΑΓΝΗΤΙΚΟΣ, ὁ, ὅς, magnéti- que.

ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ (ὁ), magnétisme.

ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ, θ.

ΜΑΓΝΗΤΙΣΤΗΣ, or (ὁ), magnéti- seur.

ΜΑΓΟΣ, (ὁ), sorcier, magicien; enchanteur. §. (Γρη. καὶ Ἱ- στορί.) mage. || ἡ προσκύνησις τῶν (τριῶν) Μάγων, l'adora- tion des Mages. 2) ἴδε ΜΑΝ- ΤΙΣ.

ΜΑΓΟΛΑΪΑ (ἡ), ἴδε ΠΑΡΑΜΑ- ΓΟΛΑΙ.

ΜΑΓΟΛΑΪΑ (ἡ), mentonnière, θ.

ΜΑΓΟΛΑΪΟΝ, (τὸ), κοιν. ἡ ΠΑΡΚΑ, joue, θ.

ΜΑΛΑΝΝΑ (τὸ), l'action d'épiler ou de plumer (etc), épilation, θ. chute des cheveux (des plumes etc); (κυρ. ἐπὶ πτην.) mue, θ. (ἐπὶ τετραπ.) dépi- lation, θ.

ΜΑΛΩ, Μ. εἶναι, peler, dépiler, épiler; (ἐπὶ πτην.) plumer, déplumer. || (ἀμύβη. αὐτῶν.) perdre ses cheveux ou ses feuilles, se dépouiller; (ἰδιωτ. ἐπὶ πτην.) muer, perdre son plumage, se dépouiller; (ἐπὶ τετραπ.) se dépiler.

ΜΑΖῆ, ἐπὶρ. κοιν. ἀντὶ Ὀνοῦ, avec, ensemble, conjointe- ment. || ἦλθον μαζῇ, ils vin- rent de compagnie. || ἔβγηκε μαζῇ μὲ τὸν (δεῖνα), il sortit en compagnie d' (ou tel). || ἐπη- γε μαζῇ μὲ τὴν ἀδελφὴν τῆς, elle y alla de compagnie avec sa sœur. || ὅα ἔλθετε μαζῇ μας, vous serez des nôtres. || ζουν (τρώγουν, ἐξοδεύουν) μαζῇ, ils font vie commune (hourse commune).

ΜΑΖΟΝΝΑ, Μ. εἶναι, κοιν. ἐντὶ ΣΥΛ- ΛΕΓΝΟ, ΣΥΝΑΛΕΞΝ, ΣΥΝΑΘΡΟΪΖΝ ἤ, amasser; ramasser (κυρ. ἀπὸ κατὰ γῆς); recueillir; cueillir (κυρ. ἐπὶ ἀνθ. πορ. κτλ.). §. assembler, rassembler. || μα- ζῶναι τὰ πράγματα μου (νὰ τὰ μεταχομίσω), plier (trousser) bagage, faire son paquet. || (*carguer, ferler, larguer [κυρ. ἐξ ἡμισείας]) les voiles. || ἀφ' οὗ μαζώξηται ἡ γαῖα (τὰ ἀμύ- γδαλά, τὰ μήλα) του, quand il aura fait la cueillette de ses olives (amandes, pommes etc).

ΜΑΖΩΝΝΑ (τὸ), κοιν. ἡ ΣΥΝΑ- τῆ ἢ ΣΥΝΑΘΡΟΪΖΕΙ ΚΤΛ., l'action d' amasser (de rassembler); de cueillir (etc), assemblage. re- colte, θ. (κυρ. ἐπὶ ἀνθρ.) amas- concours; troupe, θ; (ἐπὶ κα- κῶς) attroupement, etc.

ΜΑΘΗΜΑ (τὸ), leçon, θ. §. instru- ction, θ. || σειρὰ μαθημάτων, cours. || παραδίω μαθήματα (σειρὰν μαθημάτων), faire un cours. || παίρνω (παραδίδο- μαι) μάθημα, ἴδε ΠΑΡΑΔΙΔΟΜΑΙ. || ἀκολουθῶ τὸ μάθημα τοῦ δεῖ- να καθηγητοῦ, suivre le cours de tel professeur. || (ὁ δεῖνα μαθητὴς) ἐπέλυσεν ὅλα του τὰ μαθήματα, il a fait toutes ses classes, il a fini ses cours. || (ὁ δεῖνα καθηγητὴς) ἐδῆμοσευσε (ἐτύπωσε) τὴν σειρὰν τῶν μα- θημάτων του, il a fait imprimer (publier) son cours. || ἡ ἐναρξὶς τῶν μαθημάτων (μετὰ τὰς διακοπὰς), la rentrée (καὶ σπιντερ. l'ouverture) des clas- ses. || καλὸν μάθημα τοῦ ἔδω- κες, vous lui avez donné l'a- une bonne instruction.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ, ὁ, ὅς, qui con- cerne les mathématiques, mathématique. || μαθηματικὴ ἀλήθεια, vérité mathématique. || αἱ μαθηματικαὶ ἐπιστήμαι, les sciences mathématiques. || (οὐδ. ἄρτ.) Μαθηματικός, mathématicien. || (ὀγλ.) Μα- θηματικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη) καὶ Μαθηματικά (ἐνν. μαθήματα), la science des mathématiques, la mathématique, les mathé- matiques. || σπουδάζει μαθη- ματικά, étudier en mathéma- tique.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚῆ, ἐπὶρ. mathéma- tiquement.

ΜΑΘΗΣΙΣ, Εἶναι (ἡ), l'action d' apprendre; instruction, θ. science, θ. connaissances, θ. πλο. lumières, θ. πλο.

ΜΑΘΗΤΕΪΑ (ἡ), apprentissage.

ΜΑΘΗΤΕΪΑ, Μ. εἶναι, être disci- ple (suivre les leçons) de q.

2) (κοιν. πθ. καὶ τρίτρη.) ΜΑΘΗΤΕΥΜΑ Μ (ἡ) κατὰ- τικῆ, elle est une, y a une publique.

ΜΑΛΑΓΜΑΤΙΚὸν (τὸ), vaiselle d'or.
 ΜΑΛΑΓΜΑΤΟΚΑΠΝΙΖΩ, Μ. ἴση, = Χρυσίζω (κυρ. ἄργυρον), dorer.
 ΜΑΛΑΓΜΑΤΟΚΑΠΝΙΣΜΑ (τὸ), l'action de dorer, dorure, θ.
 ΜΑΛΙΖΑ, Μ. ἴση, manier, palper, palmer, ἴδε καὶ Χιροπαλίσω.
 ΜΑΛΑΘΕΩΝ (τὸ), κοιν. τὸ ΜΑΡΑΘΕΩΝ.
 ΜΑΛΑΚΙΑ (ἡ), masturbation, θ. pollution, θ.
 ΜΑΛΑΚΙΖΟΜΑΙ, ἴδ. (ὁ) ΠΑΛΑΚΙΖΩ, se masturber, se polluer.
 ΜΑΛΑΚΙΟΝ (τὸ), (συν)θ. εἰς τὸ πλῆθ., poisson sans coquille (comme les polytypes etc), mollesques.
 ΜΑΛΑΚΟΝ, Μ. ἴση, κοιν. = ΑΠΑΛΩΝ, amollir, ramollir, (ἴδε) molifier. ἥ (ἀμύττω, αὐτὸ) devenir mou, mollir, s'amollir; s'assouplir. ἥ τὸ εἶμα μαλακόνει εἰς τὸ νερόν, le cuir s'assouplit à l'eau. ἥ (ἐμν.) ἡ δονδρομολόχα μαλακόνει τὸν βῆχον, la guaiacumne cuit la toux. ἥ ἐμαλάκωσεν ὁ ὄλεθρος (ἡ ψόχρα), le temps se relâche, il y a un peu de relâchement dans le temps, ἴδε καὶ ΓΑΤΚΑΙΝΩ.
 ΜΑΛΑΚΟΣ, ἡ καὶ βιά, ὄν, = ΑΠΑΛΟΣ, mou, (τὸ θηλ.) molle, doux (au toucher), douce, molleux. ἥ (καὶ μν.) ὁ καιρὸς εἶνε μαλακός, le temps (le vent) est mou.
 ΜΑΛΑΚΟΣΤΡΑΚΟΝ (τὸ), crustacé.
 ἥ ὁ ἀστράξ, ἡ καραβίς, ὁ πάγουρος κτλ. εἶνε μαλακώστρακα, le homard, l'écrevisse, le crabe etc sont des crustacés.
 ΜΑΛΑΚΩΤΗΣ, ἡτοξ (ἡ), = ΑΠΑΛΩΤΗΣ, mollesse, θ. le moelleux.
 ΜΑΛΑΚΩΤΕΙΝΟΣ, η, ὄν, mollet.
 ΜΑΛΑΚΤΙΚΟΣ, η, ὄν, qui amollit, emollicent, ramolissant, lenitif.
 ΜΑΛΑΚΩΜΑ (τὸ), l'action d'amollir (etc), amollissement.
 ΜΑΛΑΓΜΑ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε ΜΑΛΑΓΜΑ.
 ΜΑΛΙΣΤΑ, Μ. ἴση, ἀρχ. ἀντί

ΜΑΛΑΚΟΝ, amollir etc; §. (μυσορ.) adoucir.
 ΜΑΛΑΧΗ (ἡ), ἀρχ. ἡ ΜΟΛΟΧΑ, φ. mauve, θ.
 *ΜΑΛΑΚΟΒΙΑΝΕ, οἷς καὶ
 *ΜΑΛΑΚΩΔΕ, οἷς (ὁ, ἡ), qui est du genre de la mauve, qui en a la forme ou les propriétés. ἥ (κυρ.) ΜΑΛΑΧΩΔΗ (φυτὰ), βην., les malvacées.
 ΜΑΛΗ (ἡ), ἀρχ. ἡ ΜΑΙΣΚΛΗ. ἥ (εὐχρ.) μόνον εἰς τὴν φρσ.) ὑπὸ μάλης, sous main; sous le manteau.
 ΜΑΛΘΑΚΩ, ἡ, ὄν, mou, faible, effeminé, lâche.
 ΜΑΛΘΑΚΩΤΗΣ, ἡτοξ (ἡ), mollesse, θ. faiblesse, θ. lâcheté, θ.
 ΜΑΛΙΣΤΑ, ἐπὶ. Βεβαιώω. oui, si fait, sans doute. 2) Ἐπιτάττω, même, sur tout. ἥ μάλιστα καὶ τὸν ἐκτύπησεν, et même le frappa. ἥ ὅχι μόνον., ἀλλὰ μάλιστα., non seulement., mais même.. ἥ καὶ μάλιστα, (φρσ.), d'ailleurs. ἥ ἄλλοτε (ἐνίοτε) μάλιστα, d'autres fois (quelques fois) même. ἥ καὶ μάλιστα ὅπου, d'autant que.
 ΜΑΛΛΙ (τὸ), laine, θ. §. poil. §. (πλθ.) cheveu, chevelure, θ. ἥ ἔχει εὐμορφὰ μαλλιά, il est bien coiffé, il a les cheveux bien plantés. ἥ ἔχει πολλὰ μαλλιά, sa tête est bien garnie. ἥ ἄργισαν νὰ πύπτουν τὰ μαλλιά του, sa tête commençait à se dégarnir. ἥ τραβᾷ τὰ μαλλιά του, s'arracher les cheveux. ἥ κόντευαν νὰ πασθοῦν ἀπὸ τὰ μαλλιά, ils étaient près de se prendre aux cheveux (aux crins, au toupet).
 ΜΑΛΛΙΖΩ, Μ. ἴση, se couvrir de (pousser du) poil.
 ΜΑΛΛΙΑΡΟΣ, η, ὄν, velu, poilu; (κυρ. ἐπὶ προβάτ. ἔξ.) laineux.
 ΜΑΛΛΙΝΟΣ, η, ὄν, de laine, fait de laine.
 ΜΑΛΛΩΝ, ἐπὶ. Συγχρ. plutôt; plus; davantage; mieux. ἥ εἰ μάλλον, plus encore, encore davantage, θ. ἥ πολύ (πολλῶ) μάλλον, à plus forte raison. ἥ τοσοῦτ' μάλλον, d'

autant plus. ἥ ἐπὶ μάλλον ἢ μάλλον, de plus en plus. ἥ κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤττον, de plus au moins. ἥ ὅλοι συνετίλεσαν κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤττον, ils ont tous contribué, qui plus, qui moins. ἥ μάλλον ὅτε, ou plutôt. ἥ μάλλον εἰπεῖν, ἢ μάλλον, disons mieux, pour mieux dire. ἥ μάλλον θάνατος παρὰ δουλεία, plutôt la mort que l'esclavage, ἴδε καὶ ΠΕΡΙΕΠΙΘΕΚΩ.
 ΜΑΛΩΝ, Μ. ἴση, (μ. ἐπ.) = Ἐμπαλίστω, tancer, gronder, quereller (faire la guerre à) ἡ, reprimander. ἥ τὴν μάλωσεν ἡ μητέρα της, sa mère l'a tancée. ἥ τὸν μάλωσεν ὁ πατήρ του, son père l'a querellé. ἥ μάλωσέ τον ὄλεθρον, fautes lui un peu la guerre. ἥ ἂν ἄργησθης, θὰ σὲ μαλώσω, si vous tardez trop, vous savez gronder. 2) (ἀμύττω, ἡ προθετ.) = Ἐρίζω, se quereller, se chamailler, ἴδε καὶ ΚΑΚΙΩΝΩ. ἥ ἐμάλωσαν εἰς τὰ χαρτιά, ils prirent querelle (ils se soult querellés) au jeu. ἥ εἶμαι μαλωμένος μετὰ τίνος, avoir (être en) querelle avec q. ἥ εἶναι μαλωμένοι, ils sont en querelle, il y a querelle entre eux. ἥ ἄς μὴ μαλώμεναι, ne querellons point.
 ΜΑΛΩΝΑ (τὸ), = Ἐνίπαυσις ἡ Ἐρις, réprimande, θ. §. gronderie, θ. §. querelle, θ. démele, ἴδε καὶ ΚΑΚΙΩΜΑ.
 ΜΑΜΜΑΚΟΤΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ., imbecile, badaud, sot.
 ΜΑΜΜΙΑ (ἡ), κοιν. ἡ ΜΑΤΙΑ, sage-femme.
 ΜΑΜΜΗ (ἡ), grand' mère, grand'maman; ayeule.
 ΜΑΜΜΟΣ (ὁ), κοιν. ὁ ΜΑΜΝΕΥΣ, accoucheur.
 ΜΑΝΑΛΛΙΩΝ (τὸ), petit loquet, loquetenu.
 ΜΑΝΑΛΩΝ, Μ. ἴση, fermier au loquet (ou verrou), verrouiller.
 ΜΑΝΑΛΩΣ (ὁ), loquet; verrou, cadole, θ.
 ΜΑΝΑΛΩΜΑ (τὸ), l'action d'en-

fermer ou de s'enfermer; au loquel (au verrou).

ΜΑΝΑΪΑΙ (τὸ), ἴδε ΜΑΝΤΙΑΙ. || τὸ ἔγιον μανθίνιον (Ἐκκλησι.), le voile de Sainte Veronique (s.).

ΜΑΝΑΡΑ, ας (ἡ), étable pour les troupeaux, θ. bercail, parc.

ΜΑΝΑΡΑΓΟΡΑΣ, α (ὁ), φ. ἱατρ., mandragore.

ΜΑΝΑΡΑΚΙ (τὸ), νουτ. aïse, θ. crique, θ.

ΜΑΝΑΡΙ (τὸ), = ΜΑΝΑΡΑ.

ΜΑΝΑΡΙΖΑ, Μ. ἰση, renfermer dans une étable parquer.

ΜΑΝΑΡΙΣΜΑ (τὸ), l'action de parquer (etc).

ΜΑΝΑΡΟΣΚΤΑΘΝ (τὸ), καὶ

ΜΑΝΑΡΟΣΚΤΑΘΡ (ὁ), chien de troupeau (de berger, de Brie), matin.

ΜΑΝΔΥ (τὸ), κοιν. ἀντι-

ΜΑΝΔΥΑΣ (ὁ), chape (d'un évêque), θ.

ΜΑΝΘΑΝΩ, Μ. (ὁ) μάθη, prendre connaissance de qc., apprendre; (σπν. - μτβτ.) enseigner, instruire. || ζῆμαθες τὸ μάθημά σου; avez-vous appris votre leçon? || μανθάνω ἀπ' ἔξω, apprendre ou retenir par cœur. || ἔπαξ μόνον ἤκουσεν αὐτοὺς τοὺς στίχους, καὶ τοὺς ἔμαθεν, il n'a entendu ces vers qu'une fois, et il les a retenus. || οἱ στίχοι μανθάνονται εὐκολώτερον τοῦ πεζοῦ λόγου, les vers s'apprennent plus facilement que la prose. || τί μανθάνω; qu'est-ce que j'apprends? ἴδε καὶ Ἀποκτ.

|| καὶ ἔμαθα, quelque chose est venu à ma connaissance. || ποῦ πάγει καὶ τὰ μανθάνει (ὅσα λέγει); où va-t-il prendre tout ce qu'il dit? || (καὶ μτβτ.) τὰ ζῶμα μᾶς μανθάνουν νὰ ζῶμεν, ἴδε Διδάσκω. || μανθάνουν τὸν ἐλέφαντα νὰ γονατίζῃ, on instruit l'éléphant à se mettre à genoux.

ΜΑΝΙΑ (ἡ), manie, θ. fureur, θ. furie, θ. frénésie, θ. rage, θ. (μτνμ.) acharnement. || ἡ τῶν ἀνέμων τῆς (καλάσσης ἡ), la fureur (la furie) des vents (de la mer etc).

ΜΑΝΙΑΚΟΣ, η, ὄν, maniaque, enragé.

ΜΑΝΙΚΙ (τὸ), manche, θ.

ΜΑΝΙΚΟΣ, η, ὄν, relatif à la manie; S. maniaque.

ΜΑΝΙΤΑΡΙ (τὸ), κοιν. ὁ Ἀμανίτης, φ. champignon.

ΜΑΝΙΩΔΗΣ, ος (ὁ, ἡ), semblable à un furieux; furieux, forcené, furibond, maniaque; enragé; acharné. || λέων μανιώδης, un lion en fureur (en furie). || φωναὶ μανιώδεις, cris furieux.

ΜΑΝΙΩΔΗΣ, ἐπίρ., comme un furieux (forcené), en furie; avec acharnement, avec furie, furieusement, à la rage.

ΜΑΝΝΑ (ἡ), κοιν. ἡ Μάνη, mannan.

ΜΑΝΝΑ (τὸ καὶ κοιν. ἡ), ἱατρ. monne, θ.

ΜΑΝΤΕΙΑ (ἡ), divination, θ.

ΜΑΝΤΕΙΟΝ (τὸ), oracle.

ΜΑΝΤΕΙΩ, Μ. εἶπα, deviner; (μτφορ.) faire l'horoscope de q.

ΜΑΝΤΙΚΟΣ, η, ὄν, de devin, divinatoire, fatidique. || ὁ μαντικός τρίπους, le trépied fatidique. || ἡ μαντική (ἐνν. τέχνη), la divination.

ΜΑΝΤΙΣ, ες (ὁ καὶ ἡ), devin, -vinesse.

ΜΑΝΤΙΣΤΑΣ (τὸ), κοιν. τὸ Προσκεφαλον.

ΜΑΡΑΘΩΝ (τὸ), φ. fenouil.

ΜΑΡΑΙΝΩ, Μ. ἀνδ (ὁ), faner; flétrir; S. (μτνμ.) éteindre; consumer. || (μσ. ἀντβθ.) ε' éteindre, se passer.

ΜΑΡΑΝΝΑ (τὸ), κοιν. ἀντι-

ΜΑΡΑΣΜΟΣ (ὁ), flétrissure, θ. S. (ἱατρ. κατὰ μτνμ.) langueur, θ. consomption, θ. marasme.

ΜΑΡΑΡΙΤΑΡΙ (τὸ), κοιν. ὁ ΜΑΡΑΡΙΤΗΣ.

ΜΑΡΑΡΙΤΑΡΟΡΡΙΖΑ (ἡ), nacre (de perles), θ.

ΜΑΡΑΡΙΤΗΣ (ὁ), perle, θ.

ΜΑΡΑΡΙΤΟΦΟΡΟΣ (ὁ, ἡ), qui por-

te des perles. || (καρ.) ἡ —, (εἰδ. ὁστρ.), huitre d'or les, huitre perlée.

ΜΑΡΙΤΕΑ (ἡ), εἰδ. ὁστρ., porcelaine (espèce de coquillage), θ.

ΜΑΡΜΑΡΑΣ, α (ὁ), artisan qui travaille le marbre, marbrier.

ΜΑΡΜΑΡΕΝΙΟΣ, α, ὄν, ἀντι-

ΜΑΡΜΑΡΙΝΟΣ, η, ὄν, de marbre, fait de marbre.

ΜΑΡΜΑΡΙΟΝ (τὸ), marbre, π. τομειον μαρμάρων, canot de marbre, marbrière, ou ou revêtir en marbre.

ΜΑΡΜΑΡΙΟΝ, Μ. ἄρα, changer ou revêtir en marbre.

ΜΑΡΜΑΡΙΣΙΣ, ες (ἡ), changement ou revêtement en marbre.

ΜΑΡΤΙΟΣ (ὁ), mars. || κατὰ τὴν νᾶ μάρτιον, en mars, au mois de mars. || τῇ πέμπτῃ μάρτιου, le cinq mars.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ (ἡ), témoignage, position d'un témoin. || τὴν μαρτυρίαν κατὰ τοῦ ἐγκαλούμενου, charge, θ. témoignage à charge, θ. || ἐξετάξω τὰς μαρτυρίας κατὰ τοῦ ἐγκαλούμενου, j'examinerai les témoignages, informer à charge, à décharge.

ΜΑΡΤΥΡΙΚΟΣ, η, ὄν, qui concerne le témoin ou le témoignage; S. (Ἐκκλησι.) de martyr. || (ὁστρ.) μαρτυρικὸν ἔγγραφο, attestation, confession, μαρτυρικὸν πνευματικόν, confession de confession.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ (τὸ), (καρ.) Ἐκκλησι. martyr. || ἔλαβε τὸν μαρτυρικὸν στέφανον, il a reçu la couronne du martyr.

ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟΝ (τὸ), martyrologe.

ΜΑΡΤΥΡΩΜΑΙ (χωρὶς Μ.), j'atteste à témoin, attester.

ΜΑΡΤΥΡΩ, Μ. ἄρα, rendre témoignage, témoigner. || (ἰδαιτ.) déposer en justice, attester; ἴδε ὁ Ὁμοσπύτης, révéler (un secret).

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

ΜΑΡΤΥΡΙΣΤΗΣ, (καρ.) être martyr, souffrir le martyre. || ἡ μαρτυρία, le témoignage, il déclare (il révèle, il déclare) ses pensées.

Μάρτυς, πρὸς (ὁ, ἡ), témoin. §. (ῥωσ.) martyr. ||. μάρτυς μου ὁ θεός, Dieu m'est (m'en est) témoin. ||. αἱ διὰ μαρτύρων ἀποδείξεις, les preuves testimoniales. ||. φέρω (ἐπικα- λῶμαι) μάρτυρα, ἴδε Μαρτύρομαι.

Μάστιχα (τὸ), l'action de mâcher; mastication, ὁ.

Μαστήρ, πρὸς (ὁ), (κυρ. ὁδοῦς), ouvrier molaire; (ἀνατομ.) mas- σήτης (muscle de la mâchoire).

Μασσαίνα, Μ. ἴνα, mâchon- nerie.

Μαστίρι (τὸ), bobine, ὁ. ἐπονί- δις καὶ espolin (ὅταν γίνε γε- μῆται ἀπὸ νήμα). §. (ὁδολ.) ἴνα μασούρι νεροῦ, un pousse d'eau.

Μασῶ, Μ. ἴνα, ἴδε Μασῶ.

Μαστάρι (τὸ), fontaine (d' un tonneau etc), robinet, canu- le καὶ canelle καὶ cannette, ὁ.

Μαστριάς, οὐ (ὁ), ἀρχ. esclave souvent fouetté ou qui mé- rite de l'être, un vaurien.

Μαστρονῶ, Μ. ἴνα, fouetter; flageller, fustiger.

Μαστρονῆς, καὶ (ἡ), l'action de fouetter, fustigation, ὁ. ||. ἡ τοῦ Χριστοῦ, la flagellation de Notre Seigneur.

Μαστῶ, Μ. ἴνα, (ἀρχ.) = Μα- στρονῶ. 2) (συνήθ. πτυμ.)

obliger. ||. ἡ πανώλης ἐμά- στω τὸ βασίλειον, la peste obligeait le royaume.

Μάστις, πρὸς (ἡ), fouet; verge, ὁ. §. (μυσορ.) σέαι; plaie, ὁ; calamité, ὁ.

Μαστιχάσιον (τὸ), huile tirée du mastic.

Μαστίχη (ἡ), καὶ (κοιν.)

Μαστίχ (τὸ), mastic. ||. μασῶ μαστίχην, mâcher du mastic.

Μαστίχια (ἡ), ὁ, lentisque (qui produit le mastic).

Μαστίχινος, η, ον, fait de ma- stic.

Μαστιχοφόρος (ὁ, ἡ), qui porte ou produit le mastic.

Μαστορία, οὐς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une mamelle (d' un mamelon), (ἀνατομ.) ma- μμῆ, (ζωολογ.) mamelon- ὁ, mamiforme.

Μαστός (ὁ), mamelle, ο. sein, gorge, ὁ. ||. ποιεῖ ὁ θεὸς μα- στός της, elle a mal au sein droit.

Μαστοφόρος (ὁ, ἡ), qui a (qui est pourvu naturellement) des mamelles, mammifère.

Μαστροπεία (ἡ), maquerellage.

Μαστροπείη, Μ. κῆν, prosti- tuer.

Μαστροπὸς (ὁ), maquereau, mercure, proxénète, (ἐπὶ γυν.) appareilleuse, ὁ.

Μασχάλη (ἡ), oisselle, ὁ. ||. (ἰδ. αὐτ.) τὸ κοῖλον της μασχά- λης, le gousset. ||. ὁ της μασ- σχάλης, axillaire. ||. οἱ ἀδένες της μασχάλης, les glandes axi- laires.

Μασχαλίστην, πρὸς (ὁ), sangle d'un cheval, ὁ.

Μασῶ, Μ. ἴνα, mâcher. ||. τί τραγὸν κρέας, δὲν μαστῆται! qu'elle est dure, cette viande - là! elle résiste à la dent. ||. τὸ παξιμάδι μασώμενον τραγα- νίζει, le biscuit craque sous la dent.

Ματαιολογία (ἡ), vains dis- cours, balivernes, ὁ. πλθ. futilités, ὁ. πλθ. inutilités, ὁ. πλθ.

Ματαιολογῶ, Μ. ἴνα, dire des futilités (des inutilités, des riens).

Ματαιόνα, Μ. ἴνα, déjouer; rendre vain (infructueux), faire avorter (échouer); met- tre en défaut; neutraliser. ||. ἐματαιώσεν ὅλας της ἀστυνο- μίας τὰς ἐρεῖνας, il avait mis en défaut toutes les recher- ches de la police.

Ματαιονομία (ἡ), peine perdue (inutile), travail en vain.

Ματαιονομῶ, Μ. ἴνα, travailler inutilement (en vain), perdre sa peine.

Μάταιος, α, ον, vain, inutile, futile, frivole; faux. ||. ἐπὶ ματαίῳ, (φρα. ἐπὶ β.) en vain, (οἰκ.) à crédit. ||. φθείρεις τὸν καιρὸν καὶ τὰ χρήματά σου ἐπὶ ματαίῳ, vous consommez votre temps et votre bien à crédit, ἴδε καὶ Μάτην.

Ματαιοσχολία (ἡ), occupation

frivole, perte de temps, (κοι- νολεκτ.) musarderie, ὁ.

Ματαιόσχολος (ὁ, ἡ), qui s'oc- cupe de frivolités, musard.

Ματαιόσχολῶ, Μ. ἴνα, (ἀρχ.), s'occuper de frivolités, (κοι- νολεκτ.) musarder.

Ματαιότης, ητος (ἡ), vanité, ὁ. frivolité, ὁ. ||. ὁ ματαιότης μα- ταιοτήτων, τὰ πάντα ματαίῳ της, α (Γραφ.) vanité des vani- tés, et tout n'est que vanité.

Ματαιοφρονῶ, Μ. ἴνα, être vain.

Ματαιοφροσύνη (ἡ), vanité, ὁ.

Ματαιοφρον, ονος (ὁ, ἡ), vain; frivole.

Ματαίως, ἐπὶ β., inutilement, en vain.

Ματαίωσις, ης (ἡ), l'action de rendre vain (etc).

Μάτην, ἐπὶ β., en vain, inutile- ment, infructueusement; à faux. ||. (συνήθ. προβατ.) εἰς μάτην, en vain, en pure perte, (οἰκ.) à crédit. ||. εἰς μάτην τα- λαιπωρεῖσθαι, vous vous tour- mentez en pure perte, vous vous donnez de la peine (vous vous tuez) à crédit, ἴδε καὶ Μάταιος.

Μαυοκταῶ, Μ. ἴνα, mettre tout en sang, ensanglanter, noyer dans le sang.

Ματόνα, Μ. ἴνα, ἴδε Αἱματονά.

Μάτωμα (τὸ), ἴδε Αἱμάτωμα.

Ματράδα (ἡ), = Ματρίδα.

Ματρίδα (τὸ), (κυρ τοῦ ῥιμα- τίου), prunelle, ὁ. pupille, ὁ.

Ματριερός, ὁ, ὄν, noirâtre; (ἐπὶ ἀνθρ.) moricaud, noiraud.

Ματρίζω, Μ. ἴνα, noircir. ||. (ἀμ- τὸτ. αὐτοπαθ.) devenir noir, noircir, se noircir. ||. ματρί- σεν ἀπὸ τὸν ἥλιον, il se hâla (il s'est hâté) au soleil, il est tout hâté. ||. ἐμαύρισεν ἀπὸ τὸν καπνόν, il s'est noirci à la fumée.

Ματρίλα (ἡ), noircœur, ὁ. §. noircissure, ὁ.

Ματρίσμα (τὸ), l'action de noircir; noircissure, ὁ.

Ματροκέφαλος (τὸ), ῥωρ., mē- rise, ὁ.

Ματροκρίσιος, η, ον, livide.

ΜΑΥΡΟΚΟΪΤΙΚΗ (τὸ), κοιν. τὸ ΜΕ-
ΛΙΝΟΙΟΝ.

ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ, Α, ΙΚΟΝ, qui a
les yeux noirs.

ΜΑΥΡΟΠΑΪ (τὸ), πτν., ἴδε ΨΑ-
ΡΟΝΙ.

ΜΑΥΡΟΣ, Η, ΟΝ, noir. ||. ψωμί
μαύρον, du pain bis.

ΜΑΥΡΟΣΙΤΑΡΟΝ καὶ

ΜΑΥΡΟΪΤΙ (τὸ), blé de vache;
blé noir, (blé ou millet) sar-
rasin, millet noir (ἢ) cornu,
bouquet, bouquette, bucaille
etc.

ΜΑΥΡΟΦΟΡΟΣ, Α, vêtu (habillé)
de noir.

ΜΑΥΡΟΦΟΡῆ, Μ. φορέειν, s'ha-
billier de noir; prendre ou
porter le deuil.

ΜΑΥΡΟΦΥΛΛΟΣ, Α, qui a les sour-
cils noirs.

ΜΑΥΡΩΝΑΡΟΝ (τὸ), *ψ., canthè-
re, ἴδε καὶ ΜΕΛΑΝΟΥΡΙ.

ΜΑΧΑΙΡΑ, ΑΣ (ἡ), ἀρχ. τὸ Μα-
χαίρι, glaive. ||. οἱ λαβόντες
μάχαιραν, ἐν μαχαίρᾳ ἀπολοῦν-
ται, α (Γερφ.), celui qui frap-
pera du glaive périra par le
glaive.

ΜΑΧΑΙΡΑΚΗ (τὸ), κοιν. τὸ Μαχαί-
ρίδιον.

ΜΑΧΑΙΡΑΣ, Α (ὁ), κοιν. ὁ Μαχαί-
ροποιός, καὶ ὁ Μαχαίροπλάης.

ΜΑΧΑΪΡΙ (τὸ), couteau; coute-
las; §. poignard. §. glaive.
||. εἶνε ε' τὰ μαχαίρια, (φρσ.),
ils sont aux épées et aux cou-
teaux (aux couteaux tirés, à
couteaux tirés).

ΜΑΧΑΪΡΙΔΗ (ἡ), coup de poignard
ou de couteau. ||. τοῦ ἔδωκε
μὰ' μαχαίρᾳ, il lui a donné
un coup de couteau.

ΜΑΧΑΪΡΙΔΙΟΝ (τὸ), petit couteau;
couteau de poche, jambet-
te, θ.

ΜΑΧΑΪΡΟΕΓΓΑΤΗΣ, Η (ὁ), coupe-
jarret, ferailleur, bretail-
leur, dégaineur.

ΜΑΧΑΪΡΟΪΚΗ (ἡ), boîte à cou-
teau, θ. (καὶ παλαιότερα) cou-
telière, θ.

ΜΑΧΑΪΡΟΝΑ, Μ. ἄνα, poignar-
der.

ΜΑΧΑΪΡΟΠΕΪΡΟΝΟΝ (τὸ), cou-
vert. ||. ἔδωκε μαχαίροπει-

ροῦνα ἀσημένια, une douzai-
ne de couverts d'argent.

ΜΑΧΑΪΡΟΠΟΙΕΙΟΝ (τὸ), coutelle-
rie, θ.

ΜΑΧΑΪΡΟΠΟΙΟΣ (ὁ), coutelier.

ΜΑΧΑΪΡΟΠΛΕΪΟΝ (τὸ), boutique
où l'on vend des couteaux,
boutique de coutelier.

ΜΑΧΑΪΡΟΠΛΑΗΣ, ΟΥ (ὁ), qui vend
des couteaux, coutelier, -ère.

ΜΑΧΑΪΡΟΦΟΡΟΣ (ὁ), qui porte un
sabre.

Μάχην (ἡ), combat, bataille, θ.

Μάξιμος, Η καὶ ΟΥ, ΟΝ, beli-
queux.

Μάχομαι (χωρὶς Μ.), combat-

tre.

*Μηλλάονα, Μ. ἄνα, ravauder,
rapiécier, rapiéceter, rape-
tasser.

*Μηλλάσμα (τὸ), l'action de ra-
vauder (etc), raviudage, ra-
piécetage.

*Μηλλαματῆς, Α (ὁ), ravaudeur.

Με, αἰτ. (ἐνίοτε ἐγκλιτ.) τῆς ἀν-
τιμ. Ἐγώ.

Με, πρόθ. (συντ. με αἰτ. ἔς σημ.

4) (τὸ Ὅμου ἢ Σχέειν καὶ Ἀ-
ναλογίαν), avec. ||. πρέπει νὰ
προσπαθῇ τις νὰ ζῇ καλὰ με ὁ-
λον τὸν κόσμον, il faut tâcher
de bien vivre avec tout le
monde. ||. αὐτὸς με ἄλλους ἐν-
νέα, lui dixième. ||. ἐν μετ' ἄλ-
λου, (φρσ.), l'un dans l'autre,
l'un portant l'autre; le fort
portant le faible. ||. χρόνον
με τὸν χρόνον, (φρσ.), année
commune. ||. (καὶ κατ' ἀντίθ.)
δικάζεται με τὸν θεῖον, il plai-
de (il a un procès) contre un
tel. ||. πλάγι με πλάγι, côte
à côte. ||. ῥάχιν με ῥάχιν, dos
à dos. ||. ἦτον με τὸ πτωκά-
μισον, il était en chemise. ||.
με ὅλον τοῦτο, με ὅλα ταῦτα,
néanmoins, toutefois, nonob-
stant cela, malgré tout, ce-
pendant, pourtant. ||. καὶ με
ὅλα ταῦτα, σὰς λέγω., et tou-
tefois je vous dirai... ||. με
ὅλον ὅτι, ἴδε Ἄν (καὶ) ἔς Καί-
τοι. 2) (Τρόπον ἢ Αἰτίαν ὀρ-
γαν), par, par le moyen de.
||. με τὴν βίαν, par force. ||.
μετρώ με τὸν πῆχυν, mesurer
à l'aune. ||. (πλέω) με τὰ κα-

πὰ, à force de rames (ra-
mons). ||. ἦλθε με τὸ ἀνέμω
(με τὸ ταχυδρομεῖον), il
arrivé par le bateau (par
poste). ||. μετὰ με τὸν
χρον, étudier à la lampe de
lampe. ||. γευματίζω με τὸν
κερὶν, diner aux bougies.
||. οἱ ἵπποι μοιάζονται με τὸν
ρῶν των, les chevaux ressem-
blent de leur queue. ||. με
πῶ με τὸν ἀγκῶνα, avec
q. du coude. ||. τὸν ἀγκῶνα
με τὸ δάκτυλον, on le moule
au doigt. ||. με ἀνωτὶ με
κάλας, à bras ouverts.
||. ἐν πτόρημα εὐρέθῃ κατὰ
d'un boud fut à terre. ||.
γιω με ὀρεξιν, manger d'appé-
tit. ||. με κίνδυνον τῆς
του, au peril de sa vie.
||. νεζῶ με ἐνέχορον, prier
gagé. ||. ἀγοράζω με ἄνθρω-
(με τὴν μόνεραν), acheter
montre. ||. (ἐνίοτε εἰς τὸ ἔλ-
λέλειπει) πῆς σ' ἐδίδασκε
μαθεῖς, ζῶον, νὰ με λάβῃ
καὶ τὸ ἀνιδίον εἰς τὴν κεφαλὴν
τὸ ἀνιδίον εἰς τὴν κεφαλὴν
qui vous apprend, bête
me parler le chapeau sur
tête? ||. τὸ ἀλεῖν με τὸν
frotter d'huile. ||. τὸν
με ἄχορον, envelopper de
le. ||. τοῖχος κυτιένας
σέστην καὶ ἄμρον, un
bâti à chaux et à sable. ||.
γραφῇ με χρυσᾷ γραμ-
une inscription en lettres
or. ||. ἀκαλία, δένδρον με λευ-
καὶ εὐώδη ἀνθή, acacia,
à fleurs blanches et odorifé-
res. ||. ἀνθρωπος με πρῶ-
(με ἰδιοτροπίας καὶ), homme
à préjugés (à partialité). ||.
||. αὐτὴ ἡ κηλὶς οὐ δύναται
σαποῦν, cette tache s'en-
au savon. ||. με τὴν σαπο-
φλογέρας, au son des
et des tambours. ||. ἐν
τὸν καθένα με τὸ δῶκε
par son nom. ||. ἐγώ με
με ἐν κατοποῦν, dîner
poulet. ||. ἐπρωγευματίζω
με τὰ ἀραδοσίτινα, nous
μας, nous déjeunons.
nos galettes de maïs.
teaubr.) ||. ζωμοί (soups)

σούπα, soupe aux herbes. || παρόντα με τὸ γάδι, asperges à l'huile. || παγωνὸν με γαλλίαν, glace à la vanille. || πλουροῦπι (με) βοῦτρον, un pot de beurre. || πρᾶπειζα με πρᾶτοι, table à tiroir. || ἐνοῦ- μίζω στέα με τὸν μῆνα (με τὸν χρόνον κτ.), louer une maison au mois (à l'année etc.). || πᾶντι ἐν ὄχημα με τὴν φέρον, prendre un cabriolet à l'heure. || ἐργάζεται με τὴν ἡμέραν, il travaille à la journée. 3) (Αἰ- (αν ποιητ. ἢ τελ.), με σκοπὸν ἢ dessein, avec dessein. || ἦλθε με σκοπὸν νῦν., il est venu dans le dessein de... || (ἢ ἀπολ.) δὲν τὸ ἔκκαμα με σκοπὸν, je ne l'ai pas fait à dessein. || τὴν ἡμέραν (τὴν ἐπομένην) με ἐρωτά, il l'a éprouvée par amour. || τι ἐννοεῖτε ἐν τούτοις; qu'entendez-vous par là? 4) (συν. χρόν.) πού ἔρχεσθαι με τέτοτον καιρὸν (με τὸν καιρὸν φέρον); où allez-vous par le temps (par le froid) que fait? Μετάρω (δ, ἡ), ἀρχ., qui a un grand cœur. Μεταλατρία (ἡ), ἀρχ., jactance, o. hablerie, o. rodomontade, o. (χυδ.) eraquerie, o. Μεταλατρεῖν (δ, ἡ), ἀρχ., qui se vante, habléur, fanfaron, brasseur, rodomond, casseur d'écottes (de raquettes), vantard, (χυδ.) eraqueur. Μεταλατῶ, M. ἡσα, (ἀρχ.), se vanter, habler, (χυδ.) eraquer. Μεταλατρεῖν (τὸ), grandeur, o. magnificence, o. S. grandiose. Μεταλατρεῖται, ο, ον, très grand, très magnifique. || (συνηθ.) ὡς τίλος βασιλ. Μεγαλατρεῖται, Sire. || πρὸς τὸν Μαγιστὸν Βασιλέα, à Sa Majesté le Roi. || ὁ Μεγαλατρεῖται Αὐτοκράτωρ τῆς Αἰθιοπίας, Sa Majesté l'Empereur d'Abyssinie. Μεγαλοῖσις, πρὸς (ἡ), grandeur, o. || (συνηθ.) ὡς τίλος βασιλ. ἡ ὑμετέρα Μεγαλοῖσις, Votre Majesté. || ἡ Αὐτοκράτειρα Μεγαλοῖσις (ἡ ἡ Α. Μ.) ὁ

Βασιλεὺς, ἡ Αὐτῆς Μεγαλοῖσις-της (ἡ ἡ Α. Μ.) ἡ Βασίλισσα, Sa Majesté (ou S. M.) le Roi, Sa Majesté (ou S. M.) la Reine. || ἡ Αὐτοκρατορική Αὐτοῦ (Αὐτῆς) Μεγαλοῖσις, Sa Majesté Impériale. || (ἢ συνηθ.) αἱ Α. Α. Μ. Μ., Leurs Majestés, LL. MM. || ἡ Βρετανική Αὐτῆς Μεγαλοῖσις, Sa Majesté Britannique, Sa Majesté la Reine d'Angleterre.

Μεταεμποροῦ (δ), marchand en gros, négociant qui fait le commerce en grand, gros négociant (traquant).

Μεταεμπόβολος (δ, ἡ), qui entreprend des grandes choses, tête forte, esprit d'une grande (haute) portée.

Μεταεμπορία (ἡ), grands mois, emphase, o.

Μεταάμτερος, α, ον, (κατὰ τὸ μέγεθος) plus grand; (κατὰ τὸν ἀριθμὸν) majeure; (κατὰ τὸν βαθμὸν) ἴδε Ἀνάκτορος, (κατὰ τὴν ἡλικίαν) ἴδε Παιδείας. || εἶνε πέντε χρόνους μεγαλύτερος μου, il est mon aîné de cinq ans, il a cinq ans de plus que moi, il est de cinq ans de plus âgé que moi. || τὸ μεγαλύτερον μέρος, la majeure partie; la majorité.

Μεταλαοδύναμος (δ, ἡ), très-puissant.

Μεταλαοδρία (ἡ), munificence, o.

Μεταλαοδότης (δ, ἡ), libéral, magnifique.

Μεταλόγη, M. ἡσα, rendre plus grand, agrandir; grossir. || τὸ μικροσκοπίον μεγαλύνει τὰ ἀντικείμενα, le microscope grossit les objets. || (συνηθ.) ἀμ- τέτ. αὐτῶν) se faire grand, grandir, ἴδε καὶ Αἰσῆτος. || αἱ ἡμέραι μεγαλύνουν, les jours croissent. || ὅταν μεγαλώσῃ, quand vous serez grand. || πόσον ἐμεγάλωσεν εἰς ὀλίγον καιρὸν! comme elle a grandi en peu de temps! || ἡ τρύπα ἐμεγάλωσε, l'ouverture s'est agrandie. || τοῦτο ἡμπορεῖ νὰ μεγαλώσῃ (νὰ καταντήσῃ αὐτό- θωτον), cela pourrait aller trop loin.

Μεταλοπικνοῖαι (χρηστ. Μ.), se donner des airs de grandeur (d'importance), trancher du grand (du grand seigneur, du personnage), faire l'important, faire le monsieur, prendre le haut ton, le prendre sur le haut ton, le porter haut.

Μεταλοποιῶ, M. ἡσα, agrandir; exagérer, outrer, charger, relever, exalter, amplifier, grossir. || ἡ φήμη μεγαλοποιεῖ τὰ πάντα, la renommée grossit tout. || ὁ φόβος μεγαλοποιεῖ τὰ ἀντικείμενα, la peur grossit les objets.

Μεταλόποιε, κος (ἡ), grande ville.

Μεταλοπλάττων, ονος (δ, ἡ), qui fait ou entreprend de grandes choses, qui forme de grands plans.

Μεταλοπρέπεια (ἡ), magnificence, o. majesté, o.

Μεταλοπρεπής, ος (δ, ἡ), magnifique; imposant, majestueux; splendide, somptueux.

Μεταλοπρεπῶς, ἐπὶ, magnifiquement, majestueusement, avec magnificence, splendide-ment.

Μεταλοπρέμων, M. ἡσα, parler avec jactance.

Μεταλοπρεμολήν (ἡ), jactance, o. fanfaronade, o. rodomontade, o. gasconade, o.

Μεταλοπρεμολήν, ονος (δ, ἡ), fanfaron, habléur etc, ἴδε Μεταλατρεῖν.

Μετᾶλος, η, ον, ἴδε Μέταρ.

Μεταλοσταυροί (δ), grand-croix, grand-cordon.

Μεταλοισιμότης (δ, ἡ), même du premier ordre.

Μεταλοισιμότης (δ, ἡ), qui a beaucoup de corpulence, homme (femme) d'une grande corpulence, corpulent.

Μεταλοιστία (ἡ), grandeur d'une entreprise, grandiose.

Μεταλοιστός (δ, ἡ), qui fait ou entreprend de grandes choses. || τὸ μεγαλοιστόν, le grandiose.

Μεταλοῦντος, η, ον, assez grand, grandelet.

ΜΕΓΑΛΟΨΑΛΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui a des grands yeux.

ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΝ, Μ. ἦν, avoir des sentiments élevés; avoir une haute opinion de ses talents (de sa capacité).

ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΝΕΣ, ἐπίρ., avec grand cœur.

ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΣΥΝΗ (ἡ), grandeur d'âme, élévation de sentiments.

ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΝ, ΟΝΟΣ (ὁ, ἡ), qui a des grands sentiments.

ΜΕΓΑΛΟΓΥΗΣ, ΟΥΣ (ὁ, ἡ), doué d'un grand génie, homme de génie, un grand (un beau) génie, un génie supérieur.

ΜΕΓΑΛΟΥΨΙΑ (ἡ), génie.

ΜΕΓΑΛΟΦΩΝΟΣ (ὁ, ἡ), qui a une voix forte (grande).

ΜΕΓΑΛΟΦΩΝΟΣ, ἐπίρ., à haute voix. || ἐκρήνως ἤ μεγαλοφώνως, à haute et intelligible voix.

ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ (ἡ), grandeur d'âme, magnanimité, θ.

ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΟΣ (ὁ, ἡ), magnanime.

ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΟΣ, ἐπίρ., avec magnanimité, magnanimement.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ (τὸ), Ἐκκλησι., magnificat.

ΜΕΓΑΛΩΜΑ (τὸ), ἴδε Αἴζησις.

ΜΕΓΑΛΩΣ, ἐπίρ., grandement, lourdement. || ἀπατάσθε μεγάλως, vous vous trompez grandement (lourdement).

ΜΕΓΑΛΩΣΤΗ, ἐπίρ., en grand.

ΜΕΓΑΡΟΝ (τὸ), ὡλγ., grande maison, hôtel.

ΜΕΓΑΣ, ΜΕΓΑΛΟΣ (μεγάλη, μέγα), grand; gros; considérable; fort. || τὸ μέγαλον ψάρι τρώγει τὸ μικρόν, (παροιμ.), les gros poissons mangent les petits. || εἶνε ἴσον μὲ μίαν μεγάλην πάπαν, il est de la taille d'un fort canard. || (ὁ ἴππος) ἔχει μεγάλην κεφαλὴν, il est chargé de tête. || κάμνει μεγάλα ἐξόδα, il fait une grosse dépense, il va grand train.

|| ἔχει μεγάλην κλίσιν πρὸς τι, avoir une forte inclination pour qc. || μίαν μεγάλην ποσότητα, une forte somme. || εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλύτερον, il est incomparablement plus

grand. || τὸ καλοκαίρι ἢ μέγας εἶνε μεγάλοις, en été les jours sont longs. || μεγάλα λόγια, des grands mots, ἴδε καὶ ΜΕΓΑΛΑΝΧΙΑ καὶ ΜΕΓΑΛΟΨΥΜΟΣΙΣΝ. || νὰ πράξῃ τι μέγα, faire quelque chose de grand.

|| μεγάλα ὑποκείμενα, des gens de haut parage. || ἡ μεγάλη ἐσδομάς (ἡ τῶν παθῶν), la semaine sainte. || ἡ μεγάλη δευτέρα (κελ.), lundi (etc) saint. || ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, Alexandre le grand. || ὁ μέγας Γρηγόριος, Saint Grégoire le grand. || ὁ μέγας Δοῦξ (τὸ μέγα - Δουκάτον) τῆς Τοσκάνης, le grand - Duc (le grand - Duché) de Toscane. || μεγάλων πράγμα! δὲν εἶνε μέγαλον πράγμα, ce n'est pas grand chose. || ἔχετε μέγα δίκαιον, vous avez grandement raison. || μέγας θεὸς (ὁ ἀδελφὸς τοῦ πάπου ἢ τῆς μάμης), μεγάλη θεὰ (ἡ ἀδελφὴ τοῦ πάπου ἢ τῆς μάμης), grand oncle, grand tante. || (εἰς τὸ οὐδ. ἀπολ.) τὸ μέγα, la grandeur; (ἰδιαιτ. ἐπὶ τῶν τεχν.) le grandiose. || τὸ ἄγαλμα (τὸ οἰκοδόμημα) τοῦτο ἔχει τι μέγα, il y a du grandiose dans cette statue (dans cet édifice).

ΜΕΓΕΘΟΣ, ΟΥΣ (τὸ), grandeur, θ. || ἔχει μέγεθος ἐνὸς ποδός, il est de la grandeur d'un pied. || εἰκόνες διαφόρου μεγέθους, des tableaux de différentes grandeurs (de toute grandeur, de toutes les grandeurs). || οἰκοδομαὶ θαυμασταὶ διὰ τὸ μέγεθός των, des édifices d'une grandeur étonnante. || τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος, l'énormité (la énormité) du crime.

ΜΕΓΕΘΡΝΗΚΩΣ, ἢ, ὅς, qui sert à agrandir (l'expression), *agranditif.

ΜΕΓΙΣΤΑΝ, ἄνω (ὁ), (συνήθ. πλθ.), les grands (d'un Etat), les grands dignitaires, les hauts fonctionnaires. || οἱ τῆς Ἰσπανίας ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ φοροῦν τὸ σικιάδιον τῶν ἐνῶπιον τοῦ βασιλέως, les

grands d'Espagne ont le privilège de se couvrir du bonnet du roi. || ἡ ἄξια τοῦ μεγάλου (τῆς Ἰσπαν.), la grandeur (l'importance) d'un roi. || οἱ μεγιστάνες τῆς Πολωνίας (καὶ, τὸ πάλαι, τῆς Οὐγγαρίας), les magnats de Pologne (Pologne).

ΜΕΓΙΣΤΟΣ, Η, ΟΝ, ὑπερθ. μεγίστης, très grand, (οἷα) le plus grand, le plus dissimulé. || (πλθ. οὐδ.) μεγίστη, ἐπίρ., grandement, énormément. || ὅς μὲ ἐμμελῶς (ὁποῦντο) τὰ μέγιστα, vous me ferez un grand plaisir.

ΜΕΘΑΡΜΩΣΑ, Μ. ὅσα, - Μεταρμωσάμενος, - Μεταρμωσάμενος.

ΜΕΘΑΡΜΩΣΗ (ἡ), = Μεταρμωσάμενος.

ΜΕΘΑΡΜΩΣΤΗΣ, ἢ, ὅς, celui qui se met à rire, etc.

ΜΕΘΑΡΜΩΣΤΗΣ, ἐπίρ., après avoir ri, etc.

ΜΕΘΕΞΙΣ ΣΥΜΕΤΕΧΝ, etc., participation, θ.

ΜΕΘΟΚΟΡΙΟΣ (ἡ), le lendemain d'une fête. || τὰ μεθοκόρια, les jours qui suivent la fête.

ΜΕΘΟΝ (ἡ), ivresse, θ; ανωθ. μεθυσθῆναι, etc.

ΜΕΘΟΝΟΜΑΙ, Μ. (ὅς) μεθυσθῆναι, etc., trouver un moyen (un expédient); user de finesse; s'aviser de.

ΜΕΘΟΔΙΚΟΣ, ἢ, ὅς, qui fait est fait avec méthode, méthodique.

ΜΕΘΟΔΙΚΩΣ, ἐπίρ., méthodiquement.

ΜΕΘΟΔΟΣ (ἡ), méthode, etc.

ΜΕΘΟΔΟΣ, ἡ, ὅς, qui sert à agrandir (l'expression), *agranditif.

ΜΕΘΟΔΟΣ, ἡ, ὅς, qui sert à agrandir (l'expression), *agranditif.

ΜΕΘΟΔΟΣ, ἡ, ὅς, qui sert à agrandir (l'expression), *agranditif.

ΜΕΘΟΔΟΣ, ἡ, ὅς, qui sert à agrandir (l'expression), *agranditif.

ΜΕΘΟΔΟΣ, ἡ, ὅς, qui sert à agrandir (l'expression), *agranditif.

ΜΕΘΟΔΟΣ, ἡ, ὅς, qui sert à agrandir (l'expression), *agranditif.

ΜΕΘΟΔΟΣ, ἡ, ὅς, qui sert à agrandir (l'expression), *agranditif.

ΜΕΘΟΔΟΣ, ἡ, ὅς, qui sert à agrandir (l'expression), *agranditif.

ΜΕΘΟΔΟΣ, ἡ, ὅς, qui sert à agrandir (l'expression), *agranditif.

ΜΕΘΟΔΟΣ, ἡ, ὅς, qui sert à agrandir (l'expression), *agranditif.

vré, soûl, pris de vin. || εἶνε μυσμένος στουππὶ (κουρούνα κτ.), il est ivre mort (ivre comme une soupe, soûl comme une grive). || οὐδὲν ἀγδέσπον γυναικὸς μεθύσμενης, rien de plus dégoûtant qu'une femme prise de vin.

Μεθυστός (ὁ, ἡ), ivrogne, crapuleux.

Μεθυστικός, ὁ, ὄν, qui énièvre, éniévra.

Μεθύ, M. ἔνα, éniévrer, soûler.

|| (ἀρεστ. αὐτῷ) s'enivrer, se soûler, se prendre de vin, (γενν.) se coiffer (le cerveau).

|| ἀρεστὰ εἶνε τρία ποτήρια κρασί γὰ τὸν μεθύσουν, il ne faut que trois verres de vin pour le coiffer.

Μελαῖα (τὸ), sourire, souris.

Μελαῖα, M. ἔνα, sourire.

Μελαῖα, οὐός (ὁ, ἡ), ἀρχ. ὁ Μελαῖατος. || (εἰς τὴν Δο- γμ.) ἡ μελῖων (πρότασις συλ- λεγμένη), la majeure.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

Μελαῖος, ὁ, ὄν, ἀρχ. doux, caressant. || (ψηφισμ.) τὸ μει- λῖον τοῦ ἡθους (τοῦ χαρακτῆ- ρος) του, la douceur (l'amé- rité) de son caractère.

drissement. || ἡ — τῆς Σελή- νης, la décroît (le décroisse- ment) de la lune.

Μεῖωτικός, ὁ, ὄν, qui sert à diminuer (à amoindrir), di- minutif.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), dont la terre est noire (ἐπομ. grasse et lé- gère).

Μελαῖος (ὁ, ἡ), πεν., (espèce de) mésange, nonnette, ὁ. charbonnière, ὁ. cendrilla. ὁ. lavandière, etc.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), humeur atra-abilaire, tristesse, ὁ. mélanco- lie, ὁ.

trouffler ou de se barbouiller avec de l'encre.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ὁ Μάτρος, noir.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

Μελαῖος (ὁ, ἡ), (καρ. ἀγόν, œuf) mollet.

frêne à fleur (ἀπ' αὐτὸ στέζει ἡ μάννα).
ΜΕΛΙΓΓΙ (τὸ), κοιν. ὁ Κρόταφος, temps, θ.
ΜΕΛΙΚΕΦΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ., cuit au miel (avec du miel).
ΜΕΛΙΚΗΡΙΣ, ἰδὸς (ἡ), espèce de loupe (de tumeur), méléicris.
ΜΕΛΙΚΡΑΤΟΝ (τὸ), hydromel.
ΜΕΛΙΛΑΤΟΝ (τὸ), φ., mélilot.
ΜΕΛΙΠΗΚΤΟΝ (τὸ), ἀρχ., gâteau de miel.
ΜΕΛΙΡΡΥΤΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui distille du miel; doux comme du miel.
ΜΕΛΙΣΣΑ, ης (ἡ), ἔντ., abeille, θ. mouche à miel, θ. ἢ ἡ μέγιστη (ἡ βασιλισσα) τῶν μελισσῶν, mère abeille (ἡ) abeille mère.
ΜΕΛΙΣΣΙ (τὸ), essaim. 2) (συν-κδχ.) ruche, θ. ἢ ἔγει τόσα μελίσσια, il a tant de ruches.
ΜΕΛΙΣΣΙΛΑΤΙΚΟΝ (τὸ), (ἐνν. δόσιμον), abeillage, aurisage.
ΜΕΛΙΣΣΟΒΟΥΤΑΝΟΝ (τὸ), = **ΜΕΛΙΣΣΟΡΤΟΝ**.
ΜΕΛΙΣΣΟΡΟΜΙΑ (ἡ), apiculture, θ.
ΜΕΛΙΣΣΟΡΟΜΟΣ (ὁ), apiculteur.
ΜΕΛΙΣΣΟΤΥΤΕΙΟΝ (τὸ), lieu où sont placées les ruches, rucher.
ΜΕΛΙΣΣΟΤΥΤΗΣ (ὁ), qui élève des abeilles, apiculteur. 2) = **ΜΕΛΙΣΣΟΦΑΓΟΣ** (ὁ), πτν., croque-abeilles, θ. guépier; mésange.
ΜΕΛΙΣΣΟΧΟΡΤΟΝ (τὸ), φ., mélisse, θ. citronnelle, θ. ponceirade, θ. ἢ ἄγριον μελισσόχορτον, φ. marube noir, ballotte, θ.
ΜΕΛΙΣΤΑΓΗΣ, οὔτε (ὁ, ἡ), = **ΜΕΛΙΡΡΥΤΟΣ**.
ΜΕΛΙΤΩΔΗΣ, οὔτε (ὁ, ἡ), qui tient du miel, mielleux.
ΜΕΛΙΣΤΟΣ, ἂ, ὄν, (ἀρχ.), doux comme miel, mielleux.
ΜΕΛΑΘΡΑΜΟΣ καὶ
ΜΕΛΑΘΡΥΜΦΟΣ (ὁ, ἡ), qui va se marier, fiancé-ée.
ΜΕΛΑΘ (χωρὶς M.), ἔσθ. être sur le point ou dans l'intention de; aller; devoir; avoir dessein, méditer (se proposer) de. ἢ αὐριον μέλλω νὰ ἀπάγω εἰς τὴν ἐξοχὴν, je dois aller demain à la campagne. ἢ ἡ συζήτησις ἐμέλλε νὰ τελειώσῃ, la discussion (la contestation) allait

finir. ἢ ἡ διδασχὴ μέλλει ὅσον οὐπω ν' ἀρχίσῃ, le sermon va commencer, ἔσθ. καὶ ΘΕΛΩ. ἢ (ἡ μετχ.) ΜΕΛΛΩΝ, οὔτος (οὗτος, ὅς), ἀντὶ ἐπιθ., futur, à venir. ἢ ὁ μέλλων (χρόνος), Γραμ. le futur. ἢ ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων, paulo-post-futur. ἢ τὸ μέλλον, l'avenir. ἢ τὰ μέλλοντα, les choses à venir. ἢ προλέγει τὸ μέλλον (τὰ μέλλοντα), prédire l'avenir.
ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ (τὸ), νλγ., opéra; mélodrame.
ΜΕΛΟΠΗΤΤΑ (ἡ), rayon (gâteau) de miel, gautre, θ.
ΜΕΛΟΠΟΙΑ (ἡ), composition d'airs (des chants), mélodie, θ.
ΜΕΛΟΠΟΙΟΣ (ὁ, ἡ), qui compose des airs ou de la musique; compositeur.
ΜΕΛΟΠΟΙΩ, Μ. ἔσθ., faire (composer) un air ou de la musique; mettre en musique.
ΜΕΛΟΣ, οὔτε (τὸ), membre, partie, θ. ἢ τὰ κρῦφτα μέλη, les parties (honteuses ou naturelles). ἢ εἶνε μέλος κοινότητος (τῆς δαίνας κοινότητος), il est d'une communauté (de telle communauté). 2) air, mélodie, θ. ἢ παρὰ μέλος, à contre-sens.
ΜΕΛΩΔΙΑ (ἡ), mélodie, θ.
ΜΕΛΩΔΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, mélodieux. ἢ (τὸ πλθ. οὐδ.) ΜΕΛΩΔΙΚΑ, ἐ-πὶ, mélodieusement.
ΜΕΛΩΔΟΣ (ὁ), qui chante des airs (des chansons), chanteur. 2) (ἐνλωτ.) = **ΜΕΛΟΠΟΙΟΣ**, compositeur.
ΜΕΛΩΔΩ, Μ. ἔσθ., chanter (mélodieusement).
ΜΕΜΒΡΑΝΑ (ἡ), membrane, θ. §. parchemin.
ΜΕΜΒΡΑΝΩΔΗΣ, οὔτε (ὁ, ἡ), membraneux.
ΜΕΜΝΙΑΣΜΕΝΟΣ, η, ὄν, πθ. πρκ. τῆς μετχ. τοῦ ΜΙΑΙΝΑ.
ΜΕΜΝΙΜΕΝΟΣ, η, ὄν, πθ. πρκ. τῆς μετχ. τοῦ ΜΙΝΕΜΙ.
ΜΕΜΟΛΗΜΕΝΟΣ, η, ὄν, πθ. πρκ. τῆς μετχ. τοῦ ΜΟΛΑΙΝΑ.
ΜΕΜΝΗΚΟΣ, ἢ, ὄν, qui exprime le blâme.
ΜΕΜΝΗΤΩ, ἢ, ὄν, qui mérite des reproches, blâmable.

ΜΕΜΦΟΜΑΙ, Μ. (ὁ) ἀντιπαρ-
 mer; faire un crime de
 procher qc. à q.; gour-
 der.
ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΙΑ (ἡ), plaintes,
 murmures, complaints,
 πλθ.
ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΟΣ (ὁ, ἡ), qui se
 du sort, qui aime à se
 dre, grogneur, grognard,
 grondeur, bourru.
ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΩ, Μ. ἔσθ., se
 dre du sort, faire des
 plaintes sur qc.
ΜΕΜΨΙΣ, ρος (ἡ), l'action de
 mer, blâme.
ΜΕΝ, σὺνδ. (ἀρχ.) προπ.
 Δέ. ἢ οἱ μὲν ἦσαν λευκοί
 δὲ μέλανες, ils étaient
 noirs, les autres blancs.
ΜΕΝΑ, Μ. (ὁ) μένω, se
 demeurer, se tenir.
 arrêter; faire un séjour
 que part; séjourner.
 ναμεν μερικὰς ἡμέρας
 Σμύρνην, nous nous
 mes quelques jours à
 ne. ἢ ἔμεινεν εἰς τὸ Ναύπλιον
 il est resté à Nauplie.
 ve, ἔχω νὰ σὲ ἀμύψω, don-
 re, j'ai besoin de
 ler. ἢ τὸ ἐλογίζετο
 εἰς τὸν δρόμον, mon
 est demeuré en chemin.
 ἔμεινεν εἰς τὸν τόπον,
 0η), il est resté (il dem-
 sur la place, il y est resté.
 ἡ ὑπόθεσις ἔμεινεν εἰς
 affaire en est restée (de-
 rée) là. ἢ ποῦ ἐμείνατε
 γνώσκοντες; où en
 nous demeurés (de
 eture)? ἢ τοῦ ἔμεινε
 δι (τῆς πληγῆς), la
 lui est demeurée. ἢ ἡ
 ve μετὰ ἀδυναμίας,
 demeuré une foiblesse.
 πτὰ, ἔξω τὰ τέσσαρα
 τρία, ôtez quatre de
 reste trois. ἢ μὲν
 χρεωστῇ τόσα, il est
 en reste de tant.
 von ἔμεινεν (ἐπερ-
 n'y a que cela de
 θύρα ἔμεινεν ἀπλ-
 κτή, la porte a com-
 verté. ἢ ἔμεινε (με-

ποῦ ἀμύνον, il se mit en che-
 nise. ||. μένω + πῶς (?) κατέ-
 νη, rester en arrière, demeu-
 rer en reste, arriérer. ||. δὲν
 μένω καὶ ἔγω ὄντων, (ῥηστ.), je
 ne demeure pas en reste, je
 (suis) à pari, j'égalise etc. v' ἀπο-
 παύω, s'est à vous de dé-
 cider. ||. δὲν μένω παρὰ., il
 ne tient que... ||. μένειν ὑμῶν
 μένειν, reste à savoir.

Μερίδ (ἡ), κοιν. τὸ Μέρος (κυρ.
τόπου ἢ χωρέματος). || ἡ καλὴ
μερίδ, ἡ Καλὸς.

μερίδιον (τὸ), part, θ. portion;
 ο. partage; lot. II. τοῦτο ἔλαχεν
 (ἔλασεν) εἰς τὸ μερίδιόν μου, cela
 m'est tombée en partage, j'ai
 eu cela pour mon partage.

ger, diviser.

particulier. ἢ, ὅν, partiel; ὁ particularier. ἢ, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ συμπεράσῃ τις ἀπὸ τοῦ μερικῶς τὰ γενικὸν, ἢ ne faut jamais conclure du particulier au général. 2) (εἰς τὸ πλ.) Μερικοὶ, αἱ, ἃ, κοιν. ἀν- ἰστίνε, "Enoi, certains, quelques, quelques uns. ἢ εἰ- νε μερικοὶ οἱ ὅποιοι φρονοῦν ὅτι, ἢ il y en a qui prétendent que. ἢ εἰς μερικὰς περιστά- σεις, dans certains cas. ἢ ὅα ἐπαύσσετε μερικὰ διστάζον- τας, ἢ vous en coulera quelques é- cas. ἢ μερικοὶ λέγουσιν τὸ ἐναν- τιον, quelques uns assurent le contraire.

μέρῃ, ἐν μέρει, partiellement ;
 ἐν μέρει, particulièrement.

riez, soin, souci, émoi, inqui-
 étude, o. sollicitude, o.
 Μυρίαν. M.

rizo, être inquiet, s' inquié-

tion (d'un soldat, d'un matelot), *θ. ἡ μερίς* sic *ἐταίριον*, *θ. ἡ ἐγκαλούμαι* (βοσκητῆρι) *ἐν ἀγαθῇ μερίδι*, embrasser (soutenir) la bonne cause, *ἐν καὶ Μέρω.*

ΜΕΡΙΣΜΑ (τὸ)
ΜΕΡΙΣΜΟΣ (ὁ), distribution, o.
partage.

*Μεροδοῦναι καὶ

²ΜΕΡΟΜΙΣΤΟΙ (τό), ἴδ.с. ΠΜΕΡΟΔΟΥ-

²ΜΕΡΩΝΗΚΤΟΝ (τὸ) , κοιν. τὸ 'Π-

ΜΕΡΟΝΙΚΤΟΝ (τό), κοιν. τό Π-
ΜΕΡΟΝΥΚΤΙΟΝ.
*Μερόνο ἡ μερῶν μερὶς ἀπὸ τοῦ Π-

ΜΕΡΟΝΑ, ῥ. μερόν., κοιν. ἀντὶ Ἡ-
ΜΕΡΟΝΑ.

Μέρος, οὐκ (τὸ), partie, θ. part.
θ. || ἔχει μέρος (συμμέρον, με-

Ο. Π. ἔχει μέρος (συμμερὸν, μετοχὴν) εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, il est intéressé dans l'entreprise.

est intéressé dans l'entreprise. ||. τὰ συμβαλλόμενα (τὰ δια-

μαχομένα) μέρος, les parties contractantes (belligérantes).

||. τὰ μέρη τοῦ λόγου, (Γερμ.),
les parties du discours. ||. τὰ

les parties du discours, ἢ, τὰ
πέντε μέρη τοῦ Κόσμου, les
cinq parties du monde. ἢ

cinq parties du monde. ||
βάλλω τι κατὰ μέρος, mettre

quelque chose à part. ||, κατὰ μέγα μέρος, en grande partie.

μέγα μέρος, en grande partie.
||. ἐν μέρει, en partie 2) li-
eux, endroits: εἰς τὴν μέρει, 0

eux, endroit; côté; partie, 0.
contrée; sens; part. ||. κα-

0ησαι ἀπὸ τὸ ἄλλο (εἰς τὸ ἄλλο)
μέρος, mettez-vous de l'autre

μέρος, mettez-vous de l'autre côté. ||. τὸ μέσα (τὸ ἔξω, τὸ ἑμπροσθιόν, τὸ ὀπισθιόν) μέρος.

προσθινόν, τὸ ὀπισθινόν) μέρος,
le côté intérieur (extérieur,

de devant, de derrière). ἡ-
βάλλε το ἀπὸ τὸ καλὸν μέρος

βαλλε το ἀπὸ το καλὸν μερὸς
(κοιν. ἀπὸ τὴν καλὴν μεριάν),
mettez-le du bon sens. ||. ἀπ'

mettez-le du bon sens. ||. ἀπ' ὅποιον μέρος κεν τὸ πάθος, de quel côté que vienne le malheur.

entremitis de leur accommodement. ||. ἔμειναν εἰς τὴν μέσσην τοῦ δρόμου, ὅδε Μιζόε. ||. ἀφῆκεν τινὰ εἰς τὴν μέσσην, (φρσ.), planter là quelqu'un. ||. εἰς τὴν μέσσην τοῦ πελάγους, en pleine mer. ||. (καὶ κατὰ πλεονασμ.) μέσα εἰς τὴν μέσσην τοῦ δρόμου (τῆς ἀγορᾶς), en pleine rue, en plein marché. ||. εἰνε ὡς τὴν μέσσην, (ὄχι γεμάτος, ὡς ἐπάνω), il n'est plein qu'à demi, il n'est qu'à demi plein. ||. ἐβγαίνει εἰς τὴν μέσσην, (φρσ.), être convaincu. ||. ἐβγάλλω εἰς τὴν μέσσην, déconvaincre; convaincre. ||. ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσσην, s'en défaire. §. ζῇ ἀπὸ τὴν μέσσην, il vit sur le commun. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ μέσση τοῦ σώματος, le milieu du corps; la taille. ||. ἔχει λεπτὴν μέσσην, elle a la taille fine. ||. τὸν ἐπ' αὐτῇ ἀπὸ τὴν μέσσην, il le prit à bras-le-corps (à fois de corps).

ΜΕΣΗΛΙΣ, ΙΚΟΣ (ὁ, ἡ), qui est entre deux âges.

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑ (ἡ), ἀρχ. τὸ ΜΕΣΗ-
ΜΕΡΙΟΝ. 2) (συνδχ. καὶ γεω-
γραφ.) le midi, le sud. || τὰ
διαμῆματα ὅπου κατοικεῖ εἶνε
πρὸς μεσημέριαν, son appar-
tement est au midi. || τὸ Ὁρ-
λεάν κεῖται πρὸς μεσημέριαν
τῶν Παρισιῶν, Orléans est au
sud de Paris. || πλεῖ πρὸς
μεσημέριαν, (ναυτ.), faire sud,
naviguer du côté du sud.

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΖΟ, Μ. ΑΛΗ, (ἀρχ.),
faire la méridienne.

Μεσημβρινός, ὁ, ὄν, du sud, du midi; méridional, austral. || ὁ μεσημβρινός (ἐνν. κύκλος), Γεωγράφ., le méridien. || αἱ μεσημβριναὶ ἑπαρχίαι, les pays méridionaux, le Midi. || βαθμός τοῦ μεσημβρινοῦ πλάτους (Γεωγραφ.), degré de latitude sud. || ἡ μεσημβρινή Ἀμερική, l'Amérique du Sud. || ὁ μεσημβρινός πόλος, le pôle austral ou sud. Ἦν καὶ Νότιος.

Μεσημερινός, ἡ, ὁν, de (du)
mîdi, qui se fait à midi.

ΜΕΣΗΜΕΡΙΟΝ (τὸ), midi. ἢ. εἶνε
μεσημέρι, il est (il se fait) mi-
di. ἢ. εἶνε ἡμέρα-μεσημέρι,

(φρσ.), il fait déjà grand jour
ll. τὸν ἔκλεψαν ἑμέρα-μεσημέρι,
il fut volé en plein jour (en
plein midi).

ΜΕΤΙΣΤΑΝ, ἢ, ὄν, qui se fait
ou qu'on donne par moitié.
||. (συνθ. εὐχρ. τὸ πλθ. οὐδ.)
ΜΕΤΙΣΤΑ, ἐπιρ., à moitié. ||.
δοῦναι τὸ ἑμπελὶ μετιστακά,
faire la vigne à moitié. ||. τὸ
ἔχει δομένον μετιστακά, il l'a
donné à moitié (à moitié
fruit). ||. εἶδω ἔωα μετιστακά, don-
ner des bestiaux à cheptel.

ΜΕΙΤΕΡΙΑ (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ (ἐμπο-
ρο)μεσίτου, courage. 2) = τῷ-
ΜΕΙΤΕΡΕΙΣ, ΗΣ (ἡ), l'action d'
intercéder (etc), médiation, o.
entremise o. intercession o.

entretenir, v. intercession, v. **ΜΕΤΕΤΙΝΑ**, *M. nina*, se faire (se rendre) médiateur, interceder, s'interposer, intervenir, s'entremettre. || **μεσσιτεύω** πρὸς συμβιβασμὸν, s'entremettre d'accommodement. || **αἱ μεσσιτεύουσαι** δυνάμεις, les puissances médiatrices.

ΜΕΣΙΤΗΣ, ο(ὁ) καὶ **ΜΕΣΙΤΙΣ**, **ΙΑΣ** (ή), médiateur, -trice; intermédiaire; intercesseur; entremetteur; (ιδίως ἐμπορ.) courtier. || τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ μεσίτου, le courtage. || ἡ ἀμοιβὴ τοῦ μεσίτου, ὁ **ΜΕΣΙΤΙΚὸς** (τὸ), la prime qu'on donne au courtier, le courtage. || τόσα τοῖς ἑκατὸν μεσιτικά, tant pour cent de courtage.

*Μεσόβαθρον (τὸ), pallier.

ΜΕΣΟΒΑΣΙΛΕΙΑ (ή), interrègne.
ΜΕΣΟΓΡΑΦΕΙΣ καὶ

Μεσόγειος, ἡ καὶ οὖν, située au milieu des terres, méditerranée. || εἰς τὰ μεσόγαια, dans l'intérieur des terres. || (οὐσ.) ἡ Μεσόγειος (ἐνν. θάλασσα), la (mer) méditerranée. || (καὶ ἐπιρρήματικῶς) ἡ πόλις κατεῖτα μεσσηγιώτερον, la ville est située plus avant dans l'intérieur.

Μερόκορος, η, ον, qui est entre deux âges (d'un certain âge).

ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΙΣ, ΕΝΣ (ή), εντρεπι-
se. θ. intervention θ. médi-

ation, 0. intermédiaire, m.
position, 0.

ΜΕΣΟΛΑΒΩ, M. ὄρα, être
intermédiaire, intervenir; ὁ
terposer, s'entremettre.
καὶ Μίμη καὶ Μαρτυρία.
μεσολαβῶν ὁσέτηρα, l'espoir
intermédiaire. || φλοιὸν ἀν-
τέρων ἡμεσολάβησαν ἵνα τῶν
συμβιβάσων, des amis com-
muns s'interposèrent (se com-
interposés) pour les réconcil-
lier.

Μέσον (τὸ, κυρ. le milieu ; συνήθ. μετρωρ.) moyen ; par la voie, θ. canal, expédient ; ressource, θ. débouché ; Τρόπος. || τοῦτο εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον (τὸ προνομιώτερον) τὸ μέσον, c'est le parti le plus sûr (le plus prudent, le plus sage etc.). || προσπαθεῖν εἰς τὴν ῥῆν μέσον νὰ γλυτώσῃ (νὰ περδεύσῃ), il cherche un débouché pour se tirer d'affaire. || μὲ τὸ μέσον (διὰ μέσον) τοῦ δεινός, par le moyen (l'intermédiaire, par le canal) par la voie, par l'entremise (par l'interposition) d'un tel. || ἡ ψυχὴ συγκαίνειται μετὰ τοῖς ἀντικείμενα διὰ μέσον αἰσθησέων, l'âme n'a de communication avec les objets extérieurs que par l'intermédiaire des sens.

Μεσονίκτιον (τὸ), le minotaur
Μεσοπενταβορτή (ἡ), l'entree

Μεσσηνίου (πρὸ ἀγίου Πέτρου)

μεταξύ δύο πύργων

Mé¹oz, n, on, qui est au
lieu ou entre deux; moy²
mitoyen. ||. τὸ μέσον, le
lieu. ||. διὰ μέσον, i¹ d²
S. (Γρετ.) en parenthèse
μέσον ῥῆμα, (Γρετ.)
moyen ou réfléchi. ||. ὁ
ἄρος, le juste milieu, moy²
terme, un médium, (Γρετ.)
mezzotermine.

Μεζότηριος, n, on, (χορ.
οσγίτ.). à demi usé.

ΜΕΣΟΤΡΑΝΣΙΕ, κατ' (7),
du soleil au méridien

MR. LOVAND, M. 122, 1110

river au milieu du ciel; (ἀερ-
ν.) passer au méridien.

Μεσσηνίων (τὸ), l'entre-deux
des sourcils.

Μεσσηνία (ἡ), δ., nésier.

Μεσσηνίου (τὸ), πωρ., nésle, θ.

Μεσσηνία, M. ἀγο, parvenir en
pleine maturité.

Μεσσηνία, ἡ, ὄν, plein, mûr,
mûri.

Μεσσηνία (τὸ), maturité, θ.

Μετὰ, πρὸς. (σημ. μετὰ γεν. μὲν
1) (τὸ 'Ομοῦ), avec. || δὲν ὁ
θεὸς μετ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡ-

μῶν, si Dieu est avec nous,
il n'y aura personne contre

nous, ἰδοὺ ἡ Μετὰ (Τρόπον),
μετ' ὅρκου, sous serment. ||

μετὰ χαρᾶς, avec joie. 3)
(μετὰ αἰ. δὲ) τὸ "Γαυρόν, de-

puis, après, postérieurement
à, au bout de. || μετὰ ταῦτα,

après cela, après quoi, en-
suite. || τούτῳ συνέβη μετὰ

ταῦτα, cela est arrivé (n'est
arrivé que) postérieurement.

|| μετὰ τὸ γεῦμα (τὸ δεῖπνον),
après diner (souper). || μετὰ

τρὶς ἡμέρας, trois jours de là,
τὰ ταῦτα, à trois jours de là.

|| μετὰ τρεῖς μῆνας, trois mois
après, au bout de trois mois.

|| μετὰ τὸν κατακλυσμὸν, après
le déluge. || μετὰ τὸν περιπα-

τον, après la promenade. ||
(de τὰς συναλλαγῶν) μετὰ δε-

κα ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεως, à
dix jours de vue. || μετ' οὐ

πολύ, μετ' ὀλίγον, bientôt, dans
peu.

Μεταβαίω, M. (ὁ) μεταβῶ, pas-

ser d'un lieu à un autre, se

porter, se transporter. || μετ-

εἶη ἱστορίως, il se transpor-

te sur les lieux.

Μεταβάλλω, M. βάλλω (ὁ), chan-

ger, convertir, transformer. ||

(μετὰ αὐτῆς) se changer, va-

riety. || μεταβάλλω τὴν σωμα-

τικὴν ποιήν εἰς χερματικὴν,
convertir la peine corporelle

en peine pécuniaire. || κατα-

βῶντες εἰς δεσμὰ διὰ βίου, ἀλ-

λὸν τοὺς ἐπεβίοντες, il fut con-

damné aux travaux forcés,
nous le roi comme sa pei-

ne à celle de la reclusion. ||

ὁ καιρὸς μεταβάλλεται ἀδιαό-

πως, le temps varie continu-

ellement. || ὁ οἶνος μεταβλήθη

εἰς ὄξος, le vin s'est converti

en vinaigre. || τοιοῦτος εἶν' ὁ

χαρακτήρ μου, δὲν δύναμαι νὰ

μεταβληθῶ, telle est mon ca-

ractère, je ne saurais me

changer.

Μεταβάλλω, M. βάλλω, teindre

en une autre couleur.

Μεταβασίς (μεταβαίνω), εἰς (ἡ),

passage d'un lieu à un autre;

(ἔρμ.) transition, θ. (Nμ.)

transport (sur les lieux).

Μεταβατικός, ἡ, ὄν, propre à

se transporter, ambulante;

(Γερμ.) transitif; (Φιλοφ.)

transitoire.

Μεταβιβάζω, M. βιβάζω, faire pas-

ser ailleurs, transporter.

Μεταβίβασις, εἰς (ἡ), l'action

de transporter (etc), (ἰδιαιτ.

Nμ.) dévolution, θ.

Μεταβιβαστικός, ἡ, ὄν, qui a

la force de transporter; (ἰδιαιτ.

Nμ.) dévolutif.

Μεταβολή, πλ. μέλλ. τῆς ὀρις.

ἡ ἀόρ. τῆς ὀποτ. τοῦ Μεταβά-

λλω.

Μεταβατότης, ἡ, ὄν, qui peut é-

tre changé, muable, chan-

geant; convertible.

Μεταβολή (ἡ), changement;

conversion, θ. convertisse-

ment, transmutation, θ. mu-

tation, θ. variation, θ. vicis-

situde, θ. || ἔγιναν πολλοὶ με-

ταβολαί, plusieurs change-

ments ont eu lieu, il y a eu

de nombreuses mutations. ||

αἱ μεταβολαὶ τῆς τύχης, les vi-

cissitudes de la fortune.

Μεταβολεῖσθαι, M. βολεῖσθαι

(ὁ), changer d'avis, se ravi-

ser.

Μεταβιβάζω, M. βιβάζω, transvaser;

reverser; (ἰδιαιτ. ἐπὶ οἶνου) sou-

tirer, dépoter. || τὸ κρασί πρί-

πει νὰ μεταγγιζῆται πρὶν ἀν-

θίσουν τ' ἀμπέλια, il faut sou-

tirer le vin avant que la vi-

gogne soit en fleur. || μεταγγί-

ζω τὸ κρασί (ἀπ' οὗ καταστα-

λάξῃ) εἰς βωκόλια, tirer le vin

au clair.

Μεταγγίζω (ὁ), l'action de

transvaser (etc), transfusion,

θ. (ἰδιαιτ. ἐπὶ οἶνου) soutirage,

dépotement, (καὶ ἀπὸ τοῦ ἀγ-

νοῦ εἰς τὰ βαγέλια) décuvaison

καὶ décuvage.

Μεταγενέστερος, α, ὄν, quinali

(qui vient ou qui se fait) a-

près, subséquent; postérie-

ur. || ὁ συγγραφεὺς οὗτος εἶνε

μεταγενέστερος (τοῦ δεῖκτος), cet

auteur est postérieur à tel au-

tre. || ἡ μεταγενέστερα διαθή-

κη ἀναφέρει τὴν πρό αὐτῆς, un

testament subséquent annule

le premier. || (ἀπολ.) οἱ μετα-

γενέστεροι, les hommes à ve-

nir, ceux qui viendront après

nous, la postérité.

Μεταγενεστής, M. ἴσα, ἀρχ. =

Μεταγενεστής.

Μεταγενεστής, εἰς (ἡ), ἀρχ. =

Μεταγενεστής.

Μεταγενεστής, M. (ὁ) Μεταγενεστής (ἀ-

όρ. Μεταγενεστής), faire part,

communiquer; imprimer (un

mouvement, de la force etc).

|| ἡ κίνησις τὴν ὁποίαν σὺμμά

τι μεταδίδει εἰς ἄλλο, le mou-

vement qu'un corps imprime

(communiqué) à un autre. ||

(καὶ αὐτῇ) ἡ νόσος αὕτη μετα-

δίδεται σκόλως, cette mala-

die se communique aisé-

ment.

Μεταδοσιμος (ὁ, ἡ), qui se peut

communiquer, communicable.

Μεταδοσις, εἰς (ἡ), l'action de

faire part (de communiquer),

communication, θ. || ἡ — τῆς

νόσου (τοῦ μολύσματος), la com-

munication de la maladie (du

virus). || ἡ — τῶν ἀγνάντων

μυστηρίων, l'administration de

saints sacrements, la commu-

nion.

Μεταδοσιος, ἡ, ὄν, qui aime

à faire part, communicatif

libéral. §. (ἐπὶ ἀσθενούντων) Κο-

μμιαιός, contagieux.

*Μεταδοσιμος (ὁ, ἡ), amovible

|| αἱ δικασταὶ δὲν πρέπει νὰ γῶ

μεταδοσιμοί, il ne faut pas que

les juges soient amovibles.

Μεταδοσις, εἰς (ἡ), transposi-

tion, θ. translation. || ἡ — τῆς

ἐορτῆς (ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἡμέραν), la translation d'une fête. || οὐ ἐξ ἀνάγκης ἔξ νόμου μετὰθεσις, α παροιμ., la nécessité contraint la loi.

Μεταόετα, M. οέεα, κοιν. ἀντὶ
Μετατίουμι, transporter; dé-
placer.

ΜΕΤΑΙΣΜΙΟΝ (τὸ), (χυρ.) espace entre deux armées; (ἐν γέν.) intervalle; l'entre-deux.

ΜΕΤΑΚΑΛΩ, M. ΕΛΔΕΩ, faire
revenir, rappeler.

ΜΕΤΑΒΙΝΗΣΙΣ, εως (ν), déplacement.

ΜΕΤΑΒΙΝΟΥΤΟΣ, ἵ, ὄν, qui peut être déplacé, amovible.

ΜΕΤΑΚΙΝΩ, M. κίν, mouvoir une chose de sa place, déplacer, remuer. || τὸ κρασί δὲν πρέπει νὰ μετακινηθῇ ὅταν ἀνθίζουν τὰ ἀμπέλια, il ne faut pas remuer le vin quand la vigne est en fleur.

ΜΕΤΑΚΑΛΗΣΙΣ <ΜΕΤΑΚΑΛῶ>, ΕΡΩΣ
(ῶ), γάρρην.

Μετακομίζω, M. ίνα, transporter. || μετακομίζω τὰ πράγματά μου (εἰς ἄλλην οἰκίαν), déménager ses meubles (ses effets). || μετακομίζω πραγμάτων (ἀπὸ πλοίου εἰς πλοῖον), transborder d'un navire à l'autre (des chargements etc.).

Μετακόμιαις, ἐπεὶ (ἡ), l'action
de transporter, transport,
traic. M. || ἡ μετακόμις τῶν
βιβλίων ἀπὸ τῆς παλαιᾶς εἰς
τὴν νέαν βιβλιοθήκην, le trans-
fert des livres de l'ancienne
la nouvelle bibliothèque.

ΜΕΤΑΛΛΗΛΑΝΘ, Μ. ΛΑΘ (ῥά).
(χυρ. ἐνν. τῶν θεῶν μυστηρίων).
faire ses dévotions (ses pâ-
ques, son bon jour), commu-
nifier. §. (κατ'χυρ. ὡς ἐκ τοῦ ἑ-
ρέως) ἀντί Μεταδίδωμι (τῶν
θεῶν μυστηρίων). ||. τὸν με-
τέωρον τῆς Κοινοῦ.

ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ, ΕΝΕ (ή), κορ. (ή τῶ
θεῶν μυστηρίων), communion
θ. 2) (ἀπο-) métalepse θ.

МЕТАЛЛАГН ($\frac{1}{2}$), changement
permutation. 0. S. échange.

Μεταλλάζειν, M. ἄλσιν, échanger
permuter; relayer (des ou-
vriers, des travailleurs).

ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ (ἡ), recherche des métaux, exploitation (d'une mine), θ. fouille, θ.

ΜΕΤΑΛΛΕΙΟΝ (τὸ), mine, θ. mi-
nière, θ.

ΜΕΤΑΔΙΔΥΣΙΜΟΣ (δ, ἦ), exploitable.

ΜΕΤΑΛΛΑΓΕΙΑ, Μ. ΕΥΡΗ, faire des
fouilles, tirer de la mine, ex-
ploiter.

ΜΕΤΑΛΛΙΚΟΝ, ἡ, ὄν, qui a rapport aux métaux ou qui se tire d'une mine, métallique; minéral ἢ. μεταλλικὴ ὕλη, substance (matière) minérale. ἢ. μεταλλικὰ ὕδατα, des eaux minérales.

ΜΕΤΑΛΛΟΒΙΑΝΗΣ, οὔτε (ὁ, ἡ), qui ressemble à un métal, qui en a l'apparence, métalliforme, métalloïde.

ΜΕΤΑΛΛΟΝ (τὸ), métal.

METALLOURGEION (τὸ), lieu où l'on travaille les métaux.

ΜΕΤΑΛΛΟΓΡΕΪΑ (ή), travail des métaux, métallurgie, 0.

METALLORGFOS (ô), qui travail-
le les métaux ou dans une
mine, mineur.

METAMANOÁND, M. μάον (02)
changer ses habitudes; dés
apprendre.

ΜΕΤΑΜΕΛΕΙ, ἀρχ. ἀπρσ. με δοτ.
se repentir.

ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ (ἡ), ἀρχ. = METANŌIA, repentir, résipiscence, 6

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΝΑ, *M. áia*, trans-
former, métamorphoser. |
(πθ. ἰδίαται. ἐπὶ τῆς μεταμορφ

τοῦ Χριστοῦ) se transfigurer. ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ, ΕΝΣ (ἡ), transformation, 0. métamorphose. 0. ||. ἡ—τοῦ Χριστοῦ, la transfiguration (du Jesus Crist).

ΜΕΤΑΜΟΦΙΕΝΝΥΜ, Μ. ΑΜΟΦΙΕΝΝΥΜ (ἀρχ.), faire changer d'habit ou d'habillement, travestir, déguiser.

МѢТАМОРФІЗІЗЪ, **ЕОФЪ** (ἡ), change-
ment d'habits ou d'habillem-
ent, travestissement; dé-
guisement.

METANÁSTASIS, καὶ
METANÁSTREPSIS. ROE (Δ). ÉD)

METANAXETIDŌ, M. BYEN, émigré.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ, οὐ (ὁ), ἐμμεν
migrant.

Μετάνοια (τὴ), repentir, (ἐκκλησι.) repentance, 6. ποῦ-
 tence, 6. || οἱ καρποὶ τῆς με-
 τάνοιας, les fruits de la pen-
 tence. || τὰ ἔργα τῆς μετάνο-
 ιας, les œuvres pénitentielles.
 || τὴν εἶνε καιρὸς μετάνοιας
 (νηστεύσεως), c'est un temps
 de pénitence. 2)(x) πό-
 τι ὀνυκασία, genuflectio
 prostration, 6.

ΜΕΤΑΝΟΗ (χρδ. ΜΕΤΑΝΟΥΝ)
ήση, changer d'avis, se
ser; (συνήθ.) se repentir;
κληση.) regretter; faire pen
tence. ll. (μτφορ.) ὁ ἄ μετα
σης, (φορ.), il vous en cou
vous vous en repenir.
μετανόησα διότι τὸν ὡρα ἤρ
σον ἀποτόμως, je regrette
me repens) de lui avoir par
lé trop durement. ll. (μ
κλησ.) οἱ μετανοοῦντες (οἱ
κανόνα πνευματικῶν), les pen
tents.

ΜΕΤΑΞΑΣ, Α (ό), marchand
fabriquant en soie.

ΜΕΤΑΣΙ (τὸ), σοῖε, θ.

ΜΕΤΑΣΟΥΡΕΪΟΝ (το), *soierie*,
on travaille la soie, l'action d

ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΑ (ή), travailler la soie.

ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΟΣ (ὁ, ἡ), ou-
soie.

ΜΕΤΑΞΥ, ἐπὶ τῇ ἡ προῦ, (ἐπὶ τοῦ
πὶ δύο), parmi (ἐπὶ πολλοῦ)
au milieu. || μεταξὺ τῶν
tre eux. || ἡ μεταξὺ ἀνθρώπων
καὶ ἀνθρώπου ἀπανταῖα πο-
φορὰ γίνεται ἐπαισθητοῦς, la dis-
ταξὺ λαοῦ καὶ λαοῦ, la dis-
tance qui se trouve d'homme
à homme se fait encore plus
sentir de peuple à peuple.
ἡ Τίρυνς κεῖται μεταξὺ
πλίου ἔξ Ἀργεῶς, Tiryndie
située (git) entre Nauplie
Argos. || τὸ φαῖν ἐστὶν με-
μέλανος καὶ λευκοῦ, le noir
entre le blanc et le noir.
ἐν ἄνθρωπ. - τὰ μεταξὺ, l'espace
entre, l'intervalle. || τὰ
μεταξὺ, εἰς τοῦτα τὰ μεταξὺ
dans (pendant) cet intervalle.

sur ses entrefaïtes, ὧς ἔξ Ἀ-
καμταίης.
Μεταπότης, ἢ, ὅς, de soie. ||
(ἀντ.) μεταπότης (ἐνν. βασιμα),
étolfe de soie, ὅ. || -μαντὶν με-
πότης, mouchoir de foulard,
foulard. || κάλυσται μεταπώ-
της, des bas de soie. || (πλὸς.)
μεταπώτα (ἐνν. ὑφάσματα), de
soieries. || -ἐμπορεύεται μετα-
πώτης, κἀμνει τὸ ἐμπόριον τῶν
— il fait le commerce de soie-
ries.

Μεταπύλαι, οὐς (ὁ, ἡ), soyeux.
Μεταπίσιον, Μ. πύσιον, faire chan-
ger d'avis, faire revenir (d'un
avis), dissuader, dé-
tourner. || δυσκόλως ὁ δὲ τὸν με-
ταπίσιον, difficilement le fé-
rez-vous revenir. || εἶνε πε-
πρωμένος, δὲν μεταπύσιος πα-
— il est opiniâtre, il ne re-
vient jamais.

Μεταπίσιον, Μ. πύσιον, faire chan-
ger d'avis, faire revenir (d'un
avis), dissuader, dé-
tourner. || εἶνε πε-
πρωμένος, δὲν μεταπύσιος πα-
— il est opiniâtre, il ne re-
vient jamais.

Μεταπίσιον, Μ. πύσιον, faire chan-
ger d'avis, faire revenir (d'un
avis), dissuader, dé-
tourner. || εἶνε πε-
πρωμένος, δὲν μεταπύσιος πα-
— il est opiniâtre, il ne re-
vient jamais.

Μεταπίσιον, Μ. πύσιον, faire chan-
ger d'avis, faire revenir (d'un
avis), dissuader, dé-
tourner. || εἶνε πε-
πρωμένος, δὲν μεταπύσιος πα-
— il est opiniâtre, il ne re-
vient jamais.

Μεταπίσιον, Μ. πύσιον, faire chan-
ger d'avis, faire revenir (d'un
avis), dissuader, dé-
tourner. || εἶνε πε-
πρωμένος, δὲν μεταπύσιος πα-
— il est opiniâtre, il ne re-
vient jamais.

Μεταπίσιον, Μ. πύσιον, faire chan-
ger d'avis, faire revenir (d'un
avis), dissuader, dé-
tourner. || εἶνε πε-
πρωμένος, δὲν μεταπύσιος πα-
— il est opiniâtre, il ne re-
vient jamais.

Μεταπίσιον, Μ. πύσιον, faire chan-
ger d'avis, faire revenir (d'un
avis), dissuader, dé-
tourner. || εἶνε πε-
πρωμένος, δὲν μεταπύσιος πα-
— il est opiniâtre, il ne re-
vient jamais.

Μεταπίσιον, Μ. πύσιον, faire chan-
ger d'avis, faire revenir (d'un
avis), dissuader, dé-
tourner. || εἶνε πε-
πρωμένος, δὲν μεταπύσιος πα-
— il est opiniâtre, il ne re-
vient jamais.

Μεταπίσιον, Μ. πύσιον, faire chan-
ger d'avis, faire revenir (d'un
avis), dissuader, dé-
tourner. || εἶνε πε-
πρωμένος, δὲν μεταπύσιος πα-
— il est opiniâtre, il ne re-
vient jamais.

Μεταπίσιον, Μ. πύσιον, faire chan-
ger d'avis, faire revenir (d'un
avis), dissuader, dé-
tourner. || εἶνε πε-
πρωμένος, δὲν μεταπύσιος πα-
— il est opiniâtre, il ne re-
vient jamais.

Μεταπύλαι, Μ. πύλαι, ὧς Μετα-
πύλαι.

Μεταπύλαι, οὐς (ὁ, ἡ), reven-
deur, regrattier.

Μεταπύλαι (μεταπύλαι), εὐς
(ἡ), changement de place (de
position); (ἀντ. καὶ γρμ.), mé-
taphore, ὅ.

Μεταπύλαι (τὸ), ὧς Μεταπύ-
λαι.

Μεταπύλαι, Μ. πύλαι, revendre.

Μεταπύλαι, Μ. πύλαι, changer
(en mieux), réformer.

Μεταπύλαι, εὐς (ἡ), réfor-
mation, ὅ. réforme.

Μεταπύλαι, ἂ ἡ οὐ, οὐ, (ἀντ.),
qui plane dans les airs.

Μεταπύλαι (τὸ), remuement
ἢ remuement.

Μεταπύλαι, Μ. πύλαι, — Μετα-
πύλαι, remuer.

Μεταπύλαι (μεταπύλαι), εὐς
(ἡ), changement d'état (de
lieu etc), déplacement; (ἀντ.)
transport.

Μεταπύλαι, Μ. πύλαι, chan-
ger la forme, transformer, re-
fondre, réformer, déguiser.

Μεταπύλαι, εὐς (ἡ), trans-
formation, ὅ. réforme, ὅ.
déguisement, refonte, ὅ.

Μεταπύλαι, Μ. μεταπύλαι, ἀντ.
ἐντὶ μεταπύλαι.

Μεταπύλαι, Μ. πύλαι, changer
qc. (faire changer) de place,
déplacer, transposer; trans-
porter. || (ἀντ. ἐντὶ ἀντ.) chan-
ger la place, se déplacer.

Μεταπύλαι, εὐς (ἡ) καὶ
Μεταπύλαι (τὸ), déplacement,
transposition, ὅ.

Μεταπύλαι, Μ. πύλαι, réim-
primer.

Μεταπύλαι, εὐς (ἡ), réimpres-
sion, ὅ.

Μεταπύλαι, Μ. πύλαι, trans-
férer; (ἐπὶ πρσ.) traduire;
transporter; reporter, ὧς ἔξ
Μεταπύλαι.

Μεταπύλαι (ἡ), transport; Σ.
(ἀντ.) métaphore, ὅ. Σ. (ἐπὶ
λογ. κλπ.) report; (ἐμπρ.
ἐπὶ συναλλαγμ.) transfert.

Μεταπύλαι, ἡ, ὅς, métapho-
rique, figuré, ἡ μεταπύλαι
σημασία, l'acception figurée.

Μεταπύλαι, ἐπὶ, par méta-

phore; figurément, au figu-
ré. || κυρίως καὶ μεταφορικῶς,
au propre et au figuré.

Μεταπύλαι, Μ. πύλαι, traduire,
interpréter. || ἡ συνθήκη με-
ταπύλαι εἰς τὸ Ἑλληνικόν (Ἑλ-
ληνιστὶ) ὑπὸ τῶν ἐρμηνέων, le
traité fut mis en Grec par les
interprètes. || μεταπύλαι χω-
ρίον τι λέξιν πρὸς λέξιν, ren-
dre un passage mot à mot. ||

αὐτὴ ἡ λέξις δὲν μεταπύλαι-
ζεται (δὲν εἶνε δυνατόν, εἰν' ἀδύνατον
νὰ μεταπύλαι), ce mot ne
peut se traduire, il n'est pas
traduisible, il est intraduisi-
ble.

Μεταπύλαι, εὐς (ἡ), traducti-
on, ὅ. version, ὅ. || ἡ μετα-
πύλαι (τῆς Γραφῆς ὑπὸ τῶν
Ἑβδομήκοντα (ἡ) τῶν Ὁ', la
version des Septantes.

Μεταπύλαι, ἂ, οὐ, qui peut
se traduire, traduisible.

Μεταπύλαι, οὐ (ὁ, ἡ), tradu-
cteur; interprète.

Μεταπύλαι, εὐς (ἡ), trans-
plantation, ὅ.

Μεταπύλαι, Μ. πύλαι, trans-
planter; déplanter.

Μεταπύλαι, εὐς (ἡ), emploi,
usage.

Μεταπύλαι, Μ. πύλαι, employer, faire usage d'
une chose, s'en servir, user,
disposer, s'aider de, traiter;
manier; (ἐπὶ γυν.) jouir ou
abuser de. || δὲν τὸ χρειαζομαι
πλέον, καὶ διὰ τοῦτο μεταπύλαι
νὰ τὸ μεταπύλαι, je n'ai
plus besoin de cela, vous pou-
vez en disposer. || τί τρόπον
μεταπύλαι; de quel moyen
s'est-il servi? || μεταπύλαι-
σαν διαφόρους τρόπους, on s'y
prit de différentes manières.
|| μεταπύλαιται συχνά τὴν
αὐτὴν λέξιν, il se sert souvent
du même mot. || δὲν μεταπύ-
λαιται τὸ δεξιὸν τοῦ χεῖρος, il ne
s'aide pas du bras droit. ||
μεταπύλαιται τὰ λουτρά, il
prend les eaux.

Μεταπύλαι, ἡ, ὅς, ἀντ. τοῦ
Μεταπύλαι.

Μεταπύλαι, εὐς (ἡ), transmi-
gration de l'âme d'un corps

μετρ.) θ. \$. dimension, θ. \$. compte, \$. modération, θ. juste milieu. \$. (μετρ.) mesure des vers, mètre. || πάρε το μέτρον τοῦ ποδαρίου τις, prenez la mesure de son pied. || λαμβάνω τὰ μέτρα μιν, (μετρ.) prendre ses mesures (les dimensions). 2) εἰς μέτρον, (δια τὰ ὕψη), mesure, θ. mètre, θ.

Μετρά, M. ἴνα, mesurer; prendre les dimensions. \$. faire le dénombrement (le recensement) de, compter, nombrer, énumérer; recenser; (μετρ.) ἴδε Δορυλίου. || τὰ ἱεράματα ἐμετρήθησαν ἐνὶ πύλιν τοῦ πυλολοιογράφου, la numération des deniers a eu lieu en présence du notaire.

μετρήσας τοὺς βόλους, (μετρ.) compter les morceaux de q. || μετρώ τὰς ψήφους, faire le (procéder au) recensement des voix, faire le dépouillement du scrutin. || μετρώ τοὺς κατοικοὺς πόλεως, recenser (faire le recensement de) la population d'une ville. || (μετρ.) μετρήσας τὰ βήματα, régler (compter, compasser) pas (ses démarches). || ὅσοι τὰ μετρημένα πρὶν οἶομαι, (παροιμ.), brébis comptés le loup les mange.

Μετρον (τὸ), front; \$. (μετρ.) ὤψις, façade, θ. face, θ. le devant. || προσβάλλειν κατὰ μέτρον, attaquer de front. || μέτρον καὶ (πρὸ φων.) Μέτρον, ἔπειτα ἢ πρὸ, jusque. || ἀπὸ μέτρον, jusqu'à ce que. || μέτρον καὶ ποδῶν, de la tête au pieds, de pieds en pieds. || μέτρον τίνος (ἐνν. χρόνος), jusqu'à quand? || μέτρον τίνος, jusqu'à un certain point. || μέτρον οὗ, μέτρον οὗ, tant que, jusqu'à ce que. || μέτρον καὶ τοῦ ἑλαχίστου ὅπου, jusqu'au moindre des points.

Μη, ἔπειτα ἢ μὴ. Απαγορεύω. ἢ Ἀρνέομαι, non, ne, ne pas. || μὴν ὑπάγης δεῖς, n'y allez pas. || μοι εἶπε ἀδιόφορον νὰ γράψω ἢ νὰ μὴ γράψω, il m'est

indifférent d'écrire ou de n'écrire pas (ou de ne pas écrire). || φοβέσθαι μὴ τὸν ἰδοῦν, il craint d'être vu. || πρόσχε (νὰ) μὴ σὲ ἀπατήσουν, prenez garde qu'on ne vous séduise. || πρόσχε (φολάξου) μὴ τὸ ἐγγίσης, garde-toi d'y toucher. || μὴ γένοιτο ἃ θεῷ ne plaise! || τὸ Μη περαιτέρω, ἴδε Περαιτέρω. || εἰ δὲ μὴ, si non, autrement.

Μηλαμινός, ἢ, ὄν, qui n'est d'aucun prix (d'aucune importance), homme de néant (de rien), nul, vil.

Μηλαμινότης, πτος (ῆ), le néant (d'une chose); la nullité (d'une personne).

Μηλεν, κνδε, οὐδ. τοῦ (ἀρχ.)

Μηλεν, rien. || (συνήθ.) ἐνάρθρ.) τὸ μηδέν, le néant. || ὁ θεὸς παρήγγειλε τὰ πάντα εἰς τὸ μηδέν, Dieu a tiré toutes choses du néant (de rien).

Μηλενίζω, M. ἴνα, réduire (mettre) au néant, anéantir, annuler; (Np.) annihiler.

Μηλενικόν (τὸ), nulle, θ. zéro. || τὸ θερμόμετρον εἶνε τίστους βαθμούς κάτω (ἢ ὑπεράνω) τοῦ μηδενικοῦ, le thermomètre est à tant de degrés au dessous ou au dessus de zéro.

Μηλόποτε, ἐπὶ, jamais.

Μήκος, ορυ (τὸ), longueur, θ. long. \$. prolixité, θ. \$. (ἀσυντηρ. καὶ Γνωρ.) longitude, θ. || κατὰ μήκος, de long, en long; (ἐπιστημ.) longitudinalement. || καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς ὁδοῦ, tout le long de la route.

Μηκομός (ὁ), bélement.

Μηκομαι (χωρίς M.), β. béler, (συγγ. τῷ Μηκομαι).

Μήκος, ὄνος (ῆ), φ. καὶ ἀνθ., pavot.

Μηκόνιον (τὸ), premiers excréments des enfants nouveaux-nés, méconium.

Μηλάκι ἢ Μηλαράκι (τὸ), ὀποκορ. τοῦ Μηλον, petite pomme, pommelte, θ.

Μηλέα (ῆ), δ., pommier.

Μηλαί (τὸ), ἐργαλ. χειρουργ., sonde (de chirurgien), θ.

Μήλον (τὸ), ἄπορ. pomme, θ. || γλυκὺν (ἀπό) μήλα, compote de pommes. || πικρὰ (ἀπό) μήλα, gelée de pommes, (Τουρκ. ἰλμπελί).

Μηλοπέπλον, ὄνος (ὁ), ἀρχ. τὸ Χειμονικόν, melon d'eau, pastèque, θ.

Μηλοτρυφεαὸν (τὸ), pelure de pomme.

Μῆς, μήσος (ὁ), mois. || ἡ πρώτη (ἢ δευτέρα κτλ.) τοῦ μηνός, le premier (le second ou le deux etc) du mois. || πόσους τοῦ μηνός ἔχομεν; quel quantième du mois avons-vous? || ἐτελείωσεν ὁ μῆς, le mois est expiré. || πληρόντι κατὰ μῆνα (μὲν τὸν μῆνα), payer par mois (au mois). || κερδίζει τόσα τὸν μῆνα, il gagne tant par mois. || ἡ ἐγγαστρομένη εἶνε ἡ ἐμδοχὴν εἰς τὸν μῆνα τῆς, elle est à son terme, elle est ou est entrée dans son neuf (son neuvième).

Μηνιαίος, α, ος, qui dure un mois ou qui se renouvelle chaque mois, mensuel. || ἡ μηνιαία κατέστασις τὸν ἐξέδωκεν, l'état mensuel des dépenses. || (οὐδ.) μηνιαίον (τὸ), (ἐνν. μίσθωμα), τὸ -

Μηνιατικόν (τὸ), mois. || τοῦ χροστέ δύο μηνιατικά (δύο μηνιαία), il lui doit deux mois. || τοῦ προσπλήρωσα τὸ μηνιατικόν, je lui ai avancé le mois.

Μηνίς, ἴσρος (ῆ), tempe, θ.

Μηνίσκος (ὁ), crochet; guillemet. || χωρίζω διὰ μηνίσκων, distinguer par des guillemets, guillemeter.

Μηνύμα (τὸ), l'action de mander (de faire venir etc).

Μηνῆ (κοιν. ἀντὶ Μηνία), M. ἴνα, mander, faire savoir ou faire venir, envoyer chercher. || ἐργάσασθαι τὸν ἱατρὸν (νὰ ἔλθῃ), on a mandé le médecin. || τὸν ἐργάσασθαι νὰ ἔλθῃ, je lui ai mandé qu'il vint (de venir). || μὴ κάμης τίποτε ἀνδρὶ σὲ μνησῶ, ne faites rien, quo je ne vous aie donné de nouvelles. || μὴ μωρὸς με πω εἶπε, faites-moi savoir de vous

nouvelles. ||. με ἐμψυσεν ὅτι ἐφοσεν ὕγιες, il m'a fait savoir qu'il était arrivé en bonne santé. ||. με μηνῶ ὅτι ἀσθενεῖ, καὶ με παρακαλεῖ νὰ δαπάγω νὰ τὸν ἰδῶ, il m'envoie dire qu'il est malade et me fait prier de l'aller voir.

Μήνας, ἐπὶ ρ. δις ακτ., que, de peur que, si. ||. (ἐρωτηματ.) est-ce que ? ||. μήπως εἶσθε ἐνωχλημένοι; seriez-vous incommodés ? ||. μήπως ἀναχωρεῖ; est-ce qu'il part ? ||. καὶ μήπως τὸ ἤξεύρω; est-ce que je le sais ? ||. μήπως εἶμ' ἐγώ; est-ce moi ? ||. μήπως εἶνε ἄρα γε κάμμία ἄλλη αἰτία; n'y en aurait-il point une autre raison ? ||. μήπως εἶσε συγγενής τοῦ...; serais-tu pas parent du... ? ||. φοβέσαι μήπως ἀλλάξω γνώμην, vous avez peur que je ne change d'avis. ||. φοβούμαι μήπως τὸ μετανοήσω, je crains qu'il ne s'en trouve mal. ||. πρόσεχε μήπως σὲ ἀπατήσουν, prenez garde qu'on ne vous trompe.

Μαρίατος, α, ὄν, (ἀνατομ.), qui appartient à la-cuisse, crural.

Μαρίον (τὸ) καὶ
καρὸς (ὁ), cuisse, θ.

Μαριτικόνος (ὁ), rumination, θ.

Μαριτῶμαι (χωρὶς Μ.), ruminer. ||. τὰ μαριτῶμενα (ἐνν. ζῶα), les ruminants.

Μῆτη, ἐπὶ ρ. Ἀρν. καὶ Ἀπαγορ., αἱ, ἴδε Οἶκτ.

Μήτηρ, μητὸς (ἡ), mère, θ. ||. πάππος (μάμμη καλ.) πρὸς μητρός, grand père (du côté) maternel, grand-mère maternelle (du côté maternel).

Μῆτρα, ας (ἡ), matrice, θ.

Ματράοφας, ορ (ὁ), qui batou qui a tué sa mère.

Μητρικός, ἡ, ὄν, de mère, maternel. ||. τὸ μητρικὸν φίλτρον, ἡμητρικὴ φιλοσοφία, l'amour maternel, l'affection maternelle.

Μητρικῆς, ἐπὶ ρ., en mère, comme une mère, maternellement.

Ματρώιδαςτος (ὁ, ἡ), instruit par sa mère.

Ματρώος, ἐπὶ ρ., du côté de la mère, du côté maternel.

Ματροκτονία (ἡ), crime de tuer sa mère.

Ματροκτόνος (ὁ, ἡ), qui a tué sa mère, matricide.

Ματρώμια (ἡ), πάθ., fureur utérine, θ.

Ματρώποις, εως (ἡ), mère patrie, θ. metropole, θ; capitale, θ; (Ἐκκλησι.) cathédrale d'un métropolitain; (ἐκκλησι.) cathédrale.

Ματρώπολις, ορ (ὁ), métropolitain.

Ματριά (ἡ), belle-mère, θ. (ἐπὶ κακοῦ) marâtre, θ.

Μητρίος (ὁ), beau-père.

Μητρός, α, ὄν, = Μητρικός. ||. (ὄστ.) Μητρώον (ἐνν. ἀρχεῖον), matricule, θ.

Μηχανή (ἡ), machine, θ. \$.(μητορ.) moyen, expédient, invention, θ. intrigue, θ. ||. «θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, α (παραιμ.), Deus ex machina.

Μηχανήμα (τὸ), = Μηχανή.

Μηχανικός, ἡ, ὄν, machinal.

2) (ὄστ.) mechanic; ingénieur; \$.(μητορ.) machiniste. ||. ὁ τοῦ θεάτρον, le machiniste du théâtre. ||. μηχανικὴ (ἐνν. τέχνη), la mécanique. ||. (ἰδιαιτ. γρατ.) τὸ μηχανικόν, le génie, l'arme du génie. ||. ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, officier du génie.

||. ἐμδῆκε(κατετάχθη) εἰς τὸ μηχανικόν, il est entre dans le génie.

Μηχανικός, ἐπὶ ρ., machinalement; mécaniquement.

Μηχανοῤῥαφία (ἡ), trame frauduleuse, machination, θ. manœuvre (ὡς ἐπὶ τὰ πλ. πλο.).

Μηχανοῤῥαφος (ὁ, ἡ), qui trame (qui ourdit) des intrigues, machinateur.

Μηχανοῤῥαφῶ, Μ. ἡνδ, ourdir des intrigues, tramer, machiner.

Μηχανοστάσιον (τὸ), νλγ., usine, θ.

Μηχανῶμαι, Μ. (ὁ) μηχανεοῦ, forger, inventer, machiner.

Μία, θηλ. τοῦ Εἰς.

Μιάνα, Μ. ἄνα (ὁ), salir, souiller; polluer; (Γερφ.) conta-

miner. ||. « οὐκ εἰσβῆκεν τὸ πραιτώριον ἵνα μὴ μολυνθῇ, α (Βδαγγ.), ils n'entrèrent pas au prétoire, pour ne pas contaminés. ||. ὁ μολυνθεὶς γαμήλιον κόντην, (περὶ τοῦ) a souillé la couche nuptiale.

Μιασμός (ὁ, ἡ), ἀρχ., miasme, virus. ||. τὸ -τῆς τοῦ λυγροῦ, virus variolique.

Μιασμός (ὁ, ἡ), ἀρχ., miasme, virus. ||. τὸ -τῆς τοῦ λυγροῦ, virus variolique.

Μιαρός, ἡ, ὄν, souillé (de crimes), impur, scélérat.

Μιαρότης, πτος (ἡ), souillé, θ. impureté, θ.

Μιάσμα (τὸ), miasme; (κατὰ) virus. ||. τὸ -τῆς τοῦ λυγροῦ, virus variolique.

Μίγμα (τὸ), mélange; composition, mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

Μίξις, Μ. μίξις, (ἀρχ.), mélange; mixture, θ., ἴδε ὁ Συναμύγνυμι.

μικροτέρους του (τὴν ἡλικίαν), je suis son cadet. || τὸν χειρῶν αὐτοῦ εἶναι μικρά, en d'autres les jours sont courts. || τὰ μικρά ἐξοδα, la menue dépense, les menues frais (ou). || ἡ μικρά Ἀσία, l'Asie mineure. || (S. καὶ μετ' ὅρ.) ὁ μικρὸς ἄνθρωπος, c'est un homme de peu, c'est un petit génie.

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, microscopique.

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠION (τὸ), microscope.

ΜΙΚΡΟΣΜΟΣ (ὁ, ἡ), homme (jeune) de petite corpulence.

ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ, ὁ, ὄν, συγκρ. τοῦ μικροῦ, plus petit. || εἶναι ἐξ ἡμετέρων μικροτέρα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, elle a six ans de moins que son frère.

ΜΙΚΡΟΤΗ, ἡ, μικροῦ (ἡ), petitesse, θ.

ΜΙΚΡΟΒΙΑΣΙΜΙΑ (ἡ), ambition (petites) choses.

ΜΙΚΡΟΒΙΑΣΜΟΣ (ὁ, ἡ), ambitio- (petites) choses.

ΜΙΚΡΟΒΙΑΣΙΑ (ἡ), pusillanimité, faiblesse d'ame. θ.

ΜΙΚΡΟΒΙΟΝ (ὁ, ἡ), pusillanimité.

ΜΙΚΡΟΒΙΟΝ, Μ. ἡ, manquer de cœur.

ΜΙΚΤΟΣ, ὁ, ὄν, mixte. || μικτὴ ἐπιτροπή, commission mixte.

ΜΙΚΤΑ (τὰ μετὰ ἐτεροδό- (τὰ) συναίεσις, les mariages mixtes.

ΜΙΛΙΟΝ (τὸ), στήλη δομτρ., mil- (thous, colonne, pierre) mil- liaire.

ΜΙΛΙΟΝ (τὸ), mille. || τὸ Γερμα- νικὸν μίλιον ἰσοδυναμεῖ ὡς ἑγ- γύς μετ' ὅδο Γαλλικὰς λεύγας, le mille d'Allemagne équi- vaut à près de deux lieues de France.

ΜΙΛΙΟΝ (τὸ), million.

ΜΙΛΙΟΝ (ἡ), δρυς. (βαφ.), mini- (vermillon).

ΜΙΜΗΤΗΣ, ὁ, ὄν, qui a l'art d' imiter, imitateur. || ὁ πῶς- (τὸν) εἶναι μιμητὸν ὧδον, le (son) est de sa nature un animal imitateur.

ΜΙΜΗΤΗΣ, καὶ (ἡ), l'action d'imi- (ter, imitation. θ. || κατὰ μι- (μητὸν τῶν) μιμητῶν του, à l'

exemple (à l'imitation) de ses ancêtres.

ΜΙΜΗΤΗΣ, ὁ, ὄν, imitateur.

ΜΙΜΗΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, habile ou propre à imiter, imitatif, imi- tateur.

ΜΙΜΗΤΗΣ, ὁ, ὄν, qu'on peut imiter, imitable.

ΜΙΜΟΣ (ὁ), celui qui imite ou contrefait, mime, farceur.

ΜΙΜΟΪΜΑΙ, Μ. (ὁ) ΜΙΜΗΣΘΗ, imi- ter; copier; contrefaire. || μιμῆται τὴν φωνὴν τῆς ἀηδός, il contrefait le chant du rossignol. || μιμοῦμαι ἐπὶ τὸ πηθηκώτερον, singer.

ΜΙΞΙΣ, καὶ (ἡ), mélange, mixti- on, θ.

ΜΙΞΟΛΑΒΡΟΣ (ὁ, ἡ), à demi- (barbare. || διὰλεκτος—, idio- me mêlé de barbarismes.

ΜΙΣΑΔΕΛΦΟΣ (ὁ, ἡ), qui hait son frère ou ses frères.

ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΙΑ (ἡ), misanthro- pie, θ.

ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ (ὁ, ἡ), qui hait les hommes, misanthrope.

ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΕΥΩ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠμίοντος.

ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΕΥΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠμίοντος.

ΜΙΣΕΛΛΗΝ, ὁ, ὄν, qui hait les Grecs.

ΜΙΣΕΡΟΝ, Μ. ἡ, estropier.

ΜΙΣΕΡΟΣ, ὁ, ὄν, estropié.

ΜΙΣΕΤΑ, Μ. εἶναι, κοιν. ἀντὶ Ἀ- (νακαρῶν).

ΜΙΣΗΤΟΣ, ὁ, ὄν, haïssable, dé- testable.

ΜΙΣΟΛΟΔΟΣΙΑ (ἡ), paiement du salaire; rémunération, θ.

ΜΙΣΟΛΟΔΟΣ, ὁ, ὄν, celui qui paie le salaire; rémunérateur.

ΜΙΣΟΛΟΣ, ὁ, ὄν, ἀρχ. = Μι- (στονός, salarié.

ΜΙΣΟΛΟΣΙΑ (ἡ), paiement du salaire; salaire, paye, θ. traite- ment, solde, θ.

ΜΙΣΟΛΟΓΗΣ, ὁ, ὄν, qui paie le salaire ou la solde.

ΜΙΣΟΛΟΓΩ, Μ. ἡ, donner le salaire (la paie etc), solder, (κρ. ἐπὶ στρατ.) solder, sala- rier.

ΜΙΣΟΝΑ, Μ. ἡ, prendre ou donner à gages (à bail, à lo- yer).

ΜΙΣΟΣ (ὁ), paye, θ. salaire, ho-

noraires (κρ. διδασκάλου); é- moluments, traitement, ap- pointemens (κρ. ὑπαλλήλου); solde (κρ. στρατιώτου); ga- ges (κρ. ὑπηρετού); loyer (κρ. ἐργάτου καὶ ναύτου). || τί μι- (σθόν) παρχει (ὁ ὑπηρετής); que gagne-t-il de gages (pour ses gages)? || ἀξιωματικός λαμ- (βάνων τὸ ἥμισυ τοῦ μισθοῦ τῆς, officier à demi-solde. || πό- (ξάνω τὸν μισθόν (ἐργάτου, ὑπε- (ρίτου κτλ.), augmenter un do- mestique (etc). || ἂν δὲν τοῦ (αὐξήσου) τὸν μισθόν θὰ ἀναχω- (ρήσῃ, il ne restera pas, si on ne l'augmente.

ΜΙΣΟΦΟΡΟΣ (ὁ, ἡ), salarié, mer- cennaire, (ἰδίως ἐπὶ στρατ.) soldé.

ΜΙΣΘΩΣΙΣ, καὶ (ἡ), l'action de prendre ou de donner à loyer (à gages, à bail), bail.

ΜΙΣΘΩΤΗΣ, ὁ, ὄν, homme à ga- ges, salarié, mercenaire.

ΜΙΣΘΩΤΗΣ (ὁ, ἡ), qui hait le bien.

ΜΙΣΘΩΤΗΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΘΩΤΗΣ, Μ. εἶναι, fermer à demi, entre-clore. || 'μισο- (κλειω τὰ 'μμάτια μου (καθὼς, ol μύωπες), cligner les yeux.

ΜΙΣΘΩΤΗΣ, ὁ, ὄν, à moitié ruiné.

ΜΙΣΘΩΤΗΣ, ὁ, ὄν, κοιν. ὁ Ἠμίονος, demi. || τὸ 'μισόν, la moitié.

|| 'μισὴ ὥρα, une heure et de- (mi. || ἐπεὶ εἰς τὰ 'μισὰ τοῦ (δρόμου, il est resté à moitié chemin. || πατρὺς (ἀγοράζω) (τι εἰς τὴν 'μισὴν τιμὴν (τῆς συ- (νήθους), prendre (avoir) quel- que chose à moitié prix. || 'μισὸν νερόν 'μισόν κρασί, 'μι- (σὸν καὶ 'μισόν, moitié eau, moitié vin. || τὸ λαγυρὶ εἶναι 'μισόν (ὡς τὴν μέσσην), la cru- che est à moitié vide.

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, haine, θ.

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ' Ἠ- (μίοντος).

ΜΙΣΟΘΥΡΑΝΙΜΕΝΟΣ, η, ον, κοιν.
δ' ΗΜΙΤΕΛΗΣ.
ΜΙΣΟΤΡΙΒΟΣ, η, ον, ἴδε ΜΕΣΟ-
ΤΡΙΒΟΣ.
ΜΙΣΟΤΥΡΑΝΟΣ (δ, ἦ), qui hait
les tyrans.
ΜΙΣΟΦΑΓΗΜΕΝΟΣ, η, ον, ἴδε 'Η-
ΜΙΒΡΩΤΟΣ.
ΜΙΣΟΦΕΓΓΑΡΟΝ (τὸ), croissant
(de la lune), ἴδε 'ΗΜΙΣΕΛΗΝΟΣ.
ΜΙΣΟΦΟΙΣΤΑΝΟΝ (τὸ), jupe, ο.
jupeon (τὸ μικρότερον), cotte, ο.
cotillon.
ΜΙΣΟΦΥΜΕΝΟΣ, η, ον, à demi
cru.
ΜΙΣΧΟΣ (δ), ἀρχ., queue (pédon-
cule) des feuilles (des fruits
etc), pétiole, ο.
ΜΙΣΩ, Μ. ἦσα, haïr, prendre
en aversion (en haine) q., porter
de la haine à, avoir de la
haine pour, avoir en haine
q., vouloir du mal à q. || τοῦ-
τον μισεῖ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἑλ-
λους, c'est celui de tous à
qui elle veut le plus du mal.
ΜΙΤΡΑΪ (ἦ), ἐργαλ. ὕφαντ. lig
se, ο.
ΜΙΤΡΟΣ (δ), ἀρχ. fil. || δ—τῆς
Ἀριάνης, le fil de l'Ariane.
ΜΙΤΡΑ, ΛΕ (ἦ), mitre, ο. || ἡ
μίτρα (δ τετραγώνος ἐρυθροῦς
πίλος) τῶν καρδινάλιων, la ba-
rette (des Cardinaux).
ΜΜΑΤΙ (τὸ), κοιν. δ' ὉΦΘΑΛΜΟΣ,
œil, (τὸ πλθ.) yeux. || διὰ τὰ
'μμάτια διὰ τὰ 'μμάτια τοῦ
κόσμου, pour la montre, pour
sauver les apparences. || ἔχω
'στό 'μμάτι, ἴδε 'ΕΠΟΦΘΑΛΜΙΩ.
|| τὴν ἔχει 'στό 'μμάτι (δ δεινὰ
τὴν δεινὰ), il en veut à cette
personne. || τὴν ἔχει πρόπολ-
λου 'στό 'μμάτι, depuis long-
temps il la couche en joue,
il y a longtemps qu'il la gui-
gne. || κάμνω τ' ὀμμάτι, eli-
gner de l'œil, jouer de la pru-
nelle. || μετὰ τὸ 'μμάτι, (φρσ.),
à l'œil, à vue d'œil. || ἔν ἐ-
λίσσας 'μμάτι δλην-νύκτα, je
n'ai pas fermé la paupière de
loute la nuit. || ἐγὼ τοῦ ἔ-
λίσσας τὰ 'μμάτια (τοῦ ἀποθα-
πόντος), c'est moi qui lui ai
fermé les paupières. 2) (μτ-
υμ. ἡ θηλειὰ τοῦ δικτύου κτλ.)

accrue, ο. maille, ο. || ἐχέθῃ
ἐν ἄμμάτι τῆς κάλτσας, il y a
une maille coulée (tombée, e-
chappée) à ce bas. || καταπι-
νω τὸ χυθὲν 'μμάτι τῆς κάλ-
τσας, crocher la maille.
'ΜΜΑΤΙ (ἦ), coup d'œil, regard;
oillade (κυρ. ἡ ἐρωτικῇ), ο. ||
'πάγω νὰ ἰδῶ μᾶ 'μμάτι τὴν
κάμνου (τὴ γίνεταί) εἰς τὸ 'σπί-
τι μου, je vais donner un coup
-d'œil à ce qui se fait (qui se
passe) chez moi.
'ΜΜΑΤΙΑΣΜΑ (τὸ), ἴδε 'ΜΜΑΤΙ-
ΑΣΜΑ.
'ΜΜΑΤΙΑΣΩ, Μ. ἄσω καὶ ἄσω, fa-
sciner, ἴδε καὶ ΒΑΣΚΑΙΝΩ. 2)
'ΕΠΟΦΘΑΛΜΙΩ, avoir des vues
sur. 3) = ΣΥΜΛΑΒΕΪΝ, coucher
en joue.
'ΜΜΑΤΙΑΣΜΑ (τὸ), l'action de fas-
ciner (etc), fascination, ο.
'ΜΜΑΤΟΓΓΑΛΙ (τὸ) (κυρ. πλθ.), lu-
nettes, ο. πλθ., bécicles, ο.
πλθ. conserves, ο. πλθ.
'ΜΜΑΤΟΠΟΝΟΣ (δ), κοιν. ἡ ὉΦ-
ΘΑΛΜΙΑ, mal d'yeux ou aux
yeux.
'ΜΜΑΤΟΤΕΥΝΟΥΡΟΝ (τὸ), κοιν. ἡ
ΒΛΕΦΑΡΙΣ, paupière, ο. cils de
la paupière. || ἔχει μεγάλα
(μυῦρα) 'μματοτσίνουρα, elle
a des grandes (des longues)
paupières, elle a les paupières
noires.
'ΜΜΑΤΟΦΑΛΛΟΝ (τὸ), κοιν. τὸ ΒΛΕ-
ΦΑΡΟΝ.
ΜΝΑ (ἦ), ἀρχ., mime, ο.
ΜΝΕΙΑ (ἦ), mention, ο. alléga-
tion, ο.
ΜΝΗΜΑ (τὸ), tombeau.
ΜΝΗΜΕΙΟΝ (τὸ), monument. 2)
= ΜΝΗΜΑ.
ΜΝΗΜΗ (ἦ), mémoire, ο. men-
tion, ο. souvenir; (Ἐκκλησι.)
commémoration, ο. || εἰς μνή-
μην τοῦ δεινὰ συμβάντος, en
mémoire de tel événement.
|| σήμερον εἶνε ἡ μνήμη τοῦ
ἀγίου (δεῖνα), aujourd'hui c'est
la mémoire de tel saint. || δ
δεινὰ ἡγεμὼν, αἰωνία του ἡ
μνήμη | tel prince d'heureu-
se (d'éternelle) mémoire. 2)
= ΜΝΗΜΟΝΙΚΟΝ. || γράφω τι ἀ-
πὸ μνήμης, écrire qc. de mé-
moire. || μοῦ δίδωγε τὴν μνή-

μην, il m'est échappé
mémoire. || ἐν τῇ
τὴν μνήμην μου, dans sa mémoire.
|| πορὶ νὰ τὸ ἐξαλείψω
μνήμην μου, je ne puis
effacer de mon souvenir.
ΜΝΗΜΟΝΕΥΣΙΣ, εὐς (δ),
de mentionner.
ΜΝΗΜΟΝΕΪΝ, Μ. κίει, (δ)
souvenir de; S. (εὐ)
tionner (faire commé-
on) d'un mort; commé-
le nom d'un mort; (δ)
chanter un de prié.
ΜΝΗΜΟΝΙΚΟΝ (τὸ), mémoire.
|| δὲν ἔχω ἡ ἔχω μνή-
μονικόν, j'ai la mémoire
ble (infidèle, courte).
ΜΝΗΜΟΣΕΡΓΟΝ (τὸ), office
se en commémoration
mort. messe des tr.
service des morts, obit.
ΜΝΗΜΟΝ, ονος (δ, ἦ), qui
la mémoire, qui a la
re heureuse.
ΜΝΗΜΙΚΑΚΙΑ (ἦ), ressentir
rancune, ο.
ΜΝΗΜΙΚΑΚΟΣ, (δ, ἦ), qui
serve du ressentiment,
cunier, haineux.
ΜΝΗΜΙΚΑΪ, Μ. ἦσα, (δ)
souvenir d'une offense,
servir de ressentiment,
der rancune à ou pour
(μτπορ.) avoir une dent
dent de (ait) contre
garder une dent de
ΜΝΗΜΕΙΑ (ἦ), ἴδε Αἰθρ.
ΜΝΗΜΕΥΣΙΣ, εὐς (δ),
Αἰθρ.
ΜΝΗΜΕΪΝ, Μ. ἄσω, (δ)
Εἰσπράξις.
ΜΝΗΜΗ (ἦ), ἀρχ. ἡ Αἰθρ.
εἰτικῇ.
ΜΝΗΜΗ, ἦρος (δ), ἀρχ.
Εἰσπράξις, (δ)
aspirant, poursuivant
μνηστῆρες τῆς Πηνελόπ.
poursuivants (les prié-
de Pénélope.
ΜΝΙΟΝ (τὸ), φ., mon-
ΜΟΪΡΑ (ἦ), = ΓΕΝΗ, (δ)
née, ο. fortune, ο. S. (πλθ.)
fatalité, ο. S. (πλθ.)
ques. S. (εἰς τοὺς μὲν)

2) Τὸν ποταμὸν λέγουσιν τὴν μοι-
 τῶν, les Boliémienues disent
 une aventure. 2) (ερατ.
 μοι.) division, 0. || ερατ.
 μοιράς, chef / commandant
 de division, ἔδω ξ μοι-
 ρατος. 3) (Γεωμετρ.) degré
 de latitude ou de longitude.
 4) μοιρα διακρίνεται εἰς λεπτά
 μοιρῶν καὶ δευτέρων, le degré
 se divise en minutes (en se-
 condes).
 μοιρῶν, M. μοιρῶν, partager, fai-
 re le partage; distribuer, ré-
 partir, départir; dispenser.
 μοιρῶν τοῦτο (ἡ) πηγή αὐ-
 τῆς μοιρῶν εἰς ὅλας τῆς πό-
 λεως συννοήσας, cette sou-
 rce est distribuée à tous les
 quartiers de la ville. || μοι-
 ρῶν το μετὰ σοῦ, partage
 cela entre vous. || τὸ μοι-
 ρῶν ὡς ἀδελφοὶ (ἀδελ-
 φῶν), ils le partagèrent en
 frères. || (καὶ μοιρῶν) τί ἔχετε
 μοιρῶν (μοιρῶν) ; (φρσ.),
 μοιρῶν μοιρῶν χωρὶς αἰτί-
 ας, qu'avez-vous à démêler
 ensemble?
 μοιρῶν (ἡ), division de gen-
 derie. || ἐκάστη μοιρῶν
 μοιρῶνται ἀπὸ τῶν μοιρῶν
 μοιρῶν, chaque division se com-
 pose de tant de brigades.
 μοιρῶν, or (ὁ), comman-
 dant d'une division. || (ναυτ.)
 μοιρῶν, capitaine de la gen-
 derie.
 μοιρῶν (ἡ), καὶ
 μοιρῶν (τὸ), = ΔΙΑΝΟΜΗ, dis-
 tribution, 0; partage; répar-
 tion, 0; dispensation, 0.
 μοιρῶν, οὗ (ὁ), distribu-
 teur, dispensateur.
 μοιρῶν, μοιρῶν, μοιρῶν, μοι-
 ρῶν, ἔδω μοιρῶν κατὰ.
 μοιρῶν, μοιρῶν (ἡ), femme a-
 dultère.
 μοιρῶν (ἡ), crime d'adultère,
 μοιρῶν. || τὰ μοιρῶν τέ-
 λερα, les enfants adultérins.
 μοιρῶν, M. μοιρῶν, commettre
 d'adultère, abuser d'une
 femme mariée.
 μοιρῶν, ἡ, ὄν, d'adultère.
 μοιρῶν (ὁ), adultère.

ΜΟΛΙΒΔΙΝΟΣ, η, ὄν, de plomb.
 ΜΟΛΙΒΔΟΣ (ὁ), plomb.
 ΜΟΛΙΒΔΟΚΡΟΥΣ (ὁ, ἡ), qui a la
 couleur du plomb, plombé.
 ΜΟΛΙΒΔΙΝΟΣ, Α, ὄν, κοιν. ὁ ΜΟΛΙ-
 ΒΔΙΝΟΣ.
 ΜΟΛΙΒΔΟΥΡΑ (ἡ), ἔδω ΚΑΝΑΠΛΙΟΥΡΑ
 καὶ ΦΥΓΙ.
 ΜΟΛΙΒΙ (τὸ), κοιν. ὁ ΜΟΛΙΒΔΟΣ. ||
 κοινῶ (γεμίζω, βουλλόνομ) με
 μολιβί, plomber.
 ΜΟΛΙΒΟΚΟΝΑΓΙΑ (ἡ), trait (coup)
 de crayon. || ἐκράβητε μὲν
 δύο μολιβοκονδυλίας, il a don-
 né (a tiré) deux-trois coups
 de crayon.
 ΜΟΛΙΒΟΚΟΝΑΓΙΟΝ (τὸ), crayon.
 || ζωγραφίζω (ἐκ ζωγραφῶ, σχε-
 διαζώ) με τὸ —, dessiner au
 crayon (avec un crayon), cra-
 yonner.
 ΜΟΛΙΒΟΚΑΜΑ (τὸ), εἶδ. ὄρυκτ.,
 plombagine, 0 mine de plomb,
 0. molybdène, 0. crayon.
 ΜΟΛΙΣ, ἐπὶ τῷ, à peine. || μόλις
 ἔμπορεῖ νὰ σταθῇ (μόλις στέ-
 κει) εἰς τὰ πόδια του, c'est à
 peine s'il peut se tenir sur
 ses jambes. || μόλις ἔξυρται
 νὰ ἀναγνώσῃ, à peine sait-il
 lire. || μόλις εἶχομεν ἔμδην, à
 peine sommes-nous entrés.
 || μόλις εὗρισκέ τις νερόν αὖ
 πάλιν, on trouvait à peine de l'
 eau pour boire. || μόλις τὸ
 εἶπε καὶ τὸ μετενόησεν, il ne
 l'eut pas plutôt dit, qu'il s'
 en repentait. || μόλις ἀρχίσα-
 μεν, nous ne faisons que de
 commencer.
 ΜΟΛΟΣ (ὁ), κοιν. ἡ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑ,
 môle, jetée, 0.
 ΜΟΛΟΣΑ (ἡ), φ. mauve, 0. || μο-
 λόχας ἄνθη, de fleurs de mauve.
 ΜΟΛΥΒΔΟΣ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) καὶ
 ΜΟΛΙΒΙ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἔδω
 ΜΟΛΙΒΔΟΣ κατὰ.
 ΜΟΛΥΒΔΟΣ, ἡ, ὄν, garni de
 plomb.
 ΜΟΛΥΝ, Μ. (ὁδ) ΜΟΛΥΝ, salir;
 souiller; (συνθ.) infecter. ||
 αὐτὸς ὁ βάλτος μολύνει τὸν ἀέ-
 ρα, ce marais infecte l'air. ||
 (καὶ μοιρῶν) ἐμόλυσε τὴν ὑπό-
 ληψίν του, il a sali sa réputa-
 tion. || (ἐν γὰρ. κυρ. ὁ προκ. τῆς
 πῶ. μυχ.) ΜΟΛΥΒΔΟΜΕΝΟΣ, η,

ὄν, infecté de la peste, pes-
 tifieré; (ἐν γέν.) contagie. ||
 ὅλα τὰ (με) μολυσμένα μέρη
 tous les lieux infectés.
 ΜΟΛΥΣΜΑ (τὸ), κυρ. = ΚΡΟΤΙΣΜΑ
 (πανώλης).
 ΜΟΛΥΣΜΟΣ (ὁ), souillure, 0. sa-
 lissure; infection, 0.
 ΜΟΝΗ (ἡ), = ΜΕΝΗΤΙΣ, réproche,
 blâme, animadversion, 0. ré-
 prehension, 0. || μομφῆς ἄξιος,
 ἔδω ἘΠΙΜΕΜΠΤΟΣ.
 ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, = ΜΟΝΑΣΤΙΚΟΣ.
 2) (κοιν.) unique. || εἶνε μο-
 ναδικὸς εἰς τὸ εἶδος του, il est
 unique dans son genre.
 ΜΟΝΑΣΜ, Μ. μοιρῶν, mener la vie
 monastique, vivre en moine
 (en solitaire). || (ἡ) μοιρῶν. Μο-
 νάκον, οὐρα, (ἀντὶ οὐρα) - Μο-
 ναχὸς, ἡ.
 ΜΟΝΑΣΙΑ (ἡ), solitude, 0. re-
 traite, 0. S. vie solitaire.
 ΜΟΝΑΡΧΕΣ, οἱ (ὁ), monarque.
 ΜΟΝΑΡΧΙΑ (ἡ), monarchie, 0.
 ΜΟΝΑΡΧΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, monarchi-
 que.
 ΜΟΝΑΡΧΙΚΕΣ, ἐπὶ τῷ, monarchi-
 quement.
 ΜΟΝΑΣ, ἡ, ὄν, unité, 0. mo-
 nade, 0.
 ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ (τὸ), couvent, mo-
 nastère, cloître; abbaye, 0.
 priuré. || κλεισὶ εἰς μοναστή-
 ριον, cloître.
 ΜΟΝΑΣΤΗΣ, οὗ (ὁ), moine; soli-
 taire.
 ΜΟΝΑΣΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui concer-
 ne les moines ou la vie mo-
 nastique, monastique; mona-
 cal, religieux. || ὁ μοναστικὸς
 βίος, la vie monacale (mona-
 stique, religieuse). || ἐν δόδῃ
 τὸ μοναστικὸν σχῆμα, il a pris
 l'habit (le froc, [ἐπὶ γυν.] le
 voile); il a prononcé ses
 vœux.
 ΜΟΝΑΤΑΙΑ (ἡ), μουσ., solo sur la
 flûte.
 ΜΟΝΑΣΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, = ΜΟΝΑΣΤΙ-
 ΚΟΣ. 2) (κοιν.) = ΜΕΝΟΝΑΤΕ-
 ΚΟΣ, ἡ ΠΑΡΑΜΕΤΟΣ, solitaire,
 détaché, isolé.
 ΜΟΝΑΣΤΕΙΟΝ (ἡ), κοιν. ἡ ΜΟΝΟ-
 ΓΕΝΗΣ ΣΤΕΓΑΤΗ, fille unique.
 ΜΟΝΑΤΟΣ, ἡ, moine, religieux,
 (τὸ) θηλ.) nonne, religieuse, 0

||. ἔγινε μοναχός, il est entré en religion, il a pris l'habit (de religieux ou de religieuxse), ἴδε καὶ ΜΟΝΑΣΤΙΚΕΣ.

ΜΟΝΑΧΟΣ, η ἢ ὄν, ὡς ἢ ὄν, κοιν. ἀντὶ ΜΟΝΟΣ.

ΜΟΝΑΧΟΙΟΣ (ὁ); κοιν. ὁ ΜΟΝΟΓΡΗΝΟΣ (ῥίος), fils unique.

ΜΟΝΗ (ἡ), = ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ.

ΜΟΝΗΜΕΡΑ, ἐπὶ ῥ. κοιν. ἀντὶ ΔΥΟΗΜΕΡΟΝ.

ΜΟΝΗΡΗΣ, οὐς (ὁ, ἡ), ἀρχ. ἀντὶ ΜΟΝΑΣΤΙΚΟΣ, solitaire. || βλος —, vie monastique ou retirée; célibat.

ΜΟΝΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), solide; stable, durable, permanent; fixe. || δὲν ἔχει μόνιμον κατοικίαν, il n'a point de demeure fixe. || δὲν ὑπάρχει τι μόνιμον εἰς τὸν κόσμον, il n'y a dans le monde rien de fixe (de permanent).

ΜΟΝΙΜΟΤΗΣ, πτος (ἡ), solidité, θ. stabilité, θ. fixité, θ.

ΜΟΝΙΜΟΣ, ἐπὶ ῥ., d'une manière solide, solidement, à demeure.

ΜΟΝΟΓΗΝΟΣ, οὐς (ὁ, ἡ), engendré seul, unique.

ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΑ (ἡ), νλγ., parafe ou parape.

ΜΟΝΟΓΡΑΦΩ, Μ. ἴσα, (νλγ.), mettre un parafe (à un acte), parafier ou parapher.

ΜΟΝΟΚΑΪΤΗΣ, οὐ (ὁ), (ἀρετικὸς), qui ne reconnaît qu'une seule volonté dans le Christ, monothélite.

ΜΟΝΟΟΠΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'a qu'une porte. S. (ἰδίως ἐπὶ ὁσπρ. κατὰ μέν.) univale.

ΜΟΝΟΚΕΡΗΣ, πτος (ὁ), ζ. μυθ., licorne, θ. S. ὁ θαλάσσιος —, εἶδ. κήτους, licorne de mer, narval.

ΜΟΝΟΚΟΙΤΕΑ, Μ. ἴσα, (ἀρχ.), coucher seul.

ΜΟΝΟΚΟΙΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui couche seul.

ΜΟΝΟΚΟΝΑΓΓΙΛΙΑ (ἡ), monogramme; signature chiffrée (écrite tout d'un trait).

ΜΟΝΟΚΩΜΑΤΟΣ, η, ὡς, fait d'une seule pièce, tout d'une pièce.

ΜΟΝΟΛΙΘΟΣ (ὁ, ἡ), fait d'une seule pierre, monolithique. || ὁ

μέγας ὀβελίσκος τῆς Ρώμης εἶνε μονόλιθος, le grand obélisque de Rome est tout d'une pièce.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ (ὁ), monologue, soliloque.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ (ἡ), combat singulier, duel, affaire d'honneur.

ΜΟΝΟΜΑΧΟΣ (ὁ), gladiateur.

ΜΟΝΟΜΑΧΩ, Μ. ἴσα, combattre seul à seul, se battre en duel, avoir une affaire d'honneur avec q.

ΜΟΝΟΜΙΛΕ, ἐπὶ ῥ. (χυδ.) = Διὰ μιᾶς, tout d'une tirade, tout d'un coup, ἴδε καὶ Εἰς.

ΜΟΝΟΝ, ἐπὶ ῥ., seulement. || ὅχι μόνον, non seulement. || φοβοῦμαι μόνον μήπως ἔλθῃ ἔωρας, je crains seulement qu'il n'arrive trop tard. || (ἔσυχν. διὰ τοῦ que) εἰς ἐμὲ μόνον συμβαίνουν τὰ ταῦτα, il n'y a que moi à qui ces choses-là arrivent. || μόνον διὰ τῶν ἀσθενείων δύναται νὰ διασθῇ ἡ ψυχὴ, ce n'est que par les sens que l'âme peut s'instruire. || μόνον νὰ τὸ φαντασθῇ τις ἀνατριχιάζει, rien qu'à y songer, cela donne le frisson. || ὁ μόνον αὐτὰ τὰ δύο τέκνα ἔχετε; n'avez-vous que ces deux enfants?

ΜΟΝΟΠΑΤΙ (τὸ), sentier.

ΜΟΝΟΠΕΤΡΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'a qu'une (qui n'est composé que d'une) seule pierre, κυρ. ἐπὶ δακτυλιδίου solitaire.

ΜΟΝΟΠΡΟΣΑΝΟΣ (ὁ, ἡ), unipersonnel. 2) (κοιν.) ΜΟΝΟΠΡΟΣΑΝΟΣ (κέντημα), broderie d'un seul côté, couché.

ΜΟΝΟΠΩΛΙΟΝ (τὸ), monopole.

ΜΟΝΟΡΕΘΡΟΙ, ἐπὶ ῥ., d'un trait, d'un seul trait, tout d'une tire (d'un coup, d'une pièce), à tire arigot (ou) larigot, d'une haleine. || (ἐκοιμήθηκα τρεῖς ὥρας) μονοῤῥοφω, tout d'un somme (tout d'une haleine).

ΜΟΝΟΣ, ἡ, ὡς, κοιν. ὁ Ἀπλοῦς, simple. 2) (ἐπὶ ἀριθ.) ὁ Πενντὸς, impair. || ζυγὰ ἢ μονὰ, (εἶδ. παγκ.) pair ou non.

ΜΟΝΟΣ, η, ὡς, seul; unique. ||

ἡ μόνη μου φωνὴ, tout ce que suis. || ἡ μόνη μου σκέψη, son unique

lion. || καὶ ἡ μόνη μου, voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

voilà bien seul. || ὡς

les. || τὸ ἀνδρῶν μόριον, le membre viril.
 Μοσχαίτικον (τὸ), ἀρχ. ἡ Προ-
 ποία, masque, θ. 2) = Φό-
 στρον, épouvantail.
 Μοσχος (τὸ), πορ. mûre (noi-
 re), θ.
 Μοσχοῦδης (δ), ἀρχ., grimace, θ.
 Μοσχοῦ (ῖ), forme, θ. S. figure,
 S. aspect; apparence, θ.
 Μοσχοῦσα, M. ἴσα, former, con-
 former. || ἡ πείρα μοσχοῦται
 τῶν ἀνθρώπων, c'est l'expé-
 rience qui forme les hommes.
 Μοσχίτις, κατ (ῖ), formation, θ.
 Μοσχίτι (τὸ), veau.
 Μοσχίτης (τὸ), (κυρ. σταφυλή ἢ
 κατ), muscat.
 Μοσχό, M. ἴσα, (ἀρχ.), plan-
 ter des boutures, marcotter.
 2) (κοιν.) tremper, mouiller,
 imbuër; impregner, im-
 biber. || (ἀμψ. αὐτοῦ) trem-
 per, s'imbuër, baigner. ||
 μοσχοῦ παξιμάδι, tremper du
 biscuit. || πρέπει νὰ μοσχοῦ-
 τῶν (τὰ χάρσα) μίαν ὥραν εἰς
 τὸ ῥῆμα, il faut qu'elles hai-
 guent pendant une heure
 dans le vinaigre.
 Μοσχοβολῶ, M. ἴσα, κοιν. ἀντι-
 σταλάζει, répandre une odeur
 suave (musquée), fleurer bon,
 respirer comme baume.
 Μοσχοβοῦσανον (τὸ), φ., herbe
 musquée.
 Μοσχοουμίαια (τὸ), τὸς Μοσκο-
 υμίανον.
 Μοσχοκατὰ καὶ
 Μοσχοκαρπὰ (ῖ), δ., muscu-
 lific.
 Μοσχοκάρπαιον (τὸ), (noix) mus-
 cade, θ.
 Μοσχοκάρφι (τὸ), (clou de) gi-
 rofle.
 Μοσχοκαρφίλ (ῖ), δ. girofler.
 2) (ἕλξ. εἰδ.) uzedarah.
 Μοσχοκρίανον (τὸ), benjoin.
 Μοσχοκρίανον (τὸ), εἰδ. ἀνθ.,
 mouille (des jardins), θ. fleur
 du grand seigneur.
 Μοσχοκρίανον, M. ἴσα, = Μοσκο-
 υμίανον.
 Μοσχοκρίανος, η, ον, (κατα-
 ρ.), qui sent le musc, mus-
 que.
 Μοσχοκρίανὸν (ῖ), odeur de

musc; (ἐν γίν.) odeur suave
 (musquée), θ.
 Μοσκοπονστικόν (τὸ), ζ., rat mus-
 qué; (συγχ. μετὰ τὸ) civette, θ.
 Μόσχος (δ), ἀρχ. τὸ Μοσχάρι.
 || ὁ χρυσοῦς μόσχος, (Γροφ.), le
 veau d'or. || οὐδὲ μόσχος ἀ-
 τευτός, α (Γροφ.), le veau gras.
 2) (συνθ.) musc; || μυρί-
 ζει μόσχον, il sent le musc.
 || ἀλῆφω μετὰ μόσχον, musquer.
 Μοσκοζάπωνον (τὸ), savon à la
 rose.
 Μοσκοσίτι (τὸ), φ., fenugrec.
 Μοσκοστάφαιον (τὸ), (raisin)
 muscat.
 Μοτός (δ), ἀρχ. τὸ Ξαντόν,
 charpie, θ. lente, θ.
 Μοῦ, γέν. τοῦ Ἑρά.
 Μοῦρρος, η, ὄν, ὁ Βαβός, muet.
 Μοῦρρι (τὸ), κοιν. ὁ Γόρρεας,
 ψ., congre.
 Μοῦρριζα, M. ἴσα, mugir, beu-
 gler, meugler.
 Μοῦρρισμα (τὸ), mugissement,
 beuglement, meuglement.
 Μοῦρριζα, M. ἴσα, s'engour-
 dir; (ἐπὶ ὁδόν) agacer, cram-
 per. || τὰ ἄσπρα πικρὰ μού-
 ριζον τὰ δόντια, les fruits
 verts agacent les dents. 2)
 (μην.) amortir, étourdir (la
 douleur etc).
 Μοῦρισμα (τὸ), engourdisse-
 ment, crampe, θ. || — τῶν
 δοντιῶν, agacement des dents.
 Μοῦρισμα (ῖ), κοιν. ἡ Νάρκη,
 ψ., torpille, θ. crampe, θ.
 Μοῦρισμα (τὸ), tremble, θ. dor-
 millieuse, θ.
 Μοῦραβας, α (δ), muletier.
 Μοῦραβι (τὸ), ζ., mulet, (τὸ θηλ.)
 mule, θ.
 Μοῦροκίζα, χυδ. ἀντὶ Εἰνο-
 κίζα.
 Μοῦροκίζμα (τὸ), χυδ. ἀντὶ Εἰ-
 νοκίζμα.
 Μοῦρτζοφα (ῖ), barbouillage,
 (οἰκ.) pâte.
 Μοῦρτζοφά, M. ἴσα, barbouil-
 ler; charbonner. S. (συνδχ.)
 ἀντὶ Κασογράφου griffonner,
 (οἰκ.) faire des pataraffes, gri-
 bouiller.
 Μοῦρτζοφά (τὸ), l'action de
 barbouiller.
 Μοῦρη (ῖ), περιφρον. τὸ Πρόζα-

πον, museau. || δὲν εἶνε διὰ
 τὴν μούρην του, ce n'est pas
 pour son nez. || τί ἤθελεν ἐκεῖ
 νὰ δεῖξῃ τὴν μούρην της, qu'a-
 vait elle à faire d'aller mon-
 trer là son museau (son nez)?
 Μοῦριλ (ῖ), κοιν. ἡ Μορέα.
 Μοῦρμουρα (ῖ), καὶ
 Μοῦρμουρητόν (τὸ), murmure,
 brédouillement. S. (συνδχ.) εἰς
 τὸ πλθ.) ὁ Γοῦρριζμός, murmu-
 res.
 Μοῦρμουρθε, α, (κοιν. ὁ Μενψί-
 μοιρος), grognard, grogneur,
 grognon, bougon, gromme-
 leux.
 Μοῦρμουρίζα, M. ἴσα, murmu-
 rer, gronder, grogner, bou-
 gonner, grommeler, marmot-
 ter, brédouiller, parler entre
 ses dents. 2) (συνδχ.) ἀντὶ
 Γοῦρριζα, geindre.
 Μοῦρον (τὸ), κοιν. τὸ Μόρον.
 Μοῦροῖνα, αζ (ῖ), ψ., esturgeon
 ἢ éturgeon (le grand).
 Μοῦρα, ης (ῖ), muse, θ. S. (ἐνδο-
 τε) génie.
 Μοῦρεῖον (τὸ), musée, cabinet
 d'histoire naturelle ou d'an-
 tiquités.
 Μοῦρεῖτης, ης (δ), chef des
 Muses, (ἐπὶ θ. τοῦ Ἀπόλλ.).
 Μοῦρικὸς, ἡ, ὄν, relatif à (ou
 habité dans) la musique, mu-
 sical; musicien. || ἡ μουσική
 (ἐνν. τέχνη), la musique. || εἰ-
 ναι ἀριστος μουσικός, c'est un
 excellent musicien. || τετρα-
 διον μουσικῆς, un cahier de mu-
 sique. || διδάσκει τὴν μουσι-
 κήν, il montre la musique. ||
 ἀπόψε εἴχομεν μουσικὴν (ἐνν.
 συμφωνίαν), nous avons eu ce
 soir de la musique. S. ἡ μου-
 σική (ἐνν. ἐκτελέξαι) τοῦ βασιλέως,
 la musique du roi.
 Μοῦρικὸς, ἐπὶ θ., musicalement.
 Μοῦρικσμα (τὸ), l'action de
 mouiller (etc), humectation,
 mouillement, θ. mouiller, θ.
 S. infusion, θ. trempe, θ. 2)
 (συνδχ.) ἔγινε μουσκεμα,
 il se mit tout en eau, il est tout
 trempé. || μὲ ἔκαμες μουσκεμα,
 = Μὲ κατέβρεξε, tu m'i-
 nondas. || εἶμαι μόσχυμα,

(ἰδρωμένος), je suis tout en sueur.

ΜΟΥΚΕΪΝ, Μ. ΕΪΝ, ἴδε ΜΟΥΚΕΪΝ.
ΜΟΥΚΟΥΤΑΝ (ἦ), κοιν. τὸ ΒΡΟΝ
ἢ ΜΝΙΟΝ, φ.

ΜΟΥΜΟΥΤΑΝ (ἦ), κοιν. ἢ ΜΕΣΠΙ-
ΛΕΑ.

ΜΟΥΜΟΥΤΑΝ (τὸ), κοιν. τὸ ΜΕ-
ΣΠΙΟΝ.

ΜΟΥΜΟΥΤΟΝ (τὸ), reniflement,
reniffler, θ.

ΜΟΥΜΟΥΝΙΣΤΑ, Μ. ΪΣΤΑ, reniffler.

ΜΟΥΤΑΚΙ (τὸ), κοιν. ὁ ΜΙΣΤΑΣ,
moustache, θ.

ΜΟΥΤΑΛΕΥΓΙ (ἦ), panade fai-
te avec du moult.

ΜΟΥΤΟΣ (ὁ), moult.

ΜΟΥΧΑΡΙ (τὸ), ἴδε ΜΟΥΧΑΡΙ

ΜΟΥΧΑΛ, ΛΕ (ἦ), moisissure, θ.
chancissure, θ. || βρωμᾶ (μυ-
ρῆς) μούχλαν, il sent le moisi.

ΜΟΥΧΑΛΙΣΤΑ, Μ. ΪΣΤΑ, moisir, chan-
cir, se chancier.

ΜΟΥΧΑΙΣΤΑ (τὸ), l'état d'une
chose moisie, moisissure, θ.

ΜΟΥΧΕΡΙΑ (ἦ), méchanceté, θ.
perversité, θ.

ΜΟΥΧΟΥΡ, Λ, ὄν, méchant;
pervers.

ΜΟΥΧΟΣ (ὁ), ἀρχ., fatigue, θ. pei-
ne, θ. souffrance, θ.

ΜΟΥΧΩ Μ. ΪΣΤΑ, (ἀρχ.), se don-
ner de la peine (pour faire
qc.), travailler.

ΜΟΥΧΕΪΝ, Μ. ΪΣΤΑ, remuer avec
un levier, soulever des far-
deaux.

ΜΟΥΧΟΣ (ὁ), levier; barre (d'u-
ne porte), θ.

ΜΥΛΑΣΜΟΝ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ),
ἴδε ΒΛΑΣΜΟΝ κτλ.

ΜΥΛΛΟΝΑ, Μ. ΪΣΤΑ, ἴδε ΜΥΛΛ-
ΛΟΝΑ.

ΜΥΛΛΑΝΑ (τὸ), ἴδε ΜΥΛΛΑΝΑ.

ΜΥΛΛΑΝΑΤΑΣ, Α (ὁ), ἴδε ΜΥΛΛ-
ΑΝΑΤΑΣ.

ΜΥΛΑΝΑ (τὸ), entortillement,
entrelacement. §. (μυφορ.) ἀν-
τι ΔΙΣΚΟΛΙΑ, embarras; em-
brouillement; perplexité, θ.

ΜΥΛΑΝΑ, ΪΣΤΑ, mêler, entor-
tiller, enlacer, entrelacer; §.
(μυφορ.) brouiller, embrouil-
ler, compliquer, impliquer,
embarrasser, engager; con-
promettre; envelopper. || ὑ-
πόθεσις μπερδεμένη, affaire em-

brouillée (qui n'est nullement
claire).

ΜΥΛΑΝΑ, Μ. ΪΣΤΑ, ἴδε ΕΜΠΛΑΝΑ.

ΜΥΛΑΣΜΟΝ (τὸ), ἴδε ΕΜΠΛΑΝΑ.

ΜΥΛΑΣΤΡΙ (τὸ), κοιν. τὸ ΕΜΠΛΑ-
ΣΤΡΟΝ.

ΜΥΛΑΣΤΡΟΝ, κοιν. ἀντ' ΕΜΠΛΑ-
ΣΤΡΟΝ.

ΜΥΛΑΣΤΡΩΜΑ, κοιν. ἀντ' ΕΜΠΛΑ-
ΣΤΡΩΜΑ.

ΜΥΛΟΥΠΟΥΚΙ (τὸ), bouton (d'ar-
bre).

ΜΥΛΟΥΠΟΥΚΙΑΣΜΑ (τὸ), bouton-
nement (des arbres).

ΜΥΛΟΥΠΟΥΚΙΑΣΤΑ, Μ. ΪΣΤΑ, pous-
ser des boutons boutonner,
aboutir (ou) s'aboutir. || τὰ

δένδρα ἄρχισαν νὰ μπουμπου-
κιάζουν, les arbres ont com-
mencé à boutonner (à aboutir).

ΜΥΛΟΥΠΟΥΝΙΣΤΑ, Μ. ΪΣΤΑ, grou-
der. §. bruire.

ΜΥΛΟΥΠΟΥΝΙΣΜΑ (τὸ), bruisse-
ment.

ΜΥΟΥΦΟΣ (ὁ), πτυν., hibou (cornu
ou le grand); duc.

ΜΥΟΥΦΟΣ, κοιν. ἀντ' ΕΜΠΡΟΣ.

ΜΥΟΥΣΤΑ, κοιν. ἀντ' ΕΜΠΡΟΣΤΑ.

ΜΥΟΥΣΤΕΛΛΑ, κοιν. ἀντ' ΕΜ-
ΠΡΟΣΤΕΛΛΑ.

ΜΥΟΥΣΤΙΝΟΣ, ἢ, ὄν, κοιν. ἀντ'
ΕΜΠΡΟΣΤΙΝΟΣ.

ΜΥΛΑΝΑ (ἦ), ἀρχ. ἢ ΨΑΛΟΚΑΤΤΑ,
souricière, θ.

ΜΥΛΛΟΣ (ὁ) καὶ ΜΥΛΛΟΝ (τὸ),
cerveau, θ. cerveau; moelle

(κυρ. ὁ τῶν κοκκάλων), θ. ἴδε Ξ
ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ. || δὲν ἔχει μυα-
λὸν (συνδῶχ. ἀντ' νοῦν), c'est

une tête sans cerveau (un cer-
veau vide). || μυαλὰ τηγανί-
τὰ, des cervelles frites.

ΜΥΛΑΝ (ἦ), Ξ., miasaraigne, θ.

ΜΥΛΑΙ (τὸ), ὄστρ., moule (de mer),
θ. cayen ἢ cailieu (κοιν.)

ΜΥΛΟΥΤΕΦΑΛΟΝ (τὸ), coquille de
moule, θ.

ΜΥΛΑΡΟΣ (ὁ), masse de pierre ou
de fer rougie au feu, matière
incandescente, θ.

ΜΥΛΑΟΣ (ὁ), ἴδε ΜΥΛΑΟΣ.

ΜΥΛΑΡΙΟΝ (τὸ), petite fable.

ΜΥΛΑΤΟΡΗΜΑ (τὸ) καὶ
ΜΥΛΑΤΟΡΙΑ (ἦ), (νλγ.), qui ap-
partient au roman; qui tient

du roman, romanesque.

ΜΥΛΑΤΟΡΙΑ (ἦ), (νλγ.), qui ap-
partient au roman; qui tient

du roman, romanesque. || μετὰ γράφῃ ἀπὸ
ἐκ μυθολογικῶν ὑποθέσεων, il a

crit des lettres en style
roman.

ΜΥΛΑΤΟΡΙΑ (ἦ), (νλγ.), qui ap-
partient au roman; qui tient

du roman, romanesque. || μετὰ γράφῃ ἀπὸ
ἐκ μυθολογικῶν ὑποθέσεων, il a

crit des lettres en style
roman.

ΜΥΛΑΤΟΡΙΑ (ἦ), (νλγ.), qui ap-
partient au roman; qui tient

du roman, romanesque. || μετὰ γράφῃ ἀπὸ
ἐκ μυθολογικῶν ὑποθέσεων, il a

crit des lettres en style
roman.

ΜΥΛΑΤΟΡΙΑ (ἦ), (νλγ.), qui ap-
partient au roman; qui tient

du roman, romanesque. || μετὰ γράφῃ ἀπὸ
ἐκ μυθολογικῶν ὑποθέσεων, il a

crit des lettres en style
roman.

ΜΥΛΑΤΟΡΙΑ (ἦ), (νλγ.), qui ap-
partient au roman; qui tient

du roman, romanesque. || μετὰ γράφῃ ἀπὸ
ἐκ μυθολογικῶν ὑποθέσεων, il a

crit des lettres en style
roman.

ΜΥΛΑΤΟΡΙΑ (ἦ), (νλγ.), qui ap-
partient au roman; qui tient

du roman, romanesque. || μετὰ γράφῃ ἀπὸ
ἐκ μυθολογικῶν ὑποθέσεων, il a

crit des lettres en style
roman.

ΜΥΛΑΤΟΡΙΑ (ἦ), (νλγ.), qui ap-
partient au roman; qui tient

du roman, romanesque. || μετὰ γράφῃ ἀπὸ
ἐκ μυθολογικῶν ὑποθέσεων, il a

crit des lettres en style
roman.

ΜΥΛΑΤΟΡΙΑ (ἦ), (νλγ.), qui ap-
partient au roman; qui tient

du roman, romanesque. || μετὰ γράφῃ ἀπὸ
ἐκ μυθολογικῶν ὑποθέσεων, il a

crit des lettres en style
roman.

ΜΥΛΑΤΟΡΙΑ (ἦ), (νλγ.), qui ap-
partient au roman; qui tient

du roman, romanesque. || μετὰ γράφῃ ἀπὸ
ἐκ μυθολογικῶν ὑποθέσεων, il a

crit des lettres en style
roman.

ΜΥΛΑΤΟΡΙΑ (ἦ), (νλγ.), qui ap-
partient au roman; qui tient

du roman, romanesque. || μετὰ γράφῃ ἀπὸ
ἐκ μυθολογικῶν ὑποθέσεων, il a

crit des lettres en style
roman.

forme; fonguide; fongueux.
Μυρτίνη, ἄρωσ (ὁ), ἀρχ. τὸ 'Ρο-
σοῦσι, narine.

Μυρτίζω, Μ. ἴση, railler, se
moquer de.

Μυρτιμικός (ὁ), ἀρχ. moque-
rie, ὁ. raillerie, ὁ.

Μυρτίζω, ἀρχ. ἀντὶ Μορτίζω,
μοῦρα, beugler, (συγχ. τῷ Μπ-
πυρτίζω).

Μυρτοκόπι (τὸ), ὁ. ποταμ., mu-
let, surmulet, sortel.

Μυρτοπύρα (ἡ), meule (tour-
nante ou courante), ὁ. meule

gisante, gîte (ἡ κάτω, ἡ ἀκί-
νητος). 2) (ἐδ. λίθου), pierre

meulière ou de meulière.

Μυρτοῦ (ὁ), moulin

Μυρτολάκτης, οὐ (ὁ), tailleur
de meules.

Μυρτοῦ, ἄ (ὁ), meunier.

Μύρα (ἡ), morve, ὁ. S. pituite,
ἡ. ἐργάζω (φυσῶ) τὴν μύραν

μου, se moucher. ἡ. βγάλε του
τὴν μύραν του, mouchez-le. ἡ.

βγάλε τὴν μύραν σου, mouchez
vous.

Μυρτοῦ, ἄ, ἴκον, morveux.

Μυρτοῦ, οὐ (ὁ, ἡ), morveux;
glaiseux.

Μυρτοῦ, ἴκον (ἡ), φ., oreille
de souris, (διδαντ.) myosotis.

Μυρτοῦ, ἴκον (ὁ), φ., murène,
ἡ. Σαῦρα.

Μυρτοῦ, ἴκον, de parfumeur.

Μυρτοῦ, ἴκον, de parfumeur; dis-
tributeur.

Μυρτοῦ, ἴκον, dix-mille fois;
(ἀντὶ ἀπειράσις),

un million de fois, mille et
mille fois. ἡ. σὺς ζητῶ διὰ τοῦ-

του μύρας συγγνώμην, je vous
fais mille excuses.

Μυρτοῦ, ἴκον (ἡ), nombre de
mille, myriade, ὁ. S. (οἶκ.

ἀντὶ ἀπειράσις), milliasse, ὁ. ἡ. μύ-
ρας μύρας (κονοπιδόν κτλ.),

des milliares de mouches (de
coups de cousins).

Μυρτοῦ, Μ. ἴση, κοιν. ἀντὶ 'Ορ-
τοῦ, ἴκον, flairer, sentir. ἡ.

Μυρτοῦ, ἴκον, τὰ σκυλιά μυρτίζονται
ἐν τῷ, les chiens flairent la

Μ. ἴση, (καὶ μύρα) τὸ ἐμυρ-
τίζω (τὸ ἀντιμύρα), il l'a flai-
ré de loin, il en a eu levé.

ἡ. καλὰ τὸ ἐμυρτίζω! Il a eu
bon nez. 2) (ἀντὶ ἀπειράσις) repa-
ndre (exhaler) une odeur, sen-
tir, se faire sentir, fleurir. ἡ.

μυρτίζει (καταχρ. ἀντὶ βρωμῆς)
σκόρον, il sent l'ail. ἡ. μυρ-
τίζει μούχλαν (σαπλάν), il sent

le moisi (le pourri). 3) (ἀν-
τὶ ἀπειράσις) sentir (fleurir) bon, ἡ.

δὲ Ἐγναθίζω.

Μυρτίνη (ἡ), δ., tamaris.

Μυρτίνη, Μ. ἴση, Μυρτίνη.

Μυρτίοι, ἄ, ἄ, ἀριθμ., dix mille.

Μυρτίοι, ἄ, ἄ, innombrables.

Μυρτοπάλσιος, ἄ, ὄν, dix mille
fois (insinuant) plus nom-
breux.

Μυρτοπάλσιος, ἐπὶ, dix mille
fois autant.

Μυρτοπάλσιος, ἡ, ὄν, riche à
millions, millionnaire, ἴση καὶ

Βασιλοπάλσιος καὶ 'Πνευματο-
πάλσιος.

Μυρτοπάλσιος (τὸ), la dix mil-
lième partie; le dix millième.

Μυρτοπάλσιος, ἡ, ὄν, dix millième.

Μυρτοπάλσιος (τὸ), φ., mille-feuil-
les.

Μυρτοπάλσιος, ἡ, ὄν, qui sert à
parfumer. ἡ. (κοιν. εἰς τὸ πλθ.)

Μυρτοπάλσιος (ἐνν. χόρτα), her-
bes fines.

Μυρτοπάλσιος (τὸ), κοιν. ὁ Μύρμις.

Μυρτοπάλσιος (ἡ), κοιν. ἡ-
Μυρτοπάλσιος (ἡ), fourmilère, ὁ.

Μυρτοπάλσιος (τὸ), φ., τὸ Λε-
βιόκορπον.

Μυρτοπάλσιος, ὄντος (ὁ), ἐντ.,
fourmi-lion.

Μυρτοπάλσιος (ὁ), ζ. (ἐδ. πε-
τραπ. ἢ πην.), fourmilier; ta-
manoir.

Μύρμις, ἴκον (ὁ), ἐντ. fourmi, ὁ.

2) (συνιδχ.) ἀντὶ Πλῆθος ἀπει-
ρον (ἀναριθμητον): οἱ δρόμοι ἡ-
σαν μυρμήγκι (ἀπὸ ἀνθρώπων),

ἡ θάλασσα ἦτον μυρμήγκι (ἀπὸ
πλοῦς) κτλ., les rues fourmil-
laient de peuple, la mer fourmil-
lait de bateaux etc.

Μυροβόλος (ἡ), δ., myrobo-
lan.

Μυροβόλος (ἡ), vase (bolte) à
parfums.

Μυρολόγητος (ἡ), pleureuse, ὁ.

Μυρολόγητος (τὸ), lamentation, ὁ.
complainte ὁ. chant lugubre.

Μυρολόγητος, Μ. ἴση, pleurer en
chantant un mort, lamenter,
se lamenter, faire une com-
plainte ou des complaints

sur qc.

Μύρον (τὸ), parfum (liquide),
huile aromatique, essence, ὁ.

onguent. ἡ. τὸ ἄγιον μύρον, le
saint chrême.

Μυρόν, Μ. ἴση, oindre avec le
saint chrême; confirmer, don-
ner la confirmation.

Μυρτίνη (ἡ), ὁσμύρ., myrte.

Μυρτοπάλσιος, ὄν (ὁ, ἡ), ἀντομία,
myrtiliforme.

Μύρτον (τὸ), καρπ., fruit du
myrte.

Μυρτοῦ (ἡ), κοιν. ἡ 'Οσμύρ. ἡ.
'παίρων μυρτοῦ, ἴση 'Οσμύρ.

Μυρτοῦ, ὁ. πλθ. parfum, eau
(poudre etc) de senteur, ὁ. ἡ

4) = Μυρτοῦ, (30. ἡ. μύρ-
ρη, τὸ Μελάσσιον.

Μυρτοῦ (τὸ), κοιν. τὸ Ἄρωμα,
épice, ὁ. drogue, ὁ.

Μύρμα (τὸ), onction du saint
chrême; confirmation, ὁ.

Μυρτοῦ (τὸ), φ., cerfeuil musqué
ou d'Espagne, herbe de muse
ou musquée, moscateline, ὁ.

myrrhis.

Μύρμα, κωσ (ἡ), = Μύρμα.

Μύρ, ὁσμύρ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ποντικὸς.

Μυρτοῦ, ἄ, ὄν, impur; abomi-
nable.

Μυρτοῦ (τὸ), κοιν. οἱ Χαρα-
κτῆρες (τοῦ προσώπου), les traits

du visage. ἡ. ἔχει ὠραία λε-
πτὰ, μικροκάτωτα κτλ.) μυστέ-
ρια, elle a des beaux traits

(des traits mignons, fins, dé-
licats etc).

Μυρτοῦ (ἡ), ἀρχ., initiation,
ὁ. ἡ. (κοιν.) ἡ ὁσμία μυρ-
τοῦ, ἡ ὁσμία λειτουργία.

Μυρτοῦ (ὁ), prêtre chargé
des initiations. S. (κοιν.) = Λε-
ιτοῦργός (ιερεὺς).

Μυρτοῦ, Μ. ἴση, initier aux
mystères.

Μύρμα, ἄκος (ὁ), moustache, ὁ.

Μυρτοῦ (τὸ), secret; S. (πυ-
χνότ.) chose incompréhensi-
ble, ὁ. cérémonie secrète, ὁ.

(συνήθ. ὀλγ.) **mystère**. || τὸ—
τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας, le my-
stère de l'incarnation. || τὰ
θεία (τὰ ἄχραντα) μυστήρια, les
saints mystères. || κοινωνῶ
τῶν θεῶν (τῶν ἀχράντων) μυ-
στηρίων, participer aux saints
mystères.

Μυστηριᾶν, οὐς (ὁ, ἡ), mysté-
rieux; (ὀλγ.) **mystique**. || τὸ
μυστηριώδες νόημα τῶν θεῶν
γραφῶν, le sens mystique de
l'Écriture sainte (des Écritures).

Μυστηριᾶν, ἐπὶ, mystérieu-
sement, d'une façon mysté-
rieuse.

Μύστης, οὐ (ὁ), initié; adepte.

Μυστικός, ἡ, ον, secret. §. (θεο-
λγ.) **mystique**. || εἶχαν μυστι-
κὴν συνομιλίαν, ils avaient en-
semble un entretien mysté-
rieux. || μυστικὸς συμβούλος,
= Ὁ ἐξ ἀπορήτων, conseiller
privé, secrétaire intime. §.
(οὐς.) **Μυστικός** (τὸ), le secret.
|| ἐκεῖνος γνωρίζει ὅλα τὰ μυσ-
τικά του, c'est lui qui connaît
tous ses secrets. || (κρατ.) τὸ
μυστικόν, = τὸ σύνθημα, le mot
(d'ordre).

Μυστικῶς, ἐπὶ, secrètement,
sous le voile du mystère; en
confiance, en secret. §. (ὀλγ.)
mystiquement.

Μυστρί (τὸ), ἐργαλ. οἰκοδομ.,
truelle, 0.

Μυτιέρ, ἡ, ον, = ΣΟΥΒΕΡΟΣ.

Μύτη (ἡ), κοιν. ἡ Πίξ, le nez. ||
λαλῶ μετὰ τὴν μύτην, parler du
nez (d'un ton nasillard), na-
siller. || ἡ μύτη πουλιού, ἴδε
Ῥάμφος. || ἡ—τοῦ χοίρου, ἴδε

Ῥίγκος. || ἡ—τοῦ ἐλέφαντος,
ἴδε Προβοσκίς. || ψήλωσ' ἡ μύ-
την, (φρσ.), (ὁ)περὶ φανεύεται,
il lève la crête. || νὰ τοῦ τσακ-
κίσῃ τὴν μύτην, (φρσ.), (νὰ τοῦ
ταπεινώσῃ τὴν ὀφρύν), lui ra-
battre les coutures, lui ra-
baisser (lui donner sur) la crête.
|| πιάσθηκε ἀπὸ τὴν μύτην,
(φρσ.), la bécasse est bridée.
§. (μτνμ.) ἡ μύτη τῆς βελόνης
(τῆς σαγίτας κτλ.), pointe, 0.

Μύτος (ὁ), μεγεθυν. τοῦ Μύτη.
2) (εἶδος χαρτοπαγίου), her-
nique. || παίζω τὸν μύτον,
jouer à la bernique.

Μυτῶς (ὁ), ἀρχ., sorte de sau-
ce piquante, ailade, 0.

Μυχὸς (ὁ), ἀρχ., endroit le plus
reculé, enfoncement, fond.
|| εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου
(τοῦ λιμένος), au fond de la
baie.

Μυῖα, Μ. ἡ, (ἀρχ.), initier (aux
mystères). || (εὐχρ. κυρ. εἰς τὸ
πὺλ.) ἐμνήθη τὰ ἀπόρητα τῆς
φιλοσοφίας, il fut initié dans
les secrets de la philosophie.
|| (ὁ) πρὸς τῆς πύλ. μτχ.) οἱ με-
μνημένοι, les initiés; les ade-
ptes.

Μυῖα, ἄσος (ὁ), ἀνατομ., muscle.
|| ἡ δύναμις τῶν μυῶν, la
force musculaire. || αἱ νῆες τῶν
μυῶν, les fibres des mus-
cles, les fibres musculaires.

Μυῖος (ὁ), ζ., loir; (ἐν μικρό-
τερον εἶδος ὀνομάζεται) lérot 3
liron.

Μυρία (ἡ), vue basse ou cour-
te, myopie, 0.

Μίαν, ἄνος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ὁ Kon-

τόφολλος, qui a la vue
basse ou basse, myope.

Μάαν, ἄνος (ὁ), ἀρχ., μά-
αν, des coups, meurtrissures.
§. (χειρουργ.) πλῆξ συν-
θ., contusion, 0.

Μάμος (ὁ), = Μομφί, blâme.
(μυθολογ.) Momus, (dieu de la
raillerie).

Μαμοσκόπος (ὁ, ἡ), qu'on
à blâmer (à critiquer),
trôleur, censeur.

Μορῖνα, Μ. ἡ (ἡ),
(καὶ πὺλ. devenir) fou.

Μαρία (ἡ), folie, 0.

Μαρορία (ἡ), baliverne,
aiserie, 0. coq-à-l'âne, lev-
dage, radotage, radote-
faribole, 0. badaudage, radot-
derie, 0. fadoise, 0. sorte
0. πλὸς lanternes, 0. πλὸς
sons, 0. πλὸς misères,

Μαρολόος (ὁ, ἡ), bavard,
doteur, diseur des ri-
pauvretés, conteur de
nettes (de chansons, de
rettes, de fagots).

Μαρολόα, Μ. ἡ, radote,
vader, baliverner, dis-
dire des pauvretés (des
ens, des sottises, des non-
res, des balivernes),
des sornettes (des lanternes
(χρὸς) lantiponner.

Μαρόπιστος (ὁ, ἡ), qui
facilement (naïvement)
sans examen toutes les
velles vraies ou fausses
l'on débite, gobeur de
ches (de fausses nouvelles,
gobe-mouches.

Μαρός, ἡ, ον, fou, imbecile
travaillant.

N.

NA

Να, ἀντὶ ἴνα, οὐδ. Ἀποτε-
λεσματ., à, pour, de, que, a-
finque. || ἔστειλα νὰ ῥωτήσω
πῶς εἶστε, j'ai envoyé deman-
der de vos nouvelles. || πῆ-
γαίνε νὰ πληροφορηθῇς περὶ... ,

NA

να l'en informer. || σὺς πα-
ρακάτω νὰ τῷ γράψῃτε, je vous
pris de lui écrire. || εἰμαι ἀν-
υπόμονος νὰ τὸν ἀκούσω, je
suis impatient de l'entendre.
|| εἰμαι περπεργός νὰ ἰδῶ πῶς

NA

ὅα ξεμπερδεύω, je suis
eux de voir comment il
tirera. || ἀπὸ τοῦ νὰ ἔλ-
tes-lui de venir. || ἀπὸ
τὸν ἰδῶ, j'espère de le voir.
de le voir. || τὸ ἀπὸ

nier, matelot; navigateur; (Π.) nautonier.

ΝΑΥΤΙΑ (ή), (χωρ.) mal de mer; (ἐν γέν.) envie de vomir, soulevement de cœur, nausée, θ. || ἡ θέα μὲν τοῦ. τῷ φέρει (τῷ προσεῖ) ναυτίαν, la vue seule de. lui cause des bon-dissements de cœur.

ΝΑΥΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, qui concerne la marine ou les marins, naval, nautique; marin; maritime. || ναυτικός χάρτης, carte marine, θ. || ὁ ναυτικός κώδικς, code maritime. || ναυτικὸν δάνειον, ἔδε θαλασσοδάνειον. || δανείζω ναυτικά, prêter à la grosse (aventure). || (οὐσ.) ἡ ναυτικὴ (ἐνν. τέχνη), l'art de la navigation. || τὸ ναυτικόν, l'armée navale, les forces maritimes (d'un état), la marine, θ. || τὸ Ἑλληνικὸν ναυτικόν, la marine grecque. || ὑπηρετεῖ εἰς τὸ ναυτικόν, il sert dans la marine. || δέωμα-τικός τοῦ ναυτικοῦ, officier de la marine. || τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν, la marine marchande. || τὸ ὑπουργεῖον τῶν ναυτικῶν, le ministère de la marine.

ΝΑΥΤΙΑ (ή), voyage sur mer, navigation, θ.

ΝΑΥΤΙΑΔΟΜΑΙ (χωρὶς Μ.), ἀρχ. voyager par mer, naviguer. || (ἡ μὲν) ΝΑΥΤΙΑΔΟΜΟΙ, (οὐσ.) les navigateurs.

ΝΑΥΤΙΑΟΣ (ὁ), ἀρχ., matelot, navigateur. || (οὐσ.) εἰδ. θαλασσ. ὁτρακοδ., nautile, argonautice.

ΝΑΥΤΙΩ, Μ. ἴσα, avoir des nau-sées.

ΝΑΥΤΙΔΗΣ, οὐτε (ὁ, ἡ), qui cause des nausées, nauséabond.

ΝΑΥΤΟΔΙΚΕΙΟΝ (τὸ), tribunal maritime.

ΝΑΥΤΟΔΙΟΝ (τὸ), le rôle d'équipage (d'un vaisseau).

ΝΑΥΤΟΛΟΓΩ, Μ. ἴσα, rassembler (enrôler) des matelots, recruter pour l'armement d'un vaisseau.

ΝΑΨΑ, ΝΕ (ή), εἶδος ἀσφάλτου, naphthe.

ΝΕΑΝ, Μ. ἴσα, être jeune; a-

gir (se comporter) en jeune homme.

ΝΕΑΝΙΑΣ, οὐ (ὁ), jeune homme.

ΝΕΑΝΙΣΜΑ (τὸ), action de jeune homme, trait de jeunesse (conséq.) de légèreté ou de témérité, étourderie (de jeunesse).

ΝΕΑΝΙΣΤΟΜΑΙ, Μ. εἰσὶν (ὁ, ἡ), agir ou parler en jeune homme (avec présomption ou témérité).

ΝΕΑΝΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, de jeune homme.

ΝΕΑΝΙΣ, ἴσος (ή), jeune fille, jeune personne.

ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ (ὁ), jeune homme, adolescent.

ΝΕΑΡΟΣ, ὁ, ὄν, jeune, nouveau, récent, frais. || ἐν νεαρῶς τοῦ ἡλικίας, dès sa jeunesse. || ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἔχει τι νεαρὸν, il a un air de jeunesse. || ἔχει ἀκόμην νεαρὰν τὴν μνήμην τοῦ πράγματος, j'en ai le souvenir très-frais (la mémoire toute fraîche, toute récente). || (οὐσ.) Νεαραὶ (ἐνν. διατάξεις, αἱ τοῦ Ἰουστινιανοῦ), Nouvelles, θ. πλθ. || ἡ δωδεκάτη (ἡ) Νεαρά, la nouvelle XII (etc).

ΝΕΡΙΣ, ἴσος (ή), peau de saon, θ.

ΝΕΡΟΣ (ὁ), petit de la biche, saon.

ΝΕΝΑΥΣ, γασ (ή), nouveau ven- || ἡ || nouveau débarqué.

ΝΕΙΔΣ, ὁ, ὄν, κοιν. ἀντὶ Νέος.

ΝΕΙΟΤΕΙΚΟΣ, Π. ὄν, (χωρ.) ὁπο-κορ. τοῦ Νέος, jeune, tout jeune.

ΝΕΚΡΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, de mort, mortuaire. || νεκρικός διάλογος, dialogue des morts.

*ΝΕΚΡΟΓΕΝΝΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), mort-né.

ΝΕΚΡΟΛΑΨΤΗΣ, οὐ (ὁ), fossoyeur, croque-mort.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΣΤΟΝ (τὸ), εἰδ. ἔνθ., souci.

ΝΕΚΡΟΜΑΝΤΕΙΑ (ή), necromancie καὶ (ἐπν.) necromance, θ.

ΝΕΚΡΟΜΑΝΤΙΣ, εἰς (ὁ, ἡ), né-cromancien, -enne.

ΝΕΚΡΩΝ, Μ. ἴσα, réduire à l'état de mort.

ΝΕΚΡΩΝΤΗΣ, οὐ (ὁ), inspecteur après décès.

ΝΕΚΡΟΣ, ὁ, ὄν, mort.

ἀρσ.) corps mort, cadavre.

ΝΕΚΡΟΤΕΘΗΚΕΙΑ (ή), θ. morte, θ. lamier blanc.

ΝΕΚΡΟΦΟΡΙΟΝ (τὸ), estre corbillard.

ΝΕΚΡΟΦΟΡΟΣ (ὁ, ἡ), qui est le transport des morts.

ἐκ νεκροφόρος, corbillard.

ΝΕΚΡΩΤΙΑ (ή), inspection d'un cadavre (d'un mort).

ΝΕΚΡΩΣΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui est ne les morts ou un mort.

νήρε. || νεκρώσιμος ὁδός (Ἐκκληστ.), office des service funèbre.

Νέκρως, εἰς (ή), l'état de mort.

ΝΕΚΤΑΡ, ἄρος (τὸ), nectar, vin délicieux.

ΝΕΜΕΙΣ, εἰς (ή), (μολογία) mésis, (personnification)

la vengeance divine (de la fatalité, θ. S. indignation)

on éprouve en voyant chose injuste.

ΝΕΜΟΜΑΙ, Μ. (ὁ, ἡ) πτωχός = Βόσκω-ομαι, paître, θ. S. avoir la jouir de, avoir la jouir de.

ΝΕΟΓΑΜΕΤΟΣ (ὁ), κοιν. de ce de.

ΝΥΜΦΟΣ.

ΝΕΟΓΑΜΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ. de ΠΑΝΔΡΟΣ.

ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΟΣ καὶ ΝΕΟΓΕΝΟΣ (ὁ, ἡ), nouveau homme, jeune femme.

ΝΕΟΛΑΨΤΗΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ. de ΝΕΟΚΤΙΣΤΟΣ (ὁ, ἡ), nouveau bâti (construit).

ΝΕΟΛΑΨΙΑ (ή), les jeunes la jeunesse.

ΝΕΟΝΥΜΟΣ (ὁ, ἡ), nouveau rié.

ΝΕΟΠΑΡΤΟΣ (ὁ, ἡ), nouveau vellement) enrichi.

ΝΕΟΣ, ὁ, ὄν, jeune; veau, récent. || (οὐσ.) homme, jeune femme.

personne. || ἀπαγορεύει, ἂν νέα, elle s'est -jeune. || τὸ νέον ἔτος, vel an. || νέα σελήνη, velle lune. || ὁ νέος le nouveau monde. || les jeunes gens. S. (αἱ)

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ (ὁ), innovation, 0. nouveauté, 0.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΤΗΣ, οἷ (ὁ), novateur, (σπανιότ.) innovateur.

ΝΕΩΤΕΡΟΣ, α, ος, συγκρ. τοῦ Νέος, plus jeune ou plus récent. S. (ἀπολ.) moderne. || τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, de la civilisation moderne. || εἶνε δύο χρόνους νεώτερός μου, il est plus jeune que moi de deux ans. || ἡ νεώτερα Ἑλληνική (διάλεκτος), le Grec moderne. || (καὶ ὡς οὗς. εἰς τὸ πλθ.) οἱ νεώτεροι (ἐνν. συγγραφείς, τεχνίται, φιλόσοφοι κτλ.), les modernes. || τί νεώτερον; qu'est ce qu'il y a de nouveau. || Πλίνιος (Διονύσιος ὁ Νέος), Plin (Denis) le jeune.

Νήσα, Μ. νῆσα, ἀρχ., ἀντὶ Γνέ-
σα, filer.

Νῆμα (τὸ), fil.

ΝΗΜΑΤΟΚΙΔΗΣ, οὔς (ὁ, ἡ), filiforme.

ΝΗΜΑΤΩΔΗΣ, οὔς (ὁ, ἡ), filamenteux.

ΝΗΣΕΜΙΑ (ἡ), silence des vents, bonace, 0. calme.

Νήπιος (εἰς γρ. κυρ. τὸ οὐδ.), enfant à la mamelle, petit enfant.

ΝΗΠΙΟΤΗΣ, ητος (ἡ), enfance, 0.

ΝΗΠΙΟΦΡΟΝ, ονος (ὁ, ἡ), qui a l'esprit enfantin, naïf, naïs.

ΝΗΠΙΩΔΗΣ, οὔς (ὁ, ἡ), enfantin, puéril.

Νηϊάκι, κοιν. ἀντὶ-
Νηϊάσιον (τὸ), petite île, flot.

Νηϊόν (τὸ), κοιν. ἢ Νῆσος.

Νηϊότης, οὔ (ὁ) καὶ Νηϊότης, ιαός (ἡ), habitant d'une île, insulaire.

Νηϊότης (ἡ), κοινῶς ἀντὶ Νη-
εϊότης.

Νηϊότης, η ἢ ἡ, ον ἢ ὄν, qui provient d'une île.

Νῆσος (ἡ), île, 0.

Νῆσσα, ης (ἡ), ἀρχ. ἢ Πάννια, πιν., canard.

Νητεία (ἡ), jeune. || σήμερον εἶνε νητεία, il est jeune aujourd'hui.

Νητετής, οὔ (ὁ), qui jeûne, jeûneur.

Νητεῖα, Μ. εἶνα, jeûner; fai-

re maigre; (ἱατρ.) être mis au régime.

Νητέσιμος (ὁ, ἡ), maigre. || ἡμέρα—, jour de jeûne ou d'abstinence.

Νητεῖος, ἡ, ὄν, κοιν. ἀντὶ-
Νητεῖς, ιος (ὁ, ἡ), qui n'a pas mangé, qui est à jeun. ||

παίρνει ἱατρικὸν νητεῖος, prendre un remède à jeun.

Νηφάλιος, α ἢ ος, ον, qui ne boit pas de vin, sobre.

Νηφαλιότης, ητος (ἡ), abstinence de vin, sobriété, 0.

Νήφα (χωρὶς Μ.), ἀρχ., ἢ ἔτρε pas ivre ou enivré, être sobre.

Νηαυρίζα, Μ. ἱνα, miauler.

Νηαυρίσμα (τὸ), miaulement.

Νίκη (ἡ), victoire, 0. avantage remporté sur q., triomphe.

Νηαυτήριος (ὁ, ἡ), qui concerne la victoire, victorieux. || νη-
κτητήριον (τὸ), prix de la victoire, (καὶ πλθ.) νηκτηρία (τὰ), chant de victoire. || ᾄδω τὰ νηκτηρία (φρσ.), chanter victoire.

Νικητής, οὔ (ὁ), vainqueur; victorien. || ἐπέστρεψε νικητής, il revint victorieux.

Νικηφόρος (ὁ, ἡ), vainqueur, victorieux, triomphant.

Νικᾶ, Μ. ἱνα, vaincre, défai-
re, gagner (remporter) la victoire; batte; S. (μικρο. ἐν γέν.) l'emporter sur. || (πθ.) succomber. || ὁ ἐχθρὸς σκό-
λος ἐνίκηθη κατὰ κράτος, la flotte des ennemis fut complètement défaite. || ὁ ἐχθρὸς ἐνίκηθη κατὰ κράτος, il fut battu à plate couture. || ἐν περιπτώσει διχοψηφίας, ὁ πρό-
εδρος ἔχει τὴν νίκην (ἐνν. ψή-
φον), en cas de partage de voix c'est l'avis (le suffrage) du président qui l'emporte (la voix du président est prépondérante).

Νητήρ, ηρος (ὁ), ἀρχ., bassin ou cuvette pour se laver; lavabo. S. (Ἑκκλησι.) ὁ Νητήρ, ἡ τελετὴ τοῦ Νητήρος, le lavement des pieds.

Νήπτα, Μ. κίνα, laver. || (μα-
κρότ.) se laver (les mains,

le visage etc.). || εἶναι ὁμοῦς νηπής; ne voulez-vous pas se laver? || ὁ χεῖρ χεῖρα (παροιμ.), un barbier et un autre.

Νητεῖος, ἡ, ὄν, qui a rapport au nitre, nitreux, nitrique. νητεῖον (ὁ) (καὶ πλθ.), γῆς de nitrique; nitrate.

Νίτρον (τὸ), nitre; nitron.

Νητροπάρης, ἡ Νητροπάρης (τὸ), salpêtrière, 0. nitrate.

Νητράς, οὔς (ὁ, ἡ), qui est du nitre ou qui en contient nitreux.

Νήπας, λαός (ἡ), flocon de neige.

Νήμιον (τὸ), l'action de se laver ou de se laver. || ὁ Νήμιον ψιμον; ne voulez-vous pas se laver? || φέρετέ μας νήμιον, donnez-nous à laver.

Νοέμβριος (ὁ), novembre.

κατὰ (μην) νοέμβριον, en novembre, au mois de novembre.

Νοή (ἡ), ἡ πρώτη νοή, le premier (de) novembre.

Νοερός, ἡ, ὄν, spirituel, intellectuel; mental; intelligent. || τὰ νοερά, les êtres intelligibles.

νοεραὶ δυνάμεις, (ὀλγ.) les intelligences célestes. || εἶνε οὐσία νοερά, l'âme est substance intelligente.

ἄγγελος εἶνε οὐσία νοερά, les anges sont des substances spirituelles.

Νοεῖα, ἐπὶ, mental.

Νοῦμα (τὸ), sens, acceptation, signification, 0. entente.

τοῦτο 'που λέγεις ὅτι νοῦμα, ce que vous dites là n'a point de sens (renferme un énoncé sans sens).

|| θυμὸν χωρὶς νοῦμα, le cœur sans intelligence.

2) κοιν. ἀντὶ νοῦμα, faculté intellectuelle ou esprit.

Νοῦμαν, ονος (ὁ, ἡ), νοῦμα, de sens, sense, avis, avis, avis, avis.

Νοῦμα, ἡ, ὄν, relatif du, intelligent.

Νοῦτικός, ἡ, ὄν, relatif de la pensée (à l'intelligence).

Νοῦτικὸς, ἡ, ὄν, relatif de la pensée (à l'intelligence).

Νοῦτικὸς, ἡ, ὄν, relatif de la pensée (à l'intelligence).

Νοῦτικὸς, ἡ, ὄν, relatif de la pensée (à l'intelligence).

Νοῦτικὸς, ἡ, ὄν, relatif de la pensée (à l'intelligence).

Νοῦτικὸς, ἡ, ὄν, relatif de la pensée (à l'intelligence).

Νοῦτικὸς, ἡ, ὄν, relatif de la pensée (à l'intelligence).

Νοῦτικὸς, ἡ, ὄν, relatif de la pensée (à l'intelligence).

Νοῦτικὸς, ἡ, ὄν, relatif de la pensée (à l'intelligence).

Νοῦτικὸς, ἡ, ὄν, relatif de la pensée (à l'intelligence).

Νοῦτικὸς, ἡ, ὄν, relatif de la pensée (à l'intelligence).

Νοῦτικὸς, ἡ, ὄν, relatif de la pensée (à l'intelligence).

lectuelle, l'intellect, l'entendement; l'intelligence.
 Νοῦρος, ὁ, ὄν, perçu par l'intelligence, intellectuel, intellectuel.
 Νομιμία (ἡ), illégitimité, ὁ. βά-
 λαρδις, ὁ.
 Νομίζω, εὐς (ἡ), l'action d'
 altérer (d'abâtardir etc), abâ-
 tardissement; falsification, ὁ.
 ἀλλοίωσις, ὁ. (ἰδίαι, ἐπὶ λατρ.)
 adulteration, ὁ. ἡ - τοῦ χει-
 μένου εἰς τοῦτο τὸ χωρίον εἶνε
 προφανής, l'altération du texte
 dans ce passage est mani-
 feste.
 Νομίζω, M. εἶνα, abâtardir,
 falsifier, corrompre, altérer;
 (ἰδίαι, ἐπὶ λατρ.) adulterer. ἡ.
 (ἡ) ἀποτομὴ, ὁ. dégénérer.
 Νομὴ, ἡ ὅς, ὄν, bâtard; na-
 turel (κατ' ἀντίθ. τοῦ légitime);
 illégitime; (μυθορ.) altéré;
 supposé, non authentique;
 (ἡ) φῦλ. καὶ ζ.) hybride.
 Νομολογία, N. (ὅς) νομολογία,
 ὁ. ENNOLOΓΙΑ.
 Νομολογία, A. (ὅς), locataire.
 Νομικὸν, κοιν. τὸ 'ΕΝΟΙΚΙΟΝ.
 Νομικία, κοιν. ἀντὶ 'ΕΝΟΙΚΙΑ-
 ζῶ.
 Νομικισμός, κοιν. τὸ 'ΕΝΟΙΚΙΑ-
 ζῶ.
 Νομικός, ὁ, ὄν, des noma-
 des, qui concerne la vie er-
 rante des nomades, nomade.
 Νομικὸς, ἐπὶ, comme les
 nomades.
 Νομάρχης, ὁ (ὅς), gouverneur
 d'une province, (εἰς τὴν ἑλλ.)
 préfet (d'un département),
 (εἰς τὴν ἑλλ.) nomarque.
 Νομαρχεῖον (τὸ), l'hôtel de la
 préfecture, la préfecture.
 Νομαρχία (ἡ), charge du no-
 marque ou du préfet, gou-
 vernement d'une province
 (d'une nomarchie); préfectu-
 re, département. ἡ. ἡ πρω-
 τίστος τῆς νομαρχίας, le chef
 du département ou de
 la préfecture. ἡ. ἐπὶ τῆς νο-
 μαρχίας (τοῦ δαίνο), pendant
 la préfecture.
 Νομαρχικός καὶ
 Νομαρχικός, ὁ, ὄν, de préfet
 ou de nomarque, de préfe-

cture ou de nomarchie; dé-
 partement. ἡ. τὸ νομαρχι-
 κὸν συμβόλιον, le conseil gé-
 néral de département, le con-
 seil de préfecture.

Νομᾶς, λαός (ὁ, καὶ ἡ), (συνήθ.)
 εἰς τὸ πλθ.) nomades.

Νομᾶ (ἡ), pacage, pâturage.
 S. (μνμ.) jouissance, ὁ. pos-
 session, ὁ.

Νομίζω, M. εἶνα, croire, pen-
 ser, avoir dans l'idée; esti-
 mer, juger; compter; se per-
 suader; tenir pour. ἡ. (πρὶ-
 πρ. καὶ κατὰ μτχ.) il est d'
 usage ou établi ou fixé, on a
 coutume. ἡ. ἂν νομίζετε ὅτι εἶ-
 νε ἱκανὸς διὰ τοῦτο, ἂν τὸν νο-
 μίζετε ἄξιον, si vous jugez qu'
 il en soit capable, si vous l'en
 jugez digne. ἡ. ἡ μήπως νο-
 μίζῃ ὅτι θέλω νὰ τὸν ἀπατή-
 σω; croit-il que je veuille le
 tromper? 2) (ἀρχ.) établir
 par une loi, (30. ἡ. ἡ μτχ.)

ΝΕΝΟΜΙΣΜΕΝΟΣ, ὁ, ὄν, ce qui
 est fixé ou prescrit par la
 loi. ἡ. ὁ νενομισμένος τόκος,
 = Ὁ Νόμιμος, l'intérêt légal.
 ἡ. (πλθ.) τὰ νενομισμένα, les
 derniers devoirs, les hon-
 neurs funèbres.

Νομικός, ὁ, ὄν, qui a rapport
 à la loi. ἡ. (οὐς. ἐπὶ ἀνθρ.) ha-
 bile en droit (en jurispru-
 dence), homme de loi; ju-
 riste, légiste. ἡ. (πλθ.) οἱ νο-
 μικοὶ, les gens de robe (de
 loi). ἡ. (εἰς τὸ οὐδ.) τὰ νομικά
 καὶ (θηλ.) ἡ νομική (ἐνν. ἐπιστή-
 μη), la jurisprudence, le droit.

ἡ. ἡ σχολὴ τῶν νομικῶν (ἡ) τῆς
 Νομικῆς, la faculté de droit.
 Νομικὸς, ἐπὶ, suivant la loi,
 légalement.
 Νομιμοποίησις, εὐς (ἡ), l'a-
 ction de valider (etc), vali-
 dation (d'un acte, d'un arrêt
 etc), ὁ.
 Νομιμοποιῶ, M. εἶνα, valider
 (un acte, un contrat etc), lé-
 gtimer; (ἐν γέν.) autoriser.

Νόμιμος (ὁ, ἡ), qui est d'après
 (conforme à, admis par) la
 loi, légal; légitime. ἡ. ὁ νό-
 μος τόκος, l'intérêt légal
 ou légitime. ἡ. τὸ νόμιμον με-

ρίδιον (κληρονομίας), la portion
 légitimaire, la légitime. ἡ. τὰ
 νόμιμα, les usages, les insti-
 tutions.

Νομιμότης, ὅς (ἡ), légalité,
 ὁ. légitimité, ὁ.

Νομιμόφρων, ὄν (ὁ, ἡ), légi-
 timiste.

Νομίμως, ἐπὶ, suivant (ou
 conformément à) la loi, léga-
 lement, légitimement.

Νόμισμα (τὸ), monnaie (cou-
 rante), ὁ. pièce de monnaie,
 ὁ. espèce, ὁ. numéraire. ἡ.
 νόμισμα ἀρχαίων, médaille, ὁ.
 ἡ. τὰ ξενικά νομίσματα, les
 espèces étrangères. ἡ. πλθ-
 ρόνειν εἰς (μεταλλικά) νομίσμα-
 τα, payer en espèces son-
 nantes (en numéraire).

ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, moné-
 taire, numismatique, qui a
 rapport aux monnaies; nu-
 méraire. ἡ. νομισματικὴ ἀξία,
 valeur numéraire. ἡ. (οὐς.) ἡ
 νομισματικὴ (τίχνη), la numis-
 matique. ἡ. δεινὸς περὶ τὴν νο-
 μισματικὴν, versé dans la nu-
 mismatique.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΜΑΧΕ, ὅς (ἡ), qui
 ressemble à une pièce de
 monnaie, qui en a la forme,
 numismal, (ἀρχ.) nummula-
 re, nummulaire, nummiforme.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΟΨΗ (ἡ), médailleur;
 cabinet de médailles.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΚΟΜΕΙΟΝ (τὸ), l'hô-
 tel des monnaies, la monnaie.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΛΟΓΙΑ (ἡ), numis-
 matique, ὁ.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΛΟΓΟΣ (ὁ), médail-
 liste, numismate, numisma-
 tiste.

ΝΟΜΟΔΙΔΑΚΤΑΟΣ (ὁ), docteur
 en droit; jurisconsulte; (ἡ) ῥη-
 docteur de la loi.

ΝΟΜΟΘΕΙΑ (ἡ), législation, ὁ.

ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ, ὅς (ὁ), législateur.

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, législa-
 tif.

ΝΟΜΟΘΕΤῆ, M. εἶνα, instituer
 des lois. ἡ. «Ὁ βασιλεὺς δι-
 δόταται νὰ διορίσῃ ὑπάλληλον
 εἰς μὴ νενομοθετημένην θέσιν»
 (Σύντ.), le Roi ne peut nom-

relan n'est jamais entré (venu) dans ma pensée. ||. βγάλε το από τὸν νοῦν σου, ôtez cela de votre fantaisie. ||. μὴ σοῦ περὶ ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν, ne vous en avisez pas. ||. μὲ τὸν νοῦν τοῦ, à part soi, tout bas, ἴδε καὶ ἑατοῦ. ||. ἔχασε τὸν νοῦν του, il a perdu l'entendement (le sens, le jugement). ||. χάνω τὸν νοῦν μου, je perds la tête, ma tête se perd. ||. τῇ ἀλθελῶ, εἶνε 'να χάτη τις τὸν νοῦν του, en vérité, c'est à en perdre la tête. ||. ποῦ εἶχε τὸν νοῦν του; ποῦ ἔπαινε ὁ νοῦς του; (φρσ.), où avait-il le sens? où avait-il donc l'esprit? à quoi songait-il? §. (I φρ.) οἱ οὐράνιοι πότ, (οἱ ἄγγελοι), les intelligences célestes. Νύκταρον (τὸ), φ., jaunet d'eau, nénuphar, plateau. Νού, M. ἄνα, = Εἰκνοῦ, concevoir, comprendre. ||. ν οὐδὲν καίτω, (I φρ.), à bon entendeur salut, avis au lecteur. Νυκταλάρια (ἡ), πᾶθ., nyctalopie, θ. Νυκταλάρ, ἀπορ (ὁ, ἡ), nyctalopie. Νυκτερεῖα (τὸ), veille, θ. veille, θ. Νυκτερεῖα, M. κίση, passer la nuit à faire qc., veiller (en travaillant). Νυκτερί (τὸ), κοιν. τὸ Νυκτερεῖα, veillée, θ. Νυκτερινός, ἡ, ὄν, nocturne. Νυκτερίς, ἴδου (ἡ), ζ., chauve-souris. Νυκτιλ (ἡ), nuitée, θ. Νυκτιλὸρας, ἀκος (ὁ), πτν., fresale, θ. ἴδε Νυκτοποῦλαι. Νυκτικός, ἡ, ὄν, de nuit. Νυκτολάτης, οὐ (ὁ) ζ. Νυκτολάτης, ἴδου (ἡ), somnambule. Νυκτολατρία (ἡ), somnambulisme. Νυκτολάτης, οὐ (ὁ), voleur de nuit. Νυκτομαχία (ἡ), combat de nuit. Νυκτομαχία, M. ἴδου, (τρίτη), faire nuit, commencer à faire nuit. ||. νυκτόναι, il se fait

nuit, la nuit arrive. ||. ὅτι ἐνυκτώσεν, ὅτι ἀρχισα νὰ νυκτόνη, à nuit (à la nuit) close. ||. ἀρχίζε νὰ νυκτόνη, la nuit commençait à se faire. ||. (πθ.) Νυκτόνομαι, M. (ὁ) Νυκτονοῦ, se mettre à (être surpris par) la nuit, s'anuiter. Νυκτοποῦλαι (τὸ), (ἐν γεν.) oiseau nocturne; (ἰδιαιτ.) hulotte ἢ huelle, θ. §. effraie ἢ freisaie, θ. Νυκτοφάλας, ἀκος (ὁ), qui veille ou monte la garde pendant la nuit. Νυκτοκαίαιονον (τὸ), πτν., caprimulgue. Νυμφατοῦρος (ὁ, ἡ), qui conduit la nouvelle mariée, garçon de noce. Νυμφαία (ἡ), ἀρχ., τὸ Νυμφαρον, φ., nénuphar. Νυμφεῖς, κας (ἡ), l'action de se marier. Νυμφεῖτρια (ἡ), ἀρχ. ἢ Παρά-νυμφος. Νυμφεῖα, M. κίση, marier (son fils). ||. (συνήθ. μσ. αὐτοῦ) prendre pour femme, prendre en mariage, se marier, épouser. Νύμφη (ἡ), ἀρχ. καὶ μυθολογ., nymphe, θ. 2) (κοιν.) la (nouvelle) mariée, l'épousée, θ. ||. περιπατεῖ ὡς ἂν νύμφη, elle marche comme une épousée. 3) bru, θ. belle fille (ou) belle soeur (καὶ ἀπλ.) soeur. ||. εἶνε νύμφη μου, c'est ma bru. Νυμφικός, ἡ, ὄν, qui a rapport ou qui convient aux jeunes mariés; nuptial. ||. ὁ νυμφικός θάλαμος, la chambre nuptiale, θ. Νυμφίος (ὁ), ἀρχ. ὁ Γαμβρός. Νύη, ἐπίρ. ἀρχ.; ἴδε Τόρα. ||. (συνήθ.) ὁ νῦν, = Ὁ παρών, ὁ ἐνεστικός, κατ' ἀντίθ. τοῦ Ἠρώην), actuel. ||. οἱ νῦν ἀνθρώποι, les hommes d'à présent. ||. ὁ νῦν ἡγεμὼν (αὐτοκράτωρ κτλ.), le prince (l'empereur etc) régnant, le prince actuellement régnant. ||. ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, à partir d'à présent. Νύς, νυκτός (ἡ), nuit, θ. ||. διὰ

νυκτός καὶ (κατ' αἰτ. ἄλλ.) Νύκτα, ἐπίρ., de nuit, nuitamment. ||. οἱ ὅλης τῆς νυκτός, pendant toute la nuit. ||. ἡ θύρα (ἡ οἰκία) ἐμεινεν ὅλην νύκτα ἀνοικτή, la porte (la maison) a couchée ouverte. Νύσις (νύσσα), κας (ἡ), l'action de piquer (d'aiguillonner) (συνήθ. μωρ.) ouverture, θ. ||. δίδω νύξιν, donner une ouverture à q. Νύστα (ἡ), κοιν. Ὁ -Νύσταρμος (ὁ), sommeil, somnolence, θ. ||. ὅν ἡμπορεῖ νὰ σταθῇ ἀπὸ τὴν νύσταν, il tombe (il n'en peut plus) de sommeil. Νύσταζο, M. ἄνα, avoir sommeil, aller au (se laisser gagner par le) sommeil, sommeiller. ||. (μωρ.) ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ὁμηρος ἐνίοτε νυκάει, Homère lui-même sommeille quelquefois, (ῥατ.). Νύστην (τὸ), ἐργαλ. χειρουργ., lancette, θ. Νύστην (ἡ), coup de lancette, θ. Νύστης (ἡ), ζ., belotte, θ. Νυκτομερον (τὸ), ἀρχ. τὸ ἡμερομίσθιον. Νύκτι (τὸ), κοιν. ὁ Ὀνγς, ongle. ||. τὸ — τοῦ ἀλόγου (ζ. τῶν οἰκίων), corne, θ. sabot. ||. τὸ τοῦ — προβάτου (καὶ τῶν ὀρνέων), ἴδε Χηλῆ. ||. τὸ — τῆς κάττας (τοῦ ἀγροῦ καὶ ἐν γένει τῶν θηρίων), griffe, θ. ||. τὸ — τῶν σαρκωσάντων ὀρνέων, serre θ. ||. κόπτω τὰ νύχια μου, se faire les ongles. ||. ἔπασεν εἰς τὰ νύχια του (μτμ.), il est tombé entre ses griffes, ἴδε ζ. Ὀνγς. Νύκτιλ (ἡ), coup d'ongle, coup de griffe. Νυλός, ἡ, ὄν, (ἀρχ.), qui n'a pas des dents, adenté, sans-dent. ||. νυλὸς κάρου, * (παροιμ.), donner des noisettes à ceux qui n'ont plus de dents. Νυοῦς καὶ Νυοῦς, ἡ, ὄν, lourd, paresseux; mou, (τὸ θηλ.) molle. Νυοῦτος, πτος (ἡ), lenteur, paresse, θ.

Νωρῆς, ἐπὶ ῥ., lentement, avec paresse.

Νωρὸς, ἡ, ὄν, frais, (τὸ θηλ.) fraîche; §. (μτμ.) récent. || αὐγὸν νωπὸν, un œuf frais. || μουροῦνα νωπὴ, de la morue fraîche. || ὅσον νωπότερα εἶνε τὰ ἱατρικὰ, τόσω καὶ καλλιώτερα, plus les drogues sont

récentes, meilleures elles sont.

Νωρίε (τὸ συγρ.) Νωρίτερα, ἐπὶ ῥ. ἴδε Ἐνωρίε.

Νωτῖος, α, ὄν, du dos, dorsal. || ὁ νωτῖος μυελός, la moelle vertébrale.

Νωτον (τὸ), (συνθ. πληθ.) le dos. || στρέψω τὰ νῶτα, (φεύ-

γω), φρσ., tourner la tête ἡ τύχη τοῦ ἑαυτοῦ (δὲν τὸν βοήθει πλέον) tune lui a tourné le dos nonchalance, ὁ.

Νωχῆα (ἡ), ἀρχ. paresseux, nonchalant.

Ξ.

ΞΑΝ

Ξαίνειν, Μ. Ξάνη, carder.

Ξαλλῆν, Μ. Ξεν, ἴδε Ἐξαλλῆν.

Ξαλμυρίζω, Μ. Ξεν, ἴδε Ἐξαλμυρίζω.

Ξαλμυρίσμα (τὸ), ἴδε Ἐξαλμυρίσμα.

Ξανα, μόρ. (χρήσιμον ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς τὰς συνθ. καὶ σημαῖνον ἐπανάληψιν ἢ τὸ ἀνά-παλιν), de nouveau, derechef, pour la seconde fois, encore une fois, (καὶ εἰς τὰς συνθ.) re. || (Σημειώτεον ὅτι: Ὅσαι λέξεις δὲν κατεχωρίσθησαν ἐνταῦθα, ζητηταὶ εἰς τὸ ΞΕΝΑ: ἢ συντακταὶ εὐκόλως διὰ τοῦ re, (coudre, recoudre: fendre, refendre etc.).

Ξανααναίβαινα, Μ. αναίβη (ὁ), ἴδε Ξανααναίβη.

Ξαναανταμόνα, Μ. ἄνα, ἴδε Ξεανταμόνα.

Ξαναβάλλω, Μ. βάλλω (ὁ), remettre. || ξαναβάλλω εἰς τὸ χέρι, (φρσ.), ravoire (recouvrer, retenir) qc. qu'on aperdue.

Ξαναβάφω, Μ. βάφω, reteindre, biser.

Ξαναβῆμον (τὸ), bisage.

Ξαναβράζω, Μ. βράζω (ὁ), sortir (faire sortir) de nouveau. || πρέπει νὰ ξαναβγάλω-μεν τὸν λαγνόν, (ἱταλ. τὸν λό-τον), il faut retirer la loterie.

Ξαναβραῖνα, Μ. (ὁ) Ξαναβραῖν, sortir de nouveau, ressortir; (ἐπὶ τριχῶν κλπ.) renaitre, revenir.

ΞΑΝ

Ξαναβαίνειν, Μ. (ὁ) Ξαναβαῖν, revoir. || δὲν θὰ τὸν ξαναβῆς πλέον, vous ne le reverrez plus.

Ξαναβοιτῶ, Μ. βοιτῆω, plonger de nouveau, replonger, (καὶ αὐτπ.) re replonger, (ἢ αὐδ.) replonger.

Ξαναβράζω, Μ. βράζω, bouillir de nouveau, rebouillir.

Ξαναβρέχει, Μ. βρέχει (ὁ), ἀφρσ., pleuvoir de nouveau, repleuvoir.

Ξαναγεμίζω, Μ. ἰεν, emplir de nouveau, remplir; (ἐπὶ πυροβόλ.) recharger.

Ξαναγεννά, Μ. ἰεν, ἴδε Ἀναγεννά.

Ξαναγίνονται, Μ. (ὁ) Ξαναγέ-να, revenir, redevenir. || τὰ μαλλιά του ἄρχισαν νὰ ξαναγι-νωνται, ses cheveux commen-ent à revenir.

Ξαναγοράζω, Μ. ἰεν, racheter.

Ξαναγράφω, Μ. γράφω, écrire de nouveau, récrire.

Ξαναδένω, Μ. δένω, relier, renouer.

Ξαναδέρνω, Μ. δέρνω (ὁ), battre de nouveau, rebattre.

Ξαναδιαβάζω, Μ. ἰεν, relire. || τὸ διάβασα καὶ τὸ ξαναδιάβα-σα, je l'ai lu et relu.

Ξαναδιπλώνω, Μ. ἰεν, replier.

Ξαναεμβαίνα, Μ. (ὁ) Ξανα-έμβω, rentrer. || δὲν τὸν εἶδα νὰ ξαναέμβω, je ne le vis ren-trer. || (ἢ μτμ.) νὰ ξαναέμ-βω εἰς τὰ πράγματα, rentrer dans les affaires.

ΞΑΝ

Ξαναρνάω, Μ. ἰεν, habiller une seconde fois, rhabiller.

Ξαναέρχονται, Μ. (ὁ) Ξανα-έρχω, venir de nouveau, (ἢ αὐδ.)

|| ὁ καιρὸς (ἡ νεότης) ναέρχεται, le temps (la jeunesse) ne revient plus.

Ξαναέρχονται.

Ξαναζεσταίνα, Μ. ζεσταί-νω, réchauffer.

Ξαναζητῶ, Μ. ἰεν, demander de nouveau, redemander.

Ξαναζυγίζω, Μ. ἰεν, peser de nouveau, repeser.

Ξαναζυμώνω, Μ. ἰεν, pétrir de nouveau, repétrir.

Ξαναζεφραφίζω, Μ. ἰεν, dre de nouveau, rephraser.

Ξαναἰδῶ, μέλλω. ἢ αὐδ.

Ξαναβαίνειν.

Ξανακαβαλικεύω, Μ. αἰεν, monter (à cheval).

Ξανακάθονται, Μ. καθοί-μι, se rasseoir. || ξανακάθονται τὸ τραπέζι, se remettre à table.

Ξανακάνω, Μ. κάνω (ἡ) fuire. || τοῦτο ποτὶ ἐν ἡμέ-ραν.

Ξανακάνω, cela ne m'arrivera plus.

Ξανακαρβώνω, Μ. ἰεν, de nouveau, reclouer.

Ξανακακίω, Μ. κακίω, mer de nouveau, ruiner.

Ξανακοιμώμαι, Μ. κοιμώ-μαι, (ὁ) redormir, se rendormir.

|| ξανακοιμώμαι, je me rendormi.

Ξανακοσῶ, Μ. κοσῶ, re-

coller de nouveau, recoller; (ἐπὶ μετὰ) λλ. ressouder.

ΕΑΝΑΚΟΛΙΝΙΖΩ, M. ἔζω, sasser de nouveau, ressasser.

ΕΑΝΑΚΤΙΖΩ, M. ἔζω, rebâtir, (ὅδε Ἀποικοδομῶ).

ΕΑΝΑΚΤΥΩ, M. ἔζω, frapper de nouveau, refrapper.

ΕΑΝΑΚΤΑΙΝΑΙ (τὸ), rechute, θ.

ΕΑΝΑΚΤΩ, M. ἔζω, avoir des retours (d'une maladie), avoir une rechute, retomber. || ἐξανακτῶνται, il vient d'avoir une rechute.

ΕΑΝΑΛΕΓΩ, M. (ὁ) εἶναι, redire, répéter.

ΕΑΝΑΠΑΝΟΛΝΑ (προφ. κοιν. ΕΑΝΑΠΑΝΟΛΝΑ), M. πᾶν (ὁ), apprendre de nouveau, rappren-

dre.

ΕΑΝΑΜΑΣΣΩ, M. ἔζω, mâcher de nouveau (une seconde fois), remâcher.

ΕΑΝΑΜΕΤΡΩ, M. ἔζω, compter ou mesurer de nouveau, recom-

pter; remesurer. || τὰ ἔργα τα πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἀργύριον, l'argent doit se recom-

pter.

ΕΑΝΑΜΟΙΡΑΖΩ, M. ἔζω, partager de nouveau, repartager.

ΕΑΝΑΜΟΙΡΑΣΜΑ (τὸ), second partage, repartage.

ΕΑΝΑΜΟΧΕΙΩ, M. εἶναι, mouil-

ler de nouveau, remouiller.

ΕΑΝΑΜΟΡΑΙΝΟΜΑΙ, (M. μορῶν (ὁ), tomber en (dans l') enfance, || γέρων ἑαυτοῦ ἀνέμενος, un vieillard imbécile.

ΕΑΝΑΜΟΡΑΙΝΩ, M. ἔζω, imbecillité de la vieillesse; enfance bar-

bare; acte d'imbecillité.

ΕΑΝΑΝΑΒΑΙΝΩ, M. ἀναίω (ὁ), monter de nouveau, remon-

ter.

ΕΑΝΑΝΕΩΝΩ, M. ἔζω, rajeunir.

ΕΑΝΑΝΕΩΝΙΖΩ, M. ἔζω, relouer.

ΕΑΝΑΝΕΩΝΙΣΜΟΣ, M. ἔζω, re-

joindre. || ὁ δὲ ἑαυτοῦ ἀνέμενος, nous nous re-

joignons à Paris.

ΕΑΝΑΝΕΩΝΙΣΤΗΣ, M. ἔζω, parler une

seconde fois, reparler.

ΕΑΝΑΝΕΩΝΙΣΤΗΣ, M. ἔζω, geler de

nouveau; reprendre. || τὸ πο-

τεῖν ἑαυτοῦ ἀνέμενος, la rivière a

repris.

ΕΑΝΑΠΑΓΑΙΝΩ, M. πᾶν (ὁ), souffrir de nouveau.

ΕΑΝΑΠΑΙΖΩ, M. παίζω, rejouer.

ΕΑΝΑΠΑΙΡΩ, M. παίρω (ὁ), re-

prendre, recouvrer, ressaisir.

ΕΑΝΑΠΑΝΑΓΙΩ, M. εἶναι, re-

marier. || (εὐχρηστέως, τὸ μὴ αὐτὸ) se remarier, passer à

des nouvelles (convoler à des

secondes) noces.

ΕΑΝΑΠΑΤΩ, M. ἔζω, (εὐχρ. κυρ.

εἰς τὴν φρσ.) νὰ μὴ ἑαυτοῦ ἀνέ-

μενος πλεον εἰς τὸ σπῆναι του, de

ne remettre plus les pieds

dans sa maison.

ΕΑΝΑΠΕΡΝΩ, M. περᾶν (ὁ), repasser.

ΕΑΝΑΠΗΔΩ, M. ἔζω, sauter de

nouveau, ressauter.

ΕΑΝΑΠΙΝΩ, M. πίνω, reprendre;

rastrapper; (ἐπὶ φρσ.) re-

prendre terre. || τὸν ἑαυτοῦ ἀνέ-

μενος ἢ θέρμη, la fièvre l'a

repris (lui a repris).

ΕΑΝΑΠΙΠΤΩ (προφ. κοιν. ΕΑΝΑ-

ΠΕΠΤΩ), M. πέω, tomber

encore, retomber.

ΕΑΝΑΠΑΤΙΣΤΩ, M. ἔζω, se re-

mettre au lit, coucher (ou) se

coucher de nouveau, recou-

cher (ou) se recoucher.

ΕΑΝΑΠΑΪΝΩ, M. παίω (ὁ), la-

ver (blanchir) de nouveau, re-

laver, reblanchir (du linge).

ΕΑΝΑΠΩΔΩ, M. ἔζω, revendre.

ΕΑΝΑΠΩΔΙΣΜΟΣ (τὸ), revente, θ.

ΕΑΝΑΡΑΪΝΩ, M. ραίνω, coudre

de nouveau, recoudre.

ΕΑΝΑΡΧΙΖΩ, M. ἔζω καὶ

ΕΑΝΑΡΧΙΩ, M. ἔζω, recommen-

cer, reprendre; se re-

mettre à. || τῇ ἐπαύριον ἐξα-

νάρχισα τὸν δρόμον μου, le len-

de-main, je me remis en cam-

pagne. || ἐξανάρχισα νὰ ἐργά-

ζωμαι, je me suis remis au

travail. || τὸ φῶχος (ἢ ζέστη)

ἐξανάρχισα, le froid (le chaud)

a repris. || πότε ἑαυτοῦ ἀνέ-

μενος (μετὰ τὰς παύσεις) τὰ γυμνάσια

(τὰ δικαστήρια); quand est-ce

que les collègues (les tribu-

naux) rentrent?

ΕΑΝΑΡΩ, M. ἔζω, redeman-

der.

ΕΑΝΑΧΑΙΝΩ, M. εἶναι (ὁ), = Ε-

ΚΟΙΝΕΥΩΜΑΙ. || ὡς αὐτὸ νὰ ἑα-

νασῇ τὸ ἔλγόν μου, en atten-

dant que mon cheval ait sou-

fflé.

ΕΑΝΑΣΗΜΑΛΕΩ, M. εἶναι, mar-

quer de nouveau, remarquer.

ΕΑΝΑΣΙΝΩ, M. σιάνω, casser

de nouveau, recasser.

ΕΑΝΑΣΠΕΡΝΩ, M. σπείρω (ὁ),

semer de nouveau, ressemer.

ΕΑΝΑΣΤΕΛΛΩ, M. στέλλω (ὁ),

envoyer de nouveau, renvo-

yer.

ΕΑΝΑΣΤΟΥΠΠΩ, M. ἔζω, bou-

cher de nouveau, reboucher.

|| (ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ) se rebou-

cher. || ἡ τρύπα τοῦ ὀχετός

ἑαυτοῦ ἔσπρωσε, l'ouverture

du tuyau s'est rebouchée.

ΕΑΝΑΣΤΡΟΦΩ, η, ος, qui est à

rebours ou de revers, ὅδε ἢ

ἀνάποδος. || (τὸ πλὸς οὐδ.)

ΕΑΝΑΣΤΡΟΦΑ, de revers. || τῷ

ἔδωκε μίαν ἑαυτοῦ ἀνέμενος, il lui

donna un (coup de) revers.

ΕΑΝΑΤΙΝΩ, M. ἔζω, lancer

de nouveau. || ἑαυτοῦ ἀνέμε-

νος στρώμα, rebâtir un matelas.

ΕΑΝΑΤΡΑΩ, M. τραβῶ (ὁ),

tirer de nouveau, retirer.

ΕΑΝΑΤΡΩ, M. ἑαυτοῦ ἀνέμε-

νος, manger de nouveau, reman-

ger.

ΕΑΝΑΤΥΠΩ, M. ἔζω, réimprim-

er.

ΕΑΝΑΤΥΠΩΜΑ (τὸ), = ΜΕΤΑΤΥΠΩ-

ΜΟΣ, réimpression, θ.

ΕΑΝΑΤΥΣΚΩ, M. (ὁ) εἶναι, re-

trouver, recouvrer.

ΕΑΝΑΤΑΙΝΟΜΑΙ, M. φανῶ (ὁ),

reparaître, se remontrer.

ΕΑΝΑΤΕΡΝΩ, M. φέρω (ὁ), ra-

mener, remener.

ΕΑΝΑΦΘΕΙΛΩ, M. ἔζω, rebâtir,

reconstruire, refaire.

ΕΑΝΑΦΟΡΤΩ, M. ἔζω, charger

de nouveau, recharger.

ΕΑΝΑΦΥΓΙΩ, M. εἶναι, replan-

ter, (γινώσκω) repliquer.

ΕΑΝΑΦΥΠΩ, M. ἔζω, pousser

de nouveau, repousser, reve-

nir, ὅδε καὶ ΕΑΝΑΠΙΝΩΜΑΙ.

ΕΑΝΑΦΩΝΩ, M. ἔζω (ὁ), ap-

peler de nouveau, rappeler.

ΕΑΝΑΧΩ, M. χῶ, perdre

de nouveau, rependre.

ΕΑΝΑΧΩ, M. χῶ, (εὐχρ. ἐπὶ

μετὰ) λλ. refondre.

ΞΑΝΑΧΤΕΙΜΟΝ (τὸ), refonte, 0.
 ΞΑΝΑΝΗΣ, Μ. ψήα, cuire de nouveau, recuire.
 ΞΑΝΘΟΓΕΝΗΣ, η̄ ζ̄ ΞΑΝΘΟΓΕΝ, ονος (ὁ), qui a la barbe rousse.
 ΞΑΝΘΟΣ (προφ. κοιν. ΞΑΘΟΣ), η̄, ὄν, blond.
 ΞΑΝΘΟΤΡΙΧΟΣ (ὁ, ἡ), qui a les cheveux blonds.
 ΞΑΝΟΙΓΑ, Μ. οἶα, ἴδε ΞΑΝΟΙΓΑ.
 ΞΑΝΟΙΚΤΙΚΟΣ, η̄, ὄν, ἴδε ΞΑΝΟΙΚΤΙΚΟΣ.
 ΞΑΝΤΗΣ, ος (ὁ), ἀρχ., cardeur de laine.
 ΞΑΝΤΩΝ (τὸ), charpie, 0.
 ΞΑΝΤΡΙΑ (ἡ), θηλ. τοῦ ΞΑΝΤΗΣ, cardeuse.
 ΞΑΝΡΝΘ, Μ. περᾶν, κοιν. ἀντί Ὑπερβαῖνα, surpasser; l'emporter sur, etc.
 ΞΑΠΛΩΝ, κοιν. ἀντί ΞΑΠΛΩΝ.
 ΞΑΠΑΡΜΑ, κοιν. ἀντί ΞΑΠΛΑΡΜΑ.
 ΞΑΠΟΛΩ, Μ. ΞΑΠΟΛΙΣ, κοιν. ἀντί Ἀπολίς, laisser aller; lâcher. || Ξαπολύσ' ἐκεῖνο τὸ σχοινί, laissez aller cette corde. || Ξαπολόθη' ἕνα κεραμίδι ἀπὸ τὴν στέγην καὶ ἔπεσε (εἰς) τὸ κεφάλι του, une tuile coula du toit et lui tomba sur la tête. || Ξαπολὼν τὰ σκυλιὰ κατὰ τοῦ θηρευομένου ζώου (καὶ μισθοῦ) τινὰ κατὰ τινος, déboupler les chiens (et figur.) des gens sur ou après q.
 ΞΑΠΟΖΤΑΙΝΑ, Μ. σταῖν, ἴδε ΞΕΚΟΥΡΑΖΟΜΑΙ.
 ΞΑΡΤΙ (τὸ), ἴδε ΞΕΑΡΤΙ.
 ΞΑΤΕΡΙΑ (ἡ), κοιν. ἡ Αἰσία, sérénité.
 ΞΑΤΕΡΩΝΑ, Μ. ἡν, devenir seréin (clair), s'éclaircir, (ναυτ.) s'affiner.
 ΞΑΤΕΡΟΣ, η̄, ος, κοιν. ὁ Αἰθρίας, seréin, clair. || ὁ καιρὸς (ὁ οὐρανὸς) εἶνε Ξάτερος, le temps (le ciel) est clair. || (οὐδ.) Ξάτερον (τὸ), le frais (le seréin) du soir. || (τὸ πλθ.) Ξάτερα, ἐπὶ β. (κοιν.) ἀντί Σαφές, Ὑπὸς κτλ., clairement, sous detour, expressément.
 ΞΑΥΡΙΣ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε ΞΕΑΥΡΙΣ κτλ.

ΞΕ (ἐκ τῆς ἀρχ. προθ. ΞΕ, κατ' ἀναγκασματ.), μόρ. προτιθέμενον τῶν λέξεων, καὶ σημαίνει ἀποβολὴν ἢ ἀναίρεσιν τῆς πρόξως, ἀναλογούν δὲ μετὰ τὸ Γάλλ. de; Βάρω, Ξεδάρω, teindre, déteindre; Κάμνω, Ξεκάμνω, faire, défaire; Κολῶ, Ξεκολῶ, coller, décoller κτλ.
 ΞΕΒΑΠΤΙΖΑ, Μ. ἰεν, débaptiser.
 ΞΕΒΑΦΑ, Μ. νάω, déteindre. || (ἀμύτ. αὐτοῦ.) se déteindre, ἴδε καὶ ΞΕΘΡΙΑΖΑ.
 ΞΕΒΛΑΛΑ, Μ. βλάω, ἴδε ΞΕΠΡΟΒΛΑ.
 ΞΕΒΛΩΝΑ, Μ. ἡν, défaire (ôter) la vis ou les vis, dévisser.
 ΞΕΒΛΩΜΑ (τὸ), l'action de dévisser.
 ΞΕΒΛΑΣΤΑΡΩΝΑ, Μ. ἡν, (γεωργ.), monter en tige.
 ΞΕΒΟΛΑΩΝΑ, Μ. ἡν, décacheter. || — βωκάλιον, décoiffer une bouteille.
 ΞΕΒΟΛΩΜΑ (τὸ), l'action de décacheter.
 ΞΕΒΟΛΑΑΤΟΣ, η̄, ος, décacheté.
 ΞΕΒΡΑΧΝΙΑΖΑ, Μ. ἡν, se débrouiller. || Ξεβράχνασε πίνων ψυχρὸν νερόν, il s'est débrouillé en buvant de l'eau fraîche.
 ΞΕΓΔΑΡΝΑ (τὸ), = ΓΑΛΡΕΙΜΟΝ. 2) (συνκδχ.) écorchure, 0. éraillure. || ξένος πόνος, ξεγδαρμα, (παροιμ.), ἴδε ΞΕΝΟΣ.
 ΞΕΓΑΕΡΝΑ, Μ. γάλα (ὁ), = ΓΑΕΡΝΑ, ôter la peau, dépouiller. || τὸ βραστὸν νερόν τοῦ ξεγδαρεν ὅλον τὸ πόδι, l'eau bouillante lui dépouilla toute la jambe.
 ΞΕΓΕΝΝΗΜΑ (τὸ), κοιν. ἡ Μαίεσις, accouchement.
 ΞΕΓΕΝΝΩ, Μ. ἡν, κοιν. ἀντί Μαίεσθαι, accoucher. || (ἡ δεινα μαρμὴ) ξεγεννᾷ καλὰ, elle accouche bien.
 ΞΕΓΛΙΣΤΕΝ, Μ. ἡν, glisser des mains (à quelqu'un), échapper; s'esquiver; couler.
 ΞΕΓΟΒΙΑΖΑ, Μ. ἡν, éreinter. || (ἡ μυχ.) Ξεγοβιασμένος, η̄, ος, éhanché, déhanché, éreinté; dégingandé; (ἐπὶ πτωγῶν) épointé.
 ΞΕΓΙΜΩΝΑ, Μ. ἡν, dépouil-

ler, détrousser, dévaler.
 ΞΕΓΙΜΩΜΑ (τὸ), l'action de dépouiller (etc).
 ΞΕΓΙΑΛΙΖΑ, Μ. αἶεν, débrouiller, développer, claircir, ἴδε καὶ ΞΕΚΛΑΙΝΑ.
 ΞΕΓΙΑΛΩΜΑ (τὸ), échauffement; démelement, déboulement.
 ΞΕΚΑΙΠΛΩΝΑ, Μ. ἡν, déployer, déplier, développer.
 ΞΕΚΑΙΠΑΛΜΑ (τὸ), l'action de plier (de déployer), déplier, développement.
 ΞΕΖΕΙΡΑ, Μ. ζεῖρα, οἶον βοεὺς du joug (les chiens de la voiture), dételer.
 ΞΕΖΑΝΑ, Μ. ζάω, ôter la coiture, déceindre.
 ΞΕΖΩΤΟΣ, η̄, ος, decoint, ceinture.
 ΞΕΩΛΤΑ, Μ. ὀλν, exhorer, déterrer.
 ΞΕΩΡΕΤΟΜΑΙ, Μ. ὀρεῖται (ὁ), prendre courage; devenir plus animé (plus animé eux); s'émanciper.
 ΞΕΩΡΑΥΚΩΝΑ, Μ. ἡν, déboucler, ἴδε καὶ ΞΕΟΥΡΑΥΚΩΝΑ. ἔξωθ' ἡλκυὶς ἡ ζώνη μου, mon ceinturon s'est débouclé.
 ΞΕΩΡΑΥΚΩΜΑ (τὸ), = ΞΕΟΥΡΑΥΚΩΜΑ.
 ΞΕΟΥΡΑΙΝΑ, Μ. (ὁ) ξεοῦρει exhiler (décharger) sa mauvaise humeur, (sa mauvaise humeur), décharger son cœur, son venin; déboucler (μην. ἐπὶ πραγμ.) se ralentir, se ralentir. || — ξεοῦρα θυμωμένον, vin échauffé.
 ΞΕΟΥΡΑΣΜΑ (τὸ), échauffement, bourgeon, puces, 0. échauffure, 0. échauffure, 0.
 ΞΕΟΥΡΙΑΖΑ, Μ. ἡν, se déteindre, (se) déteindre, devenir pale, écouler, déteint, décoloré, blafard, pâle.
 ΞΕΟΥΡΙΑΣΜΑ (τὸ), décoloration, 0.
 ΞΕΙΔΑΣ, ἡ (ὁ), vinaigrier.
 ΞΕΙΔΑΤΟΣ, η̄, ος, caillé ou naigre.

Σεματόν (τὸ), vinaigrier.
Σεμαί (τὸ), κοιν. τὸ "Οσο, vi-
nigre.

Σεμαρίζω, Μ. ἴσθ, vider (u-
rner) un compte, liquider,
débrancher, démêler, (μτφορ.)
tirer au clair.

Σεμαόρισμα (τὸ), apurement
(d'un compte), liquidation, θ.
débranchement.

Σεμαίζω, Μ. ἴσθ, remettre (z)
μτ. se remettre) à flot, dé-
brancher.

Σεμαίοσθ', Μ. ἴσθ, se défai-
cher; se dépiquer. ||. ἂν κά-
κωτες, ὅς ἐξακρίωνται, s'il est
bêché, qu'il se défâche.

Σεμαίσθω, Μ. ἴσθ, déhaus-
ser.

Σεμαίστορος, η, ον, déhaus-
sé, sans bas.

Σεμάω, Μ. κάμω (θὰ), dé-
faire, s'en défaire, s'en dé-
brancher. ||. ὁ δὲ νὰ ἐξαίμῃ
τὸ σπῆν (τὸ ἄλογόν) τῷ, il veut
se défaire de sa maison (de
son cheval). ||. εἶνε πολλὰς και-
ρὸς ἀπ' αὐτὸ ἐξαίμῃ, il y a
longtemps qu'il s'en est dé-
fait.

Σεμαίστρον, Μ. ἴσθ, déche-
vrer, dédicoter (se).

Σεμαίζομαι, Μ. καρδισθὲν (θὰ),
(κυρ. ἀπὸ τὰ γέλια), pâmer
(se pâmer) de rire.

Σεμαρόω, Μ. ἴσθ, déclouer,
détacher; déboîter. ||. τὸ κι-
βώτιον ἐξεκαρφόθη, la caisse
s'est déclouée.

Σεμαρῶμα (τὸ), l'action de dé-
clouer (etc).

Σεμαρόω, η, ον, décloué.
(μτμ.) dégingandé.

Σεματάρω, Μ. ἴσθ, se désenrhum-
(θὰ), se désenrhum.

Σεματάρω, Μ. ἴσθ, dé-
brancher le sourcil, se dérider
le front, prendre un air plus
gai.

Σεμαίνω, Μ. ἴσθ, dépêcher, ex-
pédier. ||. (ἀμττ. αὐτῶν) ἴδε
Κηρ. ||. ἐξελήσαντα ταχυδρό-
μῳ εἰς Ἀθήνας, on a dépê-
ché un courrier (καὶ ἀπλ. on
a dépêché) à Athènes.

Σεμαίνω, Μ. ἴσθ, exterminer.

Σεμαίομαι, Μ. ἴσθ, vider, &

tripper, éventrer, ésfondrer.
Σεκοκκαίζω, Μ. ἴσθ, croquer,
gruger; dévorer, dépecer. ||.
ἐξοκκάτισε δύο πουλιὰ εἰς μίαν
στιγμὴν, il croqua deux pou-
lets en moins de rien.

Σεκοκκινίζω, Μ. ἴσθ, dérou-
gir, se dérougir. ||. ἀκόμη δὲν
ἐξεκοκκίνησε τὸ πρόσωπόν του,
le visage ne lui a pas encore
dérougi.

Σεκόλασμα (τὸ), l'action de dé-
coller ou de se décoller, dé-
collement.

Σεκοανῶ, Μ. κοαλίζω (θὰ),
décoller, dégluer; détacher;
(ἐπὶ μετάλλ.) dessouder; (μτ-
μ. ἐν γέν.) arracher. ||. (αὐτ-
πῶ) se décoller; se détacher,
etc. S. (μτφορ.) déprendre. ||.
δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ξεκολλήσῃ
ἀπὸ κοντά του, il ne saurait
s'arracher (on ne saurait l'
arracher) d'auprès de lui. ||.
τὸ τραγυρινὸν τῆς εἰκόνης ἐξε-
κόλλησε, la bordure du ta-
bleau s'est décollée. ||. ὁ λευ-
κοπάφυλος (τενεκέ) ξεκολνέσθ-
κότως εἰς τὸ πῦρ, le ferblanc
se dessoude facilement au feu.

Σεκόπτω, Μ. κόω, couper tout
à fait; détacher; ||. (οὐδ. αὐ-
τῶ) cesser (de faire qc.). ||.
(συνήθ. εὐχρ. μόνον ἢ πῶ. μτχ.)
ἐκκομμένους, η, ον, fixé, fixe,
arrêté, fait. ||. ἡ τιμὴ (τοῦ πω-
λουμένου πράγματος) εἶνε ξε-
κομμένη, le prix est arrêté,
c'est un prix fait (ou) fixe.

Σεκορτίζω, Μ. ἴσθ (θὰ), ôter
les punaises.

Σεκορταίζω, Μ. ἴσθ, dévider.

Σεκορτόω, Μ. ἴσθ, déhon-
tonner.

Σεκούνω, Μ. ἴσθ, déboutonne-
ment.

Σεκούνω, η, ον, débou-
tonné.

Σεκουνίω, Μ. ἴσθ, ἴδε Σε-
κορτίζω.

Σεκορμίζω, Μ. ἴσθ, casser le
cou à q. ||. (μτ. αὐτῶν) se cas-
ser le cou; (συνχόχ.) aller au
diable. ||. ἴδω ἀπὸ τὸ σπῆν μίαν
ἢ φωνάζω τοὺς ἀνθρώπους μου
καὶ οἱ ξεκορμίζουν, sorte de
chez moi ou j'appelle mes

gens et je vous fais jeter à la
porte. ||. ξεκορμίζου! (φρσ.
ἴδω), va-t-en au diable.

Σεκορμίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ),
ἴδε Σεκορτίζω κτλ.

Σεκορτάω, Μ. ἴσθ, délasser.
||. (μτ.) se délasser; se repo-
ser; S. se rafraîchir. S. (κυρ.
ἐπὶ ἵππ.) souffler.

Σεκορτάω, (ἢ) καὶ
Σεκορτάω, (τὸ), délassement.

Σεκορτάω, Μ. ἴσθ, l'action de
démonter (etc), démontage d'
(une machine).

Σεκορτάω, Μ. ἴσθ, démon-
ter, désaccorder. ||. ἡ κιθάρα
μου ξεκορτάθη, ma guitare
s'est désaccordée.

Σεκορτάω, Μ. ἴσθ (θὰ), as-
sourir, abasourdir, étour-
dir.

Σεκορτάω, Μ. ἴσθ, décroche-
ment.

Σεκορτάω, Μ. κρεμάω, deta-
cher, dépendre, décrocher.

Σεκαλόω, Μ. ἴσθ, deshailer.

Σεκαλόω, Μ. ἴσθ, (γειοργ.),
déchausser (un arbre).

Σεκαλόω, Μ. ἴσθ, déchausse-
ment, ablaquation, θ.

Σεκαρτίζω, Μ. ἴσθ, ἴδε
(θὰ), s'égosiller, s'égueuler.

Σεκαρτίζω, Μ. ἴσθ, décrocher.

Σεκαρτίζω, Μ. ἴσθ, faire re-
venir (καὶ ἀμττ. revenir) de
pamaison (d'une faiblesse).

Σεκαρτίζω, Μ. ἴσθ, débaucher,
suborner, enjeler (une fille
etc), séduire, corrompre,
mettre à mal. ||. (μτ. αὐτῶν)
se déranger (se dérégler, se
déborder) das ses mœurs.

Σεκαρτίζω, Μ. ἴσθ, subornation,
θ. séduction, θ.

Σεκαρτίζω, Μ. ἴσθ, désensorcel-
lement.

Σεκαρτίζω, Μ. ἴσθ, désensor-
celler, désenchanter.

Σεκαρτίζω, Μ. ἴσθ, (θὰ), =
Σεκαρτίζω, ἴδε καὶ Ἀπο-
μαρτίζω.

Σεκαρτίζω, Μ. ἴσθ, (κυρ. ἐπὶ
προσώπου ἡλικιωμένου), déhâ-
ler, se déhâler. ||. κάθηται μέ-
σα εἰς τὸ σπῆν ἵνα ξεκαρτί-
σῃ, elle garde la maison pour
se déhâler.

ΞΗΜΕΪΣΜΑ (τὸ), dégrisement.
ΞΗΜΕΟΝ, M. ἄνθ, revenir de son ivresse, cuver son vin, se désenivrer, se dégriser, dessouler.

ΞΗΜΟΛΥΝΟ (κοιν. **ΞΗΜΟΛΥΝΑ**), M. ἴσθ (θῶ), désinfecter.

ΞΗΜΟΛΥΣΜΑ (τὸ), désinfection, θ.
ΞΗΜΟΥΛΙΑ, M. ἴσθ, dégourdir; se dégourdir.

ΞΗΜΟΥΛΙΑΣΜΑ (τὸ), dégourdissement.

ΞΗΜΠΕΡΑΙΣΜΑ (τὸ), débrouillement, démelement.

ΞΗΜΠΕΡΑΙΝ, M. εἶνθ, démêler, débrouiller. || (οὐδ. αὐτ. πρ. μ. πορ.) se tirer d'affaire, se démêler, se dépêtrer. || εἶμαι περιεργος νὰ ἰδῶ πὺς θὰ ξεμπερδεύω, je suis curieux de voir comment il se tirera d'affaire (comment il s'en tirera).

ΞΗΜΥΑΛΙΣ, M. ἴσθ, faire perdre (tourner) la tête à q.

ΞΗΜΥΑΛΙΣΝΕΩΣ, η, ον, écrivelle, évaporé, éventé.

ΞΗΜΥΣΤΗΡΕΥΟΜΑΙ, M. εἶνθ (θῶ), confier (communiquer, découvrir) son secret à q., déposer son secret dans le sein de q., s'ouvrir (faire une confidence ou des confidences, dire qc. en confidence) à q. || μοι ξεμυστηρεύθη τὸν σκοτὸν του, il m'a fait confidence de son dessin. || διατὶ δὲν μοι τὰ ξεμυστηρεύθης ὅλα ταῦτα ἀρχήτερα; que n'avez-vous fait plus tôt toutes ces confidences? || δὲν τὸ ξεμυστηρεύθην εἰς κἀνένα, je n'ai découvert cela à personne.

ΞΗΝΑΓΩΣ (ὁ, ἡ), qui guide les étrangers; cicerone.

ΞΗΝΑΓΩ, M. ἴσθ, servir de guide (de cicerone) à un étranger.

ΞΗΝΑΛΕΙΑ (ἡ), bannissement des étrangers.

ΞΗΝΑΛΕΪΝ, M. ἴσθ, bannir les étrangers.

ΞΗΝΕΥΣΙΑ (ἡ), séjour en pays étranger.

ΞΗΝΕΥΟΜΑΙ, M. εἶνθ (θῶ), aller à l'étranger, s'expatrier, se dépayser.

ΞΗΝΙΑ (ἡ), ἀρχ., droit réciproque d'hospitalité.

ΞΗΝΙΣ, M. ἴσθ, traiter (loger, accueillir) un étranger.

ΞΗΝΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, d'étranger, étranger.

ΞΗΝΙΟΣ, α, ον, (ἀρχ.), qui concerne les étrangers ou l'hospitalité.

ΞΗΝΙΣ, εως (ἡ), = ΦΙΛΟΞΕΝΙΣ.

ΞΗΝΟΙΛΙΑ, M. ἴσθ, être sans souci, se délivrer de toute inquiétude.

ΞΗΝΟΔΟΧΕΪΟΝ (τὸ), hôtellerie, θ. auberge, hôtel; (εἰς μερικὰ μοναστήρια) hospice. || κατοικεῖ εἰς τὸ—τοῦ Μονάχου, il loge à l'hôtel de Munich. || τρώγει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, il mange à l'auberge.

ΞΗΝΟΔΟΧΟΣ (ὁ, ἡ), qui reçoit les étrangers; maître d'hôtel; S. (συνήθ.) aubergiste, hôte; (εἰς μερικὰ μοναστήρια) hôte.

ΞΗΝΟΚΟΙΜΟΜΑΙ, M. κοιμῶν (θῶ), découcher.

ΞΗΝΟΚΡΑΤΙΑ (ἡ), domination étrangère.

ΞΗΝΟΚΡΑΤΟΪΜΑΙ, M. κρατῶν (θῶ), être dominé (gouverné) par des étrangers.

ΞΗΝΟΚΤΟΝΙΑ (ἡ), meurtre des étrangers.

ΞΗΝΟΚΤΟΝΟΣ (ὁ, ἡ), qui tue ses hôtes ou les étrangers.

ΞΗΝΟΠΑΘΩ, M. ἴσθ, (ἀρχ.), être éfarouché ou déconcerté ou étonné à la vue d'une chose.

ΞΕΝΟΣ, η, ον, étranger. || ξένος πόνος, ξέγδαρμα, (παροιμ.), mal d'autrui n'est que songe.

ΞΗΝΕΥΤΙΣ, M. ἴσθ καὶ

ΞΗΝΕΥΤΩ, M. ἴσθ, κοιν. ἀντιδιανυκτερεῖν, passer la nuit à veiller.

ΞΗΝΕΥΣΑΙΝ, M. ἴσθ, chasser le sommeil.

ΞΗΝΕΥΣΙΑ, M. ἴσθ, geler. || ξεπάγασαν τὰ χεῖρά του (τὰ πόδια του), les mains (les pieds) lui ont gelé. || ξεπάγασαν τὰ δένδρα, les arbres ont gelé.

ΞΗΝΕΥΣΙΣΜΑ (τὸ), l'état d'un corps gelé; (ῥῆσις ἐπὶ ἀνθρ.) engelure, θ. mule, θ.

ΞΗΝΕΥΣΩΝ, M. ἴσθ, (ἀρχ.) débâcler, (ἀπὸ αὐτῶν) dégeler, se débâcler. || ξεπάγαται τὰ μὲν, la rivière a débâclé, (καὶ σπν.) débâclé.

ΞΗΝΕΥΣΜΑ (τὸ), dégel, dégel.

ΞΗΝΕΥΟΜΑΙ, M. ἴσθ, s'emporter.

ΞΗΝΕΥΕΙΝ, M. εἶνθ, fier.

ΞΗΝΕΥΟΝ, M. ἴσθ, (ἀρχ.)

ΞΗΝΕΥΩ, M. εἶνθ, 2) = ΞΗΝΕΥΟΜΑΙ.

ξεπάστρευσε, (τὸν ἵππον) l'eut bientôt dépêcher.

ΞΗΝΕΥΩΝ, M. ἴσθ, (ἀρχ.)

(un tonneau). 2) (μ. πορ.)

truire, ruiner, exterminer.

ΞΗΝΕΥΩΝ, M. εἶνθ, (ἀρχ.)

de cheval, mettre pied à terre.

ΞΗΝΕΥΩΝ, M. εἶνθ, (ἀρχ.)

dépasser, déseffiler. ||

βολὴν τοῦ ξεπεράσθης,

chapelet s'est défilé (dépêché).

2) = ΞΗΝΕΥΟΜΑΙ.

ΞΗΝΕΥΩΣ (ὁ), κοιν. ἡ

ΞΗΝΕΥΩΣ (λογαρχισμός), déduction,

sostraction, θ. déduction.

0. réfaction, α. décompte.

chet; baisse, θ. rabais.

préciation, θ. (ὁ τῆς

ως), déclin, décadence,

πωλὸν μὲν ξενοσμέν, vendus

rabais.

ΞΗΝΕΥΩΝ, M. ἴσθ, (ἀρχ.)

ΞΗΝΕΥΩΝ, M. ἴσθ, (ἀρχ.)

ΣΕΡ. τῶν γραμματίων τῆς θοῆς
τῆς τραπέζης) εἶνε ξεπασμένα,
les fonds publics sont bas.
ΣΕΠΑΣΜΑ (τὸ), = Ξελογασμα.
ΣΕΠΑΣΜΑ, Μ. ΠΑΝΕΣΜΑ, = Ξελο-
γασμα.
ΣΕΠΑΣΙΝ, Μ. ΞΙΝ, démettre
(désloguer) l'épaule, épauler.
ΣΕΠΑΣΟΣ, η, ον, échevelé,
déchevelé.
ΣΕΠΑΣΩ, Μ. ΠΑΣΩ, dénatter,
détresser.
ΣΕΠΑΣΩΝ, Μ. ΞΙΝ, = Ξελογασ-
μα (τὸ), l'action de rin-
cer (d'épaver etc.). 2) (συν-
ταξ.) rincer, θ. §. lavage,
lavure, θ.
ΣΕΠΑΣΩ, Μ. ΠΑΣΩ (θὰ), rin-
cer (ἐπὶ ὕδασι.) égayer, gué-
rir. ||. ξεπλύνω τὸ στόμα μου,
je rincer la bouche. ||. (δ. πικρ.)
||. (χρ.) ξεπλύνω τὸ χρωμα, π.
||. (χρ.) ξεπλύνω τὸ χρωμα, π.
ΣΕΠΑΣΩ, Μ. ΞΙΝ, mettre à
la porte. ||. (ἀντιτ. αὐτοτ.)
deserter la maison.
ΣΕΠΑΣΩΜΑΙ, Μ. ΠΡΗΣΩ (θὰ)
se dégonfler, se désenfler,
desenfler. ||. τὸ χέρι του ἀ-
ρχίζει νὰ ξεπρήσκειται, son bras
commence à désenfler (se
désenfler).
ΣΕΠΡΟΔΑΣΜΑ (τὸ), recondu-
ire, θ.
ΣΕΠΡΟΔΩ, Μ. ΞΙΝ, κοιν. ἀντι-
προσέβω, reconduire.
ΣΕΠΡΩ (θ), κοιν. ναυτ., écueil,
haut.
ΣΕΡΑΣΜΑ καὶ
ΣΕΡΑΣΜΑ (τὸ), κοιν. ὁ ΞΕΡΑΣΜΟΣ.
ΣΕΡΑΣΜΑ, Μ. (θὰ) ΞΕΡΑΣΜΑ, vomir,
regarder, rendre gorge; reje-
ter (μετμ.) regorger; (χρ.)
dégorguer, dégobiller, dé-
gobiller. §. (συνιδχ.) avoir
des nausées. ||. ὅ, τι πάρη (δ. τι
πάρη) τὸ ξερῶ, il rejette tout
ce qu'il prend. ||. (καὶ μετμ.)
||. ναυάγια ὅσα ἐξέρασεν (ἀρχ.)
ἐξέρασεν) ἡ θάλασσα εἰς τὸ πε-
λάγιον, les débris du nau-
frage que la mer a vomi (a re-
jetés) sur ses bords. ||. τὸ ἡφα-
σταίον τοῦτο ξερῶ φλόγαι, ce
volcan vomit des flammes.
ΣΕΡΑΣΩ, ἡ, ὅν (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ),
τὸ ξερῶ κατ.

ΣΕΡΑΣΚΝΙΖΩ, Μ. ΞΙΝ, ôter les
araignées (d'un plancher) a-
raigner.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΖΩ, Μ. ΞΙΝ, ὅδε ΞΕΡΑΣΚ-
ΝΙΖΩ.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΖΩ (τὸ), ὅδε ΞΕΡΑΣΚΝΙ-
ΖΩ.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΖΩ, Μ. ΞΙΝ, décrasser
(du linge), essanger; dégorg-
er ou faire dégorgier (de la
laine, du drap etc.).
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ (τὸ), essange, es-
sangeage.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ (τὸ σταφύλι), Μ. ΞΙΝ,
égrapper (les raisins etc.).
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ (τὸ), égrappage
(des raisins etc.).
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, desense-
velir.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, démettre
(καὶ παθ. se démettre, se dé-
monter) la mâchoire. ||. ἐξε-
ραγωνιάσθη, il a la mâchoire
démise, il se démit la mâchoi-
re.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, débâter.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, η, ον, débâté.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, desseler;
déharnacher.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, décrocher,
décrampouner.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, = ΞΕΡΑΣΚΝΙ-
ΣΜΑ, décharger son cœur.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, découvrir;
dévoiler. (μετμ.) déceler; ré-
véler.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ (τὸ), l'action de
découvrir (etc); (μετμ.) dévoile-
ment.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΟΣ καὶ
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΟΣ, η, ον, découvert.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, = ΞΕΡΑΣΚ-
ΝΙΣΜΑ καὶ ΞΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ (σκλη-
ρόν), donner la liberté à un
esclave.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, époudrer,
dépoudrer.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, dérouil-
ler (χρ. καὶ μετμ.); (ιδιαντ.)
||. (μετμ.) décrasser η.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, déplier,
défroncer.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ (τὸ), défronce-
ment.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, tirer l'é-
pée, mettre l'épée à la main,
dégainer, (στρον.) mettre flam-
berge au vent

ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, (κοιν.) ἀντι-
ἐκρήγναι, éclater, faire ex-
plosion; débouder, se débou-
der.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, (γεωργ.),
monter en grain.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, découvrir
la gorge, débrailler, décolle-
ter. ||. τί περιπατεῖς ἐπὶ ξεση-
θιασμένη; pourquoi vous al-
lez toute décollée?
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, ον (ὁ), εἶδος μέτρου, sé-
tier.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, publier un
secret, divulguer.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, détou-
per, déboucher, débouder,
débondonner; décoiffer (une
bouteille).
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ (τὸ), débouche-
ment.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, detor-
tiller, détordre, (ιδιαντ. ἐπὶ
σχοιν.) décoorder, (ἐπὶ σφαυρ.)
défriser. ||. ἡ κλωστή ξεστρή-
φεται, la fil se détord.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, défaire un
lit; défaire (une chambre),
dégarnir. ||. — δρόμον (λιθό-
στρωτον), déparer. ||. — αὐλήν
(μαρμαρόστρωτον), décarreler,
dédaller.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΟΣ, ον καὶ (κοιν.) η, ον,
dégarni, nu. §. (ἐπὶ ξ.) débâté.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, désabitu-
er, désaccoutumer; ||. (ἀν-
τιτ. αὐτοτ.) désapprendre; se
défaire d'une coutume (d'une
habitude), se désabituier. ||.
ξεσυνεθισα ὁλοσ-διόλου νὰ χο-
ρεύω, j'ai tout à fait désap-
pris à danser. ||. εἶνε δύσκολον
νὰ ξεσυνεθίσω τις τὸν ταμπά-
κον, il est difficile de se dés-
habituier du tabac. ||. προσ-
πάθῃτε νὰ τὸ ξεσυνεθίσωτε ἐν
καιρῷ, tâchez de vous en dés-
habituier (de vous en défaire)
de bonne heure.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, desserrer,
lâcher.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, déchirer.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ (τὸ), déchirement,
déchirure.
ΣΕΡΑΣΚΝΙΣΜΑ, Μ. ΞΙΝ, quitter l'é-
cole, achever ses études.

ture, découdre; dépiquer (une couverture); (μνμ. ἐπὶ ὠ-
ρίσθου κλπ.) démonter. ||
ἐξέλθῃ τὸ ἀστάρτι (τὸ ἐσώπα-
νον) τοῦ φορέματος τοῦ, la dou-
blure de son habit s'est dé-
cousue.

ΣΙΔΑΜΑ (τὸ), déconsure, θ.

ΣΙΝΕΡΩΝΑ, Μ. ἡμέρα, (τρεπρ.),

faire jour (clair). || ἐξημέρω-
ται, le jour a lui (s'est levé), ἴδε

ἐξήμερα. || ἐσηκώθη πρὶν (νὰ)

ἐμμερῶσθαι, il se leva devant

qu'il fût jour. || τὸ καλοκαίρι

ἐμμερῶναι (ἐμμερῶντα, le jour

se lève de bonne heure en été.

ΣΙΝΕΡΩΝΑ (τὸ), l'apparition

du jour. || μετὰ τὴν ἐμμερῶματτα,

après, à jour ouvrant.

ΣΙΝΕΡΩΝΑ, Μ. ἡμέρα, sécher; met-

tre à sec; (ἐπὶ φωτ. αὐτῷ) mou-

rir. || αὐτὸ ἡ ἀπιδιὰ ἐφαίνετο

ὡς ἐξηρῶνθαι, il semblait que

le poirier fût mort. || τὰ πε-

ρισσότερα δένδρα ἐξηρῶνθησαν

ἀπὸ τὴν μεγάλην καυσίν, la

plupart des arbres séchèrent

à cause des grandes chaleurs.

ΣΙΝΕΡΩΝΑ, ΕΘΕ (ἡ), l'action de

sécher (de dessécher), des-

sechement; (διδάκτ.) déssica-

tion, θ.

ΣΙΝΕΡΩΝΑ, ἡ, ὅν, propre à

sécher (à dessécher), (ιατρ.)

dessicatif.

ΣΙΝΕΡΩΝΑ, Α (δ), toux sèche, θ.

ΣΙΝΕΡΩΝΑ, Μ. ἡμέρα, avoir la

voix sèche.

ΣΙΝΕΡΩΝΑ (τὸ), οἰκοδομ., murail-

le (à pierre) sèche.

ΣΙΝΕΡΩΝΑ, Μ. ἡμέρα, mâcher à

vide.

ΣΙΝΕΡΩΝΑΝ (τὸ), κοιν. ὁ Χεί-

μαίος.

ΣΙΝΕΡΩΝΑ, ἡ, ὅν, sec (κνρ. ἡ με-

ρῆ, aride; (ἐπὶ νοερ. ἔργα.)

aridat. || ὁ ῥῶξ ἦτον ἐξηρῶς,

le foin était à sec. || τρῶ-

μα μόνον ἐξηρῶν ψωμὶ, (δηλ.

ὅτι ἡ προσφάγιον), il ne man-

que du pain sec. || (οὐδ.)

ἐξηρῶ (ἐν. γῆ), la terre fer-

me. || ἐπὶ τῆς γῆς, par terre. ||

ἐξηρῶν, ὁδῶς. ΣΙΝΕΡΩΝΑ, ὁδῶς.

ΣΙΝΕΡΩΝΑ, ὁδῶς, sec.

ΣΙΝΕΡΩΝΑ, Μ. ἡμέρα, griller.

ΣΙΝΕΡΩΝΑ, ὁδῶς, rissoler.

(ΔΕΞΙΚ. ΕΛΛΗΝΟΓΛΩΣΣΑ.)

ΣΗΡΩΝΑ, ΠΤΟΣ (ἡ), sécheresse.

θ. aridité, θ.

ΣΗΡΩΝΑ (ἡ), nourriture com-

posée d'aliments secs ou mai-

gres.

ΣΗΡΩΝΑ, Μ. ἡμέρα, manger des

aliments secs, faire maigre.

ΣΗΡΩΝΑΜΙΑ (ἡ), inflamma-

tion sèche des yeux.

ΣΙΝΑΡΙ (τὸ), houe, θ. lochet.

ΣΙΝΑΡΙ, ΟΥΣ (δ, ἡ), qui tient

l'épée à la main.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (δ, ἡ), qui porte une

épée.

ΣΙΝΑΡΙ, ΟΥ (δ), ἀρχ. ὁ ΣΙΝΑΡΙΟΣ, ψ.

ΣΙΝΑΡΙ (τὸ), φ. glaive, ἴδε καὶ

ΤΡΙΣ.

ΣΙΝΑΡΙ, ΟΥ (δ), ψ. ἐσπαδον, tron-

chon, épée (glaive) de mer,

(ὅς εἰς μερικά μέρη) empereur.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ, ΟΥΣ (δ, ἡ), qui a la

forme d'une épée, (διδάκτ.)

ensiforme.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (ἡ), combat à l'épée.

ΣΙΝΑΡΙ, ΟΥΣ (τὸ), ἀρχ. τὸ ΣΙΝΑΡΙ,

épée, θ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (ἡ), ἀρχ. l'action de

tirer l'épée.

ΣΙΝΑΡΙ (τὸ), statue (κνρ. de

bois); Σ. (μνμ.) homme stu-

pide, imbecille, (οἰκ.) godenot.

ΣΙΝΑΡΙ (ἡ), glueau, pipeau.

ΣΙΝΑΡΙ, Μ. ἡμέρα καὶ ΣΙΝΑΡΙΟΣ,

Μ. ἡμέρα, ΣΙΝΑΡΙΟΣ, -ΙΝΑΡΙΟΣ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (ἡ), goût d'aigre, ai-

greur, θ. acidité, θ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (ἡ), φ., oseille, θ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ, Μ. ἡμέρα, aigrir. || (ἀμ-

τῶν. αὐτῷ) être ou devenir

aigre, avoir un goût aigre, s'

aigrir, se piquer. || τὸ κρασί

ἀρχισ νὰ ζοινίση, ce vin se

pique (tourne au besaigre).

|| κρασί ζοινισμένον, vin aigri

(besaigre).

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (ἡ), goût d'aigre, ἴδε

ΣΙΝΑΡΙΟΣ. || μυρίζει ζοινίαν

ἢ ζοινίαν, cela sent l'aigre.

Σ. (ιατρ.) = ΟΞΥΓΕΜΙΑ, ai-

greurs (de l'estomac), θ. πλθ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (τὸ), ἴδε ΣΙΝΑΡΙΟΣ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (τὸ), aigrette, θ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (τὸ), ΔΑΧΑΝΑΡΙΟΣ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ, ἡ, ὅν, aigre; acide;

(ἐπὶ φωτ. καὶ πωρ.) sur.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ, ἡ, ὅν, ἴδε Τηό-

κοίτος.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (τὸ), ἴδε ΣΙΝΑΡΙΟΣ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ),

ἴδε ΣΙΝΑΡΙΟΣ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (τὸ), graisse, θ. axonge

(κνρ. de porc), ἴδε καὶ ΑΛΕΙΜ-

ΜΑ. || εἰν' ἑναξ ἐξηγταθελόνης,

ὁ, που βγάξει κῆ-θ' τὴν μυρία

ζόγγι, (παροιμ.), c'est un fes-

se-mathieu, qui tondrait un

œuf.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (τὸ), ἴδε ΑΛΕΙΜΜΑ-

ΤΟΣΕΡΙ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (ἡ), bois d'aloès.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ, κοιν. ἀντ -

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ΣΙ-

ΝΑΡΙΟΣ, petit morceau de bois.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (τὸ), ναυτ. (ὅταν τὸ

πλοῖον, διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ

ἀνέμου, ἀρμενίση χωρὶς κανιά),

aller à sec (à mâts et à cor-

des).

ΣΙΝΑΡΙΟΣ, Α (δ), marchand de bois.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (ἡ), l'action de couper

ou ramasser (faire) du bois.

Σ. (συνδ.) bois coupé; bois

de construction (de charpen-

te), charpente, θ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ, Α, ὅν, κοιν. ἀντ ΣΙ-

ΝΑΡΙΟΣ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ, Μ. ἡμέρα (θα), cou-

per ou ramasser du bois, faire

du bois. || ὁδρὺς πεσοῦσης

πᾶς ἀνὴρ ἐξυλεύεται, (παροιμ.),

l'arbre abattu, c'est à qui fera

du bois.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (ἡ), coup, coup de bâ-

ton. || ἀπὸ τὰς βροταῖας κα-

τήγησαν εἰς τὰς ἐξυλαῖς, des

injuries ils en vinrent aux

coups.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ, Μ. ἡμέρα, devenir dur

(roide) comme un bois, se

roidir, (κνρ. ἐπὶ βαρύν. κλπ.)

se corder, ἴδε καὶ ΚΟΚΚΑΛΙΑΖΑ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ, Μ. ἡμέρα, donner la bas-

tonnade, donner des coups

de bâton, bâtonner, battre.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (ἡ), κοιν. ἡ ΣΙΝΑΡΙΟΣ,

charpente, θ. charpenterie, θ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ, ἡ, ὅν, de bois, fait

de bois. || ἐξυλὶν γέφυρα, un

pont en bois.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (τὸ), = ΔΑΡΕΙΜΟΝ.

ΣΙΝΑΡΙΟΣ (ἡ), l'art de graver

sur bois, xylographie.

lais le garder, l'autre le vou-
lait rendre. || τὸ καὶ τὸ, (φρσ.),
telle et telle chose. || τὰ
ῥεῖμα των ὁμοιάζουν τὰ (ἐνν.
ομοίαια) των Κινέζων, leur
flux ressemblent à ceux des
Chinois. || τὸ καλλιώτερον μά-
θημα εἶνε τὸ των παραδειγμά-
των, la meilleure leçon et cel-
le des exemples. || ἡ ψήφος
τῆς φύσεως ὑπερνικᾷ τὴν τῆς
τήγνης, le suffrage de la natu-
re l'emporte sur celui de l'ar-
t. 2) (αὶ) πλάγια πτώσεις
μετὰ ῥημάτων καὶ ἐγκληνόμε-
να ἐκλαμβάνονται καὶ ἀντί)
ἀναρρ. ἢ δεικτ. ἀντωνυμ. ||
δός μοι το, donne - le - moi.
|| φαντασθῆτέ τον, figurez-le-
vous. || κἀνείς δὲν θά τὴν δε-
ξῆται, personne ne voudra
d'elle. || ἐσέλι με τα ὀπίσω, ren-
voyez-les-moi. || ἄφες τον νᾶ
κοιμηθῆ, laisse-le dormir.
|| τὸ ἐκάμει, qu'en a-t-il fait?
Οαίαια, M. fzo, (ἀρχ.), mar-
quer du signe critique nom-
mé ὀβελός (δ. συν/θ.) ex-
cuse, rejeter; proscrire (un
mot, un usage).
Οαίαικος (ὁ), obélisque, ai-
gnille, θ.
Οαίαιος (ὁ), ἀρχ., épieu, bro-
che, θ. S. (νλγ.) ἡ βέργα τοῦ
τουρκικοῦ κτλ.) baguette (de
fusil etc), θ. S. (γρμτ.) signe
critique pour indiquer les
passages à corriger dans un
ouvrage.
Οαίαιατος, α, ον, de la va-
leur d'un obole, de peu de va-
leur.
Οαίολος (ὁ), obole, θ.
Οαίονκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ.
(ἐξλ.), quatre-vingts. || ὀγδοή-
κοντα δύο (εἰς κτλ.), quatre-
vingt-deux (-trois etc). || ἐ-
κὼν ὀγδοήκοντα δραχμαί,
seul quatre-vingts francs.
Οαίονκοτσίτης, οἱ (ὁ) ἢ Ὀρ-
αίονκοτσίτης, ιαος (ῆ), qui a
quatre-vingts ans, octogénaire.
Οαίονκοτῖος, ἡ, ὄν, quatre
vingtième. || ὀγδοηκοῦς πρῶ-
τος (ἀντιστοίχως), quatre-vingt-
ième (deuxième etc).

*Οαοός, η, ον, huitième, (καὶ
εἰς μερικ. φρσ.) huit ἢ VIII. ||
ἄρθρον (κυρ. νόμος) ὀγδοον, ar-
ticle huit. || Ἐρρίκος ὁ ὀγ-
δοός (ἢ Π') βασιλεὺς τῆς Ἀγ-
γλίας, Henri huit (VIII) roi d'
Angleterre. || ἡ ὀγδοή (ἐνν.
ἡμέρα) τοῦ μηνός ἢ τῆς σελή-
νης, le huit du mois (de la lu-
ne). || τὸ ὀγδοον (ἐνν. μέρος), le
huitième. || τὰ τρία ὀγδοα, les
trois huitièmes. S. (καὶ ἑλλ.)
ὀγδοον, ἐπὶ, huitièmement.
|| (τυπογραφ.) τόμος εἰς ὀγδοον,
un volume in-octavo, un in-
octavo.

*Ογκος (ὁ), masse, θ. volume,
grosceur, θ. poids. S. (ιατρ.)
tumeur, θ; enflure, θ.

*Ογκάμην, ον (ὁ, ἡ), massif,
volumineux, gros; (μτμ. ἐπὶ
ὑφους λόγου) chargé, enflé. ||
ματαχρῆσθαι ὑφους ὀγκώδες,
enfler son style, (καὶ ποιητι-
κῶς) chausser le cothurne.
|| κάμνω τι ὀγκώδες, rendre
gros, grossir. || τὰ σχόλια ταῦ-
τα θὰ κάμουν τὸν τόμον ὀγκω-
δέστερον, ces notes grossiront
encore plus le volume.

*Ογκάμαι (χωρὶς M.), braire.

*Οαίαινα, ἐπὶ, κοιν. ἀντί Τα-
χίης, vite, tôt, promptement,
(αλκ.) preste. || κάμνω ὀγλί-
γορα, ἴδε Κἀμνω. || δὲν θὰ ἔλ-
θῃ τόσον ὀγλίγορα, il n'arri-
vera pas sitôt (de sitôt).

*Οαίαινα (ῆ), κοιν. ἢ Ταχί-
της, vitesse, θ. célérité, θ. pre-
stesse, θ.

*Οαίαινος, η, ον, κοιν. ὁ Τα-
χίης, vite, prompt, preste, di-
ligent, expéditif.

*Οαί, τοῦαν (Ἦαν, Τόαν ἤ),
ἀντιμ. (ἀρχ.), celui-ci, celle-
ci ἤ, ὅς Οἶτος. || (ἀρχ. μόνον
εἰς μερικ. φρσ. ἀρχ.) μέχρι
τοῦδε, jusqu'ici. || τὸ ἀπὸ
τοῦδε, à l'avenir, dorénavant.

*Οαίσιμος (ὁ, ἡ), οὐ l'on peut
marcher, praticable.

*Οαίσι, M. εἶναι, faire route,
marcher, voyager, achemi-
ner. || (μτφορ.) ἡ ὁδὸς εἰς ὁ-
δεύς (προγῶρος), l'affaire mar-
che (s'achemine), elle est en
bon train.

*Οαίσι (ῆ), l'action de guider
(de conduire ou d'instruire);
S. règle de conduite, θ. in-
struction, θ. renseignement,
(κυρ. ἐμπορ.) gouverner, θ. ||
πρὸς ὀδηγίαν σας, (φρσ.), pour
votre gouverner. || σὰς τὸ ἐ-
ρωτᾷ πρὸς ὀδηγίαν μου, je vous
demande cela pour mon in-
struction. || μοι εἶπε ἀδύνατον
νὰ παραστραπῶ ἀπὸ τὰς ὀδηγίας
τὰς ὁποίας ἔχω, j'ai mes in-
structions, dont il m'est im-
possible de m'écarter. || τὸ
διαλαμβάνουν αἱ ὀδηγίαι μου,
mes instructions portent ce-
la. || ὁ πρίσθος δὲν ἴλασεν ἀ-
κόμῃ τὰς ὀδηγίας του (περιμέ-
νει νέας ὀδηγίας), l'ambassa-
deur n'a pas encore reçu ses
instructions (il attend de nou-
velles instructions). || μυστικαί
(προφορικαί) ὀδηγίαι, instru-
ctions secrètes (verbales).

*Οαίσιος (ὁ, ῆ), guide, conda-
cteur. || ὀδηγός ἐξων περιη-
γητῶν, cicérone.

*Οαίσι, M. εἶναι, guider, zandni-
re, mener; S. (μτφορ.) instrui-
re. || ὀδηγεῖ τὸ ἀμάξι, condui-
re la voiture, mener la dili-
gence. || τυφλὸς τυφλὸν ὀδη-
γῶν, (παροιμ.), c'est un aveu-
gle qui mène un autre (qui
mène l'autre).

*Οαίσιον (ῆ), route, θ. voyage.

*Οαίσιονικός, ἡ, ὄν, de voyage
ou de voyageur. || (αὐστ.) Ὀ-
αίσιονικόν (ἐνν. βεβλόν), iti-
néraire; (ναυτ.) routier.

*Οαίσιονος (ὁ, ῆ), voyageur.

*Οαίσιονα, M. εἶναι, être en rou-
te, voyager.

*Οαίσιμετρον (τὸ), instrument
pour mesurer le chemin qu'
on a fait.

*Οαίσιαιρα (ῆ), ἱερὰ γαλ. χειρουργ.,
davier

*Οαίσιαιρία (ῆ), mal de dents,
odontalgie, θ.

*Οαίσιοναίσιος, ιαος (ῆ), ἀρχ.,
cure-dents.

*Οαίσιοναίσιος, οὔτε (ὁ, ῆ), qui n'a
la forme d'une dent, (διδασκ.)
dentiforme.

*Οαίσιοναίσιος (ὁ, ῆ), γρμτ.
(νλγ.) dental. || τὰ στυλὰ αὐτὰ δ,

- θ, τ, εἶνε δδοντοπρόφερτα, D, T etc, sont des lettres dentales.
- * ΟΔΟΝΤΟΣΜΑΡΤΥΚΙΟΣ, ἡ, ὄν, qui sert à nettoyer les dents, dentifrice.
- * ΟΔΟΝΤΟΨΙΑ (ῆ), dentition, θ. éruption des dents.
- * ΟΔΟΝΤΑΤΟΣ, ἡ, ὄν, garni de dents, dentelé.
- * ΟΔΟΠΟΙΑ (ῆ), l'action d'ouvrir (de frayer) un chemin ou des chemins.
- * ΟΔΟΠΟΙΩ, M. ὡς, faire (ouvrir, frayer) un chemin.
- * ΟΔΟΣ (ῆ), route, θ. chemin, voie, θ. S. (συνδύ.) voyage, marche, θ. || καθ' ὁδόν, en chemin, chemin faisant. || ὁδοῦ πάρεργον, (φρα.) en passant; chemin faisant. || κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδόν (δεῖνα), il demeure rue (telle). || ὁδὸς τετριμμένη (πεπατημένη), route frayée, chemin frayé. || εἶνε (ῆσθεν) καθ' ὁδόν, il est (il tomba malade) en route.
- * ΟΔΟΣΤΑΤΗΣ, οἱ (ῆ), ἀρχ., voleur des grands chemins.
- * ΟΔΟΙΣ, ΟΔΟΝΤΟΣ (ῆ), dent, θ. || τὰ νεῦρα τῶν ὁδόντων, les nerfs dentaires.
- * ΟΔΥΝΗ (ῆ), ἀρχ., douleur, θ.
- * ΟΔΥΝΗΡΟΣ, ἡ, ὄν, douloureux.
- * ΟΔΥΝΗΡΕΣ, ἐπὶ β., douloureusement.
- * ΟΔΥΝΩΜΑΙ, M. (ὁδ.) ὁδυνῶ, (ἀρχ.) ressentir de la douleur, souffrir.
- * ΟΔΥΡΜΟΣ (ῆ), gémissement, lamentation, θ. pleurs, θ. πλθ.
- * ΟΔΥΡΟΜΑΙ (χωρίς M.), se lamenter, plaindre, pleurer, regretter.
- * ΟΖΑΙΝΑ, ης (ῆ), ulcère infecté du nez, ozène, θ.
- * ΟΖΟΣ (ῆ), nœud (d'arbre etc).
- * ΟΖΩ (χωρίς M.), ἀρχ. ἀντι Βραμῆ. || (συνίθ. μόνον εἰς τὴν φρα.) ὅςτις σχολαστικότητος (ἀναγωγίας κτλ.), il sent son pédant (son homme mal élevé etc).
- * ΟΘΕΝ, σύνδ. συμπερασμ. donc, c'est pourquoi, aussi, or. 2) (ἀρχ.) ἐπὶ β. Τοπ. d'ou. || ὅθεν δῆποτε (δῆποθεν), de quelque part que ce soit.

- * ΟΘΟΝΗ (ῆ), ἀρχ., toile (de lin), θ. linge.
- * ΟΘΟΝΙΟΝ (τὸ), ἀρχ., petit morceau de linge.
- * ΟΙΑΚΙΖΩ, M. ἰαω, (ἀρχ.), diriger le gouvernail, gouverner.
- * ΟΙΛΑΚΙΟΝ (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ΟΙΑΣ.
- * ΟΙΛΑΚΙΣΜΑ (τὸ), direction du gouvernail.
- * ΟΙΑΣ, ΑΚΟΣ (ῆ), le timon du gouvernail, le gouvernail. || (συνίθ. εἰς τὸ πλθ. καὶ μτφορ.) ἀνέλαβε τοὺς οἰκίας τῆς κυβερνήσεως, il prit le timon des affaires (de l'état).
- * ΟΙΑΣ, ἀρχ. savoir. || (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν Γραφ. φρα.) Κύριος οἶδε, Dieu sait, Dieu le sait, Dieu le sache.
- * ΟΙΑΣΜΑ (τὸ), ἀρχ., tumeur, θ. enflure, θ. (διδασκ.) œdème.
- * ΟΙΜΑΤΙΑΣ, οἱ (ῆ), qui a une haute opinion (qui présume beaucoup) de lui-même, qui s'en fait accroire, plein de confiance, rempli (tout rempli, tout plein) de lui-même, présomptueux, suffisant, glorieux, confiant.
- * ΟΙΨΙΣ, ης (ῆ), présomption, θ. suffisance, θ. confiance, θ. || εἶνε πλήρης οἰήσεως, il est plein de confiance.
- * ΟΙΚΑΔΩ, ἐπὶ β., ἂ (ῆ) dans la maison; (ἐντοτε μετὰ κινήσ.) vers la maison.
- * ΟΙΚΕΘΕΛΩΣ, ἐπὶ β., de plein gré, volontairement.
- * ΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ, ης (ῆ), l'action de s'approprier qc., appropriation, θ.
- * ΟΙΚΕΙΟΠΟΙΩΝΑΙ, M. ποιεῖν (ὁδ.), s'approprier, s'appliquer.
- * ΟΙΚΕΙΟΣ, α, = ΟΙΚΙΑΚΟΣ, de la maison ou de la famille, intime, proche, familier. 2) (ἐπὶ πραγμ.) propre, convenable, conforme.
- * ΟΙΚΙΟΤΗΣ, ητος (ῆ), intimité, θ. familiarité, θ. privauté, θ. (οἰκ.) acconitance, θ.
- * ΟΙΚΕΙΩΜΑΙ, M. (ὁδ.) οἰκειῶ, se concilier l'intimité de q., gagner.
- * ΟΙΚΕΙΩΣ, ἐπὶ β., intimement, familièrement.

- * ΟΙΚΙΟΛΟΓΙΑ, ης (ῆ), l'action de se rendre familier ou familier q.
- * ΟΙΚΕΤΗΣ, οἱ (ῆ), ἀρχ., domestique, serviteur.
- * ΟΙΚΙΟΝ (τὸ), logis, logement, habitation, θ. demeure, θ.
- * ΟΙΚΙΟΝ, ΟΡΟΣ (ῆ, ῆ), ἀρχ., τοῖκος, habitant.
- * ΟΙΚΙΑ (ῆ), habitation, θ. demeure, θ. maison, θ. ménage. || ἐρχομαι εἰς οἶκόν σας, je viens de chez vous (d'après de chez vous). || ἦμην εἰς τὴν οἶκόν σας, j'ai été chez vous. || ἀπὸ τῆς οἶκόν σας, j'ai part par chez vous.
- * ΟΙΚΙΑΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui est de la maison ou de la famille, mestique; familier.
- * ΟΙΚΙΕΚΟΣ (ῆ), petite maisonnette, θ. cellule, loge, θ.
- * ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ (ῆ), famille, ménage. || τρεῖς οἰκογένειαι οἰκοῦν εἰς τοῦτο τὸ σπίτι, a trois ménages logés dans cette maison.
- * ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ, ἡ, ὄν, mille, qui concerne la famille. || τὸ οἰκογενειακὸν λόγον, le conseil de famille.
- * ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΩΣ, ἐπὶ β., en mille.
- * ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΗΣ, οἱ (ῆ), de famille.
- * ΟΙΚΟΓΕΝΗΣ, οἷς (ῆ), de la maison.
- * ΟΙΚΟΔΕΨΟΙΝΑ, ης (ῆ), se de la maison, la demeure, logis, (δημ.) la ménagerie.
- * ΟΙΚΟΔΕΨΟΤΗΣ, οἱ (ῆ), du logis (de la maison), patron (de la case).
- * ΟΙΚΟΔΟΜΗ (ῆ), construction, bâtisse, θ. S. édification, un temple), θ. || (μτφορ.) οικοδομὴν τοῦ πλησίον, pour l'édification du prochain. 2) - τῶν οικοδομῶν, bâtisses.
- * ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ, ης (ῆ), de construire (de bâtir).
- * ΟΙΚΟΔΟΜΩΣ, ης (ῆ), de bâtir.

οικοδομικός, ὁ, ὄν, qui construit ou qui appartient à la construction.
 Οικοδομὸς (ὁ), constructeur.
 Οικοδομῶ, Μ. ἔξα, bâtir (une maison), construire, élever.
 Οἰκοῦν, ἐπὶ ῥ., de la maison, de chez lui; S. de soi-même.
 Οἰκοκρά (ῥ.), κοιν. ἡ Οἰκοδέσποινα. 2) (συνκδχ.) bonne ménagère. || εἶνε οἰκοκυρά, c'est une bonne ménagère.
 3) (ἀπλ.) ἀντί Κυρία, maîtresse. || εἶνε οἰκοκυρά, ἴδε τὸ ἴδιον.
 Οἰκοκρῆς (ῥ.), κοιν. ὁ Οἰκοδεσπότης. 2) (συνκδχ.) bon ménager. 3) (ἐν γέν.) ἀντί Κρίνος, maître. || εἶνε οἰκοκρῆς, (ῥσ.), à vous permis, je vous le permets.
 Οἰκονομία (ῥ.), ἀρχ., administration des biens de la maison; S. répartition convenable, disposition, θ. arrangement. S. (κοιν.) épargne, θ. ménage, économie, θ. économique. S. les finances (de l'État). || κατὰ θέαν οἰκονομίαν, par une disposition de la Providence. || ὁ γραμματεὺς (ῥ) γραμματεῖα) τῆς—, ἴδε Οἰκονομικός. || ἔζη με μεγάλην οἰκονομίαν, il vit avec grand ménage. || γνωρίζει τὴν οἰκονομίαν, il connaît l'économie.
 Οἰκονομικός, ὁ, ὄν, (ἀρχ.), relatif à l'administration des biens d'une maison ou aux finances de l'État. S. (κοιν.) économique. || γραμματεῖα) τῶν οἰκονομικών, ministre (ministère) des finances. || τὸ ἀρχεῖον (τὸ ἱστ.) τῶν οἰκονομικών, l'hôtel (le bureau) des finances. || οἱ οἰκονομικοὶ, les gens de finances. || (τὸ πλο. οὐδ.) οἰκονομικά, ἐπὶ ῥ., ἀντι-Οἰκονομίας, ἐπὶ ῥ., avec économie, économiquement.
 Οἰκονόμος (ὁ, ῥ.), qui dirige une maison, intendat, directeur, administrateur, économiste. 2) (ἡλ.) bonne ménagère. 3) (κοιν.) économie, ména-

ger, épargnant. || εἶνε πολλὰ οἰκονόμος, il est fort économe.
 Οἰκονομῶ, Μ. ἔξα, dispenser convenablement; régir, arranger, disposer, administrer; (κοιν.) ménager; gouverner; (συνκδχ.) faire des épargnes, épargner, économiser. || οἰκονομῶ τὸ σπῆτι μου (τὰ οἰκονομικά μου ἔξοδα), faire aller le ménage. || οἰκονομῶτε τα ἵνα μᾶς φθάσουν (ἵνα μᾶς ἐξαρπάξουν), gouverne-les bien afin qu'ils nous suffisent. || οἰκονομῶ τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τὸ εὐσχημότερον, sauver les apparences. || εἶνε ἀνθρωπος τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ οἰκονομῇ τις, c'est un homme qu'il faut ménager.
 Οἰκονέω (τὸ), emplacement d'une maison.
 Οἶκος (ὁ), maison, θ. || κατ' οἶκον ἔρουν, (Νμ.), visite domiciliaire.
 Οἰκουμένη (ῥ), (ἐνν. γῆ), la terre habitée ou habitable. || κατ' ὅλην (ἐν πᾶσιν) τὴν οἰκουμένην, dans toute la terre habitable.
 Οἰκουμένης, ὁ, ὄν, universel; (ἰδὼς ἐπὶ ἐκκλησίᾳ συνόδ.) œcuménique.
 Οἰκουρία (ῥ), assiduité à garder la maison, vie sédentaire.
 Οἰκουρὸς (ὁ, ῥ), ἀρχ., qui garde (qui aime à garder) la maison, casanier. || διαγίγει βίον οἰκουρὸν, il mène une vie casanière.
 Οἰκουρῶ, Μ. ἔξα, garder (se tenir à) la maison; mener une vie sédentaire ou retirée. || (ἀσθενὸν) οἰκουρῶ ἀπὸ τινων ἡμερῶν, il garde depuis quelques jours ses appartements.
 Οἰκοφύλαξ, ἀποσ (ῥ), préposé à la garde d'une maison (d'un hôtel etc.), concierge. || τὸ δωμάτιον καὶ ἡ ἐπιστολα (τὸ ἔργον) τοῦ οἰκοφύλακος, la conciergerie.
 Οἰκτιρεῖν (χωρὶς Μ.), ἀρχ., avoir pitié de, plaindre q., s'apitoyer (sur le sort, sur les malheurs de q.), déplorer. || οἰ-

κτιρεῖν τὴν στάσιν του, son état me fait pitié.
 Οἰκτιρμὸς (ὁ), commisération, θ. pitié, θ. miséricorde, θ. || διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ θεοῦ! (ῥσ.), miséricorde!
 Οἰκτιρῶν, ὁσος (ὁ, ῥ), compatissant, miséricordieux.
 Οἰκτορ (ὁ), pitié, θ. commisération, θ. || κινῶ εἰς οἶκτον, faire pitié (compassion), exciter la pitié (la commisération, la compassion), attendrir, toucher, émouvoir. || ἐκινήθη εἰς οἶκτον, il fut touché de pitié.
 Οἰκτρός, ὁ, ὄν, qui fait pitié (compassion), digne de pitié, pitoyable; déplorable.
 Οἰκτρῶς, ἐπὶ ῥ., d'une manière déplorable, pitoyablement, déplorablement.
 Οἶμοι, ἐπὶ ῥ. ἡ ἐπιφών. Σχετλ., malheur à moi! hélas!
 Οἶμα (ῥ), lamentation, θ. gémissement.
 Οἶμάς, Μ. ἔξα, (ἀρχ.), pousser des cris plaintifs, se lamenter.
 Οἶνᾶν (ῥ), ἀρχ., fleur de la vigne, θ. 2) εἰδ. φ., canthale; (ῥσ. καὶ τὸ) réséda. 3) εἰδ. πιν., ἴδε Οἶνᾶς.
 Οἶναρον (τὸ), ἀρχ., feuille de vigne, pampre, θ.
 Οἶνᾶς, λαός (ῥ), πιν., espèce de pigeon sauvage, ramier, pigeon ramier.
 Οἶνηρε, ὁ, ὄν, de vin, qui sert à mesurer (à contenir, à transporter) du vin.
 Οἶνονομία (ῥ), fabrication de vin; vinification, θ.
 Οἶνονομία (ῥ), usage (immodéré) du vin, ivrognerie, θ.
 Οἶνονότης, οἱ (ῥ), καὶ Οἶνονότις, ἴσος (ῥ), buveur (grand buveur) de vin, ivrogne.
 Οἶνονοπάσιον (τὸ), cabaret.
 Οἶνοπάλης, οἱ (ῥ), marchand de vin.
 Οἶνος (ὁ), vin.
 Οἶνοφατρία (ῥ), ἀρχ., ivrognerie, θ.
 Οἶνόφαρς, πρὸς (ὁ, ῥ), ἀρχ., a-donné au vin, ivrogne.
 Οἶνοφόρος (ὁ, ῥ), qui porte

(produit ou contient) du vin.
Οἰνοχόος (ὁ), qui verse du vin,
échanson.

Οἰνώδης, οὖς (ὁ, ἡ), vineux.

Οἰκόν, ὅσος (ὁ), endroit où l'on
serre le vin, cellier, cave, θ.

Οἶον, ἐπὶ β. Παραδειγματ., comme,
comme par exemple, tel que.
||. τὰ θηρία, οἷον ἡ τίγρις,
ὁ λέων κτλ., les bêtes féroces,
tels que le tigre, le lion, etc.

||. τὰ εἰς τὴν λήγοντα (Γαλλ.)
ὀνόματα εἶνε γένους θηλυκοῦ,
οἶον Αμιτιέ, Πιτιέ κτλ. les
noms en tié sont féminins,
comme Αμιτιέ, Πιτιέ etc.

Οἰονόχοος (ὁ), resophage.

Οἰστροπαλῆ, Μ. ἡσθ. (ἀρχ.),
mettre en fureur, piquer
(comme le taon), tourmenter,
agiter.

Οἰστρος (ὁ), ἔντ., taon; S. (συν-
κδχ. καὶ μνμ.) désir ardent;
passion violente, θ. fureur;
fougue, θ. ||. οἰστρος ποιητικῆς,
verve poétique, θ.

Οἰσίνη (ἡ), ἀρχ., suint ou crasse
de la laine.

Οἰτίνες, πλθ. τοῦ 'ΟΕΤΙΣ.

Οἰονίζομαι, Μ. (ὁλ.) οἰονισθῆναι,
tirer (concevoir) un augure,
augurer.

Οἰονός (ὁ), augure, présage, au-
spice, pronostic. ||. οἰωνός αἰ-
σιος (ἀπαίσιος), heureux (fâ-
cheux) auspice. ||. τοῦτο μοι
φαίνεται καλὸς οἰωνός, cela me
paraît être d'un heureux pro-
nostic.

Οἰκηφία (ἡ), paresse, θ.; fai-
néantise, θ. (αἰ.) cagnardise, θ.

Οἰκηπός, ἄ, ὅς, καὶ

Οἰκνός, ἄ, ὅς, paresseux; fai-
néant, (οἰ.) cagnard.

Οἰκνός (ὁ), paresse, θ. S. hésita-
tion, θ. crainte, θ.

Οἰκνῶ, Μ. ἡσθ. (ἀρχ.), différer
par crainte ou paresse, hésiter,
craindre.

Οἰκρίβαλ, ἄντος (ὁ), tréteau,
estrade, θ. socle. S. chevalet
de peintre. S. siège du
cocher.

Οἰκτακτεῖς, ἴαος (ἡ), cycle de
huit années, octaétéride, θ.

Οἰκτακτῆς, οὖς (ὁ, ἡ), de huit
ans.

Οἰκταετία (ἡ), espace de huit
ans.

Οἰκταήμερος (ὁ, ἡ), de huit
jours; qui dure huit jours.

Οἰκτάκις, ἐπὶ β., huit fois.

Οἰκταεξήκιστοι, αἰ, α, huit mille.

Οἰκτακόσιοι, αἰ, α, huit cents.

Οἰκτακοσιοετὸς, ἄ, ὅς, huit
centième.

Οἰκταμηνιαῖος, α, ὅς, de huit
mois.

Οἰκταπλασίαν, Μ. ἡσθ. rendre
huit fois plus grand (etc), oc-
tupler.

Οἰκταπλῆσιος, α, ὅς, huit fois
aussi grand, octuple.

Οἰκταπλῆσιος, ἐπὶ β., huit fois
autant, à l'octuple.

Οἰκταπόδι (τὸ), κοιν. ἄντι-

Οἰκτάποτε, ὁσος (ὁ), ἴδε Πολύ-
ποτε.

Οἰκτάρι (τὸ), κυρ. εἰς τὰ χαρτα-
παλύν.) un huit (de cœur, de
trèfle etc). ||. τοῦ ἡλίου τρία
οκτάρια, il lui est rentré trois
huit.

Οἰκταφάνια (ἡ), μυσθ., l'octave, θ.

Οἰκτὴ (οἰ, αἰ, τὰ), ἑρθμ. (ἑκτ.),
huit. ||. ἐξ ὀκταμήντων ὀκτώ, soi-
xante et dix-huit. ||. ἐννενην-
τα ὀκτώ, quatre-vingt et dix
huit. ||. ἀπὸ σήμερον ὀκτὴν
(φρσ.), d'aujourd'hui en huit.
||. (δικαστ.) ἐντὸς ὀκτὴν ἡμερῶν,
dans huitaine. ||. κλητεύω τι-
νὰ νῦν ἐμφανισθῆναι ἐντὸς ὀκτὴν ἡ-
μερῶν, assigner q. à huitaine.
||. ἐντὸς τῶν ἐπομένων ὀκτὴν ἡ-
μερῶν, dans la huitaine sui-
vante.

Οἰκτῆριος (ὁ), octobre. ||. κατὰ
(μῆνα) ὀκτώβριον, en octobre,
au mois d'octobre. ||. τῇ πρώ-
τῃ ὀκτωβρίου, le premier d'
octobre.

Οἰκτακαίδεκα (οἰ, αἰ, τὰ), ἑ-
ρθμ. (ἑκτ.), dix-huit.

Οἰκτακαίδεκαετής, οὖς (ὁ, ἡ),
qui a dix-huit ans.

Οἰκτοφάνια (ἡ), ἴδε 'Οκταφάνια.

Οἰκτιος, α, ὅς, (ἀρχ.), heureux,
fortuné.

Οἰκος (ὁ), ἀρχ., richesse, θ.
fortune, θ. prospérité, θ.

Οἰκονομῶ, α, ὅς, pernicieux,
funeste, fatal, sinistre. ||. τοῦ-
το ἡμπορεῖ νῦν εἶχθαι συνεπείας

ὀλεθρίας, cela peut avoir
suites funestes. ||. ἐχθρὸν
ποὺς ὀλεθρίου, il a des pro-
jets sinistres.

Οἰκονομῶ, ἐπὶ β., d'une ma-
nière funeste, funestement.

Οἰκονομῶ (ὁ), ruine, θ. per-
dition, θ. fléau.

Οἰκτορ, ἡσθ. (ὁ), destructeur.

Οἰκτάκι (προφ. κοινῶς ὀκτάκι),
ἐπὶ β., un peu, un petit peu.

||. ὀκτάκι τοῦ παράθρονου,
un tout petit peu la fontaine.

Οἰκτάκις, ἐπὶ β., peu; rare-
ment.

Οἰκτανομήν (ἡ), petit nom-
bre d'hommes (d'habitant).

||. οἰκτανομήν, défaut de population.

Οἰκτανομοῦς (ὁ, ἡ), qui a peu
d'hommes.

Οἰκταρισμός (ὁ, ἡ), qui est un
petit nombre.

Οἰκταρκία (ἡ), frugalité, θ.
tempérance, θ.

Οἰκταρκίς, οὖς (ὁ, ἡ), qui
est contente de peu, tempéré.

Οἰκταρχία (ἡ), gouvernement
oligarchique, oligarchie, θ.

Οἰκταρχικός, ἄ, ὅς, partisan
de l'oligarchie, oligarchique.

Οἰκτιστός, π, ὅς, un peu
infinitement peu.

Οἰκοδιδάσκω (ὁ, ἡ), qui fait
penser peu.

Οἰκοθικία (ἡ), - Αἰσθητικὴ
οἰκία, Μ. ἡσθ., - Αἰσθητικὴ

οἰκία.

Οἰκοδόμος (ὁ, ἡ), qui fait
peu.

Οἰκοπνίσιος (ὁ, ἡ), qui fait
de loi.

Οἰκοπότης, οἰ (ὁ, ἡ), qui fait
peu.

Οἰκός, π, ὅς, peu nombre,
en petit nombre, peu.

||. ἔχετε ὀλίγην ὀκτότητα,
un peu de patience.

||. ὀκτὸς ἐπὶ τὸ πλ. τὸ ὀκτὸς.
||. ἔντι ἐπὶ β., Οἰκός, peu.

||. ὀλίγον τι, quelque peu.
||. ὀλίγον, un peu.

||. πολλὰ ὀλίγον, un peu,
tant soit peu.

||. ὀλίγον, elle boîte un peu.
||. ὀλίγον, (tout bas).

||. ὀλίγον, (à côté d'un
ἄλλου ὀλίγον), un peu.

en total. || κοστίζει τὸ ἔλουν, 26000 δραχμὰς, il coûte, somme totale, 26000 francs. || ἔλουν-ἔλουν, (ῥι) ἔλουν ῥι ἔλουν, (φρσ.), en tout, (οἰκ.) tout en gros. || ἔλουν-ἔλουν ἦσαν (δὲν ἦ-
σαν εἰ μὴ) ἐξ, il n'y avait que
ix personnes tout en gros.
1. ἔστειλαν 4400 στρατιώτας
ἔλους-ἔλους, ils envoyèrent
tout 4400 soldats. || ἀφ'
οὗ ἔμειναν ἐκεῖ ὅλκις-ὅλκις τρι-
άντα ἡμέρας, ayant demeuré
trente jours en tout. || (τὸ
οὐδ.) Ὀλουν, ἐπὶρ., tout; en
tout. || λέγει ἔλουν ψευδάρια,
il ne dit que des sottises, ce
sont tous contes (toutes fa-
bles) que ce qu'il dit-là, ce
sont tout autant de fables.
|| εἰς ἔλουν τὸ ἴσιον, c'est tou-
te la même chose, c'est tout
un, c'est égal. || μ' ἔλουν ὅτι,
μ' ἔλουν τοῦτο, μ' ἔλα ταῦτα,
(φρσ.), quoique, nonobstant,
bienque, néans moins, toute
fois, cependant; tout (toute).
|| que, malgré le, ne laisse pas
de... || οὐ' ἔλουν, ὥς Ὀλοῦτε-
λα || καθ' ἔλα, = Κατὰ πάντα,
en tout point, de tout point.
|| μὲ τὰ ἔλα σου; (φρσ.), tout
de bon? tout bonnement?
sérieusement? y songez-vous?
ah ça! allons donc! vous
le croyez? à bon escient?
raillerie (plaisanterie) à part?
|| μὲ τὰ ἔλα σου; ἢ χωρα-
τεύεις; parlez-vous sérieuse-
ment, ou bien vous plaisan-
tez? vous vous moquez, je
pense. || ἐβόρωσε μὲ τὰ ἔλα
του, il s'est fâché tout de bon.
|| ὁ κίνδυνος εἶνε περὶ τῶν ἔ-
λων, il s'agit de tout, on ris-
que le tout.
*Ὀλοκίσινος (ὁ, ἡ), tout de
fer.
*Ὀλοεπίπος (ὁ, ἡ), massif, tout
d'une pièce (en parlant de
métaux).
*Ὀλοκρήνις, οὔτε (ὁ, ἡ), entier;
total; universel; (Φλσφ.) a-
déquat; (ἀριθμητ.) integral. ||
τὸ ὀλοσχερὲς ποσόν, (Μοιμητ.),
l'intégrale (d'une quantité dif-
férentielle).

* **ΟΛΟΧΗΡΩΣ**, ἐπὶ β., entièrement, totalement.

* **ΟΛΟΤΕΛΑ**, ἐπὶ β., de tout, point de tout; (μετρ.) goutte. || δὲν βλέπω (δὲν ἀκούω) ὀλότελα, je n'y vois (je n'entends) goutte.

* **ΟΛΟΤΗΣ**, πτος (ή), totalité, θ.

* **ΟΛΟΤΡΟΓΓΑ**, ἐπὶ β., = **ΟΛΟΥΓΡΑ**.

* **ΟΛΟΥΣΤΕΡΑ**, ἐπὶ β., en dernier lieu.

* **ΟΛΟΥΣΤΕΡΙΝΟΣ**, ἡ, ὄν, dernier.

* **ΟΛΟΥΦΑΝΕΡΟΣ**, η, ος, qui saute aux yeux, évident, manifeste.

* **ΟΛΟΧΡΟΝΗΣ ΚΑΙ ΟΛΟΧΡΟΝΙΚΗΣ**, ἐπὶ β. (χρὺς), pendant tout le cours de l'année.

* **ΟΛΟΥΧΡΩΣ**, η, ος, qui est tout en or.

* **ΟΛΟΥΪΣΤΗΣ**, ἐπὶ β., de tout mon (ton, son etc) cœur.

* **ΟΛΩΣ** (ιον, κατά κατάχρ. ἡ ἐκ παραλλ., **ΟΛΩΣ** δι' ὅλου), ἐπὶ β., tout, tout à fait, ὅς ἐστι Πάν-τη. || τοῦτο διαφέρει ὁλως διό-λου (εἶνε ὁλως διόλου διαφορε-τικόν), c'est tout autre chose.

* **ΟΜΑΛΙΣΤΑ**, Μ. ἰσν, unir, apla- nir, égaliser, polir, adoucir.

* **ΟΜΑΛΙΣΤΗΡ** (ὁ) καὶ

* **ΟΜΑΛΙΣΤΡΟΝ** (τὸ), instrument pour aplanir ou polir, polis- soir.

* **ΟΜΑΛΟΣ**, ἡ, ὄν, égal, uni, pla- ne, lisse. || -ὀμαλὰ ῥήματα, (Γρμτ.), verbes réguliers.

* **ΟΜΑΛΟΤΗΣ**, πτος (ή), égalité, θ. uniformité, θ. régularité, θ.

* **ΟΜΑΛΩΣ**, ἐπὶ β., d'une manière égale, uniment.

* **ΟΜΑΣ**, λαος (ή), l'ensemble, la totalité, le tout. §. (νλγ-) la masse. || -ῆ ὀμας τῶν δανει- τῶν, la masse des créanciers.

* **ΟΜΕΡΙΟΣ**, Α ἢ ος, ον, de pluie; pluvieux.

* **ΟΜΕΡΙΟΣ** (ὁ), ploie, θ. averse, θ.

* **ΟΜΗΓΓΙΣ**, εως (ή), réunion, θ. assemblée, θ. compagnie, θ. cercle.

* **ΟΜΗΡΟΣ** (ὁ, ή), ἀρχ., otage. || ἔδωκαν δέκα ἀξιωματικούς ὡς ὀμηγρους, on donna cinq offi- ciers en otage (pour servir d' otage).

* **ΟΜΙΛΙΑ** (ή), discours; conver- sation, θ. entretien, propos, parler; §. (ἁπλως) sermon.

ὁμοιάς, οἷς (ὁ, ἡ), qui est de la même espèce; uniforme. || (ἀφ' ἑαυτῆς) τὸ ὁμοιόδες, uniformité.

ὁμοιοπαῖς (ὁ, ἡ), qui a le même culte (qui professe la même religion) que certain autre, coreligionnaire.

ὁμοιοποῖς (ὁ, ἡ), qui partage le même trône.

ὁμοιοπαῖς, ἐπὶ β., unanime-ment, à l'unanimité, ὅδε καὶ ὁμοιοπαῖς.

ὁμοιοπαῖς, M. ἴσα, ressembler; avoir la mine (l'air). || (τρεπόμενος) φαίνομαι, paraître.

ὁμοιοπαῖς, ὁμοιοπαῖς, être disséminable. || αὐτὸ τὸ νόμισμα ὁμοιοπαῖς κίβδηλον, cette pièce de monnaie a l'air d'être faussée.

ὁμοιοπαῖς, τὸ ὅπως τοῦ ὁμοιοπαῖς τοῦ ἡρώδου, son style approche de celui de Cicéron. || ὁμοιοπαῖς ὁλόγον, cette pièce a l'air d'être un peu fou.

ὁμοιοπαῖς, ὁμοιοπαῖς θαῦμα, cela tient au prodige. || τί ὁμοιοπαῖς τοῦτο; de quoi cela a-t-il l'air?

ὁμοιοπαῖς, τὸν ὁμοιοπαῖς (δὲν τὸν ὁμοιοπαῖς), le portrait rend bien sa figure (le rend bien).

ὁμοιοπαῖς, τὸν ὁμοιοπαῖς (il n'est pas) ressemblant, il lui ressemble. || (καὶ ἀλλήλῃ) ὁμοιοπαῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, les deux mois se ressemblent.

ὁμοιοπαῖς, τὸν ὁμοιοπαῖς, qui a la même désinence, qui rime avec. || αὐτὰ αἱ δύο λέξεις εἰς δύο ὁμοιοπαῖς, ces deux mots riment bien (ils riment pas). || (οὐδ') τὸ ὁμοιοπαῖς, ἂντι ὁμοιοπαῖς (ἡ), rime, θ.

ὁμοιοπαῖς, τὸν ὁμοιοπαῖς, qui a la même forme, conforme; uniforme, égal. || (ἀφ' ἑαυτῆς) τὸ ὁμοιοπαῖς, l'uniformité (ou) l'uniformité.

ὁμοιοπαῖς (ἡ), conformité des sentiments (d'affections) ou de souffrances; sympathie, θ.

ὁμοιοπαῖς, οἷς (ὁ, ἡ), qui a les mêmes passions ou affec-

tions, qui a enduré les mêmes souffrances.

ὁμοιοπαῖς (ὁ, ἡ), (Γραμ.), qui est au même cas ou qui se décline de même.

ὁμοιοπαῖς, α, ον, semblable, égal, pareil; conforme; pair. || τὸ ἀντίγραφον εἶνε ὁμοιοπαῖς μετὰ πρωτότυπον, la copie est conforme à l'original. || δὲν ἔμφορεὶ νὰ εἴρη τὸ ὁμοιοπαῖς (τὸ ὅσον μ' ἐκείν' ὅπου ἔχει), il ne peut trouver le pareil. || ὁμοιοπαῖς τὸν ὁμοιοπαῖς (παροιμ.), qui se ressemble s'assemble; fagot cherche bouchée.

|| συναναστρέφου (μὲ) τοὺς ὁμοιοπαῖς σου, fréquentez vos pareils.

ὁμοιοπαῖς, πτορ (ἡ), ressemblance, θ. similitude, θ. (ἐπὶ πραγμ.) parité, θ.

ὁμοιοπαῖς (τὸ), simulacre, image; effigie, θ.

ὁμοιοπαῖς, ἡ, ον, qui concerne ou exprime la similitude.

ὁμοιοπαῖς, ἐπὶ β., de la même manière, pareillement, aussi, de même, semblablement. || τὸ θέλει, καὶ ἐγὼ ὁμοιοπαῖς, vous le voulez, et moi aussi (et moi pareillement). || ὁμοιοπαῖς μὲ, de même que, à l'instar de.

ὁμοιοπαῖς, καὶ (ἡ), l'action d'assimiler, assimilation, θ.

ὁμοιοπαῖς (ὁ, ἡ), qui a le même centre avec un autre, concentrique.

ὁμοιοπαῖς, οἱ (ὁ), (Ἐκκλησι.), confesseur (de la foi).

ὁμοιοπαῖς (ἡ), déclaration, θ. aveu; confession. || ἔκαμε τὴν ὁμοιοπαῖς τῆς πίστεώς του, il fit sa confession (sa profession) de foi. 2) obligation, θ. promesse, θ. reconnaissance, θ. || τὸν ἔκαμεν ὁμοιοπαῖς ἐπὶ συμβολαιογράφου, il lui en a passé obligation devant notaire. || περὶ ὅπως τῆς ὁμοιοπαῖς τὴν ποσότητα τὴν ὅποιαν ἔλαβα εἰς λογαριασμὸν, endosser une obligation d'un à compte qu'on a reçu. || φέρε μοι τὴν ὁμοιοπαῖς μου νὰ σὲ πληρώσω, rapportez-moi

ma promesse, que je vous paye. || δανείζω χρήματα μὲ ὁμοιοπαῖς, prêter de l'argent par obligation.

ὁμοιοπαῖς (τὸ), ὁμοιοπαῖς (2) ὁμοιοπαῖς, ἐπὶ β. (ἀρχ.), de l'aveu général, d'une manière notoire ou avouée, sans contestation, sans contredit.

ὁμοιοπαῖς, M. ἴσα, (ἀρχ.): s'accorder, convenir de, admettre, approuver; (κοιν.) reconnaître, avouer, déclarer, confesser, θ. ὁμοιοπαῖς ἑαυτοῦ ἐνοχόν, s'avouer coupable. || ὁμοιοπαῖς ὅλους τοὺς συνενόχους του, il nomma (il révéla, il accusa) tous ses complices.

|| ὁμοιοπαῖς τὸ σφάλμα του, il a confessé sa faute, il est convenu lui-même de sa méprise.

|| ἔχω λάθος, τὸ ὁμοιοπαῖς, j'ai tort, je le confesse. || εἴχετε ἀδικίαν, ὁμοιοπαῖς το, vous aviez tort, convenez-en.

|| ὁμοιοπαῖς το ἐν εὐκαρίστῃ, convenez-en de bonne foi. || ὁμοιοπαῖς ὅτι ἔλαβον..., je reconnais avoir reçu... || δὲν θέλει νὰ ὁμοιοπαῖς ὅτι ἔπαυ-

λεν, il ne veut pas reconnaître qu'il a eu tort. || ὁμοιοπαῖς τὴν ἀνικανότητά μου, je reconnais mon insuffisance.

|| εἶνε ἀλήθεια ὁμοιοπαῖς, c'est une vérité avouée.

ὁμοιοπαῖς, α καὶ ον, né de la même mère, utérin. || ἀδελφὸς (ἀδελφῇ) ὁμοιοπαῖς ἢ ὁμοιοπαῖς, ὅδε ὁμοιοπαῖς.

ὁμοιοπαῖς (ἡ), bonne intelligence, θ. concorde, θ. accord, union, θ. || ἔζησαν πάντοτε μὲ ἐντελὴ ὁμοιοπαῖς, il ont toujours vécu dans un accord parfait (dans une parfaite concorde, en parfaite intelligence), la meilleure intelligence a subsisté toujours entre eux. || τοῦτο ἔμφορεὶ νὰ διαταρᾷ τὴν μεταξὺ των (ὁμοιοπαῖς) ὁμοιοπαῖς, cela pourrait altérer la concorde qui règne entre eux.

ὁμοιοπαῖς, M. ἴσα, κοιν, ἀντι-ὁμοιοπαῖς, M. ἴσα, vivre (être) en bonne intelligence avec q.

concorde. || δὲν ὁμοιοπαῖς

leurs chiens ne chassent pas ensemble, (παροιμ.).

Ομοόσιος (ὁ, ἡ), ὄλγ., consubstantiel. || ὁ ὕψος εἶνε δμοούσιος τῷ Πατρὶ (ἡ) τοῦ Πατρὸς, le Fils est consubstantiel au Père. || (οὐδ.) τὸ δμοούσιον ἀντί Ἡ-

Ομοοσιότης, ὅτι (ἡ), ὄλγ., consubstantialité, 0.

Ομοοσιότης, ἐπὶ (ὁ, ἡ), consubstantiellement.

Ομόπαιρος (ὁ, ἡ), né du même père, consanguin. || ἀδελφός (ἀδελφῇ) δμοπάτριος καὶ δμομήτριος, frère germain, sœur germaine.

Ομόπιστος (ὁ, ἡ), qui a (qui est de) la même croyance.

Ομορος (ὁ, ἡ), ἀρχ., situé sur les limites (les frontières) d'un autre pays, frontière, limitrophe.

Ομόρρημος (ὁ, ἡ), (ἐν χρσ. μόνον εἰς τὴν φρασ.) εταιρία ὁμόρρημος, (ἑταιρ. Δικνμ.), société en nom collectif.

Ομοσπονδία (ἡ), confédération, 0.

Ομόσπονδος (ὁ, ἡ), ἀρχ. fédératif; fédéral.

Ομοση, μέλλ. τοῦ Ὀμνή.

Ομοταγής, ὅτι (ὁ, ἡ), ὄλγ., égal (en rang, en grade etc.), pair. || νὰ δικαθῇ ὑπὸ τῶν δμοταγῶν του, être jugé par ses pairs.

Ομότεκνος (ὁ, ἡ), qui exerce le même art (la même profession).

Ομότιμος (ὁ, ἡ), qui a le même rang, égal en dignité. || (οὐδ.) pair (de France). || ἡ βουλή τῶν δμοτιμῶν, la chambre des pairs. || ὁ βασιλεὺς τὸν διώρισεν ὁμότιμον, le roi l'a fait (l'a nommé) pair, le roi lui a conféré la dignité de pair (l'a élevé à la pairie).

Ομοτράπεζος (ὁ, ἡ), qui mange à la même table; commensal.

Ομότροπος (ὁ, ἡ), qui a le même caractère (les mêmes manières).

Ομοῦ, ἐπὶ (ὁ, ἡ), ensemble; conjointement.

Ομοῦ, ἐπὶ (ὁ, ἡ), ensemble; conjointement.

Ὀμόφρων, ὁμοφ (ὁ, ἡ), qui est du même sentiment (de la même opinion).

Ὀμόφυλος (ὁ, ἡ), qui est de la même tribu (de la même race).

Ὀμόφωνος (ὁ, ἡ), qui a le même langage; qui est d'accord (à l'unisson) avec.

Ὀμοψόφος, ἐπὶ (ὁ, ἡ), d'une commune voix, d'une voix unanime, unanimement, à l'unanimité, d'accord, d'un commun accord, à l'unisson; (ἐπὶ ψηφισμοῦ) par acclamation. || ἡ πρόεδρος παρεδέχθη δμοψόφως, la proposition fut adoptée par acclamation.

Ὀμοψόφος (ὁ, ἡ), qui est de la même mesure (en prosod.).

Ὀμόνους (ὁ, ἡ), qui est du même avis.

Ὀμόνους (ὁ, ἡ), unanime.

Ὀμόνους, ἐπὶ (ὁ, ἡ), unanimement.

Ὀμφαλοειδής, ὅτι (ὁ, ἡ), qui a la forme d'ombilic, ombiliciforme, omphalique.

Ὀμφαλοκήλη (ἡ), = Ἐσμφαλοκήλη.

Ὀμφαλοτομία (ἡ), section du cordon ombilical, (διδακτ.) omphalotomie, 0.

Ὀμφαλός (ὁ), nombril; S. (μνμ.) tout ce qui en a la forme; S. (ἐν γέν.) milieu, centre, etc. || ὁ — τῶν σπέρων, (τὸ μέρος διὰ τοῦ ὅπ. συνέχονταί μετὰ τὰ φύτα), hile. || ὁ ὅμφαλος, (διδακτ.), anomal.

|| τινὲς φρονούσιν ὅτι οἱ πρωτόπλαστοι ἦσαν χωρὶς ὀμφαλοῦ, il y a des auteurs qui prétendent qu'Adam et Eve étaient anophaux.

Ὀμφαλοτομία (ἡ), l'amputation du cordon ombilical.

Ὀμφακίς, ὅτι (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui est d'un goût aigre, qui sent l'aigre, acerbé, aigre. || (συνθ. μετὰ) ὀμφακίς τὸν τρόπον, qui est d'une humeur aigre, aigre comme verjus.

Ὀμφακίς, ἀκός (ἡ καὶ ὁ), ἀρχ., verjus.

Ὀμοψυμία (ἡ), conformité de nom, homonymie, 0.

Ὀνήριος (ὁ, ἡ), qui porte le même nom, homonymie.

Ὀνήριος, ὅτι (ὁ, ἡ), ἀρχ., dépendant; après tout, parfois, pourtant; néanmoins.

|| καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et pendant, et pourtant, et toutefois.

Ὀνήριος, ὅτι (ὁ, ἡ), ἀρχ., dépendant; après tout, parfois, pourtant; néanmoins.

|| καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et pendant, et pourtant, et toutefois.

|| καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et pendant, et pourtant, et toutefois.

|| καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et pendant, et pourtant, et toutefois.

|| καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et pendant, et pourtant, et toutefois.

|| καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et pendant, et pourtant, et toutefois.

|| καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et pendant, et pourtant, et toutefois.

|| καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et pendant, et pourtant, et toutefois.

|| καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et pendant, et pourtant, et toutefois.

|| καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et pendant, et pourtant, et toutefois.

|| καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et pendant, et pourtant, et toutefois.

|| καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et pendant, et pourtant, et toutefois.

|| καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et pendant, et pourtant, et toutefois.

|| καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et pendant, et pourtant, et toutefois.

|| καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et pendant, et pourtant, et toutefois.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνομασία, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

Ὀνόματι, ὄν (ἡ), l'action de révéler, révéler, 0.

ἀνέση, (ὄν.) grison, baudet. || ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

|| ὄνος ὄνον λείπει, (παροιμ.), sont deux ânes qui se grattent.

Ὁξέθυμος (ὁ, ἡ), irascible, d'une humeur prompte, colère, qui a le sang chaud, (οἷκ.) rageur.

Ὁξέκρατον (τὸ), oxyerat.

Ὁξυλάησον (τὸ), ἀρχ. ἢ Ἐι-νόρα, 0.

*Ὁξυμήτης, οἷς (ὁ, ἡ), (χημ.), acidifère.

Ὁξύνα Μ. (ὁ) ὀξύνα, rendre aigu ou aigre (acide); (συνήθ. Γρμτ.) marquer d'un accent aigu.

Ὁξυγαστρία (ἡ), rapport aigre, aigreur d'estomac, (διδακτ.) oxyregmie, 0.

Ὁξέτροπος (ὁ, ἡ), qui passe vite d'un état à un autre, changeant, inconstant, versatile. || (ἀφ' ἑν. τὸ τῆς τύχης ὀξέτροπον, l'inconstance (la versatilité) de la fortune.

Ὁξύς, ἑὸς (εἷα, ἴ), aigu; tranchant; perçant; subtil, pénétrant; vif; fin, spirituel; rapide, prompt. \$. (ἐπὶ χυμ.) acide, aigre. || ὀξύ νόσημα, maladie aigüe. || ἔχει ὀξείαν (ὀξυτάτην) ὀσφρησιν (ἀκοὴν ᾗ), il a l'odorat (le nez, l'ouïe) très fin (très-fine, d'une grande finesse). || ἔχει ὀξυτάτην ὄρασιν, elle a la vue très-perçante (très-subtile). || (οὐδ.) ὀξεία (ἐνν. προσωδία), Γρμτ., accent aigu. || (χημ.) τὰ ὀξέα (ἐνν. σώματα), les acides. || νιτρικὸν ὀξύ, acide nitrique, (κοιν.) eau forte, 0. || θεικὸν ὀξύ, acide sulfurique (ἀρχ. νιτριολique).

Ὁξύτης, ἡτος (ἡ), qualité de ce qui est aigu (perçant etc), pénétration, 0. vivacité, 0. \$. (ἐπὶ χυμ.) acidité, 0. aigreur, 0. || ὀξύτης νόος (ἀισθησέων ᾗ), finesse, 0.

Ὁξύτονος (ὁ, ἡ), Γρμτ., prononcé ou écrit avec l'accent aigu sur la dernière syllabe, oxyton.

Ὁξυτόνας, ἐπὶ β., avec l'accent aigu sur la dernière syllabe.

Ὁξυπόλος (ὁ, ἡ), = Ὁξέθυμος.

Ὁπαδός (ὁ, ἡ), compagnon, suivant; parlant, sectateur; adhérent.

Ὁπά (ἡ), ἀρχ. ἢ Τρίπα, ouverture, 0. trou.

*Ὀπιον (τὸ), opium.

Ὀπισοάγκωνα, ἐπὶ β., les mains derrière le dos.

*Ὀπισθεν, ἐπὶ β., par derrière, (μὲ γέν.) derrière (en arrière) de. || ὀπισθεν τῆς θύρας, derrière la porte. || ἐπέρασα ὀπισθεν τῆς οἰκίας μου, j'ai passé par derrière sa maison.

*Ὀπίσθιος, α ἢ ος, ον, qui est derrière, de derrière, postérieur. || τὰ ὀπίσθια (ἐνν. μέλη τοῦ σώματος), la partie postérieure, la croupe (du cheval etc), l'arrière-corps, (καὶ ταχυκώτερον) l'arrière-main. || (ὁ ἵππος οὗτος) ἔχει καλὰ ὀπίσθια, il a une belle croupe, il est bien croupé. || (περὶ γυναικός) ἔχει χονδρὰ ὀπίσθια, (μνμ.) elle est renforcée sur la culasse.

*Ὀπισογράφει, κατ (ἡ), endossement (d'une lettre de change etc).

*Ὀπισογράφος (ὁ, ἡ), écrit sur le revers; (ἐπὶ συναλλαγμα) endossé.

*Ὀπισογραφεῖν, Μ. γραφεῖν, (κυρ. ἐμπορ.), endosser (un billet, une lettre de change), mettre l'endossement (son endossement) sur une lettre de change etc.

Ὀπισθοδρομῆσις, ἐκς (ἡ), reculement; (ἀστρον.) mouvement rétrograde, rétrogradation, 0. || πολλὰκις τὸ μὴ προσδεῖν εἶνε ὀπισθοδρομῆσις, souvent s'est reculer que de ne point avancer.

*Ὀπισθοδρομῆν, Μ. ἴσα, s'éloigner en arrière, reculer, rétrograder; (ναυτ.) culer. || αἱ ὑποθέσεις σου ἀντὶ νὰ προσδεῖσιν ὀπισθοδρομοῦν, vos affaires reculent au lieu d'avancer.

Ὀπισθοφθαλμὸς (ἡ), arrière-garde, 0.

Ὀπιήδης, ἡ, ὅς, κοιν. ὁ Ὀπί-κοιος, derrière, de derrière. || πῆλκοι μαθημένοι νὰ περιπατῶσι μὲ τὰ πεινὰ των ποδά-ρια, des singes instruits à marcher sur leurs pieds de

derrière. || τὰ πεινὰ (κατ.), membre de (etc), gigot. || (κατ.) δείχνει τὸν πινῶν τὸν τέρη τοῦ ὀπίσθου, il montre le derrière, || νὰ τοῦ ἀλγῶν, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0.

*Ὀπίνα, ἐπὶ β., derrière, 0. || ὀπίνα, ἐπὶ β., derrière, 0. || οὐτ' ὀπίσω, il ne va ni en avant ni en arrière, il n'est ni ne recule. || ὀπίσω, il est bien en avant, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0.

|| ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0.

|| ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0.

|| ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0.

|| ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0.

|| ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0.

|| ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0.

|| ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0.

|| ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0. || ἀπ' ὀπίσω, ἔδε Ὀπί-να, ἐπὶ β., derrière, 0.

ὀπλοποιός (ὁ), maître d'armes, d'escrime; maître en fait d'armes; escrimeur ὀπλον (τὸ), arme, 0.

ὀπλοποιεῖν (ἡ), fabrication d'armes.

ὀπλοποιός (ὁ), qui fabrique des armes, armurier.

ὀπλοστάσιον (τὸ), arsenal.

ὀπλοφορία (ἡ), l'action de porter des armes, port d'armes.

ὀπλοφορεῖς, permis port d'armes.

ὀπλοφόρος (ὁ), qui porte une arme ou des armes, soldat armé; 2. garde-du-corps, satellite.

ὀπλονοῦν, M. ἴνα, porter des armes, être armé. 2. porter des armes. 3. πεντακισχίλιοι ὀπλοῦντες, 5000 hommes en état de porter les armes.

ὀπλοσταμόν (τὸ), latr., suc d'armurier.

ὀπλοσκή, ἐπὶ τῷ, de quelque endroit ou part que, de quelque lieu que ce soit.

ὀπλοσ, α, ον, quel (de quelque qualité ou façon) que, tel que. 3. (συνθ.) ὡς ἀνταποδοτ. ὀπλοσ τοῦ τοιοῦτος, δὲν εἶνε ὡς ἀνταποδοτ. τὸν φρονεῖτε, pas tel que vous pensez. 3. (καὶ ἀπορ.) ὅποιοι δὴ ποτε ὄντες οἱ σκοποῦντες, quelles que soient ses vues. 3. καθ' ἑνα ὅποιοι ποτε τρόπον, d'une manière quelconque. 2)

ὀπλοσ, ἐν τῷ, celui (celle, ce) qui, que, le (la etc) qu'il (quelle etc.) dont. 3. ὅ γινε. καὶ ἀπορ. 3. ὅπου καὶ ὅπου (διὰ τοῦ ὀπλοῦ) τὸν ὀπλοσ, l'arme dont il l'a prise. 3. κατὰ τὴν διάθεσιν ὀπλοσ, l'armeur dont elle est. 3. ἡ φύσις τῆς ὀπλοσ ἀπονοῦμεν τὰ ὀπλοσ, la nature, dont nous nous servons les secrets. 3. ἡ κατὰ τὴν φύσιν ὀπλοσ ἐπὶ τὴν φύσιν, l'état où je me trouve. 3. εἶνε μία δὲ καὶ ἀπορ. τὴν φύσιν, c'est un procédé d'ou

ὀπλοσ, α, ον, quel (de quelque qualité ou façon) que, tel que. 3. (συνθ.) ὡς ἀνταποδοτ. ὀπλοσ τοῦ τοιοῦτος, δὲν εἶνε ὡς ἀνταποδοτ. τὸν φρονεῖτε, pas tel que vous pensez. 3. (καὶ ἀπορ.) ὅποιοι δὴ ποτε ὄντες οἱ σκοποῦντες, quelles que soient ses vues. 3. καθ' ἑνα ὅποιοι ποτε τρόπον, d'une manière quelconque. 2)

ὀπλοσ, ἐν τῷ, celui (celle, ce) qui, que, le (la etc) qu'il (quelle etc.) dont. 3. ὅ γινε. καὶ ἀπορ. 3. ὅπου καὶ ὅπου (διὰ τοῦ ὀπλοῦ) τὸν ὀπλοσ, l'arme dont il l'a prise. 3. κατὰ τὴν διάθεσιν ὀπλοσ, l'armeur dont elle est. 3. ἡ φύσις τῆς ὀπλοσ ἀπονοῦμεν τὰ ὀπλοσ, la nature, dont nous nous servons les secrets. 3. ἡ κατὰ τὴν φύσιν ὀπλοσ ἐπὶ τὴν φύσιν, l'état où je me trouve. 3. εἶνε μία δὲ καὶ ἀπορ. τὴν φύσιν, c'est un procédé d'ou

ὀπλοσ, α, ον, quel (de quelque qualité ou façon) que, tel que. 3. (συνθ.) ὡς ἀνταποδοτ. ὀπλοσ τοῦ τοιοῦτος, δὲν εἶνε ὡς ἀνταποδοτ. τὸν φρονεῖτε, pas tel que vous pensez. 3. (καὶ ἀπορ.) ὅποιοι δὴ ποτε ὄντες οἱ σκοποῦντες, quelles que soient ses vues. 3. καθ' ἑνα ὅποιοι ποτε τρόπον, d'une manière quelconque. 2)

ὀπλοσ, ἐν τῷ, celui (celle, ce) qui, que, le (la etc) qu'il (quelle etc.) dont. 3. ὅ γινε. καὶ ἀπορ. 3. ὅπου καὶ ὅπου (διὰ τοῦ ὀπλοῦ) τὸν ὀπλοσ, l'arme dont il l'a prise. 3. κατὰ τὴν διάθεσιν ὀπλοσ, l'armeur dont elle est. 3. ἡ φύσις τῆς ὀπλοσ ἀπονοῦμεν τὰ ὀπλοσ, la nature, dont nous nous servons les secrets. 3. ἡ κατὰ τὴν φύσιν ὀπλοσ ἐπὶ τὴν φύσιν, l'état où je me trouve. 3. εἶνε μία δὲ καὶ ἀπορ. τὴν φύσιν, c'est un procédé d'ou

ὀπλοσ, α, ον, quel (de quelque qualité ou façon) que, tel que. 3. (συνθ.) ὡς ἀνταποδοτ. ὀπλοσ τοῦ τοιοῦτος, δὲν εἶνε ὡς ἀνταποδοτ. τὸν φρονεῖτε, pas tel que vous pensez. 3. (καὶ ἀπορ.) ὅποιοι δὴ ποτε ὄντες οἱ σκοποῦντες, quelles que soient ses vues. 3. καθ' ἑνα ὅποιοι ποτε τρόπον, d'une manière quelconque. 2)

ὀπλοσ, ἐν τῷ, celui (celle, ce) qui, que, le (la etc) qu'il (quelle etc.) dont. 3. ὅ γινε. καὶ ἀπορ. 3. ὅπου καὶ ὅπου (διὰ τοῦ ὀπλοῦ) τὸν ὀπλοσ, l'arme dont il l'a prise. 3. κατὰ τὴν διάθεσιν ὀπλοσ, l'armeur dont elle est. 3. ἡ φύσις τῆς ὀπλοσ ἀπονοῦμεν τὰ ὀπλοσ, la nature, dont nous nous servons les secrets. 3. ἡ κατὰ τὴν φύσιν ὀπλοσ ἐπὶ τὴν φύσιν, l'état où je me trouve. 3. εἶνε μία δὲ καὶ ἀπορ. τὴν φύσιν, c'est un procédé d'ou

ὀπλοσ, α, ον, quel (de quelque qualité ou façon) que, tel que. 3. (συνθ.) ὡς ἀνταποδοτ. ὀπλοσ τοῦ τοιοῦτος, δὲν εἶνε ὡς ἀνταποδοτ. τὸν φρονεῖτε, pas tel que vous pensez. 3. (καὶ ἀπορ.) ὅποιοι δὴ ποτε ὄντες οἱ σκοποῦντες, quelles que soient ses vues. 3. καθ' ἑνα ὅποιοι ποτε τρόπον, d'une manière quelconque. 2)

ὀπλοσ, ἐν τῷ, celui (celle, ce) qui, que, le (la etc) qu'il (quelle etc.) dont. 3. ὅ γινε. καὶ ἀπορ. 3. ὅπου καὶ ὅπου (διὰ τοῦ ὀπλοῦ) τὸν ὀπλοσ, l'arme dont il l'a prise. 3. κατὰ τὴν διάθεσιν ὀπλοσ, l'armeur dont elle est. 3. ἡ φύσις τῆς ὀπλοσ ἀπονοῦμεν τὰ ὀπλοσ, la nature, dont nous nous servons les secrets. 3. ἡ κατὰ τὴν φύσιν ὀπλοσ ἐπὶ τὴν φύσιν, l'état où je me trouve. 3. εἶνε μία δὲ καὶ ἀπορ. τὴν φύσιν, c'est un procédé d'ou

ὀπλοσ, α, ον, quel (de quelque qualité ou façon) que, tel que. 3. (συνθ.) ὡς ἀνταποδοτ. ὀπλοσ τοῦ τοιοῦτος, δὲν εἶνε ὡς ἀνταποδοτ. τὸν φρονεῖτε, pas tel que vous pensez. 3. (καὶ ἀπορ.) ὅποιοι δὴ ποτε ὄντες οἱ σκοποῦντες, quelles que soient ses vues. 3. καθ' ἑνα ὅποιοι ποτε τρόπον, d'une manière quelconque. 2)

ὀπλοσ, ἐν τῷ, celui (celle, ce) qui, que, le (la etc) qu'il (quelle etc.) dont. 3. ὅ γινε. καὶ ἀπορ. 3. ὅπου καὶ ὅπου (διὰ τοῦ ὀπλοῦ) τὸν ὀπλοσ, l'arme dont il l'a prise. 3. κατὰ τὴν διάθεσιν ὀπλοσ, l'armeur dont elle est. 3. ἡ φύσις τῆς ὀπλοσ ἀπονοῦμεν τὰ ὀπλοσ, la nature, dont nous nous servons les secrets. 3. ἡ κατὰ τὴν φύσιν ὀπλοσ ἐπὶ τὴν φύσιν, l'état où je me trouve. 3. εἶνε μία δὲ καὶ ἀπορ. τὴν φύσιν, c'est un procédé d'ou

ὀπλοσ, α, ον, quel (de quelque qualité ou façon) que, tel que. 3. (συνθ.) ὡς ἀνταποδοτ. ὀπλοσ τοῦ τοιοῦτος, δὲν εἶνε ὡς ἀνταποδοτ. τὸν φρονεῖτε, pas tel que vous pensez. 3. (καὶ ἀπορ.) ὅποιοι δὴ ποτε ὄντες οἱ σκοποῦντες, quelles que soient ses vues. 3. καθ' ἑνα ὅποιοι ποτε τρόπον, d'une manière quelconque. 2)

ὀπλοσ, ἐν τῷ, celui (celle, ce) qui, que, le (la etc) qu'il (quelle etc.) dont. 3. ὅ γινε. καὶ ἀπορ. 3. ὅπου καὶ ὅπου (διὰ τοῦ ὀπλοῦ) τὸν ὀπλοσ, l'arme dont il l'a prise. 3. κατὰ τὴν διάθεσιν ὀπλοσ, l'armeur dont elle est. 3. ἡ φύσις τῆς ὀπλοσ ἀπονοῦμεν τὰ ὀπλοσ, la nature, dont nous nous servons les secrets. 3. ἡ κατὰ τὴν φύσιν ὀπλοσ ἐπὶ τὴν φύσιν, l'état où je me trouve. 3. εἶνε μία δὲ καὶ ἀπορ. τὴν φύσιν, c'est un procédé d'ou

ὀπλοσ, α, ον, quel (de quelque qualité ou façon) que, tel que. 3. (συνθ.) ὡς ἀνταποδοτ. ὀπλοσ τοῦ τοιοῦτος, δὲν εἶνε ὡς ἀνταποδοτ. τὸν φρονεῖτε, pas tel que vous pensez. 3. (καὶ ἀπορ.) ὅποιοι δὴ ποτε ὄντες οἱ σκοποῦντες, quelles que soient ses vues. 3. καθ' ἑνα ὅποιοι ποτε τρόπον, d'une manière quelconque. 2)

ὀπλοσ, ἐν τῷ, celui (celle, ce) qui, que, le (la etc) qu'il (quelle etc.) dont. 3. ὅ γινε. καὶ ἀπορ. 3. ὅπου καὶ ὅπου (διὰ τοῦ ὀπλοῦ) τὸν ὀπλοσ, l'arme dont il l'a prise. 3. κατὰ τὴν διάθεσιν ὀπλοσ, l'armeur dont elle est. 3. ἡ φύσις τῆς ὀπλοσ ἀπονοῦμεν τὰ ὀπλοσ, la nature, dont nous nous servons les secrets. 3. ἡ κατὰ τὴν φύσιν ὀπλοσ ἐπὶ τὴν φύσιν, l'état où je me trouve. 3. εἶνε μία δὲ καὶ ἀπορ. τὴν φύσιν, c'est un procédé d'ou

ὀπλοσ, α, ον, quel (de quelque qualité ou façon) que, tel que. 3. (συνθ.) ὡς ἀνταποδοτ. ὀπλοσ τοῦ τοιοῦτος, δὲν εἶνε ὡς ἀνταποδοτ. τὸν φρονεῖτε, pas tel que vous pensez. 3. (καὶ ἀπορ.) ὅποιοι δὴ ποτε ὄντες οἱ σκοποῦντες, quelles que soient ses vues. 3. καθ' ἑνα ὅποιοι ποτε τρόπον, d'une manière quelconque. 2)

ὀπλοσ, ἐν τῷ, celui (celle, ce) qui, que, le (la etc) qu'il (quelle etc.) dont. 3. ὅ γινε. καὶ ἀπορ. 3. ὅπου καὶ ὅπου (διὰ τοῦ ὀπλοῦ) τὸν ὀπλοσ, l'arme dont il l'a prise. 3. κατὰ τὴν διάθεσιν ὀπλοσ, l'armeur dont elle est. 3. ἡ φύσις τῆς ὀπλοσ ἀπονοῦμεν τὰ ὀπλοσ, la nature, dont nous nous servons les secrets. 3. ἡ κατὰ τὴν φύσιν ὀπλοσ ἐπὶ τὴν φύσιν, l'état où je me trouve. 3. εἶνε μία δὲ καὶ ἀπορ. τὴν φύσιν, c'est un procédé d'ou

ὀπλοσ, α, ον, quel (de quelque qualité ou façon) que, tel que. 3. (συνθ.) ὡς ἀνταποδοτ. ὀπλοσ τοῦ τοιοῦτος, δὲν εἶνε ὡς ἀνταποδοτ. τὸν φρονεῖτε, pas tel que vous pensez. 3. (καὶ ἀπορ.) ὅποιοι δὴ ποτε ὄντες οἱ σκοποῦντες, quelles que soient ses vues. 3. καθ' ἑνα ὅποιοι ποτε τρόπον, d'une manière quelconque. 2)

ὀπλοσ, ἐν τῷ, celui (celle, ce) qui, que, le (la etc) qu'il (quelle etc.) dont. 3. ὅ γινε. καὶ ἀπορ. 3. ὅπου καὶ ὅπου (διὰ τοῦ ὀπλοῦ) τὸν ὀπλοσ, l'arme dont il l'a prise. 3. κατὰ τὴν διάθεσιν ὀπλοσ, l'armeur dont elle est. 3. ἡ φύσις τῆς ὀπλοσ ἀπονοῦμεν τὰ ὀπλοσ, la nature, dont nous nous servons les secrets. 3. ἡ κατὰ τὴν φύσιν ὀπλοσ ἐπὶ τὴν φύσιν, l'état où je me trouve. 3. εἶνε μία δὲ καὶ ἀπορ. τὴν φύσιν, c'est un procédé d'ou

ὀπλοσ, α, ον, quel (de quelque qualité ou façon) que, tel que. 3. (συνθ.) ὡς ἀνταποδοτ. ὀπλοσ τοῦ τοιοῦτος, δὲν εἶνε ὡς ἀνταποδοτ. τὸν φρονεῖτε, pas tel que vous pensez. 3. (καὶ ἀπορ.) ὅποιοι δὴ ποτε ὄντες οἱ σκοποῦντες, quelles que soient ses vues. 3. καθ' ἑνα ὅποιοι ποτε τρόπον, d'une manière quelconque. 2)

ὀποιος, α, ον, (ἀντμ. ἀπορ.), qui, qui (quel) que, quiconque. 3. ἀς παῖς ὀποιος θέλει, jouera qui voudra, ἴδε καὶ ὅς τις. 3. ὅποιος κεν ᾔνη, quel qu'il soit, qui que se soit. 3. ὀποιος τὸ πάρεχ, c'est à qui l'aura. 3. ὀποιος κεν σοῦ τὸ εἶπεν, ἀπατάται, qui que se soit qui vous l'ait dit, il s'est trompé. 3. ὀποιος περνᾷ ἀπ' ἐδῶ, ὅς πληρὸν τὸς, quiconque passe par là, doit payer tant. 3. ἐκλεῖσθε ὀποιαν θέλετε, choisissez laquelle vous voudrez.

ὀπὸς (ὁ), suc (qui découle des plantes ou qu'on en tire par incision).

ὀπὸς, α, ον, ἴδε ὅς τις.

ὀπὸς (πρὸς ὅποιον) καὶ ὀπὸς (πρὸς ὅποιον, κτλ.), ἐπὶ, ἴδε ὅταν.

ὀπὸς, α, ον, (ἀρχ.), le quel (laquelle) des deux.

ὀπὸς, ἐπὶ, (ἀρχ.), duquel des deux côtés que.

ὀπὸς, ἐπὶ, duquel des deux manières que.

ὀπὸς, μὲρ. ἢ ἀντμ. ἀναφορ., que, qui. 3. ἐκεῖνος (ἐκεῖνη), ἐκεῖνα κτλ.) ὀπὸς, celui (celle, ces etc) que, ἴδε ὀποῖος καὶ ὅς τις.

ὀπορ, ἐπὶ, τοῦ, οὐ, οὐ que, quelquel part (en quelque lieu, en quelque endroit) que.

3. ὀπου κεν ᾔνη, οὐ qu'il soit. 3. τὸ σπίτι ὀπου κατοικῶ, la maison où je demeure. 3. ὀπου μοι ἀρέσκει, οὐ bon me semble. 3. ὀπου κεν πάς, quelquel part que vous alliez. 3. ὀπου πάγει, τὸν περιγελοῦν, on se moque de lui partout où il va.

ὀπτασία (ἡ), vision, 0. 3. ἴδεν ὀπτασίαν, il a eu une vision.

ὀπτικὸς, ἡ, ὄν, relatif à la vue, visuel, optique, (ἀνατομ.) oculaire. 3. ἡ ὀπτικὴ (ἐνν. τέχνη), l'optique, 0.

ὀπτός, ἡ, ὄν, ἀρχ. ὁ ὕψος, rôt.

ὀπάρα (ἡ), ἀρχ. ἀντί-

ὀπαρικός (τὸ), fruit. 3. ἐν καλῷ (μὲ) ὀπαρικός, une corbeille

le de fruits. 3. τὰ ὀπαρικός (ὅσα παραίθενται εἰς τὸ τέλος τῆς τραπέζης), (ἀρχ.) τὸ ἔνι-αμικον, le dessert, les mets de dessert, le fruit. 3. ἔφεραν (ἔβαλαν) τὰ ὀπαρικός, on a servi (on a apporté) le dessert.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, ἀρχ. ὁ φοινοπαρικός.

ὀπαρικός (ἡ), serre à mettre les fruits, fruitier.

ὀπαρικός, α, ον, (ὁ), fruitier, marchand fruitier.

ὀπαρικός (ὁ, ἡ), qui porte du fruit, fruitier. 3. δένδρον ὀπαρικός, arbre fruitier, arbre à fruit (ou) à fruits.

ὀπαρικός, α, ον, ὀπαρικός, 2) cabane de celui qui garde les vergers.

ὀπαρ, ἐπὶ, τοῦ, de quelque sorte (de quelque sens, de quelque manière) que. 3. ὅπως κεν λέγεται, quel que soit son nom. 3. ὅπως (ἀπ' ὅποιον μέρος) κεν τὸ πιάσει, de quelquel sens que vous le prenez. 3. 2) ὅταν καὶ ὅπως ὁ νόμος διατάσσει α (Σύντ.), dans les cas et dans les formes que la loi prescrit. 3. ὅπως τρώσκει τις πλαγιάζει, (προσμε), comme on fait son lit, on se couche.

ὀπαρικός, ἐπὶ, passablement; assez, un peu, quelque peu.

ὀπαρ (τὸ), vision, 0.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, visible; apercevable.

ὀπαρικός, M. ἴνα, organiser; constituer. 3. καλῶς (κακῶς) ὀργανισμένος, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀπαρικός, ἡ, ὄν, instrumental. 3. ὀργανικός, 0. ὀργανικός, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακῶς) tramer, machiner, intriguer.

ὀρίσθε, vous dites, madame; ordonnez-moi, je n'étois pas à la conversation. ||. καθὼς ὀρίσασθε, soyez le bien venu, bien arrivé. 2) (ἀρχ.) borner. ||. ἡ Ἰταλία ὀρίζεται πρὸς δυσμὰς καὶ ἄρκτον ἀπὸ τῆς Ἀλπίας, les Alpes bornent l'Italie à l'ou est au nord. 3) fixer; définir, déterminer. ||. τιμὴ ὀρισμένη, prix fixé (certain). ||. ὁ ὀρισμένην ἡμέραν, à jour certain, à jour fixe (nommé). ||. ὀρίξω τὴν ἐννοίαν λέξεως, définir (déterminer le sens d') un mot. ||. (ὁ) πρὸς. τῆς πρὸς. μτχ.) ὀρισμένος, π, ος, précis, formel, certain, défini, ἴδε καὶ ὀρισμοειδής. ὀρίζω, οντοζ (ὁ), (ἐνν. κύκλος), l'horizon. ὀριον (τό) = ὄριον, limite, borne, ὁ. ||. τὰ ὅρια κατήμας, les tenants et aboutissants d'une terre. ||. ἐθαλνιστοὶ τὰ ὅρια του, (μτφορ.), passiers (franchis) les bornes. ὀριονός (ὁ) = Προστατὴ ἢ ὁκέτης, Emortmía, ordre; disposition. ||. ὀρισμός σας (ἢ) εἰς τοὺς ὀρισμούς σας, (φρσ.), à vos ordres; à votre service. ||. τί τὸν ὀρισμός σας; (φρσ.), que vous plait-il? qu'y a-t-il pour votre service; ||. εἰνε ὀρισμός σας νῦν...; vous plait-il de...? ||. τί εἰν ὀρισμός σας νῦν; que vous plait-il que je fasse? ||. ἂν ἦνε ὀρισμός σας, si c'est votre plaisir. 2) (ἀρχ.) définition, ὁ. ὀρίσας, τὸν ὀρισμὸν τινοῦ πράγματος = ὀρίζω (3). ὀριστικός, ἡ, ὄν, définitif; déterminatif. ||. ὀριστικὴ (ἐγκλιση) Γρμτ., l'indicatif. ὀριστικός, ἐπὶ, définitive, en définitive. ὀρίζω, M. ἴνα, faire prêter serment par un serment; adjurer, conjurer. ||. (μτ.) = ὀρίω, ὁ. ||. οἱ ὀρίω εἰς τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος, je vous adjure (je vous conjure) au nom de la patrie. ||. ὀρίωσαν φίλοι αἰώνων πρὸς ἀλλήλους;

ils se sont jurés une amitié éternelle.

ὀρκολογία (ἡ), prestation de serment.

ὀρκός, M. ὄσα, = ὀρκίζω.

ὀρκος (ὁ), serment. ||. μεθ' ὀρκου, par serment, avec serment.

ὀρκισμός (τὸ), l'action d'adjurer.

ὀρκιστός, ἡ, ὄν, assermenté. ||. οἱ ὀρκιστοὶ (κρίται), ἴδε Ἐν-ὀρκος.

ὀρμαιοῖζα, M. ἄρα, ranger (enchaîner) à la file, enfiler.

ὀρμαός (ὁ), file, ὁ. rangée, ὁ. enfilade, ὁ.

ὀρμή (ἡ), mouvement impétueux, élan, essort, impulsion, ὁ. §. véhémence, ὁ. force, ὁ. roideur, ὁ. emportement, impétuosité, ὁ. ardeur, ὁ. chaleur, ὁ. fougue, ὁ. ||. ἡ — τοῦ πνεύματος, la force du courant. ||. εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ποταμοῦ, τὸ νερὸν τρέχει μετὰ μεγάλῃν ὀρμῇ, dans cette partie du fleuve, l'eau court avec une grande roideur. ||. ἡ ἐμφυτος ὀρμή, l'instinct. ||. τὰ ζῷα ἐνεργεῖσι διὰ τῆς ἐμφύτου ὀρμῆς, les animaux n'agissent qu'instinctivement. ||. τὸ αἰσθημα τῆς ἐμφύτου ὀρμῆς, le sentiment instinctif. ||. ὁ ἵππος τρέχων μετὰ ὀρμῇ συνεποδίσθη, le cheval, courant de roideur, s'abattit.

ὀρμητικός (τὸ), lieu sûr d'où l'on fait des sorties et où l'on peut se réfugier; centre d'opérations militaires; repaire (des pirates). ||. τὰ νηλεῖα ταῦτα χρησιμεύουσιν ὡς ὀρμητικὰ τῶν περατῶν, ces petites îles servent de repaires aux pirates.

ὀρμητικός, ἡ, ὄσα, rapide, impétueux, véhément, fougueux, furieux, roide. ||. ἄνεμος (χελμαβρός κτλ.) —, vent (torrént etc) furieux. ||. τὸ πνεῦμα τοῦ ποταμοῦ τοῦτου εἶνε πολλὰ ὀρμητικόν, le cours de cette rivière est fort roide. ||. ὁ κατήφορος εἶνε πολλὰ ὀρμητικός,

la descente est d'une grande roideur.

ὀρμητικῶς, ἐπὶ, avec violence (véhémence), de roideur, rapidement, impétueusement.

ὀρμητὴ (ἡ) καὶ (κοιν.)

ὀρμητὴ (τὸ), liane (de pécheur), ὁ.

ὀρμητός (τὸ), φ., omnia, ovale, (espèce de sauge).

ὀρμος (ὁ), rade, ὁ. havre, mouillage.

ὀρμῆ, M. ἴνα, fondre (donner, se jeter, se précipiter) sur, s'élaner contre, charger.

2) (μτ.) partir de. ||. ἀπὸ μικρῶν (ἀπ' ἐλαχίστων) ὀρμώμενος, en partant des moyens les plus minces.

ὀρμεόν (τὸ), oiseau de proie; (κυρ.) vautour; (μτφορ.) sol, imbecile, buse, ὁ. bulor.

ὀρμησις (τὸ), ἀρχ., τὸ ὀρμησσοῦμαι.

ὀρμησσοῦσα (τὸ), φ., ornithogale.

ὀρμησσοῦσα, A (ἡ), oiselleur.

ὀρμησσοῦσις (τὸ) = ὀρμησσοῦσα καὶ ὀρμησσοῦσις.

ὀρμησσοῦσις (ὁ), κοιν., τὸ ἑρπύλλιον, graille-cu.

ὀρμησσοῦσα (τὸ), marché à la volaille.

ὀρμησσοῦται (τὸ), poulet, poussin (τὸ πολλὰ μικρὸν, τὸ ἄλλ. κλασσοῦται).

ὀρμησσοῦσιν (τὸ), μτμ., (τὸ ἀρτεῖον γράψμα), griffonnage, griffonage, pieds (pattes) de mouche.

ὀρμησσοῦσις (τὸ), volière; basse-cour, poulailler.

ὀρμησσοῦσις (ἡ), κοιν., ἡ Νεκταρσία.

ὀρμησσοῦσις (ἡ), ἐντ., tique des volailles, ὁ. pou des oiseaux, ὁ. mite, ὁ. ricin.

ὀρμησσοῦσις (ὁ), poulailler.

ὀρμησσοῦσις (ἡ), poule, ὁ.

ὀρμησσοῦσις (ἡ), φ., orobanche, ὁ.

ὀρμησσοῦσις (ὁ), ὄσπρ., ers ou vesce noire.

ὀρμησσοῦσις (ἡ), limitation, ré-glement des limites.

ὀρμησσοῦσις, ον (ὁ), commissaire chargé de délimiter les frontières (d'un Etat); deli-

- mistateur (des frontières etc).
 Ὁροθέτης, ης (ῆ), l'action de délimiter, délimitation, θ. démarcation, θ.
 Ὁροθετικός, ὁ, ὄν, qui concerne la délimitation (la démarcation). || ὁροθετικὴ γραμμή, ligne de démarcation.
 Ὁροθεῖν, M. ἵστα, mettre des bornes, fixer les limites, délimiter.
 Ὁρονέσιον (τὸ), plateau d'une montagne.
 Ὄρος, ορος (τὸ), montagne, (ῆ) με τὰ κύρια ὀνόματ. mont. || τὸ Σινᾶ ὄρος, le mont (la montagne de) Sinaï.
 Ὄρος (ὁ), = Ὀριον, borne, θ. limite, terme (κυρ. ἢ μεταφ.), but, fin; §. (φιλοσφ.) principe, règle, θ. maxime, θ. autorité, θ. §. (Νμ.) disposition, θ. §. (λογικ.) définition, θ. §. (ἐν γέν.) condition, θ. clause, θ. || ὁ πρὸς ὃν ὄρος, la destination. || ὁ ἀνώτατος (ὁ μέγιστος) ὄρος, le maximum. || ὁ ἐλάχιστος ὄρος (τοῦ κατ' ἐκτελεσθῆναι δημοπρατουμένου πράγματος), la prise. || τεχνικός ὄρος, terme technique. || κατὰ τοὺς ὄρους τῶν ἄρθρων (θεῖνα ἢ δεῖνα) τοῦ Πολιτικοῦ Νόμου, d'après les dispositions des articles (tel et tel) du Code civil. || τοῦτο χρησιμεύει ὡς ὄρος (ὡς τύπος, ὡς κανὼν), cela fait autorité. || σοὶ τὸ ὑπεσχέθην μὲν, ἀλλ' ὑπὸ τινος ὄρους, je ne vous l'ai promis que conditionnellement (à condition). || ὁ Καῖσαρ εἶχεν ὄρον νὰ μὴ ἀναβάλλῃ τίποτε εἰς τὴν αὐριον, Cesar avait pour principe de ne rien remettre au lendemain.
 Ὄροφν (ῆ), κατ
 Ὄροφος (ὁ), toit; toiture, θ.
 Ὄροφάλας, αὐρος (ὁ), garde-frontière.
 Ὄροφόνιον (τὸ), ἀρχ., le croupion.
 Ὄρθος (ὁ), κοιν. ὁ Τετράς (τοῦ γάλακτος), petit lait, lait clair.
 Ὄρραϊς, ἰδος (ῆ), poulette, θ. poularde, θ.

- Ὀρτυρομάτρα (ῆ), πτυν., râle (de genêt), roi des caillies.
 Ὀρτυλάκι (τὸ), caillieau, (ὁ) ποταμός. τοῦ -
 Ὀρτύκι (τὸ), κοιν. ἀντί -
 Ὀρτυξ, ὀρος (ὁ), πτυν., caillie, θ. || φωνάζει ἄν τὸ ὀρτύκι, caillier.
 Ὀρύγμα (τὸ), trou creusé, fosse, fosse, θ. excavation, θ.
 Ὀρύζα, ης, (ῆ), ἀρχ. τὸ ῥίζι, γένν., ρίζ.
 Ὀρύζαν, ἄνος (ὁ), rizière, θ.
 Ὀρυκτολογία (ῆ), minéralogie, θ. oryctologie, θ.
 Ὀρυκτολογικός, ὁ, ὄν, qui concerne la minéralogie, minéralogique.
 Ὀρυκτολόγος (ὁ), minéralogiste.
 Ὀρυκτός, ὁ, ὄν, qu'on tire de la terre, fossile, minéral. || ἔλας ὀρυκτὸν, du sel gemme. §. (οὐς. πλθ.) ὀρυκτά, les minéraux, le regne minéral.
 Ὀρίστα, M. ἴσα, (ἀρχ.), ἴσος Σκάντιν.
 Ὀρφανέιν, M. κίειν, rester (devenir) orphelin, perdre ses parents.
 Ὀρφανία (ῆ), état d'orphelin.
 Ὀρφανικός, ὁ, ὄν, d'orphelin, qui appartient à un orphelin ou à des orphelins.
 Ὀρφανός, ὁ, ὄν, orphelin.
 Ὀρφανοτροφεῖον (τὸ), maison (hospice, asile) pour les orphelins.
 Ὀρφανοτρόφος (ὁ, ῆ), qui élève des orphelins.
 Ὀρφός (ὁ), ψ., orphe ou orfe, espèce de rosse.
 Ὀρχήστρα (ῆ), orchestre.
 Ὀρχις, ιος καὶ ορος (ὁ), testicule. 2) (βοταν.) orchis, espèce ou genre de plante bulbeuse.
 Ὀρῶ, M. ὀνομαί, ἀρχ. ἀντί Βαλέν.
 Ὀς, ἡ, ὁ, (ἀρχ.) ἀντιμ. ἀναφωρ., ἴδε Ὀνοσις (ὁ). || (εὐχρ. κυρ. προθετοπτ.) ὁ πρὸς ὃν ὄρος, le but, ἡ ὥρα κατ' ἥν, l'heure où. || τὰ στοιχεῖα ἐξ ὃν σύγκειται ἕκαστον σῶμα, les éléments dont un corps se compose. || (καὶ εἰς μερικ.)

φρ.) ὁ μὴ γένοιτο! ne plaise. || ὁ ἐγὼ, c'est à ne plaise. || ὁ ἐγὼ, toutes les que; autant de fois que
 Ὄσιος, α, ὄν, saint.
 Ὄσιότης, πτος (ῆ), sainteté.
 Ὄσμη (ῆ), odeur (bonne ou mauvaise), θ. || παλαιοὶ ὀσμὴν σφραῖνομαι.
 Ὄσονόηνα, ἐπὶ, presque sous peu, bientôt. || ὀσονόησιν ὀσονόησιν, ils vont tuer, ἴδε καὶ Τάρα.
 Ὄσος, ο, ὄν, (tant) que, || ὀλοὶ ὄσοι εἰμένα, tant que nous sommes. || ὀλοὶ με τίποτε ἀφ' ὅσα τὸν ὀλοὶ n'a rien fait de tout ce qu'il avait dit. || ὀλοὶ ποτε ἀφ' ὅσα μοι λήγεται, concepis rien à tout ce que vous me dites. || (καὶ ἡ ἀορ.) ὅσα πλοῦτη, quelques grands biens vous ayez. || ὅσα κεν τὸν δὲν ἡμπούρετα γὰρ τὸν ὀλοὶ, quelques choses que l'on dise, je n'ai pu vaincre. || (κυρ. εἰ ὀλοὶ οὐδ.) Ὄσον, ἀντί ἐπὶ, (ou) tant que; quant à son δύναμαι, autant tant que je puis, autant il m'est possible. || δύνατον, ὅσον εἶνε δύνατον, ἐνδέχεται, ὅσον εἶνε δύνατον, qu'il est possible, autant se peut faire. || τίποτε ἐλύπησε τόσον, ὅσον ἀντι δησις, rien ne l'a tant que cette nouvelle. || κατ' ἡμῶν, quant à moi, qui me concerne, pour compte. || ὅσον τάχιστα, ὀσον, le plus vite. || ὀσος (λογικ.) ὀσος, quelque riche (puissant, grand seigneur) qui il soit. || ὀσον (εὐχρ.) ὀσον, quelque puissant, soient. || κήρυμα ὀσος, ισχυρά κεν ὀσος, si forte qu'elle ὀσον (ὀσος) περιωρισμένη ὀσος, si forte qu'elle limitée qu'il fut leur

ὅσον ἄλγα χρῆματα κεν ἔχῃ, quelque peu d'argent qu'il ait. || ὅσα κεν τοῦ πῆγς, ὅσον κεν τὸν βιάζης, κτλ., vous avez beau le presser, etc. || ὅταν κεν σπουδάσῃ τις τοὺς ἀνθρώπους, πάντοτε ὅα ἀπατηθῇ, on a beau étudier les hommes, on s'y trompe toujours. || ὅταν κεν προσπαθῇ τις, quelques efforts que vous fassiez. || ὅσον καλὰ κεν φερῶν, quel que bien qu'il se conduise. || (καὶ προδῇ.) ἐν ὅσῳ, tant que, pendant (le temps) que, tant qu'il y a, je l'aimerais tant que je vivrai. || ἐν ὅσῳ δὲν ἐκπληρῶται τὴν ἀποστολήν μου, οὐδεὶς ἐλπίσται κατ' ἐμοῦ κινδυνός, tant que je n'aurai pas accompli ma mission, je ne cours aucun danger (Napol. III). || ὅσῳ ὅσον, à mesure que, à fur et mesure, à fur et mesure. || ὅταν πληθύνουν βαθυμῶδον καὶ τὸν τυλίβον τοῦ ἔργου τοῦ, elle paye à fur et à mesure son ouvrage. || ἐν ὅσῳ ἦτον ἐκπληρῶν, tant qu'il avait été accompli, || (καὶ ἔλπειν.) τῆς προδῇ, tant plus, que... || ὅσῳ νεώτερον εἶνε τὸ λατρικόν, τόσῳ καὶ ἐκπληρώτερον, plus une doctrine est récente, meilleure est elle. || ὅσῳ παλαιότερον, τόσῳ γὰρ καὶ ἐκπληρώτερον, plus il est ancien, plus il devient meilleur. || ὅσῳ πληρώτερον ἀμείβει, τῶς, plus on pense, plus on parle. || ὅσῳ προχωροῦσα, à mesure que l'on avance. || (καὶ πρὸς συγκρίσειν.) τὰ πωλοῦν ὅσῳ (πλέον) ἐκπληρώτερα ἡμπορεύονται, ils les vendent le plus chèrement qu'ils peuvent. || ὅσῳ (τὸ), légume(sèche), ὅ. ὅσῳ (τὸ), petit os, ossicle. || ὅσῳ (τὸ), qui ressemble à un os, qui en a la forme, (ὁσώμενος) ossiforme. || ὀστεολογία (ἡ), ostéologie, ὅ. ὀστέον-ὄν (τὸ), ἄρχ. τὸ Κόκ-

ΚΑΛΟΝ, ὅς; (πλθ.) ossements (κυρ. τὰ τῶν νεκρῶν).
 *Ὀστία, ὀστίνας καὶ ὄσους (ἡτίς, ὄ.τι), ἀντιμ. Ἀναφορ. ἡ Ἀορισ., qui, le quel, quiconque, quelconque. || ἐκεῖνος ὅς τις, celui qui, ἴδε καὶ Ὀνομασ. || ὅστις δῆποτε, qui que ce soit, qui que ce fût, qui que ce puisse être. || πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει, tout ce qui existe dans la nature. || ὅ,τι τόχοι, ἴδε Ὀ.τι.
 *Ὀστρακοειδὲς (τὸ), testacé; (καταχρ.) crustacé (κυρ. τὸ Μαλακοστράκον, ἴδε τὴν λέξιν).
 *Ὀστράκον (τὸ), ἄρχ. τὸ Κεραμοειδὲς, tét, tesson.
 2) (ἐκαίλη d'un coquillage, coquille, ὅ. test.
 *Ὀστρακοειδὲς (ἡ), coquillier.
 *Ὀστρεον (τὸ), ἄρχ. τὸ Στρατῶν, hiltre, ὅ.
 *Ὀστρία (ἡ), δ., hêtre.
 *Ὀστιάς, ὅς (ὅ, ἡ), qui est de la nature des os, osseux.
 *Ὀσφραίνωμαι, M. (ὅα) ὀσφρανῶν, sentir l'odeur, flairer, (τ. διατ. ἐπὶ κυν.) halener; (ἐπὶ θηρ.) avoir ou prendre le vent. (κυρ. καὶ μεταφρ.).
 *Ὀσφραντός, ἡ, ὅς, qu'on peut flairer, sujet à être senti par l'odorat.
 *Ὀσφρῆς, ὅς (ἡ), odorat; (συνηδ.) nez, (ἰδιαιτ. ἐπὶ κυν.) flair. || ἔχει καλὴν (λαττήν) ὀσφρῆν, il a bon nez, il a le nez bon.
 *Ὀσφίς, ὅς (ἡ), ἄρχ., le milieu du corps; les reins; (κατ' ἔκτ.) le sein.
 *Ὀσχεον (τὸ), ἀνατομ., le scrotum, la bourse.
 *ὈΤΑΝ (κυρ. πρὸς ὅπου.) καὶ
 *ὈΤΙ (πρὸς ἄρς.), ἐπὶ Χρν., lorsque, quand, dans le cas que. || ὅτι ἐλάλουν τὰ ζῶα, du temps que les bêtes parlaient. || *ὅταν καὶ ὅπως ὁ νόμος διατάσσεται, * (Σύντ.), dans le cas et selon les formes que la loi prescrit. || πότε δὲ θὰ μὲς ἀναγνώσῃς τὸ ποιήμα σου; ὅταν διέλτε, quand nous liras-tu donc ta pièce? mais quand vous voudrez. || τί μ' ἐφάνη, όταν εἶδα (ἡρώα) τοῦτο ἴδε

*ΑΥΤΟΜΑΤ. || ὅταν ᾔνε τις νέος καὶ ὁμήγῃ, quand on est jeune, et qu'on se porte bien. || ὅτι ἀνεχώρουν ἐκ Παρισιῶν ἐλέγετο, ὅτι (ἐπρόκειτο ναί)..., lors de mon départ de Paris, on disait que (il était question de)... || ὅτι καὶ ἐπὶ ὅτι, = Ἐπίοτι.
 *ὈΤΕ, ἐπὶ Χρν. (ἄρχ.), quelquefois, tantôt. || (συνηδ.) ὅτι καὶ ἐπὶ ὅτι, tantôt... tantôt.
 *ὈΤΙ, σύνδ. Παρεμφαν., que. || ἐνθυμούμαι καλῶς ὅτι τὸν εἶδα, je me rappelle bien de l'avoir vu, ἴδε καὶ Παρ. 2) ἐπὶ Χρν. aussitôt que. || ὅτι ἄρχισα, je ne fais que commencer (que de commencer). || ὅτι ἐβγῆκεν (ἐφύλαξε ἀνεχώρησε κτλ.), il vient (il ne fait que) de sortir (d'arriver, de partir etc.). || ὅτι ἐκάθισαν εἰς τὸ τραπέζιον, ils ne font que d'entrer à table. || ἀκόμην ὅτι ἐβῆκεν ἀπὸ τὸ σχολαίον, il est encore tout frais, il ne fait que de sortir du collège. || ὅτι ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν, il est tout frais relevé de sa maladie. || ὅτι ἐταλῆ (ὡς) τὰς μελέτας (τὰ γυμνάσια) του, il est tout frais émoulu de ses exercices. || ὅτι ἐπὶ ὅτι τὸ ἐκτίσαν, βούτυρον ὅτι τὸ ἐβεραι (τὸ ἐβγαλὸν) κτλ., maison toute fraîche faite (bâtie), du beurre frais battu, etc.
 *ὈΤΙ, ἡ ὈΤΙ, σύνδ. τοῦ *ὈΤΙΣ, quelque (quoique), quelque (chose) que. || ὅτι τὸ ἐν (τὸ ἴδιον) καὶ τὸ ἄλλο, l'un revient à l'autre, l'un vaut l'autre. || ὅτι κεν εἴπῃς, quoique vous disiez. || ὅτι κεν εἴπῃ τις ἡ ὅτι κεν κάμῃ, quoique on puisse dire ou faire, on a beau dire (faire). || ἡ, καὶ κεν εἴπῃ κάμῃ, ἔδιν τὸ ἡμεῖς ποτε, quelque chose qu'il eût fait, il ne la niait jamais. || ὅτι τόχοι, ce qu'il se présentera par hasard. || (καὶ μετὰ τοῦ ἔκν) ὅτι λατρικὸν κεν τοῦ ὄσπιν, quelque remède qu'on lui donne. || ὅτι κεν ἀκολουθῇ, quelque chose qu'il

arrive, quoi qu'il en arrive.
 ||. ὅ,τι κεν κάρησ, quoi que
 vous fussiez. ||. (καὶ μετὰ τοῦ
 Δῆποτε) ὅ,τι δῆποτε δικαιολό-
 γημά κεν ἔχη, quelque rai-
 son qu'il ait à faire valoir.

Ὅτορ, γεν. Ἀττ. τοῦ Ὅστις ἡ
 Ὅ,τι. ||. (μόνον εἰς τὰς φρασ.)
 Ἀφ' ὅτου, Ἐξ ὅτου, depuis que.
 ||. ἄχρις (μέχρις) ὅτου, jus-
 qu'à ce que.

Ὅτρίνα (χωρὶς Μ.), ἀρχ.=Πα-
 ρορρῶ, Παραινῶ.

Ὅϊ καὶ (πρὸ φων. ψιλουμένου
 μὲν) Ὅϊα, (δασυνομένου δὲ)
 Ὅϊα καὶ (κατ' ἐπέκτ.) Ὅϊα,
 ἐπὶ Ἀρν., non, 'ἔδε Ὅσι. ||.
 οὐ μακρὰν τῆς πόλεως, non
 loin de la ville. ||. οὐ μόνον,
 non seulement. ||. οὐχ ἤττον,
 non moins.

Ὅϊαί! ἐπιφών. Ὁρηγητ., hélas!
 malheur à!

Ὅϊτρία καὶ Ὅϊτρία (ἡ), once
 (περιέχει ὀκτὼ δράχμα), θ.

Ὅϊδαμοῦ, ἐπὶ ῥ. Τοπ., nulle part.

Ὅϊδαμῶς, ἐπὶ ῥ. Τρπ., en au-
 cune manière, nullement,
 point du tout.

Ὅϊακ, ἀρχ. ἀντὶ Ὅττι, μόρ.
 Ἀρντ., ni, pas même.

Ὅϊαίς, ἐνὸς (οὐδεμία, οὐδὲν),
 ἀρχ. ἀντὶ Κῆνεις, pas un, au-
 cun, personne, nul. ||. (τὸ οὐδ.)
 οὐδὲν, ἔδε Τίποτε. ||. κατ' οὐ-
 δένα τρόπον, aucunement, en
 aucune manière.

Ὅϊάποτε, ἐπὶ ῥ., jamais, au
 grand jamais, à tout jamais.

Ὅϊατερόνα, Μ. ἀν., neutra-
 liser.

Ὅϊατέρορ, α, ον, neutre.

Ὅϊατερότης, πτος (ἡ), neu-
 tralité, θ.

Ὅϊατέρως, ἐπὶ ῥ., neutrale-
 ment, au neutre.

Ὅϊατερόσις, βορ (ἡ), neutra-
 lisation, θ.

Ὅϊαονοοῖν, ἐπὶ ῥ. (ἀρχ.), pas
 du tout, pas le moins du
 monde.

Ὅϊα (ἡ), κοιν. ἡ ὄρα (φορέμα-
 τος), bord, bordé, lisière,
 θ. rebord.

Ὅϊα, πρὸ φων. ψιλ. ἀντὶ Ὅϊ.
 Ὅϊαμὸς (ὁ), escouade (de ca-
 valerie), θ.

Ὅϊα (ἡ), cicatrice, θ.

Ὅϊαόρις, ὄριχος (ὁ, ἡ), qui
 a les cheveux crépus ou bou-
 clés.

Ὅϊαον (τὸ), ἀρχ., gencive, θ.

Ὅϊα (ἡ), queue, θ. ||. ἔχει
 χρήματα μὲ τὴν οὐράν, (φρασ.),
 il a plus d'argent qu'il n'est
 gros.

Ὅϊατία (ἡ), ἀρχ. ἡ Ὅπισθο-
 φυλακή, l'arrière-garde.

Ὅϊαῖος, α, ον, de la queue
 ou du côté de la queue, (δι-
 δακτ.) caudal.

Ὅϊάμιος, α, ον, du ciel, cé-
 leste.

Ὅϊανίσιος (ὁ), palais (de la
 bouche).

Ὅϊανοπάμων, ονος (ὁ, ἡ), qui
 marche dans les cieus, divin.

Ὅϊανόουκ, ἐπὶ ῥ., du ciel, d'en
 haut.

Ὅϊανοκατάβατος, η, ον, tom-
 bé du ciel.

Ὅϊανομήκη, ος, (ὁ, ἡ), qui
 touche au ciel, très haut,
 très grand.

Ὅϊανός (ὁ), ciel (τὸ πλθ.
 cieus). ||. τὸν ὑψώνει μέχρις
 οὐρανοῦ (μέχρι τρίτου οὐρανοῦ),
 il l'élève jusqu'au ciel (jusqu'
 au troisième ciel). ||. ἡ βασι-
 λεία τῶν οὐρανῶν, le royaume
 des cieus.

Ὅϊανόχρορ (ὁ, ἡ), qui est de
 la couleur du ciel, bleu ce-
 leste.

Ὅϊρήρα (ἡ) καὶ

Ὅϊρήτῃρ (ὁ), le canal (le con-
 duit) de l'urine, le canal (le
 conduit) urinaire, urètre;
 urètre.

Ὅϊριος, α, ον, (κυρ. ἀνεμος),
 favorable, propice. ||. ἔχω τὸν
 ἀνεμον οὐριον, ἀρμενίζω μὲ
 οὐριον ἀνεμον (κοιν. πρύμα),
 avoir le vent en poupe (vent
 arrière).

Ὅϊραία, Μ. ἀν. (ς), κοιν. ἀν-
 τί ὤρρομαι, hurler.

Ὅϊραίασμα (τὸ), κοιν. ἡ ὤρρη-
 ρή, hurlement.

Ὅϊροδοκίον (τὸ), pot de cham-
 bre.

Ὅϊροδόχος (ὁ, ἡ), qui reçoit
 ou contient l'urine. ||. ἡ —
 κύστις, la vessie. ||. οὐροδόχον

ἀγγεῖον, = Ὅϊροδοκίον
 Ὅϊρον καὶ (κοιν.) ὕδωρ
 (τὸ), urine, θ. (πρὶ ἐλ. μυστ.)
 Ὅϊρ, ἀνὸς (τὸ), ἀρχ. ἐν Ἀν.
 oreille, θ.

Ὅϊρία (ἡ), essence, θ.
 tance, θ. §. (μην.) quesi-
 sence, θ. ||. ἡ οὐσία τῆς
 θέσεως, le fond (l'essence)
 de l'affaire. ||. τὸ ἀναστῆναι
 ἀπὸ τοῦ ἔδαφους, et
 κασε περὶ τῆς οὐσίας, le
 huna) rejecta le de l'affaire
 et statua sur le fond.
 οὐσίαν, en substance,
 tatiellement. 2) (κοιν.)
 veur, θ. substance, θ.
 ||. δὲν ἔχει οὐσίαν, et il
 οὐσίαν, ἔδε Ἀνοσίσιος. ||.
 (φαγεῖ κτλ.) μὲ οὐσίαν,
 savoureuse, met savou-
 etc. ||. δίδω οὐσίαν εἰς
 γστ', relever (le ragoût).
 ἔστω. δίδω οὐσίαν εἰς
 γστ', le vinaiigne relevé
 sauce.

Ὅϊριαστικόν (τὸ), Γραμ-
 stantif. ||. πολλὰ τὰν
 ἐκλαμβάνονται ἐν
 σιαστικῶν, il y a plusieurs
 jectifs qui se prennent
 quefois substantivement.
 Ὅϊριας, ορς (ὁ, ἡ),
 capital. ||. τὸ οὐσιώδες
 ματος, ὀπλοθεσίας, l'im-
 tant (l'importance)
 question (d'une affaire)
 le point essentiel (cap-
 important) d'une affaire
 essentiel (de l'affaire).
 το εἶνα τὸ οὐσιώδες, c'est
 l'essentiel.

Ὅϊριας, ἐπὶ ῥ., essentiel-
 ment.

Ὅϊρε, ἐπὶ ῥ. Ἀρν., ni, pas
 ||. οὐτε ἐν, pas un. ||.
 εἰς οὐτε ὁ ἄλλος, ni l'un
 l'autre. ||. ἤσαν εἰς
 πρὸν; δὲν ἤσαν.
 avez-vous été ou spon-
 je n'y ai pas été. Ni
 plus. ||. τὸ ὅποιον
 τις οὐτε νὰ εἶπῃ, et qu'
 est pas permis même de
 re. ||. δὲν ἤξεύρα
 Γαλλικά, il ne sait le
 mot de Français. ||.

τοὺς δὲν τὸ πρῶτον, (φρσ.), les chiens même n'en veulent manger. || δὲν τὸν γυμνῶ, ὡς ἄλλο νὰ τὸν γυμνῶ, je ne le connais pas, ni ne veux le connaître. || οὐτε ἔξωρω ἐν ἑστῇ ἢ ἀπὸ θανάτου, je ne sais pas seulement, s'ils sont vivants ou en vie. || οὐτε πρῶτον, οὐτε πίνει, il ne boit ni ne mange.

Οὐτιανός, ἢ, ὄν, d'aucune valeur, de rien; méprisable, mépris.

Οὐτιανός, γυν. τοῦ "Οὔτιανος.

Οὐτιανός, τοῖτος (αἴτιον, τοῖτος), ἀντιμ. Δεῖται, celui (celle, ce) etc. etc., cela καὶ (ὅκ.) ça, ce, cet. || πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τοῦτο, pour ce, pour ce faire, pour cet (à cet) effet, (Δατ.) ad hoc. || ἐκ τοῦτου, de la, en. || τί θέλεις νὰ συμπεράνεις ἐκ τοῦτου, que voulez-vous inférer de là? (ἢ) que voulez-vous en inférer? || τούτου οὐδένως (τεθέντως), ceci posé. || ὁ μὲν πράττει τοῦτο, ὁ δὲ ἔκρινε, l'un fait ceci, l'autre cela. || διὰ τοῦτο, c'est pour cela que, c'est pour-quoi, aussi. || περὶ τοῦτου, sur cette affaire, là-dessus, etc. || ἀμὲν φιλονεικῶμεν πλέον περὶ τοῦτου, n'en disputons pas, ne l'en inquiète pas. || τί δὲν ἔγραψαν περὶ τοῦτου, que n'a-t-on pas écrit là-dessus? || περὶ τοῦτου ἤθελα νὰ εἰς ἐμολόσω, c'est de quoi (c'est ce dont) je voulais vous parler. || τί θὰ (τί θέλει νὰ) εἰπῇ περὶ τοῦτου, que veut dire ceci de ceci? || τί τοῦτο; qu'est-ce qu'attendait. || ἐν ταῖς αἰ-καταστροφῇ, reposez-vous, en attendant. || μετὰ ταῦτα, (εἰς), "Εκνεῖται, après cela, etc. etc. etc.

Οὐτιανός, γυν. τοῦ "Οὔτιανος.

Οὐτιανός, τοῖτος (αἴτιον, τοῖτος), ἀντιμ. Δεῖται, celui (celle, ce) etc. etc., cela καὶ (ὅκ.) ça, ce, cet. || πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τοῦτο, pour ce, pour ce faire, pour cet (à cet) effet, (Δατ.) ad hoc. || ἐκ τοῦτου, de la, en. || τί θέλεις νὰ συμπεράνεις ἐκ τοῦτου, que voulez-vous inférer de là? (ἢ) que voulez-vous en inférer? || τούτου οὐδένως (τεθέντως), ceci posé. || ὁ μὲν πράττει τοῦτο, ὁ δὲ ἔκρινε, l'un fait ceci, l'autre cela. || διὰ τοῦτο, c'est pour cela que, c'est pour-quoi, aussi. || περὶ τοῦτου, sur cette affaire, là-dessus, etc. || ἀμὲν φιλονεικῶμεν πλέον περὶ τοῦτου, n'en disputons pas, ne l'en inquiète pas. || τί δὲν ἔγραψαν περὶ τοῦτου, que n'a-t-on pas écrit là-dessus? || περὶ τοῦτου ἤθελα νὰ εἰς ἐμολόσω, c'est de quoi (c'est ce dont) je voulais vous parler. || τί θὰ (τί θέλει νὰ) εἰπῇ περὶ τοῦτου, que veut dire ceci de ceci? || τί τοῦτο; qu'est-ce qu'attendait. || ἐν ταῖς αἰ-καταστροφῇ, reposez-vous, en attendant. || μετὰ ταῦτα, (εἰς), "Εκνεῖται, après cela, etc. etc. etc.

Οὐτιανός, γυν. τοῦ "Οὔτιανος.

Οὐτιανός, τοῖτος (αἴτιον, τοῖτος), ἀντιμ. Δεῖται, celui (celle, ce) etc. etc., cela καὶ (ὅκ.) ça, ce, cet. || πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τοῦτο, pour ce, pour ce faire, pour cet (à cet) effet, (Δατ.) ad hoc. || ἐκ τοῦτου, de la, en. || τί θέλεις νὰ συμπεράνεις ἐκ τοῦτου, que voulez-vous inférer de là? (ἢ) que voulez-vous en inférer? || τούτου οὐδένως (τεθέντως), ceci posé. || ὁ μὲν πράττει τοῦτο, ὁ δὲ ἔκρινε, l'un fait ceci, l'autre cela. || διὰ τοῦτο, c'est pour cela que, c'est pour-quoi, aussi. || περὶ τοῦτου, sur cette affaire, là-dessus, etc. || ἀμὲν φιλονεικῶμεν πλέον περὶ τοῦτου, n'en disputons pas, ne l'en inquiète pas. || τί δὲν ἔγραψαν περὶ τοῦτου, que n'a-t-on pas écrit là-dessus? || περὶ τοῦτου ἤθελα νὰ εἰς ἐμολόσω, c'est de quoi (c'est ce dont) je voulais vous parler. || τί θὰ (τί θέλει νὰ) εἰπῇ περὶ τοῦτου, que veut dire ceci de ceci? || τί τοῦτο; qu'est-ce qu'attendait. || ἐν ταῖς αἰ-καταστροφῇ, reposez-vous, en attendant. || μετὰ ταῦτα, (εἰς), "Εκνεῖται, après cela, etc. etc. etc.

Οὐτιανός, γυν. τοῦ "Οὔτιανος.

Οὐτιανός, τοῖτος (αἴτιον, τοῖτος), ἀντιμ. Δεῖται, celui (celle, ce) etc. etc., cela καὶ (ὅκ.) ça, ce, cet. || πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τοῦτο, pour ce, pour ce faire, pour cet (à cet) effet, (Δατ.) ad hoc. || ἐκ τοῦτου, de la, en. || τί θέλεις νὰ συμπεράνεις ἐκ τοῦτου, que voulez-vous inférer de là? (ἢ) que voulez-vous en inférer? || τούτου οὐδένως (τεθέντως), ceci posé. || ὁ μὲν πράττει τοῦτο, ὁ δὲ ἔκρινε, l'un fait ceci, l'autre cela. || διὰ τοῦτο, c'est pour cela que, c'est pour-quoi, aussi. || περὶ τοῦτου, sur cette affaire, là-dessus, etc. || ἀμὲν φιλονεικῶμεν πλέον περὶ τοῦτου, n'en disputons pas, ne l'en inquiète pas. || τί δὲν ἔγραψαν περὶ τοῦτου, que n'a-t-on pas écrit là-dessus? || περὶ τοῦτου ἤθελα νὰ εἰς ἐμολόσω, c'est de quoi (c'est ce dont) je voulais vous parler. || τί θὰ (τί θέλει νὰ) εἰπῇ περὶ τοῦτου, que veut dire ceci de ceci? || τί τοῦτο; qu'est-ce qu'attendait. || ἐν ταῖς αἰ-καταστροφῇ, reposez-vous, en attendant. || μετὰ ταῦτα, (εἰς), "Εκνεῖται, après cela, etc. etc. etc.

Οὐτιανός, γυν. τοῦ "Οὔτιανος.

Οὐτιανός, τοῖτος (αἴτιον, τοῖτος), ἀντιμ. Δεῖται, celui (celle, ce) etc. etc., cela καὶ (ὅκ.) ça, ce, cet. || πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τοῦτο, pour ce, pour ce faire, pour cet (à cet) effet, (Δατ.) ad hoc. || ἐκ τοῦτου, de la, en. || τί θέλεις νὰ συμπεράνεις ἐκ τοῦτου, que voulez-vous inférer de là? (ἢ) que voulez-vous en inférer? || τούτου οὐδένως (τεθέντως), ceci posé. || ὁ μὲν πράττει τοῦτο, ὁ δὲ ἔκρινε, l'un fait ceci, l'autre cela. || διὰ τοῦτο, c'est pour cela que, c'est pour-quoi, aussi. || περὶ τοῦτου, sur cette affaire, là-dessus, etc. || ἀμὲν φιλονεικῶμεν πλέον περὶ τοῦτου, n'en disputons pas, ne l'en inquiète pas. || τί δὲν ἔγραψαν περὶ τοῦτου, que n'a-t-on pas écrit là-dessus? || περὶ τοῦτου ἤθελα νὰ εἰς ἐμολόσω, c'est de quoi (c'est ce dont) je voulais vous parler. || τί θὰ (τί θέλει νὰ) εἰπῇ περὶ τοῦτου, que veut dire ceci de ceci? || τί τοῦτο; qu'est-ce qu'attendait. || ἐν ταῖς αἰ-καταστροφῇ, reposez-vous, en attendant. || μετὰ ταῦτα, (εἰς), "Εκνεῖται, après cela, etc. etc. etc.

Οὐτιανός, γυν. τοῦ "Οὔτιανος.

Οὐτιανός, τοῖτος (αἴτιον, τοῖτος), ἀντιμ. Δεῖται, celui (celle, ce) etc. etc., cela καὶ (ὅκ.) ça, ce, cet. || πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τοῦτο, pour ce, pour ce faire, pour cet (à cet) effet, (Δατ.) ad hoc. || ἐκ τοῦτου, de la, en. || τί θέλεις νὰ συμπεράνεις ἐκ τοῦτου, que voulez-vous inférer de là? (ἢ) que voulez-vous en inférer? || τούτου οὐδένως (τεθέντως), ceci posé. || ὁ μὲν πράττει τοῦτο, ὁ δὲ ἔκρινε, l'un fait ceci, l'autre cela. || διὰ τοῦτο, c'est pour cela que, c'est pour-quoi, aussi. || περὶ τοῦτου, sur cette affaire, là-dessus, etc. || ἀμὲν φιλονεικῶμεν πλέον περὶ τοῦτου, n'en disputons pas, ne l'en inquiète pas. || τί δὲν ἔγραψαν περὶ τοῦτου, que n'a-t-on pas écrit là-dessus? || περὶ τοῦτου ἤθελα νὰ εἰς ἐμολόσω, c'est de quoi (c'est ce dont) je voulais vous parler. || τί θὰ (τί θέλει νὰ) εἰπῇ περὶ τοῦτου, que veut dire ceci de ceci? || τί τοῦτο; qu'est-ce qu'attendait. || ἐν ταῖς αἰ-καταστροφῇ, reposez-vous, en attendant. || μετὰ ταῦτα, (εἰς), "Εκνεῖται, après cela, etc. etc. etc.

Οὐτιανός, γυν. τοῦ "Οὔτιανος.

Οὐτιανός, τοῖτος (αἴτιον, τοῖτος), ἀντιμ. Δεῖται, celui (celle, ce) etc. etc., cela καὶ (ὅκ.) ça, ce, cet. || πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τοῦτο, pour ce, pour ce faire, pour cet (à cet) effet, (Δατ.) ad hoc. || ἐκ τοῦτου, de la, en. || τί θέλεις νὰ συμπεράνεις ἐκ τοῦτου, que voulez-vous inférer de là? (ἢ) que voulez-vous en inférer? || τούτου οὐδένως (τεθέντως), ceci posé. || ὁ μὲν πράττει τοῦτο, ὁ δὲ ἔκρινε, l'un fait ceci, l'autre cela. || διὰ τοῦτο, c'est pour cela que, c'est pour-quoi, aussi. || περὶ τοῦτου, sur cette affaire, là-dessus, etc. || ἀμὲν φιλονεικῶμεν πλέον περὶ τοῦτου, n'en disputons pas, ne l'en inquiète pas. || τί δὲν ἔγραψαν περὶ τοῦτου, que n'a-t-on pas écrit là-dessus? || περὶ τοῦτου ἤθελα νὰ εἰς ἐμολόσω, c'est de quoi (c'est ce dont) je voulais vous parler. || τί θὰ (τί θέλει νὰ) εἰπῇ περὶ τοῦτου, que veut dire ceci de ceci? || τί τοῦτο; qu'est-ce qu'attendait. || ἐν ταῖς αἰ-καταστροφῇ, reposez-vous, en attendant. || μετὰ ταῦτα, (εἰς), "Εκνεῖται, après cela, etc. etc. etc.

Οὐτιανός, γυν. τοῦ "Οὔτιανος.

Οὐτιανός, τοῖτος (αἴτιον, τοῖτος), ἀντιμ. Δεῖται, celui (celle, ce) etc. etc., cela καὶ (ὅκ.) ça, ce, cet. || πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τοῦτο, pour ce, pour ce faire, pour cet (à cet) effet, (Δατ.) ad hoc. || ἐκ τοῦτου, de la, en. || τί θέλεις νὰ συμπεράνεις ἐκ τοῦτου, que voulez-vous inférer de là? (ἢ) que voulez-vous en inférer? || τούτου οὐδένως (τεθέντως), ceci posé. || ὁ μὲν πράττει τοῦτο, ὁ δὲ ἔκρινε, l'un fait ceci, l'autre cela. || διὰ τοῦτο, c'est pour cela que, c'est pour-quoi, aussi. || περὶ τοῦτου, sur cette affaire, là-dessus, etc. || ἀμὲν φιλονεικῶμεν πλέον περὶ τοῦτου, n'en disputons pas, ne l'en inquiète pas. || τί δὲν ἔγραψαν περὶ τοῦτου, que n'a-t-on pas écrit là-dessus? || περὶ τοῦτου ἤθελα νὰ εἰς ἐμολόσω, c'est de quoi (c'est ce dont) je voulais vous parler. || τί θὰ (τί θέλει νὰ) εἰπῇ περὶ τοῦτου, que veut dire ceci de ceci? || τί τοῦτο; qu'est-ce qu'attendait. || ἐν ταῖς αἰ-καταστροφῇ, reposez-vous, en attendant. || μετὰ ταῦτα, (εἰς), "Εκνεῖται, après cela, etc. etc. etc.

Οὐτιανός, γυν. τοῦ "Οὔτιανος.

Οὐτιανός, τοῖτος (αἴτιον, τοῖτος), ἀντιμ. Δεῖται, celui (celle, ce) etc. etc., cela καὶ (ὅκ.) ça, ce, cet. || πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τοῦτο, pour ce, pour ce faire, pour cet (à cet) effet, (Δατ.) ad hoc. || ἐκ τοῦτου, de la, en. || τί θέλεις νὰ συμπεράνεις ἐκ τοῦτου, que voulez-vous inférer de là? (ἢ) que voulez-vous en inférer? || τούτου οὐδένως (τεθέντως), ceci posé. || ὁ μὲν πράττει τοῦτο, ὁ δὲ ἔκρινε, l'un fait ceci, l'autre cela. || διὰ τοῦτο, c'est pour cela que, c'est pour-quoi, aussi. || περὶ τοῦτου, sur cette affaire, là-dessus, etc. || ἀμὲν φιλονεικῶμεν πλέον περὶ τοῦτου, n'en disputons pas, ne l'en inquiète pas. || τί δὲν ἔγραψαν περὶ τοῦτου, que n'a-t-on pas écrit là-dessus? || περὶ τοῦτου ἤθελα νὰ εἰς ἐμολόσω, c'est de quoi (c'est ce dont) je voulais vous parler. || τί θὰ (τί θέλει νὰ) εἰπῇ περὶ τοῦτου, que veut dire ceci de ceci? || τί τοῦτο; qu'est-ce qu'attendait. || ἐν ταῖς αἰ-καταστροφῇ, reposez-vous, en attendant. || μετὰ ταῦτα, (εἰς), "Εκνεῖται, après cela, etc. etc. etc.

Οὐτιανός, γυν. τοῦ "Οὔτιανος.

Οὐτιανός, τοῖτος (αἴτιον, τοῖτος), ἀντιμ. Δεῖται, celui (celle, ce) etc. etc., cela καὶ (ὅκ.) ça, ce, cet. || πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τοῦτο, pour ce, pour ce faire, pour cet (à cet) effet, (Δατ.) ad hoc. || ἐκ τοῦτου, de la, en. || τί θέλεις νὰ συμπεράνεις ἐκ τοῦτου, que voulez-vous inférer de là? (ἢ) que voulez-vous en inférer? || τούτου οὐδένως (τεθέντως), ceci posé. || ὁ μὲν πράττει τοῦτο, ὁ δὲ ἔκρινε, l'un fait ceci, l'autre cela. || διὰ τοῦτο, c'est pour cela que, c'est pour-quoi, aussi. || περὶ τοῦτου, sur cette affaire, là-dessus, etc. || ἀμὲν φιλονεικῶμεν πλέον περὶ τοῦτου, n'en disputons pas, ne l'en inquiète pas. || τί δὲν ἔγραψαν περὶ τοῦτου, que n'a-t-on pas écrit là-dessus? || περὶ τοῦτου ἤθελα νὰ εἰς ἐμολόσω, c'est de quoi (c'est ce dont) je voulais vous parler. || τί θὰ (τί θέλει νὰ) εἰπῇ περὶ τοῦτου, que veut dire ceci de ceci? || τί τοῦτο; qu'est-ce qu'attendait. || ἐν ταῖς αἰ-καταστροφῇ, reposez-vous, en attendant. || μετὰ ταῦτα, (εἰς), "Εκνεῖται, après cela, etc. etc. etc.

Οὐτιανός, γυν. τοῦ "Οὔτιανος.

Οὐτιανός, τοῖτος (αἴτιον, τοῖτος), ἀντιμ. Δεῖται, celui (celle, ce) etc. etc., cela καὶ (ὅκ.) ça, ce, cet. || πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τοῦτο, pour ce, pour ce faire, pour cet (à cet) effet, (Δατ.) ad hoc. || ἐκ τοῦτου, de la, en. || τί θέλεις νὰ συμπεράνεις ἐκ τοῦτου, que voulez-vous inférer de là? (ἢ) que voulez-vous en inférer? || τούτου οὐδένως (τεθέντως), ceci posé. || ὁ μὲν πράττει τοῦτο, ὁ δὲ ἔκρινε, l'un fait ceci, l'autre cela. || διὰ τοῦτο, c'est pour cela que, c'est pour-quoi, aussi. || περὶ τοῦτου, sur cette affaire, là-dessus, etc. || ἀμὲν φιλονεικῶμεν πλέον περὶ τοῦτου, n'en disputons pas, ne l'en inquiète pas. || τί δὲν ἔγραψαν περὶ τοῦτου, que n'a-t-on pas écrit là-dessus? || περὶ τοῦτου ἤθελα νὰ εἰς ἐμολόσω, c'est de quoi (c'est ce dont) je voulais vous parler. || τί θὰ (τί θέλει νὰ) εἰπῇ περὶ τοῦτου, que veut dire ceci de ceci? || τί τοῦτο; qu'est-ce qu'attendait. || ἐν ταῖς αἰ-καταστροφῇ, reposez-vous, en attendant. || μετὰ ταῦτα, (εἰς), "Εκνεῖται, après cela, etc. etc. etc.

Οὐτιανός, γυν. τοῦ "Οὔτιανος.

Οὐτιανός, τοῖτος (αἴτιον, τοῖτος), ἀντιμ. Δεῖται, celui (celle, ce) etc. etc., cela καὶ (ὅκ.) ça, ce, cet. || πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τοῦτο, pour ce, pour ce faire, pour cet (à cet) effet, (Δατ.) ad hoc. || ἐκ τοῦτου, de la, en. || τί θέλεις νὰ συμπεράνεις ἐκ τοῦτου, que voulez-vous inférer de là? (ἢ) que voulez-vous en inférer? || τούτου οὐδένως (τεθέντως), ceci posé. || ὁ μὲν πράττει τοῦτο, ὁ δὲ ἔκρινε, l'un fait ceci, l'autre cela. || διὰ τοῦτο, c'est pour cela que, c'est pour-quoi, aussi. || περὶ τοῦτου, sur cette affaire, là-dessus, etc. || ἀμὲν φιλονεικῶμεν πλέον περὶ τοῦτου, n'en disputons pas, ne l'en inquiète pas. || τί δὲν ἔγραψαν περὶ τοῦτου, que n'a-t-on pas écrit là-dessus? || περὶ τοῦτου ἤθελα νὰ εἰς ἐμολόσω, c'est de quoi (c'est ce dont) je voulais vous parler. || τί θὰ (τί θέλει νὰ) εἰπῇ περὶ τοῦτου, que veut dire ceci de ceci? || τί τοῦτο; qu'est-ce qu'attendait. || ἐν ταῖς αἰ-καταστροφῇ, reposez-vous, en attendant. || μετὰ ταῦτα, (εἰς), "Εκνεῖται, après cela, etc. etc. etc.

Οὐτιανός, γυν. τοῦ "Οὔτιανος.

Οὐτιανός, τοῖτος (αἴτιον, τοῖτος), ἀντιμ. Δεῖται, celui (celle, ce) etc. etc., cela καὶ (ὅκ.) ça, ce, cet. || πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τοῦτο, pour ce, pour ce faire, pour cet (à cet) effet, (Δατ.) ad hoc. || ἐκ τοῦτου, de la, en. || τί θέλεις νὰ συμπεράνεις ἐκ τοῦτου, que voulez-vous inférer de là? (ἢ) que voulez-vous en inférer? || τούτου οὐδένως (τεθέντως), ceci posé. || ὁ μὲν πράττει τοῦτο, ὁ δὲ ἔκρινε, l'un fait ceci, l'autre cela. || διὰ τοῦτο, c'est pour cela que, c'est pour-quoi, aussi. || περὶ τοῦτου, sur cette affaire, là-dessus, etc. || ἀμὲν φιλονεικῶμεν πλέον περὶ τοῦτου, n'en disputons pas, ne l'en inquiète pas. || τί δὲν ἔγραψαν περὶ τοῦτου, que n'a-t-on pas écrit là-dessus? || περὶ τοῦτου ἤθελα νὰ εἰς ἐμολόσω, c'est de quoi (c'est ce dont) je voulais vous parler. || τί θὰ (τί θέλει νὰ) εἰπῇ περὶ τοῦτου, que veut dire ceci de ceci? || τί τοῦτο; qu'est-ce qu'attendait. || ἐν ταῖς αἰ-καταστροφῇ, reposez-vous, en attendant. || μετὰ ταῦτα, (εἰς), "Εκνεῖται, après cela, etc. etc. etc.

et ainsi du reste. || διδοι οὐ-
τως ἐνομασθῇ ἡ... , car c'est
ainsi qu'on nomma la... ||
τούτων οὕτως ἐχόντων, (φρσ-
ἀρχ.), les choses étant ainsi,
comme ainsi soit; puisqu'ainsi
est (va).

Οὔχ, πρὸ φων. δασ. ἀντὶ Οὔ.
Οὔχι, ἐπὶ ἀρν. (ἀρχ.) ἀντὶ "Ο-
χι, ἴδε Οὔ.

Ὁφθαλμικός, ὁ (δ), ἀρχ. ὁ Χερ-
αίτης, débiteur.

Ὁφθαλμικός (χωρὶς Μ.), ἀρχ. ἀντὶ
Χεραιῶν, devoir, être obligé
ou tenu de. || ὁφθαλμικός νὰ μὴ
ἀποζημιώσῃ, il est tenu de
m'indemniser. || ὁ νόμος ὁ-
φθαλμικός προστασίας ἐξ ἑσῶς πρὸς
πάντας τοὺς πολίτας, la loi
doit une égale protection à
tous les citoyens. || τὸ ὁφθαλ-
μικός σεβασμός, le respect qu'
on doit à q.

Ὁφθαλμικός (τὸ), avantage; profit,
ἴδε καὶ Ὁφθαλμικός. || τί τὸ ὁ-
φθαλμικός; à quoi bon? || πρὸς ὁ-
φθαλμικός του, à l'avantage de q.

Ὁφθαλμικός (ἡ), mal d'yeux, o-
phthalmie, ὁ.

Ὁφθαλμικός, ἢ, ὄν, relatif aux
yeux, (λατρ.) ophthalmique.

Ὁφθαλμικός, Μ. ἀρν. avoir mal
aux yeux. 2) = Ὁφθαλμικός.

Ὁφθαλμικός, οὗτος (ὁ, ἡ), qui
ressemble à un oeil, qui en
a la forme, (διδασκ.) oculiforme.

Ὁφθαλμικός (ὁ), oeil (τὸ πλθ.)
yeux (κυρ. ἡ μνημ.). || ἐν ῥο-
πῇ ὁφθαλμοῦ, en un clin d'œil.
|| πρὸ ὁφθαλμικών, "Ἦν ὄφθαλ-
μικός. || ἔχει πρὸ ὁφθαλ-
μικών τὰ συμφέροντά του, avoir
ses intérêts en vue. || τὸ ὁ-
φθαλμικός πρὸ ὁφθαλμικών, j'ai pris
mon parti.

Ὁφθαλμικός, οὗτος (ὁ, ἡ), qui
paraît aux yeux, visible.

Ὁφθαλμικός, ἐπὶ ἀρν., visible-
ment. || ἀποδοικνύει τὸ ὁφθαλ-
μικός, faire toucher une
chose à l'œil.

Ὁφθαλμικός, οὗτος (ὁ, ἡ), qui a la
forme d'un serpent.

Ὁφθαλμικός, ὅς (ὁ), serpent.

Ὁφθαλμικός, ὅς (ὁ), sourcil; §.
(μυθολ. καὶ κατὰ συνῆχ.) air

hautain, orgueil, fierté, ὁ.
morgue, ὁ.

Ὁχι! ἐπιφών. (ἐκφρ. πόνον), αἴε!
ahi!

Ὁχλός (ἡ), accouplement; (ἡ-
διατ. ἐπὶ ἑππ.) monte, ὁ.

Ὁχλός (ἡ), κοιν. ἡ "Εκσι,
vipère, ὁ.

Ὁχλός (ὁ), conduit d'eau, ca-
nal (de dérivation), saignée,
ὁ. rigole, ὁ. §. égout.

Ὁχλός, Μ. ἔπρ., saillir, cou-
vrir, (ἰδίως ἐπὶ ἑππ.) faire la
monte. || (μσ.) s'accoupler.

Ὁχλός (τὸ), tout ce qui sert à
porter (à voiturer), monture,
ὁ. (συγκότι.) voiture, ὁ. §. é-
quipage. || ἔχει ὁχλός ἰδίου,
(κοιν.) il roule carrosse. || (ἡ-
λαστ.) τὸ ὁχλός μου! faites av-
ancer.

Ὁχλός (ἡ), bord (d'un fleuve, d'
un fossé etc.); rive, ὁ. riva-
ge; parapet.

Ὁχλός (ὁ), "Ὁχλός, (κυρ.) bord
escarpé; butte, ὁ.

Ὁχι, κοιν. ἀντὶ Οὔχι, ἐπὶ ἀρν.,
non, pas, non pas. || ἡ χεραι-
αίτης, ἄλλο τίπαι; — ὁχι πρὸς
τὸ παρὸν, avez-vous besoin d'
autre chose? — pas pour le
présent. || ἐνδοκίμα ἔτα μῆτε
ὅτι τὸ θυμὸς τὴν ἀλλήν ἡμέ-
ραν, ὅχι καὶ νὰ θυμὸς τὸσον,
je croyais que, bien loin d'
être si fort irrité de cela, ne
s'en rappellerait pas même le
lendemain. || ὅχι μόνον, non
seulement. || ὅχι ὅτι ἦτον
ἐχθρὸς του, ἀλλὰ... , non pas
qu'il fût son ennemi, mais...
|| ὅχι τὸσον ὁφθαλμικός, pas si
vite. || ὅχι πολλά, pas trop,
pas beaucoup. || ὅχι ὅτι θέλω
νὰ... , ce n'est pas que je
veuille... , non que je veuille...
|| τοῦ αἵματος πατρικὰ τὸ "Ὁχι,
il refusa tout net. || δὲν θέλω
νὰ ἀποδῶ τὸ "Ὁχι, je ne veux
pas m'exposer à (m'attirer)
un refus.

Ὁχλός (ἡ), κοιν. ἡ "Ὁχλός.

Ὁχλός (ἡ), rassemblement
(soulèvement) du bas peuple,
attroupement, émeute, ὁ.

Ὁχλός, ἢ, ὄν, peuple à

- soulever (à amener) le peuple, séditieux.
- ΟΧΛΑΓΩΡΟΣ (ὁ, ἡ), qui attroupe ou amène la populace.
- ΟΧΛΑΓΩΡΩ, Μ. ἴσθ, attrouper (amener, soulever) le peuple, attirer la foule.
- ΟΧΛΗΡΙΑ (ἡ), ἀρχ., importunité, 0.
- ΟΧΛΗΡΟΣ, ἄ, ὄν, importun, incommode, ennuyeux; choquant, embarrassant, fâcheux, fatigant, gênant. || ὀχληρότατος, η, ον, accablant, (qui est) d'une grande incommodité (importunité). || ὀχληραὶ ἀναμνήσεις, d'importuns souvenirs.
- ΟΧΛΟΒΟΗ (ἡ), cohue, 0. tumulte, 0. tintamarre, 0. vacarme, brouhaha.
- ΟΧΛΟΚΡΑΤΙΑ (ἡ), domination exercée par la populace, ochlocratie, 0.
- ΟΧΛΟΣ (ὁ), bas peuple, populace, 0. multitude, 0. foule, 0. presse, 0. ||. σέβεται τὰς προλήψεις τοῦ ὄχλου, respecter les préjugés de la multitude. ||. ὁ ἀμαθὴς (ὁ ἄστατος) ὄχλος, la foule ignorante (inconstante). ||. ὁ χυδῆν (ὁ συρφετώδης) ὄχλος, la lie du peuple, le menu peuple, la canaille, la racaille.
- ΟΧΟΥΜΑΙ (χωρίζω Μ.), être monté sur (un cheval, une voiture etc.).
- ΟΧΥΡΩΝΑ, Μ. ἴσθ, fortifier.
- ΟΧΥΡΟΣ, ἄ, ὄν, fortifié, fort. ||. τὰ ἐκτὸς τοῦ φρουρίου εἶνε ὀχυρότερα παρὰ τὸ κατ' αὐτὸ φρούριον, les dehors sont encore plus forts que le corps de la place.
- ΟΧΥΡΩΤΗΣ (ἡ), force d'un lieu fortifié.

- ΟΧΥΡΩΜΑ (τὸ), lieu fortifié, fortresse, 0. fortification, 0. fort; défense, 0.
- ΟΧΥΡΩΜΑΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui concerne les fortifications. ||. ὀχυρωματικὴ (ἐνν. τέχνη), l'art de fortifier (des fortifications), la fortification (καὶ συχρότ.) les fortifications. ||. σπουδάζει τὴν ὀχυρωματικὴν, il étudie les fortifications.
- ΟΧΥΡΩΣΙΣ, ἐκς (ἡ), l'action de fortifier, fortification, 0. ||. ἐργάζεται εἰς (τὴν) ὀχυρωσιν τοῦ φρουρίου, on travaille à la fortification de la place.
- ΟΨΑΡΙΟΝ (τὸ), ἴδε ΨΑΡΙ.
- ΟΨΙΔΑΣΤΗΣ, οὔτε (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui pousse tard.
- ΟΨΙΤΑΜΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui se marie ou s'est marié tard.
- ΟΨΙΜΑΟΨΙΣ, οὔτε (ὁ, ἡ), qui a commencé trop tard à apprendre; (ἐπμ.) mal instruit.
- ΟΨΙΜΑΟΨΙΑ (ἡ), instruction tardive.
- ΟΨΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui se fait ou qui vient tard, tardif. ||. πωρικὰ ὄψιμα, fruits de l'arrière-saison. ||. (ἀφρημ.) τὸ ὄψιμον τῶν ὀπωρικῶν (κτλ.), la tardiveté des fruits (etc).
- ΟΨΙΠΛΟΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui n'est devenu riche que très tard; parvenu.
- ΟΨΙΣ, ἐκς (ἡ), aspect, face, 0. mine, 0. coup d'œil. §. (ιδιαιτ.) teint (vermeil), couleur (du visage), 0. ||. ἔχει ὡραὶαν ὄψιν, elle a des belles couleurs. ||. ἔχει ἀχρεῖαν ὄψιν, il a une mauvaise mine. ||. φοβέται μὴ χαλάσῃ τὴν ὄψιν της, elle a peur de gâter son teint. ||. ἔλλαξ' ἡ ὄψις του, il changea de visage (de couleur). ||. ἦλθεν ἡ ὄψις του εἰς τὸν τόπον

- (της), la couleur lui est revenue, il a repris couleur (couleurs). §. (κον. κατὰ γμ.) ἡ Ἐπιφάνεια, surface, superficie, 0. apparence. §. (ἐπὶ ὄψασμ.) Pendrait. ||. γαίνει εἰς τὴν ὄψιν (τοῦ) monter à la surface; ||. τρεῖς sortir. ||. ὄψασμα ὄψεως, étoffe à deux ordres.
- 3) (μετρωρ.) vue, 0. vue. §. considération, 0. ||. ὄψεως τὴν ὄψιν, affreux à la ||. ἐκ πρώτης ὄψεως, à la première vue, à la première inspection. au premier coup d'œil, de prime abord, du premier abord. ||. ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν ὀπότερον ὑπὸ τὰς διαστάσεις ὄψεως, si l'on affecte sous ses divers aspects. ||. λαμβάνει τὴν ὄψιν, prendre en considération. ἡ Μεγαλειότης τοῦ ὀψιν ὄψιν τὰς ἐκδουλεύσεις, Sa Majesté prendra vos vices en considération. ἀρχ. ἡ ὄψις ἡ ὄψις, la vue (ou) l'œil. ||. ταῖς ὄψεσι, (φρσ.) - Attrouper (ses) propres yeux, lairement.
- ΟΨΟΠΛΕΙΟΝ (τὸ), ἀρχ. τὸν aux comestibles.
- ΟΨΟΠΛΗΣ, οὔτε (ὁ, ἡ), τὸν des comestibles.
- ΟΨΟΦΑΓΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ. τὸν la bonne chère (et τὸν le poisson (les friandises) aud, gourmand.
- ΟΨΩΝΙΣ, Μ. ἴσθ, acheter comestibles, des vivres, la provision, ἴδε ΨΩΝΙΣ.
- ΟΨΩΝΙΟΝ (τὸ), provision de che, ration, 0. vivres, τὸν ΨΩΝΙΟΝ.

Π.

Παράλιν, ἰδε Ὑπάρκω
Παρενὴ, ἐπὶ (ἀρχ.), avec
 toute la nation, en masse;
 sollement.
Παρεῖς (ὁ) ἄρχ. ἢ **Παροῖα**,
 gelée, θ.
Παρεῖς, οὐκ (ὁ, ἢ), glacial,
 glacié, glaçant.
Παρεῖς, M. κῖμα, attirer (en-
 velopper; prendre) dans le
 piège, attraper.
Παρεῖς M. ἰσχυρὰ, rendre soli-
 de (durable), affermir, conso-
 lider.
Παρεῖς, α, ον, solide, ferme,
 durable.
Παρεῖς, πρὸς (ἢ), consistan-
 ce, θ. solidité, θ.
Παρεῖς, ἰσχυρὰ (ἢ), piège, traquet,
 traquenard, trappe, θ. (μτ-
 φρ.) ruse, embûche, θ. attra-
 per, θ. tromperie, θ.
Παρεῖς, ἐν (ἢ), l'action de
 rendre on de devenir solide
 (ferme etc.), affermissement.
Παρεῖς (ὁ, ἢ), très-méchant.
Παρεῖς (ὁ, ἢ), qui est de tou-
 te beauté, très-beau, (ολκ.)
 magnifique.
Παρεῖς (ὁ, ἢ), commun à
 tous; universel.
Παρεῖς (ὁ, ἢ), commun à
 tout le monde; universel.
Παρεῖς (ὁ), ἀνατομ., pan-
 thée.
Παρεῖς (ἢ), γλγ., glacière, θ.
Παρεῖς, M. ἰσχυρὰ, glacer, geler;
 παρ. congeler, ἰδε καὶ Πάσα.
Παρεῖς, αὐτὸν (ὁ), se geler, se
 geler, se congeler, prendre;
 παρ. (transi de froid; (μτμκ.)
 devenir stupéfait. ἢ. ὁ ὁ-
 ὁ παρ. παρ. εἰς τοὺς τρι-
 γωνίους, le mercure
 congelé à trente et un de-
 grés. ἢ. τὸ γὰρ παρ. (πρ-
 ος) παρ. se fige. ἢ. τὸ πο-
 τὴν παρ. ἢ. αἱ ἀέννοι πηγαί
 παρ. ποτὶ, les fontai-
 nes d'eau vive ne glacent ja-
 mais. ἢ. τὸ χαρῶν (ἢ δεξαμε-
 νή) παρ. να παρ. le bas-
 sin commence à se glacer. ἢ.

(ὁπερβολ.) πάγωνσαν τὰ πόδια
 του, les pieds lui ont gelé. ἢ.
 (καὶ μτμκ.) καθὼς τὸ εἶδα, πά-
 γωσαν τὸ αἷμα μου, à cette vue,
 mon sang se glaça. ἢ. ὁ παγω-
 μένος Ὠκεανός, ἢ παγωμένη
 θάλασσα, (Γεωγραφ.), la mer
 glaciale.

Πάρος (ὁ), glace, θ. ἢ. κομμάτι
 πάγου, (κροστάλλον), glaçon.

Πάρος (ὁ), gelée, θ. ἢ.
 πολλὰ ἐλατὰ ἐλάσαν ἀπὸ τὸν
 πάγον, beaucoup d'oliviers
 furent détruits par la gelée.

Παροῖα (τὸ), κοιν. ὁ Πάροτος,
 poupard.

Παροτομάννα (ἢ), ὁστρακὸς,
 crabe, araignée de mer; pag-
 gul.

Πάροτος (ὁ), ὁστρακὸς, cancre,
 poupard, pagurus.

Παράλητος (ὁ, ἢ), ἀρχ., extrê-
 mement difficile.

Πάρετος (ὁ, ἢ), = Ὁλόπετος.
 Πάσα, ἰδε Ὑπάρκω.

Πάσα (τὸ), congélation, θ.

Πάσι (τὸ), πτν., παρ. (προφ.
 pan).

Πάσι (ἢ), gelée, θ. temps de
 glace. ἢ. κάμνει μεγάλην (φρι-
 κτὴν) παγωνίαν, il gèle très-
 fort. ἢ. ἦτον τοιαύτη παγω-
 νία, ὥστε ἔσκαναν αἱ πέτραι,
 (φρσ. ὁπερβολ.), il gela à
 pierre fendre.

Πάσι (τὸ), boisson glacé,
 glace, θ. ἢ. παγωτὸν μὲ γάλα
 (μὲ λειμών' κτλ.), glace à la
 crème (au citron etc.).

Παπαρτί, M. κῖμα, marchan-
 der, traiter, négocier. ἢ. πα-
 ραρτί να ἀγοράσω κτήμα (οἰ-
 κλαν κτλ.), traiter d'une terre
 (d'une maison etc.).

Παπαρτί, α, ον, qui se fait
 ou se vend au marché (aux
 halles).

Πάσι (τὸ), κοιν. ἢ Ἀγορὰ, mar-
 ché, halle, θ. bazar. ἢ. αὔριον
 εἶνε παρτί, demain il y a
 marché, c'est demain jour de
 marché. ἢ. εἰς τὴν δεῖνα πόλιν
 γίνετα παρτί δις τοῦ ἔτους,
 il y a marché dans telle ville

deux fois l'année. ἢ. παρ-
 τί (fait entre l'acheteur et
 le vendeur). ἢ. ἤμουν εἰς τὸ
 παρτί μου, j'étais en marché a-
 vec lui pour mon cheval. ἢ.
 μοῦ ἐχάλασε τὰ παρτία, il cou-
 rut sur mon marché, il a ga-
 té mon marché.

Πάσι (τὸ), κοιν. τὸ Βαίτον καὶ
 τὸ Δάλασον.

Πάσι, M. (ὁ) πῖον, souffrir;
 subir, éprouver. ἢ. τί ἐπαθα
 ὁ ἔσλοος; quel malheur vient
 de m'arriver. ἢ. τί ἐπαθες καὶ...
 que vous est-il arrivé donc
 pour...? ἢ. ἐπαθα ἐν παρτίον
 πράγμα, il m'est arrivé quel-
 que chose de bien étrange.
 ἢ. τὸ ἐπαθε, τὴν ἐπαθε, (φρσ.),
 il est flambé, il en a, il en a
 dans l'ail. ἢ. πάλιν τὴν ἐπα-
 θε, le voilà encore flambé! ἢ.
 θὰ τὴν παθῇ! il en aura.

Πάσι (τὸ), ce qu'on éprouve,
 accident, malheur, infortu-
 ne, θ. souffrance, θ. ἢ. τὰ πα-
 θήματα μεθ' ἡμᾶς, (παροικ.),
 en souffrant on apprend.

Πάσι, ἢ. ὁν, susceptible
 d'affection, impressionnable,
 passible; (συν/θ.) passif. ἢ.
 propre à exciter les passions
 (à émeouvoir), pathétique.

Πάσι, ἐπὶ, d'une maniè-
 re pathétique, pathétique-
 ment; (γρμτ.) passivement, au
 passif.

Πάσι, ἢ, ὁν, propre
 à faire connaître une mala-
 die, pathognomonique.

Πάσι, ὁν, ὁν, propre
 à connaître une maladie
 par les symptômes (par les
 signes pathognomoniques).

Πάσι (ἢ), pathologie, θ.

Πάσι, ἢ, ὁν, patholo-
 gique.

Πάσι, οὐκ (τὸ), ἀρχ. = Πάσι,
 souffrance, θ. malheur, re-
 vers, disgrâce, θ. calamité, θ.
 ἢ. τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, (Ἐκ-
 κλησ.), la passion. ἢ. ἢ ἐδό-
 μες τὸν παθόν, (Ἐκκλησ.), la

semaine de la passion. §. τὰ τέσσαρα πάθη τῆς ἀριθμητικῆς, les quatre (premières) règles.

2) (τυχρότ.) passion, 6. §. (ιδιαιτ.) animosité, 0. inimitié, 0. §. rancune, 0. ressentiment. §. (ἐστ.) émotion vive (qu'un orateur excite dans l'âme des auditeurs ou un acteur dans celle des spectateurs); le pathétique; (ἐπὶ κακοῦ) chaleur factice du discours, faux pathétique, pathos. || φυλάττω πάθος, ἵδου Μῆνησικακῆ. || τὸν ἔγω γέλοος, je lui en veux, je lui garde rancune. || νικᾷ τα πάθη του, triomphe de ses passions. || ἡ μέγλη τῶν παθῶν, l'ivresse des passions. || ὁ ῥήτωρ κινεῖ τὰ πάθη, l'orateur remue (émeut) les passions. 3) (κοιν.) ἀντὶ Νόσου, maladie (chronique), 6. affection, 4.

Παιον, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Παιδαίου.

Παιονιάκι (τὸ), petit jouet, amulette, 0.

Παιονία (τὸ), καὶ. τὸ Παιονιον, jouet, babiole, 4. || παιγνίδι διὰ τὰ παιδιά, jouet d'enfants, bimbelot. || ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν τοιαῦτα παιγνίδια, bimbelotier. 2) ἢ Παιδιά, jeu. || θέλετε νὰ παίζωμεν ἐν παιγνίδι; voulez-vous faire une partie? || ἐπὶ ἡν (ἐκέρδης) τὸ παιγνίδι, il a gagné la partie. || τοῦ ἐπαίξαν ἐν τῶν ἐδελχῶν εἰς τὸ παιγνίδι, on lui joua un tour (une pièce), on lui fit une pièce, on le tourna en ridicule, on le mystifia. || τὸ σκυλὶ τοῦτο κάμνει (ἡξέρε) διάφορα παιγνίδια, ce chien-là fait (sait) différents tours. 3) (πλο.) instrument de musique.

Παιονιάριον, 4, ἵκον, κοιν. ὁ Παιονιάριος.

Παιονιάριος (ὁ), joueur d'instrument; ménestrier (ιδιαιτ. ὁ παίζων τὸ βιολί).

Παιονιον (τὸ), objet d'amusement ἢ (μυθολ.) de dérision, jouet. || ἔγινε παιγνιον τῆς τύχης, il devint le jouet de la fortune.

Παιονιάριος, οὐτ (ὁ, ἡ), enjoué, badin, facétieux.

Παιδαγωγίον (τὸ), école d'enfants; maison d'éducation, 0. institution, 0.

Παιδαγῶγία (ἡ), éducation (d'enfants), 0.

Παιδαγῶγος (ὁ, ἡ), gouverneur ou précepteur d'enfants, (0ηλ.) gouvernante; instituteur, -trice.

Παιδαγῶγῆ, Μ. ἡγε, élever (instruire) des enfants.

Παιδάριον (τὸ), petit enfant.

Παιδαριώδης, οὐτ (ὁ, ἡ), propre aux enfants, puéril. || ἔργον ἢ λόγιον παιδαριώδες, puérilité, 0. enfance, 0. enfantillage.

Παιδαριώδης, ἐπὶ, à la manière des petits enfants, puérilement.

Παιδεία (ἡ), éducation, 0. instruction, 0.; savoir; ἴδε καὶ Ἑκπαιδεύσις. 2) = Τιμωρία, punition, 0. châtimement, peine, 0.

Παιδαρῆσις, οὐτ (ὁ), pédérastie.

Παιδαρῆσις (ἡ), pédérastie, 0.

Παιδαγωγίον (τὸ), maison (établissement) d'instruction, école, 0., ἴδε Διαγωγίον.

Παιδεύω, Μ. ἐξῆλ, châtier, punir; §. (συνδ.) élever, instruire; former. || (κυρ. εὖ-χρ. ὁ πρὸς τῆς πθ. μτχ.) Ἑκπαιδευμένος, η, ον, qui a de l'instruction, bien élevé, instruit, éclairé, savant. || ἀνὴρ πολλὰ πεπαιδευμένος, un homme d'une grande instruction (fort instruit).

Παιδαί (ἡ), jeu (d'enfants), amusement; passe-temps, badinage.

Παιδικός, ἡ, ὄν, d'enfant, relatif ou propre aux enfants ou à l'enfance, enfantin.

Παιδιόνης, ἐπὶ, dès l'enfance.

Παιδίον (τὸ), enfant. || τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον, (παροιμ.), c'est bien l'enfant de sa mère. || εἰσε παιδί, μὴ γίνεσαι παιδί! (φρσ.), enfant que vous êtes.

2) (ὁπληρέτης νέος κυρ. ἐργαστηρίου) garçon. || παιδί, ὅς μας σκαμνιά, garçon, donnez-nous des chaises. || ὅδε τί-

ποτε εἰς τὰ παιδιά, donnez quelque chose aux enfants. Παιδίσκη (ἡ), ἀρχ., petite jeune servante, 0.

Παιδογόνος (ὁ, ἡ), relatif à la procréation des enfants, 0. || τὰ παιδογόνα, les parties honteuses.

Παιδοκομή, Μ. ἡγε, élever.

Παιδοκομία (ἡ), instruction.

Παιδοκτόνος (ὁ, ἡ), instituteur.

Παιδοκτενέρις (ἡ), ἀρχ., fait périr les enfants ou propres enfants.

Παιδοποιία (ἡ), procréation des enfants.

Παιδοποιός (ὁ, ἡ), qui fait procréer des enfants.

Παιδοποιᾷ, Μ. ἡγε, faire créer des enfants.

Παιδοποιῶν, οὐτ (ὁ), ἔργον, forme le corps des enfants des exercices gymnastiques, maître d'école, procréateur, instituteur.

Παίζω, Μ. παίζω, jouer; jouer ses ébats, se jouer.

|| παίζω, se jouer (re un jeu) de; plaisanter (diner) sur. || παίζω, pincer la guitare, ἴδε καὶ παρίζω. || παίζω, jouer.

|| παίζω, jouer (au trictrac, aux cartes) (au trictrac, aux cartes) etc.). || παίζω τὴν κόλιν, jouer au colin.

|| παίζω, jouer (au colin, au trictrac, aux cartes) etc.). || παίζω τὴν κόλιν, jouer au colin.

|| παίζω, jouer (au colin, au trictrac, aux cartes) etc.). || παίζω τὴν κόλιν, jouer au colin.

|| παίζω, jouer (au colin, au trictrac, aux cartes) etc.). || παίζω τὴν κόλιν, jouer au colin.

|| παίζω, jouer (au colin, au trictrac, aux cartes) etc.). || παίζω τὴν κόλιν, jouer au colin.

|| παίζω, jouer (au colin, au trictrac, aux cartes) etc.). || παίζω τὴν κόλιν, jouer au colin.

|| παίζω, jouer (au colin, au trictrac, aux cartes) etc.). || παίζω τὴν κόλιν, jouer au colin.

|| παίζω, jouer (au colin, au trictrac, aux cartes) etc.). || παίζω τὴν κόλιν, jouer au colin.

|| παίζω, jouer (au colin, au trictrac, aux cartes) etc.). || παίζω τὴν κόλιν, jouer au colin.

|| παίζω, jouer (au colin, au trictrac, aux cartes) etc.). || παίζω τὴν κόλιν, jouer au colin.

|| παίζω, jouer (au colin, au trictrac, aux cartes) etc.). || παίζω τὴν κόλιν, jouer au colin.

|| παίζω, jouer (au colin, au trictrac, aux cartes) etc.). || παίζω τὴν κόλιν, jouer au colin.

|| παίζω, jouer (au colin, au trictrac, aux cartes) etc.). || παίζω τὴν κόλιν, jouer au colin.

|| παίζω, jouer (au colin, au trictrac, aux cartes) etc.). || παίζω τὴν κόλιν, jouer au colin.

|| παίζω, jouer (au colin, au trictrac, aux cartes) etc.). || παίζω τὴν κόλιν, jouer au colin.

emporter avec soi. || *πάρε τον
μαζὶ σου, emmenez-le. || τὸν
μαζὶ τοῦ, il l'a amené
avec lui. || (ἐπὶ πράγματι) || Ἄ
ἐμπορεύ. || πάρετα εἰς τὸ σπι-
τιοῦ, emportez-le chez vous.
|| τὸν πῆρε τὸ ρεύμα (τὸ ποτά-
μιον), il lui emporta (entraîné)
par le courant. || τὸν πῆρεν
πανώλαια, la peste l'empor-
ta (l'a enlevé, l'a troussé). ||
πῆρεν ὁ θεός, (φρσ.), ἀντί-
λαβαν (κατ' εὐφημ.), Dieu
tient de l'appeler à lui. || ὁ
πῆρε τὸν σκαῖδον μου, le
vent emporta mon chapeau.
|| ὁ παρὰ νὰ σὰς πᾶρω, ἔ-
γω ἀπαγωγὴν εἰς τὸ θέατρον, je
vous prendrai en passant (j'
irai vous prendre) pour aller
au spectacle. || ἔληρα μόνον νὰ
πῆρῃ (ἐν. μαζὶ τοῦ) τὸ ὄρολό-
γιόν σου, il a oublié de prendre
sa montre. || τοῦ πῆραν (τοῦ
ἐλέφαντος) τὸ ὄρολόγιόν του, on lui
a pris sa montre. || τῆς ἐπῆρ'
ἐν. ἐπὶ, il cueillit un bai-
sur ses lèvres. || τοῦ πῆ-
ραν τὴν θέαν του, on lui a ôté
la place (son emploi). || ὁ πῆ-
ρα τὸν πῆρε τὸν νοῦν, l'amour
lui a ôté la raison. || αὐτὸ τὸ
πῆρε (τὸ νερόν) παῖρνε ταῖς
ἐν. ἀλλοι, cette eau ôte (fait
en aller) les taches (les rous-
sures). || πάρετα μὲ τὸ σπογ-
γιον, passez l'éponge sur (ce-
le table etc.). || παῖρνω τὸν
ἐλπίον (τὴν ὑπόσχιν) μου ὀπί-
σθεν, je retire (dégager) sa pa-
ra. || παῖρνω λόγια (παρὰ τι-
να), faire parler quelqu'un, lui
faire les vers du nez. || παῖρ-
νω τὸ ἐπᾶν μου (μὲ συμφωνίαν
ἐν. ἐπᾶν μου), répondre de
moi, s'en charger; entrepren-
dre un ouvrage à forfait, ἔδε
ἐπᾶν μου. || ὅτι ποῦν, τὸ
ἐπᾶν μου, il se fait l'
application de tout ce qu'on
lui dit. || καὶ κατ' ἄλλην ἐκδο-
σιν, παῖρνω ἐπᾶν του, (ἀρ-
χῆς), ἡ μεγαλοπρέπειά του, il se
commence à se
vanter. || εἰ δὲ μοῦ πᾶρῃς
αὐτό, combien me ferez-

vous payer cela? combien me
le ferez-vous? || *ἐξούρει πό-
σα παῖρνε (ἐνοίκιον) ἀπ' αὐτό
τὸ σπίτι (τὸ ὑποστατικόν);
savez-vous combien il retire
de cette maison (de cette do-
maine etc)? || παῖρνε δέκα χί-
λιάδας δραχμὰς εἰσόδημα ἀπὸ
τὸ κτήμα του, il tire dix mille
francs de rente de sa terre.
|| ἦτον σχεδὸν βέβαιος εἶναι θὰ
πᾶρῃ τοῦλάχιστον τὰ κεφάλαιά
του, il était à peu près sûr de
rentrer au moins dans ses
fonds. || *παῖρνω φωτιά, (ἀνά-
πτωμαι), prendre feu. || τὸ
φῶμα τοῦ πῆρε φωτιά, ἔδε
Πάνα. || τὰ ὑποδήματα παῖρ-
νουν νερόν, les bottes percent
(puisent l'eau). || αὐτὴ ἡ σκά-
λα παῖρνε (τὸ) φῶς ἀπὸ πά-
νω, cet escalier reçoit son jour
du haut du bâtiment. || τὸ
κράσι τοῦτο πῆρε (μὲν) ἀρδε-
στικὴν γεῦσιν ἀπ' αὐτὸ τὸ βα-
ρέλι, ce vin a contracté un
goût fort désagréable dans
ce tonneau. || *πῆρα τὸ γράμ-
μα σου, ἔδε Δαυβλάν. || παῖρ-
νω ἀντίγραφον (ἐπιστολήν, εἰ-
κόνας κτλ.), tirer copie (d'une
lettre, d'un dessin etc.). ||
παῖρνω δρόμον, avancer che-
min. || παῖρνω τὸν συντομώ-
τερον δρόμον, couper par le
plus court (chemin). || δὲν
παῖρνε ἀπὸ λόγια, (εἶνε ἐγχυ-
ρογνώμων, ἀμετάπιστος); il
n'entend ni rime ni raison, la
raison n'a pas de prise sur
son esprit. || τὸ παῖρνω ἀπό-
φασιν (ἢ) πρὸ ὀφθαλμῶν, pren-
dre son parti. || πόσον παῖρ-
νει τὸ ἄγγειον, ἔδε Χαρῶ. ||
παῖρνω ἱατρικόν, s'adminis-
trer un médicament. || πόσον
τὸ πῆρε (τὸ ἡγόρασε); pour
combien l'avez-vous eu? ||
|| τὸ πῆρα πολλά φθνῶ, je l'
ai eu à très bonne marche.
|| αὐτὸς δὲ πᾶρῃ τὸ βραβεῖον,
c'est lui qui aura le prix.

Παῖς, παιδός (ὁ καὶ ἡ), ἀρχ. τὸ
Παῖδιον, enfant. || δεῦτε παῖ-
δες τῶν Ἑλλήνων, allons, en-
fants de la patrie.

Παῖτόν, M. ἀν, prendre ou

donner à ferme, affermer.
Πάκτομα (τὸ) καὶ
Πάκτομα (ἡ), l'action de pren-
dre ou donner à ferme (d'af-
fermer).

Παλαβός, ἡ, ὄν, niais, imbécile.
Παλαβὸν (ἡ), ἀρχ., cabas de li-
gues.

Πάλαϊ καὶ (ἐν ἀνθρ.) Τὸ πάλαι,
ἐπὶ. (ἀρχ.), anciennement.
|| πάλαι ποτὶ, jadis, autrefois.
2) κοιν. ἀντὶ Πάλαι.

Παλαιόνα, M. ἀν, user, (ἐπὶ
φορεμ.) fripper. || (ἀμτβτ.
αὐτὸν.) vieillir, s'user. || (μτ-
φορ. ἐπὶ νοσημ., καταχρήσ.
κτλ.) s'invétérer, invétérer. ||
δὲν πρέπει ν' ἀφίγη τις τὰς ἀ-
σθενείας νὰ παλαιόνηται, il ne
faut pas laisser invétérer les
maladies.

Παλαιός, ἡ, ὄν, vieux, vieil, an-
cien, antique; (πικρόχ.) pas-
sé; suranné; usé; chef. ||
τὸν παλαιὸν καιρὸν, = Τὸ πάλαι.
|| ἡ παλαιὰ διαθήκη, le vieux
(l'ancien) testament. || παλαιὰ
φιλία, une amitié de vieille
dûte. || παλαιὸν στρατιώτην,
vieux soldat. || ἐξμεθα παλαιὸι
φίλοι, nous sommes des vieux
amis. || ἡ παλαιὰ μέθοδος, la
vieille méthode. || * ἀποδύ-
μαι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, *
(φρσ. Γρφ. παροιμ.), depouil-
ler le vieil homme (le vieil A-
dam). || οἱ παλαιοὶ (ἄνθρωποι)
ἦσαν, λέγεται, βρωμαλέωτεροι τῶν
νῦν, les hommes d'autrefois
étaient, dit-on, plus robustes
que ceux d'aujourd'hui.

Παλαιότης, ητος (ἡ), vétusté,
9. ancienneté, 9.

Παλαιστής, ὅς (ὁ), lutteur.

Παλαιστικός, ἡ, ὄν, relatif aux
lutteurs ou à la lutte.

Παλαιστρά, ας (ἡ), lieu où l'on
s'exerce à la lutte, palestra, 9.

Παλαίω, (προφ. κοιν. Παλαίω),
M. παλαίω καὶ (χυδ.) Παλῆ-
ω, lutter (χυρ. καὶ μτφορ.), é-
tre aux prises avec q. || πα-
λαίω μὲ τὸν θάνατον, il est aux
prises avec la mort.

Παλαιότης, ητος (ἡ), état de
vieillesse, vétusté, 9.

ΠΑΛΑΜΑΡΙ (τό), câble; amarre, θ. || τὸ μέγαλον (χονδρότερον) παλαμῆρι τοῦ καραβιοῦ, le grand câble, le maître câble.

ΠΑΛΑΜΗ (ἡ), la paume de la main; (πυλὸς) palme, θ. ἴδε ΣΠΗΜΗ.

ΠΑΛΑΜΙΣΜΟΣ, Μ. ἴση, (ναυτ.), don-ner le suif (à un bâtiment), suifer, espalmer.

ΠΑΛΑΜΙΔΑ (ἡ), *ψ. (espèce de) thion, pélamyde, θ.

ΠΑΛΑΤΙΟΝ (τό), palais (ἴδε αὖτ. τὸ Βασιλικόν), ἴδε καὶ Αἰτά. 2) (οἶκος μεγιστάνος, πρέσβευς κτλ.) hôtel. || τὸ—τῆς Γαλλί-ης κτλ.) πρεσβείας, l'hôtel de France (etc).

ΠΑΛΗ (ἡ), lutte (ναυτ. καὶ μτ-φορ.), θ.

ΠΑΛΗΛΟΡΟΝ (τό), mauvais che- val, haridelle, θ. criquet, mazette, θ. fosse, θ. méchante fosse.

ΠΑΛΗΣΟΡΕΦΟΣ (ὁ), homme de rien, cuistre.

ΠΑΛΗΟΡΟΥΤΗΝΑ (ἡ), ἴδε ΠΑΛΗΟ-ΣΚΡΟΦΑ.

ΠΑΛΗΟΦΑΝΟΝ (τό), chiffon, chiff- fe, θ.

ΠΑΛΗΟΝΗΠΟΥΤΤΟΝ (τό), vieux soulier, savate, θ.

ΠΑΛΗΟΡΟΥΣΟΝ (τό), vieil habit, friperie, θ.

ΠΑΛΗΟΣ, ἂ, ὄν, ἴδε ΠΑΛΑΙΟΣ.

ΠΑΛΗΟΣΚΡΟΦΑ (ἡ), vieille co- che, θ.

ΠΑΛΗΟΣΠΗΤΟΝ (τό), vieille (mé- chante) mesure, θ.

ΠΑΛΗΟΧΑΡΤΟΝ (τό), un chiffon de papier; paperasse, θ. vicil- le paperasse.

ΠΑΛΙΓΕΝΕΣΙΑ (ἡ), ἀρχ., régéné- ration, θ. (μτφορ.) restaura- tion, θ. (Ἐκκλησ.) résurrec- tion, θ.

ΠΑΛΙΓΕΛΗΠΛΑΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Με- ταπλάτης, revendeur.

ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΣ (ὁ, ἡ), qui change souvent de résolution, incons- tant, versatile.

ΠΑΛΙΜΒΟΛΙΑ (ἡ), changement de résolution, inconstance, θ. versatilité (de caractère, de sentiments etc), θ.

ΠΑΛΙΜΒΙΑΣ, Αἰῶς (ὁ, ἡ), qui re-

vient à l'enfance, tombé en enfance.

ΠΑΛΙΝ, ἐπὶ, de nouveau, de- rechef; encore une fois (un coup), une seconde fois, (καὶ εἰς τὰ σύνθ. διὰ τοῦ) re. || ῥί- πτω πάλιν, rejeter. || ἔρχο- μαι (γίνομαι, ἐγγαίνω κτλ.). πάλιν, ἴδε ἈΝΑΓΕΧΟΜΑΙ (-γι- νομαι, -εγγαίνω κτλ.). || τὸ τεχνόδρομιον, ἦμα ἐλθὼν σπλ- δόν, ἀναχωρεῖ πάλιν, la mo- ste repart presque au même instant qu'elle arrive. || ἰδοὺ ὅτι ἐξάπτειται πάλιν, voilà en- core que tu t'échauffes. || ἐδιδόσθη νὰ βάλῃ πάλιν ἐνέχυ- ρον τὰ πετράδια του, il a été ob- ligé de rengager ses pier- reries. || νά τον πάλιν! le voi- là encore.

ΠΑΛΙΝΔΙΚΙΑ (ἡ), ἀρχ., revision d'un procès; second juge- ment.

ΠΑΛΙΝΔΡΟΜΙΑ (ἡ), ἀρχ. retour.

ΠΑΛΙΝΔΡΟΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui re- vient sur ses pas.

ΠΑΛΙΝΔΡΟΜΩ, Μ. ἴση, revenir sur ses pas, rebrousser che- min; (ναυτ. ἐπὶ ἐξανθῇ) ren- trer. || τὸ ἀπόστημα ἐπαλινδρό- μησε, (κοιν. ἐκτύπησε μέσα), l'abcès est rentré. il y a une rentrée.

ΠΑΛΙΝΡΑΪΑ (ἡ), retraction, θ. désaveu, palinodie, θ. dédit.

ΠΑΛΙΝΡΑΪ, Μ. ἴση, chanter la palinodie, se retracter se dé- dire.

ΠΑΛΙΟΥΡΟΣ (ὁ), εἰδ. θάμν. (ἀκανθ.), épine de Christ, porte-cha- peau, paliure.

ΠΑΛΙΟΥΡΙΑ (ἡ), flux et reflux, flot et jusant, marée. θ. || αἱ παλιούριοι ἀβάνουν περὶ τὰς ἰσημερίας, les marées sont hautes aux équinoxes, ἴδε καὶ ἈΠΟΡΙΣ καὶ ΠΑΝΜΥΡΙΣ.

ΠΑΛΛΑΔΙΟΝ (τό), palladium. || (συνήθ. μτφορ.) ἡ ἐλευθεροτύ- πια εἶνε τὸ παλλάδιον τῆς ἐλευ- θερίας τῶν ἐθνῶν, la liberté de la presse est le palladium de la liberté des nations.

ΠΑΛΛΑΚΙΣ, ἰδὸς (ἡ), concubine, θ. maîtresse, θ. || ἡ μετὰ παλ- λακίους συμβώσις, concubina-

ge. || ὁ συζὼν μετὰ παλλὰς concubinaire.

ΠΑΛΛΗΚΑΡΪΣΙΑ, ἐπὶ, brava- ment, vaillamment, courage de cœur (d'honneur), ἴδε ὅταν παλληκαρήσῃ, il se portèrent en gens de cœur, ἴδε καὶ τὸ ἐπὶ.

ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ (τό), adolescent, garçon; (οἶκ.) gars; (ναυτ.) homme de cœur, brave, vaillant, courageux. || ἴδε ὅς ἄν παλληκαρίζῃ, il est conduit en gens de cœur, en gens d'honneur.

ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ (ἡ), trait de bra- vour, coup de bravoure, vaillance, θ. exploit.

ΠΑΛΛΟΜΑΙ (χωρὶς Μ.), ἀρχ. pal- piter.

ΠΑΛΜΟΣ (ὁ), vibration, pal- sation, θ. palpitation, θ.

ΠΑΛΜΑΝΣ, οἷς (ὁ, ἡ), qui re- semble à (ou qui est avoué), pa- gué des palpitations.

ΠΑΛΟΥΚΙ (τό), rien, pal; (ναυτ.) || παλουκὶ διὰ τὸ λῶμα (καὶ ἐκκα- τὰ) ἐχέλας, (κατὰ τὸν κτλ.) ἐχέλας, στέκεται *σὺν τὸ παλουκί, planté comme un piquet, comme une quille, se tient comme un écholas. || ἀπὸ τοῦ τοῦ ἀχνοῦ καὶ τὸ παλουκί, (φρσ.), des gens de corde et de corde.

ΠΑΛΟΥΚΩΝ, Μ. ἴση, empaler.

ΠΑΛΟΥΚΩΜΑ (τό), empalme- ment, θ.

ΠΑΜΜΑΡΟΣ (ὁ, ἡ), très-ou- trage, infâme, execrable.

ΠΑΜΠΑΛΙΟΣ (ὁ, ἡ), très-ancien, qui est de très-ancienne date.

ΠΑΜΠΟΛΟΣ, οἷς (ὁ, ἡ), très- nombreux, en foule.

ΠΑΜΠΟΛΟΣ, ΠΑΜΠΟΛΟΣ, (ναυτ.) πολλοί, ΠΑΜΠΟΛΟΣ, extrême- ment nombreux.

ΠΑΜΠΟΝΟΣ (ὁ, ἡ), très-éton- nant, très-merveilleux; prodigieux, merveilleux. || ἡ ἀλώπηξ παμπόνηρον, le remoraire, animal très-fin.

ΠΑΜΠΟΧΟΣ (ὁ, ἡ), qui est très- pauvre, très-pauvre, extrême- ment pauvre, misérable.

ΠΑΜΠΛΟΣ (ὁ, ἡ), qui est très-

tout ou de tout, omnivore, vorace, glouton.

ΠΑΝΑΓΙΟΣ, ἐπὶ, d'un suffrage universel, à l'unanimité des suffrages. || ἐξελήθη παμφηγεῖς, il a été élu à l'unanimité, il a remporté tous les suffrages. || Παν, ὅδ, τοῦ Πλτ.

ΠΑΝΑΓΩΣ (δ, ἡ), très-bon.

ΠΑΝΑΓΙΟΣ, α καὶ ου, on, très-saint. || (ὅς) Παναγία, (ἡ) Θεοτόκος, la Notre-Dame, la sainte Vierge. || (τὸ) ὑπερβ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΑΤΟΣ, (ὡς) τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ.

ΠΑΝΑΓΙΟΣ, très-Saint-Père.

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ, ὁμῆτος (ἡ), ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δοτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||

ΠΑΝΑΗΜΙ, ἐπὶ, avec tout le peuple, en masse.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ (ὁ, ἡ), de (ou) pour tout le peuple, général, universel. 2) public, commun.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

ΠΑΝΑΗΜΟΣ, ἐπὶ, généralement, universellement.

-le avec un linge. S. τὰ παντὶ (τὰ τοὺς ἅπαντας, τὰ ἀπὸ παντός) βρέφους, la crèche. 6. || ἀλλὰ τὰ παντὶ τοῦ παιδὸς, changez l'enfant de couches, remuez l'enfant.

ΠΑΝΙΕΡΟΣ (δ, ἡ), ἀρχ., très-Saint || (συνήθ. εὐχρ. τοῦ ὁσιου) ΠΑΝΙΕΡΟΤΑΤΟΣ (ὡς τίτλος ἐπισκόπου) τὸς τὸ ἐπὶ.

ΠΑΝΙΕΡΟΤΗΣ (ἡ), (συνήθ. ὡς τίτλ. ἐπισκόπου), grandeur, 6. || ἡ Πανιερότης Σας, Votre Grandeur.

ΠΑΝΙΚΑ (τὰ), πλδ., le linge, les linges, (περίληπτ.) lingerie, 6. || ἡ Πανικία, il fait le commerce de linge, il commerce en linge.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ΠΑΝΙΚΟΣ (δ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

ment; $\S$. (μὲ τὰς ἀρν.) nullement, du tout, point du tout, pas du tout, ἴδε ἔξ 'Ολοτέλα. || δὲν ἐταράχθη παντάπασιν, il ne se déconcerta pas le moins du monde.

ΠΑΝΤΑΧΩΡΗ, ἐπὶ β., de tous côtés, de toutes parts, (ἡ) de toute part.

ΠΑΝΤΑΧΩ, ἐπὶ β., par tout. || ὁ Θεὸς εἶνε πανταχοῦ παρών, Dieu est présent partout.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ, ἐπὶ β., ἴδε ΠΑΝΤΑΠΑΣΙ καὶ 'Ολοτέλα.

ΠΑΝΤΕΠΟΘΗΣ, οὐ (ὁ), qui voit tout.

ΠΑΝΤΗ, ἐπὶ β., tout, bien, tout à fait, entièrement. || εἶνε πάντῃ ἀχρηστος, il n'est de nul usage (de nul service). || εἶνε πάντῃ ἀνωφελες, il n'est d'aucune utilité. || τὸ πρᾶγμα συνέβη πάντῃ ἄλλως παρ' ὅ,τι τὸ διηγείτο, la chose s'est passée bien autrement que vous ne le dites. || τῷρ' εἶνε πάντῃ διαφορετικῶς, c'est maintenant un tout autre homme. || εἶνε πάντῃ ἀδύνατον, il est de toute impossibilité.

ΠΑΝΤΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), très-honorable.

ΠΑΝΤΟΔΑΠΕΣ, ἡ, ὅν, de toute espèce; composé d'éléments divers, varié.

ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ (ἡ), toute-puissance, θ. (ὁλγ.) omnipotence, θ.

ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ (ὁ, ἡ), tout-puissant.

ΠΑΝΤΟΘΕΩ, ἐπὶ β., de toutes parts, de tous côtés.

ΠΑΝΤΟΙΟΣ, α, ὄν, de toute sorte, de toute espèce, varié.

ΠΑΝΤΟΙΟΤΡΟΠΟΣ, ἐπὶ β., de toutes sortes de manières.

ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ (ἡ), toute-puissance.

ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩ, ὁ, ἡ, tout-puissant. || (ὁδ.) ὁ Παντοκράτωρ, le maître de l'univers.

ΠΑΝΤΟΛΩΣ (ὁ, ἡ), homme à tout oser, qui ose (qui est capable de) tout, très-audacieux.

ΠΑΝΤΟΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ (τὸ), marché (ou

boutique) où l'on vend de tout.

ΠΑΝΤΟΠΛΑΝΣ, οὐ (ὁ), qui vend de tout, brocanteur.

ΠΑΝΤΟΤΕ, ἐπὶ β., toujours.

ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΟΣ, ἡ, ὄν, qui dure toujours, éternel, perpétuel.

ΠΑΝΤΟΤΕΧΝΗΣ, οὐ (ὁ), qui connaît tous les arts, artiste universel.

ΠΑΝΤΟΥ, ἐπὶ β., partout.

ΠΑΝΤΟΦΑΓΟΣ (ὁ, ἡ), qui mange de tout, omnivore.

ΠΑΝΤΟΦΟΡΙΑ (ἡ), ruine complète, destruction totale, extermination, θ.

ΠΑΝΩΔΗΣ (ἡ), (ἐνν. νόσος), peste, θ.

ΠΑΞΗΜΑΛΑΚΙ (τὸ), biscotin, (δ.) ποκορ. τοῦ -

ΠΑΞΗΜΑΔΙ (τὸ), biscuit.

ΠΑΛΗΜΑΔΙΑ (τὸ), couverture (de lit), θ. || κατὰ τὸ πάλωμα ἔξ τὸ ἔπλωμα, (παροίμ.), selon le vent la voile.

ΠΑΛΗΜΑΤΑΣ, α (ὁ), (marchand) couverturier ou matelassier.

ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ (ὁ), κοιν. ὁ Ψιττακός, πτν., perroquet.

ΠΑΠΑΔΑΚΙ (τὸ), ἐξουτελ., pres-tolet.

ΠΑΠΠΑΡΑ (ἡ), panade, θ. croûte au pot, θ.

ΠΑΠΠΑΡΩΝΑ (ἡ), ψ. καὶ ἄνθ., pavot.

ΠΑΠΠΑΣ, α (ὁ), prêtre.

ΠΑΠΠΑΣ, α (ὁ), le pape, le pontife, (καὶ παρὰ τοὺς Δου.) le saint-père, notre saint-père.

ΠΑΠΨΙΟΣ, α, ὄν, ἴδε ΠΑΠΨΙΤΙΚΟΣ.

ΠΑΠΨΙ (τὸ), canette, θ. caneton, bouret, canardeau.

ΠΑΠΨΙΑ (ἡ), πτν., canard, (ιδιαιτ.) cane καὶ (εἰς τὴν Νορμανδ.) bœuf (ἡ θηλ.) malard (ὁ ἀρσ.). || περιπατεῖ ὡς (τὴν) πάπια, elle marche comme une cane.

ΠΑΠΨΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, du pape, qui appartient au pape, papal, pontifical. || ἡ παπική ἀξία, la dignité papale, la papauté, le pontificat. || ὁ παπικός θρόνος, le saint-siège.

ΠΑΠΨΙΤΙΚΟΣ, α, ὄν, de qui appartient à une canne || ἀγὰρ παπΨια, des canes.

ΠΑΠΨΟΣ (ὁ), grand-père.

ΠΑΠΨΟΚΙΑΝΣ, οὐ (ὁ, ἡ), qui a la forme du papyrus, (ὁδ.) papyriforme, papyracé, papyrin.

ΠΑΠΨΟΣ (ὁ), ψ., papyrus.

ΠΑΡΑ, πρόθ. (συντ. με καὶ αἰτ., καὶ σημ.)

Πρόσωπ., (στέλλεται) πρὸς δεῖνος, de la part d'un tel || ἐδανεῖσθαι χιλίας δραχμὰς παρὰ τοῦ (δεῖνος), il a remis (mille francs) à (un tel) mille francs.

(μὲ δοτ.) τὸ Πλησίον, πρὸς πρὸς; chez. || παρ' ἐμοῦ, τὸν αἰκὸν μου, chez moi.

ββλ. Εἰς. || ἐκαστος ἐπὶ τὴν παρ' ἐαυτοῦ, chacun chez soi.

παρὰ τῷ ..., il sera avec (d'un tel), il est au service de ... || τὰ κρατεῖ παρὰ τῷ, il les retient par lui-même.

παρὰ τῷ, ὁ παρὰ τῷ Γαλιλαίῳ, λῆ πρόεδρος τῆς 'Ελληνικῆς ἀμπαρίας, le cabinet des Tuileries.

παρὰ τῷ 'Ελεγκτικῷ Συμβουλίῳ, (παρὰ τῇ 'Εθνικῇ Τραπεζῇ) πρῶτος τοῦ Βασιλέως, le directeur du roi près la banque nationale.

3) (μὲ αἰτ.) παρὰ τῷ, πρὸς, auprès etc. || τοῖς παρὰ τὴν πόλιν, γοργᾶς, il demeure (il est) près la porte Agora.

παρὰ τῷ, moins; πρὸς. || παρὰ τῷ, πρὸς, auprès etc. || παρὰ τῷ, il y a trois heures, moins dix minutes.

παρὰ τῷ, franc à deux centimes || παρὰ τῷ, quatre voix. || παρὰ τῷ, peu de chose près; peu s'en est fallu que.

παρὰ τῷ, méran par' ἡμῶν, de nos jours par. || ὁ παρὰ τῷ, καλὸς, le bon.

παρὰ τῷ, καλὸς, le bon.

παρὰ τῷ, καλὸς, le bon.

παρὰ τῷ, καλὸς, le bon.

παρὰ τῷ, καλὸς, le bon.

παρὰ τῷ, καλὸς, le bon.

παρὰ τῷ, καλὸς, le bon.

παρὰ τῷ, καλὸς, le bon.

παρὰ τῷ, καλὸς, le bon.

παρὰ τῷ, καλὸς, le bon.

παρὰ τῷ, καλὸς, le bon.

παρὰ τῷ, καλὸς, le bon.

pour la forme (dans la forme, contre la forme). || παρ' ἐλπίδα, παρά πᾶσαν ἐλπίδα, contre toute attente. || παρ' ἄβαν, sans le mériter. || παρὰ φύσιν, contre nature. || παρὰ τὴν συνήθειάν του, contre sa coutume (son habitude). || παρὰ γνώμην του, sans son avis. || (ἀπλ.) ἀντὶ Δυνδ. Ἐξομ. que, excepté que, si ce n'est que. || ἐν κἀμναι ἄλλο με τίς τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ, il ne fait que boire et manger. || εἴ ποτε ἄλλο παρὰ ψωμί καὶ ὕδωρ, rien que du pain et du fromage. || εἰς ποῖον ἄλλον ἀνθρώπου νὰ ἐκμυσθρευσθῶ τοῦτο παρὰ μόνον εἰς σέ; à qui puis-je confier ce secret qu' à vous seul? (ὡς καὶ Εἰμί. 7) (ἀπλ.) Ἐξομ. (ἀντὶ τῆς Κατά). παρὰ πολὺ, considérablement, de beaucoup. **ΠΑΡΑΒΑΙΝΩ**, M. (ὁ) PARABAINO, enfreindre, transgresser, violer, déroger (manquer, contravenir) à, pécher contre. || παραβαίνω τὸν λόγον (τὴν ἐπαγγελίαν) μου, fausser (violier, manquer à) sa promesse, dédire. || παραβαίνω τὰς ἐντολὰς (τὰ καθήκοντά) μου, se départir de ces devoirs. || παραβαίνω τὰς ἀστυνομικὰς ἐντολὰς, contrevenir aux règlements de police. || δὲν παραβιάζω τὰς συνθήκας, il ne me fait pas le faire, sans manquer aux traités. || ἐκεῖνος παραβιάζει τὴν συνθήκην, c'est lui qui a enfreint le traité. || παραβιάζω τὴν ὑπόσχεσίν του, il a manqué à sa parole (à ses engagements). || παραβιάζει τὰς ἐντολὰς τῆς τέχνης (τῆς γραμμάτων), il a péché contre les règles de l'art (de la grammaire, de la versification etc.). **ΠΑΡΑΒΑΛΩ**, M. (ὁ) PARABALO, faire en parallèle, faire comparaison (la comparaison) d'une chose avec une autre, mettre (faire entrer) en com-

parer; confronter. || παραβάλλω τὸ ἀντίγραφον μετὰ τὸ πρωτότυπον, confronter la copie à l'original, faire la collation (d'une copie, d'un exemplaire sur l'original), collationner. || παραβάλλω δύο χειρόγραφα πρὸς ἄλληλα, conférer deux manuscrits. || τοῦτο δὲν παραβάλλεται πρὸς ἐκεῖνο, cette chose ne peut entrer en comparaison (elle n'est pas comparable) avec telle autre, il n'en soutient pas la comparaison, il n'y a point de comparaison entre eux. || δὲν παραβάλλονται, on ne saurait établir de comparaison entre eux.

ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ (ΠΑΡΑΒΑΙΝΩ), ΗΣ (ῆ), violation (d'une loi, d'un traité), δ. infraction, θ. contravention, θ. transgression, θ. prévarication, θ. || ἀστυνομική —, contravention de police, ὡς καὶ ΠΑΝΗΜΕΛΗΜΑ. || ἀσυγχώρητος παράβασις ὅλων τῶν κανόνων τῆς δικαιοσύνης, une impardonnable infraction à toutes les règles de la justice.

ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ, ΟΥ (ὁ), violateur, prévaricateur, contrevenant, infracteur, transgresseur.

ΠΑΡΑΒΙΑΖΩ, M. ΛΕΩ, forcer, violer. || παραβιάζω τὴν ἔννοιαν τοῦ κειμένου, torturer le sens du texte.

ΠΑΡΑΒΙΑΣΙΣ, ΗΣ (ῆ), l'action de forcer (de violer), violation, θ.

ΠΑΡΑΒΑΛΗΤΗ, M. ΕΛΩ, faire tort (ou) du tort, porter préjudice, préjudicier. || μὴ παραβλαπτομένων ὡς ἐκ τούτου τῶν δικαιωμάτων τε, sans préjudice de ses droits, (καὶ τυπικώτερον) seul ses droits.

ΠΑΡΑΒΑΣΤΗΜΑ (τὸ), rameau qui pousse à côté, rejeton, drageon; (κυρ. τῶν γαρφαλάων) oïletin; jeton, talle.

ΠΑΡΑΒΛΕΨΩ, M. ΒΛΕΨΩ, voir d'un œil indifférent, négliger; passer par-dessus. || νὰ παραβλέψῃ τὰ ἀτοπίματά του, passer par dessus ses égarments.

ΠΑΡΑΒΛΩ, ὄψεσθαι (ὁ, ῆ), ἀρχ. ΑΛΛΟΙΟΘΡΩΣ, loucher.

ΠΑΡΑΒΟΛΗ (ῆ), comparaison, δ. S. allégorie, θ. (Γρφ.) parabole, θ. similitude, θ. || παραβολὴ ἐγγράφου (πρὸς τὸ πρωτότυπον), collation, θ. confrontation, θ.

ΠΑΡΑΒΟΛΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, comparatif; (Γεωμετρ.) parabolique.

ΠΑΡΑΒΟΛΙΚΩΣ, ἐπὶ, comparative; (Γρφ. & Γεωμετρ.) paraboliquement, en parabole (ou) en paraboles.

ΠΑΡΑΒΟΛΟΣ (ὁ, ῆ), hardi, téméraire, audacieux, hasardeux.

ΠΑΡΑΒΟΛΩΣ, ἐπὶ, hardiment, audacieusement, hasardeusement.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ (ῆ), commandement; ordonnance, θ; prescription, θ. message; S. mission, θ. S. commission, θ. commande, θ. || κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἱατροῦ, par ordonnance du médecin.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΛΩ, M. ΑΓΓΕΛΩ (ὁ), enjoindre, charger, ordonner; prescrire; commander, recommander, donner commission. || παραγγέλλω (νὰ τοῦ φθειέσθουν) ἕνα φόρεμα (ἕνα ζωμαρικὸν κτλ.), il a commandé un habit (une tourte etc.). || παραγγέλλω τὸν θυρωρόν μου νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἐμπῇ, je l'ai consigné à ma porte. || ὁ σκοπὸς παραγγελλοῦ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ ἀμάξια νὰ διαβαίνουν, on a consigné à la sentinelle d'empêcher les voitures de passer.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑ (τὸ), ordre, précepte, commandement.

ΠΑΡΑΓΓΕΙ (τὸ), (ναυτ.), amare, θ. sabaye, θ.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΤΟΣ, ὁ, ὄν, de commande.

ΠΑΡΑΓΓΕΙΜΩ, M. ΓΕΩ, faire. || παραγγέλλω χειρὶόν (κοδρακ κτλ.), faire une farce à un cochon de lait (à une dinde etc.).

ΠΑΡΑΓΓΕΜΕΝΑ (τὰ), l'action de faire, farce, θ. 2) (συγκρ. καὶ μεταφ.) surcharge, θ. remplissage.

ΠΑΡΑΓΕΜΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, farci. || αὐτὰ παραγεμιστὰ, des œufs à la farce.

ΠΑΡΑΓΕΝΙΖΩ, Μ. ἴσθ, laisser de côté; supplanter.

ΠΑΡΑΓΕΛΕΙΣ, ἴσθ, abajoue, θ.

ΠΑΡΑΓΝΩΡΙΖΩ, Μ. ἴσθ, ne pas connaître (reconnaître), méconnaître.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ (ἡ), Νμ., prescriptio, θ. exception, moyen dilatoire ou déclinatoire. || παραγραφή δὲν λογίζεται μετὰ τὸ συζῶν, la prescription ne court point entre époux.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui a l'effet de la prescription; déclinatoire; dilatoire.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ (ἡ), paragraphe, alinéa.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΩ, Μ. ΓΡΑΦΩ, (κυρ. Νμ.), prescrire; (ιδίως ἐπὶ ἐνστάσ.) périmer, (καὶ αὐτὸ θ.) périr. || ἡ ἐνστάσις παραγράφη, l'instance est périmée (elle a péri). || τὰ δικαιώματα τῶν ἀνηλίκων δὲν παραγράφονται, les droits des mineurs ne se prescrivent point, on ne prescrit pas contre les mineurs.

ΠΑΡΑΓΡΑΨΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), qu'on peut ou qu'on doit prescrire, prescriptible.

ΠΑΡΑΓΩ, Μ. ΔΩ, produire; engendrer; donner; (Γρμ.) faire dériver. || ἡ πόλις αὕτη παράγαγε μεγάλους ἀνδρας, cette ville a donné (a produit) de grands hommes. || ἡ χώρα αὕτη παράγει χρυσόν, ce pays produit de l'or. || ὁ παράγων (ἐνν. ἀριθμὸς), Αλγεβρ., le facteur.

ΠΑΡΑΓΩΓΗ (ἡ), l'action de produire, production, θ. (Γρμ.) dérivation (d'un mot).

ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, = ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ.

ΠΑΡΑΓΩΓΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui peut être produit, productible. || (ἀφ' ἑρ.) τὸ παραγώγιμον, la productibilité.

ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ (ὁ, ἡ), qui rapporte, qui produit, productif.

ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ (ὁ, ἡ), (Γρμ.), dérivé.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ (τὸ), exemple; mo-

dèle. || παραδειγματός χάριν, (ἔρσ.), par exemple.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΖΩ, Μ. ἴσθ, donner en spectacle, exposer au blâme public, punir exemplairement, faire servir d'exemple (faire un exemple de) quelqu'un.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui peut servir d'exemple, exemplaire.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΚΩΣ, ἐπὶ ῥ., exemplairement.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ (ὁ, ἡ), exposition en public, punition exemplaire; ignominie, θ.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ (ὁ), paradis. || ὁ ἐπίγειος, le paradis terrestre. || πτηνὸν τοῦ παραδείσου, (εἰδ. πν.), oiseau de paradis, paradisier.

ΠΑΡΑΔΕΙΝΩ, Μ. ΔΕΙΝΩ (ὁ), se démener, se débattre, être dans une grande agitation (comme un malade), s'agiter continuellement. || (ἡ θηλ. μτχ. τοῦ πθ. πρκ.) ΠΑΡΑΔΕΙΝΩ, (οἰκ.), ἡ Κοιλία, (θθ.) γεμίζει τὴν παραδεδεγμένην του, remplir sa bédaine.

ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΣ, ἡ, ὄν, admissible.

ΠΑΡΑΔΕΧΟΜΑΙ, Μ. ΔΕΧΟῖ (ὁ), recevoir, admettre; approuver; accorder; adopter; accepter. || δὲν παραδέχομαι, désavouer, désapprouver, se refuser à qe. || τὰ παραδεδεγμένα ἔθιμα, les usages reçus. || ἀρχαὶ παραδεδεγμένα, principes avoués.

ΠΑΡΑΔΙΔΩ (κοιν. ἀντὶ ΠΑΡΑΔΙΔΩΜΙ), Μ. ΠΑΡΑΔΩ (ἀόρ. ΠΑΡΕΔΟΚΑ ἔξ.), rendre, livrer, remettre, délivrer. || (μτ. αὐτ. πθ.) s'adonner; se rendre. || — μάθημα, faire sa classe, tenir classe, professer. || (ἔξ. ἐνν. τοῦ πτω.) αὐτὸς ὁ καθηγητὴς παραδίδει καλῶς (εὐμεθόδως), il fait (il tient) bien sa classe, il professe (il montre) bien.

|| παραδίδει (εἰς) εἴκοσι μαθητάς, il montre à vingt écoliers. || παραδίδει μαθηματικὰ (τὴν ρητορικὴν κτλ.), il professe les mathématiques (la

rhétorique). || (ἔξ. πθ.) μάθημα παραδίδωμι; quand la livraison des

leçon prenez-vous? || παραδίδωσι αὖ παραγόμενα, quand la livraison des marchandises lui aura été

|| τὸ κρατὶ τοῦτο, παραδίδωμι εἰς τὴν πόλιν, ἔξ. εἰς τὴν πόλιν, je vous envoie ce vin coûte tant, ren-

ville. || παραδίδωσι τὰς ἐργασίας, il livre la livraison de tant de

livraison de tant de étoffes (etc). || παραδίδωμι πνεύμα, (ἐξέπνευσεν), il rend l'âme (l'esprit). || παραδίδωμι φρούριον, la citadelle est due.

|| ἡ φρουρά παραδίδωμι τὴν διάκρισιν τοῦ ἐξοπλισμοῦ, la garnison s'est rendue à la

tion. 2) ὡς Προσίμ.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΑ (ἡ), propre à croire, croyable, paradoxe.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΟΣ (ὁ, ἡ), qui avance des choses incroyables (des paradoxes), homme à paradoxes.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ (ὁ, ἡ), étrange, tonnant, singulier, extraordinaire, inconcevable, incroyable; paradoxal. || ἡ ἀνὴρ του εἶνε παράδοξος, il est une patience inconcevable.

|| τὸ φυτόν τοῦτο ἔχει παράδοξον, cette plante a une propriété singulière.

|| τὸ ζῶον τοῦτο ἔχει παράδοξον, cette animal a une conformation singulière.

|| τὸ παράδοξον τῆς ζωῆς (τοῦ χαρακτήρος) του, l'écarté de sa conduite (de caractère etc). || τὸ παράδοξον εἶνε, etc., ce qu'il est singulier, c'est que...

|| τί παράδοξον; et qu'est-ce d'étonnant à cela?

ΠΑΡΑΔΟΞΑΣ, ἐπὶ ῥ., d'usage extraordinaire, extraordinairement; singulièrement.

ΠΑΡΑΔΟΞΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), traduisible.

ΠΑΡΑΔΟΞΙΣ (παράδοξις), (ἡ), l'action de livrer (de remettre etc), remise, d. mission, d. reddition (de place), d. tradition, d. livraison (de marchandises).

(δός), ο. (Νμ.) délivrance, θ. ἡ παράδοσις τοῦ φακέλλου, la remise du paquet. || αἱ ἄγραφοι παράδοσις (τῆς Ἐκκλησίας) les traditions non écrites. || ἡ παράδοσις (ῆ) κατὰ παράδοσιν, par tradition, traditionnellement. || ὁ ἐκ παραδόσεως (ῆ) κατὰ παράδοσιν, traditionnel. || — μαθημάτων, classes, θ. || ἡ πρώτη (ῆ) ἑσπερινή) παράδοσις, la classe du matin (du soir). || ἐν καιρῷ (εἰς τὸ τέλος) τῆς παραδόσεως, pendant (à la fin de) la classe. || ὅτι ἡ ὥρα τῆς παραδόσεως, ὅτι ἡ ὥρα de la classe. \$ (ἑσπερινή) ὁ τόπος (τὸ δωμάτιον) παραδόσεως, la classe; le quartier. || τὸν ἐβγαλαν ἀπὸ τῆς παραδόσεως, il fut mis à la porte de la classe. ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, ἡ, ὄν, qu'on peut ou qu'on doit transmettre (rendre etc). ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ (ῆ), admission, θ. ἀποδοχή, θ. \$ (ἰδιωτ. Νμ.) ἀποδοχή, θ. réception, θ. ἡ παραδοχὴ ἐγγυήσεως, (Νμ.) ἀποδοχή de caution. || — ἀποδοχὴ μαθημάτων, acceptance d'une lettre de change. ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, μὲλλ. τῆς ὁρ. ῆ ἡ ἀποδοχή, τοῦ ΠΑΡΑΤΡΕΧΟ. ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ (ῆ), κατατρέχων, faute qu'on fait par négligence, faute d'omission, négligence, θ. omission, θ. inadvertance, manquement. ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, ἐπὶ, plus en dehors, plus en avant. ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ (ῆ), étourdissement, étourdissement (πλθ.). ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, Μ. ἰσθ, troubler; étourdir, abasourdir; ahurir. ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, ἐπὶ, déconcert. || αὐτὴν ἐπὶ τοὺς ἐπαρτάσεις, elle nouvelle les a fort déconcertés. ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ (τὸ), étourdissement. ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, ἡ, ὄν, situé près de la mer; maritime; ἡ (ῆ) ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ (τὸ), étourdissement (de la mer). ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, κατατρέχων, κατὰ, ὅν, qui

l'action de mettre auprès; rapprochement, comparaison, θ. conférence, θ. || ἐν παραδόσει (ῆ) ἐκ παραδόσεως (ῆ) κατὰ παράδοσιν, en comparaison.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, ἡ, ὄν, (γρμτ.), qui exprime un degré de comparaison.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ καὶ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ (τὸ), fenêtre, θ. croisée, θ. || αὐτὸ τὸ ὅτι ἐκεῖ μετὰ (ἐμφορὰ, ἀνάλογα ῆ) παράδοσιν, cette maison est bien percée.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ (τὸ), volet.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ (τὸ), ruyau (de la mer), (προφ. κοιν. ΠΕΡΙΓΛΑΪ).

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, ἐκε (ῆ), avertissement, conseil, instruction, θ. exhortation, θ.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, ἡ, ὄν, (καὶ ἐπὶ δ.) — ἡ, propre à conseiller; qui se dit en guise d'avertissement (etc).

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, Μ. Αἰνέω, conseiller, exhorter.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, ἐκε (ῆ), abdication (d'un souverain); démission (d'un employé), θ. renonciation, θ. (Νμ.) désistement.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ (δ, ῆ), qui est en partie la cause de qc.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ καὶ (μσ.) ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, Μ. ἡ καὶ (μσ.) Αἰτιοῦ (ὁ), se démettre de, renoncer à, abandonner; (ἰδιωτ.) déposer l'autorité, abdiquer. || παραιτῶ σκοπὸν ἢ ἐπιχειρήσιν τινα, se départir d'une entreprise (de quelque dessein), démordre. || εἰς ἐπαρτάσεων, δὲν παραιτῶ ποτὶ τὸν σκοπὸν του, c'est un entêté, il ne démord jamais. || παραιτοῦμαι τῆς κληρονομίας, abandonner (répudier, s'abstenir de, renoncer à) la succession. || παραιτοῦμαι τῶν ἀξιώσεων (τῶν ἀπαιτήσεων) μου, se desister (se départir, se déporter, démonvoir, démordre) de ses prétentions. || παρητήθη τῆς δουλειᾶς, il s'est retiré (du service). || παρητήθη (τῆς δουλειᾶς) κατὰ τὴν θέσιν αὐτοῦ (οὐκ ἐπιδοῦν), il s'en est

démis de lui-même. || ὁ παραιτηθεὶς (δημοσίας θέσεως), le démissionnaire. || διαρτήθη ὁ παρχος. . . ἀντὶ τοῦ Κυρίου (δὲν) παραιτηθέντος, il fut nommé à la préfecture de. . . , en remplacement de monsieur (un tel) démissionnaire. || αὐτὸς με παρητημένον, α (προφ. Γρη.), dispensez-en moi, tenez-moi pour excusé.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ (χωρὶς Μ.), être assis à côté, s'asseoir auprès.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, ἐπὶ, hors de saison, à contre temps, intempestivement, mal à propos; après coup.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, ὅς καὶ (κοιν.) ἡ, ὄν, qui est hors de saison, qui n'est plus de saison, intempestif, inopportun, ἴδ. ῆ Ἀκαίριος.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, ἐκε (ῆ), prière, θ. supplication, θ.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, ἡ, ὄν, qui fait qc. ou qui se fait à force de prières; prié.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ (τὸ), tout ce qui sert à couvrir (à cacher); prétexte.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, Μ. ἴσα, voiler; cacher, déguiser, dissimuler.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, Μ. καλέω, prier, supplier, requérir. || παρακαλῶ θερμῶς, conjurer q. || κάμετέ το, σὰς παρακαλῶ, faites cela, je vous en conjure. || κάμετέ μοι, παρακαλῶ, τὴν χάριν, faites-moi, s'il vous plaît, la grâce; de grâce, faites-moi ce plaisir là. || δὲ ἐξηγηθῶμεν, παρακαλῶ, ἐπληρώμεθα, nous, de grâce. || μὴ τύχη καὶ νομίστῃ, σὰς παρακαλῶ, ὅτι με καταπέσεται, n'allez pas, s'il vous plaît, vous imaginer que vous m'avez convaincu. || παρητήθη τὴν πράξιν, il en a été requis.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, ἐκε (ῆ), l'action de déposer (etc), dépôt; consignation, θ. || παρακατέθεσις ἐγγράφων ἐν τῷ δικαστηρίῳ γραφεῖα, (δικονμ.), production ou produit (au greffe).

*ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, ἡ, ὄν, (νλγ.), qui concerne les dépôts ou

les consignations. || παρακαταθετικὸν ταμεῖον, caisse des dépôts et consignations.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΕΤΩ (ἀντὶ Παρακατατίουμι), M. θέτω, faire le (mettre en) dépôt, déposer chez q., consigner; mettre sous la garde de, confier. || παρακαταθέτω πιστότητα τινα εἰς χεῖρας δημοσίου ὑπαλλήλου, faire de dépôt d'une somme entre les mains d'un officier public. || παρακαταθέτω πρὸς ἀνάγνωσιν ἔγγραφα ἐν τῷ δικαστικῇ γραφεῖω, (Δικονρ.), produire (au greffe), mettre sa production au greffe. || τὰ ἐν τῷ δικαστικῇ γραφεῖω παρακατατεθέντα ἔγγραφα, la production. || ἐὰν ὁ ἐνάγων δὲν παρακατέθεσεν ἐμπροσθέντως τὰ ἔγγραφα του (εἰς τὸ δικαστικὸν γραφεῖον), ὁ ἐναγόμενος παρακαταθέτει τὰ ἰδικὰ του κτλ., si le demandeur n'avait pas produit dans le délai fixe par la loi, le défendeur mettra sa production au greffe, etc. || παρακαταθέτω ἀντὶ χρημάτων ὁμολογίαν (χρεωστικὴν), consigner en papier.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΑΡΙΟΣ (ὁ), ἴδε ΘΕΜΑΤΟΦΥΛΑΞ.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ (ἡ), fidéicommiss, dépôt; consignation, 0. || βάλω (τι εἰς) παρακαταθήκην, ἴδε Παρακαταθέτω.

ΠΑΡΑΚΑΤΙ(Α)ΝΟΣ, ἡ, ὄν, (χυδ.) ὁ Πρῶτος, ὁ Κατώτερος.

ΠΑΡΑΚΑΤΙΩΝ, ΟΥΤΑ, ὄν, (μτχ.) τοῦ (ἀρχ.) Παρακατίω, descendre plus bas. || (εὐχρ.) μόνον εἰς τὰς φρεσ. ἴδε παρακατιών, καθὼς θέλομεν ἰδεῖ παρακατιόντες, voir plus bas, comme nous le verrons plus bas.

ΠΑΡΑΚΑΤΩ, ἐπὶ, plus bas; au dessous, ἴδε καὶ Κατωτέρα. || καταβαίνει παρακάτω, descendre plus bas. || κατοικεῖ τρεῖς θύρας παρακάτω, il demeure trois portes plus bas. || τὰ δίδει (δὲν τὸ δίδει) παρακάτω, il ne rabat rien du prix. || λεπτὸν παρακάτω δὲν γίνεται, pas un liard à rabattre, παρὸλ. ἢ Ἀκαταβήματα.

ΠΑΡΑΚΕΙΜΑΙ (χωρὶς M.), être placé ou situé auprès de, être voisin ou adjacent. || τὰς παρακειμένους νήσους (οἰκίας), les îles (les maisons) adjacentes. || (ἡ μτχ.) Παρακείμενος (χρόνος), Γρηγ., prétérit délini.

ΠΑΡΑΚΕΚΑΙΩΜΑΙ, M. ἐφεομαι, exhorter; commander, enjoindre.

ΠΑΡΑΚΕΛΥΣΙΣ, ΕΝΣ (ἡ), exhortation, 0. allocution, 0.

ΠΑΡΑΚΕΝΗΣΙΣ, ΕΝΣ (ἡ), χειρουργ., ponction (au ventre d'un hydrodique), paracentèse, 0.

ΠΑΡΑΚΕΝΩ, M. ἔνω, (χειρουργ.), faire la ponction.

ΠΑΡΑΚΙΝΗΣΙΣ, ΕΝΣ (ἡ), exhortation, 0. excitation, sollicitation, 0. (ἐπὶ κακοῦ) instigation, 0. || κατὰ παρακίνησιν τοῦ δεινός, à l'instigation (à la sollicitation) d'un tel.

ΠΑΡΑΚΙΝΗΣΙΩΣ, ἡ, ὄν, propre à exciter (à exhorte etc).

ΠΑΡΑΚΙΝΩ, M. ἔνω, exciter, exhorte, pousser, inciter, solliciter, (ἐπὶ κακοῦ) instiguer, induire.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ, ΕΝΣ (ἡ), exhortation, 0. prière, 0. || κατὰ παράκλησιν τοῦ δεινός, à la prière (ἢ οἰκ.) à la requête d'un tel.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, propre à prier ou à exhorte.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), ὄλγ. (τὸ Ἄγιον Πνεῦμα), l'esprit consolateur, (καὶ ἀπλ.) le consolateur, le paraclet.

ΠΑΡΑΚΛΩ, M. ἄνω, perdre de sa vigueur (de sa force, de sa beauté); commencer à vieillir, être sur le retour (sur son déclin), tomber en décadence, décliner.

ΠΑΡΑΚΛΩ, (ἡ), déclin; décadence, 0. penchant. || εἶνε εἰς τὴν παρακλὴν του, il est sur le penchant (de son âge, de sa faveur, de sa fortune).

ΠΑΡΑΚΟΗ (ἡ), désobéissance, 0.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΕΙΣ, ΕΝΣ (ἡ), l'action de suivre.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΩ, M. ἔνω, être à la suite de q., accompagner, suivre.

ΠΑΡΑΚΟΡΗ (ἡ), suite, suite, le (demoiselle) d'honneur. || ΠΑΡΑΚΟΡΕΜΑ (τὸ), chute, entendue ou prise à sens.

ΠΑΡΑΚΟΦΑ, M. ἀκοφία, être mal ou de travers, saisir ce qu'on a dit, être mal entendu. || (συνημ.) pas obéir, désobéir.

ΠΑΡΑΚΟΦΩΜΑΙ, M. ἀποφύω (ἀρχ.), induire en erreur, ser de circonvention, venir, tromper, donner change; faire illusion, etc.

ΠΑΡΑΚΤΙΩΣ, ΕΝΣ (ἡ), qui a la vertu de produire (de créer), productif.

ΠΑΡΑΚΤΙΚΟΣ, 0.

ΠΑΡΑΚΤΑΝΝΑ (τὸ), ballet.

ΠΑΡΑΚΤΩ, καὶ

ΠΑΡΑΚΤΑΙΩΜΑΙ, M. κταίω, se débattre, balloter; rouler.

ΠΑΡΑΛΑΒΗ (ἡ), réception, lettre, (d'un paquet etc). || γνωστοποιήσατέ μοι τὰς παραλαβὰς (πληροφορίας) τοῦ πρὸς τὴν παραλαβὴν του ματῶς μου, accusez-moi de réception (réception de ma lettre). || ἀπόδειξε παραλαβὴν, récépissé, reçu.

ΠΑΡΑΛΑΒΗΜΑ, καὶ

ΠΑΡΑΛΑΒΗΤΩΝ (τὸ), radote, survient pendant le sommeil ou le délire), rêverie, 0.

ΠΑΡΑΛΑΒΩ, M. ἔνω, radoter, dans le délire, battre la campagne, rêver, extravaguer, radoter, déraisonner.

ΠΑΡΑΛΑΒΩΣ, M. ἄνω, prendre en moins, entreprendre; recevoir (une chose mise). || (ἐμπόρ.) παραλαβὴν σα κομμάτια πενηντὸν καὶ ἑκατὸν, reçu livraison de tant de ces étoffe etc.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΩ, M. ἄνω, mettre de côté, omettre, passer sous silence.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ, ΕΝΣ (ἡ), 0. (ἔτρ.) prétérit de permission, 0.

ΠΑΡΑΛΥΤΑ, M. ἄνω, voir l'avant-dernière page (telle ou telle). || (συνημ.)

(ἀρχ.), dépenser mal à propos ou inutilement, consommer en pure perte.

ΠΑΡΑΝΑΛΩΜΑ (τὸ), dépense faite en pure perte, θ. surcroît de dépense. || ἔγινε παρανάλωμα πρὸς, il devint la proie des flammes, les flammes l'ont dévoré.

ΠΑΡΑΝΟΙΑ (ἡ), (ἀρχ.), dérangement d'esprit, démence, θ. folie, θ.

ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ (τὸ), action contraire au lois (à la justice), (prévarication, θ. délit.

ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ (τὸ), κοιν. τὸ ΠΑΡΑΝΟΜΙΟΝ, surnom.

ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ (ἡ), infraction (contravention) à la loi, prévarication, θ. transgression, θ. violation des lois, iniquité, θ. abus.

ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui est ou qui agit contre les lois (la justice), injuste, illicite, illégal, illégitime, criminel, abusif. || τὸ παρανόμον (πράξεως ἢ πράγματος), l'illégalité, l'illégitimité.

ΠΑΡΑΝΟΜῆ, M. ἦεν, agir contre les lois ou la justice, violer (enfreindre) les lois, transgresser; prévariquer.

ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ, ἐπὶ, contre les lois ou la justice, abusivement, illégalement, illégitimement.

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ (ὁ, ἡ), celui ou celle qui accompagne (qui conduit) la nouvelle mariée, (συ-νύθ. εἰς τὴν Γαλλ.) le garçon de la noce.

ΠΑΡΑΝΥΣΙΑ (ἡ), κοιν. ἢ ΠΑΡΑΝΥΣΙΣ, envie, θ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΜΑΙ, M. πνετοῶ (ὁ), trouver étrange.

ΠΑΡΑΣΕΝΙΛ (ἡ), humeur (bourrue, chagrine, singulière etc), θ. bizarrerie, θ. caprice, boutade, θ. quinte, θ. travers, lubie, θ. fantaisie, θ. || εἶνα γεμάτος παρασενιαίς, c'est un homme plein de fantaisies (de travers). || καθείς ἔχει ταῖς παρασενιαίς του, chacun a ses humeurs.

ΠΑΡΑΣΕΝΟΣ, η, ον, homme d'

humeur, sujet à des quintes, capricieux, fantasque, quinqueteux, bizarre, extravagant, fâcheux, hétéroclite, (εἰρων.) admirable, incomparable; (ἐπὶ πραγμ.) étrange, extraordinaire, singulier. || εἶθε παράσενος νὰ ἔλθετε ἐδῶ νὰ μᾶς ἐξετάσετε, vous êtes admirable de venir ici nous contrôler. || εἶσε τῷ ὄντι παράσενος, je vous trouve bien singulier, (καὶ εἰρων.) vous êtes vraiment admirable (incomparable) ! || παράσενον ! εἶνε τῷ ὄντι παράσενον ! c'est extraordinaire; c'est vraiment singulier. || παράσενον, πῶς δὲν τὸ ἐνθυμήθη καὶ εἰς προτήτερα ! il est bien singulier qu'on n'ait pas songé à cela plus tôt.

ΠΑΡΑΣΕΝΙΟΝ (τὸ), clavette qu'on passe dans l'essieu (pour retenir la roue), esse, θ.

ΠΑΡΑΠΑΝΩ, ἐπὶ, au dessus; par dessus. §. au delà, par delà. 2) (μην. ἐπὶ ἀριθμ.) = ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ. || τοῦ ἔδωσαν ὅσα ἐζήτει, καὶ κατὰ τὴν ἀκρόμην παραπάνω, on lui a donné tout ce qu'il demandait, et quelque chose encore par dessus. || ἔθελα ν' ἀλλάξω τὸ ὀρολόγι μου πῶς ζητεῖτε παραπάνω; je voudrais troquer ma montre. Combien voulez-vous de retour ?

ΠΑΡΑΠΑΤΗΜΑ (τὸ), faux pas.

ΠΑΡΑΠΑΤῆ, M. ἦεν, faire un faux pas, manquer de pied. || ἐπειδὴ παραπάτησα, le pied venant à lui manquer (lui ayant fourché).

ΠΑΡΑΠΟΙΩ, M. πνιεν, faire changer d'avis, dissuader.

ΠΑΡΑΠΕΜΠΩ, M. πνιεν, conduire, reconduire, escorter, accompagner, convoier. 2) renvoyer. || ἡ ὑπόθεσις παραπέμφθη εἰς τὴν δικαστήριον, l'affaire fut renvoyée aux tribunaux. || τὸ δικαστήριον παραπέμπει τοὺς διαδίκους εἰς δημοσίαν συνεδρίαν, le tribunal renvoie les parties à l'audience publique.

ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ (τὸ), rideau, toi-

le (de théâtre), θ. || (πίπτει) τὸ —, la toile tombe, (tombe, se baisse).

ΠΑΡΑΠΕΤΗΜΑ (τὸ), baraque, choppe de bois, θ.

ΠΑΡΑΠΙΚΡΑΙΝΩ, M. πνικναι, aigrir, affliger, exaspérer.

ΠΑΡΑΠΙΠΤΩ, M. (ὁ) πνιπτεται, s'égarer. || μὲν παρὰ τὰς ἐγγράφας, j'ai écrit quelques papiers. 2) παρὰ τὰς ἐγγράφας, se trouver au passage, s'offrir à la vue, se présenter. || πνιπτεται, ce qui tombe à la main.

ΠΑΡΑΠΑΛΕΩ, M. πνιπτεται, guer le long de, rallonger, ser, allonger) la côte, le cotoyer.

ΠΑΡΑΠΑΝΤΙΑ (ἡ), par tout, une partie du corps, plexie, θ.

ΠΑΡΑΠΑΝΩΡΩ (τὸ), πνιπτεται, ajoute pour remplir, plissage; surcharge, pleinement; (Γραμ.) pleintive.

ΠΑΡΑΠΑΝΩΡΩΤΙΚΩΣ, ἢ, πνιπτεται, sert de complément (de plissage); expletif.

ΠΑΡΑΠΑΝΩΡΩΣ, εν, (ἡ), πνιπτεται, d'ajouter un complément, remplissage.

ΠΑΡΑΠΑΡΩΣ, εν, (ἡ), πνιπτεται, cotoyer, navigation qui fait le long de.

ΠΑΡΑΠΟΙΩΣ, εν, (ἡ), πνιπτεται, faction, g. contrefaçon, tération, θ. falsification.

ΠΑΡΑΠΟΙΩ, M. πνιεν, contrefaçon, falsifier. || παραποιοῦμένη, édition trefaite.

ΠΑΡΑΠΟΙΩ, ἐπὶ, de beaucoup, considérablement.

ΠΑΡΑΠΟΜΠῆ (ἡ), l'acte de reconduire (etc) ou de renvoyer, renvoi (d'un prisonnier). || παραπομπὴ πρὸς δικαστήριον, renvoi d'un tribunal à un autre.

ΠΑΡΑΠΟΝΕΤΙΚΩΣ, ἢ, πνιπτεται, aime à se plaindre tout.

ΠΑΡΑΠΟΝΕΤΙΚΩΣ, ἢ, πνιπτεται, plaintif.

Παλινονος (τὸ), plainte, ὁ. ὁ-
 lances, ὁ. πλὸ. murmures, ὁ.
 πλὸ. complaints, ὁ. πλὸ. ὁ.
 grief.
 Παλινονοῖμαι, M. πονεῖν (ὁ),
 ὁ. ἀντὶ Προκαλῶμαι, se
 plaindre; faire ses doléances
 (des plaintes), geindre. ||. πα-
 ρονοῖται μεγάλως ἐναντίον
 σου, il fait de grandes plain-
 tes de vous (contre vous).
 Παρὰνός (τὸ), porte bâtarde
 (fausse, dérobée), (porte de)
 déguisement, guichet.
 Παρὰποτάμιος, α, ον, qui ha-
 bite ou est situé sur les
 bords d'un fleuve, riverain.
 Παρὰποταμία (ἡ) τὰ
 παραποτάμια, les bords d'un
 rivière.
 Παράπταμα (τὸ), (παρὰπίπτω),
 chute, ὁ. manquement, omis-
 sion, ὁ.
 Παράπτοις (παρὰπίπτω), ἐκ
 πλ., égarément; écart.
 Παράπτοιον (τὸ), ἀρχ. = Παρ-
 απτόν.
 Παράπτοις, M. εἶναι, condre
 à côté ou au bord, border;
 ajouter une pièce.
 Παράπτοις, M. εἶναι, couler
 tout auprès ou le long de. ||.
 ὁ ποταμὸς παρὰρρεῖ τὰ τεῖχη
 τῆς πόλεως, la rivière bat les
 murs de la ville.
 Παράπτοις, M. εἶναι, jeter de
 côté ou au hasard; rejeter.
 Παράπτοις, M. ἀρτίζω, (ἀρχ.),
 appendre à côté, annexer.
 Παράπτοις (τὸ), tout ce qu'on
 append à côté de, chose an-
 nexée, ὁ. appendice; supplé-
 ment.
 Παράπτοις, ἐκ (ἡ), τὸ οὐσ.
 Παράπτοις, M. εἶναι, remuer
 q. de sa place, déplacer,
 déloger.
 Παράπτοις (τὸ), ἀρχ., flamme,
 étincelle.
 Παράπτοις (ὁ, ἡ), mal mar-
 qué, empreint d'une fausse
 marque, faux, mauvais; (μτ-
 πρ.) contrefait. 2) (τὸ οὐδ.)
 Παράπτοις (τὸ), signe distin-
 ctif, ὁ. marque (d'honneur),
 honneur, décoration, ὁ. insi-

gue, ordre. ||. τὰ βασιλικά
 παράσημα, les insignes ro-
 yaux. ||. φέρει τὸ παράσημον
 τοῦ Σωτῆρος, il est décoré de
 l'ordre du Sauveur ||. φέρει
 (τὸ στήθος του κοσμεῖται, καλῶ-
 πτεται μὲ) πλῆθος παρασήμων,
 il est décoré d'une infinité
 d'ordres, sa poitrine est
 chamarrée d'ordres.

Παράσιτος, (ὁ), parasite, écu-
 meur de marmîtes, piqueur
 d'assiette, pique-assiette,
 écornilleur.

Παράσιππος, ἐκ (ἡ), l'action
 de passer sous silence, réti-
 cence, ὁ. (παρβλ. Παράσιψις).

Παράσιππος, M. εἶναι, passer sous
 silence, user de réticence.

Παράσιππος, M. εἶναι, (ἀρχ.),
 préparer, arranger, disposer.

Παράσιππος (τὸ), chose pré-
 parée, ὁ.

Παράσιππος (ἡ), ἀρχ., prépa-
 ration, ὁ. préparatif, apprêt.

2) (κοιν.) ἡ ἑκτη τῆς ἐβδομά-
 dos), vendredi. ||. ἡ μεγάλη—,
 le vendredi saint.

Παράσιππος (τὸ), κυρ. εἰς τὸ
 πλ., les coulisses (d'un té-
 âtre), ὁ.

Παράσιππος, ἰσός (ἡ), montant,
 jambage d'une porte; (ἀρχι-
 τεκ.) pilastre.

Παράσιππος, ἐκ (ἡ), repre-
 sentation d'une chose; ὁ.

description, ὁ. peinture, ὁ.
 ὁ. comparation, ὁ.; pré-
 sence, ὁ. ὁ. (κοιν.) assistance,

ὁ. ||. ἡ πρώτη (δεύτερα κτλ.)
 παράστασις δράματος, la pre-
 mière (la seconde etc) repré-
 sentation d'une pièce.

Παράσιππος, ὁ (ὁ), représen-
 tant.

Παράσιππος, M. εἶναι καὶ
 Παράσιππος, M. (ὁ) παρ-
 εταῖον, assister, aider.

Παράσιππος (τὸ), présence d'
 esprit; mâle assurance, ὁ.
 résolution, ὁ.

Παράσιππος, M. εἶναι, ἴδε Πα-
 ρισιππος.

Παράσιππος, M. εἶναι, s'écarter
 du droit chemin, faire
 fausse route, dévier, se dé-
 vider, se détourner.

Παράσιππος (τὸ), déviation,
 ὁ.

Παράσιππος, M. εἶναι,
 camper auprès.

Παράσιππος (ἡ), assemblée
 illicite, ὁ. conciliabule, con-
 venticule.

Παράσιππος (ὁ, ἡ), γρμτ., sur-
 composé.

Παράσιππος, M. εἶναι (ὁ), tirer
 de travers, entraîner loin du
 droit chemin ou dans son
 cours, emporter; (μτπρ.) in-
 duire (en erreur, à mal faire
 etc). ||. (μτ. ἡ πλ.) se laisser
 aller.

Παράσιππος (τὸ), dépareillé, im-
 pair.

Παράσιππος, ἐκ (ἡ), disposition
 d'une armée en ordre de ba-
 taille, armée rangée en ba-
 taille; parade (κυρ. ἡ τῆς φρο-
 ρᾶς ὅταν ἀλλάξῃ), ὁ. ||. ἡ μὴν
 εἰς τὴν παράταξιν, j'étais à la
 parade. ||. μέγχι ἐκ παρατάξε-
 ως, bataille rangée. 2) (κοιν.)
 = Πονή, appareil, cérémonie,

ὁ. ||. ἔκαμε τὴν εἰσοδὸν του μὲ
 μεγάλην παράταξιν, il a fait son
 entrée en grand appareil. ||.
 ἐν παρατάξει, en procession,
 processionnellement, en cé-
 rémonie. ||. ὁ ἐπὶ τῶν παρατά-
 ξων (ἐνν. τεταγμένως), maître
 des cérémonies.

Παράσιππος (παράσιππος), ἐκ (ἡ),
 l'action de prolonger, prolon-
 gation, ὁ. prorogation, ὁ. ||.
 ἔλαβε παράτασιν ἀδείας (προθε-
 σμίας), il a obtenu une pro-
 longation de congé (de ter-
 me). ||. παράτασις προθεσμίας
 (κυρ. μεταξύ ἐμπορίων), N. m.,
 attermoiement.

Παράσιππος (ὁ), (ἐνν. χρόνος),
 γρμτ., l'imparfait.

Παράσιππος, M. εἶναι, ranger en
 ordre de bataille.

Παράσιππος, M. εἶναι (ὁ), pro-
 longer; tirer ou traîner en
 longueur; proroger (le terme,
 le délai etc); continuer. ||. πα-
 ρατεῖνω τὴν προθεσμίαν (συνελ-
 λαγματικῆς κτλ.), attermoier.

||. ἡ σειρά τῶν ὀρίων τοῦτων πα-
 ρατείνεται μέχρις, cette chui-
 ne de montagnes continue.

continue) jusqu'à... || πα-
 ρέειν τὴν ὑπαρξίν του μέχρι...
 il poussa sa carrière jusqu'à...
 || παρὰ τεταμέναι ἀνευφημί-
 σεις, des heures prolongées.

ΠΑΡΑΤΕΚΑΥΤΑΙΟΣ, α, ον, avant-
 dernier, pénultième.

ΠΑΡΑΤΕΤΑΓΜΕΝΟΣ, η, ον, πθ.
 πρὸς τῆς μετ. τοῦ ΠΑΡΑΤΑΞΣ.

ΠΑΡΑΤΕΤΑΜΕΝΟΣ, η, ον, πθ. πρὸς
 τῆς μετ. τοῦ ΠΑΡΑΤΕΙΝΑ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ, ἐνς (ῆ), obser-
 vation, θ. remarque, θ. con-
 sideration, θ. §. difficulté qu'
 on oppose à une proposition,
 objection, θ. observation, θ.
 représentation, θ. §. (Γρ.) ob-
 servance. θ. || μὴν παρὰ τῆς
 β. οὐκ ἔχω μόνον νὰ κάμω, je
 n'ai qu'une objection à faire.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΕΟΣ, α, ον, qui doit
 être observé. || (συνήθ.) εὐχρ.
 τὸ οὐδ.) ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΕΟΝ, ἐπὶ β.,
 if faut remarquer (il est à re-
 marquer) que, ἴδε καὶ ΣΥΝΕΙ-
 ΝΤΕΟΣ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ, οἷ (δ), observa-
 teur.

ΠΑΡΑΤΗΡῆ, Μ. ἴδω, observer;
 remarquer, s'apercevoir de;
 contempler, regarder, consi-
 dérer. || τὸν παρατηρῶ τὴν
 ἔρην αἰ δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸν
 γνωρίσω, il y a longtemps que
 je le contemple sans pouvoir
 le reconnaître. || παρατηρῶ
 τὰ θαυμάσια τῆς κτίσεως, con-
 templer les merveilles de la
 création. || δὲν τὸ παρατήρη-
 σα, je ne l'ai pas remarqué.
 || πρὸ πολλοῦ (εἶνε πολὺς και-
 ρὸς ἀφ' οὗ) τὸ παρατήρησα, il
 y a long temps que je m'en
 suis aperçu. || δὲν τὸ παρατή-
 ρησα, je ne m'en suis pas a-
 visé. || μεταξὺ φίλων τὰ τοι-
 αῦτα δὲν παρατηροῦνται, en-
 tre amis on ne regarde point
 à de telles choses.

ΠΑΡΑΤΟΛΜΟΣ (δ, ῆ), trop auda-
 cieux, téméraire, déterminé;
 (ἐπὶ πραγμ.) hasarde, difficile
 à justifier (à soutenir).

ΠΑΡΑΤΡΑΓΩΔΟΣ (δ, ῆ), tragique
 mal à propos, ampoulé, en-
 flé; (συνήθ.) absurde.

ΠΑΡΑΤΡΕΨΑ, Μ. τρέψω, faire dé-

vier (du droit chemin), faire
 changer de direction, détour-
 ner.

ΠΑΡΑΤΡΕΨΑ, Μ. τρέψω καὶ (ἀρχ.)
 ἀράω, passer sous silence;
 omettre, négliger; passer à
 côté de; couler sur (un fait,
 une circonstance).

ΠΑΡΑΤΡΕΨΕΑΙ (τὸ), χυδ., sobri-
 quer.

ΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΑ, Μ. (θῆ) ΠΑΡΑΤΥ-
 ΧΑ, (ἀρχ.), se trouver sous la
 main, se presenter (s'offrir)
 par hasard. || ἐκ τοῦ παρατυ-
 χόντος, (φρσ.), par hasard;
 sans être préparé, sur le
 champ.

ΠΑΡΑΤΥΠΩΝΑ, Μ. ἴδω, contre-
 faire l'impression d'un ouvra-
 ge, l'imprimer sans l'autori-
 sation de l'auteur ou contre
 les formalités voulues.

ΠΑΡΑΤΥΠΩΣΙΣ, ἐνς (ῆ), contre-
 facon d'un livre (d'un ouvra-
 ge), impression illégale.

ΠΑΡΑΥΤΑ, ἐπὶ β., au moment même,
 sur-le-champ, aussitôt.

ΠΑΡΑΦΕΡῆ (χωρὶς Μ.), = ΠΑΡΑΣΙ-
 ΡΑ, entraîner. || (μσ. αὐτῆς.)
 s'emporter. 2) (κοιν.) ἀντίπαρ-
 ομοίαν, ressembler un peu,
 avoir quelque ressemblance,
 avoir l'air (un air, un petit
 air) de.

ΠΑΡΑΦΘΟΡᾶ (ῆ), γρμτ., corrup-
 tion (des mots), θ. altéra-
 tion, || ἡ λέξις αὕτη ἐσχημα-
 τίσθη κατὰ παραφθορὰν ἐκ τῆς
 (δεῖνα), ce mot est formé de
 tel autre par corruption.

ΠΑΡΑΦΙΜΩΣΙΣ, ἐνς (ῆ), πατρ., pa-
 raphimose, paraphimosis.

ΠΑΡΑΦΟΡᾶ (ῆ), transport, éga-
 rement; emportement; dé-
 lire, fureur, θ.

ΠΑΡΑΦΟΡΟΣ (δ, ῆ), égaré; furi-
 eux; emporté; (ἐπὶ βλέμματι.)
 hagard; effaré.

ΠΑΡΑΦΟΡΤΩΝΑ, Μ. ἴδω, (φορτώ-
 νω ὑπὲρ τὸ δέον), surcharger.
 || (μσ. ἐνεργ.) importuner. ||
 μὴ παραφορτώνης τὸ στομάχι
 σου, ne vous surchargez l'es-
 tomac. || μὴ με παραφορτώνε-
 σαι, ne m'importunez, ne me
 rompez pas la tête.

ΠΑΡΑΦΟΡΤΩΜΑ (τὸ), surcharge.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ, Μ. φράζω, φρά-
 ser.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ, ἐνς (ῆ), paraphra-
 se, θ.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΤΗΣ, οἷ (δ), κάμν-
 ται, paraphraste.

ΠΑΡΑΦΡΩΣΙΣ, καὶ (ῆ), φρσ.
 φρσίν.

ΠΑΡΑΦΡΩΝ, Μ. ἴδω, εἶναι
 tomber en démence, esprit
 aliéné.

ΠΑΡΑΦΡΩΣΙΝ (ῆ), ἀλλοτρί-
 ον, esprit, aliénation mentale.

ΠΑΡΑΦΡΩΣΙΣ, οἷ (δ), φρσ.
 lire, démence, θ. φρσίν.

ΠΑΡΑΦΡΩΣΙΣ, οἷ (δ), φρσ.
 en démence, aliéné d'esprit,
 aliéné, frénétique.

ΠΑΡΑΦΥΛΑΞ, ἴδω, φρσ.
 scion, surgeon, drageon.

ΠΑΡΑΦΥΛΑΞ, ἴδω, φρσ.
 δένδρον ἐκβάλλει, l'arbre
 pousse des drageons.

ΠΑΡΑΦΥΛΑΞ, ἐνς (ῆ), φρσ.
 d'épier (d'observer).

ΠΑΡΑΦΥΛΑΤΤΩ, Μ. ἴδω, φρσ.
 observer, être en sentinelle,
 ou à l'affût de. || τὸν ἐπὶ τῇ
 παραφυλάττει, il le mit en
 sentinelle, ἴδε καὶ ΠΑΡΑΦΥΛΑ-

ΠΑΡΑΦΩΝΙΑ (ῆ), discorde,
 la voix, faux ton, discorde.

ΠΑΡΑΦΩΝΙΑ, ἐπὶ β., discorde,
 θ. || κάμνειν παραφώνια, (φρσ.)
 chanter faux, discorde.

ΠΑΡΑΦΩΝΟΣ (δ, ῆ), discorde,
 faux.

ΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΗΣ, οἷ (δ), φρσ.
 ΚΙΒΑΛΟΠΟΙΟΣ, faux mon-
 netier, fabricant de fausse
 monnaie.

ΠΑΡΑΧΑΡΑΣΙΣ, ἐνς (ῆ), φρσ.
 de falsifier de la monnaie.

ΠΑΡΑΧΑΡΑΤΤΩ, Μ. ἴδω, φρσ.
 d'un faux coin, falsifier.

ΠΑΡΑΧΕΙΜΑΖΩ, Μ. ἴδω, φρσ.
 hiver, hiverner.

ΠΑΡΑΧΕΙΜΑΣΙΑ (ῆ), φρσ.
 hiverner; quartier d'hiver.

ΠΑΡΑΧΕΙΜΑΣΙΑ, ἐπὶ β., φρσ.
 (ἐπὶ πλοίων) hiverner.

ΠΑΡΑΧΕΙΜΑΣΙΑ, ἐπὶ β., φρσ.
 pe de corde, discordance.

ΠΑΡΑΧΕΙΜΑΣΙΑ, ἐπὶ β., φρσ.
 (ἐπὶ πλοίων) hiverner.

ΠΑΡΑΧΕΙΜΑΣΙΑ, ἐπὶ β., φρσ.
 (ἐπὶ πλοίων) hiverner.

ΠΑΡΑΧΕΙΜΑΣΙΑ, ἐπὶ β., φρσ.
 (ἐπὶ πλοίων) hiverner.

ΠΑΡΑΧΕΙΜΑΣΙΑ, ἐπὶ β., φρσ.
 (ἐπὶ πλοίων) hiverner.

ΠΑΡΑΧΕΙΜΑΣΙΑ, ἐπὶ β., φρσ.
 (ἐπὶ πλοίων) hiverner.

ΠΑΡΑΧΕΙΜΑΣΙΑ, ἐπὶ β., φρσ.
 (ἐπὶ πλοίων) hiverner.

ΠΑΡΑΧΕΙΜΑΣΙΑ, ἐπὶ β., φρσ.
 (ἐπὶ πλοίων) hiverner.

ΠΑΡΑΧΕΙΜΑΣΙΑ, ἐπὶ β., φρσ.
 (ἐπὶ πλοίων) hiverner.

ΠΑΡΑΧΕΙΜΑΣΙΑ, ἐπὶ β., φρσ.
 (ἐπὶ πλοίων) hiverner.

ΠΑΡΑΤΟΜΑ (τὸ), l'action d'enfouir, enfouissement.

ΠΑΡΑΧΩΣ, Μ. ΧΩΣ, enfouir, enterrer.

ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΙΣ, ΕΝΣ (ή), l'action de céder (etc), abandon; cession, θ. concession, θ. || παρχωρήσας θεοῦ, l'abandon de Dieu. || κατὰ θεῖαν παρχωρήσιν, par l'abandon de Dieu. || παρχωρήσας κτημάτων ἢ περιουσίας, (Νμ.), cession de biens.

|| οἱ ἀλλοδαποὶ ἐξαιροῦνται τῶν τῆς παρχωρήσεως τῆς περιουσίας, ὡφελιμάτων, les étrangers ne sont point admis au bénéfice de cession.

ΠΑΡΑΧΩΣ, Μ. ἄσιν, céder, abandonner; (Νμ.) faire cession (de biens); concéder. ||

παρχωρήσας μεγάλα προνόμια εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, l'empereur avait concédé de grands privilèges à cette ville. || τῷ παρχωρήσῃ τούτου τὸ γήπεδον, à celui qui a fait la concession de ce terrain, à la charge par lui

de...

ΠΑΡΑΛΙΣ, ΕΝΣ (ή), ζ., panthère ou léopard.

ΠΑΡΑΛΙΣ, ἂ, ὄν, varié de plusieurs couleurs, bigarré, jaspe, liché, diapré, marbré, moucheté, tigré. || ἄλογον (σκυλλ) ἄλογον, un cheval (un chien) tigré ou tigre.

ΠΑΡΟΣ (ὁ), ἀρχ.-ή (ἀρσ.) Πάρ-

ΠΑΡΑΡΑΠΤΟΣ (ὁ ή), inserit (in-

ter) frauduleusement, inter-

polé, intrus.

ΠΑΡΑΡΑΠΤΩΣ, Μ. ΓΡΑΨΗ, inseri-

re (insérer, interpoler) frau-

dulensement, intercaler (un

mot, un passage dans un acte,

dans un texte etc).

ΠΑΡΑΡΑΠΤΗΣΙΣ, ΕΝΣ (ή), = ΠΑΡΑΓ-

ΓΑΓΗΣ, exhortation, θ. mot d'

(κυρ.-ἀρσν.) décliner, s'éloigner de l'équateur.

ΠΑΡΕΓΚΑΙΣΙΣ, ΕΝΣ (ή), ἀρσν., déclinaison (d'un astre, de l'aiguille aimantée).

ΠΑΡΕΔΡΑΜΟΝ, ἀόρ. τοῦ ΠΑΡΑΤΡΕΧΟ.

ΠΑΡΑΔΡΕΪΝ, Μ. ΚΥΣΙΝ, être assis auprès; être assesseur de q.; être assidu à.

ΠΑΡΕΔΡΟΣ (ὁ), adjoint (d'un magistrat, d'un juge etc), assesseur, collègue, conjoint. || ὁ δημαρχικὸς παρέδρος, l'adjoint du maire.

ΠΑΡΕΛ (ή), ἀρχ., joue, θ.

ΠΑΡΕΙΔΟΝ, ἀόρ. τοῦ ΠΑΡΟΨ.

ΠΑΡΕΙΜΙ, Μ. ΕΛΟΜΑΙ (ἀόρ. ΠΑΡ-ΗΝ, -ΗΣΑΝ κτλ.), être présent, assister à. || (εὐχρ. κυρ.-ή μη.)

ΠΑΡΩΝ, ΟΥΤΑ, ὄν, présent. || ἡμῖν παρὼν (-οῦσα κτλ.), j'étais présent (ente etc). || ὁ θεὸς εἶνε πανταχοῦ παρὼν, Dieu est présent partout, il remplit l'univers par sa présence. ||

ὅλοι εὐρέθησαν παρόντες, ἴδε ΠΑΡΕΤΡΙΣΚΟΜΑΙ. || ἦσαν παρόν-

τες ὁ δαίνα καὶ ὁ δαίνα, tels et tels y étaient présents. ||

παρόντων τῶν δαίνα καὶ δαίνα, en présence de tel et tel, (συμβολαιογραφ.) présents tels et tels. || (τὸ οὐδ.) τὸ παρὼν, = τὸ ἐνεστώδες, le présent. ||

πρὸς (κατὰ) τὸ παρὼν, ἐπὶ τοῦ παρόντος, à présent, pour le présent, quant à présent, pour le moment, maintenant, (συμβολαιογραφ.) de présent. ||

κατοικῶν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς Ἀθήνας (ἐν Ἀθήναις), de présent résident à Athènes. || τὸ παρὼν (ἐν. ἔγγραφον) θέ-

λει σὰς χρησιμεύσει πρὸς ἐξό-

φλησιν, la présente vous ser-

vice de décharge. || ἅμα λά-

βετε τὸ παρὼν μου (ἐν. γράμ-

μα), aussitôt la présente re-

cue.

ΠΑΡΕΙΣΤΑΣΙΣ, Μ. ἄσιν, (ἀόρ. ΠΑ-

ΕΙΣΙΓΑΤΟΝ κτλ.), introduire

(furtive), θ. insertion, θ. in-

trusion, θ.

ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΣ (ὁ, ή), qui s'est introduit furtivement (glissé, insinué); intrus.

ΠΑΡΕΙΣΑΤΟΜΑΙ, Μ. ΕΙΣΕΪΤΗ, en-

trer (pénétrer, s'introduire)

furtivement, s'insinuer; se

glisser dans; s'immiscer dans,

s'ingérer de.

ΠΑΡΕΙΣΑΤΕΙΣ, ΕΝΣ (ή), entrée (in-

trusion) furtive, θ. intru-

sion, θ.

ΠΑΡΕΙΣΑΤΕΙΣ, Μ. ἄσιν, (ἀρχ.), se

couler doucement quelque

part, se glisser. || πλῆθος σφαλ-

μάτων παρεΐσευσαν εἰς τούτο

τὸ σύγγραμμα, il se glissa beau-

coup de fautes dans cet ou-

vrage. || πρέπει νὰ παρεΐσε-

φῃσε κἀνὲν λάθος κτλ. εἰς τοὺς

λογαριασμούς του, il fallait qu'

une erreur se fût glissée dans

ses calculs.

ΠΑΡΕΚΒΑΣΙΣ, Μ. (ὁά) ΠΑΡΕΚΒᾶ,

s'écarter de; faire une digres-

sion, excéder, outrepasser,

franchir les bornes, trans-

gresser.

ΠΑΡΕΚΒΑΣΙΣ, ΕΝΣ (ή), digressi-

on, θ. transgression, θ. diva-

gation, θ. écart.

ΠΑΡΕΚΒΑΤΙΚῆΣ, ἐπὶ β., par forme

de digression.

ΠΑΡΕΚΧΗ, ἐπὶ β., plus loin, au de-

là, par delà. || κάθισε ὀλίγον

πάρεκα, mettez-vous un peu

en delà. || μερικὰ βήματα παρ-

έκει, à quelques pas de là.

ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ (τὸ), chapelle, θ

Σ. église succursale, annexe, θ

ΠΑΡΕΚΚΛΙΝΩ, Μ. ΕΚΚΛΙΝΩ (ὁά),

ἀρχ., s'écarter (se détourner)

du droit chemin; défléchir;

dévier, (κυρ.-μφορ.) déroger.

|| νὰ παρεκκλίνη ἀπὸ τὰς ἀρ-

χάς (ἀπὸ τὰς ἐξέεις) του, déro-

ger à ses principes (à ses hu-

bitudes), devier de ses prin-

cipes.

ΠΑΡΕΚΚΛΙΣΙΣ, ΕΝΣ (ή), déviation;

déflexion; écart.

ΠΑΡΕΚΤΑΣΙΣ, ΕΝΣ (ή), allonge-

ment; prolongation, θ., ἴδε

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ.

ΠΑΡΕΚΤΗΝΩ, Μ. ΤΗΝΩ (ὁά), é-

tendre plus en avant, prolong-

medi dernier. ||. εἰς τὸ διάστημα τῆς παρελθούσης δεκαετίας, pendant le cours de dix années qui viennent de s'écouler. ||. παρελθούσης τῆς προηγουμένης, le délai expiré. ||. παρελθούσης ταύτης τῆς ἐποχῆς, passé cette époque. ||. (ἔστω) ἀντὶ οὗτος, τὸ παρελθόν, le passé. ||. ἃς λησιμονήσωμεν τὴν παρελθόντα, ne parlons plus du passé.

Παρεστηκός, ὅτος καὶ Παρεστής, ὅτος, πρὸς τῆς μετῆς. ||. Παριστάμαι.

Παρετακίω, Μ. ἡν, (ἀρχ.), surpasser q. en célébrité; eclipser, supplanter.

Παρεταί, ἐπὶ β., aussitôt, sur le champ, de suite, ἴδω καὶ ἀμέσως.

Παρεπιπικνέομαι, Μ. κτεροῦ (ὁ), être ou se trouver présent à, assister. ||. ὅλοι οἱ παριυρεμένοι, tous ceux qui s'y trouvent présents.

Παρέω, Μ. ἔω (ἀόρ. Παρέεχον κτλ.), ἔρχ. = Δίδω, donner, fournir.

Παρονομοτικός, ἡ, ὄν, consolat., (οἰκ.) consolatif.

Παρονομία (ἡ), consolation, θ. adoucissement, soulagement.

Παρονομοῦ (ὁ, ἡ), qui console, consolant, consolateur, trice.

Παρονομή, Μ. ἡν, consoler, soulager la douleur de q.

Παράνομος (ὁ, ἡ), désobéissant. Παράνομος, ἀόρ. τοῦ Πατέρχου.

Παράνομος, ἡ, ὄν, qui est sur le retour ou le déclin de l'âge.

Παράνομος, ἡ, ὄν, ressemblant, (γρμτ.) allitération, θ.

Παρονομία (ἡ), virginité, θ. (οἰκ.) pucelage.

Παρονομοῦ, ἡ, ὄν, virginal. Παρονομοῦ (τὸ), φ., mercuriale, θ.

Παρονομοῦ (ἡ), vierge, θ. fille, (οἰκ.) pucelle.

Παρονομοῦ (τὸ), κοιν. τὸ Παρ-
νομοῦ, φ.,
Παρονομοῦ, ἀνοξ (ὁ), Parthé-
non, temple de Minerve a
Athènes.

Παρονομοῦ, ἀόρ. τῆς μετῆς. τοῦ
Παρονομοῦ.

Πάριος (ὁ, ἡ), presque égal. ||. (Γρμτ.) πάριον σχῆμα, al-
literation θ.

ΠΑΡΙΣΤΑΜΑΙ, Μ. (ὁ) ΠΑΡΑΣΤΑ
οἶ, (ἀρχ.), assister; (Νμ.)
comparaître. ||. νὰ παρασταθῇ
(εἰς τὸ δικαστήριον) δι' ἐπιτρό-
που του, comparaître par pro-
cureur. ||. ἡ γυνὴ δὲν δύναται
νὰ παρασταθῇ εἰς δίκην (ἢ ἐν
δικαστηρίῳ) ἀνευ ἀδείας τοῦ
ἀνδρός της, (Νμ.), la femme
ne peut ester en jugement
sans l'autorisation de son
mari. ||. ὅλοι οἱ παρευριστάς
ἄρχισαν νὰ γελῶσι, tous les
assistants se mirent à rire.
||. (καὶ ἀπλ.) οἱ παριστάμενοι
(εἰς τελετὴν, εἰς συνεδρίασιν κτλ.),
les assistants.

ΠΑΡΙΣΤΑΝ, Μ. ΠΑΡΑΣΤΗΝ, πρέ-
sen-ter; représenter; figu-
rer; rendre. ||. δὲν δύναμαι
νὰ σὰς παραστήσω τί ὑπέφερα,
je ne saurais vous rendre
tout ce que j'ai souffert (à
quel point j'ai souffert). ||. ὁ
παραστήσαν μετ' ὀλίγον νέον
τι δράμα, on doit représenter
dans peu une nouvelle pièce.
||. τί παραστήθουν σήμερον εἰς
τὸ θέατρον; que donne-t-on
(quelle pièce joue-t-on) au-
jourd'hui au théâtre? ||. ὁ ὑ-
ποκριτὴς οὗτος παραστήσει κἀλ-
λοισ, ἴδε Ἰσοκρίνομαι. ||.
ποῖος παρέστηνε τὸν Ὀρέστην;
qui jouait (le rôle d') Oreste?
ΠΑΡΙΣΤΕΝ, ἡ, ὄν, πρὸς τῆς
μετῆς τοῦ Παρίου, pris-ise. ||.
(συνθ. ὡς ἐπὶ θ.) ἀντὶ Παρά-
φορος, emporté.

ΠΑΡΟΔΟΣ (ἡ), chemin par le-
quel on passe, passage; al-
lée, θ. (ναυτ.) passavant. ||. ἐν
παρόδῳ, (φρα.) en passant.

ΠΑΡΟΙΚΙΑ (ἡ), séjour passager;
S. paroisse, θ.

ΠΑΡΟΙΚΟΔΟΜῆ, Μ. ἡν, bâtir
auprès.

ΠΑΡΟΙΚΟΣ (ὁ, ἡ), étranger do-
micilié dans un pays.

ΠΑΡΟΙΚΩ, Μ. ἡν, habiter au-
près; S. (συχνός.) habiter
comme étranger (domicilié
dans un pays).

ΠΑΡΟΙΚΙΑ (ἡ), proverbe; adage.

||. κατὰ τὴν παροιμίαν, com-
me dit le proverbe, (οἰκ.)
comme dit l'autre. ||. κατήν-
τησε παροιμία, il a passé en
proverbe (a fait proverbe).

ΠΑΡΟΙΚΙΟΜΑΙ (χωρὶς Μ.), ci-
ter un (ou faire passer en)
proverbe.

ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΟΣ, ἡ, ὄν, καὶ

ΠΑΡΟΙΚΙΑΝ (ὁ, ἡ), passé en
proverbe, proverbial. ||. ἡ
λαμπρὰ τοῦ κατήντησε πα-
ροιμίου, sa gourmandise de-
vint proverbiale.

ΠΑΡΟΙΚΙΑ (ἡ), excès auquel on
se porte dans l'ivresse; in-
sulte qu'un homme ivre fait
à q.

ΠΑΡΟΙΚΙΟΣ (ὁ, ἡ), qui se fait ou
qui se dit en buvant. ||. πα-
ροιμία (ἐνν. ἄσματα), chansons
à boire, chants bacchiques.

ΠΑΡΟΙΚΙΩ, Μ. ἡν, assimiler.
||. (ἀμύδτ. ἀντὶ θ.) appro-
cher, être approchant, res-
sembler un peu.

ΠΑΡΟΙΚΙΟΣ, ἡ, ὄν, presque ou
assez semblable, approchant,
pareille. ||. εἰς παροικίαν πα-
ρίστασιν, en pareille occasion,
en cas pareil. ||. εἶνα χαμόμη-
λον ἢ ἄλλοι παρόμοιον, c'est
une canomile, ou quelque
chose d'approchant.

ΠΑΡΟΙΚΙΩ, ἐπὶ β., pareillement,
aussi, de même.

ΠΑΡΟΙΚΙΩ, ἡ, ὄν, l'action
d'assimiler.

ΠΑΡΟΝ, ὁδ. τοῦ ΠΑΡΩΝ, μετῆς
τοῦ ΠΑΡΩΝ.

ΠΑΡΟΝΟΜΩ, Μ. ἡν, emplo-
yer un mot dans un autre
sens, employer une paronomase.

ΠΑΡΟΝΟΜΑΣΙΑ (ἡ), jeu de mots,
paronomase, θ.

ΠΑΡΟΝΟΜΑΣΤΗΣ, ὅς (ὁ), Ἀριθμ.,
dénominateur. ||. ἀνίγω διά-
φορα κλάσματα ὑπὸ τὸν αὐτὸν
παρονομαστήν, réduire des
fractions au même dénomi-
nateur (à la même dénomi-
nation).

ΠΑΡΟΣΙΣ, Μ. ἡν (ὁ), irriter,
aigrir. 2) (γρμτ.) marquer
d'un accent aigu sur la pé-
nultième.

ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΣ (δ), accès (redoublement) ou malignité d'une maladie, irritation, paroxysme. 2) (κοιν.) fièvre intermittente.

ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΣ (δ, ή), γρμτ. qui a l'accent aigu sur la pénultième (syllabe).

ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΣ, επέρ., avec l'accent aigu sur la pénultième.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ (τὸ), bécue, θ. méprise, θ. erreur, θ. || εἰς τὰ βιβλ. Παροράματα, errata.

ΠΑΡΟΡΙΖΩ, M. ἴζω, mettre en colère, irriter.

ΠΑΡΟΡΙΣΜΟΣ (δ), indignation, θ. irritation, θ.

ΠΑΡΟΡΙΣΜΟΣ, εως (ή), l'action d'exciter (de stimuler).

ΠΑΡΟΡΙΣΤΙΚΟΣ, ή, όν, propre à exciter, excitatif, stimulant.

ΠΑΡΟΡΩ, M. ἴζω, exciter, exhorter, pousser.

ΠΑΡΟΡΩ (χωρίς M.), άόρ. (Παρεῖδον κτλ.), = Παραβάω, négliger, ne pas faire attention.

ΠΑΡΟΥΣΙΑ (ή), présence, θ. \$. arrivée, θ. || τοῦτο συνέβη ἐπὶ παρουσίᾳ μου, cela arriva moi présent (en ma présence). || ή δεύτερα παρουσία, le second avènement (du Messie).

*ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΩ, M. ἴζω, présenter, représenter; (Np.) produire ou administrer (des témoins, des preuves etc); (ιδίως ἐπὶ ἐγγράφ.) exhiber.

|| υπεγρεώθη να παρουσιάσῃ τὸ διαβατήριόν του, il fut obligé de représenter son passeport. || ἐπαρουσίασε τὰ ἔγγραφα του εἰς τὸ δικαστήριον, il a mis sa production au greffe, ἴδε καὶ Προελάτ. || δ δαίνα τὴν ἐπαρουσίασεν εἰς τὸ παλάτιον, c'est un tel qui l'a produit à la cour. || παρουσίαζω τὴν ὑπόθεσίν μου εἰς τὸ δικαστήριον ἐγγράφως, produire au greffe. || (μσ.) se présenter, paraître (devant q.). || ἄς παρουσιασθῶσιν οἱ διάδοχοι, que les parties se présentent.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ, εως (ή), = Ἐμφάνισις. || παρουσιάσεις ἐγγράφων

εἰς τὸ δικαστήριον, ἴδε Προελάτ.

ΠΑΡΟΧΕΤΕΥΣΙΣ, εως (ή), l'action de faire prendre un autre cours (de détourner dans un autre canal), dérivation, θ.

ΠΑΡΟΧΕΥΩ, M. εἴζω, détourner le cours de, faire couler dans un autre canal, dériver.

ΠΑΡΕΝΕΪΑ (ή), άρχ., liberté dans le discours, franc-parler; assurance, θ. || (συνήθ. ή δοτ.) Παρενεΐα, (ἔλλ.) ἀντι

επέρ., franchement, ouvertement, hautement.

ΠΑΡΕΝΕΪΑΖΩ, M. λέωμαι, (άρχ.), parler en toute liberté, avoir son franc-parler.

ΠΑΡΕΝΕΪΑΣΤΙΚΟΣ, ή, όν, qui parle avec liberté, qui a son franc-parler.

*ΠΑΡΕΙΛΜΟΝ (τὸ), l'action de prendre; prise, θ.

ΠΑΡΕΪ (ή), άρχ. ή Οἶα, rayure d'une étoffe, bordure, θ. lisière, θ.

ΠΑΡΕΪΔΙΑ (ή), imitation burlesque d'un chant (d'un poème etc), parodie, θ.

ΠΑΡΕΪΩ, M. ἴζω, travestir un chant, contrefaire, parodier.

ΠΑΡΕΚΚΛΗΝΙΟΣ, α, όν, καὶ ΠΑΡΕΚΚΛΗΝΙΤΗΣ, οἱ (δ), καὶ ΠΑΡΕΚΚΛΗΝΙΤΗΣ, ἰαός (ή), qui habite ou qui est situé auprès de l'Océan.

ΠΑΡΕΪΝ, οἶσα, όν, μετχ. τοῦ ΠΑΡΕΪΜΙ (ἴδε τὸ ῥήμα).

ΠΑΡΕΪΝΥΜΙΟΝ (τὸ), surnom.

ΠΑΡΕΪΝΥΜΟΣ (δ, ή), qui dérive ou qui est formé d'un nom.

ΠΑΡΕΪΝΥΧΙΑ καὶ ΠΑΡΕΪΝΥΧΙΣ, ἰαός (ή), panaris.

ΠΑΡΕΪΝΙΣ, ἰαός (ή), άρχ., visière, θ. œillère, θ.

ΠΑΡΕΪΡΑ, επέρ. (συνήθ. Άφωρα Πάρερα), à heure indue.

ΠΑΡΕΪΡΟΙΣ, ἰαός (ή), bord d'un toit, larmier.

ΠΑΡΕΪΤΙΣ, ἰαός (ή), tumeur qui vient à côté de l'oreille, oreillon καὶ orillon, parotide, θ.

ΠΑΣ, ΠΑΝΤΟΣ, (πᾶσα, πᾶν), tout; chaque, chacun. || οὐ παντός (ἐνν. ἰδίον), φρα. (άρχ.), il n'appartient pas (il n'est pas donné, permis) à tout le

monde. || (γίνεται) εἰς πάντα τα πάντα * (Γρμ.), se fait tout à tous. || ἐννοεῖται πάντα (ῥουσία) πάντων, denote la présence de) tout le monde.

|| (εὐχρ. κυρ. τοῦ οὐδὲ) εἰς le tout, le capital, le principal, l'important, l'essentiel.

S. l'univers. || ἔχοντος (du) l'impossible. || ἐκείνου ὑπόθεσιν, τὸ πᾶν εἶναι καὶ τίς τι θέλει, en toute affaire l'important est de savoir qu'on veut. || δ πᾶν τοῦτο πάν, quiconque καὶ est tout. || δ θεός ἐκείνου γήσε τὰ πάντα. || δᾶ πᾶν toutes choses. || δᾶ πᾶν toujours. || ἐξ ἑκαντος (ῥουσία) πάντος, à coup sûr, sans te. || πρό πάντων, principalement, sur toutes choses, avant toutes choses, surtout par dessus tout. || εἰς πάντα, en tout point, de tout point. || ἐπὶ πάντων, au point.

ΠΑΡΙΓΝΑΣΤΟΣ καὶ ΠΑΡΙΓΝΑΣΤΟΣ (δ, ή), qui est généralement connu, qui de notoriété publique, toire.

*ΠΑΙΔΜΑ (τὸ), (δρανα), (δρανα) ΔΕΙΛΑ.

ΠΑΙΔΕΤΕΥΜΑ (τὸ), éducation, (δρανα) ΔΕΙΛΑ.

ΠΑΙΔΕΤΕΥΩ, M. εἴζω, éduquer, chercher à éduquer, palper. || πασπα

τας, à tâtons, en tâtonnant (οἶα) à l'aveuglette.

ΠΑΣΣΑΛΟΣ (δ), pieu, poteau. || πασσάλος πάσσαλος, un clou, se l'autre.

ΠΑΣΤΑ (ή), ἴδε Κλαδοπάστα.

ΠΑΣΤΑΣ, ἰαός (ή), suite de la chambre nuptiale.

ΠΑΣΤΩΝΑ, M. ἴζω, saler, (ἐπὶ τὸν ἀρ(γγων) chaque

dré. || παστὸν χορὸν, sa

lé. || (περιληπτ.) sa

δύσρια, la salaison, les

ΠΑΣΤΩΣ (δ), ὁνομαζομένης

chambre nuptiale. ||

*πάρη ή νόμφη εἰς τὸν

(παροιμ.), au coucher se ga-
gna le domaine.

ΠΑΣΤΑ (ή), κοιν. ἡ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ,
propreté, θ. netteté, θ.

ΠΑΣΤΕΥΜΑ (τό), l'action de net-
toyer (etc.), nettoyage; (ἐπὶ
ἐπὶ φρεσίν, τέρφρων κτλ.) eu-
rage.

ΠΑΣΤΕΥΩ, Μ. ΕΥΩ, épurer, net-
toyer, dégraisser, purger, (κυρ-
μιτλά, ἀγγ.) écurer, é-
blanchir; blanchir; (ἐπὶ φρεσίν,
ἐπὶ αἵματι) écurer. || παστρεύω τὰ
δόντια μου (τὰ αὐτὰ μου), se
curer (se nettoyer) les dents
(des orailles). || παστρεύω ῥόζι
(ῥοζα κτλ.), éplucher du riz
(des herbes etc.). || ὁ παστρεύων
τὰ κηράδια (τοὺς λάκκους τῶν
καρκαλιών κτλ.) écurer des
puits (des retraits etc.). §. (ἐπὶ
ἐπὶ τῶν ἐπιστρεφουσάν, (ἀν-
τι ἐβόλαν ἀπὸ τὴν μέσην,
ἐπιστρεφουσάν), on l'a dépêché.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

ΠΑΣΤΕΥΩ, ἐπὶ ῥ., avec propreté,
proprement, nettement, pu-
rement; blanchement. §. (με-
τὰ ῥ.,) clairement, formellement,
expressément, tout net, (οἷα.)
tout platement, en termes
expresses etc, ὡς καὶ ΚΑΘΑΡΑ.

les cierges pascals. ||. ὁ δὲ τὸν
πληρώσω τὸ Πάσχα, je le paye-
rai à Pâques. ||. πρὸ τοῦ Πά-
σαι, avant pâques. ||. καθη-
μέραν δὲν εἰν' Πάσχα, (παροιμ.),
il n'est pas tous les jours fête,
tous jours ne sont pas no-
ces.

ΠΑΣΧΙΖΩ, Μ. ΛΕΩ, célébrer la
pâque; §. (συνδοχ.) rompre
le carême.

ΠΑΣΧΑΛΙΑ (ή), = ΠΑΣΧΑ. 2) εἰδ.
ζῆθ., illos.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΣ, ἡ, ὄν, relatif à la
pâque, pascal.

ΠΑΣΧΥΤΙΑΣΜΟΣ (ὁ), désir de
plaisirs infâmes.

ΠΑΣΧΥΤΙΩ, Μ. ΛΕΩ, désirer des
plaisirs infâmes.

ΠΑΣΧΥΩ, Μ. ΕΥΩ, κοιν. ἀντὶ Προ-
παθῶ.

ΠΛΕΧΩ, Μ. (ὁ) ΝΛΩ, souffrir,
pâtir; §. éprouver (une sen-
sation ou un événement). §. ὁ
ἐπὶ πλεχῶν, (ἐπὶ πλεχῶν), ὁ
ἀδελφός δὲν πρέπει νὰ πάσχη ἐξ
αἰτίας τοῦ ἐνόχου, il ne faut
pas que l'innocent pâtis-
se pour le coupable. ||. τί ἐπα-
θες; que t'arriva-t-il? ὅδε καὶ
ΠΑΘΑΙΝΑ. ||. ἐκεῖ ἔμαθα ὅτι ὁ
πατήρ μου ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν
ἐπάσχετο πολὺ, c'est là que j'ap-
pris que depuis quelques jours
mon père était très-souffrant.

||. (καὶ ἐπὶ ἀφύχ.) τὰ ἀμπέλια
ἐπάθαν (ὀπίφρασαν, ἐδολάφθησαν)
ὅπρὸ τοῦ πάγου κτλ., les vignes
ont souffert de la gelée etc.

2) ἀντὶ Προπαθῶ, s'effor-
cer.

ΠΛΑΤΑΡΟΣ (ὁ), ἀρχ., bruit, fracas.

ΠΑΤΕΡΙΤΕΛ (ή), (τὸ ῥαβδί τῶν χω-
λῶν), héquille, θ. potence, θ.

2) (ἡ ἀρχιερατικὴ ῥάβδος),
crosse, θ.

ΠΑΤΕΡΩΝ (τὸ), κοιν. ἡ ΔΟΚΟΣ,
roule, θ. solive, soliveau (τὸ
μικρότερον).

ΠΑΤΗΜΑ (τὸ), l'action de fou-
ler (aux pieds). ||. τὸ — τῶν
σταφυλίων (εἰς τὸν ληνόν), le
pressurage (de la vendange).

2) = ἸΑΝΟΣ, pas. ||. ἤτονεις
τὸ πάτημα, (ῥοσ. δυνάμην)
καταγωγῆς, ἴσως ἔχει τι κοι-
νὸν μὲ τὸ συναρθεῖσθαι ὅπρὸ

τοὺς πόδας τῶν νεογνῶν ὀνό-
μα, τὸ ἄλλως Πατήρι, il
ne posait pas à terre, tant il
était gonflé; il était tiré à
quatre épingles; il était sur
son trente-six.

ΠΑΤΗΜΑΤΙ (ή), pas, trace, θ.
vestige.

ΠΑΤΗΡ, ΠΑΤΕΡ (ὁ), père. ||. ἐ-
πὶ πατρός εἰς υἱόν, de père en
fils. ||. πάππος (μάμμη κτλ.)
πρὸς πατρός, grand-père (du
côté) paternel, grand'-mère
(du côté) paternelle. ||. τὸ Πά-
τερ ἡμῶν (ἡ Κυριακὴ προσευχὴ),
le Pater (noster), (ῥοδ.) la pa-
tenôtre. ||. (εἰς τὰς πρὸς τοὺς
μοναχοὺς προσφωνήσεις), πάτερ
Αρτίμη, (καὶ καταχρ.) ὁ πάτερ
Σωφρόνιος, frère Artème, le
frère Sophrone, père un tel.

ΠΑΤΗΡ (ή), ὅδε Πατιτῶς.

ΠΑΤΗΡΩ (τὸ), fouloir, pres-
soir.

ΠΑΤΗΤΗΣ, οἷ (ὁ), celui qui fou-
le la vendange.

ΠΑΤΗΤΩ, ἡ, ὄν, foule. ||. (οὐδ.)
πατητῆ, (ῥοκτ.) εἰδ. βελονιάς,
ὅδε ΠΙΣΟΒΕΛΟΝΙΑ.

ΠΑΤΟΚΟΡΦΑ, ἐπὶ ῥ., de fond en
combe.

ΠΑΤΩΝΑ, Μ. ΛΕΩ, (βάλλω τὴν πα-
τωσίαν τοῦ σπιτιοῦ), planchei-
er, parquer. 2) (στοιβάω
εἰς κιβώτιον, δις αἰκίον κτλ.) lar-
cier, charger, encoffrer, pres-
ser. ||. καλὰ τὴν ἐπίτασιν (τὴν
τὴν κοιλίαν του), ῥοσ. χυδ., il
s'est rembourré, il a bien rem-
bourré son pourpoint.

ΠΑΤΩΣ (ὁ), fond, cul (μετμ.). ||.
τὸ κρασί εἶνε εἰς τὸν πάτον (τοῦ
βαρελλίου), le vin est au bas.

||. ὁ — πατηρίου (κοφινίου κτλ.)
le cul d'un verre (d'une hot-
te etc). 2) (ἀνατομ.) ἡ Ἐδρα
(τοῦ σώματος), le fondement,
(καὶ εἰς μερικ. ῥοσ.) siège. ||.
βάλλει βέβηλας εἰς τὸν πάτον,
mettre des sauges au sié-
ge. 3) (τὸ ὀποκάτω τοῦ ὑπο-
δήματος), ὅδε ΧΑΛΑΡ.

ΠΑΤΩΝΑ (ή), la plante du pied.

ΠΑΤΡΑΓΑΘΙΑ (ή), (κυρ. κτλ.), ver-
tus ou exploits du père ou
des ancêtres.

ΠΑΤΡΑΓΑΘΙΑΣ οἷ (ὁ), πατριάρχης.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΑ (ἡ), patriarchat. ἡ ἐπὶ (εἰς τὸ διάστημα) τῆς πατριάρχειας τοῦ, durant son patriarchat.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ (τὸ), maison (palais) du patriarche.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΪΑ, M. εἶναι, être ou devenir patriarche.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ, οὗ (ὁ), patriarche.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΣ, ὁ, ὅς, patriarchal.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (ὁ), patricien; patrice; (καταρχ.) pair (de France). ἡ βουλὴ τῶν Πατρικίων, ἴδε Ὁμότιμος. ἡ τὸ ἄξιωμα τοῦ πατρικίου (εἰς τὴν παλ. Ρώμην), le patriciat.

ΠΑΤΡΙΚΟΣ, ὁ, ὅς, de père, paternel. ἡ ἡ πατρικὴ φιλοστοργία, la tendresse (l'affection) paternelle.

ΠΑΤΡΙΚΗΣ, ἐπὶ, en père; avec une affection (une tendresse) paternelle, paternellement.

ΠΑΤΡΙΟΣ, α, ὅς, transmis par les (ou reçu des) pères (ancêtres), héréditaire.

ΠΑΤΡΙΣ, ἴσος (ἡ), patrie, θ. pays. ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος, l'amour du pays, ἴδε καὶ Φιλοπατρία.

ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ, οὗ (ὁ), = Συμπατριώτης ὁ 2) = Φιλοπατρίης, patriote.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ, ὁ, patriotique.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ (ὁ), = Φιλοπατρία, patriotisme.

ΠΑΤΡΩΕΝ, ἐπὶ, du côté du père.

ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΙΑ (ἡ), le crime du parricide, parricide.

ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ (ὁ, ἡ), qui a tué son père, parricide.

ΠΑΤΡΟΠΑΛΑΤΟΣ (ὁ, ἡ), transmis de père en fils.

ΠΑΤΡΩΤΗΣ (ἡ), la qualité de père, paternité, θ.

ΠΑΤΡΙΩΝ (χωρὶς M.), tenir de son père, marcher sur ses traces, lui ressembler. ἡ πατρῶζει ὁνείος, il est bien fils de son père.

ΠΑΤΡΩΝ, ὁνός (ὁ), patron, protecteur.

ΠΑΤΡΩΝΙΑ (ἡ), protection du père, patronat, patronnage.

ΠΑΤΡΩΝΙΜΙΑ (ἡ), dénomination tirée du nom du père.

ΠΑΤΡΩΝΙΚΟΣ, ὁ, ὅς, formé du nom du père, patronymique.

ΠΑΤΡΩΝΙΜΟΙ, M. ὀνιμοῦ (ὁ), tirer son nom de celui de son père.

ΠΑΤΡΩΟΣ, α, ὅς, = Πατρικός.

ΠΑΤΤΑΛΟΣ (ὁ), = Πέλαγος.

ΠΑΤΩ, M. ἕναι, fouler (aux pieds); marcher (sur quelque chose).

ἡ πατὼ σταφύλια, fouler des raisins, pressurer (fouler) la vendange. ἡ τοῦ πάτης τὸ πόδι (τὴν οὐρανὴν κτλ.), il lui marcha sur le pied (sur la queue etc.). ἡ οὐτὲ πάτησα εἰς τὸ σπῆντι τοῦ, je n'y ai pas mis le pied.

ἡ μὴ τύχη καὶ πατήσῃ πλέον εἰς τὸ σπῆντι μου, ἴδε Ξαναπατῶ. ἡ πρόσεχε τοῦ πατεῖς, prenez garde où vous marchez. ἡ πατὼ βούλλαν, appliquer un cachet. ἡ πάτης τὸ χέρι σου ἐκεῖ ἐπάνω, appliquez votre main là-dessus. ἡ ἔνα γράφῃ τις καλὰ, δὲν πρέπει νὰ πατῇ τὸ κονδύλι, pour bien écrire, il ne faut pas appuyer. ἡ ὁδὸς πεπατημένη, ἴδε Τρίαν.

2) (μετρω.) prendre quelqu'un sur le fait (en flagrant délit), le surprendre. ἡ ὁ δὲ ἔθωμεν καμνίαν ἡμέραν νὰ σᾶς πατήσωμεν, nous viendrons, un de ces jours, vous surprendre.

ΠΑΤΑΜΑ (τὸ), l'action de plancheier (de parqueter), parquelage. 2) (συνδχ.) plancher; §. étage. ἡ (συν/θ. εἰς τὸ Γαλλ. παραλείπεται) κατοικεῖ εἰς τὸ πρῶτον (τὸ δεύτερον κτλ.) πάτωμα, il occupe le premier (le second etc.). 3) l'action d'encroûter (de farcir etc.)

ΠΑΤΑΙΛΑ (ἡ), plancher, parquet.

ΠΑΤΩΞ, εἰς (ἡ), cessation, θ. ἡ παύσις ὑπαλλήλου (ἐκ τῆς ὑπηρεσίας), destitution, θ. déposition, θ. renvoi. ἡ παύσις προσωρινή (ὑπαλλήλου), interdiction, θ. suspension, θ. ἡ τῷ ἐκονοπορήθῃ ἡ παύσις τοῦ, on lui a signifié son renvoi. 2) (ερκ.) halte, θ. (ὡς ἐπαρόν.) παύσις! halte! halte-là!

ΠΑΥΣΤΙΚΟΣ, ὁ, ὅς, propre à faire cesser.

ΠΑΥΩ, M. παῖτα, faire cesser, mettre un terme; παύω τὸν ἐκονομῶντα, je commande à q. d'arrêter, tuer, déposer, révoquer. ἡ παύσις αὐτοῦ, sa destitution (est cessée). ἡ παύσις βρῆχῃ, il a cessé de pleurer. ἡ δὲν ὁ παύσῃ ἔτι, il ne s'arrête plus. ἡ παύσις τοῦ, il ne lui ayez donné sa parole. ἡ ὁ βασιλεὺς παύει καὶ παύει τοὺς ὑπουργοὺς (Σόντ.), Le Roi nomme et renvoie les ministres. ἡ παύσις τοῦ, il a cessé de travailler (ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας), on l'a démis de son emploi, on l'a destitué (remercié), on l'a renvoyé sous la remise. ἡ παύσις προσωρινή, on l'a suspendu, on l'a interdit de fonctions. ἡ τὸν παύσῃ, on l'a interdit pour toujours. ἡ παύσις τοῦ, il a cessé de travailler. ἡ παύσις τοῦ, il a cessé de travailler. ἡ παύσις τοῦ, il a cessé de travailler.

ΠΑΛΙΩΤΑΣ, α (ὁ), feuille de laiton ou de fer-blanc, fer-blanc.

ΠΑΧΑΙΝΟ, M. αἶνα (ὁ), ὁ παχύνει, ὁ παχύνει.

ΠΑΧΗΝΗ (ἡ), gelée blanche, frimas, givre, verglas, ἡ παχύνει, ὁ παχύνει. ἡ παχύνει, ὁ παχύνει. ἡ παχύνει, ὁ παχύνει.

ΠΑΧΝΙ (τὸ), κοιν. ἡ φάσμα, ἡ παχύνει, ὁ παχύνει. ἡ παχύνει, ὁ παχύνει. ἡ παχύνει, ὁ παχύνει.

ΠΑΧΟΛΟΣ, ὁ, ὅς, gros, épais.

ΠΑΧΟΛΟΓΕΙΝ, α, ὅς, souiller.

ΠΑΣΤΑΛΕ, ὁ, ὅς, ignorant (μετρω.) πασάλη, ὁ πασάλης, ὁ πασάλης. ἡ πασάλη, ὁ πασάλης. ἡ πασάλη, ὁ πασάλης.

offense de rien (d'un rien). || εἶνε τίςσον δυσδιάθετος ὥστε ὅλα τὸν πειράζου, il est si mauvaise humeur que tout l'importune (qu'il se blesse de tout). || εἰ σὲ πειράζει τοῦτο; quel tort cela vous fait-il? || τὸ χάνει ἵνα μὲ πειράξῃ, il fait cela pour me choquer. || δὲν τὸ εἶπα ἵνα σὰς πειράξω, je ne l'ai pas dit pour vous offenser. || σὰς παρακαλῶ, ἐὰν δὲν σὰς πειράξῃ, je vous prie, si cela ne vous incommodé point. || μὴ πειράζεσθε, (φρσ.), ne vous donnez-vous la peine, ne vous mettez-vous en peine.

ΠΕΙΡΑΚΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ Ὀχλαυρὸς, importun, incommode; offensant; gênant; piquant, choquant. || λέγειν λόγους πειρακτικούς, dire des paroles choquantes.

ΠΕΙΡΑΜΑ (τὸ), ἔσσαι, expérience, 0.

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, fondé sur l'expérience, expérimental.

ΠΕΙΡΑΣΙΣ, ἐπε (ἡ), κοιν. ἡ Ἐνόχασις, l'action d'importuner, importunité, 0. §. offense, 0.

ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ (ὁ), tentation, 0 2) (συνκδχ. καὶ Γρρ.) ὁ Διάβολος, l'esprit tentateur, le tentateur.

ΠΕΙΡΑΤΕΙΑ (ἡ), piraterie, 0.

ΠΕΙΡΑΤΕΪΝ, Μ. εἶσα, exercer la piraterie, écumer les mers, pirater.

ΠΕΙΡΑΤΗΣ, οὗ (ὁ), pirate, forban, écumeur de mer.

ΠΕΙΡΑΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, de pirate.

ΠΕΪΡΟΣ (ὁ), (τοῦ βαγενίου), broche, 0.

ΠΕΪΡΩΝΙ (τὸ), fourchette, 0.

ΠΕΪΡΩΝΙΑ (ἡ), ce qu'on peut prendre avec une fourchette, fourchetée, 0.

ΠΕΪΡΩΝΙΣΜΟΣ, Μ. ἀσα, percer avec (entamer par) la fourchette.

ΠΕΪΣΜΑ (τὸ), = ΠΕΪΣΜΟΣ, entêtement; §. dépit. || εἰς τὸ πείσμα σου, en dépit de vous, malgré (en dépit) que vous en ayez.

ΠΕΪΣΜΑΤΑΡΗΣ, Α, ΙΚΟΝ, opiniâtre, entêté, têtu, tenace, obstiné, endevé, mutin, entier. || εἶνε πολλὰ πεισματάρης, il est fort entier.

ΠΕΪΣΜΑΤΙΚΑ, ἐπ(ρ.), obstinément; par dépit, de dépit.

ΠΕΪΣΜΑΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui se fait ou se dit en dépit de.

ΠΕΪΣΜΑΤΟΝ, Μ. ἀσα, fuire dépit à q.; agacer, dépiter, bisquer; obstiner. || (ἀμτθ. αὐτοῦ) avoir dépit (du dépit), se dépiter, endevé; obstiner, s'obstiner, s'opiniâtrer, mutiner. || περισσότερον τὸν πεισματόνεος, vous l'obstinez davantage.

ΠΕΪΣΜΑΤΩΝΑ (τὸ), l'action de dépiter (de bisquer, d'obstiner).

ΠΕΪΣΜΑΤΩΝΗΣ, οὗ (ὁ, ἡ), qui se fait obstinément (opiniâtrément), obstiné. || μάχη πεισματώδης, combat à outrance.

ΠΕΪΣΜΑΤΩΝΗΣ, ἐπ(ρ.) = ΠΕΪΣΜΑΤΙΚΑ. 2) avec opiniâtreté, opiniâtrément; à outrance.

ΠΕΪΣΜΟΝΗ (ἡ), obstination, 0. opiniâtreté, 0. entêtement, mutinerie, 0.

ΠΕΪΣΜΟΝΑ, Μ. ἀσα, = ΠΕΪΣΜΑΤΩΝΑ.

*ΠΕΪΣΤΗΡΙΟΣ (ὁ καὶ ἡ), qui sert à convaincre (à persuader); qui produit la conviction. || (δικονμ.) τὰ πειστήρια, les pièces de conviction.

ΠΕΛΑΓΙΣΙΟΣ, κοιν. ἀντί-

ΠΕΛΑΓΙΟΣ, Α, ὄν, de la haute mer, qui se trouve ou qui navigue en haute mer. || (συνθ. ἀντι ἐπ(ρ.)) πλέω πελάγος, naviguer en pleine mer, tenir la haute mer.

ΠΕΛΑΓΟΣ, οὗ (τὸ), haute (pleine) mer. || ἐβγάινω (εἶμαι) εἰς τὸ πλάγος, prendre (tenir) le large. 2) (μτφρ.) abîme, gouffre. || πλάγος θανάτων (συμφορῶν κτλ.), un gouffre de malheurs (de misères, d'horreurs).

ΠΕΛΑΓΙΔΕΥΣ, ἐπε (ὁ), τὸ μακρὸν τοῦ πελάγους, ciconneau, cigogneau.

ΠΕΛΑΓΟΚΙΔΗΣ, οὗ (ὁ, ἡ), qui

ressemble à la cigogneau.

ΠΕΛΑΓΡΟΣ (ὁ), πτν, εἰς ὅσον

ΠΕΛΑΤΕΙΑ (ἡ), condition de client.

ΠΕΛΑΤΗΣ, οὗ (ὁ), client, 0.

ΠΕΛΑΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui est le client ou les clients.

ΠΕΛΕΚΛΑΝ, ἀσος (ὁ), πτν, grand-gossier; touque.

ΠΕΛΕΚΗΜΑ (τὸ), l'action de trancher (c.).

ΠΕΛΕΚΗΣΟΣ, ἡ, ὄν, coupé (vaillé) avec la hache ou le couteau.

ΠΕΛΕΚΟΤΑΙ (τὸ), copeau.

ΠΕΛΕΚΥΣ, ἐπε (ὁ), hache, 0.

ΠΕΛΕΚΩ, Μ. ἀσα, couper (trancher) avec la hache; trancher.

ΠΕΛΑΝΘΟΣ, ἡ, ὄν, (ἀρχ.), plombé.

ΠΕΛΑΝΘΗΣ, οὗ (ὁ), livide.

ΠΕΛΑΝΘΟΜΑΙ, Μ. ἀσα (τὸ), venir livide.

ΠΕΛΑΝΘΕΙΣ, ἐπε (ἡ), τὸ ὄν.

ΠΕΛΑΝΘΟΜΑΙ.

ΠΕΛΑΝΘΩΜΑ (τὸ), tache livide.

ΠΕΛΑΜΑ (τὸ), (ἀρχ.), le dos du pied ou du soulier.

ΠΕΛΑΜΕΛΑ, 0.

ΠΕΛΑΡΙΟΣ, Α ἡ ὄν, ὄν, d'énorme grandeur énorme (d'énorme).

ΠΕΛΑΡΙΟΣ, Α, ὄν, qui est énorme.

ΠΕΜΠΤΑΙΟΣ, Α, ὄν, qui se fait en cinq fois.

ΠΕΜΠΤΗΜΟΡΙΟΝ (τὸ), la cinquième partie, le cinquième.

ΠΕΜΠΤΟΣ, Α, ὄν, cinquième.

ΠΕΜΠΤΟΣ, Α, ὄν, cinquième.

ΠΕΜΠΤΟΣ, Α, ὄν, cinquième.

ΠΕΜΠΤΟΣ, Α, ὄν, cinquième.

ΠΕΜΠΤΟΣ, Α, ὄν, cinquième.

ΠΕΜΠΤΟΣ, Α, ὄν, cinquième.

πεν (ὅν. μέρος), = τὸ πεμπτη-
μερον. || τὰ δύο πέμπτα, les
deux cinquièmes. || (ἀπολι-
μωμένον. || ἐπὶ (Τάξ.), cinq-
uimement. || δέκατος πέμπτος
(ἐπὶ πέμπτη, -κτον πέμ-
πη), quinzième, (καὶ εἰς με-
ρα, -ρα). quinze. || Δουδοβί-
κος δέκατος πέμπτος (ἢ) ΙΕ',
dixis quinze (ou) XV. || κα-
τάκτον δέκατον πέμπτον, Cha-
pitre quinze. || ἡ δεκάτη πέμ-
πη τοῦ μηνός (τῆς σελήνης),
le quinze (ou) le quinzième
du mois (etc.).

Πένω, Μ. πένω, (ἀρχ.), en-
voyer.

Πένω, πτω (ὁ), pauvre, indi-
gent.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

Πένω, (ὁ), αἰ, τὰ, ἀριθμ. (2-
ος), ἔτι Πεντικοντα.

part, d'outre en outre; (μτ-
νρ.) d'un bout à l'autre.

ΠΕΡΑΙΔΩ-Ω, Μ. αἰν, faire pas-
ser (transporter) du côté ou
sur le rivage opposé. || (μσ.
αὐτῶ.) passer au-delà, faire
un trajet, traverser.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΑ, ἐπὶ ρ., plus loin que,
au-delà de; outre, plus ou-
tre. || μὴ περαιτέρω, (φρσ.),
non-plus-ultra, nec-plus-ul-
tra (Λατ.). || (καὶ ἐνάρθρ.) τὸ
Μὴ περαιτέρω τῆς ἀναισχυντί-
ας, c'est le comble de l'ef-
fronterie.

ΠΕΡΑΙΣΙΣ, ΕΩΣ (ῆ), l'action de
passer ou de faire passer du
côté opposé, trajet, travers-
sée, 0.

ΠΕΡΑΜΑ (τὸ), (τὸ διαβατὸν μέρος
ποταμοῦ), gué. 2) (τὸ πλεῖον
μὲ τὸ ὅποιον περνοῦν τοὺς πο-
ταμούς), bac, 0. traille, 0. bu-
chet (τὸ μικρότερον).

ΠΕΡΑΜΑΤΙΣΤΗΣ, η (ὁ), κοιν. ὁ
Πορῶμενς, passeur, bache-
teur.

ΠΕΡΑΝ, ἐπὶ ρ., de l'autre côté,
au-delà de.

ΠΕΡΑΣ, ΑΤΟΣ (τὸ), fin, 0. ter-
me, extrémité, 0. coin. || τὰ
τέσσαρα πέρατα (κοιν. τὰ τε-
τραπύρατα) τῆς γῆς (τοῦ κό-
σμου), φρσ., les quatre coins
de la terre (du monde).

ΠΕΡΑΣΙΣ (ῆ), (κυρ. ἐπὶ νομισμ.)
cours. || αὐτὸ τὸ νόμισμα ἔ-
χει (ῆ) δὲν ἔχει πλέον πέρασιν,
cette monnaie a (ou elle n'a
plus de) cours, ἴδε καὶ ΠΕΡΝΩ.

ΠΕΡΑΣΜΑ (τὸ), l'action de pas-
ser ou d'enfiler, passage.
2) = Δίοδος, Πάροδος, allée,
0. passage.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΣ, η, ον, πθ. μτχ.
τοῦ ΠΕΡΝΩ.

ΠΕΡΑΣΤΙΔΩ, ῆ, ὄν, passer.
|| (συνθ. ὡς ἐπὶ ρ.) en pas-
sant, chemin faisant.

ΠΕΡΑΪΚΙΟΝ (τὸ), petit perdrix,
perdreau.

ΠΕΡΑΙΚΟΜΑΝΝΑ (ῆ), πτν. (εἰδ.
μεγάλ. πέρδ.), bartavelle, 0.

ΠΕΡΑΙΚΟΠΑΤΗΜΑ (τὸ), φ., pied
de pigeon.

ΠΕΡΔΙΞ, ΙΚΟΣ (ῆ), perdrix, 0. ||
τὸ κεντρικὸν τοῦ περδίκου, le

chasse aux perdrix. || ὁ ἀρ-
σενικός πέρδιξ, le mâle (le coq)
de la perdrix.

ΠΕΡΙ, πρόθ. (σύντ. μὲ γέν. ἑ αἰτ.
καὶ σμ. 1) (μὲ γέν.) Διτλαν,
sur, de, du, touchant, concer-
nant, au sujet, pour. || περὶ
τούτου ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ σὰς
ὁμιλήσω, c'est de qui (c'est ce
donc) je voulais vous parler.

|| (καὶ ἐννοουμένης τῆς προβέ-
σιως εἰς τὸ Γαλλ.), ὁμιλεῖν πε-
ρὶ φιλολογίας (πολιτικῆς κτλ.),
parler littérature (politique
etc.). || τῷ ἔγραψα περὶ τοῦ
ὕποστατου (δεῖνα), je lui é-
crivis touchant la ferme de.

|| νόμος περὶ., une loi con-
cernant (telle chose). || τεκ-
μήριον εἶναι συμπεράσμα τὸ ὁ-
ποῖον ὁ νόμος ἐξάγει (συνάγει)
ἐκ γνωστοῦ πράγματος περὶ ἀ-
γνώστου, (Νμ.), presumption
c'est la conséquence que la
loi tire d'un fait connu à un
fait inconnu. || ἐ συμβουλεύθη

τοὺς δικηγόρους περὶ αὐτῆς τῆς
ὕποθέσεως, il consulta les avo-
cats sur cette affaire. || ἐκεί-
νο περὶ τοῦ ὁποῖου σὰς ὁμιλή-
σα, ce dont je vous ai parlé.

|| ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται,
voilà ce dont il s'agit. || δὲν
εἶν' ὁ λόγος (δὲν πρόκειται) περὶ
ἐκείνου, ἀλλὰ περὶ σοῦ, c'est
de vous que je parle. || ἔκα-
νὰ ταῦτα περὶ τούτου, en voilà
assez sur ce point. || περὶ ὅ-
νις σκιᾶς, (παροιμ.), sur la poin-
te d'une aiguille. || τὸ ἔχει
περὶ πολλοῦ, ἴδε Πολίτ.

2) (μὲ αἰτ.) Τόπον, ῆ τὸ Πέριον,
autour de, aux environs de.
|| ὅλοι οἱ πλανήται στρέφονται
περὶ τὸν ἥλιον, les planètes
tournent toutes autour du so-
leil. || περὶ ἐαυτὸν, autour de
sa personne. || οἱ περὶ αὐτὸν,
ses entours, ses alentours,

son entourage. || περὶ τὸ φρού-
ριον, autour de la place. 3)
Χρόνον, vers. || περὶ τὰς 4 ὥ-
ρας, vers (les) quatre heu-
res. || περὶ λυγρὸν ἀφάς, à
nuit tombante ou close. ||
περὶ τὰ μέσα τοῦ περασμένου
αἵματος, vers le milieu du der-

nier siècle 4) ὁ ἄνθρωπος
Σχεδόν, (συνθ. ἐπὶ ρ.), presque,
à peu près; ὁ περὶ τὸν
χάλοισ, près de trois
ΠΕΡΙΑΙΡΕΤΟΣ, ῆ, ὁ, qui
tre enlevé (dié), qu'on
extraire, possible.

ΠΕΡΙΠΤΟΝ (τὸ), ce qui est
che autour (du cas), 0.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ, Μ. λη, αἰτ., action
suspendre qc. autour de
ΠΕΡΙΑΥΛΟΡΙΑ (ῆ), l'action
parler de soi (de se vanter)

ΠΕΡΙΑΥΛΟΡΩ, Μ. αἰτ., αἰτ.,
de soi, se faire valoir, vanter.

ΠΕΡΙΒΑΛΛΩ, Μ. πάλαι, αἰτ.,
autour, entourer; 0.
habiller; || (συνθ. αἰτ.)
περιβάλλω τινά μὲ ἑσθλόν
ἀξίαν, revêtir d'une auto-
(d'une dignité), investir.

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΜΕΝΟΣ, ὁ, ῆ, qui
est entouré, revêtu, 0.
ΠΕΡΙΒΑΛΠΤΟΣ (ὁ, ῆ), qui
tous les regards, remar-
ble, distingué, illustre.

ΠΕΡΙΒΟΥΤΟΣ (ὁ, ῆ), qui est
coop de bruit, fauve.

ΠΕΡΙΒΟΛΑΚΙ (τὸ), petit
jardinet.

ΠΕΡΙΒΟΛΑΡΗΣ, η (ὁ), κοιν. ὁ
πορτός, jardinier.

ΠΕΡΙΒΟΛΙ (τὸ), κοιν. ὁ ὅρος
jardin, verger (κυρ. τὸν ὅρον
ΠΕΡΙΒΟΛΟΣ (ὁ), ἀρχ., ὁ
0. enclos, (κοιν. ἀρχ. τὸν ὅρον
ribole.

ΠΕΡΙΓΕΛΑΣΜΑ (τὸ), l'action
railler (de se moquer de),
querie, 0.

ΠΕΡΙΓΕΛΑΣΤΗΣ, οἱ (ὁ), ὁ
moqueur, persifleur, bra-
teur, ricur, (γρδ.) 0.

ΠΕΡΙΓΕΛΑΣΤΙΚΟΣ, ῆ, ὁ, qui
fait ou qui se dit par
sion, mordant, railleur.

ΠΕΡΙΓΕΛΑΣΤΙΚΩΣ, ῆ, ὡς
manière mordante, 0.

ΠΕΡΙΓΕΛΙΟΝ (τὸ), εἰδος
raillier, par dérision.

ΠΕΡΙΓΕΛΙΟΝ (τὸ), εἰδος
lerie, 0. moquerie, 0.

ΠΕΡΙΓΕΛΙΟΝ (τὸ), εἰδος
nage, (γρδ.) gausserie.

ΠΕΡΙΓΕΛΩ, Μ. πάλαι, αἰτ.,
παίζω, se moquer de.

ΠΕΡ de, tourner (traduire) en ridicule, railler, berner, se gausser (se γαύω) de. || περιγελάσσειν, il se gausse de tout le monde. || ; δὲν γὰρ οὐκ ἐστὶ περιγελοῦν ; ne jouez-vous pas qu'on se joue de vous ? || ἂν φερῇς τοιούτων, οὐκ ἐστὶ περιγελάσσειν, si vous en usez comme cela, si vous ferez moquer de vous.

ΠΕΡΙΛΑΪ (τὸ), κοιν. ἀντὶ ΠΑΡΑΛΑΪ.

ΠΕΡΙΛΑΪ (ἡ), description, θ. (ἡ) περιγραφή, circoscription, περιγραφή.

ΠΕΡΙΛΑΪ, M. γράφα, décrire ; περιγράφω. || περιγράφει τὰ πάντα τὰς ὡρῶν, ὥστε φαίνεται ὅτι τὰ βλέπει, il décrit les choses si vivement, qu'on croit les voir. || (ἡ) ἀποδοῦναι τὸν περιγράφειν, il ne saurait se décrire.

ΠΕΡΙΛΑΪ, M. γράφω, circoscrire, (faire la circoscription (d'une figure etc), ἡ καὶ περιγραφή.

ΠΕΡΙΛΑΪ (τὸ), ἀρχ., ornement du cou, collier.

ΠΕΡΙΛΑΪ, M. ἵα, promener, se promener. || οἱ περιλάττειν, les promeneurs.

ΠΕΡΙΛΑΪ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪ (ἡ), course autour d'un endroit à l'autre, circoscription, θ. (πλὴν), allées et venues.

ΠΕΡΙΛΑΪ (ἡ), (πυν/θ. ἐπιφώνημα), peste!

ΠΕΡΙΛΑΪ (ἡ), (πυν/θ. ἐπιφώνημα), peste!

ΠΕΡΙΛΑΪ (ἡ), (πυν/θ. ἐπιφώνημα), peste!

ΠΕΡΙΛΑΪ (ἡ), (πυν/θ. ἐπιφώνημα), peste!

ΠΕΡΙΛΑΪ (ἡ), (πυν/θ. ἐπιφώνημα), peste!

ΠΕΡΙΛΑΪ (ἡ), (πυν/θ. ἐπιφώνημα), peste!

ΠΕΡΙΛΑΪ (ἡ), (πυν/θ. ἐπιφώνημα), peste!

ΠΕΡΙΛΑΪ (ἡ), (πυν/θ. ἐπιφώνημα), peste!

ΠΕΡΙΛΑΪ (ἡ), (πυν/θ. ἐπιφώνημα), peste!

ΠΕΡΙΛΑΪ (χωρὶς M.), entourer de soins, soigner ; choyer ; traiter avec respect, avoir de grands égards pour

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. παρασώ (θὰ), observer d'un œil curieux, observer curieusement.

ΠΕΡΙΛΑΪΕΙΑ (ἡ), curiosité, θ. observation attentive. || δοκίμασατε το διὰ περιλάττειν, goûtez en par plaisir. || μὲ περιλάττειν, curieusement.

ΠΕΡΙΛΑΪΕΡΟΣ, οὐ καὶ κοιν. π, ον, curieux. || εἰμαι περιέρως νὰ ἴδω πῶς θὰ ξεπερδεύσῃ, je suis curieux de voir comment il s'en tirera. || εἰσε περιέρως (πολλὰ περιέρως), (φρσ.), vous êtes curieux (bien curieux) ! ἡ καὶ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ.

|| περιέρων ! c' est curieux ! voilà qui est curieux. || τὸ περιέρων εἶνε ὅτι... le curieux (le curieux de l'affaire, le bon de l'affaire, de l'histoire, du conte) est que... || περιέρων, ἐπὶ, curieusement, avec curiosité.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. (θὰ) περιλάττω, aller à l'entour, faire le tour ; courir ; parcourir ; errer. || περιήλθεν ὅλην τὴν Ἑλλάδα, il a couru toute la Grèce. || 2) (μην. ἐπὶ πραγμ.) être acquit (échu, dévolu) à q., passer. || κτήμα περιήλθεν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ στέμματος (τοῦ ἐπὶ στέμματος), terre dévolue à la couronne. || ἡ κληρονομία περιήλθε δι' ἑλλειψιν ἀρρένων, εἰς τὸν (δεῖνα), l'héritage a été, faute d'héritiers mâles, dévolue à (un tel), ἡ καὶ ΠΑΡΑΛΑΪΕΙΑ.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

partements. || τὸ γένος περιέρως τὰ εἶδη, le genre renferme les espèces. || ὁ παράδοσος οὗτος περιέρως εκατὸν ἐρέματα, ce pare est de la contenance de cent arpents. || αὐτὸς ὁ τόμος περιέρως τετρακοσίας σελίδας, ce volume contient quatre cents pages. || αὐτὰ τὰ ἄρθρα δὲν περιέρως εἰς τὸ συμφωνητικόν, cet article n'est point porté dans le contrat. || (ἡ μνη.) Τὸ περιέρως, le contenant, (καὶ πρὸς) || τὸ περιέρως, le contenu. || τὸ περιέρως καὶ τὸ περιέρως, le contenant et le contenu. || (ἡ μνη.) l'air qui nous environne, l'air ambiant, l'atmosphère. || ἡ ἀκρασία τοῦ περιέρως, l'intempérie de l'air. || τὸ περιέρως τοῦ ἐγγράφου, le contenu de la pièce ; la teneur. || ἡ δὲ τὸ περιέρως (τοῦ ἐγγράφου), en voici la teneur.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. παρασώ (θὰ), observer d'un œil curieux, observer curieusement.

ΠΕΡΙΛΑΪΕΙΑ (ἡ), curiosité, θ. observation attentive. || δοκίμασατε το διὰ περιλάττειν, goûtez en par plaisir. || μὲ περιλάττειν, curieusement.

ΠΕΡΙΛΑΪΕΡΟΣ, οὐ καὶ κοιν. π, ον, curieux. || εἰμαι περιέρως νὰ ἴδω πῶς θὰ ξεπερδεύσῃ, je suis curieux de voir comment il s'en tirera. || εἰσε περιέρως (πολλὰ περιέρως), (φρσ.), vous êtes curieux (bien curieux) ! ἡ καὶ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ.

|| περιέρων ! c' est curieux ! voilà qui est curieux. || τὸ περιέρων εἶνε ὅτι... le curieux (le curieux de l'affaire, le bon de l'affaire, de l'histoire, du conte) est que... || περιέρων, ἐπὶ, curieusement, avec curiosité.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. (θὰ) περιλάττω, aller à l'entour, faire le tour ; courir ; parcourir ; errer. || περιήλθεν ὅλην τὴν Ἑλλάδα, il a couru toute la Grèce. || 2) (μην. ἐπὶ πραγμ.) être acquit (échu, dévolu) à q., passer. || κτήμα περιήλθεν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ στέμματος (τοῦ ἐπὶ στέμματος), terre dévolue à la couronne. || ἡ κληρονομία περιήλθε δι' ἑλλειψιν ἀρρένων, εἰς τὸν (δεῖνα), l'héritage a été, faute d'héritiers mâles, dévolue à (un tel), ἡ καὶ ΠΑΡΑΛΑΪΕΙΑ.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΜΑΙ, M. ἵα, promener, se promener.

vir tout autour, envelopper.
ΠΕΡΙΚΑΡΔΙΟΝ (τὸ), ἀνάτομ., en-
veloppe membraneuse du cœur,
péricarde.

ΠΕΡΙΚΛΗΡΙΟΝ (τὸ), βυν., enveloppe de la graine (des semences, des fruits), péricarpe.

ΠΥΡΙΚΕΦΑΛΙΑ (γ_1^4), casque.

ΠΕΡΙΚΛΕΥΣ, οἷς (ὁ, ἡ), très-cé-
lèbre, très-illustre.

ΠΕΡΙΚΛΕΪΟΝ, Μ. ΚΛΕΪΟΝ, enfermer de toutes parts, renfermer; enclore, enceindre. ||. περικλεῖω μὲ τάφρους, enceindre de fossés.

Περίκομή (ῥή), morceau (d'un ouvrage), tirade, 6.

Περικότῃ, M. κότῃ, couper tout autour; retrancher; ronger; (ἐπὶ νομισμ.) rogner. || (χοιν. συνήθ. μένον εἰς τὴν φρσ.) περικόπηκαν (εἶνε περιχοιμένα) τὰ πόδια του, avoir les yeux pochés (battus, cernés).

Περιγυκάω, M. ὄω, envelop-
per, investir; cerner; envi-
ronner, entourer, enceindre.

ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΜΑ (τὸ), καὶ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΙ, ΕΝΔ (ή), l'action d'envelopper (etc), investissement.

ΠΕΡΙΛΑΪΜΙΟΝ (τὰ), γλῶσσ., collet

ΠΕΡΙΑΛΛΑΝΤΟΣ (ὁ, ἡ), dont on parle de tous côtés célèbre.

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΩ, M. ΛΑΒΩ (ὅζ)
comprendre, renfermer; em-
brasser. ||. μὴ περιλαμβάνομε-
νων τῶν ἐξόδων τῆς ὁδοιπορίας,
sans y comprendre les frais
du voyage.

Παλιαντικὸς, ἡ, ὄν, propre à
comprendre (à embrasser);
collectif; (συν/θ.) sommaire.

ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΑ, *in pl.*, collective-
ment.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ, ΕΝΣ (ἡ), ἀρχ., l'action de comprendre ou d'embrasser. 2) (συνήθ.) exposé sommaire (succinct), sommaire, aperçu; précis; relevé. 3) ἐν περιλήψει, sommairement. ἔδε καὶ ΣΥΝΟΨΙΣ.

Πένθος (ὁ, ἡ), accablé de tristesse, pénétré (navré) de douleur, très affligé, (οἷς. ὁ ἀπὸν.) contrit.

Περμαζωφό, Μ. ήτο και

ΠΕΡΙΜΑΖΩΝ, Μ. ΜΑΖΩΝ, = ΣΥΜ-
ΜΑΖΩΝ, recueillir (un étranger
etc); §. ranger (ramener)
à la raison; refréner, etc. ||
περιμάζωσε τὴν γλῶσσάν σου,
(αὐτ.) retiens ta langue.

ΠΕΡΙΜΑΧΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), dont la possession est disputée; désirable.

Περιμένο, M. muina, attendre, être en attente de qc., être dans l'attente. ||. περιμένω τι ἀνυπομόδως, soupirer après qc. ||. περιμένει κληρονομίαν, il soupire après une succession. ||. ὅποτα δόξα σὰς περιμένει! quelle gloire vous attend.

Περίμετρος (ή), (ἐνν. γραμμῆ),
contour; (γεωμετρ.) pèrimè-
tre.

ΠΕΡΙΝΕΟΜΕΝΟΣ, Π, ΟΝ, πρ.
τῆς πθ. μτχ. τοῦ ΠΕΡΙΝΟΩ. ||
(εὐχρ. κυρ. ἐπὶ ὕφους λόγου)
finement exprimé; entortil-
lé. ἴδε καὶ ἘΜΠΕΡΙΒΟΛΟΣ.

ΠΕΡΙΝΕΟΝ (τό), Ἀνατομ., le pé-
rinée.

ΠΕΡΙΝΟΙΑ (ῆ), finesse d'esprit, intelligence, θ. sagacité, θ. perspicacité θ.

ΠΕΡΙΝΟΙΕΤΑΤΟΣ, η, ον, ὁπερ θ.
τοῦ ΠΕΡΙΝΟΥ, qui est d'une
grande sagacité (d'une gran-
de pénétration d'esprit, d'une
prudence consommée).

ΠÉΡΙΣ, περί, autour de, tout
autour, à l'entour. || κατοι-
χεί κάποιον ἐδὼν περί, il loge
quelque part ici autour. ||
(συν)γ. ἐνάριθ. τὰ περί, les
environs. || τὰ περί τοῦ φρι-
στίου, les alentours du château.
|| αἱ περί (καίμεναι) κοινότη-
τες, les communes circonvois-
sines.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ (ἡ) tournée, θ. ||
 έξοδα περιόδου, frais de tour-
 née.

ΠΕΡΙΟΔΥΣΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), dont on peut faire le tour.

ΠΕΡΙΟΔΕΥΤΗΣ, οἱ (ὅ), qui fait
une tournée.

Περιοδείν, M. être, faire le tour de, parcourir; faire une tournée, voyager.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΣ, ή, όν, qui revient
à des époques fixes (à des

ll. (ἐφημερίδα) τοῦ περι-
 οδικότη (des comar-
 ouvrage etc).

ment, par accès, à son rôle.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἡ), περίοδος, v. 1.
un pays, tournée, v. 1.
b. cours, course, v. 1.
riodique (des astres, des
sons etc), révolution, v. 1.
accès, (περ.) période, v. 1.
sage (d'un auteur): ἡ
πρόδος θυμοῦ (καὶ ἡ
λαβεία, μεγαλοψυχία)
a des accès de colère
votion, de libéralité

Περίοικος (ὁ, ἡ), qui habet
 tout ou aux environs
 convoisin. || (Γεωγραφία)

Περὶ τοῦ, M. ἀπὸ, ἡλικίας
 τὸν; εἶναι περιβαλλόμενον
 περιβαλλόμενος, ὁ δὲ Περὶ
 II. αἱ περιβαλλόμενοι, τὸν

Περὶ οὐτοῦ (δ, ἦ), qui attire
les regards, remarquable.

περιόριζω, M. ἱστ.,
 dans de certaines limi-
 ter, circonscrive, re-
 dre, rétrécir, ressai-
 duire; §. confiner, re-
 borner. || περιόριζομαι
 ἀπολύτως ἀνάγκη, se
 ner (se réduire, se re-
 cher) au strict néces-
 περιόριζω τὰ ἔξω, se
 (regler, retrancher, re-
 pense, réformer son in-
 maison), se retrancher.
 περιόρισθαι εἰς τὸν
 βίον, se reformer dans
 vie privée. || περιόρι-
 πολλά μετρίαις προτά-
 restreint à des propo-
 très-raisonnables. || ὁ
 τὸν περιώρισαν διὰ
 ρας ἐντός τοῦ στρατοῦ
 à consigné pour l'hol-
 dans la caserne. || ὁ
 ωρισμένος, esprit re-
 troit, borné. || ὁ
 ρωρισμένον, il a l'espr-
 it. || ὁ ἀνθρώπινος
 πολλά περιωρισμένη

de l'homme est fort limité.
 ὁ ἄνθρωπος πολλὰ περιωρισμέ-
 νος, espace très-circonscrit.
 ἡ ἐπισκοπὴ ἦσαν πολλὰ πε-
 ριωρισμέναι, les diocèses étai-
 ent trop restreints.

Περιωρισμός (ὁ), l'action de ren-
 fermer dans des limites; cir-
 cumscription, 0. réduction, 0.
 τὸ περιωρισμός, 0. rétrécissement.
 ὁ δὲ τῶν ἐξόδων (τῶν μισθῶν
 κτλ.), la réduction des dépen-
 ses (des appointements, des
 traitements etc.). ὁ δὲ περιο-
 ρισμός τῶν ἰδεῶν του, le retré-
 cissement de ses vues (de ses
 idées).

Περὶ τοῦ (τὸ), ἀνατομή, le pé-
 rioste.

Περὶ τοῦ (ἡ), (ἐν γέν.) abon-
 dance, 0. surabondance, 0.
 (ἡ) grande fortune, ri-
 chesses, biens, fonds. ἡ ἐδα-
 φεύει τὴν περιουσίαν του, il
 dépense son bien (ses fonds).

ὅλη του ἡ περιουσία κατε-
 ῖχθη, tout son bien est saisi.
 ἡ περιουσία, biens
 communaux. ἡ ἔχει περιουσί-
 ας γνώσεων (μαθημάτων), il a un
 grand fond de savoir (d'éru-
 dition, de science). ἡ ἔχει πε-
 ρουσίαν ὑγείας, il regorge de
 santé. ἡ ἐκ περιουσίας, (φρα-
 σή), surabrogation, de surcroît,
 de reste, gratuitement. ἡ ὁ-
 ραὶ ἐκ περιουσίας, il parle
 d'abondance (ou) avec abon-
 dance.

Περὶ τοῦ (ἡ), enceinte, 0. cir-
 cuit, contour, arrondisse-
 ment, avec passion, à la pas-
 sion, de passion.

Περὶ τοῦ (τὸ), ΠΕΡΙΤΕΛΕΙΑ.
 ΠΕΡΙΤΕΛΕΙΑ, M. πάλιν, = ΠΕΡΙ-
 ΤΕΛΕΙΑ.

ΠΕΡΙΤΕΛΕΙΑ, ἡ, ὄν, (καὶ ἐ-
 ν γέν.), = ΠΕΡΙΤΕΛΕΙΑ.
 ΠΕΡΙΤΕΛΕΙΑ (τὸ), κοιν. τὸ Βά-
 ρος, allure, 0. démarche, 0.
 marcher; train.

ΠΕΡΙΤΕΛΕΙΑ, ἡ, ὄν, (κυρ. φι-
 λσοφ.), περιπατητικὴν. ἡ, οἱ
 περιπατητικοὶ (ἐνν. φιλόσοφοι),
 περιπατητικοί. 2) allant,
 marcheur. ἡ δὲ εἶμαι πολ-
 λὰ περιπατητικός, (δὲν ἀγαπῶ

ἢ δὲν ἡμπορῶ νὰ περιπατῶ), je
 ne suis pas grand marcheur.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ (ὁ), l'action de se
 promener et le lieu où l'on se
 promène, promenade, 0.
 cours. ἡ πόλις αὕτη, ἔχει
 ὀρεινὰ τοὺς περιπάτους, cette
 ville a de fort belles prome-
 nades. ἡ ἦσαν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν
 ὄχηματα εἰς τὸν περίπατον, ἡ
 il y avait plus de cent voitu-
 res au cours.

ΠΕΡΙΠΑΤΩ, M. ἕκω, marcher,
 cheminer; S. aller. ἡ (συν-
 μετό.) promener. ἡ (συνήθ.)
 οὐδ. αὐτῷ. se promener. ἡ
 τοὺς περιπατήσας (εἰς) ὄλην τὴν
 πόλιν, je les ai promenés par
 toute la ville. ἡ περιπατήσας
 ὄλην τὸ ἄλογον διδοὶ εἶνε ἰ-
 δρωμένον, promenez le che-
 val, car il est échauffé. ἡ πε-
 ριπατεῖ πολὺ, s'est un mar-
 cheur (un grand marcheur).

ἡ δὲν ἡμπορεῖ ἢ δὲν ἀγαπᾷ
 νὰ περιπατῇ, il n'est pas mar-
 cheur. ἡ εἶνε τόσαις ὁραῖς
 ἀφ' οὗ περιπατοῦμεν, il y a
 tant d'heures que nous che-
 minons. ἡ καθὼς περιπατοῦ-
 μεν, δὲν θὰ φθάσωμεν ποτε,
 au train dont nous allons,
 nous n'arriverons jamais. ἡ
 ἂς ὁπάγωμεν νὰ περιπατήσω-
 μεν εἰς τὸ προάστειον, allons
 nous promener au boulevard,
 ἔδε καὶ ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΑΝ. S. οἱ ἀ-
 γριοὶ περιπατοῦν γυμνοί, les
 sauvages vont nus. ἡ περι-
 πατοῦσε ὑπόλυτος, il allait
 pieds nus.

ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΑΝ (ἡ), incident (évén-
 ement) extraordinaire, avan-
 ture étrange; changement
 imprévu (qui amène le dé-
 nouement d'une pièce de thé-
 âtre), péripétie, 0.

ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΑΝ, M. (ὅτι) ΠΕΡΙΠΕΤΑ,
 tomber dans (ou) sur; encourir
 ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΑΝ, καὶ (ἡ), course
 errante, 0.

ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΑΝ καὶ (συχνὸν, πθ.)
 ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΑΝ, M. ΠΑΛΗΝ
 (ὅτι), errer autour de (ou) çà
 et là, aller errant.

ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΑΝ, M. ΠΑΛΗΝ, entre-
 lacer; entortiller. S. (μετορ.)

impliquer (dans un crime,
 dans une affaire criminelle);
 commettre, compromettre. ἡ
 δὲν θέλει νὰ περιπλεχθῇ εἰς ταύ-
 ταν τὴν ὑπόθεσιν, il ne veut
 point être impliqué (empiétré)
 dans cette affaire. ἡ ἡ ὑπόθε-
 σις περιπλέκεται ἐπὶ μᾶλλον, l'
 affaire se complique de plus
 en plus.

ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΑΝ, M. ΠΑΛΗΝ, voguer
 ou naviguer autout; S. croi-
 ser, tenir la croisière. ἡ πε-
 ριπλέα ἀκριβήριον (νῆσαν), ar-
 rondir un cap (une île). ἡ
 πλοῖα περιπλέοντα περὶ τὴν αἰ-
 σόδον τοῦ θείνου λιμένος (ποτα-
 μῶ κτλ.), des vaisseaux qui
 croisent à l'entrée de tel port
 (de telle rivière etc).

ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΑΝ (ἡ), des fleurs en-
 trelacées, feston, entrelas.

ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΑΝ (ἡ), entortillement,
 entrelacement; S. embrasse-
 ment.

ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΑΝ (ὁ), voyage par mer
 autour des côtes, périple; S.
 croisière, 0.

ΠΕΡΙΠΝΕΥΜΟΝΙΑ (ἡ), inflammacion
 du poudon, périnnecumonia,
 0.

ΠΕΡΙΠΝΕΥΜΟΝΙΑ (ὁ, ἡ), très désiré
 ou désirable, très cher.

ΠΕΡΙΠΝΕΥΜΟΝΙΑ, καὶ (ἡ), bon trai-
 tement, accueil affectueux
 (flatteur), soins, πλθ. égards,
 amabilités, 0. attentions, 0.
 prévenances, 0. ἡ με ἔκαμε
 μεγάλας (πολλὰς) περιποιήσεις,
 il m'a fait mille prévenances,
 il n'y a point de prévenan-
 ces qu'il ne m'ait faites, il m'a
 comblé de soins, il a eu pour
 moi des attentions infinies.

ΠΕΡΙΠΝΕΥΜΟΝΙΑ, ἡ, ὄν, obli-
 geant, officieux, complaisant,
 courtois, prévenant, attentif,
 attentionné. ἡ ἡ οὐκ ἐπεί-
 να εἶνε περιποιητικωτάτη, la
 maîtresse de la maison est
 fort prévenante. ἡ (τὸ πλθ.)
 οὐδ. ἀντὶ ἐπεί (ἐνν. ἐπεί) πρό-
 με περιποιητικωτάτα, il a eu
 pour moi des attentions in-
 finies.

ΠΕΡΙΠΝΕΥΜΟΝΙΑ, M. ποιῶν (ὅτι),
 traiter ou recueillir amica-

περιτοίχομαι, M. ἴσθ, entourer, entourer.
 περιτοίχω, M. στρέφω, faire tourner. || (ἐβχρ. κυρ. τὸ μ.σ.) tourner en rond; (μτ-σφ) rouler. || ὅλον τοῦτο τὸ πλάγιον περιτρέφεται εἰς... tout ce chapître roule sur...
 περιτροπή (ῆ), mouvement circulaire, circonvolution, θ. (ὁρμ. καὶ φασ.) rotation, θ. (μτ-σφ) détour. || κάρνει πολλοὶ περιτροπᾶς, il fait plusieurs et retours.
 περιτρίβω (τὸ), peristyle.
 περιτρίβιον (τὸ), ἀρχ., lacet ou brodequins; jaretière, θ.
 περιτρίβω, M. ἴσθ, entourer (circouner) d'un rempart ou de murs de circonvallation, faire la circonvallation (d'un camp etc), encendre (clorre, clorre) de murailles, murer. || πόλις περιτειχισμένη, ville clorre. || κήπος περιτειχισμένος, jardin clos (clos de murailles).
 περιτειχίζω, M. τέμα (θᾶ), circoncire.
 περιτομή (ῆ), circoncision, θ.
 περιτομαίον (τὸ), collier; (στ. κληρ.) étole, θ.
 περιτρέχω, M. τρέχω, courir tout autour de, parcourir.
 περιτρύχω (χωρὶς M.), ronger tout autour; ronger, rogner.
 περιτρίβω, M. εἶσθ, = περιτρίβω. || (συνθ. Γρμ.) redonner. || ἡ λέξις αὐτὴ περιτρίβεται, moi redonne.
 περιτρίβω (ῆ), superfluité, paroles, verbiage.
 περιτρίβω, ὅ, ὅς, qui excède le juste; qui est de trop, qui se trouve de reste, superfluité, redondant. || (ἐπὶ μτ-σφ) impair. || πᾶς ἀριθμὸς περιτρίβος ἢ περιττός, tout nombre est pair ou impair.
 (ΑΡΕΙΚ. ΕΛΛΗΝΟΓΛΩΣΣΑ.)

les superfluités, le superflu.
 ΠΕΡΙΤΟΙΧΙΑΛΑΒΟΣ (δ, ῆ), Γρμ. imparisyllabique.
 ΠΕΡΙΤΙΜΑ (τὸ), excrément, déjection, θ.
 ΠΕΡΙΤΙΜΑΤΙΚΟΣ, ὅ, ὅς, excrémenteux, excrémental.
 ΠΕΡΙΤΙΤΑΙΡΜΑ (τὸ), l'action d'enrouler ou de s'enrouler, enroulement.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΑΝ (M. ἴσθ, rouler qe. autour de, enrouler, entortiller. || αὐτὸς ἐλκεται τῶν φυτῶν περιτυλίσσονται εἰς τὰ πλάσιον σώματα, les vrilles des plantes s'enroulent (s'entortillent) autour des corps voisins.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, M. ἴσθ, accabler des derniers outrages, insulter, faire une insulte à q.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, M. ἴσθ, insulte, θ.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, M. ἴσθ, éclat; relief.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, οἷς (δ, ῆ), illustre, remarquable.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, ἐπὶ, évidemment, manifestement.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ (ῆ), circonférence, θ. tour; contour; rayon; (Γεωμετρ.) périphérie, θ. || ἡ τοῦ δόμου (δεδωτος), la banlieue de... || ἡ περιφέρεια τοῦ ταίχους εἶνε σφαιρὶς ἀτάδια, le tour de la place est de tant de stades. || ἐντὸς τῆς αὐτῆς περιφέρειας, dans le même rayon de territoire. || ἐντὸς δέκα λευγῶν περιφέρειας, à dix lieux de rayon autour de...
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, οἷς (δ, ῆ), rond, arrondi; orbiculaire.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ (χωρὶς M.), porter tout autour ou de tous côtés; || (πθ. ῆ μ.σ. αὐτῶν) tourner autour; errer ça et là, roder; circular. || περιτρίβω τὰ βλέμματά μου, promener sa vue (ses regards) sur.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, οἷς καὶ (κοιν.) π, ὅς, qui a de renom (un grand renom), célèbre, renommé, fameux, (αἰκ.) fier.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ (δ, ῆ), frappé d'une grande crainte, tout effrayé, très-effrayé.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ (ῆ), l'action de por-

ter ou de tourner tout autour, mouvement autour, circonvolution, θ.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ (δ, ῆ), ἀρχ., ambulant.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ (τὸ), encense (de haies), θ. clôture, θ. mur de clôture, haie. θ. grille, θ. rempart, retranchement.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, M. φράζω, exprimer ou s'exprimer par circonvolution (par périphrase).
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, καὶ (ῆ), l'action de clorre (d'enclore etc).
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, καὶ (ῆ), périphrase, θ. circonvolution, θ.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, M. φράζω, entourer d'une clôture (d'une haie), enclore, clorre; retrancher. || κήπος περιφραγμένος μετὰ τοῦ (μετὰ φράγματος), jardin clos de murailles (de haies).
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, ὅ, ὅς, exprimé par (ou qui sert à exprimer une) périphrase.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, ἐπὶ, par circonvolution, par périphrases. || ὁμιλῶ περιφραστικῶς, user de (parler par) circonvolution.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, καὶ (ῆ), mépris, affront; insulte, θ.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, ὅ, ὅς, dédaigneux; insultant, méprisant. || τὸν ἐκύτταξε μετὰ περιφρονήτικόν βλέμμα, il le regarda d'un air de mépris; il le regarda du haut en bas.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, M. ἀξιο, dédaigner, mépriser; braver; insulter; (μτ-σφ) fouler aux pieds; se mettre au dessus de.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, M. ἴσθ, garder, défendre, protéger.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ, οἷς (δ, ῆ), très joyeux, ravi, charmé.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ (τὸ), (προφ. κοιν. ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ), l'action de repandre sur.
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ (προφ. κοιν. ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ), M. εἶσθ, verser (répandre) sur. || (εἰρων.) coiffer d'un seau d'eau. || (δὲν ἐπρόφρασαν νὰ βαπτίσουν τὸ παιδί, ἀλλὰ τὸ περιέχουσιν μόνον, on ne l'a qu'ondoyé).
 ΠΕΡΙΤΥΛΙΣΣΩ (δ, ῆ), situé autour de. || (συνθ.) τὰ περιχώρη, les

πίπλον. §. (λατρ.) ἴδε Τεῖπλ.
πίπλον δὴν τὴν πίπταν, καὶ
ἐκείνην φέχων, ἡ μὴ (οὐ-
τὴν) ἐκείνη, et il laisse la mie
sur (τὸ), κοιν. τὸ ΤΟΜΑΡΙ ἢ
τὸ ΔΕΥΝΑ.

Πίπλιν, Μ. ΠΕΤΛΑΝ, voler; envo-
ler; s'envoler, prendre son es-
sai vers; (ἐπὶ μελίσσ. ἔχ.) vol-
er. || ΠΕΤΑΞΕ Τὸ ΠΕΛΛΙ, (φρσ.),
oiseau a déniché. || ΠΕΤᾶ ἀ-
πὸ τὴν χαράν του, il ne se sent
pas de joie (d'aise). 2) (μτ-
φ.) ἴδε ΠΙΝΤΑ. || τὸν ΠΕΤΑΞΑΝ
ἐκ τὸν ἔργων ἀπὸ τὴν θέσιν του),
ou l'a fait sauter.

Πίπλιν (ἡ), δ., pin (sauvage); pi-
nastre; mélèze, larix.
Πίπλινος, η, ον, de pin, fait
de bois de pin.
Πίπλιν (τὸ), = ΠΕΥΝΗ.
Πίπλιν (πέντ), καὶ (ἡ), ἀρχ-
αίον, δ.
Πίπλιν, ἡ (ὁ), qui creuse des
puits, puisaiier.

Πίπλιν (τὸ), κοιν. τὸ ΦΡΕΑΡ,
puits.
Πίπλινος, α, ον, de puits.
Πίπλινος (ἡ), ἴδε ΦΡΕΑΡ.

Πίπλιν, Μ. ΛΙΝ, sourdre, cou-
ler de source ou comme une
source; prendre (tirer) sa
source, découler, naître; (μτ-
φ.) émaner. || (μτφ.) repa-
ndre, verser. || δ. ῥόαξ οὗτος
ἐκ τὸν δύο λεύγας μακρὰν, ce
ruisseau nait à deux lieu d'i-
ci. || (καὶ μτφρ.) « Ἡ δικαιοσύ-
νη ἐκ τὸν ἀπὸ τοῦ βασιλείου, »
ἐκ τὸν, la justice émane du

Πίπλιν (δ), allée, θ. arrivée,
ἐκ τὸν τὴν πηγαίον καὶ διὰ
τὸν ὁδόν, pour l'allée et le
retour, pour l'allée et la ve-

Πίπλιν (χωρὶς Μ.), ἴδε ὙΠΑΡΑ-
ΠΙΠΛΙΝ (προσκατ.), vas-y.
Πίπλιν, α, ον, de source, de
fontaine. || ΠΙΠΛΙΟΝ ὕδωρ, eau
de fontaine, θ.
Πίπλιν (τὸ), φ., rue, θ.
Πίπλιν (δ), fontaine, θ. source, θ.
Πίπλινος εἰς τὰς πηγὰς τῆς,
à sa naissance.

Πίπλιν (τὸ), corps durci, con-
cretion, θ. congélation, θ. 2)
assemblage de planches, écha-
faud, plancher.

Πίπλιν (τὸ), menton, bas du
visage.

Πίπλιν (τὸ), gouvernail; (κοιν.)
timon. || « ὅπερ κεντὸν τὸ πη-
δάλιον (τὸ θημ.), » (παροιμ.),
prendre son épée (son ouvrage)
au croc.

Πίπλινος (δ), celui qui tient
le gouvernail, timonier.

Πίπλινος, Μ. ἄν, tenir le
gouvernail (le timon), diriger,
gouverner.

Πίπλιν (τὸ), saut, bond, bon-
dissement.

Πίπλιν (ἡ), sautée, θ. || με-
τὰν πηδουματιὰν ἐπέρας τὴν
τάφρον, d'une (en une) sau-
tée il franchit le fossé.

Πίπλιν, ἐπὶ, en sautant, en
bondissant, pétulant.

Πίπλινος, η, ον, pétulant, dis-
pos, alerte.

Πίπλιν (ἡ), sautée.

Πίπλιν, Μ. ΠΙΠΛΙΝ καὶ (κοιν.) ΠΙ-
ΠΛΙΝ, sauter, bondir; tres-
saillir.

Πίπλιν, Μ. ΠΙΠΛΙΝ, faire cailler
(prendre), congeler; figer, coa-
guler. || (ἀμτφ. ἀντφ.) se cailler,
se congeler, se figer, prendre.
|| ἡ πύξις πῆξει τὸ γάλα,
la presure caille le lait. || τὸ
βοῦτυρον (τὸ ἀλειμμα) πῆξει, la
graisse se fige. || τὸ ζῶμα ἔ-
πῆξε, le bouillon s'est figé (a
pris). || (ὁ μσ. πρκ.) Πίπλινος,
υἷα, ὅς, (ὡς ἐπὶ), concret.

Πίπλιν, Μ. ΛΙΝ (θᾶ), ren-
dre épais (compacte), épaissi-
sir, condenser. || (ἀμτφ. ἀν-
τφ.) s'épaissir.

Πίπλιν, η, ον, épais, compa-
cte; dense; dru, serré; (ἐπὶ
ὕγρ.) gras. || ἡ μελάνη εἰς
πολλὰ πικτή, l'encre est trop
grasse (épaisse). || (οὐσ.) Πί-
πλιν, gelée, θ. || ὕδρια πικτή,
gelée de poisson. || ἕνα πινά-
κι πικτή, un plat de gelée. ||
|| (τὸ πλθ. οὐδ.) Πίπλιν, ἐντὶ
ἐπὶ, ἴδε ΠΙΠΛΙΝ.

Πίπλιν, φασ (ἡ), 'ψ., espèce

de thon, polamide ou poly-
myde.

Πίπλιν (τὸ), ἀριθμῆς, le quo-
tient.

Πίπλινος, η, ον, fait de terre ou
d'argile. || Πίπλινος σκεῦος, de
vases (de la poterie) de terre.

Πίπλιν (δ), ἀρχ. ἡ Ἀλμυρ, bours,
θ. 2) (κοιν.) terre (marne) à
fouler; terre grasse. || ὁ πη-
λὸς ἂν δὲν ἀρῶν, κέρατος δὲν
γίνεται, (παροιμ.), en travail-
lant la boue, ou en fait de
la fayence.

Πίπλινος (τὸ), porte-mortier,
oiseau, auge, θ.

Πίπλινος (τὸ) καὶ

Πίπλιν, καὶ (ἡ), figement, cail-
lement, coagulation, θ. §. con-
gélation, θ. §. (χημ.) coneré-
tion, θ.

Πίπλιν (ἡ), besace, θ.

Πίπλιν (κατ.), ἴδε Πίπλινος ἔχ.

Πίπλιν (ἡ), tourte, θ. galette, θ.

|| Πίπλιν μετὰ τὸ βοῦτυρον (μετὰ
τὸν ἀρχ. κατ.), galette au beurre
(etc.). || Πίπλιν πῆξις νὰ σὲ πᾶ-
γω, (παροιμ.), il attend que les
alouettes lui tombent toutes
rôties (dans le bec). || 3) τὴν
πῆξις ἀνέραν, καὶ τὸ σκεῦος
χαρτάτον, (παροιμ.), avoir le
drap et l'argent.

Πίπλιν, Μ. ΛΙΝ (ὅραντ.), noyer.

Πίπλιν, καὶ (ὁ καὶ κοιν. ἡ), cou-
dée, θ. aune (7 σκεῦος ἀντφ-
λους μεγαλύτερον τοῦ Γαλλομέ-
τρου), θ. τοῖσε (6 πόδ.), θ. ||
(ἀνατομ.) ὁ πῆχυς τῆς χειρὸς,
l'avant bras. || τὸσας πῆχους
τοῖχον, tant de toises de mu-
raillle. || πρὸς τὸσας τὴν πῆχυν,
à tant la toise. || τετραγωνι-
κὸς πῆχυς, toise carrée. || με-
τρώ μετὰ τὴν πῆχυν, mesurer à
la toise; auner; (χωρ. ἐπὶ οὐ-
κοδομ.) faire le toisé, toiser
(un bâtiment ou un soldat).
|| ἡ διὰ τοῦ πῆχους καταμέ-
τρησις, mesurage à l'aune (à
la toise), toisé; aunage. || τὸ
κομμάτι τοῦτο (τοῦ ὀφθαλμοῦ)
εἶνε τὸσας πῆχους, il y a tant
d'aunage. 2) écheveau.

Πίπλιν, Μ. (θᾶ) ΠΙΠΛΙΝ, prendre,
saisir; attraper. || Πίπλιν τὸν
σφυγμόν, tâter le pouls. || τὸν

ἐπιασεν ἀπὸ τὸν λαιμόν (ἐπὶ τὰ αὐτί), il l'a pris à la gorge (par les oreilles). || τὸν ἐπιασεν μὲ ταῖς ὀμιλίαις, il l'accrocha de conversation. || πιάνω (μὲ τὴν παγίδα κτλ.), prendre au piège, attraper. || ἡ κάρτα ἐπιασεν ἕνα πονηρὸν, le chat a pris une souris. || τὸν ἐπίασα ἐπ' αὐτοῦ ὥρῳ, je l'ai pris sur le fait (en flagrant délit, la main dans le sac), je l'ai surpris en faute, ἴδε ἔξ Στ. ΛΑΒΩΝΑ. || πιάνω τοὺς δρόμους, s'assurer des chemins. || πιάνω γράμματα, intercepter des lettres. || ἐπιάσθησαν γράμματα, des lettres furent interceptées. || τὸν ἐπίασε θέρμη, la fièvre l'a saisi (lui a pris), il a eu un accès de fièvre. || τὸν ἐπίασε κωλικόπονος, il lui prit une colique. || μὲ πιάνει ἡ θάλασσα, la mer me fait mal. || (καὶ καταχρ.) τὸν πιάνει ἐνδοξὴ ἢ εὐλόχεια, il a des accès de dévotion, ἴδε καὶ ΠΕΡΙΟΔΟΣ. §. πιάνω (συμφωνῶ μὲ ἐνδοκίον) σπῆτι (ὄχημα κτλ.), arrêter ou retenir une maison (une voiture, une loge au théâtre, une place dans un bateau à vapeur etc.). || ἐπίασα μίαν κάμαρον εἰς τοῦτο τὸ σπῆτι, j'ai pris chambre dans cette maison. || πιάνω (γερμίζω) ὅλον τὸν τόπον, occuper toute la place. || τὸ ἄρμαρι τοῦτο πιάνει πολλὸν τόπον, cette armoire occupe trop d'espace (de place), ἴδε ἔξ ΚΡΑΤΑ. || μὴ μου πιάνης τὸν ἥλιον, ôtez-vous de mon soleil. || (ἔξ πθ.) οἱ τόποι ἦσαν πιασμένοι, les lieux étaient occupés. §. πιάνω πόλεμον (ψιλανεύαν), engager le combat la discussion, en venir aux mains. || πιάνω φίλαν, contracter amitié. || πιάνω ὄμιλαν, lier conversation. || ἐπιάσαμεν ὄμιλαν μαζῇ, nous avons lié conversation, (ensemble). §. (μυσ.) πιάνω (ἀρχίζω) τὸ ἴσον, prendre ou donner le ton. || (καὶ ἑλλ.) τὸ ἐπίασε πολλὰ ὕψηλὰ, (ἐνδοξα μωρῶς), vous l'avez pris

sur un ton fort haut. §. (τρ. προσ.) ἡ φωτιά (ἡ ὕσκα) ἐπιασεν, ἴδε ΑΝΑΝΙΑ. || ἐπίασαν (ἐνν. φωτιάν) τὰ μαλλιά του, le feu se mit dans ses cheveux. || τὸ τουρέκι του δὲν ἐπίασεν, son fusil manqua (il a pris un rat, a raté, rata). || αὐτὴ ἡ βαφή δὲν ἐπίασε, cette couleur n'a pas pris. || εἰς τὸ λαδωμένον χαρτί δὲν πιάνει ἡ μελάνη, l'encre ne prend pas sur le papier huilé. §. μερικά φυτὰ πιάνουν παντοῦ ἐπίσης, il y a des plantes qui prennent également partout. §. (ἐπὶ ἐνδομ., χρωμ. κλπ. ἀντὶ ΤΑΙΕΚΙΣΜΟΥ), σοῖρ (bien), aller, etc. || αὐτὴ ἡ θεωρία (αὐτὸ τὸ κόψιμον) δὲν μὲ πιάνει, ne m'accompagne (ne me sied) bien. || αἱ πολλὰ ἀνοικταὶ θυρίαι δὲν σὲ πιάνουν, les couleurs trop voyantes ne vous siéent pas bien. §. (ναυτ.) ἐπίασαν εἰς (τὸν Πόρον κτλ.), ils touchèrent (ils abordèrent, ils prirent terre ou port) à. . . || (πθ. ἔξ μ.) ἐπιάσθη (ἐπιάσθη τὸ φόρεμά του, ἐσκάλωσεν) εἰς ἕνα καρφί, ils s'est pris (sa robe s'est prise) à un clou. || πιασθεῖς εἰς τὰ ῥόδες, s'étant englués. || ἐπιάσθη ἀπ' τὰ κλαδιά, il s'est retenu (il se tint) aux branches. || ὁ πηγμένος, ἀπὸ τὰ μαλλιά του πιάσεται, (παρομ.), quand on se noie, on s'accroche où l'on peut. §. (ἔξ κατ' ἑλλ. ἐκδχ.) πιάσθηκα (πιάσθηκα τὰ μέλη μου), être perclus (entrepris) de ses membres. || πιάσθηκα τὸ χέρι μου, j'ai le bras entrepris. || (ἀλλ. κτλ.) πιάνομαι (μετὰ τινος νὰ πολεμήσω κτλ.), s'en prendre de querelle (se commettre) avec q., être aux prises || ἐπιάσθη μὲ ἕνα Φράγκον (Εὐρωπαϊόν), il se prit de querelle avec un Franc. || ἐπιάσθηκα, (ἐλογώμερα ἢ ἦλθαν εἰς τὰ χέρια), ils se sont pris de paroles (ἔξ οἱκ.) de bec; ils en vinrent aux prises (aux mains), ils s'attaquèrent. || μὴ πιάναςαι μὲ τὸν μεγαλύτερόν σου, ne

vous commettez (accusez) pas à plus fort que vous, ne vous attaquez pas à votre maître. Πιάσιμον (τὸ), l'action de prendre (de saisir etc), πρὶν εἰς τὸν τοῦτο πιάσιμον, ne pas toucher. §. manier. ἡ πιάσιμον, ou reconnaître le drapeau au manier. 2) πιάσιμον ἢ Δάμι, poignée, 0. manier. 0. (ἰδιαιτ. τοῦ σπαθίου), 0. de, 0. pommeau. ΠΙΑΣΜΕΝΟΣ, 0. os, 0. πρὸς τὴν μετ. τοῦ Πιάσι, pris; 0. perclus (entrepris) de membres. || τὸ ἦμαρ ματὸς τῆς εἰνε πιασμένου est perclus de la mort du corps. ΠΙΑΤΑΚΙ (τὸ), petite assiette. πιατάκι τοῦ καφέ (αὐτὸ), coupe, 0. ΠΙΛΤΟΣ (τὸ), assiette, 0. πρὸς τὴν μετ. τοῦ Πιάσι, pris; 0. se ou à soupe. || δὲς πιατὰ στρικά πιατὰ, ἴδε ΠΑΤΑΝ. §. (συνοδχ.) ἔφαγεν ἕνα πιατὸν κρέμα, il a mangé un plat de crème. §. (καὶ κατ' ἑλλ.) πιατὸν, 0. couvert. || τραπέζι, 0. πιατὰ, (δὲς τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ πιατὰ, 0. de table de coupe, 0. de table de coupe). ΠΙΞΑ, M. ἐξ, (ἀρχ.), presser avec force, fouler. ΠΙΞΕΙΣ, 0. (τὴ) l'action de presser (de serrer etc), presser. ΠΙΞΕΥΣΙΣ (τὸ), presser, 0. se, 0. || τυπογραφικὸν πιατὸν, 0. graphique. || πιατὸν, 0. triplex, 0. πιατὸν, 0. il fait rouler plus de presses, il a plus de presses roulantes. ΠΙΞΤΙΚ, 0. (τὸ), 0. πρὸς τὴν μετ. τοῦ Πιάσι, pris; 0. || οἱ καλοὶ πιατὸν, 0. καὶ πολὺται, les hommes sont rares et fort. ΠΙΞΕΙΣ (τὸ), 0. πρὸς τὴν μετ. τοῦ Πιάσι, pris; 0. || πιατὸν, 0. goulus (verts). ΠΙΞΑΜΙ (τὴ), 0. πρὸς τὴν μετ. τοῦ Πιάσι, pris; 0. ΠΙΞΑΝΟΛΟΓΙΑ (τὴ), 0. πρὸς τὴν μετ. τοῦ Πιάσι, pris; 0. pre à persuader (prohaine).

Πικρολόρα, M. ἰζο', rendre probable
 Πικρολόρα, ἡ, ὄν, probable, vraisemblable, croyable, présomable. || (εἶνε) πιθανόν (πολλὰ πιθανόν) ὅτι, il est probable (il est à présumer, il y a apparence, grande apparence) que
 Πικρολόρα, ἡ, ὄν, probable, vraisemblable, croyable, présomable, ὅ. || εἶνε ἡ πιθανότητα, il y a quelque apparence que.
 Πικρολόρα, ἐπ' ὅ, d'une manière probable (vraisemblable), probablement.
 Πικρολόρα (τὸ), κοιν. ὁ Πίοςος.
 Πικρολόρα, M. ἰζο, faire le singe, imiter d'une manière ridicule ou imparfaite, singer.
 Πικρολόρα (ὁ), singerie, ὁ.
 Πικρολόρα (ὁ), ζ., singe.
 Πικρολόρα (ὁ), jatte, ὁ. tonneau.
 Πικρολόρα — τὸν Δαναΐδων, le tonneau des Danaïdes. || ὁ — τὸν Δαναΐδων, le tonneau de Danaïdes. || εἶνε τετραγώνιος πίθος, c'est un tonneau rect.
 Πικρολόρα (ὁ), μτρορ. ἡ Θάλασσα (τῆς ὁδοῦ), ἡ Ἀλφειά, amertume, ὁ.
 Πικρολόρα (ὁ), κοιν. ἡ Πικρολόρα, concouber d'une ou sauvage ou d'at-tache, concouber-cicleur, gile, (ἐπ' ὅ) momordique (éla-
 Πικρολόρα, M. (ὁ) Πικρολόρα, ren-
 Πικρολόρα, ὁ. (μτρορ.) affliger.
 Πικρολόρα (ὁ) = Διποτόμα.
 Πικρολόρα (ὁ), κοιν. ἡ Πικρολόρα, laitue amère, ὁ. endive, ὁ.
 Πικρολόρα (τὸ), amende
 Πικρολόρα (ὁ), goût amer, amertu-
 Πικρολόρα, ὁ. (μτρορ.) - Θάλασσα (τῆς ὁδοῦ), ἡ Ἀλφειά. S. acréte (acri-
 Πικρολόρα, ὁ. animosité, ὁ.
 Πικρολόρα, M. ἰζο, être ou deve-
 Πικρολόρα, avoir un goût d'a-
 Πικρολόρα, ὁ. ἀρχ. τὸ-
 Πικρολόρα (τὸ), φ., laitue
 Πικρολόρα, ὁ. chicoree (des jar-
 Πικρολόρα, ὁ. endive, ὁ.

Πικρός, ἡ καὶ κοιν. ἡ, ὄν, a-
 mer (κυρ. καὶ μτρορ.). || πι-
 κρὸς (ἐλλ. τοῦ ὁσάν) φαρμάκι,
 amer comme de l'aloès (de la
 suie). || δάκρυα πικρά, larmes
 amères. || πικρά εἰρωνεία, iro-
 nie amère. || κάμνω τὰ πικρά
 γλυκά, (παροιμ.), ἴδε Γαλκίς.
 Πικρότης, ἡ, ὄν, amertume, ὁ.
 Πικρὸς, ἐπ' ὅ, amèrement. ||
 κλαίει πικρῶς, pleurer amère-
 ment.
 Πίλος (ὁ), laine foulée, feutre.
 S. (ἰδ. αὐτ.) chapeau ou bon-
 net de feutre, (ἐν γέν.) cha-
 peau.
 Πινάκιον (τὸ), tablette (pour
 écrire ou tracer des figures);
 tableau, écriteau, affiche, ὁ.
 livret. S. (δικτυ.) rôle. || ἡ
 ὑπόθεσις ἐνεγράφη (εἶν) ἔγγε-
 γραμμένη εἰς τὸ πινάκιον, la
 cause est au rôle, elle est mi-
 se sur le rôle. || τὴν ἔσθυσαν
 ἀπὸ τοῦ πινάκιον, on l'a rayée
 (tirée) du rôle. || τὰ πινάκια
 τῆς ζυγαριᾶς, les bassins de
 la balance, ἴδε καὶ Πάλλιν.
 2) plat (pour servir les
 mets); assiette, ὁ. ἴδε Πάλλον.
 || γλείφει τὰ πινάκια, ἴδε Γαλ-
 κίς. S. τὰ πινάκια τῆς ζυγαριᾶς,
 les plats (plateaux, bassins,
 coupes) de la balance.
 Πινάκις, ἰζος (ὁ), tablette (pour
 écrire), ὁ.
 Πινάκοις (ὁ), galerie de ta-
 bleaux, ὁ.
 Πινάκοις, ὁ (ὁ), laver
 (de cuisine), pierre à laver,
 ἴδε Νεροχίτης. 2) (ἐπ' ἄνθρ.)
 laveur de vaisselle.
 Πινάκος (ὁ), seille, ὁ. baune-
 ton.
 Πίναξ, ἰζος (ὁ), table ou in-
 dex (d'une livre), table chro-
 nologique etc., catalogue; ta-
 bleau.
 Πίνα (ὁ), ὅτρ., pinne marine, ὁ.
 (καὶ εἰς τὴν Γαλλ. κοινῶς) jam-
 bonneau.
 Πινόμαλλον (τὸ), poil de na-
 cre.
 Πιννοτήρας, ἡ (ὁ), ἀρχ. ὁ καρ-
 κίνος τῆς πίννας, pinnier.
 Πίνα, M. (ὁ) πιν, boire; pren-
 dre (du café, du thé, de la li-

monade etc.). || (ἰδ. αὐτ. πιν-
 κρασί) πίνει εἰς ὄψαν τινός.
 boire à qe. || βάλε μας ἀ πινώ-
 μεν, donnez nous à boire, (ἡ
 ἀπλ.) à boire. || εἶνε ὡς τὴν
 πίναν εἰς τὸ ποτήρι, (φρα. =
 ὅς ἐστι καὶ ἐν ἑλπίσιν), elle
 est à croquer. || (καὶ μτρορ.)
 τὸ χαρτί πίνει (τὴν μπλάνη), ce
 papier boit (songe). || (ὁ πιν-
 τῆς πιν. μτρορ.) Πινόμενος, ὁ, ὄν,
 (ὡς ἐπ' ὅ), aviné.
 Πίνσιμον (τὸ), κοιν. ἡ Πίνσις, l'
 action de boire, le boire.
 Πιστόν (τὸ), κοιν. τὸ Πιστόν,
 boisson, boire, breuvage.
 Πισέρι (τὸ), κοιν. τὸ Πισέρι.
 Πισέρι (ὁ), φ., poivre de Gu-
 inée, corail de jardin, passe
 (chasse) rage; piment. || πι-
 περιαίς ἑξιδάταις (τουρσὴ),
 des poirrons.
 Πινέριζα, M. ἰζο, avoir un goût
 de poivre; piquer agréable-
 ment la langue. || αὐτὸ τὸ τυ-
 ρὶ ὀλγόν πιπερίζει, ce froma-
 ge pique.
 Πινερόριζα (ὁ), ἄρ., gingem-
 bre.
 Πινερόριζος (ὁ, ὁ), qui mange
 (qui se nourrit) des poivre,
 (ὁ δ. αὐτ.) pipérivore. || (ὡς
 αὐτ.) εἶδος πτηνῶν, toucan.
 Πιμαίνα, M. ἰζο, sucer, suc-
 ter.
 Πιμαίσις (τὸ), l'action de su-
 cer, sucement, succion, ὁ.
 Πίπα, M. (ὁ) πία, tomber,
 choir; se jeter; S. s'abattre;
 se rabattre. S. (μτρορ.) échoir,
 succomber. || πίπτω προθυ-
 τα, ἴδε Προθυμία. || ἔπεσε τὸ
 ἄλογόν του, son cheval s'est
 abattu sous lui. || ἔπεσε τὸ κα-
 τάρτι, le mâle s'abattit. || πί-
 πτειν εἰς τὰ πόδια τινος, tom-
 ber (se jeter) aux pieds (aux
 genoux) de q. || ἔπεσαν εἰς τὴν
 παγίδα (εἰς τὰ δίκτυα), il dan-
 na dans le piège (dans les
 reils). || ὀλγόν ἐλαψα (ἐκόντι-
 σε) ὡς πίση, il a failli tomber
 (choir). || πίπτειν κατακαρῶς
 εἰς, (φρα.), donner tête baïssée
 dans. || ἔπεσαν εἰς τὸ μεθύ-
 σι (εἰς τὰ χαρτιά), ἴδε Δίνα. ||
 τὰ σῦκα (τὰ σταφύλια καὶ) ἔ-

πεσαν (ἀπὸ τὰ δένδρον), les figues (les raisins etc) ont coulé. || τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἄρχίζον νὰ πίπτουν, les arbres se défeuillaient. || τοῦ ἔπεσαν δὲ λα τὰ δόντια, toutes les dents lui sont tombées. || ἔπεσαν τὰ κέρατα τῆς ἐλάφου, le cerf a mis (sa tête) bas, il jeta sa tête. || ἔπεσαν ἐπάνω του, ils fondirent (se jetèrent, tombèrent) sur lui. || τὸ σκυλὶ τοῦτο πίπτει (εἶνε δηλ. μαθημένος νὰ πίπτει) εἰς τὸ νερόν, ce chien va à l'eau. || τὸ πλοῖον ἔπεσεν εἴς (εἰς τὴν ἕρην), le navire échoua. || (μυθορ.) πίπτει ἀπὸ τὴν ὑπόληψιν του, déroger, ἴδε καὶ Ἑκτίπτα. || τὸ φρούριον δὲν ἐβράδυνε νὰ πέσῃ, la place ne tarda pas à succomber. §. (μυθορ.) ἀπ' οὗ ὠμίλησαν περὶ πραγμάτων ἀδιαφόρων, ἔπεσαν εἰς τὴν πολιτικὴν, après avoir parlé de choses indifférentes, il se rabattirent sur la politique. §. ἔπεσεν ὁ ἄνεμος, ἴδε ΚΑΤΑΝΙΠΤΑ. §. (τροπ. ἀντὶ Συμπιπτικῆς Αἰχμαλίας) ἐφέτος ἔπεσε τοῦ ἀγ. Γεωργίου πέμπτη, il est tombé au jeudi. || ἄς ἴδωμεν εἰς ποῖον θα πέσῃ ὁ λαγὸς (τὸ κικλ.), voyons à qui le sort (le billet, la sève) écherra, à qui tombera le sort. || τοῦ ἔπεσεν εἰς τὸ μερίδιόν (του), il lui est échu (tombé) en partage.

ΠΙΣΘΕΑΣΙΑ (ἦ), ῥαπτ., arrièrepoint.

ΠΙΣΟΚΑΠΠΑ, ἐπὶ, en croupe. || καθβαλικιῶν πισοκάππα, monter en croupe.

ΠΙΣΟΚΑΛΑ, ἐπὶ, à réculons.

ΠΙΣΟΝ (τὸ), ἀρχ. τὸ ΠΙΣΕΑΙ.

ΠΙΣΑ (ἦ), poix, 0. brai. || μαῦρον (ὡσάν τὴν) πίσσα, (φρσ.), noir comme de jais.

ΠΙΣΩΝ, M. ἀνα, enduire de poix ou de brai, poisser, empoisser, brayer.

ΠΙΣΩΜΑ (τὸ), l'action de poisser etc.

ΠΙΣΤΑΚΙΑ (ἦ), δ., pistachier.

ΠΙΣΤΑΚΙΟΝ (τὸ), καρπ., pistache, 0.

ΠΙΣΤΑΤΑ, M. ἀνα, ajouter foi

à, avoir (ou) donner croyance à q. ou à qc., croire. || πιστεύει, τι τοῦ εἰποῦν, τι τοῦ εἰποῦν τὰ πιστεύει, il prend pour bon tout ce qu'on lui débite (tous les contes qu'on vient lui faire). || πιστεύω ἀδιστάκτως ὅτι. . ., j'ai la ferme croyance que. . . || τὸ πιστεύεις; y songez-vous? en êtes-vous sûr? || εἶνε ψεύστης, μὴ τὸν πιστεύεις, c'est un menteur, ne le croyez pas. || πιστεύειν τὰ θαύματα (τὰ ὄνειρα), croire aux miracles (aux songes). || πολλοὶ πιστεύουν τὰ ὄνειρα, bien de gens ajoutent foi aux songes. || μὴ πιστεύεις ὁλότελα τὰς ὑποσχέσεις του, n'ajoutez nulle foi (ne donnez aucune créance) à ses promesses. || ὁ χαρακτήρ του κάμνει νὰ πιστεύονται οἱ λόγοι του, son caractère donne créance à ses paroles. || καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὁ λαὸς ἐπίστευσε τὴν ἀποκρίσιν τοῦ εἰδωλοῦ, néanmoins cette absurde nouvelle trouva créance chez le peuple. || (ἐνάρχ. ὡς οὗς.) τὸ Πιστεύω, le (redo, ἴδε ΣΥΜΒΟΛΗΝ (τῆς πίστεως).

ΠΙΣΤΙΑ (ἦ), τὸ (Τουρκ.) Κουσκοῦνι τοῦ ἀλόγου, croupière, 0. culière, 0. bateau ἢ bateul.

ΠΙΣΤΙΣ, καρ (ἦ), foi, 0. croyance, 0. religion, 0. §. fidélité, 0. §. crédit. || τὸ σύμβολον

τῆς πίστεως, le symbole de la foi. || ἡνέχθη τὴν πίστιν του, il a renié sa foi, il a renoncé à sa croyance. || εἰς τὴν (μὰ τὴν) πίστιν μου, (δρκ. χυδ.), ma foi, par ma foi. || δὲν ἔχει οὔτε πίστιν, οὔτε νόμον, il n'a ni foi ni loi. || μὴ δίδῃς ὁλότελα πίστιν εἰς τὰς ὑποσχέσεις του, ἴδε ΠΙΣΤΕΩΣ. §. ἡ δημασία πίστις, le crédit public.

ΠΙΣΤΟΝ, ἐπὶ, ventre à (visage contre) terre.

ΠΙΣΤΩΝ (κοιν. ἀντὶ ΠΙΣΤΩΝ), M. ἀνα, (ἐμπορ.), créancier. || τὰς ἐπίστασιν διὰ τὰς πεντακοσίας δραχμὰς που με ἰδανέστατε (μὲ ἐπληρώσατε), je vous ai crédit

des cinq cents francs que

vous m'avez prêtés (remboursés).

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ, καρ (ἦ), ΠΙΣΤΙΣ, de certifier.

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne foi. || (ὀβ.) πιστοποιητικὸν νῆος (ἔγγραφο), certificat. || πιστοποιητικὸν ὑγείας, billet de santé. || πιστοποιητικὸν πνευματικῶν, billet de confession.

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΠΙΣΤΕΩΣ, πιστοποιητικὸν πνευματικῶν.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, M. ἀνα, faire certifier; accréditer.

ΠΙΣΤΩΣ, ἦ, ὄν, homme (personne) de confiance, fidèle, sûr. || (ὀβ.) πιστὸς, croyant, sûr. || λαμβάνω τὰ πιστὰ, j'accepte les choses sûres. || αὐτὸς ὁ ἀπὸ τῆς πολλὰ πιστὸς, ce domestique est d'une grande fidélité.

ΠΙΣΤΩΣΙΑ (ἦ), = Ἑκτίπτα, καὶ ΠΙΣΤΙΣ.

ΠΙΣΤΩΣ, ἐπὶ, fidèlement.

ΠΙΣΤΩΣΙΑ, καρ (ἦ), crédit. || λαβε πιστωσιν (τὸ ἔδωκε πιστωσιν) ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν εἰς τὸ γενικὸν ταμῖον, lui a fait (on lui a ouvert) un crédit de cent mille francs sur le trésor public. || ἡ παῖρξιν (πῶλῃ ἢ ἀγοράζω) πιστωσιν, (Τουρκ. βερταϊν), (donner ou prendre, vendre ou acheter à) crédit. || πιστωσιν διὰ τῶσας χιλιάδας, je suis crédit de (tant de) mille.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassadeur présente ses lettres de créance.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ, ἦ, ὄν, qui donne (qui procure) du crédit. || (καρ.) ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ (ἀντὶ τῶν) λῆ), ἐμπορ., lettre de créance. || πιστωσιν (ἐνν. ἔγγραφο) πιστωσιν, (ἐνν. ἔγγραφο) lettre de créance. || ἐπαρυστάς τὰ πιστωσιν (ἔγγραφα), l'ambassade

Παλαίον (προφ. κοιν. Πιτερλί-
ον), M. ίσα, éclabousser.

Παλαίωμα (τό), éclaboussure, θ.

Πατερλάσις, νος (ή), άρχ. και
Πατερλά (ή), d'artre farineuse
à la tête.

Πατρίον (τό), son.

Πατρίσιος, ας (ός, ή), qui res-
semble au son, de la nature
du son.

Παυκός, η, ον, πθ. μτχ. του
Παυ, ή (συνηθ. ως ούτ. άντι
Παυσιμένος), pris de vin (de
boisson), chaud de vin.

Πάγι (τό), κοιν. άντι Παλγίον

(παρ. εστέ; cote; cote. ||. πάγι

πάγι (ή) πάγι με πάγι, cote

cote. ||. επίγειαν πάγι-πά-

γι, ils allaient côte à côte. ||.

εξ τού πάγι τού σπαθί του, (il

porte) l'épée au côté. ||. κατ-

έως ες τού πάγι του Κυρίου

(παρ. εστέ; cote; cote. ||. πάγι

πάγι (ή), (κλίτος βουνοῦ), pen-

chant ou pente (d' une mon-

tagne), cote, θ. coteau; ram-

pe, θ.

Παλίζω, M. ίσα, coucher (μτ-

χ. και έρπ. άσπ. άσπ.), se cou-

cher. ||. παλίζω να κοιμηθώ,

je mets entre deux draps.

||. παλίζω να παλίσω, allez

vous coucher. ||. παλίζω το

καρδίον να το έπισκευάσω, à

mettre (abriter en carène) un

navire, le mettre sur le côté

pour le caréner (le radouber

etc), le mettre à la bande, lui

donner la demi-bande. ||. τού

καρδίου έμεινε παλίσμενον, ως

ενα έστρέψε πάλιν ή θάλασσα

επ' α της παλίσω, le navire

resta sur le côté jusqu' à la

nouvelle montante.

ΠΑΛΙΣΜΑ (τί), l'action de con-

cher ou de se coucher, le

coucher.

ΠΑΛΙΣΤΟΣ, ή, ον, couché.

ΠΑΛΙΣΤΑΣ (ός), flûte (travér-

sante), θ.

ΠΑΛΙΝΟΣ, ή, ον, - Παλγίος, la-

γόν, (έπί είκ. κλπ.) atten-

nant. ||. κατοικεί ες τού παλινόν σπι-

τιον, il demeure dans la maison

attenant.

ΠΑΛΓΙΟΣ, α, ον, qui est en tra-

vers ou de travers, oblique,

transversal. §. lateral; §. (μτ-

φορ.) indirect, détourné. ||.

μεταχειρίζεται πάντοτε παλγία

μέσα, il emploie toujours des

moyens détournés, il prend

toujours des chemins détournés

(des voies détournées). ||.

παλγίαι πτώσεις, (Γρυτ'), cas

obliques. §. (μουσ.) ήχος παλ-

γίος, ton plagal. ||. (ως ούτ.)

τού παλγίου, le côté, le flanc.

||. εκ πλαγίου, de côté, de flanc.

||. να τούς (έ) πάρωσιν εκ πλα-

γίου, pour les prendre de

flanc. ||. οι εκ πλαγίου συγγε-

νείς, les parens collatéraux.

||. εκ πλαγίου πληρονομία, suc-

cession collatérale. 2) atten-

nant. ||. κατοικεί ες τού παλγί

(ον), il loge tout attendant. ||.

ες τού παλγί του παλατιού, tout

attendant du palais.

ΠΑΛΓΙΟΣ, έπ(ρ.), de côté, à co-

té, transversalement, de tra-

vers; obliquement, transver-

salement. §. latéralement.

§. (μτφορ.) d'une manière in-

directe (détournée), indirecte-

ment, de biais. ||. μετέρχομαι

τινα παλγίως, prendre q. de

biais, aller avec lui en bia-

sant.

ΠΑΛΟΥ, M. παλιν, façonner (for-

mer, tourner) du pain.

ΠΑΛΕΩΝ, M. ίσα, presser (sous

une pierre); accabler (κυρ. και

μτμ.). §. (μτφορ.) surpren-

dre, assaillir. ||. έπεσεν τού σπι-

τι (ό τοίχος) και τόν πλάκωσεν,

il fut accablé (écrasé) par la

chute de la maison (de la mu-

raille).

ΠΑΛΟΥΣ, οήντος (ός), gâteau

(plat), galette, θ. pâtisserie, θ.

ΠΑΛΚΑΙΟΣ, ή, ον, plat, écrasé.

||. μύτη πλακωτή, un nez é-

crasé.

ΠΑΛΗΝ (ή), écart, erreur, θ. é-

gurement. §. illusion, θ. ||.

τούτο είνε πάλην του διαβόλου,

c'est une illusion diabolique.

||. * και έσται ή έσχάτη πάλην

χειρών της πρώτης, α (παροιμ.

Γρυτ.), le retour sera pire que

maintenant.

ΠΑΛΗΝΤΗΣ, ου (ός), (έπιθετ.), er-

rant, vagabond. ||. (οδ. ένν.

άστ.ήρ) planète, θ.

ΠΑΛΗΝΤΙΚΟΣ, ή, ον, qui erre,

errant. 2) (άστ.ήρ.) qui con-

cerne les planètes, planétai-

re. ||. τού παληντικόν σύστημα,

le système planétaire.

ΠΑΛΛΟΣ (ός, ή), trompeur, char-

latan, imposteur.

ΠΑΛΛΩ, M. ίσα, induire en er-

reur, égarer, tromper. ||. (μσ.

άσπ.ήρ) errer, s'égarer. ||. πα-

λύντες ή παλυνόμενοι, (Γρυτ.),

ils sont dupes les uns des au-

tres. ||. πολλοί των φιλοσόφων

έπλανήθησαν περί την έρευναν

της αληθείας, beaucoup de

philosophes se sont égarés

dans la recherche de la véri-

té. ||. οι πεπλανημένοι, (τά ά-

πολωδία προδύατα), les dévo-

yés.

ΠΑΛΩ, ακός (ή), pierre plate,

carreau, dalle, θ. cadette, θ.

§. (έπί μετάλλ.) plaque, θ. ||.

πλάκες διά στρώσιμον δρόμου,

parés. ||. στρώνω με πλάκας

(τό έδαφος), έδε Σινάη. ||. έ-

στρώνω τάς πλάκας του έδάφους,

décarreler, dédaller. ||. πλά-

κα τάφου, tombe, θ. ||. στρώ-

μένος με πλάκας, paré de dal-

les. ||. (μτμ.) μία πλάκα σα-

πούνι, une brique (un pain) de

savon.

ΠΑΛΙΣΜΟΣ (τό), l'action de fa-

çonner (le pain).

ΠΑΛΙΣ, εως (ή), l'action de fa-

çonner (de former); créati-

on, θ.

ΠΑΛΙΣΜΑ (τό), ouvrage modelé;

créature, θ. (διδ. άστ.) plasmé.

||. πλάσμα της φαντασίας, fletti-

on, θ. ||. τούτο είνε πλάσμα

της φαντασίας σου, cela est de

votre cru. ||. ώραϊον πλάσμα,

belle (jolie) créature. ||. τί σ'

έκαμ το δυστυχές τούτο πλά-

σμα; qu'est-ce qu'elle a vous

fait cette pauvre créature?

ΠΑΛΕΤΑΡΙΔ (ή), κοιν. άντι-

ΠΑΛΕΤΗΡ, ήρας (ός), plateau sur

le quel on fait (façonne) le

pain, tour (du boulanger); pa-

tisseries (ιδίως ό των ζυμαρι-

κων).

Πάλλετς, οτ (δ), ouvrier en argile ou en cire, modelleur. §. créateur.

Πάλλετς, ιτρος (ή), ἄρχ., plat (plateau, coupe, bassin) de la balance. || (συγκόχ.) balance, θ.

Πάλλετς, ἡ, ὅν, propre à former (à modeler etc), plastique, ||. (ὁδ.) πλαστική (ἐνν. τέχνη), l'art plastique, la plastique.

Πάλλετς, ἡ, ὅν, l'action de contrefaire, le crime du faussaire, faux. ||. κατηγορία πλαστογραφίας ἐγγράφου, inscription de faux, ἴδε Πάλλετς, ἡ.

Πάλλετς, ὁ (δ), qui contrefait l'écriture, faussaire.

Πάλλετς, Μ. ἡ, ὅν, contrefaire l'écriture, faire un faux. ||. κατηγορῶ ἐπὶ δικαστηρίου ἐγγράφον τι ὡς πλαστογραφημένον, s'inscrire en faux contre (un billet, un contrat etc), former une inscription de faux.

Πάλλετς, ἡ, ὅν, modelé (en argile, en cire), façonné. §. (μτφρ.) inventé, controuvé, fabriqué, factice, fictif, feint, simulé. ||. κάμνω πλαστὴν πώλησιν, faire une vente simulée, simuler une vente. ||. ὅτ' αὐτὰ εἶνε πλαστὰ, ce sont toutes choses controuvées, tout cela est controuvé.

Πάλλετς, ἡ, ὅν, ouvrage modelé.

Πάλλετς, ὁ (δ), créateur.

Πάλλετς, ὁ (δ), δ., platane.

Πάλλετς (ή), épaule, θ. ||. πλάτη προβάτου (σφαγμένου), élanche, θ.

Πάλλετς, οτς (τὸ), largeur, θ. ampleur, θ. large. ||. τὸ ὕψος ἔχει μίαν πῆχυν πλάτος, la toile a un mètre de large. §. (Γεωγρ. καὶ Ἀστρ.) πλάτος (νότιον) πλάτος, latitude nord (sud); latitude australe (boréale); θ.

Πάλλετς, Μ. ἡ, ὅν, façonner, modeler; former, créer; §. (μτφρ.) controuver, inventer, fabriquer, forger, feindre. ||.

ὁ θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα του, Dieu a formé l'homme à son image. ||. αὐτὸς ἔπλασε τοῦτο τὸ διήγημα, c'est lui qui a inventé ce conte, cela est de son invention, (καὶ μεταφορικῶς) cela vient (part, sort) de sa boutique.

Πάλλετς, Μ. ἡ, ὅν, élargir; ||. (ἀμτφρ. αὐτφρ.) s'élargir.

Πάλλετς, ὅς (εἰς, ἡ), large, ample. ||. ἐστρώθη μακρὸς-πλατὸς κατὰ γῆς, il s'est étendu tout plat par terre. ||. τὰ ὑποδήματα εἶνε πολὺ πλατὰ, ces souliers sont trop aisés. ||. (ὁδ.) Πλάτεια (ή), ἐνν. ὁδός, place (publique), θ. ||. (τὸ συγκρ.) Πάλλετς, ἐπὶ, plus largement ou amplement, plus au long ou en détail.

Πάλλετς, ὁ (δ), ἡ, à larges feuilles, qui a des larges feuilles, (διδασκ.) latifolié.

Πάλλετς (τὸ), ouvrage tressé, θ. natte, θ.

Πάλλετς (τὸ), ἴδε Δίκτη.

*Πάλλετς, ἡ, ὅν, majorité (des suffrages), θ. pluralité (des voix, des avis), θ. ||. ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν πλειονοψηρίαν, il a (pour lui) la pluralité, la pluralité des avis est pour lui.

Πάλλετς, ἡ, ὅν, ἴδε Πάλλετς, ἡ.

*Πάλλετς, ἡ, ὅν, ἴδε Πάλλετς, ἡ.

Πάλλετς, Μ. ἡ, ὅν, enchérir, couvrir une enchère; §. mettre aux enchères.

Πάλλετς, ὁ (δ), enchère, θ. vente aux enchères.

Πάλλετς, ὅς (τὸ), ὑπὲρ τοῦ Πολλοῦ, très-considérable, très nombreux. ||. (συνήθ.) οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων, la plupart des hommes (du monde). ||. οἱ πλείστοι (ἐνν. ἄνθρωποι), la plupart des hommes; le commun des hommes. ||. τὸ πλείστον (ή) ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, (ἐπὶ, ἡ), la plupart du temps, pour la plupart, pour l'ordinaire, d'ordinaire. ||. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, οἱ βλάκες εἶνε αἱ

μακρὰι, pour l'ordinaire, les sots sont présomptueux. Πάλλετς (ή), tressé, θ. ἴδε §. (συνήθ.) μτφρ.) russe, ποικίλως, tricoté. ||. κάλλετς, ἡ, à tricot.

Πάλλετς, Μ. ἡ, ὅν, tresser, tresser (καρ. τὴν οὐρανὴν καὶ τὴν γῆν τὴν τοῦ ἔπου); tricoté, ἡ, κάλλετς, ἡ.

Πάλλετς (τὸ), κοιν. ἐνν. Πάλλετς, ἡ.

Πάλλετς (ή), natte (tresse) de cheveux, θ.

Πάλλετς (τὸ), l'action de tresser (etc); tricotage (καρ. τὸν ποικίλως καὶ τὸν ποικίλως, aiguilles à tricot, ξίμας, plus. §. déjà).

Πάλλετς, ἐπὶ, plus. §. ἐνν. je n'en veux plus. ||. ἐνν. με πλεον, me voilà déjà du. ||. πλεον μακρὰν, ἴδε Πάλλετς, ἡ. πλεον ἐννοεῖ κρύτερα. ||. πλεον παρὰ τὸ ἐννοεῖ, (κατὰ, παρὰ τὸν πλεον εἶνε γίρων, il est déjà plus, ἴδε Πάλλετς, ἡ).

Πάλλετς, Μ. ἡ, ὅν, être plus abondant ou plus grand qu'il ne faut; être de trop, être surabondant ou redondant, ou superflu; (ἐν γέν.) abondant, ou superflu. ||. ὅπου ἐπλεονάζει ἡ χάρις, ὅπου ἐπλεονάζει ἡ χάρις, (Γρφ.), où le pèche abonde, la grâce a surabondé. ||. τοῦ πλεονάζοντος, (φρσ.), surabondance.

Πάλλετς, ὁ (δ), surabondance, θ. (καρ. τὸν πλεονασμὸν).

Πάλλετς, ὁ (δ), surabondance, θ. (καρ. τὸν πλεονασμὸν).

Πάλλετς, ὁ (δ), surabondance, θ. (καρ. τὸν πλεονασμὸν).

Πάλλετς, ὁ (δ), surabondance, θ. (καρ. τὸν πλεονασμὸν).

Πάλλετς, ὁ (δ), surabondance, θ. (καρ. τὸν πλεονασμὸν).

Πάλλετς, ὁ (δ), surabondance, θ. (καρ. τὸν πλεονασμὸν).

Πάλλετς, ὁ (δ), surabondance, θ. (καρ. τὸν πλεονασμὸν).

Πάλλετς, ὁ (δ), surabondance, θ. (καρ. τὸν πλεονασμὸν).

penchant à usurper ou à dominer, avarice, θ.

Πλευρά (ή), côte, θ. Πλευρά; (ἀ-
ταται) pleure, §. (μτμ.) κό-
λη, ἴδε καὶ Πλευρόν. || ὁ τὸν
πλευρόν, (ἀνατομή), costal.

Πλευριτις, ἴσος (ή), (ἔνν. νόσος),
pleuresie, θ.

Πλευριτικόμαι, Μ. (θὰ), ΠΛΕΥΡΙ-
ΤΙΚΩ, gagner une pleuresie.

Πλευριτικός, Μ. (αἱ πλ.-μτχ.) ΠΛΕΥΡΙΤΑΝΕΩΣ,
pleurétique.

Πλευροτόνος (τὸ), φ., pulmo-
νικός, θ. (espèce de) consou-

Πλευρόν (τὸ), = ΠΛΕΥΡΑ, côte, θ.

Πλευρὸν, || ἔχει πόνον εἰς τὸ
πλευρόν, τὸ πονεῖ τὸ πλευρόν,
|| mal au côté, le côté lui

fait mal. || μετροῦνται τὰ πλε-
υρὰ (ἐκ τῆς ἀκρᾶς ἰσχύος), on lui compterait les

côtes. || γὰρ τοῦ ἀπόσῃ τὰ πλε-
υρὰ (ἐκ τὸν δὲ ἀπὸ ἀλύπτου), lui

compte (lui mesurer) les cô-
tes. 2) (συγκόχ.) - ΠΛΕΥΡΙΤΙΣ.

Πλευριτικός, ἢ ἢ οὐκ, οὐ καὶ
Πλευρὸς ἢ, ὄν, navigable,

Πλευρὸς (τὸ ποτ.), qui porte ba-

Πλευρὰ, Μ. ΠΛΕΥΡΑ, naviguer, vo-

yer, faire voile; (ἐπὶ ἀψόχ.)
Πλευρὸς, flotter. || αὐτὰ τὰ πλοῖα

αὐτὰ καὶ με παντὶ καὶ με κω-
μῇ ἢ ρυμῇ. || (μτμ.) τὸ πόδι

ἐπὶ τῇ πλάτῃ εἰς τὸ πόδιμα, le
pied nage dans le soulier. 2)

Πλευρὸς, ἀντὶ Ἐμμαίᾳ, surna-
mer; flotter.

Πλευρὰ (ή), blessure, θ. plaie; θ.

Πλευρὰ, §. (μτμορ.) ΠΛΕΥΡΑ;
Πλευρὰ, || αἱ πληγαὶ τοῦ Φα-

ραὶ (τῆς Αἰγύπτου), les plaies
d'Égypte. || ὁ ἀμφύλιος πόλε-

μος εἶνε πληγὴ κατατριβούσα
τοῦ πόλεως, la guerre ci-

ville est un chancre qui dé-
truit ce pays.

Πλευρόν, Μ. ἀνα, blesser; ul-

Πλευρά (τὸ), ulcération, θ.

Πλευρὸς, Μ. (θὰ) ΠΛΕΥΡΟΣ, =
ΠΛΕΥΡΑ, || ἴσος (τὸ), grand nom-

Πλευρὸς, οὐκ (τὸ), grand nom-
Πλευρὸς, οὐκ (τὸ), grand nom-

θ. multitude, θ. §. (ἀπρ.) for-
ce. || πληθος ἀνθρώπων, quan-

tité de monde (de gens), fou-
le, θ. presse, θ. multitude, θ.

|| γνωρίζω πληθος ἀνθρώπων,
οἱ ὅποιοι ἔπαθον τὸ ἴδιον (συμ-

βεβηκός), je connais une fou-
le de personnes qui ont é-

prouvé le même accident. ||
ἔχα πληθος χρήματα, il a for-

ce argent. || πληθος ἀναφορῶν
(αἰτήσεων), une foule de pe-

titions (de réclamations). ||
τὸ πληθος τῶν ἁμαρτιῶν, la

multitude des péchés. || τὸ
σύγγραμμα τοῦτο ἔχει πληθος

σφαλμάτων, ἴδε Βεβλὰ.

Πληθυντικός, ἢ, ὄν, (γρμτ.),
pluriel.

Πληθύνω, Μ. (θὰ) ΠΛΗΘΥΝΩ, ren-
dre nombreux, multiplier,

augmenter, grossir. || (ἀμττ.
αὐττθ.) αὐγναιέναι en nom-

bre, multiplier ou se multi-
plier, croître, s'accroître; (ἐ-

πὶ ἰδωδ.) foisonner. || « Ἀδ-
ξάνεσθε ὅτι πληθύνεσθε, » (Γρμ.),

croissez et multipliez.

Πληθύνω, ἴσος (ή), ἀρχ., multi-
tude, θ. §. pluralité, θ. §. mul-

tiplicité, θ. || περί πλῆθος ἑκά-
στων, de la pluralité des mon-

des.

Πληθύνω (ὁ), augmentation
(en nombre), θ. multiplicati-

on, θ. §. (ἰδωτ.) population.

Πληθύνω (ή), surabondance de
sang ou d'humeurs, pléthore,

θ. plénitude, θ. regorgement.

Πληθυντικός, ἢ, ὄν, pléthori-
que. || κατ'ἐντησιν πληθυντικός,

il est devenu pléthorique.

Πληθυντής, ὁ (ὁ), ἀρχ., qui ai-
me à frapper.

Πληθυντικός, ἢ, ὄν, ennuyeux,
ennuyant, importun, fâcheux;

fastidieux, choquant, gênant;
triste, embêtant, (ὕπερβολ.)

assommant. || τί πληθυντικός ὁ
ποῦ εἶνε! est-il ennuyeux! ||
τί πληθυντικός καιρός! quel

δεται πληθυντικός ἀνθρώπος,
on ne peut pas être plus en-

nuyeux (plus assommant).

Πληκτα, Μ. πλῆκτα, ennuyer
impatier; chicaner; cho-

quer, peser à la main (sur les
épaules) de q. || (ἀμττ. ἀ-

ττθ.) s'ennuyer, s'impatien-
ter; (μὲ αἰτ. ἰλλ.) se sentir du

dégoût (de l'aversion) pour.

|| πλῆκτα ἡ ἀκούη καθήμερα
παρὰλογισμοῖς, il m'ennuyait

d'entendre toujours déraison-

ner. || θεέ μου! πόσον ὁ ἄν-
θρωπος οὗτος με πλῆκται! mon

Dieu! que cet homme me pè-
se sur les épaules (qu'il pèse

à la main)! || ἐκεῖν ὅπου με
πλῆκται περισσοτέρως, εἶνε ὅτι

.., ce qui me choque le plus,
c'est que. || δὲν εἶνε τίποτε,

ἀλλ' οὐχ ἥττον με πλῆκται, eu
n'est rien (ce n'est qu'une ba-

gatelle), mais il ne laisse pas
de me chicaner.

Πληκτῶν (τὸ), ergot du coq,
épéron. 2) archet (de violon

etc).

Πλημμελοδικεῖον (τὸ), νλγ.,
tribunal correctionnel (de po-

lice correctionnelle), (ὅς κοιν.
εἰς τὴν Γαλλ. ὁπὸ τοῦ λαοῦ) la

correctionnelle.

Πλημμελοδικεῖς, ὁ (ὁ), νλγ.,
membre du tribunal corre-

ctionnel.

Πλημμέλημα (τὸ), faute, θ. (Νμ.)
délit. || τὸ ἐπὶ ἐπαπορθωτικῶν

ποιῶν τιμωρούμενον ὑπὸ τῶν
νόμων ἀμάρτημα εἶνε πλημμέ-

λημα, (Νμ.), « l'infraction que
les lois punissent de peines

correctionnelles est un dé-
lit, » || ἀπὸ τῶν πλημμελῶν,

contravention de simple po-
lice. || καταδικάζονται ἐπὶ πλημ-

μελίᾳ, il est poursuivi cor-
rectionnellement.

Πλημμελὲς, ὅτε (ὁ, ἡ), ἀρχ.,
vicieux.

Πλημμελὲς (ή), débordement,
inondation.

Πλημμελίζω, Μ. ἴσος, - ΠΛΗΜ-

ΜΕΛΩ.

Πλημμελίζω, ἴσος (ή), la haute
(la pleine) marée, la marée

montante, le flot (de flux) de

la mer, ἔδε καὶ Ἀμνητις καὶ Παλιρροία.

ΠΑΠΜΗΤΕΙΣΜΑ (τὸ), = ΠΑΠΜΗΤΡΑ.

ΠΑΠΜΗΤΡΑ, Μ. ἡσα, grossir, se grossir, hausser, monter, déborder. || ἀπόψε ἐπλημύρισεν τὸ ποτάμι, la rivière a haussé (a débordé, est débordée, s'est débordée) cette nuit.

ΠΑΙΨ, μόρ. ἢ ἐπὶ ῥ. Ἐξαιρ., excepté, hormis, à cela près, sinon; que. || πάντες πλὴν ὀλίγων, tous à un petit nombre près. 2) Ἐναντ., mais, mais cependant. || ὁλῶ ἐνός εἰδους παγεῖ, πλὴν καλόν, je ne veux qu'un plat, mais qu'il soit bon. || ὅλ' αὐτὰ καλά (καὶ ὠραία), πλὴν..., tout cela est bel et bon, mais...

ΠΑΨΙΣ (ἡ), ennui. || τ(ὴ) πλῆξις! c'est ennuyant! || διασκοδάζω τὴν πλῆξιν μου, se désennuyer.

ΠΑΡΕΞΟΥΣΙΟΣ (ὁ, ἡ), fondé de pouvoir, plénipotentiaire. || πληρεξούσιος ὑπουργός, ministre plénipotentiaire.

ΠΑΡΕΞΟΥΣΙΟΤΗΣ, ΠΙΣ (ἡ), plein pouvoir. || ἐγγράφον πληρεξουσιότητος, mandat; pouvoir, plein pouvoir. || ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔδωκε πληρεξουσιότητα, le roi lui a donné plein pouvoir.

ΠΑΡΕΨΤΑΤΑ, ὑπερβ. καὶ ΠΑΝΕΨΤΕΡΟΝ, συγκρ. ἐπὶ ῥ., bien amplement, plus amplement; pleinement, tout plein, complètement. || ἐδικαιώθη πληρεστατά, ils s'en est pleinement justifié. || ἐπέτυχεν πληρεστατά, il a complètement réussi.

ΠΑΨΗ, οὐκ (ὁ, ἡ), ἀρχ., plein, rempli; complet, ἔδε ἡ ἐπὶ ῥ. || ἀπέθανεν πλήρης ἡμερῶν, « (Γρφ.), il est mort plein de jours. || τὸ δικαστήριον δὲν εἶναι πλήρες, ἡ συνέλευσις δὲν εἶναι πλήρης, le tribunal (la cour, l'assemblée) n'est pas en nombre. || (γρατ.) τὸ τάγμα (τὸ σῶμα εἶναι πλήρες, le régiment (le bataillon) est au complet. || ἐν πλήρει συνεδρίασει, en pleine audience.

ΠΑΥΣΑ, Μ. ἡσα, payer. || πληρῶνα μὲ μετρητά (ἢ) ἐπὶ χρε-

ρᾶς, payer comptant (argent comptant). || πληρῶνα (τὰ εἰσπραχθέντα χρήματα) εἰς τὸ ταμείον, verser (les fonds reçus) dans la caisse. || πληρῶνα εἰς λογαριασμόν χρέους, rembourser. || ἐξέπεσα ἀπὸ τὸν λογαριασμόν μας τὰς πεντακοσίας δραχμὰς πρὸς ἐπληρώσατε, j'ai fait la deduction (je vous ai créditée) des cinq cents francs que vous m'avez remboursés. || ἐπλήρωσεν ὅλα ταῦτά χρεῖ, il a acquitté toutes ses dettes. || δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ, il est insolvable. || ὁ θεὸς νὰ σοῦ τὸ πληρώσῃ! Dieu vous le rende. || ὁ πλοίαρχος ἐπληρώθη τὸ ναυλόν τι, le capitaine a touché son fret. || τὸ γράμμα εἶνε πληρωμένον (εἰς τὸ ταχυδρομεῖον), la lettre est affranchie. 2) (ἀρχ.) accomplir, effectuer, remplir. || « ἔνα πληρωθῇ ἡ γραφή, « (Γρφ.), afin que l'écriture s'accomplisse, ἔδε καὶ Ἐκτελᾷ.

ΠΑΡΟΦΟΡΙΑ (ἡ), entière assurance, θ. pleine conviction, θ. certitude, θ. 2) (αὐρ. εἰς τὸ πλθ.) informations, θ. renseignements. || ζητῶ ἢ λαμβάνω πληροφορίας περὶ τίνος, aller aux (prendre des) informations sur q. || εἶδω (λαμβάνω) πληροφορίας, fournir (prendre) des renseignements. || (εἰς τὴν Πον. Διχνμ.) ἀκριβέστεραι πληροφορίες, au plus ample (plus amplement) informé. || γραφεῖον (κατάστημα) ὅπου λαμβάνει τις πληροφορίες, bureau de renseignements.

ΠΑΡΟΦΟΡᾶ, Μ. ἡσα, assurer pleinement, éclaircir, informer, instruire, convaincre. || (πθ. ἢ μσ.) avoir (acquérir) la certitude ou la conviction, être sûr (persuadé, se mettre au fait) de, s'assurer, se convaincre, s'éclaircir, s'informer, prendre connaissance de q. || τὸν ἐπληροφόρησα περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος, je l'ai éclairci de la vérité du fait. || τὸν ἐπληροφόρησαν καλῶς περὶ τοῦ πράγματος, on

l'a mal instruit de cette affaire. || ἡθέλησα νὰ πληροφορηθῇ μόνος του, il voulait s'instruire par lui-même. || ἡθέλω νὰ πληροφορηθῶ μόνος μου, je veux m'en convaincre moi-même, je veux m'en éclaircir. || ἐπληροφόρησέν με, il m'a assuré que... || πῆγαίνε νὰ πληροφορηθῇ, allez vous en assurer. || περὶ τούτου, εἶμαι καλῶς πληροφορημένος, à cet égard, suis bien informé. || εἰς τὸν ἑαυτοῦ πληροφορημένος, est mieux renseigné que moi.

ΠΑΨΤΑ (τὸ), ἀρχ., à remplir (à compléter), à compléter. || « τὸ πληρωμένον, « (Γρφ.), la plénitude des temps. 2) (αὐρ.) page (d'un vaisseau).

ΠΑΨΤΑ, paiement. || ΠΑΥΣΑ (ἡ), l'action de payer, paiement, paye, θ. πληρωμή (χρημάτων εἰσπραχθέντων) εἰς τὸ ταμείον, versement, versement de fonds. || αὐτὸς ἔρωμαι πρέπει νὰ γίνωται τὸ ταμείον τακτικαί, les versements doivent se faire régulièrement. || σήμερον ἡμέρα πληρωμῆς, c'est aujourd'hui jour de paye. 2) ἀντὶ Μισθοῦ, Ἀποδομῆς ἢ πληρωμῆς λατρου (Γρφ.) διδασκαλοῦ κτλ.) les honoraires (d'un médecin, d'un professeur etc.).

ΠΑΨΤΑΙΣ, κατ (ἡ), l'action de remplir (de compléter), complissement.

ΠΑΨΤΕΟΣ, Α, οἱ, qui doit être payé, payable. || λαγαματικὴ πληρωτὴ μετρημάτων, une lettre de change (payable) à trois mois (de suite). || πασόντες πληρωτέοι, tous payables en papier.

ΠΑΨΤΗΣ, οὐ (ὁ), celui qui paye; paye, θ. ὁ πληρωτής, ὁ πληρωτὴς, ὁ πληρωτής, Κακοπληρωτής.

ΠΑΨΙΣ, Μ. ἡσα, approcher (αὐτὸς καὶ ἄλλοι αὐτῶν) se rapprocher (ou) s'appro-

Παῖ, toucher; rapprocher; aborder; (ναυτ.) accoster. || πλησιάζετε νὰ σᾶς ὁμιλήσω, approchez que je vous parle. || πλησιάζει ὁ καιρὸς, καθ' ὅν... le temps est proche ou... || ὥρα πλησιάζει, l'heure approche (ou) s'approche. || πλησιάζοντες τοῦ χειμῶνος, de l'approche (aux approches) de l'hiver. || πλησιάζομεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χειμῶνα, nous touchons au printems (à l'hiver). || πλησιάζει τοὺς σάραντα (ἑκατὸν πενήντα), elle frise la quarantaine (la cinquantaine). || πλησιάζω (εἰς) τινα εὐχόμενος, τὸν ἀνταρῶνα ἐλευθέρας, ὅταν θέλω, avoir accès un libre accès auprès de q. || Πλησίαιμα (τὸ), l'action d'approcher, ou de s'approcher, rapprochement. || Πλησιέστατος, π, ον, ὑπερβ. τοῦ πλησίον, qui est le plus près ou très-près. || εἶνε πλησιέστατοι συγγενεῖς, ils ne pourraient être plus proches parents. || (τὸ πλθ. οὐδ.) Πλησιέστατα, tout auprès, tout à côté. || Πλησιέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ πλησίον, qui est plus près ou plus proche. || πλησιέστερος γελῶν (συγγενεῖς), son plus proche voisin (parent). || (τὸ οὐδ.) Πλησιέστερος, ἐπὶ, plus, près, plus proche. || Πλησιέστερος, ἐπὶ, proche, près, contre, à côté de. || πλησιέστερος οὗτος εἶνε πλησίον τοῦ πατρὸς, ce champ est contre le champ de mon père. || ἐπεὶ πλησίον τὸ τραπέζιον, ὅπου ἐστὶν ὁ πατήρ, il est logé auprès du père (auprès de la table). || πλησίον τοῦ Κυρίου (θεοῦ), je demeure à côté de Monsieur (de Dieu). || ἐπεὶ πλησίον, près, à côté de. || πλησίον τοῦ πατρὸς, près de l'eglise. || πλησίον τοῦ πατρὸς, tout proche. || ἐν πλησίον, je ne suis auprès (tout

auprès). || ἤμουν πολλὰ πλησίον, j'étais tout contre. || (ἐν ἄλλῳ) ὁ πλησίον (ἐνν. ὄν), le prochain. || ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον, l'amour du prochain. || μὴ κατακρίνετε τὸν πλησίον σου, ne médisiez pas de votre prochain. || ἐκ τοῦ πλησίον, (φρσ.), de près.

Πλησιόκοπος (ὁ, ἡ), qui habite ou est situé tout près, voisin; li mitrophe.

Πλησιόκοπος (ὁ, ἡ), ἀρχ. (qui vogue) à pleines voiles. || (κυρ. ἀντὶ ἐπὶ) φέρεται πλησιόκοπος (κυρ. καὶ μετορ.), il vogue à pleines voiles.

Πλησιόκοπος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui produit la satiété ou le dégoût.

Πλησιόκοπος (ὁ, ἡ), satiété, 0. rassasiement; répletion, 0. || πᾶσα πλησιόκοπος κακὴ, toute répletion est mauvaise.

Πλησιόκοπος (ὁ), paquet (de lettres), enveloppe, 0.

Πλησιόκοπος, π, ον, fait ou bâti avec de la brique.

Πλησιόκοπος (τὸ) = Πλησιόκοπος.

Πλησιόκοπος (ὁ, ἡ), bâti de brique (ou) de briques.

Πλησιόκοπος (ἡ), brique, 0.

Πλησιόκοπος (τὸ), briquetterie, 0.

Πλησιόκοπος (ὁ), briquetier.

Πλησιόκοπος (τὸ), petit bateau, batelet.

Πλησιόκοπος (ὁ), capitaine (de navire).

Πλησιόκοπος (τὸ), bâtiment, bateau, navire. || μεταφέρω (μετακομίζω) ἀπὸ πλοίου εἰς πλοῖον (πραγματείας), transborder d'un navire à l'autre (des marchandises, des marchandises).

Πλησιόκοπος (ὁ), tresse de cheveux, 0. natte, 0. 2) pied ou cirrhe (de polype), antenne, 0.

Πλησιόκοπος (ἡ), entrelacement. || (μετορ.) confiture, 0. tissu.

Πλησιόκοπος (ὁ), clair, 0. treillis, treillage.

Πλησιόκοπος (τὸ) = Κεντρία. 2) (ἐν γέν.) enjolivement, enjodivure, 0.

Πλησιόκοπος, Μ. ἰα, enjoliver.

Παύσιμα (τὸ), l'action d'enjoliver.

Παύσιμα, ἡ, ὅν, enjolivé, (ἐπὶ ὑφασμ.) ἰδε Κλαυδίου.

Παύσιμα, παύσιμα (ὁ), navigation, 0. course sur mer, trajet, traversée, 0.

Παύσιμα, παύσιμα (ὁ, ἡ), κοιν. ὁ ἄφθορος, abondant, copieux, ample. || libéral.

Παύσιμα, παύσιμα, ἐπὶ, abondamment, copieusement, à foison, largement; grassement; profusément. || libéralement.

Παύσιμα, α, ον, riche, opulent, (μετορ.) gros. || πλούσιος ἔμπορος, un gros marchand.

Παύσιμα, ἐπὶ, ἐννοεῖται πλούσιον γονατῆρα, il a fait un riche mariage.

Παύσιμα, ἐπὶ, richement, largement, abondamment; libéralement.

Παύσιμα, Μ. ἰα, παύσιμα, παύσιμα (ὁ), παύσιμα (ὁ), devenu (se faire) riche, s'enrichir.

Παύσιμα, Μ. ἰα, enrichir (κυρ. καὶ μετορ.).

Παύσιμα (ὁ), enrichissement.

Παύσιμα (ὁ), richesse, 0. opulence, 0. fortune, 0.

Παύσιμα, Μ. (ὁ) παύσιμα, laver; (ἐπὶ ὑφασμ.) blanchir. || αὐτὴ μὲς πλύνει (πλύνει τὰ φορέματα μὲς), c'est elle qui nous blanchit (qui blanchit notre linge).

Παύσιμα, ἡ, ὅν, elle sait blanchir et repasser. || πλύνει καλά, elle blanchit bien. || αὐτὴ τὸ πανὶ πλύνεται, (ἐπὶ ὁρίζεται πλύνει), cette étoffe va à la lessive.

Παύσιμα (τὸ) καὶ

Παύσιμα (ἡ), l'action de laver; lavage, blanchissage. 2) ἀντὶ

Παύσιμα (τὸ), lavoir, blanchisserie, 0. blanderie, 0.

Παύσιμα (τὸ), prix du blanchissage. || ἐξοφᾶται τόσος κατ' ἑτος εἰς τὰ πλυστικά του, il lui en coûte tant tous les ans pour son blanchissage.

Παύσιμα (ἡ), blanchisseuse, 0.

Παύσιμα (ὁ, ἡ), - Πλησιόκοπος, navigable.

Παύσιμα, ἡ, ὅν, qui nage, doi-

dre (la plus petite) partie d'
ou tout.

Πολυαυτός, ἄ, ὄν, un d'entre
plusieurs; minime; (συνεχ.)
chalet, commun. || πολλοσὺν
αὐτός, -Πολυαυτοσύν.

Πολυαυτίτης, ὅς (ὁ), ὡς, la
doussole, (κυρ.) l'aiguille ni-

polaire (δ), pôle. || ὁ ἀρκτικός ἦ
τοῦ πόλου καὶ ὁ ἀνταρκτι-

ς ἦ νότος, le pôle arctique
ou boréal et le pôle antar-

ctique ou austral. || ὁ περὶ
τοῦ πόλου (περὶ τὸν πόλον),

circumpolaire. || αἱ περὶ τοὺς
πόλους ἐκλάσσαι, les mers cir-

cumpolaires.

Πολυτός (δ), bouillie, θ. pulpe,
καμνω (μεταβάλλω εἰς)

πολύν, réduire en pulpe, pul-

per.

Πολυτός, ὅς (δ, ἦ), qui a la
consistance de la pulpe, pul-

peux.

Πολυτάλητος (δ, ἦ), très-ai-

mable, très-cher.

Πολυτάλειον (τό), ἀρχ., cimo-

nière, θ.

Πολυτοπία (ἦ), grande po-

pulation, θ. population con-

sidérable.

Πολυτοπικός (δ, ἦ), très-peu-

ple, fort peuplé, peuplé.

Πολυτοπικός (δ, ἦ), qui est en

grand nombre, nombreux.

|| πολυαριθ-

μότες, α, ὄν, en plus grand

nombre, supérieur en nom-

bre, plus nombreux.

Πολυτάλκρυτος (δ, ἦ), ἀρχ., qui
fait verser beaucoup de lar-

mes, déplorable.

Πολυτάλπανος (δ, ἦ), qui fait ou
qui exige beaucoup de dépense,

dispendieux, coûteux;
sompueux.

Πολυτάκναρος (δ, ἦ), où il y a
beaucoup d'arbres.

Πολυταίει, ὅς (δ, ἦ), qui est
de différentes sortes; varié.

Πολυταίει, ἐπίρ., de plusieurs
manières, diversement.

Πολυτάλειος (δ), candélabre, lu-

stre.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), très-empa-

tissant, très-miséricordieux.

Πολυτάλειος (δ, ἦ) - Πολυτάλπα-

νος.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), très-aimé;
très-aimable.

Πολυτάλειος, ὅς (δ, ἦ), qui a ou
qui dure beaucoup d'années.

|| πολυετής ἐνοικίασις (ἐκμίσ-

θωσις), bail à long terme (à
longues années).

Πολυτάλειος (ἦ), grand âge; lon-

gue durée, θ.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), ἀρχ., très-

-désirable.

Πολυτάλειος καὶ

Πολυτάλειος (δ, ἦ), ἀρχ., très

envié ou recherché, digne d'

être recherché avec empres-

sément.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), très-re-

cherché.

Πολυτάλειος (ἦ), polythéisme, plu-

ralité des dieux.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), déplora-

ble.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), dont on

parle beaucoup, célèbre.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), qui a beau-

coup de portes (des fenêtres)

ou des trous.

Πολυτάλειος, ὅς (δ, ἦ), qui sait

beaucoup, savant.

Πολυτάλειος (ἦ), long temps. ||

μέτην πολυκαιρίαν, à la longue.

Πολυτάλειος, Μ. ἴσα, durer

long temps.

Πολυτάλειος, ἡ, ὄν, qui a duré

long temps, vieux, suranné.

Πολυτάλειος (ἦ), abondance de

fruits, fertilité, θ.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), qui porte

ou produit beaucoup de fruits,
riche en fruits, très-fertile.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), qui fait ou
qui a fait grand bruit, fameux,

célèbre, renommé.

Πολυτάλειος, ὅς (δ, ἦ), qui

possède de grands biens

grand propriétaire.

Πολυτάλειος (ἦ), style diffus; ver-

bosité, θ. verbiage, prolixité,

θ. loquacité, θ. bavardage, ba-

varderie, θ. babill, caquet. ||

ἡ πολυλογία τοῦ εἶναι ἀφόρητος,

il est d'une bavarderie insup-

portable.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), qui parle

beaucoup, grand parleur, ba-

billard, loquace, verbeux.

Πολυτάλειος, Μ. ἴσα, parler beau-

coup, babiller.

Πολυτάλειος (ἦ), grand savoir,

grande érudition, θ.

Πολυτάλειος, ὅς (δ, ἦ), qui a

beaucoup de science (de con-

naissances), très-érudit.

Πολυτάλειος, ἐπίρ., avec un grand

savoir, en érudit.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), fécond (fer-

tile) en expédients (en res-

sources), très-rusé.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), très-pénible,

très-laborieux.

Πολυτάλειος (ἦ), surabondance

de pluies.

Πολυτάλειος, ὅς (δ, ἦ), qui n

trop souffert, qui a enduré

beaucoup de maux.

Πολυτάλειος (ἦ), grande expé-

rience, θ.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), très-expé-

riencé.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), qui a er-

ré en mille endroits.

Πολυτάλειος, ὅς (δ, ἦ), fort

nombreux.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), très com-

pliqué ou embrouillé, qui est

d'une complication très-diffi-

cile. || τὸ νόστρον εἶναι πολύ-

πλοκον, la maladie est fort

compliquée. || τὸ πολὺ πλο-

κον τοῦ ὀράματος, la trop gran-

de complication de la pièce.

Πολυτάλειος (τό), φ., espèce de

soufrière, polypode.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), très-désiré.

Πολυτάλειος (δ, ἦ), très-varié.

passer, ouverture, θ. passage; conduit, canal; (xop. τα-
τρ.) méat, pore. Σ- (μενμ.)
moyen de se procurer ou de
réussir, expédient, ressource, θ. revenu, gain.

ΠΟΡΤΑ (ἡ), κοιν. (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.)
ἡ ΘΥΡΑ.

Πορτάρης, η (ὁ), κοιν. (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ὁ Θυρωρός.

Πορφύρα (ῥ), pourpre, θ. ἡ ῥ βασιλική—, la pourpre royale, le manteau royal.

Πορφυρεῖς, α, οἶν, teint en pourpre; de couleur de pourpre, rouge pourpré, purpurin, pourpre. ||. τὸ πορφυρὸν διάδημα τοῦ Ὁσκαίου, le diadème de pourpre du vieil Océan, α (Byron).

Πολλὰκις, ἔπαρ., combien de fois.
 ||. ποσάκις παρεστῆθη τὸ δράμα
 τοῦτο; combien cette pièce a-
 -t-elle été jouée de fois? ||.
 (καὶ ἀπολ. ἢ θαυμαστ.) ποσά-
 κης ὅτε τοῦ τὸ εἶπα; combien
 de fois ne le lui ai-je pas dit?

Ποσάκις, ἐπὶ πόσῳ, de combien de manières?

Πόσις, κατ (ῥ), l'action de boire, potion. 0.

Ποσὸς, ὃ, ὄν, qui est de quel-
que grandeur (étendue). ἢ.
(συνθ. εὖχρ. τὸ εὐδ.) Ποσόν,
le montant (d'une somme); (μ-
μτκ.) la grandeur. ἢ. τὸ ἀφη-
ρημένον (τὸ συγκεκριμένον) —
la grandeur abstraite (con-
crète). ἢ. (ἀριθμητ.) τὸ διακε-
κριμένον (τὸ συνεχές) —, la
quantité discrète (continue).
ἢ. ἵνα συμφωνήσαν τὸ ποσὸν τῆς
προκείας, pour stipuler le mon-
tant de la dot.

Πόσους; α; ον; combien? || πόσοι ἄνθρωποι εἶνε; combien y-a-t-il de personnes? || πόσοι εἰν' οἱ καλεσμένοι; quel est le nombre des invités? || πόσαις τοῦ μηνὸς ἔχομεν; le quantième (quelquantième) du mois avons nous? || πόσα ἐξώδευσε; combien avez-vous dépensé? || πόσον εἶνε ἀπ' ἐδῶ ἕως τῆν πόλιν; combien y-a-t-il d'ici à la ville? || πό-

Ποσότης, πτος (ή), quantité, θ.
 ||. ποσότης χρημάτων ή χρη-
 ματική, somme, θ. ||. ἐπιρρή-
 ματα ποσότητος, des adverb-
 es de quantité. ||. τὸ ὅλον τῆς
 ποσότητος, le total de la som-
 me.

ΠΟΤΑΜΆΚΙ (τὸ), ὅδε ΠΟΤΆΜΙΟΝ.

Ποταμηδὼν, ἐπὶ ῥ., comme un
fleuve. ||. ἔκλαιε ποταμηδὼν,
(φρσ.), il fondait en larmes.

ΠΟΤΑΜΗΣΙΟΣ, Α, ΟΝ, ὁς ΠΟΤΑ-
ΜΙΟΣ.

ΠΟΤΑΜΙΔΑ (ῆ), κοιν. ἡ Ὑπολαίς,
πτην., fauvette, θ. passerinette,
θ., (παρὲλ. Πιτρίτης).

Ποτάμιον (τὸ), petite rivière.

Ποτάμιος, ἄ, ον, de fleuve,
de rivière, (ἰδιαιτ. ἐπὶ ὅσπρ.
καὶ φυτ.) fluviatile.

Ποταμοπλοία (ἡ), navigation
fluviale.

ΠΟΤΑΜΟΣ (ὁ), fleuve, rivière, θ.

Ποτέ, ἐπὶρ. Χρν. (ἀρχ.), un jour, une fois; naguères(-res).
 ||. πάλαι ποτέ, jadis. ||. ἀειπο-
 τε, de tout temps. ||. ὑπό ποτε

βασιλεὺς τις, il y avait (il y
avait) une fois un roi. Il y
avait, ποτὲ δὲ, tantôt... tantôt...

2) (xoiw.) jamais. ἡ. ποτε (sou, του, της, μετ' αὐτῶν).
 ma (ta, sa etc) vir.
 Ποτε; ἐμπ. Ἐπειτα, quand?
 ἡ. ποτε δὲ ὅτε μὰς ἀνέλας;
 το πολὺρά σου; "Oταν αὐτοὶ
 quand nous liras-tu douc
 pièce? Mais quand vous
 drez. ἡ. (καὶ ποτε;) ἀπὸ
 depuis quand? de quand
 ἀπὸ ποτε εἰσὶς ἔδω; de quand
 êtes-vous ici? ἡ. ὅτε πότε
 pour quand? ἡ. ὡς ποτε;
 ques à quand? ἡ. (καὶ
 ἔρωτ.) δὲν ἤξεύρου ποτε, je
 sais quand. ἡ. δὲν ἤξεύρου
 ποτε, οὐτε πότε, je ne s
 comment.

Ποτήριον (ἡ), κοιν. : verre. (σπν.) verrée, n.

Ποτήριον (τὸ), vase
verre, coupe, o. || -ὸ ποτήριον
ποτηρίου, le cul d'un verre
|| πίνω ἕνα ποτήριον νερόν, j'ai bu
un verre d'eau.

re un verre d'eau.
 Ποτίζα, M. iza, (ἐπὶ ἀντ.) faire prendre
 à boire, faire prendre.
 S. (ἐπὶ ζ.) faire (mener) boire.
 abreuver. S. (ἐπὶ ποτ.) faire
 ser. S. (μενυμ. ἐπὶ ἀφ' ἑ.) faire
 prégnier.

Hórimor (ó, ñ), bon
notable, buvable.

Πότισμα (τὸ), l'action
(mener) ou de donner à be
re ou d'arroser, arrosement
irrigation, θ.

Ποτιστήριον (τὸ), *irrigation*
(τὸ πλ. ποτ.) *arrosoir*.

Ποτίστρα (ή), abbreviated as ποτίστρα

Ποτόν (τὸ), *boisson*,
vase. *festin*.

Πότος (δ), (ἀρχ.),
Συμπόσιον.

est-ce que? || πού κατοικε-
τε; où demeurez-vous? ||
ή εἰς πόλιν πού κατοικεῖτε
où il réside. || πού ἔστι
να εὑρεθῇ αὐτό το βιβλίον
est-ce qu'on trouvera ce
vre? || (καὶ πρὸς τὸν
τὸς Πόλεον. || ἀπὸ τοῦ
σε; par où avez-vous

ἢ διὰ τοῦ (εἶσε); οὐ portez vous vos pas? οὐ s'adresses-t-on vos pas?

Παρ., ἐπὶ. Ἀριστολογ., quelque part, ἴδε Κἀπορ. ἢ. τοῦ καὶ τοῦ, (εἶσε), par-ci par-là.

Παρελ., ἐπὶ. Τοπ., nulle part. Παικιστέα (τὸ), petite chemise, chemisette, 0.

Πατεμάκον (τὸ), ἴδε Ὑποκάμικον.

Πουλάα (ἡ), poulette, 0. poulette (κυρ. ἡ ἐκονομημένη), 0.

Πουλάκι (τὸ), petit oiseau, oiseau; (ἴδε αὐτ.) petit poussin.

Πουλάρι (τὸ), ἴδε Παλάρι.

Πουλάρι (ἡ), κοιν. ἡ Παικίς (ἀ-παρ.), la poussinière, 0.

Πουλάνα (τὸ), κοιν. ἡ Πλάκισ.

Πουλάνα (ἡ), δὲν εἶνε διὰ πούλημα, il est (ou) il n'est pas à ven-

dre.

Πουλάτις, οἷ (δ), ἴδε Πουλάτις.

Πουλάτι (τὸ), κοιν. (ἐν γέν.) τὸ Πτη-
νόν, (καὶ ἴδε αὐτ.) τὸ Ὀρνιθο-
πτερόν, ἡ (ἀπλ. κάθε) Νεογόνον.

Πουλάτι (τὸ), petit d'oiseau. ἢ ἡ
Πουλάτις μετὰ τὰ πουλιά της, la
poule et ses poussins.

Πουλάτι, Μ. ἴδε Παλάτι.

Πουλάτι (προφ. κοιν. Ποιλάτι),
οὐδὲ, nulle part. 2) (ἡ Ἐρω-
ταστή) εἰδὲς ποῦ ποτε; est-ce
que vous avez vu quelque
chose?

Πουλάτις, Α, ον, rempli de
plumes (de duvet). ἢ. στρώμα
ποικυλόνιον, un lit de plume.

Πουλάτιον (τὸ), duvet, plume, 0.

Πουλάτις, Α, ον, κοιν. ὁ Πραϊ-
τίς.

Πουλάτι (τὸ), κοιν. τὸ Πραϊ-
τίς, ποδὶς (δ), ἀρχ. τὸ Πόδι,
ped.; jmbic. ἢ. ἔπισκε εἰς τοὺς
ποδας τοῦ, ἴδε Προσπίτη.

Πουλάτι (ἡ), κοιν. ἡ Πόνη.

Πουλάτις (δ), coureur (de
jeux), (γυν.) pulasser.

Πουλάτι (ἡ), ἐκ τοῦ ἀρχ. Ὑποκί-
ον, ἀκτύου), poche (κυρ.
ἡ), 0. ponche, 0. pointe, 0.

Πουλάτι (ἡ), οὐκ (δ, ἡ), ἀρχ.
ἡ, herbacé.

Πουλάτι (τὸ), chose, 0. fait, (ἡ-
καὶ) cause, 0. 8. (πλθ.) affai-
res, 0. 8. effets, bagages, meu-

bles. ἢ. ἀφήσαμεν τὰ πράγ-
ματά μας ἐπίσω, nous avons
laissé nos bagages (notre ba-
ge) en arrière. ἢ. συμπέρα-
σμα ἐκ γνωστοῦ πράγματος περὶ
ἀγνώστου, conséquence d'un
fait connu à un fait inconnu.

ἢ. πληροφοροῦμαι (ἡ εἶμαι πλη-
ροφορημένος) περὶ τοῦ πράγμα-
τος, se mettre (ou être) au
fait. ἢ. διὰ τὸ σπάνιον τοῦ πράγ-
ματος, pour la rareté du fait.

ἢ. ὁμλεῖ ἐν γνώσει τοῦ πράγ-
ματος, il parle en connais-
sance de cause. ἢ. δὲν εἶνε ὀλίγον
(μικρόν) πρᾶγμα, ce n'est pas
une petite affaire. ἢ. δὲν εἶνε
μεγάλον πρᾶγμα, ce n'est pas
grand' chose. ἢ. χρειάζονται
πράγματα ἢ ὄχι λόγια, il faut
des actions et non pas des
paroles. ἢ. οἱ ἐν ταῖς πράγμα-
σι, ceux qui ont le maniement
des affaires, les gens en pla-
ce. ἢ. τὰ πράγματα ἔλαβον ἑλ-
λην μορφήν (ἑλλην διέθουσαν
κτλ.), la face des affaires est
changée. ἢ. (πολλάκις εἰς τὸ
ἑλλην. ἑλλεῖται) τὰ ἀνθρώπινα,
les choses humaines. ἢ. τὰ τοῦ
κόσμου, les choses de ce monde.

ἢ. ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καί-
σαρι, καὶ τὰ τοῦ θεοῦ τῷ θεῷ, ε
(Εὐαγγ.), rendez à César ce
qui est à César, et à Dieu ce
qui est à Dieu. ἢ. τὰ παρόντα,
τὰ μέλλοντα, les choses pré-
sentes, les choses futures ou
à venir. ἢ. δὲο τινὰ σκληρόν-
σι συνίθως τὴν καρδίαν τῶν
πολλῶν, deux choses en-
durcissent ordinairement le
cœur des riches. ἢ. δὲν ὑπάρ-
χῃ τι νέον, s'il y a quelque
chose de nouveau. ἢ. εἶνε τὸ
ἴδιον, c'est la même chose. ἢ.
δ, τι κεν ὑπασχέθῃς, quelque
chose que vous ayez promise.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ (ἡ), ἀρχ., travail d'
esprit, ouvrage, traité. 2)
(κοιν.) marchandise, 0. mer-
cerie, 0. 3) Ἐμπορίον, com-
merce, négocié, trafic, spécul-
ation commerciale.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΟΜΑΙ, Μ. (ὅτι) ΠΡΑΓ-
ΜΑΤΕΙΟΘ, traiter une matière
(un sujet). ἢ. τὸ σύγγραμμα

τοῦτο πραγματεύεται περὶ με-
τάλλων, cet ouvrage traite des
métaux. 2) (κοιν.) Ἐμπορεῖ-
ομαι, faire le commerce, tra-
fiquer, négocier, commercer.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΑΔΙΚΟΣ, η, ον, κοιν.
ὁ Ἐμποριεύς, commercial.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣ, οἷ (δ), κοιν. ὁ
Ἐμπορος, marchand, négoc-
iant, commercant, trafiquant.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ, η, ον, réel, effec-
tif, qui est de fait.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΣ, ἐπὶ, réellement,
effectivement, de fait, dans le
fait, en réalité.

ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΜΟΝ, ονος (δ, ἡ),
qui se connaît en quelque cho-
se, connaisseur; (συνήθ. Νμ.)
expert; prud'-homme. ἢ. τὰ
δικαστήριον διώρισε πραγματο-
γνώμονας, le tribunal a nom-
mé des experts. ἢ. ἡ ἔκθεσις
(ἡ γνωμοδότησις) τῶν πραγμα-
τογνώμων, l'expertise.

ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΙΣ, εως (ἡ), réa-
lisation, 0. accomplissement.

ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΩ, Μ. ἴδε, effec-
tuer, réaliser, accomplir.

ΠΡΑΚΤΕΟΝ, οετ, τοῦ Πράττω, ce
qu'on doit faire.

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ, η, ον, qui tend à
ou qui consiste dans l'action,
actif, agissant; pratique. 8.
(ἐπὶ ἀνθρ.) qui est de mise,
qui a de la pratique, fait au
commerce du monde, expéri-
menté, expert, praticien. ἢ.
πρακτικὸς φιλόσοφος, un phi-
losophe pratique. ἢ. ὁ πρακτι-
κὸς βίος, la vie active. ἢ. πρα-
κτικὸς ἱατρός, médecin pra-
ticien. ἢ. ἡ πρακτικὴ γεωμετρία,
la géométrie pratique. ἢ. (ὁδ.)
τὸ πρακτικόν (μέρος τῆς φιλο-
σοφίας, ἀνετίτως τῷ θεωρητι-
κῷ), la pratique. ἢ. (πλθ. ὁδ.)
ΠΡΑΚΤΙΚΑ (τὰ), actes; proces-
-verbal. ἢ. τὰ πρακτικά τῶν συ-
νόδων, (Ἐκκλησι.), les actes des
conciles. ἢ. τὰ πρακτικά τῆς
βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων, les
procès-verbaux de la cham-
bre des députés. ἢ. ἡ ἀνάγνω-
σις τῶν πρακτικῶν, la lecture
du procès-verbal.

ΠΡΑΚΤΩΣ, η, ον, (συν.), qui peut

ou doit être fait, qui se peut faire, faisable.

Πράκτωρ, ὄραρ (δ), agent. ||

πράκτωρ ἐμπορικὸς, facteur.

Πρανὺς, οἷς (δ, ἦ), ἀρχή, tombé ventre à terre. 2) = Κατηφορικὸς, (δθ. ||. οὐς.) Πρανὺς (τὸ), ὄχυρωματ., le glacis (d'une place, d'une forteresse).

Πράξις, κῆρ (ἦ), action, ὁ. affaire, ὁ. acte; (πλθ.) gestes. §.

(ἀριθμητ.) opération, ὁ. ἴδε §

Ἴρρον. ||. αἱ πράξεις τοῦ Σκιπίωνος (κτλ.), les gestes de Scipion (etc.). ||. οἱ λόγοι καὶ

αἱ πράξεις τῶν ἀρχαίων, les dits et faits (les dits et gestes) des anciens. ||. αἱ Πράξεις τῶν

Ἀποστόλων, α (Ἐκκλησίᾳ), les actes des apôtres. ||. αἱ πράξεις τῶν συνόδων, ἴδε Πρακτικά. ||.

πράξις γενναία, acte de générosité. ||. αἱ πράξεις τοῦ ὑπουργείου (τῆς Κυβερνήσεως), les actes du ministère (du gouvernement). ||. (ῥατρι.) δῶμα εἰς

τρεις (εἰς πέντε) πράξεις, une pièce en trois (en cinq) actes.

2) (Νμ.) = Συμβόλαιον, Ἐγγράφον. ||. πράξις δικαστική (ἐξουδικοῦ), acte judiciaire (extrajudiciaire). 3) (κον.) pratique; ὁ. adresse, ὁ. habileté, ὁ.

expérience, ὁ. §. routine, ὁ. ||. γνωρίζω κατὰ πρᾶξιν, ne

savoir q. que par pratique ou par routine. ||. ψάλλει (τραγουδεῖ) κατὰ πρᾶξιν, il chante par routine. ||. ἔχει πρᾶξιν, il a de la pratique, ἴδε § Πρακτικός.

Πρᾶος, εἶα, ὄν, doux, bénin, affable.

Πραότης, ητος (ἦ), douceur, ὁ. bonté, facilité de caractère, (ῥφ.) mansuétude, ὁ.

Πρασιὰ (ἦ), carré ou planche de jardin.

Πραμιος, (δ, ἦ), qui se vend, exposé en vente.

Πρασιλάα (ἦ), verdure, ὁ.

Πρασιζῶν, Μ. ἴα, verdir; verdoyer.

Πρασινοῦς, η, ὄν, verd, verdoyant. ||. τὰ σιτάρια (τὰ κριθάρια κτλ.) εἰν' ἀκμάη· πράσινα, le

blé (l'orge etc.) est en

vert.

Πρασινοῦς, ἦ, ὄν, verdâtre.

Πράσιον (τὸ), φ., marrube.

Πρασόκορις, ἴαος (ἦ), ἐντ., chenille qui ronge les poireaux, puceron.

Πράσον (τὸ), φ., poireau, porreau.

Πρασουίδα (ἦ), φ., ciboule, ὁ. civette, ὁ. ciboulette, ὁ.

Πράτρια (ἦ), vendeuse, ὁ. revendeuse, ὁ.

Πράττα, Μ. πρᾶξιν, faire; (ἐπὶ κακοῦ) commettre. §. travailler; agir; diriger, administrer (les affaires publiques). §. pratiquer, mettre en pratique. ||. ἐπραξαν μεγάλας καταχρήσεις, ils commirent de grands excès. ||. ἐπιφυλαττόμενος νὰ πράξῃ κατὰ τὰς περιστάσεις, en se réservant d'agir suivant les circonstances. ||. (καὶ ἀπολ.) ἀφινε νὰ λέγουν, καὶ ἐξακολούθει νὰ πράττει, laissez parler et continuez d'agir. ||. ἕκαστος ἔχει ἰδίον τρόπον τοῦ πράττειν καὶ τοῦ σκέπτεσθαι, chacun a sa manière d'agir et de penser.

Πράττω, Μ. (ὁ) πρᾶττω, = Καταπραΐνω, adoucir, apaiser, calmer.

Πραῖς, ἴος (πῶ, ἦ), = Πρᾶος

Πρᾶος, ἐπὶ ῥ., avec douceur.

Πράπει, ἀπρσ., convenir, être convenable; (τυχόν.) il doit, il faut. ||. πρέπει νὰ δώσω κάτι, il me faut donner quelque chose. ||. πρέπει νὰ μοι δώσω κάτι, il faut me donner quelque chose. ||. νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ πισεύης ὅτι λέγει; pensez-vous qu'il faille croire tout ce qu'il dit? ||. ἔπρεπεν ἀμέσως τῷ ῥα νὰ τὸ διατάξῃ; il fallait de ce moment y donner ordre. ||. πρέπει νὰ ἐξώ

δουσης ἀμέτρητα χρήματα εἰς αὐτά, vous avez dû dépenser furieusement d'argent ici. ||. εἶνε ἄνθρωπος καθὼς πρέπει, c'est un homme (une personne) comme il faut. ||. τὸν ἔγραφα (τοῦ ὠμίλησα ἔξ.) καὶ οὕτως ἔπρεπε, je lui ai écrit (parlé) de la belle ὁν de la bonne manière (du bon ton, d'un

bon ton. ||. ὁ ἔτιμος ἄνθρωπος πρέπει νὰ φυλάττῃ τὸν ἑαυτόν του, un homme d'honneur doit tenir sa parole. ||. ἔπρεπε νὰ φερθήτε ἀλλήλους, vous devriez vous conduire mutuellement. ||. εἰ ἔπρεπε νὰ τὸν

βουλεύσω νὰ κάμῃ; (καὶ οὐκ οὐκ) vais-je lui conseiller de faire? ||. ἐσκέφθησαν εἰ ἔπρεπε αὐτοῖς μὲν, ὁὖν ἐβόησαν ἐπὶ τῇ πόλει, il convenait de faire. ||. ἔπρεπε εἰς τὴν πόλιν ἔπρεπε νὰ ἔχουν ῥα, il devrait y avoir une

νίσον dans cette ville. ||. ἔπρεπε, = Περὶ πόλεως, §. (πρὸς πόλιν) ἡ ἐξοχὴ τῶρα πρέπει νὰ ὦρατα, la campagne doit être belle maintenant. ||. κατὰ τὸν τρόπον καὶ ὅν ἔστι, πρέπει νὰ πολλὰ πλούσιος, à la vie même, il doit être bien riche. ||. πρέπει νὰ ἐλάβετε ἑμὴν μα μου, vous devez avoir ma lettre. ||. (ἡμῶν) ἔπρεπε, ce qu'il sied, ce qu'il faut vient; ce qu'il faut faire, la bienséance; la convenance, la pertinence. ||. ὅν ἔστι, πρέπει, il n'est pas convenable. Περὶ πόλεως, ἐπὶ ῥ., convenablement, (κυρ. ἐπὶ ὁμολ.) personnellement.

Πρεβεῖα (ἦ), ἀποστολή, ὁ. bassade, ὁ. §. (ἀποστολή) ἀποστολή, ὁ. §. ἡ Ἀγγλικὴ πρεβεῖα, la légation anglaise. ὁ. γραμματεὺς τῆς πρεβεῖας, le secrétaire de légation. ὁ. χ.) intercession, ὁ. πρὸς τὸν ἰδὸν, διὰ πρεβεῖαν τῆς Περὶ πόλεως, par l'intercession de la sainte Vierge.

Πρεβύλιον (τὸ), δῶν ἑαυτοῦ, se ou d'ancienneté. ||. ἔπρεπε νὰ πρᾶττειν, par ordre (par loi) d'ancienneté.

Πρεβεῖν ἴς, ὅς (δ), ἀποστολὴ, ὁ. bassadeur.

Πρεβεῖν, Μ. ἴα, ἀρχαῖος, ὁ. intercéder pour q.

ἑσθῆς (une religion, une doctrine), faire profession (d'une doctrine etc.). ||. αἱ ἀρχαῖαι

doctrines, les doctrines.

Πρεβεῖν, Μ. ἴα, ἀρχαῖος, ὁ. intercéder pour q.

ἑσθῆς (une religion, une doctrine), faire profession (d'une doctrine etc.). ||. αἱ ἀρχαῖαι

doctrines, les doctrines.

Πρεβεῖν, Μ. ἴα, ἀρχαῖος, ὁ. intercéder pour q.

ἑσθῆς (une religion, une doctrine), faire profession (d'une doctrine etc.). ||. αἱ ἀρχαῖαι

doctrines, les doctrines.

Πρεβεῖν, Μ. ἴα, ἀρχαῖος, ὁ. intercéder pour q.

ἑσθῆς (une religion, une doctrine), faire profession (d'une doctrine etc.). ||. αἱ ἀρχαῖαι

doctrines, les doctrines.

Πρεβεῖν, Μ. ἴα, ἀρχαῖος, ὁ. intercéder pour q.

ἑσθῆς (une religion, une doctrine), faire profession (d'une doctrine etc.). ||. αἱ ἀρχαῖαι

doctrines, les doctrines.

Πρεβεῖν, Μ. ἴα, ἀρχαῖος, ὁ. intercéder pour q.

ἑσθῆς (une religion, une doctrine), faire profession (d'une doctrine etc.). ||. αἱ ἀρχαῖαι

doctrines, les doctrines.

Πρεβεῖν, Μ. ἴα, ἀρχαῖος, ὁ. intercéder pour q.

ἑσθῆς (une religion, une doctrine), faire profession (d'une doctrine etc.). ||. αἱ ἀρχαῖαι

doctrines, les doctrines.

Πρεβεῖν, Μ. ἴα, ἀρχαῖος, ὁ. intercéder pour q.

ἑσθῆς (une religion, une doctrine), faire profession (d'une doctrine etc.). ||. αἱ ἀρχαῖαι

doctrines, les doctrines.

Πρεβεῖν, Μ. ἴα, ἀρχαῖος, ὁ. intercéder pour q.

ἑσθῆς (une religion, une doctrine), faire profession (d'une doctrine etc.). ||. αἱ ἀρχαῖαι

doctrines, les doctrines.

Πρεβεῖν, Μ. ἴα, ἀρχαῖος, ὁ. intercéder pour q.

ἑσθῆς (une religion, une doctrine), faire profession (d'une doctrine etc.). ||. αἱ ἀρχαῖαι

doctrines, les doctrines.

Πρεβεῖν, Μ. ἴα, ἀρχαῖος, ὁ. intercéder pour q.

ἑσθῆς (une religion, une doctrine), faire profession (d'une doctrine etc.). ||. αἱ ἀρχαῖαι

doctrines, les doctrines.

Πρεβεῖν, Μ. ἴα, ἀρχαῖος, ὁ. intercéder pour q.

ἑσθῆς (une religion, une doctrine), faire profession (d'une doctrine etc.). ||. αἱ ἀρχαῖαι

doctrines, les doctrines.

Πρεβεῖν, Μ. ἴα, ἀρχαῖος, ὁ. intercéder pour q.

ἑσθῆς (une religion, une doctrine), faire profession (d'une doctrine etc.). ||. αἱ ἀρχαῖαι

doctrines, les doctrines.

Προδοκία, ἴδος (ῆ), trompe d'
 éléphant, θ.
 Προσταγμα (τὸ), décret du
 quel (qui doit être ratifié
 par le peuple), sénatus-con-
 sulte, (ἐκ τῆν Ἀγγλ.) bill.
 Προστατός, α, ον, qui se fait
 (qui a lieu) avant le mariage,
 (ἐξαρτ.) anténuptial.
 Προσταύω, υρος (ὁ, ῆ), ἀρχ.,
 qui a un gros ventre (une
 grosse bedaine), ventru.
 Προστρονός, ῖτα, ὅς, πρκ. τοῦ
 (ἀρχ.) Προτρώμαι, se faire
 (avoir lieu) auparavant. ||. (ὁς
 ἐστ.) précédent, antécédent.
 Προσύτερος, α, ον, plus vi-
 eux, plus ancien, antérieur.
 Προσύτερον τοῦ συμβόλαιον εἶνε προ-
 γένετον τοῦ ἄλλου, ce con-
 trat est antérieur à l'autre.
 Προσύτερος τοῦ, il lui est anté-
 rieur de plus de six mois. ||.
 Προσύτερος εἶνε, κατά τὴν τάξιν
 τῆς οἰκογενείας, προγενέστερα
 τοῦ ἀνθρώπου, les animaux
 sont les aînés de l'homme
 dans l'ordre de la création.
 Προγένητες, α (πλδ.) οἱ πρόγενέστεροί μας,
 nos prédécesseurs, nos dé-
 ynciers.
 Προγευμα (τὸ), collation avant
 le repas, déjeuner καὶ déjeu-
 ner.
 Προγευματίσθαι, M. ἡσθ, déjeu-
 ner.
 Προγευματίσμα (τὸ), l'action de
 déjeuner.
 Προγευμαί, M. γερωῖ (ὁ), =
 Προγευματίσθαι.
 Προγενέσκω (χωρὶς M.), ἀρχ.
 connaître (savoir) d'avance,
 prévoir.
 Προγνώσις, εως (ῆ), prescience,
 πρόγνωσις, θ.
 Προγνώστης, οἱ (ὁ), qui pré-
 voit ce qui doit arriver.
 Προγνώστικός, ὁ, ὄν, qui a rap-
 port à la prescience, (ἀτρ.)
 prognostique. ||. τὸ προγνώ-
 στικόν, le don de prescience.
 Προγνώξις (ῆ), belle-lille.
 Προγονικός, ὁ, ὄν, des aïeux,
 qui on tient de ses ancêtres.
 Προγονικὴν ἀμάρτημα, le
 péché originaire.

Προγονός (ὁ), beau-fils.
 Πρόγονος (ὁ), aïeul; (πλδ.) an-
 cêtres, devanciers.
 Πρόγραμμα (τὸ), écrit par le-
 quel on annonce d'avance;
 affiche, θ. placard; program-
 me. ||. τὸ—τῆς τελετῆς, le pro-
 gramme de la fête.
 Προγραφὴ (ῆ), proscription, θ.
 Προγράω, M. γράω, pro-
 scrire.
 Προγυμνάζω, M. ἡσθ, exercer
 auparavant, préparer par l'
 exercice, répéter (un écolier).
 Προγυμνάσμα (τὸ), exercice
 préparatoire; (ἰδαντ.) exer-
 cice d'éloquence.
 Προγυμναστὴς, οἱ (ὁ), qui exer-
 ce (qui instruit) d'avance; ré-
 pèteur (de collège etc.). ||. ὁ
 τῶν στρατιωτῶν, instructeur.
 Πρόδηλος (ὁ, ῆ), ἀρχ., clair, é-
 vident, manifeste, notoire. ||.
 εἶνε πρόδηλον ὅτι... il est de
 notoriété (de toute notorié-
 té) que...
 Προδῶλως, ἐπὶρ., clairement,
 évidemment, notoirement.
 Προδιαγράφω, M. γράω, dé-
 crire auparavant, tracer d'
 avance une ligne (de conduite
 etc)
 Προδιαόρισις, εως (ῆ), disposi-
 tion préalable, (κυρ. ἱατρ.)
 prédisposition, θ.
 Προδιασέτω (κοιν. ἐντὶ Προδια-
 στήμι), M. διασέω, dispo-
 ser d'avance, prévenir (en fa-
 veur de q), (κυρ. ἱατρ.) pré-
 disposer.
 Προδιασφύρισις, εως (ῆ), expli-
 cation préalable.
 Προδιασφύω, M. ἡσθ, expliquer
 auparavant.
 Προδιατάττω, M. τάσσω, arran-
 ger ou ordonner d'avance.
 Προδιατίθημι, M. ἡσθ, former
 (faconner) d'avance.
 Προδιατίθημι, εως (ῆ), τὸ ὅς,
 τοῦ προηγ.
 Προδῶς, M. προδῶς, trahir,
 livrer (par trahison); S. dé-
 noncer.
 Προδμήμις, εως (ῆ), préambu-
 le d'une narration, avant-pro-
 pos.

Προδιδραμεῖν, M. διδραμεῖν, ra-
 conter auparavant.
 Προδικάζω, M. ἡσθ, porter un
 premier jugement; préjuger.
 ||. αὐτὴ εἶνε ὑπόθεσις προδε-
 δικασμένη, c'est une affaire
 (une question) préjugée.
 Προδικασία (ῆ), premier juge-
 ment; jugement préalable
 (préparatoire) ou interlocu-
 toire.
 Προδικαστικός, ὁ, ὄν, qui con-
 cerne le jugement préalable
 ou interlocutoire, préjudi-
 cial. ||. προδικαστικὴ ἀπόφα-
 σις, un avant faire droit, ju-
 gement provisoire; arrêt d'
 interlocution ou interlocu-
 toire. ||. προδικαστικὴν ζήτη-
 μα, (Np.) question préjudi-
 ciale.
 Πρόδομος (ὁ), partie antéri-
 eure d'une maison, vestibule.
 Προδοσία (ῆ), trahison, θ. ||.
 ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας,
 crime de haute trahison.
 Προδότης, οἱ (ὁ), καὶ Προδό-
 τις, ἴδος (ῆ), traître, -esse;
 S. délateur.
 Πρόδρομος (ὁ), précurseur, a-
 vant-coureur.
 Προκαρῖν, M. κίρω, occuper
 la première place de; occu-
 per la chaise du président
 (le fauteuil), présider. ||. ὁ βα-
 σιλεὺς προεδρεύει τοῦ συμβου-
 λίου τῆς ἐκτετασίας, le roi
 préside le conseil d'Etat. ||.
 προεδρεύοντος τοῦ (δυνάτος), sous
 la présidence d' (un tel); un
 tel est (était) au fauteuil.
 Προεδρία (ῆ), charge de pré-
 sident, présidence, θ. (συγκόχ.)
 fauteuil. S. = Προτοκατορία.
 ||. ἐπὶ τῆς προεδρίας τοῦ (δαι-
 νος), ἵδε Προεδρία.
 Πρόεδρος (ὁ), président.
 Προέδριον, ἄορ. τοῦ Προέδρου
 ῆ Προεδρία.
 Προεισποῖα, M. ἡσθ, avertir
 (instruire) par avance, préve-
 nir (d'avance). ||. σὰς προει-
 δοποιοῦ ὅτι ἀδριανόν... je vous
 prévins que demain...
 Προεῖπον, ἄορ. τοῦ Προέδρου.
 Προειμμένος, α, ον, πδ. πρκ.
 τῆς μετ. τοῦ Προέδρου.

ΠΡΟΜΙΣΑΝ, Μ. ἄνα ἡ ἀνά (ὁ),
faire entrer (introduire) d'a-
vance.

ΠΡΟΜΙΣΑΝ (ἡ), introduction
préliminaire.

ΠΡΟΚΕΚΤΑ (κοιν. ἀντὶ ΠΡΟΚΕ-
ΤΟΜΗ), Μ. ἐκείνα (ὁ), expo-
ser auparavant.

ΠΡΟΕΛΘΕΙΣ (ΠΡΟΕΡΧΟΜΑΙ), ΕΞΕ
(ἡ), sortie (en procession); pro-
cession, θ.

ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), prélè-
vement (d'une somme).

ΠΡΟΕΛΕΥΘ, Μ. ἀπὲν (ὁ), le-
ver préalablement (une som-
me sur le total), faire un pré-
lèvement, prélever.

ΠΡΟΒΕΤΑΝ, Μ. ἄνα, examiner
d'avance.

ΠΡΟΒΕΤΑΣΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), examen
(recherche) préliminaire.

ΠΡΟΒΕΧΩ, Μ. ἔνα (ὁ), = Προ-
έχω.

ΠΡΟΒΕΦΑΝΕΙΣ, ΕΞΕ (ἡ), anticipa-
tion d'acquittement, es-
compte (d'une lettre de chan-
ge).

ΠΡΟΒΕΦΑΝΤΙΚΟΣ, ἡ, ὅν, qui
concerne l'escompte. || τὰ-
μεῖον προβεφλητικόν, caisse
d'escompte.

ΠΡΟΒΕΦΑΝ, Μ. ἄνα, anticiper
l'acquittement (d'une dette
etc), escompter (une lettre de
change).

ΠΡΟΒΟΥΛΑΝ, Μ. ἄνα, célébrer
d'avance une fête.

ΠΡΟΒΟΥΛΙΟΣ (ὁ, ἡ), qui précède
une fête. || τὰ προβούλια, les
préparatifs d'une fête, les a-
vants de la fête.

ΠΡΟΕΡΧΟΜΑΙ, Μ. (ὁ) προέλαον,
(ἀρχ.), s'avancer dehors, sor-
tir. 2) (συνθ. τριπρ.) ve-
nir de, provenir, procéder;
résulter, s'ensuivre. || πόθεν
προέρχεται τοῦτο; d'où vient
cela?

ΠΡΟΕΚΤΕΣ, ὅτος (ὁ), πρ. τῆς
μτχ. τοῦ Προίσταμαι. || συ-
νήθ. ὡς οὐς.) primat.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΝ, Μ. ἄνα, disposer
d'avance, préparer, ἵδε καὶ
ΠΡΟΠΑΡΑΕΤΕΥΑΝ.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ (ἡ), preparation,
θ. || (εἰς τὸ πλθ.) préparatifs,
ἵδε ἙΤΟΙΜΑΣΙΑ.

ΠΡΟΕΥΤΡΕΠΙΣΑ, Μ. ἴνα, = Προ-
τοίμαζω.

ΠΡΟΕΧΩ, Μ. ἔνα, être proémi-
nent, avancer en saillie; (μτ-
φορ.) avoir le pas (la préé-
minence, la supériorité) sur,
précéder (en dignité etc), l'
emporter, dominer. || (ἡ μτχ.)

ΠΡΟΕΧΩΝ καὶ (χρσ.) Προΐχων,
(ὡς οὐς.), primat, ἵδε Προΐ-
χων.

ΠΡΟΖΙΜΙ (τὸ), ferment, levain.
|| πᾶν πρὸζύμι, faire du le-
vain.

ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΟΝ (ἡ), λειτουργία ἡ
τὸν προηγιασμένων (θεῶν διώ-
ρων ἡ μυστηρίων), la messe
des présanctifiés.

ΠΡΟΗΓΟΜΑΙ, Μ. (ὁ) προη-
γῶ, aller ou marcher devant,
précéder; être en tête (à la
tête) de; (marcher le premier,
tenir le premier rang, avoir
le pas sur; devancer. || τῆς
παρατάξεως προηγέτο εἰς λό-
χος πεζικοῦ, une compagnie
de la ligne ouvrait la marche.

|| τοῦ τάγματος προηγέτο ἡ
μουσική, le régiment était pré-
cédé de sa musique. || οἱ ὁ-
πουργοὶ προηγούνται τὸν συμ-
βούλων, les ministres marchent
avant les conseillers
(ils ont le pas sur eux). || τὰ
Ἐφετεῖα προηγούνται τὸν Πρω-
τοδικεῖων, les cours royales
ont la préséance sur les tri-
bunaux de première instance.
|| ἡ αὐγή προηγείται τοῦ ἡλίου,
l'aurore devance le soleil. ||
(οὐς.) ὁ προηγούμενος (μοναχ-
ρῖου), le sous-prieur. || (πλθ.)
τὰ προηγούμενα, les antécé-
dents, les précédents.

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΣ, ἐπὶ, préalable-
ment, précédemment, au pré-
alable, auparavant, d'abord;
en premier lieu, principale-
ment; par anticipation; (ἐπὶ
συνθήκ. κλπ.) préliminaire-
ment.

ΠΡΟΗΛΘΩΝ, ἄρ. τοῦ Προέρχο-
μαι.

ΠΡΟΗΛΑΜΟΣ (ὁ), γλγ. ἡ Ἀντι-
κάμαρα, antichambre, θ.

ΠΡΟΟΡΕΙΣ (ΠΡΟΤΙΟΝΗ), ΕΞΕ (ἡ),
projet, dessin. intention, θ.

(χρμτ.) préposition, θ. ἡ δὲ
προθέσσις, (φρσ.) avec inten-
tion, de propos délibéré, de
gaïeté de cœur, ἵδε καὶ Προ-
μελέτη. 2) (ἐκκλησ.) ἡ Προ-
ορῆσις, ἡ πρόθεσις τῆς Προ-
ορῆς, l'autel de crèche.

ΠΡΟΟΚΕΜΙΑ (ἡ), (ἐνν. ἡμερ.) προ-
(terme) où expire le délai, le
cordé, échéance, θ. délai, ter-
me. || μακρὰ προοκμία, un
terme bien longue. || ἐπὶ τῷ
δὲ προοκμῇ τριῶν μηνῶν
un délai de trois mois lui fut
accordé. || συμφωνοῦμαι καὶ
δανεισθῆναι καὶ τοὺς πληρω-
μὲς ξεπεσμένους καὶ εἰς προοκμῇ
faire un attermoïement (à at-
termoïar) avec ses créanciers.

ΠΡΟΟΚΕΝΩ, Μ. ἴνα, prédire.
ΠΡΟΟΚΤΙΚΟΣ, ἡ, ὅν, de prépo-
sition, prépositif, prépositi-
onnel.

ΠΡΟΟΚΤΙΚΩΣ, ἐπὶ, prépositi-
vement, prépositionnellement.

ΠΡΟΟΡΜΙΑ (ἡ), bonne volonté,
θ. empressément, ardeur, ἡ
|| τὸν γνωρίζω χάριν ὅτι
προθυμῶντος, je lui tiens com-
pte de sa bonne volonté.

ΠΡΟΟΡΜΟΠΟΙΟΜΑΙ, Μ. νομῶ
(ὁ), tacher (s'empresser) de
prendre à cœur, s'appliquer
avec soin à.

ΠΡΟΟΡΜΟΣ (ὁ, ἡ), plein de bon-
ne volonté (d'ardeur), prompt,
empressé, disposé, tout prêt.

ΠΡΟΟΡΜΩΜΑΙ, Μ. προορμίζω
(ὁ), Προορμονοῖμαι.

ΠΡΟΟΡΜΩΣ, ἐπὶ, avec ardeur,
(empressément); de bon cœur,
avec plaisir; volontiers.

ΠΡΟΟΡΜΟΤΑΤΑ, (ὡς πρὸς), de grand
cœur, très-volontier.

ΠΡΟΟΡΕΟΝ (τὸ), place devant la
porte; vestibule.

ΠΡΟΙΣΚΑΖΩ, Μ. ἄνα, instruire d'a-
vance, prévenir.

ΠΡΟΙΣΑ, ἄρ. τῆς Προστ. τοῦ Προ-
ελένα.

ΠΡΟΙΚΙΣΤΩ, Μ. ἴνα, dōler; εἰ-
nager (un prince etc); (μτ-
φορ.) dōuer.

ΠΡΟΙΚΙΜΑΙΟΣ, Α., ὅς, de dō-
donné en dōit, dōtal.

ΠΡΟΙΚΙΣΜΑ (τὸ), l'action dō-
ter; dōtation, θ.

Προκόπτα, *M. κόνα*, faire du progrès, avancer (dans l'étude); (ἐπὶ φυχ.) profiter. || ὁ μαθητὴς προκόπτει, il avance, ἴδε καὶ Ἐπιτάχεια. || (καὶ εἰρων.) ἐπροκόψαμεν! nous voilà bien!

Προκρίνα, *M. κρίνα* (ὁά), mettre avant, préférer, ἴδε καὶ Προτιμῶ.

Πρόκριτος (ὁ, ἡ), choisi (de préférence), distingué; apparent. || (συγκρ.) qui vaut mieux, ἴδε Προτιμότερος. || (ὡς οὐσ.) primitif. || οἱ προκρίτωτεροι τῆς πόλεως, les plus apparents de la ville.

Προκυμαία (ἡ), jetée, *o. môle*.

Προκύπτω, *M. κύνω*, avancer la tête hors de. || δὲν ἐτέλμων νὰ προκύψωσι τοῦ φρουρίου, ils n'osaient pas se montrer hors de la place. 2) (τροπ.) résulter. || ἐκ τῆς προκύψῃ ἐκ τούτου; qu'en résultera-t-il?

Προλαβόντως, ἐπὶ, précédemment, auparavant, ci-devant.

Προλαμβάνω, *M. λάβω* (ὁά), gagner (prendre) les devants, aller au devant de, gagner q. de vitesse, devancer, précéder, prévenir; anticiper. || μὴ ἐπρόλαβεν ἄλλος, un autre m'a prévenu. || τὸν εἶχον ἐπρόλαβεν ἄλλος, d'autres l'avaient déjà devancé. || ἡ φρόνησις τοῦ προέλαβε τὰ ἔτη, (ἀνεπύχθη) πρὶν τῆς ἡλικίας, en lui la raison n'a pas attendu les années. || προλαμβάνω νὰ σᾶς πληροφορήσω, je vous préviens d'avance que...

|| ἂν δὲν ἐπρόλαβες εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, εἶσαι χαμένος, si vous ne prenez les devants dans cette affaire, vous êtes perdu. || ἀλλ' ἂς μὴ προλαμβάνωμεν τὴν (χρονολογικὴν) σειρὰν τῶν συμβεβηκότων, n'anticipons sur les événements. || προλαμβάνω τὸ δεινόν, aller au devant du mal. || θὰ μὰς ἐπρόλαβῃ ἡ νύξ, la nuit nous gagnera. || μὴ ἐπρόλαβεν, il m'a gagné de vitesse. || (ἡ μτχ.) Ὁ προλαβὼν, ἡ προλαβούσα, τὸ προλαβὼν, ce qui précède, le précédent, ἴδε ἔξ Προποῖμαι. || εἰς τὸ προλαβὼν κεφάλαιον, dans le chapitre qui précède.

Προλέα, *M. (ὁά) προλέω*, dire auparavant, annoncer (déclarer, prévenir) d'avance, prédire, pronostiquer, promettre. || τὸ καλανδᾶρι προλέγει βροχὴν (ψυχὸς κτλ.), l'almanach nous promet de la pluie (du froid etc.). || καθὼς προείπομεν, comme nous avons dit ci-devant. §. (ἡ πθ. μτχ. εἰς τὸ οὐδ. πλθ.) Προλεγομένα (τὰ), discours préliminaire (d'un ouvrage), prolegomènes, préface, *o. ||* (ἔξ εἰς τὸν ἀνμλ. πρκ.) Προειρημένους, *π. ον*, susdit.

Προληπτικός, *π. ον*, qui a la force (la faculté) de prévenir, préventif.

Πρόληψις, <προλαμβάνω>, *εως* (ἡ), préjugé, prévention, *o.* Προλογος (ὁ), prologue (d'une pièce de théâtre); préface, *o.* πρόμνημα, avant-propos.

Προαίτις, *ογ* (ὁ), docteur.

Προλάμμη (ἡ), bisacule.

Προμαντεύω, *M. εἶπα*, présager; deviner, faire l'horoscope (le pronostic) de q., pronostiquer, (μτνμ.) préjuger.

Πρόμαχος (ὁ, ἡ), qui combat (aux premiers rangs) pour q., champion, défenseur. || τοῖς προμάχοις τῆς πατρίδος, aux défenseurs de la patrie.

Προμαχὼν, ἄνος (ὁ), fortification (avancée), rempart.

Προμελέτη καὶ **Προμελέτης**, *εως* (ἡ), étude préparatoire; préméditation, *o. ||* (συν/θ.) ἐκ προμελέτης, (φρσ.), de dessein prémédité, de propos délibéré, de dessein formé, avec préméditation, de guet-apens.

Προμελεῖσθαι, *M. εἶνα*, méditer auparavant, préméditer; faire des études préparatoires, étudier d'avance.

Προμνηστῖον (τὸ), μέρος τῆς σκευῆς τοῦ ἵππου, frontail, fronton.

Προμνοία (ἡ), prévoyance, *o.* 2) (καὶ συν.) provision, *o.* pour-

niture, *o.* (ἰδιωτ. ἱμνωτ.) mission, *o.*

Προμνηστῖς, *ογ* (ὁ), qui pourvoit des choses nécessaires, fournisseur, pourvoyeur.

Προμηθεύς, (ἰδιωτ. ἱμνωτ.) commissaire, munitionnaire. || γενναῖος προμηθεύς τῶν στρατιωτικῶν, munitionnaire général.

Προμνησία, *M. εἶνα*, pourvoir (des choses nécessaires), pourvoir, fournir; approvisionner; munir. || (μτ. αὐτ.) faire provision ou se pourvoir (se pourvoir) de q., *o.*

κρεωπώλης προμηθεύει τὰς ἀρὰς εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, le boucher (ou tel) qui fournit de viande cette maison (qui fournit cette maison).

ἐπ' αὐτῇ οἰκίᾳ ἐπὶ δύο καὶ ἑκατὸν εἰκοσίων ἔσλα διακοσίων μῶνας, je me suis approvisionné de bois pour deux cent vingt et dix.

|| προμηθεύομαι χρήματα, je procure (se procurer) de l'argent (καὶ μτφορ.) battre monnaie.

Προμνοῦς, *ογ* (ὁ, ἡ), *εως* (ἡ), prévoyant, prévoyance.

Προμνήμα (τὸ), annonce d'avance; signe précurseur, présage. || αὐτὰ εἰς αὐτὴν λαί εἶνε προμνήματα τῆς ἀφ᾽ ἡμῶν, ces frissons-la sont avant-coureurs de la fièvre.

|| αἱ ταραχαὶ αὐτῶν εἶνε προμνήματα μεγάλου πένους, ces troubles sont avant-coureurs de quelque mouvement.

Προμνήσις, *M. εἶνα*, annoncer (indiquer) d'avance, prédire, promettre. || ἂν καὶ οὐκ ἐπὶ νόει βροχὴν, je t'annonce que je promets de la pluie.

Προμνήσις, *ογ* (ἡ), mère, grand'mère.

Προμνηστῖον, *M. εἶνα*, chercher ou négocier q. ménager (une maison) ou procurer.

Προμνήσις, *M. εἶνα*, tomber se mettre ventre (visage) contre terre, donner du nez contre terre (la face contre terre).

Προμνήσις, *M. εἶνα*, se prosterner.

Προμνήσις (τὸ), faction.

se prosterner (visage contre-terre).
 Πρόσκιος (τό), portique ou parvis d'un temple, vestibule.
 Προκοπή, οὐ (ό), qui prévoit.
 Προκοπή, ὁ, ὄν, qui sait prévoir, prévoyant, soigneux.
 ἡ πρόκοπή, la faculté de prévoir, la prévoyance.
 Προκοία (ῆ), prévision, θ. prévoyance. ἡ (καρ.) ἡ θεὰ πρόκοια, la divine Providence, (ῆ) la Providence.
 Προκοίαν. Μ. κίαν, faire du latin, butiner, fourrager.
 Προκοιτίζω, οὐ (ό), fourra-ger.
 Προκομιή (ῆ), l'action de four-ger (de piller); fourrage.
 Προκομιός (τό), privilège, pré-rogative, θ.
 Προκομιτοχος (ό, ῆ), ὡς, qui jouit d'un privilège, privilé-ge.
 Προκομοῦντα, Μ. ὡς, fixer, implanter par une loi.
 Προκοῦ, Μ. ὡς, prévoir, avoir soin de, veiller à; pourvoir.
 ἡ προκοὴ περὶ τῆς κοινῆς ἀ-γαθίας, pourvoir à la sa-uté publique. ἡ ὁ θεός ἐλεῖν προκοίσει, Dieu y pourvoira.
 Προκομία (ῆ), négociation (d'un mariage), θ. entremise, θ.
 Προκομιόν (τό), hôtel ou char-ge d'un consul, consulat. ἡ ὁ τινὸν προκομιόν, le con-sulat général.
 Προκομίζω, Μ. κίαν, négocier un mariage.
 Προκομιστής, οὐ (ό) ἢ Προκ-κομιστής, ὡς (ῆ), courtier (-ière), négociateur (-trice) d'un ma-riage, entremetteur, (ἐπί κακ.) proxénète.
 Προκομικός, ὁ, ὄν, de consul ou de consulat, consulaire. ἡ ὁ προκομικὸν γραφεῖον, la chan-cellerie du consulat.
 Προκομῶς (ό, ῆ), (ἐπὶ μὲ γυν.), ὡς, qui est la cause.
 ἡ (αὐτ.) consul. ἡ γυνί-τις, ὡς, consul général.
 Προκοῦν, Μ. ὡς, procurer, causer. ἡ προκομῶν σκάνδα-λον, causer du scandale.
 Προκομιεῖς, ὡς (ῆ), l'action de

s'avancer (de faire des pro-grès), avancement.

Προοδευτικός, ὁ, ὄν, qui fait des progrès, progressif.

Προοδεύω, Μ. κίαν, faire des progrès, avancer, progresser;

(μετὰ) cheminer. ἡ ἡ πρόο-δός (τοῦ βιβλίου) δὲν προοδεύει, l'impression n'avance guère.

ἡ ἡ ὁδοθεσία προοδεύει, l'af-faire va bon train. ἡ ὁά προο-δεύει πολὺ εἰς τὰς ἐπιστήμας, il ira bien loin dans les scien-ces. ἡ καὶ ὅσον ἐπρόδευσεν ὁ πολιτισμός, à mesure que la civilisation a progressé.

Προοδοποιήσις, ὡς (ῆ), l'action d'ouvrir ou de frayer le che-emin devant q., préparation des voies.

Προοδοποιῶ, Μ. ὡς, ouvrir ou frayer le chemin devant q.;

(μετὰ) préparer les voies, donner lieu (disposer) à.

Πρόοδος (ῆ), avancement, pro-grès, progression, θ.

Προοικονομῶ, Μ. ὡς, dispo-ser ou ménager d'avance.

Προοιμίζομαι, Μ. ἀποῦ (ὁά), faire un préambule, préluder à; commencer, débiter.

Προοιμιακός, ὁ, ὄν, qui con-cerne le (ou qui sert de) pré-ambule.

Προοίμιος (τό), prélude; pré-ambule, exorde; commence-ment, début. ἡ τὰ συνά ταυ-τώματα εἶνε συνήθως (τὰ) προ-οίμια τῆς θερμότητος, les fréquents baillements sont d'ordinaire des préludes de la fièvre.

Προορατικός, ὁ, ὄν, qui sait prévoir, prévoyant. ἡ τὸ προ-ορατικόν, le don de la prévi-sion.

Προορίζω, Μ. ὡς, prédestiner.

ἡ ὡς ὁ θεός προορίσει, α (Γρη.), ceux que Dieu avait prédestiné. ἡ ἡ προορισμέ-νον, il était écrit au ciel.

Προοριζός (ό), prédestina-tion, θ.

Προορῶ, Μ. (ὁά) προορίζω, = Προ-ορίζω, prévoir.

Προοραῖνα, Μ. (ὁά) προοράω, κοιν. ἐντὶ ἑπιπαύσει, Προ-οραῖσις, reprendre, gourman-

der, (αὐτ.) rabrouer. ἡ εἰς ἡ-νας διεστραμμένος, προπα(ρ)ει-δλον τὸν κόσμον, c'est un (hom-me) fâcheux, il rabroue tout le monde. ἡ (μσ. αὐτῶ) s' emporter.

Προπαππος (ό), bisayeul.

Προπαρὰσύντομα (ῆ), Γρη., l'antépénultième (syllabe).

Προπαρὰσκευάζω, Μ. ὡς, pré-parer d'avance.

Προπαρὰσκευαζτικός, ὁ, ὄν, préparatoire.

Προπαρὰσκευή (ῆ), prépara-tion, θ.

Προπαρὰσκευατός, α, ὄν, an-tépénultième.

Προπαροξισμῶ, Μ. ὡς (ὁά), Γρη., manquer d'un accent aigu sur l'antépénultième.

Προπαροξισμός (ό, ῆ), mar-qué d'un accent aigu sur l' antépénultième, proparoxy- tone.

Προπατορικός, ὁ, ὄν, qui con-cerne les (ou qui vient des) aïeux. ἡ τὸ προπατορικόν ἀ-μάρτημα, le péché original.

Προπάτωρ, ὡς (ό), aïeul, (πλθ.) ancêtres, aïeux.

Προπέμνω, Μ. πέμνω, conduire par honneur, accompagner, escorter; reconduire.

Προπεριζῶ (χωρίς Μ.), mar-quer d'un accent circonflexe sur la pénultième. ἡ προπε-ριζώμενον, propérispomené.

Προπέννια (προφ. κοιν. Προπέ-νι) καὶ (πρὸ φων.) -πεννι, ἐ-πίρ. l'avant-dernière année, deux ans auparavant, il y a trois ans.

Προπεπνός, ὁ, ὄν, qui a été fait (qui est lieu) il y a deux ans, de l'avant dernière an-née.

Προπέτεια (ῆ), pétulance; té-mérité, θ. audace, θ. emporte-ment, θ. emportement de lan-gue, impertinence, θ.

Προπετής, ὡς (ό, ῆ), trop prompt à parler, trop vil, emporté, pétulant, fougueux; téméraire; impertinent.

Προπετῶς, ἐπὶ (ό, ῆ), avec pétulan-ce, témérairement, imperti-nement.

Προερχομαι, M. (02) προελα-
σα, s'approcher de; aborder.
Προετίθει, πθ. 2ος. του Προε-
τίθειμι.

Προετί, ἐπὶ, en outre, de
plus, outre cela; aussi, en-
core. || ἐπὶ τοῦ προσέτι, di-
tes-lui aussi.

Προετικὴ (ἡ), prière, 0. S.
οἰαίσιον, 0. || ἡ Κυριακὴ προσ-
ευχῇ, (τὸ Πάτερ ἡμῶν), l'orai-
son dominicale. || κάμνω τὴν
προσευχὴν μου, faire sa prière
(ses prières), τῶς 3 Προε-
τίχομαι.

Προερχομαι, M. εὐχισθῶ (02),
prier Dieu, être ou se mettre
en prière (en oraison), faire
sa prière (ses prières). || προσ-
εὔχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, priez
les uns pour les autres.

Προεχέω, οὗτε (δ, ἡ), qui tient
ou touche à, adhérent, pro-
che, prochain. || εἰς τὴν προσ-
εχῇ συνεδρίασιν, dans la pro-
chaine séance.

Προεχέω, οὗτε (δ, ἡ), qui tient
ou touche à, adhérent, pro-
che, prochain. || εἰς τὴν προσ-
εχῇ συνεδρίασιν, dans la pro-
chaine séance.

Προεχέω, M. ἐξα, être atten-
tif (faire attention, avoir [pré-
ter] de l'attention) à; préter
l'oreille à; s'aviser de. S.
se donner garde (ou) de gar-
de, prendre garde (regarder)
à, être (se tenir, se mettre)
sur ses gardes, user de (se
tenir sur la) réserve, se te-
nir en garde contre, se gar-
der de, se précautionner con-
tre. S. (σπν. μτῶς.) veiller
sur, surveiller. || πρόσχε ἀπὸ
τάς πλεκτάνας του, donnez-
vous garde de ses chicanes.
|| πρόσχε μὴ πέσης, prenez
garde (gardez-vous bien) de
tomber. || πρόσχε! pensez
à vous; regardez-y bien. ||
πρόσχε σεαυτῷ, prends gar-
de à toi. || πρόσχε περισσώ-
τερον, mettez-y plus d'atten-
tion, redoublez d'attention.
|| πρόσχετε τὰ σκυλιά σας, ὁ-
λίγον ἔλειψε νὰ μᾶς δαγκάσουν,
prenez garde à vos chiens,
ils ont manqué nous mordre.
Προεχέω, ἐπὶ, prochainement,
bientôt.

Προεχέω, ἡ, ὅς, dont on
se sert pour appeler, appela-
tif. || ὄνομα προσηγορικόν,
Γρμτ., nom commun ou ap-
pellatif.

Προεχέω, ἀπρ., il convient, il
sied, il est convenable ou à
propos ou pertinent. || τὸ
προσέχον, le devoir, ce qui
convient; la pertinence. || τὰ
προσεχόντα ἐπιχειρήματα, les
moyens pertinents.

Προεχέω, ἐπὶ, d'une ma-
nière convenable, convena-
blement; (Νρ.) dument. ||
» προσηγορικῶς ἀποδείγμε-
νην, α (Σύντ.), dument constaté.

Προεχέω, M. σηκῶ (02),
se lever (faire place à q.) par
respect.

Προεχέω (τὸ), l'action de se
lever par respect.

Προεχέω, ἀδρ. του Προεχ-
έωμαι.

Προεχέω (δ, ἡ), exposé au so-
leil.

Προεχέω, M. ἀνα, attacher;
fixer; appliquer; captiver;
intéresser. || προσηλόνω τὸ
βλέμμα (τὸν νοῦν μου) εἰς τι,
arreter (fixer) ses regards (sa
pensée) sur qc. || προσηλόνω
τὸν νοῦν (τὴν προσοχὴν) με εἰς
τι, appliquer son esprit (son
attention) à qc. || νὰ προση-
λόνω τὴν προσοχὴν τοῦ Κοινοῦ
(τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν
του), fixer (captiver) l'atten-
tion du public (l'attention
de ses auditeurs). || δὲν ὑπ-
άρχει τι εἰς τὴν τραγωδίαν ταύ-
την τὸ ὅποσον νὰ προσηλόνῃ τὸν
θεατὴν, dans cette tragédie,
il n'y a rien qui intéresse le
spectateur. || τὸν προσηλω-
σαν εἰς τὸ μέρος των, ils l'ont
attaché à leur parti. || εἶνε
προσηλωμένος εἰς τὰ χρέη τα,
il est attaché (il a de l'atta-
che) à ses devoirs.

Προεχέω (δ, ἡ), nouveau
converti, prosélyte.

Προεχέω, εἰς (ἡ), attache-
ment, attache, 0.

Προεχέω, M. ἐμῶς (02),
présager.

Προεχέω, οὗτε (δ, ἡ), 3ος
doux, bon, affable, indulgent,
accorti.

Προεχέω, ἐπὶ, avec douceur
(bonté).

Προεχέω < Προεχέωμι > ἐπὶ
(ἡ), l'action d'ajouter, addition.
S. (ἀριθμητ.) addition.

Προεχέω (δ, ἡ), ajouta sur,
ajouté; postiche; addition-
nel.

Προεχέω (κοιν. ἀντὶ Προε-
χέωμι), M. ἀέκω, ajouta sur,
ajouté. S. (ἀριθμ.) addition-
nel. || ὅς προστεθῶν ἔξα
ῖται στίχοι, il y aura
cent vers d'ajoutés. || 2 (μτ.
ὅς εἰς τοῦτο ἐπὶ, 2) (μτ.
cela que. . .

Προεχέω (τὸ), oreiller,
parti de q. || 2 (μτ.
θησαν μετὰ τὴν γυναικὴν του,
se rangèrent tous à son
côté.

Προεχέω (ἡ), addition, ac-
cessoire. || ὅς ἐκπροσώ-
πο (φρσ.), par dessus le naturel
en outre.

Προεχέω, ἡ, ὅς, accessible,
bordable, approachable.

Προεχέω (δ, ἡ), qui on d'un
qu'un temps, qui n'a qu'un
temps, temporaire, temporel,
momentané, passager.

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω, οὗτε (δ, ἡ), 3ος
doux, bon, affable, indulgent,
accorti.

Προεχέω, ἐπὶ, avec douceur
(bonté).

Προεχέω < Προεχέωμι > ἐπὶ
(ἡ), l'action d'ajouter, addition.
S. (ἀριθμητ.) addition.

Προεχέω (δ, ἡ), ajouta sur,
ajouté; postiche; addition-
nel.

Προεχέω (κοιν. ἀντὶ Προε-
χέωμι), M. ἀέκω, ajouta sur,
ajouté. S. (ἀριθμ.) addition-
nel. || ὅς προστεθῶν ἔξα
ῖται στίχοι, il y aura
cent vers d'ajoutés. || 2 (μτ.
ὅς εἰς τοῦτο ἐπὶ, 2) (μτ.
cela que. . .

Προεχέω (τὸ), oreiller,
parti de q. || 2 (μτ.
θησαν μετὰ τὴν γυναικὴν του,
se rangèrent tous à son
côté.

Προεχέω (ἡ), addition, ac-
cessoire. || ὅς ἐκπροσώ-
πο (φρσ.), par dessus le naturel
en outre.

Προεχέω, ἡ, ὅς, accessible,
bordable, approachable.

Προεχέω (δ, ἡ), qui on d'un
qu'un temps, qui n'a qu'un
temps, temporaire, temporel,
momentané, passager.

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω, οὗτε (δ, ἡ), 3ος
doux, bon, affable, indulgent,
accorti.

Προεχέω, ἐπὶ, avec douceur
(bonté).

Προεχέω < Προεχέωμι > ἐπὶ
(ἡ), l'action d'ajouter, addition.
S. (ἀριθμητ.) addition.

Προεχέω (δ, ἡ), ajouta sur,
ajouté; postiche; addition-
nel.

Προεχέω (κοιν. ἀντὶ Προε-
χέωμι), M. ἀέκω, ajouta sur,
ajouté. S. (ἀριθμ.) addition-
nel. || ὅς προστεθῶν ἔξα
ῖται στίχοι, il y aura
cent vers d'ajoutés. || 2 (μτ.
ὅς εἰς τοῦτο ἐπὶ, 2) (μτ.
cela que. . .

Προεχέω (τὸ), oreiller,
parti de q. || 2 (μτ.
θησαν μετὰ τὴν γυναικὴν του,
se rangèrent tous à son
côté.

Προεχέω (ἡ), addition, ac-
cessoire. || ὅς ἐκπροσώ-
πο (φρσ.), par dessus le naturel
en outre.

Προεχέω, ἡ, ὅς, accessible,
bordable, approachable.

Προεχέω (δ, ἡ), qui on d'un
qu'un temps, qui n'a qu'un
temps, temporaire, temporel,
momentané, passager.

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

s'adjoindre, s'associer. ||
προσέλαβεν ὡς βοηθόν του τὸν
(δεῖνα), il s'est adjoint un tel,
il se l'associa.

Προεχέω, οὗτε (δ, ἡ), 3ος
doux, bon, affable, indulgent,
accorti.

Προεχέω, ἐπὶ, avec douceur
(bonté).

Προεχέω < Προεχέωμι > ἐπὶ
(ἡ), l'action d'ajouter, addition.
S. (ἀριθμητ.) addition.

Προεχέω (δ, ἡ), ajouta sur,
ajouté; postiche; addition-
nel.

Προεχέω (κοιν. ἀντὶ Προε-
χέωμι), M. ἀέκω, ajouta sur,
ajouté. S. (ἀριθμ.) addition-
nel. || ὅς προστεθῶν ἔξα
ῖται στίχοι, il y aura
cent vers d'ajoutés. || 2 (μτ.
ὅς εἰς τοῦτο ἐπὶ, 2) (μτ.
cela que. . .

Προεχέω (τὸ), oreiller,
parti de q. || 2 (μτ.
θησαν μετὰ τὴν γυναικὴν του,
se rangèrent tous à son
côté.

Προεχέω (ἡ), addition, ac-
cessoire. || ὅς ἐκπροσώ-
πο (φρσ.), par dessus le naturel
en outre.

Προεχέω, ἡ, ὅς, accessible,
bordable, approachable.

Προεχέω (δ, ἡ), qui on d'un
qu'un temps, qui n'a qu'un
temps, temporaire, temporel,
momentané, passager.

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Προεχέω (τὸ), l'action d'appeler (de fai-
re venir etc), invitation, 0. ||
ἐπὶ πρόσκλησιν, il reçut une
invitation. || ἔλαβε πρόσκλη-
σιν, il reçut une invitation de se rendre à. . .

Π

un grand mérite (d'un mérite rare). ||. εἶνε μέγα προτέρημα τὸ νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ ὁμολογῇ τις τὰ σφάλματά του, c'est un grand mérite (il y a beaucoup de mérite) à sentir et à confesser ses torts. ||. εἶνε ἄνθρωπος μὲ προτέρηματα, ἔχει πολλὰ προτέρηματα, c'est un homme de talent, il a beaucoup de qualités.

Πρότερος, α, ον, ἀρχ. ὁ Προτιμότερος. ||. ἐκ τῶν προτέρων, φρσ. (Λογικ.), à priori. ||. (τὸ οὐδ.) Προτερον, ἐπὶ δ. = τῷ -

Προτίτερα (κοιν.), ἐπὶ δ., avant, auparavant, précédemment, antérieurement, ci-devant. §. (μὲ γεν.) avant de. ||. ἔν ἔτος (ἕνα μῆνα), πρωτίτερα, un an (un mois) auparavant, un an (un mois) à l'avance. ||. καθὼς καὶ προτίτερα, ὥς καὶ πρότερον, comme auparavant, ἴδε ὅτι Ἀρχιτέτα.

Προτιμότερος, ἡ, ὄν, antérieur, précédent, antécédent.

Προτίθημι (χωρὶς Μ.), ἀρχ., avoir en vue, se proposer, projeter. ||. προεθέμην σκοπὸν, je me suis proposé.

Προτίθημι (ἐν χρ. κυρ. μόνον εἰς μερικοὺς χρόνους), ἀρχ., mettre en avant; exposer. ||. τὸ σχέδιον προτίθηται πρὸς διάσκηψιν, le projet a été mis sur le tapis.

Προτίμησις, εως (ἡ), préférence, θ. prédilection, θ. ||. κατὰ προτίμην, préférablement, par préférence.

Προτιμότεος, α, ον, qui mérite d'être ou qui doit être préféré, préférable.

Προτιμότερος, α, ον, qui mérite la préférence, qui vaut mieux, préférable, (μὲ γεν.) préférable à.

Προτιμῶ, Μ. ἴσα, préférer, aimer mieux; avoir de la prédilection pour (une personne), donner la préférence à. ||. ἐξ ὅλων τῶν μυθιστορημάτων τῆς ἀρχαιότητος προτιμῶ τὰ κατὰ Θεαγένην καὶ Σαρπίλειαν, de tous les romans de l'antiquité, c'est à Théagène et

Chariclée que je donne la préférence.

Προτομή (ἡ), statue représentée à mi-corps, buste.

Προτοῦ, ἐπὶ δ., avant que, auparavant, (πρὸς ὑποτ.) que... ne; précédemment, antérieurement, d'avance; ci-devant.

||. ὁ δεινὰ, κατωκὶν προτοῦ εἰς τὴν ὁδὸν (δεινὰ), μετέφερε τὸ κατάστημά του εἰς... un tel, demeurant ci-devant rue (telle), a transporté son magasin à... ||. εἶνα μῆνα προτοῦ, ἴδε Προτίκρον. ||. καθὼς ὅτι προτοῦ, comme auparavant.

Προτρεπτικός, ἡ, ὄν, propre à exhorter (à exciter).

Προτρένω, Μ. τρένω, engager, exciter, exhorter, pousser.

Προτρέχω, Μ. τρέχω ἢ ἀνίσταμαι, courir devant de, dépasser, devancer.

Προτιμῶμαι, ἐπὶ δ. (ἀρχ.), en toute hâte.

Προτρεπὼν (ἡ), l'action d'exciter, exhortation, θ. encouragement.

Πρότυπον (ὁ, ἡ), qui sert de modèle; normal. ||. τὸ πρότυπον ἀγροκίπριον τῆς Τύρυνθος, la ferme modèle de Tyrinthe. ||. (οὐδ.) Πρότυπον, modèle, original.

Προπλάνησις, εως (ἡ), l'action d'aller au devant de q. ||. ᾤθηεν (ἔβηκεν) εἰς προπλάνησίν μου, il vint au devant de moi, il vint à ma rencontre.

Προπλάντῃ, Μ. ἴσα, aller au devant (à la rencontre) de q. ||. ἔστειλαν νὰ τὸν προπλάντῃσιν, on envoya au-devant de lui.

Προπλάντις, εως (ἡ), préexistence, θ.

Προπλάνεια, Μ. ἴσα, exister avant de ou auparavant, être antérieur à, (κυρ. θλγ.) préexister. ||. εἶνε ζήτημα ἂν ἡ ψυχὴ προπλάνη τοῦ σώματος, c'est une question si l'âme est préexistante au corps.

Προπνοεῖται (κοιν.), ἀντὶ Προπνοῖου, Μ. ὄσα, supposer d'avance, présupposer.

Προπολιτισμός (ὁ), budjet. ||. συζητεῖται ὁ προπολιτισμός

(τοῦ Κράτους), on discute le budjet (de l'Etat). ||. ἀπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν ναυπηγικῶν, στρατιωτικῶν κτλ., la haute de la marine (de la marine).

Προῦχος, οντος (ὁ), κυρ. ον (κατὰ χρσ.) τοῦ Προῦχου. ||. ἡ νύξ, ἀντὶ οὗτο, καὶ εἰς τὴν αἰὶν. οἱ προῦχοντες (τῆς πόλεως, τοῦ τόπου), les gens (les personnes) notables, les notables (du pays), les notabilités, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, les principaux (de la ville).

Προφανές, οντος (ὁ, ἡ), évident, manifeste, visible, clair, apparent, patent. ||. τὸ εἶδος τοῦ εἶνε προφανές (προφανή τοῦ), son droit est apparent (très-apparent). ||. εἶνε προφανέστατον, il est de toute évidence (de toute notoriété), il n'y a rien de plus clair, il est clair comme le jour. ||. τοῦτο εἶνε προφανὲς ψεῦδος, cela est visiblement (notoirement) faux.

Προφανὲς, ἐπὶ δ., clairement, visiblement, manifestement, évidemment, notoirement.

Προφασίζομαι, Μ. (ὁ, ἡ) φράσσειν, user de prétextes, prendre prétexte ou pour excuser, prétexter, allover, des excuses ou des prétextes.

Πρόφασις, εως (ἡ), raison apparente, excuse fautive, justification, couleur, θ. défaite, θ. ||. εἶνε πρόφασις, c'est une excuse, c'est une défaite. ||. προφάσεις ἐν αἰτίαις, (φρσ. Γρρ.), de mauvaises raisons, de mauvaises excuses, de mauvaises raisons. ||. ἐπὶ προφάσει, sous prétexte de zèle. ||. εἶνε εὐσχημον πρόφασις, avec une belle couleur (une couleur plausible, spécieuse).

Προφῆς, Μ. φημι (ἡ), prononcer, énoncer, prophétiser.

Προφήτης, ακτος (ὁ), le prophète ou le prophète-royal, (ἐκ τῶν τοῦ τοῦ βασιλέως, du roi David).

Προφητεία (ἡ), prédiction, prophétie, θ. §. ὁ προφητεία μὲ ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ

πρόβλεψες se sont accomplis.
Προβλεψία, M. προβλέω, prédire,
prophétiser.

Προβλεπτής, or (ό), prophète. ||
ἐγὼ εἰμι προφήτης (νὰ τὸ ἡ-
τοῦρα), φρσ., je ne suis pas
devin.

Προβλεπτικός, ή, όν, prophéti-
que.

Προβλεπτικός, ή, όν, prophéti-
quement.

Προβλεπτής, ιαός (ή), prophètes-
se, θ. || ή προφήτης Ἀννῶν,
Anne la prophétesse.

Προβλεπτικός, M. προβλέω, attein-
dre, joindre. S. prévenir,
avancer; gagner. || δὲν ἐ-
πρόβλεπα νὰ σηματοῦσω, je n'
ai pas eu le temps d'ajuster
(mon coup). || προβλέσατε,
προβλέσατε! (ὅταν επικαλεσθῶτε
τὸν θεόν), à moi, à moi.

Προβλεπτικός (ή), prononciation, θ.
accent. || ἔχει προφορὰν Ἰτα-
λικήν (κτλ.), il a l'accent ita-
lien. || (καὶ ἀπλ.) il a de l'ac-
cent, ἔχει προφορὰν ἑξωμερι-
νήν.

Προβλεπτικός, ή, όν, qui se pro-
nonce, verbal, oral.

Προβλεπτικός, ή, όν, de vive voix,
verbalement, de bouche.

Προβλεπτικός (ή), avant-garde,
à garde avancée, avant po-
lice.

Προβλεπτικός, ή, όν, qui sert
de préservatif; que l'on prend
ou que l'on emploie par pré-
caution; préservatif.

Προβλεπτικός, ή, όν, action ou
précautionner (de se
précautionner); précaution.

Προβλεπτικός, ή, όν, par précau-
tion.

Προβλεπτικός, M. προβλέω, présen-
ter, garantir, prémunir, pré-
cautionner, abriter. || (μσ.)
προβλέω, se préserver, se pré-
cautionner, se mettre à cou-
vert.

Προβλεπτικός, ή, όν, de, s'abriter, se dé-
fendre. || τὰ βλέφαρα χρησι-
μοῦν εἰς τὸ νὰ προφυλάττουν
τοὺς ὀφθαλμούς, les paupières
servent à garantir les yeux.

Προβλεπτικός, ή, όν, se précautionner contre

le (se garantir du) froid. || εἴ-
νε προφυλαγμένοι ἀπὸ τὴν βρο-
χὴν (κτλ.), il est à couvert de
la pluie (etc).

Προχειρίζομαι, M. εἰσμαι, (ἀρ-
χ-), choisir, nommer, dési-
gner; (θηρσ.) bénir. || προ-
χειρίζομαι ἡγούμενον, bénir un
abbé. || προχειρίσθη ἱατρός
κτλ. (ἔλαβε τὸ κατὰ τοὺς τύπους
δίπλωμα), il fut reçu (passé)
docteur, il fut promu au do-
cteurat.

Πρόχειρος (ό, ή), qui est sous
la main (à portée), facile à
trouver (à atteindre), tout
prêt; manuel, usuel; portatif.

Πρόχειρος, ή, όν, ὑπολογισμὸς πρόχειρος,
apercu. || (οὐσ.) τὸ πρόχειρον
(βιβλίον ή κατάστιχον τῶν ἐμ-
πόρων, τῶν γραφείων κτλ.),
brouillard, main courante, θ.

Πρόχειρος, ή, όν, ἔκ τοῦ προχειρῶν, (φρσ.),
sans préparation, à la hâte.

Προχειρότης, ή, όν, facilité.

Προχέω, ή, όν, avant-hier. ||
ἔφθασεν ἀπὸ προχέως, il est ar-
rivé d'avant-hier.

Προχέω, ή, όν, d'avant
-hier.

Προχέω, ή, όν, l'action d'
avancer, avancement, pro-
grès, réussite, θ.

Προχέω, M. προχωρῶ, gagner du
terrain, aller (pousser, se por-
ter) en avant, passer outre,
pénétrer, avancer, s'avancer,
(μτφορ.) faire des progrès, fai-
re son chemin, percer; (ἐπι-
πραγμ.) cheminer, s'achemi-
ner, marcher. || μὴ προχωρῆς
τόσον, n'allez pas si avant. ||
ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ ὁπισθοδρο-
μῶν, il recule au lieu d'avan-
cer. || ή ὑπόθεσις προχωρεῖ,
l'affaire chemine (ou) s'ache-
mine. || ὁ καιρὸς (ή ήμέρα)
προχωρεῖ, le temps (le jour)
s'avance. || ή νύξ (ή ὥρα τοῦ
ἔτους) ἤτο προχωρημένη, la
nuit (la saison) était bien a-
vancée. || ή ηλικία προχωρεῖ,
l'âge avance (ou) s'avance. ||
ή ὑπόθεσις δὲν προχωρεῖ, l'af-
faire ne marche pas. || ή τό-
πωσις τοῦ βιβλίου δὲν προχω-
ρεῖ, l'impression du livre ne

va pas (n'avance guère). || δὲν
ἐπρόχωρησε περὶ ὥρῃ, il n'
alla pas plus ou. || ή νύξ
ἐπελθοῦσα τὸν ἐμπόδισε νὰ πρα-
γματοποιήσῃ, la nuit qui survint
l'empêcha de passer outre. ||
τὸ δικαστήριον ἐπρόχωρησεν εἰς
τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως,
le tribunal à passé outre à l'
instruction du procès. || ὁ
περιηγητὴς οὗτος δὲν ἐπρόχώ-
ρησεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώ-
ρας, ce voyageur n'a pas péné-
tré dans l'intérieur du pays.

|| (καὶ μτφορ.) διὰ τῶν βραχυ-
γυῶν κατέρωθε τέλος πάντων
να προχωρήσῃ, à force d'in-
trigues il finit par percer.

Πρόκαιρος (ό, ή), qui devance le
moment convenable, antici-
pé, prématuré. || πρόκαιρος θά-
νατος, une mort prématurée.

|| (τὸ πλθ. οὐδ.) Πρόκαιρος, κοιν.
ἀντὶ πρὸ ὥρας, avant le temps
convenable, prématurément.

Πρῆμα, ή, όν, (ναυτ.), vent ar-
rière (ou) en poupe. || ἀρμα-
νίζω πρῆμα, aller vent arriè-
re ou en poupe.

Πρῆμα (ή), κοιν. ἀντὶ -
Πρῆμα, ή, όν, poupe, θ.

Πρῆμα, ή, όν, (ἐν. σχοίνου),
câble qui tient le vaisseau at-
taché au rivage, amarre, θ.

Πρῆμα, ή, όν, (πρρ. κοιν. Πρῆμα),
M. προ, (μόνον εἰς τὴν μτφορῆ-
ν καὶ παροιμιώδη φρσ.) τὰ
πρῆμα, -ἀνεχώρησε βίαιως
καὶ ἐνίστε κρυφίως, il s'esqui-
va, il a fait haut le pied, il
décampa.

Πρῆμα (ό), (κυρ. ἄνεμος), (vent)
favorable ou en poupe ou ar-
rière. || ἔχων τὸν ἄνεμον πρῆ-
μον, avoir le vent en poupe.

Πρῆμα, ή, όν, autorité des
prytanes, temps pendant le-
quel durent les fonctions du
prytane ou du recteur (de l'
université), rectorat.

Πρῆμα, M. προ, être pry-
tane ou recteur.

Πρῆμα, ή, όν, prytane, pré-
sident; || ὁ τοῦ Παντιστη-
μίου, le recteur de l'univer-
sité. 2) (μτ γυν.) arbitre, l'
ὁ ζωῆς καὶ θανάτου πρῆμας,

(Dieu qui est) l'arbitre de la vie et de la mort.

Πρῶτος, ἐπὶ ῥ., ci-devant. || (συνὴ. ἐνάρθρ.) ὁ πρῶτος (δήμαρχος, ἐπισκοπος κτλ.), l'ancien. || πρῶτος διοικητής, ci-devant gouverneur.

Πρῶτιστον (τό), (συρ. σχήμα λόγου), renversement de l'ordre naturel des idées; hystérologie, 0.

Πρῶτ, ἐπὶ ῥ., matin. || πολλὰ πρῶτ, de grand matin. || σηκώνεται πρῶτ (πολλὰ πρῶτ), il se lève matin (fort matin, très matin, de bon matin), il est bien matinal ou matineux. || πρῶτ καὶ βράδυ, matin et soir. || κάθε πρῶτ, tous les matins. || αὔριον τὸ πρῶτ, demain matin ou au matin.

Πρωία (ἡ), le matin; la matinée. || ἀπὸ πρωίας, dès le matin.

Πρώιμος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui vient de bonne heure, hâtif, précoce. || πρώιμα κεράσια (πικέλια), cerises hâtives, pois hâtifs. || (καὶ καταχρ.) ὁ χειμὼν εἶνε ὀλίγον πρώιμος, la saison est un peu hâtée. || (τὸ πλθ. οὐδ.) Πρώιμα, ἐπὶ ῥ. hâtivement.

Πρωινό, ὦ, ὄν, du matin, matinal. || ἡ πρωινή προσευχή, la prière du matin.

Προκτὸς (ὁ), cul, derrière.

Πρόρα, ας (ἡ), proue, 0. l'avant (d'un bâtiment). || τὰ κανόνια τῆς πύργου, les canons d'avant.

Πρώτα, κοιν. ἀντὶ Πρώτον, premièrement, d'abord. 2) ἀντὶ Πρώτερον, auparavant; ἢ Κετ' ἀρχῆς, originairement, dans l'origine. || πρῶτα εἶχε μεγάλην κατάστασιν, il avait originairement beaucoup de bien.

Πρωταγωνιστής, οὔ (ὁ), qui joue les premiers rôles, le principal acteur.

Πρωτίστις (ὁ, ἡ), qui est la première cause, le premier auteur.

Πρωτέρα καὶ

Πρωταρτεία (ἡ), mère (qui a enfanté) pour la première fois.

Πρωταρτεία (ἡ), = Πρωτεύων. || (συρ. εἰς τὰ χερσιν) la main. || χάνει τὴν πρωταρτεία, perdre la main.

Πρωτεύων (τό), premier prix; (συνὴ. εἰς τὸ πλθ.) première place, primauté, premier rang, le haut bout, (οἶκ.) le haut du pavé, le pas. || ἔχει τὰ πρωτεύοντα, tenir le haut bout; avoir le pas sur q. ἔδεξεν Πρωτεύον. || τῷ παρεχώρησε τὰ πρωτεύοντα, il lui a cédé le pas. || φιλονεικῶ περὶ πρωτεύον μετὰ τινος, disputer le pas à q.

Πρωτεύον, Μ. εἶς, être ou devenir le premier, tenir le premier rang (le haut du pavé), avoir la primauté (la première place) dans, primer. || πρωτεύουσα (πόλις), (ville) capitale, 0. ἔδεξεν καὶ Κασέδρα. || θὰ ὑπάγωμεν νὰ περάσωμεν μερικὸς μῆνας εἰς τὴν πρωτεύουσαν, nous irons passer quelques mois dans la capitale. || ἡ πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ (τῆς διοικήσεως, τοῦ δήμου), le chef-lieu du département (de la prefecture, de la commune).

Πρωτίνος, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ Αρχαῖος, du vieux bon temps.

Πρωτίστιος, η, ον, le premier (de tous); le principal. || (οὐσ.) οἱ πρωτίστοι τῆς πόλεως, les principaux de la ville, ἔδεξεν καὶ Πρωτῆσαν. || (οὐδ.) τὸ πρωτίστον, le principal, le capital.

Πρωτόγαλα, αἶμα (ὁ), premier lait (qui vient aux femmes après leurs couches), (ἐπὶ ζ.) coloste.

Πρωτοδικεῖον (τό), (νλγ.), tribunal de première instance.

Πρωτοδικὴς, ον (ὁ), juge de première instance. || ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν, le président du tribunal de première instance.

Πρωτοδικός (ὁ, ἡ), qui se juge en premier ressort ou en première instance.

Πρωτοδικός, ἐπὶ ῥ., en premier ressort ou en première instance.

Πρωτοδορικός (ὁ, ἡ), assis sur (qui tient) le premier siège.

Πρωτοκαθεδρία (ἡ), première place, place d'honneur, préséance, 0. pas.

Πρωτοκλέπτης, ον (ὁ), chef de bandits (de brigands, de voleurs).

Πρωτοκλήτος (ὁ, ἡ), qui est appelé le premier. 1) πρῶτος τοῦ κλήτου δικαστήριον, ἡ πρῶτος τοιαύτης. 2) (δικαστ.) qui est juge en premier ressort. 3) εἰς τὴν ἀπόφασιν ἀνομάσθη καὶ ἡ λαὸς πρωτοκλήτος (Να.), le jugement ait été mal à propos qualifié en premier ressort.

Πρωτοκατεστία (ἡ), = Πρωτοκαθεδρία.

Πρωτοκλήτος (ἡ), la première part du butin, (ἐν γέν.) les prémices.

Πρωτομαρτίον, αὐτός (ὁ), chef de métier.

Πρωτομάρτυς, τὸς (ὁ, ἡ), premier martyr.

Πρωτομάρτυρας, α ἢ ον (ὁ, ἡ), Πρωτομαρτίον.

Πρωτομηνία (ἡ), le premier jour du mois.

Πρωτομηνιος (ὁ, ἡ), novice, apprenti.

Πρωτοπλάστος (ὁ, ἡ), formé ou créé le premier. || ὁ πρωτοπλάστος (ἐνν. ἀνθρώπος), le premier homme.

Πρωτοπλοῦς (ὁ, ἡ), (bâtiment) vaisseau mis en mer pour la première fois.

Πρωτός, η, ον, premier; (ἐνν. ἀνθρώπος) unième; || σὺ πρῶτος καὶ πρῶτος σὺ, et vous tout le premier. || ὡρμήσε πρῶτος εἰς τὴν ἑφοδόν, il alla le premier à l'assaut. || ἡ πρώτη τῶν νῆδων, ἡ πρώτη Πρωτοπλοῦς. || καὶ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, il est logé au premier. || ἔδωκεν εἰς τὸν πρῶτον ὑπὸν, dans mon premier sommeil.

ἡ πρώτη σου φροντίς πρῶτος ἦν, votre premier soin fut être. || (εἰς τὴν λογικὴν ἀντιτάξι) εἰς τὴν λογικὴν ἀντιτάξι, les premières (ἐκκλησιῶν) ἡ πρώτη ὡρὴ, la première. || (εἰς τὰ χερσιν) εἰς τὰ χερσιν.

πρῶτος, j'ai la main. || (ἐκ τούτων δικασ. πλειστηρ.) ἡ πρῶτη προσφορά, la mise à prix. || εἰκοστὸς (τριακοστὸς καὶ πρῶτος, vingt-trente etc) et unième. || (τὸ οὐδ.) Πρῶτον, (ἐκ ἀνάρθρ.) τὸ πρῶτον (ἐκ προθέτ.) κατὰ πρῶτον, ἐν πρώτοις, premièrement, en premier lieu, (ἐκ τοῦ Ἰταλ.) primo; d'abord, de prime abord, ἴδε ἐκ κατ' ἀρχῆς. || φθάσας εἰς τὴν αἰσαν, ἐπεσκήθη πρῶτον δλα τῆς τὰ διατήματα, à son arrivée à la maison, il commença par en visiter tous les appartements. 2) (συνδύχ.) ὁ Πρωτεύων, ὁ Πρωτῶν, le premier, le chef. || εἶνε ὁ πρῶτος τοῦ χωρίου του, il est le premier de son village. Πρωτοστάνης, or (ὁ), soldat de premier rang; chef de file; chef. Πρωτοστράτης, ἀρχ. (ὁ), ἀρχ. (ὁ), connétable ἢ (ὁρθότ.) παρ' ἐχού (ἐκ Μαρέσχαλδος ἢ παρ' ἐχού τῶ ἀνδρ. δηλοῖ δὲ καὶ ἑλάνης ἢ φωνῇ τὸν πρωτοστράτην, ἐκ Νικητ. Χων.). Πρωτοσκόλος (ὁ, ἢ), empereur; moniteur. Πρωτογένεια (ἡ ἢ τὰ), droit d'aînesse, primogéniture. Πρωτοτοκος (ὁ, ἢ), παροξ. qui enfante ou met bas pour la première fois; S. (προπαροξ.) premier-né, aîné. Πρωτότυπος (ὁ, ἢ), qui est le premier type (le premier modèle); primitif; original. || (ὡς.) πρωτότυπον συμβολαίον (δικαστικ. ἀποφάσεως κτλ.), minute, 0. || ὅλα τὰ (συμβολαιογραφικὰ κλπ.) πρωτότυπα πρέπει νὰ ᾖ ἐπὶ χαρτοσήμου, toutes les minutes doivent être sur papier timbré. || τὸ πρωτότυπον (ἐκ τῆς Γραφῆς), le texte original de la bible, l'original hébreu. || (ὡς.) πρωτότυπος, (Γραμτ.), mot primitif. Πρωτογέρων (ὁ, ἢ), qui agit ou opère le premier, le premier autour. Πρωτοφάνης, οἷς (ὁ, ἢ), qui pa-

rait pour la première fois; (ἐπὶ καρπ.) bâtif, de primeur, prémices; 0. πλθ. nouveauté, 0. ἴδε Πρωτοφάνισμος.

Πρωτοφάνισμος (ὁ, ἢ), κοιν. ἀντι Πρωτοφάνης (κυρ. ἐπὶ καρπὸν κλπ.). || τὰ κεράσια ἐν ἀκόμῃ πρωτοφάνισμα, les cerises sont encore dans leur nouveauté. || τὰ πρωτοφάνισμα πυρικὰ εἶνε ἀκριδὰ, les fruits sont chers dans leur primeur. || εἶχαν πρωτοφάνισμα πυρικὰ κτλ. (ἐκ τῶ τραπέζι), on a servi des primeurs. *Πρωτοφτακὴ (ἡ), la grande garde (d'une place).

Πρωτοφρονία (ἡ), le (premier) jour de l'an.

Πρωτοψάλτης, or (ὁ), le maître-chanteur (d'une église).

Πταίεμα (τὸ), faute, 0. erreur, 0. (Νμ.) contravention (de simple police), 0.

Πταίεματοδικεῖον (τὸ), tribunal de (simple) police.

Πταίτης, or (ὁ), qui a commis une faute, délinquant.

Πταίει (προφ. κοιν. Πταίει), M. πταίει, commettre une faute, faillir, manquer; (προφ.) pouvoir mais. || ποιος πταίει; à qui la faute? || δὲν πταίει ἐκεῖνος, ce n'est pas à lui qui en est la faute. || ἐν' ἀποδείξει οἱ δὲν ἔπαισαν ἐκεῖνη δι' αὐτὴν τὴν ἀργοπορίαν, pour faire voir qu'il n'y avait point de sa faute dans ce retard. || πταίω ἐγώ; est-ce ma faute? (ολκ.) en puis-je mais?

Πταρρίζομαι (προφ. κοιν. Πτερρίζομαι); M. (θα) πταρρίζω, éternuer.

Πταρριζός, ἄ, ὄν, qui fait éternuer, qui provoque l'éternement, sternutatoire.

Πταρριξ (ὁ), éternement, (διδακτ.), sternutation, 0.

Πτελέα (ἡ), 0., orme, ormeau.

Πτελέϊνος, π, ὄν, fait d'orme.

Πτερινός, α, ὄν, κοιν. ἀντὶ Πτερινός, π, ὄν, fait de plumes.

Πτερὶς, ἴδος (ἡ), ἀρχ. ἢ Πτέρην, φ., fougère, 0.

Πτέρνα, ης (ἡ), talon.

Πτρυγιάς, οἷς (ὁ, ἢ), qui res-

semble à une plume, qui en a la forme, (διδακτ.) penné forme.

Πτεροεξακος (ὁ), νλγ. τὸ Σηποττει, aigrette, 0. panache.

Πτερόν (τὸ), plume, 0. S. Πτέρης, aile, 0. S. pousache, aigrette, 0. S. (μην.) πτερόν τοῦ τροχου τοῦ νερομύλου, jantille, 0. aileron, alicon, volet. || τραβῶ (πυροβολῶ κυνηγῶν) εἰς τὸ πτερόν, tirer au vol ou en volant.

Πτεροπλάης, or, (ὁ), νλγ. plumassier, marchand plumassier.

Πτεροπότα (ἡ), chute des plumes, mue, 0.

Πτεροπύδα, M. ἡνα, (ἀρχ.), perdre son plumage, muer.

Πτεροπύα (ἡ), κοιν. ἢ Πτέρην, Πτεροφόρος (ὁ, ἢ), qui porte des plumes (une aigrette).

Πτεροπύα (ἡ), naissance des plumes ou des ailes.

Πτεροπύα, M. ἡνα, agiter ses ailes (comme les jeunes oiseaux qui veulent voler), battre des ailes (pour prendre son essor).

Πτεροπύα (τὸ), petite aile; S. (ἐπὶ γυθ.) nageoire, 0. S. (αὐτοκτ.) pinacle (d'un temple).

Πτέρην, τρῶς (ἡ), aile, 0. || ἀπλάνει τὰς πτέρυγας του, il étend (il déploie) ses ailes. || (καὶ μετοφ.) ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων, (Γραμ.), sur les ailes des vents. || ὑπὸ τὴν σκίαν (ὑπὸ τὴν σκίαν) τῶν πτερύγων σου, sous l'ombre de vos ailes.

Πτερίσσομαι, M. ἡσσομαι, ἀρχ. = Πτερίσσειν.

Πτέρημα (τὸ) καὶ Πτέρην, κατ (ἡ), plumage.

Πτεροπύα, ἡ, ὄν, garni de plumes ou d'ailes, aile. || (ὡς.) πτεροπύα τοῦ νερομύλου, la roue d'un moulin, l'aube, 0.

Πτινόν (τὸ), espèce volatile; oiseau. || τὰ οἰκίστα (τὰ κατοικίδια) πτηνὰ, les oiseaux de basse cour, (καὶ περιλήπτ.) la volaille (domestique).

Πτινοτροπία (ἡ), l'art de l'oiseleur, oisellerie, 0.

Πτηνοτρόφος (ὁ), qui élève des oiseaux, oiselier.

Πτηνικός, ἢ, ὄν, propre à voler (à s'envoler), (χωρ. ἐπὶ ὀγρών) volatif. ||. (οὐδ.) τὸ πτητικόν, la volatilité.

Πτίλαον (τὸ), plumelégère, duvet.

Πτίλασις, κατ' (ἡ), chute des plumes, mue, θ. §. (κατ.) chute des cils, ptilose, θ.

Πτίλαν (ἡ), orge mondée, θ. τίσαν, θ.

Πτίζωμαι, Μ. (ὁ) πτίζω, ἄρχ., être effrayé (épouvanté); prendre l'alarme. §. être engoué ou ébahi de qd.

Πτίλιον (τὸ), ἄρχαλ., pelle, θ.

Πτίσμα (τὸ), linga pliée, compresse, θ.

Πτρίζω, Μ. ἴσω, (ἄρχ.), avoir la bouche remplie de salive, baver.

Πτρίκτω (ὁ), salivation abondante, θ. flux de bouche (de salive), flux salivaire, ptyalisme.

Πτρίκων (τὸ), ἄρχ. = Σιέλω.

Πτίζ, πτίζος (ἡ), = Πτίζή. ||. αὐτὴ πτίζος τῶν (διθύρων) ὀστρέων, les battants, les valves.

Πτίζον (τὸ), ἄρχ. τὸ Πτρίζον.

Πτρίζω (τὸ), l'action de cracher, crachement; (κατ.) sputa-tion, θ. ||. συχόν—, sputa-tion fréquente, ἴδε Πτρίζω-σμός. 2) (κοιν.) ἀντι-Πτρίζω (τὸ), crachat.

Πτίζή (ἡ), ἄρχ. < Πτρίζω>, pli. §. couche, θ. feuille, θ.

Πτίζα (προφ. κοιν. φτίζα), Μ. πτίζα, cracher. ||. πτίζει αἶμα, il crache du sang. ||. τὸν ἐπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον, il lui cracha au visage (au nez).

Πτίζμα (τὸ), corps mort, cadavre.

Πτίζεις, κατ' (ἡ), ἄρχ. τὸ Πέζω-μον, chute, θ. (μφορ.) ruine, θ. §. (Γρμτ.) cas. ||. ἡ πτίζεις τοῦ ὀπουργείου, la chute du ministère. ||. ἡ πτίζεις τῆς Αὐτοκρατορίας, la ruine de l'empire. ||. πτίζειν ὁδόν, (φρσ. ἄρχ.), il menace ruine.

Πτίζικός, ἢ, ὄν, (Γρμτ.), qui concerne le cas. ||. (οὐδ.) πτω-τικόν (τὸ), le régime.

Πτρίζω, Μ. (ὁ) πτρίζω, ἄρχ. devenir pauvre, s'appauvrir.

Πτρίζα (ἡ), pauvrete, θ.

Πτρίζεις, κατ' (ἡ), appauvrissement.

Πτρίζω, Μ. ἴσω, devenir pauvre, s'appauvrir.

Πτρίζος, ἢ, ὄν, qui convient à un pauvre. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.)

Πτρίζα, ἐπὶ (ἡ), pauvreté.

Πτρίζω (τὸ), dépôt de mendicité.

Πτρίζος, ἢ, ὄν, pauvre; gueux. ||. « Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τοῦ πνεύματος » (Εὐαγγ.), bien heureux les pauvres d'esprit.

Πτρίζω (τὸ), hospice pour les pauvres.

Πτρίζω (ὁ), κατὰ λέξ. cul-blanc, (διδακτ.) pygargue, (ὄνομα διαφόρων πτηνῶν ἢ τετραπόδων).

Πτρίζος, Α. ὄν, pygmée, nain.

Πτρίζα (ἡ), combat à coups de poing, pugilat.

Πτρίζω (ὁ), athlète qui combat au pugilat, (Ἀγγλ.) boxeur.

Πτρίζ (ἡ), poing.

Πτρίζω, ἴσω, ἄρχ. (ἡ), ἔντ., ver -luisant.

Πτρίζω (ἡ), ἄρχ., bassin à laver les pieds; baignoire.

Πτρίζω, ὄν (ἡ), ἄρχ., vainqueur au jeu pythien.

Πτρίζω, ἔκω (ὁ), ἄρχ., fond; fondement; profondeur, θ.

Πτρίζω, Μ. ἴσω, rendre compacte, épaissir, serrer, resserrer. ||. πυκνῶσαι ζυγούς, (εἰδ. στρτ. παραγγέλμ.) I serrer (vos rangs)!

Πτρίζω, ἢ, ὄν, épais; compacte, dens; dru, pressé, serré. ||. τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους, le fort du bois. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Πτρίζα, ἀντὶ ἐπὶ (ἡ), d'une manière serrée (compacte), dru. ||. τούτω τὸ σπέρμα εἶνε σπαρμένον πολλὰ πυκνὰ, ce blé est semé bien dru (bien épais). ||. δέκα καταβὰτα γραμμῶν πυκνότητος, dix pages, écrites très-serrées.

Πτρίζω, ὄν (ἡ), épaississeur, θ. densité, θ. (διδακτ.) compacité, θ.

Πτρίζω, κατ' (ἡ), l'action épaissir (de rendre compacte), condensation, θ. πυκνί-σμός.

Πτρίζω, ὄν (ἡ), = Πτρίζω.

Πτρίζω, porte (d'une ville ou un édifice), θ. ||. ἡ Πτρίζω, la Sublime Porte (ou) la Porte.

Πτρίζω, ὄν (ἡ), grand, θ. portail, porche, θ.

Πτρίζω, (ὁ, ἡ), gardien (ou) des portes, portier, com- eierge.

Πτρίζω, κατ' (ἡ), ἄρχ. ὄν, bois épineux.

Πτρίζω (τὸ), κοιν. ἡ Πτρίζω, bois.

Πτρίζω, ἡ, ὄν, de bois, de bois.

Πτρίζω, ἴσω (ἡ), boîte (de bois), ἡ ναυτική πυξίς, la boussole, ἴδε καὶ Πολοεικία.

Πτρίζω (ἡ), ὁ, bois.

Πτρίζω (ὁ), achores, éruption de lait, gourme (des enfants), rache, θ.

Πτρίζω, πυξίς (τὸ), feu. ||. εἰς πυξί, φρσ. (μφορ.), il jeta feu et flamme. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, γαῖα μολύβητος πυρὸς, (φρσ. ἄρχ.), après moi le déluge. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πτρίζω, πυξίς (τὸ), feu. ||. εἰς πυξί, φρσ. (μφορ.), il jeta feu et flamme. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, γαῖα μολύβητος πυρὸς, (φρσ. ἄρχ.), après moi le déluge. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πτρίζω, πυξίς (τὸ), feu. ||. εἰς πυξί, φρσ. (μφορ.), il jeta feu et flamme. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, γαῖα μολύβητος πυρὸς, (φρσ. ἄρχ.), après moi le déluge. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πτρίζω, πυξίς (τὸ), feu. ||. εἰς πυξί, φρσ. (μφορ.), il jeta feu et flamme. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, γαῖα μολύβητος πυρὸς, (φρσ. ἄρχ.), après moi le déluge. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πτρίζω, πυξίς (τὸ), feu. ||. εἰς πυξί, φρσ. (μφορ.), il jeta feu et flamme. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, γαῖα μολύβητος πυρὸς, (φρσ. ἄρχ.), après moi le déluge. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πτρίζω, πυξίς (τὸ), feu. ||. εἰς πυξί, φρσ. (μφορ.), il jeta feu et flamme. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, γαῖα μολύβητος πυρὸς, (φρσ. ἄρχ.), après moi le déluge. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πτρίζω, πυξίς (τὸ), feu. ||. εἰς πυξί, φρσ. (μφορ.), il jeta feu et flamme. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, γαῖα μολύβητος πυρὸς, (φρσ. ἄρχ.), après moi le déluge. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πτρίζω, πυξίς (τὸ), feu. ||. εἰς πυξί, φρσ. (μφορ.), il jeta feu et flamme. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, γαῖα μολύβητος πυρὸς, (φρσ. ἄρχ.), après moi le déluge. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πτρίζω, πυξίς (τὸ), feu. ||. εἰς πυξί, φρσ. (μφορ.), il jeta feu et flamme. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, γαῖα μολύβητος πυρὸς, (φρσ. ἄρχ.), après moi le déluge. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πτρίζω, πυξίς (τὸ), feu. ||. εἰς πυξί, φρσ. (μφορ.), il jeta feu et flamme. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, γαῖα μολύβητος πυρὸς, (φρσ. ἄρχ.), après moi le déluge. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πτρίζω, πυξίς (τὸ), feu. ||. εἰς πυξί, φρσ. (μφορ.), il jeta feu et flamme. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, γαῖα μολύβητος πυρὸς, (φρσ. ἄρχ.), après moi le déluge. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πτρίζω, πυξίς (τὸ), feu. ||. εἰς πυξί, φρσ. (μφορ.), il jeta feu et flamme. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, γαῖα μολύβητος πυρὸς, (φρσ. ἄρχ.), après moi le déluge. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πτρίζω, πυξίς (τὸ), feu. ||. εἰς πυξί, φρσ. (μφορ.), il jeta feu et flamme. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, γαῖα μολύβητος πυρὸς, (φρσ. ἄρχ.), après moi le déluge. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πτρίζω, πυξίς (τὸ), feu. ||. εἰς πυξί, φρσ. (μφορ.), il jeta feu et flamme. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, γαῖα μολύβητος πυρὸς, (φρσ. ἄρχ.), après moi le déluge. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πτρίζω, πυξίς (τὸ), feu. ||. εἰς πυξί, φρσ. (μφορ.), il jeta feu et flamme. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, γαῖα μολύβητος πυρὸς, (φρσ. ἄρχ.), après moi le déluge. ||. ἡ πυξίς τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πυρρίκος (δ), petite tour, tourelle, θ.
 Πυρροποιία (ή), construction d'une tour (κυρ. de la tour de Babel), (συγκάχ.) confusion, θ. chaos.
 Πύρρος (δ), tour, θ. S. château.
 Πύρρον (τὸ), φ., pyrethre.
 Πύρρος (δ), fièvre, θ. || θέρμη πυρετού, chaleur febrile, θ.
 Πύρεταις, οὖς (δ, ή), fiévreaux; fébrile.
 Πύριν, ἥνος (δ), noyau, pépin, grain de fruit.
 Πύρινος, η, ος, de feu, igné. || δάκρυ (χόνει) πύρινα δάκρυα, pleurer à chaudes larmes.
 Πύρινος-οὖς (δ, ή), qui respire le feu; qui vomit des flammes, ignivome. || ὕψη Πύρινος, montagnes ignivomes.
 Πύρις, ἰσος (ή), poudre (à feu ou à tirer), θ.
 Πυροθήκη (ή), magasin à poudre, (εις τὰ πλοῖα) soute aux poudres, θ. (ἀπλ.) les poudres.
 || ἐν αὐτῇ ἡ πυριτοθήκη, le feu prit aux poudres. 2) poire à poudre, fourniment (pour la chasse).
 Πυρκαῖα (ή), incendie.
 Πυροβολικόν (τὸ), artillerie, θ.
 Πυροβολιστής, οἱ (δ), artilleur; canonier.
 Πυροβόλος (δ, ή), qui jette du feu. || (ούς) Πυροβόλον (ἐνν. πλοῖον), arme (bouche) à feu, pièce d'artillerie, canon, obusier, etc. S. (πλθ.) πυροβόλος, briquet, fusil.
 Πυροβολῶ, Μ. ἔσθ, faire feu, tirer (sur ou contre q.).
 Πυρολαβία, ἰσος (ή), tenaille ou pince pour remuer le feu.
 Πυρολάττης, οἱ (δ), adorateur du feu, ignicole.
 Πύραμα, Μ. ἔσθ, chauffer ou rougir au feu, échauffer jusqu'à l'incandescence; emmener. || (ἀμπτ. αὐτὸν) se chauffer ou s'enflammer. || αὐτὸν πυρωμένον, fer ardent (incandescent).
 Πυροτέκνισμα (τὸ), feu (pièce) d'artillerie.
 Πυρρῶσαν, ἐκς (ή), l'action de

ravager par le feu (d'incendier).
 Πυρπολικόν (τὸ), (πλοῖον), brûlot.
 Πυροτέκνης, οἱ (δ), artificier.
 Πυρπολῶ, Μ. ἔσθ, ravager par le feu, embraser, incendier.
 Πυρρῶλας, α (δ), πιν., ἴδε Χειμαριότης.
 Πύραμα (τὸ), l'action de chauffer ou de rougir au feu, incandescence, θ.
 Πυρρατὶλ (ή), chenet, tripied.
 Πύρις (ή), presure, θ. caillette, θ.
 Πύριν (ή), bouteille garnie d'une enveloppe d'osier, bouteille écloquée, (χυδ.) dame-jeanne, θ.
 Πυττάκι (τὸ), ἴδε Πιτάκι.
 Πύλ (ἐκράν. ἐκφράζον ἀποστροφῆν), rouah !
 Πύρας, ἄνος (δ), ἀρχ., barbe, θ.
 Παραπυρόος (δ, ή), qui porte de la barbe, barbu, (διδκχ.) barbillère, (βεν.) barbigère.
 Παλαράκι (τὸ), poulichon, (ὕποκορ. τοῦ-
 Παλάρι (τὸ), κοιν. ὁ Πάλος, poulin, petit poulin, (τὸ θηλ.) pouliche, θ.
 Πάλησις, ἐκς (ή), l'action de vendre, vente, θ. débit. || γίνεται (δὲν γίνεται) πώλησις, la vente va (ne va pas). || εἰς τοῦτο τὸ ἐργαστήριον γίνεται μεγάλη πώλησις, il se fait un grand débit dans cette boutique, ἴδε καὶ Ποίσημα.
 Παλητήριον (τὸ), (κυρ. ἔγγραφον), contrat de vente.
 Παλητής, οἱ (δ), celui qui vend, vendeur, (τὸ θηλ.) venderesse.
 Παλοδάμης, οἱ (δ), ἀρχ., celui qui dompte les jeunes chevaux, maquignon.
 Πάλος (δ), pouvain, ἴδε Παλάρι.
 Παλῶ (προφ. κοινῶς καθὼς καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Ποταλῶ, Μ. ἔσθ, vendre; débiter. || πωλεῖ κρασί (ἔχει καπηλεῖον), il donne à boire. || ποῖον τὰ πωλεῖς αὐτά (φρα.), à qui vendez-vous vos coquilles? || ἄλλον πώλησέ τ' αὐτά (φρα.), portez vos coquilles à d'autres ! || αὐτὰ αὖ πραγματοποιεῖται δὲν πωλοῦνται

(δὲν εἶνε δυνατόν ἡ εὐκολον εἰς πωληθῶν), ces marchandises-là ne sont pas vendables (sont invendables, ne sont pas de débit). || εἶνε καλὸς νὰ σὲ πωλήσῃ, σὲ πωλεῖ καὶ σ' ἀγοράζει, φρα. (εἶνε ἀξιώτερός σου), il vous en revendrait, il vous vendrait à beaux deniers comptants.

Πάμα (τὸ), τὸ Σκέπασμα (χότρας, κιβωτίου κτλ.), couvercle.

Πάποτε, ἐπὶ β., jamais jusqu'à présent, jamais encore.

Παρί (τὸ), κοιν. ὁ Πάρος.

Παριόος (τὸ), ἴδε Ὁπαριόος.

Πάρισος, η, ος, fait de tuf.

Πάρος, Μ. ἔσθ, rendre dur et calleux; (μετροφ.) rendre insensible, endurcir. || πεπωρωμένος τὴν συνείδησιν, il a la conscience entrassée.

Πάρος (δ), pierre blanche et poreuse, tuf; grès; grèsor.

Πάσαις, ἐκς (ή), l'action de durcir ou de s'endurcir, endurcissement (du cœur), insensibilis, θ. (μενι.) calus.

Πῶς; ἐπὶ β. Ἐρωτημ., comment? de quelle manière? par quel moyen? || πῶς εἶνε (εις τὴν ὀψελαν του); comment se porte-t-il? || πῶς τοῦτο; comment cela? 2) ἀντὶ Διατί. || πῶς δὲν ἤλθοις ταχύτερα; que n'êtes-vous arrivé plus tôt? || πῶς δὲν τὸ ἔλγες; que ne le disiez-vous? 3) Τῶς (χωρὶς ἔρωτ.) comme, (αἰκ.) comme quoi. || ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα, voici comme l'affaire se passa. || ἔχει πῶς νὰ ζήσῃ, il a de quoi vivre. S. (καὶ Διπλογο. ἀντὶ τοῦ "Οὐί) βλέπω πῶς ἔχετε δικαίον, je trouve que vous avez raison. || (καὶ ἐνάρθρ.) ἀμεριμνο περί τοῦ πῶς, ne pas s'inquiéter du comment. || (καὶ θαυμασ.) πῶς ἔγινε; comment vous voilà fait! || πῶς μετεβλήθη; comment il est changé ! || (καὶ κατ' ἄλλην ἐκδχ.) πῶς; καὶ πῶς; quoi ! || καὶ πῶς, δὲν ὑπάρχει ἄλλο; (τόσον μόνον εἶνε); quoi ce n'est que cela ?

Πας, πόρ. ἐγκλιτ., de quelque (d'une certaine) manière, de quelque (en quelque) sorte,

en quelque façon. || οὕτω πως, d'une telle manière. || μή πως, μή Μάπως. || ἄλλως πως, d'u-

ne autre manière. || ποιῶν βουκολικὸν πως ἐπὶ τῆς κοίτης, espèce de pastorale.

P

ΡΑΔ

ΡΑΒΔΑΚΙ (τὸ), petit billet; (ἰδιωτ.) billet-doux.

ΡΑΒΔΙ (τὸ), billet.

ΡΑΒΔΑΚΙ (τὸ), baguette, θ. petite baguette, θ.

ΡΑΒΔΙ (τὸ), bâton, canne, θ.

ΡΑΒΔΙΖΩ, Μ. ἴνα, battre avec une baguette, frapper de verges, donner la bastonnade, θ.

ΡΑΒΔΟΣ (ἡ), baguette, θ. verge, θ. bâton. || ἡ — τοῦ Μωϋσέως (τοῦ Ἀαρὼν), la verge de Moïse (d'Aaron). || ἡ ποιμαντικὴ —, le bâton pastoral, ἴδε ΠΑΤΕΡΙΤΣΑ.

ΡΑΒΔΟΥΧΟΣ (ὁ), qui porte un bâton; officier de police; licteur; massier, etc.

ΡΑΒΔΟΦΟΡΟΣ (ὁ, ἡ), qui porte un bâton, huissier (etc) armé d'une baguette.

ΡΑΒΔΩΜΑ (τὸ) καὶ

ΡΑΒΔΩΣΙΣ, ΕΠΣ (ἡ), rainure, θ. cannelure, θ. strie, θ.

ΡΑΒΔΩΤΗΣ, ἢ, ὄν, (ἐπὶ ὄψοις.) rayé (en longueur); (ἐπὶ ζώλ.) cannelé, strié.

ΡΑΒΕΝΤΙ (τὸ), ἱατρ., rhubarbe, θ.

ΡΑΓΑΣ, ΛΔΟΣ (ἡ), ἀρχ., crevasse, θ. fente, θ. (ἰδιωτ. ἱατρ.) crevasse qui se forme aux lèvres (aux mains etc), rhagades.

ΡΑΓΔΑΙΟΣ, Α, ὄν, (κυρ. βρογχ.) pluie violente, impétueuse, battante, (qui tombe) a verse, lavasse, θ.

ΡΑΓΙΖΩ, Μ. ἴνα, fêler. || (ἀμετ. αὐτ. πρ.) se fêler, se crevasser. || ἐρράγισα τὸ ποτήρι, le verre s'est fêlé. §. (καὶ μτμ.) ῥαγίζει ἡ καρδιά μου, mon cœur se brise.

ΡΑΓΙΣΜΑ (τὸ), fêlure, θ.

ΡΑΔΙΚΙ (τὸ), φ., chicorée (sauvage), θ.

ΡΑΜ

ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΑ (ἡ), intrigue, θ. menées, θ. πλρ. cabale, θ.

ΡΑΔΙΟΥΡΓΟΣ (ὁ, ἡ), intrigant.

ΡΑΔΙΟΥΡΓΩ, Μ. ἴνα, intriguer, cabaler.

ΡΑΘΥΜΙΑ (ἡ), ἀρχ., indolence, θ. paresse, θ. nonchalance, θ.

ΡΑΘΥΜΟΣ (ὁ, ἡ), indolent, paresseux, nonchalant.

ΡΑΘΥΜΩ, Μ. ἴνα, être indolent, vivre dans la paresse.

ΡΑΙΝΩ, Μ. (ὁ) ΡΑΝΑ, = ΡΑΝΤΙΖΩ. §. (ἰδιωτ.) faire pleuvoir (jeter) sur les nouveaux-mariés des pièces de monnaie (des bombons etc).

ΡΑΕΝΔΥΤΗΣ, ΟΥ (ὁ), couvert de haillons, déguenillé, dépenaillé.

ΡΑΚΙ (τὸ), eau de vie, θ. brandevin, rogomme.

ΡΑΚΟΠΟΤΗΡΟΝ (τὸ), verre à liqueur (à ratafia), petit verre.

ΡΑΚΟΠΛΗΤΩΝ (τὸ), la boutique du rogomiste.

ΡΑΚΟΠΛΗΣ, ΟΥ (ὁ), qui vend du rogomme, rogomiste.

ΡΑΚΟΣ, ΟΥΣ (τὸ), lambeau, haillon, guenille, θ. loque, θ. drap, chiffon, guenillon.

ΡΑΚΩΣΙΣ, ΕΠΣ (ἡ), ἱατρ., rhacosis.

ΡΑΜΜΑ (τὸ), fil (à coudre). || κόπτω τὸ ῥάμμα (τὴν κλωστήν) μετὰ τινος, φρα., (διαλῶν τὴν φιλαν), rompre la paille avec q. || ἀπὸ ῥάμμα ὡς βελόνι, παροιμ., (καταλεπτῶς), de fil à aiguille.

ΡΑΜΝΟΕΙΔΗΣ, ΟΥΣ (ὁ, ἡ), qui ressemble au nerprun, ramnoïde, ramné. || (οὐδ.) ῥαμνοειδές, εἶδος δένδρου, faux nerprun, saule épinex, argousier.

ΡΑΦ

ΡΑΜΝΟΣ (ἡ), εἶδ. θάμν. nerprun, rhamnus, nerprun.

ΡΑΜΦΟΣ, ΟΥΣ (τὸ), bec d'oiseau.

ΡΑΝΙΣ, ΙΔΟΣ (ἡ), goutte, θ.

ΡΑΝΤΙΖΩ, Μ. ἴνα, asperger, arroser, répandre autour.

ΡΑΝΤΙΣΜΑ (τὸ) καὶ

ΡΑΝΤΙΣΜΟΣ (ὁ), l'action d'asperger, aspersion, θ. || τὸ βάντισμα τῶν Λατίνων γίνεται ἐν τῷ βάπτισματι ἡ δὲ ἐκχύσις ἐν τῷ βάπτισματι de l'Eglise de Rome se fait par infusion ou par aspersion.

ΡΑΣ, ΡΑΡΟΣ (ἡ), grain de raisin, ἴδε καὶ ΡΑΡΑ.

ΡΑΠΙΖΩ, Μ. ἴνα, donner (apporter) un soufflet, souffleter, claquer, (εἰρων.) couvrir la joue à q.

ΡΑΠΙΣΜΑ (τὸ), soufflet, (οὐδ.) claquer, θ.

ΡΑΠΤΑΔΙΚΟΝ (τὸ), boutique de tailleur, θ.

ΡΑΠΤΗΣ, ΟΥ (ὁ), tailleur.

ΡΑΠΤΙΚὸΝ (τὸ), ce qu'on donne au tailleur, façon, θ.

ΡΑΠΤΩ, ἢ, ὄν, cousu.

ΡΑΠΤΡΙΑ (ἡ), couturière, θ.

ΡΑΠΤΩ, Μ. ἴνα, coudre. || ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν ῥαπτικὴν τέχνην εἶναι ναὶ ῥαφθῆναι μετὰ τοῦ ῥαπτοῦ, être cousu avec de la soie. (μτμ.) ῥιμὰς ῥαμμέναι, des jupes à poia τὰ τῶν Κινέζων, des jupes bridées.

ΡΑΣΟΝ (τὸ), serge, rase; ἱμάτιον ἡμίονο, θ. || ἱμάτιον τὸ ῥάσιον (ἐγὶνε μοναχός), il prit l'habit (le froc).

ΡΑΣΟΦΟΡΟΣ (ὁ, ἡ), qui porte le froc, moine, (κυρ.) frère laïque.

ΡΑΪ, Ή, ΙΔΟΣ καὶ

ΡΑΪΑΝΟΣ (ἡ), φ., cave, θ. rai.

ΡΑΪΟΝ (τὸ), raie, θ. (ἰδιωτ.) raie.

ΡΑΦΗ (ἡ), couture, θ. (ἰδιωτ.) suture, θ. ἢ ἡ μ. ἢ ἡ

τοῦ κρανίου, (Ανατομ.), les ossements du crâne. || φόρεμα χωρίς φάρνη, une robe sans couture.

Ψάξ, ἰαός (ῥ), ἀρχ., aiguille (à coudre), ὁ.

Ψάξ (ῥ), dos. || ῥάχην με ῥάχην, dos à dos. || τοῦ ἐγούρισ τοῦ ῥάχην, il lui a tourné le dos. || εἰπέτε μας τὴν ῥάχην σας, (προσ.), montrez-nous vos talons. || στήκοναι τὴ ῥάχην σου, (εἶνε πλούσιος ἢ τοχυρὸς, καμμένος, ἀνέγει εἰς δοπάνην, καταδρομήν), il a bon dos. || τὸν τρώγει τὴ ῥάχην του, (προσ.), il le défile à son déshonneur, le dos (la peau) lui dérange.

Ψακνιζέω, M. ἄκν, devenir noué (rachitique); tomber en courbure.

Ψακνιζέω, ἰαός (ῥ), (ἐνν. νόσος), rachitique.

Ψακνιζέω, ἄ, ὄν, rachitique, noué.

Ψακνιζέω, ἰαός (ῥ), (ἐνν. νόσος), rachitique.

Ψακνιζέω, ἄ, ὄν, rachitique, noué.

Ψακνιζέω, ἰαός (ῥ), (ἐνν. νόσος), rachitique.

Ψακνιζέω, ἄ, ὄν, rachitique, noué.

Ψακνιζέω, ἰαός (ῥ), (ἐνν. νόσος), rachitique.

Ψακνιζέω, ἄ, ὄν, rachitique, noué.

Ψακνιζέω, ἰαός (ῥ), (ἐνν. νόσος), rachitique.

Ψακνιζέω, ἄ, ὄν, rachitique, noué.

Ψακνιζέω, ἰαός (ῥ), (ἐνν. νόσος), rachitique.

Ψακνιζέω, ἄ, ὄν, rachitique, noué.

Ψακνιζέω, ἰαός (ῥ), (ἐνν. νόσος), rachitique.

Ψακνιζέω, ἄ, ὄν, rachitique, noué.

Ψακνιζέω, ἰαός (ῥ), (ἐνν. νόσος), rachitique.

Ψακνιζέω, ἄ, ὄν, rachitique, noué.

Ψακνιζέω, ἰαός (ῥ), (ἐνν. νόσος), rachitique.

Ψακνιζέω, ἄ, ὄν, rachitique, noué.

Ψακνιζέω, ἰαός (ῥ), (ἐνν. νόσος), rachitique.

Ψακνιζέω, ἄ, ὄν, rachitique, noué.

Ψακνιζέω, ἰαός (ῥ), (ἐνν. νόσος), rachitique.

Ψακνιζέω, ἄ, ὄν, rachitique, noué.

ΨΕΙΝΙ (τὸ), κοιν. ἢ ΠΥΙΝΗ. ΠΕΙΡΟΜΑΙ, M. (βλ.) ΠΕΙΡΩ, avoir des rapports, faire un rot (des rots), roter. || βεύομαι τὸ σκάρδον (τὸ λουκανικόν) ὅπου ἔφαγα, l'ai (le boudin) que j'ai mangé me revient.

ΨΕΙΜΑ (τὸ), courant (d'eau); rapide; cours. || τὸ πλοῖον ἐφέρετο μετὰ τὸ ρεύμα, le bateau allait à vau-l'eau. 2) (ιατρ.) rhume; fluxion, ὁ. écoulement humoral.

ΨΥΜΑΤΙΚΟΣ, ἄ, ὄν, qui a rapport aux fluxions (aux rhumes) ou qui en souffre, rhumatique, rhumatismal.

ΨΥΜΑΤΙΣΜΟΣ (ὁ), fluxion, ὁ. rhumatisme.

ΨΥΣΙΣ, εἰς (ῥ), écoulement.

ΨΥΣΤΟΣ, ἄ, ὄν, fluide, coulant. || τὸ ὕδωρ καὶ ὁ ἀὴρ εἶνε ψύστατα βευστά, l'eau et l'air sont des corps fluides. || (καὶ ὡς οὗς) τὸ ἤλεκτρικόν βευστόν, le fluide électrique. || (ῥ ἀπολ.) τὸ βευστόν, la fluidité.

ΨΕΙΤΥΞ, π (ὁ), gouttière, ὁ. larmier, égout; gargouille, battelement.

ΨΕΙΜΟΝ (τὸ), rot, rapport, érucation, ὁ.

ΨΕΝ, M. ΠΕΙΝ, couler; découler; s'écouler; ruisseler, ῥ. ἰδε ΓΕΝΑ. || * γῆ ρέουσα μέλι καὶ γάλα, * (Γρω.), une terre décollante de lait et de miel.

ΨΟΚΙΣ, εἰς, ἄν, (ἀνμλ.) πῶ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Λέγν.

ΨΥΚΤΟΣ (ΨΥΚΝΙΣ), ἄ, ὄν, (ἀρχ.), susceptible d'être rompu (brisé etc.).

ΨΥΜΑ (τὸ), ἀρχ., parole, mot; ῥ. (συνίθ. γρμ.) verbe.

ΨΥΜΑΤΙΚΟΣ, ἄ, ὄν, (Γρω.), verbal. || τὰ ῥηματικά ἢ μετοχικά ἐπὶ ὅσθα συγγενεῖται ἐνίοτε (εἰς τὸ Γαλλικόν) μετὰ τὰς ἐνεργητικὰς μετοχάς, on confond quelquefois les adjectifs verbaux avec les participes présents.

ΨΥΞΙΣ, καὶ (ῥ), déchirement, rupture, ὁ. (Νμ.) bris; effraction, ὁ. || ἐξῆς σφραγίδος, bris de scellé. || * ἐάν τὴ κλοπὴ ἐγένετο ἐκ ἐξωτερικῆς ἢ ἐσω-

τερικῆς ῥήξεως, (Δικονμ.), si le vol a été commis par effraction extérieure ou intérieure. 2) (συνκδχ.) rupture, ὁ. rixe, ὁ. || κατ' ἐννοιαν εἰς ῥῆξιν, ils en sont venus à une rupture.

ΨΥΟΣ (ὁ), ζ., loup-cervier; gupard; once; rich.

ΨΥΞΙΣ, καὶ (ῥ), locution, ὁ. phrase, ὁ. passage (d'un auteur), citation, ὁ.

ΨΥΙΝΗ (ῥ), résine, ὁ. poix résine, ὁ. galipot (χυρ. τ. Τζλν - σκιζ).

ΨΥΙΝΟΕΙΔΗΣ, οἷς (ῥ, ῥ), qui a l'apparence de la résine, résinoïde.

ΨΥΙΝΟΕΙΔΗΣ, οἷς (ῥ, ῥ), résineux.

ΨΥΟΚΕΙΑ (ῥ), éloquence oratoire, ὁ. déclamation, ὁ.

ΨΥΟΚΕΙΑ, M. ΠΕΙΝ, parler comme orateur ou en déclamateur (avec pompe et emphase); déclamer.

ΨΥΟΚΙΚΟΣ, ἄ, ὄν, relatif à l'art oratoire, rhétorique, oratoire. || τὴ ῥητορικὴ (ἐνν. τέχνη), l'art oratoire, la rhétorique.

ΨΥΟΚΙΚΟΣ, ἐπὶ ῥ., en rhéteur, en orateur, suivant les règles de la rhétorique, oratoirement.

ΨΥΤΟΣ, ἄ, ὄν, expressément énoncé (désigné), explicite, exprès, formel. ῥ. qui peut se dire, qui n'est pas secret (à taire). || εἰς ἡμέραν ῥῆτην, à un jour fixé. || εἰς ῥῆτην παραγγελίαν νά., il avait mission expresse de... || κατὰ ῥῆτην διαταγὴν τῆς Α. Μ., par ordre exprès de S. M. || κατὰ ῥῆτην διάταξιν τοῦ νόμου, par une disposition formelle de la loi. || ῥῆτὰ ἢ ἀρῆματα, (προσ.), tout ce qu'on doit dire et tout ce qu'on doit taire. || (οὐς) ῥῆτων, passage (d'un auteur), citation, ὁ. sentence, ὁ.

ΨΥΤΑ (ῥ), clause, ὁ.

ΨΥΤΑΡ, ανος (ῥ), orateur. ῥ. rhéteur.

ΨΥΤΑΡ, ἐπὶ ῥ., en termes clairs et positifs, en termes exprès.

expressément, formellement, explicitement.

Ρυζός, ὅ, ὄν, plat; bas, qui n'a pas de profondeur. || ἡ θάλασσα εἶνε ῥηχὴ εἰς τοῦτο τὸ μέρος, la mer est basse en cet endroit. || (κυρ.) **Ρυζὶ** (ἰων. μέρη ἢ ὑδάτα), bas-fonds, basses.

Ρίγανη (ἡ), (κοιν.) ὁ Ὠρίανος. **Ρίγος**, οὐζ (τὸ), frisson causé par le froid, (κυρ.) frisson de la fièvre. || ἔχει ῥίγος, il a (il est dans) le frisson. || τὸν ἔπασσε ῥίγος, le frisson l'a pris.

ῤίζα, ης (ἡ), racine, θ. \$. (συν-κὀχ.) pied (d'arbre). || ἔχει διακόσιαις ῥίζαις δένδρα, il a deux cent pieds d'arbres. || **ῤίζα ῥίζα βασιλικῆς** (ἀγκινάρας), un pied de basilic (d'artichaut). || (μην.) **μοῦ ἔβγαλε τὸ ὄδον**, πλὴν **μοῦ ἔφρεσε μὲν ῥίζαν**, il m'a arraché une dent, mais il m'en a laissé un chicot. || ἡ ῥίζα τοῦ βούζωνος (τοῦ σπυρίου), le boubillon. \$. (καὶ μεταφ.) **κόπτω τὸ κζκκὸν ἀπὸ τῆν ῥίζην**, couper la mal à racine, couper pied à un abus.

ῤίζαν (τὸ), κοιν. τὸ Ἐρσφόλον, φ., garance, θ.

ῤιζαδὴ, ἐπὶ ῥ., avec toute la racine, radicalement.

ῤικκός, ἡ, ὄν, radical.

ῤιζοβολῶ, M. ἴζω, pousser des racines, raciner.

ῤιζοποιῖν (τὸ), κοιν. οἱ Πρόποδος ὄρους, ἡ Ὑπέρεια, pied de la montagne.

ῤιζόω, M. ἴζω, prendre racine, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφ.) s'enraciner, invéterer, s'invéterer. || δὲν πρέπει τις ν' ἀφίγηταις προλήψεις (τὰς καταχρήσεις κτλ.) νὰ βρίζουν, il ne faut pas laisser enraciner les préjugés (les abus etc.).

ῤιζωμα (τὸ), καὶ

ῤιζοῖς, εὐς (ἡ), l'action de prendre racine, pousse des racines.

ῤιμάδα (ἡ), chanson diffamatoire, θ. satire, brocard, libelle.

ῤικεζίτης, οὐ (ὁ), ἔργαλ. (χα-

πορυ.), instrument chirurgi- cal pour faire des injections dans le nez.

ῤίση (ἡ), εἰδ. ἰχθ., miraillet, raie bouclée, θ. ange, angelot.

ῤινηλασία (ἡ), l'action de suivre à la piste (ou flair).

ῤινηλατῶ, M. ἴζω, chasser avec le nez, suivre au flair (à la piste).

ῤινὶ (τὸ), ἔργαλ., lime, θ.

ῤινίζω, M. ἴζω, polir avec la lime, limer.

ῤινημα (τὸ), l'action de limer, limure, θ. 2) (εἰς τὸ πλθ.) limaille, θ. || τὰ ῤινηματα τοῦ σιδήρου εἶνε λατρικὸν, la limaille de fer est un remède.

ῤινόκευρας, ατος (ὁ), ζ., rhinocéros.

ῤινόμακτρον (τὸ), ἔργ., mouchoir.

ῤινόμητορ (ὁ, ἡ), qui a le nez coupé.

ῤιπή (ἡ), ἔργ., projection (impulsion) d'un corps; élan; coup; vol; jet, etc. || ῤιπὴ ὀφθαλμοῦ, coup (clin) d'œil. || ἐν ῤιπῇ ὀφθαλμοῦ, en un clin d'œil, en moins de rien, en un tour de main.

ῤιπίζω, M. ἴζω, mettre en mouvement, agiter (l'air), souffler, (μεταφ.) exciter, ἴδε **Ἀναε- ῤιπίζω**.

ῤιπίζω, ἴζω (ἡ), éventail; éventoir.

ῤίπη, M. ἴζω, jeter. || ῤίπη κατὰ, mettre à bas, abattre, terrasser. || τὸν ἔρριψε τὸ ἄλογον, il l'a démonté. || ὁ ἀμαξηλάτης μᾶς ἔρριψε, le cocher nous a versés. || ῤίπη πλοῖον (νεωστὶ ναυπηγηθὲν) εἰς τὴν θάλασσαν, lancer un vaisseau à la mer. || ἔρριψε τὸ πλοῖον τοῦ ἔξω, μᾶς ἔρριψεν ἔξω, il échoua son bâtiment, il nous échoua. || ῤίπη μακρὰν, ἴδε **ῤισίζω** (2). || ῤίπη σαγίτταν (φασέκια κτλ.), tirer de l'arc (des fusées etc.). || (καὶ ἀπολ.) ῤίπη (ἀδειάζω τὸ ὕπλον μου) εἰς τὸν ἀέρα, tirer en l'air. || ῤίπη εἰς τὸ σημάδι, tirer au blanc (à la cible). || ῤίπη τὰ χαρτιά (νὰ ἰδῶ τὴν

τὴν μου), tirer les cartes (εἰς τὸ πλθ.) ἔρριψε τὸν ἀέρα, il a amené ou jeté, jette, un clin etc. || ῤίπη (ῤίπη) τὸ σπαθί σου, allez-vous de votre tresse. \$. (μεταφ.) πτω ῤιπίζω, lancer des lades. \$. (καὶ μεταφ.) ῤιπίζω σφάλμα εἰς ἄλλον, rejeter la faute sur un autre. || ῤίπη κατὰ δὲ τὰ προνόμια, ῤιπίζω, ils ont tous les privilèges. \$. τὰ ἔχει ῤιπίζω, il a l'oreille basse, il a l'oreille basse.

ῤίς, ῤιπός (ἡ), nez.

ῤιμιμον (τὸ), l'action de jeter, (κυρ. ἐπὶ λθ.) δολ., M. κινάλλω.

ῤινοκινάλλω, M. κινάλλω, ter (braver) le danger, braver, risquer, se hasarder, venturer.

ῤινοκινάλλω (ἡ, ἡ), ῤιπίζω, hardi; hasardeux, aventureux.

ῤιπός (ἡ), ῤιπός, nez.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤιπός (τὸ), κοιν. ὁ Ὠρίανος.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

ῤίπ (ἡ), ῤίπ, nez.

quer; ||. αὐτοὶ ἀναλίσκον
τὸν ποταμὸν ρυμουλκούμενοι,
les barques remontent le fleuve
à la cordelle.

Ρίωμα, Μ. εἶς, (ἀρχ.), ti-
rer du danger, sauver, déli-
vrer, affranchir.

Ριπαρία (ῆ), saleté, θ. malpro-
preté, θ. (μυθ.) sordide ava-
rice, θ. vilénie, θ. lésinerie, θ.

Ριπαρός, λ, ὄν, sale, salaud,
malpropre; (μυθ.) sordide-
ment avare, crasseux, sordi-
de, vilain, livré à la lésine. ||
εἶνε πολλὰ ριπαρός, il est d'u-
ne grande saleté ou lésinerie,
(χυδ.) il est vilain comme lard
saune.

Ριπαρότης, ητος (ῆ), = Ριπα-
ρία.

Ρίπος (δ), saleté, θ. ordure, θ.
crasse, θ. souillure, θ.

Ρίσις, κας (ῆ), = Ροή. ||. (συνήθ.)
ρύσις αἵματος, = Αἰμόρροια.

Ριτιάδον, Μ. ἄν, rider, (ζ μσ.
αὐτοῦ) se rider.

Ριτιάσις, κας (ῆ), l'état d'un
corps ridé.

Ριτίς, ἴδος (ῆ), ride, θ. S. ru-
gosité, θ.

Ρῖα (ῆ), κοιν. ἢ Ρῖς, grain de
raisin. S. (μυθ.) ἢ — τοῦ ροζι-
οῦ, le bout (le bouton) de la
mamelle (du sein, du tétou),
mamelon, tetin ἢ tette (χυρ.
τῶν ζώων), trayon (ἰδίως τῶν

ἀμειγνυμένων). ||. εἰς ῖον
γαν, elle n'a pas de bouton.

2) εἶδ. ἀραχ., torseur.

Ρῖαι (τὸ), πορ. grenade.

Ρῖαι (ῆ), δ., grenadier.

Ρῖαν, ἄνος (δ), marine.

Ρῖακος, λ, ὄν, fort de corps
robuste, vigoureux.

Ρῖακότης, ητος (ῆ),
(du corps), vigueur, θ.

Ρῖαν (ῆ), force (du corps)
d'âme.

Ρῖακός, ὅ, (δ), marchandise
menus objets (de clous,
d'oripeau, etc); mercerie.

Ρῖαν (δ), menu marchandise
se; clinquant, oripeau,
2) pacotille, θ.

Σ

ΣΑΡ

Σάβανον (τὸ), drap mortu-
aire, linceul.

Σαβανόνα, Μ. ἄν, ensevelir.

Σαβάνωμα (τὸ), ensevelisse-
ment.

Σάββατον (τὸ), samedi; (κατὰ
τοὺς Ἑβρ.) sabbat, jour du
sabbat. ||. τὸν μῆνα που εἶν
εὐχὴ εὐδαίμονος, (καρμ.), la se-
maine des trois jeudis, aux
calendes grecques.

Σαβοῦνα (ῆ), lest. ||. τὸ πλοῖον
ἐπιστρέφει (ἀνεχώρησε) μετὰ
τὴν σαβοῦσαν, (χωρὶς ναυ-
φορώσεως), le navire est parti
(retourné) sur son lest.

Σαβοῦνα, Μ. ἄν, lester. ||.
(μυθ.) τὴν ἐσαβοῦρωσα καλὰ,
(ἐχόρτασα), je me suis bien le-
sté (l'estomac).

Σαβοῦνα (τὸ), l'action de les-
ter, lestage.

Σαβυρία, Μ. εἶς, (ἀρχ.), pren-
dre au filet ἢ (μυθ.) comme
dans un filet; traquer (com-
me une bête fauve).

Σαβύρις (ῆ), grand filet pour pé-
cher, seine, θ.

Σαβίρις (τὸ), saie. θ. serge, θ.
S. (ἐν γέν.) bure, θ.

ΣΑΚ

Σάκιον (τὸ), couverture (d'un
cheval), θ.

Σαρίττα (ῆ), κοιν. τὸ βέλος, flè-
che, θ. trait. 2) ἢ (δφαντ.)

Κερκίς, navette, θ. 3) (ἀνα-
τομία) ἢ — τοῦ ποδός, le péroné.

Σαρίττις (ῆ), coup de flèche.

2) εἶδ. φειδ., serpent aurore
ou ombre, jaculateur, trait,
dard.

Σαρίττις, Μ. εἶς, κοιν. ἀντὶ
τοῦ βέλου, lancer des flèches,
darder.

Σαρίττις (τὸ), ἴδε ΦΑΡΕΤΡΑ.

Σάγμα (τὸ), ἀρχ., charge (des
bêtes de sommes), θ. bagage.

Σαγμάριον (τὸ), bât.

Σάρος (δ), ἀρχ., τὸ Σαγιάκι,
saie, θ.

Σαγῖνι (τὸ), κοιν. ἢ Σαγῖν.

Σαγῖν, λ, ὄν, gâté, pourri,
usé, vieux, faible, débile, fra-
gile, frêle; (μυθ.) frivole,
futile; insoutenable, vain. ||.
σαγῖν ὕγια, santé délabrée
(frêle).

Σαγῖν, ητος (ῆ), état de ve-
tusté, faiblesse, θ. débilité,
θ. (μυθ.) futilité, θ.

Σακί (τὸ), sac, poche (χυρ. τὸ
μαγάλον), θ. ||. ἀπὸ κακῶν χρω-

ΣΑΚ

φιλῆτην καὶ σακί μὴ ἔχει
ἴδε ΧΡΕΩΦΙΛΕΤΗΣ.

Σακκορέα (ῆ), carreau.

Σακκορέα (ῆ), guille à emballer, θ.

Σάκος (δ), sac, ἴδε Σακί.

2) — τοῦ ταχυδρόμου, le
le du courrier.

χειρ.) dalmatique (d'argent
chevèque), θ. ||. ὁ

των ἀρχιεπισκόπων ἔχει
μα σταυροῦ, καὶ εἶναι ἐν

εἰς τὰ πλάγισ, la dalmati-
des archevêques à la croix

d'une croix, et elle est sur
le sur les côtés.

Σακκοῦλα (ῆ) καὶ
Σακκοῦλα (τὸ), sachet; bourse.

θ. ||. τὸ — τῶν ἁγίων, ἡ
σάκος, la bourse, ἡ

Σακκοῦλα, Μ. εἶς, ἡ
cher, embourser.

ἐπὶ φορεμ.) faire ou avoir
poches; bailler. ||. ἡ

φόρεμα) σακκοῦλα, ἡ
des poches.

Σακκοῦλα (ῆ), ἡ
(οἶκ.) boursicaut.

Σακχαρι (τὸ), ἀρχ. ἢ
SUCRE.

Σακχαρινός, η, ὄν,
PÉNOS.

Σεικνός, ἐπίρ., modestement, decemment.

Σεικνόνι (τό), κοιν. ἡ Σεικνός.

Σεπτέμβριος (ὁ), septembre. ἡ κατά (μηνί) Σεπτέμβριον, en septembre, au mois de septembre. ἡ τῇ πρώτῃ Σεπτεμβρίου, le premier (de) septembre.

Σεικτός, ἡ, ὄν, auguste, vénérable.

Σείρα, κοιν. ἀντί Σίρα.

Σειρακίς (ἡ), espérillerie, 0. gaillardise, 0. mièvrerie, 0. folâtrerie, 0. turbulence, 0.

Σειρακός, ἡ, ὄν, folâtre, gaillard, espiegle, égrillard, remuant, sévillan, mièvre, turbulent.

Σείκαλος, κοιν. ἀντί-

Σείταρον (τό), φωτ., bette (blanche), 0. poirée, 0.

Σείκαλη (ἡ), εἶδος γενν., seigle, 0.

Σεικός, Μ. ἀνα, lever; porter (sur son dos, sur sa tête etc).

Σ. élever, relever; dresser; hausser. Σ. enlever, emporter, ôter. ἡ (μ. αὐτοῦ) se lever, s'élever, se relever; se dresser, etc. ἡ σηκώσας κείνο τὸ τραπέζι ἀπ' ἐκεῖ, ôtez cette table de là. ἡ ἐσηκώσαν τὸ τραπέζι, on a ôté le couvert, on a desservi. ἡ σηκόνω τὸ φαγεῖν ἀπὸ τοῦ τραπέζι, desservir. ἡ δὲν θὰ μπόρεσας νὰ τὸ σηκώσας μὲ ἓνα χέρι, vous ne sauriez porter cela d'une main. ἡ σηκόνω τὸν νεκρὸν (νὰ τὸν θάψω), enlever le corps, faire la levée d'un mort. ἡ ἐσηκώσαν ὅλα ταῦτά πράγματα, il emporta (enleva) tous ses effets. ἡ σηκόνω τὸν μάνδαλον, hausser le loquet. ἡ σηκόνει τὸ μουστάκι του, dresser (retrousser) sa moustache. ἡ ἐσηκώσας τοὺς ὤμους ταῦ, il haussa (il leva) les épaules.

ἡ τὸ ἄλογον σηκόνει τὴν οὐρὰν του (τὰ αὐτιά του), il retrousses la queue, il chauvit les oreilles. ἡ μουλάρει τὸ ὅποιον σηκόνει πεντακοσίας λίτρας βάρους, un mulet qui porte cinq cent pesant. Σ. (καὶ μὲνμ.) σηκόνει κρασί, il porte bien

le vin. ἡ σηκόνει χωραπὴν, entendre raillerie (plaisanterie).

ἡ το κρασί τοῦτο σηκόνει (δὲν σηκόνει) νερόν, ce vin porte bien (ne porte pas) l'eau. Σ. (μ. φορ.) σηκόνω πόλεμον, entreprendre une guerre, entrer en guerre. ἡ σηκόνω εἰς τὸ ποδάρει, ἴδε Διηγήρη. Σ. σηκόνω ζωγραφίαν ἡ, ἴδε Ἀντιγράφω. Σ. (ναυτ.) σηκόνω πανιά (ἡ) τὴν ἄγκυραν, (καὶ μ.) σηκονομαί, (κινῶ ἀπὸ τὸν λιμένα), lever l'ancre, faire voile, démarrer, appareiller; (ἐπὶ ξηρᾶς) se mettre en route. ἡ σηκόνω τὸ καθισμένον πλοῖον, mettre (remettre) à flot. ἡ (π. ἡ μ. αὐτοῦ) τὸ ἄλογον σηκόνεται εἰς τὰ ὅπισθ' ἀπὸ τὸ πόδι, il se dresse sur les pieds de derrière. ἡ σηκώθη-καν αἱ τρίχες του, ses cheveux se dressèrent (se hérissèrent).

ἡ σηκόνεται (ἐνν. ἀπὸ τὸ πρῶμα) πολλὰ πρωτὶ, il se lève bien matin (de bon matin). ἡ ἀπόψε ἐσηκώθηκα (ἀπὸ τὴν κλινὴν) τέσσαραις φοραῖς, je me suis relevé quatre fois dans la nuit. ἡ σηκώ ἀπ' ἐκεῖ, ôtez (levez)-vous de là. ἡ σηκώ ἀπὸ τὸν τόπον μου, ôtez-vous de ma place. ἡ μάλιστα ἐσηκώθη ἀπὸ μίαν μεγάλην ἀσθένειαν, il ne fait que de relever d'une grande maladie. ἡ δὲν εἰν' ἐλπίς νὰ σηκώθῃ (νὰ ἰατρευθῇ), il n'y a pas apparence qu'il en relève. Σ. (ἡ μ. μ.) ἐσηκώθη ἄνεμος, il se leva du vent. Σ. (καὶ μ. φορ.) ἡμα ἐξέφρασε τὴν γνώμην ταύτην, ἡλοι ἐσηκώθησαν ἐναντίον του, dès qu'il eut ouvert cet avis, tout le monde s'éleva contre lui.

Σεικός (ὁ), ἀρχ., enceinte sacrée, temple; (ἰδιαιτ.) chapelle (de héros ou de demi-dieu). Σ. (κ. μ.) niche (pour y mettre une statue etc), 0.

Σεικός (τό), l'action de lever ou d'élever (etc); enlèvement; levée, 0. ἡ σηκώμα ἀπὸ τὸν ὕπνον, reveil.

Σεικός (τό), κοιν. τὸ ἥπαν. le

foie. ἡ σηκώσι βρογχίτις, (τοῦ)

de veau.

Σεικός, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

ἡ σηκόνει, ἡ, ὄν, porte, qui?

Συλάμι (τὸ), ἀρχ. τὸ Σορέκμι.

Συλάμινοζ, π., ὁμ. ἀρχ. ὁ Σορέκμινοζ.

Σιττα (ῆ), tamis, bluteau, blutoir, sas.

Σιττις, κος (ῆ), pourriture, θ. putréfaction, θ. corruption, θ. S. pourri; odeur de pourri.

Σιττον, ὄνος (ῆ), mâchoire, θ. ἡ κάτω (ἢ ἔνω) σιαγών, la mâchoire inférieure (supérieure) ou d'en bas (de dessous, d'en haut).

Σιάζω, M. ἴαζω, ἴζε Ἰάζω καὶ S. Σιττιζία.

Σιάκι, ἴζε Σιάκι.

Σιρά καὶ

Σιρανί, ἐπὶ, bas; sans bruit (ou) à petit bruit, à voix basse (καὶ μὲν ἀπὸ τῶν μουσ.) à basse note, doucement, tout doucement. ἢ. ὁμιλοῦσα τόνον σιγανὰ φωνεῖται, il parlait d'une voix si basse qu'... ἢ. ὁμιλεῖτε σιγανώτερα, παρακαλῶ, (parlez) plus bas, je vous prie. ἢ. περιπατεῖ σιγανὰ, il marche à petit bruit.

Σιρανός, ἡ, ὅν, (ἐπὶ ἀνθρ.) taciturne, (ἐπὶ φων.) bas, ἴζε καὶ Χαμναός.

Σιττιζία (τὸ), (ἀνθρ.), bulle, θ.

Σιττιζιάζω, ὅτε (ῆ), bullé.

Σιτή (ῆ), ἀρχ., silence.

Σιτροβάζω, M. ἴαζω, bouillir ou faire bouillir (cuire) à petit feu.

Σιαβῆξ, ἄ (ῆ), qui vend du fer (des ouvrages de fer), ferronnier.

Σιαβρικόν (τὸ), κοιν. τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον, outil de fer, ferrement.

Σιακρόν (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), κοιν. ὁ Σιακρός κτλ. ἢ. σιδηρόν (τῶν ρούχων), fer à repasser.

Σιακρόνα, M. ἴαζω, repasser.

Σιακράμα (τὸ), l'action de repasser, repassage.

Σιακρέον (τὸ), mine de fer, θ.

Σιαύριον (τὸ), petit ferrement, morceau de fer.

Σιαυρίτις, ἰαός (ῆ), (ἐνν. γῆ), minéral de fer, terre ferrugineuse. 2) (ἐνν. πόα), εἶδ. φυτ., (espèce de) verveine, θ. crapaudine, θ.

Σιαυροκέσμιος, ἄ, ὅν, chargé de fers, enchaîné.

Σιαυροκέφαλος (ῆ), (qui a) une tête de fer. ἢ. (συνήθ. μεταφ.) σιδηροκέφαλος (τὰ πρόβατα κλπ. τὰ ὅποια δίδει τις εἰς ἄλλον μὲ συμφωνίαν νὰ τὰ λάβῃ ἐν καιρῷ ἀνελιπῇ καὶ τότῃμα), cheptel de fer.

Σιαυρον (τὸ), κοιν. ἀντὶ (τοῦ ἀρχ.)-

Σιαυρος (ῆ), fer. ἢ. σιδηρόν τοῦ καραβιοῦ, ancre. ἢ. — τῆς θύρας, barre de fer, θ. — διὰ τὸ σιδερωμα τῶν ρούχων, fer à repasser. ἢ. (πλθ.) σιδερα (τὰ), fers. ἢ. τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ σιδερα, on lui mit les fers aux pieds, on le chargea de fers, on le jeta dans les fers. ἢ. εἰς εἰς τὰ σιδερα, il est (il gemit, il languit) dans les fers.

Σιαυροπρεῖον (τὸ), atelier de forgeron; forge, θ. ferronnerie, θ.

Σιαυροπρὸς (ῆ), qui travaille le fer, forgeron.

Σιαυροῦς, ἄ, ὅν, de fer. ἢ. τόρνος σιδηροῦς, tenon de fer.

Σιαυροῦχος (ῆ), qui contient du fer (des parties de fer), ferrugineux.

Σιαυροπρεῖον (ῆ), ἴζε Πυροπρεῖον.

Σιάιον (τὸ), ἀρχ. τὸ Πράοτερον.

Σιάος (ῆ), ἀρχ. τὸ Σιάιον.

Σικία (ῆ), ἀρχ. ἢ Βεντοῖζα, ventouse, θ.

Σικαίνωμαι (προφ. κοιν. Σικαίνωμαι), M. (ὅα) σικαῖον, prendre ou avoir en aversion (en dégoût), καὶ μὲν. en déplaisance), abhorrer, s'en dégoûter. ἢ. εἰς αὐτὸν παρὰ πολὺ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, il lui a pris un grand dégoût pour cette personne, il le prit en déplaisance (en dégoût, en aversion).

Σικαῖον, M. ἴαζω, repasser.

Σικαῖον, M. ἴαζω, repasser.

Σικαῖον, M. ἴαζω, repasser.

Σικαῖον, M. ἴαζω, repasser.

Σικαῖον, M. ἴαζω, repasser.

Σικαῖον, M. ἴαζω, repasser.

Σικαῖον, M. ἴαζω, repasser.

Σικαῖον, M. ἴαζω, repasser.

Σικαῖον, M. ἴαζω, repasser.

Σικαῖον, M. ἴαζω, repasser.

Σικαῖον, M. ἴαζω, repasser.

Σικαῖον, M. ἴαζω, repasser.

Σικαῖον, M. ἴαζω, repasser.

Σικαῖον, M. ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σιμ; (ἀνθρ.) ἴαζω, repasser.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴζε ἢ Ἀνακατόνω. ἢ. σκάλιζε (εἰς) τὸ ἀρμάρι, fouillez dans l'armoire.

Σκαλίζω, M. ἴαζω καὶ (χοδ.) ἴαζω, chercher, fouiller, sureter. S. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sar

σφιγγέτην (ξέσφιγγέ της τὸ σφιδάπανον), ὁ ἀσφίγγει, délacez-la, elle étouffe. || σκάνω ἀπὸ τῆς γέλης, étouffer (pouffer, crever) de rire. || σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου, crever de dépit, suffoquer de colère, enragé, endéver, (οἰκ.) bisquer, endiabler. || σκάσει (ἐπιρών. ἐν εἴδει κατάρας), peste! puisses-tu crever! παρβόλ. Σπλάνα.

Σκαπανέτης, ἐκ (δ), pionnier; mineur; (στρωτ.) sapeur.

Σκαπάνη (ή), ἀρχ., houe, θ. hoyau, pioche, θ.

Σκαπτός, ἄ, ὄν, creusé ou propre à être creusé.

Σκάπτω, Μ. ἄνω, fouir, creuser; (γεωργ.) remuer la terre, bêcher (κυρ. με τὸ λισγάρι), piocher, labourer. §. (μνμ.) σκάπτω (παίρω με τὸ ψαλίδι) τὸ φόρεμα, échançer, évider. || ἡ τραχηλιά δὲν εἶνε ἀρκετὰ σκαμμένη, le collet n'est pas assez évidé. || σκάπτει τὸν λάκκον του, (δὴλ. ἀφανίζει μόνος του τὴν ὕψιν του κτλ.), il creuse sa fosse (son tombeau). || ἔσκαψε πολλὰ β�θεῖα, il a creusé bien avant.

Σκάρα (ή), grill. || τὸ χέρι (τὸ πιάσιμον) τῆς σκάρας, la queue du grill. || ψήνω εἰς τὴν σκάραν, rôti sur le grill, griller.

Σκαρί (τὸ), ἡ Τρόπη καὶ τὰ Παντὰ (τοῦ πλοῦ), la carène.

2) chantier. || τὸ καράβι εἶνε εἰς τὸ σκαρί, le vaisseau est sur le chantier (sur les chantiers). 3) (μνμ.) structure (du corps), θ. conformation, θ.

Σκαρόνω, Μ. ἄνω, mettre sur le chantier.

Σκαρμός (δ), ἴδε Σκαμμός.

Σκαρός (δ), ψ., scare.

Σκάρον (ή), κοιν. ὁ Ἑλλέβορος.

Σκάρισμα (τὸ), l'action de mettre un vaisseau sur le chantier.

Σκάλιμον (τὸ), crevasse, θ. gerçure, θ. fissure, θ. §. (μνμ.) crève-cœur.

Σκατόν (τὸ), merde, θ. bran; excrément.

Σκατόνα, Μ. ἄνω, embrener. || (ὁ πρὸς τῆς πθ. μνμ.) Σκατωμένος, η, ὄν, souillé de merde, merdeux, breneux.

Σκαφεῖον (τὸ), tout instrument à remuer la terre, pioche, θ. bêche, θ. hoyau.

Σκῆψ (ή), auge, θ. || ἡ—τοῦ μύλου, ἴδε Χανί. || ἡ—τοῦ πλοῦ, le corps (la coque) d'un navire. || λέγει τὴν σκάψην σκάψην, (παροιμ.), il appelle un chat un chat, il appelle les choses par leur nom.

Σκαφίδι (τὸ), (κυρ. ἡ σκάψη τοῦ ζυμώματος), pétrin, huche, θ. sebile, θ.

Σκαφοκιάς, οἷς (δ, ή), qui a la forme d'une nacelle ou d'une auge, naviculaire, naviforme, scaphoïde.

Σκῆψος, οἷς (τὸ), (κυρ. πλοῦ), la coque d'un navire.

Σκαφτίς, ἄ (δ), qui pioche (remue la terre); qui creuse des puits ou des fosses, fossoyeur.

Σκάλιμον (τὸ), l'action de creuser (de remuer la terre etc); labour, façon. || τὸ πρῶτον (τὸ δεύτερον) σκάψιμον τοῦ ἀμπέλου, la première (la seconde) façon de la vigne. 2) σκάψιμον πέτρας κτλ., ἴδε Σκάλισμα.

Σκεβρόνω, Μ. ἄνω, se cambrer, se déjeter; se crispier, se ratatiner, se recroqueviller, gauchir (ή) se gauchir. || (καὶ μτβ.) faire ratatiner (etc), grésiller.

Σκέβρισμα (τὸ), l'état d'une chose ratatinée (etc), gauchissement.

Σκελετόν (τὸ), corps desséché, squelette, momie, θ. §. charpente (κυρ. καὶ μνμ.), θ.

Σκελετότης, οἷς (δ, ή), qui ressemble à un squelette (à une momie), desséché.

Σκελίς, ἴδος (ή), gousse (d'ail), θ.

Σκέλος, οἷς (τὸ), jambe, θ. || (μνμ.) τὰ σκέλη τοῦ διαδήτου, les branches du compas.

Σκελοτύπη (ή), εἶδος σπασμοῦ, danse de Saint-Gui, θ.

Σκέννα (τὸ), (ἐκέννα) dessin, θ. dessin, papier.

Σκεπάζω, Μ. ἄνω, couvrir (μνμ.) dissimuler. || σκεπάζω, couvrir une maison, la toiture. || — ἀγγέλον, mettre le (fermer avec un) couvercle. || σκεπάζω τὴν φωτιά, couvrez le feu. || σκεπάζω τὸ σκέπασμα, (φορέσατε τὸ σκέπασμα κεφαλῆς σας), Κύριε, κύριε, vous, monsieur. || σκεπάζω με θάσμα, voiler. || σκεπάζω τὸ πρόσωπόν μου, se voiler (le visage).

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

Σκεπῆντι, κοιν. τὸ (ἀρχ.)

σκέπῃ qui je choiserais pour médecin. || πρὶν λαλῆσαι τις πρὸς τὸν ἀντιπάλον, avant de parler, il faut penser (se consulter). || ὁμιλεῖ χωρίς νὰ σκεπῇ, il parle sans penser. || ἐπεὶ οὐκ ἔστι καλῶς; vous êtes vous bien consulté? || σκέπῃ bien (mûrement). || σκέπῃ, faites-y réflexion. || ὁ δὲ τὸ σκεπῇ, νὰ τὸ σκεπῇ, y penserai. || σκέπῃται ὁρῶν, il raisonne bien, ἴδε καὶ Κρίνα καὶ Σφαλορίζομαι. || ἡ παράδοξος τὴν τρόπον τοῦ σκεπῇ, il a une façon de penser singulière.

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

Σκεπῆντι, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), prépa-

forger, machiner, tramer, intriguer; comploter.

Σκέψις, κατ' (ή), examen réfléchi, application d'esprit, méditation, θ. réflexion, θ. délibération, θ. considération, θ. || μετὰ μακρὰν (πολλὴν) σκέψιν, après une longue méditation (réflexion). || τοῦτο ἀπαιτεῖ σκέψιν (πολλήν, μεγάλην σκέψιν), cela donne à rêver, il faut y rêver (mûrement penser), cela mérite (demande) beaucoup de considération.

Σκηνή (ή), tente, θ. || ἐσκήνωσαν (ἐμάζωσαν) τὰς σκηνὰς τοῦ στρατοπέδου, on a dédendu dans le camp. 2) (συνκδχ. καὶ τρπ.) habitation, θ. demeure, θ. (Γρφ.) habitacle; (συνκδχ.) tabernacle, θ. || εἰς τὰς αἰωνίους σκηνὰς, aux habitacles (aux tabernacles) éternels(-elles). 3) théâtre, scène, θ. §. (συνκδχ.) ce qui se représente sur la scène.

Σκηνικός, ἄ, ὄν, qui appartient à la scène, scénique, théâtral.

Σκηνίτης, οἷς (δ), qui habite sous une tente (comme les peuples nomades).

Σκηνογραφία (ή), l'art de décorer le théâtre, les décorations de la scène.

Σκηνογράφος (δ), qui peint des décorations, (peintre) décorateur.

Σκηνογράφω, Μ. ἄνω, peindre les décorations d'un théâtre, décorer. §. peindre en perspective.

Σκηνοποιία (ή), l'action de dresser des tentes; (ἰδ. κατ.) la fête des Tabernacles chez les Hébreux.

Σκηντοῦς (δ), ἀρχ., la foudre qui tombe avec fracas.

Σκηντοῦς (τὸ), sceptre; (συνκδχ. καὶ μνμ.) autorité souveraine ou royale, règne.

Σκιά (ή), ombre (κυρ. ὁ μνμ.), θ. §. (συνκδχ.) ombrage, couvert. || περὶ ὄνου σκιάς, (παροιμ.), sur la pointe d'une aiguille, ἴδε καὶ Ἑρκίος.

2) fantôme, vain fantôme.

§. (πλσ. 7 Σκιά, les mânes. Σκιαγραφία (ή), esquisse, θ. ébauche, θ. crayon. || εἶναι ἀπλὴ μόνον σκιαγραφία τῶν τότε συμβεβηκότων, ce n'est qu'un léger crayon des événements d'ailleurs.

Σκιαγραφῶ, Μ. ἄνω, dessiner en traits légers, esquisser, ébaucher, crayonner.

Σκιαλεῖ, ἄ (δ), qui fait ou vend des chapeaux, chapelier.

Σκιαλοφόρος (δ, ή), qui porte une ombelle; (κυρ. καὶ μνμ.) ombellifère.

Σκιάλιον (τὸ), chapeau. || τὸ ἐσώπανον (ὀπένδυμα) τοῦ σκιάλου, la coiffe du chapeau. || ὅποιος ἔχει τὴν μυτίαν εἰς τὸ σκιάδι σκιάζεται, (παροιμ.), qui se sent galeux se gratte, qui se sent morveux se mouche.

Σκιάζω, Μ. ἄνω, couvrir d'ombre ou de son ombre, ombrager. || μὴ μου σκιάζης τὸν ἥλιον, ôtez-vous de mon soleil. 2) (κοιν. καὶ πρ.) = φοβόμαι, ἴδ. σκιάζω, avoir peur. || ὅποιος ἔχει τὴν μυτίαν εἰς τὸ σκιάδι σκιάζεται, ἴδε Σκιάλιον.

Σκιανμία (ή), l'action de se battre contre une ombre (s'escrimer en vain); combat simulé.

Σκιανμάω, Μ. ἄνω, se battre contre une ombre, s'escrimer en vain; (μνμ.) se battre contre des moulins à vent.

Σκιάς, ἴδος (ή), tout ce qui sert à ombrager, pavillon, tente, θ. ombrelle, θ. parasol; (ἰδ. κατ.) τὰ περιβόλ.) cabinet de verdure, berceau.

Σκιατροφία (ή), éducation à l'ombre (sédentaire ou molle).

Σκιατροφῶ, Μ. ἄνω, nourrir (élever) à l'ombre ou d'une manière molle ou trop sédentaire. || (ὁ πρὸς τῆς πθ. μνμ.) ἐσκιατρημένος, ἡ, ὄν, élevé d'une manière trop sédentaire ou délicatement.

* Σκιατρία (ή), ζωγραφ., obscur.

Σκιρρός, ἄ, ὄν, ombragé; ombreux

Σκιαλοκρόμμυαον (τὸ), φ., ognon, marin, squille. θ. charpentaire.

Σκίρρος (ὁ), ζ., écureuil.

Σκίρρος, φάτος (τὸ), crépuscule.

Σκίρρος (ὁ), lumière dure, squirre. θ. dureté, θ. rudesse, θ. endurcissement; §. (μυφορ.) cruauté, θ. atrocité, θ. ἔπραξαν ἀνθρώπους σκληρότητας, ils commirent des atrocités inouïes.

Σκίρρως, ἄ, ὄν, sautillant, bondissant.

Σκίρρως, Μ. ἦσα, (ἀρχ.), sauter, bondir, trépigner, tressaillir. ἢ. ἔτι νέος ὢν, ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του σκιρτῶσαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, jeune encore, il sentit son cœur battre pour la liberté.

Σκίρρως, οὐξ (ὁ, ἡ), squirreux.

Σκίρρως, οὐξ (ὁ, ἡ), ombreux; obscur.

Σκίρρως, ἐπὶ, ὄν, obscurément, confusement.

Σκλαβία (τὸ), petit esclave. ἢ. (παῖς) τὰ σκλαβάκια, (εἰς παιγν. τῶν παιδ.), (jouer aux) barres.

Σκλαβία (ἡ), esclavage, servitude, θ. §. captivité, θ.

Σκλαβόνα, Μ. ἦσα, mener en servitude (en captivité), asservir, ἴδε καὶ Αἰχμαλωτισμ.

Σκλάβος, ἄ, κοιν. ὁ Δούλος, esclave, καὶ 2) ὁ Αἰχμαλωτισμ, prisonnier de guerre.

Σκλάβος (τὸ), asservissement.

Σκλήρος (ὁ), δ., hune, ἴδε Κληύρα.

Σκληράργια (ἡ), mortification du corps par des jeûnes etc, macération, θ.

Σκληράργια, Μ. ἦσα, affliger son corps par diverses austerités, macérer (son corps, sa chair).

Σκληροκαρία (ἡ), dureté de cœur.

Σκληρόκαρδος καὶ

Σκληρόκαρδος, η, ὄν, qui a le cœur dur.

Σκληρός, ἄ, ὄν, dur; rude, §. (μυφορ.) cruel. ἢ. τὸ κρέας του εἶνε πολλὰ σκληρόν, sa chair est très-coriace. ἢ. εἶνε σκληρὸς πρὸς τοὺς ὑπηρέτας (τοὺς μαθητάς) του, il est rude à ou

envers ses domestiques (ses écoliers).

Σκληρόλαρος (ὁ, ἡ), dur, coriace.

Σκληρότομος (ὁ, ἡ), (μυφορ. ἔπος), qui est fort en bouche, qui a la bouche dure, rétif.

Σκληρότης, ἡτος (ἡ), rigidité, θ. dureté, θ. rudesse, θ. endurcissement; §. (μυφορ.) cruauté, θ. atrocité, θ. ἔπραξαν ἀνθρώπους σκληρότητας, ils commirent des atrocités inouïes.

Σκληροτάλαος (ὁ, ἡ), dur; opiniâtre, indocile.

Σκληροφάκος (ὁ, ἡ), qui a la voix rude (rauque).

Σκληρύνει, εἶς (ἡ), l'action de se durcir, durcissement.

Σκληρύνω, Μ. ἦσα (ὁ), durcir, endurcir; roidir. ἢ. τὸ κοράλλιον σκληρύνεται εἰς τὸν αἶρα, le corail s'endoreit à l'air. ἢ. (καὶ μυμ.) ὁ θεὸς ἐσκήρυνε τὴν καρδίαν Φαραὼ, Dieu avait endurci le cœur de Pharaon.

Σκληρὸς, ἐπὶ, ὄν, cruellement; rudement.

Σκνίψ, σκνίπος (ὁ, καὶ ἡ), ἔντ. moucheron piquant, cynips.

Σκολιός, ἄ, ὄν, oblique, de travers, tortu; (συν/θ.) tortueux, sinueux; (μυφορ.) faux, trompeur; fourbe, astucieux.

Σκολιότης, ἡτος (ἡ), obliquité, θ. tortuosité, θ. sinuosité, θ. (μυφορ.) perversité, θ.

Σκολοπενδρα, ἄς (ἡ), ἔντ., scolopendre, θ. mille-pieds.

Σκόλοψ, ὄνος (ὁ), ἀρχ., pointe, θ. épine; écharde; §. pal. §. (συν/θ. μυφορ.) tourment, supplice, peine, θ. ἢ. ὁ σκόλοψ τῆς σαρκὸς, ἡ Γρφ., l'aiguillon (les aiguillons) de la chair.

Σκόλυμος (ὁ), φ., chardon (dont la racine se mange).

Σκόμνος (ὁ), φ., maqueron.

Σκόνι (ἡ), κοιν. ἡ Κόνις, poudre, θ. poussière, θ. ἢ. ἡ τῶν καρβόνων, poussier, ἴδε καὶ Κονιοτρόξ.

Σκόνιζω, Μ. ἦσα, remplir (satir) de poussière. ἢ. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μυχ.) Σκονισμένος, ἡ, ὄν, poudreux.

Σκόνταμμα (τὸ), bronchite, θ. bronchement

Σκοντάτω, Μ. ἦσα, bronchite, chopper, donner contre, etc. bucher, ἴδε καὶ Παραπαι.

Σκόπελος (ὁ), rocher; vigie, θ.

Σκοπεύω, Μ. ἦσα, avoir en vue, former le projet, avoir en vue, proposer, méditer; visager.

Σκονιά (ἡ), lieu élevé d'où l'on peut observer; guette (d'un haut d'une maison), échau-

guette, θ.

Σκονὸς (ὁ), but, objet, intention, θ. vue, θ. fin, θ. projet,

dessein, pensée, θ. ἢ. τὸ σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55) 56) 57) 58) 59) 60) 61) 62) 63) 64) 65) 66) 67) 68) 69) 70) 71) 72) 73) 74) 75) 76) 77) 78) 79) 80) 81) 82) 83) 84) 85) 86) 87) 88) 89) 90) 91) 92) 93) 94) 95) 96) 97) 98) 99) 100)

σκοπεῖν, avoir en vue, σκοπεῖν, penser, ἴδε 3) Μελέτη 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15) 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45

prenez la garde. 3) (μυστ.) afr.
το γινώσκω ἐν τραγούδι εἰς τοῦ-
των τὸν σκοπὸν, je connus des
mystères sur cet air-là. || ὁ σκο-
πὸς ταπεινᾷ με τοὺς εἰς τοὺς,
l'air va bien aux paroles.

Σκοπῆ, Μ. ἴσθ, = Σκοπεῖν, α-
voir en vue, songer à.

Σκοπεῖν (ἴ), aillade, ὁ.

Σκοπεῖν (τὸ), φ. (τατρ.), scor-
pium, germandrée aquati-

ve, ὁ.

Σκοπεῖν (τὸ), ἴδε Σκόπεον.

Σκοπεῖν (τὸ), φ., recami-
né, ὁ, échaloite d'Espagne, ὁ.

Σκοπεῖν (τὸ), ὁ, ἴδε, βεν.,
aillade.

Σκοπεῖν (τὸ), φ., ail, (τὸ πλθ.)

ails καὶ (βεν.) ails.

Σκοπεῖν (ὁ), ἴδε, Βύτρυδα, ἐντ.,
Σκοπεῖν.

Σκοπεῖν (τὸ) καὶ Σκοπεῖν (ἴ),
φ., scorpion (de mer), scor-

pius, ὁ, rescasse, vive, ὁ.

Σκοπεῖν, Μ. ἴσθ, disperser;

dissiper; écarter, éparpiller,

disséminer. || ἐσκοπεῖς πολ-
λὰ χρυσία, il a bien repa-

ndu de l'argent. || ἡ κακοκαί-
ρη ἐσκοπεῖ τὰ πλοῖα, la tem-

pête a écarté les vaisseaux.

(καὶ οὐδ. αὐτῇ) τὸ σπυρί (τὸ
ἐκ τῆς μύτης) ἐσκοπεῖς, (διελύθη),

la tumeur est dissoute (dis-

sipée). || τὸ στρατεῦμα ἐσκο-
πεῖς, l'armée se débanda (ou-

le dépara, ἴδε καὶ Διαπαῖν. ||

(1) πρ. τῆς πθ. μτχ.) Σκοπε-
ῖν, ἡ, ὄν, répandu ça et

là, dispersé, disséminé, épars.

Σκοπεῖν (ὁ), ἴδε, ἀρχ., mor-

du (blessé) par un scorpion.

Σκοπεῖν (ὁ), ἐντ., scorpion. ||

ἐν παντὶ λόγῳ σκοπεῖς εἶδαι,
(καταμ.) il y a quelque an-

guille sous roche.

Il fait brun. || ὅτι ἀρχ. σε νὰ
σκοτεινιάζει, sur la brune (οἰκ.)
ΣΚΟΤΙΝΙΑΣΜΑ (τὸ), obscurcis-
sement.

ΣΚΟΤΙΝΟΣ, ἡ, ὄν, obscur, som-
bre, ténébreux, noir. §. (με-
φορ.) = ΔΥΣΚΟΛΟΣ. || τὸ δω-
μάτιον τοῦτο εἶνε σκοτεινόν, (ἔξ
κοιν.) εἶνε σκοτεινὰ εἰς., il fait

sombre dans cette chambre.

§. (καὶ μεφορ.) εἰς τοῦ μελαγ-
χολικοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄλγα φαί-
νονται σκοτεινὰ, aux yeux du

mélancolique tout revêt de
sombres couleurs. || (τὸ πλθ.)

ΣΚΟΤΙΝΑ, ἐπὶ ῥ., obscurément.

ΣΚΟΤΙΑ (ἡ) καὶ

ΣΚΟΤΙΑΙ (τὸ), κοιν. τὸ Σκότος.

ΣΚΟΤΙΖΑ, Μ. ἴσθ, obscurcir (ὡς
ἐπὶ τὸ πλ. μεφορ.); troubler,
offusquer, offusquer la vue.

|| ἐνίοτε τὰ σχόλια σκοτίζουν τὸ
κείμενον ἀντὶ νὰ τὸ σαφηνίσουν,
quelquefois le commentaire

obscurcit le texte en voulant
l'éclaircir. || αὐτὰ τὰ δένδρα

σκοτίζουν τὴν οἰκίαν, (ἐπιπρο-
σθεὺς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς), ces ar-

bres offusquent la maison. ||

ὁ νοῦς του σκοτίζεται, son es-
prit s'obscurcit (se trouble).

|| τὰ πάθη σκοτίζουν τὸ λογι-
κόν, les passions offusquent

la raison. || τὰ ὄμματα μου
σκοτίζονται, mes yeux se trou-

blent. 2) ἴδε Ζαλίνα καὶ Πο-
νοκεφαλῶν.

ΣΚΟΤΙΣΜΟΣ (ὁ), obscurcissement.

ΣΚΟΤΙΣΜΟΣ, καὶ (ἡ), ἀρχ.,
tournoiement de tête, verti-

ge, éblouissement, étourdis-

sement.

ΣΚΟΤΙΣΜΟΣ, Μ. ἴσθ, (ἀρχ.), α-
voir des vertiges (des étour-

dissements).

ΣΚΟΤΩΝΑ, Μ. ἴσθ, κοιν. ἀντὶ Φη-
κίαν, tuer, couper la gorge à

q. || τὸν ἐσκοτώσῃ ἀπὸ τοῦ ἔθλου,
(φρσ. ὑπερβ.) il l'assomma

(de coups), il l'excéda de coups.

|| ἐσκοτώθη μόνος του, il se
donna la mort, il attenta à sa

vie (à ces jours). || ἀν δὲν τοὺς
χωρίσων, ὅτι σκοτωθῶν, si on

ne les separe pas, il se cou-

peront la gorge. || (ὁπερβ.) ἔτ-
μαι σκοτωμένος (ἀπὸ τὴν κού-

ρασιν), je suis tout moulu (as-
sommé). || με σκοτόνει με τὰς
ἐρωτήσεις του, il m'assomme
avec ses questions.

ΣΚΟΤΟΣ, ὅτε (τὸ), ténébres, ὁ.
πλθ. obscurité, ὁ. || εἶνε σκο-
τος, il fait sombre. || ὁ ἀρχὸς
(ὁ ἀγγέλως) τοῦ σκότους, (1) φρ.,
ὁ Διάβολος, l'ange (le prince)

des ténébres.

ΣΚΟΤΟΥΡΑ (ἡ), κοιν. ἡ Ζάλη, ἡ
ΣΚΟΤΙΝΙΑΣΜΟΣ, éblouissement;

vertige.

ΣΚΟΤΩΜΑ (τὸ), meurtre.

ΣΚΟΤΩΜΟΣ (ὁ), massacre, car-
nage, tuerie, ὁ.

ΣΚΟΤΑΡΙΚΙ (τὸ), boucle (pen-
dant) d'oreille, ὁ. || διαμαντί-
νι σκουλαρίκια, des pendants

d'oreille de diamants.

ΣΚΟΥΛΗΚΙ (καὶ το ἀπ' αὐτοῦ), ἴ-
δε Σκῆλης κτλ.

ΣΚΟΥΛΙ (τὸ), lin cardé.

ΣΚΟΥΤΑΙ (τὸ), κοιν. ὁ Τραυροπό-
της, φ., salsifis, scorsonère, ὁ.

ΣΚΟΥΠΝΙ (τὸ), κοιν. ὁ Σκόμ-
πος.

ΣΚΟΥΠΤΟΦΑΝ, Μ. ἴσθ, χυδ. ἀντὶ
Προσπταῖν, broncher, buter,

heurter du pied (se heurter)
contre.

ΣΚΟΥΠΑ (ἡ), κοιν. (ἐκ τοῦ Ἀντ.)
τὸ Σάρμα.

ΣΚΟΥΠΙΑΙ (τὸ), balayures, ὁ. πλθ.
ordures, ὁ. πλθ. || ῥίχνω τι

εἰς τὰ σκουπίδια, jeter qc. aux
ordures. || ἐμβήκεν ἐν σκου-

πίδι ὅτι τὸ μάστιγος, il lui est
entré une ordure dans l'œil.

ΣΚΟΥΠΙΝΑ, ἴδε Σάρμα.

ΣΚΟΥΠΙΣΜΑ (τὸ), ἴδε Σάρμα.

ΣΚΟΥΠΙΑ (ἡ), ἴδε Σκῆλης.

ΣΚΟΥΠΙΣΜΟΣ, ἴδε Σκῆλης.

ΣΚΟΥΠΙΑΣΜΑ (τὸ), ἴδε Σκῆλης.

ΣΚΟΥΠΙΣΜΟΣ, ἡ, ὄν, (μεφορ. ἀπὸ
πεν.), huppe, panache.

ΣΚΟΥΠΙΑ (ἡ), ἴδε Σκῆλης.

ΣΚΟΥΠΩΝΑ, Μ. ἴσθ, coiffer, (ἀντὶ
πθ.) se coiffer, prendre sa coif-

fe. || αὐτὴ ἡ κυρία σκουπώναται

πολύ καλὰ, cette dame se coiffe fort bien.

Σκούφος (ὁ), bonnet. || σκούφια μικροῦ παιδιοῦ, barette, θ. || ὁ κατασκευάζων ἢ πωλὼν σκούφους κτλ., bonnetier. 2) (μην.) ὁ λόφος τῶν πτηνῶν, huppe, θ. ἐρέτη, θ.

Σκούφωμα (τὸ), coiffe, θ.

Σκρόφα (ἡ), truie, θ. coche, θ.

Σκύνιον (τὸ), (ἐν γέν.) tout ce qu'on rejete, objet de rebut; (ιδιαιτ.) rebut de grains, grenaille, θ. criblure, θ. pelure, θ. épilchure, θ. extrêmes, ordures, θ.

Σκυρανάζω, M. ἄνω, devenir (ou avoir l'air) triste, avoir la mine renfrognée (renfrognée, rébarbative), faire piteuse mine, froncer les sourcils, rechigner, se renfrognier, se renfrognier, s'assombrir, se rembrunir. || τί σκυθρωπάσεις; qu'avez-vous à rechigner? pour quoi vous renfrogniez (vous renfrogniez)-vous?

Σκυρανός, ἡ, ὅν, qui a le visage triste (la mine renfrognée), chagrin, triste, sombre, sérieux, morne, (παρβλ. καὶ Κατηνός).

Σκυροπότης, ηὗρος (ἡ), air chagrin (rechigné, rembruni), mine renfrognée (rébarbative), θ.

Σκύλα (ἡ), chienne, θ.

Σκύλας (τὸ), petit chien, roquet.

Σκύλινος, νος (ἡ), l'action de dépouiller l'ennemi tué.

Σκυρίν, M. κίον, dépouiller l'ennemi vaincu ou tué, (ἐν γέν.) dépouiller, piller.

Σκυρῖ (τὸ), chien.

Σκυρίαζω, M. ἄνω (ὁ), enrager (de colère, de dépit), rager, endéver, bisquer

Σκυρίτιος, ηὗρος, de chien. || τί σκυρίτικη τέχνη (ζωή κτλ.) quel chien de métier (de vie etc.)

Σκυροτόνον (τὸ), φ., colchique d'autonne, tue-chien, mort aux chiens, apocyn, (κοιν.) cul-tout-nu.

Σκυροτόνον (τὸ), κοιν. ὁ Κυνόδοτος.

Σκυροτόνι (τὸ), la canaille.

Σκυροτόνι (ἡ), κοιν. ἡ Κυνότομος.

Σκυροτόνιος (ὁ, ἡ), qui a un visage de chien, figure de chien.

Σκύλας (ἡ), ζ., chien.

Σκυλοφάρων (τὸ), εἶδ. ἡ γέν. ἰχθ., chien-marin ou de mer, (ιδιαιτ.) squal; loup-marin, goulu de mer; (εἶδος αὐτοῦ εἶνε καὶ ὁ) Καρχαρία.

Σκύμνος (ὁ), petit du lion (du loup etc.). || σκύμνος λέοντος, lionceau. || σκύμνος λύκου, louveteau.

Σκυτάνη (ἡ), bâton à gros bout, massue, θ. S. rouleau de bois. S. (ἀρχ. ἱερ. Λακεδ.) scytale, dépêche, θ.

Σκύτος, οὖρε (τὸ), ἀρχ., peau, θ. cuir.

Σκυτοτομῖον (τὸ), boutique de cordonnier.

Σκυτοτομικός, ἡ, ὅν, qui appartient au cordonnier ou à son art. || σκυτοτομική (ἐνν. τέχνη), l'art ou le métier du cordonnier, cordonnerie, θ.

Σκυτοτόμος (ὁ), qui taille le cuir, cordonnier.

Σκύφος (ὁ), vase à boire, coupe, θ. tasse, θ.

Σκυρτός, ἡ, ὅν, courbé, cambré.

Σκύρτα, M. κίον, κοιν. ἀντὶ Κύντα, pencher, se baisser, se pencher, incliner, se courber. || σκύψε, penchez-vous. || καὶ τὸ μού ἐπεσε καὶ ἐσκύψα νὰ τὸ πάρω, j'avais laissé tomber quelque chose que je me baissais pour le ramasser.

Σκύρτιμον (τὸ), inclination (de tête), θ. penchement.

Σκυρβέλις (τὸ), petit ver, vermineux.

Σκυρβέλιον, M. ἄνω, engendrer (être infecté) des vers. || (ὁ πρὶν τῆς πύ. μτχ.) σκυρβελισμένος, ηὗρος, verveux.

Σκυρβέλμα (τὸ), l'état d'une chose véreuse.

Σκυρβέλμας, ἡ, ἱκόν, qui fourmille de vers, véreux.

Σκυρβελότανον (τὸ), ἡ ἀντὶ Κύντοτον.

Σκυρβελότατος (ὁ, ἡ), rongeur vers ou des vers, vermineux.

Σκυρβελότης, οὖρε (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un ver, vermineux.

Σκυρβελότος (ὁ, ἡ), qui mange (qui se nourrit) des vers.

Σκυρβελότομα (τὸ), mangere de vers, θ.

Σκυρβελότομος, ηὗρος, ἡ ἀντὶ Κύντοτον.

Σκύλας, ηὗρος (ὁ), ver. || ἡ γέν. ἰχθ., lombric, achée. || μεταξὺ τοῦ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

Σκύλας, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ.

ΣΜΑΡΑΓΔΙΝΟΣ, ἄ, ον, κοιν. ἀντὶ
 ΣΜΑΡΑΓΔΙΝΟΣ.
 ΣΜΑΡΑΓΓΙ (τὸ), κοιν. ὁ ΣΜΑΡΑΓ-
 ΓΙΣ.
 ΣΜΑΡΑΓΓΙΝΟΣ, ἡ, ον, d'émé-
 raude, fait (garni, orné, enrichi)
 d'émeraudes.
 ΣΜΑΡΑΓΓΟΚΕΡΑΤΑ (ἡ), εἰδ. λθ. πο-
 τ. ἡ πρῶτη (mère) d'émé-
 raude, peridot, algue-marine,
 coragdropse.
 ΣΜΑΡΑΓΓΟΣ (ὁ ὁ ἡ), λθ. πολύτ.,
 émeraude, ὁ.
 ΣΜΑΡΤΙΣ, ἴσος (ἡ), ψ., picarel,
 ἰσλή.
 ΣΜΑΡΤΑ (τὸ), ἀρχ., ce qu'on
 emploie pour dégraisser
 nettoyer, savon,
 argente.
 ΣΜΑΡΤΙΚΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la
 vertu de dégraisser (de net-
 toyer); propre à déterger.
 ΣΜΑΡΤΙΣ, ἴσος (ἡ), ἐνν. γῆ;
 terre à foulon.
 ΣΜΑΡΤΟΣ, ὄρε (τὸ), essaim (d'a-
 beilles).
 ΣΜΑΡΤΟΝ (τὸ), métal, conseil.
 ΣΜΑΡΤΑ, Μ. ΣΜΑΡΤΗ, ἴδε ΑΝΑΚΑ-
 ΤΑΙΣ καὶ ἘΝΘΟΝ. 2) (ἀμ-
 νή) ἴδε ΑΝΤΑΜΟΝΑ.
 ΣΜΑΡΤΟΣ, ἄ, ὅν, Ἀττ. ἀντὶ Μι-
 νος, petit, chetif, faible.
 ΣΜΑΡΤΟΝ, ἴσος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ
 ΣΜΑΡΤΟΝ, petitesse, ὁ. exi-
 mus, ὁ.
 ΣΜΑΡΤΟΣ, Μ. ΣΜΑΡ (ὁ ἡ), = ὈΛΙ-
 ΓΟΝ, diminuer; (Νμ.) ren-
 dre moins grave, atténuer.
 ΣΜΑΡΤΟΝ (τὸ), κοιν. ἡ -
 ΣΜΑΡΤΑ, ἀκου (ἡ), εἰδ. φ., fra-
 gile, trillée, ὁ.; liset, liscron;
 clochette, ὁ. campanelle, ὁ.
 ΣΜΑΡΤΑ, εἰδ. ε., ἡ.
 ΣΜΑΡΤΟΝ (τὸ), κοιν. ἡ -
 ΣΜΑΡΤΑ, ἴδε ΑΝΑΚΑΤΟΝΑ.
 ΣΜΑΡΤΟΝ, καὶ Σ. ἘΝΘΟΝ.
 ΣΜΑΡΤΑ, ἡ (ἡ), εἰδ. ἴθ. μύ-
 ρος, ὁ. ἡύλη, ἴδε καὶ ΣΑΛΙΑ-
 ΝΟΣ.
 ΣΜΑΡΤΑ, ἴσος (ἡ), εἰδ. ὁροκ.,
 ὁ.
 ΣΜΑΡΤΑ, ἡ (ἡ), εἰδ. κόμμεως
 myrthe, ὁ. 2) (κοιν.)
 ΣΜΑΡΤΑ, ψ.
 ΣΜΑΡΤΑ (τὸ), κοιν. τὸ ἴσον τοῦ

λαμποῦ, ὁ (ἄλλ.) Σέρκος, nu-
 que, ὁ.

ΣΟΒΑΡΟΣ, ἄ, ὅν, qui prend ou
 affecte un air grave. ἡ. (ἀφῆ-
 ρημ.) τὸ σοβαρὸν ἀντὶ Ἡ σοβα-
 ρότης, gravité, ὁ.

ΣΟΒΑΡΟΤΗΣ, ἴσος (ἡ), air grave,
 gravité.

ΣΟΒΑΡΩΣ, ἐπὶ ρ., d'un air grave,
 gravement.

ΣΟΡΧΟΣ (ὁ), φ., laiteron (ἡ) la-
 ceron.

ΣΟΙΝΙΚΗ (τὸ), κοιν. ὁ ΧΟΙΝΙΣ,
 εἰδ. μέτρ., chenice, chenic.

ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΣ, Μ. ἴσος, faire (com-
 mettre) des solécismes, man-
 quer aux règles du langage.

ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΣ (ὁ), solécisme.

ΣΟΛΟΙΚΟΣ (ὁ, ἡ), contraire aux
 règles de la grammaire, tau-
 tif, incorrect.

ΣΟΛΟΙΚΟΦΑΝΙΣ, ὄρε (ὁ, ἡ), qui
 a l'air d'un solécisme.

ΣΟΛΟΜΟΝΙΚΗ (ἡ), livre de ma-
 gie, grimoire, clavicule de
 Salomon.

ΣΟΡΟΣ (ἡ), ἀρχ., cercueil, bi-
 ère, ὁ.

ΣΟΥΒΑΛ (ἡ), broche, ὁ.

ΣΟΥΒΑΙ (τὸ), ἴδε ΑΛ. σκυτοτομ.
 αἰσέ, ὁ. 2) ΣΟΥΒΑΛ. ἡ. περ-
 νὸ εἰς τὸ σούβλ, ἴδε ΣΟΥΒΑΙΣ.

ΣΟΥΒΑΙΣ (ἡ), brochée, ὁ. ἡ. μία
 σουβλιὰ κρέας, une brochée
 de viande. 2) (μνμ.) dou-
 leur aiguë (cuisante, vive),
 cuisson, ὁ.

ΣΟΥΒΑΙΣ, Μ. ἴσος, mettre en
 broche (ἡ) à la broche, em-
 brocher. 2) percer, trans-
 percer.

ΣΟΥΒΑΙΣΤΑ (ἡ), brochette, ὁ.
 ἡ. ὅπως εἰς ταῖς σουβλιταῖς,
 des brochettes.

ΣΟΥΒΑΡΟΣ, ἡ, ὅν, pointu; per-
 çant. 2) (μνμ.) φωνή σου-
 βληρή, aiguë, ἴδε καὶ ΔΙΑΠΕ-
 ΡΑΕΤΙΚΟΣ.

ΣΟΥΒΑΡΙΟΝ (τὸ), Ἀττ., savoir. ἡ.
 ἡ ὅπως τοῦ ἐγγενὸς ὡς περ σου-
 βάρου, (φρσ. Εὐαγγ.), il de-
 vint plus pâle que le drap
 qui le couvrait.

ΣΟΥΒΑΝΑ (ἡ), ὄστρ., couteau
 de mer, manche de couteau,
 (ὁδωκ.) soléus.

ΣΟΥΒΑΝΑΡΙ (τὸ), ἴδε ΣΑΛΙΑΝ.

ΣΟΥΒΙΑ (ἡ), ἴδε ΣΟΥΒΙΑ.

ΣΟΥΒΙΑ (ἡ), δ., sorbier, cor-
 mier, cochéne.

ΣΟΥΒΙΟΝ (τὸ), ἴδε, sorbe, ὁ.
 corne, ὁ.

ΣΟΥΒΙΟΝ, Μ. ἴσος, passer à la
 chausse (au couloir, au fil-
 tre), couler, filtrer.

ΣΟΥΒΙΟΝΑ (τὸ), l'action de pas-
 ser par la chausse, filtra-
 tion, ὁ.

ΣΟΥΒΙΟΝ (τὸ), γέν., sésame.

ΣΟΥΒΙΟΝΑΛΟΝ (τὸ), huile de
 sésame, ὁ.

ΣΟΥΒΙΟΝΑΛΑ (ἡ), πτν., hoche-
 queue, batte-queue, branle-
 queue, remue-queue, remue-
 cu, toreol. §. bergeron-
 nelle, ὁ. §. motteux.

ΣΟΥΒΙΟΝΑ (ἡ), froncis, plissure,
 ὁ. ἡ. τούβρα (εἰς φόρεμα κακο-
 ραμμένον ἢ στρατοκομμένον),
 godure, ὁ.

ΣΟΥΒΙΟΝΑ, Μ. ἴσος, froncer, plis-
 ser; (ἐπὶ φόρεμ.) frasier (des
 manchettes, des collets etc.).

ἡ. σουβρόνει τὰ χεῖλη (τὰ φόρε-
 μα) τοῦ, froncer les lèvres
 (les sourcils). ἡ. σουβρόνει τὸ
 στόμα τοῦ, faire la bouche en
 cœur, faire la petite bouche.

ἡ. (καὶ αὐτὸ) τὸ φόρεμα σου-
 βρόνει (διότι δὲν εἶναι καλοκομ-
 μένον), la robe gode.

ΣΟΥΒΙΟΝΑ (τὸ), plissure, ὁ.
 froncement.

ΣΟΥΒΙΑ (ἡ), sagesse, ὁ. ἡ. ἀλό-
 γος σοφία, la sagesse éter-
 nelle. ἡ. ἡ ΣΟΥΒΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΟΣ,
 la Sagesse de Salomon (καὶ
 ἀπλ.) la Sagesse, (ὅταν ὁ λό-
 γος ᾖ περὶ τοῦ οὐτως ἐπι-
 γραφομένου βιβλίου τῆς Παλ.
 Γραφῆς).

ΣΟΥΒΙΟΜΑΙ, Μ. ΣΟΥΒΙΟΝ, - Ἐπι-
 νοῦν, s'aviser, inventer, ima-
 giner. ἡ. τί πῆγε νῦν σοφιστῇ;
 τί ἐσοφίσθη; de quoi s'est-il
 allé aviser! 2) = ΠΑΡΑΛΟΓΙ-
 ΖΟΜΑΙ (διὰ σοφισμάτων).

ΣΟΥΒΙΟΝΑ (τὸ), sophisme, argu-
 ment (raisonnement) cap-
 tieux, subtilité de sophiste.

ΣΟΥΒΙΟΝΑ, ὄρε (ὁ), sophiste;
 (κατ' ἑκτ.) imposteur.

ΣΟΥΒΙΟΝΑ, ἡ, ὅν, de sophiste;

propre aux sophistes, sophistique, captieux.

σοφιστικὸς, ἐπὶ ρ., sophistiquement, captieusement.

σοφός, ἡ, ὄν, sage; docte, savant. || οἱ ἐπτά σοφοὶ (τῆς Ἑλλάδος), les sept sages. || ὁ σοφὸς φίλος μου (δυναί), mon docteur ami (Mr. un tel).

σοφῶς, ἐπὶ ρ., sagement; sagement.

σπάσα (ῆ), ἐργαλ. ὕφαντ., battant.

σπάση (ῆ), ἀρχ. καὶ

σπαῖ (τὸ), κοιν., épée, θ. sabre, θ. cimetière, θ. || τὸ πῆρε (τὸ ἀπέκτησε) μὲ τὸ σπαθί του, il le prit (le reconquit) à la pointe de son épée. || εἰς τὰ χαρτοπαλύν. tréfle. || τὸ δεκάρι τοῦ σπαθίου, le dix de tréfle.

σπαῖα (ῆ), coup d'épée (de sabre etc.). || ἔχει μίαν σπαθίαν εἰς τὸ πρόσωπον, il a une balafre.

σπαῖς, φαος (ῆ), ἐργαλ. χειρουργ., spatule, θ.

σπαδοφυλλόν (τὸ), (plante) à feuilles en spatule.

σπαδοφύλλον (τὸ), κοιν. τὸ Σίφιον, φ., glaive, καὶ 2) τὸ ὑπερικόν ἢ ἀναρόλαιον, herbe à la coupure ou militaire ou des charpentiers, vulnérable, θ.

σπανῆ (τὴ), φ., épinard.

σπάνιος, α, ὄν, rare, en petite quantité; (μνμ.) clair-semé. || σπανιώτατος, ἡ, ὄν, (ὑπερβ.), qui est d'une grande rareté, très rare, (σπν.) rarissime. || διὰ τὸ σπάνιον τοῦ πράγματος, pour la rareté du fait.

σπανιότης, πτος (ῆ), rareté, θ.

σπάνος (ῆ), ἀρχ., rareté, θ. di-sette, θ. || ἐφέτος ἦτο μεγάλη σπάνος οἴνου, il y eut grande rareté de vin cette année-là.

σπανός, ἐπὶ ρ., rarement.

σπανοπύον, ανος καὶ

σπανός (ὁ), qui a peu ou qui n'a point de barbe.

σπάσα, M. σπάσα, casser, briser, rompre; crever; mettre en pièces, fracasser; (χειρουργ.) ἐπὶ κόκκαλ. fracturer; (ἐκ

καρδων κτλ.) écaccher. || (αὐτοῦ) se casser (etc), rompre, crever, éclater; pétére; (ἐπὶ ἀποστήμ.) aboutir, percer. ||

ἐσπασαν τὴν θύραν, ayant enfoncé (forcé) la porte. || σπάσας τὸ σταμνί, casser la cruche.

|| ἐσπασεν τὸν καθρέπτην, il a fracassé la glace. || σπᾶναι τὸ κεφάλι μου (νὰ εὐρὼ ἢ νὰ ἐνθυμῶμαι τι), φρο. ὑπερβολ., se rompre (se creuser) la tête, se mettre l'esprit à la torture. || (καὶ αὐτοῦ) τὸ κεφάλι μου σπᾶνει (κοντεύει νὰ σπᾶσῃ), la tête me pète. || ἐσπασεν τὸ σχοινί, ἔδε κότυα. || τὰ κόμματα σπᾶνουν εἰς τὴν ἀκρογαλιάν, les flots se roupent (se brisent) contre le rivage, (ἔξωδ.) la lame brise sur la côte. ||

τὸ κύμα σπᾶνει, la lame déferle. || ἡ βόμβα ἐσπασε, la bombe éclata. || τὸ πιστόλι τοῦ ἐσπασε, son pistolet lui a pété dans les mains. || τὸ ἔλας σπᾶνει εἰς τὸ πῦρ, le sel pète dans le feu. || αἱ χορδαὶ τῆς ἁρπας ἐσπασαν σχεδὸν ὅλας, les cordes de cette harpe ont presque toutes pété. || ἐσπασε τὸ σφυρί του (ὁ βοῦζουνας του), son clou est percé (a percé).

|| πρὸ τοῦ νὰ σπᾶσῃ ἀκόμη τὸ σφυρί του, avant qu'il crevât, παραβλ. Σκάνο. || χεῖρι (πόδι, κόκκαλον) σπασμένον, un bras (une jambe, un os) fracturé. || (λατρ.) σπᾶνω, se donner une hernie, (δθ.) || ὁ πρὸς τῆς πθ. μτχ.) σπασμένος, η, ὄν, (ὡς ἐπὶ θ. ἢ οὐσ.) hernieux.

σπαράγρι (τὸ), φ., asperge, θ. σπαρσμός (ὁ), déchirement; agitation violente, θ. convulsion, θ.

σπαράζω, M. λένω, (κοιν.), s'agiter; (χυρ. ἐπὶ ἰχθ.) palpiter, frétiller. σπαράττω, M. λένω, déchirer (à belles dents), lacérer; mettre en pièces. σπάρακνον (τὸ), κοιν. τὰ βράτσια τῶν ἰχθ., les ouïes (des poissons), θ. πλθ.

σπαράνιον (τὸ), φ., ruban d'eau, sparganium.

σπάρτακον (τὸ), χυρ. ἀπὸ μαλ. longues, mailles, αὐτῆς, ὁ ἀλλοῦ τὸ σπάρτακον τοῦ διοῦ, changer l'enfilure de mailles.

σπαρτακός, M. ὅλα, ἐννοεῖται, per de longues, enmailles.

σπαρτακός (τὸ), l'action d'enmailloter.

σπάρτος (ὁ), ψ., espèce de poisson, spure. || τὸ σπάρτος τοῦ σπάρτος ὑπάρχει, γένος τοῦ σπάρτος ὑπάρχει, εἶδος ἰχθύος, le genre de poisson comprend 98 espèces de poissons.

σπάρσιμος (τὸ), l'action d'ensemencer (d'ensemencer), αὐτῆς, θ.

σπάρτον (τὸ), εἶδος, ὁ δὲ (d'Espagne), joncien.

σπαρτίς, ἡ, ὄν, qui peut être semé. || (συντθ.) εἰς τὸ σπαρτί, les semences.

σπαρτίς ἐφέτος ἦσαν καλὰ, les semences ont été bonnes (ont été) cette année.

σπασίμος (τὸ), l'action de briser (etc), rupture, θ. fracasser, θ. || ὕψος, τὸ σπασίμος (enfouissement) d'une porte.

— τῶν κυμάτων, brisures (des flots). || (λατρ.) σπασίμος, θ. hernie, θ. rupture, θ. (ἐπὶ κόκκαλ.) fracture, θ.

σπασμός (ὁ), convulsion, θ. spation, θ. spasme. || τὸ σπασίμος τοῦ μόνου τῶν σπασίμων, ὅλα του μόνου τῶν σπασίμων, sa vue seule lui donne des convulsions (des convulsions).

σπασμωδία, οὐς (ὁ, ῆ), convulsif, spasmodique.

σπασμωδικός, ἡ, ὄν, spasmodique; sujet à des convulsions; convulsif. || (ἐπὶ ἰχθ.) κτλ.) —, toux convulsive, convulsif.

σπασμωδικός, ἐπὶ ρ., convulsivement.

σπαταλός, M. ἔξω, σπαταλός, κατασπαταλός.

σπατάλη (ῆ), dépense folle, excessive, θ. prodigieuse.

σπατάλη, M. ἔξω, dépense prodigieuse, prodiguer (son argent).

σπατρία (ῆ), repli latéral.

les Sporades (îles de l'Archipel).

Σπορίζω, Μ. ἄνω, monter en graine.

Σποροθήκη (ή), βυν., la capsule des plantes.

Σπόρος (ό), semence, θ. graine, θ. §. (συνδχ.) les semailles, θ. πλθ., l'époque des semailles.

Σποράζω, Μ. ἄνω, étudier, travailler. 2) (ἀρχ.) agir, parler ou traiter sérieusement. || (εὐχρ. συνθ.) μόνον εἰς τὴν φροσ.) παύων ἢ σπουδάζων τὸ λέγεις; parles-tu sérieusement ou plaisantes-tu?

Σπουδαίολογία (ή), entretien sérieux (de choses sérieuses). Σπουδαίολογῶ, Μ. ἄνω, parler sérieusement, s'entretenir de choses graves.

Σπουδαῖος, Α, ον, studieux; lettré; (ἐπὶ ὑποθέσ. καὶ λόγ.) grave, sérieux; important, de poids, de conséquence. || ἔχω νὰ τῷ εἶπω πράγματα πολλὰ σπουδαῖα, j'ai des choses de la dernière conséquence à lui dire. || ἡ ὑπόθεσις εἶνε πολλὰ σπουδαῖα, l'affaire est d'une grande importance. || « εἰς αὐτὸν τὰ σπουδαῖα, α παροίμ., à demain les affaires.

Σπουδαίότης, ητος (ή), importance, θ. sérieux (dans les actions ou les paroles), gravité, θ.

Σπουδαρχία (ή), brigue (pour obtenir une place, un emploi), θ. intrigue, θ.

Σπουδαρχὴς, ον (ό), celui qui brigue les emplois, intrigant.

Σπουδαρχῶ, Μ. ἄνω, brigue des places.

Σπουδαστήριον (τὸ), cabinet d'études.

Σπουδή (ή), ἀρχ., empressement; attention, θ. diligence, application, θ. || μετὰ σπουδῆς, diligemment. 2) (κοιν.) étude, θ.

Σποτήρι (τὸ), πιν., moineau (de muraille), passerau, friquet (τὸ μικρότατον).

Σπράζω, Μ. σπράζω, ἴδε Κορν-τά, pousser.

Σπράξιμον (τὸ), ἴδε Κοίντημα.

Σπράκι (τὸ), petite pustule, hube, θ.

Σπυρί (τὸ), κοιν. ὁ Κόκκος (σ- του κτλ.), grain. || δὲν τοῦ ἔμεινε σπυρί (ἀπὸ τὸ γέννημά του), il ne lui en reste pas un grain. || σπυρί ῥοδιού (πιπε- ριού κτλ.), grain de grenade (de poivre etc). || τὸ μαζόνειν σπυρί-σπυρί, on le recueille grain à grain. 2) (μτνμ.) σπυ- ρὶ ἄλατος (λαβάνου), grain de sel (d'encens). 3) bouton (qui vient au corps), hube, θ. éleveure, θ. grain (de petite verole), bourgeon (ἰδίως τοῦ προσώπου).

Σπυρίζω (γερμίζω σπυρί), Μ. ἄνω, se couvrir de bourgeons, bourgeonner. || σπυρίζει τὸ μέτωπόν του, le front lui bourgeonne.

Σπυρίς, ἴσος (ή), ἀρχ., (espèce de) corbeille, θ.

Σπῆ, προφ. ὁρῶν. ἀντὶ Σπῆνα.

Στανάρι (τὸ), γεωργ. (μέρος τοῦ ἀρότρου), le timon de la char- rue.

Στάγμα (τὸ), (προφ. κοιν. Στάμ- μα), liqueur distillée (goutte à goutte). §. (ἰδιαιτ.) eau pour le teint, θ. lait virginal, etc.

Σταθὸν, ὄνομα (ή), goutte (qui tombe), θ.

Σταδίαῖος, Α, ον, de la longueur d'un stade.

Σταδίασμός (ό), mesure des lieux par stades.

Στάδιον (τὸ), stade (mesure de 600 pieds Grecs) || ἀπέχει τό- σα στάδια τῆς πόλεως, il est distant de la ville de (tant de) stades. 2) (συνδχ.) carrière (κυσ. καὶ τρπ.), arène, θ. lice, θ. champ; course, θ. || δὲν ἐ- τόλμησε νὰ καταβῇ μαζὴ του εἰς τὸ στάδιον, (νὰ ἀντιπαρ- ταχθῇ), il n'a point osé en- trer en lice avec lui. || διέ- τρεξε τὸ στάδιόν του (τὸ στάδ. τοῦ βίου του, τῆς ὑπηρεσίας του), il a fourni (parcouru) sa car- rière, il a fini (terminé) sa course. || εὐρύχωρον στάδιον ἀνοίγεται ἐνώπιόν μας, un vaste champ s'ouvre devant nous.

Στάζω, Μ. πτάζω, tomber (ή

σπν. μ.στ. faire tomber) gout- te à goutte, dégoutter, couler, s'égoutter; déverser, suinter. || τὸ σπῆσθαι ἐκ τῆς maison degoutte. || σπῆσθαι τὸν ἰδρώτα, sa chemise suinte tout dégouttante de sueur. || ὁ ἰδρὼς ἔσταζεν ἀπὸ τοῦ πόντου, la sueur lui dégout- tait du front, le front lui dé- gouttait de sueur.

Σταθερῆς, Α, ὄν, constant, ἴδι- ος. || δὲν ἔχω σταθερὰν ἰδίαν τοῦτου, je n'ai pas une opinion arrêtée sur cette chose. || ἔχει σταθερὰν κατὰστατον Μόρισμον.

Σταθερότης, ητος (ή), constan- ce, θ.

Σταθερᾶς, ἐπὶ, constamment. Σταθερῶς, Μ. ἄνω, habituel- lement, avoir ses quartiers, comp- (dans un endroit).

Στάσις (ή), cordeau, ligne, ni- veau, plomb. || ἰσάζω διὰ τὴν στάθμην, (ἀρχ.) πρόσ. σταθ- ῆς, ἰδὼν, ἴδε Σταθμίζω (ή).

Σταθμίζω (ζυγίζω διὰ τὸ σταθ- μῶν), Μ. ἄνω, mettre dans la balance, peser (ἴδε ἐπὶ τὴν μτφορ.), balancer, examiner.

2) (ἰσάζω διὰ τῆς στάθμης) tirer (aligner) au cordeau, ni- veler (un terrain); planter (un mur), voir avec le niveau si elle est droite (servitude).

Στάσιμις, ηος (ή), l'action de peser.

Στασιμοσύνη, ον (ό), marche des logis; quartier-maître, fourrier.

Σταθμός (ό), lieu où l'on s'ar- rête, station, θ. couchée, θ. halte, θ. (στρατιωτ.) camp, quartier; campement, θ. tonnement; (ταχυδρομ.) bureau, poste, θ. || εἰς τὸν σταθμόν, au premier (au second) relais.

|| ἀπὸ τοῦς Παρισίου, de relais de Paris à Paris.

Στακὸς (ό), κοιν. ὁ ἄνωγος, écrevisse de mer (la grande homard. || ἀρματοποιός

στακόν, (φρσ.), armé jas-
ph'ox dents. || κόκκινος σταν
στακόν, (φρσ.), rouge com-
une écrevisse.

στακτάκι (τὸ), ἰδ. μικροῦ ἀ-
στακί, (écrevisse de mer, lan-
guste θ, salicot ὃ salicoque.

στακτάκι (τὸ), cendre καὶ (παθ.)
cendres, θ. || τὸ ἔκαμε σάκτην,
il le réduisit en cendres, ἴδε
ἀποτοφός.

στακτός, ἡ, ὄν, cendré, gris
cendré (ou) de lin (ou) de sou-
fre.

στακτόνα, M. ἡν, remplir de
cendre, cendrer. || (ὁ πρκ. τῆς
στακτ.) Στακτωμένος, η, ὄν,
cendré.

στακτοπαίπαια (ἡ), cendril-
lon, accouée.

στακτοπακόν (τὸ), charrier.

στακτοπαττά (ἡ), fouace, θ.

στακτοπαττί (ἡ), κοιν. Ὁ-
στακτοπῆς (ὁ), goutte (qui fil-
le), ἡ, ὄν, ἔχει σάλαν, (φρσ.),
il n'en a pas une goutte. ||
στακτο-σταλά, (φρσ.), goutte à
goutte.

στακτοπῆς, σρ (ὁ), (ἐνν. λθoc),
goutte.

στακτοπῆς (τὸ), l'action d'en-
voier, envoi.

στακτοπῆς, ἡ, ὄν, (ιατρ.), qui
assèche, asséchant.

στακτοπῆς (τὸ), l'action d'ar-
rêter ou de s'arrêter; (ἐπὶ ὁ-
ρῇ) étouffement.

στακτοπῆς (καρφόνον ἐπὶ τῆς σα-
κῆς τὸ γυναικῶν ἵνα στε-
νῶν, broche, M.

στακτοπῆς, M. ἡν, arrêter. ||
στακτοπῆς, (ἐπὶ ὁρῇ) é-
touffement.

στακτοπῆς (τὸ), ἴδε Στάγμα.

στακτοπῆς, ἡ, ὄν, (ιατρ.), qui
assèche, asséchant.

στακτοπῆς, ἡ, ὄν, (ιατρ.), qui
assèche, asséchant.

te à goutte, égot, suinte-
ment; (μεθ.) instillation, θ.
στακτάζω, M. ἡν, être déchiré
par des factions; se porter à
la sédition (à la revolte), se
mutiner.

στακταστῆς, ὃς (ὁ), révolté, sé-
ditieux, factieux, mutin.

στακταστικός, ἡ, ὄν, propre à
exciter une sédition, séditi-
eux; (κυρ. ἐπὶ συγγρμ. ὃ συγ-
γραμ.) incendiaire.

στακτίς (τὸ), loge (dans une é-
glise), θ. stalle, θ.

στάσιμον (τὸ), κοιν. ἡ στάσις
(1), la manière de se tenir,
posture, θ. maintien, conte-
nance, θ.

στάσιμος, ἡ ἢ ος, ὄν, station-
naire; (ἐπὶ ὁδ.) stagnante,
dormante.

στάσις, εως (ἡ), la manière de
se tenir, tenue, θ. posture, θ.
contenance, θ. station, θ.
suspension, θ. pause, θ. ὡς fi-
xité, θ. immobilité, θ. 2) (με-
ταφ.) situation, θ. état, pose,
θ. condition, θ. || ἡ στάσις τι εἶναι
ἀδύνατον, sa condition est
bien malheureuse. 3) insur-
rection, θ. émeute, θ. trou-
ble, sédition, θ. mutinerie, θ.

4) (Περ.) point. || ὁ λόγος
(ἡ ὁμιλία) διηγεῖτο εἰς τρεῖς στά-
σεις, le sermon était divisé en
trois points. || στάσις πρώτη,
δευτέρα, τρίτη, premier (se-
cond, troisième) point.

στατίρι (τὸ), κοιν. Ὁ -

στατίρ, ἡρος (ὁ), quintal; pé-
son, romaine, θ. crochet.

στατάος (ὁ), étable (à bœuf), θ.
vacherie, θ. ὡς (ἐπὶ ἔκτων) é-
curie, θ. ἴδε Ἀκούρι. || βάλλω
εἰς τὸν σταυλόν, établir. || ὅ-
σον πληρύνεται διὰ τὸ ζῶν εἰς
τὸν σταυλόν, étable.

στατρίδι (τὸ), ἴδε Στατρίδι.

στατρεβασίς (ἡ), ῥαπτ., point
croisé.

στατρεβόμι (τὸ), carrefour.

στατρεβίαις, οὗς (ὁ, ἡ), fait en
croix, cruciforme. ὡς (ἐπὶ χρι-
στουγ. τομῆς) crucial. ὡς (βέν.)
crucifère.

στατρεβιάς, ἐπὶ ῥ., en forme de
croix, en croix.

στατρεβία, M. ἡν, attacher à
(mettre en) croix, crucifier.
ὡς (συνκδ. καὶ τρπ.) martyr-
ser. 2) croiser; plier. || ἐν-
ρωσε τὸ φόρεμά σε, croisez voi-
tre habit. || (καὶ ἀμθ.) ἐν
ἐπανωφόρι του δὲν σταυρῶναι
καλὰ, sa redingote ne croise
pas bien. || κάθεται μὲ τὰ χέ-
ρια σταυρωμένα, (φρσ.), il se
tient (il demeure) les bras
croisés. || (καὶ ἀλλήλ.) οἱ
δύο οὗτοι ὁδοὶ σταυρῶνται,
ces deux chemins se coupent
(se croisent, s'embranchent).

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

στατρεβίαις, ἐπὶ ῥ., les jambes
croisées (en croix). || κάθεται
σταυροπόδι, il s'assied les jam-
bes en croix.

sé etc) en forme de croix (en croix); croisé ||. με τὰ χέρια σταυρωτά, les bras croisés. ||. (τὸ πλθ.) Σταυρωτά, ἐπὶ ρ., en croix, en forme de croix.
 Σταφιδιάζω, Μ. ἄνω, devenir ridé comme un raisin sec, se froncer, se rider.
 Σταφιδιοποιῶ (ῆ), l'art de faire sécher (de préparer) des raisins secs.
 Σταφίς, ἴσος (ῆ), raisin sec. ||. σταφίδες τοῦ κουτιοῦ, raisins de cuisse.
 Στάση (ῆ), κοιν. ἡ Στάση, li-gue, f. cordeau, plomb.
 Στασιάζω, Μ. ἴσο, tirer au cor-deau, niveler.
 Σταφύλη (ῆ), ἀρχ. τὸ (κοιν.)-σταφύλι (τὸ), raisin.
 Σταφύλινος (ὁ), φ., panais (sau-vage).
 Σταφιδίτης, οἱ (ὁ), luette, θ. ||. εἶνε πεσμένος (πρηγμένος) ὁ στα-φιδίτης σου, il a la luette relâ-chée (enflée). ||. σηκώνω τὸν στα-φιδίτην, remettre la luette.
 Σταφυλόρραγα (ῆ), grain de rai-sin.
 Στακυλόρραγα (τὸ) }
 Στακυλόρρος (ὁ) } ἴδε Σταχυ-
 Στακυλόρρος, Μ. ἴσο } ολογία ἡ
 Στακόνω, Μ. ἴσο, (γεωργ.), soule-
 ver en épi, épié.
 Στάχυς (τὸ), ἴδε Στάχτις.
 Σταχυολογία (ῆ), l'action de glâner, glanage.
 Σταχυολόρος (ὁ, ῆ), qui ramas-
 se des épis; glaneur.
 Σταχυολορῶ, Μ. ἴσο, ramasser
 des épis; glaner.
 Στάχτις, γος (ὁ), épi.
 Στέαρ, ατος (τὸ), ἀρχ., graisse
 compacte, suif, lard.
 Στεατίτης (λιθος), οἱ (ὁ), stéati-
 te, θ.
 Στεατῆρας, οἱς (ὁ, ῆ), qui est
 de la nature du suif, suifeux.
 Στεάτωμα (τὸ), ἱατρ., steatome
 (espèce de tumeur).
 Στεγάζω, Μ. ἴσο, couvrir d'un
 toit.
 Στεγανός, ἡ, ὄν, (ἀρχ.), bien
 couvert, hermétiquement fer-
 mé.
 Στεγανῆς, ἐπὶ ρ., hermétique-
 ment.

ΣΤΕΓΑΣΤΗΡ, ἡρος (ὁ), (ἐνν. κέρα-
 μος), bardeau.
 Στεγασσοῦν, ποδος (ὁ, ῆ), φι-
 σιολογ., solipède.
 Στέγη (ῆ), couvert; toit, toitu-
 re, θ. (συνδ.) maison. ||. ἐ-
 γης μεταδιδόναι τι, φρα. (ἀρχ.),
 donner le couvert à q.
 Στεγνόνω, Μ. ἴσο, sécher (μ-
 ετ. καὶ ἀμπετ.), mettre à sec,
 (ἀμπετ. ἡ αὐτὸν) ressuyer, se
 ressuyer. ||. ἐστάθησαν ἔμπρο-
 θεν τοῦ πυρός νὰ στεγνώσουν,
 il se mirent devant le feu,
 pour se sécher.
 Στεγνός, ἡ, ὄν, sec, (τὸ θηλ.)
 sèche. ||. τὰ γλυκὰ (τὰ χαχα-
 ρικά) πρέπει νὰ φυλάττονται
 εἰς μέρος στεγνόν, il faut tenir
 les confitures sèchement.
 Στεγνότης (ῆ), l'état d'une cho-
 se sèche.
 Στέγνωμα (τὸ), l'action de sé-
 cher (de ressuyer), séchage.
 Στειλιάρι (τὸ), manche (de la co-
 gnée etc). ||. βάλλω τὸ στειλιάρι
 (τοῦ τσεκουρίου κτλ.), emman-
 cher (une cognée). ||. ἐκβάλλω
 τὸ στειλιάρι (ἀπὸ τοῦ τσεκουρίου
 κτλ.), démancher (une cognée
 etc). ||. ἐδῆκε τὸ στειλιάρι (τοῦ
 τσεκουρίου κτλ.), la cognée s'
 est démanchée.
 Στείρα, ας (ῆ), (femme) stérile,
 θ. (ἐπὶ ζ.) brèhaigne, θ.
 Στείριος, εως (ῆ), stérilité, θ.
 Στεκόμενος (μτχ. πθ. τοῦ Στέ-
 κω), η, ον, (κυρ. ἐπὶ ὅδ.) ἀντὶ
 Στέλιμος, eau stagnante (dor-
 mante), θ.
 Στέκομαι, Μ. (ὁ) σταθῶ, ἴδε
 Στέκω.
 Στεκοῖται (τὸ), κοιν. τὸ (φωτ.)
 Στεκόν.
 Στέκω, Μ. (ὁ) σταθῶ, se tenir;
 se soutenir; s'arrêter; de-
 meurer; (ἐπὶ ὄχημ.) station-
 ner. ||. μόλις στέκεται μετὰ τὰ
 πόδια του ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν,
 c'est à peine s'il peut se ten-
 nir sur ses jambes (il a peine
 à se soutenir sur ses jambes),
 tant il est faible. ||. δὲν ἔμπο-
 ροῦσε νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας
 του, ses jambes refusaient de
 le porter. ||. στέκει καλὰ εἰς
 τὸ ἄλογον, il se tient bien à

cheval, il y a une belle cou-
 ette (une belle tenue). ||. στέ-
 κης εἰς τὸν ἥλιον, ne vous
 tenez pas au soleil. ||. στέκε-
 ἀπ' ἐδῶ (ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος)
 mettez-vous de ce côté.
 ||. δὲν ἔξεύρει πῶς νὰ σταθῇ,
 ne sait quelle contenance ten-
 nir (quelle contenance faire).
 ||. τὰ πτηνὰ στέκονται εἰς τὸν
 αἶρα, les oiseaux se soule-
 vent en l'air. ||. τὸ πλοῖον
 κεται εἰς τὴν ἀνακτα (εἰς τὴν
 ὄθρον), il est à l'ancre. ||. ἡ
 ὁ κλάκων εἰς τὸν λαόν, tant
 il lui est demeuré une ardeur
 (un os) dans la gorge. ||. ἡ
 ρολόγι μου στέκεται, ma mou-
 tre s'arrête. ||. εἰς τὸν δρόμον
 νὰ σταθῇ, dites au cocher d'arrêter.
 ||. εἰς τὸν δρόμον
 εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον παρὶς
 τῆς (δεῖνα) ὁδοῦ, les vo-
 tures ne peuvent stationner
 dans cette rue parce qu'il y
 a une borne. ||. εἰ στέκει ἀπὸ
 τὰ χέρια σταυρωμένα, que
 mesurez-vous les bras croisés.
 ||. πῆγαινε καὶ εἰς τὸν δρόμον
 σταθῇ, allez et revenez
 vous arrêter. ||. στέσου (ἐπὶ
 φῶν), arrêtez-vous! halte!
 tout beau! ||. στέσου! στέσου!
 κάμης; arrêtez, qu'allez-vous
 faire? ||. σταθῇ! μετὰ τὴν
 μία ἰδέα, attendez, il me
 vient une idée.
 Στέκος, οἱς (τὸ), tronc, cou-
 che, θ. le corps d'un arbre.
 Στέκος, οἱς (τὸ), (espèce de)
 gui.
 Στέλας καὶ (κοιν.) Στέλας, Μ.
 (ὁ) στεῖλας (ἀρχ. πθ. στεῖλας
 κτλ.), envoyer; faire partir.
 Στέμμα (τὸ), couronne, θ.
 Στέμφατον (τὸ), ἀρχ., sorte de
 raisin (d'olives).
 Στενάρμος (ὁ), gémissement.
 Στενάζω, Μ. ἴσο, gémir, sou-
 pîrer.
 Στένεσμα (τὸ), étroissement,
 rétrécissement.
 Στενέω, Μ. κτλ., étrecir, ré-

τελείς || (ἀμπετ. αὐτῶ.) se
recevoir.
ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ (ή), sténogra-
phie θ.
ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΚΟΣ, ή, όν, qui a
rapport à la sténographie,
sténographique.
ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΟΣ (ή), sténogra-
phe.
ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΩ, M. ήνα, sténo-
graphier.
ΣΤΕΝΟΜΕΡΟΣ, ή, όν, plus long
que large.
ΣΤΕΝΟΝΙΑ (ή), passage étroit,
étroite.
ΣΤΕΝΟΠΟΡ (ό, ή), où le pas-
sage est étroit, étroit, res-
trict.
ΣΤΕΝΟΣ, ή, όν, étroit, resser-
ré. || (μετφρ.) intime. || ό
είναι πολλά στενός, le
dieu est trop étroit. || (3)
είναι στενός του φίλος,
son ami intime. || (οόσ.)
Στενόν (τό), détroit, défilé,
gorge, θ. (ἐπὶ θαλ.) ἵδε
Ποσειδά. || τό—των Θερμο-
πυλῶν, le détroit (le pas) des
Thermopyles. || ἔπιασαν τό
δεδίε, ils s'assurèrent du
défilé. || (τό πλθ.) Στενά,
étroitement (κυρ. με-
τφρ.), intimement. || εἰς γε-
νημένους, ils sont unis
intimement, ils sont intime-
ment liés. || (ἀφρηγμ.) τό
στενόν (ἀντὶ τῆς στενότητος), l'é-
troitesse. || (μετφρ.) τό στενόν
τοῦ ἐννοήματος, l'étroite-
té de son esprit.
ΣΤΕΡΕΩΣ (ή), anxieté, θ.
ΣΤΕΡΕΩΣ, ή, όν, impatience, θ.
ΣΤΕΡΕΩΣ, ή, όν, (κυρ. ἐπὶ ασθεν.)
pression, θ. || όμλει τόσον
στερεώ, il a une lenteur qui
cause (qui cause) des impa-

rer) de près, reduire à l'é-
troit, contraindre, prendre à
la gorge, serrer le bouton
à. || (μσ. αὐτῶ.) se gêner,
se contraindre; s'impatien-
ter. || μή στενοχωρῆσθε δι' ἐ-
μέ, αἷς παρακαλῶ, ne vous
contraignez (ne vous gênez)
par pour moi, je vous prie.
|| μή στενοχωρῆσθε, τώρα ἐπι-
στρέφει, ne vous impatientez
pas, il va revenir. || πολλά με
στενοχωρεῖς, vous me pous-
sez trop. || ἐστενοχώρισαν
πολλά δυνάτὰ τοὺς πολιορκου-
μένους, on pressa trop vive-
ment les assiégés, on les res-
serra de trop près.

ΣΤΕΝΟΠΟΣ (ό), rue étroite, θ.
ruelle, θ.

ΣΤΕΝΩΣΙΣ, ΕΞΕ (ή), = ΔΙΣΤΕΝΩΣΙΣ.

ΣΤΕΡΑ, M. εἶπερ, consentir,
acquiescer à, s'en tenir à.

2) (τερτφρ.) être propre (fa-
vorable) à; compatir; sym-
patiser. || (τὰ φύτὰ) δὲν τὰ
στεργεῖ τό κλίμα, le climat ne
leur est pas favorable.

ΣΤΕΡΕΟΜΕΤΡΙΑ (ή), μέτρον, me-
sure des corps solides, sté-
réométrie, θ.

ΣΤΕΡΕΩΝ, M. ήνα, poser qc. à
demeurer, affermir, raffermir,
assujettir, consolider, assu-
rer, rassurer, cimenter, con-
firmer. || ἐστερέωσε τὴν ἡσυ-
χίαν τοῦ Κράτους, il affermit
le repos de l'Etat. || οἱ Μάρτυ-
ρες ἐστερέωσαν τὴν πίστιν διὰ τοῦ
αἵματος των, les martyrs ont
cimenté la foi par leur sang.

ΣΤΕΡΕΟΣ, ή, όν, solide, ferme.
|| τό οἰκοδόμημα τοῦτο δὲν εἶ-
νε στερεόν, cet édifice n'est
pas solide. || τροφή στερεά,
aliment solide. || (οόσ.) Στε-
ρεά (ἐνν. γῆ), ἡ ἔρημ, ἡ Ἠ-
πειρος, la terre ferme, le con-
tinent, (ναυτ.) la grande ter-
re. || (πλθ. οόδ.) τὰ στερεά
(ἐνν. σώματα), γεωμετρ., les
solides.

ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ (ή), fermeté, θ. so-
lidité, θ.

ΣΤΕΡΕΥΜΑ (τό), tarissement.

ΣΤΕΡΕΪΝ, M. εἶνα, tarir (μετφ.
καὶ ἀμπετ.), épuiser.

ΣΤΕΡΕΩΝ (τό), appui, fonde-
ment; Γρη. le firmament.

ΣΤΕΡΕΩΣΙΣ, ΕΞΕ (ή), l'action d'
affermer (de consolider), af-
fermissement, consolidation,
θ. || ή—τοῦ θρόνου, l'affermis-
sment du trône.

ΣΤΕΡΗΣΙΣ, ΕΞΕ (ή), privation, θ.
S. porte, θ. || στερήσεις ἰδιο-
κτησίας, (Νμ.), expropriati-
on, θ.

ΣΤΕΡΗΤΗΣ, ή, όν, (κυρ. Γρητ.),
qui marque privation, priva-
tis.

ΣΤΕΡΙΦΟΣ, ή, όν, (ἀρχ.), sterile.

ΣΤΕΡΝΑ (ή), citerne, θ.

ΣΤΕΡΝΟΝ (τό), ἀρχ., poitrine, θ.
(ἀνατομ.) sternum.

ΣΤΕΡΝΟΤΙΝΙΑ (ή), l'action de se
frapper la poitrine (en signe
de douleur).

ΣΤΕΡΞΙΜΟΝ (τό), consentement,
assentiment, acquiescement.

ΣΤΕΡΩ, M. ήνα, priver, ôter,
ravier. || (μσ. αὐτῶ.) se pri-
ver, se refuser qc. S. man-
quer, n'avoir pas; perdre. ||

είναι φιλάργυρος εἰς ἡαθμόν ὥστε
στερεῖ ἑαυτὸν (στερεῖται) ἀπ' ὅ-
λα, c'est un avare qui se re-
fuse tout. || δὲν στερεῖ τὸν ἑ-
αυτὸν τοῦ ἀπὸ τίποτε, (ὅλα τὰ
ἀπολαμβάνει), il ne se refuse
rien. || στερεῖται τὸν ἀναγκ-
αζών, manquer du nécessaire.
|| στερεῖται τὰ πάντα, il
est dans la privation de tou-
tes choses; il vit de priva-
tions. || ἐστερήθη τῆς ἐλευθε-
ρίας του, il s'est privé de sa
liberté. || ἡ φύσις δὲν τὸν ἐ-
στέρησε κἀνενός προτερήματος,
la nature ne lui a refusé au-
cun de ses dons.

ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΙΑ (ή), l'action de
porter une couronne.

ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ (ό, ή), qui porte
une couronne; couronné.

ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΩ, M. ήνα, porter
une couronne.

ΣΤΕΦΑΝΙ (τό), cercle, corceau
(ἰδίως τὸ ξύλινον). || στεφάνι
σιδηρεῶν, bande de fer, 2)
(οἰκοδ.) entablement; bande,
θ. 3) = ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

ΣΤΕΦΑΝΟΝ, M. ήνα, couronner

(à la cérémonie du mariage); marier, hémar.

Στέφανος (ὁ), couronne, θ. §. (συνδχ.) prix, récompense, θ. palme. §. (εἰς τὰς εἰκόνας τῶν ἀγίων), gloire, θ. auréole, θ. || τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου, la couronne (la palme) du martyre. || ὁ ἀκάνθινος στέφανος, la couronne d'épines.

Στεφάνημα (τὸ), couronnement (des nouveau-mariés), bénédiction nuptiale, θ. cérémonie du mariage, θ. épousailles, θ. πλθ.

Στέφαν, Μ. στέφαν, couronner, Στέφει, καί (ῖ), l'action de couronner, couronnement.

Στοιχός, ἡ, ὄν, qui souffre de la poitrine, poitrinaire.

Στιβοδασμός (ὁ), ἀρχ. τὸ (κοιν.) Στιβοπάνι.

Στιβοκατάρροον (τὸ), παθ., rhume (fluxion) de poitrine.

Στιβοπάνι (τὸ), gorgere, θ. Στιβος, οὐς (τὸ), poitrine, θ.

(ἐπὶ γυν.) sein, gorge, θ. || ἔχει στήθος ὡραῖον, elle a la gorge belle. || ἔχει μέγαν στήθος, elle a trop de gorge. || ἔχει ἀνοικτὸν τὸ στήθος της, elle a le sein découvert. || στήθος πού τοῦ (μαγειρευμένου), estomac. || τὸ στήθος τῆς ὀρνίθου, l'estomac de la poule. || μάχομαι (παλαίω) πρὸς τινα στήθος πρὸς στήθος (στήθος μετ' στήθος), combattre (lutter contre) q. corps à corps.

Στήλαι (ῖ), colonne, θ. §. (τάφου) colonne funéraire, cippes. || αἱ στήλαι τοῦ Ἡρακλέους, les colonnes d'Hercule. || αἱ τῆς ἐφημερίδος, les colonnes du journal.

Στιβαίτις, καί (ῖ), l'action de noter d'infamie, flétrissure, θ. proscription, θ.

Στιβαίτικός, ἡ, ὄν, flétrissant, infamant.

Στιβαίτις, Μ. ἐντα, (ἀρχ.), inscrire sur une colonne la condamnation infamante de q., (ἔθ. συνθ.) flétrir, noter d'infamie.

Στήμων, ὄνος (ὁ), ἀρχ. τὸ Στι-

μόνι. 2) (μνμ. τὸ ἔρρεν μόριον τῶν ἀνθέων), étamine, θ. || τὰ πλειότερα ἀνθὲ ἔχουν πολλοὺς στήμονας, la plupart des fleurs ont plusieurs étamines.

Στήμονι (τὸ), chaîne (de tisserrand), θ. || τὸ στήμονι καὶ τὸ ὄφάδι, la chaîne et la trame.

Στήνα, Μ. στήνα, dresser; élever; asseoir; arborer; planter. || ἔστησε τρόπαια, il éleva des trophées. || ἔστησε τὴν σημαίαν του ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ φρουρίου (κτλ.), il planta (il arbor) l'étendard. || ἔστησε τὸ στατόπεδόν του τρία στάδια μακρὰν τῆς πόλεως, il assit son camp trois stades loin de la ville. || στήνω ἀνδριάντα, élever (ériger) une statue. || (ὁφαντ.) στήνω κρεβάτι (ἐργαλειόν), monter un lit (un métier). || ἔστησε τὰς κλίμακας ἐπὶ τοῦ τοίχου (πρὸς ἔξοδον), il y planta les échelles. || στήνω ἔξοδον (παλῖα κτλ.), tendre (dresser) des glueaux. || στήνω τὰ κανόνια (τὸ τηλεσκόπιον), braquer le canon (la lunette).

Στήριγμα (τὸ), appui, soutien, étau, support. || (καὶ μνμ.) εἶνε τὸ στήριγμα τῆς οἰκογενείας του, il est le soutien de sa famille. Στήριμα, ἡ, (ἀρχ.), (ἐν γέν.) support; (ἰδιαιτ.) pieu fourchu pour soutenir la charge d'une bête à somme, fourche fière, étauçon; aideau; chargeoir.

Στήριμα, Μ. ἴσα, asseoir solidement, fixer, établir, baser; appuyer, élayer; (μνμ.) affermir, raffermir, cimenter, confirmer, ἴδ. καὶ Στερέωσα. || αἱ τοῖχοι ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται τὸ πᾶνωμα, les murs sur les quels le plancher appuie. || ὅλον τὸ οἰκοδόμημα στηρίζεται ἐπάνω εἰς αὐτοὺς τοὺς στύλους, tout l'édifice porte sur ces colonnes. || ἡ βάσις τοῦ κτιρίου στηρίζεται ἐπὶ τοῦ βράχου, la base de l'édifice repose sur le roc. ||

(καὶ μνμ.) οἱ Μισσοὶ ἔβαν τὴν πλείστην ἀπὸ τῶν ματίων των, les missois cimentèrent la foi par les yeux. Στήριμα (τὸ), l'action de noter (d'asseoir etc), θ. πλθ. (d'une statue etc), θ. πλθ. Στιβαίτις, ἡ, ὄν, raïsser, ferme.

Στίγμα (τὸ), point, tache, (ἰδιαιτ.) marque infamante, flétrissure, θ. §. signum. Στιγματίζω, Μ. ἴσα, asseoir avec un fer chaud, noter d'infamie, flétrir. || ἐν ἐπαινήσμενος, c'est un homme noté (de stigmaliser), ἰδιαιτ. (de stigmaliser), ἰδιαιτ. tion, θ. flétrissure, θ. Στιγμα, ἡ, instant, moment. || ἀπὸ στήματος ἐκείνου, moment à autre, à tout moment. 2) (γρμ.) signe, punctuation, point. || ἐν στίγματι (σημαίον διακριτικὸν διαθόγγων), tréma.

Στιγματίζω, ἡ, ὄν, qui se fait qu'un moment (un instant), momentané, instantané. Στίμα, Μ. στίμα, marquer un point on avec un fer chaud, pointiller, pointiller; imprimer une marque; signaliser, toger; 2) (γρμ.) point, pointuer.

Στιπτός, ἡ, ὄν, pointillé, cheté; mouclé; lavé; cillé; tigré. Στιπτικός, ὄνος (ὁ), πλθ. on fait prendre au bœuf stre. Στιπτικός, Μ. ἴσα, donner le li, lustrer, lisser, (μνμ.) φασμ.) glacer ἢ entre, ἢ ῥόφια σπιδωμένα, des glaces.

Στίλα, Μ. στίλα, (ἀρχ.) être luisant; brillant. Στίλαμα (τὸ), l'action de (etc), poliment; (ἐπὶ γρμ.) cati. Στίλατρον (τὸ), ἰργαλ. ment pour polir, lisssoir; (τὸ τῶν χρυσίων) catisssoir.

Στολός, ἡ, ὄν, luisant, brillant; clair.

Στολός, πτοζ (ῆ), luisant, lustré. || τὸ ὄψασμα γάνει τὴν ἐπιφανήτα του, l'étoffe se décoloré.

Στολός, ραζ (ῆ), l'action de marquer d'un point ou avec un fer chaud; (γρμτ.) ponctuation, ὁ.

Στολός, ορζ (τὸ), ἀρχ., troupe, troupe, ὁ.

Στολός, λ, ὄν, serré, compact, dense, ferme.

Στολός, πτοζ (ῆ), densité, ὁ.

Στολός (τὸ), soutaine, ὁ. αὐτοματική, ὁ. tunique, ὁ.

Στολός (ὁ), vers. \$. ugne (d'écriture), ὁ. \$. (ἐκκλητ.) vers.

Στολός (τὸ), poème.

Στολός (ῆ), versification, ὁ.

Στολός (ὁ, ῆ), qui fait des vers, versificateur.

Στολός, M. ἴα, faire (composer) des vers, mettre en vers, versifier, rimer.

Στολός (ῆ), galerie soutenue d'un côté par des colonnes, portique, ὁ.

Στολός (ῆ), tas, monceau; amas; pile, ὁ.

Στολός (τὸ), entassement, amoncellement.

Στολός, M. ἴα, mettre en pile, entasser, tasser, amonceler, cumuler, accumuler, amasser.

Στολός, \$. bourrer, rembourrer (des matelas etc.).

Στολός, ἡ, ὄν, bourré ou qui peut l'être.

Στολός, ἴα, ὅς (ῆ), φ., lavande la grande), stechas Arabe.

Στολός (ῆ), composition, ὁ.

Στολός, ορ (ὁ), γλγτ., compositeur (d'imprimerie).

Στολός, M. ἴα, (γλγτ.), composer. || τὸ φύλλον ἐστολίσθη (εἶνε στολίσθηται), ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἐτυπώθη, la feuille est composée, mais elle n'est pas encore ti-

πονημένη (τὸ), principe con-

stitutif d'une chose, première règle d'un art, élément, rudiment. || τὰ στοιχεῖα τῆς γεωμετρίας (κτλ.), les principes de la géométrie (etc), les premiers rudiments. 2) lettre de l'alphabet. || κατὰ στοιχείον, par ordre alphabétique. || τὰ ἔγγραφα ταῦτα περιέχονται εἰς τὸν ὑπὸ στοιχείον Α (Β κτλ.) φάκελλον, ces pièces sont sous la clef Α (Β etc). 3) (κοιν.) ἀντὶ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ (οἰκιστὸν), ΦΑΝΤΑΣΜΑ κτλ., lutin; revenant. || εἰς αὐτὸ τὸ σπῆτι βγαίνουν στοιχεῖα, (δῶλ.) εἶνε στοιχειωμένοι, il revient des esprits (des esprits reviennent) dans cette maison.

Στοιχειώδης, ορζ (ὁ, ῆ), élémentaire.

Στοιχισμός (τὸ), pari, gageure, ὁ.

|| βάλλω στοίχημα, ἴδε ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΙΖΩ.

Στοιχηματίζω, M. ἴα, parier, gager.

Στοιχιστής (ὁ), homme (ouvrier) à gages; gagiste.

Στοιχος (ὁ), (ἀρχ.), rang, rangée, ligne, ὁ.

Στολαρχία (ῆ), commandement d'une flotte.

Στολάρχος (ὁ), commandant d'une flotte.

Στολός (ῆ), parure, ὁ. habillement, ornement; \$. uniforme; costume. || ἦτο μὲ τὴν μεγάλην (μὲ τὴν μικράν) στολὴν, il était en grand (en petit) costume. || ἡ ἱερατικὴ (ἡ ἀρχιερατικὴ) στολὴ, les habits sacerdotaux, les ornements pontificaux.

Στολός (τὸ), ornement, parure, ὁ.

Στολός, M. ἴα, orner, parer, embellir, (ἐπὶ οἰκὸς) décorer. \$. (εἰρων. ἀντὶ ὑπερίαν) accoutrer. || (μσ. αὐτὸν) se faire brave (beau), (καὶ ἐπὶ γυν.) se faire belle. || (εἰρων. ἡ κατ' ἀντίφρ.) καλὰ τὸν ἐστολίσαν, on l'a bien accoutré (blasonné, drapé), il fut accoutré (on l'a habillé) de toutes pièces. || στολίσω (σκευός) τι μὲ διαμέντια κτλ., enrichir de pierre-

ries. || στολίσω τὸ βιβλίον με εἰκόνας κτλ., enrichir un livre de figures etc. || ὁ κήπος εἶνε στολισμένος με ἀγάλματα, le jardin est décoré de statues. || τὸ ἀντίθερον ἦτον μεγαλοπρεπῶς στολισμένον, la salle était magnifiquement décorée.

Στολίσκος (ὁ), flottille.

Στολίσμα (τὸ) καὶ

Στολίσμος (ὁ), embellissement, (ἐπὶ οἰκὸς) décoration, ὁ. (ἐν γέν.) ornement, parure, ὁ. || τὰ μαλλιά εἶνε στολίσμος, les cheveux sont un ornement (d'un grand ornement).

Στόλος (ὁ), armée navale, ὁ. ἡ τε, ὁ. escadre, ὁ.

Στομα (τὸ), bouche, ὁ. || τὸ — τὸν θηρίων, gueule, ὁ. || — ποταμοῦ, embouchure, ὁ. ἴδε ὅτι Ἐκβολή. || — ἀγγείου, orifice, ouverture, ὁ. || — τοῦ φάρυγγος, bouche (gueule) du four. || τὸ — τοῦ κανονίου, la bouche (l'embouchure) d'un canon. || ἐγλύτωσαν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ λύκου, (μφορ.) il échappa de la bouche du loup. || ἐκ στόματος, ἀπὸ στόματος, de vive voix, de bouche. || ὁ τοῦ στόματος, (ἀνατομ.), buccal. || οἱ ἀδένες τοῦ στόματος, les glandes buccales. \$. (ἀρχ.) ἡ ἀκμή (ἡ κόψις, ὁ αἰθέρ) τοῦ τοπίου κτλ., le fil (d'une émele etc), (δθ.) || ἐν στόματι μαχαίρας, (φρσ.) au fil de l'épée. || ἡ φρουρὰ διήλθεν ἐν στόματι μαχαίρας, la garnison fut passée au fil de l'épée.

Στομακίον (ῆ), παθ., mal de bouche, (espèce de) scorbut.

Στομάχι (τὸ), κοιν. ὁ Στόμαχος, estomac. 2) (συνδχ.) τὸ μέρος τοῦ σώματος, ἡ Ἀσπεργία. || ἔχει στομαχί, avoir une indigestion.

Στομαχικός, ἡ, ὄν, stomacalique, stomacal.

Στόμαχος (ὁ), estomac.

Στόμιον (τὸ), petite bouche, ὁ. (συνδχ. μετὰ) ouverture, ὁ. embouchure (d'un fleuve); entrée (d'un port), goulet (αὐτὸ πολλὰ στενόν). || τὸ — τῆς

στρατιώτης, ἢ, ὄν, pressuré, (μαχαίρ.) coulis.
 στρατογάρη, M. ἰζα, détordre, donner une entorse, fouler. || στραγγουλήθη τὸ χέρι μου, mon poingt s'est foulé.
 στρατογάρημα (τὸ), entorse, 0.
 στρέψη, 0. distorsion, 0.
 στρατογάρη (ἡ), πάλθ., strangulation, 0.
 στρατάρχης, οὐ (ὁ), maréchal (de France). || ἔγινε στρατάρχης, ou lui a donné le bâton de maréchal).
 στρατογάρη (τὸ), armée, 0. troupe, 0. πάλθ. forces, 0. πάλθ.
 στρατομαί, M. ἔρξομαι, servir (comme soldat), porter les armes. S. faire une campagne; marcher contre.
 στρατίζω (ὁ, ἡ), propre au service militaire; qui est en campagne ou en état de porter les armes.
 στρατηγικὸν (τὸ), tente du général; quartier-général d'une armée.
 στρατήγημα (τὸ), ruse de guerre, stratagème.
 στρατηγία (ἡ), commandement d'armée; généralat.
 στρατηγικός, ἢ, ὄν, de général. S. habile dans l'art du commandement.
 στρατηγός (ὁ), général. S. (ἀρχιστ.) capitaine.
 στρατάρης, M. ἡν, être général; commander (être à la tête d'une armée).
 στρατὸς (ἡ), armée, 0. troupes, 0.
 στρατιώτης, οὐ (ὁ), soldat, militaire.
 στρατιωτικός, ἢ, ὄν, de soldat, militaire. || ἡ στρατιωτική, la loi militaire. || στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα (εἰς τὴν), la profession des armes, l'épée, 0. le parti de l'épée. || τὰ ἐγκολπωθὲν τὸ κράτος ἐπάγγελμα, ἢ, πάλθ. le parti dans l'épée. || ἀντὶ τοῦ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, ἢ, πάλθ. il prit le parti des armes (καὶ μεταφορικῶς.) il entra dans la cuirasse. || (περί τὸ στρατιωτικόν, οἱ στρα-

τιωτικοί, les gens de guerre (d'épée), les militaires; (ἐξ ευτελ.) la soldatesque. || τὰ στρατιωτικά, l'art de la guerre. || ὁ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργός, τὸ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργεῖον, le ministre (le ministère) de la guerre.
 ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ, ἐπὶ, militairement.
 ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ (τὸ), νλγ., cour martiale, 0. tribunal militaire, conseil de guerre.
 ΣΤΡΑΤΟΛΟΓΙΑ (ἡ), enrôlement de soldats, levée de troupes, recrutement, (καὶ παλαιότερα) conscription, 0.
 ΣΤΡΑΤΟΛΟΓῆ, M. ἡν, lever des troupes; enrôler (des soldats); recruter.
 ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑΡΧΗΣ, οὐ (ὁ), maréchal de camp (παρὰ. Ὑποστράτητος) ou de bataille.
 ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑΡΧΙΑ (ἡ), grade ou fonction du maréchal de bataille.
 ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩΣΙΣ, εὐε (ἡ), l'action de camper, campement.
 ΣΤΡΑΤΟΠΟΛΕΪΣ, M. ἔρξω, asseoir un camp, camper ou être campé, planter le piquet.
 ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ (τὸ), camp; armée campée.
 ΣΤΡΑΤΟΣ (ὁ), troupes, 0. πάλθ. armée, 0.
 ΣΤΡΑΤΟΥΛΑ (ἡ), chariot, roulette, 0.
 ΣΤΡΑΤΩΝ, ἄνος (ὁ), caserne, 0. (καὶ γενικῶς) quartier.
 ΣΤΡΕΒΛΩΝ, M. ἡν, tortuer, mettre à la torture.
 ΣΤΡΕΒΛΩΣ, ἢ, ὄν, tortu, tors; tortueux. || (καὶ μεταφορικῶς) ἔχει στρεβλὸν νοῦν, il a l'esprit tortu. || « μετὰ σοφίας σοφίας ἔσθ' καὶ μετὰ σφελῶς διασφελίς, » (Γρφ.), παροιμία, avec le renard on renarde, avec le couard on couarde, ἴδε καὶ Χαιλός.
 ΣΤΡΕΒΛΩΤΗΣ, ἡν (ἡ), courbure d'une chose.
 ΣΤΡΕΒΛΩΣΙΣ, εὐε (ἡ), l'action de torturer, torture, 0.
 ΣΤΡΕΒΛΩΣ, ἡ (ὁ), pêcheur ou vendeur d'haïes.
 ΣΤΡΕΒΛΙΑ (τὸ), ὄστρ., huitre, 0. ||

ἀνολγω "στρεβλία, écailler des huitres.
 ΣΤΡΕΒΛΩΣΤΕΦΑΘΟΝ (τὸ), écailler (d'huitre), 0.
 ΣΤΡΕΜΜΑ (τὸ), argent, bre (παρὰ 400 τετραγων. μέτρα).
 ΣΤΡΕΨΑ, M. στρέψω, faire tourner, tourner. || (ἀμείβ. αὐτῶν) se détourner. S. (μετὰ) rouler. || στρέψω τὰ ὅπλα κατὰ τῶν ..., il tourne ses armes contre les ... || στρέψω ἄλλου, tourner ailleurs, détourner, ἴδε καὶ Γρύζω. || οἱ ἀνεμωδίσκται στρέφονται κατὰ τὸν ἀνέμον, les girouettes vont selon le vent. || (καὶ μετὰ) ἡ γῆ στρέφεται περὶ τὸν ἥλιον ἢ ἡ σελήνη περὶ τὴν γῆν, la terre tourne autour du soleil, et la lune autour de la terre, ἴδε καὶ Γρύζω.
 ΣΤΡΕΨΟΔΙΚΗΣ, οὐ (ὁ), chicaneur, -euse.
 ΣΤΡΕΨΟΔΙΚΙΑ (ἡ), chicane, 0. S. chicanerie, 0.
 ΣΤΡΕΨΟΔΙΚῆ, M. ἡν, employer les détours de la chicane, chicaner.
 ΣΤΡΕΨΟΓΥΡΙΖΩ, M. ἰζω, faire tourner (tournoyer). || (καὶ μεταφορικῶς) εἰ τὰ στροφουρίζεις (ἐνν. τὰ λόγια σου, φέρεις ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ προκείμενου); ἢ qu'on sert de tournoyer? (ἀλλ.) tourner autour du pot.
 ΣΤΡΕΨΟΓΥΡΙΣΜΑ (τὸ), tournoisement, vire-volte, 0. vire-volte, 0. détour (κυρ. ἢ στροφή), tortillement, (ἐπὶ λόγ.) tortillage.
 ΣΤΡΕΨΩΝ, M. ἡν, ourler.
 ΣΤΡΩΨΑ, M. στρώω, tordre, tortiller, corder, cordonner; retordre. || στρώω σχοινί, tordre (filer) une corde, corder. || τὸ χανδρὸν καννάδι δὲν στρώεται τόσον εὐκόλῃ καλῶς τὸ λυγρὸν, le gros chanvre ne se corde pas si bien que le chanvre défilé. || στρώει τὸ μουστάκι μου, il relève (il retousse, il aiguisé) sa moustache. || μουστάκι στρωμένον, moustache relevée (aiguisée). || νῆμα στρωμένον, du fil retordu (retorsé),

tors). 2) (κοιν.) ἀντὶ Φεύγω κυρφώς. ||. ἀς τὸ στρήψωμεν, filons.

Στρήψμα (τὸ), l'action d'ouher, ourlet.

Στρήψιμον (τὸ), torsion, 0. tortillement; retordement; (ὡς ἐπὶ κλωστής) tordage.

Στρίγλα (ἡ), méchante femme, vieille sorcière, mégère, 0. harpie, 0. furie, 0.

Στροβιλῆ (ἡ), δ., ἡ Κογκοτ-καρῆ, pin.

Στροβιλοειδής, οἷς (δ, ἡ), qui a la forme d'un cône (d'une pomme de pin), strobiliforme, strobilacé, strobilin.

Στροβίλος (δ), pomme de pin. 2) sabot ou toupie des enfans. 3) tourbillon de vent, ἴδε καὶ Ἀνεμοστρόβιλος.

Στρογγίλα (ἡ), ψ., mendole, 0. girelle, 0. cagard, susole, 0. ἴδε καὶ παρβλ. Γόπλα.

Στρογγυλῆ, M. αἶνα (02), arrondir. ||. (οὐδ. ἀντὶ) s'arrondir.

Στρογγυλάδα (ἡ), κοιν. ἡ Στρογγυλότης.

Στρογγυλοπρόσθιος, η, ον, qui a le visage rond.

Στρογγυλός, ἡ, ον, rond.

Στρογγυλότης, ητος (ἡ), gon-
deur, 0. (οἷς.) rotundité, 0.

Στρογγυλότηκος, η, ον, gon-
delet.

Στρομβειδής, οἷς (δ, ἡ), qui a la forme d'un sabot (d'une toupie), turbiné, turbinaire, turbiniforme.

Στρόμβος (δ), (ἀρχ.) = Στρόμ-
λος, tournolement, tonbil-
lon. S. sabot ou toupie. S. trompe, 0. (espèce de coquil-
lage), conque, 0. strombe.

2) (κοιν.) corde, 0. 3) jeu
du mouchoir, traine-balai.

Στροτόφον (τὸ), ἀρχ. τὸ Σπορ-
τίτι, πτν., moineau.

Στροτοκλίνος (δ ὁ ἡ), πτν.,
autruche, 0.

Στροφεῖς, ἴας (δ), gond (de
porte); pivot (qui se meut
dan une charnière).

Στροφεῖς (ἡ), volte, 0. évolution,
0. S. (ποιτ.) stance, 0. mou-
vement en rond, tour; stro-

phe (d'une ode), 0. (μουσ.)
reprise, 0.

Στροφεῖς, ἴρος (δ), Στροφεῖς,
pivot; gond; robinet.

Στροφός (δ), ἀρχ., colique, 0.
tranchée, 0.

Στρούδον, M. ἀνα, fouler, ac-
culer. ||. τὸν ἐστρώμωσεν εἰς
τὸν τοῖχον, il l'accula contre
la muraille.

Στροφονοκάρδον (τὸ), noix an-
gleuse, 0.

Στρονός, ἡ, ον, acerbé, âpre
(ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μυρρ.), revê-
che, austère; aigre, qui est
d'une humeur aigre.

Στρονότης, ητος (ἡ), âpreté,
0. dureté (de langage ou de
caractère), rudesse, 0.

Στρονοειδής, οἷς (δ, ἡ), qui
ressemble au (qui est de la
nature du) solanum, solané.
||. τὰ στρουνοειδῆ (γέν. φυτά),
les solanées.

Στρέχνος (δ), φ., morelle, 0.
solanum.

Στρέμα (τὸ), matelas. S. (συν-
κδ.) lit, couche. ||. ἀρρώστος
στὸ στρώμα, sur le côté, ἴδε ὃ
Καλινῆς. S. (μνμ.) στρώ-
μα ποταμοῦ, lit d'un fleuve.

Στραματοπλάνον (τὸ), toile à
matelas, 0.

Στρέφα, M. στρέφα, tendre
(dresser, faire) un lit, éten-
dre à terre un matelas; jon-
cher. ||. στρώνω (μετὰ ἀνγκ-
καῖα ἐπιπλα κτλ.) σπῆτι, meu-
bler une maison. ||. ἐστρώσε
τὸ σπῆτι του πολλὰ καλά, il
s'est logé fort bien. ||. ἐστρω-
σε τὸ κρεββάτι μου? avez-vous
fait mon lit? ||. ὅπως στρώτη
τις, (ἔτσι) πλαγιάζει, (παροίμ.),
comme on fait son lit on se
couche. ||. (καὶ οὐδ.) τὸ φόρεμα
δὲν στρώνει (δὲν κολνᾷ) εἰς τὸ
σῶμα, l'habit ne prend bien
la taille (n'habille bien). ||. αἱ
μεταξωταὶ κάλτσαι στρώνουν
καλλιῶτερὰ εἰς τὸ πόδι παρὰ
τὰς βαμβανερὰς, les bas de
soie sont plus chaussants que
ceux de fil (ils chaussent mi-
eux). ||. τὸ λαιμοδέτι στρώνει
(ἔρχεται καλὰ) εἰς τὸν λαιμόν,
le mouchoir couche bien. ||.

στρώνω τὸ ἴδαφος μετὰ μάρμα-
ρων κτλ., paver (de carreaux, de
dalles etc), carrelar; dallier.

||. στρώνουν τὸν δρόμον, οὐ
pave. ||. στρώσέ μας, (ἡμεῖς)
faites nos lits. ||. κάμαρα
μενὴ μετὰ μάρμαρα (τοῦδου),
une chambre carrelée.

||. δρόμος εἶνε δλος στρωμένος
(πῆτρας κτλ.), le chemin est
tout pavé. ||. οἱ δρόμοι
στρωμένοι μετὰ ἄνθων καὶ
εὐώδων, les rues étaient jon-
chées de fleurs et de bran-
ches odoriférantes. ||. οἱ
στρωμένοι, maison meublée;
στρωμένον, maison meublée
(καὶ κατ' ἄλλ. ἔκδ.) ἡμεῖς
garni, (καὶ ἀπλ.) garni, meublé
bre garnie. S. (μα. ἀντ.) ἡμεῖς
στρώθηκε κατὰ γῆν, il s'est as-
sés tout plat par terre (à plat
terre), il se mit par terre.

||. στρώνω
tout au large. ||. στρώνω
εἰς τὰ χερτὰ, ils se sont as-
sés tablés pour jouer. ||. ποὺ
στρώνω στρωμένους εἰς τὸν
πῆτι (ἡ) καὶ τὸ εἶχαν στρω-
μένον, nous les trouvâmes as-
sés tablés. ||. πῆτι ὅτι στρώνω
εἰς τὴν καλλιῶταν θάλασσαν,
vint se camper dans la mer.

||. στρώνω
leur place.

Στρωταῖα (τὸ), garniture d'un
lit.

Στρώμιον (τὸ), κοιν. ἀντὶ
Στρώμης, ἴας (ἡ), l'action d'as-
tendre (de faire) un lit, d'as-
tendre à terre, de joncher
etc); pavement des chemins
etc); στρώσιμον ἐδάφους μετὰ
καὶς (τοῦδου) κτλ., carrelage,
pavement, dallage.

Στρωτός, ἡ, ον, = Ἀσπιδό-
ἐτendu. ||. (συντ.) μιν
στρωτῇ, reveraune pro-
de.

Στρωτός, ἡ, ον, (ἀρχ.) ὁ
eux; horrible; terrible;
freux.

Στρώζον, M. ἴας, (ἀρχ.) ὁ
σπῆτι, être ou devenir sou-
ste (d'une humeur sou-
ste) (δ), πῆτι, ὁ
Στρωζάτης, οἱ (δ), ὁ
Στρωζέφαλον (τὸ), ὁ
Στρώζον, M. ἴας, ἔλαιο, ὁ
conner; fixer, assurer, ὁ
ter, assujettir; ἐκστρώζον.

(ἐπὶ πλεῖστον ναυπηγουμένων) accorer. || στύλωσε τὸ τραπέζιον (ὡς μὴ κουνιέται), assujettissez la table. || στύλωσε τὸ παραθυρόφυλλον, assurez (fixez, arrêtez) le volet. || στύλων κλίμακα, échelasser (les ceps de) la vigne, accoler. || στύλων φυτόν, ramer (des pois etc.). || στύλων τὰ ματιά μου ἐπάνω εἰς, braquer (fixer) ses regards sur. || Στυλὸς (ὁ), colonne, θ. (μ. φορ.) στυλοῦ.

ΣΥΣΤΑΞΙΣ (τὸ), (ἡ) πράξις) étalement; échalassement (des ceps de la vigne), accolage. || ΣΥΣΤΑΞΙΑ (τὸ) étaie, θ. soutien, étançon, étréssillon; accore.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ (τὸ), συστήματι, étoupe, θ. συστήματι (ἡ), εἶδ. ἄλ. δρυκτ.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ (ὁ, ἡ), χημ., aluminier, aluminieux.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la vertu de resserrer, astringent, resstringent, styptique. || τὰ συστήματα (τὰ κοδόνια κτλ.) εἶνε στενὰ, les cormes (les coings etc.) resserrent.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la vertu de resserrer, astringent, resstringent, styptique. || τὰ συστήματα (τὰ κοδόνια κτλ.) εἶνε στενὰ, les cormes (les coings etc.) resserrent.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la vertu de resserrer, astringent, resstringent, styptique. || τὰ συστήματα (τὰ κοδόνια κτλ.) εἶνε στενὰ, les cormes (les coings etc.) resserrent.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la vertu de resserrer, astringent, resstringent, styptique. || τὰ συστήματα (τὰ κοδόνια κτλ.) εἶνε στενὰ, les cormes (les coings etc.) resserrent.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la vertu de resserrer, astringent, resstringent, styptique. || τὰ συστήματα (τὰ κοδόνια κτλ.) εἶνε στενὰ, les cormes (les coings etc.) resserrent.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la vertu de resserrer, astringent, resstringent, styptique. || τὰ συστήματα (τὰ κοδόνια κτλ.) εἶνε στενὰ, les cormes (les coings etc.) resserrent.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la vertu de resserrer, astringent, resstringent, styptique. || τὰ συστήματα (τὰ κοδόνια κτλ.) εἶνε στενὰ, les cormes (les coings etc.) resserrent.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la vertu de resserrer, astringent, resstringent, styptique. || τὰ συστήματα (τὰ κοδόνια κτλ.) εἶνε στενὰ, les cormes (les coings etc.) resserrent.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la vertu de resserrer, astringent, resstringent, styptique. || τὰ συστήματα (τὰ κοδόνια κτλ.) εἶνε στενὰ, les cormes (les coings etc.) resserrent.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la vertu de resserrer, astringent, resstringent, styptique. || τὰ συστήματα (τὰ κοδόνια κτλ.) εἶνε στενὰ, les cormes (les coings etc.) resserrent.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la vertu de resserrer, astringent, resstringent, styptique. || τὰ συστήματα (τὰ κοδόνια κτλ.) εἶνε στενὰ, les cormes (les coings etc.) resserrent.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la vertu de resserrer, astringent, resstringent, styptique. || τὰ συστήματα (τὰ κοδόνια κτλ.) εἶνε στενὰ, les cormes (les coings etc.) resserrent.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la vertu de resserrer, astringent, resstringent, styptique. || τὰ συστήματα (τὰ κοδόνια κτλ.) εἶνε στενὰ, les cormes (les coings etc.) resserrent.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la vertu de resserrer, astringent, resstringent, styptique. || τὰ συστήματα (τὰ κοδόνια κτλ.) εἶνε στενὰ, les cormes (les coings etc.) resserrent.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ἡ, ὅν, qui a la vertu de resserrer, astringent, resstringent, styptique. || τὰ συστήματα (τὰ κοδόνια κτλ.) εἶνε στενὰ, les cormes (les coings etc.) resserrent.

ἀντὶ μ. πρώτο. (δ' + προσ.), tu, toi, te. || ἐσένα λέγω (ὁμιλῶ), c'est à vous que je parle. || σὺ εἶς; est-ce vous? || περὶ σοῦ ὁ λόγος, c'est de toi qu'il s'agit. || εἰ εὐχαριστῶ, je t'en remercie. || αἰ τὸ εἶχα εἰπῆ, je te l'avais bien dit. || (ἡ) γεν. καὶ ἡ πλθ. αἰ. ἀντὶ τῆς Κτητικ. Σὸς, ton, ta, tes, (τὸ) πλθ. votre; vos. || τὸ σπαθὶ σου, ton épée. || ἡ μήτηρ σου, ta mère. || οἱ συγγενεῖς σου, tes parents. || αἱ ὑποθέσεις σου, tes affaires. || ἔρχομαι ἀπὸ τοῦ σπιτι σου, je vient de chez toi. || κατόρθωσαι νὰ σοῦ δώσουν τὰ χρήματά σου, fait-toi rendre ton argent. || τὸ συμφέρον σου, votre intérêt.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ (τὸ), ψ., turbotin (συγγ. μετὶ τοῦ ψηστῆ).

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ (τὸ), ψ., turbot, faisant de mer.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΣ (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀργυρόκοιρος, sanglier.

ἀρχ. = ΣΥΓΧΑΡῆ, pardonner. ΣΥΓΧΑΡῆ (ἡ), ἀρχ. = ΣΥΓΧΑΡῆ, pardon; excuse, θ. || σὰς ζητῶ συγγνώμην (μυριάκις συγγνώμην), je vous demande pardon (mille pardons); je vous fait mes excuses (mille excuses).

ΣΥΓΧΑΡῆ, ἡ, ὅν, pardonnable, excusable; (Ν.μ.) rémissible; gracieux; (ἡ) veniel.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ (τὸ), écrit, ouvrage. ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ, ἡ, ὅν, écrivain (différent du) auteur. || (οἱ) ἄλλοι λέγουσι καὶ γυνὴ συγγραφεύς, une femme auteur.

ΣΥΓΡΑΜΜΕΝΟΣ, η, ον, πθ. πρκ.
της μτχ. του ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΙΝΩ, Μ. ΚΑΤΑΒΩ (θζ),
condescendre à; se plier à;
s'abaisser. ||. συγκαταβαίνω
εις τὰς ἰδιότητάς του, je me
plie à ses caprices.

ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΣΙΣ, ης (ή), condes-
cendence, 0. complaisance, 0.
indulgence, 0. tolérance, 0.
remission, 0. ||. χωρίς συγκα-
τάβασις, sans remission, point
de remission.

ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΙΝΩ, η, ον, qui
condescend, complaisant, con-
descendant, indulgent, tolé-
rant. ||. εἶνε πολλὰ συγκατα-
βατικός, il est d'une grande
indulgence.

ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΙΣ, ης (ή), consen-
tément, assentiment, adhe-
sion, 0. acquiescement, agré-
ment, approbation, 0. avec.

ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΤΩ, Μ. ΕΪΣΤΕ, consen-
tir, acquiescer. ||. ὁ σιωπῶν
συγκαταθεσεί, (γνρ.), qui ne dit
mot, consent.

ΣΥΓΚΑΤΑΡΙΘΜΩ, Μ. ΕΪΣΤΕ, mettre
q. au nombre ou au rang de.

ΣΥΓΚΑΤΑΤΑΤΤΩ, Μ. ΤΑΕΩ, ran-
ger (placer) avec ou parmi.

ΣΥΓΚΑΤΑΤΙΘΕΜΑΙ, Μ. ΚΑΤΑΤΕΘΩ
(θζ), donner son consente-
ment à qc., consentir, acqui-
escer, accéder à, donner les
mains à qc., se ranger à l'a-
vis de quelqu'un.

ΣΥΓΚΑΤΕΡΧΟΜΑΙ, Μ. ΚΑΤΕΛΘΩ
(θζ), descendre ensemble.

ΣΥΓΚΑΤΗΓΟΡΟΙΜΕΝΟΣ, η, ον,
coaccusé.

ΣΥΓΚΑΤΟΙΚΟΣ (θζ, ή), = ΣΥΝΟΙΚΟΣ.

ΣΥΓΚΑΤΟΙΚΩ, Μ. ΠΩ, = ΣΥΝΟΙΚΩ.

ΣΥΓΚΕΙΜΑΙ (χωρίς Μ.), être com-
posé (se composer) de, consi-
ster en. ||. ὁ ἄνθρωπος σύγ-
κεται ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος,
l'homme est un composé de
corps et d'âme. ||. τὰ στοιχεῖα
ἐξ ὧν σύγκεται τὸ σῶμα, les
éléments dont un corps se
compose. ||. ἡ οἰκία αὕτη σύγ-
κεται ἀπὸ μίαν ἀλλήν, πόσαις
κάμαραις, κτλ., cette maison
consiste en une cour, en tant

de chambres, etc. ||. (γρμτ.)
τὸ ἐκ τρίτου (ἢ τετάρτου) συγ-
κεῖμενον τοῦ ῥήματος, le ré-
gime indirecte ou composé,
le complément du verbe.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΩ, Μ. ΕΪΣΤΕ, concen-
trer, centraliser.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ, ης (ή), concen-
tration, 0. centralisation, 0.

ΣΥΓΚΕΡΑΣΜΑ (τὸ), l'action de
mélanger (de tempérer).

ΣΥΓΚΕΡΙ (τὸ), attache, 0.

ΣΥΓΚΕΡΝΩ, Μ. ΚΕΡΑΙΩ, mélanger
avec, tempérer, corriger. ||. συγκερνώ τὰ χρώματα,
(ζγρ.), adoucir (amortir) les
couleurs.

ΣΥΓΚΕΧΥΜΕΝΟΣ, η, ον, πρκ. της
πθ. μτχ. του ΣΥΓΧΕΙΝ.

ΣΥΓΚΗΛΕΜΕΝΟΣ, ὄνομ (δ, ή), celui
qui est chargé conjointe-
ment de la tutelle de qc.,
cotuteur.

ΣΥΓΚΙΝΔΥΝΕΩ, Μ. ΕΪΣΤΕ, courir
un danger avec.

ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ, ης (ή), commoti-
on, 0.

ΣΥΓΚΙΝΩ, Μ. ΕΪΣΤΕ, émouvoir (en-
semble); affecter; remuer;
toucher. ||. οἱ λόγοι του συνε-
κίνησαν τὸ ἀκρατήριον (τοὺς
δικαστὰς), ses paroles remu-
èrent l'auditoire (les juges).

ΣΥΓΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ (δ, ή), cohéri-
tier.

ΣΥΓΚΛΗΤΙΚΟΣ (δ), membre du sé-
nat, sénateur.

ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ (ή), le sénat.

ΣΥΓΚΛΩΘΩ, Μ. ΚΛΩΘΩ, filer en-
semble.

ΣΥΓΚΟΙΜΗΣΙΣ, ης (ή), l'action
de coucher ensemble.

ΣΥΓΚΟΙΜΩΜΑΙ, Μ. ΚΟΙΜΩΘΩ (θζ),
coucher avec.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ (ή), communicati-
on, 0. correspondance, 0. ||.
αἱ διώρυγες εἶνε τρόποι συγκοι-
νωνίας, les canaux sont des
moyens de communication. ||.
τὸ πλοῖον ἔλαβε συγκοινωνίαν
ἀπ' οὗ συνεπλήρωσε τὴν κἀθαρι-
σίν του, ce bâtiment a eu pra-
tique (on donna pratique à
ce navire) après qu'il eut fait
sa quarantaine. ||. ἡ μετὰ
τῶν δύο τούτων πόλεων συγ-
κοινωνία γίνεται διὰ τῆς θείας

δόξης, la correspondance en-
tre ces deux villes a lieu par
telle route.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΣ (δ, ή), qui prend
part ou participe à.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΣΩ, Μ. ΕΪΣΤΕ, prendre
ou avoir part en commun,

communiquer (avoir commu-
nication, être en communi-
cation) avec, correspondre.

||. ὅλαι αἱ κάμαραι αὐτῆς τῆς
οἰκίας συγκοινωνοῦσι πρὸς
ἀλλήλας, toutes les chambres
de cette maison se commu-
niquent par un canal.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΕΤΑΙ, ης (ή), com-
municant, 0. communicable.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

||. οἱ δύο οὗτοι πό-
λεμοι συγκοινωνοῦσι διὰ τῆς
θαλάσσης, ces deux fleuves se com-
municent par un canal.

παράλογον (la comparaison) d'une chose avec une autre, mettre (faire entrer) une chose en comparaison avec une autre, ἴδε καὶ ΠΑΡΑΒΛΑΒ.

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ, εὐς (ῆ), comparation, ὁ, parallèle. ἢ. κατὰ σύγκρισιν, par comparaison, comparativement. ἢ. δὲν ἐπιδύναται συγκρίσιν, il ne peut entrer en (il ne soutient pas la) comparaison, on ne saurait le mettre en comparaison.

ΣΥΓΚΡΕΤΙΣΜΟΣ, ὁ, συγκρίσιμος, ἢ, ὅς, comparation de comparaison.

ΣΥΓΚΡΕΤΙΣΜΟΣ, εὐς (ῆ), l'action de rassembler.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, Μ. ἴσα, rassembler, former, composer, constituer. Σ. exercer, dresser. ἢ. συγκροτῶ συνέλευσιν, convoquer une assemblée.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν (πνευματικῶν) ἀρχῶν ἐκδοθέντων, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, les saints sous un même chef.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν (πνευματικῶν) ἀρχῶν ἐκδοθέντων, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, les saints sous un même chef.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν (πνευματικῶν) ἀρχῶν ἐκδοθέντων, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, les saints sous un même chef.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν (πνευματικῶν) ἀρχῶν ἐκδοθέντων, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, les saints sous un même chef.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν (πνευματικῶν) ἀρχῶν ἐκδοθέντων, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, les saints sous un même chef.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν (πνευματικῶν) ἀρχῶν ἐκδοθέντων, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, les saints sous un même chef.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν (πνευματικῶν) ἀρχῶν ἐκδοθέντων, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, les saints sous un même chef.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν (πνευματικῶν) ἀρχῶν ἐκδοθέντων, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, les saints sous un même chef.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν (πνευματικῶν) ἀρχῶν ἐκδοθέντων, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, les saints sous un même chef.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν (πνευματικῶν) ἀρχῶν ἐκδοθέντων, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, les saints sous un même chef.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν (πνευματικῶν) ἀρχῶν ἐκδοθέντων, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, les saints sous un même chef.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν (πνευματικῶν) ἀρχῶν ἐκδοθέντων, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, les saints sous un même chef.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν (πνευματικῶν) ἀρχῶν ἐκδοθέντων, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, les saints sous un même chef.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν (πνευματικῶν) ἀρχῶν ἐκδοθέντων, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, les saints sous un même chef.

σαν εἰς τὸ σκότος, dans l'obscurité, les deux vaisseaux s'aborderent (se heurtèrent).

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, Μ. κρύπτω, cacher (soigneusement), couvrir. Σ. (μεν.) pallier, sauver.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ (ῆ), rencontre fortuite, cas fortuit, hasard. ἢ. κατὰ συγκρίσιν, par hasard.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, Μ. ἴσα, ranger, arranger, mettre en ordre, ajuster; rajuster; disposer; accommoder, raccommoder, approprier; (ἐπὶ φορμ.) agencer; (ἐπὶ στρωμ.) dresser, faire.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, τὰ πράγματα μου (τὰ οἰκιακά μου σκεύη), συσπλῆξαι, s'emménager. ἢ. δὲν ἐσυγύρισα ἀκόμη τὰ πράγματα μου, δὲν ἐσυγύρισα, je ne suis pas encore emménagé. ἢ. συγύρισε τὸ δισάκκι μου, faites mes malles. ἢ. συγύρισε τὰ μαλλιά σου (ῆ ἀπλ.) συγύρισον, faites vous vous accommoder. ἢ. κάμνει δύο ὥρες νὰ συγυρισθῇ, elle est deux heures à s'accommoder (à s'ajuster). ἢ. σπῆτι συγυρισμένον (καλοσυγυρισμένον), une maison bien tenue. ἢ. (ῆ εἰρων.) καλὰ τὸν ἐσυγύρισαν, on l'a bien ajusté, on l'a ajusté detoutes pièces! ἢ. τὸν συγυρίζω καθὼς πρέπει, je l'accommoderai (je l'arrangerai) comme il faut.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, τὸ, arrangement, ajustement, rajustement; agencement.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, Μ. (ὁ) ΣΥΓΚΡΕΤΩ, se réjouir avec q., féliciter, faire compliment à quelqu'un, le complimenter. ἢ. σὺς συγχαίρω, je vous félicite, je vous fais mes compliments, recevez mes félicitations, je me réjouis avec vous. ἢ. ἐρχεται νὰ σὲ συγχαρῇ διὰ τὸ κατευόδιόν σου, il vient te faire son compliment de bon retour. ἢ. μὲ ἐπεφόρτισε νὰ σὲς συγχαρῇ ἐκ μέρους του, il m'a chargé de vous faire ses compliments.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, τὸ, κοιν. τὰ ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ἢ. ἑταίρεία, gé-

compense (qu'on donne à celui qui apporte une bonne nouvelle).

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ὅς, (lettre) de félicitation (de compliment), congratulatoire.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ (χωρὶς Μ.), causer du (mettre en) désordre, confondre; troubler; brouiller, embrouiller, bouleverser, ὅς ὅς ΣΥΓΚΡΕΤΩ, καὶ ΤΑΡΑΤΩ. ἢ. λόγια συγκεχυμένα, paroles embrouillées.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, ὅς, danseur qui figure avec (un autre), (σχετ.) partenaire.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, coexistence, contemporanéité, ὁ. synchronisme.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ὁ, contemporain.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ἐπὶ, en même temps, à la fois. ἢ. ἀμύουν ὅλοι συγχρόνως, ils parlent tous à la fois.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, Μ. ἀρτιστὸν (ὁ) ἀρχ., s'unir corps à corps à; avoir un commerce intime (se froter) avec.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, Μ. χῆρα, troubler, inquiéter; brouiller; confondre, ὅς καὶ ΣΥΓΚΡΕΤΩ. ἢ. δὲν ἐσυγχύσθη παντάπασιν, ὅς ΤΑΡΑΤΩ. ἢ. συγχύσθησαν μαζῇ (μεταξύ των), ils se sont brouillés, ils ont eu du bruit ensemble, il est survenu une brouillerie entre eux.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, εὐς (ῆ), trouble, agitation, ὁ. confus on, ὁ. désordre, embrouillement. Σ. tumulte, rumeur, ὁ. Σ. embarras. Σ. brouillerie, ὁ. mé-sintelligence, ὁ. ἢ. συνέβη σύγχυσις μεταξύ των, il est survenu une brouillerie entre eux. ἢ. ἡ σύγχυσις τῶν γλωσσῶν, la confusion des langues. ἢ. σύγχυσις ἰδεῶν, désordre (embrouillement) d'idées.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, εὐς (ῆ), fusion (des parties), ὁ.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, Μ. κίμα, fondre avec on ensemble, combiner une chose avec une autre; amalgamer. ἢ. μὲ τὸν καιρὸν τὰ δύο εἶδη συνεχωρεύθησαν.

ΣΥΓΚΡΕΤΩ, τὸ, κοιν. τὰ ΣΥΓΚΡΕΤΩ, ἢ. ἑταίρεία, gé-

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῖου

πλον. 2) prise au corps; capture, 0. || ἐνταλμα συλλήψης (Nμ.), mandant d'amener. συλλογή (ή), collection, 0. résumé. || συλλογή νόμων (δικτατάτων κτ.), bulletin des lois. || συλλογή καρπών κτλ., 0. Στεκομιά. 2) (κοιν.) l'atout d'un homme pensif; méditation, 0.

συλοισιζομαι, M. λοισιζοῦ (ὁ), λγ., faire un argument; argumenter, raisonner; S. (συνοχ.) penser, méditer, délibérer; songer, rouler dans son esprit, aviser, ἴδε καὶ Στοχάζομαι. || δὲν συλλογίζεται, il ne pense guère. || ὁ ἄνθρωπος συλλογίζεται, l'homme pense. || τί συλλογίζεται; à quoi pensez-vous? || ὅταν (ὁποτε) τὸ συλλογίζομαι, quand (toutes les fois que) j'y songe. || συλλογίζου ὅτι πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς σου, songez qu'il y a de votre honneur. || (ὁπρκ. τῆς πλ. μυ.) Συλλογισμένος, 0. αν, pensif, rêveur, songeur, absorbé dans ses pensées. || μοὶ φαίνεται πολλὰ συλλογισμένος, vous m'avez l'air bien soucieux (tout soucieux). συλοισιζοῦμαι (ὁ), argumenter; syllogisme. 2) (συνοχ.) = λοισιζοῦμαι, méditation; pensée, 0.

συλοισιτικός, 0. αν, qui concerne le syllogisme (le raisonnement), syllogistique. συλοισις (ὁ), réunion; colloque, assemblée, 0. conseil, collège. || ὁ ἐκλεκτικός σύλλογος, le collège électoral. || ὁ ἱερός —, le sacré collège, le collège des cardinaux. || ὁ δικηγόρος —, le corps (l'ordre) des avocats, le barreau. || ὁ ὑπομαρτυρὸς τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου, le batonnier des avocats.

συλοισιζομαι, M. λυσιζοῦ (ὁ), rendre part à l'affliction; partager la douleur de qe; ἴδε καὶ ἐκτελεῖται νὰ τὸν συλλογισθῇ ὅτι τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς σου, le roi a envoyé le

complimenter sur la mort de son père.

Συζή, M. ἡζή, (ἀρχ.), dépouiller, piller.

Συμβαίνει, M. (ὁ) συμβῆναι, (κρ. τρπρσ.), arriver, se passer, échouer; avenir, advenir. || ἰδέτε τί με συνέβη, voyez ce qui m'arrive. || συμβαίνει πολλάκις ὅστε... || ἔτι δὲ ποτε κεν συμβῇ, quo! qu'il advienne (qu'il en advienne), quelque chose qu'il en advienne. || ἐκεῖν' ὅπου ἐφοβοῦντο, συνέβη, ce qu'on craignait, est advenu. || μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου, συνέβησαν πολλά, depuis votre départ, il s'est passé bien des choses (bien des événements). || τοῦτο συνέβη περὶ τὸ (δεῖνα) ἔτος, cet événement se passa vers l'année (...). || ἡξέωρω καλῶς τί θὰ συμβῇ ἐκ τούτου, je sais bien ce qui en adviendra. || μοὶ συνέβη τὸ τοῦ παιδὸς τοῦ ὀρθάντος δι' ὁστράκου λάκκον εἰς τὴν ἄμμο, ὅπως περιέβη ἐν αὐτῷ τὸ ὄστρον τῆς θαλάσσης, il m'en a pris comme à cet enfant qui avait creusé un trou dans le sable avec une coquille, pour y renfermer l'eau de la mer. || (ἡ μυ.) τὸ Συμβῆναι ἢ Συμβεβηκός, ce qui est arrivé, aventure, accident, incident, événement. || διηγοῦμαι συμβάν, raconter une aventure. || συμβάν τυχαῖον, événement fortuit, coup d'aventure (de hasard, de fortune). Συμβάλλω, M. βάλλω (ὁ), (κρ. τρπρσ.), être bon ou utile à, servir, contribuer. 2) (μσ. ἀλληλπθ.) faire une convention, contracter. || μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων, entre les parties contractantes. || ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων, l'un des contractants.

Συμβῆναι, ἀντοξ (τὸ), ἴδε Συμβαίνει.

Συμβασιεύω, M. κῆτω, régner avec ou conjointement.

Σύμβασις, ἐκκ (ή), ἀρχ., con-

vention, 0. arrangement; composition, 0. accord; traité, pacte.

Συμβεβηκός, ὅσος (τὸ), ἴδε Συμβαίνει.

Συμβιβάζω, M. λτω, accorder, mettre d'accord, remettre bien ensemble, concilier, arranger, accommoder, raccommoder, rapprocher, ajuster; (ἐπὶ πραγμ.) faire concorder. || (μσ.) composer, s'arranger, transiger, pactiser, etc., ἴδε καὶ Φιλιάω. || οἱ χαρακτῆρες (τὰ ἰδιώματα) τῶν δὲν συμβιβάζονται, leurs caractères ne sont pas compatibles (ils ne sauraient pas composer ensemble). || ἂν δὲν συμβιβασθῶν, ὁ ἀφαινεθῶν εἰς τὰς χρυσολογίας, s'ils ne s'accroissent pas, ils se ruineront en procès. || δὲν θὰ συμβιβασθῶν ποτε, ils ne sauront jamais s'ajuster. || πληρώσεται καὶ δι' ἐμὲ, καὶ ἔπειτα συμβιβασθήσεται, payez aussi pour moi, nous nous arrangerons ensemble. || ἐσομὲν ὁμοῦ με τοὺς δανειστάς σου, il s'est arrangé avec ses créanciers. || μοὶ χρεωστέεις (τόσα), ἄς συμβιβασθῶμεν, vous me devez tant, composons ensemble. || (καὶ μετμ.) συμβιβάζω δύο ἄρθρα νόμου, faire concorder (ajuster) deux articles d'une loi. || ὅλιαν τις νὰ συμβιβάζῃ τὰ πάντα, δὲν συμβιβάζει τίποτε, lorsqu'on veut tout concilier, on ne concilie rien. || ὁ νόμος οὗτος δὲν συμβιβάζεται μετὰ τὴν ἡθῆν μας, cette loi n'est pas compatible avec nos mœurs.

Συμβιβασμός (ὁ), accommodement, raccommodement, composition, 0. rapprochement, transaction, 0. arrangement, conciliation, 0. || μεσολαβῶν πρὸς συμβιβασμὸν, s'entremettre d'accroissement (d'un accommodement). || συμβιβασμός χρεωστικῶν μετὰ τοὺς δανειστάς σου, conciliation, 0. || ἡλθον εἰς συμβιβασμὸν, ils vinrent à une composition. || ἀπόπαρκα πρὸς συμβιβασμὸν.

(Ν.μ.), essai (préliminaire) de conciliation.

ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΗΣ, οἷ (ὁ), conciliateur, -trice. || μεσολαβῶ ὡς συμβιβαστής, s'interposer comme conciliateur.

ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, propre à concilier, conciliant. || λόγοι συμβιβαστικοί, termes d'accommodement. || εἶνε (ἐν-θρῶπος) συμβιβαστικοῦ χαρακτήρος, il est d'un caractère conciliant (conciliateur), il a un esprit de conciliation.

ΣΥΜΒΙΟΣ, οὗ καὶ (καὶν.) α, ὄν, époux, épouse.

ΣΥΜΒΙΩΣΙΣ, ἑσῆ (ῆ), vie passée ensemble; cohabitation, θ. mariage. || ἡ μετὰ παλλακίδος συμβιώσις, concubinage.

ΣΥΜΒΟΥΟΣ (ὁ, ῆ), auxiliaire.

ΣΥΜΒΟΥΟΨΤΑΙ, Μ. βοουνοῦ (θά), se secourir mutuellement, s'entre-secourir.

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΕΙΟΝ (τὸ), étude de notaire, θ.

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, de notaire; (ἐπὶ ἐγγράφ. κλπ.) qui se fait pardevant notaire, notarié.

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ (ὁ), notaire. || συμβόλαιον γενόμενον ἐνώπιον (ῆ) ἐν τῇ συμβολαιογραφείᾳ τοῦ δεινὰ συμβολαιογράφου, contrat passé pardevant tel notaire (fait et passé en l'étude de maître un tel).

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ (τὸ), acte, convention, θ. obligation, contrat, transaction, θ. || τοῦτο περιέχεται εἰς τὸ συμβόλαιον, le contrat porte cela, cela est porté par le contrat. || περὶ τοῦτου πρέπει νὰ γένῃ συμβόλαιον, il faut que le notaire y passe.

ΣΥΜΒΟΛΗ (ῆ), ἡ ἄλλ. ΣΥΓΓΡΟΙΑ (ποταμοῦ), confluent.

ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, symbolique; énigmatique; figuratif.

ΣΥΜΒΟΛΙΚῆς, ἐπὶ (ῆ), par symboles, symboliquement, (θλγ.) figurativement.

ΣΥΜΒΟΛΟΝ (τὸ), signe, marque; symbole, dévise, θ. emblème; attribut. || ἡ τρίαινα εἶνε τὸ σύμβολον τοῦ Πασαδωνος, le trident est l'attribut de Né-

ptune. || τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, (τὸ Πιστεύω), le symbole de la foi, le Credo.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΜΑ (τὸ), l'action de conseiller (etc).

ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, propre à conseiller; consultatif. || γνώμη συμβουλευτική, voix consultative.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΑ, Μ. εἶνα, donner un conseil, conseiller; suggérer. || (μς.) consulter; prendre conseil; conférer ensemble, se consulter; concerter. || ἐσυμβουλευθὴ τοὺς ἱατροὺς (τοὺς δικηγόρους, τὸ μαντεῖον), il consulta les médecins (les avocats, l'oracle). || οἱ ἱατροὶ ἐσυμβουλευθσαν περὶ τῆς ἀσθενείας του, les médecins ont consulté sur sa maladie. || συμβουλευέται μόνον τὴν φιλαργυρίαν του (ῆ), il ne prend conseil que de son avarice (etc). || ἐσυμβουλευθὴ με τοὺς συντρόφους του, il tint conseil avec ses compagnons.

ΣΥΜΒΟΛΗ (ῆ), conseil (avis) que l'on donne. || κατὰ συμβουλήν τινος, par le conseil (par les conseils) de q.

ΣΥΜΒΟΛΙΟΝ (τὸ), assemblée délibérante, θ. conseil; (ἐπὶ κακοῦ) conciliabule. || τὸ — τῆς Ἐπικρατείας, le Conseil d'Etat. || τὸ Ὑπουργικόν —, le conseil des ministres. || τὸ συμβούλιον διήρκεσεν ἀπὸ τῆς ὥρας ἕως πέντε, le conseil a duré depuis une heure jusqu'à cinq. || ἔκαβαν πολλὰ συμβόλια, ils tinrent plusieurs conciliabules. || ὁ-πουργικόν συμβούλιον, conseil des ministres. || ἔκτακτον ὁ-πουργικόν συμβούλιον, conseil des ministres. || ὁ πρόεδρος τοῦ (ὁ-πουργικῶ) συμβουλίου, le président du conseil (des ministres). || συμβούλιον ἱατρῶν ἢ δικηγόρων, consultation, θ.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ (ὁ, ῆ), qui donne un conseil (un avis), conseiller, conseil. || σύμβουλος του εἶνε ὁ δεινὰ, c'est un tel qui est

son conseil. || Σύμβουλος Ἐπικρατείας, conseiller d'Etat. || σύμβουλος ὁπικρατείας, conseiller ministériel.

ΣΥΜΜΑΧΕΙΑ, Μ. εἶνα, alliance

ΣΥΜΜΑΧΟΝ, Μ. εἶνα, réduire un moindre espèce, réduire S. recueillir (un étranger) à la cour, réduire (amener) à la cour honneur; rabattre le de q., ramener à des mœurs plus honnêtes, (à la raison, à son devoir) morigéner, (καὶ ὡς πρὸς) parler d'un ton plus bas, (μς.) se resserrer etc. (καὶ) se contracter. S. (καὶ) changer son genre de vie, venir meilleur, se ramener à réformer. || σὲ συμβούλιον (φρσ. ἀπαλγῆς), je ramène morigéner. || συμβούλιον σου, (καὶ ἀπὸ) ἵπον σου, (καὶ) λυμένον πλὴν τῶρα ἐννοεῖται, c'était un libéral, à présent il s'est ramené à se ramener sa langue. || συμβούλιον σου, ta langue.

ΣΥΜΜΑΧΙΑ (τὸ), l'action de serrer (etc), resserrement.

ΣΥΜΜΑΧΟΝΕΣ, α, ὄν, (καὶ) μτφορ.) ὁ Κόσμος, le monde, décent, écon.

ΣΥΜΜΑΧΟΥΤΙΣ, Μ. εἶνα, condisciple avec q., partager les mêmes écoles.

ΣΥΜΜΑΧΟΥΤΗΣ, οἷ (ὁ, ῆ), camarade d'école (de collège d'étude).

ΣΥΜΜΑΧΙΑ (ῆ), alliance pour guerre; ligue offensive et défensive, confédération.

ἡ — τοῦ Ῥήνου (τὸν Ἑπικρατεῖαν τῆς ἡμετέρας), la confédération du Rhin.

ἡ — τῶν Ἑταίρων, les États-Unis d'Amérique.

ΣΥΜΜΑΧΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, qui concerne les alliés ou l'alliance.

ΣΥΜΜΑΧΟΝ, ὁ, ῆ, allié, confédéré.

ΣΥΜΜΑΧΕΩ, Μ. εἶνα, conclure.

ΣΥΜΜΑΧΩ, Μ. εἶνα, conclure.

une alliance avec, s'allier, se confédérer.

ΣΥΜΜΟΡΧΙΣ, ΕΑΣ (ή), participation, 0.

ΣΥΜΠΕΡΙΛΟΒΑΙ, Μ. ΜΕΡΙΛΟΒ (02), partager (qc. avec q.), prendre part (participer) à qc. ||

συμπεριλαμβάνω την θλίψιν του, je prends part (je participe) à sa douleur. || συμπεριζομαι

την γνώμην σας, je partage votre avis (votre opinion).

ΣΥΜΜΕΤΕΧΝ, Μ. ΜΕΤΕΧΝ, partager avec, avoir part, participer à.

ΣΥΜΠΕΤΟΧΟΣ (0, ή), qui prend part ou participe à qc., participant.

ΣΥΜΜΕΤΡΙΑ (ή), symétrie, 0 proportion, 0.

ΣΥΜΜΕΤΡΟΣ (0, ή), symétrique, proportionné; juste; tempéré.

ΣΥΜΜΕΤΡΟΣ, ΕΠΙΡ., avec une juste proportion; symétrique-ment.

ΣΥΜΜΙΧΡ, οἷς καὶ συμμιχτός (0, ή), mêlé ensemble, entremêlé. || Σύμμιχτα

συνμίσματα, mélanges (de littérature etc), miscellanées.

ΣΥΜΜΙΧΣ, ΕΑΣ (ή), l'action de mêler ensemble, mélange; mixture, 0.

ΣΥΜΜΟΡΙΑ (ή), parti, bande, 0. clique, 0. coterie, 0.

Εἶνε καὶ οὗτος ἐκ τῆς συμμορίας, il est de la bande.

ΣΥΜΜΟΡΧΟΣ (0, ή), conforme, semblable à.

ΣΥΜΜΟΡΦΟΤΗΤΑΙ, Μ. ΜΟΡΦΟΘ (02), se conformer, s'accommoder

α. 0. πρέπει νὰ συμμορφώται τις, il faut s'accommoder

des circonstances.

ΣΥΜΜΟΡΙΑ (ή), rapport ou conformité des sentiments, sym-

pathie, 0. 2) compassion, 0.

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ, 0. || ἐκλήσας συμπαθείαν τῆς συνελούσε-

ως, il excita la commisération

l'assemblée.

ΣΥΜΠΑΘΕΙΟΝ (τὸ), χυδ. ἀντι-Συμ-

πάθει. || (συν)θ. εἰς τὴν δη-

μιαν (συν)θ. με συμπαθείον, sauf

respect que je vous dois

(que je dois à la compagnie),

sans respect, sans révérence,

révérence parler, sans vous

commander.

ΣΥΜΠΑΘΗΣ, οἷς (0, ή), qui est affecté de même.

ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, compatissant.

ΣΥΜΠΑΘΩ, Μ. ΗΕΩ, (ἀρχ.), être affecté de la même manière;

partager les sentiments d'autrui, sympathiser avec. 2) κοιν. ἀντι-Συμπαθῶ.

ΣΥΜΠΑΙΖΩ, Μ. ΠΑΙΖΩ, jouer avec ou ensemble.

ΣΥΜΠΑΙΚΤΩ, ΟΡΟΣ (0), celui qui joue avec q., partenaire καὶ partner.

ΣΥΜΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΩ, Μ. ΠΑΡΑΛΑ-

ΜΩ (02), prendre ensemble, amener avec.

ΣΥΜΠΑΣ, ΑΥΤΟΣ (ΠΑΣΣΑ, ΠΑΝ), tout ensemble, tout à la fois,

tout. || (ὅς) τὸ σύνπαν, l'univers, le tout.

ΣΥΜΠΛΗΞΩ (χωρίς Μ.), souffrir avec ou ensemble; partager

les peines (la douleur) d'autrui, compatir.

ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΗΣ, ΟΥ (0), compatriote, qui est du même pays.

ΣΥΜΠΕΡΙΦΕΙΔΩ (τὸ), alliance, 0.

ΣΥΜΠΕΡΙΦΕΙΔΩ, Μ. ΑΣΩ, s'allier à, entrer dans une famille,

apparenter.

ΣΥΜΠΕΡΙΦΕΙΣΤΗΣ, ΟΥ (0) ὅς —

οκρίματα (ή), maquignon de mariages, marieur, -euse.

ΣΥΜΠΕΦΕΡΩ (0), parent (par alliance), allié.

ΣΥΜΠΕΡΑΙΝΩ, Μ. ΙΝΩ (02), conclure, présumer, conjecturer,

juger, inférer, induire; augurer; se douter de. || τί

συμπεραίνετε ἐκ τούτου; qu'induisez-vous (que présumez-

vous, que voulez-vous inférer) de là? qu'en voulez-vous

conclure? || δὲν ᾔξεύρω τί νὰ συμπεράνω, je ne sais qu'en

juger. || τί συμπεραίνετε ἀπὸ τὴν σιωπὴν των; qu'augurez-

vous de leur silence? || τὸ ἐσυμπεραίνα πάντοτε, je m'en

suis toujours douté.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ (τὸ), conclusion, 0. conséquence, 0. conjecture,

0. argument. || ἐξάγω συμπε-

ρασμα, induire (dédire, inférer, tirer) une conséquence

conclure. || τί συμπερασμα ἐξ-

άγεται ἐκ τούτου; quelle con-

séquence déduisez-vous de

ce fait? qu'est-ce que vous

en inférez!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, (συρ-σύνδεσμος) conclusif.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΟΣ (0), conclusion, 0. conjecture, 0. induction, 0. ||

ἐκ συμπερασμοῦ (ή) κατὰ συμπε-

ρασμὸν, με συμπερασμὸν, par induction, conjecturalement,

au jugé. || κρίνω με συμπε-

ρασμὸν, raisonner par indu-

ction. || τὸ πλάτος τοῦ ποτα-

μοῦ εἶνε, με συμπερασμὸν, τρία

στάδια, le fleuve peut avoir,

au jugé, une demi lieue de

largeur.

ΣΥΜΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΩ, Μ. ΜΕΡΙΛΑΒΩ

(02), comprendre ensemble.

|| συμπεριλαμβάνομεν τῶν

ἐξόδων, les depensus y compris

(ή, ἐπομένῳ τοῦ οὐσια-

στικῶς), y compris les dépenses. || μέχρι τοῦ τετάρτου βαθ-

μοῦ συμπεριλαμβανομένου καὶ

αὐτοῦ, jusqu'au quatrième de-

gré inclusivement. || μέχρι τοῦ πέμπτου βαθμοῦ, αὐτοῦ με συμπεριλαμβανομένου, jusqu'

au cinquième degré exclusi-

vement.

ΣΥΜΠΕΡΙΦΕΡΩ (χωρίς Μ.), porter partout avec lui. || (με.) tourner avec; (μεφορ.) se prêter

(se plier, s'accommoder) à; avoir de la complaisance pour.

ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ (ή), complaisance, 0. condescendence, 0.; laissez-

aller; savoir vivre, bonnes manières, 0. manières aisées, 0. (ὀκ.) entregent.

ΣΥΜΠΙΞΩ, Μ. ΜΙΞΩ, (ἀρχ.), comprimer. || τὸ σῶμα πολλὸν

ιχθυῶν εἶνε συμπίεσμενον, le

corps de beaucoup de pois-

sons est comprimé. || ἡ γῆ

νός σφαίρα εἶνε συμπεπιεσμένη

πρὸς τοὺς πόλους, le globe

terrestre est comprimé vers

les pôles.

ΣΥΜΠΙΠΤΩ, Μ. (02) ΣΥΜΠΕΣΩ, (ὁς

ἐπὶ τὸ πλ. κρησ.), coïncider;

concourir; arriver, avenir(ή) advenir. || συνέπυσεν ὥστε, il arriva, il avint que. || (γεωμτρ.) δύο γραμμαὶ συμπέπτονται εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, deux lignes qui concourent en un point.

Σύμπαγμα (τὸ), groupe, θ.

Συμπαγκτικὸς, ἢ, ὄν, (γρμτ.), conjonctif, copulatif. || ὁ καὶ εἰς σύνδεσμος συμπλεκτικός, Et est une conjonction copulative. || ὁ συμπλεκτικός καὶ, la copulative Et.

Συμπλέκη, Μ. πλέω, joindre (entrelacer) ensemble. S. compliquer. || (ή πθ. μτχ.) Συμπλεγμένως, η, ον, compléx; compliqué, confus. 2) (μσ. ἀλληλοπθ.) être (ou) venir aux prises, en être aux prises.

Συμπλέω, Μ. πλέω, naviguer (faire voile) avec ou ensemble, faire route (ou aller) de compagnie.

Συμπληρόω, Μ. ἄω, compléter; achever; accomplir. || συνεπλήρωσε (ή) ἔχει συμπληρωμένα τὰ τριάκοντα ἔτη, il a trente ans accomplis. || ὁ μὲν ἀνὴρ πρὶν συμπληρώσῃ τὰ δεκάκαιτὴ, ἡ δὲ γυνὴ, πρὶν συμπληρώσῃ τὰ δεκαπέντε ἔτη, δὲν δύναται νὰ συνάψουν γάμον, l'homme avant dix-huit ans révolus, la femme avant dix ans révolus, ne peuvent contracter mariage. || συνεπληρώθη τὸ ὑπουργεῖον, le ministère fut complété. || συμπληρωθείσης τῆς προθεσμίας τῆς νοικιάσεως, à l'expiration du bail.

Συμπλήρωμα (τὸ), complément. || τὸ — τοῦ ῥήματος, (Γρμτ.), le complément du verbe, ἴδε ΣΥΓΓΕΜΕΝΟΝ.

Συμπληρώω, εἰς (ή), l'actif, in d-compléter (d'achever), compléter. || μέχρι συμπληρώσεως τῆς (ώρισμένης τιμῆς) πωρότητας, jusqu'à concurrence (jusqu'à la concurrence) de...

Συμπληρωτικός, ἢ, ὄν, propre à compléter complémentai-

re, qui sert de complément, (γρμτ.) complétif.

Συμπαρειαίω, Μ. ἴω, s'approcher l'un de l'autre; être voisin (proche).

Συμπλοκή (ή), entrelacement, enlacement. S. mêlée, θ. conflit, collision, θ. combat; action, θ. affaire, θ. engagement.

Σύμπνοια (ή), union d'esprit et de volonté, union de sentiments, accord, concert, intelligence, θ. || εἶνε (πρὸς ἀλλήλους) εἰς ἐντελὴ σύμπνοιαν, ils sont en parfaite intelligence, une parfaite intelligence subsiste (règne) entre eux.

Συμποῖω, Μ. ἴω, entraver, embarrasser.

Συμποικῶ, Μ. ἴω, faire la guerre ensemble (ou) de concert.

Συμπολιτεία (ή), réunion de plusieurs villes ou états sous une même forme de gouvernement; confédération, θ.

Συμπολίτης, οὐ (ὁ), καὶ Συμπολίτης, ἰδοὺ (ή), concitoyen, -enne.

Συμποῶ, Μ. ἴω, partager la douleur de q., compatir (à sa douleur).

Συμπορεύομαι, Μ. πορεύομαι (ὁ), aller(marcher, voyager) avec.

Συμποσιῶ, Μ. ἴω, boire avec ou ensemble; manger en festin.

Συμποσιαρχος (ὁ), roi du festin.

Συμπόσιον (τὸ), réunion de table, banquet, festin, repas.

Συμποσῶμαι (χωρὶς Μ.), κυρ. τρεπεσ., monter (s'élever, revenir, aller) à tant. || τὸ ὅλον τῆς δαπάνης συμποσοῦται εἰς ..., le montant de la dépense est de... || τὰ δύο κονόδια ὁμοῦ συμποσοῦνται εἰς..., les deux sommes réunies reviennent à celle de...

Συμποσιος, οὐ (ὁ), qui boit avec, compagnon (camarade) de bouteille; compagnon de table, convive.

Συμποτικός, ἢ, ὄν, bon hôte, bon convive agréable.

Συμπράττω, οὐδ (ὁ, ή), ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ.

Συμπράξις, εἰς (ή), coopération, θ. assistance, θ. concours. || πρὸς σύνταξιν τῶν νόμων αἰτεῖται ἡ σύμπραξις τοῦ βασιλέως καὶ τῶν βουλευτῶν, le concours du roi et de deux Chambres est nécessaire à la confection des lois.

Συμπράττω, Μ. πείσο, εἰς (ή), semble (de concert, communément), coopérer, aider, secondar, favoriser.

Συμπρίττω, Μ. πρίττω, εἰς (ή), serrer, resserrer, repulser, (εὐχρ. μόνον ὁ πρὸς τῆς μτχ.) Συνεπυγμένως, η, ον, (ἐπὶ ὕφους λόγου), raccourci, concis.

Σύμπτωμα (τὸ), symptôme. ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, qui tient du symptôme, symptomatique.

Σύμπτωσις, κατ (ή), coincidence, θ. concours, rencontre, θ. S. circonstance fortuite, occurrence, θ. accident, incoïdent, événement, hasard, καὶ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΣ. || κατὰ τὴν πτώσιν, par accident, par hasard, accidentellement. || ἐξ ἐτυχή τινα σύμπτωσιν, par une rencontre heureuse.

Συμφέρει (χωρὶς Μ.), εἰς (ή), être utile (avantageux, important). || δὲν σε συμφέρει, il n'est pas de votre intérêt. || τοῦτο δὲν με συμφέρει, cela ne m'arrange pas.

Συμφέρειν (το), ce qui est utile (avantageux), l'intérêt, l'avantage. || ἔχω συμφέρον ὑπόθεσιν (ἐπιχειρήσιν) πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν, j'ai un intérêt (à s'intéresser) dans une affaire (dans une entreprise). || οἱ ἔχοντες συμφέρον (εἰς τὴν ἐπιχείρησιν), les parties intéressées, les intéressés. || ὅτε καθέ τις ἐπὶ τῶν συμφερόντων, τὸ συμφέρον, ou chacun trouvant son compte. || ἔχει πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν συμφέροντα, il a des intérêts en vue. || τί συμφέρει; quel avantage a-t-il? || ποῦ τί σοι συμφέρει; quel cela lui intéresse-t-il? || ὑπεραπέρωμαι τὸ συμφέρον, j'ai dépassé l'intérêt.

τοῦ δημοσίου (τῆς ἀνθρωπότη-
τος κτλ.), défendre la cause
publique (la cause de l'hu-
manité etc.). || ἐνόνω τὰ συμ-
φωνά μου μετὰ τινος, ἴδε B-

συμφωνία (συμφωνία M.), être ou
devenir d'accord, approuver,
consentir, convenir. || σύμ-
φωνα εἶπε δίκαιον νά...
|| accorde qu'il a eu raison
de... || οὕτως ἔχει, σύμφωνι,
je tombe d'accord que cela
est ainsi, j'en conviens, je n'
en disconviens pas.

συμφορὰ (σ), malheur, revers,
désastre, infortune, 0. adver-
sité, 0. calamité, 0.

συμφωνία, αἶε (δ, ἡ), naturelle-
ment connexe ou adhérent,
cohérent, qui fait partie in-
égrante de qc.

συμφορία (ἡ), cohésion, 0. cohé-
rence, 0. || ἡ συμφωνία τῶν δα-
κτύλων, la concrétion des
doigts.

συμφορῶν (δ, ἡ), né avec, in-
né, naturel, insus; cohérent.

Συμφορῶν (τὸ), φ., con-
sulte (la grande ou officina-

συμφορητικὸν (τὸ), (ἐνν. ἔγγρα-
φον), contrat, obligation, 0.

συμφωνία (ἡ), κυρ. μουσ., accord
de plusieurs voix ou instru-
ments, symphonie, 0. con-

sonnance, 0. 2) (μτ-
φρ.) accord, bonne intelli-
gence, concorde, 0. 3) (ἐπὶ
μτφρ.) concordance, 0. 4) ἡ
concordance τῶν ὁσίων Γραφῶν,
la concordance des Écritures.

συμφωνία (ἡ), συμφωνία τοῦ
συστήματος μετὰ τὸ ἐπιθετικόν, la
concordance du substantif et
de l'adjectif. 3) (συνήθ.) con-

tracté, 0. traité, pacte, con-
vention, 0. || κάμνω συμφωνίαν,
je (passer) un traité, ἴδε 3

συμφωνία. || ἡ συμφωνία τὴν
ἐν ἡμῶν ἐργασίαις, le traité
entre les entrepreneurs ont
avec le gouvernement. ||

συμφωνία (ἐπὶ συμφωνίᾳ)
|| (sous) condition que

... || κατὰ τὴν συμφωνίαν τῶν,
d'après leur convention, com-
me ils en étaient convenus
ensemble.

Συμφωνῶ (δ, ἡ), qui est d'ac-
cord (du même avis), confor-
me. || τὰ ἔργα τοῦ δὲν εἶνε σύμ-
φωνα μετὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ,
ses mœurs ne sont pas con-
formes à sa doctrine. || εἶμαι
σύμφωνος, j'en demeure (je
tombe) d'accord, (3) ἔλλαττε.)
d'accord. || ἔμειναν σύμφωνοι,
ils en sont tombés d'accord.

|| ἐκ συμφώνου, (φρσ. ἐπιρ.),
= Συναφῶν, de concert, en
commun, d'un commun ac-

cord, conjointement, con-
curremment. || πράττω (ἐργά-
ζομαι) ἐκ συμφώνου, agir con-
curremment, ἴδε καὶ Συναφῶν.

|| πράττω (ἐνεργῶ) ἐκ συμ-
φώνου μετὰ τινος, agir de con-
cert (conjointement) avec q.

|| ζῶν (ἐργάζονται) ἐκ συμφώ-
νου, ils vivent (ils travaillent)
en commun. || ὅλοι ἐκ συμ-

φώνου τὸν μέμφονται, tout le
monde s'accorde à le blâmer.

|| (οὐσ.) Σίμφωνος (τὸ), γρμτ.,
consonne, 0. || τὰ φωνήεντα 3
τὰ σύμφωνα, les voyelles et
les consonnes.

Συμφωνῶ, M. ἴσα, être (tom-
ber, demeurer) d'accord, con-
venir, s'accorder, concor-

der, se mettre au ton de q;
cadrer; (πρὸς αἷν.) contracter,
stipuler. || συμφωνῶ μετὰ τοῦ
δανειστή: με νά τοὺς πληρώσω
εἰς προθεσμίαν κτλ., ἴδε Προ-

οκισμῶν. || ἐσυμφωνῶσαν νά εὐ-
ρεθῶν εἰς τὸ δεῖνα μέρος, ils
sont convenus de se trouver
en tel lieu. || καθὼς εἶχαν
συμφωνήσῃ, comme ils en é-
taient convenus ensemble. ||

ποτέ δὲν ἤμπαρσα νά συμκο-
νήσω μαζὶ τοῦ (δὲν ἤμπαρσα νά
συμφωνήσωμαι αἰ ἰδίαι μας),
je n'ai jamais pu me mettre
à son ton. || οἱ λόγοι πρέπει
νά συμφωνοῦν μετὰ τὰ ἔργα, il
faut de l'accord entre les ges-

tes et les paroles. || τὸ οὐ-
σιαστικὸν πρέπει νά συμφωνῇ
κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ

τοῦ ἐπιθέτου, il faut que le
substantif et l'adjectif con-
viennent en genre et en nom-

bre. || αὐτὸ ποῦ μοι λήγεις,
συμφωνεῖ μετὰ ἐκεῖνο ποῦ μοι
γράφουν, ce que vous me di-
tes s'accorde (convient) avec
ce qu'on m'écrit. || ἡ ἀπο-

κρισις δὲν συμφωνεῖ μετὰ ἐκεῖνο
τοῦ εἰπεῖς, cela ne concorde
(ne convient) pas avec ce que
vous aviez dit. || ἡ ἀπόκρισις
δὲν συμφωνεῖ μετὰ τὴν ἐρώτησιν,
la réponse ne cadre pas avec
la demande. || ἡ κατάθεσις
τοῦ δευτέρου μάρτυρος δὲν συμ-

φωνεῖ μετὰ τὴν τοῦ πρώτου, la
déposition du second témoin
ne convient avec celle du pre-

mier, leurs témoignages ne
concordent (ne conviennent)
guère. || οἱ ἱστορικοὶ δὲν συμ-

φωνοῦν ὡς πρὸς τὰς αἰτίας τοῦ
τοῦ πολέμου, les historiens
ne s'accordent (ne convien-

nent) par sur les causes de
cette guerre. || (καὶ μετὰ. ἡ
ἄλλ. πρὸς αἷν.) συμφωνοῦν ὑπε-
ρίτην (ἐργάτην κτλ.), s'engager,
engager, prendre à ses ga-

ges, arrêter.

Συμφωνῶ, ἐπιρ., à l'unisson; u-

nanimement, d'accord; con-

formément, en conformité de.
|| συμφωνῶν μετὰ τὸν δεῖνα νό-

μον, en conformité de telle
loi.

Συναφῶν, M. ἴσα, compter
ensemble, additionner. 3.
(Np.) συμπληρῶν τὰ ἐξόδα τῆς
δίκης, compenser les dépens.

|| τὰ δῶα ταῦτα χρέη συμψη-
φίζονται, (ἐξοφλοῦνται ἀμοι-
βαίως), ces deux dettes se
compensent.

Συναφῶνισμός (ἡ), compensation
d'une somme avec une autre,
imputation, 0. || συμψηφισμὸς
δαπάνης (χρεῖους), compensa-

tion de dépens (de dette).

Συμφωνῶ (δ, ἡ), qui est du
même avis.

Σὺν, πρόθ. (ἀφρ.), avec. || σὺν
Θεῷ, Dieu aidant. || σὺν Αἰθρῇ
καὶ χεῖρα κίνει, (παροιμ.),
aide-toi, Dieu t'aidera.

ΣΥΝΑΓΜΑ (τό), l'action de recueillir (de ramasser etc).

ΣΥΝΑΡΠΑΞ (ή), ψ., den(dan)ta-le, denté, marmot, παρβλ.

ΣΥΝΔΑΙ.

ΣΥΝΑΡΧΗ (ή), πάθ., inflammation du gosier, esquinancie, θ.

ΣΥΝΑΡΝ, M. ΑΝ, (άρχ.), ὅδε ΣΥΝΑΡΝ. 2) (κυρ. λογικ.) tirer une conclusion, inférer, induire, conclure.

ΣΥΝΑΡΩΓΗ (ή) καί

ΣΥΝΑΡΩΓΙΟΝ (τό), synagogue.

ΣΥΝΑΡΩΝΙΖΟΜΑΙ, M. ΙΣΘ (θζ), combattre avec; être compa-gnon d'armes; (μτνμ.) être ou jentrer en concurrence, concourir.

ΣΥΝΑΡΩΝΙΣΜΟΣ (ός), concurrence, concours. ||. προτείνω (έρ-γον τι) εις συναγωνισμόν, met-tre au concours, ouvrir un concours. ||. τὸ περί συναγω-νισμού πρόγραμμα τῆς ἀκαδη-μίας (δεῖνα), le programme du concours de l'académie (une telle).

ΣΥΝΑΡΩΝΙΣΤΗΣ, οἱ (ός), qui com-bat avec, compagnon d'ar-mes. 2) concurrent, compé-titeur, contendant. ||. ἦσαν τρεῖς συναγωνισταί, il y avait trois contendants.

ΣΥΝΔΕΛΦΟΣ (ός), confrère.

ΣΥΝΔΕΩ (χωρίς M.), être d'ac-cord ou du même avis; s'ac-corder, cadrer, convenir.

ΣΥΝΔΩ, M. ΑΝ καί

ΣΥΝΔΡΟΙΩ, M. ΟΡΟΙΩ, ramas-ser, ramasser; recueillir; S. convoquer; rallier; rassem-bler, réunir. ||. συναζόμεθα εις τοῦ δεῖνος, c'est chez lui que nous nous rassemblons. ||. συ-νάξει τὰ εἰσοδήματα τοῦ δεῖνα κτήματος, il fait la recette d'une terre. ||. ἐγὼ ἐσόναξα ἀντ' αὐτῆς τοὺς τόκους, je touchais les intérêts pour elle. ||. τὸ θέατρον ἀπέψε ἡ συναξὴν ἀρεκτά, le théâtre a fait ce soir une bonne recette. ||. ὅταν συνάξῃ τοὺς καρπούς σου, ὅδε ΣΥΓΚΟ-ΜΙΣΤΑ. ||. ὁ λαὸς συνήχθη (συν-ηροσθη) περί αὐτὸν, le peuple s'amassa autour de lui.

ΣΥΝΔΡΟΦΙΣΤΗΣ, οἱ (ός), l'action

de rassembler (etc); rassem-blement; assemblée, θ. réu-nion, θ.

ΣΥΝΑΪΔΙΟΣ (ός, ή), coéternel. ||. ὁ Λόγος εἶνε συναΐδιος τῷ Πα-τρί, (θλγ.), le Verbe est coé-ternel au Père. ||. τὸ συναι-διον, la coéternité.

ΣΥΝΑΪΚΕΙΣ, ΕΩΣ (ή), consente-ment, adhésion, θ. approba-tion, θ. ὅδε καὶ ΣΥΓΚΑΙΛΟΕΙΣ.

ΣΥΝΑΙΝΩ, M. ΑΙΝΕΩ, être d'ac-cord, consentir; adhérer.

ΣΥΝΑΪΡΕΙΣ, ΕΩΣ (ή), (γρμτ.), contraction, synérèse, θ.

ΣΥΝΑΪΡΩ, M. ΑΙΡΕΩ, (Γρμτ.), contracter. ||. τὸν εις εἰς ὡ ῥη-μάτων τὰ δύο εἰς συναιρούνται εις εἰ, dans les verbes en εἰ les deux εἰ se contractent en εἰ. ||. (ὁ πρμ. τῆς πθ. μτγ.)

Συνηρημένος, η, ον, (κυρ. ὀ-νομα ή ῥήμα), contracte. ||. κλίσεις τῶν συνηρημένων, dé-clinaison contracte.

ΣΥΝΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ, M. ΑΙΣΘΑΝΩ (θζ), sentir avec; S. avoir la conscience de, ressentir, se ressentir.

ΣΥΝΑΙΣΘΗΣΙΣ, ΕΩΣ (ή), sentiment intime.

ΣΥΝΑΪΤΙΟΣ, α ή ος, ον, qui est en partie l'auteur ou la cause de, qui concourt ou contri-bue à; complice.

ΣΥΝΑΚΟΛΟΙΩ, M. ΑΝ, être à la suite de q., suivre, accom-pagner.

ΣΥΝΑΛΛΩ, M. ΑΝ, (άρχ.), = ΣΥ-ΔΙΠΟΤΗΜΑΙ καὶ ΣΥΜΠΟΝΩ.

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ (τό), (ιδίως Νμ.) acte (contrat) synallagmati-que; (έν γέν.) acte, contrat, transaction, θ.

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΟΣ, ή, όν, qui concerne les contrats (les ac-tes synallagmatiques). ||. (συνήθ.) συναλλαγματική (ένν. ἐπιστολή), lettre de change, θ. traite, θ. ||. δός μοι μίαν συ-ναλλαγματικήν διὰ τὰς Πάτρας, (πληρωτέαν) εις τὰς Πάτρας, donnez-moi une traite sur Patras.

ΣΥΝΑΛΛΑΞΕΩ, M. ΑΝ, (άρχ.), é-changer. S. (συνήθ.) alterner.

ΣΥΝΑΛΜΑ, ἐν(θ.), conjointement (concurrentement) avec.

ΣΥΝΑΝΑΤΙΝΩΣΕΩ, M. ΑΝΑΤΙΝΩ- (θζ), lire ensemble.

ΣΥΝΑΝΑΡΧΟΣ (ός, ή), ολγ., coar-chel.

ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΕΦΟΜΑΙ, M. ΑΝΑΣΤΡΕ-ΦΩ (θζ), avoir commerce avec, fréquenter, hanter, παρβλ.

quer. ||. συναναστρέφεται μόνος τιμῶν ἀνδράς, il ne fréquen-te que d'honnêtes gens.

ne pratique que de gens bien. ||. μή συναναστρέφεται με αὐτοὺς, ne fréquente pas avec ces gens-là. ||. ἴνα τῇ πρῶτῃ τις τοὺς ἀνθρώπους πει νά τοὺς συναναστρέφῃ, pour connaître les hommes, il faut les pratiquer.

ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ (ή), fréquentation, θ. société, θ. compa-gnie, θ. ||. καὶ συναστρέφεται, mauvaise compa-gnie, mauvaise fréquentation. ||. αὐ καὶ κακὰ συναστρέ-φεται τὸν ἀφάνειαν, les mauvais ses compagnies l'ont perdue.

||. ή συναναστροφή σου εἶνε κα-λὴ καλὴ, ἔχει πολλὰ καλὰ, il est d'une bonne compagnie, d'une bonne com-pagnie, d'un commerce agré-able. ||. δὲν ἤθελε νά ἔχω συναστροφὴν καλὴν, je ne voudrais pas faire société avec lui (ou faire une société).

2) (συνάθροισις, κυρ. ἀνα-ρνή, πρὸς διακρίσιν), com-pagnie, θ. assemblée. ||. κυρία δεῖνα κάμνει τὴν συναστροφὴν τῆς καθεστῆται, une dame une telle tient son as-semblée les mardis. ||. ὅδε ημε-τέρη πόλις, il n'y a pas de so-cieté dans cette ville. ||. ἡ πό-λις συναναστρέφεται ἐν τῷ ἑσ-κῆτι, il y avait hier apparte-nement au Palais (chez le Roi).

ΣΥΝΑΝΑΙΣΜΑ (τό), ce qu'on ren-contre, rencontre, θ.

ΣΥΝΑΝΩ, M. ΑΝ, rencontrer, θ.

ΣΥΝΑΝΑΤΙΝΩ, M. ΑΝ, (άρχ.), alterner. S. (συνήθ.) alterner.

ΣΥΝΑΝΑΤΙΣΤΗΣ, οἱ (ός), alterner.

ΣΥΝΑΝΑΤΙΣΤΗΣ, οἱ (ός), alterner.

ΣΥΝΑΝΑΤΙΣΤΗΣ, οἱ (ός), alterner.

συνίον, θ. §. recette (de de-
 penses), θ. §. τὸ θέατρον ἀπόψε
 ἡμετέρας δραστή συνάξιν, ἴδε ΣΥ-
 ΝΑΞΙΣ.
 συναίνεσις, εως (ή), l'action
 de rencontrer, rencontre, θ.
 συναίνεσις, M. ἴσα, rencontrer.
 συναίρεσις, M. ἴσα, complé-
 tion.
 συνήκω (ή), Έκκλησ. colle-
 ger, θ.
 συναίκοι, ἡ, ὄν, (γρμ.), con-
 junctio.
 συναίρεσις, M. ἴσα, joindre, u-
 nir, conjoindre. || συναίρεσις
 ὡς, engager le combat. ||
 συναίρεσις γάμου δεσμός, ἡ
 σύνδεσις, une nouvelle union.
 συναίρεσις, ἡ, ὄν, ἡ συναίρεσις
 ὡς, il se sont unis par le
 mariage.
 συναίρεσις, εως (ή), l'action
 de compter avec (de compren-
 dre au même rang, etc).
 συναίρεσις, M. ἴσα, compter
 avec ou ensemble, compren-
 dre au même rang.
 συναίρεσις (ή), l'action de réu-
 nir (de raccorder etc), rac-
 corder complètement; §. li-
 gation complète; agencement.
 συναίρεσις, M. ὅσα, joindre (u-
 nir) étroitement, assembler,
 agencer; (τεχν.) rac-
 corder; (ἀνατομ.) s'articuler.
 συναίρεσις (ή), ὅσα, assem-
 bler; groupe, θ.
 συναίρεσις (ή), coordinati-
 on.
 συναίρεσις, M. ἴσα, coord-
 inner; appareiller.
 συναίρεσις (ή), saisissement. §.
 συναίρεσις, ἡ, ὄν, surprise. || ἐκ συναρ-
 πῆς (ή) κατά συναρπαγὴν,
 surprise.
 συναίρεσις, M. ἴσα, saisir tout
 d'un coup. || (συνήθ. π.θ.) s'
 saisir.
 συναίρεσις, ὄντος (ό), collègue.
 συναίρεσις, M. ἴσα, serrer les
 rangs (les rangs), marcher
 combattre les rangs ser-
 rée (συνάχ.) faire une ligne
 combattre avec; (τρεπρ.) faire
 combattre.
 συναίρεσις (ό), l'action de

serrer les boucliers (de faire
 cause commune avec, etc).
 ΣΥΝΑΦΕΙΑ (ή), liaison; cohéren-
 ce, θ. connexion, θ. conne-
 xité, θ. contact. || γαμική συ-
 νάφεια, conjonction par ma-
 riage, union conjugale. || δὲν
 ὑπάρχει καμὰ συνάφεια μετα-
 ξὺ τῶν δύο τούτων ὑποθέσεων,
 il n'existe aucune connexion
 entre ces deux affaires (ces
 deux causes), il n'y a point
 connexité.
 ΣΥΝΑΦΗΣ, ὅτε (ό, ή), ἀρχ., joint,
 lié, réuni; connexe.
 ΣΥΝΑΨΙΣ (τό), κοιν. ή ΣΥΝΑΨΗ.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, εως (ή), connexion, θ.
 liaison, θ. jonction.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, ὄντος (ό), convive.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, ὅτ (ό), coconvive.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, M. ἴσα, tisonner,
 attiser le feu.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, ὅτ (ή), convive.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, M. ἴσα, souper
 (manger) avec.
 ΣΥΝΑΨΙΣ (ό, ή), plein (gar-
 ni) d'arbres.
 ΣΥΝΑΨΙΣ (ό), (Γρμ.), con-
 jonction, θ. || ὁ Κ καὶ εἶνε σύν-
 δεσμος συμπλεκτικός, ὁ ἡ δι-
 σιριστικός, etc. Et est une con-
 jonction copulative; Ou est
 une conjonction disjunctive,
 etc.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, ἡ, ὄν, propre à
 lier ensemble.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, M. ἀέσα, lier ense-
 mble; joindre, réunir, asso-
 cier; enchaîner, (ναυτ.) ajust-
 er. || (μτρω.) συνδέει σχέ-
 σεις (φιλίαν), contracter des
 liaisons (amitié).
 ΣΥΝΑΨΙΣ (χωρίς M.), passer sa
 vie avec.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, εως (ή), vie en
 commun.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, M. διαίτησις (ό),
 vivre avec.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, M. διαίτησις (ό),
 (ό), converser (s'entretenir)
 avec ou ensemble; s'abou-
 cher, conférer, être en pour-
 parler ou avoir des pourpar-
 lers avec q.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, εως (ή), entretien
 (de deux ou de plusieurs per-

sones), conference, θ. pour-
 parler; colloque. || αὐτὸν ἀν-
 δρω συνδιαλέξεις, les confé-
 rences de Londres. || αὐτὸν
 διαλέξεις τοῦ Ἑράσμου, les
 Colloques d'Erasmus.
 ΣΥΝΑΨΙΣ (ή), réconcilia-
 tion, θ.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, M. ἴσα, remet-
 tre bien ensemblé, concilier,
 raccommoder.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, M. σκεψάμεθα
 (ό), délibérer ensemble.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, εως (ή), délibé-
 ration (faite en commun), θ.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, M. διαίτησις (ό),
 s'accommoder, ἴδε καὶ ΣΥΝ-
 ΜΟΡΦΟΤΗΣ.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, M. τρίτα, passer
 le temps (vivre, rester) avec.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, M. τρίτα, passer
 la journée ou des journées
 avec.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, ὅτ (ό), collègue
 (confrère) d'un juge.
 ΣΥΝΑΨΙΣ (ό), syndic.
 ΣΥΝΑΨΙΣ (ό, ή), qui est es-
 clave du même maître, com-
 pagnon d'esclavage.
 ΣΥΝΑΨΙΣ (ή), concours. §.
 secours. || συνδρομή περι-
 στάσεων, concours de circon-
 stances, (δικαστ.) concomi-
 tance, θ. || συνδρομή εἰς ἱση-
 μερία κτλ., souscription, θ.
 abonnement.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, ὅτ (ό), abonné,
 souscripteur. || γίνομαι—εἰς
 ἐφημερίδα κτλ., s'abonner à
 un journal, souscrire à un li-
 vre etc. || ὁ κατάλογος τῶν
 συνδρομητῶν, la liste des sou-
 scripteurs.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, M. ἴσα, unir, appa-
 rier; combiner; accoupler.
 ΣΥΝΑΨΙΣ (ό), union par pai-
 res (par couples); combinai-
 son.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, ὄντος τοῦ ΣΥΝΑΨΙΣ.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, ὄντος τοῦ ΣΥΝΑΨΙΣ.
 ΣΥΝΑΨΙΣ, M. ἴσα, siéger a-
 vec ou ensemble; tenir séance
 ou assemblée. || οὐδὲτερον
 τῶν βουλῶν συνεδρίασε χθές,
 hier il n'y a eu séance dans
 aucune de deux chambres. ||
 τὸ δικαστήριον συνεδριάζον κα-

αλεισμένων τῶν θυρῶν, le tribunal, étant à huis clos. || ἡ ἐπιτροπὴ συνεδριάζει εἰς τὸ δεῖνα μέρος, la commission tient ses séances en tel endroit.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ, εἰς (ῆ), séance, θ. (δικαστ.) audience, θ. || ἡ ἐναρξὶς τῶν συνεδριάσεων, l'ouverture des audiences. || ἡ δίκη αὐτῇ ἐνησχόλησε τρεῖς συνεδριάσεις, cette cause a occupé trois audiences. ||. (Θὰ δικασθῇ) ἐν πλήρει συνεδριάσει, en pleine audience. || διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως, séance tenante.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ (τὸ), sénat, conseil, assemblée, θ. conférence, θ.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ (ὁ, ῆ), qui siège avec d'autres (dans une assemblée), membre d'un tribunal etc. || οἱ σύνεδροι, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, la cour d'assises.

ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ, εἰς (ῆ) καὶ

ΣΥΝΕΙΔΟΣ, ὅσος (τὸ), sentiment intérieur, conscience, θ. || ἐν συνειδήσει, ἐν καθάρῳ συνειδῶτι, en conscience, en bonne conscience; de bonne foi. || ὁ ἐλεγχος (ἡ τύψις) τοῦ συνειδότος, les remords (les reproches) de la conscience, la voix du remords. || ἔργον (λόγος) συνειδήσεως, cas de conscience. || δὲν μὲ τὸ συγγνώμῃ ἢ συνειδήσεως μου, je m'en fais un cas de conscience.

ΣΥΝΕΙΘΙΖΩ, M. εἶναι, accoutumer, habituer; façonner. || (αὐτοπῶ) avoir coutume ou la coutume (l'usage); être dans l'habitude (dans l'usage) de, (οἶκ.) être coutumier de. || (αὐτοπῶ) s'accoutumer, s'habituer, se familiariser, se faire à || συνειθίζω τὸ κλῆμα (ἐνὸς τόπου), s'acclimater. || ὅλα τὰ συνειθίζεις, on se fait (on s'accoutume) à tout. || συνειθίζει εἰς τὸν κίνδυνον, s'habituer au (se familiariser avec le) danger. || δὲν ἐσυνειθισεν ἀκρόμαζ τὰ ἰδιώματά μου, il n'est pas encore façonné à mon humeur. || ἐσυνειθισεν τὴν κακοπάθειαν, il s'est fait à la fatigue. || ἐσυνειθίσμεν (ἐγμῶθα

συνειθισμένοι εἰς) τὰς ἀστεότητάς σου, nous sommes faits à vos plaisanteries. || συνειθισμένοι εἰς τὸν κρότον τοῦ κανονοβολισμοῦ, δὲν δυνάμεθα νὰ συνειθίσωμεν (εἰς) τὴν ἐξαχθεῖσαν αὐτὸν συγγῆν, accoutumés au fracas du bombardement, nous ne pouvons nous faire au silence qui lui a succédé.

|| συνειθίζει νὰ γευματῇ ἡ νύκτις (νὰ ἐπιστρέφῃ ἑξώρας), il a l'usage (il est dans l'usage) de dîner de bonne heure (de rentrer tard). || (τοῦτο) τὸ συνειθίζει, il est coutumier du fait (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ). || (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) αὐτὴ ἡ γωνία συνειθίζει νὰ καπνίξῃ ὅταν φυσᾷ νοτιά, cette cheminée a coutume de fumer quand le vent du midi souffle.

ΣΥΝΕΙΘΙΣΜΕΝΟΣ, η, ος, habitué, accoutumé; ordinaire; commun; || θ. trivial. || τοῦτο εἶνε πρᾶγμα πολλὰ συνειθισμένον, c'est une chose bien commune, rien de plus commun.

ΣΥΝΕΙΘΕΡΑ M. εἶναι (θὰ), contribuer; || συνεισφέρει εἰς ἔργον, se cotiser. || ὅλη ἡ ἐπαρχία συνεισέφερε πρὸς κατασκευὴν τῆς νέας γέφυρας, toute la province a contribué pour la construction du nouveau pont.

ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ (ῆ), contribution, θ. cotisation, θ.

ΣΥΝΕΚΑΝΝΟΣ (ὁ, ῆ), compagnon de voyage.

ΣΥΝΕΚΔΟΧΗ (ῆ), γρμτ., synecdoche ou synecdoque, θ.

ΣΥΝΕΚΣΤΡΑΤΕΪΝ, M. εἶναι, se mettre en campagne (faire une expédition) avec ou ensemble.

ΣΥΝΕΚΤΙΚὸς, ἡ, ὄν, qui contient; contentif (ἐν χρίσει μόνον χειρουργ.); qui entretient; qui maintient.

ΣΥΝΕΛΕΓΧΕΙ, εἰς (ῆ), assemblée, θ.

ΣΥΝΕΝΝΟΥΣΙΣ, εἰς (ῆ), intelligence qu'on a avec q.; concert.

ΣΥΝΕΝΝΟΥΜΑΙ, M. νοηθῶ (θὰ), s'entendre avec q.; être de

concert (d'intelligence), (κακοῦ) de connivence) avoir se concerter. || συνενοῦνται (μεταξύ των), ils sont d'intelligence (de concert), il y a l'intelligence entre eux. || se sont donné le mot. || συνενοούμενοι, ils étaient de concert (de connivence) il semble.

ΣΥΝΕΝΟΧΙΑ (ῆ), connivence, complicité, θ.

ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ (ὁ, ῆ), complice

ΣΥΝΕΝΤΕΤΕΙΣ, εἰς (ῆ), entretenez-vous.

ΣΥΝΕΚΡΑΖΩ, M. εἶναι, célébrer une fête ensemble; prendre part à une fête.

ΣΥΝΕΠΑΓΟΜΑΙ, M. συναγαγῶμαι

ΣΥΝΕΠΙΦΕΡΩ.

ΣΥΝΕΠΑΘΩ, ἀπὸ τοῦ Σύν

παθῶ.

ΣΥΝΕΠΕΤΑ (ῆ), suite, θ. consequence, θ. || ἡ λογικὴ συνέπεια, la suite logique.

|| συνέπεια, cette querelle peut avoir des suites fâcheuses.

|| ὁ ἔχων ἡ φυλάττων συνέπεια, celui qui a la suite (le résultat).

|| εἰς τοὺς λόγους, à la suite (de), conséquent.

ΣΥΝΕΠΙΠΡΕΤΕΙΣ, εἰς (ῆ), imputation, θ. enlèvement.

(Np.) cumul.

ΣΥΝΕΠΙΠΡΕΪΝ, M. εἶναι, assembler (assembler) en un tas.

cumuler, entasser. || συνέπια, cumuler (des preuves).

|| συνέπια, des emplois etc.

ΣΥΝΕΠΙΦΕΡΩ, M. εἶναι, entraîner (au en) avec soi.

|| voir pour résultat ou consequence nécessaire, entraîner.

|| ἡ κατὰ γνώμην τοῦ θανάτου συνεπιφέρει τὸν θάνατον, la condamnation entraîne la mort naturelle.

|| ἡ κατὰ νόμον συνεπιφέρει τὸν θάνατον, la mort civile.

ΣΥΝΕΠΙΓΙΝΩΣΚΩ, η, ος, ὄν, je connais.

|| τῆς μετ. τοῦ ἀρχ. συνεπιγινώσκω, seré, presse, concis.

|| συνεπιγινώσκω, concis.

ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΑΙ, M. εἶναι, travailler ensemble (de concert) ou avec.

|| συνεργάζομαι, or (ῆ) qui travaille avec, compagnon de travail.

κακουργδικού), il sera
aux prochaines assises
en Βιέννη (ή ἐν Βεροῦνῃ)
le congrès de Vienne
(de Verone). ||. ή τελήνη
ἐπὶ τὴν εἰς σύνοδον (μετὰ τὸν ἥ-
μιον), δὲν φαίνεται, quand la
fest est en conjonction, elle
n'est pas visible.

ΣΥΝΟΔΟΝΤΕΣ, ΟΝΤΕΣ (ὅ), εἰδ. ἑχθ.,
dentel, dental, (παρὰλ. ΣΥΝΑ-
ΝΤΕΣ).

ΣΥΝΟΙΚΙΟΝ, Μ. ἄνδρ, rendre (ξ
en. devenir) familier à ou a-
vec, familiariser. ||. συνοικει-
ώμαι μετὰ τὸ κλῆμα (τίνος τόπος),
ΣΥΝΟΙΚΙΩΝ. ||. συνοικιῶθῃ
μετὰ ἀνθρώπων, quand
est accointé d'un homme
de fort mauvaise compagnie.

ΣΥΝΟΙΚΙΟΝ (τὸ), cohabitation,
marriage, union, θ. ||. τα-
ραχμῶν συνοικέσιον, maria-
ge assorti (bien assorti). ||.
συνοικίον ἀταραχῶν, union
mal assortie.

ΣΥΝΟΙΚΙΣ, ΚΑΝ (ή), l'action d'
habiter ensemble. S. coha-
bitation, θ.

ΣΥΝΟΙΚΙΑ (ή), réunion de loca-
taires, grande maison occu-
pée par plusieurs locataires;
hôtel. S. groupe de maisons
qui tiennent les unes aux au-
tres; quartier.

ΣΥΝΟΙΚΙΣ, Μ. ἄνδρ, faire habi-
ter par plusieurs ensemble;
habiter plusieurs habitans,

ΣΥΝΟΙΚΙΣ (ή) και
ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΣ (ὅ), l'action de
faire habiter plusieurs habitans ou
plusieurs habitations (de peu-
ples une ville).

ΣΥΝΟΙΚΟΣ (ὅ, ή), qui habite la
même maison.

ΣΥΝΟΙΚΗ, Μ. ἄνδρ, habiter en-
semble.

ΣΥΝΟΙΚΗ (ή), Φιλοσοφ., attra-
ction, θ.

ΣΥΝΟΙΚΗ (τὸ), (πάντοτε ἐν ἄνδρ-
), tout, l'ensemble, le tout
ensemble, l'universalité.

ΣΥΝΟΙΚΗΤΗΣ, οὐ καὶ (κοιν.) η,
qui est du même âge. ||.
συνοικητὸν μου ἐκατόν

εἰς, cette jeune personne de
mon âge.

ΣΥΝΟΜΙΑ (ή), conversation, θ.
entretien, (οἰκ.) colloque, cau-
serie, θ.

ΣΥΝΟΜΙΑΣ (ὅ, ή), ἀρχ., qui est
de la suite de q., compagnon.

ΣΥΝΟΜΙΑ, Μ. ἄνδρ, parler en-
semble, causer avec, s'entre-
tenir, converser.

ΣΥΝΟΜΟΛΟΓΙΑ (ή), accord, aveu;
arrangement, accord.

ΣΥΝΟΜΟΛΟΓΩ, Μ. ἄνδρ, être d'ac-
cord ou du même avis, con-
venir de; (ολγ.) contracter.

ΣΥΝΟΜΝΙΑ, Μ. οἰκία, faire (tra-
mer, entrer dans) une conjura-
tion, tramer (former) un
complot, conjurer, conspirer,
comploter. ||. συνώμοσαν τὸν
θεοφρόν του, ils complotèrent
(ils conjurèrent) sa perte (sa
ruine). ||. εἶχον συνομνήσῃ νῦν
τὸν φρονέουσιν, ils avaient fait
complot de le tuer.

ΣΥΝΟΝΟΜΑΤΟΣ, η, ον, κοιν. ὁ ὁ-
μόνομος, qui porte le même
nom.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ, ή, ον, abrégé, sy-
noptique, succinct; sommaire.
||. συνοπτικὸς κατάλογος, re-
levé. ||. συνοπτικὴ ἐκθεσις, ré-
sumé. ||. ὑπόθεσις συνοπτικὴ,
(Δικνμ.), matière sommaire.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΩΣ, ἐπὶρ., en abrégé,
succinctement, sommairement.

ΣΥΝΟΡΕΨΩ, Μ. ἐφεδ, être limitro-
phe, confiner; (δικνμ.) con-
fronter. ||. ή Γαλλία συνορεύει
μετὰ τὴν Ἰσπανίαν, la France
confine avec l'Espagne. ||. τὸ
δάσος συνορεύει, πρὸς ἀνατολὰς,
μετὰ τὸ λιβάδι τοῦ (δεῖνος), le bois
confronte, du côté du levant,
au pré d'un tel).

ΣΥΝΟΡΟΣ (τὸ), borne, θ. fron-
tière, θ. limites, θ. πλθ. con-
fins, πλθ. ||. βάλλω (χωρῶ) μετὰ
σύνορον, borner, limiter.

ΣΥΝΟΡΟΝ-Α, Μ. ἄνδρ, (ἀρχ.), ci-
catriser (une plaie).

ΣΥΝΟΡΘΩΣΙΣ, ΚΑΝ (ή), cicatrisa-
tion.

ΣΥΝΟΡΘΩΤΙΚΟΣ, ή, ον, qui favo-
rise la cicatrisation, cicatri-
sant, cicatrisant.

ΣΥΝΟΥΣΙΑ (ή), commerce char-
nel, copulation, θ. cohabita-
tion, θ. colt. ||. ή σαρκική —
la conjunction (la population,
la cohabitation) charnelle.

ΣΥΝΟΥΣΙΑΣΜΟΣ, Μ. οἰκία, ὁ
(ὁ), = ΣΥΝΕΡΙΣΜΟΣ.

ΣΥΝΟΦΙΑΤΗΣ, οὐ (ὅ), ή ΣΥΝΟ-
ΦΙΑΤΗΣ, ΙΑΟΣ (ή), codébiteur,
-trice.

ΣΥΝΟΧΗ (ή), ἀρχ., resserrement
(du cœur), anxiété, θ. saisisse-
ment.

ΣΥΝΟΨΙΣ, ΕΞΕ (ή), résumé, som-
maire, abrégé. ||. ἐν συνοψεί, en
résumé, en abrégé, en sub-
stance, en peu de mots, som-
mairement.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ (ή), ordonnance (de
médecin), θ. prescription mé-
dicale, θ. recette, θ. récépé.

ΣΥΝΤΑΓΜΑ (τὸ), corps de trou-
pes, régiment. 2) constitution
(d'un état), θ. ||. τὸ — τῆς
Ἀμερικῆς, la constitution a-
méricaine.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ, οὐ (ή), com-
mandant d'un régiment; co-
lonel.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΣ, ή, ον, qui pen-
se pour ou qui concerne la
constitution, constitutionnel.
||. οἱ συνταγματικοὶ τύποι, les
formes constitutionnelles. ||.
ὅλοι οἱ ἀληθεῖς συνταγματικοί,
tous les vrais constitutionnels.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ (ή), consti-
tutionnalité, θ.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΩΣ, ἐπὶρ., consti-
tutionnellement.

ΣΥΝΤΑΓΜΗΣ, οὐ (ὅ), celui qui ré-
dige (un acte, un journal),
rédacteur. ||. ὁ πρῶτος συντά-
κτης (ἐφημερίδος), gérant res-
ponsable d'un journal.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΣ, ή, ον, qui con-
cerne la syntaxe. ||. τὸ συν-
τακτικόν (βιβλίον τῆς γραμμα-
τικῆς), la Syntaxe. ||. ἔχασε τὸ
συντακτικόν του, il a perdu sa
Syntaxe.

ΣΥΝΤΑΛΑΙΠΗΡΟΪΜΑΙ, Μ. ΤΑΛΑΙ-
ΠΗΡΟΪ (ὁ), souffrir (se fati-
guer, se tourmenter) ensem-
ble.

ΣΥΝΤΑΞΙΑΚΩΣ, Μ. ἐφεδ, voya-
ger (faire route) ensemble.

ΣΥΝΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ, ο(δ), compa-
gnon de voyage.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ, ΕΡΕ (ή), composition
(d'un ouvrage), 0. rédaction
(d'un acte, d'un arrêt, d'un
journal etc), 0. Σ. (γρμτ.) con-
struction (grammaticale), syn-
taxe, 0. ||.— νόμου, confection
(rédaction) d'une loi. ||. ή —
των φορολογικῶν καταλόγων,
la confection des rôles. 2)
pension, 0. ||. τοῦ διώρισε σύν-
ταξιν, il lui a fait une pensio-
n. ||. ὁ λαμβάνων σύνταξιν,
pensionnaire. ||. λαμβάνει σύν-
ταξιν, il est pensionnaire du
gouvernement.

ΣΥΝΤΑΤΤΑ, Μ. τέσσα, composer
(un ouvrage etc), rédiger; dres-
ser; construire grammatica-
lement les mots; faire la syn-
taxe (la construction) d'une
phrase. ||. (πθ.) régir. ||. τὸ
ῥήμα τοῦτο συντάσσεται μὲ αἰ-
τιατικῇν, ce verbe régir (gou-
verner) l'accusatif. ||. αἱ προ-
θέσεις Ἐκ, Πρὸ, Ἀντί, Ἀπὸ καὶ
Ἐνεκα συντάσσονται μὲ γενι-
κῇν, les propositions Ἐκ (etc)
regissent le génitif. ||. συντάτ-
τω ληξιαρχικὴν πράξιν, rece-
voir un acte de l'état civil. ||.
πᾶσα ληξιαρχικὴ πράξις ἔχει
κύρος, ἵαν συντάχῃ κατὰ τοὺς
ἐν χρήσει τύπους, ἴδε Ληξιαρ-
χικὸς. ||. συντάττω ἀναφορὰν
(συμφωνητικὸν κτλ.), dres-
ser une requête (un contrat
etc.) ||. συντάττω ἔγγραφο (ὡς
συμβολαιογράφος ἢ κλητὴρ δι-
κασ.), instrumenter. ||. οἱ συμ-
βολαιογράφοι δὲν δύνανται νὰ
συντάξουν πράξιν ἐκτὸς τῆς πε-
ριφερείας τῶν, les notaires ne
peuvent instrumenter hors
de leur ressort.

ΣΥΝΤΙΚΙΝΟ, Μ. τέκινα (ὁ), =ΣΥΝ-
ΤΕΛΩ, concourir.

ΣΥΝΤΙΚΟΝ, ΙΣΣΑ, compère,
-commère.

ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ (ή), (κυρ. τοῦ κόσμου,
τοῦ αἵματος), la fin du monde,
la consommation des siècles.

ΣΥΝΤΕΛΕΤΙΚΟΣ, ἄ, ὄν, qui con-
tribue à qc.

ΣΥΝΤΕΛΕΤΗ, ΟΥΙ (δ, ή), qui con-
tribue aux charges publiques

(aux impositions), contribu-
taire.

ΣΥΝΤΕΛΩ, Μ. τελέω, contribuer
ou servir à, concourir, aider.
||. συνετέλεσε πρὸς ἀφανισμόν
του, il concourut (il contribua)
à le perdre. ||. συντελῶ πρὸς
ένα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν (πρὸς
τὸ αὐτὸ τέλος), concourir à u-
ne même fin.

ΣΥΝΤΕΜΝΩ, Μ. τέμνω (ὁ), abrégier
ou réduire (κυρ. son discours
en peu de mots), couper court,
résumer, accourcir, raccourcir.
||. συντέμνω τὸν δρόμον
accourcir (raccourcir) le che-
min. ||. ή συνομιλία συντέμνει
τὴν ὁδὸν, la conversation ab-
brège la route (accourcit le
chemin). ||. αἱ καταχρήσεις
συντέμνω τὸν βίον του, les ex-
cès ont abrégé ses jours. ||.
αἱ Μοῖραι συντέμνω τὸ νῆμα
τῆς ζωῆς του, les Parques ont
accourci le fil de ses jours.

ΣΥΝΤΕΧΝΙΑ (ή), corps de métier.

ΣΥΝΤΕΧΝΙΤΗΣ, ο(δ), qui exer-
ce le même art (la même pro-
fession), camarade de métier.

ΣΥΝΤΗΡΕΙΣ, ΕΡΕ (ή), conserva-
tion, 0.

ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΣ, ἄ, ὄν, qui con-
serve, qui sert à la conserva-
tion, 0.

ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΣ, ἄ, ὄν, qui con-
serve, qui sert à la conserva-
tion, conservatoire; conser-
vateur. ||. συντηρητικὴ κατὰ-
σχέσις, (Νμ.), ἴδε Κατάσχεσις.

ΣΥΝΤΗΡΩ, Μ. ἵκω, conserver.

ΣΥΝΤΟΜΙΑ (ή), brièveté, 0. con-
cision, 0. laconisme. ||. ἐν συν-
τομίᾳ ἢ κοινότητι μὲ συντομίαν,
ἴδε Σύντομος.

ΣΥΝΤΟΜΙΟΝ (τὸ), ἀγγ. ή Τεκάου-
λα, la taille (des bouchers,
des bouchers etc).

ΣΥΝΤΟΜΟΣ (δ, ή), abrégé, court,
bref, concis, succinct, laconi-
que. ||. τὸ ἐπίγραμμα πρέπει
νὰ ᾖ σύντομον, l'épigramme
doit être courte. ||. οἱ κανό-
νες πρέπει νὰ ᾖ σύντομοι καὶ
σαφείς, les règles doivent être
courtes et claires. ||. μετὰ μίαν
σύντομον ἀσθένειαν, après une

courte maladie. ||. ἐν σύντομῳ
=Σύντομος.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ, ἐπὶ, brièvement,
en abrégé, succinctement,
sommairement, en peu de
mots; bref, pour abréger, la-
coniquement.

ΣΥΝΤΟΝΙΑ (ή), tension, 0. com-
pulsion, 0.

ΣΥΝΤΟΝΟΣ (δ, ή), intense, con-
tinu, soutenu. ||. πόρεια —
tinu, soutenu. ||. ή συντονα
marche forcée, 0. ||. συντονα
ἐργασία, un travail soutenu.
||. (ἀσπλην.) τὸ σύντονον, ὁ
ἥ συντονα.

ΣΥΝΤΟΝΟΣ, ἐπὶ, avec des efforts
soutenus (ou) un travail sou-
tenu, sans relâche.

ΣΥΝΤΟΝΙΣ, ΙΣΣΑ, —Συντονί-
της.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΩ, Μ. ἵκω, chanter
avec q., faire de la musique
ensemble.

ΣΥΝΤΡΑΠΕΖΟΣ (δ, ή), =Ομοφί-
νης, convive, communial.

ΣΥΝΤΡΕΨΑ, Μ. τρέπω (ὁ), courir en
même temps ou vers le même
έδαμον κτλ.), courir en même
temps ou vers le même
endroit; accourir, affluer.
(μτφρ.) concourir. ||. συντρέψ-
με τὸ πλῆθος, la foule y accou-
rut. ||. πολλὰ αἷτια συντρέψαν
πρὸς τοῦτο, plusieurs causes
y concoururent. 2) (μτφρ.)
Βοηθῶ, venir au secours de q.
lui donner un coup d'épaule.

ΣΥΝΤΡΗΨΙΣ (ή), brisement (com-
pulsion) de cœur, contri-
on, 0. attrition, 0.

ΣΥΝΤΡΙΒΝΑ, Μ. τρένω, briser, en-
ser, fracasser. Σ. (δολιχ.)
avoir le cœur brisé, être con-
trist. ||. καρδίαν συντρίβω (μτφρ.)
(Γρρ.), un cœur contrist. ||. ἐν
κύματα συντρίβονται αἱ
βράχους (ἐπὶ τὰς ὑψαίους), la
vagues brisent sur les rochers.
ἴδε καὶ Σπῆλαια.

ΣΥΝΤΡΙΠΝΑ (τὸ), morsure (d'un
ne chose brisée etc), lésion,
ment; déclinement, débri-

ΣΥΝΤΡΟΧΙΑ, Μ. ἔρμω, (μτφρ.)
πρὸς αἷτι.) accompagner, accom-
pagner. 2) (μτφρ.) εἰς ποσὸν
s'associer, entrer en société
en société ou être de moitié
avec q.

ΣΥΣΚΕΨΙΣ, εἰς (ῆ), délibération, 0. concert.

ΣΥΣΚΗΝΟΝ (ὁ, ῆ), qui loge sous la même tente, (ἐν γέν.) convive; compagnon.

ΣΥΣΚΙΛΙΝΑ, Μ. ἄσιν, ombrager; (συνδύ.) couvrir, cacher, voiler, farder.

ΣΥΣΚΙΟΣ (ὁ, ῆ), où il y a de l'ombre, (lieu) couvert, ombragé.

ΣΥΣΠΝΑΜΑΙ, Μ. ΣΠΑΣΘΗ (02), se replier sur soi-même, se contracter, (ιδίως ἐπὶ νεύρων) se crispier, ἴδε καὶ ΣΥΣΤΕΛΛΑΝ.

ΣΥΣΠΙΤΙΟΝ (τὸ), repas commun; salle où l'on prend les repas en commun; (εἰς τὰ πανδοχεῖα) table d'hôte; (εἰς τὰ κοινοβιακά καταστ.) réfectoire.

ΣΥΣΠΙΤΟΣ (ὁ, ῆ), qui mange avec ou à la même table, commensal.

ΣΥΣΠΝΑΤΙΟΝ-Α, Μ. ἄσιν, faire de deux ou de plusieurs corps un tout, incorporer. || τὰ δύο ἔθνη συνεισπναιόθησαν προϊόντος τοῦ χρόνου, les deux peuples s'incorporèrent avec le temps.

ΣΥΣΠΝΑΤΙΣΤΗΣ, κατ' (ῆ), l'action d'incorporer ou de s'incorporer, incorporation, 0.

ΣΥΣΠΝΑΜΟΣ (ὁ, ῆ), en corps.

ΣΥΣΠΝΕΨΑ, Μ. κῆν, (ἀρχ.), assembler en tas (en un tas), ἴδε καὶ ΣΥΝΕΠΝΕΨΑ.

ΣΥΣΤΑΛΛΗΝ, ἐπὶ (ἀρχ.), de près. || ἐκ τοῦ συστάδην μάχη, combat de main à main, de pied ferme, corps à corps.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ, κατ' (ῆ), composition, 0. formation, 0; établissement, institution, 0. création, 0. §. consistance, 0. constitution, 0. || ἡ—των Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, l'institution des jeux Olympiques. || ἡ—τῆς χρηματιστικῆς τραπεζῆς, la création de la banque. || εἶνε ἀμφότεροι μέλη τοῦ (θεῖου) σώματος ἀπ' ἀρχῆς τῆς συστάσεως τε, ils font tous les deux partie de ce corps depuis sa création. 2) recommandation, 0. || παρατίδω ἐπιστολὴν

εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐπὶ συστάσει, ἴδε ΣΥΣΤΗΝΑ.

ΣΥΣΤΑΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, propre à composer (à constituer etc), constituant; constitutif. || τὰ συστατικά μέρη, les parties (les molécules) constituantes. || αἱ συστατικαὶ ιδιότητες, (Φλ.-σφα.), les propriétés constitutives. 2) qui sert de recommandation. || (συνήθ.) συστατικὸν γράμμα ἢ συστατικὴ ἐπιστολή, lettre de recommandation; (ἐπὶ πρέσβ.) lettres de créance, 0.

ΣΥΣΤΕΛΛΑΝ, Μ. ΣΥΕΛΛΑ (02), resserrer, contracter; réduire à l'étroit, concentrer; restreindre, reprimer; (γρυπ.) rendre brève une syllabe; §. (μσ. μτροφ.) se retenir, n'oser, (02. || ὁ πρὸς τῆς πρ. μτχ.) Συνεσταλμένος, η, ον, retenu, réservé, timide. || οἱ πόροι συστέλλονται, les pores se resserrent. || οἱ μῦες συστέλλονται ἀποτελοῦσι τὴν κίνησιν τῶν μελῶν, les muscles causent le mouvement des parties en se contractant.

ΣΥΣΤΗΜΑ (τὸ), (ἐν γέν.) réunion de plusieurs choses formant un tout, ensemble; (ιδίαι.) forme (de gouvernement etc); régime; système (de doctrine etc); règle de conduite; principe; genre; §. société, corps. || τὸ νευρικὸν σύστημα, (ἱατρ.), le genre nerveux. || τὸ παλαιὸν (τὸ νέον) σύστημα τῆς διοικήσεως, l'ancien (le nouveau) régime. || τὸ ἀντιπροσωπικὸν (τὸ κοινοβουλευτικὸν) σύστημα, le régime représentatif. || κινεῖται (πράττει) ἐκ συστήματος, il part d'un principe, il agit de principe.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, qui forme un tout (un système, un ensemble); qui pense ou agit par système, systématique.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΩΣ, ἐπὶ (ἀρχ.), par système; systématiquement.

ΣΥΣΤΗΝΑ, Μ. ΣΥΕΛΛΑ, ἀντὶ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙ, fonder, établir, constituer etc. 2) (συνήθ.) r-

commander. || συστάς τὸν εἰς τὴν εἰσόδον ἐπὶ μνήμην) σας, je me rappelle à vos bontés (à votre souvenir, à l'honneur de votre souvenir). || τὸ ἐπὶ τὸν τριών του πολὺ πάλαι ἐπὶ συστῆναι, il ne paye pas de mine. || συστῆναι ἐπὶ τὸ ταχυδρομεῖον (τὴν παραστάσει), charger une lettre. || ἐπιστολὴ συστατική, lettre chargée.

ΣΥΣΤΟΙΧΙΑ (ῆ), affinité (analogie) des mêmes sons, consonnance (produit de l'analogie des lettres), 0.

ΣΥΣΤΟΙΧΟΣ (ὁ, ῆ), qui est en rapport avec; (ἐπὶ τῇ γραμμῇ) qui a de l'affinité (la ligne); qui a de l'affinité (le rapport) avec; (ἐπὶ τῇ γραμμῇ) qui compose des mêmes lettres.

ΣΥΣΤΟΛΗ (ῆ), contraction; resserrement; (ἀνατολή) contraction (du cœur); contraction (de nerfs), 0. (ἀνατολή) changement d'une voyelle longue en brève. §. (μσ. μτροφ.) circospection, 0. réserve, 0. retenue, 0. timide, 0.

ΣΥΣΤΡΑΤΕΙΑ, Μ. ΣΥΕΛΛΑ, ΣΥΣΤΡΑΤΕΙΑ, faire ou entreprendre une expédition ensemble. || (μσ.) servir ensemble.

ΣΥΣΤΡΑΤΙΣΤΗΣ, οἱ (ὁ), compagnon d'armes, camarade.

ΣΥΣΤΡΕΨΑ, Μ. ΣΥΕΛΛΑ, (ἀρχ.) mettre (former) en peloton; rouler (ensemble); se couler. || (μσ. αὐτῶν) κλῆναι, tourner; (ἐπὶ τῇ γραμμῇ) crispier. || φράσας συνεισπναιόθησαν, phrase contournée, les idées se crispent en se choquant.

ΣΥΣΤΡΕΨΑ, Μ. ΣΥΕΛΛΑ, ΣΥΣΤΡΕΨΑ, resserer ensemble, resserer.

ΣΥΣΤΡΕΨΟΣ, ὁ, ὄν, (εἰς τὴν ἀπορροήν) (eau) dégourdie.

ΣΥΣΤΡΕΨΑ, Μ. ΣΥΕΛΛΑ, (ἀρχ.) fréquenter. || συχνά τὴν ἀπορροήν, fréquente les spectacles.

promenades). || συγνάζει εἰς τὸ δέντρον, il fréquente chez un tel (dans la maison d'un tel). || συγνάζει εἰς τὰ καπητεία (εἰς τὰ χαμαιτυτεία), il hante les cabarets (les mauvais lieux [ou] en des mauvais lieux).

συγνάζω, ἐπὶ, fréquemment, souvent, plus d'une fois.

συγνάζω (τὸ), l'action de fréquenter (de hanter); fréquen-

ter. || συγνάζω, M. ἴσα, uriner très-fréquemment; pissoter.

συγνάζω, ἡ, ὄν, fréquent.

συγνάζω (τὸ), abatis, abattoir, uerie. 0. || τὰ σφαγεῖα πρέ-

πον νὰ γυνέσκων τῶν πόλεων, on doit tenir les abbatoirs hors des villes.

σφαγία (ἡ), massacre, tuerie, 0.

σφαγία (τὸ), victime, 0.

σφαγίτις, ἴσος (ἡ), κυρ. εἰς τὸ πλάτος, αἱ σφαγίτιδες (μετὰ τὴν γαστέρα) φλέβες, les (veines) jugulaires. || τὸν ἐπλεβο-

σσαν εἰς τὴν σφαγίτιδα, on le saigna à la jugulaire.

σφαγίτις (ἡ), espèce de mous-

se ou lichen.

σφαλίζω (χωρὶς M.), ἀρχ., s'ag-

iter convulsivement, se dé-

baller, se démenner; trépi-

der, tuer; s'indigner.

σφαλίζω, M. σφάζω, couper la

viande à q.; égorger; massa-

cher. || τὸ θέρος ἐκείνου ἐφά-

ζοντο τὰς κρέας, en été, les bou-

chers tuent leurs viandes pen-

dant la nuit. || (καὶ ἑλλ.) αὐ-

τὸν ἐκείνου σφάζει ἅπασι

τοῖς ἡμέτεροις, se boucher ne

qu'une fois la semaine.

σφαῖρα (ἡ), globe, boule, 0.

σφαῖρα, 0. boule ou ballon pour

jouer à la paume. || σφαῖρα

σφαίριον (τὸ), petite boule

(globe, balle), globule.

σφαίριον, M. ἴσα, jouer à la

balle (à la paume).

σφαίρικος, ἡ, ὄν, καὶ

σφαίροειδής, οἷς (ὁ, ἡ), qui a

la forme d'un globe (d'une

sphère), rond comme un glo-

be, globuleux, sphérique,

sphéroïde. || τὸ σφαιροειδὲς

τῆς γῆς, la sphéricité de la

terre.

σφαιροειδής, ἐπὶ, sphérique-

ment.

σφαιροειδής, ἡ, ὄν, σφαιροει-

δής, globuleux.

σφακελάσμα (τὸ), τὸ οὖσ. τοῦ

σφακελῶν, M. ἴσα, montrer

la main ouverte (en signe d'

infamie), faire les cornes à q.

σφακελῶς (ὁ), πᾶθ., gangrène

sèche, sphacèle, carie, 0.

σφακτῆς, οἷς (ὁ), douleur ai-

guée (cuisante), tranchée, 0.

σφακτὸν (τὸ), bête (κυρ. mou-

ton) nourrie pour être égor-

gée.

σφαλερός, ἡ, ὄν, peu sûr, dou-

teux, chanceux, incertain;

dangereux; glissant; erron-

né. || σφαλερὰ ἰδέα, opinion

erronnée.

σφάλισμα (τὸ), ἴδ. ΚΛΕΙΣΙΜΟΝ.

σφαλιστός, ἡ, ὄν, ἴδ. ΚΛΕΙΣΤΟΣ.

σφάλω, M. (ὁ) σφάλλω, faillir,

manquer, faire (commettre)

une faute (une erreur), tom-

ber en faute, se mettre en

défaut, errer. || (ὁ πρὸς τῆς

π. μ. τ. γ.) ὁ σφαλισμένος, ἡ, ὄν,

erronné; fautive, incorrect. ||

ὁ πῖναξ τοῦ βιβλίου εἰν' ἐσφα-

λισμένος, la table du livre est

fautive. || ἐκδοσις ἐσφαλισμένη,

édition incorrecte.

σφάλω (τὸ), faute, 0. tort. ||

ὁμολόγησεν (ἐξωμολογήθη) τὸ

σφάλμα του, il a avoué (con-

fessé) son tort. || ἐν σφάλμα

συνεπιστρέφει πάντοτε μετ' αὐτοῦ

καὶ ἄλλο, une chute toujours

attire une autre chute (Boil.).

σφαλῶ, M. (ὁ) σφάλλω, ἴδ.

ΚΛΕΙΝ.

σφάλλω (τὸ), l'action d'égor-

ger.

σφενδάμνινος, ἡ, ὄν, d'éra-

ble, fait de bois (etc) d'érable.

σφενδάμνινος, οἷς (ὁ, ἡ),

(βεν.), acéracée.

σφενδάμνος (ὁ), δ., érable, (δι-

δακτ.) acer. || ἡ συκομορὰ εἶ-

νε εἶδος σφενδάμνου, le syco-

more est une espèce d'éra-

ble. || σφένδαμνος ὁ χαροφό-

ρος, érable à sucre.

σφενδόνη (ἡ), fronde, 0.

σφενδοκίτης, οἷς (ὁ), frondeur

σφενδοκίτης, M. ἴσα, lancer avec

la fronde ou comme avec une

fronde.

σφενδοκίτης (τὸ), l'action de

lancer avec la fronde.

σφειρίζομαι, M. (ὁ) σφειρι-

ζοῦ, s' approprier, s' appli-

quer; s'arroger, usurper.

σφειρισμός (ὁ), l'action de s'

approprier, usurpation, 0. anti-

cipation, 0. (κυρ. ἐπὶ δημο-

σίῳ χρημάτων), péculat, con-

cussion, 0.

σφειριστής, οἷς (ὁ), qui se rend

coupable de péculat; concus-

sionnaire.

σφήκα (ἡ), έντ., guêpe, 0. figu-

le, 0.

σφήκα (ἡ) καὶ κοινότης.

σφισκομάρι (τὸ), guérier.

σφήκα (ἡ), coin (pour fendre),

0 éboulard.

σφηνοειδής, οἷς (ὁ, ἡ), cunei-

forme.

σφίγγω, M. σφίγγω, serrer, é-

treindre; presser; resserrer;

pincer. || πρέπει νὰ τοῦ σφίγ-

ῃς τὰ χεῖρα, (μετοχ.), il faut

lui serrer la courroie. || ἡ

θύρα τοῦ ἱερῆς τὰ δάκτυλα,

ἴδ. MARRAZIN. || τοῦ ἐσφίγ-

εῖ το χεῖρι (πρὸς φιλοσοφίαν),

il lui pressa la main. || αὐτὸ

τὸ πῶδον με σφίγγει, ce sou-

lier me gêne. || νὰ τὸν σφίγ-

ῃς εἰς τὰς ἀγκύρας τοῦ, pres-

ser q. dans ses bras (entre

ses bras). || σκόνι ἡ ὁποῖα σφίγ-

γεται τὰ δόντια, poudre qui as-

fermit les dents. || τὸ κρασί

σφίγγει τὸ ψάρι, le vin affer-

mit (ἡ δρόντ.) raffermi le

poisson. || σφίγγε τὸ σφονγίον,

pressez l'éponge. S. (ἡ σφ.)

αὐτὸν. || ἡ θύρα ἐν σφίγγει (ἴδ.

κλείει) καλὰ, la porte ne joint pas bien. || κάμω το να σφιγξῇ καλλήτερα, faites que cela joigne mieux. 2) (μετορ.) ἀντί Στενοκορῶ, presser. || τὸν σφιγξεν ἡ πείνα, la faim l'a pressé, il fut pressé par la faim.

Σφικτῆς, ἐπὶ, en serrant, fortement, serré. || πρίπειν τὸ δέσσης σφιγκτότερα, il faut le lier plus serré.

Σφικτήρ, πρὸς (ὁ), Ανατομ. (ἐν γέν. ἐνν. μυόν), constrictor. || (ὄσος) sphincter (ἰδιαίτ. ὁ τοῦ πρωκτοῦ).

Σφικτός (προφ. Σφικτός), ἂ, ὄν, serré. || τὰ ποδιμάτα μου εἶνε πολλὰ σφιγκτά, mes bottes sont trop justes. || φορεῖ πολλὰ σφιγκτά ποδιμάτα, il est chaussé trop juste. || ζῆχει σφιγκτὸν χέρι, (παρομ.), (εἶνε φιλάργυρος), il a la serre bonne.

Σφίρισμα (τὸ), l'action de serrer, serrement.

Σφίριαν, ἄ (ὁ), pêcheur ou marchand d'éponges.

Σφίρις (τὸ), κοιν. ὁ Σπόρρος, éponge. θ. || σφίγεις τὸ σφίρι, presse l'éponge.

Σφίριζα, M. ἴζα, éponger, nettoyer (avec l'éponge).

Σφίρισμα (τὸ), l'action d'éponger.

Σφίριζα, M. ἴζα, essuyer.

Σφόρισμα (τὸ), l'action d'essuyer.

Σφοδρὰ, ἐπὶ, (ἀρχ.), fortement, fort, trop. || (εὐχρ. μόνον ἐν ἀνθρώπ.) ὁ σφοδρὰ δημοκρατικός (βασιλικός κτλ.), ultra-révolutionnaire, ultraroyaliste, etc.

Σφοδρὸς, ἄ, ὄν, violent, véhément, fagueux, impétueux, rude, fort, gros. || σφοδρὸς ἄνεμος, vent forcé, un gros vent, un vent impétueux. || σφοδρὰ πρᾶσθολῇ, une rude attaque. || σφοδρὰ τρικυμία, une rude tempête. || σφοδρὰ ἐπιθυμία, désir impétueux. || ζῆμι σφοδρὰν κλίσιν πρὸς τι, avoir une forte inclination pour que.

Σφοδρότης (ἡ), violence, v. véhémence, θ. impétuosité, θ.

Σφοδρῶς, ἐπὶ, violemment, avec impétuosité.

Σφονδαίει (τὸ), κοιν. ἀντί-Σφονδαίου (ὁ), ἀνατομ., vertèbre (κυρ. du col), θ. §. person d'un fuseau, (παλ.) verteuil, vertillon.

Σφουγγίρι καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, ἴδε Σφουγγίρι κτλ.

Σφουγγίσμα (τὸ), εἶδος φαγητοῦ, omelette (soufflée), θ.

Σφουγγίζω, M. ἴζα, ἴδε Σφουγγίζω.

Σφουγγισμός (τὸ), ἴδε Σφουγγισμός.

Σφραγισμός, ἀκος (ὁ), garde du sceau ou des sceaux (de l'État).

Σφραγίζω, M. ἴζα, cacheter, marquer (de son sceau); (δικαστ. καὶ διοικητ.) sceller, apposer le scellé ou les scellés; (ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ταχυδρομίου στελλομένων ἐπιστολῶν καὶ ἐφημερίδων καὶ τῶν βιβλ. δημοσ. βιβλιοθήκης) timbrer; (ἐπὶ χρυσ. καὶ ἀργ.) contrôler. || ἐλησμένησαν νὰ σφραγίσουν εἰς τὸ ταχυδρομείον τοῦτο τὸ γράμμα, on a oublié de timbrer cette lettre. || σφράγισαν τὰ πράγματά του, on a mis (apposé) le scellé sur ses effets, on a mis les scellés chez lui. || τὰ ἐγγράφα τὰ ἐν' ἐσφραγισμένα, ses papiers sont sous le scellé. || ὅλα τὰ (χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ) κειμήλια σφραγίζονται ἐν τῷ νομισματοκοπείῳ, tous les bijoux se contrôlent à la Monnaie.

Σφραγίς, ἴδος (ἡ), sceau, cachet. §. (δικηγρ.) scellé. || αὐτὰ σφραγίδες ἦσαν σάια, les scellés étaient sains et entiers.

|| ῥῆσις σφραγίδος, bris de scellé. || ἐπίθεσις σφραγίδος, apposition des scellés. || ἡ σφραγίς τῶν χαρτοσήμων καὶ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ ταχυδρομίου, le timbre. || τὸ γράμμα τοῦτο φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ ταχυδρομίου τῆς Ναυπλίας (τῆς Σύρου κτλ.), cette lettre est timbrée de Nauplie (de Syra etc), son timbre est de Nauplie

(etc). || οἱ ἐπὶ τῆς σφραγίδος (διορισμένοι ὑπαλλήτοι), les officiers du sceau.

Σφράγις, ἡ (ἡ) καὶ Σφράγισμα (τὸ), l'action de cacheter (de cacheter etc); (διοικητ.) le sceau. || παραρτήματα εἰς τὴν σφράγιν (τῶν ἐπιστολῶν ἐγγράφων), j'assistais au sceau.

Σφραγιστής, ἄρος (ὁ), locum ment pour cacheter ou timbrer.

Σφραγιστός, ἡ, ὄν, scellé, cacheté, timbré.

Σφρίν (χωρὶς M.), εὐχρ. μόνον κατὰ μτλ., (ἀνε) force et de santé, (ἀνε) fringant.

Σφρίν (ὁ), pouls. || εὐχρ. οἱ σφρίμοι του, il est vaillant en asphyxie, il est asphyxié.

Σφρίναινα, ἡ (ἡ), εἶδος ψαλ. brochet (de mer) ? moule ? muge (?).

Σφρίναινα (ὁ, ἡ), batta (ou) vaillé au marteau ou quiproquo l'être, malleable.

Σφρίναινα, M. ἴζα, travailler au (battre avec le) marteau.

Σφρίν (τὸ), marteau; malle (τὸ ξύλινον).

Σφρίν (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), Σφρίν κτλ.

Σφρίνματι (ἡ), ἴδε Σφρίνματι.

Σφρίν (ἡ), φ., espèce de poisson (de mulet ?), παρὰ Σφρίναινα.

Σφρίν (ἡ), ἴδε Σφρίν.

Σφρίν (ἡ), l'action de battre avec le marteau; travail de marteau.

Σφρίν (M. ἴζα, Σφρίναινα).

Σφρίν (ἡ), tablette pour écrire.

Σφρίν (ἡ), radou.

Σφρίν (M. ἴζα, Σφρίναινα), l'esquisse de, esquisser, boucher; brocher; mûler (une dépêche etc). §. des. (μετορ.) projeter (conjecturer) quelque chose, former (faire) un projet ou des projets. || σχεδιάσω τὰ τοῦ χάρτου, croquer. || σχεδιάσω

(etc). || οἱ ἐπὶ τῆς σφραγίδος (διορισμένοι ὑπαλλήτοι), les officiers du sceau.

Σφράγις, ἡ (ἡ) καὶ Σφράγισμα (τὸ), l'action de cacheter (de cacheter etc); (διοικητ.) le sceau. || παραρτήματα εἰς τὴν σφράγιν (τῶν ἐπιστολῶν ἐγγράφων), j'assistais au sceau.

Σφραγιστής, ἄρος (ὁ), locum ment pour cacheter ou timbrer.

Σφραγιστός, ἡ, ὄν, scellé, cacheté, timbré.

Σφρίν (χωρὶς M.), εὐχρ. μόνον κατὰ μτλ., (ἀνε) force et de santé, (ἀνε) fringant.

Σφρίν (ὁ), pouls. || εὐχρ. οἱ σφρίμοι του, il est vaillant en asphyxie, il est asphyxié.

Σφρίναινα, ἡ (ἡ), εἶδος ψαλ. brochet (de mer) ? moule ? muge (?).

Σφρίναινα (ὁ, ἡ), batta (ou) vaillé au marteau ou quiproquo l'être, malleable.

Σφρίναινα, M. ἴζα, travailler au (battre avec le) marteau.

Σφρίν (τὸ), marteau; malle (τὸ ξύλινον).

Σφρίν (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), Σφρίν κτλ.

Σφρίνματι (ἡ), ἴδε Σφρίνματι.

Σφρίν (ἡ), φ., espèce de poisson (de mulet ?), παρὰ Σφρίναινα.

Σφρίν (ἡ), ἴδε Σφρίν.

Σφρίν (ἡ), l'action de battre avec le marteau; travail de marteau.

Σφρίν (M. ἴζα, Σφρίναινα).

Σφρίν (ἡ), tablette pour écrire.

Σφρίν (ἡ), radou.

Σφρίν (M. ἴζα, Σφρίναινα), l'esquisse de, esquisser, boucher; brocher; mûler (une dépêche etc). §. des. (μετορ.) projeter (conjecturer) quelque chose, former (faire) un projet ou des projets. || σχεδιάσω τὰ τοῦ χάρτου, croquer. || σχεδιάσω

σχέδια πράγματα, il projette de grandes choses.

σχίσμα (τὸ), l'action d'ébaucher (de dessiner). 2) εἰκασίς ébauché, esquisse, 0. croquis.

σχίσμα (τὸ), ébauche, 0. croquis; minute (d'une lettre, d'un écrit), 0. brouillon; esquisse, 0. dessin, 5. (μυθορ.) dessin, projet, plan. || ὁ ἀρχιτέκτων τῷ ἑταίρῳ διάφορα σχέδια, l'architecte lui a fait voir plusieurs dessins. || τὸ σχέδιον τῆς πόλεως, le plan de la ville. || διαγράψαι τὸ σχέδιον τοῦ οἴκου (κτιοῦ κτλ.), prendre le plan d'un édifice (d'un jardin etc.).

σχέδιον νόμου, projet de loi. || μοι ἔδειξε τὸ σχέδιον τοῦ ἱεροῦ, il m'a fait voir le projet de l'ouvrage qu'il lui donner au public. 5. (μυθορ.) ἀνέτρεψε τὰ σχέδια τοῦ, il détruisit ses projets échouèrent.

ἐπὶ, presque, environ, à peu près, à peu de chose près; (μὲ τὰς ἀρ.) guère. || σχέδιον ἀδιαφορεῖ, il ne s'en soucie guère. || αὐτὰ τὰ σχέδια εἶνε σχεδὸν ἰσότητος, ces deux choses sont à peu de chose.

εἶνε σχεδὸν τὸ αὐτὸ, il est à peu de chose la même chose à peu de chose. || εἶνε σχεδὸν τρεῖς χρόνοι, il y a environ trois ans que je ne l'ai vu.

κατ' (ἡ), relation; rapport; trait; correspondance; 0. commerce, habitude, 0. σχέσις ἀμοιβαία, relation. || διατηρεῖ τὰς σχέσεις σου, conserver (entretenir) ses habitudes. || σχέσις ἀμοιβαία (συγγενική ἤ), liaison d'amitié (de parenté etc.). || σχέσις μετὰ τινος, avoir des relations (de commerce, de communication) avec

q. || ἔχον σχέσιν (πολλὴν σχέσιν) μετὰ τῶν, ils ont des relations ensemble (l'un avec l'autre), ils sont en grand commerce l'un avec l'autre, ils sont en grande communication ensemble. || διέκοψε πᾶσαν σχέσιν μετ' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, il a rompu tout commerce (toute communication) avec ces gens-là. || αἱ μετὰ τῶν ξένων δυνάμεις πολιτικαὶ ἡμῶν σχέσεις, nos relations politiques avec les puissances étrangères. || ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν ἔχει ἀμείβαν σχέσιν μετὰ τὴν ἄλλην, cette affaire n'a aucun trait à l'autre.

|| ἔχον σχέσιν (κυρ. ἐρωτικήν) μετὰ τινος, avoir (être en) commerce avec...

Σχετίζω, M. ἰζω, mettre q. en rapport avec. || (ἐν)χρηστέον τὸ μσ.) Σχετίζομαι, M. (ὁ) Σχετίζομαι, se mettre en relation (en liaison, se familiariser) avec.

Σχετικὸς, ἡ, ὄν, qui a des rapports (des relations) avec; relatif; corrélatif.

Σχετικῶς, ἐπὶ, relativement. Σχεταίριον, M. ἰζω, (ἀρχ.), s'indigner; se plaindre.

Σχεταλισμὸς (ὁ), ἀρχ., indignation, 0. plainte, 0.

Σχεταλιστικός, ἡ, ὄν, (κυρ. Γρμ.), qui sert à exprimer la douleur (la colère etc.). || σχεταλιστικὸν ἐπιρρήμα ἢ ἐπιφώνημα, (Γρμ.), interjection, 0.

Σκέταρος, α, ὄν, (ἀρχ.), malheureux, misérable. 5. méchant.

Σχῆμα (τὸ), forme, 0. figure, 0. air, mine, 0. tournure, 0. extérieur; altitude, 0. maintien, contenance, 0; apparence, 0. 5. figure de géométrie (de rhétorique etc.). || χαλῶν τὸ σχῆμα τινος πράγματος, gâter la forme d'une chose, déformer. || σχῆμα (μέγεθος) βιβλίου, format. || τὸ διπτυχον σχῆμα συγκρίνεται μετὰ δύο φύλλον, le format in-folio n'est composé que de deux feuillets. 5. (πλθ.) σχήματα (αἱ

ῥητορ. χειρονομίαι), les gestes (d'un orateur). || ὁ ῥήτωρ (ὁ ὑποκριτής) οὗτος κάμνει πολλὰ σχήματα, cet orateur (cet acteur) fait beaucoup trop de gestes. || ἀπαράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, (Γρμ.), la figure du monde passe (change).

Σχηματίζω, M. ἰζω, former, figurer, façonner; composer; (συν.) configurer, conformer. || σχηματίζω ἑμαυτὸν (τὸ πρόσωπόν μου, τὰ κινήματά μου), σχηματίζομαι, composer sa mine (son visage, ses actions), se composer. || τὰ ἔργα τῶν σχηματίζοντο ἐπὶ τῆς χιόνος, leurs pos s'imprimaient sur la neige. || σχηματίζω τοὺς χρόνους ῥήματος, former les temps d'un verbe. || καλῶς (κακῶς) σχηματισμένος, bien (mal) conformé.

Σχηματισμὸς (ὁ), l'action de figurer (de se former etc.); formation, 0. 5. conformation, 0. configuration, 0. || ὁ σχηματισμὸς τῶν ῥημάτων (τοῦ πληθυντικοῦ κτλ.), Γρμ., la formation des verbes (du pluriel etc.).

Σχίσμα, ἀκός (ὁ), ἀρχ., éclat de bois, copeau.

Σχίζα (ἡ), = Σχίσμα, éclat de bois fendu (propre à brûler).

Σχιζόπορος, ποσει (ὁ, ἡ), φυσολογ., qui a les pieds fendus (divisés en doigts), dissipède.

Σχίζω (προφέρεται, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Σχίζω), M. πίζω, fendre; déchirer, (χειρουργ.) tailler; ouvrir, disséquer. || ἐσχίσθη ἡ γῆ καὶ τὸν κατέπα, la terre s'entr'ouvrit sous ses pas. || ἔπασε καὶ ἔσχισε τὸ κεφάλι τοῦ, il s'est ouvert la tête en tombant. || τὸν ἔσχισαν (ἔσχισαν τὸ πτωμά του), ils l'ont fait ouvrir. || τὸν ἔσχισαν (ἔσχισαν τὸ ὄργανον τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς κοίτης), on l'a taillé, il a été taillé. || τοῦ ἔσχισαν τὸ ἀπόστημα, on lui incisa l'apostume. || ὁ δρόμος σχίσθη εἰς ἑκίνα τὰ μέρη, ἔτε διέσκη, || τε μαλ

λιά του σπλίζονται εἰς τὰς ἄκρας, ses cheveux fourchent.

Σκινίς, ἴδος (ή), baie de lentisque, θ.

Σκινός (δ), δ., lentisque.

Σκίσιμον (τὸ), = Σκίσμα καὶ

Σκίσις, εἰς (ή), l'action de fendre (de déchirer etc); déchirement; (μτφορ.) scission, θ. (ἀνατομ.) taille (κυρ. ἐπὶ λιθιδντων), θ.

Σκίσμα (τὸ), ce qui est fendu, déchirure; θ. fente, θ. accroc; Σ. (μτφορ.) scission, θ. dissension, θ. (ἐκκλησ.) schisme. || τὸ φόρεμά σου ἔχει ἓνα σκισμὸν, il y a un accroc à votre robe.

Σκισματικὸς, ἢ, ὄν, (ἐκκλησ.), schismatique.

Σκιστὸς, ἢ, ὄν, fendu; déchiré; tailladé.

Σκοινάκι (τὸ), petite corde, θ. cordelette, θ.

Σκοινᾶς (δ), κοιν. ὁ Σκοινοπλόκος.

Σκοινὴ (τὸ), corde, θ. cordage καὶ funin (ἰδιαιτ. τοῦ καραβ.); cordon. || τράβα τὸ σχοινὶ (τῆς θύρας, τοῦ κωδιωνιοῦ κτλ.), tirez le cordon. || στρήφω τι ὡς ἂν σχοινί, mettre une chose en corde, tordre en forme de corde, corder, corder. || δένω (κυρ. δέμαπραγματειῶν κτλ.) μὲ σχοινία, corder (un ballot, une malle etc). || τὸ σχοινὶ τῆς κρεμάλας, la corde, la hart. || τοῦ ἔβαλε τὸ σχοινὶ εἰς τὸν λαιμόν, (μτφορ. τὸν ἐστενοχώρησε κατὰ πολλὰ), il lui mit la hart (la corde) au cou. || ἀνθρῳπος τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκοῦ, un homme de sac et de corde, qui mérite la hart (la corde), ὧς καὶ Κρεμάλα.

Σκοινοβάτης, οὐ (δ), danseur de corde, funambule.

Σκοινοβατικὸς, ἢ, ὄν, qui concerne la danse ou les danseurs de corde.

Σκοινοπλόκος (δ), cordier.

Σκοινοποῖται (τὸ), πτν., alouette de mer.

Σκοινοπικνὴς, οὐς (δ, ή), ἀρχ., long, prolix. || τὸ σκoiνοτε-

νὲς συγγράμματος (διδαχῆς κτλ.), la longueur d'un ouvrage (d'un sermon etc), la prolixité.

Σκοινοτενᾶς, ἐπὶ β. longuement, Σκολάζω, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), avoir du loisir; (κοιν.) cesser de travailler, se reposer de; chômer. || τὰ ἐργαστάσια τοῦ δὲν ἐσκόλαζόν ποτε, ses ateliers ne chômaient-ils jamais. || καθέδρα (καθηγητοῦ κτλ.) σχολάζουσα, chaire vacante. || κληρονομία σχολάζουσα, (Νρ.), succession vacante.

Σκολάρχης, οὐ (δ), chef d'une école; directeur d'un lycée.

Σκολαρχᾶς, Μ. ἄνω, être ou devenir (être nommé) directeur d'un lycée (d'une école).

Σκολαστικὸς, ἢ, ὄν, appartenant à l'école, scolastique. || ἡ σχολαστικὴ θεολογία (φιλοσοφία), la théologie (la philosophie) scolastique. 2) (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σκολαστικότης (ή), pédanterie, θ. pédantisme.

Σκολεῖον (τὸ), école, θ. collège. || Ἑλληνικὸν σχολεῖον, lycée. || τὰ προκαταρκτικὰ καὶ τὰ δευτερεύοντα σχολεῖα, les écoles primaires et les écoles secondaires. || εἰς τὸ σχολεῖον, il est en classe.

Σχολή (ή), lieu où l'on enseigne, école, θ. Σ. faculté d'une université, académie, θ. || οἱ ἱατροὶ τῆς ἐν Παρισίοις σχολῆς, les médecins de la faculté de Paris.

Σχόλη (ή), (κοιν.), chômage; fê- le (chômable), θ.

Σχολίζω, Μ. ἄνω, faire des commentaires (des notes, des scholies), commenter, annoter.

Σχολιαστής, οὔ (δ), commentateur, scholiaste, annotateur.

Σχολικὸς, ἢ, ὄν, d'école, qui concerne les écoles ou les lycées, scolaire ἢ scholaire. || τὸ σχολικὸν ἔτος, l'année scolaire.

Σχολιον (τὸ), note (pour éclaircir), θ. scholie, θ. commentaire, annotation, θ. (πλθ.) observations, θ.

Σχολῆ (κοιν. ἀντὶ Σχολῆς)

Μ. ἐκολῆν, quitter l'ouvrage.

Σόδρακον (τὸ), caleçon d'homme.

νε (ἐμεινε) μετ' τὸ σόδρακον, est (il s'est mis) en caleçon.

Σάζω, Μ. ἄνω, (ἀρχ.), sauver (πο.) se sauver, échapper.

re son salut. Σ. (μετ. ἀντὶ) subsister. || ὁ σάζων, celui qui sauve.

Πάνθεον σώζεται ἀπὸ τοῦ Π. τὸν δα, le Panthéon subsiste en son entier à Rome.

le nom de Rotonde. || ὁ σάζων ἐκείνη ἐσώζετο ἀπὸ τοῦ νε εἶναι encore debout.

Σοκάρι (τὸ), camisole, θ. gilet.

Σολὴν (δ) καὶ

Σοληνί (τὸ), tuyau; conduit, canal. || οἱ σολῆς, les thermomètres.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σολῆς, (ὄσ. ἀρσ.) quisent l'école, pédant; cuistre.

Σωματοποιᾶ, M. ἴζα, donner (peñtir d') un corps; corporifier. §. personnifier.

Σωματοφύλαξ, ἄκος (ὁ), garde du corps.

Σωματούχος, οὐς (ὁ, ἡ), qui a de la corpulence (de l'embonpoint), corpulent, replet.

Σωστή, ἄ, ος, (ἀρχ.) = Ἀκέραιος, σωστή. ἢ αὖ σφραγίδες ἦσαν τῷ αὐτῷ, le cachet était entier.

Σωστής, κοιν. ἀντὶ Σισπᾶ.

Σωστής (ἡ), τας, monceau, amas, (μενμ.) grande abondance, θ.

Σωστής, οὐ (ὁ), (εἰδ. πολλογλωσσῶν), conglobation, θ. solum.

Σωστής, καὶ (ἡ), l'action d'entasser, amoncellement; accumulation, θ.

Σωστής, M. ἐξῆς, mettre en tas, tasser, entasser; amasser, amonceler.

Σωστής, ἐπὶ (ῥ.), en monceau, en tas, en grande quantité, en boule.

Σωστής (ὁ), τας, monceau; amas;

(ἐπὶ εὐτελ. πραγμ.) ramassis, ramas.

Σωστής, ἐπὶ (ῥ.), juste, au juste. ἢ ἡ τελετὴ διήρκεσε σωστὰ μίαν ὥραν, la cérémonie a duré juste une heure.

Σωστής, ἡ, ὅς, entier; §. (μενμ.) juste. ἢ ὁ λογαριασμός ἐστὶν σωστός, le compte est juste. ἢ (τὸ φλωρί) εἶνε σωστόν, il est de poids. ἢ αὐτὸ τὸ ζύγι δὲν εἶνε σωστόν, cet trebuchet n'est pas juste. ἢ (εἰρων.) ἔγεινε σωστός, (ἐμέθυσε), il en a pris (il s'en est donné) tout du long de l'aune, il en a autant qu'il en peut porter. ἢ μετὰ σωστά σου, (φρα.) Μετὰ ὅλα σου, ἴδε Ὅλος.

Σωστής (ἡ), θηλ. τοῦ-

Σωστής, ἡρώς (ὁ), sauveur.

Σωστής (ἡ), salut.

Σωστής καὶ

Σωστής, οὐς (ὁ, ἡ), salutaire. ἢ ἐν ἔτει τῷ σωτήριῳ 1855, l'an de grâce 1855.

Σωστής, ἐπὶ (ῥ.), salutairement.

Σωφρονίζω, M. ἴζα, rendre sage, corriger, réprimer; ramener à la raison.

Σωφρονισμός (ὁ), l'action de rendre sage (de corriger etc).

Σωφρονιστής, ἡρώς (ὁ), = Σωφρονιστής. ἢ (εὐχρ. κυρ. ὡς ἐπὶ θ. τῶν τεσσάρων τελευταίων μασητήρων) οἱ σωφρονιστῆρες δόντες, les dents de sagesse.

Σωφρονιστήριον (τὸ), lieu (maison) de correction.

Σωφρονιστής, οὐ (ὁ), celui qui rend meilleur (qui corrige); moniteur.

Σωφρονιστικός, ἡ, ὅς, propre à rendre sage (à corriger etc). ἢ σωφρονιστικὴν κατάσταμα, ἴδε Σωφρονιστήριον.

Σωφρόνῃ, M. ἴζα, être chaste (sobre; tempérant).

Σωφρόνας, ἐπὶ (ῥ.), chastement, sobrement.

Σωφροσύνη (ἡ), chasteté, θ. continence, θ.

Σώφρων, οὐός (ὁ, ἡ), sobre, chaste; tempérant. continent.

T.

ΤΑΓ

Τάγ, πλθ. τοῦ Ὁ.

Τάγ (τὸ), ὁ Τόρβας, carnassière, καὶ carnier (ιδαντ.

των κυνηγ.)

Ταγιστής (ἡ), τὸ δερμάτινον σκελετὸν τῶν βοσκῶν, panelier, θ.

Τάγ (ἡ), rance, θ. rancissement, θ. rancidité, θ.

Τάγ, M. ἴζα, devenir rance, rancir.

Τάγ (τὸ), rancissure, θ. rancidité, θ.

Τάγ, ἡ, ὅς, rance, ranci.

Τάγ (ἡ), τὸ (Τουρκ.) γέμι τοῦ ὁρίου, l'ordinaire.

Τάγ (τὸ), ἐκ τοῦ Ἀτταγή-μην, ὑποκορ. τοῦ Ἀτταγήν, francolin.

Τάγ (τὸ), ration, θ. §. ordi-

naire. ἢ ἡ πῆρε τὸ ταγήν του, il a eu son ordinaire.

Τάγ, M. ἴζα, nourrir, appâter, appâter. ἢ πρέπει νὰ τὸν ταγίσουν ἅν μωρὸ παιδί, il faut l'appâter comme un enfant. ἢ τὸ πουλὶ ταγίζει τὰ μικρά του, l'oiseau donne la becquée à ses petits.

Τάγ (τὸ), l'action de nourrir (d'appâter etc).

Τάγ (τὸ), ordre; (κρατ.) corps de troupes, bataillon. 2)

(χυδ.) ἀντὶ Τάξιμον, νομ. ἢ τὸ ἔχω τάγμα, je l'ai fait vœu.

Τάγ (τὸ), οὐ (ὁ), chef de bataillon, major.

Τάγ (ἡ), le grade (les fonctions) d'un major. 2) un bataillon.

Τάγ (ὁ, ἡ), κοιν. ἀντὶ (ὁ, ἡ) Δεῖ-

να, ἀντοναμ, un tel, une telle.

Τάγ (ἀντὶ Τάξιμον), M. ἴζα, κοιν. ἀντὶ Ὑποσχομαι (κυρ. εἰς τὸν θεόν), faire vœu, (μετέτ.) vouer.

ἢ ἔταξε νὰ νηστεύῃ τὰς δευτέρας, il a fait vœu de jeûner tous les lundis. ἢ ἔταξε μίαν λαμπάδα εἰς τὴν Παναγίαν, il a voué une lampe à la Vierge.

Τάγ (ἡ), ruban; bandelette, θ. bandean; bande, θ. §. (ιατρ.) ver solitaire, ténia. ἢ ἡ περιπόρευτος (τῆδενης) εἶχεν ὀλόγυρα μίαν πορφυρᾶν ταινίαν, la tige prétexte était bordée d'une bande de pourpre. ἢ ἡ μεγάλη ταινία (ἱπποτικοῦ τάματος), le grand cordon.

Τάγ (ὁ, ἡ), ἀρχ., marchand de rubans, rubanier.

Τάγ (τὸ), pair. ἢ δὲν ἔχει

ταίρι, il n'a pas son pareil, (son pendant), il est sans pair, c'est le phénix de son espèce. || τὸ πρυγόνι ὅταν χάσῃ τὸ ταίρι του, quand la tourterelle a perdu son pair. || αὐτὰ τὰ δύο χειρόνια εἶνε ταίρι, ces deux gants-la vont ensemble.

*ΤΑΙΡΙΑΖΩ, M. ἄνω, κοιν. ἀντὶ Ἀρμόζω, ΣΥΝ(ΠΡΟΣ)ΕΦΑΡΜΟΖΩ, ajuster, adapter, assortir, accorder, appliquer, enboîter. || (ἀμύθω-) venir bien à, s'accorder, convenir, revenir, quadrer, accompagner (s'ajuster, s'assortir) bien, ἴδε ὅτι ΣΥΝΕΦΑΝΩ, || (ἀπρσ.) il est séant ou à la bienséance de, il convient. || ἔχω ἐν ἄλογον ὀχλήματος, καὶ ζήτω νὰ εὐρω ἐν ἄλλω νὰ τὰ ταίριασω, ἴδε ΖΕΥΓΑΡΩΝΑ. || (συνθ. πρπρσ.) τοῦτο τὸ κλειδί ταίριαζει (δὲν ταίριαζει) εἰς αὐτὴν τὴν κλειδαριάν, cette clef va (ne va pas) à cette serrure. || αὐτὸς ὁ ποδογυρὸς ταίριαζει μὲ (εἰς) αὐτὸ τὸ φρέμα, cette garniture va bien (assortit bien) à cette robe, ἴδε ὅτι ΤΕΧΝΟΜΑΙ. || τὸ χρώμα τοῦτο ταίριαζει μὲ τὸ τοῦ φρεμάτος σας, cette couleur revient à celle de votre habit. || τὸ χρώμα τοῦτο δὲν ταίριαζει εἰς τὴν ἡλικίαν σου, cette couleur messied (n'est pas séante) à son âge, elle sied mal à son âge, elle jure avec son âge. || τὸ τριανταφυλλί ὅτι τὸ γυλίζον ταίριαζον μεζή, le bleu et le rose vont (font) bien ensemble (s'assortissent, s'assortissent bien ensemble). || τὰ ἰδιώματά μας ταίριαζον ἐντέλως, nos goûts se conviennent parfaitement. || δὲν σοι ταίριαζει νὰ ὁμιλῇς τοι-ουτοτρόπως, il ne vous convient pas de parler de la sorte. || τοιοῦτοι ἐπαινοὶ δὲν τῷ ταίριαζον, de telles louanges ne lui conviennent pas. || τί ταίριαζει! τί ταίριαζει, ψυχὴ μου, (φρσ. οἰκ.), ah çà, Monsieur! allez donc! ah par exemple! || ὁ πρσ. τῆς πθ. μετὰ ταίριασμός, η; ὄν,

(ὄς ἐπὶ θ.), assorti, convenable, séant, bienséant, sortable. || συνοικέσιον ταίριασμένον, un mariage bien assorti (sortable, convenable).

ΤΑΙΡΙΑΣΜΑ (τὸ), κοιν. ἀντὶ ΤΕΦΑΡΜΟΝ κτλ., assortiment etc. ΤΑΚΟΪΝΙ (τὸ), carrelure, θ. talon, hausse, θ.

ΤΑΚΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui est en règle ou de règle ou dans les règles, réglé; régulier; (ἐπὶ ἀριθμ.) ordinal. || ἔχει τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τινος, être en commerce réglé (en correspondance réglée) avec q. || εἰς τακτικὰς ὥρας, à des heures réglées. || τὰ τακτικὰ στρατεύματα, les troupes réglées. || οἱ τακτικοὶ ἀριθμοὶ, les nombres ordinaires. || τὰ τακτικὰ ἐπιρρήματα, (Γραμ.), les ad-verbos ordinaires. || (ὄσα) τακτικὴ (ἐνν. τέχνη), l'art de la guerre, la tactique. 2) -ΣΥΝΗΘΗΣ, ordinaire. || τὸ τακτικὸν (τὸ τακτικὸς, εἰς ὁρισμένους ἡμέρας, ἐργόμενον καὶ ἀπεργόμενον) ταχυδρομεῖον, l'ordinaire. || ἐπέρασαν τρία τακτικὰ ταχυδρομεῖα χωρὶς νὰ λάβω γράμμα σας, il est passé trois ordinaires sans que j'aie eu de vos nouvelles. || (τὸ πλθ. ὀδ.) ΤΑΚΤΙΚῆ, κοιν. ἀντὶ ΤΑΚΤΙΚῆς, ἐπὶ, régulièrement, règlement. || εἴ τακτικῶς, il vit régulièrement (régulièrement). || δειπνᾷ τακτικῶς εἰς πέντε, il soupe régulièrement à cinq heures.

*ΤΑΚΤΟΠΟΙΕΙΣ, ΕΝΣ (ἡ), νλγ., l'action de mettre en ordre (de régulariser etc), régularisation, θ.

*ΤΑΚΤΟΠΟΙᾶ, M. ἡνω, (νλγ.), mettre en ordre, régler; régulariser.

ΤΑΚΤΩΣ, ἡ, ὄν, (ἀρχ.), fixe, réglé, déterminé.

ΤΑΛΑΜΑΡΙΑ (ἡ), fatigue, θ. peine, θ. misère, θ.

ΤΑΛΑΙΝΑΡΟΣ, ὅς ὃ (κοιν.) η, ὄν, accablé de peines (de maux), malheureux, misérable.

ΤΑΛΑΙΝΑΡΩ, M. ἡνω, (συν. μετὰ), faire souffrir, fluguer, tour-

menter. || (συνθ. πθ.) πᾶσι de la peine, se fatiguer, souffrir, pâtir.

ΤΑΛΑΝΙΣΤΑ, M. ἡνω, déplorer θ. sort de q., plaindre.

ΤΑΛΑΝΙΣΜΟΣ (ὁ), lamentation, plainte, θ.

ΤΑΛΑΝΤΕΡΩ, M. εἰνω, (ἐπὶ ἀπο-νλθ. μσ. ὃ πθ.) balancer dans son esprit; pencher tantôt d'un côté tantôt de l'autre, être en balance (en suspens, en équilibre); être incertain (indécisif), flotter dans l'incertitude.

ΤΑΛΑΝΤΟΝ (τὸ), talent (ancien ou somme de 60 mines antiques). || τὸ Ἀττικὸν τάλαντον ἀξίζετο περὶ τοῦ 4920 francs, le talent antique valait environ 4920 francs.

ΤΑΛΑΡΟΣ (ὁ), ἀρχ., corbelle, panier; Σ. (κοιν.) baratte.

ΤΑΜΕΙΟΝ (τὸ), (ἀρχ.), offertoire, lier, garde manger; τὸ δημόσιον ταμεῖον, le trésor (public), fisc, caisse (publique). || τὸ ἰσχυροτάτον ταμεῖον, la cassette du roi. || τὰ χρήματα ὅσα μεταβιβάσθουν εἰς τὸ γενικὸν ταμεῖον, les deniers seront portés à la recette générale. || εἰς τὸ ταμεῖον, j'étais à la caisse. || τὸ -της βουλῆς, la cassette (de la chambre). || τὸς κρατεῖ (ἔχει) τὸ ταμεῖον, est lui qui tient la caisse. || ταμεῖον ἀποθεματικὸν (καταφυγτικὸν, χρηματικὸν etc), caisse d'épargne (d'accumulation, d'amortissement, etc). Μεγαλειότης Του τῷ ταμεῖον συντάξιν ἀπὸ τοῦ ταμεῖου Ἀδελφ. ταμεῖου, Sa Majesté lui a assigné une pension. Sa cassette.

ΤΑΜΙΑΣ, οἱ (ὁ), trésorier, tendant du fisc, caissier, τὴν Πομ. Ἰστορ. καὶ τὴν Βουλῶν questeur.

ΤΑΜΙΚΙΑ (ἡ), charge ou fonctions de trésorier, caissier (administration) de la caisse (administration) de la caisse publique; (εἰς τὴν πλ. Βουλῶν) qui.

(παιδ.) des enfants, devenir père ou père.

ΤΕΛΕΟΠΟΙΙΑ (ή), nourriture ou éducation des enfans.

ΤΕΛΕΙΟΝΑΙ (χωρίς Μ.), ἀρχ. travailler (χωρ. comme charpentier), charpenter; S. (συμφορ.) forger, créer, fabriquer, tramer.

ΤΕΛΕΟΜΑΧΟΣ, ἄ, ὄν, de charpentier. || ἡ τελευτική (ἐνν. ἔργ.), l'art du charpentier.

ΤΕΛΟΣ, ὄνομα (ὁ), ouvrier en bois, charpentier.

ΤΕΛΕΟΣ, ἄνομα (ὁ), bande de cuir; S. (ὁδὸς) baudrier ou ceinturon (de l'épée).

ΤΕΛΕΩΣ, Μ. ἄνα, mettre fin à, finir, achever, terminer; accomplir; consommer; ex-

pléter; conclure. || (ἀμετέω) se terminer; s'accomplir, finir. ||; ἐτελείωσας, avez-vous bien fait? || ἄρα τελείωσω (τὸ ἔργον μου) εἶμαι εἰς τὰς διατάξεις, des que j'aurai fait, mis à vous. || ὁ δικηγόρος ἐτελείωσεν πολλὰς ὑποθέσεις, cet avocat vide bien des affaires. || (καὶ ἀμέτεω) ἐπειδὴ ἐτελείωσαν τὰ βέλη τα, les flèches lui venant de manquer.

ἐτελείωσαν ἡ διορία, le terme est expiré. || ἐτελείωσαν ἡ ὑπόθεσις, l'affaire conclue, l'arrangement conclu. || ἐτελείωσεν (καὶ ἐτελείωσεν) (φρσ.), s'en

ἀντίφροντα καὶ ἀποσπαστικά. || (ἐν τῷ περὶ θανάτου) τὸν τελεῖον, le bienot dépeché. || ἐτελείωσεν (καὶ ἐτελείωσεν) τὸν τελεῖον, son affaire est faite, il s'en va.

ἐτελείωσεν (καὶ ἐτελείωσεν) τὸν τελεῖον, son affaire est faite, il s'en va.

ἐτελείωσεν (καὶ ἐτελείωσεν) τὸν τελεῖον, son affaire est faite, il s'en va.

ἐτελείωσεν (καὶ ἐτελείωσεν) τὸν τελεῖον, son affaire est faite, il s'en va.

ἐτελείωσεν (καὶ ἐτελείωσεν) τὸν τελεῖον, son affaire est faite, il s'en va.

ἐτελείωσεν (καὶ ἐτελείωσεν) τὸν τελεῖον, son affaire est faite, il s'en va.

ἐτελείωσεν (καὶ ἐτελείωσεν) τὸν τελεῖον, son affaire est faite, il s'en va.

ἐτελείωσεν (καὶ ἐτελείωσεν) τὸν τελεῖον, son affaire est faite, il s'en va.

ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΩ, Μ. ἄνα, rendre parfait ou accompli, achever; perfectionner; consommer.

|| καὶ ἡμέραν τελειοποιεῖται, elles s'accomplissent tous les jours.

ΤΕΛΕΙΟΣ, ἄ, ὄν, parvenu au dernier degré de développement (de croissance), formé, parfait, complet, accompli, achevé; consommé; total. || εἶνε τέλεια κατὰ τὴν ὁρατότητα, elle est d'une beauté accomplie. || εἶνε τέλειος κατὰ πάντα, il est accompli de tout point.

ΤΕΛΕΙΩΣΙΣ, ὄνομα (ή), perfection, 0.

ΤΕΛΕΙΩΜΑ (τὸ), achèvement, exécution, 0. consommation, 0. conclusion (d'un marché, d'une affaire etc).

ΤΕΛΕΙΩΣ, καταχρ. ἀντὶ Διόδοτος, Ὀλοῦμα, Παντελας, point du tout.

ΤΕΛΕΙΩΤΙΚΟΣ, ἄ, ὄν, propre à achever (à parfaire); définitif. || τελεωτική ἀπόφασις, (δικνμ.), arrêt définitif.

ΤΕΛΕΙΩΤΙΚΩΣ, ἐπὶ, définitivement, en définitive.

ΤΕΛΕΙΩΤΙΚΟΣ (ὁ, ή), Νρ., définitif. || ἀπόφασις (δικαστική) καταταθείσα τελεσιδικίας, jugement passé en force de chose jugée.

ΤΕΛΕΙΩΤΗΡΙΑ (ή), ἀρχ., accomplissement (d'un ouvrage); efficacité, 0.

ΤΕΛΕΙΩΤΗΡΟΣ (ὁ, ή), qui achève ou accomplit (son ouvrage); qui produit son effet, efficace; effectrice (raison, cause), 0. || τὸ τελεσιουργόν, l'efficacité, 0. l'efficacité. || τὸ τελεσιουργόν τῆς (θείας) χάριτος, l'efficacité de la grâce.

ΤΕΛΕΙΩΤΗΡΩ, Μ. ἄνα, achever son ouvrage, accomplir, consommer; effectuer.

ΤΕΛΕΩΘΗΝΤΙΣ, ἐκ (ή), l'action d'arriver à terme (à maturité). S. (μτφορ.) réussite, 0.

ΤΕΛΕΩΘΩΣ (ὁ, ή), qui arrive à terme; qui donne des fruits mûrs. S. (μτφορ.) qui réussit.

ΤΕΛΕΩΦΩ, Μ. ἄνα, arriver à

terme (à maturité); (χωρ. ἐπὶ φρσ.) venir bien ou à bien, profiter, (ἐν γέν.) réussir, avoir de réussite. || μὴ τελεσφορεῖν, avorter. || ἐκ τῶν φυτῶν τοῦτων πολλὰ ὄλγα ἐβλάστησαν, καὶ αὐτὰ θύμω δὲν ἡμύρτισαν νὰ τελεσφορήσωσι, de ces plantes il n'en germa qu'un petit nombre, qui ne put venir à sa perfection.

ΤΕΛΕΤΑΡΧΗΣ, ὄν (ὁ), maître (grand-maître) des cérémonies.

ΤΕΛΕΤΗ (ή), cérémonie (religieuse). || ἡ — τοῦ γάμου (τοῦ βαπτίσματος κτλ.), la cérémonie du mariage (du baptême etc). || ἐπιμήδειος τελετή, cérémonie funèbre, 0. || ὁ ἐπὶ τῶν τελετῶν, le maître des cérémonies.

ΤΕΛΕΤΟΡΓΙΑ (ή), célébration (d'une fête, d'un mystère etc).

ΤΕΛΕΤΟΡΓΩ, Μ. ἄνα, (ἀρχ.), remplir les fonctions du culte, célébrer les mystères.

ΤΕΛΕΤΑΙΟΣ, ἄ, ὄν, dernier, final. || μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς, jusqu'au dernier soupir. || τὸ ὄνομα τοῦ ἦτον τὸ τελευταῖον τοῦ καταλόγου, son nom fermait la liste. || αὐτὸς ἦτον ὁ τελευταῖος τῆς συνοδίας, il fermait la marche. || (τὸ οὐδ.) Τελευταῖον, ἐπὶ, en dernier lieu, finalement, enfin.

ΤΕΛΕΤΗ (ή), ἀρχ., fin, 0. (συνήθ.) fin de la vie, mort, 0.

ΤΕΛΕΤΩ, Μ. ἄνα, (ἀρχ.), finir sa vie, mourir.

ΤΕΛΙΚΟΣ, ἄ, ὄν, final; S. qui conduit au but. || τὰ τελικά αἰτια (Σχολ. φρσ.), les causes finales.

ΤΕΛΩ, ὄνομα (τὸ), marais; lagune, 0.

ΤΕΛΩΤΑΙΟΣ, ἄ, ὄν, de marais.

ΤΕΛΩΤΟΛΙΤΙΣ (ὁ, ή), ἀρχ., qui vit dans les marais, (ὁδοιπορ.) paludicole.

ΤΕΛΩΤΩΣ, ὄνομα (ὁ, ή), marécageux.

ΤΕΛΩΣ, ὄνομα (τὸ) fin, 0. terme; haut. || αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις οὐκ ἔχει οὐτε ἀρχὴν οὐτε τέλος, ἴσα Ἀρχή. || ἐπὶ ἀρχῆς ὄχι τέλος,

de bout en bout, d'un bout à l'autre. ||. τὸ — τοῦ ἔτους, le bout de l'année. ||. εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, au bout du mois. ||. τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους, en fin, en dernier lieu, au bout du compte, après tout, au demeurant, à la fin; en définitive, finalement. ||. τέλος πάντων ἐστέρξεν, il a fini par y consentir. ||. ἐπέσθη τέλος πάντων ὅτι... , il finit par se persuader que... 2) fin qu'on se propose; but, vue, 0. intention, 0. s. effet, résultat. ||. πρὸς τί τέλος τὸ ἐλθμεν; à quelle fin (à quel effet, dans quelle vue) a-t-il fait cela? 3) (ἀρχ.) ἀντὶ Ἀρχῆς (διοικοῦσα), (50. ||. οἱ ἐν τέλει, les magistrats, la magistrature, les hauts fonctionnaires.

ΤΕΛῆ, Μ. ΤΕΛΕΣ, (σπν.) ἀντὶ Ἐκτελεῖ. ||. ἐτέλεσε τὴν κηδείαν τοῦ... , il célébra les funérailles (les obsèques) de... ||. οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν τὴν τρίτην ἡμέραν, le mariage fut célébré le troisième jour. ||. ἡ ἐκκλησία σήμερον τελεῖ τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου (διδόνος), l'église célèbre aujourd'hui la mémoire du Saint (N.).

ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ (τὸ), bureau du douanier, douane, 0. ||. ἐπιστάτης τελωνίου, commis (présposé) de la douane ou à la douane.

ΤΕΛΩΝΗΣ, or(0), douanier; (Γρφ.) publicain.

ΤΕΛΩΝΙΑΚΟΣ καὶ

ΤΕΛΩΝΙΚΟΣ, ἢ, 0N, qui concerne la douane ou les douaniers. ||. τελωνιακὸν δικαίωμα, droit de douane.

ΤΕΛΩΝΙΟΝ (τὸ), droit de douane, douane, 0. ||. τὰ τελώνια εἶνε ἐπιτρογὰ, les douanes sont excessives. 2) démon, génie, gnome.

ΤΕΜΑΧΙΟΝ (τὸ), (ἐν γέν.) morceau; (ιδιαντ.) fragment (d'un ouvrage); coupon (d'action etc).

ΤΕΜΑΧΟΣ (τὸ), ἀρχ., tranche, 0.

(κυρ. ἐπὶ ἰχθ.) dalle (καὶ (συχνότ.) darne, 0.

ΤΕΜΕΝΟΣ, οὐκ (τὸ), enceinte sacrée, bois sacré; (κατ' ἔκτ.) chapelle, 0. temple.

ΤΕΜΝΩ (χωρὶς Μ.), ἀρχ. = Κόπτω, couper.

ΤΕΝΑΤΟΣ, οὐκ (τὸ), bas-fond, lagune, 0.

ΤΕΝΑΤΩΔΗΣ, οὐκ (0, ἡ), qui a peu d'eau, où l'eau est basse; marécageux.

ΤΕΝΤΑ (ἡ), κοιν. ἢ ΣΡΗΝῆ, tente, 0. (ναυτ.) haune, 0.

ΤΕΝΤΟΝ, Μ. ἑστ., κοιν. ἀντὶ Ἐκτείνω, tendre; bander; distendre. ||. (μσ.) s'étendre (en baillant). ||. τὸ σχοινὶ εἶνε πολλὰ τενωμένον, cette corde bande trop. ||. (τὸ ἄλογον) τενοῖται τὰ αὐτιά του, il chautit des oreilles.

ΤΕΝΤΩΜΑ (τὸ), l'action de tendre (etc); tension, 0. ||. τεντωμα χασιωμένου, pandiculation, 0.

ΤΕΝΤΩΜΕΝΟΣ, η, οN, πρ. τῆς πθ. μετ. τοῦ ΤΕΝΤΩΝ, tendu.

ΤΕΝΩΝ, οNΤΟΣ (0), ἀνατομ., tendon, muscle (κυρ. de la nuque).

ΤΕΡΑΣ, ΑΤΟΣ (τὸ), prodige, phénomène; (συνήθ.) monstre. ||. τέρας τῆς ὀραϊότητος, un prodige (un miracle) de beauté. ||. ἔκαμε τέρατα καὶ σημεῖα, (φρσ. Γρφ.), il a fait des prodiges.

ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ, Α, οN, extraordinaire, merveilleux; prodigieux; (συχνότ.) monstrueux.

ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ, ἐπὶρ., d'une manière prodigieuse, merveilleusement, prodigieusement.

ΤΕΡΑΤΕΙΑ (ἡ), prestige, jonglerie, 0. babil de charlatan, imposture, 0.

ΤΕΡΑΤΕΙΟΝΑΙ, Μ. ΕΥΘΑ (02), faire des récits merveilleux et mensongers, raconter des prodiges, mentir.

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΑ (ἡ), récit des choses merveilleuses, babil de charlatan.

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓῆ, Μ. ἑστ., raconter des choses merveilleuses (des prodiges).

ΤΕΡΑΤΟΜΟΡΦΟΣ (0, ἡ), qui est d'une conformation monstrueuse.

ΤΕΡΑΤΟΤΕΡΙΑ (ἡ), prestige, jonglerie, 0.

ΤΕΡΑΤΟΤΡΟΨ (0, ἡ), qui fait des prodiges des prestiges, jongleur, 0.

ΤΕΡΑΤΩΔΗΣ, οὐκ (0, ἡ), monstrueux; s. prodigieux, 0.

ΤΕΡΑΤΩΔΗΣ, ἐπὶρ., d'une manière prodigieuse; monstrueusement.

ΤΕΡΜΙΝΘΙΟΣ, η, οN, de terre bithène. ||. (κυρ. ὡς ἄνδρ.) θινθίν (ἑνν. ῥήτιν) / Terminus thine, 0.

ΤΕΡΜΙΝΘΟΣ (ἡ), 0., terre bithène. ||. ἡ φιστηρία εἶνε εἶδος τερμίνθου, le pistachier est une espèce de térébinthe.

ΤΕΡΜΙΖΩ, Μ. ἑστ., fredonner.

ΤΕΡΜΙΣΜΑ (τὸ), fredonnement (παλ.) fredon.

ΤΕΡΜΗΝ, 0NΟΣ (ἡ), ἐνν. ver qui ronge le bois, teret; grillon.

||. (λατρ.) carie des os, 0. S. (λατρ.) carie des os, 0. ΤΕΡΜΗΝΙΑ (ἡ), ἀρχ., babil, subtilité pour séduire; fondatrice, 0. hablerie, 0. faiblesse, 0. paroles, argutie, 0.

ΤΕΡΜΗΝΙΑ (τὸ), borne au bout de la carrière, terme, but, 0.

ΤΕΡΜΑΤΙΖΩ, Μ. ἑστ., (αρχ.) terminer, terminer, terminer.

ΤΕΡΜΙΝΘΙΝΗ (ἡ), ἐνν. ῥήτιν, thine, 0. (κοιν.) ΤΕΡΜΙΝΘΙΑ, terre bithène, 0. (ἐκ τοῦ

ΤΕΡΜΙΝΘΟΣ (ἡ), -ΤΕΡΜΙΝΘΙΑ, Terminus, 0.

ΤΕΡΜΙΝΘΟΣ, η, οN, doux, agréable, charmant, séduisant, 0.

||. ἀντὶ τῆς ἡδονῆς, agréable; délectable, délicieux, 0.

||. οἱ ὄχθοι τοῦ ποταμοῦ εἶνε τερμινθίαν, les bords du fleuve sont riantes. ||. εἰς μίαν τερμινθίαν ἡμέραν τοῦ φθινοπώρου, une délicieuse journée d'automne. ||. καὶ τὰ εἰς τὴν τέρμινθον, elle est agréablement située. ||. τὸ τερμινθόν, l'agréabilité, 0.

||. καὶ τὰ εἰς τὴν τέρμινθον, elle est agréablement située. ||. τὸ τερμινθόν, l'agréabilité, 0.

||. καὶ τὰ εἰς τὴν τέρμινθον, elle est agréablement située. ||. τὸ τερμινθόν, l'agréabilité, 0.

||. καὶ τὰ εἰς τὴν τέρμινθον, elle est agréablement située. ||. τὸ τερμινθόν, l'agréabilité, 0.

||. καὶ τὰ εἰς τὴν τέρμινθον, elle est agréablement située. ||. τὸ τερμινθόν, l'agréabilité, 0.

||. καὶ τὰ εἰς τὴν τέρμινθον, elle est agréablement située. ||. τὸ τερμινθόν, l'agréabilité, 0.

||. καὶ τὰ εἰς τὴν τέρμινθον, elle est agréablement située. ||. τὸ τερμινθόν, l'agréabilité, 0.

||. καὶ τὰ εἰς τὴν τέρμινθον, elle est agréablement située. ||. τὸ τερμινθόν, l'agréabilité, 0.

||. καὶ τὰ εἰς τὴν τέρμινθον, elle est agréablement située. ||. τὸ τερμινθόν, l'agréabilité, 0.

||. καὶ τὰ εἰς τὴν τέρμινθον, elle est agréablement située. ||. τὸ τερμινθόν, l'agréabilité, 0.

διδόναι, délecter, charmer, amuser, divertir, amuser; récréer; distraire. || (μ. αὐτὸν) se réjouir de, se plaisir à; se délecter. || τὸ πρᾶσινον τέρψιν, τὴν δόξαν, le vert récréation (le jeu) la vue. || τοῦτο τέρψιν φαντασάν, cela rit à l'imagination.

ΤΕΤΕ, εὐε (ή), satisfaction, contentement; divertissement; délectation, joie, joie, joie.

ΤΕΤΡΑΚΟΝΘΗΜΕΡΟΣ (δ, ή), ἀρχ., de quarante jours. || (κυρ.) ή τετρακονημέρος (νηστεία), ΤΕΤΡΑΚΟΝΘΗ.

ΤΕΤΡΑΚΟΝΤΑ (οί, αι, τὰ), ἀρχ., de quarante.

ΤΕΤΡΑΚΟΝΤΑΚΙΣ, ἐπὶ, quatre fois.

ΤΕΤΡΑΚΟΝΤΟΪΤΗΣ, οὐ (δ), και τετρακοντοῖτις, ἰσος (ή), de 40 ans, quadragenaire, τετρακοντοῖτης.

ΤΕΤΡΑΚΟΣΤΟΣ, ή, δν, quadragème. || (οὐσ.) τεσσαρακοστή, τετρακοσίων, (σαρακοστή), la quarantaine, (συχρόν).

ΤΕΤΡΑΚΟΣΤΗ, ή, δν, τετράκοστος, le premier dimanche du carême, le quadragème.

ΤΕΤΡΑΚΟΣ (οί, αι), τὸ οὐδ. Τέτρα, quatre. || κόπτω εἰς τὰ τετρα, mettre en quartiers (quatre quartiers). || περὶ τὰ τετρα, marcher à quatre pas.

ΤΕΤΡΑΚΟΣ, ή, δν, τρέχει μετὰ τεσσαρα, (κυρ.) courir à toutes jambes abattu (à toute bride).

ΤΕΤΡΑΚΟΣ, ή, δν, τὸ τῶν χαρτῶν, un quatre.

ΤΕΤΡΑΚΟΣ (δ), παθ., tetanos.

ΤΕΤΡΑΚΟΝΤΟΝ (τὸ), (κυρ. παροξυσμός), le quart, (και εἰς τὸ τετράκοντον) le quartier, (δν) carré (de mou-

de haut-côte, τὸ ἐμπροσθεν, quartier (de devant, de devant).

ΤΕΤΡΑΚΟΣ, ή, δν, quatrième, (ή) ΤΕΤΡΑΚΟΣ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

εἰς μερικ. φρσ.) quatre. || Τέτρα, quatre (δ) Δ', Henri quatre (ou) IV. || κεφάλαιον τέταρτον, Chapitre quatre. || ή τετάρτη του μηνός, le quatre du mois. || τὸ γράμμα τιμολογείται ἀπὸ τῆς τετάρτης (ἀπὸ τὰς τέσσαρες), sa lettre est datée du quatre. || ή τετάρτη τάξις γυμνασίου, la quatrième. || ό καθηγητής οὗτος έχει (παράδδει) τὴν τετάρτην τάξιν, ce professeur fait (est chargé de) la quatrième. || ό μαθητής οὗτος εἶνε εἰς τὴν τετάρτην τάξιν, cet écolier est en quatrième. || τὸ τέταρτον πάτωμα (οἰκίας), le quatrième. || κατοικεῖ εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα, il est logé au quatrième. || (οὐσ.) τέταρτον (τὸ), τὸ τεταρτημέριον, le quart; (ιδιαιτ.) un quart d'heure. || δύο (ὥραι) και τέταρτον, deux heures un quart. || τρεῖς παρὰ τέταρτον, trois heures moins un quart. || (τυπογρ.) τόμος εἰς τέταρτον, un volume in-quarto, un in-quarto. || τὸ πρῶτον τέταρτον τῆς σελήνης, le premier quartier (de la lune). || (και ἐπὶ) τέταρτον, quatrièmement, en quatrième lieu. || δέκατος τέταρτος, quatorzième, (και εἰς μερικ. φρσ.) quatorze. || Λουδοβίκος ό δέκατος τέταρτος (ή) ΙΔ', Louis quatorze (ou) XIV.

|| ή δεκάτη τετάρτη του μηνός (τῆς σελήνης), le quatorze du mois (de la lune). || τὸ δέκατον τέταρτον (μέρος ὅλου), la quatorzième partie, le quatorzième. || (και ἐπὶ) τέταρτον, en quatorzième lieu, quatorzièmement.

Τέτοιος, ή, δν, κοιν. ἐντὶ τοιοῦτος, tel, ή Όμοιος, pareil. || αὔριον τέτοιον ὄραν, demain à pareille heure.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΟΝ (τὸ), κοιν. ή Τετράκαθον.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ (δ, ή), écrit en quatre langues.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ, ή, δν, = ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ ή ΤΕΤΡΑΚΑΘΙΣ.

ἐπὶ ἄνθρωπον) εἶνε ζῶον τετράποδον, c'est une bête à quatre pieds.

ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΣ, ποδός (δ, ἡ), à quatre pieds.

ΤΕΤΡΑΡΧΗΣ, οὐ (δ), qui gouverne la quatrième partie d'un pays, tétrarque.

ΤΕΤΡΑΡΧΙΑ (ἡ), dignité ou gouvernement du tétrarque, tétrarchie, θ.

ΤΕΤΡΑΛΕ, ἄλως (ἡ), nombre de quatre. || (ὡς οὐδ.) le nombre quaternaire.

ΤΕΤΡΑΛΕΤΙΚΟΝ (τὸ), quatrain.

ΤΕΤΡΑΣΥΛΛΑΒΟΣ (δ, ἡ), de quatre syllabes.

ΤΕΤΤΙΣ, ἱγος (δ), ἐντ., cigale, θ.

ΤΕΥΧΙΣ, ἰαός (ἡ), ἀρχ., τὸ ΚΑΛΑΜΑΡΙ, (θαλασσα), calmar.

ΤΕΥΚΡΙΟΝ (τὸ), εἰδ. ἡ γέν. φυτ., germandrée, θ.

ΤΕΥΧΟΣ, οὐς (τὸ), ἀρχ., livre, volume.

ΤΕΥΦΑ (ἡ), ἀρχ., cendre, θ.

ΤΕΥΦΟΔΟΣ (δ, ἡ), qui contient les cendres d'un corps brûlé après la mort. || τευφοδόχος κάλπη, urne cinéraire.

ΤΕΥΦΩΔΗΣ, οὐς (δ, ἡ) ἀρχ., cendre de couleur de cendre.

ΤΕΧΝΑΖΩ καὶ (μ.σ.) -άζομαι, Μ. ἄνω, -ομαι, (ἀρχ.), user de ruses (d'artifices), machiner, tramer.

ΤΕΧΝΑΣΜΑ (τὸ), artifice, machination, θ. ruse, θ.

ΤΕΧΝΗ (ἡ), art, industrie, θ. métier.

ΤΕΧΝΗΤΟΣ, ἐπίρ., avec art, artistement, industrieusement.

ΤΕΧΝΗΤΟΣ, ἡ, ὄν, artificiel, factice. || ἀνὴρ τεχνητὰ, fleurs artificielles.

ΤΕΧΝΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, artistement fait (travaillé). S. (ἐπὶ λέξ.) technique.

ΤΕΧΝΙΚΩΣ, ἐπίρ., artistement, industrieusement.

ΤΕΧΝΙΤΗΣ, οὐ (δ), artiste (διαφέρ. τοῦ) artisan; ouvrier, homme de métier (de l'art.)

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ (ἡ), technologie, θ.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, technologique.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΩΣ, ἐπίρ., technologiquement.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΩ, Μ. ἴζω, examiner les mots selon les règles de la grammaire.

*ΤΕΧΝΟΥΡΓΕΙΟΝ (τὸ), fabrique, θ. manufacture, θ.

ΤΕΧΝΟΥΡΓΗΜΑ (τὸ), ouvrage (fait avec art).

ΤΕΙΩΣ, ἐπίρ. (ἀρχ.), jusque-là, jusqu'alors, jusqu'à cette époque.

ΤΕΙΝΙΖΥΓΑΣ, Α (δ), κοιν. δ ΤΕΤΙΣ.

ΤΕΙΝΙΖΥΦΙΑ (ἡ), δ., jubulier.

ΤΕΙΝΙΤΕΡΟΣ (τὸ), καρπ., jujube, θ.

ΤΗ, δοτ. θηλ. ἐν. τοῦ Ὁ.

ΤΗΚΕΝΟΣ (ἡ), la toge des Romains.

ΤΗΓΑΝΙΤΑ (ἡ), beignet, gaufre, θ. échaudé.

ΤΗΓΑΝΗΤΟΣ, ἡ, ὄν, frit.

ΤΗΓΑΝΙ (τὸ), poêle (à frire), θ.

ΤΗΓΑΝΙΑ (ἡ), poëlonnée, θ. poëlée, θ.

ΤΗΓΑΝΙΣΜΑ, Μ. ἴζω, fripe.

ΤΗΓΑΝΙΣΜΑ (τὸ), l'action de frire, friture, θ.

ΤΗΔΕ, ἐπίρ. (ἀρχ.) = ΕΝΤΑΥΘΑ.

|| (εὐχρ. κυρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) τῆδε κἀκεῖσε, ça et là, de ça et de là, de côté et d'autre. || διασκορπίσθησαν τῆδε κἀκεῖσε, ils se dispersèrent qui ça, qui là (qui d'un côté, qui de l'autre). || περιφέρεται τῆδε κἀκεῖσε, il va de ça et de là (de côté et d'autre).

ΤΗΘΟΣ, οὐς (τὸ), ἀρχ. ὁ Σκοτεινός.

ΤΗΚΟΜΑΙ (χωρίς Μ.), se consumer, déperir, languir.

ΤΗΚΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, (ἀρχ.), propre à fondre (à liquéfier).

ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟΝ (τὸ), lunette (d'approche), θ. (lunette de) longue-vue, θ. télescope.

ΤΗΛΙΑ (ἡ), ἀρχ., planche sur la quelle les marchands étalent leurs marchandises, établi.

ΤΗΛΙΚΟΤΟΣ, ΑΪΤΗ, ΟΪΤΟ, (ἀρχ.), aussi grand, aussi considérable. || (τὸ οὐδ.) ΤΗΛΙΚΟΤΟΝ, si, fort, tant, ἕως Τόπου.

ΤΗΛΙΣ, ἰαός (ἡ), φ., fenugrec.

ΤΗΛΙΣ, κωσ (ἡ), l'action de fondre ou de se fondre (etc), fusion, θ. liquéfaction, θ.

ΤΗΡΩ, Μ. ἴζω, (ἀρχ.), observer

fidèlement, garder. 2) (κοιν.)

ἀντὶ ΒΑΕΪΝΑ.

ΤΙ, ἡ (ἐγκλιτ.) ΤΙ, οὐδ. τὸ ΤΙ

ΤΙΛΑΝΑ (ἡ), tiare, θ.

ΤΙΡΜΙΣ, ἰαός (ἡ), ζ, tigre, (θηλ.) tigresse.

ΤΙΟΜΑΛΙΣ, ἰαός (ἡ), φ., euphorbe maritime.

ΤΙΟΜΑΛΟΣ - ΑΛΟΣ (ἡ), φ., euphorbe male, euphorbe.

ΤΙΚΤΑ (χωρίς Μ.), ἀρχ. = ΤΕΚΕΙ.

|| ὠδινεν ὄρος, καὶ ἐπερμήθη (παροιμ.), la montagne a enfanté une souris.

ΤΙΛΑΝ (χωρίς Μ.), ἀρχ., ἀντὶ

cher (brin à brin, poil à poil), épiler, plumer; effeuiller, etc.

ΤΙΛΕΡ, οὐς (δ, ἡ), ἀρχ. = ΠΕΛΕΡ.

ΤΙΜΑΛΟΗΣ, οὐς (δ, ἡ), ἀρχ. = ΠΕΛΕΡ.

ΑΪΤΙΜΟΣ, précieux, cher.

ΤΙΜΑΡΧΙΑ, Μ. ἴζω, panser au cheval, étriller.

ΤΙΜΑΡΙ (τὸ), pansage.

ΤΙΜΗ (ἡ), valeur, θ. prix.

ἀγόρασεν εἰς τὴν συνήθη, (ἐπὶ τὴν τρέχουσαν) τιμὴν, il l'a achetée au prix ordinaire (au

prix courant). || αὐτὴν τιμὴν πωλουμένων, ἥσαν πολλὰ πωλούμενα, les prix qui ont été élevés. || τὰ κρασιὰ δὲν ἔχον τιμὴν ἐφέτος, les vins ne valent point en valeur cette année.

|| ἡ ἐκπτώσις τῆς τιμῆς τῶν γραμματίων (κλπ.), la dépréciation des billets (des assignats).

2) honneur. || ἐμπροσθεν τοῦ καὶ, les honneurs (suprêmes), les honneurs (suprêmes), les honneurs dus à la mémoire de q. || ἐπὶ τὴν τιμὴν μου, (φρσ.), sur l'honneur, sur mon honneur.

|| ἐπὶ τὴν τιμὴν σου, sur ton honneur, sur l'honneur d'homme d'honneur, rôle d'honneur, (καὶ ἄλλ.)

honneur, en honneur.

ΤΙΜΗΜΑ (τὸ), ἀρχ., τὸ ΠΕΝΕΡ, peine pécuniaire, amende, θ. S. (συνήθ.) ἐκείν (collectif) ou d'éligibilité). S. (συνήθ.)

ΤΙΜΗΤΗΣ, οὐ (δ), ἀρχ., (φρσ.)

ΤΙΜΗΤΗΣ, οὐ (δ), ἀρχ., (φρσ.)

ΤΙΜΗΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui marque (qui exprime) l'honneur ou le respect, honorifique.

ΤΙΜΙΟΣ, Α, ὄν, (ἀρχ.), ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ, précieux ou honoré, etc.

valable. || τὸ τίμιον αἷμα τοῦ
 τοῦ ἡμῶν, le précieux sang
 de Notre Seigneur. || ὁ τίμιος
 τιμωρ, τὸ τίμιον ξύλον, la
 vraie (la sainte) croix, du bois
 de la vraie croix. 2) (κοιν.)
 homme d'honneur, homme de
 bien, honnête, loyal, probe,
 brave (homme), homme de
 probité. || εἶνε ἀποδοειγμένως
 τιμῶς, c'est un homme d'une
 probité reconnue.

τιμωρία, τιμωρ (ἴ), probité, 0.
 τιμωρητέ, 0. loyauté, 0.
 τιμωρία, M. ἴμα, (ἀρχ.), haus-
 ser le prix, surfaire.

τιμωρ, ἐπὶ, honnêtement, en
 brave homme, en homme d'
 honneur, loyalement.

τιμωρία (τὸ), νλγ., facture
 des marchandises), 0. tarif.
 τιμωρ (τὸ), κοιν. (ἀπὸ τοῦ ἴ-
 μα) τὸ Πυλάγιον.

τιμωρία, π(ὸ), (κοιν. ἀπὸ τοῦ
 τιμωρ) ὁ Πυλάγιος.

τιμωρία, M. ἴμα, honorer; faire
 cas de, considérer. || (ὁ
 τιμωρ τῆς πό. μτ.) ΤΙΜΗΜΕΝΟΣ,
 0. τιμωρ, honnête, hom-
 me (femme) d'honneur. 2)

τιμωρία, Προβλ., Προβλ.
 0. ἡ ἐπισκοπή (δείνα) ἐπιμή-
 νος ἀρχιεπισκοπῆς, le dio-
 cèse (au tel) fut érigé en ar-
 cêché.

τιμωρία, 0. on, qui mérite
 punition, punissable, châti-
 able.

τιμωρία, ἡ, ὅν, propre à
 punir.

τιμωρία (ἴ), châtement, puni-
 tion, 0. supplice, pénitence,
 punition, 0. πῶς τιμωρίαν σου, pour
 ta pénitence.

τιμωρία (ἴ, ἴ), qui châtie, qui
 punit, 0. ἴμα, punir, châtier.

τιμωρία (τὸ), l'action de se-
 couer ou de lancer ou de s'
 secouer (etc), secousse; élan;
 élan.

τιμωρία, M. ἴμα, secouer;
 lancer. || τινάζω στρώμα,
 j'ôte un matelas. || τινά-
 ζω ἡμῶν (να ξεσκονισθῇ), se-
 couer ou lancer (pour en ôter
 la poussière). || τινάζω τὴν

σκόνιν ἀπὸ τοῦ φόρεμα, secouer
 la poussière d'un habit. || ὁ
 τινάξων τὴν προθύαν, (φρο.),
 (ὁ τινάξων τὴν προθύαν), je lui donne-
 rai sur le casaque, je lui grais-
 serai (frotterai) les épaules.
 || τὰ σκυλιὰ, ὅταν βραχούν, τι-
 νάζονται, les chiens se secou-
 ent quand ils sont mouillés.

2) lancer; darder, décocher.
 || (μσ. αὐτῆς) se lancer; s'é-
 lancer; (ἐπὶ ὕψ.) jaillir, re-
 jaillir; (ἐπὶ οὐκὸς διὰ πυρὸς) sauter.
 || τὸ δένδρον ἐτίναξε
 βλαστάρια (κωλοβόλεια), l'ar-
 bre a rejeté des branches (à
 rejeté par le pied). || τὸ αἷμα
 ἐτινάχθη ἕως τὸ κρεβάτι, le
 sang jaillit (réjaillit) jusqu'au
 lit. || ἀναψεν ἡ πυρὶ τοῦ ἱεροῦ
 ἐτινάχθη εἰς τὸν ἀέρα, le feu a
 pris à la poudrière et elle a
 sauté.

τίποτε, κοιν. ἀντὶ Οὐκ, rien.

|| (εἰς τὰς ἐρωτήσεις ἀριστολο-
 γικῶς) quelque chose (ἀρσ.).

|| δὲν ἔφαγε τίποτε (ἄλλο) πα-
 ρὰ ψωμί καὶ τυρί, il n'a rien
 mangé que du pain et du fro-
 mage. || ὅλα αὐτὰ εἶναι τίπο-
 τε, toutes ces choses-là sont
 des riens. || δὲν εἶνε τίποτε
 ἀπ' ὅσα λέγει, il n'est rien.

|| (ἐπὶ ἀνθρ.) δὲν εἶνε τίποτε, (εἶ-
 νε πάντα ἄχρηστος ἢ ἀνέκωνος),
 il n'est bon (il n'est propre)
 à rien, il n'est bon ni à rôtir,
 ni à bouillir. || δὲν τὸ ἔχει τί-
 ποτε (ἴ) διὰ τίποτε, il ne fait
 aucune difficulté. || ὡς ἐν μὲν
 εἶχε γέννη (να μὴ ἦτον) τίποτε,
 comme si de rien n'était. ||

δὲν ἐννοῶ τίποτε, je n'entends
 goutte. || (καὶ ἀριστολογ.)
 ἔχεις τίποτε νὰ μᾶς δώσης;
 avez-vous quelque chose à
 nous donner? || ἐάν ὑπάρχῃ
 τίποτε νέον, s'il y a quelque
 chose de nouveau.

ΤΙΠΟΤΕΝΙΟΣ, 0. on, κοιν. ἀντὶ
 ΟὐΤΙΔΑΝΟΣ, ΜΗΛΑΜΙΝΟΣ, hom-
 me de rien, nul, pauvre. ||

αὐτὰ εἶνε πράγματα τιποτένια,
 ce sont des riens.

ΤΙΖ, ΤΙΝΟΣ (τὸ οὐδ. Τί), ἀντὶ
 Αὐρ., quelque, un, quelqu'un
 ἢ quelqu'un; certain, un cer-

tain; tel; (ἐπὶ πραγμ.) quel-
 que chose; (ἐν ὅτε) rien; (εἰ;
 τὸ πλὴ) on. || ἂν μᾶς ἤκου-
 τις, si l'on nous entendait.
 || ἂς φαντασθῇ τις, que l'on s'
 imagine, qu'on se figure. ||
 ὅταν ᾔνῃ τις νέος, πλοῦσιος καὶ
 ἀρστος, quand on est jeune,
 riche et beau. || ἤκουσά τινος
 νὰ λέγῃ, j'ai ouï à certain
 homme. || εἰνέ τινος, οἱ ἄποιοι
 ... || ἡ γὰρ τὰς gens qui... ||
 ὁλίγοι τινος, quelque peu de
 ... || εἰς τινος περιστασις, dans
 certains cas. || εἴπερ τις καὶ
 ἄλλος, (φρο. ἀρχ.), s'il en fut
 jamais. || σὺ φρονῶ, εἴπερ τις
 καὶ ἄλλος, sobre, s'il en fut
 jamais. || ἀστέον (παράδοξον)
 τι, quelque chose de plaisant
 (de merveilleux etc). || ὑπάρ-
 χει τι ωραϊότερον; y a-t-il rien
 de plus beau? || ὁλίγοι τι, un
 peu, quelque peu. || ἔχει τι
 νὰ φάγῃ, il a de quoi manger.
 || δὲν ἤσκηται τί λέγει, il ne sait
 (pas) ce qu'il dit. || μέχρι τι-
 νος (ἐν βαθμοῖς ἢ χρόνους), jus-
 qu'à un certain point; jusqu'
 à quelque temps. || κατὰ τι,
 en partie. || εἰς κατὰ τι αἰ-
 τος, vous êtes cause en par-
 tie. || (καὶ ἄλλ. τῆς προθ.) πρό-
 πον τινὰ, en quelque sorte,
 0. καὶ Τρόπος. || (ἐν ὅτε) ἐλ-
 λειπα ἀπενοοούμενος) ἔχει νὰ
 λείπει, il a de quoi vivre. || (ἢ
 ἀπλῶς μόνον) ἔχει, il a de quoi.

2) Εἰρωτημ., qui? quel? quel-
 le? de quelle espèce? que?
 quoi? || τίς εἶ; (στρεπ.), qui
 vint? || τί εἶναι; qu'est-ce que
 c'est? || τί ζητεῖς; qu'est-ce
 que vous demandez? || τί εἶ;
 κοῦος; qu'est-ce que j'entends?
 || τί θέλεις νὰ σὲ πῶ; qu'est-ce
 que tu veux que je te dise?
 || τίνα ζητεῖς; qui demandez-
 vous? || τίνας εἶνε αὐτῶν, ἢ οὐ-
 κίας; à qui est cette maison?
 || τί κάμνεις αὐτοῖς; que fai-
 tes-vous là? || τί νὰ κάμω;
 εἰ νὰ γένω; que faire? que
 devenir? || (ἐν τὸν ὅλῳ) τί
 νὰ τὸν κάμω; je n'ai que faire
 de lui? || πρὶ τίνας ὁ λόγος;
 de quoi s'agit-il? de quoi est-

il question? ||. μέχρι τίνος (ένν. χρόνου); jusqu'à quel temps? jusqu'à quand? ||. τι προσμένεις; qu'attendez-vous? ||. εις τι ασχολείσθε; à quoi vous occupez-vous? ||. τι ώφελει να αποκρίνεται τις; que sort de dissimuler? ||. προς τι τέλος; à quel effet? à quoi bon? ||. τι ταυτα; qu'est ce à dire? ||. τι προς ταυτα; qu'est-ce que ça fait? ||. τι ώραιότερον παρά.; y a-t-il rien de si beau que. ||. τι καιρός εινε; quel temps fait-il? ||. τι ώρα εινε; quelle heure est-il? ||. τι άνθρωπος εινε; quel homme est-ce? ||. τι άλλο να συμπεράνω παρά.; que penser autre chose, sinon que... ||. και εγω τι άλλο λέγω; et que dis-je autre chose? ||. (ξ χωρίς έρωτ.) δεν ήξευρα τι άνθρωπος εινε, je ne sais quel homme est-ce. ||. δεν ήξευρα τι να αποκρίθω, il ne savait quel répondre. ||. δεν ήξευρα τι να συμπεράνω, je ne sais qu'en penser. ||. μάθετε πρώτον τι έστι λαός, sachez d'abord ce que c'est que le peuple. ||. θέλω εξετάξω επί τέλους τι έστι σώμα, j'examinerai ce que c'est enfin qu'un corps. ||. ιδού τι εινε, voila ce que c'est. ||. διά (μέσου) τίνων αγώνων κατώρθωσε να.; au moyen de quels efforts il a réussi à... 3) Θάυμας. ή Διαπορητή, quel grand (etc)! quel ||. τι ώραιος καιρός! quel beau temps! quel fait beau! ||. τι ανόητος ήμην να πιστεύσω τούδε λόγους του! insensé que j'étais, de croire à ses paroles! ||. τι ελλοιότης! τι δυστυχία! τι τόλμη! τι ανόστημα! ή, quelle pitié! quel malheur! quelle hardiesse! quelle taille! etc. ||. ω! τι λυπηρόν εινε! ah que c'est triste! ||. ω! θεέ μου, ή άχρηστα φυλή, ή των κερδοσκόπων! oh! la vilaine race, mon Dieu, que celle des spéculateurs! ||. θεέ μου τι άσχημο! mon Dieu, comme il est laid (que c'est vilain! est-il vilain)! 4) (έλλ.) αντί Διατί;

pourquoi? que? ||. τι άργεϊς; que tardez-vous?

Τίτανος (ή), chanx, o. plâtre.

Τιτανάδης, οτις (ό, ή), calcaire.

Τίτλος (ό), titre. ||. ό τίτλος των βασιλέων εινε ή Μεγαλειότης (των Πατριάρχων ή Παναγιότης κτλ.), on donne aux rois le titre de Majesté (au papes celui de Sainteté etc). ||. δίδω εις τινα τον τίτλον του Πρίγκηπος (της Εξοχότητος κτλ.), traiter q. de prince (d'excellence etc). ||. λαμβάνει τον τίτλον., il prend le titre de., il s'intitule...

Τίτλοφορος (ό, ή), qui a un titre, titré.

Τίτλοφορ, M. ήτα, prendre ou avoir (porter) le titre, s'intituler.

Τιτάνη, M. τρέση, (εσχρ. κυρ. μόνον ό πθ. άόρ. Ετρώση, μτφρ.) = Πληγών, blesser.

Τάμην, οκος (ό, ή), άρχ. = Πολυπαθής, Ταλαίπαρος, malheureux, infortuné.

Τμήμα (τό), (τέμνω), morceau; section, θ. (γεωμετρ.) segment; pièce, θ. fraction, θ. ||. τμήμα δεύτερον, κεφάλαιον πρώτον, section seconde, chapitre premier. ||. εινε διηρημένον κατά τμήματα, il est divisé par sections (en sections). ||. τό πρώτον (τό δεύτερον) τμήμα της συνελεύσεως, le premier (le deuxième) bureau de l'assemblée.

||. ή πρότασις παρεπέμφθη προς εξέτασιν εις τὰ τμήματα, la proposition fut renvoyée à l'examen des bureaux.

Τμηματάρχης, οτ (ό), chef de division.

Τμητικός, ή, όν, propre à couper, tranchant; incisif

Τό, ούδ. του 'Ο.

Τοιοῦτος, αἴτι, οἷτο, tel. ||. εις τοιαύτην περιστασιν, en pareille circonstance, en cas pareil. ||. τι να προσμένη τις από τοιούτου ανθρώπου; qu'attendre d'un tel homme? ||. εις τοιούτον τρόπον (εις τοιούτον βαθμόν) ώστα., en telle sorte (de telle sorte) que, de telle façon (de telle manière) que, à un tel

point que. ||. τοιοῦτος πάντοτε, il a toujours été ainsi me cela.

Τοιοῦτοτρόπος, εἶδος, de telle sorte ou manière, de la sorte

||. αν εξακολουθήσῃς τοιοῦτως, (δεν θὰ τελειώσῃς ποῦς, vous continuez de la sorte, jamais vous n'avez fini.

Τοιχογραφία (ή), fresque, peinture à fresque.

Τοιχογράφος, M. ήτα, peintre.

Τοιχογράφημα (τό), = Περιήγησις.

Τοιχοκόλλημα (τό) καὶ Τοιχοκόλλησις (ή), l'action d'afficher (etc), affichage; collage d'affiches.

Τοιχοκολλᾷ, M. ήτα, affiche, placarder.

Τοίχος (ό), mur; muraille, paroi.

Τοιχορίζω (ό), qui perce les murs (pour voler); voleur avec effraction.

Τοκετός (ό), accouchement.

Τοκίζω, M. ήτα, prêter à un intérêt, placer ou faire valoir (son argent).

Τοκισμός (ό), l'action de prêter à intérêt.

Τοκιστής, οτ (ό), usurier, prêteur.

Τοκογράφος (ό), usurier avec intérêt.

Τόκος (ό), intérêt (de l'argent prêt); (εἰς κακ.) usure.

||. τίποσον σᾶς εἶδεν τόκος, combien vous raporte-t-il d'intérêt? ||. τόκος τόκος, intérêt de l'intérêt, intérêt composé.

Τόλμα (ή), audace, o. hardiesse, o. résolution, o. (hard.) front.

Τόλμημα (τό), trait d'audace (κυρ. επί κακ.) attentat.

Τολμηρός, ή, όν, hardi, résolu, entreprenant; audacieux, hasardeux; audacieuse.

||. επιχειρήσεις τολμηράς, entreprises audacieuses.

Τολμηρίας, οτ (ό), témérité, audace.

Τολμάω, M. ήτα, oser; hasarder; avoir le courage ou (hard.)

le front de. ||. τολμῶ νὰ σᾶς
ἔχω τὴν παρατήρησιν, je me
permettrai de vous représen-
ter. ||. ἐτόλμῃς νὰ μὲ εἰπῇ. . .
d'oul le front (il s'est permis)
de me dire. . .

τολμῶν (ῆ), peloton de laine
ou (μνμ.) de neige, flocon.
τολμῶν (τό), κοιν. τὸ ΔΕΡΜΑ. ||.
τῶν τῶν συνθ.), λαγωτόμῃρον
πολυτόμῃρον ζῷ., peau de lièvre
(de chien etc.)

τομή (ῆ), coupe, θ. taille, θ. cou-
püre, θ. incision, θ. amputa-
tion, θ. (μνμκ.) section, θ. ||.
αἱ κοιναὶ τομαὶ, les sections
coniques. ||. ἡ — τοῦ στήθους,
coupe des vers, (césure, θ.
τομῆς (ῆ), tome (d'un ouvrage);
volume.

τοξ, αἰτ. τοῦ 'Ο.

τοξία, M. ἰση, accentuer;
(μυσ.) louer en musique, faire
un air (sur des paroles).
||. αὐτὸ τὸ ἄσμα τὸ ἐτόνισεν ὁ
ἴσως (μουσικός), c'est le musi-
cien (un tel) qui a fait la mu-
sique de cette cantate.

τοξικός, ῆ, ὄν, qui donne du
ton, tonique, fortifiant, inci-
tant, cordial.

τοξισμός (τό) καὶ

τοξισμός (ῆ), l'action d'accent-
uer ou de mettre en musi-
que; accentuation, θ.

τόνος (ῆ), accent; (μυσ. καὶ
ιστρ.) ton; (μτφορ.) intensité,
θ. vigueur, θ. activité, θ. é-
nergie, θ. force, θ. ressort. ||.

τόνος τόνον εἰς τὰ νεῦρα (εἰς τὸν
πνεῦμα), il donne du ressort
aux nerfs (à l'esprit etc.). ||.

τόνος τόνον εἰς τὸ στομάχι, il
donne du ton à l'estomac. ||.

τόνος τῆς φωνῆς, le ton de
la voix. ||. γράφει μὲ τόνον, il
écrit avec vigueur. ||. τὸν ὠμί-
σας μὲ τόνον, ἔδε 'Εκτόνος. ||.

τόνος οἱ τόνοι εἰνε τρεῖς, ὁ
ἑκς βαρεῖα, περισπωμένη, il y
a trois accents: l'accent aigu,
l'accent grave, et l'accent cir-
conflexe.

τοξισμός (τό), coup de flèche.

τοπιτικός, ῆ, ὄν, habite à ti-
rer de l'arc (à lancer des flé-

ches); relatif au tir de l'arc
ou de l'archer.

τοξικία, M. εἰση, tirer de l'arc,
lancer ou décocher des flé-
ches; frapper (percer) d'une
flèche.

τοξικός, ῆ, ὄν, d'arc.

τόξον (τό), arc (μνμ. καὶ μνμ.);
(οἰκοδ. ἢ καμάρα), cintre, ar-
ceau. ||. τὸ οὐράνιον —, ἔδε 'Τ-
ρις.

τοξότης, οἱ (ῆ), archer; (ἀερ-
μ.) le Sagittaire.

τοπάζιον (τό), πέτρ. πολύτ., to-
paze.

τοπάρχης, οἱ (ῆ), gouverneur
(intendant d'un district ou d'
un canton, toparque.

τοπαρχία (ῆ), la dignité (les
fonctions) d'un Toparque,
canton gouverné par un To-
parque.

τοπίον (τό), ζωγράφ., paysage.

τοπικός, ῆ, ὄν, qui concerne le
lieu; local; (ιστρ.) topique.

τοπογραφία (ῆ), description d'
un lieu, topographie, θ.

τοποθεσία (ῆ), position, θ. ré-
gion, θ. situation, θ. localité,
θ. local; (ιστρ.) poste; (ζω-
γρ.) site, θ. ||. γνωρίζει ὅλας
τὰς τοποθεσίας, il connaît tou-
tes les localités, ἔδε καὶ Κα-
τατόπι. ||. ὡραία τοποθεσία,
un beau local.

τοποθέτης, ιατρ. (ῆ), l'action
de placer (d'établir), place-
ment, établissement.

τοποθεῖν, M. ἰση, placer, éta-
blir, poser, poster, situer;
easer; (ἐπὶ κακῶς) aposte. ||.
κατώρθωσε νὰ τοποθετηθῇ, il est
parvenu à se caser. ||. (οἱ στρα-
τιῶται) ἦσαν τοποθετημένοι ἐπὶ
τινος γηλόφου, il s'étaient pos-
tés sur une éminence.

τόπος (ῆ), lieu, place, θ. §. ter-
rain; territoire. §. pays; con-
trée, θ. localité, θ. ||. κάθε
πράγμα εἰς τὸν τόπον του, cha-
que chose en son lieu (à sa
place). §. (καὶ μτφορ.) τοῦτο
δὲν ἔχει (δὲν ἔχει διόλου) τὸν
τόπον του, cela n'est pas à sa
place (en sa place), il est hors
de place, il est tout à fait dé-
placé, ἔδε καὶ Ἀσπιδος. ||. εἰς

τὸν τόπον τῆς καταδίκης, au
lieu du supplice. ||. ἔχει ἕνα
ὡραῖον τόπον (πρὸς οἰκοδομήν
'σπιτότοπον), il a un beau ter-
rain (pour bâtir), ἔδε καὶ ἡ
πυλὸν. ||. τὸν ἀφῆκεν εἰς τὸν
τόπον, (φρσ.), il le coucha sur
le carreau (sur la place), il
étendit raide mort. ||. ἔμεινε
εἰς τὸν τόπον, il demeura (il
tomba mort) sur la place. ||.

εἰς τὸν τόπον τοῦ τάδε, (φρσ.).
en place de. ||. παῖς εἰς τὸν
τόπον μου, j'ouez pour moi,
ἔδε καὶ Ἀντί. ||. δὲν ἦσαν εἰς
τὸν τόπον μου, τί θέλετε κάμει;
à ma place (si vous étiez en
ma place), que feriez-vous?

||. κοινὸι τόποι, (Pερ.) lieux
communs. §. κάθε τόπος ἔχει
τὰ ἑθιμὰ του, chaque pays a
ses usages. ||. τί τόπου ἀνθρω-
πος; de quel pays? ||. τὰ προ-
ϊόντα τοῦ τόπου μας, les pro-
ductions de notre territoire.
||. περιπλανᾶται ἀπὸ τόπου εἰς
τόπον, errer de contrée en
contrée.

τοποτηντής, οἱ (ῆ), lieutenant.

τόρεια (τό), ouvrage ciselé
(orné de ciselures). §. ciselu-
re, θ.

τορειτής, οἱ (ῆ), ciseleur.

τόρνευμα (τό), l'action de tour-
ner (de travailler sur le tour).

τορνεύω, ῆ, ὄν, tourner, fait
au tour.

τορνεῖν, M. ἰση, tourner, tra-
vailler sur le tour; (συνέχ.)
travailler artistiquement (soi-
gneusement).

τόρνος (ῆ), ἐργαλ., tour. ||. δι-
λεομένον (καρπομένον) εἰς τὸν
τόρνον, fait au tour.

τορναῖς, ἐπὶ, tant (autant) de
fois.

τόσος, η, ὅς καὶ

τοσοῦτος, αἶτις, οἷτος, tant (au-
tant) de; si (aussi) grand
(nombreux, considérable). ||
εἰς τόσον ἀρχιτέκτονά κατήχη-
σεν, il en vint à un tel point
d'insolence. ||. (τόγρ. κυρ. τὸ
οὐδ.) Τόσον, τοσοῦτον, ἀντί
ἐπὶ, tant, autant, à un tel
point, de telle sorte, tel-
lement, si — aussi. ||. εἰς ἐκτό-

σον καλὰ, il ne se porte pas si bien. ||. δὲν εἶνε τόσοι εὐδιδέ-
 οντες νὰ τὸ κάμῃ, il n'est pas
 autrement disposé à le faire.
 ||. ὅχι τόσοι, pas autrement
 (οἷα). ||. ἀρκεῖ (φθάνει) τόσοι,
 assez comme cela. ||. ὡς τόσοι,
 "Εν τοσοῦτοι, pourtant, ce-
 pendant, toutefois. §. en at-
 tendant. ||. δὲν θὰ ἔλθῃ τόσοι
 ὀγγύωρα, il n'arrivera pas si-
 tôt (de sitôt). ||. μὴ περιπατῇς
 τόσοι ὀγγύωρα, n'allez pas si
 vite. ||. (καὶ ἀνταποδ.) ἐπερι-
 πατοῦσε τόσοι ὀγγύωρα, ὥστε
 δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸν φθάσω, il
 marchait si vite, que je ne pus
 l'atteindre. ||. ὅσον εὐπρόσitos
 εἶν' αὐτός, τόσοι δύστροπος εἶν'
 ὁ ἀδελφός του, il est aussi
 affable que son frère est bour-
 ru. ||. τόσοι, ὅσον, autant que.
 ||. ὅσαι κεφαλαί, τόσαι γυνῶμαι,
 (παροι.), autant de têtes, au-
 tant d'avis. ||. τοσοῦτοι, ὥστε,
 tellement que. ||. (καὶ κατὰ
 δοτ. ἄλλ.) τόσοι (τοσοῦτοι) μάλ-
 λον, d'autant plus, d'autant
 mieux. ||. καὶ τοσοῦτοι μᾶλλον,
 ὅσην τίποτε δὲν σὲ βιάζει, d'au-
 tant que rien ne vous y obli-
 ge. ||. (καὶ ἀπολ. ἢ θαυμαστ.)
 πῶς ἄνθρωπος τόσοι φρόνιμος
 ἔκαμε τοιοῦτο λάθος! comment
 un homme aussi sage a-t-il
 fait une pareille faute? ||. πῶς
 εἶνε δυνατὸν ἄνθρωπος τόσοι σο-
 φός νὰ κάμῃ τόσοι μῆλα σφάλ-
 μα! comment un homme
 aussi savant a-t-il pu com-
 mettre une si lourde faute?
 ||. τόσοι (τὸ) καλλιώτερον! τόσοι
 (τὸ) χειρότερον! tant mieux!
 tant pis!

Τότε, ἐπὶ, en ce temps-là, a-
 lors; ἰὰ; (καὶ εἰς μερικ. φρασ.)
 lors. ||. τότε, τότε ὅ, c'est (ce
 fut) alors que. ||. τότε βλέπο-
 μεν, (φρασ.), alors comme alors.
 ||. τότε τότε, jusque là. ||. (καὶ
 ἐνάρθρ.) οἱ τότε ἄνθρωποι, les
 hommes d'alors. ||. (ἢ προέτ.)
 ἔκτοτε (ἢ καὶ τότε.) ἀπὸ τότε, de-
 puis lors.

Τοῦ, γιν. τοῦ 'Ο.

Τοῦ (ἀπερρ. καὶ ἐντοσε Ἑγγλ.)
 'ἡμε, 'τοῦ (ἢ αἰτ. 'τόν, 'τὴν,

πλθ. 'τοῦ, 'τῆς, ἀντὶν. (χω-
 ρίς ὀνομας.) ἀντὶ Αἰτοῦ ἢ Τοῦ-
 τοῦ, le, la, les. ||. 'τόν ('τὴν, 'τὸ)
 ἀγαπῶ, je l'aime. ||. ἰδὲ 'τόν
 ('τὴν, 'το κτλ.), voyez-le (-la,
 etc.). ||. 'νά 'τόν ('τὴν, 'το κτλ.),
 le (la) voici, le (la) voilà. ||.
 ἂν ἰδῇτε τὴν ἀδελφὴν μου, δότε
 'της αὐτὸ τὸ βιβλίον, si vous
 voyez ma sœur, remettez
 -lui ce livre. ||. δός μου 'το,
 donnez-le moi. ||. εἶχε χίλλας
 δραχμας καὶ 'τάς ἐξώδενσεν, il
 avait mille francs, et il les a
 dépensés. 2) ἀντὶ 'Εαίτο:
 ||. ἰδάγκασε τὴν γλῶσσάν 'του, il
 s'est mordu la langue. ||. ἔχει
 (βασιτῆ) ἄρματα ἐπάνω 'του, il
 porte des armes sur soi. ||.
 αἱ πορτοκαλεῖ μου ἔχασαν ὅλα
 τὰ φύλλα 'των, mes oranges
 ont perdu toutes leurs feuil-
 les. ||. εἶνε μωρία 'των, νὰ φρο-
 νούν. ., c'est folie à eux, de
 croire. . . ||. ἡ Μεγαλειότης 'Τε,
 ἰδὲ Αἰτοῦ.

Τοῦλάχιστον (ἀντὶ Τὸ 'Ελλάχι-
 στον), ἐπὶ, du moins, au
 moins, pour le moins, enco-
 re. ||. τοῦλάχιστον ἂν ἤθελε νὰ
 μοῖ πληρώσῃ τὰ ἡμέισα τῶν ὁ-
 σων μοῖ χρωστεῖ, encore s'il
 voulait me payer la moitié
 de ce qu'il me doit.

Τοῦαῖφνα (ἢ), (κοιν.) ἡ Τοῦά-
 νη, flocon (peloton) de laine
 etc.

Τοῦναντίον (ἀντὶ Τὸ ἐναντίον),
 ἐπὶ, au contraire.

Τοῦριγορίζα, M. ζα, (τρέμω ἀ-
 πὸ τὸ ψῦχος ἢ τὸ ῥίγος), gre-
 lotter.

Τοῦτῆστι, σὺνδ. 'Επεξηγ., c'est
 à dire.

Τοῦτο, οὐδ. τοῦ Ὄφτος. ||. διὰ
 τοῦτο, c'est pour cela que. ||.
 τί (εἶνε) τοῦτο; qu'est-ce ci?
 qu'est-ce donc que ceci?

Τοῦτοξ, η, ο, (κοινῶς εἰς μερικὰ
 μέρη) ἀντὶ Ὄφτος ἢ Αἰτῶς. ||.
 τί ἄνθρωπος (τί διαβολοῦ ἄνθρω-
 πος) εἶνε τοῦτος! quel hom-
 me (quel diable d'homme) est
 -ce ci?

Τῆραγμα (τὸ), l'action de tir-
 rer (d'attirer etc); tirage. ||.

τρίβηγμα (μεταγγραφή) ἢ
 σιού, soutirage.

Τραβοῦται (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ),
 Τραγοῦται κτλ.

Τραβῶ, M. ἦσα, tirer; attirer.

||. τραβῶ τὸ σχοινί (τῆς ὄρε-
 τirez le cordon, s'il vous plaît.
 (ἀποτεινόμενοι πρὸς τὸν ὄρε-
 ρόν). ||. τραβῶ (τραβῶν) τὸν
 ὑποδήματα, tirez-moi les
 tes, débottiez-moi. ||. ἂν
 γνήτης τραβῇ τὸν αἰδρον,
 attirant le fer. ||. τραβῶ
 ἔπάνω τὴν σημαία, ἂν
 κα, ||. τραβῶ τινὰ ἀπ' ἐμοῦ
 ἀπ' ἐμοῦ, tirer. ||. τραβῶ
 κραδί (τὸ μεταγγίζω) ἀπ' ἐμοῦ
 ἀπὸν εἰς ἄλλον, soulever
 vin. ||. ἐτραβῆξε μοῦχαί μου
 να του, il tira le cou de
 lui. §. (καὶ μεν.) τὸν ὄρε-
 ὡσαν νὰ τραβῇ τὸν τοῦτον
 παραίξω, on l'a obligé à
 ser son mur plus loin. §.
 (ναυτ.) τὸ καρδί τραβῇ ποῖ
 (δῆλ. βοδίζεται πολὺ εἰς τὸν
 ρόν, le bâtiment sale tout
 ||. (καὶ οὐδ. αὐτῶν) αὐτὸ τὸ
 νὶ τραβῇ (μαζόνει, κοιτῶν)
 εἰς τὸ νερόν, cette étoffe
 retire (se rapetisse) dans
 eau. ||. (ἢ καταχ.) τραβῶ
 ἀλλαγματοῦν, tirer une lettre
 de change. ||. (καὶ ἔλλ.) ἐ-
 βῆξε συναλλαγματοῦν εἰς
 ὄνομα τοῦ δεινός, il tira
 un tel. ||. (καὶ μετὰ) τραβῶ
 τινὰ εἰς τὸ μέρος μου, puis
 q. dans son (à son) parti.
 (καὶ ἔλλ.) τραβῶ ἐμπρός
 (προχωρεῖ), poussez, poussez
 en avant. ||. ἀς τραβῇ ὡς
 τὸ χωρίον, poussez jusqu'à
 village. ||. (μσ. αὐτῶν.) ἡ ἀνα-
 μερίζα. Αποκρίματα, se re-
 ger; §. se retirer. ||. τραβῶ
 εἶς, rangez-vous. ||. τραβῶ
 χῶν εἰς τὴν κάμαράν της, il
 se retira dans son cham-
 ment. ||. τραβῆται πολλὰ
 ρίς, il se retire de très-haut.
 heure. §. (καὶ μεν.) τραβῶ
 μαι (ἀπὸ τὸν κόσμον), se re-
 rer (se détacher) du monde.
 ||. ἐτραβήχθη εἰς ἐν μοναστήριον
 il se retira dans un couvent.
 ||. κάθηται τραβηγμένος.

ΤΡΕΛΛΟΣ, ὁ, ὄν, κοιν. ὁ Ἀνόητος, ὁ Μωρός, ὁ Παράφρων, fou, folle; insensé, extravagant. || κἀμνει τρελλὰ (ἀσολόγιστα) ἐξοῦσα, il fait des folles dépenses.

ΤΡΕΜΙΝΑ (ῆ), κοιν. ἡ ΤΡΕΜΙΝΟΙΝΗ (ρητινή), ἴδε ΤΡΕΜΙΝΟΙΝΗ.

ΤΡΕΜΟΤΑ (ῆ), tremblement; tremoussement, frémissement.

ΤΡΕΜΟΤΑΙΣΙΑ (χωρίς Μ.), tremblotter, gretlotter, (ἐπὶ φων.) chevrotter.

ΤΡΕΜΟΤΑΙΣΤΟΣ, ὁ, ὄν, tremblant, tremblottant; (ἐπὶ φων.) chevrotant.

ΤΡΕΜΟΥΣΑ (ῆ), paillette (d'or), ο. §. cannetille, o.

ΤΡΕΜΩ (χωρίς Μ.), trembler. || τρέμει τὸ κεφάλι του (τὸ χέρι του κτλ.), la tête (la main) lui tremble. || ἡ φωνή του τρέμει, la voix lui tremble. §. (συνκ-δχ.) τρέμω (φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν) μήπως μὲ ἀκούσῃ, je tremble qu'il ne m'entende. || τρέμει ἡ καρδιά του, le cœur lui palpite, ἴδε καὶ ΚΑΡΔΙΟΚΤΥΠΩ.

ΤΡΕΪΣΙΜΟΝ (τὸ), course, o. 2) (ἐπὶ ὑγρῶν) cours; courant; §. écoulement. || — πληγῆς, suintement.

ΤΡΕΠΤΟΣ, ὁ, ὄν, qui peut être changé, changeant, variable, variable.

ΤΡΕΠΩ, Μ. τρένω, (ἀρχ.), tourner, faire tourner. §. changer. || τρέπω εἰς φυγὴν, mettre en déroute (en fuite), faire tourner le dos. || τὸ εἶ (τῆς παραλλογούσης τῶν Γαλλ. ῥημάτων) τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων συλλαβῶν εἰς εἶ, l'ε se change en ε.

ΤΡΕΦΩ, Μ. ἐρέτω, nourrir; faire vivre, sustenter; alimenter; §. engraisser. || οἱ κόρυες τρέφονται μὲ ψοφίμα, les corbeaux se paissent (se repaissent) de charogne. || (ἔμπαρ.) τρέφεται μὲ ματάας Ἀπὸλας, il se repaît d'espérances vaines.

ΤΡΕΧΛΑΜΕΝΟΝ (κυρ. νερόν), eau courante, o.

ΤΡΕΧΛΑΤΟΣ, ὁ, ὄν, κοιν. ἀντὶ ΔΡΟΜΑΙΟΥ, en courant, tout-courant.

Τρέχω, Μ. τρέω, courir; §. (ἐπὶ ὑγρ.) couler; découler; avoir cours. || τρέχει τοὺς δρόμους, il court les rues. || τρέχει 'ς τὰ θέατρα, il court les spectacles. || τὸ πλῆθος ἔτρεχε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ, la foule se précipitait au devant de lui. || ἔτρεξεν (ἐπροσπάθησε) πολὺ δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, il s'est beaucoup remué pour cette affaire. || (καὶ ἑλλ.) φώναξε νὰ τρέξουν (ἐνν. πρὸς βοήθειαν), appelez au secours. || (ἐνίοτε καὶ μετ.) τρέχω τὸ δόλογον, cours le cheval; pousser. || βέλεις νὰ τρέξωμεν τὰ ἄλογά μας; voulez-vous courre nos chevaux? §. (ἐπὶ ὑγρ.) τὰ νερά πρέπει νὰ τρέχουν, il faut que les eaux aient leur cours. || ὁ ἰδρὼς ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του, la sueur dé-coulait de son visage (lui coulait le long du visage). || τρέχουν τὰ σάλια του, ἴδε ΣΛΙΟΝ. || τρέχουν τὰ μᾶτιά του (β-λην), les yeux lui pleurent. || τρέχουν αἱ αἰμορροΐδες του, ses hémorroïdes fluent. || τὸ βεζικατόρι του δὲν τρέχει πλέον, son vésicatoire ne rend (ne donne) plus. || τρέχει ἀπὸ τὸ αὐτί του μία ὕλη, il flue une humeur de son oreille. || ἡ μελάνη εἶνε πολλὰ πηκτὴ, δὲν τρέχει, l'encre est trop épaisse, elle ne coule pas. || τὸ κερί τρέχει (λυθεῖν καὶ χύνεται), la chandelle coule. || τὸ ἀγγεῖον τρέχει (δὲν κρατεῖ τὸ περιεχόμενον ὑγρὸν), le vase fuit (s'enfuit). || τὸ καθδί τρέχει, le tonneau coule. || ἡ βρύσις δὲν τρέχει, la fontaine ne va pas. || τρέχει ἡ μύτη του, le nez lui coule. §. (καὶ μετ.) τὸ διάφορον τρέχει, l'intérêt court. || ὁ μισθός του τρέχει, ses gages courent. §. (ἐπὶ χρῶν.) = ΠΑΡΕΡΧΕΤΑΙ. || εἰς τὰς πέντε (ἔξ κτλ.) τοῦ τρέχοντος

(ἐνν. μηνός), le cinq (le six) du courant. §. ἡ ἀφῆρτος μὴ τῶν πραγμάτων ἡ ἀγαρὴν, le courant (le cours) du matché, le cours de la place. || ἀγοράζω πράγματα εἰς τὴν τρέχουσαν πωλήσας, j'achète des marchandises au ter des marchandises au courant. 2) (τρεπ-συνβαίνει, Γίσκεται, ἴδε ΔΙΑ ΤΡΕΧΩ. || τί τρέχει, εἰς ἅλα δόξω. || καλὲ δὲν μοι εἶπες τί τρέχει ἔδω; mais me dis-tu donc qu'est-ce qui passe ici?

ΤΡΗΔΟΝ (τῆ), κοιν. ἡ ΤΡΗΔΗ, ἔντ., grillon, cri-cri.

ΤΡΙΑ (τὰ), οὐδ. τοῦ ΤΡΙΤΟ.

ΤΡΙΑΙΝΑ, ης (ῆ), trident.

ΤΡΙΑΚΟΝΗΜΕΡΟΣ (δ, ῆ), de trente jours.

ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ (οἱ, αἱ, τὰ), ἐπὶ ἄλλ., trente.

ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΙΑ (ῆ) ἡ ἐσπέρια, trente ans. || διαί αἱ παλαιαὶ καὶ ἀγῶναι παραρρέσαντες τριακονταεταί, toutes les révolutions civiles se passent par trente ans.

ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΙΑ, ἐπὶ τριάντε, trente ans.

ΤΡΙΑΚΟΝΤΟΪΤΗΣ (ὁ) καὶ τριακοντοῖτις, ἰαδὲ (ῆ), âgé de trente ans.

ΤΡΙΑΚΟΙΣΙΟΙ, αἱ, αἱ, τρεῖς, trois.

ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΜΟΡΙΟΝ (τὸ), la trentième partie, le trentième.

ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ, ὁ, ὄν, trentième (καὶ εἰς μερικὰ φρα.) treizième, κεφάλαιον τριακοστού, chapitre trente. || ἡ τριακοστή μηνός, le trente (le trentième) du mois. || τὸ τριακοστόν (ἐνν. μέρος ἔλου), ἴδε ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΜΟΡΙΟΝ.

ΤΡΙΑΝΑΡΙΑ (ῆ), triumvirat.

ΤΡΙΑΝΤΑ (οἱ, αἱ, τὰ), κοιν. αἱ, trente.

ΤΡΙΑΝΤΑΡΙΑ (ῆ), trentaine.

ἡμεθα κἀμὰ τρεῖς, nous étions trois, τὸ τραπέζι, nous étions à dîner.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΑΝΗ (ῆ), φ., rose.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΛΑΔΑΔΩΣ (ὁ), essentielle (essence) de rose.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΑΛΛΟΝ (τὸ), κοιν. ὁ, rose, o.

les roues (quisert à enrayer), enrayoir, enrayure, θ.

Τροχός (δ), roue, θ. || ὁ τροχός ὅπου ἀκονίζουν, meule (à aiguiser), θ. || ὁ — τοῦ κεραμίσ-
ως, tour.

Τροχοῦται (τὸ), tronçon (de thon
salé, d'anguille, de brochet
etc), rouelle, θ. || κόπτω εἰς
τροχούλια, couper par tron-
çons, tronçonner.

Τρυβλίον (τὸ), ἀρχ., plat; as-
sielle, θ.

Τρίψμα (τὸ), l'action de ven-
dangier; (ἐν γέν.) cueillette (de
fruits), θ.

Τριτάμιος (δ, ἡ), bon a ven-
dangier, mûr.

Τρυτήτης, οἷ (δ), vendangeur.
§. (κοιν. ὁ Σεπτέμβριος) ven-
démiaire (κατὰ τὸ καλανδρίον
τῆς Γαλλ. ἐπαναστ.).

Τριτμός (δ), stridulation, θ.
strideur, θ. || ὁ ὀχληρὸς τρυγ-
μὸς τῶν περιδόνων, la strideur
incommode des grillons.

Τριτολάει (τὸ), tourtereau,
(ὁποιορ. τοῦ —

Τριτόνι (τὸ), κοιν. ἡ Τριτίν.

Τρίτος (δ καὶ τὸ), temps de la
vendange, vendange, θ. || εἰς
τὸ τρίτος (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ
τρίτους), pendant les vendan-
ges. || μετὰ τὸ τρίτος, après
les vendanges.

Τριτῶ, Μ. ἡν, faire vendange,
vendangier; (ἐν γέν.) récolter,
cueillir; (μετορ.) s' enrichir
au dépens de q. || τρυγῶ με-
λίσσαι, châtrer une ruche.

Τριτῶν, ὅπος (δ), πιν., tourte-
relle, θ.

Τρίττα (χωρὶς Μ.), ἀρχ. (ἐπὶ νυ-
κτερίδων ἤκ.) strider, stridu-
ler. (ἐπὶ τρυγῶν) roucouler.

Τριτ, τριττός (ἡ), lie de vin;
(ἐν γέν.) lie, θ.

Τρίττα (ἡ), trou; (μηχαν.) ori-
fice; (ἐπὶ φωλ. ζώων) terrier.
|| ἐτραβήθη εἰς τὴν τρίτταν
του, (μηνμ.), il s'est retiré
dans son terrier. || ἡ — τοῦ
κυνονίου (τουφεκίου κτλ.), la-
mière, θ. || ἡ — τοῦ βελονίου,
chias. || ἡ — τοῦ κλειδίου, fo-
ture. || τρώπα εἰς τὸ νερόν, (πα-

ρομ.), c'est un coup (au coup
d'épée) dans l'eau.

Τριτῶνι (τὸ), tarière, θ. vril-
le, θ. villebrequin, foret, pergoir
(κυρ. διὰ τὸ ἀνοιγμα τῶν βαρελ-
λίων κτλ.).

Τρίψμα (τὸ), l'action de trouer
(de percer etc), percement,
(διδακτ.) perforation, θ.

Τριτῶν (τὸ), ἀγγ. μανιέρ,
passoir, friquet, écumoire,
(κυρ. οὐδ. τοῦ —

Τριτῶν, ἡ, ὅς, fait (travaillé)
à jour. || κάλτσας τριτῶναις,
bas à jours.

Τριτῶν, Α, ὅς, troué.

Τριτοκάρταον (τὸ), — Τριτοφρά-
κτης.

Τριτόνα, Μ. ἡν, s'enfoncer 'se
fourrer' dans son trou; se
blottir dans son terrier.

Τριτοφράκτης, οἱ (δ), πιν.,
moineau de noyer (de campu-
gne, d'arbre), friquet, saut-
let, fourbuisson, pousse de
saule, passière-folle; roite-
let (huppé).

Τριτῶ, Μ. ἡν, trouer, percer;
perforer (διδακτ.); (τεχν.) for-
rer. || (μσ. αὐτῶν) se trouer.

|| ἐτρώπησε τὸ χέρι του μετὰ
τὸ κονδυλομάχαιον, il s'est per-
cé la main avec le canif. || ἐ-
τρώπησε τὰ ἀδύα της ἵνα πε-
ράσῃ σκουλαρικία, elle s'est
fait percer les oreilles pour
mettre des boucles. || (ἐν αὐ-
τῶν) τὸ φόρεμά σου ἄρχισε νὰ
τρωπᾷ, votre habit commence
à se trouer.

Τριτῶνα (τὸ), l'action de s'en-
foncer (dans son trou), en-
foncement.

Τριτῶνι (ἡ), ἀρχ., balance, θ.

Τριτῶναινα, Μ. ἡν (θᾶ), at-
tendrir; (ιδίως ἐπὶ κρεάτ.) mor-
tifier; (ἀρτῶν καὶ αὐτῶν) s'
attendrir; (ἐπὶ κρεάτ.) se mor-
tifier.

Τριτῶν, Α, ὅς, tendre, déli-
cat.

Τριτῶνότης, ἡ (ἡ), délica-
tesse, θ.

Τριτῶν, ἐπὶ δ, tendrement.

Τριτῶ (ἡ), mollesse, θ. délices,
θ. πλθ. volupté, θ.

Τριτῶν, ἡ, ὅς, mou, (τὸ θαλ.)

molle, sensuel, voluptueux.
Τριτῶνότης, ἡ (ἡ), molles-
se, θ.

Τριτῶ, Μ. ἡν, (ἐν γέν.) dans
mollesse (dans les délices)
faire bonne chère.

Τριτῶν (τὸ), — Τριτῶν,
γίν.) friandise, θ. (ἀντὶ τῆς
quante, θ. croque-mitaine)

Τριτῶ, Μ. (θᾶ) φᾶτα, mou-
§. ronger; (ἀντὶ τῆς) ronge-
rer; consumer; (ἀντὶ τῆς) con-
der. || τρώγειν φαγῆν, manger

de la nourriture; φαγῆν ἵνα
de son repas. || ἐν τῷ
πολῶ, il n'est pas mangé

|| τρώγει καλῶς, il fait bien
chère. || εἰς τὸν εὐπὸν
τρώγει τις καὶ καλῶς καὶ ἡ
on fait bonne chère dans

un pays et à bon marche. || τῷ
γὰρ εἰς (ἐπὶ) τῆς ἡμέρας
prend (il fait) deux repas

par jour. || (ἐν ἀπολ.) ἐκείνους
ἡμέρας νὰ φαγῇ, il a deux
jours sans manger. || αὐτῶν

γὰρ (δειπνῶν) ἡ γευματικὴ
prend-il ses repas? || τῷ
ἀλλοῦ (ἐξω, εἰς μέρος ὅπου
[προσ]καλεσμένους), il dîne

(soupe) en ville. || τῷ
'νύχια του, il ronge ses
ongles. || τῷ
τρώγουν ἕνα τᾶλλα, les

sons s'entremangent (s'ent-
dévorent, se dévorent) les
autres. || οἱ κροκοῖ
τρώγουν ἐνίοτε ἀνθρώπους

crocodiles dévorent quel-
fois des hommes. || οἱ
καὶ τρώγουν τὰ φορῶντα

σώληκες τρώγουν τὰ ἡν-
les rats rongent les rats

les vers rongent le bois

|| αὐτὸ τὸ ξύλον (τὸ δέντρο)
τὸ τρώγει ὁ σκῶρος, le bois

drap etc) se pique, le
s'y mettent. || τὸν τῶν
ψάλλοι (κτλ.), les jupes etc

font piqué. §. (καὶ τῶν
σχαίνι τρώγει τὴν νύχτα

βινὶ τὸν σίδηρον κτλ.) le
cave la pierre, la limon

le fer, etc. §. τὸ τῶν
ἐργαζ τὰ ἐντόσθια, le por-
lai a corrodé les intestins

(καὶ πῶς) τὸ φῶς τοῦ

se sert la tyrannie, tyrann-
 τυραννικός, ἐπιτ., tyrannique-
 τυραννικός (ὁ, ἡ), qui a
 un tyran, tyrannicide.
 τυραννικός (ὁ), celui qui exerce
 une autorité cruelle, tyran;
 tyrannique.
 τυραννικός, ὄνος (ὁ, ἡ), qui
 est pour la tyrannie ou les
 tyrans, qui en a les senti-
 ments, despotique, tyrannique.
 τυραννικός, Μ. ἄνα, gouverner
 un tyran; Σ. (συνδύ.) donner
 tourment, tourmenter;
 τυραννίζω, vexer; faire lan-
 guir, travailler, bourreler. ||
 τυραννίζω (συνδύ.) se tourmenter,
 travailler. || τυραννίζωται
 (συνδύ.) il est travaillé d'une
 cruelle insomnie.
 τυραννία (ἡ), trouble, tumulte,
 fracas, fracas. || ἡ—
 τυραννία (τοῦ βίου), le fracas
 (le tumulte) du
 βίου, il vit loin du
 βίου, ὁ Τυρός.
 Μ. ἄνα, κοιν. ἀντί
 τυραννίας.
 τυραννία (τοῦ), classe, 0. eclisse,
 clayon, chaise-
 caserelle ἡ (0.) caserette
 caserelle.
 τυραννία (τοῦ), petit-lait, lait
 caillé, babeurre, 0.
 τυραννία (ὁ, ἡ), caséifor-
 mation (τοῦ), fabrique (ma-
 nufacture) de fromages, fro-
 magerie, 0.
 τυραννία (ἡ), ramequin, tal-
 lée (ἡ), fabrication de
 fromage.
 τυραννία, or (ὁ), râpe, 0.
 τυραννία (ὁ, ἡ), qui mange
 du fromage.
 τυραννία (ἡ), Κυριακή της Τυρο-
 φάγας, εὐκαρίδιος, ἡ και-
 ρία, le dimanche gras,
 le dimanche.
 τυραννία (ὁ, ἡ), qui est de

la nature du fromage, casé-
 eux.
 Τύφλα (ἡ), κοιν. ἡ Τυφλότις. ||
 τύφλα ἐπιφών. (κατάρ.), peste!
 Τυφλότις, or (ὁ), εἶδ. ὄφ., l'a-
 veugle (espèce de serpent),
 serpent cassant, envoye, or-
 vet, blanc.
 Τυφλοπότης (ἡ), εἶδ. παρην., col-
 lin-maillard.
 Τυφλόν, Μ. ἄνα, rendre aveu-
 gle, priver de la vue, aveu-
 gler. || (πθ.) perdre la vue,
 devenir aveugle. || τετυφλω-
 μένος ὑπό τοῦ πάθους, aveuglé
 par la passion.
 Τυφλοπόντικος (ὁ), καὶ
 Τυφλοπόντικος (ὁ), κοιν. ὁ Ἀ-
 σπλάας, ζ., taupe, 0. rat-taupe.
 Τυφλός, ἡ, ὄν, aveugle. || α τυ-
 φλὸς τυφλὸν ὁδηγῶν, «Εὐαγγ.,
 c'est un aveugle qui mène un
 autre. || α καὶ τυφλὸν ὁδηγῶν, α
 Παροιμ., un aveugle y mor-
 draît. || α τυφλὸν ποδὶ, α (φρσ.),
 aveuglement, en aveugle. ||
 (περιπατεῖ) εἰς τὰ τυφλά, (φρσ.),
 à l'aveugle, à l'aveuglette.
 Τυφλότης, ὑποτ. (ἡ), cécité, 0.
 (μτφορ.) aveuglement.
 Τύφλασις, κατ. (ἡ), l'action de
 rendre ou de devenir aveu-
 gle, aveuglement.
 Τυφλάτις (χωρὶς Μ.), être aveu-
 gle (χωρ. μτφορ.), s'aveugler.
 Τύφος (ὁ), τυφ., typhus.
 Τυφών, ὄνος (ὁ), tourbillon de
 vent mêlé d'éclairs, typhon,
 trombe, 0; ouragan.
 Τυχαῖνα, Μ. (02) τίχαι, rencon-
 trer. || (συχνὸς. τρτπρ.) ur-
 river (par hasard), survenir,
 avenir (il avint etc); échoir.
 || εὐτυχε παρών, il se trouve
 par hasard être présent. ||
 μὴ τύχη καὶ νομίστε ὅτι...; n'
 allez pas vous imaginer que
 ... || σοὶ εὐτυχί ποτε νά...; vous
 est-il jamais arrivé de...? ||
 εὐτυχὴν διάφοροι εὐκαρίαι, il s'
 est présenté diverses occa-
 sions. || ἑμα τύχη (ἑμα τυχεύ-
 σης) εὐκαρίας, dès que l'oc-
 casion s'en présentera. || ἂν
 τύχη, s'il arrive (s'il avient)
 que, (καὶ δεινμ.) le cas avenant
 que, le cas échéant, si le cas

venoit (yéchet), s'il y échait.
 || ὁ ἀναχωρήσας ἀλλήλωρα;
 καθὼς τύχη, partirez-vous bi-
 entôt? s'est selon. || ὅ, τι τό-
 χος, au hasard, à l'aventure.
 || ὁμιλεῖ (ἀποκρίνεται) ἂν, τι τό-
 χος, il parle (il répond) tou-
 jours au hasard. || (ἡ μτχ.) ὁ
 τυχὸν, ἡ τυχεύουσα, τὸ τυχόν,
 (ὡς ἐπθ.), le premier venu;
 commun; quiconque, quel-
 conque. || μὴ ξεμωστρεῖσθαι
 εἰς τὸν τυχόντα, ne vous ou-
 vrez pas au premier venu (à
 tout venant).
 Τυχαῖος, α, ὄν, qui arrive au
 hasard, fortuit, accidentel;
 casuel; éventuel.
 Τίχη (ἡ), fortune, 0. sort, has-
 sard; destin; lot, chance, 0.
 || δοκιμάζω τὴν τύχην, ten-
 ter l'aventure, courir la chan-
 ce (la fortune). || ὁ δοκιμά-
 σαι τὴν τύχην μου, j'en courrai
 la fortune. || ἕκαστος εἶνε δη-
 μιουργὸς τῆς τύχης του, cha-
 cun est artisan de sa fortu-
 ne. || ἡ τύχη μου εἶνε νὰ κατα-
 τρέγωμαι, mon lot est d'être
 persécuté. || τοιαύτη εἶνε ἡ
 τύχη τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, c'
 est le destin de grands hom-
 mes. || ἡ τύχη γόρυσιν (ἐλ-
 λαξεν), la chance a tourné. ||
 ἀγαθὴ τύχη, (φρσ.), à la bonne
 heure. || κατὰ τύχην, par
 hasard, par accident, fortuite-
 ment, accidentellement, d'
 aventure, par aventure. ||
 κατὰ καλὴν τύχην, par bon-
 heur, heureusement. || κακὴ
 τύχη, κατὰ κακὴν τύχην, par
 malheur, malheureusement.
 || ἂν συμδῇ κατὰ τύχην, si d'
 aventure il arrive. 2) (idi-
 ατε.) ἡ καλὴ τύχη, le bonheur.
 || ἔχει τύχην, il a du bonheur.
 Τυχεύω, α καὶ (κοιν.) ἡ, ὄν,
 κοιν. ἀντί Τυχαῖος, éventuel.
 || τυχεύω παίρνειν, jeux de
 hasard. || κέρδι τυχεύω, pro-
 fits éventuels. || (καὶ ἐλλ. ἀν-
 τι οὐσ.) τὰ τυχεύω (ἐνν. δικαι-
 ώματα) μᾶς ἐφημερίαν, le ca-
 suel d'une cure. 2) ἀντί τί-
 ταις, || εἶνε τυχεύω, il a du
 bonheur.

ΤΑΡΑΤΑΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, hydraulique.

ΤΑΡΕΙΑ (ἡ), = ΤΑΡΕΥΣΙΣ. 2) lieu où l'on puise (on fait) de l'eau, (ναυτ.) aigüade, θ.

ΤΑΡΕΙΟΝ (τὸ), = ΤΑΡΕΙΑ (2).

ΤΑΡΕΙΟΝΑΙ, Μ. ητοῦ (θᾶ), faire de l'eau, s'approvisionner d'eau.

ΤΑΡΕΥΣΙΣ, ΕΝΣ (ἡ), l'action de faire de l'eau.

ΤΑΡΙΑ (ἡ), cruche, θ. S. urne, θ.

ΤΑΡΟΚΕΙΟΣ (ὁ, ἡ), terraqué. || (χυρ.) ἡ — σφαίρα, le globe terraqué.

ΤΑΡΟΚΕΡΑΣ, ΑΚΟΣ (ὁ), hydropisie de la poitrine.

ΤΑΡΟΚΕΦΑΛΟΣ (ὁ), πᾶθ., hydrocéphale.

ΤΑΡΟΚΗΛΗ (ἡ), πᾶθ., hydracèle, θ.

*ΤΑΡΟΚΕΣΣΥΡΟΣ (ὁ), merle d'eau, cingle.

ΤΑΡΟΜΕΛΙ, ΙΤΟΣ (τὸ), hydromel.

ΤΑΡΟΠΕΡΙ, ΕΝΣ (τὸ), εἶδος ποτοῦ (πολυγονάτου), poivre d'eau, curage.

ΤΑΡΟΠΟΪΑ (ἡ), usage de boire de l'eau.

ΤΑΡΟΠΟΤΗΣ, ΟΥ (ὁ), qui boit de l'eau, buveur d'eau.

ΤΑΡΟΠΟΤΗΝ (ἡ), canal (tuyau) pour l'écoulement des eaux; égout; gouttière, θ.

ΤΑΡΟΦΟΒΙΑ (ἡ), hydrophobie, θ. horreur de l'eau.

ΤΑΡΟΦΟΒΟΣ (ὁ, ἡ), hydrophobe, qui a horreur de l'eau, eura-gé.

ΤΑΡΟΦΟΡΟΣ (ὁ), porteur d'eau.

ΤΑΡΟΧΟΟΣ (ὁ), le Verseau, (signe du zodiaque).

ΤΑΡΑΝΗΑΣ, Α (ὁ), κοιν. ὁ ΤΑΡΑΝ.

ΤΑΡΑΝΗΙΣΤΑΝ, Μ. λην, devenir hydropique.

ΤΑΡΑΝΗΙΣΜΑ (τὸ), hydropisie, θ.

ΤΑΡΑΝΗΚΟΣ, ἡ, ὄν, hydropique.

ΤΑΡΑΝ, ΑΠΟΣ (ὁ), πᾶθ., hydropisie, θ.

ΤΑΡΑΝ, ΑΥΟΣ (τὸ), ἀρχ. τὸ (κοιν.) ΝΕΡΟΝ, l'eau, θ.

ΤΑΡΑΠΟΙΗΣΙΣ, ΕΝΣ (ἡ), vitrification, θ.

ΤΑΡΑΠΟΙΩ, Μ. λην, transformer

(par la fusion) en verre, vitrifier.

ΤΑΡΟΣ (ἡ), ὅδε ΤΑΛΟΣ.

ΤΑΤΟΣ (ὁ), ἀρχ., pluie, θ.

ΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, de fils, filial.

ΤΙΚΩΣ, ΠΙΤΩΣ, en fils, filialement.

ΤΙΘΕΞΙΑ καὶ

ΤΙΘΕΤΗΣΙΣ, ΕΝΣ (ἡ), adoption (d'un fils), θ. || ἡ υιοθετησις μεταδίδει τὸ ὄνομα τοῦ υιοθετούντος εἰς τὸν υιοθετούμενον, l'adoption confère le nom de l'adoptant à l'adoptif.

ΤΙΘΕΤΩ, Μ. λην, adopter (pour fils). || ὁ μεταξὺ τοῦ υιοθετούντος καὶ τοῦ υιοθετηθέντος γάμος ἀπαγορεύεται, le mariage entre l'adoptant et l'adopté est prohibé.

ΤΙΘΟΙΝΤΟΣ (ὁ), adopté (comme fils), adoptif.

ΤΙΩΣ (ὁ), fils.

ΤΑΛΚΗ (ἡ), ἀρχ., aboïement.

ΤΑΛΚΤΗΣ, ΟΥ (ὁ), aboyeur; aboyant, (μυφορ.) clabaudeur.

ΤΑΛΚΤΩ, Μ. λην, aboyer.

ΤΑΝ (ἡ), matière, θ. substance, θ; matériaux. S. (μυφορ.) fonds; objet. || τὸ διαίρετόν τῆς ὕλης, la divisibilité de la matière. || μεταλλικὴ ὕλη, substance métallique. || ὕλη πρὸς σύνταξιν ἱστορίας (λεξικοῦ κα.), les matériaux d'une histoire (d'un dictionnaire etc). 2) (ἀρχ.) bois (à brûler); hroussailles; taillis.

ΤΑΙΡΟΣ, ἡ, ὄν, qui tient (qui a rapport) à la matière ou qui en est formé, matériel. || (οὐσ.) τὸ ὅλκων (τὰ ἀπαιτούμενα σκεύη κλπ. πρὸς ὁποιαδήποτε ὑπηρεσίαν), le matériel (d'une imprimerie, de la guerre etc).

ΤΑΙΟΤΗΣ (ἡ), matérialité, θ.

ΤΑΙΚΩΣ, ΠΙΤΩΣ, matériellement.

ΤΑΙΩΜΙΑ (ἡ), coupe de bois, abatage ἢ abattage, vente, θ. || σημάδεον τὰ πρὸς ὕληταμίαν δένδρα, asséoir les ventes.

ΤΑΙΩΜΩΣ (ὁ), qui coupe (qui abat) du bois; bûcheron.

ΤΑΙΩΜΩ, Μ. λην, couper du bois.

ΤΑΜΕΙΣ, ἀρχ. πλθ. τοῦ ΣΥ.

ΤΑΜΕΝΑΙΟΣ (ὁ), hyménée (génie

du mariage ou chant nuptial); hymen, mariage.

ΥΜΕΝΟΠΑΪΣ (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une membrane, membraneux.

ΥΜΕΝΟΠΤΕΡΟΣ (ὁ, ἡ), qui a des ailes membraneuses, hyménoptère.

ΥΜΕΤΕΡΟΣ, α, ον, vôtre. || ὁ-λος ὑμέτερος, (φρσ. ἐν χρήσει εἰς τοὺς ἐπιστολάς), (je suis) tout à vous (entièrement à vous).

ΥΜΗΝ, ἑνος (ὁ), peau mince, membrane, ὁ. pellicule, ὁ. (ἐπὶ φωτ.) tunique, ὁ.

ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΣ (ὁ, ἡ), qui écrit (qui compose) des hymnes, auteur d'hymnes, hymnographe.

ΥΜΝΟΛΟΓΙΑ (ἡ), chant des hymnes.

ΥΜΝΟΛΟΓῶ, Μ. ἴσθ, chanter des hymnes, réciter un hymne.

ΥΜΝΟΣ (ὁ), chant (en l'honneur de la divinité), hymne.

ΥΜΝῶ, Μ. ἴσθ, chanter (réciter) un hymne ou des hymnes.

ΥΜΝΩΔΙΑ (ἡ), chant des hymnes; hymne.

ΥΜΝΩΔΟΣ (ὁ, ἡ), qui chante ou compose des hymnes, auteur des hymnes.

ΥΜΝΩΔῶ, Μ. ἴσθ, chanter des hymnes.

ΥΠΙ (τὸ), κοιν. ἀντὶ τοῦ (ἀρχ.)-

ΥΠΙΣ, κες (ἡ), soc de char-rue, coultre.

ΥΠΕΚΙΝΑΜΟΣ (ὁ), φ. (φαρμ.), jus-quiamo. || — ὁ μέλας, hune-bane.

ΥΠΑΓΟΓΕΥΞΙΣ, κες (ἡ), l'action de dicter (de souffler), dictée, ὁ. (μτφορ.) suggestion, ὁ. || γράφειν καθ' ὑπαγόρευσιν, écri-re sous la dictée de q.

ΥΠΑΓΟΡΕΨΑ, Μ. εἶπν, dicter, souffler; §. suggérer.

ΥΠΑΓΩ, Μ. (ὁ) ἡπάγω, mener, porter; conduire. || ποῦ τοὺς ὑπάγεις; où menez-vous ces gens-là? || ? ὁλέεις να σὲ πά-γω εἰς τὴν πόλιν μετὰ τὸ δειτροχόν μου, voulez-vous que je vous mène à la ville dans mon ca-briolet? || τὸν πῆγαν εἰς τὴν φυλακὴν, ou le mena en prison. || τί μοῦ τὸ ἔφρες; πῆγαινέ

το πῶσω, pourquoi me l'avez-vous amené? remenez-le. || πῆγαινε τὸ γράμμα μου, va-t-en porter ma lettre. || πῆ-γαινε αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, portez cette lettre à la poste. || (ἐλλ. ἢ ἀ-μτβτ.) aller; se rendre; s'en aller. || ; ὁὐ πᾶγει εἰς τὴν Σμύρ-νην; ira-t-il à Smyrne? || πῆ-γε καὶ ἦλθε χωρὶς νὰ κάμῃ τί-ποτε, δὲν καθώρθισε νὰ κάμῃ τίποτε ἐκεῖ ὅπου πῆγε, il a eu l'allée pour le venir, (φρσ. οἰκ.). || (καὶ μτμ. ἐπὶ ἀψύχ.) τὸ ὁρολόγι πᾶγει ἐμπρὸς (ὀπί-σω), la montre avance (retar-δε). || τὸ ὁρολόγι δὲν πᾶγει καλὰ, l'horloge va mal. || ὁ σφυγμός του πᾶγει καλὰ, son pouls va bien. || ποῦ πᾶγει αὐ-τὸς ὁ δρόμος; où rend (où se rend) ce chemin-ci? || ὁ δρό-μος οὗτος πᾶγει ἴσα εἰς τὴν πό-λιν, ce chemin va droit (con-duit) à la ville. || (ἢ μτφορ.) τὸ κακὸν ἀυξάνει ὅσον ὑπάγει (ὀπάγει εἰς ἀξίαν), le mal va croissant (va toujours crois-sant, va en augmentant). || τὰ κατ' αὐτὸν δὲν ὑπάγουν τό-σον καλὰ, ses affaires ne vont pas trop bien. || καθὼς (ὁ) πᾶ-γει ὁ ἀτελειώτης ὁ γλιγωρά, au train dont il va (il y va), il aura bientôt fini. || αὐτὸ τὸ σκουρῶμα σὰς πᾶγει θαυμάσια, cette coiffure vous va à ra-vir, ἴδε καὶ "ΤΑΙΡΕΙΛΑΝ ἢ "ΕΡ-ΣΟΜΑΙ.

ΥΠΑΙΟΡΟΣ (ὁ, ἡ), qui est ou qui se fait en pleine air (à décou-vert). || (ὁδσ.) ὑπαίθρον (τὸ), lieu découvert. || ἐν ὑπαίθρῳ (ἡ) εἰς τὸ ὑπαίθρον, en plein air, en plein vent, en plein champ, à la belle étoile, à découvert, (οἰκιακ.) sub Dio (Ἄντ.).

ΥΠΑΙΝΙΤΤΟΜΑΙ, Μ. Αἰνιχῶ (ὁ), laisser (ou faire) entendre d'une manière détournée, faire allusion à, donner à entendre.

ΥΠΑΪΤΙΟΣ (ὁ, ἡ), sujet ou expo-sé au reproche, quia qc. a se reprocher, coupable.

ΥΠΑΚΟΗ (ἡ), soumission, ὁ. ο-

béissance, ὁ. (ἐκκλησ.) obedi-ence, ὁ.

ΥΠΑΚΟΪΑ, Μ. οὐσα, obéir à. (Νμ.) obtempérer. || ὁ δὲν ἤκουσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν, il a manqué à l'assignation.

ΥΠΑΛΛΗΛΙΑ (ἡ), l'état d'un em-ployé.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (ὁ), employé (dans une administration, dans un bureau), fonctionnaire, com-mis (ὁ κατώτερος). || ὁ ἐπὶ τῶν γραμματειῶν, un employé du ministère de l'intérieur. || ὁ μόνιος ἐπὶ τῶν δημοτῶν, un fonctionnaire public. || ὁ ἐπὶ τῶν δημοτῶν, commis de bureau. || ἐπὶ τῆς διεκπεραιώσεως (φρσ. φέου) ἐπὶ τῶν δημοτῶν, commis de préditionnaire.

ΥΠΑΝΔΡΕΙΑ (ἡ), mariage. || ὁ δὲν εἶνε διὰ ὑπανδρείαν, il n'est pas mariable. || ἡ δὲν εἶνε διὰ ὑπανδρείαν, elle n'est pas mariable. || ἡ δὲν εἶνε διὰ ὑπανδρείαν, elle n'est pas mariable.

ΥΠΑΝΔΡΕΪΑ, Μ. εἶπν, marier (une fille), donner en mar-ge, établir. || (πρὸς) ἡ δὲν εἶνε διὰ ὑπανδρείαν, elle n'est pas mariable; (κατὰ φρσ.) épouser, prendre femme. || ποῦ τὸν ὑπανδρεύετε; où vous mariez-vous?

ΥΠΑΝΔΡΟΣ (ὁ, ἡ), marié, ma-riée.

ΥΠΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ (ὁ), sous-est-imer.

ΥΠΑΠΑΝΤΗ (ἡ), l'absence, la dis-crepance, la (fête de la) Parli-cation.

ΥΠΑΡΕΤΟΣ, ὁ, ὄν, subsistant, existant.

ΥΠΑΡΞΙΣ, κες (ἡ), existence.

ΥΠΑΡΧΙ (ἡ), ἀρχ. (ὁ), commen-cement, origine, ὁ. || (ὁ) ὁ ἐπὶ τῶν ἀρχῶν, le commencement.

ΥΠΑΡΧΩ, Μ. εἶπν, être, exister, subsister. || ὁ ἐπὶ τῶν ἀρχῶν, le commencement.

ΥΠΑΡΧΩ, Μ. εἶπν, être, exister, subsister. || ὁ ἐπὶ τῶν ἀρχῶν, le commencement.

ΥΠΑΡΧΩ, Μ. εἶπν, être, exister, subsister. || ὁ ἐπὶ τῶν ἀρχῶν, le commencement.

ΥΠΑΡΧΩ, Μ. εἶπν, être, exister, subsister. || ὁ ἐπὶ τῶν ἀρχῶν, le commencement.

ΥΠΑΡΧΩ, Μ. εἶπν, être, exister, subsister. || ὁ ἐπὶ τῶν ἀρχῶν, le commencement.

ΥΠΑΡΧΩ, Μ. εἶπν, être, exister, subsister. || ὁ ἐπὶ τῶν ἀρχῶν, le commencement.

legne entre eux. ||. *vz καταρ-
ισθησας τὰς ὑπαρχούσας ἐ-
κκλησίας*, abolir tous les di-
ocèses existants. ||. (τὸ πλο.
ιδ. τῆς μετ.) *ὑπάρχοντα* (τὰ),
propriétés, possessions, biens.
||. *ἀφαιρῶντες ὑπαρχόντων*, con-
fiscation des biens.
ὑπαρχὴς, οἱ (ὁ), écuyer; ai-
dant de camp, adjutant.
ὑπατία (ἡ), charge ou foncti-
on de consul (Romain), con-
sulaire.

ὑπατικός, ὁ, ὅς, qui apparte-
nait aux consuls romains
consulaire.

ὑπατος, ὁ, ὅς, (ἀρχ.) = *ὑπέρ-
τατος*, suprême. ||. ὁ ὑπατος
τῶν ποιτῶν (τῶν ῥητόρων, τῶν
σοφιστῶν), le prince des poé-
tes (des orateurs, des philo-
sophes). ||. (οὗτος) *ὑπατος* (ὁ),
consul (chez les Romains). ||.

ὑποπατριάρχης, ὁ, ὅς, *ὑποπατρι-
άρχης* (chez les Romains). ||.

ὑποπατριάρχης, ὁ, ὅς, *ὑποπατρι-
άρχης* (chez les Romains). ||.

ὑποπατριάρχης, ὁ, ὅς, *ὑποπατρι-
άρχης* (chez les Romains). ||.

ὑποπατριάρχης, ὁ, ὅς, *ὑποπατρι-
άρχης* (chez les Romains). ||.

ὑποπατριάρχης, ὁ, ὅς, *ὑποπατρι-
άρχης* (chez les Romains). ||.

ὑποπατριάρχης, ὁ, ὅς, *ὑποπατρι-
άρχης* (chez les Romains). ||.

ὑποπατριάρχης, ὁ, ὅς, *ὑποπατρι-
άρχης* (chez les Romains). ||.

ὑποπατριάρχης, ὁ, ὅς, *ὑποπατρι-
άρχης* (chez les Romains). ||.

ὑποπατριάρχης, ὁ, ὅς, *ὑποπατρι-
άρχης* (chez les Romains). ||.

ὑποπατριάρχης, ὁ, ὅς, *ὑποπατρι-
άρχης* (chez les Romains). ||.

ὑποπατριάρχης, ὁ, ὅς, *ὑποπατρι-
άρχης* (chez les Romains). ||.

ὑποπατριάρχης, ὁ, ὅς, *ὑποπατρι-
άρχης* (chez les Romains). ||.

(ὁ), s'opposer ou résister à.
ὑπεναντίον, ἐκ (ἡ), opposi-
tion, 0. résistance, 0.

ὑπεναντίον, οἱ (ὁ), ἀρχ., vête-
ment de dessous; veste.

ὑπεναντίον, M. ἴση, = *ὑπομι-
νήσκω*.

ὑπεναντίον, ἐκ (ἡ), = *ὑπο-
μνήσκω*.

ὑπεναντίον, M. ἴση, = *ὑπονοῶ*,
sous-entendre.

ὑπεναντίον, M. ἴση, sous-
fermer, sous-affirmer; sous-
traiter.

ὑπεναντίον, οἱ (ὁ), sous-
fermier; sous-traitant.

ὑπελάττω, M. ἐξέλκω, ôter (re-
tirer) doucement ou furtive-
ment, soustraire.

ὑπελάττω (ἡ), l'action de
soustraire, soustraction, 0.

ὑπελάττω, ἐκ (ἡ), soustrac-
tion, 0.

ὑπελάττω, M. αἰνέω, ôter ou
retirer furtivement, soustrai-
re; détourner.

ὑπεέρχομαι, M. ἐξέρχομαι (ὁ),
sortir furtivement, s'évader,
s'esquiver.

ὑπεοίσιμος (ὁ, ἡ), qui est sous
la domination de q., soumis,
assujéti, subordonné; (Np.)
qui n'est pas émancipé.

ὑπεοίσιμος, οἱ (ὁ), suje-
ction, 0. dépendance, 0.

ὑπερ, πρό. (συντάσσ. μετὰ γεν.
ἢ αἰτ. καὶ σημ. μετὰ γεν. μετὰ
1) Αἰτῶν ἢ ὑπεράσπ., pour,
en faveur ou dans l'intérêt
ou à l'intention de q. ||. ἦσαν
προδιατεθειμένοι ὑπὲρ ἐμοῦ, ils
étaient prevenus en ma fa-
veur. ||. τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα
εἶνε ὑπὲρ ἐμοῦ, cet argument
milite pour moi. ||. ὑπὲρ τοῦ
κατηγορουμένου, à la décharge
de l'accusé. ||. τοὺς ὑπὲρ καὶ
κατὰ τοῦ κατηγορουμένου μάρ-
τυρας, les témoins à charge et
à décharge. ||. ἔδωκε λειτουργ-
γεῖν ὑπὲρ τοῦ ἀποθανόντος, il
a fait dire la messe à l'inten-
sion du défunt. ||. ὑπὲρ τοῦ
κοινοῦ, pour le bien public,
dans l'intérêt général. ||. (μέ
αἰτ. δέ. 2) Τόπον ἢ τὸ ὑπε-
ράνω καὶ ὑπερέκεινα (κυρ. καὶ

μυθόρ.), au-delà (au-dessus)
de, par dessus; plus, plus
que. ||. πρὸν ὑπὲρ τὰ ὅρια
μείνα, (παρομ.), franchir les
limites. ||. ὑπὲρ τὸ ἥμισυ, plus
de la moitié; (Np.) outre moi-
tié. ||. ὑπὲρ τὸ ἑκατομμύριον,
au-delà d'un million. ||. ἦσαν
ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ὄχηματα εἰς
τὸν περίπτερον, il y avait plus
de cent voitures au cours. ||. ἐ-
ξαίρεσιν τοὺς ὑπὲρ τὰ ἑξήκον-
τα ἔτη, on exempta les hom-
mes au dessus de soixant ans
(de soixante ans et au des-
sus). ||. ὑπὲρ ἀνθρώπων, sur-
humain. ||. ὑπὲρ τὴν δύναμιν
τοῦ, au dessus (au delà) de
ses forces.

ὑπεραγαθῶς, M. ἴση, aimer a-
vec excès, adorer. ||. λέγουσιν
ἐν τούτοις, ὅτι ὑπεραγαθῶς τὴν
γυναῖκά του, on le dit pour-
tant fort amoureux de sa
femme.

ὑπεραγαθῶς (χωρὶς M.), ἀρχ. =
ὑπεραίνα, *ὑπερτερῶς*, sur-
passer.

ὑπερανταῖος (ὁ, ἡ), ἀρχ. (μυ-
θόρ.) accablé de maux.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

ὑπεράνω, ἐπὶ, au-dessus.

τάς ὁδηγίας τε, il a outre-passé ses instructions. || τὰ ἐξοδα ὑπερβαίνουν τὰ ἔσοδα, la dépense passe la recette.

ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΝΤΟΣ, ἐπὶ ῥ., extrême-ment; éminemment excessivement.

ΥΠΕΡΒΑΛΛΩ, M. ἡλῶ (θᾶ), = ΥΠΕΡΒΑΙΝΩ, surpasser; §. (συχρότ.) être excessif, (δθ. || ἡ μυχ.) ΥΠΕΡΒΑΛΛΩΝ, ΟΥΣΑ, ON, = ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ, qui passe les bornes, excessif, exorbitant, outré, désordonné, fou, exagéré. || ἡ ὑπερβάλλουσα τιμὴ τῶν γεννημάτων, le prix excessif (exorbitant) des denrées. || ἐπωλήθη εἰς ὑπερβάλλουσαν τιμὴν, il fut vendu à prix fou.

ΥΠΕΡΒΑΤΩΝ (τί), σχῆμα λόγου, inversion (de la phrase), hyperbate.

ΥΠΕΡΒΟΛΗ (ῆ), excès; surabondance, || πᾶσα ὑπερβολὴ σφαλερά, toutes les extrémités sont vicieuses. || καθ' ὑπερβολὴν, εἰς ὑπερβολὴν, excessivement, à l'excès, extrêmement, énormément; furieusement, prodigieusement, désordonné-ment, souverainement, épouvantablement, superlativement. || εἶνε καθ' ὑπερβολὴν ἀσχηρὴ, elle est furieusement (superlativement) laide. || καθ' ὑπερβολὴν πληκτικῶς, souverainement (superlativement) ennuyeux.

2) exagération, θ. (ῥτρ.) hyperbole. || μεταχειρίζεται ὑπερβολὰς, il tombe dans l'exagération. || χωρὶς ὑπερβολῆς sans exagération, c'est sans exagération.

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ, ἂ, ὄν, excessif, extrême, démesuré, désordonné; exagéré, outré; prodigieux; horrible; fou; (ἐπὶ λόγ.) hyperbolique. || ἐπαί- νοι ὑπερβολικοὶ, louanges exagérées (outrées). || κάμνει ὑπερβολικὸν ψῆφος, il fait un froid horrible, ἔδε ὁ Φριχτός.

ΥΠΕΡΒΟΡΕΟΣ (δ, ῆ), situé ou habitant au delà du Nord

hyperboréen, hyperborée.

ΥΠΕΡΓΗΡΑΣ (δ, ῆ), extrême-ment vieux, décrépît.

ΥΠΕΡΑΡΙΘΟΣ (δ, ῆ), très-cruel (douloureux etc), effroyable.

ΥΠΕΡΑΡΙΘΟΣ (δ, ῆ), qui a la (main) droite au dessus; (συν- κδχ.) favorable. || κεῖται ἐν ὑπερᾶριθῳ, être situé de manière à commander, dominer.

ΥΠΕΡΕΚΠΕΡΙΣΣΟΪ, ἐπὶ ῥ., plus qu'il n'en faut, abondamment.

ΥΠΕΡΕΠΑΙΝΩ, M. ἀνέλω, dire beaucoup de bien de q., louer excessivement, accabler de louanges, préconiser, ἔδε καὶ Ἐσπερίαν.

ΥΠΕΡΕΥΓΝΩΜΟΝΩ, M. ἔνα, être infiniment reconnaissant. || σὺς ὑπερϋγνωμονῶ, je vous suis on ne peut pas plus reconnaissant.

ΥΠΕΡΕΥΧΑΡΙΣΤῆ, M. ἔνα, remercier avec des grandes démonstrations de gratitude. || (συνήθ. ὡς ἐπιφών.) grand-merci, je vous suis infiniment obligé, je vous en rend mille grâces (un million de grâces), (καὶ ἔλλειπτ.) mille grâces.

ΥΠΕΡΕΧΩ (χωρὶς M.), dominer sur, surpasser; être supérieur; l'emporter (avoir la prééminence, l'avantage, le dessus) sur, exceller, primer. || θέλει παντοῦ νὰ ὑπερέχη, il veut primer partout.

ΥΠΕΡΟΡΕΪΑ (ῆ), retard du débiteur qui n'a pas payé au jour de l'échéance; demeure, θ.

ΥΠΕΡΟΡΕΩΣ (δ, ῆ), qui a laissé passer le jour ou le terme, qui est en retard (en demeure), θ.

ΥΠΕΡΟΨΙΑ (ῆ), orgueil, fierté, θ. morgue, θ. arrogance, θ. §. suffisance, vanité, θ. présomption, θ.

ΥΠΕΡΟΨΙΟΜΑΙ, M. κηδῶ (θᾶ), s'enorgueillir, être (se tenir) fier de.

ΥΠΕΡΨΑΝΟΣ, η, ὄν, orgueilleux, fier, superbe, hautain, arrogant, impérieux, présomptueux.

ΥΠΕΡΨΑΝΟΣ, ἐπὶ ῥ., avec orgueil ou fierté, orgueilleusement, fièrement, superbiement, arrogantement, impérieusement.

ΥΠΕΡΨΑΛΛΕΙΟΣ (δ, ῆ), d'outre-mer, transmarin.

ΥΠΕΡΨΟΜΑΤΙΣ, M. ἔνα, mettre enchère, enchérir.

ΥΠΕΡΨΟΜΑΤΙΣΜΟΣ (δ), l'action d'enchérir.

ΥΠΕΡΨΟΜΑΤΙΣΤΗΣ, ὅτ (δφ), enchérisseur.

ΥΠΕΡΨΟΞΕ, κωξ (ῆ), l'action de placer plus haut; remise, journeusement; (γρμτ.) le degré du superlatif.

ΥΠΕΡΨΟΤΙΩΣ, ἂ, ὄν, (γρμτ.) superlatif.

ΥΠΕΡΨΟΡΙΟΝ καὶ ΥΠΕΡΨΟΡΟΝ (τὸ), le dessus de la porte, le linteau.

ΥΠΕΡΨΟΤΑΜΑΙ (χωρὶς M.), voler au dessus de; surplomber ou franchir en volant.

ΥΠΕΡΨΟΧΟΣ (δ, ῆ), excessivement mince ou maigre.

ΥΠΕΡΨΟΧΩ, M. ἔνα, prendre ou avoir le dessus; prévaloir, triompher; avoir la prépondérance. || ὑπερψοχῶν ἡ πρότερη μὴ του, son avis prévaut (il a eu la prépondérance), || ὑπερψοχῶν ὁ ἐναντίας του, son adversaire a prévalu. || ὁ αὐτοὶ θυνάμεις ὑπερψοχῶν ἐναλλάξ ἡ μὴ κατὰ τῆς ἀντι- ces deux pouvoirs prévalent l'un sur l'autre. || ὑπερψοχῶν ὁ νόμος (ῥτρ.), la loi est restée (demenée) à la loi. || ἡ νόμος ἦτον ἐξεία, la loi était violente, mais la nature a pris (a eu) le dessus.

ΥΠΕΡΨΟΧΩΣ, κωξ (ῆ), purgation excessive, θ.

ΥΠΕΡΨΟΧΩΣ, κωξ (ῆ), purgation, θ.

ΥΠΕΡΨΟΧΩΣ (ῆ), κωξ (ῆ), (κυρ. εὐχρ. τρπρ.) ἔνα, être situé au dessus, dominer. || τὸ φρούριον ἐπὶ κατεῖται τῇ πόλει, le château domine la ville.

ΥΠΕΡΨΟΧΩΣ (δ, ῆ), qui combat pour, défenseur, protecteur, champion.

ΥΠΗΛΑΧΩ, M. ἕνα, combattre pour, défendre.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, οὐκ (δ, ἡ), d'une grandeur démesurée, d'une taille exorbitante, excessive (démesurément) grand, énorme.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (δ, ἡ), démesuré, désordonné, excessif, fou.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, ἐπιβ., démesurément, désordonnément, outre-mesure.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (δ, ἡ), d'une grandeur démesurée, très volumineux, énorme; (ἐν γέν.) exorbitant, excessif. || χρῆος δ' ἐπὶ οὐκ ἔστιν, une dette énorme. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, des frais énormes, dépense exorbitante.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, οὐκ (δ), dédaigneux; contempteur; impérieux, insolent.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, ἡ, ὅς, ἐν, mépris, dédaigneux, impérieux. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, avec une fierté dédaigneuse, d'un ton impérieux.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, ἐπὶ, dédaigneusement.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (ἡ), = Ἐξορία.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, M. ἕνα, = Ἐξορία.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, α ἡ οὐ, οὐ, qui est au-delà des frontières. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, guerre faite ou entreprise hors du territoire. 2) = Ἐξορία.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (δ, ἡ), qui est au-dessus des cieux.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (δ, ἡ), surnaturel.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (ἡ), supériorité, θ. prééminence, θ. suprême.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (ἡ), dédain; mépris; morgue, θ.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, ἐξ (κῆ, γ), excessivement gras.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, M. κῆ, sur-

passant. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, où le péché

est, la grâce a surabon-

dancer.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, M. ἕνα, sauter par

surabondance.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, M. ἕνα, sura-

bondancer.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (δ, ἡ), immensement (infiniment, prodigieusement, excessivement, puissamment, furieusement) riche, millionnaire.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, M. ἕνα, devenu extrêmement riche.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, ἐπὶ (ἡ), excois-sance de chair (sur une partie blessée).

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (δ), (ἐν. χρῆ-νος), le plus-que-parfait, le prétérit antérieur.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, η, οὐ, suprême; souverain. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, au suprême (au plus haut) degré, au souverain degré, souverainement, au superlatif.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (δ, ἡ), qui sur-passe toutes les perfections.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, M. ἕνα, être supé-rieur à (au dessus de), sur-passer, ἔξ, καὶ ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, οὐ καὶ (κοιν.) η, οὐ, extrêmement haut.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, M. ἕνα, élever au plus haut degré, exalter.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, οὐκ (δ, ἡ), surna-turel. §. prodigieux.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, ἐπὶ, d'une mani-ère surnaturelle, surnaturel-lement; prodigieusement.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, ἔξ, ΚΑΤΑΧΑΙΡΟΜΑΙ.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (δ, ἡ), accablé (abi-mé, perdu) de dettes, qui a des dettes par-dessus la tête.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (ἡ), ἀρχ., le palais de la bouche.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (τὸ), (ἐν. οὐκ ἔστιν), la partie la plus élevée d'une maison.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, ἀδρ. τοῦ ΥΠΟΧΟ-

ΜΑΙ.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (δ, ἡ), responsa-ble. §. prévenu. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, je ne suis point res-ponsable pour les fautes d'autrui. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, le gérant responsable. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, la responsabi-lité des ministres.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (δ, ἡ), sujet. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, les relations du prin-

ce au sujet. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, les sujets ne sont pas des esclaves.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (ἡ), service; foncti-on, θ. ministère; emploi. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, le service des postes.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, οὐ (δ) καὶ ΥΠΕΡ-ΜΕΓΕΛΟΣ, ἔξ, ἡ ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (ἡ), serviteur, domestique; (δρ.) servante. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, il est entré en condition.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, M. ἕνα, servir. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, être employé (dans une admi-nistration, dans un bureau). || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, ils est em-ployé dans les bureaux de tel ministère. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, servir le roi, (καὶ ἀπλ.) servir.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, α, ἔξ, κοιν. δ' ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, οὐ (δ) καὶ

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, ἔξ, ἡ, somnam-bule, hypnolate.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (ἡ), somnambulisme.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, ἡ, ὅς, somnam-bulique.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ (δ), sommeil; somme, θ. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, j'étais dans mon pre-mier sommeil. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, j'ai vu cela en songe, ἔξ, καὶ ΟΥΚΕΙΡΟΜΑΙ.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, οὐκ (δ, ἡ), qui dort toujours, dormeur; somno-lent.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, ἡ, ὅς, (κρ. ἐπὶ οὐκ ἔστιν), qui à la vertu d'assom-pir, somnifère, soporatif, so-porifique, soporifère, dormi-tif. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, le somnifère le plus connu s'est le pavot.

ΥΠΕΡΜΕΓΕΛΟΣ, ἀδρ. (συντ. με γέν. καὶ σμ.) Αἰτίαν (ποιήτ.), par, à cause de. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, ce temple fut fondé par un tel. || ἐπὶ οὐκ ἔστιν, la Hen-riade, par Voltaire. 2) (συχ-νός, με αἰτί) Τόπον ἡ τὸ ΥΠΟ-

Υποδούλως, εως (ή), asservissement.
 Υποδοχή (ή), accueil, réceptio-
 n, ο. || ἡμέρα υποδοχῆς, jour
 de réception, ἡε καὶ Δέχο-
 ναι.
 Υποδομαί (χωρὶς Μ.), ἀρχ., se
 plier, s'insinuer.
 Υποδόκη, Μ. ὁλνα, tamen-
 ter (des troubles, des facti-
 ons etc), alimenter.
 Υποθέσις, εως (ή), suppositi-
 on, ή. hypothèse, ο. condition
 προϋποθέσει, ο. || καθ' ὑπόθεσιν,
 sur supposition, suppositions
 υποπόσει) que. 2) affaire, ο.
 ὑποθέτω (τίμαι) εἰς τὴν ὑπό-
 θεσιν, (λαμβάνω ἢ ἔχω γνώσιν
 ἐπὶ τοῦ πράγματος), se met-
 tre (dire) au fait. || — κρίσιν
 ὑποθέτω, affaire en litige, ἡε
 Δίκην. 3) (περὶ δικῆς λό-
 γος, ἐξέμας κτλ.) sommaire-
 ment.
 Υποθέσις, ο. εως, supposé (sup-
 posé) que.
 Υποθετικὴς, ἡ, ο.κ., supposé,
 conditionnel, hypothétique;
 ὑποθετικῶς, ἐπὶ, hypothéti-
 quement, par supposition ou
 hypothèse.
 Υποθέτω, Μ. οἶσα, κοιν. ἀντ'
 ὑποτίθωμι, faire état, sup-
 poser, présumer, réputer,
 croire, croire, se représen-
 ter, ἡ. δ. ὑποθέσωμεν εἴ, po-
 sons (posé, suppose) que, (οἶκ.)
 prenez (prenons) que. || τὸν
 ὑποθέτω τιμον ἄνθρωπον, je le
 suppose (je le croyais) hom-
 me d'honneur. || τὸν ὑποθέτω
 (ὑποτίθωμι) μέγανότῃ, je lui
 suppose du talent (de la capa-
 cité). || τί οὐ ὑποθέσκειν περὶ
 τοῦ, que va-t-on croire de
 lui. || ὁ ἀπὸν δι' ὑποθέσεις
 ἔχειται τοῦ, ὑποτίθεται
 ὡς ἄνθρωπος, un homme absent pour
 affaires de sa compagnie,
 ὡς ἔρεται (cense) présent. ||
 ὡς ὑποτίθεται κατηγορημέ-
 νος, la loi est censée abolie.
 ὡς ὑποτίθεται, ἄχρις οὗ
 κατηγοροῦντο, ἔνοχος, ὑποτίθε-
 ται, ὡς ἄνθρωπος, un accusé, est pré-
 sumé innocent jusqu'à ce qu'

il soit reconnu coupable. ||
 ὁ ὑποτιθέμενος πατήρ (βρέφος),
 le père putatif.
 Υποθήκη (ή), ἀρχ., conseil, a-
 vis, averissement. 2) (συ-
 ν/θ.) hypothèque, ο. || ἐγγρα-
 φή υποθήκης, inscription hy-
 pothécaire, || βάλω εἰς ὑ-
 ποθήκην, donner pour hy-
 pothèque, hypothéquer, en-
 gager. || τὸ δάνειόν του εἶνε
 ἀσφαλισμένον δι' ὑποθήκης, sa
 créance est assurée par une
 hypothèque (hypothécaire-
 ment).
 Υποποκατάστασις, ἀκος (δ), con-
 servateur des hypothèques,
 consignataire (d'un dépôt).
 Υποκαίω, Μ. καίω, mettre
 le feu (chauffer) pas dessous.
 Υποκάμιον (τὸ), chemise, ο.
 || μετὰ τὸ πούκαμιον, en che-
 mise. S. (μην.) πούκαμιον
 φειδιῶ, la dégonille d'un ser-
 pent, mue, ο.
 Υποκατάστασις, εως (ή), Ν.μ.,
 substitution, ο. subrogati-
 on, ο.
 Υποκάτω, ἐπὶ, sous, dessous.
 Υποκάτωθεν, ἐπὶ, de dessous,
 par-dessous; d'en bas, par
 en bas. || ὑποκάτωθεν τῆς κλι-
 νης (τῆς τραπέζης), de dessous
 le lit (la table).
 Υποκάτω (τὸ), poêle (étu-
 ve etc) que l'on chauffe par
 dessous; fourneau souterrain
 pour chauffer l'étuve des
 bains.
 Υποκείμετα (χωρὶς Μ.), être su-
 jet ou soumis ἡ. || (συν/θ. ἢ
 μην.) Υποκείμενος, η, ο.κ., su-
 jet, soumis. || (συν/θ. τὸ οὐδ.)
 Υποκείμενον, sujet proposé,
 objet; S. personne (en ques-
 tion), ο. personnage. || ἄχρη-
 στον ὑποκείμενον, mauvais su-
 jet, vilaine créature; (μυθωρ.)
 mauvaise genée, ο. || μέγα
 (σημαντικόν) τι ὑποκείμενον,
 un grand personnage, une
 personne de qualité (de con-
 dition, de haut parage).
 Υποκίω, Μ. ἄνω, soulever,
 exciter.
 Υποκαίω, Μ. κλέω, dérober.
 || (πάντοτε σχεδὸν μυθωρ.)

μὲν ἐμπόρεσσι νὰ ὑποκλέψω
 μερικὰς στιγμὰς ἀπὸ τὰς ὑπο-
 θέσεσι μου, je pus à peine dé-
 rober quelques momens à
 mes affaires.
 Υποκλίνω, οἶς (δ, ή), soumis.
 Υποκλίνω, ἐπὶ, avec une
 grande soumission.
 Υποκλίσις, εως (ή), soumission,
 ο. prosternation, ο. homma-
 ge.
 Υποκορίζομαι, Μ. κορίζω (ὁ),
 appeler q. du nom caressant
 de, caresser, mignarder, ca-
 joler. S. désigner par un di-
 minutif, adoucir (affaiblir) par
 l'expression l'odieux d'une
 chose; donner une couleur
 favorable (un tour spécieux);
 pallier.
 Υποκορισμός (δ), l'action d'a-
 doucir par l'expression (de
 donner une couleur favora-
 ble, d'user des palliatifs).
 Υποκοριστικός, ὁ, δ.κ., (Γρμ.),
 diminutif.
 Υποκρίνομαι, κριῶ (ὁ), jouer
 ou représenter (un person-
 nage), feindre, simuler. || ὁ
 δὲνα (ὁποκρίτης) ὑποκρίθη τὴν
 Ὀρέστην ἔξ, un tel a joué (le
 rôle d') Oreste, un tel a re-
 présenté César etc. || ὁ ὑπο-
 κρίτης οὗτος ὑποκρίνεται κά-
 λιστα, ce comédien joue fort
 bien. || ποῖος ὑποκρίνεται τὸν
 Λυσάνδρον; qui est-ce qui fait
 (qui joue) le rôle de Lysan-
 dre.
 Υποκρίσις, εως (ή), débit, dé-
 clamation, action, ο. jeu; S.
 (συν/θ.) dissimulation, ο.
 hypocrisie, ο. (οἶκ.) papela-
 rise, ο.
 Υποκριτής, οἷ (δ), acteur
 -trice (de théâtre); S. dis-
 simulé, hypocrite, (οἶκ.) pa-
 pelard. || ὁποκρίτης κωμω-
 δίας, comédien.
 Υποκριτικός, ὁ, δ.κ., feint, dis-
 simulé, hypocrite.
 Υποκριτικῶς, ἐπὶ, avec hypo-
 crisie.
 Υποκροῖα, Μ. κροῖω, répli-
 quer (en interrompant), faire
 des observations; faire en-
 tendre, faire allusion à.

Υποκρίντα, M. κρύβω, cacher (dessous); dissimuler (ses desseins), celer. || υποκρύπτει τα τι ἐν ταῦθα (εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν), il y a dans cette affaire un dessous de cartes, (καὶ ἄπλ.) il y a un dessous, il y a quelque chose là-dessus. || ἀποκρίνεται ὑποκρυμμένοι, des vus cachées.

Υποκρίντα, M. κίβω, succomber; se soumettre à.

Υποκρίνεις (ὁ, ἡ), un peu voulté (courbé, bossu).

Υποκρῶς (ὁ, ἡ), un peu sourd, qui a l'oreille dure.

Υπολαμβάνω, M. λαβὼ (ὁρᾶ), (ἀρχ.) = Nomίζω, penser, croire, présumer. 2) prendre la parole après un autre, repliquer; S. interrompre, interrompre, répartir.

Υπολαμβάνω, M. λαβὼν, commencer à luire, jeter un peu de clarté, poindre.

Υπολείπω (χωρίς M.), laisser derrière ou en arrière. || (μ.) laisser en reserve. || (π.) rester, être de reste.

Υπολευτός (ὁ, ἡ), un peu blanc, blanchâtre, blanchissant.

Υπολήβιον (τὸ), vaisseau placé sous le pressoir pour recevoir le vin.

Υπολήψεις, κες (ἡ), ἀρχ., conception, ὁ. pensée, ὁ. idée, ὁ. croyance, ὁ. (ἔσθ.) 2) (συν.) opinion bonne ou mauvaise; (συν.) considération, ὁ. estime, ὁ. réputation, ὁ. crédit, honneur. || ἔχω εἰς ὑπόληψιν, avoir en considération, faire cas de, estimer, priser. || τὸν ἔχω εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, il est placé très-haut dans mon estime. || ἔχει ὑπόληψιν τιμῆς (ἀγαθῆς) ἀνθρώπου, il est réputé pour homme d'honneur (de bien), il est en réputation (il a la réputation) d'un homme de bien etc. || ἔχει (εἶνε εἰς) μεγάλην ὑπόληψιν, il est (il jouit) d'une grande considération, il jouit d'un grand crédit, il est fort en

réputation. || εἶνε ἄνθρωπος με ὑπόληψιν, c'est un homme de réputation, ἴδε καὶ Εἰρηόλυτος. || ἀποκτᾷ (ἡ) προσπαθεῖ ν' ἀποκτήσῃ ὑπόληψιν, il travaille à se faire une réputation, il se met en réputation. || με τοῦτον τὸν τρόπον ἔλαβεν (ἀπέκτησεν) ὑπόληψιν, il s'est mis en crédit par tel moyen, ce moyen lui a acquis du crédit. || ἔχασε τὴν ὑπόληψιν του, il a perdu sa réputation, il est perdu de réputation, il est déconsidéré. || ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν ὑπόληψιν του, il a perdu de son crédit, il est bas dans l'opinion. || τοῦτο ἔμπορει νὰ τοῦ βλάψῃ τὴν ὑπόληψιν, cela ferait tort (nuirait) à sa renommée, cela donnerait atteinte à sa réputation. || εἰς τὴν κακὴν ὑπόληψιν με ἔχετε; suis-je si mal dans votre opinion? || τὰ κρασιὰ τῆς Γαλλίας ἔχουν πολλὴν ὑπόληψιν, on estime beaucoup les vins de France, les vins Français sont en grande réputation. || ἡ ὑπόληψις τῶν μετοχῶν (τῶν γραμματίων) τῆς τραπεζῆς ἡδύσε, les actions (les billets) de la banque sont remontées de crédit. || αὐτὰ τὰ γραμματία δὲν ἔχουν ὑπόληψιν, ces papiers (ces effets) sont en défauteur (en discrédit).

*Υπολογίζομαι, M. λογίζω (ὁρᾶ), calculer, compter, supputer.

Υπολογισμός (ὁ), calcul; supputation, ὁ. (κυσ. ἐπὶ οἰκοδ. κλπ.) devis; (ναυτ.) estime, ὁ.

Υπόλογος (ὁ, ἡ), comptable, responsable; (Νμ.) rendant compte, (καὶ ἄπλ.) rendant. || εἰς ὃν ὁ ὑπόλογος ἔχη νὰ πληρώσῃ τι ὑπόλοιπον, δύναται νὰ καταθέσῃ τοῦτο παρὰ τῇ δικηγόρῳ, (δικονμ.), le rendant, s'il est reliquataire, peut consigner la somme.

Υπόλοιπον (τὸ), ce qui reste (d'un tout, d'une somme etc), qui est de reste, restant, reste. || ὑπόλοιπον λογαριασμοῦ,

renquat d'un compte. || ἔχων (ὀφελων) νὰ πληρώσῃ τι ὑπόλοιπον λογαριασμοῦ, reliquat. || τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς, le reste de la journée. || πολοκατὸς (ὁ), lieutenant.

Υπολῶν, M. λῶν (ἀρχ.), ὁ. les (dénouer les cordons des souliers, déchausser.

Υπομνήσις, M. λῶν (ἀρχ.), ὁ. les (dénouer les cordons des souliers, déchausser.

Υπομνήσις, M. λῶν (ἀρχ.), ὁ. les (dénouer les cordons des souliers, déchausser.

Υπομνήσις, M. λῶν (ἀρχ.), ὁ. les (dénouer les cordons des souliers, déchausser.

Υπομνήσις, M. λῶν (ἀρχ.), ὁ. les (dénouer les cordons des souliers, déchausser.

Υπομνήσις, M. λῶν (ἀρχ.), ὁ. les (dénouer les cordons des souliers, déchausser.

Υπομνήσις, M. λῶν (ἀρχ.), ὁ. les (dénouer les cordons des souliers, déchausser.

Υπομνήσις, M. λῶν (ἀρχ.), ὁ. les (dénouer les cordons des souliers, déchausser.

Υπομνήσις, M. λῶν (ἀρχ.), ὁ. les (dénouer les cordons des souliers, déchausser.

Υπομνήσις, M. λῶν (ἀρχ.), ὁ. les (dénouer les cordons des souliers, déchausser.

Υπομνήσις, M. λῶν (ἀρχ.), ὁ. les (dénouer les cordons des souliers, déchausser.

Υπομνήσις, M. λῶν (ἀρχ.), ὁ. les (dénouer les cordons des souliers, déchausser.

Υπομνήσις, M. λῶν (ἀρχ.), ὁ. les (dénouer les cordons des souliers, déchausser.

Υπομνήσις, M. λῶν (ἀρχ.), ὁ. les (dénouer les cordons des souliers, déchausser.

Υπομνήσις, M. λῶν (ἀρχ.), ὁ. les (dénouer les cordons des souliers, déchausser.

dans une proposition, s'en li-
rer naturellement par indu-
ction (par conséquence), être
sous-entendu. ||. κατὰ τὸ ὑπο-
νοητέον, (Νη. καὶ Διαλεκτ.),
implicite, d'une manière
implicite. ||. ἡ ῥήτης αὕτη
ἐκτίθεται κατὰ τὸ ὑπονοη-
τέον εἰς τὸ συμπόλαιον, cette
clause est contenue implicite-
ment dans le contrat.

Υποχρῶς (ὁ, ἡ), un peu blond,
quel peu sur le roux, roussâ-

Υποχρῶς (ὁ, ἡ), aigret, aigre-
let, légèrement acide, acidu-
lé. (ὁ, αἰ. ἐπὶ ὅπωρ.) suret.
Υποκλίνω, M. κλῖνω, succomber.
||. ὑποκλίνομαι εἰς τὸ αὐτὸ ἐγκλί-
νω ἢ σπῆλμα, retomber dans
la même faute, faire une ré-
cidive, récidiver.

Υποκλίσις, A. ὄν, (Ἀριθμ.),
la quote (κῆρ. partie). ||. ὁ ἄ-
ριθμὸς 2 εἶνε — τοῦ 6, deux
est une aliquote de six, ὅδε
καταμετρεῖται.

Υποκλίσιον (τὸ), marchepied.

Υποκόντορας (ὁ), vice-consul.

Υποκόντορας (ὁ, ἡ), qui a des ai-
des, allé.

Υποκρίβω, M. κρῖνω, soupçon-
ner, avoir pour suspect, sus-
picer; se méfier (se défier)

de q., se douter de q., pré-
somer. ||. (πθ.) être ou deve-
nir suspect. ||. ὅλα τὰ ὑποκρίβω,
tout lui fait ombre (ombre).

||. τὸ ὑποκρίβω, je m'en
doutais bien. ||. δὲν ἤμην βέ-
βαιος πλὴν τὸ ὑποκρίβω, je
n'étais pas sûr, mais je m'en
doutais. ||. τὸ ὑποκρίβω
πάντοτε, je m'ensuis toujours
douté. ||. ποτὲ δὲν ἤθελα τὸ ὑ-
ποκρίβω, je ne m'en serais
jamais douté.

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

Υποκρίσις, ou καὶ (κριν.) η, ὄν,
suspect. S. (ἐνεργ.)

eurement, qui a un vice ca-
ché.

Υποκρίσις (χωρὶς M.), ἀρχ., re-
tenir un peu la queue com-
me font les chiens, caresser.
||. (συνθ. μετὰ) ἡ ἐλπίς με
ὑπέσπειρε, l'espoir me flattait,
je me berciais de l'espoir.

Υποκρίσις, M. ὄν, noter
(par dessous). ||. (ἐγγρ. κυρ. ἢ
πθ. μετ.) ὁ ὑποκρίσις
(εἰς ἐπιστολήν, εἰς ἐγγράφον),
le soussigné, je soussigné.

Υποκρίσις, M. ὄν, noter (au
bas de la page), 6.

Υποκρίσις, M. κλῖνω, creu-
ser par dessous, saper, miner.

Υποκρίσις, M. ἵνα, donner le
croc-en-jambe, (μετὰ) sup-
planter.

Υποκρίσις (ὁ), l'action de
faire tomber en donnant un
croc-en-jambe.

Υποκρίσις (τὸ), les dessous
d'un théâtre.

Υποκρίσις (ὁ, ἡ), qui se fait
en vertu ou sous la foi d'un
traité (d'une convention).

Υποκρίσις, M. ὄν, ce
qui dépose au fond d'un vase,
dépot, sédiment. 2) (συνθ.)
substance, 0. (ὀλγ.) hypostas-
e, 0. S. personne réelle.

Υποκρίσις (τὸ), terre, 0. do-
maine, 0. métairie.

Υποκρίσις (τὸ), soutien,
support, étai, appui.

Υποκρίσις, M. ἵνα, étayer,
appuyer (κῆρ. καὶ μετὰ),
soutenir. ||. ὑπερμεγέθεις μαρ-
μάρηνοι κλώνες ὑποστήριζον τὴν
ὀροφὴν τοῦ κυρίου, d'énormes
colonnes de marbre soute-
naient le comble de l'édifice.
||. ὅτι ὑποστήριζω τὴν αἵτησιν
(τὴν πρότασιν) σας, j'appuierai
votre demande (votre propo-
sition).

Υποκρίσις, M. ὄν, l'action
de soutenir (etc), soutien, ap-
pui. ||. ἐγγράφα πρὸς ὑποστή-
ριξιν (αἰτίσεως), Δοκίμ., pié-
ces au soutien (à l'appui).

Υποκρίσις (ἡ), virgule, 0.

Υποκρίσις, M. ὄν, mettre (sé-
parer par) une virgule.

Υποκρίσις (ὁ), général de

brigade; maréchal de camp
Υποκρίσις, M. ὄν, re-
brousser chemin, revenir sur
ses pas, rétrograder, retour-
ner.

Υποκρίσις (ὁ, ἡ), un peu à-
pre, (μετὰ) d'une humeur un
peu difficile.

Υποκρίσις (ὁ, ἡ), un peu a-
stringent (sur).

Υποκρίσις, M. ὄν, promesse,
0. ||. φυλάττω (ἐκπληρῶ, παρ-
δίδωμι, ἀναρῶ) τὴν ὑπόσχεσιν
μου, tenir (garder, accomplir,
acquiescer ou s'acquiescer de, sa-
tisfaire à, fausser, violer,
manquer à) sa promesse.

Υποκρίσις (τὸ), (ἐνν. ἐγγρα-
φον), obligation (par écrit).

Υποκρίσις, M. (ὁ) ὑποκρίσις,
promettre; s'obliger (s'enga-
ger) à. ||. με ὑποσχέθη πολλά,
il m'a fait de grandes promes-
ses. ||. με ὑποσχέθη νὰ ἔλθῃ νὰ
με ἐπισκεφθῇ, il m'a promis de
venir me voir.

Υποκρίσις (ἡ), sujétion, 0. sou-
mission, 0. subordination, 0.
obéissance, 0. dépendance, 0.
(ἐκκλησ.) obéissance, 0.

Υποκρίσις, M. ὄν, (κῆρ. καὶ
ἀρχ.) qui soumet, qui en a la
faculté, (ἐνν. ||. γαρ.) ὑποτα-
κτικὴ (ἐγκλησ.), le subjonctif.
||. ἀθροὺν ὑποτακτικόν, l'article
relatif. 2) συνθ. (ὡς ἀρσ.),
un acolyte; un frère servant
ou convert.

Υποκρίσις, M. ὄν, réduire
(ranger) sous sa domination
(sous ses lois), soumettre, a-
sujeter, subjuguier, subordon-
ner; (γρμτ.) regir le subjon-
ctif. ||. (ἀντὶ) obéir; pré-
ter obéissance (à un prince),
se ranger sous les enseignes
(sous l'obéissance) de; faire
sa soumission à q.

Υποκρίσις, M. ὄν, tributai-
re; vassal; (ἐν γέν.) subordon-
né, soumis.

Υποκρίσις, M. ἵνα, bulbe
tuer.

Υποκρίσις (ὁ, ἡ), un peu bé-
gue.

Υποκρίσις, M. ὄν, nourrir
(sous main); (ὡς ἐπὶ τὸ πθ.)

Υποκρίσις, M. ὄν, nourrir
(sous main); (ὡς ἐπὶ τὸ πθ.)

Υποκρίσις, M. ὄν, nourrir
(sous main); (ὡς ἐπὶ τὸ πθ.)

Υποκρίσις, M. ὄν, nourrir
(sous main); (ὡς ἐπὶ τὸ πθ.)

Υποκρίσις, M. ὄν, nourrir
(sous main); (ὡς ἐπὶ τὸ πθ.)

Υποκρίσις, M. ὄν, nourrir
(sous main); (ὡς ἐπὶ τὸ πθ.)

Υποκρίσις, M. ὄν, nourrir
(sous main); (ὡς ἐπὶ τὸ πθ.)

Υποκρίσις, M. ὄν, nourrir
(sous main); (ὡς ἐπὶ τὸ πθ.)

Υποκρίσις, M. ὄν, nourrir
(sous main); (ὡς ἐπὶ τὸ πθ.)

Υποκρίσις, M. ὄν, nourrir
(sous main); (ὡς ἐπὶ τὸ πθ.)

Υποκρίσις, M. ὄν, nourrir
(sous main); (ὡς ἐπὶ τὸ πθ.)

μτρο.) alimenter; entretenir.

Υποτροπή (ή), retour; (ιατρ.) rechute, θ. (Νρ.) recidive, θ. || καὶ ἐν υποτροπῇ, (φρσ. Νρ.), et en cas de recidive.

Υποτρόφος (ὁ), boursier. || ὁμοίως (σύνταξις) υποτρόφου, boursier, θ.

Υποτύπαισις, εἰς (ή), représentation, θ. image; §. esquisse, θ. ébauche, θ. §. modèle, original, exemple. §. (βτρ.) hypotypose (figure de rhétorique), θ.

Υποτάσις (ὁ, ή), dont l'apparence est trompeuse; qui a le regard (la mine) en dessous, sournois, dissimulé, fourbe; (ἐπὶ πραγμ.) perfide, ténébreux, traître. || πληγὴ —, (ιατρ.), qui n'est cicatrisée qu'en dessous, qui forme intérieurement un abcès. || ὑποκλον μεδίσματα, un sourire perfide. || εἶνε (ἀνθρώπος) ὑποκλούς, il est en dessous, c'est un homme en dessous. || εἶνε πολλὰ ὑποκλούς, il est d'une dissimulation profonde, il est profondément dissimulé. || ὑποκλούς διαγωγὴ, une conduite ténébreuse (dissimulée).

Υποστάσις, ὑποσ (ή), malignité cachée, fausseté, θ. fourberie, θ. duplicité, θ. §. dissimulation, θ.

Υποστάσις, ἐπὶ, d'un air sournois (dissimulé).

Υποστήριξις (τὸ), ministère, département (ministériel). || τὸ — τῶν ἐξωτερικῶν (τῶν ἐσωτερικῶν κτλ.), le ministère des affaires étrangères (de l'intérieur etc.). || ἀλλάξε τὸ ὑπουργεῖον, le ministère est changé.

Υποστήριγμα (τὸ), charge d'un homme en place, θ. || ὁ ἐν ὑπουργήματι, les gens en place.

Υποστήριξις (ή), les fonctions d'un ministre et le temps pendant le quel il les exerce, ministère. || ἐπὶ τῆς ὑπουργίας του, sous (pendant) son ministère.

Υποστηρικτὸς, ή, ὄν, ministériel. || ὑπουργικὸς σύμβουλος (πάρ-

εῖος, γραμματεὺς), conseiller (assesseur, greffier) ministériel. || τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, le conseil des ministres.

|| πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, président du conseil des ministres. || ἐφημερίς ὑπουργική, journal ministériel.

Υποστήριξις (ὁ), ministre. || ὑπουργὸς τοῦ Κράτους, ministre secrétaire d'Etat. || ὁ ἐπὶ τῶν

ἑσωτερικῶν (τῆς Δικαιοσύνης κτλ.) ὑπουργὸς τῆς Ἐπικρατείας, le ministre secrétaire d'Etat au département de l'intérieur (de la justice etc.). || ἑκτακτος ἀπεσταλμένος καὶ πληρεξούσιος ὑπουργός, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire.

Υποστήριξις, Μ. ἴσα, ἀρχ. — ὑποστήριξις, servir (κυρ. comme ministre). || ὑπουργούντος (τοῦ δεινός), sous le ministère (tel), pendant le ministère d'un tel.

Υποστήριξις, ἴσος (ή), croupière, θ.

Υποσταίνομαι (χωρὶς Μ.), κοιν. ἀντὶ ὑποστάνομαι. || (ἐὺχρ. κυρ. ή μετχ.) ὁ ὑποφαινόμενος, le soussigné; je soussigné. || οἱ ὑποφαινόμενοι ἐσυμφωνήσαμεν, nous soussignés sommes convenus.

Υποστήριξις, ή, ὄν, supportable; passable, passablement bon. || οἱ στίχοι του εἶνε ὑποφερτοί, ses vers sont passables (passablement bons), ils peuvent passer.

Υποστήριξις, Μ. φέρω (θα), prendre qc. en patience, supporter, porter, soutenir; souffrir, endurer, pâtir; essuyer, subir. || τὸ στράτευμα ὑπέφερε πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν πορείαν, l'armée pâtit beaucoup dans cette marche, elle a beaucoup souffert. || δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸν ἐσφέρω, je ne saurais le souffrir. || ὅσα βλάσανα ὑπέφεραν, les tortures qu'ils ont subies.

Υποσταλκός (ὁ, ή), ἀρχ., qui est d'airain par dessous; mêlé de cuivre, altéré, falsifié.

Υποστήριξις (ὁ, ή), soumis, assujéti.

Υποσταλκός, ή, ὄν, hypo-

condre, hypochondriaque; mélancolique; atrabilaire, hyporeux.

Υποσταλκός (τὸ) ἀνατομή, (φρσ. νήθ. εἰς τὸ πλθ.) les hypochondres. 2) (συνδύχ.) mélancolie, θ. vapeurs, θ. πλθ.

Υποστήριξις, Μ. ὄν, obligé, engager. || ὁ μὲ ὑποστήριξις τὰ μέγιστα, vous m'obligez infiniment (extrêmement) καὶ Χάρις. || ὑποστήριξις τινα, contracter des obligations envers q.

Υποστήριξις (ὁ, ή), obligé, viable; astreint. || ὁ μὲ ὑποστήριξις, (φρσ.) je vous suis infiniment obligé, je vous en ai une grande obligation (les dernières obligations) vous en suis très-redevable (καὶ ἐλλείπει) bien obligé. || ὁ μὲ ὑποστήριξις βίαι, je vous en aurai obligation toute ma vie. || ὁ μὲ ὑποστήριξις νὰ μὲ ἀποζημιώσει, est tenu de m'indemniser. || εἶμαι ὑποστήριξις τὸν ὁθ, je suis dans l'obligation de lui répondre. || εἶμαι ὑποστήριξις νὰ σηκώσω, je suis astreint à me lever à bonne heure.

Υποστήριξις, εἰς (ή), obligation, θ. charge, θ. engagement, condition, θ. || τὸ ὑποστήριξις τὸ δεῖνα πράγμα, ὅμως je lui ai promis telle chose, mais à charge que. || ὁ μὲ ὑποστήριξις, (d'un devoir), dispenser, ὁ μὲ τοῦ νόμου ἐπιβαλλόμενα εἰς αὐτοὺς ὑποστήριξις, les conditions qui leur sont imposées par la loi.

Υποστήριξις, ή, ὄν, qui doit à obliger (à faire plaisir), intelligent, officieux; (ιδιαιτ. ἐπὶ πραγμ.) qui est obligation, obligataire. || ὁ μὲ ὑποστήριξις τρέπον, (φρσ. γενεῖαν), d'une manière obligeante (officieuse), obligeamment.

Υποστήριξις (τὸ), (ιατρ., ἀναι-

issement des (fluxion sur les)
 ΥΣΤΕΡΩ, *υστερῶ* (ἡ), l'action
 de se retirer (de reculer, de
 reculer), retraite, 0.
 ΥΣΤΕΡΩ, *Μ. ἕστα*, se retirer
 ensemble, lâcher pied,
 reculer, céder la place (le pas)
 ὡς, (μην.) mettre pavillon
 sur la voile κτλ.
 ΥΣΤΕΡΩ, *ὡς, ἡ*, candidat. ||
 ὑστερῶς διὰ χειροτονίαν,
 ὑστερῶς, *ὡς*, ordonnant. || — εἰς
 ὑστερῶς, *ὡς*, postulant. || ὡς
 ὑστερῶς εἶναι ὁ δεινὰ ὡς ὁ δεινὰ,
 ὡς et tels sont sur les rangs
 sur les banes).
 ΥΣΤΕΡΩ, *ὡς*, soupçon; ombra-
 ge (Μ.) suspicion, 0.
 ΥΣΤΕΡΩ, *ὡς, ὡς*, couché ou ren-
 versé sur le dos.
 ΥΣΤΕΡΩ, *ὡς*, pied d'une mon-
 tagne.
 ΥΣΤΕΡΩ, *ὡς*, mèche, 0. omadou.
 ΥΣΤΕΡΩ, *ὡς, ὡς*, qui concer-
 ne ou affecte la matrice, hys-
 terique. || (ὡς, ὡς) ὑστερικὸν ὡς
 ὑστερικὰ, douleurs (affections)
 hystériques, mal (vapeurs) de
 matrice, (καὶ ἀπλ.) vapeurs. ||
 ὑστερικὴ, ὑστερικὴ, sujette aux af-
 fections hystériques (aux va-
 peurs), vaporeuse.
 ΥΣΤΕΡΩ, *ὡς, ὡς*, qui vient
 après, dernier, postérieur.
 ΥΣΤΕΡΩ, *ὡς, ὡς*, qui
 est né après, posthume.
 ΥΣΤΕΡΩ, *ὡς*, ce qu'on
 ajoute à une lettre (après la
 signature), post-scriptum (ὡς
 ὑστερῶς) P. S., apostille, 0.
 ΥΣΤΕΡΩ, *ὡς, ὡς*, puis, depuis,
 ensuite, en suite. || ἔλα ὑστε-
 ρῶς, revenez après.
 ΥΣΤΕΡΩ, *ὡς, ὡς*, ὡς. ὡς ὡς
 ὑστερῶς, postérieur. || ἐκ τῶν ὡς
 ὑστερῶς, *ὡς*, (ὡς), à pos-
 térieur. || κρινεῖν ἐκ τῶν ὡς
 ὑστερῶς, raisonner à posteriori.
 ΥΣΤΕΡΩ, *ὡς*, renommée
 ὑστερῶς, 0.
 ΥΣΤΕΡΩ, *ὡς, ὡς*, postéri-
 er, || τὸ ὑστερόχρονον (ἐπα-
 γογῶν κτλ.), la pos-
 térieur (d'une date, d'un ac-
 tion).
 ΥΣΤΕΡΩ, *Μ. ἕστα*, (ὡς), venir

après ou plus tard, être ou
 rester en arrière de; tarder.

2) (κοιν. καταχρ.) ἀντὶ
 ΣΤΕΡῶ, priver.

ΥΣΤΕΡΩ, *ἐπὶ*, plus tard;
 ci-après.

ΥΦΑΙΝΩ, *Μ. (ὡς) ὑφαίνω*, faire de
 la toile, (ἐκ τοῦ ἀρχ.) tistre
 (ὡς, μόνον ἢ πρ. μτχ. tissu),
 tisser; ourdir (κρ. ὡς μτφορ.),
 tramer.

ΥΦΑΙΝΩ, *ἐπε* (ἡ), l'action de
 soustraire, soustraction, 0.
 déduction, 0.

ΥΦΑΙΝΩ, *Μ. ἀφένω*, soustraire,
 enlever secrètement ou par
 -dessous; dérober; déduire
 (une somme). || ἡ κληρονομία,
 ὑφαίρουμένων τῶν χρημάτων
 κληροδοτημάτων, συμποσούται
 εἰς... la succession, dedu-
 ction faite des dettes et legs,
 monte à...

ΥΦΑΙΝΩ, *ὡς, ἡ*, un peu salé,
 saumâtre.

ΥΦΑΙΝΩ, *ἐν*, πέτρα, ressif
 καὶ récif καὶ ressifs, basse, 0.

ΥΦΑΙΝΩ, *ἐπε* (ἡ), l'action de
 tisser (etc), tissage.

ΥΦΑΙΝΩ, *ὡς* (ὡς), tisserand. ||
 ὑφαντὴς μεταξωτῶν (μαλλίνων
 κτλ.) ὑφανμάτων, tisserand en
 soie (en drap etc).

ΥΦΑΙΝΩ, *ὡς, ὡς*, de tisse-
 rand. || ὁ ὑφαντικὸς ἔστος, le
 métier d'un tisserand (de tisse-
 rand). || (ὡς, ὡς) ἡ ὑφαντικὴ
 (ἐνν. τέχνη), la tisseranderie.

ΥΦΑΙΝΩ, *ὡς, ὡς*, tissu, fait au
 métier. || κάλαρι (ὡς)φανταί,
 bas (faits) au métier.

ΥΦΑΙΝΩ, *ὡς*, femme qui fait
 de la toile.

ΥΦΑΙΝΩ, *(ὡς)*, tissu, toile, 0.
 étoffe, 0. || τὰ βαρύτερα τῶν
 Ἰνδῶν ὑφάσματα, les riches
 tissus de l'Inde.

ΥΦΑΙΝΩ, *ἀντὶ* ὡς ἔστος, *ἐπὶ* (γρ-
 μτ.), tout d'une haleine. ||
 (ἐνάρθρ.) ἡ ὑφέν (ἐνν. προσω-
 δία), un trait d'union, un ti-
 ret.

ΥΦΑΙΝΩ, *ἐπε* (ἡ), diminution,
 0. relâchement, abaissement,
 rémission, 0.

ΥΦΑΙΝΩ, *ὡς*, tissure, 0. contextu-
 re, 0. tissu. || ἡ ὑφή τοῦ λῶ-

γος, la texture du discours.

ΥΦΙΣΤΑΜΑΙ (χωρὶς Μ.), subsis-
 ter, exister. 2) = ὑποφάρα
 δοκιμάζω, éprouver, subir.
 || ἡ θεωροῦσα αὐτὴ ὁπότε
 διαφόρους προπονοῦσας, ce
 code a subi différentes mo-
 difications.

ΥΨΩ, *ὡς* (τὸ), ἀρχ. καὶ κυρ.
 = ὑψί, tissus, tissure, 0. 2)

(συνήθ. μνημ.) le tissu du sty-
 le, ton, air, (ἐπὶ λεκτ.) lan-
 gage, style. || τὸ ὑψος τῆς θείας
 Γραφῆς, le langage de l'Écri-
 ture sainte. || ποιητικόν (ἐπι-
 στολιμαῖον) ὑψος, style poéti-
 que (épistolaire). || δικονο-
 μικόν ὑψος, style de palais.

|| τὸ ἀγοραῖον (τὸ στρατιωτι-
 κόν ὡς) ὑψος, le ton des hal-
 les (du corps de garde etc).
 || τὸ ὑψος τοῦ εἶναι συνεπτυγ-
 μένον, le tissu de son style
 est serré. || μὴ τὸ ὑψος μὴ
 τὸ ὅποσον ὁμιλεῖ, de l'air dont
 il parle. || ὁμιλεῖ μὴ διδασκα-
 λικόν (μὴ δεσποτικόν) ὑψος, il
 parle d'un air (d'un ton) ma-
 gistrat (d'un ton de maître).

|| μὴ χλευαστικόν (μὴ ἀγέρω-
 χον κτλ.) ὑψος, d'un ton mo-
 queur (railleur, hautain etc).

3) (κατ' ἐκτ.) air, air d'im-
 portance, gravité, 0. fierté,
 0. hauteur, 0. morgue, 0. ||
 σκυθρωπὸν ὑψος, air chagrin,
 || ὁμιλεῖ (περιπατεῖ κτλ.) μὴ ὑ-
 ψος, il parle (il marche) siè-
 rement (avec hauteur). || ἐπ-
 ἐκτισεν ὑψος, il a pris des
 airs (un ton) qui ne lui con-
 viennent pas.

ΥΨΩ, *ἀφένω* (ὡς, ἡ), ἀρχ.,
 qui porte la tête haute, fier,
 hautain, altier.

ΥΨΩ, *ὡς*, haut ton; éle-
 vation de style.

ΥΨΩ, *Μ. ἕστα*, (συνήθ. ἀμ-
 τερ. ἀντὶ πρ.), devenir grand,
 croître en hauteur, grandir,
 se grandir. || πόσον ὑψώθηκε
 qu'elle a grandi! || (ὡς μτφορ.)
 ψήλωσ' ἡ μύτη σου, (φρσ. ἐλ-
 γων), lève Mitu.

ΥΨΩ, *ὡς, ὡς*, haut, élevé;
 (ἐπὶ ἀνθρ. ἔπι κτλ.) grand.

|| (μνημ.) sublime. || εἶνα ὡ-

ΥΨΩ, *ὡς, ὡς*, haut, élevé;
 (ἐπὶ ἀνθρ. ἔπι κτλ.) grand.

|| (μνημ.) sublime. || εἶνα ὡ-

φαίνεται (τὸ), l'action de man-
ger (ἐσθῆναι) comestion, θ.
(μὲν φαγόμενον) l'en-
tente qu'on a entamé en man-
ger.
φαίμας (δ, ἡ), = ἑσθίματος,
ce qui peut se manger, bon à
manger, comestible, ||. μανι-
φάντισμα, champignons
comestibles. ||. (καὶ ὡς οὐσ.)
φαίματι εἶνε σπάνια καὶ
ἀγαθὰ, les comestibles sont
rares et chers.
φαίμη (τὸ), trame, θ. ||. τὸ ζη-
τεῖν καὶ τὸ ὑπάρχει, la chaîne et
le tissu.
φαῖς, ἡ, ὅς, (ἀρχ.), bril-
lant, lumineux.
φαῖος (τὸ), κοιν. ὁ ΦΑΣΙΑΝΘΟΣ.
φαῖος, ἡ, ὅς, gai, joyeux,
joyal; serein. ||. με-
τὰ τὸν πρόσωπον, d'un visa-
ge serein.
φαῖος, πτοξ (ἡ), air gai,
joie, allegresse, θ. hilari-
tude.
φαῖσλα, M. ἴνα (ὁ), rejouir,
se divertir.
φαῖσος, ἐπίθ. gaiement, joy-
eusement; d'un air ouvert et
gaillard, d'un visage serein.
φαῖστος (τὸ), ἐκκλησι. eumail;
mail, θ.
φαῖσμος, M. (ὁ) φαῖσος, pa-
raître, apparaître, se mon-
trer, se présenter; figurer.
φαῖσος, avoir l'air. ||. ὁ
φαῖσος εἰς τὸν Μουσιῶν,
apparaître à Moïse. ||. ὁ
φαῖσος ἐπὶ τὸν σήμερον διόλου,
aujourd'hui ne s'est point mon-
tré. ||. τοῦ φαῖ-
σματος, un fantôme s'
présente à lui (lui a ap-
paru). ||. ἤλθε μόνον διὰ τὴν
καὶ ἀμέλει ἀνεχώρησε,
est venu que pour faire
de présence, et aussi
pour se retirer; il n'a fait que
paraître. ||. τὰ κάμη καὶ
τὰ γράμματα, rendre l'
apparence plus apparente. ||.
τὰ φαῖσος φαίνονται, les
choses ne paraissent point,
car on voit point les cou-
leurs. ||. φαίνεται (ἀρχαί) νῦν

φαίνεται) μακρόθεν ἢ θάλασσαν
la mer se découvre dans le
lointain. ||. ἐκεῖ πλῆθον φαί-
νονται τὰ ἐρείπια ἐνὸς παρεκ-
κλησίον, tout après on voit
les ruines d'une petite cha-
pelle. ||. (χυδ.) φαίνεται ὁ κω-
λός του, (φορεῖ ξεσχισμένα φο-
ρέματα), on lui voit le cul. ||.
(συν/θ. τριπρ.) φαίνεται, φαί-
νεται ὅτι, il semble (il paraît)
que, il y a apparence. ||. φαί-
νεται ὅτι δὲν ἐρχεται, il a bien
l'air de ne pas venir. ||. θὰ
ἔλθῃ, φαίνεται, il viendra ap-
paremment, apparemment
qu'il viendra. ||. πῶς σὰς φαί-
νεται; τί σὰς φαίνεται; qu'en
pensez-vous? comment le
trouvez-vous? que vous sem-
ble? que vous en semble?
||. με φαίνεται, ce me semble.
||. με φαίνεται ὡς ἂν λυπημέ-
νος, je lui trouve l'air un peu
triste. ||. με φαίνεται ὅτι τὸν
βλέπω (ὅτι τὸν ἀκούω κτλ.), il
me semble que je le vois (que
je l'entends etc. ||. ἡ ιστορία
αὕτη μοι φαίνεται ὅπως μυθώ-
δης, cette histoire m'a tout
l'air d'un conte. ||. καθὼς μοι
φαίνεται, à ce qu'il me paraît.
||. καθὼς φαίνεται, apparem-
ment. ||. τοῦ φαῖναι νὰ ταῖς-
δεύσῃ, il a eu fantaisie (il lui
a pris une fantaisie) de voya-
ger. ||. ποῦ σε φαῖνεις! quelle
fantaisie vous a pris! ||. τί μ'
ἐφάνη ὅταν εἶδα (ἤκουσα) τοῦτο;
que devins-je à cette vue (à
ce discours)! ||. (ἡ μετ.) τὸ
φαίνόμενον, l'apparence. ||.
κατὰ τὸ φαίνόμενον εἶνε εἰλη,
en apparence ils sont bons
amis. ||. κατὰ τὰ φαίνόμενα,
ἂν κρῖνῃ τις ἀπὸ τὰ φαίνόμενα,
à en juger par les apparences,
selon toute apparence.
||. ἡ φαίνόμενη κίνησις τοῦ ἡ-
λίου περὶ τὴν γῆν, le mouve-
ment apparent du soleil au-
tour de la terre. ||. (οὐσ.) φαί-
νόμενον (τὸ περὶ τὴν ἀτμοσφαι-
ραν κτλ.), un phénomène.
Φαῖος, ἡ, ὅς, (ἀρχ.), brun, bis.
Φάκελος (-αλος), or (ὁ), pa-
quet. ||. φάκελος ἐγγράφων

(χυρ. σικογραφίας), **Paquet**, θ.
dossier. ||. (συν/θ.) φάκελος
ἐπιστολῶν, un paquet de let-
tres, (ἡ ἀπλ.) paquet, (ἐνλοτε)
pli. ||. τὸ γράμμα σὰς ἦτον εἰς
τὸν αὐτὸν φάκελλον μετὰ τὸ ἰδι-
κόν με, votre lettre et la mi-
enne étaient sous le même
pli. ||. ὁ φάκελος (μετὰ τὰς ἐπι-
στολάς) τῆς Σύρου, τὴν Πα-
τρῶν κτλ., le paquet de Syra
(de Patras etc.).
Φαῖν (ἡ), ὅπρ. lentille, θ. ||.
καὶ τὴν φαῖν διὰ μαγείρευμα,
(Παροιμ.), se mettre en rang
d'oignon.
Φακίδα (ἡ), ἡ ἄλλ. Ἑλῆα (τοῖ
σώματος), lentille, θ. tache,
de rousseur.
Φακιδάρης, ἡ, ἡ, lentilleux.
Φακίδα (τὸ), coiffe, θ. coiffu-
re, θ.
Φακιδίζω, M. ἴζω, coiffer. ||.
φακιδίζεται καλῶς, elle se coif-
fe bien.
Φακιδίσμα (τὸ), l'action de
coiffer ou de se coiffer, coif-
fure, θ.
Φακιδίτης, ὅς, (ἡ), qui a la
forme d'une lentille; lenti-
culaire; (ιατρ. καὶ ἀνατομ.)
lenticulé, lenticiforme.
Φάλαγγας (ὁ), fère, θ.
Φαλάγγι (τὸ), ναυτ. palanque, θ.
Φαλάγγιον (τὸ), ἔντ. araignée
venimeuse, θ. tarantule, θ.
Φαλαγγίτης, or (ὁ), soldat d'
une phalange.
Φάλαγγας, ἄρας (ἡ), phalange,
θ. ordre ou corps de bataille.
Φάλασσα, πε (ἡ), κτλ. baleine, θ.
Φαλασσίων (τὸ), le petit de la
baleine, baleineau.
Φαλασσίων (το), les fanons ou
barbes de la baleine, baleine.
Φαλασσοφάγας, ἡ (ὁ), qui fait
la pêche de la baleine, (na-
vire) baleinier.
Φαλαγγία (ἡ), calvitie, θ.
Φαλακροκόρας, ἀκος (ὁ), εἶδος
πτηνῶν, cornu, θ.
Φαλακρός, ἡ, ὅς, chauve.
Φαλακρότης, πτοξ (ἡ), calvi-
tie, θ.
Φαλακροῦμαι, M. ἀκροῦμαι (ὁ),
devenir chauve.
Φαλαγγίς, ἴσος (ἡ), πεν. rouie

d'eau, sur celle (de la chine).

2) φ. millet des oiseaux.

ΦΑΛΛΑΚΟΣ (τό), ἀρχ. eaparacon, hornais.

ΦΑΛΛΟΣ (ὁ), μωθολογ. phallus.

ΦΑΝΑΡΙ (τό), lanterne, θ. fanal (κυρ. των καραβιών); phare (των λιμένων). S. (διὰ τὸ σχῆμα τοῦ ὀνομάσθη καὶ τὸ κρεμάσθην ἀπὸ ἀρίστη ὅπου φυλάττεται τὸ κρέας καὶ τὰ μαγειρεύματα), garde-manger.

ΦΑΝΕΡΑ, ἐπὶ β. clairement, évidemment, ouvertement, visiblement, hautement, manifestement, notoirement.

ΦΑΝΕΡΩΝ, M. ὅσα, faire connaître déclarer, signifier; révéler; annoncer; (ὁ λγ.) manifester; ||. φανερώσθαι τὴν γνώμην (τὴν διάθεσιν) μου περὶ τινος, se déclarer pour (sur) qe. ||. ἐφανέρωσεν ὅτι ἤξευρε, il a déclaré (révélé) tout ce qu'il savait. ||. ἐφανέρωσε τοὺς συντρόφους (τοὺς συνενόχους) του, il a découvert ses complices. ||. ἡ θύρα του ἐφανέρωσεν τὴν τρίτην ἡμέραν, la lièvre se déclara le troisième jour. ||. ὁ Χριστὸς ἐφανέρωσεν εἰς τοὺς ἀποστόλους, Jésus Christ se manifesta aux apôtres.

ΦΑΝΕΡΟΣ, ἄ, ὄν, clair, évident, visible, apparent; notoire; manifeste; patent. ||. τὸ συμπεράσμα εἶνε φανερόν, la conséquence est claire. ||. τὰ μυστικά ἄρθρα συνθήκης δὲν δύνανται νὰ ἀνατρέψωσι τὰ φανερά, (Σύντ.), les articles secrets d'un traité ne peuvent infirmer les articles patents. ||. ἐβγάλλω εἰς τὸ φανερόν, mettre au jour.

ΦΑΝΕΡΩΜΑ (τὸ) καὶ

ΦΑΝΕΡΩΣΙΣ, εὐς (ἡ), l'action de déclarer (etc), manifestation; révélation, θ.

ΦΑΝΤΙΩ (χωρὶς M.), être fanatique.

ΦΑΝΟΣ (ὁ), lanterne, θ. lampe, θ.

ΦΑΝΟΣ, ἄ, ὄν, (ἀρχ.) ἀντί Φανικός, clair, évident, visible, lumineux. ||. (εὐχρ. μόνον τὸ

συγκρ. εἰς τὴν φρσ.) εἶνε ἡλίου φανώτερον, il est plus clair que le soleil.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ, M. ἄσπ, (σπν. μὲντ.) relever, faire ressortir. ||. (συνήθ. ἀπὸ τῆς.) faire figure, avoir de la prestance, briller, paraître, ressortir, se faire distinguer, se signaler, marquer, figurer. ||. δὲν φαντάζει, il ne marque pas, il n'a pas de la prestance. ||. θέλει νὰ φαντάξῃ, il cherche à (il ne veut que) paraître (briller).

2) (μ.σ.) se figurer, s'imaginer, se représenter, s'aviser; juger, penser, avoir en fantaisie. ||. τοῦ ἔκαμαν ὅσα ἱερικά δύνανται τις νὰ φαντασθῇ, on lui a fait tous les remèdes imaginables. ||. φαντάζεται ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃ, il s' imagine qu'il viendra à bout de cela. ||. φαντάσθων ὅποια ὑπῆρξεν ἡ χαρά (ἡ ἔκστασις) μου, jugez quelle fut ma joie (ma surprise), jugez si j'en fus ravi (surpris). ||. φαντασθῆτε τὴν ἔκστασιν των καὶ τὴν ἀπειπισίαν των, qu'on se représente leur étonnement et leur désespoir. ||. δὲν εἶναι τὸσον εὐκολον ὅσον τὸ φαντάζεσθαι, il n'est pas si aisé que vous en pensez. ||. δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸ φαντασθῶ, je ne m'en serais pas avisé. ||. οὐδέποτε τις ἐφαντάσθη νὰ..., on ne s'est jamais avisé de...

ΦΑΝΤΑΚΤΕΡΟΣ, ἡ, ὄν, qui a une belle apparence (une belle prestance), qui est d'une belle représentation, apparent, éclatant. ||. τὸ κέντημα κάμνει φαντακτερότερον τὸ ὕφασμα, la proderie relève (rehausse) le fond de l'étoffe.

ΦΑΝΤΑΣΙΑ (ἡ), imagination, θ.

2) apparence, θ. montre, θ. S. ostentation, faste. ||. κατὰ φαντασίαν, en imagination, fictivement. ||. ὁ κατὰ φαντασίαν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΙΩΔΗΣ. ||. ὁ κατὰ φαντασίαν ἀσθενής (τοῦ Μολλιέρου), le malade imaginaire.

ΦΑΝΤΑΣΙΩΔΗΣ, οὐς (ὁ, ἡ), ima-

ginaire; fictif; illusoire, fantastique.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ (τὸ), fantôme, spectre.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, imaginal. ||. τὸ φανταστικόν (ἡ τῆς ψυχῆς), l'imaginaire, l'imagination. 2) ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui peut être représenté par l'imagination, imaginable.

ΦΑΝΤΑΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδε ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ, ορ (ό), qui vent des drogues, droguiste, pharmacien, apothicaire.

ΦΑΡΜΑΚΟΝ (τό) = ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΗΡΑ, empoisonnement.

ΦΑΡΟΣ (ο), phare, fanal.

ΦΑΡΟΣ (ό), orge mondé ou per-

ΦΑΡΥΓΓΙΣ, ιτρος (ή), άρχ. larynx,

φάρυγξ.

ΦΑΙΔΑΝΟΣ (ό), πτω. faisant, (τό)

φάινω, faisant και faisane, θ.

ΦΑΙΝΑ (ή), άρχ. άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

φάινω (ή), άφρη, άφρη, άφρη,

mauvaise vie, qui mène une vie libertine, déréglé dans sa conduite, libertin, mauvais sujet.

ΦΑΤΑΟΣ, η, ον, (άρχ.), méchant, pervers; vaurien.

ΦΑΦΑΛΑΤΗΣ, ος, λαικον, (χυδ.), claquement, bavard.

ΦΑΦΟΥΤΗΣ, ιεσα, ικον, édenté.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ (ό), février. ||

(κατά μήνα) φεβρουάριον, τον

φεβρουάριον, en février. || τη

πέμπτη φεβρουαρίου, le cinq

février (de février).

ΦΕΓΓΑΡΙ (τό), κοιν. ή Σελήνη.

|| πόσαι έχει το φεγγάρι; (ή)

πόσας του φεγγαρίου έχομεν;

combien avons-nous de la lune;

au quelquantième de la

lune sommes-nous? 2) (συν-

κδχ. το πώς του φεγγαρίου),

clair de lune. || επεριπατή-

σαμεν δι' όλης της νυκτός με

το φεγγάρι, nous marchâmes

toute la nuit au clair de la

lune. || εως ήρατον φεγγάρι,

il fait un beau clair de lune.

3) (το από της άρχής άχρι του

τέλους κάθε φεγγαρίου διάστημα),

lunaison, θ. || όλον τουτο το

φεγγάρι ήτον βροχερόν, toute

cette lunaison a été pluvieuse.

ΦΕΓΓΑΡΙΛΙΚΟΣ, η, ον, Σελή-

νιακός. || (συνήθ.) Φεγγαρι-

λικον (τό), κοιν. ό Σεληνιασμός.

|| (και πλθ.) Φεγγαριλικά

(τά), caprices, lubies, || θ.

έχει φεγγαριλικά, il a des

lubies (des lunes), il est un

peu lunatique.

ΦΕΓΓΙΣ, ορ (ό), lucarne, θ.

οήλ de bœuf, jour de comble.

ΦΕΓΓΟΒΟΛΟΣ (ό, ή), qui jette

de la lumière, brillant, rayon-

le éclaire mal). || (ή τρεπτα.)

φάγγει, il fait clair (jour). ||

δεν είχε φάγγει ακόμη όταν άνε-

χωρήσαμεν, il ne faisait pas

encore clair quand nous par-

tîmes. || καθίος φάγγει, ήμα φά-

γγει, dès que le jour luira. ||

(και καταχρ.) αυτό ή σκάλα (ή

κάμαρα) δέν φάγγει, cet esca-

lier (cette chambre) est mal

éclairé (etc).

ΦΕΙΔΑΚΙ (τό), petit serpent,

couleuvreau.

ΦΕΙΔΑΙ (τό), κοιν. ό Φοίτη, ser-

pent, couleuvre. || γλιστρά

σαν το φέιδι, il se glisse comme

un couleuvre. || τά φει-

δια πλσω ήσαν την ούραν, (πα-

ροιμα), à la queue git le venin.

ΦΕΙΔΟΒΟΥΤΑΝΟΣ (τό), κοιν. τό

Δρακόντιον, serpentinaire, ser-

pentinaire, θ. viperinae, θ.

ΦΕΙΔΟΤΑΞΕΣΣΟΝ (τό), φ. arisa-

top.

ΦΕΙΔΩΜΑΙ, Μ. ΦΕΙΩΘ (ό), épar-

guez, ménager; faire quar-

tier; être avare de. || ο φει-

δου του χρόνου, (l'νμ.), épar-

guer le temps, soyez avare

du temps (de votre temps).

ΦΕΙΔΩ, ος (ή), άρχ. ménage-

ment, éparque, θ.

ΦΕΙΔΩΛΙΑ (ή), parcimonie, θ.

ΦΕΙΔΩΛΟΣ, ή, ον, éparquant,

parcimonieux; économie, éli-

che.

ΦΕΙΔΩΛΗΣ, επ(ρ. avec éparque;

élichiement.

ΦΕΛΑΙ (τό), tranche ou quartier

ΦΙΛΟΥΚΑ (ή), χαιρουσε, σ. bar-
que, θ. canot. ||. καταίθασαν
(ἀπὸ τοῦ πλοῦ εἰς τὴν θάλασ-
σαν) τὴν πελοῦκαν, le canot fut
mis à l'eau.

ΦΕΛΑΚΗ (ή), ἀρχ. περρὺαυ, θ.
ΦΕΛΑΚΙΖΩ, Μ. ἰα, (ἀρχ.), trom-
per, duper.

Φῆσας, ἀρεσ (ὁ), ἀρχ. trom-
peur, fourbe, imposteur,
charlatan.

Φιλόκομος (ὅ, $\frac{1}{2}$), qui porte sa maison avec soi ; qui n'a pas de domicile, vagabond.

Phrenosia ($\frac{7}{1}$), caractère de celui qui supporte la fatigue, assiduité au travail, application. 6.

Φατμένος (ὁ, ἡ), qui supporte la fatigue, assidu au travail, homme de fatigue, grand travailleur, appliqué, laborieux.

Φέρετρον (τό), ἄρχ., brancard,
civière, g. S. cercueil.

Φέρω, κοιν. ἀντὶ φέρω.

Φέρσιμον (τό), l'action de porter (d'apporter ect), port, portage. 2) (ἡ φέρσις) ὁ τρόπος τοῦ ἔχειν, ἡ Διαγωγή, train de vie, conduite, θ. procédés; tenue; θ. ton, maintien, manières, θ. πλο. ||. ἔχει πολλὰ καλὸν φέρσιμον, il a de très-bonnes façons (des procédés fort honnêtes) c'est un homme à procédés. ||. δὲν ἔχει (ἔνν. καλὸν) φέρσιμον, il n'a point de maintien (de tenue, de procédés), il manque de tenue (de procédés, de conduite), il est sans conduite. ||. ἀπὸ τοῦ φέρσιμόν του φαίνεται ὅτι εἶνε καλοαναθρεμμένος, on voit à son maintien qu'il a été bien élevé. ||. τί φέρσιμον! quel procédé!

φέρω, ἡ, ἔν, porté, apporté.
φέρν, M. (ὄζ) φέρν, porter, ap-
porter; faire venir; mener,
S. conduire; S. (μην.) rap-
porter; produire; provoquer;
procurer; causer. || φέρω
κοντά (πλησίον), ἔδε Παυσίαν.
|| φέρω παρεμπρός ἢ ἔδωθε,
avancer. || φέρω ὅπισθ, ra-
mener. (ἐπὶ ποταμῷ) εἰσφέρει

ter. ||. θὰ τὰ φέρω ἀπ' ἄλλου,
je les ferai venir d'ailleurs.

||. ἄς φέρουν φαγαί' (εἰς τὸ τραπέζι), μὲν οὖν serve. ||. φέρε

(εἰπὲς γὰρ φέρουν) ἐν ἀμάξῃ, faites venir une voiture (un fi-

αερε). ||, ὁ ταχυδρόμος ἔφερε
καλὰς εἰδήσεις, le courrier ap-

porta des bonnes nouvelles.
||. φέρω μάρτυρας εἰς τὸ δικά-

ἃ Γαυενίρ, ἐφ' ἑρῶν ὡς
 ὁῆς ὠλός, il s'est

ὡς ἀν παλληκαρίῳ, ἢ σ' ὡς

porté (il s'est com-
homme de cœur. || (8) d'au-
c'est u-

ἡξεύρει, ὃν φέρεται, il se
homme à procéder, ὃν ἡ

que de procédés. Il y a, par exemple, un grand nombre de procédés de fabrication de papier, mais il n'y a qu'un seul papier.

ΦΕΡΟΝΤΙΑ (7), nom. sing. *pheron-tia*, «celui qui porte», «celui qui rapporte».

l'objet désigné par

est significatif ou en rapport

Φερανύμος, ἐπὶ β., de manière
que le nom soit significatif

ou en rapport de la per-

ΦΕΤΑ (ή), = ΦΕΛΙ (ψωμί),
château (un chanteau)

quignon (un) *quignon*
pain. *quignon* M. 120, XIV, 100

ΦΥΓΑΔΕΥΩ, faciliter la fuite
à, lui en procurer les moyens

q., lui en pro-
yens.

fuir, prendre la fuite, s'en aller
per s'échapper, II. 10

κρυφίως (μὲ τρόπαν), *κρυφίως*

Δραπέτης, ὁ. ὁ πρὸς τὴν φθορὰν
(φασ) - snave qui pent. ὁ φθόρος

φύγε κρυφά (χωρίς να
χάσεις χωρίς να αποχαιρετήσεις)

déroba à la compagnie.

il déserta la maison

nelle. II. (καὶ μετὰ τὴν)
γενέσθαι λόγος, il a lache un

parole, une parole lo-
chappée. Il. à καίρου (suit).

le temps fuit (s'enfuit)

ler. ||. φύγε, φύγε en- ||. -t-en, allez vous-en- ||. vous-nous-

γωμεν ἐπ' ἐδῶ, allons
d'ici. || φύγε ἐπ' ἐμπροσθεν
présence

Φερκτέος, Α, on ze

ou éviter.

Φηγός (ή), δ: ηερε
Φηγάρι (τό), κοιν. άντι Φηγ

φθόνη (ή), renommée, θ. renommée; réputation, θ. célèbre. S. bruit, rumeur, θ. nouvelle, θ. S. ἀμαυρόνειν τὴν φήμην του, ternir (flétrir, obscurcir) sa renommée + ἡ φήμη, la rumeur publique.

φθόνη, M. ἴσος, εὐχρηστός. τὸ φθονίζω, divulguer, répandre le bruit. 2) (ἰδιαιτ.) renommée. ἡ (πθ.) ἀποκτήν (se faire) un grand renom.

φθόνη, πυν. (ἰδ. ἀστ.) = Γυμναστής, laemmer-geyer; orfèvre, παρέλ. ΛΙΑΙΣΤΟΣ.

φθόνη, M. φθάσιν. arriver; parvenir; gagner, atteindre. S. (ἰδ. πραγμ.) s'étendre, aller, porter. ἡ ἀς τρέχη, ἐγὼ τὸν φθάνω, il a beau courir, je l'atteindrai. ἴδε καὶ Προφθάνω.

φθόνη, τὸν φθάσας μετ' ὀλίγον εἰς τὸ καταμέρος, je le joignis bientôt en tel endroit. ἡ δὲν ἔμπορος, je ne saurais l'atteindre. ἡ μετ' ὀλίγον φθάσας, nous voilà bientôt ren-

contrés. ἡ ἔπαρπε ἵνα προπατήσωμεν τρεῖς ὥρας ἵνα φθάσωμεν εἰς τὸ χωρίον, il fallut marcher pendant trois heures pour gagner le village. ἡ εἰς τὸν φθάσας ἦν εἰς τὰ σύνορα, quand τὸν ἵπασαν, il avait déjà gagné, la frontière, lorsqu'il l'atteignit. ἡ φθάσας εἰς τὴν πόλιν, ἐπιστλήθη δὲ τῆς τὰ φθασμάτα, à son arrivée à la maison, il en visita tous les appartements. ἡ τὸ κανὼν φθάνει ὥς ἐκεῖ, le canon ne porte pas jusque là. ἡ δὲν φθάνει τὸ μῆμά μου, il n'est pas à la portée de ma vue.

φθόνη, τὸ ὄνομα του φθασον εἰς τὰς οὐδας τοῦ βασιλέως, son nom parvint aux oreilles du roi. ἡ τὸ ἐπανωφύρι του φθάνει εἰς τὴν γῆν (εἰς τὰς πέτραις), son manteau va jusqu'à lui descend jusqu'aux pieds. 2) (τροπ.) ἀντὶ Ἀρ-

σίου, ἡ ἔλαττει, suffire. ἡ φθάσας, ἡ suffire, s'est assez. ἡ φθάνει, ἡ φθάνει μόνον, ἡ φθάνει, pour vu que. ἡ φθάνει

(ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

φθάνει (ἀεζικ. ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛ.)

rompent les mœurs. ἡ φθορὰ τὴν ὑγίαν του, il a détruit sa santé. ἡ τὸ δένδρον τοῦτου καθ' ἡμέραν φθείρεται, cet arbre dépérit tous les jours. ἡ — παρθένη, abuser une fille, déflorer, démaçeler.

Φθονία, Φθονία, κλπ., ἴδε Εἰσπλή κλπ.

Φθονοποιός, ἡ, ὅς, d'automne, automnal. ἡ φθονοποιὴν ἰσημερία, l'équinoxe d'automne. ἡ παρὰ τοὺς φθονοποιούς, fièvres automnales. ἡ οἱ φθονοποιοὶ μήνας, les mois automnaux.

Φθονοποιός, ἡ, ὅς, d'automne, l'arrière-saison.

Φθονικός, ἡ, ὅς, miné par (ou sujet à) la phthisie, phthisique.

Φθονία, εἰς (ή), πᾶς. phthisie, θ. étiologie, θ.

Φθονία, εἰς (ή), πᾶς. phthisie, θ. étiologie, θ.

Φθονία, εἰς (ή), πᾶς. phthisie, θ. étiologie, θ.

Φθονία, εἰς (ή), πᾶς. phthisie, θ. étiologie, θ.

Φθονία, εἰς (ή), πᾶς. phthisie, θ. étiologie, θ.

Φθονία, εἰς (ή), πᾶς. phthisie, θ. étiologie, θ.

Φθονία, εἰς (ή), πᾶς. phthisie, θ. étiologie, θ.

Φθονία, εἰς (ή), πᾶς. phthisie, θ. étiologie, θ.

Φθονία, εἰς (ή), πᾶς. phthisie, θ. étiologie, θ.

Φθονία, εἰς (ή), πᾶς. phthisie, θ. étiologie, θ.

Φθονία, εἰς (ή), πᾶς. phthisie, θ. étiologie, θ.

Φθονία, εἰς (ή), πᾶς. phthisie, θ. étiologie, θ.

Φθονία, εἰς (ή), πᾶς. phthisie, θ. étiologie, θ.

Φθονία, εἰς (ή), πᾶς. phthisie, θ. étiologie, θ.

Φθονία, εἰς (ή), πᾶς. phthisie, θ. étiologie, θ.

vérité, véridicité, 9. véraçité, 0.
ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ, οὖς (δ, ἡ), ami de la vérité, véridique.
ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ, οὖς (δ, ἡ), qui aime la lecture.
ΦΙΛΑΝΑΦΟΣ (ἡ), qui aime son mari.
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ (ἡ), humanité, 0. philanthropie, 0.
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, philanthropique.
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ (δ, ἡ), humain, philanthrope.
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ, ἐπὶ δ. avec humanité, humainement.
ΦΙΛΑΠΕΧΟΝΜΟΣΙΝ (ἡ), ἀρχ. esprit haineux ou querelleur.
ΦΙΛΑΠΕΧΟΜΗΝ, οὖος (δ, ἡ), qui aime à se faire des ennemis; haineux; querelleur, méchant.
ΦΙΛΑΡΓΥΡΕΩΜΑΙ, M. εὐγῶ (θα), être avare de.
ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ (ἡ), avarice, 0. ἡ. αἰσχροῦ φιλαργυρία, avarice sordide, crasse, 0. ἡ. εἰς ἡ. Πρ-παρία.
ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ, οὖς εἰς (κοιν.) η, ὄν, avare, ἡ. εἰς αἰσχροῦ (βυπαρὸς) φιλαργυρος, il est d'une avarice sordide, il est un vilain craseux.
ΦΙΛΑΡΧΙΑ (ἡ), amour du pouvoir; ambition, 0.
ΦΙΛΑΡΧΟΣ (δ, ἡ), qui aime le pouvoir.
ΦΙΛΑΛΕΘΕΝΟΣ, οὖς καὶ (κοιν.) η, ὄν, maladif, valétudinaire; infirme; (οὖς.) malingré.
ΦΙΛΑΤΤΙΑ (ἡ), amour de soi-même, amour-propre, égoïsme.
ΦΙΛΑΥΤΟΣ (δ, ἡ), plein d'amour de soi (d'amour-propre), égoïste.
ΦΙΛΕΚΚΙΚΟΣ (δ, ἡ), vendicatif.
ΦΙΛΕΚΑΚΗΜΕΝ, οὖος (δ, ἡ), charitable.
ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (ἡ), amour de la liberté.
ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ (δ, ἡ), ami (amoureux) de la liberté; (ἐπὶ πράγμ.) favorable à la liberté, libéral. ἡ. ἔχει ἀρχὰς φιλελευθερίας (φρονήματα φιλελευθερίας), il a des opinions libérales (des principes libéraux).

ΦΙΛΕΛΛΗΝ, ηνος (δ, ἡ), qui aime les Grecs, philhellène.
ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ (δ), amour qu'on porta aux Grecs ou à la Grèce, sentiment d'un philhellène.
ΦΙΛΕΛΛΑ (ἡ), κοιν. ἡ Φίλη, amie.
ΦΙΛΕΟΡΤΟΣ (δ, ἡ), qui aime les fêtes.
ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΑΝ, οὖος (δ, ἡ), qui aime la science.
ΦΙΛΕΡΓΙΑ (ἡ), amour du travail, activité, 0. application, 0.
ΦΙΛΕΡΓΟΣ (δ, ἡ), ami du travail, laborieux, actif, appliqué.
ΦΙΛΕΡΗΜΟΣ (δ, ἡ), qui aime la solitude, solitaire.
ΦΙΛΕΡΙΣ, ιαος (δ, ἡ), qui aime les querelles, disputeur, chicanier.
ΦΙΛΕΪΝ, M. κίειν, donner à manger (à dîner), traiter, régaler.
ΦΙΛΗΔΟΝΙΑ (ἡ), goût des plaisirs, sensualité, 0.
ΦΙΛΗΔΟΝΟΣ (δ, ἡ), qui aime le plaisir (la volupté), voluptueux, sensuel.
ΦΙΛΗΚΟΙΑ (ἡ), plaisir qu'on prend à écouter.
ΦΙΛΗΚΟΟΣ (δ, ἡ), qui aime à entendre (à écouter), désireux d'apprendre.
ΦΙΛΗΝΔΑ (ἡ), = Φίλη, amie.
ΦΙΛΗΜΑ (τὸ), baisement; baiser. ἡ. τὸ — τοῦ Ἰούδα, le baiser de Judas.
ΦΙΛΗΣΤΟΣ (δ, ἡ), qui aime la paix, paisible, pacifique.
ΦΙΛΙ (τὸ), κοιν. τὸ Φίλημα, baiser.
ΦΙΛΙΑ (ἡ), amitié, 0.
ΦΙΛΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, amical. ἡ. φιλικῶς τῷ τρόπῳ, à l'amiable.
ΦΙΛΙΚΩΣ, ἐπὶ δ. en ami, amicalement; amialement; à l'amiable.
ΦΙΛΙΟΝ, M. ἄν, remettre bien ensemble, réconcilier, raccommo-der, rapprocher. ἡ. (μ. ἀλλήλων.) contracter (faire renouer), se lier d'amitié avec q. ἡ. ἐφιλώθησαν, ils se remirent bien ensemble.
ΦΙΛΙΟΣ, α, ὄν, ἀρχ. ἐντὶ Φιλι-

κός. ἡ. (ἰδοὺ) Ζεὺς —, Jupiter protecteur de l'humanité.
ΦΙΛΙΣΤΑΡ, οὖος (δ, ἡ), ami de l'histoire.
ΦΙΛΙΣΜΑ (τὸ), καὶ **ΦΙΛΙΣΜΟΣ**, καὶ (ἡ), réconciliation, 0. raccommodement, rapprochement.
ΦΙΛΙΑΤΡΕΑ (ἡ), εἰδος ὁμοφιλία, **ΦΙΛΙΑ**, qui aime les femmes.
ΦΙΛΙΔΕΝΑΡΟΣ (δ, ἡ), qui aime les arbres.
ΦΙΛΙΔΕΝΟΤΟΣ (δ, ἡ), qui aime son maître.
ΦΙΛΙΔΙΚΑΙΟΣ (δ, ἡ), qui aime la justice. ἡ. τὸ φιλοδικαίον, l'amour de la justice (du juste).
ΦΙΛΙΔΙΚΟΣ (δ, ἡ), qui aime les procès, processif.
ΦΙΛΙΔΟΞΙΑ (ἡ), amour excessif (affréné) de la gloire, ambition, 0.
ΦΙΛΙΔΟΞΟΣ (δ, ἡ), qui aime la gloire, ambitieux.
ΦΙΛΙΔΟΞΗΜΑ (τὸ), gratification, 0. largesse, 0. honnêteté, 0. libéralité, 0.
ΦΙΛΙΔΟΞΙΑ (ἡ), libéralité, munificence, 0.
ΦΙΛΙΔΟΞΙΑ, M. ἄν, faire des largesses (des libéralités, une honnêteté à q.), donner pour boire, gratifier.
ΦΙΛΙΖΟΜΑΙ (ἡ), trop grand attachement à la vie, crainte de la mort.
ΦΙΛΙΖΩΣ (δ, ἡ), qui tient à la vie.
ΦΙΛΙΣΤΕΛΜΕΝ, οὖος (δ, ἡ), qui aime à voir, qui a le goût des spectacles, curieux.
ΦΙΛΙΣΤΕΛΟΣ (δ, ἡ), qui aime à voir, qui aime à la classe.
ΦΙΛΙΣΤΕΛΟΣ (δ, ἡ), qui aime la nouveauté.
ΦΙΛΙΣΤΕΛΙΑ (ἡ), sentiment de beau, bon goût.
ΦΙΛΙΣΤΕΛΟΣ (δ, ἡ), qui a le goût ou le sentiment du beau, homme de bon goût; (ἐπὶ πράγμ.) qui est de bon goût, fait avec goût.
ΦΙΛΙΣΤΕΛΟΣ, ἐπὶ δ. avec le goût.

ment du beau, avec goût.
 ΦΙΛΑΤΙΤΟΡΟΣ (ὁ, ἡ), qui aime à médire (à critiquer etc.), celui qui détracter, détracteur.
 ΦΙΛΟΚΑΡΙΑ (ἡ), amour du gain, cupidité, o.
 ΦΙΛΟΚΑΛΗΣ, οὗτος (ὁ, ἡ), avide de gain, âpre au gain (ἐκ μέρους) à la curée.
 ΦΙΛΟΚΙΝΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui aime les dangers, résolu, audacieux.
 ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ (ἡ), philologie, o.
 ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ, o. belles lettres. || καθ' ἡμέραν τῆς φιλολογίας, professeur de littérature. || διδάκτωρ τῆς φιλολογίας, docteur ès-lettres.
 ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, philologique, littéraire. || ὁ φιλόλογος κόσμος, le monde littéraire.
 ΦΙΛΟΛΟΓΙΚῆς, ἐπὶ, littéraire-philologie.
 ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ (ὁ, ἡ), littérateur; philologue.
 ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ, M. ἡμεῖς, s'occuper de (dissenter sur) la littérature.
 ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ (ἡ), désir d'apprendre, amour de l'instruction.
 ΦΙΛΟΛΟΓΩ, οὗτος (ὁ, ἡ), désireux d'apprendre, qui aime à s'instruire, studieux.
 ΦΙΛΟΛΟΓΩ, ἄκος (ὁ, ἡ), qui aime (qui hante) les garçons, coquet, -ère.
 ΦΙΛΟΛΟΓΩ (ὁ, ἡ), qui aime ou cultive les muses (les lettres etc), amateur des arts.
 ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ (ἡ), dispute, o. décontention, o. contestation, o. altercation, o. débâcle, controverse, o.
 ΦΙΛΟΛΟΓΩ (ὁ, ἡ), qui aime à disputer, disputeur, disputeur; chicaneur; batailleur; chicanier; chicanier; argumentateur, contestateur.
 ΦΙΛΟΛΟΓΩ, M. ἡμεῖς, disputer, chicaner, chicaner, chicaner, se chamailler, (οὐκ.) batailler. || ἀγῶν να φιλονεκχῇ, prêt à contester; il aime à contrarier.

ΦΙΛΟΝΕΪΑΣ, ἐπὶ, par esprit de contradiction, avec entêtement.
 ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ (ἡ), hospitalité, o.
 ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ, M. ἡμεῖς, = ΦΙΛΟΞΕΝΩ.

ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ (ὁ, ἡ), hospitalier.
 ΦΙΛΟΞΕΝΩ, M. ἡμεῖς, donner l'hospitalité à q.

ΦΙΛΟΞΕΝΩ, ἐπὶ, avec un accueil hospitalier.
 ΦΙΛΟΠΑΙΣ, ΑΙΔΟΣ (ὁ, ἡ), qui aime ses enfans.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ (ἡ), amour de la patrie (du pays), patriotisme; civisme.
 ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ, ΙΔΟΣ (ὁ, ἡ), qui aime sa patrie (son pays), patriote. || τὸ φιλόπατρι, = Η ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ, ΟΡΟΣ (ὁ, ἡ), qui aime son père.
 ΦΙΛΟΠΑΡΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui aime les richesses, avide de richesses.

ΦΙΛΟΠΟΙΩ (ὁ, ἡ), ἀρχι, qui fait les amis.
 ΦΙΛΟΠΟΛΕΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui aime la guerre, belliqueux.

ΦΙΛΟΠΟΝΗΜΑ (τὸ), ouvrage travaillé avec soin.
 ΦΙΛΟΠΟΝΙΑ (ἡ), amour du travail, activité, o.

ΦΙΛΟΠΟΝΟΣ (ὁ, ἡ), ami du travail, laborieux.
 ΦΙΛΟΠΟΝΩ, M. ἡμεῖς, travailler avec soin.

ΦΙΛΟΠΟΝΩ, ἐπὶ, laborieusement, avec soin.
 ΦΙΛΟΠΑΡΜΟΧΙΝΗ (ἡ), manie de se mêler des affaires d'autrui, curiosité indiscrete.

ΦΙΛΟΠΑΡΜΑΝ, ΟΝΟΣ (ὁ, ἡ), qui aime à se mêler des affaires d'autrui, curieux, indiscret; sureteur.
 ΦΙΛΟΠΑΤΙΑ (ἡ), désir de primer.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΟΣ (ὁ, ἡ), qui aime à primer.
 ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ (ἡ), compassion pour les pauvres, charité, o.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΟΣ (ὁ, ἡ), ami des pauvres, charitable.
 ΦΙΛΟΣ, η, ami, -ie.

ΦΙΛΟΚΑΜΜΟΣ, ΟΝΟΣ (ὁ, ἡ), qui aime à railler, railleur.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ (ἡ), philosophie, o.
 ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, philosophique. || ὁ φιλοσοφικός λίθος, la pierre philosophale.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚῆς, ἐπὶ, philosophiquement, en philosophie.
 ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ (ὁ, ἡ), philosophe.

ΦΙΛΟΣΟΦΩ, M. ἡμεῖς, vivre ou voir les choses en philosophie; philosopher.
 ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑ (ἡ), affection naturelle, amour (tendresse) pour ses enfans (ses parens, sa famille).

ΦΙΛΟΣΤΟΡΟΣ (ὁ, ἡ), rempli de tendresse (pour ses enfans, pour ses parens), tendre.
 ΦΙΛΟΣΤΟΡΕΩ, ἐπὶ, tendrement, avec un amour de père (etc).

ΦΙΛΟΣΤΟΡΕΩ, οὗτος (ὁ, ἡ), qui aime ses parens.
 ΦΙΛΟΣΥΝΤΟΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui aime ou recherche la brièveté.

ΦΙΛΟΤΕΚΝΙΑ (ἡ), amour paternel ou maternel.
 ΦΙΛΟΤΕΚΝΟΣ (ὁ, ἡ), qui aime ses enfans.

ΦΙΛΟΤΕΚΝΗΜΑ (τὸ), chef-d'œuvre de l'art, ouvrage artistiquement travaillé.
 ΦΙΛΟΤΕΚΝΙΑ (ἡ), goût d'un art quelconque, habileté, o. talent; industrie, o.

ΦΙΛΟΤΕΚΝΟΣ (ὁ, ἡ), industrieux, qui cultive avec goût un art quelconque.
 ΦΙΛΟΤΕΚΝΩ, ἐπὶ, avec goût et talent; industrieusement; précieusement.

ΦΙΛΟΤΙΜΙΑ (ἡ), désir de la considération, ambition de se distinguer; point d'honneur; sentimens généreux; munificence, o. || διεγείρω τὴν φιλοτιμίαν τινός, piquer d'honneur une personne. || κἀντα τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, faire de nécessité vertu, faire contre (mauvaise) fortune bon cœur.

ΦΙΛΟΤΙΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui aime l'honneur ou qui se pique d'honneur; qui aime à se distinguer, plein d'émulation; qui se pique de générosité, libéral, magnifique.

hiserie, 6. ineptie, 6. ἔδε &
 Φοροδορία. ||. ἔλεγεν γίλλαις
 άλλας φλυαρίας, il débitait
 mille autres inepties.

Φαίλαρος (δ, ἦ), bavard, rado-
 leur, diseur des riens, con-
 teur de sornettes (etc), cau-
 seur, ἔδε & άλλος καὶ Μαρ-
 δόρος.

Φαίλας, M. ἦτα, dire des niai-
 series (etc), bavarder, coque-
 ter, naiser; chanter. ||. ἔδε
 τῶν τὶ φλυαρεῖς νοῶνς ce
 qu'il chante.

Φαίταινα, ης (ἦ), = Φαίταις.
 Φαίταινα, οὗ (δ, ἦ), qui
 a l'apparence d'une pustule
 ou qui en est accompagné,
 pustuleux.

Φαίταις, ἴσος (ἦ), ἀρχ., pustule,
 6. phlyctène, 6. élevure,
 6. culevure, 6. ampoule, 6.
 echinobulbe, 6. cloche, 6.

Φαίτακι (τὸ), tasse, 6. bol. ||.
 φαίτακι τοῦ καφέ, tasse à
 café. ||. κάπε δύο φαίτακι
 καὶ, faites deux tasses de
 café. ||. τοῦ ἐπὶ τρία φλυ-
 αία αἶμα, on lui a tiré trois
 palettes de sang.

Φαίτα (τὸ), πιν., verdier (δια-
 εῖρε τοῦ) bruant.

Φοβεῖν, M. ἴσα, κοιν. ἀντι Ἀ-
 νισα, intimider.

Φοβερισμός (ὁ), κοιν. ἡ Ἀντι-
 α, menace, 6.

Φοβερὸς, ἄ, ὄν, redouté, re-
 doutable, épouvantable, ef-
 frayant; furieux, prodigieux.

Φοβερὸς φαγᾶς (ψεύδης ἦ),
 τὸ φρικτὸς. ||. ἔκαμε φοβερὰν
 κατάστασιν, il a fait une for-
 tune prodigieuse. ||. κάμει φο-
 βερὰ ἔσοδα, il fait une dépén-
 se prodigieuse. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.)

Φοβεῖν, ἐπὶ. horriblement,
 effrayamment, terriblement,
 effrayamment prodigieuse-
 ment. ||. εἶνε φοβερὰ ἀγχοῦς,
 il est laid à faire peur, il est
 effrayamment laid.

Φοβεῖν, ἀρχ., panicule (des
 grains), 6. épouvantail.

Φοβεῖν, M. ἴσα, faire peur à q.,
 intimider.

Φοβός (ὁ), peur, 6. 8. crainte, 6.

apprehension, 6. frayeur, 6.
 terreur, 6. ||. πανικός φόβος,
 terreur panique, 6. ||. εἶνε φό-
 βος μήπως... il y a (lieu) à
 craindre (il est à craindre)
 que...

Φοβοῖμαι, M. (ὁ) φοβησθαι, a-
 voir peur, craindre, appré-
 hender, redouter. ||. φοβεῖται
 τὸν ἴσκιον του, (φρα. ὑπερβολ.),
 il a peur de son ombre. ||.

ἔδεν φοβεῖσαι μήπως ἔλθῃ; ne
 craignez-vous pas qu'il ne
 vienne? ||. φοβεῖται μὴ φανῇ
 ὀχληρὸς, il craint de paraître
 importun. ||. φοβοῦμενος
 μήπως... de crainte (dans la
 crainte) que... ||. φοβοῦμενος
 μὴ περικυκλοθῇ, de crainte d'
 être enveloppé. ||. τὸν φοβεῖ-
 ται 'σὺν διαβόλον, le diable ne
 lui aurait pas fait plus de
 peur.

Φοβάζω, M. ἴσα, (ἀρχ.), par-
 ler sous l'inspiration divine
 (de Phébus), prophétiser, pré-
 dire.

Φοίνισμα (τὸ), ἀρχ., vésicatoire
 (qui fait rougir la peau).

Φοινικόπτερος (ὁ), πιν., phéni-
 coptère, flamant, bécharu.

Φοινικοῖς, ἡ, οἶν, rouge, écar-
 late.

Φοινιερὸν, ὄνος (ὁ), lieu planté
 de palmiers.

Φοῖνις, ἴκος (ὁ), 8. palmier. ||.
 κλάδος φοίνικος, palme, 6. ||. ὁ
 κλάδος τοῦ φοίνικος εἶνε σύμ-
 βολον τῆς νίκης, la palme est
 le symbole de la victoire. 2)
 καρπ., datte, 6. 3) (μυθολογ.)
 phénix.

Φοιτητής, οἱ (ὁ), qui suit un
 cours (des leçons), disciple
 assidu.

Φοιταντόν, ἡ, ὄν, couvert d'
 écailles ou des plaques de mé-
 tal, écailleux; imbriqué; (βεν.
 καὶ ἀνατομ.) squammeux.

Φοῖλις, ἴσος (ἦ), écaille, 6.

Φονεῖς, ἴαξ (ὁ), meurtrier; ho-
 micide.

Φονεῖν, M. εἶσα, mettre à
 mort, tuer. ||. ἐφονεύσαν ἐ-
 καὶ χίλιον ἀνθρώποι, il y eut
 mille hommes de tués.

Φονικός, ἡ, ὄν, sanguinaire;

8. sanglant; meurtrier. ||. μέ-
 γη φονική, combat meurtri-
 er. ||. (τὸ οὐδ.) Φονικόν, κοιν.
 ὁ Φόνος.

Φονοκτονία (ἡ), massacre, car-
 nage, tuerie, 6.

Φόνος (ὁ), meurtre, homicide.
 ||. φόνος ἐκ προμελέτης, homi-
 cide prémédité.

Φορὸς, ἡ, ὄν, (ἀρχ.), dont la
 tête se termine à pain de su-
 cre.

Φορὰ (ἡ), ἀρχ., cours, mouve-
 ment, marche rapide. ||. ἡ—
 τοῦ καιροῦ (τῶν πραγμάτων), le
 cours des événements. ||. κατὰ
 τὴν φορὰν τῶν περιστάσεων,
 selon la contingence des cas.

2) (κοιν.) fois, coup. ||. μὲ
 φορὰ, δύο φορὰς κτλ., ἔδε Ἀ-
 πας, Δίε κτλ. ||. ἀπὸ ἀμμιάν
 φορὰν, de temps en temps,
 de fois à autre. ||. ἄλλην φο-
 ρὰν, ἔδε ἄλλοτε. ||. κάθε φο-
 ρὰν, à tous coups, à tous pro-
 pos. ||. αὐτὴν τὴν φορὰν εἶνε θὰ
 μοῦ φύγῃ, pour le coup (pour
 cette fois-ci) il ne m' échap-
 pera pas.

Φοράειν, ἐπὶ. en étant porté.

Φορὰς, ἴσος (ἦ), (ἐν. ἔπος),
 jument, 6. cavale, 6.

Φορὰ (ἡ), ἀρχ., fourrage.

Φορεῖον (τὸ), chaise (à porteur),
 6. litière, 6. ||. μεταφέρεται ἐ-
 πὶ φορεῖον, il se fait porter en
 chaise.

Φόρεμα (τὸ), habit, vêtement,
 robe, 6.

Φορεῖα (ἡ), habillement, cos-
 tume.

Φορητός, ἡ, ὄν, supportable.

Φορολογία (ἡ), perception des
 impôts.

Φορολογικός, ἡ, ὄν, contrib-
 uaire; contributif. ||. ὁ φορο-
 λογικός κατάλογος, le rôle des
 contributions.

Φορολογικῶς, ἐπὶ. contribu-
 toirement.

Φορολόγος (ὁ), percepteur des
 impôts, receveur des contri-
 butions, collecteur.

Φορολογεῖν, M. ἴσα, lever un ta-
 xe (des impôts), mettre à con-
 tribution. 8. (μετοχ.) rançon-
 ner. ||. (ἡ μετχ.) φορολογούμε-

νοσ, η, ον, contribuable. ||. οἱ μᾶλλον φορολογούμενοι, les contribuables les plus imposés (les plus fort imposés).

Φόρος (ὁ), tribut, impôt, charge, ο. contribution, ο. imposition, ο. droit. ||. ἔγγειος φόρος, impôt foncier (territorial). ||. ἐπιτοπίος φόρος, oelroi (municipal). ||. ὁ φόρος (ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιτηδεύματων), l'impôt de la patente (des patentes). ||. φόρου ὑποτέλῃς, tributaire.

Φορταγὸς (ὁ, ἡ), qui sert à transporter (des fardeaux). ||. φορτηγὸν πλοῖον, bâtiment de transport. ||. φορτηγὸν ζῶον, bête de somme (de charge), ο. Φορτία, ὁ, ὅς, qui est à charge, importun; impertinent; chargé. ||. σκόμμα φορτικόν, grosse plaisanterie. ||. ἔρῃμα φορτικόν, farce, ο. ||. ἐξιστοῦν ἢ ζωγραφίζω τι ἐπὶ τὸ φορτικώτερον, charger un récit ou un portrait; peindre en charge, en faire une caricature.

Φορτικότης, πτος (ἡ), air capable; importunité, ο. impertinence, ο.

Φορτικῆς, ἐπιρ., d'une manière fâcheuse (désavantageuse).

Φορτίον (τὸ), fardeau, ο. charge, ο. faix, somme, ο. §. cargaison (κυρ. πλοίου), chargement.

Φορτόνα, Μ. ἄνα, charger. ||. (οὐδ. αὐτῶν) prendre charge. ||. κοράβι τὸ ὅποιον φορτῶναι διὰ τὴν Μασσαλίαν, navire qui est en charge (en chargement) pour Marseille. ||. πλοῖον φορτωμένον με ἔλας, un bateau chargé de sel. ||. φορτῶναι τὸ στομάχι του, il se charge l'estomac. ||. (μτφορ.) φορτῶναι τοὺς λογαριασμούς του, (προσθέτει ποσότητος ἀνεπάρκτους), il charge ses comptes. 2) (μσ. μτφορ.) importer; être ou devenir à charge; §. (μτν.) embâter. ||. ἐφορτώθη μίαν διαστραμμένην γυναῖκα, il s'est embâté d'une femme acariâtre.

Φόρτος (ὁ), = Φορτίον.

Φόρταμα (τὸ), l'action de charger, chargement. 2) = Φορτίον.

Φορταγία (ἡ), κοιν. ἡ Σιμύρις. Φορταγικὸν (τὸ), ἐνν. ἔγγραφο, brevet de cargaison (de charge), acquit des marchandises chargées, (ἐμπορ.) connaissance.

Φορεῖ, Μ. φορέω, σπν. μετέ. = Ἐνάγω. ||. (συνθ. μσ. αὐτῶν) porter ou prendre (un habit). ||. φορεῖ φενάκην (περὶ τοῦ κεφαλῆς), il porte perruque. ||. ἐφορεῖσεν ἐν πολύτιμον δακτυλίδι, il portait une bague de grand prix au doigt. ||. ἐφόρεσε μάλινον στανάρδι, il a pris un gilet de flanelle. ||. φορεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μαύρα, il se met ordinairement en noir, ἴδε καὶ Μαυροφορεῖ. ||. φορεῖταις κάλτσαις (τὰ ὑποδήματά) μου, chausser ses bas (ses souliers), ἴδε καὶ Ὑποδέκω. ||. ὅ, τι κεν ἔχει, τὰ φορεῖ, porter tout son saint erépin. ||. αὐτὴ ἡ θωριά δὲν φορεῖται (δὲν συνεισίζεται) πλέον, cette couleur n'est plus de mise, on ne porte plus de cette couleur. ||. αὐτὸ τὸ φόρεμα δὲν φορεῖται (δὲν εἶνε ἵνα φορεῖται) πλέον, cet habit n'est plus portable. ||. τὸ ὑποκάμισον τοῦτο δὲν φορεῖται πλέον, ce linge n'est plus mettable. ||. φορεῖται ἀκόμην, elle est encore mettable. ||. (καὶ ἑλλ.) ὁ ἱερεὺς ἐφόρεσε (ἐνν. τὰ ἱερά του ἄμφω), le prêtre s'habilla (s'est habillé).

Φοῖκτα (ἡ), le creux de la main.

2) (συνκχ.) poignée, ο. ||. με τὴν φοῖκταν, à poignée, à pleine main, à pleines mains. ||. μία φοῖκτα ἀνθρώποι, (φρσ.), (πολλὰ ὄλγιοι, εὐαριθμητοί), une poignée de gens (de monde).

Φορετίζω, Μ. ἴζω, empoigner.

Φοῖκτισμα (τὸ), l'action d'empoigner.

Φοῖντα (ἡ), κοιν. ὁ Θόσανος, houppie, ο. fresche, ο. (ἴδαι. ἐπὶ πτν.) aigrette, ο. ||. κόκκινον φῶν με γαλάζινον φοῖνταν, un bonnet rouge à gland bleu.

Φορντόνα, Μ. ὄνα, ἄνε γαστρί d'un feuillage touffu.

Φορντοῦκι (τὸ), ἴδε Λατοῦκι.

Φορντοῦκι (ἡ), ἴδε Λατοῦκι.

Φορντοῦκι (τὸ), εἶδος χροῖας τοῦ, couleur noisette (ou) de noisette, (καὶ ἀπλ.) noisette.

Φορντοῦκος, ὁ, ὅς, qui est en touffe, bien garni, touffu.

Φορντοῦκος, ἴδε, fourrier.

Φορντοῦκος (τὸ), fournil (δὲν προφ. τὸ ἰ).

Φορντοῦκος (τὸ), fourneau; chaud.

Φορντὶ (ἡ), fournée, ο.

Φορντίζω, Μ. ἴζω, mettre (le pain etc) au four, enfourner.

Φορντίζω, ὁ, ὅς, cuit au four.

Φορντοῦκος (τὸ), écouvillon.

Φορντοῦκος (ὁ), four. §. (συνκχ.) boulangerie, ο. ||. τὸ κάτω τοῦ φούρνου, l'âtre.

Φορντοῦκος (ἡ), orage, tempête, ο.

Φορντοῦκος, Μ. ἴζω, (συνκχ.) le temps devient orageux.

Φοῖκα (ἡ), vessie, ο. §. (συνκχ.) teille, ο. bulle, ο. 2) (συνκχ.) εἶδ. θαλάσσης. ἴδε Σποῖκα.

3) εἶδ. ζυμαρ. (ἑλλ.) pot de zoc, (beignet) soufflé; pot de nonne.

Φορεαλίζω, Μ. ἴζω, se couvrir de bulles (des pustules); vrir de bulles (des pustules); s'élever. ||. φουσκάλισαν τὰ γέγρια του, il lui est venu des cloches aux mains. ||. τὰ εὐσμάτα φουσκάλισαν, les bulles font venir des cloches.

Φορεαλίσμα (τὸ), l'état d'un corps qui se couvre de pustules.

Φορεαλίσμα (ἡ), κοιν. ἡ Φοῖκα.

Φορεαλίσμα (ἡ), κοιν. ἡ Φοῖκα.

Φορεαλίσμα (ἡ), κοιν. ἡ Φοῖκα.

Φορεαλίσμα (ἡ), κοιν. ἡ Φοῖκα.

Φορεαλίσμα (ἡ), κοιν. ἡ Φοῖκα.

Φορεαλίσμα (ἡ), κοιν. ἡ Φοῖκα.

Φορεαλίσμα (ἡ), κοιν. ἡ Φοῖκα.

les haricots rendent bien. ||
 ἡ τοῦτος ἐφουσκώσῃ, le mur-
 renne en dehors, il fait bos-
 se (ou) ventre, il bouffe (ή)
 bouffe. || τὰ δένδρα φουσκό-
 νουν, les arbres boutonnent
 (s'effeuillent).

ΦΡΕΝΑ (τὸ), enflure, θ. gon-
 flement, ἴδε καὶ Πρήσιμον.
 ΦΡΕΝΑΚΙΟΣ, ἡ, ὄν, enflé, gon-
 flé; renflé, soufflé; (κυρ. ἐπὶ
 τῇ στήθι) bouffant.

ΦΡΕΝΗ (ή), cloison, θ. clos, ἴδε
 καὶ ΦΡΑΓΜΟΣ.
 ΦΡΕΝΟΚΑΡΑΜΟΝ (τὸ), φ., cres-
 son d'ode, capucine, θ.

ΦΡΕΝΟΚΟΥΤΑ (ή), κοιν. ἡ Με-
 αρατὴ, πιν., pintade, θ.

ΦΡΕΝΟΜΑΘΗΑΝΟΣ (ὁ), ἴδε Πρ-
 οσιλαίον.
 ΦΡΕΝΟΜΑΤΕΑΝΑ (ή), φ., pom-
 me d'amour (d'or), θ. toma-
 te, θ.

ΦΡΕΝΟΤΑΦΥΛΑ (ή), εἰδ. θάμν.,
 groseiller.
 ΦΡΕΝΟΤΑΦΥΛΟΝ (τὸ), καρπ.,
 groseille, θ.

ΦΡΕΝΟΤΡΥΚΑ (ή), δ., figuier d'
 ode, roquette, θ. cardasse,
 cardadia.

ΦΡΕΝΩΣ (ὁ), huie vive, clôtur-
 re, halier, échelier, buisson.
 ΦΡΕΝΩΝΑ (ή), ἴδε ΧΑΝΟΚΕΡΑ-
 ζον.

ΦΡΕΖΑ, Μ. φρέζα, boucher; obs-
 truer; barrer; encombrer,
 engorger; S. clore. || (ἀμ-
 ν. αὐτῷ) s'engorger, s'obs-
 truer.

ΦΡΕΤΗΣ (ὁ), κοιν. ὁ ΦΡΑΓΜΟΣ.
 ΦΡΕΤΙΜΟΝ (τὸ), engorgement.
 ΦΡΕΤΙΜΟΡΙΑ (ή), phrascolo-
 gie, θ.

ΦΡΕΤΟΛΟΓΟΣ (ὁ), faiseur (di-
 seur) de phrases, phrasier,
 phrascour.
 ΦΡΕΤΟΣ, ΕΝΕ (ή), expression, θ.
 phrase, θ.

ΦΡΕΤΟΣ (τὸ), puits.
 ΦΡΕΤΟΙΟΣ (ὁ, ή), de puits.
 ΦΡΕΤΟΝ (ή), κοιν. ἡ ΦΡΕΝΙΤΙΣ (νό-
 ζος).
 ΦΡΕΤΟΝ, Μ. ἄρα, tomber en
 débris, enlirer ou tomber en
 débris ou accès de phréné-
 sie, délirer.

ΦΡΕΝΙΑΣΜΑ (τὸ), accès de dé-
 lire.

ΦΡΕΝΙΤΕΤΑ, Μ. εἴσω, = ΦΡΕΝΙ-
 ἄζα.

ΦΡΕΝΙΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, phréniti-
 que ou frénétique.

ΦΡΕΝΙΤΙΣ, ἰαός (ή), phrénésie ou
 frénésie, transport, délire.

ΦΡΕΝΟΒΛΗΕΙΑ (ή), affection ou
 aliénation mentale, démen-
 ce, θ.

ΦΡΕΝΟΒΛΑΒΗΣ, οἷς (ὁ, ή), qui à
 l'esprit dérangé, aliéné, fou.
 || κατάστημα (νοσοκομείον) διὰ
 τοὺς φρενοβλαβεῖς, hospice
 pour les aliénés.

ΦΡΕΝΟΪΧΟΣ (ὁ), qui creuse les
 puits.

ΦΡΕΪΝ, ΦΡΕΝΟΣ (ή), εὖχρ. κυρ. τὸ
 πλθ. ΦΡΕΝΕΣ, sens, bon sens,
 raison, θ. || ἔχασε τὰς φρένας
 του, il a perdu la raison (ses
 sens). || εἰν' ἔξω φρενῶν, il est
 hors de lui même (hors de
 sens, hors de son sens). ||
 εἶχε μέχρι θανάτου τὰς φρένας
 του, il a eu toute sa connais-
 sance jusqu'à la mort.

ΦΡΙΚΗ (ή), frisson, frémisse-
 ment; effroi, horreur, θ. ||
 τοῦτο φέρεται φρίκην, ἴδε Φέρε-
 ος. || ὅταν τὸ συλλογίζωμαι, με ἔρ-
 χεται (με πιάνει) φρίκη, quand
 je pense à cela, un frisson
 me saisit (il me prend un
 frissonnement), l'idée seule
 m'en fait frissonner. || μόνον
 νὰ τὸ συλλογισθῇ τις φέρεται φρί-
 κην, rien qu'à y songer, cela
 donne le frisson. || εἶνε φρί-
 κη πόσα ἔχασεν εἰς τὰ χαρτιά,
 il est effrayable combien elle
 a perdu au jeu.

ΦΡΙΚΤΟΣ, ἡ, ὄν καὶ
 ΦΡΙΚΑΝΕ, οἷς (ὁ, ή), qui fait
 frémir (frissonner), terrible,
 horrible, affreux, atroce, é-
 pouvantable, effroyable; fu-
 rieux. S. énorme. || φρικτοὶ
 πόνοι, douleurs épouvanta-
 bles. || ἔκαμην ὅρκους φρι-
 κτοὺς, il faisait des serments
 effroyables, il jurait ses grands
 Dieux. || φρικτὴ φιλαργυρία
 (ἀχαριστία), avarice (ingrati-
 tude) énorme. || εἶνε φρικτὸς
 ψεύστης (φαγῆς κτλ.), c'est un

furieux menteur (mangeur
 etc.). || κάμνει φρικτὰ ἔξοδα,
 il fait une horrible (une furi-
 ense) dépense, il dépense un
 argent fou. || φρικῶδες τὴν
 ὄψιν, d'un aspect (d'un exté-
 rieur) affreux, affreux à voir.
 || (τὸ πλθ. οὐδ.) Φρικτὰ, ἐπὶ, θ.
 horriblement, terriblement.
 || εἶνε φρικτὰ θυμωμένος ἐνεν-
 τίων σου, il est horriblement
 fâché contre vous. || ἡσθά-
 νετο πόνοις φρικτοῦς, il éprou-
 vait des douleurs atroces. ||
 τὸ φρικῶδες τοῦ ἐγκλήματος, l'
 atrocité (l'énormité) du crime.

ΦΡΙΤΤΑ, Μ. φρίζα, frémir. ||
 φρίττω ὅταν τὸ συλλογίζωμαι,
 ἴδε Φρίξω.

ΦΡΟΝΙΜΑ (τὸ), pensée, θ. sen-
 timent, esprit. || ἔχει γενναῖα
 (παράξενα κτλ.) φρονήματα, il
 pense noblement (singulière-
 ment etc).

ΦΡΟΝΙΜΑΤΙΑΣ, οἷς (ὁ), qui a des
 sentimens élevés; plein de
 confiance en soi-même; har-
 di; présomptueux.

ΦΡΟΝΗΣ, ΕΝΕ (ή), prudence,
 θ. sagesse, θ.

ΦΡΟΝΙΜΑΔΑ (ή), κοιν. ἡ Φρόνη-
 σις.

ΦΡΟΝΙΜΕΪΝ, Μ. εἴσω, devenir
 sage (prudent).

ΦΡΟΝΙΜΟΣ, οἷς καὶ (κοιν.) Π, ὄν,
 sage, prudent, sensé; judici-
 eux, raisonnable. || τὰ τῶν
 φρονίμων ὀλίγα, (παροιμ.), à
 bon entendre peu de paro-
 les. || (τὸ πλθ. οὐδ.) Φρόνιμα,
 ἐπὶ, ἀντί-

Φρονίμας, ἐπὶ, avec prudence,
 sensément, sagement, pru-
 demment; judicieusement.

ΦΡΟΝΤΙΖΑ, Μ. ἴσω, être souci-
 eux ou soigneux de qq., s'in-
 quiéter, s'occuper, s'embar-
 rasser de; tenir compte (a-
 voir soin) de; veiller. || φρον-
 τίζει πολλὰ περὶ τῆς ὑγείας του,
 il s'occupe trop du soin de
 sa santé. || φροντίζει περὶ τῆς
 ὑπολήψεώς τῃ, il est soigneux
 de sa réputation (de son hon-
 neur).

ΦΡΟΝΤΙΣ, ἰαός (ή), soin, souci;

sollicitude, θ. occupation, θ; inquietude, θ.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ, ὁ (δ), (κορ. στρατοῦ), commissaire, intendant militaire.

Φρονῆ, Μ. ἡσα, avoir telle ou telle opinion de, penser; prétendre; croire, juger, tenir; être animé de tel esprit, s'imaginer. || τὴ φρονεῖτε ὅτι πρέπει νὰ κἀμω; que jugez-vous que je dois faire? ἴδε καὶ ΝΟΜΙΖΩ. || τὴ φρονεῖτε περὶ τοῦ θειοῦ; que pensez-vous d'un tel? || τὸν ἡρώτησε τὴ ἐφρόνει περὶ τοῦτου, il lui demanda ce qu'il en pensait. || τὸν φρονῶ τίμιον ἄνθρωπον, je le tiens (pour) honnête homme, je lui crois de l'honneur. || φρονεῖ ὁρθῶς, il pense bien. || ὅλοι οἱ εὖ φρονούντες, tous les hommes bien pensants.

Φροῦδος, π, ον, ἀρχ., vain, sans effet.

Φρουρά (ἡ), garde, θ. garnison, θ. §. corps de garde, poste.

Φρουραρχία (ἡ), commandement d'une place forte.

Φρούραρχος (ὁ), commandant d'une place forte, commandant de place.

Φρουραρχῶ, Μ. ἡσα, avoir le commandement d'une place (forte).

Φρούριον (τὸ), fort, forteresse, θ. place (forte), θ. château, château-fort. || ἐν καιρῷ πολέμου ἐχρηστέμενον ὡς φρούριον, en temps de guerre, elle servait de place forte.

Φρουρός (ὁ), gardien, garde, soldat de garnison (de garde), factionnaire, sentinelle.

Φρουρῶ, Μ. ἡσα, être en garnison (en garde); faire (monter) la garde; faire sentinelle; être en faction (de faction), faire faction.

Φρύαγμα (τὸ), frémissement; §. (συνθ. τρκ.) fierté, θ. morgue, θ.

Φρύαγμα, Μ. ἡσα, frémir d'ardeur (de colère); (συνδχ.) s'acharner (jeter ses et flammes) contre q.

ΦΡΥΓΑΝΙΛ (ἡ), rôtie, θ. || φρυγανῖα μὲ βούτυρον, rôtie au beurre ou de beurre.

Φρύγανον (τὸ), πλοῦ, menu bois, broussailles sèches, θ. πλοῦ.

Φρύγαι (τὸ), κοιν. ἡ Ὀφρύς, sourcil.

Φρύγος (ὁ), εἶδ. βραχυ., crapaud.

Φρύγελον (τὸ), margelle ou mardelle d'un puits, θ.

Φταίγω, Μ. φταίω, ἴδε Πταίω.

Φταίσιμον (τὸ), ἴδε Πταίσμα.

Φτεανῆ (ἡ), κοιν. ἡ Πτεαῖα.

Φτέρη (ἡ), κοιν. ἡ Πτερὶς.

Φτέρνα (ἡ), κοιν. ἡ Πτέρνα.

Φτερνίζομαι κοιν., ἀντι Πταρνίζομαι.

Φτέρνισμα (τὸ), κοιν. ὁ Πταρμός.

Φτερνιστήρι (τὸ), épéron.

Φτεροῦρα (ἡ), κοιν. ἡ Πτέρη.

Ψιμνῆ, ψιμναῖα κτλ., ἴδε Ψιμνῆ κτλ.

Ψίαι (τὸ), mèche, θ. || τὸ — τοῦ κανονιοῦ, étoupe, θ. || τὸ καίμενον μέρος τοῦ φωτιστοῦ, lumignon. || κόπτω τὸ ψίαι τοῦ κεριοῦ, moncher (la chandelle), ἴδε καὶ Ξεψταλίζω. 2) (διὰ τὰς πληγὰς) tente, θ. bourdonnet.

Ψοιρῶ, Μ. ἡσα, (χυδ.) = Αἰελάω, Παλοῖνα, folsonner; faire du profit. || αὐτὸ τὸ ψομεῖ δὲν φτουρεῖ, ce pain ne fait point de profit.

Ψυάρι (τὸ), pelle, θ.

Ψυάρις (ἡ), pellee, θ. pelle-rée, θ. pelletée, θ. || μὴ ψυαριά χῶμα, une pellerée de terre.

Ψυαρίζω, Μ. ἡσα, prendre ou remuer avec la pelle.

Ψύγιν, κοιν. ἀντι Πτρίν.

Ψύγιμον (τὸ), κοιν. ἀντι Πτρίσιμον.

Ψυάλα, Μ. ἡσα, faire prendre la suite à q., mettre en suite. || (πθ.) prendre la suite; abandonner le pays.

Ψυάλα, ἄος (ὁ, ἡ), fugitif; suyard.

Ψυά (ἡ), suite, θ.

Ψυάδικος (ὁ, ἡ), contumax ou contumace. || κατεδικάσθη ἐρήμην ὡς φυγάδικος, il a été

condamné par contumace, il s'est laissé contumacer. || ἡ φυγάδικος, il est contumace, il est en état de contumace.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

Ψυάδα (τὸ), fard.

φύλαξις, 0, incarceration, 0. pri-
son, 0.
Φύλαξ, ακος (ὁ), (ἐπιθ.) obser-
vateur. || εἶνε ἀκριβὲς φύλαξ
τῶν νόμων, il est grand obser-
vateur des lois. 2) (οὐσ.) gar-
dien, garde; conservateur. ||
ἐγγρεψὶς ἀφ' αὐτῶν τοῦ ἀνθρώπου,
l'ouge gardien.
Φύλαξις (ἡ), = Φύλαγμα. || (ἰδι-
ωτ. ἐπὶ ἀσθεν.) conservation
(de soi-même).
Φύλακτος (ὁ), chef d'une tribu.
Φύλακτα, Μ. ἀνα, garder; sur-
veiller; S. conserver, réserver.
S. préserver, garantir.
S. observer. || (μσ. αὐτοθ.)
prendre garde, se donner de
garde, se garder, se garantir,
se conserver, s'observer, ἴσας
καὶ Πραξία. || φυλάττω πρό-
στα (γελᾶσα, χῆνας κτλ.),
garder les moutons (les va-
ches, les oies etc). || φυλάτ-
τω τὰ ἀμπέλια, garder les vi-
gnes. || τὸ σκυλὶ φυλάττει κα-
λὰ τὸ σπίτι, le chien garde
bien la maison (il est de bon-
ne garde). || τὸ ἔδωσα τὸ ὄ-
ρατόν μου νὰ τὸ φυλάξῃ, je
lui ai donné ma montre à
garder. || ὁ θεὸς νὰ φυλάξῃ!
(en garde), Dieu m'en préserve
(en garde)! m'en préser-
ve le ciel! || ὁ θεὸς νὰ σὲ φυ-
λάτῃ! Dieu vous en garde!
|| φυλάττω ἀντιγραφὸν γράμ-
ματος (συμβολαίου κτλ.), gar-
der copie d'une lettre (d'un
acte etc), ἴσας ἔγραψα. || νὰ
τὸν φυλάξουν τίποτε διὰ τὸ γε-
νέσθαι, qu'on lui garde quel-
que chose pour son diner,
ἴσας καὶ Κεῖρα. || τοῦτο πρό-
στα νὰ τὸ φυλάξωμεν δι' αὐρίον,
il faut garder cela pour de-
main. || φυλάττω πάθος κατὰ
ταῦτα, garder rancune à quel-
qu'un. || (καὶ ἄλλ.) τοῦ τὸ φυ-
λάττω (φρα.), je la lui garde
|| φυλάττω σιωπὴν, garder
(observer) le silence.
|| φυλάττω τὴν ὑπόχρισίν μου
τὴν λέγειν μου κτλ.), tenir ses
promesses (ses engagements),
garder sa parole. || φυλάττω
μυστήριον, garder le secret, se-

tre discret (maître de sa lan-
gue). || μὰς τὸ ἐφύλαξε μυστι-
κόν, il nous a tenu le cas se-
cret, il nous en fit un my-
stère. || (μσ.) δὲν ἤξεύρει νὰ
φυλάττηται, il ne sait pas se
conserver. || φυλάττου (φύλατ-
τε τὴν ὑγίαν σου), conservez-
vous. || φυλάττου ἀπὸ τὸ ψῆ-
χος (ἀπὸ τὸν ἥλιον κτλ.), gar-
dez-vous du serein (du soleil
etc). || φυλάξου καλᾶ (μὴ τύχῃ
καλᾶ...), garde-t-en bien. ||
φυλάξου ἀπὸ τὸ ὄχημα, garez-
vous de la voiture. || (καὶ
ἀπολ.) φυλάξτε! φυλαχθεῖτε!
(κοιν. βάρβαρ.), gare!
Φυλὶ (ἡ), tribu. || αἱ δώδεκα φυ-
λαὶ τοῦ Ἰσραὴλ, les douze tri-
bus d'Israël.
Φυλῖα (ἡ), δ., espèce de lentis-
que ou d'olivier sauvage.
Φυλίαν (ἡ), δ., alaterne.
Φυλλάδιον (τὸ), brochure, 0. S.
livraison, 0. ἔκδοσις. τοῦ-
Φυλλάξ, λαός (ἡ), ἀρχ. feuillée,
0. 2) (κοιν.) abécédaire, al-
phabet.
Φυλλοειδὲς, οἶς, (ὁ, ἡ), qui res-
semble à une feuille, qui en
a la forme, (διδακτ.) foliforme.
Φυλλοκάραια (τὰ), κοιν. les o-
reillettes (καὶ μτροφ. les re-
plis du cœur).
Φυλλοκοῦν, Μ. ἀνα, (νλγ.), feuil-
letter (un livre).
Φύλλον (τὸ), feuille (κυρ. καὶ μ-
νμ.), 0. || φύλλον ἐρυδός, feuille
de chêne. || κόπτω φύλλα
(δένδρου), effeuiller. S. (μτροφ.)
—χαρτίου, feuille de papier.
|| φύλλον τυπογραφικόν, feuille
d'impression. || φύλλον βι-
βλίου, feuillet. || (εἰς τὰ δικα-
στήρι.) φύλλον δικογράφου (συγ-
καίμενον ἐκ δύο σελίδων), rôle.
|| τὸ ἀντιγραφὸν τοῦτο ἔχει
(σὺγκριτα: ἀπὸ) τόσα φύλλα, il
y a tant de rôles (de minu-
te) à cette grosse. || ἐξέσχις
μερικὰ φύλλα τοῦ βιβλίου, il dé-
chira quelques feuillets du
livre. || γύρνα τὸ φύλλον,
tournez le feuillet. || βιβλίον
τυπωμένον εἰς φύλλον ὁλόκλη-
ρον, un livre (un volume) in-
-folio. S. φύλλον πανσιῦ, un lé-

(de toile). || φόρεμα μὲ τρί-
α (πέντε κτλ.) φύλλα, robe à trois
(à cinq etc) lés de tour. || πα-
ροπίεσμαι μὲ δύο (τρία) φύλ-
λα, rideau de deux (de trois)
lés. || τρία-μυση φύλλα πλά-
τος, trois lés et demi de lar-
ge. || μισὸν φύλλον, un demi-
lé. || φύλλα τῆς καρδίας, τὰ
(μονολεπτ.) Φυλλοκάραια.
Φυλλοκοῦν (ἡ), chute des
feuilles.
Φυλλοκοῦν, Μ. ἀνα, perdre ses
feuilles, s'effeuiller.
Φύλον (τὸ), sexe. || τὸ γυναι-
κεῖον —, le sexe féminin, le
beau sexe, (καὶ ἀπλ.) le sexe.
|| τὸ πτερωτὸν φύλον, (περιφρ.
τὰ πτηνὰ), la gent emplumée.
Φύμα (τὸ), tumeur, 0. abcès.
Φύμα (χωρὶς Μ.), ἀρχ. ἐντὶ
Φυτρώσας.
Φύμα (ἡ), déchet, discorde, 0.
Φυμάσας, Μ. ἀνα (ὁ), éprou-
ver du déchet.
Φύμα (τὸ), ἀρχ. masse pé-
trie, 0. pâte, 0. (μτροφ.) trem-
pe. || (μτροφ.) εἶνε καλοῦ φυ-
ράματος (καλῆς διαθέσεως) ἀν-
θρώπος, c'est une bonne pâ-
te d'homme. || εἶνε καὶ οὗ
δύο τοῦ αὐτοῦ φυράματος, ils
sont de la même trempe.
Φυμάσις, ἴσας (ἡ), ἀρχ., bulle d'
air. 2) εἰδ. φ., coqueret.
Φύμασις (ὁ), εἰδ. βατράχ., ἴσας
Φυτρώσας.
Φυτρώσας (τὸ), ἐργαλ., soufflet
(pour le feu).
Φύσμα (τὸ), l'action de souf-
fler, souffle.
Φυτρώσας, ἴσας (ὁ), εἰδ. κάπ., ca-
chalot souffleur.
Φυσικός, ἡ, ὄν, naturel, physi-
que. || (οὐσ.) ἡ φυσικὴ (ἴσας ἐ-
πιστήμη), la physique. || (τὸ
οὐδ.) Φυσικός, le naturel, ἴσας
Φύσις. || τὸ φυσικὸν δὲν χέ-
νεται, (καὶ παροιμ.) chassez
le naturel, il revient au galop.
|| (τὸ πλδ.) Φυσικὰ, ἐπὶ φ., na-
turellement.
Φυσιονομία (ἡ), physionomie.
Φυσιονομίας, ὄνομα (ὁ, ἡ), phy-
sionomiste.
Φυσιολογία (ἡ), physiologie, 0.

Φυσιολογικός, ἢ, ὄν, physiologique.

Φυσιολόγος (ὁ), physicien, naturaliste, physiologiste.

Φυσιολογία, Μ. ἴσθ, s'occuper de la physiologie.

Φύσις, κας (ἡ), nature, θ. §. (συνκδχ.) = Φυσικόν, naturel, caractère. ||. (ἡ δοτ.) Φύσκι, ἐπὶ, naturellement. ||. εἶνε φύσει εὐθυμος, il est gai de sa nature.

Φυσόηνα (ἡ), = Φυσερὼν, soufflet.

Φυσῆ, Μ. ἴσθ, souffler. ||. τί ἄνεμος φυσᾷ; quel vent fait-il? de quel côté le vent souffle? ||. φυσοῦσε δύνατὸς ἄνεμος, il soufflait un vent frais. §. (μετφορ.) δι' ἄνθρωπον πλούσιον, λέγουσιν κοιν. φυσᾷ, il a de quoi.

Φυτεία (ἡ), plantation, θ. 2) (κοιν.) vigne (etc) nouvellement plantée, plant de vigne, jeune (nouveau) plant, nouvelle plante.

Φύτευμα (τὸ), l'action de planter, plantation, θ. plantage.

Φυτκίσιμος (ὁ, ἡ), propre aux plantations.

Φύτευσις, εὐς (ἡ), = Φύτευμα.

Φυτεῖον (τὸ), ἐργαλ. κηπευρ., plantoir.

Φυτεῖν, Μ. κῖσθ, planter.

Φυτικός, ἢ, ὄν, de plante, végétal; végétatif.

Φυτοκομία (ἡ), soin ou cultures des plantes, horticulture, θ.

Φυτοκόμος (ὁ, ἡ), qui soigne (cultive) des plantes, planteur, horticulteur.

Φυτὼν (τὸ), plante, θ; végétal.

Φύτρον (τὸ), germe; pousse, θ. ||. τὰ γεωμήλα ἔχουν συνήθως πολλὰ φύτρα, les pommes de terre ont ordinairement plusieurs germes.

Φυτρώνω, Μ. ἴσθ, germer, pousser, lever, poindre, venir; croître. ||. τὸ χορτάρι ἄρχισε νὰ φυτρώνῃ, le vert commence à poindre. ||. τὰ κριθάρια φυτρώνουσι ταχύτερον τοῦ σίτου, les orges lèvent plus vite que le froment. ||. (καὶ μενρ.) ἄρχισαν νὰ φυτρώνουν τὰ

γένηι του, le poil commence à lui poindre au menton.

Φύτρεμα (τὸ), germination, θ. jet; pousse, θ.

Φυτρίον (τὸ), pépinière, θ. ||. (καὶ μετφορ.) τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν εἶνε τὸ καλλήτερον φυτρίον τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, la marine marchande est la meilleure pépinière de la marine militaire.

Φυροῦ ἢ Φυροῦ (ἡ), fourneau (portatif ou potager), huguenote, θ. ||. βάλε κάρβουνα εἰς τὴν φυροῦ, mettez du charbon dans le fourneau.

Φάκω (ἡ), εἶδ. κήτους, veau (loup, ours etc) marin, phoque.

Φαλῆς, ἄδος (ἡ), ἐπὶ, caché (enfoncé) dans sa tanière, terre. ||. (οὐς), εἶδ. κογχυλ., pholade, θ.

Φαλέλ (ἡ), nid; aire (κυρ. τὸν σαρκοφάγ. ὄρν.).; tanière (κυρ. θηρίου), terrier; repaire; gîte (κυρ. λαγωῦ). ||. τὸ πουλι ἄφηκε (ἐφυγεν ἀπὸ) τὴν φωλεάν του, l'oiseau a déniché. ||. (ἔ μετφορ.) εἶνε φωλεὰ ληστῶν, c'est un repaire de voleurs (de brigands).

Φαλεῖτης, οὐ (ὁ), nichet.

Φαλεῖς (ὁ), = Φαλέλ (κυρ. θηρίου).

Φαλεῖν, Μ. κῖσθ, faire son nid, nicher. §. (κυρ. καὶ ἀρχ., ἐπὶ τετραπόδ.) se terrer.

Φαληλ (ἡ), κοιν. ἢ Φαλέλ.

Φαληλῖνα, Μ. ἴσθ, κοιν. ἀντὶ Φαλεῖν, nicher.

Φάναγμα (τὸ), l'action de crier ou d'appeler.

Φανᾶν, Μ. ἴσθ, (γ. πθ.), crier; §. s'écrier. §. (μὲ αἰτ.) appeler; (ναυτ.) héler. ||. — κατὰ τινα, crier (déclamer, tonner) contre q. ||. φωνάζω χωρίς νόημα, crier mal à propos et sans sujet, (οἰκ.) elauder. ||. ἐφώναζεν ὁ πετεινός, le coq a chanté. ||. ἡ ὄρνιθα φωνάζει τὰ πουλιά της, la poule appelle ses poussins. ||. φώναξέ τον, appelez-le. ||. φώναξε δυνατὰ, appelez à haute voix. ||. ἐδράγγχητε φω-

νάζουσα, elle s'est enroulée à force de crier. ||. ἐφώνησε τὸ ἱατρὸν, ἴδω Προσκαλῶ. ||. φωνάζω πλοῖον (τὸ ὅπ. ἐπανατὴ εἰς τὸ πέλμαρος) νὰ πληρώσῃ, héler un navire.

Φονακάλε, ὅτ, ἄδικον, εἰλω, crieur, (οἰκ.) braillard, elauder, baud, clabard.

Φονασκία (ἡ), exercice de la voix; (συνήθ.) déclamation, crierie, θ.

Φονασκῶ, Μ. ἴσθ, exercer la voix, s'exercer à la déclamation, (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) déclamer.

Φωνή (ἡ), voix, θ. ton de voix. §. clamour, cri. ||. ἡ — πετεινοῦ, le chant du coq. ||. ἔχει ὠραίαν (λαμπρὴν, ἀπὸ νου) φωνήν, elle a un beau gosier (un gosier brillant, un gosier de rossignol). ||. ἀλάζει (χρονόρηνει) ἡ φωνὴ της, sa voix mue. ||. φωναὶ ὁλάραι ἢ χωρὶς νόημα, crieries, crieries, θ. (οἰκ.) elauderies, clabaudage. ||. φωναὶ ὁλάραι ταῖς φωναῖς της, je suis las de ses crieries. ||. φωνάζεις (τί κατορθώνεις) καὶ φωνάζεις σου; que gagnez-vous avec vos crieries? §. (κατ' ἐξοχὴν ἢ τοῦ θαυμασμοῦ) ὅταν ἐδράλῃ τὴν φωνήν, quand il fait la grosse voix. ||. (μουσ.) note (de musique), corde, θ. ||. αἱ ἐπὶ τῇ φωνῇ μουσικῆς κλ(μακος), les sept notes de la gamme. ||. αἱ φωναὶ νουοῦσαι (πολλὰκις ἐνωσασθαι τοῦ) φωναί, les cordes élevées. Φωνητικός, ἢ, ὄν, vocal, phonétique. ||. ἡ φωνητικὴ μουσική, musique vocale. ||. ἡ φωνητικὴ γραφή, l'écriture phonétique.

Φωνή, Μ. ἴσθ, (ἀρχ.) prendre sur le fait ou en flagrant délit, convaincre. ||. (συνήθ. ἐπὶ ὅστις ἦν ἐλε φωραθῇ, quiconque serait convaincu de... Φῶς, φωτός (τὸ), lumière, θ. jour; lueur, θ. clarté. ||. οἱ γλαυκοὶ ἀποφράγνουν τὸ φῶς, les hiboux fuient la clarté. ||. ἴδω το ἔξω εἰς τὸ φῶς, vo-

lez-le au grand jour. ||. ἀμυ-
νός φως, faible lueur, θ. ||. φέ-
ρεται φως, apportez-nous
de la lumière. ||. ἄς βάλῃν (εἰπέ-
τε βάλουν) φῶς εἰς τὴν κάμα-
ρὴν μου, qu'on allume (faites
allumer) chez moi. ||. τὸ δω-
μάτιον ἐφωτίζετο ἀπὸ πολυά-
ριθμα πύων, la salle était é-
clairée d'un grand nombre
de lumières.
Φωτὴν, ἦτορ (ὁ), corps qui é-
claire, lumineux, astre; §. (μετρω.) lumière, θ. ||. ὑπὲρ-
ταῖς τῶν φωστῶν τῆς Ἐκ-
κλησίας, il a été un des lu-
mieres de l'Eglise.
Φωτισμένος, ἡ, ὄν, qui appar-
tient au phosphore, qui est
de la nature du phosphore,
phosphorique.

Φωσφόρος (ὁ, ἡ), qui amène ou
porte la lumière, lumineux.
||. Ἦρα —, (ἡ Juno Lucina
τῶν Ῥωμ.), Lucine, θ. 2)
(οὐσ. ἀρσ.) phosphore.
Φωσφορώδης, οὐτ (ὁ, ἡ), qui est
de la nature du phosphore,
qui a de la phosphorescence,
phosphorescent; phospho-
reux; phosphoré. ||. τὸ φωσ-
φορώδες τῆς σακχαρώδους (τῶν
σεσσηπότων ζύλων κ.), la phos-
phorescence du sucre (du
bois pourri etc).
Φωτεινός, ἡ, ὄν, brillant, lu-
mineux; clair. §. (πθ.) bien
éclairé, ἴδε καὶ τὸ ἐπόμε-
νον.
Φωτίζω, ἡ, ὄν, (κοιν.) = Φωτει-
νός, clair, qui reçoit beau-
coup de jour. ||. αὐτὴ ἡ κά-
μαρα εἶνε πολλὰ φωτίζη, cette

chambre est fort claire, il fait
bien clair dans cette chambre.
Φωτῖλ (ἡ), κοιν. τὸ Πῦρ καὶ 2)
ἡ Πυρκαϊά. ||. τὸ ἀτμόπλοον
ἔβαλε φωτῖλ, le vapeur a
chauffé. ||. (μετρω.) θὰ εἶναι
φωτῖλ μου, (φρσ.), il va
m'en vouloir mortellement.
Φωτίζω, M. ἴνα, éclairer; illu-
miner. §. (μετρω.) inspirer.
||. ἡ πόλις ὅλη ἐφωτίσθη, toute
la ville fut illuminée. ||. τὰ
φωτιζόμενα μέρη εἰκότος (ζω-
γράφηματος), les clairs d'un
tableau.
Φωτισμός (τὸ) καὶ
Φωτισμός (ὁ), l'action d'éclai-
rer (etc), éclairage; §. (ὁλγ.)
illumination, θ.
Φωτοχρῆμα (ἡ), illumination, θ.

X

XAI

XAI

XAA

Χαίρῃς (προφ. ζ. Χαί-
ρῃς), ἡ, ὄν, πρ. τῆς πθ.
χαίρειν, mignardé,
mignolé (οἰκ.); mignon. ||.
χαίρεις, c'est son mignon; c'est
son gâté de la maison.
Χαίρειν (προφ. ζ. Χαίρειν), M.
ἴνα, faire caresse (ou) des
caresses à q., caresser, mi-
gnoter, mignoter, mijoter
ou dorloter (οἰκ.); cajoler.
χαίρειν, ἴδε καὶ Κλαοπιάνω.
χαίρειν τὸν οὐκὶ ὅπως τοὺς χα-
ίρειν, il fait des caresses à
tout le monde. ||. (μσ. αὐτῶν.)
χαίρειν, (καμνω τσακκισμα-
τα), se mignarder, se mi-
gnoter.
Χαίρειν (προφ. ζ. Χαίρειν),
l'action de caresser (etc).
χαίρειν, συνήθ. πθ., caresses,
θ. πθ. 2). ||. με ἔκαμνεν
χαίρειν, il m'a fait mille
caresses.
Χαίρειν (χαίρειν M.), ἀρχ., ἀντὶ
χαίρειν. ||. (εὐχρ. κυρ. ὁ παρακ.)

τῆς μτχ.) τὸν ἤκουον κεχρηό-
τες, ils l'écoutaient (la) bou-
che béante.
ΧΑΙΡΕΤΙΜΑ (τὸ) = ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ,
salutation, θ. solut. ||. (συνήθ.
πθ.) compliments, amitiés
(qu'on fait à quelqu'un).
ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ (ὁ), l'action de
saluer ou de rendre visite.
visite, θ. §. révérence.
ΧΑΙΡΕΤΩ, M. ἴνα, saluer, ren-
dre (présenter) ses devoirs
(ses hommages) à q.; rendre
visite; faire la révérence (sa
révérence, son compliment,
une salutation) à q., tirer sa
révérence à q. ||. χαίρετα μου
τὸν (δεῖνα), saluez de ma part
(un tel). ||. τὸν ἐχαίρετσα με
σεῖας καὶ με ἀντεχαίρετσα,
je le saluai avec respect; il
me rendit mon salut.
ΧΑΙΡΕΦΥΛΛΟΝ (τὸ), φ., cerfeuil.
Χαίρω, M. (ὁ) χαρῶ, être aise,
se rejouir; ||. χαίρεται τις νὰ
τὸ βλέπειν, cela fait plaisir
(donne du plaisir) à voir, il
fait beau voir. ||. χαίρεται τις

νὰ περιπατῇ (νὰ κυνηγῇ) εἰς
τοῦτο τὸ μέρος, il fait beau se
promener (chasser) dans cet
endroit. ||. (πᾶσι) τοῖς ἐντευ-
χομένοις χαίρειν, (ἀρχ. εἰδ. ἐγ-
γράφου χαίρειν.), à tous ceux
qui ces présentes verront,
solut. ||. χαίρει (ἡ) χαίρετε!
(ἀρχ. εἰδ. χαίρειν.), salut! bon-
jour! ||. νὰ σὰς χαρῶ! (φρσ.),
s'il vous plaît. ||. ὅχι, ἀπ' ἐκεῖ,
νὰ σὰς χαρῶ, non point par-
là, s'il vous plaît.
ΧΑΙΤΗ (ἡ), crinière, θ.
ΧΑΛΑΖΑ (ἡ), ἴδε ΧΑΛΑΖΙ.
ΧΑΛΑΖΗΔΩΝ, ἐπὶ β., dru comme
grêle.
ΧΑΛΑΖΙ (τὸ), grêle, θ. ||. ῥίπτει
(πίπτει) χαλάζι, il grêle, il
tombe de la grêle. ||. (καὶ
μην.) χαλάζα βελῶν (λίθων
κτλ.), une grêle de troits (de
pierres).
ΧΑΛΑΡΩΝΑ, M. ἴνα, lâcher, re-
lâcher, détendre, débânder.
ΧΑΛΑΡΩΣ, ἡ, ὄν, relâché, lâche.
ΧΑΛΑΡΩΤΗΣ, ἦτορ (ἡ), relâche-
ment.

ΧΑΛΛΗΡΝΑ (τὸ), κοιν. ἀντὶ ΧΑΛΛΗΡΕΙΣ, κρη (ῆ), l'action de relâcher (etc), relâchement.

ΧΑΛΑΣΜΑ (τὸ), l'action de détruire (de démolir etc), destruction, 0. démolition, 0. *§.* (μτφορ.) *χάλασμα τοῦ στομάχου* (τῆς ὀρέξεως), dépravation de l'estomac (de l'appétit). 2) = *Ἐρρίμιον*.

ΧΑΛΑΣΜΟΣ (ὁ), = *Χάλασμα*, démolition, 0. destruction, 0.

ΧΑΛΑΣΤΡΑ (ῆ), brèche, 0. *§.* (μτφορ.) *μ' ἔκαμε χαλάστραν* (ῆ) *χαλάστραις*, (φρσι.), il a déconcerté (dérangé, fait échouer) mes projets (mes plans).

ΧΑΛΑΒΗΝ (ῆ), *ιατρ.*, galbanum.

ΧΑΛΗΠΟΣ, ὁ, ὄν, (ἀρχ.), d'humeur difficile, méchant; hargneux.

ΧΑΛΗΠΟΤΗΣ, πτος (ῆ), humeur chagrine, 0. caractère insociable; méchanceté, 0.

ΧΑΛΙΚΙ (τὸ), κοιν. ὁ *Χάλις*.

ΧΑΛΙΝΑΓΩΓΑ, *Μ. ἥν.*, mettre un frein (à ses désirs, à ses passions), refrener, réprimer, gourmander, modérer.

ΧΑΛΙΝΑΡΙ (τὸ), κοιν. ὁ *Χαλινός*.

ΧΑΛΙΝΩΝ, *Μ. ἥν.*, brider, soumettre au frein.

ΧΑΛΙΝΟΣ (ὁ), bride, 0. frein, rênes (*ἰδιαιτ.* τὰ *λοριά*), mors (τὰ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενα σιδήρεα).

ΧΑΛΙΝΩΣΙΣ, κρη (ῆ), l'action de brider.

ΧΑΛΙΣ, ινος (ῆ), petite pierre, 0. caillou; rocaille; galet, (οἰκοδ.) moellon.

ΧΑΛΚΑΝΘΟΣ (ῆ), εἰδ. μεταλλικ., noir de cordonnier, vitriol (martial), couperose, (χημ.) sulfate de fer.

ΧΑΛΚΕΙΟΝ (τὸ), atelier d'ouvrier en cuivre.

ΧΑΛΚΕΥΣ, κρη (ὁ), ouvrier qui travaille le cuivre, chaudronnier.

ΧΑΛΚΕΪΝ, *Μ. εἶν.*, travailler le cuivre ou l'airain; (συντθ. μτφορ.) forger.

ΧΑΛΚΟΓΡΑΦΗΜΑ (τὸ), estampe ou gravure (en taille-douce); 0. taille-douce, 0.

ΧΑΛΚΟΓΡΑΦΙΑ (ῆ), l'art du graveur, gravure (en taille-douce), 0. chalcographie.

ΧΑΛΚΟΓΡΑΦΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, chalcographique.

ΧΑΛΚΟΓΡΑΦΟΣ (ὁ), graveur (sur métaux), chalcographe, graveur chalcographique.

ΧΑΛΚΟΣ (ὁ), μεταλλ., cuivre; airain; bronze.

ΧΑΛΚΟΥΡΕΪΟΝ (τὸ), = *Χαλκεϊον*.

ΧΑΛΚΟΥΡΗΜΑ (τὸ), ouvrage en cuivre.

ΧΑΛΚΟΥΣ, ὁ, ὄν, de cuivre, d'airain.

ΧΑΛΚΟΥΡΟΥΣ (ὁ, ῆ), qui a la couleur du cuivre, cuivré.

ΧΑΛΚΩΜΑ (τὸ), κοιν. ὁ *Χαλκός*.

2) τὸ *Χαλκούρημα*, vase de cuivre; (πλο.) batterie de cuisine.

ΧΑΛΚΩΜΑΤΩΣ, ὁ, (ὁ), κοιν. ὁ *Χαλκεύς*.

ΧΑΛΩ, *Μ. χαλέω*, gâter, altérer, détériorer, corrompre, endommager, détruire, dégrader, dégrader, dépraver; démolir; rompre; abîmer, ruiner, user; (ἐπὶ μηχαν.) fausser ou forcer (une serrure, une clef etc); défaire; détraquer; (ἐπὶ γραμμ.) oblitérer; *§.* (ἀμτθ. ἀντθ.) se gâter, se corrompre, se détériorer, s'user, s'en aller. (ἐπὶ χρωμ.) s'éteindre, se passer.

§. *ἐχάλασαν τὸ γεφύρι*, ils rompirent le pont. *§.* ὁ *ράπτης* μου *ἐχάλασε τὸ φόρεμα*, le tailleur a gâté mon habit. *§.* τὰ *παιδιά* *χαλνοῦν πολλὰ φορέματα*, les enfants usent beaucoup d'habits. *§.* ὁ *ἄνεμος* *ἐχάλασε τὰ σγουρά της*, le vent a dérangé sa frisure (l'a débouclée). *§.* τὸ *χαλάζι* *ἐχάλασε τὰ ἀμπέλια*, la grêle a gâté les vignes. *§.* μου *ἐχάλασε τὸ στομάχι*, il m'a dérangé (détraqué, déprave) l'estomac. *§.* (καὶ ἀπολ.) *ἄλλο δὲν ἤξεύρει παρὰ νὰ χαλῶ*, il ne sait que détruire. *§.* (καὶ μτφορ.) *χαλῶν φλωρί κτλ.*, *ἴδε Ἀλλὰζο*. *§.* *χαλῶν τὴν* (τετασσαρκοσὴν) *τὴν νηπίαν*, rompre le carême

(le jeûne). *§.* (ἔμφορ.) *τοὶ ἐχάλασε τὰ σχέδια*, il déconcerta ses projets. *ἴδε ἔχλασε*, καὶ *Χαλάστρα*. *§.* *ἐχάλασαν τὴν φιλιαν*, (ῆ) *ἔβλ.* *ἐχάλασαν*, ils ont rompu ensemble, ils se brouillèrent. *§.* (καὶ ἀντθ.) *ἐχάλασαν γράμματα ἀπὸ τὴν πολυκαρπὴν*, les caractères se sont oblitérés, le temps les a oblitérés. *§.* *τὴν κρασί* *ἀρχίζει νὰ χαλῶν*, le vin commence à se salir (à se défaire). *§.* *ἐχάλασε τὸ στομάχι του* (ῆ) *ὀρεξί του*, son estomac (son appétit) est déprave. *§.* *ἐχάλασε τὴν τοῦ*, sa voix s'est faussée. *§.* *ἐχάλασε ὁ καιρὸς*, le temps est mis au mauvais, le temps se brouille. *§.* τὰ *σύνθημα* *ἀνοικτὰ* *χρώματα* *χαλῶν*, les couleurs vives se gâtent, les couleurs passent facilement. *§.* *τὸ φόρεμα* *ὅα χαλάσῃ ὀλίγον*, cet habit s'en ira bientôt. *§.* τὸ *συνουμένον* *ἐχάλασε*, le mariage fut défilé. *§.* *ὁρολόγι* μου *ἐνε χαλάσῃ*, mon montre est dérangée. *§.* *ὁρόμοι* *ἐνε χαλάσῃ*, les verres, ἀπὸ τὰ *ἀμπέλια* *κτλ.*, les chemins sont rompus (détruits, ruinés).

ΧΑΛΩΝ, ινος (ὁ), acier.

ΧΑΜΑΙΛΗΝ (ῆ), φ., lièche, 0.

ΧΑΜΑΙΛΑΦΗΝ (ῆ), ὁ, laurée.

ΧΑΜΑΙΛΑΦΗ, κρη (ῆ), pervenche.

ΧΑΜΑΙΛΑΡΕ, κρη (ῆ), petit chardon (officinale), 0. petit chardon vert.

ΧΑΜΑΙΛΑΡΟΣ (ὁ, ῆ), ἀρχ., qui rampe à terre, peu élevé, bas.

ΧΑΜΑΙΛΑΡΟΣ, οντος (ὁ), *εἰδ.* sans esprit; attaché aux choses terrestres; rampant.

ΧΑΜΑΙΛΑΡΟΣ (ῆ), ὁ, *εἰδ.* sans pain.

ΧΑΜΑΙΛΑΡΟΣ (ῆ), φ., *εἰδ.* sans pain, 0.

ΧΑΜΑΙΛΑΡΟΣ, οντος (ὁ), *εἰδ.* sans pain, 0.

ΧΑΜΑΙΛΑΡΟΣ, οντος (ὁ), *εἰδ.* sans pain, 0.

ΧΑΜΑΙΛΑΡΟΣ (τὸ), φ., *εἰδ.* sans pain, 0.

elle n'a pas même daigné le
favoriser d'un regard.
ΧΑΡΟΚΤΗΣ (ὁ, ἡ), joyeux, ré-
jouissant.

ΧΑΡΟΚΤΗΣ (ὁ), qui aime la bam-
boche (la vie joyeuse, les
plaisirs). || τοῦ χαρουργοῦ τὰ
καὶ τὰ χαροκόπου χέρια, (πα-
ρομ.), ce que chiche épargne,
large le dépense.

ΧΑΡΟΝΙΩ, Μ. ἴσα, réjouir,
donner (causer) de la joie à q.
ΧΑΡΟΝΙΩ, ἡ, ὄν, à l'œil bril-
lant, au regard gai et agré-
able.

ΧΑΡΟΜΕΝΟΣ, η, ον, μτχ. πθ.
τοῦ χαίρειν, joyeux, aise, ἴδε
καὶ Εὐαρμοσ καὶ Φιλάρως.

ΧΑΡΤΗ, ος (ὁ), ὁ γεωγραφικός
χάρτης, ὁ. || ὁ συνταγματι-
κός χάρτης (τῆς Γαλλίας), la
charte (constitutionnelle).

ΧΑΡΤΙ (ὁ), papier. || τυλιζῶ τὰ
χαρτιά μου εἰς τὰ χαρτιά (ἴ-
σως τινὸν σκούρᾶ), mettre ses
broches dans les papillotes.

ΧΑΡΤΙΑ (τοῦ παι-
χνέου), cartes à jouer. ||
χαρτιά, jouer aux car-
tes. || μίαν δεσμίδα (κοιν. ἔνα
παιχτο) χαρτῶν, un jeu de car-
tes. || βλέπουν τὰ χαρτιά σου (ἡ)
χαρτιά σου, on voit votre
jeu. || τοῦ ἦλθε καλὸ χαρτί,
il lui est venu (rentré) beau
jeu. || κρύψε τὰ χαρτιά σου
κατὰ τὰ βλέπουν, cachez vo-
tre jeu. || δάξε τὰ χαρτιά σου,
montrerez votre jeu. || δὲν ἔχω
καί ποιν ἔχω καλὸν χαρτί, je
n'ai point de jeu. || ρίχνω
χαρτιά (ἡ) εἰς τὰ χαρτιά, liver
les cartes.

ΧΑΡΤΟΔΕΝΑ, Μ. ἀξία, brocher
(un livre). || βιβλίον χαρτο-
δεμένον, livre broché; bro-
ché, ὁ.

ΧΑΡΤΟΔΕΙΜΟΝ (τὸ), brochage,
brochure, ὁ.

ΧΑΡΤΟΜΑΝΙΑ (ἡ), fureur du jeu.
ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΑ (τὸ), νλγ., pa-
piers monnaie, papiers roy-
aux (publiques), (καὶ ἀπλ.) pa-
piers. || μετ' ἐπλήρωσιν εἰς χαρ-
τὰ, il m'a payé en

papier. || τὰ χαρτονομίσματα
ξεπέφτεν (ἀκριβαίνουν), le pa-
pier baisse (hausse).

ΧΑΡΤΟΠΟΙΟΣ (ὁ), fabriquant de
papier, papetier, ouvrier pa-
petier.

ΧΑΡΤΟΝΑ, Μ. ἴσα, couvrir ou
boucher avec du papier. ||
χαρτόνῳ τὰ παράθυρα (τὰς χα-
ραράδας) κοιτώνος, calfeu-
trer les fenêtres (les lentes)
d'une chambre.

ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ, ος (ὁ), = ΧΑΡ-
ΤΟΦΟΒΟΣ, grand joueur.

ΧΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ (τὸ), fabrique (ma-
nufacture) de papier, pape-
terie, ὁ.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΗΣ, ος (ὁ), qui vend
du papier, papetier, -ère,
marchand papetier.

*ΧΑΡΤΟΣΤΕΜΜΟΝ (τὸ), νλγ., papier
marqué ou timbré. || ὁ ἐπὶ
τοῦ χαρτοσήμου φόρος, l'im-
pot du timbre. || ὁ περὶ χαρ-
τοσήμου νόμος, la loi sur le
timbre.

ΧΑΡΤΟΦΟΡΙΑ (ἡ), jeu effréné,
passion de joueur.

ΧΑΡΤΟΦΟΡΟΣ (ὁ), passionné pour
le jeu (des cartes), joueur
(de profession), grand joueur,
brelandier.

ΧΑΡΤΟΦΥΛΛΙΟΝ (τὸ), porte-
feuille.

ΧΑΡΤΟΦΥΛΛΑΣ, ΑΚΟΣ (ὁ), archi-
viste. 2) (συνθ.) -ΧΑΡΤΟΦΥ-
ΛΛΙΟΝ.

ΧΑΡΤΩΜΑ (τὸ), l'action de cou-
vrir ou de boucher avec du
papier. || χαρτωμα θύρας (πα-
ραθύρου), calfeutrage.

ΧΑΡΤΩΣΙΑ (ἡ), levée (ou jeu des
cartes), ὁ. main, ὁ. || ἔκαμα
τρεις (τέσσαρας) χαρτωσιὰς,
il a fait trois (quatre) mains.

ΧΑΡΙΜΟΝ (τὸ), perte, ὁ. || τὸ
χάσιμον τοῦ καιροῦ (τῆς εὐκαι-
ρίας κτλ.), la perte du temps
(de l'occasion etc).

ΧΑΡΙΣ (ἡ), κυρ. τοῦ φεγγαρίου, le
décor (le déclin, le décroît,
le décroissement) de la lune.

ΧΑΙΝΑ (χωρίς Μ.), κοιν. ἀντὶ
ΧΑΙΝΑ, demeurer bouche bé-
ante, bayer, ἴδε ἔξ Ἀνοικτός.

ΧΑΙΝΑ (τὸ), souffire.

ΧΑΙΝΟΜΕΝΟΜΕΝΑΙ. Μ. (ὁ) ΧΑ-

ΧΑΙΝΟΜΕΝΟΝ (κοιν.) ἀντὶ ΧΑΙΝΩ-
ΜΑΙ.

ΧΑΙΝΟΜΕΝΟΝ (τὸ), bâillement,
(ἐτρ.) oscitation, ὁ.

ΧΑΙΝΩΜΕΝΟΣ, ος (ὁ, ἡ), qui cause
ou qui est accompagné de
bâillements, (ιατρ.) oscitant.

ΧΑΙΝΩΜΙΑ (ἡ), γερμ., hiatus,
bâillement.

ΧΑΙΝΩΜΕΝΟΝ (τὸ), perte de temps,
ὁ.

ΧΑΙΝΩΜΕΝΟΣ, Μ. ἴσα, perdre du
temps; §. s'amuser.

ΧΑΙΝΩΜΑΙ (χωρίς Μ.), bâiller.

ΧΑΙΝΩΔΟΣ, ος (ὁ), dent
saillante, ὁ. défense, ὁ. || οἱ
χαυλιόδοντες τοῦ ἀγριοχοῦρου,
les broches du sanglier.

ΧΑΙΝΩΝΑ, Μ. ἴσα, rendre lâche,
relâcher.

ΧΑΙΝΩΣ, η, ον, lâche; flasque;
sans vigueur, sans énergie;
languissant.

ΧΑΙΝΩΣΙΑ, ος (ἡ), défaut de
vigueur (d'énergie), relâche-
ment, langueur, ὁ.

ΧΑΙΝΩΣΙΑΣ, ος (ἡ), relâchement.

ΧΑΙΤΑ, Μ. χάιτα, κοιν. ἀντὶ ΚΑ-
ΠΤΑ, happer, gobber. || χά-
φται μολγαις (φρσ.), bayer aux
cornelles, gobber des mou-
ches ou du vent, muser.

ΧΑΙΣΑΣ, α (ὁ), badaud. bouche-
béeante, gobe-mouches, ni-
gaud, benêt.

ΧΑΙΣΑΝΙΣΤΑ, Μ. ἴσα, (κοιν.) ἀντὶ
ΚΑΡΤΑΙΣΤΑ, rire aux éclats (à
gorge déployée), éclater de
rire.

ΧΑΙΧΛΑΝΟΝ (τὸ), συνθ. π. ὁ., ἐ-
clats de rire, gros rire. ||
κτόπησεν ἕνα χέχλανον (ἡ) κα-
τε χέχλανα! (φρσ.), il partit
d'un tel éclat de rire!

ΧΑΙΤΙ (ἡ), ἡ ἀλλ. ΒΟΥΚΑ, bou-
chée, ὁ. goulée, ὁ. || τὸ ἔκα-
μα μὲν χαιτὶ (μὲν βούκα), il
n'en a fait qu'une goulée.

ΧΑΙΝΑ, Μ. χάινα, chier. || (μσ.
αὐτῷ.) χέζομαι, laisser aller
tout sous lui.

ΧΑΙΛΑΣ, α (ὁ, ἡ), δακτυλ., qui a
des grosses lèvres, lippu, ὁ.

ΧΑΙΛΟΣ, ος (τὸ), levre, (ἐπὶ ζ)
babine, ὁ. || γλείφει τὰ χείλη
του, il s'en lèche les babines.
|| πολλὰ μεταξὺ κόλλας καὶ

χεῖλον ἄκραν, (= παροιμ. ἀρχ.),
vin versé n'est pas avalé.

2) (μην.) bord. || ποτῆρι γε-
μάτων ὡς τὰ χεῖλη, bord à
bord. || εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρη-
μοῦ, (μφορ.), sur le penchant
(sur le bord) du précipice.

ΧΕΙΜΑΔΕΙΟΝ (τὸ), lieu d'hiver-
nage, (ἰδίως ἐπὶ στρατευμ.) quar-
tier d'hiver.

ΧΕΙΜΑΪΡΟΣ (ὁ), torrent.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΣ, ὁ, ὄν, d'hiver; hi-
vernal, brumal; (ἰδὲ ἀκτ.) hy-
émal. || αἱ χειμεριναὶ τροπαί,
le solstice d'hiver.

ΧΕΙΜΕΤΑΟΝ (τὸ), ἀρχ. ἢ Χιονί-
στρα, engelure, θ.

ΧΕΙΜΩΝ, ἄνος (ὁ), hiver. || αἱ
μικραὶ νύκτες τοῦ χειμῶνος,
les longues soirées d'hiver.
|| τὸν χειμῶνα, en hiver; du-
rant l'hiver.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΖΩ, M. ἄνα, (κυρ. τρ-
πρ.), il fait froid ou mauvais
temps.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΗΣ, οἱ (ὁ), πτυν, pi-
voine, bournail, bourgeon-
nier, ébourgeonneur κτλ.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΗΣΟΣ, η, ὄν = ΧΕΙΜΕ-
ΡΙΝΟΣ.

ΧΕΙΜΩΝΙΟΝ (τὸ), καρπ., melon
d'eau, pastèque, θ. (ἰδίως τὸ
τοῦ Ἀστραχαν.) arboresse, θ.

ΧΕΙΡ, χεῖρ (ἡ), main, θ. ἴδε
ΧΕΙΡ. || εἶνε ἔργον τῶν χειρῶν
μου, cet ouvrage est de ma
façon. || πληρῶνα ἐπὶ χεῖρας,
payer comptant (en argent
comptant, argent bas, argent
sec, argent sur table). || ἔχω
τι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνὰ χεῖ-
ρας, (ἀπολογεῖμαι ἡδὲ εἰς αὐτό),
être après quelque chose. ||
ἐκβάλλω τι ἀπὸ τὰς χεῖράς μου,
se déssaisir (d'une chose qu'
on avait en ses mains). ||
χεῖρ χεῖρα νίπτει, (Παροιμ.),
un barbier rase l'autre. ||
οὐκ ἄθνη καὶ χεῖρα κίνει, (Πα-
ροιμ.), ἴδε ΚΙΝΩ.

ΧΕΙΡΑΓΡΑ (ἡ), πᾶθ., goutte aux
mains, chiragra, θ.

ΧΕΙΡΑΓΡΑΪΑ (ἡ), l'action de con-
duire par la main.

ΧΕΙΡΑΓΡΑΪΟΣ (ὁ, ἡ), qui conduit
par la main ou comme par

la main, conducteur, - trice,
guide.

ΧΕΙΡΑΓΡΑΪΩ, M. ἄνα, mener (con-
duire) q. par la main ou com-
me par la main.

ΧΕΙΡΑΛΕΙΟΝ (τὸ), brouette, θ.

ΧΕΙΡΑΝΙΑ (ἡ), l'action de tou-
cher de la main, attouche-
ment; manieusement.

ΧΕΙΡΑΣΤΟΣ, ὁ, ὄν, garni de
manches. || χεῖτων χειρᾶτος,
habit à manches.

ΧΕΙΡΙΣ, ἰσος (ἡ), manche (d'ha-
bit), θ.

ΧΕΙΡΙΣΤΟΣ, η, ὄν, (ὕπερθ. ἀνδ-
ρ.), très mauvais ou le plus
mauvais; le pire.

ΧΕΙΡΟΒΟΛΙ (ἡ), gerbée, θ.

ΧΕΙΡΟΒΟΛΙΑΖΩ, M. ἄνα, mettre
en gerbes, gerber etc, ἴδε ΔΕ-
ΜΑΤΙΑΖΩ.

ΧΕΙΡΟΒΟΛΩΝ (τὸ), poignée, θ.
main, θ. (ἰατρ.) manipule. ||
πάρε ἐν χειρόβολον ἀνὸν πορ-
τογαλλιάς, prenez un mani-
pule de fleurs d'orange. 2)
(ἰδίως γαρ.) javelle, θ. ger-
be, θ. ἴδε καὶ ΔΕΜΑΤΙ.

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ (τὸ), manuscrit.

ΧΕΙΡΟΠΟΝΟΣ, οἱ (ὁ, ἡ), ἀρχ., trait-
table, doux, apprivoisé; (κυρ.
μφορ.) maniable.

ΧΕΙΡΟΘΕΪΑ (ἡ), imposition des
mains.

ΧΕΙΡΟΘΕΤΩ, M. ἄνα, imposer
les mains.

ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΣΙΣ, κωσ (ἡ), batte-
ment (claquement) de mains
(en signe d'approbation), θ.
approbation, θ. applaudisse-
ment.

ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΩ, M. ἄνα, battre
des mains (en signe d'appro-
bation), applaudir. || ἐχειρο-
κροτῆθη, on l'a applaudit, (ἐπὶ
ὁποῖον θεάτρου) on l'a cla-
qué.

ΧΕΙΡΟΜΑΛΑΖΩ, M. ἄνα, manier,
patiner.

ΧΕΙΡΟΜΕΤΡΟΣ (ὁ), meule (à bras), θ.

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ (ἡ), geste, gesticu-
lation. θ. || ἡ χειρονομία εἶνε
ἐν τῶν κυριωτέρων συστατικῶν
τοῦ λόγου καὶ τοῦ ὁποῖου τοῦ,
le geste est un des principa-
les parties de l'orateur. || κά-
μνω χειρονομίας, faire des ges-

tes, gesticuler. || ἀνὰ χει-
ρας χειρονομίας, il fait beau-
coup trop de gestes, il ge-
sticule trop, c'est un grand
gesticulateur.

ΧΕΙΡΟΠΕΔΑΝ (ἡ), ἀρχ., manivelle,
θ. πλθ.

ΧΕΙΡΟΠΙΑΣΤΟΣ, ὁ, ὄν, que l'on
peut toucher de la main (si-
sir), palpable.

ΧΕΙΡΟΠΛΟΥΣ, οἱ (ὁ, ἡ), ἡ
qui remplit ou peut remplir
la main.

ΧΕΙΡΟΠΟΔΑΡΑ, ἐπὶθ. || ἐπὶ
χειροπόδα, pieds et poins-
liés.

ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), fait de main
d'homme, factice, artificiel.

ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΥΜΑ (τὸ), détériora-
tion.

ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΥΩ, M. ἄνα, am-
plifier (μφορ. καὶ ἀμφορ.)
altérer, détériorer; (ἰατρ.)
dir, dégrader. || ὁ ἀμφορ.
χειροτέρως, le malade am-
plifier (va plus mal, baisse),
état empire.

ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΣ, ὁ, ὄν, = ΧΕΙΡΟΣ,
re. || οὗτος ἡδὲ ἀμφορ. πλθ.

ΧΕΙΡΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ, ὁ ἀμφορ.
(παροιμ.), la dernière finit
par pire que la première.

κακῶν προκείμενων τὸ μᾶλλον
βέλτιον (ἀρετῶν τῶν κακῶν),
maux, il faut éviter le plus
pis.

|| δὲν εἶνε χειρότερος, ἀμφορ.
παρ' ἐκείνον ὅς τις εἶνε ὁ μᾶλλον
ἀκούσθ, (παροιμ.), il n'y a pas
sourd que celui qui ne peut
pas entendre. || ἀπὸ τοῦ κακοῦ
εἰς τὸ χειρότερον, de mal
pis. || καὶ τὸ χειρότερον, (ἰατρ.)
et qui pis est. || τὸ πλθ. πλθ.

ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ, ἐπὶθ. πλθ. πλθ.
|| εἶνε χειρότερα, (παροιμ.)
τὰς παρ' οὗς ἦτον, il est plus
(bien pire) qu'il n'était. || καὶ
σο χειρότερα δι' αὐτὸν, (ἰατρ.)
tant pis pour lui.

ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΜΑ (τὸ), ouvrage ma-
nuel, manufacturé, travail d'
artisan.

ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΕΙΟΝ (τὸ), ἐργ., ma-
nufacture, θ.

ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΣ, οἱ (ὁ, ἡ), qui tra-
vaille de ses mains, ouvrier,
artisan; fabriquant.

Χειροτονία (ή), ordination, o.
χειροτονία επίσκοπου, sacre
(un évêque).

Χειροτονώ, M. ήνα, ordonner
(prêtre etc), donner (conférer)
les ordres. || χειροτονήθη διά-
κονος, il a été ordonné dia-
cône. || χειροτονώ επίσκοπον,
nover un évêque. || τον έσει-
λα να χειροτονήθῃ εἰς. ., il l'
envoie se faire sacrer à. . ||

Χειροτονών (επίσκοπος), l'or-
dinant. || (οἰκ. και γελ.) τον
χειροτονήσαν (τον εδεραν),
ou lui administra de coups
de bâton, ou l'équipa de la
bonne manière, on l'ajusta de
toutes pièces.

Χειρουργία (ή), chirurgie, o; o-
peration chirurgicale.

Χειρουργός, ή, όν, chirurgi-
que; chirurgial. || χειρουργ-
εία εργαλεία, instruments
de chirurgie (ou) chirurgicaux.
|| (όσοι) ή χειρουργική (ένν. έ-
πιστήμη), la chirurgie.

Χειρουργός (ό), chirurgien.

Χειρουργή, M. ήνα, opérer, fai-
re une opération chirurgicale.

Χειροῦ (τό), gant. || έν ζυ-
γυῖς χειροῦ, une paire de
gants. || αυτά τὰ δύο χειροῦ
εἰς τὴν ζυγυῖ, ces deux
gants là vont ensemble.

Χειρὸς (ό, ή), αρχ. ο Χει-
ρουργός.

Χειρὸς, άκτος (ό), ouvrier
de ses mains, ouvrier.

Χείρα (ή), ψ., anguille, o.

Χελιδόνη (τό), κοιν. ή Χελιδών.
(το grande) o. (κοιν.) éclair, o.

Χελιδονοειδής (ό), λίθ. πολύτ., pi-
erre d'hirondelle, chélidoine,
chélidoine, o.

Χελιδονοειδής (τό), ψ., faucon
(de mer, rondel-
le), image volant.

Χελιδόνη, όνος (ή), πτην., hiron-
de, o. || μία χελιδών έαρ οὐ
παύει (παροιμ.), une hirondel-
le n'a pas le printemps.

Χελιδονοειδής (τό), écaille (carapa-
ce de tortue, (εις τὰς τέχνας
καὶ τὰς τέχνας).

Χελιδόνη (ή), tortue, o.

(ΑΕΙΚ. ΕΛΛΗΝΟΓΛΩΣΣΑ)

Χελιδόνη (τό), écrouelle, o. scro-
fula, o. (κοιν.) humeurs froi-
des.

Χελιδονοειδής, A, ΙΚΟΝ, έδε Χοι-
ραδικός.

Χελίδα (ή), κοιν. το Χειρόβολον
(χόρτων κλπ.), poignée (d'her-
bes etc), o.

Χελίκι (τό), petite main, me-
notte, o.

Χέρι (τό), κοιν. ή Χείρ, main,
o. (και εις μερικάς φρασ.) bras.

|| με τὰ χέρια σταυρωτά, les
bras croisés. || βάλλω εις τό
χέρι, (φρασ.), s'emparer (s'as-
surer) de. || εἶνε εις τό χέρι
σου (εις τὴν εξουσίαν σου),
φρασ., il ne dépend que de vous.

|| δέν εἶνε εις τό χέρι μου, cela
n'est pas en ma disposition.

|| τραβῶ χέρι (ἀπό τινος επιχει-
ρήσιν), lâcher prise; se dé-
sister (d'une prétention, d'
une entreprise). || τὼνα χέρι
νίπτει τὰλλα (και τὰ δύο τό
πρόσωπον), Παροιμ., un bar-
bier rase l'autre. || κάλλιον
πέντε και τὸ χέρι, παρά δέκα
ἢ καρτέρι, (παροιμ.), un tiens
vaut mieux que deux tu l'au-
ras. || βάλλω εις τρίτον χέρι,
(Νμ.), déposer en main tierce,
έδε Μεμεττράα. || έχει σφιγκτόν
χέρι, (φρασ.), (εἶνε φιλάργυρος,
δυσκόλως εἰργαίνου χρέματα
ἀπό τό χέρι του), il est dur à
la desserre (à la détente). ||
έγλύτωσεν ἀπό τὰ χέρια του, il
s'est tiré (il est sorti) de ses
pattes. 2) (μτμ.) ή λαβή των
άγγ. ή εργαλ., aise, o. manche,
manivelle, o. 3) χέρι της Πα-
ναγίας, κοιν. τὸ Ἱεροδόκτυλον
(;), gant Notre-Dame. 3)
(ή μικρά ποσότης τὴν όπ. γω-
ρίζουν εις τό μέτρον), com-
pte. || μετρώ τινος ἀνά πέντε,
χρειάζονται εἴκοσι χέρια ἵνα
κάμῃ ἑκατόν, à compter cinq
à cinq, il faut vingt comptes
pour faire cent. 4) αἱ κενώ-
σεις τοῦ καθαροῦ ή τῆς διαβ-
ροῦ, selles. || τὸν ἐνήργησε
τρία χέρια, lui a fait faire trois
selles.

Χειρὸν (τό), la main (consi-
dérée sous le rapport de do-

ner). || Έχει καλόν χειρὸν, il
a la main bonne.

Χειρόβολον (τό), έδε Δειρόβο-
λον.

Χειροῦ (τό), κοιν. ή λαβή (των
άγγ. κτλ.), έδε Χέρι (2).

Χειροφιλημα (τό), baise-main.
|| τὰ χειροφιλήματα μου πρὸς
τόν (δεῖνα), (ένν. προσφέρει),
mes baisemains à (un tel).

Χερσαῖος, A, όν, de terre fer-
me, terrestre.

Χερσόνησος (ή), presque, o.
péninsule, o. || ή Αφρικὴ εἶ-
νε χερσόνησος, l'Afrique est
une presque. || (εις τὴν Εὐρ.)
Χερσόνησος, (κατ' ἐξοχὴν) ή
Ἰσπανία και Πορτογαλλία, la
Péninsule.

Χέρζο, M. ήνα, rendre incul-
te, laisser (και πὸ. rester) en
friche, affricher.

Χέρζος (ό, ή), qui est en fri-
che, inculte. || (όσα o.) terre
ferme; continent. || ἀνοίγω
(καθαρίζω πρὸς καλλιέργειαν)
χέρσον γῆν, défricher, essar-
ter.

Χέσιμον (τό), chiasse, o.

Χέστις, στρα, ΙΚΟΝ, chieur.

Χυλὴ (ή), pied fourchu (des a-
rimaux ruminans); sabot (des
chevaux); pince ou braque (des
écervisses).

Χυμεία (ή), chimie, o.

Χυμικός, ή, όν, chimique. ||
(όσοι) chimiste.

Χυμικῶς, ἐπὶ, chimiquement.

Χύμα (ή), πτην., οἰε, o. (ή άρσ.)
jar.

Χυνάκι, κοιν. το Χυνάριον.

Χυνάλοπος, άπεκος (ό και ή),
πτην., oie bernache, o. (Ατν.)
vulpaire.

Χυνάριον (τό), οἰσον, anséri-
nette, o. piron.

Χυνοπόσιον (τό) ή Χυνοπότι,
πόδος (ό), ψ., pate d'oie, an-
serine, o.

Χύρα (ή), veuve.

Χυρία (ή), l'état d'une veuve,
viduité, o. veuvage.

Χυρεῖα, M. ήνα, devenir veuf
ou veuve. 3) (μτμ.) vaquer.
|| ή επισκοπή (δεῖνα) χυρεῖται,
l'évêché (tel) vaque. || (συ-
νή. κατά μτχ.) οἰσος χυρεῖ-

ουσα, place vacante. || χη-
ρευουσα περιουσια, des biens
vacants. || (ἀρσ.) χηρέων, ὁ-

Χηριδς (δ), κοιν. ὁ-

Χῆρος (δ), veuf.

Χῆρες, ἐπὶ β., hier. || χθες τῷ
πρωτῷ (τῷ ἑσπερας κτλ.), hier
au matin (au soir), hier ma-
tin. || ἀκόμη χθες ἀνεχώρη-
σεν, il n'est parti que d'hier-
(que du jour d'hier). || σὲ
ἐπρόσμενα χθες ὅλη ἡμέρα, je
vous attendis tout hier.

Χῆρινος, ἡ, ὄν, d'hier. || ἡ
σήμερινή ἡμέρα ἐν ὠραιότερα
τῆς χθεσινῆς, l'ère Σημερινός.

Χίαιτος, ἡ, ὄν, mis ou dispo-
sé en forme de X; croisé
(en sautoir, en croix de S.
André).

Χιλιάκις, ἐπὶ β., mille fois. ||
(συνήθ. ἀντὶ Πολλάκις, Ἀπει-
ράκις) σοῦ τὸ εἶπα χιλιάκις,
je vous ai dit cela mille fois
(mille et mille fois, des mil-
liers de fois).

*Χιλιακισμῖοι, αἱ, α, dix
millions.

Χιλιαρχία (ἡ), commandement
de mille hommes.

Χιλιαρχος (ὁ), commandant
de mille hommes, chiliarque.

Χιλίης, ἄσος (ἡ), millier. ||
μία χιλιάδα κεραμίδια (δαμάτια
κτλ.), un millier de tuiles (de
fagots etc.). || S. (καὶ ἀπολ.
ἀντὶ Παῖθος, Ἀπειροί) τέτοια
(ὕπαρχουν) χιλιάδες, on en
trouve à milliers (par mil-
liers).

Χιλιασταὶ (οἱ), εἰδ. αἰρετ., mil-
lénaires.

Χιλιετηρίς, ἴσος (ἡ), millénaire.

Χίλιοι, αἱ, α, (ἀριθμ.), mille,
(καὶ εἰς τὰς χρονολογ.) mil. ||
χίλις ἑκατὸν (-διακόσια κτλ.
ὡς τὰ ἐννεακόσια), onze (dou-
ze etc jusqu'à dix-neuf cents).

|| εἰς τὰ χίλια ἑπτακόσια σα-
ράντα, l'an mil sept - cent
quarante. || χίλιοι ἑπτακόσιοι
κρατιῶται, dix sept cents sol-
dats. || S. (καὶ ἀπολ. ἀντὶ Παῖ-
θος Ἀπειρον) ἔχω χιλιάς δι-
καιάς, j'ai mille affaires. ||

τοῦ τὸ εἶπα χιλιάς φοραίς, l'as
Χιλιάκις. || ἡμπορεῖς νὰ σᾶς

φέρω περὶ τοῦτου χίλια παρα-
δείγματα, je pourrais vous
en citer un milliers d'exem-
ples.

Χιλιοπάλσιος, α, ὄν, mille fois
autant.

Χιλιοστημόριον (τὸ), la mil-
lième partie, le millième. ||
πέντε χιλιοστημόρια, cinq mil-
lièmes.

Χιλιοστὸς, ἡ, ὄν, millième. ||
τῷ χιλιοστῷ ἐτεὶ ἀπὸ Χριστοῦ
γεννήσεως, la millième année
après la naissance de Jésus
-Christ. || (ὁσ.) τὸ χιλιοστὸν
(ἐνν. μέρος), l'as Χιλιοστημό-
ριον.

Χιλοτήρ, ἡρος (δ), ἀρχ., sac
d'orge ou d'avoine qu'on
prend au cou des chevaux.

Χίμαιρα (ἡ), chimère, θ.

Χιμαρικὸς, ἡ, ὄν, chimérique.

Χιόνι (τὸ), κοιν. ἡ χιάν.

Χιονία (ἡ), κοιν. ὁ Νιφετός,
temps neigeux. 2) (συνήθ.
εἰς τὸ πλθ.) χιονιὰς (παλῶ
ταῖς—), (se battre à) coups
de pelotes de neige (de hou-
les de neige).

Χιονίζω, M. ἴσος, neiger.

*Χιονόβολον (τὸ), boule de
neige.

Χιονόπερον (τὸ), eau qui pro-
vient des fontes de neige.

Χιονοσκεπαστός (δ, ἡ), cou-
vert de neige, neigeux.

Χιτὼν, ἄσος (δ), tunique (κυρ.
καὶ μνμ.), θ. || τὸ πρόμμουον
σύγκειται ἐκ πολλῶν ἀλλεπαλ-
λήλων χιτῶνων, l'oignon est
formé de plusieurs tuniques
superposées. || ὁ κερατοειδής

—, (Ἀνατομ.), la cornée.

Χιτάνιον (τὸ), petite tunique,
tunicelle, θ.

Χιάν, ὄσος (ἡ), neige, θ.

Χλαμῖς, ἴσος (ἡ), chlamyde,
θ. manteau.

Χλεῖζω, M. ἴσος, tourner en
dérision, rire (se moquer) de,
railler.

Χλευασμός (ἡ), moquerie, θ.
raillerie, θ. dérision, θ.

Χλευατικός, ἡ, ὄν, railleur;
dérisoire.

Χλευατικῆς, ἐπὶ β., d'un air
railleur.

Χλεύη (ἡ), risée, θ. raillerie.
0. dérision, 0.

Χλιαῖνον, M. ἴσος (ἡ), rendir
tiède. || (μσ. ἀντὶ πλθ.) devenir
tiède, tiédir.

Χλιαρός, ἡ, ὄν, tiède.

Χλιαρότης, ἴσος (ἡ), tiédeur.

Χλιός, ἡ, ὄν, κοιν. ὁ Χλιαρός
Χλοῖζω, M. ἴσος, être vert (ver-
doyant). || (ἡ μτχ.) Χλοῖζε

δύουσα, ὄν, τῷ -
Χλοῖρος, ἡ, ὄν, verd, verde-
yant.

Χλόη (ἡ), herbe verte, ver-
dure, 0.

Χλοφόρος (δ, ἡ), verdoyant.

Χλωμάς (ἡ), pâleur, 0.

Χλωμίζω, M. ἴσος, devenir pa-
le, pâlir.

Χλωμός, ἡ, ὄν, pâle, blafard.

βλέμω, have; (ὅσος ἐστὶ τῶν
χαι.) qui a les couleurs jau-
nes.

Χλωρίς, ἴσος (ἡ), πν., ὁδὸς
vert sous le ventre, (τὸ ὄν).

Χλωρίων, ὄσος (ἡ), πν., ὁδὸς
ou verdier, (ἴσος ἡ Χλωρίων).

Χλωρός, ἡ, ὄν, vert; frais.

Χλωρόν τυρὶ, ἴσος Χλωρόν
|| φασούλια χλωρά, haricots
verts. || τὰ ξύλα πν καὶ ὄν
εἶνε χλωρά, le bois ne brun-
pas, il est trop vert.

Χλωρότης, ἴσος (ἡ), vertes.

Χλωρότης, ἴσος (ἡ), vertes.

Χλωρότης, ἴσος (ἡ), vertes.

Χλωρότης, ἴσος (ἡ), vertes.

Χλωρότης, ἴσος (ἡ), vertes.

Χλωρότης, ἴσος (ἡ), vertes.

Χλωρότης, ἴσος (ἡ), vertes.

Χλωρότης, ἴσος (ἡ), vertes.

Χλωρότης, ἴσος (ἡ), vertes.

Χλωρότης, ἴσος (ἡ), vertes.

Χλωρότης, ἴσος (ἡ), vertes.

Χλωρότης, ἴσος (ἡ), vertes.

Χλωρότης, ἴσος (ἡ), vertes.

Χλωρότης, ἴσος (ἡ), vertes.

Χλωρότης, ἴσος (ἡ), vertes.

κόσμονευσ, lanugineux; (ἐπι-
 γιν. ἐν γέν.) tomenteux; (ἐπι-
 γιν. ἐν γέν.) peluché.
 κόσμος, κόσμος (ὁ), ἀρχ., τὸ
 κόσμος.
 κόσμος, οὐκ (ὁ, ἡ), ἀρχ., ve-
 louté. || τὸ χνοῶδες, le ve-
 louté.
 κόσμος (τὸ), creuset (pour fon-
 dre les métaux), coupelle.
 κόσμος (ἡ), braise, θ.
 κόσμος, ἰαός (ἡ), ἀρχ., le
 moyeu de la roue.
 κόσμος, ἰαός (ἡ), chénice, (me-
 sura de capacité).
 κόσμος, ἡ, ὄν, καὶ
 κόσμος, οὐκ (ὁ, ἡ), scro-
 fuloux.
 κόσμος, ἰαός (ἡ), ἀρχ., τὸ Χε-
 λού, écrouelle, θ. scrofule, θ.
 κόσμος (τὸ), petit cochon.
 κόσμος (ἡ), ἀρχ. (ἐιδ. ὄστρ.),
 coquille de Venus, porcelai-
 ne, θ.
 κόσμος, ἡ, ὄν, de porc, de
 cochon. || χορινόν (ὡς ἐπὶ τὸ
 πλ. ἑν-
 του) κρέας, du porc
 (grais).
 κόσμος, ὁ, ὄν, gardeur de
 porceaux (de cochons), por-
 tier.
 κόσμος, ἡ, ὄν, étable à co-
 chons (à porceaux), θ.
 κόσμος, ἡ, ὄν, jambon.
 κόσμος (ὁ), ζ., cochon, porc,
 porcelet. || καμαρόναι, ὅταν
 τὸν χορὸν ὅταν τὸν ξόνουν, il
 est sérieux comme un âne
 qu'on étrille.
 κόσμος (ἡ), παθ., choléra, cho-
 lera-morbus; maladie noire.
 κόσμος, ἡ, ὄν, bilieux;
 cholérique. || εἶνε χολερικής
 φύσεως, il est de complexion
 bilieuse.
 κόσμος (ἡ), bile, θ. fiel, amer
 ὡς τὸν ψαριών.
 κόσμος (ὁ, ἡ), qui reçoit ou
 contient la bile; cholédoque.
 κόσμος, Μ. ἰαός, = ὅμοιος καὶ
 ὁμοίωμα (τὸ), ὅς, ὅμοιος καὶ
 ὁμοίωμα.
 κόσμος, ἡ, ὄν, grain de laurée ou
 de montaine; poivre de monta-

Χολόρροια (ἡ), παθ., flux de
 bile, flux bilieux.

Χοναφαίνω, Μ. ἰαός (ὁ), ren-
 dre ou devenir gros, grossir,
 se grossir. || τὸ καθάρει ἐχόν-
 δραίνε, la pelote a grossi (ἡ)
 s'est grossie. || τὰ ἐχόνδρα-
 ναν, (φρα.), ils arrivèrent aux
 gros mots.

Χοναροαυαίλ(ῃ), travail gros-
 sier.

Χοναροαυαίλ(ῃ), ἡ, ὄν, gros-
 sièrement travaillé.

Χοναροαίλ(ῃ), οὐκ (ὁ, ἡ), εὐχρ-
 κυρ. τὸ ὑπερθ. Χοναροαίλ-
 ετατος, ἡ, ὄν, grossier, bu-
 lourd.

Χοναροκομῖος, ἡ, ὄν, (χοδ.)
 = Χοναροκίλ(ῃ).

Χοναρομαλαόν (τὸ), grosse
 laine, laveton.

Χοναρόπανον (τὸ), bâche, θ.
 baune, θ. || σκεπάζω τὸ πλοῖον
 (τὴν ἄμαξαν κτλ.) μὲ χοδρό-
 πανον διὰ τὴν βροχὴν ἢ τὸν
 ἥλιον, banner un bateau (une
 voiture etc).

Χοναρός, ἡ, ὄν, gros, épais;
 (μην.) grossier. || δένδρον
 χοδρόν ἴσα μὲ κορμὶ ἀνθρώ-
 που, un arbre de la grosseur
 du corps d'un homme. || (καὶ
 μτηρ.) χοδρόν λάθος (ψεῦμα),
 faute grossière, mensonge
 grossier. || τὸ ψεῦδος εἶνε χο-
 δρόν, ὥστε κἀνείς δὲν εἶνε ὁ-
 νατόν νὰ ἀπατηθῇ, le men-
 songe est d'une telle grossiè-
 reté qu'on ne peut pas en
 être dupe.

Χόνανος (ὁ), grain, grumeau.
 2) gruau. 3) (ἀνατομ.) car-
 tilage.

Χόνανος, οὐκ (τὸ), grosseur,
 θ. épaisseur.

Χοναρόναι, οὐκ (ὁ, ἡ), qui est
 de la nature du cartilage ou
 qui est composé de cartila-
 ges, cartilagineux.

Χοδαρός (ὁ), παθ., sorte de
 colique, ὅς, ὅμοιος ἢ ὁμοίωμα.

Χοδαί (ἡ), corde (à boyau,
 de boyau); (μτηρ.) fibre, θ.
 || μὴν ἐγγίξῃς αὐτὴν τὴν χο-
 δὴν, ne touchez pas cette
 corde. || τεντόνω (ἐτεντόνω)
 τὰς χορὰς τῆς καθάρας κτλ.,

tendre (détendre) les cordes
 de la guitare etc.

Χοδαοστράφος (ὁ), qui fait des
 cordes (à boyau), boyaudier.

Χοδαί (ἡ), chœur de danse;
 (ἐν γέν.) ordre, classe; rang.

Χοδαίτης, οὐκ (ὁ), danseur; fi-
 gurant.

Χοδαίτης, ἡ, ὄν, de danse,
 || σκοπὸς χορευτικός, air à
 danser, danse, θ.

Χοδαίτρια (ἡ), danseuse; fi-
 gurante.

Χοδαί, Μ. εἶνα, danser.

Χοδαία (ἡ), libéralité, lar-
 gesses.

Χοδαίος (ὁ, ἡ), qui donne ou
 procure ou fournit qc.

Χοδαί, Μ. ἰαός, fournir; don-
 ner; accorder (libéralement);
 conférer (des charges, des
 privilèges). || χοδαίει ὕλην εἰς
 εἰκασίας, fournir matière à
 des conjectures.

Χοδαίος (τὸ), ἀρχ., l'arrière-faix,
 la secondine, le chorion.

Χοδαίαλκκαλος (ὁ), maître
 de danse, maître à danse ou
 à danser.

Χοδαίανμα (τὸ), gambade, θ.
 cabriole, θ.

Χοδαίαν, Μ. ἰαός, bondir, gam-
 bader, faire des cabrioles,
 cabrioler, se cabrioler, frin-
 guer.

Χοδαί (ὁ), danse, θ. §. bal.
 2) chœur (de musique etc).

Χοδαίαν, Μ. ἰαός, prendre
 part à un chœur de musique;
 (ἰδιαιτ.) chanter au chœur
 (d'une église).

Χοδαίαν, Μ. (ὁ), χοδαίαν,
 rassasier; assouvir (ὡς ὑπερβολ.).
 || (ἀμτθ. ἀντθ.) se rassasi-
 er; se saturer; se repaître.
 || ἀφ' οὗ χοδαίαν μὲ ἐκλεκτὰ
 φαγητὰ, après s'être saturé
 de mets exquis. || εἰν χο-
 δαίαν μὲ τόσον ὀλίγον, il ne
 se repaît pas de si peu de
 chose. || ἐκοιμήθη ὡς ὅτου
 χέρτασαν, il a dormi tout son
 soul. || νὰ σοὺ δώσω ὡς οὐ
 νὰ χοδαίαν, vous en donner
 tout votre soul.

Χοδαίαν (τὸ), gazon, (εἰς τὰ
 εἰδὼλλ.) herbe, θ.

Χορτάρι (τὸ), κοιν. ὁ Χόρτος, herbe, ὁ foin, fourrage; (πλθ.) herbages. || γλωρὸν χορτάρι, herbe verte (fraîche), ἴδε καὶ Ἰνφασίαι. || εἰς τοὺς δρόμους ἅπο χορτάρι φυτρωμένον, Pherbe croissait dans les rues.
Χορταριὸν (τὸ), συνήθ. πλθ., herbages; légumes.
Χορτασμός (ὁ), rassasiement.
Χορταστικός, ἡ, ὄν, rassasiant.
Χορτάτος, ἡ, ὄν, rassasié, soulé, (χρδ.) plain.
Χορτοβολή, ἡ, ὄν, (ὁ) καὶ **Χορτοθήκη** (ἡ), fenil; grenier à foin.
Χόρτον (τὸ), κοιν. ὁ Χόρτος, herbe, ὁ. || (εἰς τὸ πλθ.) Χόρτα, τὰ (ἄλλ.) Χορταρικά. || ζωμὶ (σουπα) μὲ χόρτα, bouillon aux herbes.
Χορτοπαιγνός (ὁ), gazon.
Χόρτος (ὁ), herbe, ὁ. ἴδε καὶ **Χορταράκι** καὶ **Χόρτον**.
Χορτοφάγος (ὁ, ἡ), herbivore.
Χοροαία (ἡ), chant en chœur, chorodie, ὁ.
Χορίλιν, **Μ. ἄν**, (χρδ.), huer ou gronder q.
Χορταίρα (ἡ), cuiller à pot ou à potage.
Χορταράκι (τὸ), petite cuiller. || γυλιαράκι τοῦ καφέ (τοῦ γλυκοῦ κτλ.), cuiller à café (à confitures etc).
Χορταίρι (ὁ), cuiller ἢ cueillère, ὁ.
Χορταίρι (ἡ), cueillerée, ὁ.
Χορταίριζο, **Μ. ἴζο**, se servir (faire force) de cueillère.
Χορνὶ (τὸ), ἴδε Χανί.
Χοῦε, ποός (ὁ), terre (amoncelée), ἴδε Χάμα.
Χοιχοταίριζο, **Μ. ἴζο**, souffler (chaud).
Χοιχαίριζο, **Μ. ἴζο**, bouillonnec.
Χοιχαίρισμα (τὸ), ébullition, ὁ. bouillonnement.
Χρῖνος (ὁ), φ., crun, montarde des Allemands, ὁ.
Χρεία (ἡ), besoin, nécessité, ὁ. || χρεῖας καλούσης, ἐὰν ἡ χρεῖα το καλέσῃ, s'il y a lieu. || χρεῖας τυχοῦσης, ἡμποροῦμεν νὰ τὸ μεταχειρισθῶμεν, au besoin, nous pourrions nous

en servir. || ἔχω χρεῖαν, ἴδε **Χρειάζομαι**. || ὁὖν τὸν ἔχω χρεῖαν, (φρσ.), je me passerai bien de lui, je n'ai que faire de ses services, (καὶ εἰρων.) j'ai bien affaire de lui. || τίς ἡ χρεῖα νὰ...; qu'est-il besoin de? qu'est-il nécessaire que?

2) (κατ' εὐφ.) τὸ **Ἀναγκαῖον**, garde-robe, ὁ. commodité, ὁ. aisance, ὁ. privé, retrait, aisement, latrines, ὁ. πλθ. **Λιεύχ**, πλθ. || ὁπάγω πρὸς χρεῖαν μου, aller à la garde-robe (à ses nécessités, à ses affaires). || ἐβγήκεν πρὸς χρεῖαν του, il est sorti pour un besoin.

Χρειάζομαι, **Μ. (ὁ) χρεῖα**, j'ai besoin (affaire) de, il me faut, il me fait besoin. || χρειάζομαι (ἡ) μὲ χρειάζεται μεταξωτὸν δι' ἐν φόρεμα, il me faut du taffetas pour une robe. || τοῦ χρειάζονται χρήματα, il a affaire d'argent. || ὦ πόσα σὰς χρειάζονται; combien vous en faut-il? || μὴ φύγη, τί χρειάζομαι, j'ai affaire de vous, ne sortez pas. || δὲν σε χρειάζομαι κατὰ τὸ παρὸν, je n'ai que faire de vous présentement. || τί τοῦ χρειάζεται ἀκόμη; que lui faut-il encore? || χρειάζεται ἀκόμη ἄλλογον νὰ γεμισθῇ (τὸ ἀγγισιόν), il s'en faut de peu qu'il ne soit plein, ἴδε καὶ **Λεῖνο**. || τοῦτο χρειάζεται σκέψιν, ἴδε **Χρήζο**. || τί χρειάζεται, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

Χρειάδω, ἄσως (ὁ, ἡ), nécessaire, ἴδε **Χρεῖα**.

mé (accablé, criblé, poudré) de dettes, il a des dettes poudrées dessus la tête. || αὐτὸν χρεῖαν σὰς, c'est votre devoir, c'est votre fonction de secrétaire, les fonctions de secrétaire, les plénitudes de la nature, la dette (sa dette) à la nature.

Χρεοκοπία (ἡ), banqueroute, faillite, ὁ.

Χρεοκόπος (ὁ), banqueroutier, failli.

Χρεοκοπῶ, **Μ. ἴζο**, faire banqueroute ou faillite, faillir, manquer. || ὁ δὲνα ἡμποροῦν οἶκος ἐχρεοκοπήσῃ μὲ 500 000, telle maison a manqué de 500 000.

Χρεοπύξια (ἡ), extinction (mortissement) d'une dette etc.

Χρεοπύξιος, ἡ, ὄν, qui concerne l'amortissement (l'extinction d'une dette etc). || ταμείον (κεφάλαιον) χρεοπύξιον, caisse (fonds) d'amortissement.

Χρεοπύξιον (τὸ), = **Χρεοπύξιος**, annuité, ὁ.

2) (ἰδιαιτ.) annuité, ὁ.

Χρεῖται, **ἐκ** (ἡ), **Χρεοπύξιος**, débiteur; redempteur.

Χρεῖταις, **στ** (ὁ), = **Χρεοπύξιος**, débiteur; redempteur.

Χρεῖταις, ἡ, ὄν, qui se fait par obligation, obligatoirement, obligé.

Χρεῖταις, **ἐπ** (ὁ), par obligation.

Χρεῖταις, **ἐπ** (ὁ), par obligation.

Χρεῖταις, **ἐπ** (ὁ), par obligation.

Χρεῖταις, **ἐπ** (ὁ), par obligation.

Χρεῖταις, **ἐπ** (ὁ), par obligation.

Χρεῖταις, **ἐπ** (ὁ), par obligation.

Χρεῖταις, **ἐπ** (ὁ), par obligation.

Χρεῖταις, **ἐπ** (ὁ), par obligation.

Χρεῖταις, **ἐπ** (ὁ), par obligation.

Χρεῖταις, **ἐπ** (ὁ), par obligation.

Χρεῖταις, **ἐπ** (ὁ), par obligation.

Χρεῖταις, **ἐπ** (ὁ), par obligation.

Χρεῖταις, **ἐπ** (ὁ), par obligation.

πρὸς τὸν πατέρα, le fils doit respect à son père. || τῷ χρεώτῳ μίαν ἐπίσκεψιν, je lui fais une visite. || δὲν χρεώται νὰ δώσῃ λόγον εἰς κανένα, il ne doit compte de ses actions à personne. || χρεώται τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ δράματος εἰς τὴν ἐπιτηδεύτητά του ὑποκριτοῦ, il doit le succès de sa pièce au talent des acteurs.

ΔΕΒΗΤΑΙΕΤΗΣ, or (ὁ), débiteur. || ἀπο κακὸν χρεωφειλέτην καὶ κατὰ μὲ ἐχούρα, (παροίμ.), d'une mauvaise paye on tire ce qu'on peut.

ΧΡΕΙΑ (χωρίς Μ.), ἀρχ. = ΧΡΕΙΣΜΑΙ. || (συνθ. τριπρ.) τοῦ τοῦ χρεῖς σκέψως (ἐπικυρώσας), cela mérite réflexion (considération).

ΧΡΕΙΑΤΑ (τὰ), argent; deniers. || τὰ ἡγόρασαν ἐξ ἰδίων του (χρημάτων), il l'a acheté de ses propres deniers. || πρέπει νὰ δαπανῶναι ἀναριθμητὰ χρήματα, vous avez dû dépenser furieusement d'argent. || τὰ χρήματα φύγουν (ἐξοδαύονται) ὀγλί-
γοι, l'argent s'en va vite.

ΧΡΕΙΑΤΙΣ, Μ. ἴση, être; (κυρ. παροχημ.) avoir été.

ΧΡΕΙΑΤΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, pénucial; (πενυαίρη), peine pénulaire, ὁ.

ΧΡΕΙΑΤΙΣΜΟΣ (τὸ), oracle, lieu où se rendent les oracles; S. (συνθ.) bourse (de commerce), ὁ.

ΧΡΕΙΑΤΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, qui concerne l'argent (les affaires, la banque). || χρηματικὴ τράπεζα, banque (de commerce), ὁ.

ΧΡΕΙΑΤΑ, Μ. ἴση, être utile (συνθ.) ἢ, être d'usage, servir; valoir. || τί χρημεῖται τοῦτο; à quoi cela est-il bon? que (à quoi) sert-il?

ΧΡΕΙΑΤΙΚΟΝ, ὅτι, ὅτι, que cela vous sert d'exemple. || τί τὸν ἐπείλετο ἡ φιλοδοξία του; que lui a valu son ambition?

ΧΡΕΙΑΤΙΚΟΝ, ἢ, ὄν, qui s'en va bien. || τοῦτο δὲν μοι

χρησιμεῖ πλεον, cela ne m'est plus d'aucun usage. || τοῦτο δύναται νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ τὰ μέγιστα, ceci peut nous être (nous devenir) d'une grande utilité.

ΧΡΗΣΙΜΟΣ, ἢ, ὄν, qui sert ou peut servir, bon, utile. || δὲν εἶνε χρήσιμος διὰ τίποτε, (καὶ ἐννοουμένου τοῦ ἐπιθέτου) δὲν εἶνε διὰ τίποτε, il n'est bon à rien. 2) (κοιν.) ἀντὶ ΧΡΗΣΤΟΣ, ΤΙΜΙΟΣ, ΒΙΣΤΡΕΪΝΤΟΣ.

ΧΡΗΣΙΜΟΣ, ἐπὶ, d'une manière utile, utilement.

ΧΡΗΣΙΣ, κατ' (ἡ), usage, emploi; jouissance, ὁ. S. (ἐπὶ δημοσ. οικονομ.) exercice. || ἡ χρῆσις τοῦ ἔτους 1855-56, l'exercice de 1855-56. || ἡ λέξις αὕτη εἶνε (δὲν εἶνε πλέον) ἐν χρῆσει, ce mot est (n'est plus) d'usage, il n'est plus en usage, il est (il n'est pas) usité, il n'a plus de cours. || κατὰ τὰς ἐν χρῆσει διατυπώσεις, dans les formes usitées.

ΧΡΗΣΜΟΔΟΤῆς, Μ. ἴση, rendre des oracles.

ΧΡΗΣΜΟΔΟΤΗΣ (ὁ, ἡ), qui prononce des oracles, devin.

ΧΡΗΣΜΟΣ (ὁ), oracle.

ΧΡΗΣΜΟΔΟΣ (ὁ, ἡ), qui prononce des oracles, prophète; fatidique.

ΧΡΗΣΤΟΘΕΙΑ (ἡ), bonnes mœurs, honnêteté des mœurs; ὁ. régularité, ὁ. 2) bienséance, ὁ. honnêteté, ὁ. || τοῦτο δὲν εἶν' ἴδιον τῆς χρηστοθείας, cela n'est pas de l'honnêteté, il est contre les règles de la civilité. || ἡ Χρηστοθεία, (ἐξ ὁδοσ. μαθήματος), la civilité puérile (et honnête).

ΧΡΗΣΤΟΘΗΣ, orz (ὁ, ἡ), qui a des mœurs, qui est de bonnes mœurs, réglé dans ses mœurs, honnête, bien né.

ΧΡΗΣΤΟΛΟΓΙΑ (ἡ), recueil de morceaux choisis, chrestomathie, ὁ.

ΧΡΗΣΤΟΣ, ἢ, ὄν, honnête, probe, vertueux, brave, bon, loyal.

ΧΡΗΣΤΟΤΗΣ, ητος (ἡ), bonté, ὁ. loyauté, ὁ.

ΧΡΗΣΙΣ, κατ' (ἡ), l'action d'oindre, onction, ὁ. || χρῆσις βασιλέως, sacré.

ΧΡΗΣΜΑ (τὸ), onguent, chrême.

ΧΡΙΣΤΟΝΥΜΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui s'honore du nom du Christ, chrétien.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, de chrétien, chrétien. || ὁ χριστιανικός κόσμος, le monde chrétien, la chrétienté. || ἡ χριστιανική θρησκεία, la religion chrétienne. || χριστιανικώτατος, (ὡς τέλος τῶν πρώην βασιλέων τῆς Γαλλ.), le Roi très-chrétien.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΣ, ἐπὶ, chétienne-ment, en chrétien.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ (ὁ), christianisme.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, ἢ, chrétien, -enne.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΕΪΣΜΗ (ἡ), la chrétienté.

ΧΡΙΣΤΟΣ (ὁ), (ἐπιθετ.) oint. || εἰ ὁ χριστός Κυρίου, εἰ (I'pp.), l'oint du Seigneur. || (οὐα.) ὁ Χριστός, le Christ. || ὁ Ἰησοῦς Χριστός, Jésus-Christ (χωρὶς ἀθρο.). || (καὶ κατ' ἀποκοπ.) πενήντα ἔτη πρὸ Χ., cinquante ans avant J. C.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ (τὰ), Ἐκκλησ., la fête de Noël, la Nativité (de Notre-Seigneur). || τῶν Χριστουγέννων (ἡ) τὰ Χριστούγεννα, à Noël, à la Noël.

ΧΡΙΣΤΩΦΑΡΟΝ (τὸ), ὕψ., poisson de Saint Pierre, double tache, dorée, ὁ.

ΧΡΙΑ, Μ. χρῖα, oindre, enduire. || ἐχρίσθη βασιλεὺς, il fut sacré roi.

ΧΡΟΑ καὶ ΧΡΟΑΙ (ἡ), couleur, ὁ.; teint (du visage).

ΧΡΟΝΙΑΡΙΚΟΣ, η, ὄν, qui est d'une année.

ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ (τὸ), κοιν. τὸ Ἐτήσιον, année. || ὁ. τὰ χρονιατικά (τὸ ἐπέτειον μηνύσαντων) ἀποθανόντος, le (service du) bout de l'an, l'anniversaire.

ΧΡΟΝΙΣ, Μ. ἴση, accomplir (en âge) sa première année.

ΧΡΟΝΙΣΤΗΣ, ἢ, ὄν, (κυρ. ἐπὶ νό-

σου) qui dure long temps, chronique, ἴδε Χρόνιος. 2) qui concerne le temps. || χρόνιον ἐπὶ ῥῆμα, adverb de temps. || αὐξησας χρόνῳ, augment temporel. 3) (εὐσ.) Χρονικὸν καὶ (συχνότ.) Χρονικὰ, histoire par ordre de temps; chroniques, annales, θ. πλθ.

Χρόνιος, α, ον, qui tarde à venir; qui dure long temps. || χρόνιον νόσημα, maladie chronique. || τὸ χρόνιον τοῦ νοσήματος, la chronicité du mal.

Χρονογράφος (δ), chronographe, annaliste; chroniqueur.

Χρονολογία (ῆ), chronologie, θ.

Χρονολογικός, ἡ, ὄν, chronologique.

Χρονολογικῆς, ἐπὶ ῥ., par ordre chronologique, chronologiquement.

Χρονολόγος (δ), chronologiste.

Χρονολογῶ, M. ἴσα, dater (une lettre). || τὸ συμβάν τοῦτο χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, cet événement date du dernier siècle. || ἡ μεταξὺ μας φιλία χρονολογεῖται ἐκ πολλοῦ, notre amitié date de loin.

Χρόνος (δ), ἀρχ. ὁ καιρὸς, temps, espace ou durée de temps. 2) (κοιν.) τὸ ἔτος, ὁ ἔνιατος, année, θ. ἀν. || εἶνε τῶσαν χρόνων, ἴδε Εἵμαι. || κερδίζει τόσα τὸν χρόνον, il gagne tant par année. || χρόνον μὲ τὸν χρόνον, année commune, année moyenne, bon an, mal an; \$. (καὶ κατ' ἄλλην ἐκδ.) d'année en année, d'une année à l'autre. || κρασὶ δύο (τριῶν κτλ.) χρόνων, vin de deux (de trois etc) feuilles. || (ἡ γεῖνις αὐτῇ) δὲν συνεπλήρωσεν ἑκάστην εἰκοσι χρόνους, elle n'a pas encore accompli son quatrième lustre. || εἶνε μόλις δεκατεσσάρων - δεκαπέντε χρόνων, elle est à peine dans son troisième lustre, (καὶ ποιητικώτερον), elle compte à peine quinze printemps. || κακὸν χρόνον νῆχθαι, peste (la pes-

te) soit de. || κακὸν χρόνον νῆχθαι ὁ φλόαρος! la peste soit du bavard! || καὶ τοῦ χρόνου, (φρσ. εὐκτ.), je vous souhaite aussi prospère l'année à venir. || πάρε τον ἔτὸν γάμον σου, νὰ σὲ πῇ: Καὶ τοῦ χρόνου, (παροιμ.), et s'il vient à roter, il lui dit: Dieu vous aide, (Mol.). 3) (μουσ. καὶ μετρ.) quantité (d'une syllabe), θ. temps.

Χρονοτριβῶ, M. ἴσα, perdre du temps, s'amuser à.

Χρυσάει (τὸ), argent filé (καὶ ἀπλ.) filé (κυρ. τὸ ἄσπρον).

Χρυσάιντος (δ), εἰδ. ἀετοῦ, aigle d'or.

Χρυσάλις, ἴαος (ῆ), chrysalide (des papillons), θ. nymphe, θ.

Χρυσάνθεμον (τὸ), εἰδ. ἀνθ., chrysanthème.

Χρυσίον (τὸ), mine d'or.

Χρυσῆ, θηλ. τοῦ Χρυσίδος (-οῦς). || (ὡς οὗς) κοιν. ὁ ἱατερός, πᾶθ., jaunisse, θ.

Χρυσήλατος (δ, ῆ), ἀρχ., fait d'or battu; travaillé ou ciselé en or, (ἐν γέν.) d'or.

Χρυσίον (τὸ), or (monnayé).

Χρυσίσις, ἴαος (ῆ), κυρ. γῆ, qui contient de l'or; mine d'or.

Χρυσόβουλλον (τὸ), bulle d'or, θ.

Χρυσόβην, M. ἴσα, (κυρ. βιβλίον), relier en or. || βιβλίον χρυσοδεμένον, ἴδε Χρυσόδακτος.

Χρυσόδακτος (δ, ῆ), monté (καὶ ἐπὶ βιβλ. relié) en or.

Χρυσόκλινδαρος (δ), ἐντ., hannelon (couleur d'or), chrysomèle.

Χρυσόκέστητος (δ, ῆ), brodé en or.

Χρυσόκλαυτος (δ, ῆ), plaqué ou enrichi d'or, doré.

Χρυσόκλανον (τὸ), arroche, θ. (φωτ.), ἴδε Δοσιπταία.

Χρυσόλιθος (δ), chrysolithe.

Χρυσόμαλλος (δ, ῆ), à toison d'or.

Χρυσόμυλον (τὸ), pomme d'or.

Χρυσόμυγα (ῆ), ἐντ., émeraude, θ. (espèce de) cantharide.

Χρυσόνη, M. ἴσα, dorer.

Χρυσόσταλον (τὸ), bois d'or, fû-

Χρυσόπαστος (δ, ῆ), ἀρχ., semé ou enrichi d'or; broché (broché) en or.

Χρυσόπτερος (δ, ῆ), aux ailes d'or.

Χρυσός (δ), μέταλλον, χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

Χρυσός, ἡ, ὄν, κοιν. ἀνθ.

χρυσωθῇ πρέπει πρῶτον
εὐματισθῇ, avant de do-
ter ce lambris, il faut le met-
tre en couleur. S. (καὶ μετορ.)
ἐν τῇ αὐτῇ ἀκόμῃ δὲν ἐ-
χρυσωθῇ, ce journal n'a
pas encore pris couleur.

χρυσωτός, ἢ, ὄν, (μουσ.),
chromatique.
χρυσωτισμός (ὁ), l'action de
colorer; coloration, θ. (δι-
στα.) chromatisme. S. co-
loris; teinte, θ. ton (de cou-
leur), couleur, θ. (ἐπὶ χαρτ.)
enluminure, θ.

χρυσός, ὄνος (ὁ), pinceau.
χρυσὸν (καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ), ἴδε
χρυσὸν κτλ.

χρυσίζω, M. ἴζω, imiter le lan-
gage du peuple (des halles),
utiliser le jargon.

χρυσολογία (ἡ), langage tri-
vial, jargon, patois.

χρυσός, ἢ, ὄν, trivial, popu-
laire, commun; (ἐπὶ ἀνθρ.)
grossier, de mauvais ton.

χρυσωτός (ὁ), façon de par-
ler triviale, phrase (expres-
sion) triviale; trivialité, θ.

χρυσάω, M. ἄω, faire consom-
mer (de la viande, des legu-
mes etc); émulsionner.

χρυσός (ὁ), λατρ., chyle; (κοιν.)
émulsion, θ. consommé.

χρυσωτικός, κοιν. (ἡ), l'action
de réduire en jus; (λατρ.)
chylification, θ.

χρυσάω, M. ἄω, requière en
chyle, chylifier.

χρυσάω (τὸ), l'action d'émul-
sionner.

χρυσός (ἡ), ἴδε Χρυσός.
χρυσός (ὁ), suc; jus; saveur θ.

χρυσός, ἢ, ὄν, humeur, θ.

χρυσάω, M. ἄω, verser, répan-
dre; épancher; distiller. S.

(ἐπὶ ποτ.) couler, s'écouler;
(ἐπὶ ποτ.) verser ses eaux, se
décharger; débou-

cher, s'emboucher. S. (μετμ.)
couler sur q., ἴδε Ὁρμὴ ἢ Ἰ-

χρυσάω. S. τὸ ποτάμι χύνεται
ἐν τῇ θάλασσῃ (ἐκ λίμνης),
la rivière se jette (se déchar-

ge, tombe) dans la mer (dans
la lac etc). S. χύνω (εἰς τὸ
καλὸν), mouler, couler, je-

ter en moule (en fonte), fon-
dre (des métaux). S. χύνω χα-
ρακτηράς τυπογραφικούς, fon-
dre des caractères d'impri-
merie. S. χύνω κηρία, mouler
des chandelles. S. τοῦ ἔχουσα
τὸ ῥυάτι, il lui fit sauter l'
œil hors de la tête. S. (καὶ
μετμ.) ἐχούθη ἐπάνω του νὰ τὸν
κτυπήσῃ, il a sauté sur lui
pour le frapper. S. (ἢ ἀπολ.)
ἐχούθη αἷμα, (ἐπληρώθησαν ἄν-
θρωποι), le sang a coulé, il y
eut du sang versé. S. ἐχούθη-
σαν τὰ σιτάρια (τὰ σταφύλια),
(ἐπείσαν αὐτόματοι οἱ κόκοι ἢ
αἱ ῥαγές τῶν), les blés (les
raisins) s'égrainèrent.

Χύσιμον (τὸ), l'action de ré-
pandre (etc) ou de s'écouler
(etc), épanchement; (ἐπὶ με-
τάλλ.) fusion, θ. fonte, θ.

Χύσις, κοιν. (ἡ), ἴδε Χύσιμον.
2) (συνήθ. ναυτ.) ἡ ἐκβολὴ τοῦ
φορτίου ἐν καιρῷ κλύδωνος, jet.

Χύσιον (τὸ), fonderie, θ.

Χύσις, οὐ (ὁ), fondeur.

Χύσις, ἢ, ὄν, de fonte, moulé.
S. σιδήρον χυτόν, fer de fonte.
S. (μετμ.) ἔχει χέρι (λαϊκὸν
κτλ.) χυτόν, elle a le bras (la
main, la gorge etc) fait au
tour (au moule).

Χύσις (ἡ), bol de terre, mar-
mite, θ. casserole, θ.

Χυλάω (χωρίς M.), être boi-
teux, boiter, clocher (κυρ.
καὶ μετορ.).

Χυλός, ἢ, ὄν, boîteux. S. αἱ
χολῶ παροικῆσις, ὑποσκάζειν
μεθίστησις, (παροιμ.) pourqu'oi-
tu clorines? j'ai pour voisin
un boîteux.

ἴδε καὶ Στρεβός.

Χυλόςτις, ὄνος (ἡ), claudica-
tion, θ.

Χύω (τὸ), terre, θ. S. φυτεύω τὸ
δένδρον μετ' τὸ χυμά του, plan-
ter un arbre avec sa motte.

Χυματικός, ἢ, ὄν, ἴδε Πύλινος.

Χυματία (ἡ), κοιν. (δὲμῃ ἢ
γεῦσις χύματος), odeur ter-
reuse, goût terreux.

Χύνεισις, κοιν. (ἡ), digestion, θ.
Χύνεισιον (τὸ), creuset; cou-
pelle, θ. S. ἰδοκίμασθη ὡς
χυνός ἐν χωνευτήρῃ, (Γρη.),

il fut éprouvé comme l'or
dans la fournaise. S. παρὼ τὸ
μέταλλον ἀπὸ τοῦ χωνευτήρου,
(τὸ λαγαρίζω), passer un mé-
tal à la coupelle, passer par
le creuset, coupler. S. τὸ
— τοῦ ἱεροῦ βήματος (ὁπου νί-
πτονται οἱ ἱερουργοῦντες καὶ
χύνονται τὰ ἀποπλύματα τῶν
σκευῶν ἡ), la piscine (d'une
Sacristie).

Χυνερισμός, ἢ, ὄν, digestif, qui
aide à (qui facilite) la diges-
tion.

Χυνερίτις, ἢ, ὄν, de fonte;
fusible, ἴδε Χύσις.

Χυνίω, M. εἴζω, digérer (κυρ.
καὶ μετμ.). S. ἔχει ἀσθενὲς γο-
μάχι, δὲν χωνεύει καλῶς, il ne
digère pas bien. S. (ἢ μετμ.)
τοῦτο δὲν χωνεύεται, cela est
dur à digérer, il est de dure
digestion.

Χυλὶ (τὸ), entonnoir. S. χωνὶ
διὰ τὰ λουκάνικα, boudinière,
θ. cornet. S. τὸ χωνὶ (ἢ ἄλλ.
σκάση) τοῦ μύλου, la tremie.

Χύω, M. χύω, enfoncer, fi-
cher; ἴδε ἢ Ἐμπίω. S. χώνω
ἀπὸ τὰ πλάγια, fourrer.

S. χώνω σφήνα, chasser un
coin. S. χώνω τὸ μαχαίρι εἰς
τὸ στήθος τιος, plonger le
poignard dans le sein de q.

S. (μετμ.) χώνω τὴν κρυφίαν
(μὲ τρόπον), glisser furtive-
ment, couler. S. ἔχουσα κρυφά
τὸ χέρι του εἰς τὴν τσέπη μου,
il a coulé la main dans ma
poche. S. μετρῶν τὰ χρήματα,
ἔχουσα καὶ μερικὰ κίβδηλα νο-
μίσματα, en comptant l'ar-
gent, il y coulé quelques é-
cus faux. S. (μσ. ἀντιθ.) en-

foncer, s'enfoncer; s'intro-
duire; se fourrer; couler (se
glisser) dans. S. τὸ ἄλογον ἐ-

χάθη εἰς τὴν λάσπην, le cheval
enfonça dans la boue. S. ἐ-

χάθη κρυφίως εἰς τὸ δωμάτιον,
il se glissa doucement dans
le cabinet. S. ἐχάθη μέσα εἰς
τὸ πλῆθος, il se coula dans la
presse. S. χώσου μετ' ὁρόπον
ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἄλλους, cou-

lez-vous doucement parmi les
autres. S. (καὶ μετορ.) χύ-

νεται παντοῦ, il se mêle de tout, il se fourre (il fourre son nez, il s'intrigue) partout, il s'ingère de tout.

Χάνα (ή), ἀρχ., lieu; place, 0. classe, 0. rang. || ἐλαθε χάραν, (φρασ.), a eu lieu. || ἔχειν χάραν παρά τινι, (εἰς χωρεῖν εὐκόλως), avoir accès auprès de q. 2) (κοιν.) pays, contrée, région, 0. territoire, ή 3) bourgade, 0. bourg.

Χαράτλας, α (ό), κοιν. ὁ Ἀστεϊσμός, badinage, plaisanterie, 0.

Χαρατρίω, Μ. εἶδος, = Ἀστεϊσμοί, badiner, plaisanter etc. || δὲν χωρατεύει, (φρασ.), il n'entend pas plaisanterie (raillerie). || (κυνοῦ), δὲν χωρατεύει, il n'y va pas de main morte, il y va bon jeu, bon argent, il ne badine pas.

Χοράει (τό), κοιν. ὁ Ἄρεος, champ.

Χορηγόκοπος (ό), chorénéque; vicairé épiscopal, (χωρ.) doyen rural.

Χωρητικός, ή, όν, qui peut contenir. || πλοῖον χωρητικόν χιλίων τόνων, un navire de la contenance (du port) de mille tonneaux.

Χωρητικότης, πτος (ή), capacité, contenance, 0. (ἐπὶ πλοίων) port. || τὸ πλοῖον τοῦτο ἔχει 200 πλῖων χωρητικότητα, ce navire est de la contenance de 200 tonneaux (il est du port de 200 tonneaux).

Χάρια, ἐπὶ, ὅδε Χαριστά.

Χαριανός, ή, όν, κοιν. ὁ Χαρικός καὶ 2) ὁ Συναποτίτης ή 3) ὁ Ἐργάριος.

Χωριάτης, ιστα, = Χωρικός, villageois; vilain. || τὸν χωριάτην κάμενες φίλον, κράτει καὶ κομράτι ξύλον, (παροιμ.), oignez vilain, il vous poindra; poignez vilain, il vous oindra. 2) (συκοῦχ.) grossier, rustre, rustaud, rustique, lourdaud, manant, impoli, incivil, désobligeant, brutal.

Χωριατὴ (ή), grossièreté, 0. brutalité, 0. rusticité, 0. incivilité, 0. impolitesse, 0. désob-

ligeance, 0. malhonnêteté, 0. paysannerie, 0. || ὑποφέρει πολλὰς χωριατὰς ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, elle a bien à souffrir des brutalités de son mari.

Χωριάτικος, α, όν, de paysan, rustique, champêtre. || γάμος χωριάτικος, nocce de village. || χωριάτικος χορός, une danse à la paysanne. 2) (συκοῦχ.) grossier; désobligeant, incivil, de mauvais ton, malhonnête. || εἶσε (ένας) χωριάτης, vous êtes un grossier. || (τὸ πλθ. οὐδ.) Χαριλτικά, ἐπὶ, grossièrement; rustiquement, incivilement, lourdement, malhonnêtement, brutalement. || ἐφέρθη (ὀπερῆθη) πολλὰ χωριάτικα, il en a usé (il répondit) avec beaucoup de grossièreté, il se comporta (il a répondu) fort malhonnêtement.

Χωρίζω, Μ. ίζω, séparer; détacher; diviser, disjoindre; désunir; (ἐπὶ γάμου) faire divorcer, divorcer. || χωρίζω τὰ σχόλια ἀπὸ τοῦ κεϊμένου διὰ γραμμῆς, détacher les notes du texte par un filet. || τὰ Πυρηναία (όρη) χωρίζουν τὴν Γαλλίαν τῆς Ἰσπανίας, les Pyrénées séparent la France de l'Espagne. || ἐχώρισε τὴν κάμαράν του εἰς δύο, il sépara sa chambre en deux. || τὸν ἐχώρισεν (ή γυνή τὸν ἄνδρα), ἐχώρισθησαν, elle a divorcé d'avec lui, ils ont divorcé. || χωρίζετε τους (διότι) θά σκοτωθοῦν, séparez-les, ils vont se tuer. || (καὶ οὐδ. αὐτοῦ) ὁ δρόμος χωρίζει (σχετίζεται) εἰς ἐκείνο τὸ μέρος, le chemin fait la fourche (fourche) en cet endroit-là.

Χωρικός, ή, homme (femme) de village, paysan, campagnard; villageois, manant. || ἐνδύθη ὡς χωρική, il s'habilla à la paysanne. || οἱ χωρικοί, les gens de village.

Χωρίον (τό), ἀρχ., fonds de terre, domaine; || (συνοχ.) village. || ὁ ἐφημέριος (ὁ δὲ μαρχος) τοῦ χωρίου, le curé (le

pasteur) du village. 2) (συναπ.) passage (d'un ouvrage), au droit, morceau. || τὰ ὀρθότερα χωρία τοῦ Ὁμήρου, les plus beaux endroits d'Homère (etc).

Χωριολάικα (τό), hameau, petit village.

Χωρίς, ἐπὶ ή πρόθ., sans. || χωρίς τὴν εἰσηγίαν μου (τοῦ) τοῦ (μας κτλ.), χωρίς να τὸ ἔχω (την) ὡρην ἡμῶν, à mon (à son, à notre) inscu. || δὲν εἶπα χωρίς πνεῦμα, il ne manqua pas d'esprit. || ἔπρεπε να πράξω χωρίς να σε διατάξουν; devais-je vous agir sans qu'on vous l'eût ordonné? || δὲν ήμουν να κάμω χωρίς ἐσ(ν)ε, je ne saurais me passer de vous. || χωρίς ἀστεϊσμών, (φρασ.) raillerie à part.

Χωρίζμα (τό), appartement (d'une maison); compartiment (d'un tiroir, d'une boîte); ὁπότε με τέσσαρα ἑντελῆ χωρίζματα, maison à quatre appartements complets. || ἐν τῷ (κατοικῷ εἰς) τὸ πᾶν (τῷ τῷ) χωρίζματι, occuper l'appartement d'en haut (d'en bas). || συρτάρι με πολλὰ χωρίζματα, un tiroir à plusieurs compartiments. 2) - σύν, χωρίζμας (ό), séparation, 0. division, 0. désunion, 0. ἀνδρογύνου, ὅδε Διαζήτησις.

Χωριστὰ, ἐπὶ, séparément, à part; à l'écart. || χωριστὰ χωριστὰ, il font lit à part.

Χωριστός, ή, όν, séparé.

Χωρίζτρα (ή), la rate (des chevaux).

Χωρογραφία (ή), description d'un pays, chorographie, 0. qui con- cerne (qui a rapport) à la chorographie; chorographie.

Χωρογράφος (ό), qui écrit sur la chorographie, chorographe.

Χωρομέτρει, ον (ό), arpenteur.

Χωρομετρία (ή), arpentage.

Χωροφλάκκ (ή), gendarmerie, 0.

Χωροφλάκκος (ό), gendarme.

trouver place dans. || τὰ
ποτήματα μὲ χωρῶν (ἤ) δὲν
μὲ χωρῶν (δὲν μὲ ἔρχονται),
les boîtes me vont (ἤ) ne
me vont pas. || τοῦτο μὲ
χωρεῖ ὁ νοῦς μὲ, cela me passe.
Δάσιμον (τὸ), l'action d'enfon-
cer ou de s'enfoncer (etc).
Καζοῦς, ἡ, ὄν, enfoncé.

WEEK

Ψέλλιον (τὸ), ἄρχι, bracelet.

2) (ἀρχιτεκτ.) armilles, θ. κλθ.

3) (ππ.) gourmette, θ.

ΨΕΛΛΙΣΜΑ (τὸ), balbutie, θ.

ΨΕΛΛΙΣΜΟΣ (ὁ), bégaiement, παρβλ. ΤΡΑΤΑΙΣΜΟΣ.

ΨΕΛΛΟΣ, ἢ, ὄν, bégue, παρβλ. ΤΡΑΤΑΙΣ.

ΨΕΥΔΕΛΕΦΘΟΣ (ὁ), Γρφ., faux frère.

ΨΕΥΔΕΠΙΓΡΑΦΟΣ (ὁ, ἡ), qui porte un faux titre, pseudonyme.

ΨΕΥΔΗΣ, οἷς (ὁ, ἡ), faux, mensonger; perfide. || κηρύττω ἢ ἀποδεικνύω τι ψευδές, démentir (un bruit, une nouvelle). || ὅρκιοι (ἐπαινοί) ψευδεῖς, serments perfides, louanges perfides.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑ (ἡ), langage mensonger; mensonge.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΟΣ (ὁ, ἡ), diseur de mensonges, menteur.

ΨΕΥΔΟΜΑΙ, Μ. (θζ) ΨΕΥΣΘῆ, dire des faussetés, mentir.

ΨΕΥΔΟΜΑΡΤΥΡΙΑ (ἡ), faux témoignage.

ΨΕΥΔΟΜΑΡΤΥΡΩ, Μ. ἦσα, porter (rendre) un faux témoignage.

ΨΕΥΔΟΜΑΡΤΥΣ, ΥΠΟΣ (ὁ), faux témoin.

ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΗΣ (ὁ), faux prophète, pseudo-prophète.

ΨΕΥΔΟΡΚΙΑ (ἡ), faux serment.

ΨΕΥΔΟΡΕΩ, Μ. ἦσα, jurer faux.

ΨΕΥΔΟΣ, οἷς (τὸ), mensonge, fausseté, θ. faux. || εἶνε ψευδός οἱ... il est faux que..., c'est faux.

ΨΕΥΔΩ, Μ. ΨΕΥΣΩ, (ἀρχ.), tromper, frustrer; démentir. || δὲν ἐψευσε τὸ ὄνομά του, il n'a pas menti à son nom. || ἐψευσε τὴν ὑπόσχεσίν του, il démentit (il manqua à) sa promesse. || εἰ πράξεις του ψεύδουσι τοὺς λόγους του, ses actions démentent ses discours. || ἐψευσε τὰς ἐλπίδας μου, il n'a pas répondu (il a mal répondu) à mes espérances. || (πθ.) ἐψεύσθη τῆς ἐλπίδος (τῶν ἐλπίδων) του, ἐψεύσθησαν αἱ ἐλπίδες του, il fut trompé dans son attente (dans son espoir). il a été déçu de ses espérances, ses espérances ont été

décues. 2) (μσ.) ἴδε ΨΕΥΔΟΜΑΙ.

ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΣ (ὁ, ἡ), qui porte un faux nom, pseudonyme.

ΨΕΥΔΩΣ, ἐπίρ., faussement, mensongèrement, faux.

ΨΕΥΜΑ (τὸ), = ΨΕΥΔΟΣ.

ΨΕΥΣΤΗΣ, οἷς (ὁ), menteur. || ἐβγάλλω (κηρύττω ἢ ἀποδεικνύω) ψεύστην τινά, démentir (donner un démenti à) q. || μὴ με ἐβγάλλης ψεύστην, n'allez pas me dédire (me démentir).

ΨΕΥΣΤΙΚΟΣ, η, ον, κοιν. ὁ ΨΕΥΔΗΣ, ὁ ΠΛΑΣΤΟΣ, ὁ ΚΙΒΔΑΡΟΣ κτλ. ἢ 2) ὁ ΤΕΧΝΗΤΟΣ, artificiel, factice. || ψεύστικα λουλούδια, des fleurs artificielles. || ψεύστικα ὀδόντια, fausses dents. || διαμάντι ψεύστικον, diamant faux.

ΨΗΜΑ (τὸ), limaille, θ. parcelle; (περιληπτ.) grenaille, θ. || — χρυσοῦ, sable ou grains d'or.

ΨΗΤΡΑ, ΛΣ (ἡ), étrille, θ. brosse, θ.

ΨΗΛΑΦΕΙΣ, ΕΩΣ (ἡ), l'action de toucher (de tâtonner); tâtonnement; Σ. (μτφορ.) recherche rigoureuse (minutieuse).

ΨΗΛΑΦΗΤΩΣ, ἢ, ὄν, qu'on peut toucher palpable; qui tombe sous les sens; grossier.

ΨΗΛΑΦΗΤΩΣ, ἐπίρ., de manière à pouvoir toucher (palper) une chose; (συνήθ. μτφορ.) évidemment. || ἀποδεικνύω τι ψηλαφητῶς, faire toucher une chose au doigt.

ΨΗΛΑΦΩ, Μ. ἦσα, toucher (du bout des doigts); tâtonner; palper; Σ. (μτφορ.) examiner rigoureusement (scrupuleusement).

ΨΗΛΑΜΑ (τὸ), éminence, θ. hauteur, θ.

ΨΗΣΑ, Μ. ΨΗΣΑ, rôti; cuire. || ψήνω κάστανα, faire rôti des marrons. || κάστανα ψημένα, marrons rôtis. || πρόσεχε νὰ μὴ ψηθῇ πολὺ τὸ κρέας, prenez garde que la viande ne rôtisse (qu'elle ne se rôtisse) trop. || ψήνω εἰς τὸν φούρνον, rôti au four. || βάλτε τὸ νὰ ψηθῇ εἰς τὸν φούρνον,

mettez-le cuire au four. || πάλαι οἱ χωρικοὶ τῆς ἐσθρατῆς ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ ψήνουν τὸ ψωμί των εἰς τὸν ἀσθενεὺς φούρνον, anciennement les villageois étaient obligés d'aller cuire au four banaux (le soleil nous a grillé (nous a rôti)).

ΨΗΣΙΜΟΝ (τὸ), cuisson, θ. cuisson (κορ. ἀσβεστοῦ, καυμάριον κτλ.). || τὸ ψωμί ἦτο λεν (ἐμψυγμένο) ὅλγον, ἡ ψήσιμον ἀδύνατον, il manque au pain un peu de cuisson.

ΨΗΣΙ (τὸ), ψ., limande, θ. relet, plie (τὸ μεγάλον, θ. εὐλ., εὐλ.).

ΨΗΤΩΣ, ἢ, ὄν, rôti, τὸ τοῦ ψητῶν (ἐνν. κρέας), τὸ τοῦ κεμπάπι, du rôti, rôti. ἡ ψήσις (εἰς τὸ τραπέζιον) τὸ ὅτι οὐκ ὀν vient de servir le rôti, on a servi le rôti.

ΨΗΦΟΛΟΓΙΑ (ἡ), l'action de voter, vote, scrutin (κορ. ἡ ψηφιστική).

ΨΗΦΟΛΟΓΩ, Μ. ἦσα, aller aux voix; donner sa voix, voter.

ΨΗΦΙ (τὸ), lettre (de l'alphabet) θ. caractère. 2) εἰδ. ζωγράφου ἴδε ΨΗΦΙΣΜΑ.

ΨΗΦΙΣΑ ΚΑΙ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ἦσα, donner sa voix pour voter; arrêter, statuer, décider.

ΨΗΦΙΣΤΗΡ, οἷς (τὸ), βουλευτής, ἔλεος. || τὸ βουλευτήριον ἐψηφίσαντο, la chambre a délibéré. || ὁ δὲ βουλευτής ἐψηφίσαντο, il fut présélectionné pour l'évêché de... ||

ΨΗΦΙΣΜΑ (τὸ), décret.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ (τὸ), bulletin, bulletin.

ΨΗΦΟΘΕΤΗΜΑ (τὸ), ouvrage de mosaïque ou de marqueterie.

ΨΗΦΟΠΛΗΚΤΗΣ, οἷς (ὁ), joueur de gobelets; escamoteur.

ΨΗΦΟΣ (ἡ), boule (à voter), Σ. voix, θ. suffrage, vote.

ΨΗΦΙΣΤΗΣ, οἷς (τὸ), ψήφισμα, décision, θ. - λευκός, εὐλ.

ΨΗΦΙΣΤΗΣ, οἷς (τὸ), ψήφισμα, suffrage favorable, (ὁ τὸν ψήφισμα ἡ ψήφισμα).

ΨΗΦΙΣΤΗΣ, οἷς (τὸ), ψήφισμα, voix délibérative ou consultative. || νικῶσα ἡ ψήφισμα, εὐλ.

ΨΗΦΙΣΤΗΣ, οἷς (τὸ), ψήφισμα, εὐλ.

ser q. contre. ||. ὁ ζῆλος (ἡ προθυμία) του ἄρχισε νὰ ψυχραίνεται, son zèle (sa ferveur) se relâche (commence à se relâcher). ||. εἴμεθα ὁλίγον ψυχραμένοι μαζῇ, nous sommes un peu fraîchement ensemble, nous sommes en froid.

ΨΥΧΡΑΛΑΤΟΣ καὶ

ΨΥΧΡΟΦΘΗΣ, οὗτος (ὁ, ἡ), battu à froid, trempé.

ΨΥΧΡΟΛΟΓΙΑ (ἡ), style froid, mauvaise plaisanterie, θ. fadeuse, θ. turlupinade, θ.

ΨΥΧΡΟΛΟΓΕΙΑ (ἡ), bain froid.

ΨΥΧΡΟΣ, ἄ, ὄν, froid (κυρ. καὶ μτφορ.); sans chaleur, sans vigueur, sans intérêt. ||. τὸ σπῖτι (τὸ δωμάτιόν) σου εἶνε πολὺ ψυχρὸν, vous êtes logé bien froidement. ||. ἀφ' οὗ τὸν ἐχαιρήτησε μετὰ ψυχροτάτης φιλοφρονήσεως, après l'avoir salué avec une politesse de glace. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ψυχρὰ, ἐπὶ, froidement.

ΨΥΧΡΟΤΗΣ, ΗΤΟΣ (ἡ), froidur, θ. (μτφορ.) rigueur, θ. froid. ||. ὑπάρχει κάποια ψυχρότης ἀναμεταξύ των, il y a du froid entre eux.

ΨΥΧΡΟΦΘΗΣ, οὗτος (ὁ, ἡ), utile pour l'âme.

ΨΑΜΔΙΚΟΝ (τὸ), (ἐνν. ἐργαστήριον), boutique (fonds) d'un boulanger, boulangerie, θ.

ΨΑΜΛΙ (ὁ), κοιν. ὁ Ἀρτοποιός, boulanger.

ΨΑΜΙ (τὸ), pain. ||. ψωμί σπιτικόν, pain de ménage (de cuisson, de bourgeois). ||. ψωμί ἀγοραστὸν (παζαρσίον), pain de boulanger. ||. κάμνω ψωμί, boulanger. §. (συνδχ.) ἐξάλλει τὸ ψωμί του, il gagne son pain. §. (ὁ)λίγα εἶνε τὰ ψωμιά του, (παροιμ.), il sent le sapin, il n'en a pas encore pour long-temps dans le ventre.

ΨΑΜΟΖΥΤΗΣ, οὗτος (ὁ), = ΖΥΤΙΛΟΣ, mendiant, gueux, bésacier.

ΨΑΜΟΖΥΤΑ, Μ. ἡν, = ΖΥΤΕΪΝ, demander son pain, mendier (son pain). ||. κατήντησε νὰ ψωμοζυτῇ, il fut réduit à la bésace (au berniquet).

ΨΑΜΟΚΟΛΑΣ, ΑΚΟΣ (ὁ), parasite.

ΨΑΜΟΦΑΓΟΣ (ὁ, ἡ), qui mange du pain. ||. εἶνε καθ' ὑπερβολὴν ψωμοφάγος, c'est un grand mangeur de pain.

ΨΑΝΙΖΑ, Μ. ἰνα, faire des achats (des emplettes, des provisions), se fournir de. ||. ἀπὸ

ποτον μαγαζεῖ ψωνίζετε; quel magasin vous fournissez-vous ? ||. ψωνίζω ἀπὸ τοῦ τέδε, je me fournis chez au tel. ||. θὰ σὰς δέξω τί ψωνῶναι, je vous ferai voir mon achat. ||. je vais vous montrer mes emplettes. ||. ποῦ τὸν ψωνίσαντες, (φρσ. εἰρ.) où l'avez-vous acheté ? où êtes-vous allé le acheter ?

ΨΑΝΙΟΝ (τὸ), marché, achat, emplette, θ. ||. ὁ μάγειρος καὶ δίδει ἀπὸ τοῦ ψωνίου, le cuisinier gagne sur son marché.

ΨΑΝΙΣΜΑ (τὸ), l'action de se

fournir, achat.

ΨΑΝΙΣΤΗΣ, οὗτος (ὁ), pourvoyeur, fournisseur.

ΨΑΡΑ (ἡ), gale, θ. ρογή (ἡ ἄρνη) νικῇ καὶ δυσίατος; (συνδχ. τῶν ἱππων κτλ.).

ΨΑΡΑΛΕΟΣ, ἄ, ὄν, galeux.

ΨΑΡΙΖΑ, Μ. ἰνα, gagner la gale.

ΨΑΡΙΡΗΣ, ἄ, ἰκον, galeux, (συνδχ. τῶν ἱππων κτλ.) scabieusement.

ΨΑΡΙΑΣΜΑ (τὸ), eruption galeuse.

ΨΑΡΙΟΝ, Μ. ἰνα, (ἀρχ.) avoir

la gale, être galeux.

ΨΑΡΙΟΝ, ἀρχ. τὸ

ΨΑΡΟΪΤΑΝΟΝ (τὸ), ψ, scabieuse, θ.

ΩΔΗ

ΩΜΟ

ΩΜΟ

Ω! ἐπιφών. (Θαυμ.), ὦ! oh! ah! ||. ὦ τοῦ θαύματος! oh! quelle merveille! ||. ὦ τῆς ἀθλιότητος! oh! quelle misère!

2) (Σχετλ.) ὦ τὸν ἀχρεῖον! oh! le malheureux! ὦ le misérable! fde καὶ Τίς (περὶ τὸ τέλος). 3) (Χαράν) ὦ, καλῶς ἔρριπτε! ah! vous arrivez, enfin. 4) (Ἐύρων) ὦ! ἀλήθεια! τῷ ὄντι! oh! vraiment, oui.

Ω, ἐπιφών. (Κλητ.), hola! hel! Ω (ἡ), ἀρχ., bord (d'un habit), parement.

ΩΔΙΟΝ (τὸ), odeon.

ΩΔΟΥ (ἡ), chant, canuque, ode, θ.

ΩΔΙΝ, ΙΝΟΣ (ἡ), ἀρχ., douleur de l'enfantement.

ΩΘΕΙΣ, ΕΑΣ (ἡ), l'action de pousser, impulsion, θ.

ΩΚΕΑΝΟΣ (ὁ), l'océan.

ΩΚΙΤΟΚΙΟΝ (τὸ), (ἐνν. φάρμακον), médicament qui hâte l'accouchement.

ΩΚΕΡΑΝΙΖΑ, Μ. ἰνα, (ἀρχ.), pousser avec le coude, coudeoyer.

ΩΛΕΚΡΑΝΟΝ (τὸ), la tête ou pointe du coude, olécrane.

ΩΜΟΠΑΤΗ (ἡ), omoplate, θ.

ΩΜΟΣ, ἡ, ὄν, cru. ||. μὴ τρώγῃς ὦμα πράγματα, ne man-

gez pas de crudités. θ. τρώγεται οὗτος ὡμὸς, il est cru (εὐραστός), (παροιμ.) = οὗτος ἀνοικονόμητος, il n'est bon ni à rôti ni à bouillir. 2) (συνδχ. τῶν ἱππων κτλ.), cruel.

ΩΜΟΣ (ὁ), épaule, θ. τοῦφεμι εἰς τὸν ὦμον, le sur l'épaule.

ΩΜΟΤΗΣ, ΗΤΟΣ (ἡ), crudité, 2) cruauté, θ.

ΩΜΟΦΑΓΟΣ (ὁ, ἡ), crudivore.

ΩΜΟΦΟΡΙΟΝ καὶ ΩΜΟΦΟΡΟΝ (τὸ), ωμολογία, hum.

sorte que; si bien (tellement) que; au point que; afin que; pour que; que. || εἶνε τόσον θυμωμένος ὥστε . . . , il est tellement (si fort) en colère, que . . . || ἔχω τόσα πολλά ἀπ' αὐτὰ, ὥστε δὲν ἔχω τί νὰ τὰ κάμω, j'en ai tant, que je n' en sais que faire. 2) (Συμπερασμ.), ainsi, donc, par conséquent, que. || εἰς τρόπον ὥστε, de manière que.

ΩΤΑΚΟΡΕΤΗΣ, οἷ (ὁ), espion, mouchard.

ΩΤΑΛΓΙΑ (ῆ), douleur d'oreille, otalgie, θ.

ΩΤΕΓΧΙΤΗΣ, οἷ (ὁ), ἐργαλ. χειρουργ., otenchyte, petite seringue qui sert à faire des injections dans les oreilles.

ΩΤΙΟΕΙΔΗΣ, οἷς (ὁ, ῆ), qui a la forme d'une oreille, auriculé.

ΩΤΙΟΝ (τὸ), = Ὀΐς, oreille, θ.

ΩΤΙΣ, ἰδος (ῆ), πτυ., outarde, θ.

ΩΤΟΛΥΦΙΣ, ἰδος (ῆ), cure-oreille.

ΩΤΟΣ, οἷ (ὁ), πτυ. (νοκτ.), duc.

ΩΦΕΛΕΙΑ (ῆ), utilité, θ. avantage, profit; \$. émolument.

ΩΦΕΛΥΜΑ (τὸ), avantage.

ΩΦΕΛΙΜΟΣ, ος καὶ (κοιν.) η, ον, utile, avantageux.

ΩΦΕΛΩ, Μ. ἦσα, faire du bien, être utile, servir; ||. (ἀπρσ.) être bon, importer. ||. (πθ. ῆ μσ.) s'en trouver bien, tirer avantage ou parti de; faire son profit d'une chose, s'avantager, profiter, se prévaloir de; gagner; \$. jouir. ||. ὠφελεῖται ἀπὸ ὅλα, il tire avantage (parti) de tout, il fait profit de tout. ||. ὠφελήθη ἄρκετὰ (σημαντικὰ) ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν, il a tiré un parti avantageux (un grand parti) de cette entreprise. ||. ὠφελήθη ἀπὸ τὴν ἀπλότητα τοῦ ἀντιδίκου του, il s'est prévalu de la simplicité de son adversaire. ||. ὠφελεῖται ἀπὸ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, il profite des fautes d'autrui, il en fait son profit. ||. ἐκ τούτου

θέλει ὠφελῆθῃ τὸ κράτος ἐν καταμεύριον, il en reviendra un million à l'État. ||. εἰν' ἀπὸ πηγορευμένων νὰ ὠφελῆται τίς με βλάβην ἄλλου, il est défendu de s'avantager au préjudice d'autrui. ||. ἡ φερόμενα με ὠφελήσε πολλὰ, la sagegnée m'a fait grand bien. ||. τί ὠφελεῖ; τί ὠφελεῖ νὰ . . . ? qu'est-ce que bon de . . . ? ||. τί ὠφελοῦν διαίαιταί; à quoi servent toutes ces complaisances? ||. τί θά σε ὠφελήσῃ τοῦτο; de quoi (en quoi) cela vous profitera-t-il? quel avantage peut-il vous en revenir? ἴδε καὶ Χρησιμότης.

ΩΧΡΑ (ῆ), εἶδ. ὀρυκτ., acre, θ.

ΩΧΡΙΑΣΙΣ, ἐνς (ῆ), ἀρχ. - leur, θ.

ΩΧΡΙΝ, Μ. ἦσα, (ἀρχ.), devenir pâle, pâlir.

ΩΧΡΟΣ, λ, ὄν, pâle.

ΩΧΡΟΣ (ὁ), ἀρχ., εἶδ. σ., erse.

ΩΧΡΟΤΗΣ, ητος (ῆ), pâleur, θ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΕΝΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΒΛΗΤΕΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

A.
 ΑΙΜΟΤΙ (τό), amorce, θ.
 ΑΜΑΡΓΑΝΑ, ῥ. ἰδε Αἰοίρα.
 ΑΜΑΡΑ (ῥ), barre, θ.
 ΑΜΑΛΙΝ (τό), ἡ Ἀποθήκη τῶν νε-
 νημάτων κτλ., grenier.
 ΑΜΙΑΡΗ (ῥ), ambre gris.
 ΑΜΠΛΕ, ἁ (ό), τό ΣΑΤΙΑΚΤΙ.
 ΑΜΒΑΡΟΝ, Μ. ἀνα, barrer,
 barricader, bâcler.
 ΑΜΒΙΑΛΕΖΙ (όφθ. Χάμπου-αεζις),
 pouchet-sultan.
 ΑΜΕΡΕΜΝΟΙ (τό), φ., aubifoin,
 bleuet, jaccé des blés, bar-
 beau, blavéole, péroole, casse
 lunette.
 ΑΝΤΑ (ῥ), jarret. 2) le gras
 de la jambe, mollet.
 ΑΝΤΩΙΑ (ῥ), anchois.
 ΑΝΤΩΝΑ (ῥ), ἰδε ΚΕΡΑΙΑ.
 ΑΝΤΙΟ (τό), ἰδε ΠΙΚΡΟΜΑΡΟΥΑΟΝ.
 ΑΥΙΟ (τό), échange.
 ΑΥΙΟ (τό), cheval (entier), étalon.
 ΑΧΑΛΑΤΙ (τό), satin.
 ΑΧΑΛΑΤΟΣ, ὁ, ὄν, satiné.
 ΑΧΑΙΟ (τό), τό ἄλλ. Κουβάδι, ζ.,
 loutre, θ.
 ΑΧΟΙΡΙ (τό), écurie, θ.

B.
ΒΑΡΔΙΑ (ἡ), garde, o. sentinelle.
ΒΕΡ, o.
ΒΕΡΚΑ (ἡ), ἡ Δέρματος, ἡ Φελου-
ς, barque, o.
ΒΕΤΙΝΑ (ἡ), vaccine, o.
ΒΕΤΙΝΑΡΙΣΜΑ, ἴδε ΦΕΛΙΑΣΜΑ.
ΒΕΤΙΝΑΡΟ, ἴδε ΦΕΛΙΑΣΟ.
ΒΕΤΙΝΑΡΙΟΝ (τὸ), vésicatoire.

BRZNEE (ό), ajutoir, trebuchet.
BENTOYZA (ή), ventouse, θ. || βάλ-
λω βεντούζαις, ventouser.
BERKEIE, ἐπίρ. ἴδε ΠΙΣΤΑΞΙΕ.
BIBÁPI (τή), το Ἰχθυοτροφίον,
vivier, pécheur, θ. S. banne-
ton (κυρ. τὸ τρυπητὸν σανδούκι
ἢ κοφίνι ὅπου φυλάττονται τὰ
ζωντανὰ ὀψήρια), boutique, θ.
S. bordigue, θ.
BÍΔA (ή), vis (κυρ. τὸ ἄρσεν.), θ.
έργου (ιδιαιτ. τὸ θηλ.).
BÍOΛA (ή), ἴδε ΔΕΝΔΡΟΪΑ.
BIOΛÍ (τὸ), violon.
BIOΛÉTTA, ἴδε ΜΕΝΕΞΕΕ.
BITPIÓAI (τὸ), (huile de) vitriol,
ἴδε καὶ ΧÁΛΚΑΝΘΟΣ.
BÓATA (ή), ligne (de pêcheur),
θ. 2) (ναυτ.) bordée, θ.
BOATATZÁPPI, M. ÁPPI (ὁ), ναυτ.,
courir (tirer) des bordées,
louvoyer, hordager.
BOŪKA (ή), bouchée, θ.
BOŪKÍTEA (ή), petite bouchée.
|| σπανίαι με βουκίταις, des
épinnards au croustons.
BOŪPTEA (ή), brosse, θ. ||—τῶν
᾽δοντιῶν, brosse à dents. 2)
(τῶν ζωγρῶν.) pinceau, bros-
se, θ.
BOPETEIZA, M. ÍZA frotter ou
nettoyer avec la brosse, bros-
ser.

Γεδέκι (τὸ, (ἄλογον), cheval de trait ou de relais, cheval qu'on met à la volée. || τραβοῦσε κατόπιν 'του καὶ τρία γεδέκια, il menait trois chevaux en relais. 2) (γαντ.) = ΡΥΜΟΥΑΚΙΑ. || τραβῶ —, ἵζε ΡΥΜΟΥΑΚῆ.

ΓΙΑΛΔΙΖ-ΤΑΕΙ (τὸ), εἶδ. πολυτ.
λίθου, aventurine, θ.

ΓΙΑΝΑΣΤΙΖΗ (πλησιάζω τὸ πλοῖον
εἰς τὴν ξηρὰν ἢ εἰς ἄλλο πλοῖ-
ον), ῥ. accoster.

ΓΙΛΑΝ-ΚΕΣΙΤΖΗΣ, ἡ (ὁ), φίλου.

ΓΙΑΧΝÌ (τὸ), εἶδ. φαγ., fricas-
sée, θ.

ΓΙΑΧΝΙΖΟ, Μ. ἰση, fricasser.

Γκλῦδα (ῥ), musette, θ. cornemuse, θ.

ΓΚΕΡΔΕΛΙ (τὸ), ἴσθι ἈΝΑΣΤΡΤΗΡΙ.
ΓΚΕΡΪΖΙ (τὸ), cloaque: égoût.

ΓΚΕΤΖΕ-ΝΕΦΛΕΣ (δ), ἄνθ., belle
de nuit, amie du soir, (espèce
de) balsamine.

ΓΚΕΤΣΕΝΙ (τὸ), ζ., putois tigré.
ΓΚΙΒΙΤΙ (τὸ) - ἄνθ., renoncule. θ.

ΓΚΙΟΥΒΡΕΤΖΙΑΝΣ (ὁ), salpêtre, θ.

κιοῦνται (το), ἀγγ. και (συν-
κδχ.) εἶδ. φαγ., terrine, θ.
Γαλλο-ῥοζ (σι) chandière θ.

Γκιουρτιορμι (το), chaudière, θ.
bouilloire, θ. coquemar,

Δ.

ΔΑΔΑ (ἡ), Τ. ἡ Παιδαγωγός, ἡ
Τροφός, la gouvernante d'un
enfant, la bonne.

ΔΑΔΙΟΝ, Μ. ΕΥΕΝ (Θά), gouver-
ner (un enfant).

ΔΑΙΡΕΣ, ἴδε ΔΕΦΙ.

ΔΑΜΕΤΖΑΝΑ (ἡ), bouteille dis-
sée, θ. damejeanne.

ΔΕΥΤΕΡΕΣ (ὁ), ἴδε ΦΟΡΕΪΟΝ.

ΔΕΦΙ (τὸ), ὄργ. μουσ., tambour
de basque.

ΔΟΓΑ (ἡ), donne, θ.

ΔΟΡΟΦΑΙΚΟΝ (ἄλογον), rubican.

ΔΟΥΖΙΝΑ (ἡ), ἡ ΔΩΔΕΚΑ, dou-
zaine.

ΔΟΥΛΑΠΙ (τὸ), ἴδε ΕΡΜΑΡΙ. ἢ. τὸ
δουλάπι διὰ τοῦ ὅπ. θίδουν καὶ
παίρνουν τὸ φαγεῖν εἰς τοὺς
Τουρκ. γυναικωνίτας, iour.

ΔΟΥΛΑΠΙΝΙ (τὸ), ἴδε ΤΗΛΕΚΟ-
ΠΙΟΝ.

ΔΡΑΓΑΤΗΣ, η (ὁ), garde-bois
(etc), messigr.

ΔΡΑΓΟΜΑΝΟΣ (ὁ), ἴδε ΔΙΕΡΗ-
ΝΚΗΣ.

ΔΡΑΤΙΝΙΛ (ἡ), εἰδ. θάμν., epi-
ne-vinette, θ. vinetier.

Ε.

ΕΓΓΡΕΤΙΑΚΟΣ, η, ον καὶ

ΕΓΓΡΕΤΗΣ, εἰλ, ἡ, postiche.

ΕΞΝΑΦΙ (τὸ), corps, métier.

Ζ.

ΖΑΡΙ (τὸ), ὁ Κίβος.

ΖΕΓΓΙ (τὸ), étrier.

ΖΕΜΠΕΡΕΚΙ (τὸ), verrou, ver-
gouil.

ΖΕΜΠΟΥΛΙ (τὸ), ὁ ΥΨΙΝΘΟΣ, ἄνθ.

ΖΕΡΒΟΣ (ὁ), ὁ ἈΡΙΣΤΕΡΟΣ. 2) ὁ
ἈΡΙΣΤΕΡΟΧΕΙΡ, gaucher.

ΖΕΡΑΒΛΕ (ὁ), margre, θ.

ΖΕΡΝΚΑΔΕΣ (ὁ), ὁ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ,
ἄνθ.

ΖΙΛΙ (τὸ), ὄργ. μουσ., bassin.

ΖΟΥΡΝΑΣ, ἂ (ὁ), ὄργ. μουσ.,
haut-bois.

Ι.

ΙΑΝΤΙΖΙΚΙ (τὸ), πάθ., seu saun-
ge.

ΙΜΑΜΕΙ (ὁ), bouquin.

ΙΜΠΡΙΚΙ (τὸ), αἰγυιέρα, θ. vase
à bec, biberon.

ΙΜΠΡΙΚΙΛ (ἡ), (κυρ. νεροῦ), αἰ-
γυιέρα, θ. ἢ. μιὰ ἱμπρικιὰ νε-
ρὸν, une aiguiérée d'eau.

ΙΜΠΡΙΣΙΜΙ (τὸ), organsin.

ΙΝΔΕΡΛΑΚΙ (τὸ), φ., geranium
musqué.

Κ.

ΚΑΒΑΚΙ (τὸ), ὁ ΔΕΪΚΟΣ, θ.

ΚΑΒΟΣ (ὁ), νευτ. τὸ ἈΚΡΟΤΗΡΙΟΝ.

ΚΑΒΟΥΡΑΙΖΟ, ἴδε ΞΗΡΟΤΗΓΑΝΙΖΟ.

ΚΑΒΟΥΡΑΙΣΜΑ (τὸ), ἴδε ΞΗΡΟΤΗ-
ΓΑΝΙΣΜΑ.

ΚΑΒΟΥΡΑΙΣΤΗΡΙ (τὸ), brûloir (à
café).

ΚΑΖΑΝΙ (τὸ), chaudière, θ.

ΚΑΪΜΑΚΙ (τὸ), batelet.

ΚΑΪΩ (τὸ), bateau, barque, θ.

ΚΑΪΚΤΕΝΗΣ, ἡ (ὁ), batelier.

ΚΑΪΜΑΚΙ (τὸ), crème, θ.

ΚΑΪΣΙ (τὸ), ἴδε ΒΕΡΥΚΟΚΚΟΝ.

ΚΑΛΛΓΙ (τὸ), ὁ ΚΑΞΕΪΤΕΡΟΣ.

ΚΑΛΑΜΠΟΚΙ (τὸ), εἰδ. γένν., pa-
nicum, ἴδε καὶ ΜΑΥΡΟΣΙΤΙ.

ΚΑΛΑΙΡΙΝΙ (τὸ), ravné.

ΚΑΛΕΜΠΕΚΙ (τὸ), bois d'aigle,
calambouc ἢ calambac (ἴδ.).

ΚΑΛΠΙΚΟΣ, η, ον, ἴδε ΚΙΒΑΛΟΣ.

ΚΑΛΤΑΚΙ (τὸ), arçon, trousse-
quin (τὸ ὀπισθεν).

ΚΑΛΦΑΣ, ἂ (ὁ), Τουρκ. ὁ ἈΡΧΙ-
ΤΕΚΤΟΝ. 2) (τεχνίτης ἐργαζό-
μενος ὑπὸ μάστορα) garçon.

ἢ. — λεπτοῦργου (ράπτου κτλ.),
garçon menuisier (tailleur
etc).

ΚΑΜΠΙΟΝ (τὸ), ἐμπορ., le change.

ΚΑΜΤΕΚΙ (τὸ), fouet, houssine,
θ. cravache, θ.

ΚΑΜΤΕΚΙΛ (ἡ), coup de fouet.

ΚΑΜΦΟΥΡΑ (ἡ), camphre.

ΚΑΜΦΟΥΡΕΑ (ἡ), δ., camphrier.

ΚΑΝΛΑΡ-ΓΕΜΙ (τὸ), senegon al-
piste.

ΚΑΝΑΤΙ (τὸ), ἴδε ΘΥΡΟΦΥΛΛΟΝ,
ΠΑΡΑΘΥΡΟΦΥΛΛΟΝ κτλ.

ΚΑΝΔΙΖΟ, Μ. ΕΥΕΝ, se candir.

ΚΑΝΔΙΟΝ (τὸ), (du sucre) candi.

ΚΑΝΟΥΛΑ (ἡ), τὸ Μαστάρι τοῦ
βουτυροῦ.

ΚΑΝΤΖΑ (ἡ), ἴδε ΓΑΝΤΖΟΣ.

ΚΑΝΤΖΑΡΟΝ, Μ. ΕΥΕΝ, = ΣΚΑΛΟ-
ΝΟ ἈΝΑΡΡΙΧΜΑΙ, grimper.

ΚΑΝΤΖΟΣ, ἴδε ΓΑΝΤΖΟΣ.

ΚΑΠΑΜΑΣ (ὁ), εἰδ. φαγ., daube,
θ. ἢ. ἀρν. καπαμά, de l'agneau

en daube, ἴδε καὶ ΣΤΑΥΕΛΟΝ.

ΚΑΠΑΡΙΛΑΖΟ, Μ. ΕΥΕΝ, donner des
arthes, arrher.

ΚΑΠΑΡΟ (τὸ), arthes, ἢ. δὲ
καπάρο, donnez des arthes.

ΚΑΠΕΛΛΕ (ὁ), chapelier, marchand
chapelier.

ΚΑΠΕΛΛΟΝ (τὸ), τὸ ΣΑΪΛΟΝ,
ἄσπρον —, chapeau gris.

ΚΑΠΕΛΛΙΖΟ, Μ. ΕΥΕΝ, doubler
(de fourrure), fourrer.

ΚΑΠΟΪΛΙΑ (τὰ), τὰ ὀπίσθια τῆς
ἀλόγου, la croupe, ἴδε καὶ ΠΕ-
ΣΗΚΑΠΟΤΑΛ.

ΚΑΠΟΥΤΣΙΝΟΣ (ὁ), εἰδ. ὑποπόδιον
ἴδε ΤΡΟΠΑΪΟΛΟΝ.

ΚΑΨΙΚΙΑ (τὰ), (νευτ. αἱ ἱστίαι
δὲς τοῦ πλοῦ τοῦ ὀνύτου)

ἄγκυρα, bossuirs.

ΚΑΡΛ-ΑΛΧΑΝΟΝ (τὸ), φ., εἰδ.
-vert, chou cavalier (τὸ μὲν
λῆτερον).

ΚΑΡΑΜΠΑΚΙ (τὸ), φ. καὶ ἄλλοι
stéchas (Arabique), lavande

(la grande).

ΚΑΡΑΜΠΑΤΑΚΙ (τὸ), ἡ ΚΑΛΑΜΑ,
πτυν. θαλάσσιον, plongeon.

ΚΑΡΑΜΠΟΥΛΙ (ἡ), ὁ ἈΛΑΚΑΝΟΝ.

ΚΑΡΓΑ (ἡ), Τουρ. ὁ ΚΟΛΟΝΙ,
πτυν., geul.

ΚΑΡΕΓΛΑ (ἡ), chaise, θ.

ΚΑΡΙΝΑ (ἡ), ἡ Τρόφις (τοῦ πλοῦ)

ΚΑΡΝΑΜΠΙΤΙ (τὸ), τὸ ΚΑΡΝΑΜΠΙ,

ΚΑΡΠΟΥΖΙ (τὸ), τὸ ΧΕΙΜΑΝΑΚΙ.

ΚΑΡ-ΤΟΠΟΪ (τὸ), ἄνθ., boule de

neige, rose de guilder, ou

bier καὶ oliver καὶ opier.

ΚΑΣΑΠΗΣ, η (ὁ), ὁ ΚΑΡΝΑΜΠΙ,

ΚΑΣΑΠΙΟΝ (τὸ), ΚΑΡΝΑΜΠΙ,

ΚΑΣΕΝΙ (τὸ), ἡ ΧΑΛΑΒΑΝ.

ΚΑΣΕΑ καὶ

ΚΑΣΕΕΛΑ (ἡ), ἴδε ΚΥΝΕΤΙΟΝ καὶ

ΤΑΜΚΙΟΝ.

ΚΑΣΕΤΙΝΑ (ἡ), cassette, θ. ἢ.

crin.

ΚΑΣΕΪΡΗΣ, η (ἡ), caissier.

ΚΑΣΤΙΖΟ, Μ. ΕΥΕΝ, (ῥάπτ.) rem-
plier.

ΚΑΤΦΟΚ (ὁ), velours.

ΚΑΤΙ (τὸ), couche, θ. ἢ. —, ou

νιού, cordon; brin, chof.

σχοινί (πλεγμένον) μιὰ τρία καὶ

τις, corde à trois cordons.

ΚΑΤΡΑΝΙ (τὸ), goudron.

ΚΑΤΡΑΝΟΝ, Μ. ΕΥΕΝ, goudron.

ΚΑΦΑΚΙ (τὸ), persienne, θ. ἢ.

lousies, θ. πλθ. grille, θ.

ΚΑΦΑΤΙΟΝ, ἡ, ὅς, fait en

ΜΑΚΑΡΑΣ (ὁ), ἡ Τροχιάδα, pou-
lic, 0.
ΜΑΝΤΖΑΝΑ (ἡ), φ., aubergine, 0.
mélongène, 0. mélangène, 0.
béringène, 0. bringelle, 0. ma-
yenne, 0.
ΜΑΝΤΟΥΡΑΝΑ (ἡ), φ. ἀρωμ.,
marjolaine, 0.
ΜΑΡΑΝΓΙΔΟΣ (ὁ), ὁ ΔΕΠΤΟΥΡΟΣ ἢ
ΣΤΑΟΥΡΟΣ.
ΜΑΡΙΝΑΤΟΝ (τὸ), mariné. || * ὡς
δια μαρινάτα, des huitres ma-
rinées. ||. κάμνω μαρινάτα,
mariner (du poisson etc).
ΜΑΡΟΥΤΙ (τὸ), laitue, 0. chicou.
ΜΑΣΑΛΛΕ (ὁ), torchère; 0. tor-
che, 0.
ΜΑΣΙΛ (ἡ), pincettes, 0. πλθ.
ΜΑΣΚΑΡΑΪΚΙ (τὸ), trait de bouf-
fonnerie, turlupinade, 0. drô-
lerie, 0. ||. ἔκαμε χίλια μα-
σκαράλκια, il a fait cent drô-
leries.
ΜΑΣΚΑΡΑΣ, ἄ (ὁ), drôle, coquin,
faquin, grédin. ||. εἶνε μασκα-
ρᾶς c'est un drôle (un grand
drôle).
ΜΑΣΤΕΛΛΟΝ (τὸ), baquet.
ΜΑΣΤΟΡΗΣ, η (ἴσα), maître ou-
vrier. §. (σχετ. ὡς πρὸς τοὺς
μαθητάς του) bourgeois.
ΜΑΤΑΡΑΣ, ἄ (ὁ), ἀγγ., outre, 0.
ΜΑΤΖΟΥΝΙ (τὸ), opiat ἢ opiate,
eclegme, électuaire; loch ἢ
lok.
ΜΑΤΣΟΥΚΑ (ἡ), massue, 0. hou-
lette, 0.
ΜΑΣΑΛΛΕ (ὁ), quartier.
ΜΑΧΜΟΥΖΙ (τὸ), éperon.
ΜΕΓΓΕΝΕΣ (ὁ), calandre (mach-
ine pour passer les étoffes),
0. ||. βάλλω εἰς τὸν μέγγενεν,
mettre (faire passer) à la ca-
landre, calandrer.
ΜΕΖΑΤΙ (τὸ), encan.
ΜΕΖΕΛΙΚΙ (τὸ), hors-d'œuvre
ΜΕΛΕΜΙ (τὸ), ὁ ἙΤΗΣΙΑΣ (ἀνε-
μος).
ΜΕΝΕΞΕ-ΔΑΛΛΕ (ὁ), ἡ ἈΝΕΜΟΝΗ,
ἀνθ.
ΜΕΝΕΞΑΙΣ, ἡ, violet, de cou-
leur violette.
ΜΕΞΕΞΕ (ὁ), τὸ Ἴον, ἀνθ., violet-
te, 0.
ΜΕΝΤΟΥΡΙ (τὸ), τὸ ΜΟΧΟΘΥΜΙ-
ΑΝΑ.

ΜΕΡΤΖΑΝΙ (τὸ), τὸ ΚΟΡΑΛΛΙΟΝ καὶ
2) τὸ ΤΡΟΒΙΝΑΡΙ.
ΜΟΛΟΣ (ὁ), ἡ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑ.
ΜΟΝΕΔΑ (ἡ), τὸ ΝΟΜΙΣΜΑ.
ΜΟΣΤΡΑ (ἡ), τὸ ΔΕΙΓΜΑ.
ΜΟΥΚΑΒΛΕ, ἄ (ὁ), carton.
ΜΟΥΚΑΛΙΤΗΣ, η (ὁ), ὁ ΓΕΛΩΤΟ-
ΠΟΙΟΣ.
ΜΟΥΚΑΛΙΤΑΪΚΙ (τὸ), ἡ ΓΕΛΩΤΟ-
ΠΟΙΑ.
ΜΟΥΝΤΟΣ, ἡ, ὄν, (κυρ. ἐπὶ χρωμ.)
ΑΜΑΥΡΟΣ, sombre.
ΜΟΥΡΤΕΣΓΚΙ (τὸ), ὁ ΔΙΟΛΟΥΡ-
ΡΟΣ, litharge, glette, 0.
ΜΟΥΣΑΜΛΕ (ὁ), ἡ ΚΥΡΟΠΛΑΝΙΟΝ.
ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ, ἴσα, étranger (qu'
on reçoit), compagne, 0. ||.
με φέρεσθε ὡς ἐάν ἤμην μουσα-
φίρης, vous me traitez com-
me si j'étais compagne. ||.
ἔχει μουσαφίριδες, il a du mou-
de, il est en compagnie.
ΜΟΥΣΚΙΟΥΡΟΥΜΙ (τὸ), ἀνθ.,
mousse-Grecque, 0. οἶσνον
musqué, jacinthe musquée, li-
lacs de terre (τὸ ἀγριον).
ΜΟΥΣΤΕΡΗΣ, ἡ (ὁ), chaland, pra-
tique, 0. ||. αὐτὸς ὁ ῥάπτης ἔ-
χει πολλοὺς μουστερίδες, ce
tailleur a bien de la pratique.
||. ἂν θέλῃς νὰ με ἔχῃς μουσε-
ρήν σου (νὰ ἤμην μουστερίς σου),
si vous voulez conserver ma
pratique (m' avoir pour pra-
tique). ||. τοῦτο τὸ ἐργαστήρι-
ον ἔχει πολλοὺς μουστερίδες,
cette boutique est fort acha-
landée.
ΜΟΥΤΡΟΝ (τὸ), muflle, hure, 0. §.
(πλθ.) μουτρα, signe de mé-
contentement, moue, 0. ||. τὸν
ἔκαμε μουτρα, il lui fit la
moue.
ΜΟΥΦΑΟΥΖΙΝ, Μ. ἴσα, ἡ ΧΡΕ-
ΚΟΠΗ.
ΜΟΥΦΑΟΥΖΗΣ, η (ὁ), ὁ ΧΡΕΚΟ-
ΠΟΣ.
ΜΟΥΦΑΟΥΖΑΟΥΚΙ (τὸ), ἡ ΧΡΕΚΟ-
ΠΙΑ.
ΜΠΑΓΛΕ, ἄ (ὁ), écaille (de tor-
tue), 0.
ΜΠΑΓΙΑΤΙΖΑ, Μ. ἴσα, devenir
rassis.
ΜΠΑΓΙΑΤΙΚΟΣ, η, ὄν, vieux, (ἐπὶ
φωμ.) rassis.
ΜΠΑΔΑΝΑΛΛΑΙΖΑ, Μ. ἴσα, don-
ner un blanc de chaux à une

muraille, ἡ καὶ ἈΒΕΛΙ
ΜΠΑΔΑΝΑΣ, ἄ (ὁ), bouillie
blanc de chaux, lait de chaux
ΜΠΑΚΑΛΛΟΣ (ὁ), ψ., morue,
ΜΠΑΚΑΛΗΣ, η (ὁ), épicer,
ΜΠΑΛΑΤΕ (ὁ), ὁ ΠΑΚΑΤΕ,
che, 0.
ΜΠΑΡΟΥΤΙ (τὸ), ἡ ΠΥΡΙΤΙ
νις), poudre (-à feu ou à
non), 0.
ΜΠΑΣΑΪΚΙ (τὸ), le dessus de
(d'un cheval), la têtière.
ΜΠΑΣΙΖΑ, Μ. ἴσα, ἡ ΠΑΝ-
ΜΠΛΑΤΟΣ (ὁ), τὸ ΦΙΛΑΔΕΛ-
ΜΑΧΤΕΪ (τὸ), τὸ ΠΟΤΕΡΙ,
pot-de vin, pourboire, 0.
0. ||. δίδειν —, donner la po-
ΜΠΕΡΙΑΖΙ (τὸ), blanc-ecieu,
ΜΠΕΛΕΝΙ (τὸ), crénau.
ΜΠΕΚΑΤΕ (ἡ), ἡ ΣΤΑΟΥΡΑ
ΜΠΕΡΑΒΕ (ὁ), ἡ ΠΕΡΑΒΕ.
ΜΠΕΡΜΕΡΙΟΝ (τὸ), τὸ
ΜΠΕΡΜΕΡΙΣ, η (ὁ), ὁ ΚΟΡ-
ΜΠΕΤΑΧΤΑΣ, ἄ (ὁ), comp-
(d'un boutiquier etc).
ΜΠΕΤΟΝΙΚΑ (ἡ), φ. ἴσα,
ΚΕΣΤΡΟΝ.
ΜΠΙΜΠΙΔΟΣ, Μ. ἴσα, ἡ ΣΤ-
ΦΟΝΑ.
ΜΠΙΝΕΚ-ΤΑΪ (τὸ), moule.
ΜΠΙΓΟΥΡΙ (τὸ), grouu.
ΜΠΟΥΛΑ (ἡ), lessive. ||. βάλ-
εἰς τὴν μπουλάδα, mettre à
lessive, lessiver.
ΜΠΟΥΡΟΣ (ὁ), paquet, toilete.
ΜΠΟΥΛΕ (ὁ), cerivoise, 0. bou-
ΜΠΟΥΡΑ (ἡ), ἡ ΚΑΤΑΓΙΣ, ὁ
ΔΑ, orange.
ΜΠΟΥΛΑΛΑΣ, ἄ (ὁ), ὁ ΒΑΛ-
νις, nigaud, lourdaut, 0.
ΜΠΟΥΖΙ (τὸ), ΤΟΥΡΚ. ὁ ΠΑ-
2) (κενυμ. ἐπὶ φωμ.) mou-
glacée, 0. glace, 0. glace,
ΜΠΟΥΡΕΚΙ (τὸ), gâteau,
paté.
ΜΠΟΥΡΙΝΑ (ἡ), ναντ., boudin.
ΜΠΡΑΤΕΛΑ, Μ. ἴσα (ὁ),
brasser, brasseyer.
ΜΠΡΙΖΟΛΑ (ἡ), grillole, 0.
ΜΠΡΟΥΝΤΖΟΣ (ὁ), ὁ ὈΡΙΣΤΟΣ,
ΜΙΖΟΥΡΑ (ἡ), calleboute, 0.
lē, jonchée, 0. recuites, 0.

IV.

ΝΑΛ-ΜΠΑΣΤΗΣ, η (ὁ), marteau
-ferant.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΣΜΕΟΓΡΑΪ (ή), εἰδ. θάρν., fram-
boisier.
ΣΜΕΟΥΡΟΝ (τὸ), καρπ., framboi-
se, θ.
ΣΟΛΟΜΟΣ (ὁ), saumon, (ἰχθ.).
ΣΟΥΒΑΖΙΣ, Μ. ἰσα, crepîr (une
muraille).
ΣΟΥΒΑΣΙΣΜΑ (τὸ), l'action de
crepîr, crepissure, θ.
ΣΟΥΒΑΣ (ὁ), crepî.
ΣΟΥΠΟΛΛΟΥ (τὸ), τὸ ὙΔΡΑΓ-
ΓΕΙΟΝ.
ΣΟΥΠΟΛΤΗΣ, ἡ (ὁ), ὁ ὙΔΡΑΓ-
ΓΟΣ, fontier, fontainier.
ΣΟΥΜΜΑ (ή), montant (d' une
somme).
ΣΟΥΜΜΑΡΙΣΜΟΣ (ὁ), addition, θ.
ΣΟΥΜΜΑΡ, Μ. ἄρα (θὰ), pren-
dre la somme, sommer.
ΣΟΥΟΥΤΛ (ή), δ., saule pleureux.
ΣΟΥΠΛΑ (ή), potage, soupe, θ.
bouillon. || σουππα ρύζι (χάρ-
τα κτλ.), potage au riz (aux
herbes etc).
ΣΟΥΠΛΑΡ, Μ. ἄρα (θὰ), ναυτ., car-
guer (les voiles).
ΣΥΓΚΟΣ (ὁ), ναυτ., cargue, θ.
ΣΟΥΜΠΕΤΣΙ (τὸ), ceruse, blanc
de plomb ou d'Espagne, ἴδε
καὶ ΨΙΜΜΟΙΟΝ.
ΣΟΥΦΛΑΤΟΝ (τὸ), εἰδ. παγ., es-
touffade ou étouffade, θ. ||
βωδινὸν στουφάτον, veau à l'
estouffade.
ΣΟΥΛΑΡΙ (τὸ), ruelle, θ.

T.

ΤΑΒΑΝΙ (τὸ), plafond.
ΤΑΒΑΝΟΝ, Μ. ἄρα, plafonner.
ΤΑΒΑΝΝΑ (τὸ), l'action de pla-
fonner, plafonnage.
ΤΑΒΑΙ (τὸ), trictrac. 2) (συν-
δχ.) tablier.
ΤΑΙΦΑΣ, ἅ (ὁ), τὸ ΠΛΟΥΤΑ
(πλοῦτος).
ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ (ὁ), ὁ ΞΥΛΟΤΡΟΣ
ἢ ὁ ΤΟΡΝΕΥΣΗΣ.
ΤΑΛΙΓΑΡΙ (τὸ), cheval d' attela-
ge. || ἐν ζευγάρι ταλιγάρι, un
attelage. || τοῦ ἐψόφησε τὸ ὀ-
ραιότερον ταλιγάρι του, il lui
est mort un des plus beaux
chevaux de son attelage.
ΤΑΚΙΝ (τὸ), assortiment. ||—
ἀλόγου, le harnais d'un che-
val.

ΤΑΜΠΑΚΗΣ, ἡ (ὁ), ὁ ΒΥΡΟΔΕ-
ΥΗΣ.
ΤΑΜΠΑΚΙΚΟΝ (τὸ), τὸ ΒΥΡΟΔΕ-
ΥΕΙΟΝ.
ΤΑΜΠΑΚΙΕΡΑ καὶ
ΤΑΜΠΑΚΟΥΚΗ (ή), boîte, θ. ta-
batière, θ.
ΤΑΜΠΑΚΟΣ (ὁ), tabac (à priser
ou en poudre), poudre de ta-
bac. || τραβῶ (μεταχειρίζομαι)
ταμπάκον, priser. || συνεθίζει
πολὸν τὸν ταμπάκον, c'est un
grand priseur.
ΤΑΜΠΑ (ή), épaulement.
ΤΑΠΙ (τὸ), (sorte de) gobelet de
métal, timbale. || τάσι ἀση-
μένιον, un timbale d' argent.
ΤΑΧΤΑΣ, ἅ (ὁ), κηपुर., planche,
θ. ἴδε καὶ ΒΡΑΓΙΑ.
ΤΑΧΙΡΒΑΝΙ (τὸ), litière, θ. bran-
card.
ΤΕΖΓΙΑΛΙ (τὸ), établi, étal (κυρ-
τὸ τὼν κρεοπωλῶν).
ΤΕΖΓΙΑΣΤΗΣ (ὁ), étalier.
ΤΕΛΑΤΙΝΙ (τὸ), εἰδ. δέρματος, cu-
ir de Russie, roussi.
ΤΕΛΙ (τὸ), τὸ ΣΥΡΜΑ, fil (d'ar-
chal, de fer, de laiton). || τέ-
λι τῆς κιθάρας κτλ., corde (d'
acier, de cuivre etc).
ΤΕΜΠΕΛΙ (τὸ), ἢ ΚΕΝΤΙΣ (γῆ).
ΤΕΜΠΛΟΝ ἢ ΤΕΜΠΛΕΟΝ (τὸ), Δυν.,
voile (d'une église).
ΤΕΝΕΚΕΣ (ὁ), fer blanc; tôle (ὁ
ἀγάνωτος).
ΤΕΝΕΚΕΤΗΣ, ἡ (ὁ), ferblantier.
ΤΕΝΤΕΠΡΕ (ὁ), ἢ ΧΙΤΡΑ.
ΤΕΡΕΛΤΕΑ (ή), terrasse, θ.
ΤΕΣΤΑΜΟΥΡΟΣ (ὁ), ναυτ., chou-
quet καὶ (κατ' ἀποκοπ.) chouq
ἢ chouc.
ΤΕΧΡΙΑΙ (τὸ), cordonnet.
ΤΖΑΜΙ (Τουρκικὸν εὐκτήριον),
mosquée, θ.
ΤΖΑΜΙ (τὸ), ἴδε ὙΑΛΙ (παραθυρι-
οῦ), vitre, θ. carreau (de vi-
tre).
ΤΖΑΜΤΗΣ (ὁ), vitrier.
ΤΖΑΜΜΕΔΑΝΙ (τὸ), bougette, θ.
valise, θ.
ΤΖΑΜΠΑΣΗΣ, ἡ (ὁ), ὁ ΣΧΟΙΝΟΒΑ-
ΤΗΣ καὶ 2) ὁ ΠΑΛΟΔΑΜΗΣ,
moquignon, écuier.
ΤΖΕΒΑΛΙ καὶ ΤΖΕΒΕΡΙΚΟΝ (τὸ),
joyau, (εἰς τὸ πλθ.) de la joail-
lerie.
ΤΖΕΒΕΡΤΗΣ, ἡ (ὁ), lapidaire,

joaillier, marchand joaillier.
ΤΖΕΛΑΛΤΗΣ, ἡ (ὁ), ὁ ΔΙΔΩΝ.
ΤΖΕΡΕΜΕΣ (ὁ), τὸ ΠΡΟΤΥΜΩΝ.
ΤΖΕΡΕΜΙΤΙΖ, Μ. ἰσα, = Τερέμω
λω (καταδικάζω εἰς) πρότυμον
amender.
ΤΣΕΡΤΕΛΕΣ (ὁ), pannes de vi-
tres.
ΤΙΝΚΑ (Δυν.), εἰδ. ἰχθ. ποταμίου.
(ἀρχ.) ΤΙΛΑΝ, tanche, θ.
ΤΟΙ (τὸ), ἢ ὈΤΙΣ, πτυ.
ΤΟΚΜΑΚΙ (τὸ), τὸ ΣΥΡΙ, || τὸ
θύρας, heurtoir.
ΤΟΠΙ (τὸ), ἢ ΣΟΛΙΡΑ (τοῦ παγ-
εἰς). 2) une pièce d'étoffe
éteuf. || ἐν τῷ τῷ
(de drap etc). || ἐν τῷ τῷ
δέλλω, une pièce de ruban.
ΤΟΠΟΥΖΙ (τὸ), masse (d'armes).
ΤΟΥΒΛΕΣ (ὁ), τὸ ΔΙΣΚΑΚΙ, ἢ ΣΑ-
ΚΟΥΛΑ κτλ.
ΤΟΥΛΑΕΤΤΑ (ή), toilette, θ.
ΤΟΥΛΑΟΝ (τὸ), tuile, θ. brique.
θ. carreau (de terre cuite).
ΤΟΥΛΟΥΜΠΑ (ή), pompe, θ.
ΤΟΥΠΑΝΙ (τὸ), mousellie, θ.
ΤΟΥΜΒΑΛΕΚΙ (τὸ), timbale, θ.
ΤΟΥΡΑΟΣ (τὸ), εἰδος παγ., poi-
pourri, macedoine, charbon
se, θ. §. (μυρορ.) ripoude,
ἴδε καὶ ΚΥΚΕΛΩΝ.
ΤΟΥΡΕΝ (ή), (herbes, légumes
etc) confites au vinaigre ou à
la saumure. || τὰ καὶ
τούρη, on les confit au vi-
gre. || λάχανα τούρη, ἴδε ἰσ-
ΧΑΝΑΜΙΑ. || βωδινὸν μὲν
τούρη, bœuf à la choucroute.
ΤΟΥΡΕΚΙΣΜΟΣ (ὁ), fusillade, θ.
ΤΟΥΡΕΚΤΗΣ, ἡ (ὁ), arquebu-
sier.
ΤΡΑ (ή), lame ou lamette (d'or
ou d'argent), θ. de l'or (de l'
argent) truit, (καὶ ἀπλ.) trait.
|| ὑφάσμα κεντημένον μὲν τῷ
étouffe brodée de lames (in-
mée).
ΤΡΑΜΠΛΑ (ή), balançoire, θ.
brandilloire.
ΤΡΑΧΑΝΑ, ἅ (ὁ), semoule, θ.
ΤΡΙΓΕΤΟΝ (τὸ), (ναυτ.), civadi-
ère, θ.
ΤΡΑΓΓΑΡΗΣ, ἡ (ὁ), = ΠΟΛΥΜΑΤΗΣ
|| παγγάρης ἐξυπόλητος καὶ
ράπτης ἐξηλωμένος (ἢ) ῥάπτης
παρὰ λυμένους, (παροιμ.) les
cordonniers sont les plus mal
chaussés.

ΤΣΑΚΑΛΙ, ζ., adive, tsakal.
 ΤΣΑΚΜΑΚΙ (τὸ), τὸ ΠΥΡΟΒΟΛΟΝ,
 briquet, fusil.
 ΤΣΑΚΜΑΡΙΖΩ, M. ζεω, battre le
 briquet (le fusil).
 ΤΣΑΚΜΑΚΟΠΕΤΡΑ (ἡ), pierre à
 fusil (à feu).
 ΤΣΑΚΟΠΕΤΡΙΝΟΣ (ὁ), ὁ ἜΠΩΝ,
 πον., coq de bois, huppe.
 ΤΣΑΜΠΙ (τὸ), ὁ ΒΟΤΡΥΣ (τῆς στα-
 ρυῆς κτλ.).
 ΤΣΑΠΚΙΝΙ (τὸ), κυρ. ἄλογον (che-
 val) qui va l'amble. 2) (μτ-
 γα.) un gamin, un galopin, un
 poulain.
 ΤΣΑΤΑ (ἡ), τὸ ΔΙΣΕΛΑΚΚΙ (κυρ. τῶν
 κυνῶν καὶ γραμματοκομι-
 τῶν), gibecière, θ.
 ΤΣΑΥΝΙ-ΦΕΛΕΚΙ (τὸ), ἄνθ., fleur
 de la passion, θ. passiflore, θ.
 ΤΣΑΥΝΙΛΛΕ, θ.
 ΤΣΑΥΝΙΣ, η (ὁ), ὁ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ.
 ΤΣΕΚΟΥΤΡΙ (τὸ), ὁ ΠΕΛΕΚΥΣ, lia-
 che, θ.
 ΤΣΕΛΙΚΙ (τὸ), ὁ ΧΑΛΥΨ.
 ΤΣΕΛΙΚΩΝΑ, M. ἕζω, donner la
 trempe (le fil), acérer.
 ΤΣΕΛΙΚΩΜΑ (τὸ), l'action de don-
 ner la trempe (le fil), acéru-
 re, θ.
 ΤΣΕΚΚΕΛΑΙ (τὸ), crampon, croc,
 crochet (τὸ μικρότερον).
 ΤΣΕΠΟΥ (ἡ), poche, θ. gousset. ||
 σκαλίζει τὴν τσέπην του, fouil-
 ler dans son gousset (dans
 ses poches).
 ΤΣΕΠΤΕΒΕΣ (ὁ), châssis.

ΤΣΕΤΟΥΛΑ (ἡ), taille, θ. || τὸ στέ-
 λεχος (τὸ μεγαλύτερον τῶν δύο
 ἡμιτόμων) τῆς τσέτουλας, la
 souche. || τὸ μικρότερον —,
 l'échantillon. || αἱ χαραγμα-
 τιαὶ τῆς —, les coches.
 ΤΣΗΡῚΤΟΝ (τὸ), ἴδε ΚΗΡῚΤΟΣ.
 ΤΣΙΚΟΥΤΑ (ἡ), τὸ ΚΑΝΕΙΟΝ.
 ΤΣΙΜΠΟΥΚΙ (τὸ), pipe, θ.
 ΤΣΙΚΡΙΚΙ (τὸ), ἔργαλ., rouet.
 ΤΣΙΜΟΥΤΙΑ (ἡ), molus.
 ΤΣΙΜΟΥΣΑ (ἡ), ἡ ΟὔΤΙΑ τῆς τσό-
 χας, lisière d'un drap.
 ΤΣΙΝΝΙ (τὸ), porcelaine, θ.
 ΤΣΟΥΓΕΝΙ (τὸ), φ., herbe à foulon.
 ΤΣΟΧΑ (ἡ), drap.
 ΤΣΙΓΓΡΟΣ (ὁ), ὁ ΟὔΡΟΣ (τοῦ γάλα-
 κτος).

Υ.

ΥΓΓΑΛ (ἡ), ἴδε ΚΟΛΑΝΙ.

Φ.

ΦΑΓΦΟΥΡΙ (τὸ), fayence, θ.
 ΦΙΔΕΣ (ὁ), vermicelle (ἡ) vermi-
 cel, θ.
 ΦΙΔΑ-ΔΙΕΙ (τὸ), τὸ ἘΛΕΦΑΝΤΟΚΟΚ-
 ΚΑΛΟΝ, ivoire (ἡ) ivoire.
 ΦΙΣΤΟΥΛΑΣ (ὁ), fistule, θ.
 ΦΑΛΛΟΥΤΟΝ (τὸ), ὁ ΠΛΑΓΙΑΓΛΩΣ,
 ὄργ. μουσ., flûte, θ.
 ΦΟΥΛΙ (τὸ), ἄνθ. (εἶδ. ναρκίσσου),
 jonquille, θ.
 ΦΟΥΝΤΑΝΕΛΛΑ (ἡ), cautère. || κα-
 κοῦται (ῥεῖθι) τῆς φ., pois à
 cautère.
 ΦΟΥΡΤΟΥΤΑ (ἡ), ὁ ΚΛΑΔΩΝ, ἡ ΚΑ-

ΚΟΚΑΙΡΙΑ, fortune de vent,
 tempête, θ.
 ΦΥΣΕΚΙ (τὸ), caillouche, θ. 2)
 fusée, θ.

Χ.

ΧΑΒΟΥΖΙ (τὸ), = ΔΕΞΑΜΕΝΗ, bas-
 sin, réservoir. || χαβοῦζι ὅπου
 ἐπισκευάζονται τὰ καράδια,
 bassin de construction, for-
 me, θ.
 ΧΑΜΙΝΙ (τὸ), ce qu'un fournis-
 seur surfait dans ses com-
 ptes, (οἰκ.) l'anse du panier.
 || βάλλει χαμίνι, faire dan-
 ser l'anse du panier, enfler
 la dépense.
 ΧΑΝΙ (τὸ), auberge. S. hôtel.
 ΧΑΝΤΖΗΣ, ἡ (ὁ), aubergiste, hôte.
 ΧΑΝΙ (τὸ), pillule, θ.
 ΧΑΡΧΑΛΙ (τὸ), collier, carcan.
 ΧΑΣΕΣ, ἅ (ὁ), housse, θ.
 ΧΙΓΙΛΑΙ καὶ ΧΙΓΙΛΑΙ (τὸ), om-
 bres chinoises.
 ΧΙΛΑΛΙ (τὸ), ἡ ὨΤΟΓΛΥΦΙΣ.
 ΧΟΚΚΑΜΠΛΗΣ (ὁ), joueur des
 gobelets; (ἐν γέν.) escamo-
 teur, jongleur, bateleur.
 ΧΟΚΚΑΜΠΛΑΙΚΙ (τὸ), tour de
 gibecière (de passe-passe), es-
 camotage.
 ΧΟΚΚΛΣ, ἅ (ὁ), crachoir.
 ΧΟΥΡΜΑΔΗΛ (ἡ), ὁ ΦΟΥΝΙΣ, δ.,
 dattier.
 ΧΟΥΡΜΑΣ, ἅ (ὁ), ὁ ΦΟΥΝΙΣ, καρπ.,
 datté, θ.

ΠΙΝΑΞ

ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Α.

ἈΒΕΣΑΛΩΝ (Ἀμπ-ούσ-σαλέμ), Absalon.
ἈΒΡΑΑΜ, Abraham.
Ἀγγλία (ἡ), Angleterre. || (τὸ ἐθνικ.) Anglais.
ἈΓΗΣΙΛΑΟΣ, Agésilas.
ἈΔΜΗΤΟΣ, Admète.
ἈΔΡΙΑΝΟΠΟΛΙΣ, ΕΡΕ (ἡ), Andri-nople.
ἈΘΗΝΑ, Ἄς (ἡ), Minerve.
ἈΘΗΝΑΙ (αἱ), Athènes. || (τὸ ἐθνικ.) Athénien, -enne.
Αἴγυπτος (ἡ), Égypte. || (τὸ ἐθνικ.) Égyptien, -enne.
Αἰκατερίνα (ἡ), Cathérine.
Αἰλιανός, Élien.
Αἰμιλιανός, Émilien.
Αἰμίλιος, Emilius ἢ Emile.
Αἰνείας, οἱ (ὁ), Énée.
Αἶολος, Éole.
Αἰσχύλος, Eschyle.
Αἰσώπος, Esope.
Ἀκράγας (ὁ), Agrigente.
Ἀλκαῖος, Alcée.
Ἀμερόσιος, Ambroise.
Ἀμερικὴ (ἡ), Amérique. || (τὸ ἐθνικ.) Américain.
Ἀναστάσιος, Anastase.
Ἀνδρέας, οἱ (ὁ), André.
Ἀννίβας, Α (ὁ), Annibal.
Ἀντιόχεια (ἡ), Antioche.
Ἀντονία (ἡ), Antoinette.
Ἀντόνιος, Antoine.
Ἀυστρία (ἡ), Autriche ἢ Allemagne. || (τὸ ἐθνικ.) Autrichien ἢ Allemand.
Ἀπολλινάριος, Apollinaire.
Ἀπόλλων, ὄνος (ὁ), Apollon.
Ἀριανοί (οἱ), Ariens.
Ἄρης, ΕΡΕ (ὁ), Mars.
Ἀριάδνη (ἡ), Ariane.
Ἀριστείδης, Aristide.
Ἀριστοδῆμος, Aristodème.
Ἀριστοτέλης, οἱ (ὁ), Aristote.
Ἀρκείλαος, Arcésilas.

Ἀρριανός, Arrien.
Ἀρσάκης (ὁ), Arsace.
Ἀρτεμις, ἰδος (ἡ), Diane.
Ἀρτεμισία (ἡ), Artémise.
Ἀρχιπέλαγος, οἱ (τὸ), archipel.
Ἀσία, Asie.
Ἀσιανός, Asiatique.
Ἀσκληπιός, Esculape.
Ἀτρεΐς (ὁ), Atrée.
Αὔγουστίνος, Augustin.
Αὔγουστος, Auguste.
Ἀφρικανός, Africain.
Ἀφρικὴ, Afrique.
Ἀφροδίτη, Vénus.
Ἀχιλλεΐς, Achille.

Β.

Βάκχαι (αἱ), Bacchantes.
Βάκχος, Bacchus.
Βαλεντία, Βαλεντιανός, κτλ. ἴδε Οὔβαλεντία κτλ.
Βαρθολομαῖος, Barthélemy
Βαρνάβας (ὁ), Barnabé.
Βασίλειος, Basile.
Βενέδικτος, Benoît.
Beniamin, Benjamin.
Βικέντιος, Vincent.
Βικτωρία (ἡ), (προφ. κοιν. Βι-τάρια), Victoire.
Βλάσιος, Blaise.
Βρεττανία (ἡ), Brétagne. || (τὸ ἐθνικ.) Breton.
Βροῦτος, Brutus.
Βυζάντιον, Byzance.

Γ.

Γάγγης, οἱ (ὁ), Gange.
Γαλάτεια, Galatée.
Γαλῆνός, Galien.
Γαλιλαῖος, Galiléen.
Γαλαία (ἡ), France. || (τὸ ἐθνικ.) Français καὶ (κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) Gaulois.
Γενεΐη, π. (τῆς Ἑλβετ.), Genève.

Γένοβα ἢ Γένουα, π. (τῆς Ἑλβετ.), Gènes. || (τὸ ἐθνικ.) Gênois.
Γερβάσιος, Gervais.
Γερμανός, Germain.
Γεώργιος, George.
Γουλιέλμος, Guillaume.
Γρατιανός, Gratien.
Γρηγόριος, Grégoire.

Δ.

Δαμασκός (ἡ), Damas.
Δαμιανός, Damien.
Δελφοί (οἱ), Delphes.
Δηϊάνειρα (ἡ), Déjanire.
Δύμητρα, ἡτρος (ἡ), Cérés.
Διονύσια (τὰ), Bacchanales.
Διονύσιος, Denis (ἡ) Denys.
Διόνυσος, ἴδε Βάκχος.
Δομετιανός, Domitien.
Δορίς (ἡ), Doride.

Ε.

Ἑβραῖζον, Μ. ἰζν, être versé dans (s'occuper de) la langue Hébraïque.
Ἑβραῖος, Α, Hébreu, Juif, -ine.
Ἑβραϊσμός (ὁ), hébraïsme.
Ἑβραϊστὴς, οἱ (ὁ), hébraïsant.
Ἑβραϊστὴ, ἐπίρ, en langue hébraïque.
Εἰρήνη (ἡ), Irène.
Ἑκάβη (ἡ), Hécube.
Ἑλβετία (ἡ), Suisse. || (τὸ ἐθνικ.) Suisse.
Ἑλλάς, ἰδος (ἡ), Grèce.
Ἑλλην, ἡνος (ὁ) καὶ Ἑλληνίς, ἰδος (ἡ), Grec, (τὸ ἐθνικ.) Grec.
Ἐνυδ, οἱ (ἡ), Bellone.
Ἐπίδαυρος (ἡ), Epidauré.
Ἐπίκουρος, Epicure.
Ἐπίκτητος, Epictète.
Ἐπιφάνιος, Epiphane.
Ἐρεχθεΐς, ἰδος (ὁ), Erechta.

Ερμῆς, οἱ (δ), Mercure.
 Εὐρίκος, Henri.
 Εἴψα (ῥ), Vesta.
 Εὐπία, ἄος (ῥ), Vestale.
 Εὐρίμιος, Eugène.
 Εὐκλείδης, οἱ (δ), Euclide.
 Εὐριπίδης, οἱ (δ), Euripide.
 Εὐρωπαϊκός, ἡ, ὄν, καὶ
 Εὐρωπαϊσος, ἁ, Européen, -enne.
 Εὐρώπη, Europe.
 Εὐσέβιος, Eusèbe
 Εὐσταθίος, Eustache.
 Εὐτρόπιος, Eutrope.
 Εὐφροσύνη (ῥ), Ephèse.

Z.

Ζαντίος (ῥ), Zante.
 Ζαχαρίας, οἱ (δ), Zacharie.
 Ζεὺς, Διὸς (δ), μυθολ., Jupiter.
 Ζηνοβία (ῥ), Zénobie.
 Ζήνων, ἀνος (δ), Zénon.

H.

Ἡλῆς, ἰδος (ῥ), Élide.
 Ἡερίος (ῥ), Epire.
 Ἡερα (ῥ), Junon.
 Ἡεράκλεια (ῥ), Héracée.
 Ἡεράκλειος, Héracélite.
 Ἡεράκλῆς, ἰος (δ), Hercule.
 Ἡερόδοτος, Hérodoté.
 Ἡεσῆς (δ), Esau.
 Ἡεστίος, Vulcain.

Θ.

Θαλῆς, οἱ (δ), Thalès.
 Θεμιστοκλῆς, ἰος (δ), Thé-
 mistocle.
 Θεοδόσιος, Théodose.
 Θεοφιλέος, Théophile.
 Θεβαί (α), Thèbes.
 Θεσείης (δ), Thésée.
 Θεουκλῆς, οἱ (δ), Thucydide.
 Θωμάς, ἁ (δ), Thomas.

I.

Ἰακώβος, Jacques.
 Ἰγνάτιος, Ignace.
 Ἰδωμένειος, ἰος (δ), Idoménée.
 Ἰερωνίας, οἱ (δ), Jérémie.
 Ἰερώνυμος, Jérôme.
 Ἰσοφῆς (δ), Japhité.
 Ἰησοῦς-Χριστός, Jésus-Christ.
 Ἰλαρίος καὶ Ἰλαρίων, Hilaire.
 Ἰνδία (ῥ), Inde.

Ἰνδικός, ἡ, d'Inde.
 Ἰνδός (δ), Indus (ὁ ποταμὸς). S.
 Indien-enne (ὁ κάτοικος).
 Ἰννοκέντιος, Innocent.
 Ἰορδάνης, οἱ (δ), Jourdain.
 Ἰουδαϊκός, ἡ, ὄν, Judaique.
 Ἰουδαίος, ἁ, Juif, -ive.
 Ἰούδας, ἁ (δ), Juda ἢ Judas ἢ
 Jude.
 Ἰουλίς (ῥ), Julie.
 Ἰουλιανή (ῥ), Julianne.
 Ἰουλιανός, Julien.
 Ἰούλιος, Jules.
 Ἰουστίνος, Justin.
 Ἰουστινιανός, Justinien.
 Ἰωάννης, οἱ (δ), Jean.
 Ἰουλιανός, Jovien.
 Ἰσηφός, Josephie.
 Ἰσάκ (δ), Joseph.

K.

Καϊφῆς, ἁ (δ), Caïphe.
 Καϊκία (ῥ), Cécile.
 Καϊερίος, Césaire.
 Καμπανία (ῥ), Campagne.
 Καππαδοκία (ῥ), Cappadoce.
 Κάρολος, Charles.
 Καρχηδών, ὄνος (ῥ), Carthage.
 ||. (τὸ ἔθνικ.) Carthaginois.
 Κασπία (ὁ ἄλσος), la Caspienne.
 Κένταυρος, Centaure.
 Κέρβερος, Cerbère.
 Κλαύδιος, Claude.
 Κλήμης, ἐντος (δ), Clément.
 Κολχίς, ἰδος (ῥ), Colchide.
 Κορνῆσιος, Corneille.
 Κορική (ῥ), Corse.
 Κορφοί (οἱ), Corfou.
 Κωμῆς, ἁ (δ), Côme.
 Κράντι (ῥ), Candie.
 Κροῖσιος (δ), Crésus.
 Κρόνος (μυθολογ.), Saturne.
 Κύπρος (ῥ), Chypre.
 Κωνσταντία (ῥ), Constance.
 Κωνσταντίνος (δ), Constance.
 Κωνσταντίνος, Constantin.
 Κωνσταντινούπολις, ἐντος (ῥ),
 Constantinople. ||. (τὸ ἔθνικ.)
 Constantinopolitain, -aine.
 Κύνετας, ἁ ἢ ἄντος (δ), Con-
 stant.

A.

Λάζαρος, Lazare.
 Λαυρεντία (ῥ), Laurence.

Λαυρέντιος, Laurent.
 Λατῶ, οἱ (ῥ), Latone.
 Λιβία, Libye.
 Λιβυκός (ὁ τῆς Λιβύης), ἡ, ὄν,
 Punique. ||. ὁ Λιβυκὸς πόλε-
 μος, (Πομ. Ἰστορ.), la guerre
 Punique.
 Λογγίνος, Longin.
 Λονδῖνον (τὸ), Londres.
 Λουδοβίκα (ῥ), Louise.
 Λουδοβίκος, Louis.
 Λουκᾶς, ἁς (δ), Luc.
 Λουκία (ῥ), Lucie.
 Λουκιανός, Lucien.

M.

Μαδαλανή (ῥ), Madelaine.
 Μαγνέντιος, Magnence.
 Μαϊκύνος (δ), Mécène.
 Μαϊτίτις (ἁ), Méotide (Pa-
 lus).
 Μακάριος, Macaire.
 Μακεδονία (ῥ), Macédoine.
 Μάξιμος, Maxence.
 Μάξιμιανός, Maximien.
 Μάξιμος, Maxime.
 Μάρκος, Marc.
 Ματθαῖος, Mathieu.
 Μαυρίκιος, Maurice.
 Μέγαρα (τὰ), Mégares.
 Μεγαρίτις (ῥ), Megaride.
 Μεσιόλανος (τὸ), Milan.
 Μελέαρος, Ménélas.
 Μιχαήλ (δ), Michel.
 Μωϋσῆς, ἐντος (δ), Moïse.

N.

Ναθανάηλ (δ), Noël.
 Νεάπολις, ἐντος (ῥ), Naples. ||.
 (τὸ ἔθνικ.) Napolitain.
 Νηρέης, ἐντος (δ), Nérée.
 Νίκαια (ῥ), Nicée. S. Nice.
 Νικόλαος (δ), Nicolas, Nicole.
 Νινετῖ (ῥ), Ninive.
 Νιόβη (ῥ), Niobé.

O.

Ὀδυσσεύς, ἐντος (δ), Ulysse.
 Ὀδών, ἀνος (δ), Othon
 Οἰδίπους (δ), Oedipe.
 Οἰνείης (δ), Oenée.
 Ὀλυμπός, Olympe.
 Ὀμηρος, Homère.
 Ὀνοφρίος, Onuphre.

ὈΝΩΡΙΟΣ, Honoré.
 ὈΡΦΕΥΣ (ὁ), Orphée.
 ΟΥΑΛΕΝΤΙΑ (ῆ), Valence.
 ΟΥΑΛΕΝΤΙΑΝΟΣ, Valentinien.
 ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΣ, Valérien.
 ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ (ΜΑΣΙΜΟΣ), Valère;
 Valérius.
 ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ, Vespasien.
 ΟΥΡΒΑΝΟΣ, Urbain.

Π.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΣ, Pancrace.
 ΠΑΝΟΡΜΟΝ (τὸ), Palerme.
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ, Patrice.
 ΠΑΥΛΟΣ, Paul.
 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ (ὁ), Pirée.
 ΠΕΛΑΓΙΑ (ῆ), Pélagie.
 ΠΕΛΑΓΙΟΣ, Pélage.
 ΠΕΡΣΕΥΣ (ὁ), Persée.
 ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ (ῆ), Proserpine.
 ΠΕΡΣΙΑ (ῆ), Perse. ||. (τὸ ἔθν.)
 Πέρσης, Persan.
 ΠΕΤΡΟΣ (ὁ), Pierre, (τὸ ὑποκορ.)
 Pétrot.
 ΠΕΤΡΟΪΠΟΛΙΣ, εἰς (ῆ), Péters-
 bourg (S.—).
 ΠΗΛΕΪΣ, εἰς (ὁ), Pélée.
 ΠΛΙΝΙΟΣ, Pline.
 ΠΟΛΥΒΙΟΣ, Polybe.
 ΠΟΛΥΔΕΪΚΗΣ, οὗτος (ὁ), Pollux.
 ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ, Polycarpe.
 ΠΟΛΥΝΕΪΚΗΣ, οὗτος (ὁ), Polynice.
 ΠΟΛΩΝΙΑ (ῆ), Pologne. ||. (τὸ
 ἔθν.) Πολωνός, Polonais.

ΠΟΜΠΗΙΑ (ῆ), Pompeia. §. ὅδε
 ΠΟΜΠΗΙΟΪΠΟΛΙΣ.
 ΠΟΜΠΗΙΟΣ (ὁ), Pompée (legrand),
 Pompeius (Rufus, Strabo etc).
 ΠΟΜΠΗΙΟΪΠΟΛΙΣ (ῆ), Pompeie.
 ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ, Porphyre.
 ΠΟΣΕΙΔΩΝ (ὁ), Neptune.
 ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ, Procope.
 ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ (ὁ), Prométhée.
 ΠΡΟΨΑ (ῆ), Brousse ἢ Brusse.
 ΠΡΩΤΑΣΙΟΣ, Protais.
 ΠΡΩΤΕΣΙΛΛΟΣ, Protésilas.
 ΠΡΩΤΕΥΣ (ὁ), Protée.
 ΠΡΩΛΕΜΑΪΣ, ἴδος (ῆ), Prolémaï-
 de.

Ρ.

ῬΟΔΑΝΟΣ, Rhône.
 ῬΟΔΟΣ (ῆ), Rhodes.
 ῬΟΥΒΙΝ (ὁ), Ruben.
 ῬΩΜΑΝΟΣ, Romain.

Σ.

ΣΑΡΔΙΝΙΑ (ῆ), Sardaigne. ||. (τὸ
 ἔθνικ.) Sarde.
 ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ, Sébastien.
 ΣΕΜΕΛΗ (ῆ), Sémélé.
 ΣΙΚΕΛΙΑ (ῆ), Sicile.
 ΣΙΜΠΛΙΚΙΟΣ, Simplicie.
 ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ, Charles.
 ΣΚΟΤΙΑ (ῆ), Écusse. ||. (τὸ ἔθνικ.)
 Écossais.
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ, εἰς (ὁ), Sophocle.

ΣΠΙΡΙΔΩΝ, ὄνομα (ὁ), Spiridon.
 ΣΤΕΦΑΝΟΣ, Etienne.

Τ.

ΤΑΡΑΣ, ἄνθρωπος (ὁ), Tarente.
 ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ, Térénce.
 ΤΕΥΚΡΟΣ, Teucer.
 ΤΗΡΕΣΙΑ (ῆ), Thérèse.
 ΤΙΒΕΡΙΣ (ὁ), Tibre.
 ΤΙΤΟΣ, Titus; Tite.
 ΤΡΑΙΑΝΟΣ, Trajan.
 ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ, οὗτος (ῆ), Trape-
 zonte.
 ΤΡΟΙΖΗΝ (ῆ), Trézene.
 ΤΡΩΑΣ (ῆ), Troade, Troie.
 ΤΥΡΤΑΙΟΣ, Tyrtée.

Φ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ, Philippe.
 ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ, ἄνθρωπος (ὁ), Philopo-
 men.
 ΦΛΟΪΣ, οὗτος (ῆ), Phlois.
 ΦΛΟΡΕΝΤΙΑ (ῆ), Florence. ||. (τὸ
 ἔθνικ.) Florentin.
 ΦΡΑΓΚΙΣΕΟΣ (ὁ), François.

Χ.

ΧΑΛΚΗΔΩΝ, ὄνομα (ῆ), Chal-
 cedone.
 ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, Christophe.

Ω.

ΩΡΑΤΙΟΣ, Horace.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΓΑΛΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ

ΥΠΟ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΚΑΤ' ΕΓΚΡΙΣΙΝ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ Γ'

« Notre langue et nos belles-
» lettres ont fait plus de con-
» quêtes que Charlemagne ».

VOLTAIRE.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρὸς τοὺς ἀναγινώσκοντας.

Τὸ προηγούμενον Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν ἐκδοὺς τὸ πρῶτον ἐσκέφθη τότε ὅτι μεγάλως ἤθελον εὐκολύνει τοὺς μελετῶντας μίαν τῶν δύο γλωσσῶν, ἂν μετ' αὐτοῦ συνέδεον καὶ τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ Γαλλοελληνικόν, ἀλλὰ συντάμως καὶ προχείρως συντεταγμένον, ὥστε νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἑλεγχος ἐκείνου καὶ ὡς βοήθημα εἰς τὴν χρῆσίν του. Ὡς ὅντι ὁ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν λέξιν τοῦ πρώτου λεξικοῦ διαφόρους Γαλλικὰς ἀντιστοιχοῦσας εὐρίσκων καὶ θέλων νὰ διακρίνῃ τὴν ἀκριβῆ ἀξίαν ἐκάστης, ὅπως γνωρίζῃ τίνα πρέπει νὰ προτιμήσῃ εἰς δέξιν μὲνην περίστασιν, θέλει εὐρίσκει τὸ ζητούμενον ἀμέσως εἰς τὸ ἐπόμενον λεξικόν, χωρὶς νὰ ἔχῃ χρεῖαν νὰ ἀνατρέχῃ εἰς ἄλλα βιβλία. Ὅμοίως δὲ καὶ ὁ ξένος ἀντιθέτων διὰ τὴν συνδιάλεξιν καὶ τὰς κοινὰς χρεῖας ἐπιθυμῶν νὰ μανθάνῃ πῶς αἱ συνθέσεις τῶν Γαλλικῶν λέξεων λέγονται Ἑλληνιστὶ, χωρὶς νὰ χρονοτριβῇ καὶ περιπλέκηται εἰς τὰς ἀπεράντους ἀναπτύξεις τῶν διὰ βαθυτέραν σπουδὴν συντεταγμένων λεξικῶν, ἔτι δὲ καὶ ὁ Ἕλληνας ὁ θέλων προχείρως νὰ ἐννοήσῃ τὰ λεγόμενα, ἢ γραφόμενα Γαλλιστὶ, θέλουν ἐκτιμήσῃ τὸ εὐχρηστον καὶ ὠφέλιμον τοῦ Λεξικοῦ τούτου, τὸ ὁποῖον, διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, συνάπτω ὡς παράρτημα καὶ εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἐκδοσιν τοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Λεξικοῦ, συνταχθὲν κατὰ παράκλησίν μου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως, ἂν καὶ δὲν ἔχῃ τὴν ἐκτετατὴν ἄλλων, καὶ τοῦτο ἐκ προθέσεως, ἔλαβεν ὅμως ἤδη τοσαύτην ἑκτασιν, ὥστε δικαίως δύναται νὰ θεωρηθῇ οὐχὶ πλεόν ὡς παράρτημα καὶ ἐπιτομὴ Λεξικοῦ, ἀλλὰ Λεξικὸν πλῆρες μὴ περιέχον ὅμως, εἰμὴ μόνον τὰ χρήσιμα.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Μαρτίου 1856.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΡΔΗΛΛΑΣ.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ.

A

A

ABA

α, τὸ πρῶτον ροιχ. τοῦ
ἀλλ. ἀναγράφου. || il ne sait
αἰ ni b, εἶνε ἀναγράφου.
αἰ γ, ἐν. πρσ. τοῦ avoir.
αἰ δ, (μετὰ τοῦ γ) ὑπάρχει, εἶνε.
(ἀε βαρεῖαν), πρὸθ. εἰς, ἐν,
αἰ ε, πρὸς, κτλ. || à Athènes,
αἰ ζ, τὰς Ἀθηνᾶς. || à Nauplie,
αἰ η, Ναυπλία. || l'argent à la
αἰ θ, ἰς χρῆματα ἐπὶ χεῖ-
αἰ ι, ils se prirent aux che-
αἰ κ, ἐπέσθησαν ἀπὸ τὰ μαλ-
αἰ λ, S. à six heures, εἰς τὰς
αἰ μ, ἡμέρας. || au mois, μὲ τὸν
αἰ ν, αἰς τὴν ἡμέραν. || à vie,
αἰ ξ, διὰ βίου. || S.
αἰ ο, αἰς τὸν δαίνα σκοπόν. || à vo-
αἰ π, ὑγιαν σας. ||
αἰ ρ, à charbon, σακκὶ διὰ κάρ-
αἰ σ, pot à beurre, κου-
αἰ τ, τὸ διὰ βούτυρον. || moulin
αἰ θ, vent (à papier etc.), ἀνερό-
αἰ ι, μύλος χαρτοτύπος. || can-
αἰ κ, à sucre, ζαχαροκάλαμον. ||
αἰ λ, à la volaille, δρυιδοπά-
αἰ μ, arbre à fruit (ou) à
αἰ ν, δένδρον ὀπωροφόρον. ||
αἰ ξ, à la laine (à cornes
αἰ ο, ζῶον ἐπιφόρον (κερασ-
αἰ π, αἰμα. || bois à brûler, ξύ-
αἰ ρ, ἰς τὸν δαίσιμον. || maître à
αἰ σ, à enseigner, χοροδιδάσκαλος. || ils
αἰ τ, emmenent à hurler et à
αἰ θ, ἀρχίζουσιν ἐν ὠρύωνται καὶ
(ΛΕΞΙΚΟΝ ΓΑΛΛΟΕΛΛ.)

νὰ κραυγάζωσι. || à vrai dire,
ἀληθῶς εἰπεῖν. || à l'œuvre
ον connaît l'ouvrier, ἐκ τοῦ
ἔργου γνωρίζεται ὁ τεχνίτης.
|| de nation à nation, de ci-
toyen à citoyen etc., μεταξὺ
ἔθνους καὶ ἔθνους (πολίτου καὶ
πολίτου ἑ.). S. mot à mot,
λέξιν πρὸς λέξιν. || mesurer à
l'aune, μετρεῖν μὲ τὸν πῆχυν.
|| marcher à pas lents, βρα-
δυπορεῖν. || au fil de l'épée, ἐν
στόματι μαχαίρας. || à trois
francs, πρὸς τρεῖς δραχμάς. ||
soupe aux herbes, ζωμὲ μὲ
χόρτα. || rôties au beurre,
φρυγανιὰ μὲ βούτυρον. || ta-
ble à tiroir, τράπεζα μὲ συρ-
τάρια. || à bonne intention,
μὲ καλὸν σκοπόν. || à toute
force, παντὶ σθένει. || à tort,
ἀδίκως. || à bon marché, εὐ-
θηνά. || à condition, ἐπὶ συμ-
φωνίᾳ. || peu à peu, ὀλίγον
κατ' ὀλίγον. || conformément
à l'usage, κατὰ τὸ ἔθος. || sept
à huit, ἐπὶ τὰ (ἑως) ὀκτώ. || neuf
à dix mille hommes, ἐννέα (ἑως)
δέκα χιλιάδ. ἄνδρες. S. s'a-
dresser à q., ἀποτείνεσθαι πρὸς
τινα. || gloire à Dieu dans le
ciel, δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ. || à
Monsieur un tel, τῷ Κυρίῳ (δεῖ-
νι). S. aux armes! εἰς τὰ ὄπλα.
|| au nom du ciel! πρὸς Θεοῦ.

ABACA, εἶδος φυτ. καὶ δένδρ. τῶν
Ἰνδιῶν.
ABAISSE, θ. εἶδ. ζυμαρικοῦ* (κατὰ
τὴν Ἀκαδημ.) τὸ κάτω τῶν ζυ-
μαρικῶν, ἡ κρηπίς (Πλδ. γ',
οξ'). τὸ διακόνιον (Σουιδ.).
ABAISSEMENT, καταβάσμα, χα-
μήλωμα. S. (μτφρ.) ἐλάττω-
σις, ὑβρεσις. ταπεινώσις· ὑποδι-
βάσμα. ἐξευτελισμός.
ABAISSEUR, ρ. καταβάζω, χαμη-
λώνω. S. ἐλαττώνω, ταπεινώ-
νω, ἐξευτελλίζω. || (μσ.) κατα-
βαίνω. S. ταπεινοῦμαι. ||
(μθμκ.) κατάγω (κάθετον)· ὑ-
ποδιβάζω (τὴν ἐξίσωσιν). ||
(μαγειρ.) λεπύνω (τὸ φύλλον
τοῦ ζυμαρικοῦ).
ABAISSEUR, (ἀνατομ.), καταγω-
γὸς (μῦς).
ABATTOIR, θ. παραγναθίς (ἔσθων
τῆς γνάθου τινῶν ζῴων).
ABALOURDIR, ρ. ἀπομωραίνω. || (ἡ
πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ 0.) βαρυνκέφαλος.
ABALOURDISSEMENT, ἀπομωράν-
σις.
ABANDON, παραμύλησις, ἐγκατά-
λειψις. παραίτησις (δικαιώμα-
τος). παραχώρησις (κτηματο-
ς). ἀφοσίωσις (εἰς τὴν θείαν πρό-
νοιαν). ἀφέλεια (τρόπων ἢ φρά-
σεως), εἰλικρίνεια. || abandon
de Dieu, παραχώρησις Θεοῦ.
|| à l'—, ἐπὶ ρ. ὅπως τόχοι.
ABANDONNEMENT, ἐγκατάλειψις

ἄβ. (ἴδε ABANDON). ||. (συνήθ. ἀπολ.) ἐκδιαίτησις, ἀκόλασια.
ABANDONNER, β. ἐγκαταλείπω, παραιτῶ (δικήν) παραχωρῶ (κτῆμα). ||. (μσ.) ἀφιεροῦμαι (εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν). γίνομαι ἔκδοτος (εἰς τὰς ἡδονάς). ἀπειλπίζομαι. ||. (ἐπὶ γυν.) une abandonnée, γυνὴ ἀκόλαστος.
ABANNATION, εἶδ. ἐξορίας, ἀπειναυτισμός.
ABAOUE, θ. (ἀρχιτ.) ἴδε TABLOIR. \$\$. εἶδ. σκάφης πρὸς τλῶσιν τῶν μετὰλλων, καὶ ἰδίως τοῦ χρυσοῦ, (κοινός.) **ABACO**.
ABARTICULATION, θ. διάθρῳσις.
ABAS, ἴδε TEIGNE.
ABASOURDIR, β. ξεκουφαίνω. παρὰ λαλῶ.
ABATAGE, ἴδε ABATTAGE.
ABATARDIR, β. νοθεύω, διαφθεῖρω.
ABATARDISSEMENT, νόθευσις, διαφθορά.
ABAT-CHAUVÉE, θ. μαλλίον ποδότηχον.
ABATÉE, ἴδε ABATTÉE.
ABATELLEMENT ἢ **ABATELEMENT**, (Νμ.), ἀπαγόρευσις πρὸς τὸ ἐμπορεύεσθαι.
ABAT-FAIM, (οἰκ.), μέγαν κομμάτι κρέατος.
ABAT-VOIN, ἢ ἐπάνωθεν τῆς φάτης τρύπα διὰ τῆς ὁποίας ῥίπτουν τὸν χόρτον εἰς τοὺς ἵππους.
ABAT-JOUR, εἶδος παραθυροφύλων.
ABATTAGE, τὸ οὖσ. τοῦ **ABATTRE**, ῥίψιμον, κόψιμον (δένδρων πρὸς πώλησιν), ὀλοτομία· πλαγίασμα τοῦ πλοίου (πρὸς ἐπισκευήν)· σκότωμα ζῶων, ζωοκτονία.
ABATTANT, καταπακτὸν (κεπέρι) ἐργαστηρίου. \$. τὸ κάρσιμα τοῦ ἐργαστηρίου.
ABATTÉE, θ. Ναυτ. παρὶκκλίσις τοῦ πλοίου.
ABATTENMENT, ἀποκαμωμός. \$. ἀθυμία. \$. (ιατρ.) κατὰπτωσις.
ABATTEUR (de bois), δένδροτόμος. \$. (μυθολ.) grand—de quilles (ou) de bois, κομπαστής.
ABATTIS, σωρὸς (κρημνισμάτων, δένδρων κομμένων κτλ.). \$. (στρατ.) εἶδ. χαρὰκώματος. \$. (μαγειρ.) γλυκάδια (ὀρυθίων), ἀ-

κροκώλια. \$. (ἀρχ.)=ABATTOIR.
 ||. cuirs d'—, ἀκατέρναστα δέρματα.

ABATTOIR, σφαγεῖον.

ABATTRE (j'abats; j'abattais; j'abattis; j'abattrai; j'abattrais; abattu), β. ῥίπτω (καὶ μσ. πίπτω) κατὰ γῆς, κρημνίζω, καταβάλλω. (ἐπὶ ζ.) σφάζω, φονεύω. (ἐπὶ δένδρ.) κόπτω. \$. (μυθολ.) ἐξασθενίζω. ἀμβλύνω (τὴν προθυμίαν τινός), ταπεινώνω (τὸ φρόνημα). \$. (ναυτ.) πλαγιάζω τὸ πλοῖον (ἵνα τὸ ἐπισκευάσω). ||. la pluie abat le vent, ἡ βροχὴ κόπτει τὸν ἄνεμον. ||. (καὶ μσ.) le vent s'abat, ὁ ἄνεμος κοπάζει (πίπτει). ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ θ.) καταβεβλημένος, κευθρωπός, (κοιν.) καταιδασμένος. ||. aller (coufir) à bride abattue, ἀπὸ βυτῆρος ἐλαύνειν, (Τουρκ.) δολλοῦ-διζγκίν.

ABATTUE, θ. στέγνωμα τοῦ ἔλατος εἰς τὸν φούρνον.

ABATTURE, θ. βαλανοτομία. \$. (πλθ.) τὰ ἐπὶ τῶν θάμνων σημεῖα τοῦ κυνηγομένου ζώου.

ABAT-VENT, εἶδος παραθυροφύλων. (ἐν γέν.) ἐγέγραμα πρόχειρον κατὰ τοῦ ἀνέμου.

ABAT-VOIX, τὸ ἐπάνωθεν τοῦ ἄμβωνος σανίδωμα πρὸς ἀντανάκλασιν τῆς φωνῆς.

ABATIAL, **ABE**, ὁ τοῦ ἡγουμένου ἢ τῆς ἡγουμένης, ἡγουμενικός. ||. la maison —, τὸ ἡγουμενεῖον.

ABBAYE, θ. μοναστήριον.

ABBE, ἀββᾶς, ἡγούμενος, ἀρχιμανδρίτης. \$. εἶδ. παιγνιδίου.

ABBESSE, θ. ἡγουμένησσα.

A, b, c (προφ. abecé), ἀλφαβητάριον. \$. (μυθολ.) ἀρχή.

ABCEDER, β. (ιατρ.), γίνεταί ἀπόστημα.

ABCS, ἀπόστημα.

ABCSSE, ἴδε ABSCISSE.

ABICATION, θ. παραίτησις. ||. l'—d'un fils, (Νμ.), ἀποκήρυξις.

ABOISSER, β. παρατιοῦμαι (τῆς ὑπερτάτης ἐξουσίας).

ABDOMEN (Ατν.), ἡ κοιλία.

ABDOMINAL, **ABE**, ὁ τῆς κοιλίας.

ABDUCTEUR, (ἀνατομ.), ἀπαγωγὴς (μυς).

ABDUCTION, θ. (ἀνατομ. καὶ λογ.) ἀπαγωγή.

ABÉLUSIR, β. (ναυτ.) καλοσημασία.

ABÉCÉDARIE, εἶδ. ἀλφαβητάριον. \$. (οὖσ.) ἀλφαβητάριον.

ABÉCHÈMENT, τάγισμα (ἀπὸ πόνων).

ABECQUER, β. ταγίζω (ἀπὸ πόνων).

ABÈS, θ. ἡ τρύπα τοῦ νεφροῦ.

ABEILLE, θ. μέλισσα.

ABELMOS, = **ABEQUER**.

ABEQUER, β. ἴδε ABECQUER.

ABERNATION, θ. (ἀρχιτ.) ἀποπλάνησις. \$. (μυθολ.) ἀποπλάνησις, βεμυσμός (ἐπὶ τῶν ὄσ).

ABET, εἶδος ἐλάτου.

ABETISSEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ

ABETIR, β. ἀποκτηνῶν, (καὶ μσ.) ἀποκτηνοῦμαι.

ABÉVACUATION, θ. (ιατρ.) ἀεμυσίς.

AB HOC ET AB HAC, (Ατν.), ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτῳ.

AB HOC ET AB HAC, (Ατν.), ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτῳ.

AB HOC ET AB HAC, (Ατν.), ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτῳ.

AB HOC ET AB HAC, (Ατν.), ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτῳ.

AB HOC ET AB HAC, (Ατν.), ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτῳ.

AB HOC ET AB HAC, (Ατν.), ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτῳ.

AB HOC ET AB HAC, (Ατν.), ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτῳ.

AB HOC ET AB HAC, (Ατν.), ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτῳ.

AB HOC ET AB HAC, (Ατν.), ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτῳ.

AB HOC ET AB HAC, (Ατν.), ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτῳ.

AB HOC ET AB HAC, (Ατν.), ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτῳ.

AB HOC ET AB HAC, (Ατν.), ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτῳ.

AB HOC ET AB HAC, (Ατν.), ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτῳ.

AB HOC ET AB HAC, (Ατν.), ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτῳ.

ACCEPTER, ρ. δέχομαι, παρα(α-)δέχομαι. || (ή μητ.) acceptant, ante, (ώς επιθ.) ο συναινών (ἀποδεχόμενος).

ACCEPTEREN, ἀποδέκτης (συναλλαγματικής).

ACCEPTION, θ. ἀποδοχή. || — de personnes, προσωπολήψια. §. (γρμ.) ἐκδοχή. §. (ιατρ.) πρόσληψις.

ACCÈS, πλησίαις. || qui est de facile (ou de difficile) —, εὐπροσπλάτος, εὐπρόσιτος, (ή) δυσπρόσιτος. || avoir — auprès de q., ἔχειν χώραν παρά τινι. §. (ιατρ.) περίοδος (πυρετού, καὶ πυρετ. θυμού, καὶ εἰρων. εὐλαβείας κτλ.).

ACCESSIBILITÉ, θ. ἡ ιδιότης (τὸ χαρακτηριστικόν) τοῦ

ACCESSIBLE, ἐπιθ. προσιτός, εὐπρόσιτος.

ACCESSION, θ. συγκατάθεσις. (ἐπὶ συνθήκ.) προσχώρησις. (Νμ.) προσάξεσις (κινήματος).

ACCESSIT (Ατν.), τὸ δεύτερον βραβεῖον (μαθητοῦ κτλ.), τὰ δευτερεῖα.

ACCESSOIRE, ἐπιθ. πρόσθετος, δευτερεύων, ἐπυσιδώδης. || (οὐσ.) παράρτημα. (ζγρφ.) πάρεργον.

ACCESSIONEMENT, ἐπιρ. ἐν εἶδει ἐπακολουθήματος, ὡς ἐκ πρόσθετης.

ACCIDENT, θ. (Φιλοσοφ.), ἡ ιδιότης τοῦ

ACCIDENT, συμβεδικὸς τυχαῖον, σύμπτωσις + (φασφ.) σύμβαμα. (ιατρ.) σύμπτωμα. (χωρὶς ἐπιθ.) συμφορὰ, δυστύχημα. || par —, ἐπὶρ., κατὰ σύμπτωσιν, ἐκ περιστάσεως, κατὰ τύχην. || les accidents du terrain, αἱ ἀνωμαλῖαι τοῦ γηπέδου. || les accidents de la lumière, (ζγρφ.), αἱ ἐπὶ τῆς εἰκόνος ποικιλίαι ὡς ἐκ τοῦ φωτός.

ACCIDENTALIER, ρ. κάμνω τι νὰ γένῃ τυχαῖον, τὸ καθυποβάλλω εἰς τὰ κατὰ σύμπτωσιν συμβαίνοντα.

ACCIDENTALITÉ, θ. ἡ ιδιότης τοῦ **ACCIDENTEL**.

ACCIDENTÉ, ἐκ, (κυρ. ἐπὶ γηπέδου) ἀνώμαλος.

ACCIDENTEL, ELLE, ὁ κατὰ σύμπτωσιν (ἐκ περιστάσεως).

ACCIDENTELLEMENT, ἐπιρ. κατὰ σύμπτωσιν, ἐκ περιστάσεως.

ACCIDENTER (s'—), ρ. γίνεσθαι ἀνώμαλος.

ACCIPER, ρ. δέχομαι.

ACCISE, θ. εἶδος δασμοῦ ἐπὶ τῶν τροφίμων (κυρ. εἰς τὴν Ἀγγλ.).

ACCLAMATEUR, ὁ ἀνευφημῶν (ἐπικροτῶν) ἐξ ἐπαγγέλματος.

ACCLAMATION, θ. ἀνευφημία. || par —, ὁμοφώνως.

ACCLAMPER, ρ. (ναυτ.), συνδέω τὸ κατάρτιον μὲ ξύλα, (εὐχρηστέως) τὸ **JUMELER**.

ACCLIMATABLE, ἐπιθ. ὁ δυνάμενος ἵνα ἐξοικειωθῇ μὲ τὸ κλίμα τοῦ τύπου.

ACCLIMATATION, θ. καὶ

ACCLIMATEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ

ACCLIMATER, ρ. ἐξοικεῖν (καὶ μσ. ἐξοικεῖσθαι) μὲ τὸ κλίμα τοῦ τύπου.

ACCOISSONS, πλθ. παραστεγάσματα.

ACCOINTANCE, θ. (οἰκ.), σχέσις, οἰκειότης.

ACCOINTER (s'—), ρ. (οἰκ.), συν-οικεῖσθαι μετὰ τινος.

ACCOISEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ

ACCOISER, ρ. καταπραυνῶν (κυρ. τοὺς χυμοὺς τοῦ σώμ.).

ACCOLADE, θ. ἀγκαλίσμα (κυρ. τοῦ ἵππου μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ ὀπλισμοῦ του). §. (ἐπὶ ἐγγραφ.) ζεύγμα. §. (μαγειρ.) ἐν ζευγαρί κουνέλια μαγειρευμένα.

ACCOLADER, ρ. περιτύσσομαι. §. συνάπτω διὰ ζεύγματος.

ACCOLAGE, δέσιμον τῆς ἀμπέλου εἰς τὰς χάρακας.

ACCOLEMENT, (ἀρχιτ.) τὸ μεταξὺ τοῦ λιθοστρώτου καὶ τῆς τάφρου κενὸν διάστημα.

ACCOLER, ρ. (οἰκ.) περιτύσσομαι, ἀγκαλίσσω. §. πιάνω ἀπὸ τὸν λαιμὸν, (Τουρκ.) γαγκαλίζω. §. (μνμ.) ἐνώνω, συνάπτω. || — la vigne, δένω τὸ κλήμα εἰς τὰς χάρακας.

ACCOLURE, θ. δεματικὸν διὰ τὰ κλήματα. §. τὸ πρῶτον στρώμα τῆς σχεδίας.

ACCOMMODABLE, ἐπιθ. εὐκόλο-συμβίβαστος.

ACCOMMODER, μαγείρεμα (φα-

γητοῦ). §. συγκύρισμα (τῶν μαλ. λιῶν τῆς κεφαλῆς).

ACCOMMODANT, ANTE, ἀδύνατος, εὐκόλος, (κοιν.) καλὸς.

ACCOMMODATION, θ. (εὐχρηστέως) τὸ —

ACCOMMODEMENT, συμβιβασμός. διόρθωσις. || homme d'— (de facile —), ἄνθρωπος (εὐφροσύνης) (εὐσυμβίβαστος). || terme d'—, λόγος συμβιβαστικός.

ACCOMMODER, ρ. διευθετῶ, συν-ρίζω, ἱσάζω. φθεῖνω (παρρησ.) μαγειρεύω. §. (μτφρ.) συμβιβάζω, (καὶ μσ.) συμβιβάζομαι, συμμορφοῦμαι, εὐχρησ-στοῦμαι, συμφωνῶ. || il s'ac-

commode de tout ce qu'il ve sous la main, (εἰρων.) ἡ κειοποιεῖται ὅτι εἶναι ἡ

s'accommoda d'importance (comme il faut), il s'est accom-

modé de la belle manière, ἔγινε σωστός, (δηλ.) ἐμύσθη.

|| (καὶ ἀπλ.) il s'accommoda, καλοκάθεται. || (ή πθ. αγγ.)

accommodé, (ὡς ἐπιθ.) κομψὴν νημένους, εὐκατάστατος.

ACCOMPAGNAGE, τὸ ὁρμῆς ἐν χρυσουφάντων.

ACCOMPAGNATEUR, TRICE, (μνμ.) προσώδης, (ἐκκλησ.) συνοδὸς.

ACCOMPAGNEMENT, συνοδεία (νεκροῦ), προπομπή (πρόσωποι), συμπαρολουθήσεις (Βα-τῆς φωνῆς ἢ τοῦ ὁργάνου, §. (οὐσ.) κλησ.) κράτημα ἴσου. §. (κδχ.) προσαύλημα, ἴσον.

(μνμ.) παρακολούθημα (προσ-απαιτούμενον). (ιατρ.) λήψαν

χειρουργηθέντος καταρρέοντος

ACCOMPAGNER, ρ. συμπαρο-λουθῶ, συνοδεύω, συμπαρο-πῶ. (μνμ.) συντροφεύω, προσά-θαρλίζοντα ἢ ψάλλοντα, προσά- (ἐκκλησ.) κρατῶ τὸ ἴσον.

(μνμ.) συμφωνῶ, ταιριαζώ (κοιν.) πιάνω.

ACCOMPLIR, ρ. ἐκπληρῶ (ἐν ὀνόματι) ὑπόσχασιν κτλ.). || as homme accompli, τέλειος εἰς τὰ εἶδη

compris, συνεπλήρωσε τὰ ἐπι-σάρακοντα (ἐπὶ τῆς ἡλικίας) τῆς

ACCOMPLISSEMENT, ἐκπλήρωσις

1. —des temps, τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, (Γρφ.).
 ACCOISE, ἔδος πλοιαρίου (διὰ τὰ ἔτη).
 ACCOISE, τὸ οὐσ. τοῦ ACCOISE, ἀποτρίβει πλοίου δι' ἀντη-
 ρίου.
 ACCOISE, (κυρ. μουσ.), συμφωνία. (μετὰ) ὁμόνοια, ὁμοφρο-
 νία, ἀναλογία. || mettre d'—, ἀρ-
 ράζω (μουσικὸν ὄργανον). S. (μετὰ) συμμιθάω. || être (louer) d'—, εἶμαι σύμφω-
 νος, σύμφημι. || d'un commun accord, ὁμοφώνως.
 ACCOISE, ἐπίθ. εὐάριστος, ἀρετὴ δόξαστος.
 ACCOISE, 0. πλη. (κοινο-
 νία) οἱ ἀρραβωνες.
 ACCOISE, ANTE, (μουσ.), συν-
 φωνία, σύμφημι.
 ACCOISE, ἐπιφών. (ναυτ.), ὅλοι
 οἱ ἄρραβωνες (συμφώνως).
 ACCOISE, EN, ἀρραβωνιστικὸς,
 ἀρραβωνιστής.
 ACCOISE, 0. (κυρ. μουσ.) κορ-
 νή, (γρμ.) συμφωνία. S. (μετὰ) συμμιθάω. S. (ζγρφ.)
 ἀρραβωνιστικῶ. || (μσ.) ὁμοφω-
 νία, (ἐπὶ πραγμ.) συνάδω. 2)
 ἀρραβωνιστικῶ, διδω, χαρίζω. || —
 être en mariage, ἀρρα-
 βωνιστής.
 ACCOISE, EUSE, κορυδιστής
 (μσ.), ὄργανον. S. ἐρ-
 ρήν μουσικὸν (μονόχορδον)
 ὄργανον τοῦ τόνου.
 ACCOISE, εἶδος πολυχόρδου ὄρ-
 γάνου, ὁμοεικάχορδον.
 ACCOISE, κορυδιστήριον.
 ACCOISE, (ναυτ.), ἀντηρίς (κυρ.
 ἀντηρῶν, ἀντηρῶν).
 ACCOISE, 0. (ναυτ.), στελόνω (τὸ
 ἀντηρῶν πλοῖον ἢ τὰ ἐν
 αὐτῷ σκαῦ).
 ACCOISE, EE, (συμβολ.), κερασ-
 σός.
 ACCOISE, ORTE, προσηγής, καλὸ-
 ν, πρόσχαρος.
 ACCOISE, (TISE), 0. (οἰκ.) προσ-
 σή.
 ACCOISE, ἐπὶ (οἰκ.), πρσι-
 σή.
 ACCOISE, 0. πλησιάζω τινί (κυρ.
 ὡς ἵνα τῇ ὁμιλήσω),
 ἀρραβωνιστής. (ναυτ.) προσάγω,
 ἀρραβωνιστής, (Τουρκ.) γιαν-

στέζω. || (μσ. προσηγ.) συνα-
 ναστρέφομαι.
 ACCOISE (-TARD), ναυτ., παρά-
 πλεον.
 ACCOISEMENT, ἔδε BERNÉ.
 ACCOISE, 0. (οἰκ.), ζηρίζω (ἐκ
 πλαγίων), στελόνω, ἀκκουμπῶ.
 ACCOISE, στελόνω (ἐκ πλαγίου),
 ἀκκουμπιστήρι.
 ACCOISE, 0. λεχὼ, λεχούσα.
 ACCOISEMENT, γέννα. S. ξεγέν-
 νημα.
 ACCOISE, 0. ξεγεννῶ. S. (ἀμ-
 τετ.) γεννῶ.
 ACCOISEUR, EUSE, ματευτής,
 μάμρος, μαμή.
 ACCOISEMENT, (στρατ.), *συναγ-
 κωνισμός.
 ACCOISE (S'—), 0. ἀκκουμπῶ
 (μετὰ τοὺς ἀγκῶνας).
 ACCOISE, ἀκκουμπιστήρι.
 ACCOISE, 0. δένω τοὺς ἵππους
 ἕνα κατόπιν (εἰς τὴν οὐραν) τοῦ
 ἄλλου. S. (κυνηγ.) προφθάνω
 (πλησιάζω) τὴν ἔλαφον.
 ACCOISE, πληθ. λάσπη ποταμοῦ
 πρὸς πλινθοργίαν.
 ACCOISE, 0. τὸ λωρὶ μετὰ τὸ ὁ-
 ποῖον δένουν ἀνὰ δύο ἢ τρία
 τὰ λαγωνικά, λυτάρι.
 ACCOISEMENT, ζευγάρισμα (ζώ-
 νων) * συνδυασμός * ὁχλῆα, βά-
 τευμα. S. (ἀρχιτεκτ.) συστοι-
 χία στύλων.
 ACCOISE, 0. ζευγαρῶν, (μτ-
 νμ.) συνδυάζω. (ἐπὶ ζώων) βι-
 θάζω, (καὶ μσ.) βατεύομαι.
 ACCOISE, 0. κονταίνω, συν-
 τέμνω. || (μσ.) μικραίνω.
 ACCOISEMENT, ὀλιγόστευσις
 (διαστήματος).
 ACCOISE, 0. πληθ. (κυνηγ.) τὸ
 μέρος ὅπου ἐνεδρεύουσιν αἱ κύ-
 νες.
 ACCOISE (J'accours; j'accou-
 rais, nous accourions; j'ac-
 courus; j'accourrai), 0. συν-
 τρέχω, συρρέω.
 ACCOISE, 0. (ἀρχιτ.) δεικνύω
 συγκαίνωνον μετὰ τὰ ἔσω δια-
 τήματα.
 ACCOISEMENT, ἐνδυμασία ἀλ-
 λόκοτος.
 ACCOISE, 0. ἐνδύω (ἀλλοκώ-
 τως). || il est bien accoutré!
 (ειρων.) καλὰ τὸν ἐστύλισαν!
 ACCOISEUR, EUSE, ὁ στενεύων

καὶ ὁμαλῶν τὴν τρύπαν διὰ
 τῆς ὁποίας διέρχεται τὸ σύρμα.
 ACCOISEMENT, 0. συνειθίζω. || (ἢ
 πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ 0.) συνήθης. ||
 à l'accoutumée, ἐπὶρ. (οἰκ.)
 κατὰ τὸ συνήθη.
 ACCOISE, 0. βάλλω τὴν ὄρνιθα
 ἵνα κλωστήσῃ, καθίζω κλωσάν.
 || (μσ.) la poule s'accouve, ἡ
 ὄρνιθα κλωσάσῃ, (ἀρχισι) δηλ.
 ἵνα ἐτοιμάζῃται πρὸς τοῦτο).
 ACCOISEMENT, 0. δίδω ὑπόκληψιν.
 πιστοποιῶ. συστήνω. ἀναγνω-
 ρίζω (πρὸς δυν). || (μσ.) ἐπιπρα-
 τῶ. ἐπαληθεύω.
 ACCOISEMENT, (ἐμπορ.), ὁ πι-
 στωτής.
 ACCOISEMENT, ENTE, (βεν.), τὸ μέ-
 ρος τοῦ ἄνθους τὸ αὐξάνον μετὰ
 τὴν γονιμοποίησιν.
 ACCOISEMENT, 0. ἡ δι' ἐπιπροσθε-
 τως αὐξήσεως τῶν ὀρυκτῶν.
 ACCOISE, σχίσμα ἑξ αἰτίας σκα-
 λώματος. S. (τεχν.) τὸ ἀστέλ-
 θωτον μέρος τοῦ καθρέπτου. S.
 (μετὰ) = τῶ.
 ACCOISE, 0. ἐμπόδιον, πρόσ-
 κομμά, (κοιν.) σκάλωμα (ὑπο-
 θέσεως).
 ACCOISEMENT, σκάλωμα. ἐμ-
 πέδωμα (δύο ἀμαξίων). στα-
 κομμά τοῦ ἐκκερμασίου (τῶν ὠ-
 ρολογ.).
 ACCOISE, 0. σκαλόνω (εἰς καρ-
 φι), κρεμνῶ. S. (μετὰ) βάλ-
 λω (καὶ μσ. ἀπαντῶ) πρὸς κομ-
 μά.
 ACCOISE, 0. (εὐχρ. μόνον εἰς τὸ
 ἀπαρέμφ. καὶ πάντοτε μετὰ τοῦ
 faire), πιστοποιῶ τὴν ψευδῆς
 παραπείθω, ἀπατῶ. S. s'en
 faire —, ἀπατῶμαι. || je ne
 m'en fais pas —, δὲν ζυπα-
 ζομαι διὰ τοῦτο.
 ACCOISEMENT, αὐξήσις.
 ACCOISE, 0. αὐξάνω.
 ACCOISE (S'—), 0. κἀθημαι
 ἀνακούρουσα, (ἀρχ.) ἐνακλάζω.
 ACCOISEMENT, τὸ ἀνακούρ-
 κουσα κἀθημα.
 ACCOISE, κωλορρίζω.
 ACCOISE, 0. (Νμ.) ἡ ἀπὸ ταῦτο-
 μάτου προσαυξήσις κτήματος.
 S. ἡ θηλεία (τὸ ῥιμάτι) τοῦ
 δικτύου.
 ACCOISE, ὑπόδοχ.,
 ACCOISELLE, 0. μετὰ. ὑποδέχο-

μαι. **S.** (μνμ.) ἀκούω, παρα-
έχομαι. **S.** (ἐπὶ δυσαρτίστ.
συμβ.) ἐπιγίνομαι, συμβαίνω,
πιάνω. || (ἢ μτχ.) **accueillant**,
ante, (ὡς ἐπὶ θ.) εὐπροσέγγος,
(κοιν.) καλοδεχόμενος.

ACCUL, τὸ ἐνδοτάτον μέρος φω-
λεοῦ (λιμένος κτλ.). **S.** (πυ-
ροβολ.) σταλὶς (σταλίδωμα) τῶν
κανονίων.

ACCULEMENT, (ναυπηγ.), τὸ κύ-
ρωμα τῶν σταμίνων (**varan-
gues**) τοῦ πλοίου.

ACCULER, **ρ.** στρυμνώνω. || (μσ.)
τοποθετοῦμαι εἰς τρόπον ὥστε
νὰ μὴ προσβληθῶ κατὰ νώτων.
(ἐπὶ ἴππ.) ὀπισθοδρομῶ. (ἐπὶ
πλ. καὶ ἀμάξ.) γέρνω ὀπίσω.

ACCUMULATEUR, **trice**, ἐπισω-
ρευτής.

ACCUMULATION, **θ.** ἐπισώρευσις.

ACCUMULER, **θ.** ἐπισωρεύω. (χω-
ρὶς πτωτ.) θησαυρίζω.

ACCURBITAIRE, **θ.** ἴδ. **TENIA**.

ACCUSABLE, ἐπὶ θ. κατηγορητέος.

ACCUSATION, **trice**, κατήγορος.

ACCUSATIF, (γρμ.), ἡ αἰτιατική
(πτῶσις).

ACCUSATION, **θ.** κατηγορία.

ACCUSER, **θ.** κατηγορῶ. **S.** δη-
λοποιῶ, φανερόν. δείχνω.
(ζγρφ.) ὑπερβαίνω.

ACCUTE, ἴδ. **ACCUL**.

ACERACÉ, **εἰς**, (βτν.), σφενδαμνο-
ειδής.

ACERAIN, ἐπὶ θ. χαλυβιδής.

ACERNE, ἐπὶ θ. στυφρός. **S.** (μτ-
φορ.) αὐστηρός, στρυφνός.

ACERVITÉ, **θ.** στυφάδα (ὀπωρ.)

ACERVELLÉ, **εἰς**, (βτν.), ὀλγόν τι
σουβλερός.

ACERNE, **θ.** στομόνως (τὸν σίδηρον
διὰ τοῦ χάλυδος), τσελίκων.
|| (ἢ πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ θ.) ἐστο-
μωμένος. (βτν.) ὀξυδελής, βελο-
νοειδής. (καὶ μτφορ.) ὀξύς. φαρ-
μακερός.

ACERNEUSE, **θ.** ἐπὶ θ. (βτν.) = **ACE-
RACÉ**.

ACERIQUE, (χημ.), τὸ ὀξύ τοῦ
σφενδαμνοῦ, *σφενδαμνιον.

ACERURE, **θ.** ἡ διὰ τοῦ χάλυδος
στόμωσις, τσελίκωμα.

ACERSCENCE, **θ.** (διδασκ.) ἡ πρὸς
ὀξείνισιν διδάσεις (γυμν.).

ACESCANT, **ente**, ὁ ἔχων τάσιν
εἰς ὀξείνισιν* ὑπόξαινος.

ACETABULAIRE, **θ.** γένος θαλάσσο-
φυτῶν καὶ πολυπόδων.

ACÉTABULE, (ἀρχαιολογ. 'Ρωμ.)
ἔυδερὸν. **S.** (ἀνατομ.) κοτύλη.
S. (βτν.) κοτυληδών. **S.** εἰδ.
μέτρου τῶν ρευστῶν, (τὸ ἤμισυ
τῆς hemine, καὶ τὸ ὄγδοον τῆς
λίτρας).

ACÉTABULÉ, **εἰς**, καὶ

ACÉTABULEUX, **euse**, καὶ

ACÉTABULIFORME, ἐπὶ θ. κοτυλοει-
δής καὶ (ἀκριβές.) ὀξυθαφοειδής.

ACÉTAL, (χημ.), *ὀξυαιθερώδης.

ACÉTATE, (χημ.), ὀξοίνιον.

ACÉTÉE, **εἰς**, καὶ

ACÉTÉUX, **euse**, ὀξειδοειδής, ὀ-
ξώδης.

ACÉTIFICATION, **θ.** (χημ.) ὀξειδο-
ποίησις, ὀξοίνισμα.

ACÉTIFIER, **ρ.** μεταβάλλω εἰς ὀ-
ξύς.

ACÉTIMÈTRE, (χημ.) ὄργανον πρὸς
καταμέτρησιν τοῦ βαθμοῦ τῆς
δριμύτητος τοῦ ὀξυος.

ACÉTIQUE, ἐπὶ θ. (χημ.), ὀξικός.

ACÉTITE, εὐχρηστός, τὸ **ACÉTATE**.

ACÉTOI, (φαρμακοπ.), ὀξύς.

ACÉTOLAT, ὅξος διεσταλαγμένον.

ACÉTOLE, **θ.** ὅξος ἐσκευα-
σμένον δι' ἐμβρόξεως.

ACÉTOLE, ὅξος διαλελυμένον.

ACÉTOLE, ἐπὶ θ. (ιατρικόν) ἐ-
σκευασμένον δι' ὀξυος.

ACÉTOLOTE, ὅξος ἱατρικόν πρὸς
ἐξωτερικὴν χρῆσιν.

ACÉTOMEL, ὀξόμελι.

ACÉTOMELLE, **εἰς**, (ιατρικόν) ἐ-
σκευασμένον δι' ὀξομέλιτος.

ACÉTOSILLE, **εἰς**, ἐπὶ θ. (βτν.) ὀ-
ξυλαπαθοειδής.

ACÉTOVITÉ, **θ.** ἡ ιδιότης τοῦ ὀ-
ξειδοειδούς.

ACHALANDAGE, τὸ οὗτ. τοῦ

ACHALANDER, προμηθεύω ἀγορα-
στὰς (εἰς ἐργαστήριον). || (πθ.
ἢ μσ.) ἔχω πολλοὺς ἀγοραστὰς
(μουστερίδες).

ACHARNEMENT, ἀκράτητος ὀργῆς,
καταφορᾶ, μανία, λύσσα.

ACHARNER, **ρ.** ἐκμαίνω, ἀρεθίζω.
|| (πθ. ἢ μσ.) λυσσῶ (φροῦαττω)
κατὰ τινος* εἶμαι μανιωδῶς
ἐκδοτος εἰς τι.

ACHAT, ἀγόρασμα, ψούνημα. **S.**
ψούνιον.

ACHE, **θ.** σέλινον.

ACHE, **θ.** γαιοσκώληξ.

ACHEMINEMENT, μέσον προῆλθαι
(ἐπιτυχίας).

ACHEMINER, **ρ.** προάγω, εὐαλόν-
νω (ὕποθαισι). γυμνάζω τὸν ἴπ-
πον πρὸς εὐθυδρομίαν. || (μτ-
φήθ. μσ.) βαδίζω (ὀδόνω) πρὸς
(μτφορ.) προχωρῶ, προάγωμαι.
εὐοδοῦμαι.

ACHETER, **ρ.** ἀγοράζω

ACHETEUR, ἀγοραστής.

ACHEVAGE, (τεχν.), ἀπαρτισμὸς
πηλίνου σκεύους.

ACHEVALER, **ρ.** (στρατ.) πορεύ-
μαι ἐκατέρωθεν ποταμοῦ ἢ ὁ-
δοῦ.

ACHEVEMENT, ἀπαρτισμός, συν-
πλήρωσις.

ACHEVER, **ρ.** ἀποτελεῖν. (ἐπὶ
ἀνθρ.) φονεύω. (μετὰ τοῦ δὲ)
παύω τοῦ (ἢ κατορθύνω) καὶ ἡ
(ἢ πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ θ.) εἰλπω.

ACHEVEUR, (τεχν.), τὸ μετακρί-
νον καλοῦσι τῶν χρυσωμάτων.

ACHEVOIR, τὸ ἐργαλεῖον μετὰ
ὁποῖον καὶ τὸ μέρος τῶν χει-
ροτεχνῶν δπου ἐξεργάζονται

τὰ χειροτεχνήματα.

ACHORFEMENT, πρόσκομμα
(χωρ.) **pierre d'—**, (Γ' ρφ.) πέτρα
σκανδαλῶ.

ACHORPER, **ρ.** προσκρούω, προσ-
κόπτω, (κοιν.) σκοντάπτω.

ACHROMATIQUE, ἐπὶ θ. (ὀπτ.), ἀ-
χρωμοποιός.

ACHROMATISE, **ρ.** (ὀπτ.), ἀχρω-
μοποιῶ.

ACHROMATISME, (ὀπτ.), ἀχρωμο-
ποίησις.

ACICULAIRE, καὶ

ACICULE, **εἰς**, ἐπὶ θ. ἀκιδνοειδής.

ACICULE, *ἀκιδιον.

ACICULIFORME, ἐπὶ θ. ἀκιδνοειδής.

ACIDE, ἐπὶ θ. ἑοινός. (χημ.) ὀξύς
οὗχος. || (οὗτ.) τὸ ὀξύ (χημ.)
κῶς).

ACIDIFIÈRE, ἐπὶ θ. (ὀρυκτολογ.) ὀ-
ξύμηγής, ὀξυούχος.

ACIDIFIABLE, ἐπὶ θ. (χημ.), ὀξυ-
οποιός, ὀξύνειος.

ACIDIFIANT, **ante**, ὀξύνων, ὀξυ-
οποιῶν.

ACIDIFICATION, **θ.** ὀξύνωσις, μεταβά-
σις εἰς ὀξύ.

ACIDIFIER, **ρ.** (χημ.) μεταβάλλω
εἰς ὀξύ.

ACIDITÉ, **θ.** ἑοινάδα, τὸ ὀξύ (χημ.)
κῶς).

ACIDULE, ἐπὶ θ. ὑπόξαινος.

ΑΙΟΠΛΗ, ῥ. κάμνω τι να γένη
 ἀπόδοινον (καὶ μσ.) γίνονται δ-
 πόδοις, ἔξοινίζω ὄλλινον. || (ῥ.
 πλ. μτχ. ὡς ἐπὶ θ.) ὑπόδοις.
ΑΙΕΡ, γάλοψ, τσελίκι.
ΑΙΕΡΑΤΙΟΝ, θ. τὸ οὐσ. τοῦ
 ΑΙΕΡΕΩΣ, ῥ. μεταβάλλω τὸν σί-
 ζηρον εἰς γάλοβα.
ΑΙΕΡΕΩΣ, **EUSE**, (ἐπιθ.), χαλυ-
 τῶδες.
ΑΙΕΡΙΕ, θ. γαλοβουργεῖον.
ΑΙΕΡΙΩΜΕ, ἐπιθ. ἀκιδουεῖδης.
ΑΙΕΡΑΠΗ, ἐπιθ. (βτν.), βοτρυο-
 εἶδης.
ΑΙΕΡΕΥΣ, **EUSE**, (βτν.), βοτρυοει-
 εἶδης.
ΑΙΕΡΙΕ, φ. ἴδε ΑΥΕΡΙΕ.
ΑΙΕΡΙΝΟΥΜΕ ἐπιθ. (ἀνατομ.), ζα-
 φλοειδής.
ΑΙΕΡΟΥΕ, εἶδος στρογγυλοῦ μα-
 τασίου, βωλίτης.
ΑΙΕΡΙΛΕ, ῥ. (γεωργ.), καταβο-
 λῶν πρώτην φοράν τὸ κλῆμα.
ΑΙΕΛ, θ. (ιατρ.), εἶδος ἐξανθήμα-
 τος εἰς τὸ πρόσωπον τῶν νέων,
 ἀμμά.
ΑΙΟΥΑΤΣ, πλθ. (μτχ.), προσαγω-
 γίς.
ΑΙΟΥΗΤΟΝ, (γεωργ.), σωρὸς ἀ-
 ποκομμάτων χύρτου.
ΑΙΟΥΙΝ, πτν., ὄρυς ὁ λιμναῖος.
ΑΙΟΥΙΤΑΤ, ὁ βαθμὸς τοῦ ἀκολου-
 θοῦ.
ΑΙΟΥΤΕ, (ἐκκλησ.), ἀκόλουθος,
 ὡς παρ' ἡμῶν ὁ ἀναγνώστης.
ΑΙΟΥΤΙ, τὸ εἰς λογαριασμόν
 ἀπορροφούμενον.
ΑΙΟΥΝ, ἴδε ΑΙΟΟΝ.
ΑΙΟΥΝΙΣ, φ. (φαρμ.), ἀκόνιτον.
ΑΙΟΥΝΙΑΤΕ, (χημ.), τὸ ἄλας τοῦ
 ἀκόνιτου.
ΑΙΟΥΝΙΕΛ, θ. εἶδος φυτοῦ, *ἀ-
 κόνις.
ΑΙΟΥΝΙΕ, θ. (χημ.), ἡ φαρμα-
 κὴς οὐσία τοῦ ἀκόνιτου, *ἀ-
 κόνιταιον.
ΑΙΟΥΝΙΟΥΕ, ἐπιθ. ὁ τοῦ ἀκόνιτου.
ΑΙΟΥΝΙΑΝΤ, **ΑΝΤΕ**, (οἶκ.), ἐλκυ-
 τίδος (μτχ. τοῦ
 ΑΙΟΥΝΙΟΥ), ῥ. (οἶκ.), ἐλκύνω (κυρ.)
 λακκομενίζω, διαφθειρομαι.
ΑΙΟΥΕ, κάλαμος ὁ ἀρωματικός.
ΑΙΟΥΕ, (κηπουρ.), συσφύρεσις
 ἀπὸ τοῦ περὶ τῆς πρασιᾶς.
ΑΙΟΥΤΑΙ, ἐργαλεῖον τῶν χαρτο-
 ποιῶν, αἰγοπόδιον.
ΑΙΟΥΤΕ (-ΤΙΕ), ῥ. (κηπουρ.), σω-

ρεύω κόπρον περὶ πρασιᾶς νεο-
 φυτεύτου.

ΑΙΟΥΤΟΙ, ἴδε ΑΙΟΥΤΟΙ.

ΑΙΟΥΕ (ἀντί ΑΙΟΥΕ), (οὐσ. ἀκλ.),
 προσώθησις. || **ΡΑΙ**—, (ἱπ.),
 ἀνωμάλως.

ΑΙΟΥΕΤΙΚΕ, ἀκουστικός. || (οὐσ.
 θ.) Γ—, ἡ ἀκουστική.

ΑΙΟΥΤΙ, ἴδε ΑΙΟΥΤΙ.

ΑΙΟΥΤΕΥΕ, ὁ διορθῶν τὴν ὀ-
 πὴν τῆς μηχανῆς τοῦ σύρματος.

ΑΙΟΥΕΥΕ, ἀγοραστής (κυρ. ἀ-
 κινήτου) κτήματος.

ΑΙΟΥΕΙΡ (j'acquireurs, nous ac-
 quérons; acquérant; acquis)

θ. κτῶμαι, προσκτῶμαι, ἀπο-
 κτῶ. || (ῥ. πθ. μτχ.) acquis,
 ἴδε, (ὡς ἐπὶ θ), ἐπίκτητος.

ΑΙΟΥΕΤ, (Νμ.), πρόσκτημα (προσ-
 γενόμενον εἰς σύζυγον).

ΑΙΟΥΕΣΕΜΕΝΤ, συγκατάθεσις

ΑΙΟΥΕΣΕ, ῥ. συγκατατίθεμαι,
 στέργω.

ΑΙΟΥΕ, κυρ. μτχ. τοῦ ΑΙΟΥΕ-
 ΠΗ. || (ὡς οὐσ.) πείρα προσ-
 κτηθείσα.

ΑΙΟΥΙΣΙΟΝ, θ. ἀπόκτησις, πρόσ-
 κτησις. || κτῆμα προσκτηθέν.

ΑΙΟΥΙΤ, ἐξοφλητικόν. || **ΡΟΥ**—,
 (φρσ.), πρὸς ἐξόφλησιν. || (μτ-
 φορ.) par manière d'—, ἀ-

προθύμως καὶ ἐξ ἀνάγκης,
 (κοιν.) ἀγγαρεύ.

ΑΙΟΥΙΤΑΜΕ, ἐπιθ. ἐξοφλήσιμος,
 ἐξοφλητέος (ἐπὶ πρσ.) ἀθωω-
 τός.

ΑΙΟΥΙΤΕΜΕΝΤ, ἐξόφλησις. ||
 ἀθώωσις (ὕποδικον).

ΑΙΟΥΙΤΕ, ῥ. ἐξοφλῶ, ξερεδώνω,
 (καὶ μσ.) ξερεδόνωμαι. || (μτ-
 φορ.) ἐκπληρῶ (καθῆκον). ἀθωό-
 νω (ὕποδικον). || (μσ.) κερδίζω

πάλιν ὅσα ἔχασα (εἰς παιγνίδι).

ΑΙΟΥ, θ. εἶδος μέτρου γῆς πλέ-
 θυν.

ΑΙΟΥ, ἐπιθ. δριμύς. || (μτφορ.)
 στρυφνός.

ΑΙΟΥΕ καὶ

ΑΙΟΥΕ, θ. δριμύτης (χυμοῦ).
 στρυφνότης (ῥῆθος), δυστροφία.

ΑΙΟΥΕΥΕ, **EUSE**, δριμύς.

ΑΙΟΥΕΥΕ, ἐπιθ. (ζωολογ.), δξύ-
 πτερος.

ΑΙΟΥΕ, σχοινοβάτης, ἀκρο-
 βάτης.

ΑΙΟΥΕ, (ἀνατομ.), ἀκρω-
 μαίος.

ΑΙΟΥΕ, (ἀνατομ.), ἀκρώμιον,
 ἀκρωμα.

ΑΙΟΥΟΥΕ, ἐπιθ. (ἀστρμ.), ἀ-
 κροστικός.

ΑΙΟΥΕ, ἐπιθ. ἀκροστίχιος.
 || (οὐσ.) ἀκροστιχίς.

ΑΙΟΥ, πράξις, ἔργον. || συμ-
 βόλαιον, ἔγγραφον ἀποδεικτι-
 κὸν κτλ. || les Actes des Con-
 ciles, τὰ πρακτικὰ τῶν Συνό-
 δων.

ΑΙΟΥ, **ΤΙΕ**, ὁποκιτῆς (δρά-
 ματος).

ΑΙΟΥ, **ΙΟΥ**, ἐνεργός, δραστήριος.
 || **delles actives**, (καὶ οὐδ.)

l'actif, ὅσα ἔχῃ νὰ λαμβάνη
 τις. || **voix active**, τὸ δικαίω-
 μα (ἡ ψήφος) τοῦ ἐκλογέως. ||

vie active, ὁ πρακτικὸς βίος.
 || **verbe actif**, (Γρμ.), ἐνερ-
 γητικὸν ῥῆμα.

ΑΙΟΥ, θ. ἐνέργεια. || **πρᾶ-**
ξις. (ἰδιαιτ.) ἀγών, συμπλοκή,
 μάχη. || (Νμ.) ἀγωγή. ||

(ἔμπορ.) μερίς (εἰς εταιρίαν),
 γραμμάτιον (πραγματογ.) ||

— **de grâces**, εὐχαριστία, τὰ
 χαριστήρια. || **parler d'—** (a-
 vec—), ὁμιλεῖν ἐναγωνίως.

ΑΙΟΥΙΣΤΕ, ὁ συναλλετῶν (ἐμ-
 πορευόμενος μὲ) τραπεζικὰς με-
 τοχὰς.

ΑΙΟΥΝΑΙΕ, μέτοχος (εταιρίας).
ΑΙΟΥΝΕ, ῥ. (δικμ.), κινῶ ἀ-
 γωγὴν (κατὰ τινος), ἐνάχω.

ΑΙΟΥΕΜΕΝΤ, ἐπιθ. δραστήριος,
 (γρμ.) ἐνεργητικός.

ΑΙΟΥΕ, ῥ. βάλλω εἰς ἐνέργειαν,
 ἐπισπεύδω.

ΑΙΟΥΕ, θ. ἐνέργεια δραστηρί-
 οτης, ἐνεργητικότης. || **officier**
en—, ὁ ἐν ἐνεργείᾳ αξιωματικός.

ΑΙΟΥΕ, εἶδ. πλοίου, ἐπανκρῆς.
ΑΙΟΥΕ, θ. τὸ οὐσ. τοῦ

ΑΙΟΥΕ, ῥ. κάμνω τι νὰ γί-
 νη ἐνεργὸν (νὰ ὑφίσταται ἐν ἐ-
 νεργείᾳ).

ΑΙΟΥΕ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ

ΑΙΟΥΕ, **ΕΛΛ**, ὁ νῦν, ἐνεστώς.
 || ὁ ἐνεργεῖα ὑφ' ὧς, πραγμα-
 τικός.

ΑΙΟΥΕΜΕΝΤ, ἐπιθ. κατὰ τὸ
 παρὸν, τῶρα. || (Δογ.) ἐνερ-
 γεία.

ΑΙΟΥΕ, ἐστιατόριον.

ΑΙΟΥΕ, θ. ὁζότης (φωνῆς).

ACUL, ὁ πρὸς τὴν θάλασσαν μυχὸς τῶν ὀστρεοτροφείων.
 ACULÉ, ΕΞ, (ζωολ.), κεντροφόρος.
 ACULEIFORME, ἐπίθ. κεντροειδής.
 ACUMINÉ, ΕΞ, (βην.), ὀξυτενής.
 ACUMINEUX, EUSE, ὀξυτενής.
 ACUMINIFÈRE, ἐπίθ. (ζωολ.), ὁ φέρων σουβληρὰ φύματα.
 ACUMINIFOLIÉ, ΕΞ, (βην.), ὀξυφυλλός.
 ACUPUNCTEUR, (χειρουργ.), βελονιστής.
 ACUPUNCTURE, θ. (χειρουργ.), βελονισμός.
 ACUPUNCTURER, ῥ. (χειρουργ.), βελονίζω.
 ACUTANGLE, (Γεωμετρ.), τὸ ὀξυγώνιον.
 ACUTANGULAIRE, ἐπίθ. (Γεωμετρ.), ὀξυγώνιος.
 ACUTANGULÉ, ΕΞ, (βην.), ὀξυγωνιώδης.
 ACUTESSE, θ. ὀξύτης.
 ACUTICAUDÉ, ΕΞ, (ζωολ.), ὀξύουρος.
 ACUTICORNE, ἐπίθ. (ζωολ.), ὀξύκερως.
 ACUTICOSTÉ, ΕΞ, (ζωολ.), ὀξύπλευρος.
 ACUTIFLORE, ἐπίθ. (βην.), ὀξυανθής.
 ACUTIFOLIÉ, ΕΞ, (βην.), ὀξυφυλλός.
 ACUTILABRE, ἐπίθ. (ζωολ.), ὀξύχειλος.
 ACUTILOBÉ, ΕΞ, (βην.), ὀξύλοβος.
 ACUTIPENNE, ἐπίθ. (ζωολ.), ὀξύπτερος.
 ACUTIROSTRÉ, ΕΞ, (ζωολ.), ὀξύρρυγχος.
 ACUTS, πλθ., τὰ ἄκρα τοῦ δάσους.
 ADAGE, παροιμία.
 ADAGIO ('Ιταλ.), μουσ., ἀργῶς.
 ADALIDE, ('Ισπαν.) ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλαχῆς.
 ADANE, εἶδ. ἰγθ. (ἀντακίου).
 ADAPTATION, θ. ἐφαρμογή.
 ADAPTER, θ. ἐφαρμόζω.
 ADAULAGES, (ναυτ.), κρέατα φυλαττόμενα διὰ τὸ ταξίδι.
 ADCLIVITÉ, θ. (ἀνατ.), ἡ ἀνωμαλία τοῦ κεφαλοκοκκάου τῆς κνήμης.
 ADDENTAL, (ἀνατ.), μέρος τῶν κεφαλαίων σφονδύλων.
 ADDITION, θ. (Νμ.), ἐπιδικασίς.
 ADDITIF, INE, (Γερμ.), προσθετικός.

ADDITION, θ. προσθήκη. §. (ἀριθμ.) πρόσθεσις.
 ADDITIONNEL, ELLE, πρόσθετος.
 ADDITIONNER, ῥ. (κυρ. ἐπὶ ἀριθμ.) προσθέτω, συνάπτω.
 ADDUCTEUR, (ἀνατομ.), προσαγωγός (μῦς).
 ADDUCTIF, INE, (ἀνατ.), ὁ συντελὼν πρὸς-
 ADDUCTION, θ. (ἀνατομ.), προσαγωγή.
 ADEMPITION, θ. ἀνάκλησις (δωρεᾶς).
 ADENOÏDES, πλθ., ἀδανοειδῆ.
 ADENT, (μηχ.), γόμφωμα ὁδοντωτόν.
 ADENTIER, ῥ. (ξύλουργ.), συγγομφώ.
 ADEPTE, μύστης, ὁπαδός, προσήλυτος.
 ADEQUAT, ATE, (Λογ.), ὁλοσχερής.
 AEGUSTAL, (ἀνατ.), μέρος τῶν κεφαλαίων σφονδύλων.
 ADEHÉENCE, θ. πρόσφυσις.
 ADEHÉRENT, ENTE, προσκολλημένος. §. (ὡς οὐσ.) ὁπαδός, θιασώτης.
 ADEHÉRE, ῥ. εἶμαι προσκολλημένος. §. (μυθολ.) ὁμογνωμονῶ. §. (ἀρχ. Νμ.) συγκατατίθεμαι.
 ADEHÉSIF, INE, προσκολλητικός.
 ADEHÉSION, θ. προσκόλλησις. §. (μυθολ.) προσχώρησις (εἰς συνθήκη κτλ.), συγκατάθεσις.
 AD-HOC (Λαν.), ἐπὶ ταύτῃ, ἀπ' εὐθείας. θετικῶς.
 AD HONORES, (Λαν.), ἐπὶ πρὸς τιμὴν, τιμῆς μόνον χάριν.
 ADIANTACKÉ, ΕΞ, (βην.), ἀδιαντοειδής.
 ADIANTE, φ. ἀδιάντον.
 ADIANTIDE, ΕΞ, (βην.), ἀδιαντοειδής.
 ADIEU, ὕμναινετε! χαιρετε! εἰς τὸ καλόν! ||. (ὡς οὐσ.) ἀποχαιρετισμός. ||. dire (faire) ses adieux à q., ἀφίω ὕμναινε, ἀποχαιρετῶ. ||. les derniers adieux, ὁ τελευταῖος ἀσπασμός.
 ADIPEUX, EUSE, (ἀνατομ.), στεατώδης.
 ADIPOCIRE, θ. (χημ.) στεατοκήριον.
 ADIPE, ΕΞ, (Νμ.) παραπεσμένος.
 ADIPTION, θ. (Νμ.), ἀποδοχή.
 ADIVNE, ζ. εἶδος τσακαλιού, ἀγρίοσκυλος.

ADJACENT, ENTE, κείμενος πλησίον, παρακείμενος.
 ADJECTIF, ἐπίθ. και ὀστ. (Γερμ.) ἐπιθετικός, ἐπίθετον.
 ADJECTION, θ. σύνθεσις.
 ADJECTIVEMENT, ἐπὶ ῥ. ἐπιθετικῶς.
 ADJECTIVER, ῥ. (γερμ.) ἐλλαμβάνω (καὶ μσ. ἐκλαμβάνομαι) ἐπιθετικῶς.
 ADJOINDRE, ῥ. προσθέτω (καὶ ἀπὸ τῆς προσλαμβάνω) τινὰ ὡς βοηθόν κτλ. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) συνεργάτης* πείρορος.
 ADJONCTION, θ. προσθήκη βοηθῶ (συνεργάτου κτλ.).
 ADJUDANT, ὑπασπιστής.
 ADJUDICATAIRE, ὁ πρὸς θν καὶ κυρώσει ἢ ἐπεδικασθῇ τι.
 ADJUDICATEUR, ὁ ἐνεργῶν τῇ κατακύρωσιν κτήματος ἢ ἐργασίας.
 ADJUDICATIF, INE, (Νμ.) κατακυρωτικός, ἐπιδικαστικός.
 ADJUDICATION, θ. κατακύρωσις.
 ADJUGER, ῥ. κατακυρώ, ἐπιδικάζω. ||. (μσ.) s'adjuger une chose, οἰκειοποιεῖμαι αὐτοῦ καίως τι.
 ADJURATION, θ. ἑξορκισμός.
 ADJURER, ῥ. ἑξορκίζω.
 ADJUTATOIRE, ἐπίθ. συντελεστικός.
 ADJUTEUR, συνεργός.
 ADJUVANT, ἐπίθ. (φαρμ.) τὸ συντελοῦν εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ καθαντὸ ἱατρικοῦ.
 ADLIBITUM (Λαν.), ἐπὶ ῥ. κατ' ἐρέσιν.
 ADMETTRE, ῥ. εἰσάγω. παραδέχομαι, ἐπιδέχομαι, τεκμήριον.
 ADMINISTRATEUR, TRICE, ὁ διευθύνων ἢ ἱκανὸς περὶ τὸ διέπειν (ἐκπαιδ. κατὰστημα κτλ.), διαχειριστής.
 ADMINISTRATIF, INE, διοικητικός.
 ADMINISTRATION, θ. διοικητικὸν διαχειρίσις. §. διοικητικὸν, ἡ μτχ. ||. l'—des sacrements, ἡ μτχ. τὰ δόσεις τῶν μυστηρίων.
 ADMINISTRATONATISE, ῥ. δογμ. νίζω διοικητικῶς, καθυποβάλλω εἰς τὸ διοικητικὸν σύστημα.
 ADMINISTRATIVEMENT, ἐπὶ ῥ. διοικητικῶς.
 ADMINISTRER, ῥ. διέπω, διακίβω.

ἀγαι. ἐπὶ γυν.) κάμνω τσακκίσματα ἵνα ἐλκύσω.

AGACERIES, θ. πλθ. τσακκίσματα γυναικός, θρύψαι.

AGAILLARDIR (s'—), ῥ. διαχέομαι, (Τ.) κάμνω κίβρι.

AGALER, ῥ. (γεωργ.), σκαλλίζω τὰ ἀραποσίτια.

AGAMI, πτω. γέρανοιδες, ||. Trompette—, εἶδος πτηνοῦ τῆς Γουιάνης, σαλιγκάκης.

AGANITE (ἀγανον), αἶτος ἀτροφήσας, ἀγανίτης.

AGANTER, ῥ. (ναυτ.), προφθάνω, πλησιάζω.

AGARIC, ἀγαρικόν, (εἶδ. μύκητος καὶ ὀρυκτοῦ).

AGARICE, θ. ἀγαρικόν τὸ ὀρυκτόν.

AGARICÉ, ἑε, (βτν.), ἀγαρικόδης.

AGARICISOLE, ἐπιθ. εἶδος ἐντόμων, ἀγαρικοδόρον.

AGARICIE, θ. εἶδος ὀρυκτοῦ ἀγαρικοειδοῦς.

AGARICIFORME, ἐπιθ. (βτν.) ἀγαρικοειδής.

AGARICIN, ine, ἀγαρικόδης (-κοειδής).

AGARICINÉ, ἑε, =AGARICÉ.

AGARICÓIDE, ἐπιθ. ἀγαρικοειδής.

AGARON, ἴδε ERABLE.

AGASSIN, κωλορρίζι κλήματος.

AGATE, ἀγάτης (λίθος). §. εἶδος ἔργαλ. τῶν χρυσοχόων.

AGATIFÈRE, ἐπιθ. (ὀρυκτοῦ) ὁ περιέχων ἀγάτην.

AGATIFIER (s'—), ῥ. μεταβάλλομαι εἰς ἀγάτην.

AGATIN, ine, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀγάτου.

AGATIS, (ἀγοίς), ζημία προξενηθεῖσα ὑπὸ ζώων εἰς παραποτάμιον κτήμα.

AGATISER (s'—), ῥ. μεταβάλλομαι εἰς ἀγάτην.

AGATOÏDE, ἐπιθ. ἀγατοειδής.

*AGE, ἡλικία. ||. homme d'—, προβεβηκώς, ἡλικιωμένος. ||. entre deux âges, μεσόκοπος, μεσηλικής. ||. le moyen—, ὁ μεσαίων. ||. l'— d'or, ὁ χρυσοῦς αἰὼν. ||. l'— du monde, τὰ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἔτη.

*AÛE, ἑε, ὁ ἔχων (τὴν δέξιν) ἡλικίαν. (ἀπολύτ.) προβεβηκώς (τῇ ἡλικίᾳ), ἡλικιωμένος.

AGEENCE, θ. τὸ ἔργον τοῦ AGEANT.

AGENCEMENT, διάταξις, διευθέτησις, συναρμογή.

AGENCER, ῥ. διευθετῶ, συγορρίζω.

AGENTA, (Ατν.), σημειωματάριον.

AGENOUILLEMENT, γονάτισμα.

AGENOUILLE, (s'—), ῥ. γονατίζω.

AGENOUILLOIR, σκαρμνίκι ἐπὶ τοῦ ὁποῦ γονατίζουσιν οἱ προσευχόμενοι.

AGENT, πράκτωρ. ||. —de change ou de banque, μεσίτης (ἐμπόρων καὶ τραπεζιτῶν), κολλυβιστής. §. (φιλοσοφ.) τὸ ἐνεργὸν αἷτιον.

AGGLOMERAT, (ὀρυκτοῦ), σύγκραμα διαφόρων λίθων.

AGGLOMERATION, θ. συσσωμάτωσις (ἐτερογενῶν μορίων).

AGGLOMERER, ῥ. συσσωματῶ (καὶ αὐτῶν) συσσωματοῦμαι, συνειλοῦμαι.

AGGLUTINANT, ANTE, καὶ

AGGLUTINATIF, IVE, (ιατρ.), συγκολλητικός.

AGGLUTINATION, θ. (ιατρ.), συγκόλλησις.

AGGLUTINER, ῥ. συγκολλῶ (καὶ αὐτῶν) συγκολλῶμαι, κλείω.

AGGRAVANT, ANTE, ἐπιβαρυντικός.

AGGRAVATION, θ. ἐπιβαρυνσις (τῆς ποινῆς κτλ.).

AGGRAVE, (ἐκκλησ.), εἶδος ἀφορισμοῦ. §. (κυρηγ.) νόσος τῶν ποδῶν τῶν σκυλῶν.

AGGRAVEMENT, =AGGRAVATION.

AGGRAVER, ῥ. ἐπιβαρύνω (τὴν ποινὴν, τὸ ἔγκλημα κτλ.).

AGGRÉGAT, κτλ., ἴδε AGREGAT κτλ.

AGIAU, περιպτον γυναικεῖον. §. (τεχν.) τὸ ἀναλογεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ὁ χρυσωτής ἀκούομεν τὸ βιβλὸν τῶν χρυσοφύλλων τοῦ.

AGILE, ἐπιθ. εὐκίνητος, εὐστροφος.

AGILEMENT, ἐπιθ. εὐστροφως.

AGILITÉ, θ. εὐκίνησις, εὐστροφία.

ΑΓΙΟ, ἡ ἐπικαταλλαγὴ τῶν νομισμάτων καὶ τὸ ἀπὸ ταύτης κέρδος, (Τ.) τὸ μπάσι ἢ τὸ σαραφλίκι.

ΑΓΙΟΤΑΓΗ, τὸ ἐμπόριον τῆς ἐπικαταλλαγῆς τῶν νομισμάτων. (ἐν γέν.) αἰσχροκέρδεια, τοκογλυφία.

ΑΓΙΟΤΗ, ῥ. ἐμπόριον νομισμάτων, (ἐν γέν.) τοκογλυφία.

ΑΓΙΟΤΕΥΗ, KUSH, ὁ ἐμπόριον νομισμάτων, (ἐν γέν.) τοκογλυφία.

ΑΓΙΡ, ῥ. πράττω, ἐνεργῶ, κίβρι.

ΑΓΙΡ, ῥ. (οὕτως ἢ ἄλλως). §. (ἐκκλησ.) ἐνάγων, κινῶ διακινῶ. §. (ἐκκλησ.) πρόκειται (εἶναι λόγος) περὶ.

ΑΓΙΣΑΝΤ, ANTE, ἐνεργῶς.

ΑΓΙΤΑΒΛΗ, ἐπιθ. ἐπιδεικτικὸς λόγος (συζητήσεως κτλ.).

ΑΓΙΤΑΤΕΥΡ, ταραχοποιός, ταραξίας.

ΑΓΙΤΑΤΙΟΝ, θ. ταραχή, κίνησις.

ΑΓΙΤΕΡ, ῥ. κινῶ, αἰώω, ταρατίζω (καὶ αὐτῶν) ταρατίζομαι, §. (ἐκκλησ.) παραδίδωμι. §. (ἐκκλησ.) σπέρνω.

ΑΓΙΛΑΤΙΟΝ, (ιατρ.), σπέρμα τοῦ γάλακτος τῆς θηλαστικῆς.

ΑΓΙΛΟΜΕΡΑΤΙΟΝ κτλ., ἴδε AGGLOMERATION κτλ.

ΑΓΙΛΟΜΕΡΑΝΤ κτλ., ἴδε AGGLOMERANT κτλ.

ΑΓΙΛΟΜΕΡΑΤΙΟΝ, θ. (ιατρ.) ἀδυναμία πρὸς τὸ καταπίνειν.

ΑΓΝΑΤΣ, πλθ. οἱ ἐξ ἀφ' ἑαυτῶν γιοὶ συγγενεῖς.

ΑΓΝΑΤΙΚΗ, ἐπιθ. ὁ τῶν ἐκ κληρονομίας ἀφ' ἑαυτῶν συγγενῶν.

ΑΓΝΕΑΥ, ἀμνός, ἀρνίον.

ΑΓΝΑΛ, εἶδος παλαιῶν χρυσῶν μίσματος τῆς Γαλλ.

ΑΓΝΕΛΑΓΗ καὶ

ΑΓΝΕΛΕΜΕΝΤ, τὸ αὐτ. τοῦ ΑΓΝΕΛΕΡ.

ΑΓΝΕΛΕΡ, ῥ. γένω (ἐπὶ πρὸς τῶν).

ΑΓΝΕΛΕΤ, ἀρνέμι.

ΑΓΝΕΛΙΝ καὶ ΑΓΝΕΛΙΝΗ, μάλλον ἀρνίον.

ΑΓΝΕΣ, θ. κόρη θύρα, ἀγνή.

ΑΓΝΙΚΗ, θ. (ναυτ.) πλέγμα σπινθίνων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καὶ ὁ ναύτης ἀνασύρεται ὁ ναυτης.

ΑΓΝΙΣ, εἰκόνημα (ἀρνίου), ὁ κόλπιον, φυλακτόν.

ΑΓΝΙΣ-ΑΓΙΣΤΟΣ (Ατν.), φ. ἀγνός, λόγος, λυγαρή.

ΑΓΝΟΣ, ὁχετός (ἀγνώστου) ὁ τοῦ ἱστού.

ΑΓΝΟΙΗ, θ. ἀγνοία (ψυχολογία), ὁ ἀγνοῦν.

ΑΓΝΟΙΗ, ῥ. (χρῶς), ὁ ἀγνοῦν, ὁ ἀγνοῦν.

ΑΓΝΟΙΣΑΝΤ, ANTE, ψυχολογία.

ΑΓΝΟΙΣΕΡ, ῥ. ψυχολογία.

ΑΛΟΥΤΙ, εἶδ. τετραπόδου τῆς
 ΑΛΟΥΡ.
 ΑΛΟΥΡ, θ. θηλυκωτῆρι, κόπτεα.
 ΑΛΟΥΡΗ, ῥ. θηλυκόνω.
 ΑΛΟΥΡΕ, ἐπὶ θ. ἀγροτικός. ||. Ia
 [ou] —, ὁ περὶ γαιωδαίνας νό-
 μος (παρὰ ῥωμ.)
 ΑΛΟΥΡΙΣ, ὁ παῖς τοῦ περὶ γαι-
 ωδαίνας νόμου.
 ΑΛΟΥΡΙΝ, ῥ. μεγαλόνω.
 ΑΛΟΥΡΙΣΜΕΝΤ, μεγάλωμα.
 ΑΛΟΥΡΙΤΙ, IVE, μεγεθυντικός.
 ΑΛΟΥΡΙΟΛ, ἴδε GROSEILLER (ΕΡΙ-
 ΝΕΥ).
 ΑΛΟΥΡΑΝΤ κτλ. ἴδε AGGRAVANT
 κτλ.
 ΑΛΟΥΡΑΒΛ, ἐπὶ θ. εὐάρεστος, νό-
 τιμος, τερπνός. ||. faire l'—,
 ἐκτινάζομαι γὰ φανῶ νόστιμος,
 ἀρεσκώμαι.
 ΑΛΟΥΡΑΒΛΕΜΕΝΤ, ἐπὶ ῥ. ἀσμένως,
 ἐκτινάζω, νόστιμα.
 ΑΛΟΥΡΑΒΛ, τὸ δικαίωμα τοῦ-
 αἰών, δικηγόρος εἰς ἐμποροδι-
 κίον.
 ΑΛΟΥΡΕΝ, ῥ. ἀποδέχομαι, ἐγκρί-
 νω. ||. (οὐδ.) εὐαρεστῶ, ἀρέσκω.
 ΑΛΟΥΡΕΝ, (ναυτ.) ἀρματόνω (πλοῖον),
 τὸ καταρτίζω.
 ΑΛΟΥΡΕΝ, = ΑΛΟΥΡΕΥΕΥ.
 ΑΛΟΥΡΕΑΤ, (χημ.), σύγκριμα
 ΑΛΟΥΡΕΑΤΙ, IVE, (ιατρ.), πολυ-
 σπιδος.
 ΑΛΟΥΡΕΑΤΙΟΝ, θ. συνένωσις (πολ-
 λων πραγμάτων), σύγκρισις. S.
 κατάταξις (παραδοχῇ) εἰς ἑται-
 ρίαν κτλ.
 ΑΛΟΥΡΕΝ, ῥ. κατατάττω (παρα-
 τίνομαι) εἰς ἑταιρίαν κτλ. ||. (ἡ
 πν. μετ. ὡς οὐσ.) βοηθός κα-
 τὰ τοῦ, προγυμναστής ἢ ἐξε-
 κατῆς μαθητῶν καθηγητὴς ἀ-
 καδηματικός (πανεπιστημίου).
 ΑΛΟΥΡΕΝΤ, ἡδονή, χάρις, νοσι-
 μός, τέρψις. S. συγκατάθε-
 σις. S. κόσμημα (περίσπτον),
 ἀπορροπίδι. S. (μυσ.) λαρυγ-
 γισμός.
 ΑΛΟΥΡΕΝ, ῥ. (ναυτ.) ἀδείαζω τὰ
 πρὸς τῆς λέμβου.
 ΑΛΟΥΡΕΝ, πλθ. τὰ σκευή (ἢ ἄρμα-
 τιστὰ) τοῦ πλοίου.
 ΑΛΟΥΡΕΥΕΥ, ὁ ἄρχων χειρῶν ἀ-
 γίων.
 ΑΛΟΥΡΕΥ, IVE, ἐπιθετικός.
 ΑΛΟΥΡΙΣΙΟΝ, θ. προειπερήσεις,
 προειπίσεις.

AGRESTE, ἐπὶ θ. ἀγροτικός
 AGREVEUR, συρματοποιός (χυρ.)
 ὁ διαβιβάζων τὸ σύρμα διὰ τῆς
 ὁπῆς.
 AGRICOLE, ἐπὶ θ. γεωργικός.
 AGRICULTEUR, γεωργός.
 AGRICULTURE, θ. γεωργία. S. ἡ
 γεωργική.
 AGRIFTER (s'—), ῥ. καντζαρώνω
 (ὡς ἂν τὴν κάτταν).
 AGRIOΤTE, AGRIOΤTIER, ἴδε GRI-
 OTTE, -OTTIER.
 AGRIPPER, ῥ. (χυδ.), ἀρπάξω.
 AGRIFPEUR, EUSE, (χυδ.), ἀρπά-
 κτης.
 AGROPHILE, ἴδε AGROGROPHILE.
 AGROUILLE, θ. χυδ. ἡ καρβίς.
 AGROUFER, ἴδε GROUFER.
 AGRUMA, δ. ἀγριοβράδυλος.
 AGUASSIERE, θ. ὑδροκόσασυρος.
 AGUERIR, ῥ. ἐξασκῶ (εἰς τὰ πο-
 λεμικά), καθιστῶ ἐμπειροπό-
 λευον.
 AGUETS, πλθ., ἐνέδρα. ||. être
 aux—, παραμονεύω.
 AGUI, (ναυτ.), σχοινίον πολλὰ
 τετυωμένον.
 AGUIER, ῥ. νεύω (διὰ τῶν ὀ-
 φθαλμῶν).
 AGUILLOT, (ναυτ.), γόμφωμα σι-
 δηροῦν ἐνόνον δύο σχοινία.
 AII ἡ ἐπιφών. αἰ αἰ
 AHALER, ῥ. ἀσθμαίνω, λαχανιά-
 ζω. S. (μετ.) ἀχνίζω.
 AHAN, (χυδ.), κόπος.
 AHANABLE, ἐπὶ θ. (χυδ.), κοπι-
 στικός. S. καλλιεργήσιμος.
 AHANER, ῥ. (χυδ.), μοχθῶ, ἰδρό-
 νω (ὡς οὐ γὰρ κατορθώσω τι).
 (κοιν.) λαχανιάζω.
 AHEURTEMENT, ἰσχυρογνώμια.
 AHEURTER (s'—), ῥ. ἐπιμένω ἰ-
 σχυρογνώμονος εἰς τι.
 AII ἡ ἐπιφών. δχ!
 AIIURIN, ῥ. (οἰκ.) τρομάζω, ξυπ-
 πάζω, παραξάλλω.
 AI, ζ. βραδύπους.
 AIGHE, θ. ἴδε ACHÉN
 AIGHER, ῥ. δαλόνω.
 AIDE, θ. βοήθεια, συνδρομή. ||.
 à l'—de, (πρόθ.), διὰ, διὰ μέ-
 σου. S. βοηθός, παρασκευάμε-
 νος. ||. —de camp, ὑπασπιστής.
 ||. —de cuisine, παραμάγειρος.
 AIDEAU, ξύλον πρὸς φόρτωμα τῶν
 ἀμαξῶν, φορτωτήρα.
 AIDER, ῥ. βοηθῶ, (ἐπὶ πραγμ.)

συντελῶ, χρησιμεύω, (ἐν γέν.)
 συμπαράτω, συνεργῶ. ||. —à
 la lettre, (φρα.), προσθέτω εἰς
 τὴν διήγησιν, ποικίλλω τὸν λό-
 γον. ||. Dieu aidant, σὺν θεῷ.
 ||. il ne s'aide pas du bras
 droit, δὲν μεταχειρίζεται (ἐν
 τῷ χρησιμεύει) τὸ δεξιὸν τοῦ
 χέρι.

AIE! ἐπιφών. δχ!
 AIEUL (τὰ πλθ. les aïeux), πάπ-
 πος, προπάτωρ.
 AIEULE, μάμμη, προμήτωρ.
 AIGAIRE, λάκκα νεροῦ.
 AIGAIL, ἴδε AIGUAIL.
 AIGAYER, ἴδε AIGUAYER.
 AIGLE, ἀετός. S. (θ.) σημαία.
 AIGLON, ἀετόπουλον.
 AIGLURES, θ. πλθ. ξανθὰ στίγμα-
 τα ἐπὶ τοῦ πτερώματος ὀρνέου.
 AIGNE, ἐπὶ θ. ξινός. S. (μην.)
 δριμύς, στρυφνός. (ἐπὶ μετὰλλ.
 καὶ φρωμ.) τραχύς. (ἐπὶ φων.)
 διαπεραστικός, τραχύς. ||. le
 vin sent l'—, τὸ κρασί μυρί-
 ζει ξινίαν. ||. (καὶ μην.) il y
 a encore de l'— dans l'air,
 ὁ καιρὸς ἀκόμη ἐἶνε ψυχρὸς
 (ὁ δὲν ἐγλόκανε).
 AIGNE-DOUX, -DOUCE, ἐπὶ θ. ξινό-
 γλυκος, γλυκοξίνος.
 AIGREIN, (οἰκ.), πανοῦργος.
 AIGRELET, κττι, ὑπόξινος.
 AIGREMENT, ἐπὶ ῥ. (μετορ.) τρα-
 χέως, ἀποτόμως.
 AIGREMOINE, θ. εἶδος φυτοῦ, ἀρ-
 γεμώνη.
 AIGREMOIE, κάρβινον ψιλοτριμ-
 μένον διὰ τὰ πυροτεχνήματα.
 AIGRET, κττι, ξινούτσικος.
 AIGRETTE, θ. εἶδ. πτεν., ἐρωδιός.
 S. πτεροθύσανος, σερπούτσιν.
 AIGRETTÉ, EE, (βεν.), θυσανωτός,
 ἀκρόλοφος.
 AIGREUR, θ. ξινάδα, ξινίλα. (Ι-
 ατρ.) ὀξυρεγμία. S. (μετορ.)
 τραχύτης (ἡθους), πικρία ψυ-
 χρότης (φιλίας).
 AIGRIERE, θ. ὀξύαλον μὲ πύτυρον
 πρὸς διατροφήν τῶν χοίρων.
 AIGRIETTE, θ. ξινοκέρασον.
 AIGRIE, ῥ. ξινίζω. S. (μετορ.)
 ἐρεθίζω, παραξύνω. ||. (αὐτεπθ.)
 χειροτερεύω.
 AIGU, UE, σουδλερός, μυτιρός.
 (ἐπὶ φωνῆς) διαπεραστικός. (ἐπὶ

νοσι/μ.) ὀξύς. || l'accent aigu, (Γρμτ.), ἡ ὀξεῖα.

AIGUADE, θ. τόπος πρὸς ὕδρευσιν τῶν πλοίων, ὕδρεϊον, ὕδρεϊα.

AIGUAIE, αἰ ἐπὶ τῶν φύλλων μένουσαι σταγόνες τῆς βροχῆς ἤ.

AIGUAVER, ρ. λούω (τὸν ἵππον). ξεπλύνω (τὸ πανί πρὶν τὸ σραγιῶ).

AIGUE-MARINE, θ. εἶδος πολυτίμου λίθου, γλαυκοσμάραγδος.

AIGUIÈRE, θ. ἱμπρίκι.

AIGUIÈRE, θ. ἱμπρικία (νεροῦ κτλ.).

AIGUILADE, θ. βούκεντρον.

AIGUILLAT, εἶδος ἰχθ., γαλεὶς ὁ ἀκανόσας.

AIGUILLE, θ. βελόνη. (ἀρχαιολ.) ὀβελισκος. || μ. μηχανή μεταβιβάζουσα τὰς ἀποκινήτους ἀμάξας ἀπ' ἐνὸς εἰς ἄλλον δρόμον. || de fil en —, καταλεπτῶς. || l' — d'un horloge, ὁ ὠροδείκτης. || εἶδος ἰχθ., ζαργάνα.

AIGUILLE, ἐε, βελονοειδής.

AIGUILLEE, θ. κλωστή (κοιμένη), ράμμα.

AIGUILLER, ρ. (χειρουργ.), καταβάζω διὰ τῆς ἐπὶ τοῦτω βελόνης τὸν καταρράκτην. || (βαπτ.) καθαρῶς μετὰ τὸ βελόνι τὴν μετὰξην.

AIGUILLETAGE, (ναυτ.), σύνδεσις δύο ξύλων κλπ.

AIGUILLETER (διπλασιάζεται τὸ τ πρὸ τῶν ἀπάντων: j' aiguilleterai, j' aiguilleterai κτλ.), ρ. θηλυκῶν τὸ βραχί μετὰ τὸν χιτῶνα. || περιβάλλω μετὰ σίδηρον τὴν ἄκρην τοῦ θηλυκώματος. || (ναυτ.) συνδέω μετὰ σχοινίον (δύο ξύλα κτλ.).

AIGUILLETIER, ὁ περιβάλλων μετὰ σίδηρον τὰς ἄκρας τῶν θηλυκωμάτων (γαστριανέων κτλ.).

AIGUILLETTE, θ. σειρήνη (γαστριανή κτλ.) διὰ θηλυκῶμα. ||

θ. λωρίδα κρέατος ἢ δέρματος. || (ναυτ.) κομμάτι σχοινοῦ πρὸς σύνδεσιν δύο ξύλων ἤ. || pouvoir l' —, δένω διὰ μαγγανείας (ἀμυγδαλῶν) νεονόμους. ||

couper l' —, τρέχω τοὺς δρόμους (καθὼς αἱ φαυλόδοι γυναῖκες).

AIGUILLEUR, ὁ στρίφων τὸν κρου-

νόν καὶ τὸ οἰάκιον τῆς ἀποκινότητος μηχανῆς.

AIGUILLIER, βελονοποιός. || βελονοθήκη.

AIGUILLIERE, θ. εἶδος δικτύου (κυρ. διὰ τὰς ζαργάνας), *σαργάνη.

AIGUILLON, κεντρί, βουκέντρι. (ἐπὶ φυτ.) ἀγκάθι. || (μυθολ.) κέντρον, ἐλατήριον. || (κυνηγ.) ἡ κόπρος τῶν ἀγριμῶν. || l' — (les — s) de la chair, ὁ σκόλοψ τῆς σαρκός.

AIGUILLONER, ρ. κεντρίζω, μυωπίζω. || (μυθολ.) παραινῶ, διεγείρω.

AIGUILLOTS, πλθ. (ναυτ.) αἱ ἐρπιγγες τοῦ πηδαλίου.

AIGUISAGE καὶ

AIGUISMENT, ἀκόνισμα.

AIGUISER, ρ. ἀκονίζω. || — l' arpent, ἀνοίγω τὴν ὄρεξιν.

AIGUISEUR, εὐσε, ἀκονιστής.

AIGUISE, θ. ὀξύτης (γωνίας).

AILE (τὸ πλθ. ails καὶ auls), σκόροδον.

AILE, θ. πτέρυξ (κυρ. καὶ μυμ.). || voler à tire d' —, ἵπταται ὅσον τέχιον. || il en a dans l' —, (φρσ.), τὴν ἔπαθε. || aile de mer (ou) marine, εἶδος ζωοφότου, (ἄλλ.) PENNATULE.

AILE (Ἀγγλ.), εἶδ. ζώου χωρὶς βρυσην.

AILE, ἐε, πτερωτός. || vis —, βίδα μετὰ αὐτιά.

AILEON, τὸ ἄκρον τῆς πτέρυγος. (πλθ.) τὰ περὶ τὰς τῶν ἰχθ. || τὰ σκελετὰ τῆς πτερῆος νεομύλου. || τὰ ἄκρα τοῦ μολύβδου τῶν παραθυροῦστων.

AILETTE, θ. τὸ παρὰ τὸν πτερόν ἐκτεταμένον ἐξωθεν τῶν ἐμβόλων λεπτὸν δέρμα.

AILLADE, θ. σκοροδαλή.

AILLEURS, ἐπὶ β. ἄλλου, ἄλλαχού. || d' —, ἐκτὸς τούτου, ἄλλως τε.

AILLOTIS, εἶδος σκοροδαλῆς.

AILLOTISER, ρ. ἐνόνω (σκευάζω) μετὰ σκόρον, σκοροδίζω.

AILLURES, θ. πλθ. (ναυτ.) τὰ σχηματίζοντα τὴν ἐκούτλη δύο ξύλα.

AIMABLE, ἐπὶ θ. ἀγαπητός, ἀξιγάπητος, νόστιμος.

AIMABLEMENT, ἐπὶ β. νόστιμα.

AIMANT, ANTE, φηληταῖς ἢ στοργός.

AIMANT [ἀδάμας], μαγνήτης.

AIMANTAIRE, ἐπὶ θ. μαγνητικός.

AIMANTATION, θ. μαγνητισμός.

AIMANTER, ρ. μαγνητίζει.

AIMER, ρ. ἀγαπῶ (πρὸς ἑαυτὸν). || (μετὰ τοῦ meux) προτιμῶ (μετὰ τοῦ mieux) εὐδοκίμω.

AINDRE, τὰ δεσμάματα τοῦ δικτύου.

AINE, θ. βουδών. || (μυθολ.) διὰ τὰς ἀρίγας. || (μυθολ.) φουσούνας τοῦ μουσ. ὄργανου.

AINE, ἐε, πρωτότοκος, (ἔχον κωδ.) ὁ πρεσβύτερος.

AINESSE, θ. πρωτοτοκία. || d' —, τὰ πρωτοτόκια.

AINETTE, = AVNET.

AINSI, (ἐπὶ β.) οὕτως, ἔτσι. || — dire, οὕτως εἰπεῖν. || — il, γίνετο. || (συνδ.) εἶναι, ὅτι.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

AIR, ἀήρ. ἡ ἀτμοσφαῖρα. || (μυμ.) ἐξωτερικόν, φουσούνια, ὁμοιότης, ἡδονή, ἡδονή.

ήμιμος. ||. bien—, καταχα-
ρήμιος.

ΑΙΕ, ΕΕ, εύκολος. αναπαυτικός.
(επ. άνθρ.) εύατάστατος. (επ.
παιδ.) πλάτος. (επ. ύφους λό-
γ.) αφελής.

ΑΙΕΛΛΕ, 0. είδος κοκκινογουλιέ.
ΑΙΕΜΕΝΤ, άνάπαυσις, άνεσις.

ΑΙΕΜΕΝΤ, επίρ. εύκόλως. έν ά-
νεί.

ΑΙΕΡΑΔΕ, 0. (ναυτ.) τὸ μέρος όπου
πρώτη άρχίζει νά στενεύη.

ΑΙΕΡΑΔΕ, 0. (γλωσσ.) είδος σκαφέου.

ΑΙΕΡΑΤΕΣ καί ΑΙΣΣΕΛΑΥ, 0. πλθ.

ΑΙΕΡΑΤΕΣ καί ΑΙΣΣΕΛΑΥ, 0. πλθ.

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, (οικόδ.) εύλον χρησι-
μούν προς καμάρωσιν του θό-
λου, ψαλιδωτής. S. κνήμη

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΕΡΑΤΕΣ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΕ, 0. (γεωμετρ.) η συν-
εζευγμένη.

ΑΙΟΥΤΕΠ, ρ. προσθέτω. ||. — foli,
πιστετώ.

ΑΙΟΥΤΟΙΗ, ίδε ΑΙΟΥΤΑΓΕ.

ΑΙΟΥΧ, αι δώα σιδηραί πλάκες
αι κρατούσαι τους διοχτευτήρας
του συρματοποιού.

ΑΙΟΥΤ (ναυτ.), 0. θηλειά προς σύν-
δεσιν δύο σχοινίων.

ΑΙΟΥΤΑΓΕ, ίσοστάθμισις νομί-
σματος.

ΑΙΟΥΤΕ, ίδε ΑΙΟΥΤ.

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, εξίσωσις (μέτρου).
ίσοστάθμισις. S. διόρθωμα (μη-
χανής). S. (μην.) συμβίβα-
σμός. διευθέτησις. διακόσμησις.

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΙΟΥΤΕΜΕΝΤ, 0. είδος δικτύου (γρι-
π.)

ΑΛΑΝΔΙΕΡ, η έστία του κλιβάνου.

ΑΛΑΝΓΙΗ, ρ. χανόνω, έκλώω
(και ούδ.) έκλύομαι.

ΑΛΑΝΓΙΣΣΕΜΕΝΤ, χανώνωσις, έκ-
λυσις.

ΑΛΑΟΥΕ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, ρ. (ναυτ.), μακρόνο-
μαι τής ξηράς, άνοίγω, (Ιταλ.)
άλαργάρω.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ΑΛΑΟΥΕΠ, 0. (άρχιτ.) η πλίνθος
(δ άβαξ) του σπιλοδάτου.

ALBULE, θ. εἶδος ἰχθ. (κεστρέως ἢ λευκίσκου) τῆς Ἀμερ.
ALBUM (Δτν.), σημειωματάριον περιγηγυτοῦ, λευκώμα.
ALBUMEN, (βτν.), τὸ λευκὸν (γαλακτώδες) τῶν σπερμάτων.
ALBUMINE, θ. (χημ.), τὸ λευκὸν τῶν ὠν κτλ.
ALBUMINE, κε, (βτν.), ὁ περιέχων albumen.
ALBUMINEUX, EUSE, (χημ.), ὁ περιέχων albumine.
ALBUMINIFORME, ἐπιθ. λευκοειδής.
ALBUMININE, θ. ἡ οὐσία τοῦ ALBUMINE.
ALBUMINURIE, θ. (ιατρ.) λευκουρία, εἶδος νοσήματος.
ALBURNE, = **ALBULE**.
ALCADK, εἶδος δικαστοῦ ἢ ἀστυνόμου ἐν Ἰσπανίᾳ.
ALCALESCENCE, θ. (χημ.), σῆψις (ἀναθρασκὸς) ζωϊκῆς ὕλης. S. τὸ στυφὸν τῶν ἀλκαλιῶν.
ALCALESCENT, ENTE, (χημ.), ὁ εἰς κατάστασιν ἀναθρασμοῦ. S. ὁ ἔχων ἀλκαλιου γέυσιν, στυφίζων.
ALCALI, εἶδ. φυτοῦ (ἀλμυρὴ θάλασσα) καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ ὅτι ὁμοίον ἐξαγόμενον χημικῶς ἔλας, κάλιον, σόδα.
ALCALICITE, θ. ἡ ιδιότης τῶν ἀλκαλιούχων.
ALCALIFIABLE, ἐπιθ. μεταβλητὸς εἰς ἀλκαλι.
ALCALIFIANT, ANTE, ἀλκαλιόποιος.
ALCALIGÈNE, ἐπιθ. καὶ οὐσ. ἀλκαλιόγονος.
ALCALIN, INE, ἀλκαλικὸς, ἀλκαλιούχος.
ALCALINITE, θ. = **ALCALICITE**.
ALCALISATION, θ. ἀλκαλιόποιησις.
ALCALISER, β. μεταβάλλω (μεταποιῶ) εἰς ἀλκαλι.
ALCALOÏDE ἢ **ALCALIDE**, ἀλκαλοειδής.
ALCARAZAS ἢ **ALCARRAZA**, εἶδος πηλίνης φιάλης πρὸς ψύχρανσιν τοῦ ὕδατος, κροντήρι.
ALCÈRE, θ. εἶδ. φυτοῦ, ἀλκαία, δένδρομολόχα.
ALCHATA, εἶδος πτηνοῦ (φάσσης ἢ πέρδικας).
ALCHIMIE, θ. ἀλχημία.

ALCHIMILLE, θ. εἶδ. φυτοῦ, λεοντοπόδιον, ἀφάνα.
ALCHIMIQUE, ἐπιθ. ἀλχημικός.
ALCHIMISTE, ἀλχημιστής.
ALCHIRON, πέτρα εὐρισκομένη εἰς τὴν κόστιν τοῦ βοῦς.
ALCHORNÉE, θ. εἶδος φυτοῦ (εὐφορβίου).
ALCOOL, (Ἀραβ.), χημ. τὸ οἶνόπνευμα.
ALCOOLIQUE, ἐπιθ. ὁ ἐκ τοῦ οἶνοπνεύματος.
ALCOOLISATION, θ. ἐκπνευμάτωσις οἶνοπνεύματος. S. (φαρμακοπ.) λειώσιμον.
ALCOOLISER, β. ἐκπνευμάτω εἰς οἶνόπνευμα. S. (φαρμακοπ.) λειόνω.
ALCORAN, τὸ κοράνιον (τῶν Μωαμεθ.).
ALCORANISTE, ὁ περὶ τὴν σπουδὴν τοῦ κορανίου ἀσχολούμενος.
ALCORE, θ. εἶδος λίθου ἀργυροστίκτου.
ALCÔNE, θ. κοίλωμα ἐντὸς κοιτῶνος διὰ τὴν κλίνην, παστός.
ALCREBIT, τὸ περὶ τὴν ὀπὴν τοῦ χωνευτηρίου αἰδῆρον.
ALCYON, πτν. ἀλκυών.
ALCYONELLE, θ. εἶδος ζωοῦτοῦ ἢ πολυπόδος.
ALCYONIEN, ENNE, ἀλκυόνειος.
ALCYONITE, ἀλκυονίτης (λίθος).
ALDEBARAN (Ἀραβ.), ἀστερισμός τις, λαμπράδιος.
ALDÉE (Ἰσπν.), θ. κώμη συνοικουμένη ὑπὸ Εὐρωπαίων ἐν τῇ Ἀφρ. ἢ τῇ Ἰνδ.
ALDERMAN, ὑπάλληλος δημαρχικός ἢ ἀστυνομικός εἰς τὴν Ἀγγλ.
ALE (Ἀγγλ.), εἶδος ζύθου, (ἀλλ.) ALE.
ALÉATOIRE (Δτν.), ἐπιθ. τυχαῖος. ||. **contrat** —, (Νμ.), συνάλλαγμα τυχαῖον.
ALÉATOIREMENT, τυχαίως.
ALEBRANDE, θ. ἴδε **HALBRAND**.
ALEBRENER, β. ἴδε **HALBRENER**.
ALEBRENNÉ, θ. σαλαμάνδρα.
ALEGATE, θ. ἴδε **ALICATE**.
ALEGE, ἴδε **ALLÈGE**.
ALEGRE, ἴδε **ALLÈGRE**.
ALÉIRON, μέρος τοῦ (ὕφαντ.) ἐργαλείου ὅπου ἀκουμβοῦν οἱ πόδες, ἐπίστυμα.
ALÈNE, θ. σουβλί τῶν ὑποδηματοποιῶν.

ALÈNE, ἐκ, (βτν.) βελονοειδής.
ALÈNIEN, ὁ κατασκευάζων αὐτὰ πολλῶν σουβλίων τῶν ὑποδηματοποιῶν.
ALÈNOIS, ἴδε **CHASSAIS**.
ALENTOUR ('A L' ENTOUR), (ἐκ τῶν τριγύρων, περίε. ||. (ἐκ τῶν πληθ.) τὰ περίε (μέρη) οἱ περὶ τινὰ (συνήθεις).
ALEPASSE, (ναυτ.), ἐξέλιον σαρκῶν τὴν κεφαλάν.
ALERION, πτν. (ἀλλ.) **MANIAC NOIR**.
ALÉSTE, ἐπιθ. ἐργηγορὸς, ἐμπροσθ, ἀνοικτοματῆς. ||. (ἐκ τῶν οὐσ. θηλ.) παραχρῆν, θόροισι (ὡς ἐπιφών. κρατ.) γρηγορῶν (κοιν.) ἀλέστα!
ALÉSAGE, τὸ οὖσ. τοῦ
ALÉSÉ, β. ἰσάζω τὰς ἐκτετατονομισμάτων (τὰ στόματα τῶν νονίων κτλ.).
ALÉSOIR, ἐργαλεῖον πρὸς τὸν τοῦ στομίου τῶν κανονίων β. (ναυτ.)
ALESTER ἢ **ALESTIR**, β. (ναυτ.) ἐλαφρύνω. S. (μσ.) ἐτοιμάζω.
ALÉSURE, τρίμματα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ἐκτετατονομένων κανονίων κτλ.
ALEITE, θ. (ἀρχιτεκτ.) πρὸς τὸν γίον. S. (ναυτ.) τὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς πρύμνης. S. (ναυτ.) τὸ ἐσθῶεν τοῦ πρὸς τῶν ἐμβάδων.
ALEU, ἴδε **ALLEU**.
ALEVIN [ἀλεινεῖν], γόνος (ἰχθῶν).
ALEVINAQUE, τὰ μικρὰ ἰχθῶν, ὅποια οἱ ἀλείς βίπτουν εἰς τὸ ὕδωρ.
ALEVINER, β. βίπτω μικρὰ ἰχθῶν εἰς τὴν λίμνην ἢ τὸν ποταμὸν ἢ τὸν ὕδωρ.
ALEVINIER, λίμνη ὅπου τρέφονται γόνος ἰχθῶν.
ALEXANDRIN, ἀλεξανδρινός (τόπος).
ALEXITÈRE, ἀλεξίτηρον, φάρμακον.
ALEXAN, ANE, πορρὸς (ἀπὸ τῶν) δορύ.
ALÈZE, θ. πυνθὸν μονήριον πρὸς μετακίνησιν τῶν δακτύλων.
ALFANE, θ. πορρὸς.
ALFANET, ἴδε **ALPHANET**.
ALFÉNIE, χαλαρὸν ἐμφύμα.
ALFONSI, ἴδε **THE-BALL**.

ALACE, ελ, (βτν.), φυκοειδής.
 ALALIE (Αραβ.), 0. καθετήρ χει-
 ραφ., διά την κύστιν.
 ALALON, ή Άλυστος των κατερ-
 γηρίων.
 ALARADE (Γαπν.), 0. υβρις από-
 νους και χωρίς αίτιαν.
 ALAROT ή ALCAROTH (poudre
 α—), είδος έμετικού, (Άλλ.)
 MARGUE DE VIE.
 ALATHANE, 0. πίσσα δια καλα-
 νίστρα.
 ALBERNE, αλγέβρα.
 ALBIBIQUE, έπιθ. αλγεβρικός.
 ALBIBIQUEMENT, έπιβ. αλγε-
 βρικός.
 ALBERISER, β. ασχολούμαι περί
 ή αλγέβραν, αλγεβραίζω.
 ALBIBISTE, αλγεβραίστης, αλ-
 γεβραίζων.
 ALBIBINE, 0. είδος ποτού (ζύθου
 ή ένμυλitos).
 ALBIB, έπιθ. (ιατρ.), κρυμώδης
 (σπέρτος).
 ALBIB, είδος σαύρας.
 ALBIB, έπιθ. φυκοειδής
 ALBIBAZIL (Αραβ.), ύπηρέτης ά-
 νθρωπος της 'Ισπαν.
 ALBIB, 0. φύκος (θαλάσσις).
 ALBIBETTE, 0. είδ. μικρού φύκως,
 ή αν.
 ALBIB, είδ. φυτού (έσπεριδος).
 ALBIB (Αην.), Άλλοθι, (φρσ. Νμ.)
 σημαίνονσα ότι ο κατηγορούμε-
 νος ή τον άπών όταν έπράχθη το
 ή γαλιμα).
 ALBIBORAIN, (οίκ.), προφασιολο-
 γία ή αίτιος.
 ALBIB, έπιθ. (ιατρ.) θρεπτικός.
 ALBIBITE, 0. θρεπτικότης.
 ALBIBORON (MAITRE—), εύθους,
 (ήλως), μαμάκουθος. S. (ώς
 κομικαν έπιθετον του άνω) κύρ
 ή αντισ.
 ALBIBUITER, είδος δένδρου (στυ-
 λος).
 ALBIB, 0. είδος πυράγρας των
 ή αντιστοιγών.
 ALBIB, τα σανίδια της πε-
 ριστής του νερομόλου.
 ALBIB, 0. είδ. βινόμενος.
 ALBIB, 0. είδ. γνώμονος ή γω-
 νόμενος.
 ALBIB, είδος λευκής έχιδνης.
 ALBIBILITE, 0. ή ιδιότης του-
 ALBIB, έπιθ. (Νμ.), εκποιή-

ALIENATAIRE, 0. πρὸς χάριν τοῦ
 οἱοῦ γίνεταί· ή εκποίησης.
 ALIENATEUR, TRICE, 0 εκποιῶν
 (άπαλλοτριῶν) κτήμα κτλ.
 ALIENATION, 0. (Νμ.), εκποιή-
 σις (άπαλλοτριῶσις) κτήματος.
 ||. — d'esprit, παραφροσύνη. ||.
 — des esprits, δυσμένεια, άλ-
 λοτριότης.
 ALIENER, β. εκποιῶ, άπαλλοτριῶ
 (κτῆμα καί μεταφ. τὰς διαθέ-
 σεις). ||. — l'esprit, σαλεύω τὸν
 νουν. ||. (ή πθ. μετ. ὡς οὗτ. ή
 έπιθ.) φρενοβλαθής, παράφρων.
 ALIENES, έπιθ. πλθ. περιεφόρα
 (έντομα).
 ALIFORME, έπιθ. πετεροειδής.
 ALIGNEMENT, ή κατ' εὐθυγραμ-
 μίαν τοποθέτησις, (κυρ. δέ) ρυ-
 μοτομία.
 ALIGNER, β. τοποθετῶ (διατάττω
 κυρ. δέ ρυμοτομῶ) κατ' εὐθυ-
 γραμίαν. εξισῶ (λογαριασμόν).
 (κυνηγ.) βατεύω.
 ALIGNETTE = ALINETTE.
 ALINOIR, έργαλ. σφηνειδὲς τῶν
 λιθοβόων.
 ALIGNOLLE, 0. είδος δικτύου.
 ALIGNONET, = ALIGNOIR.
 ALIMENT, τροφή. (πλθ. παρὰ Νμ.)
 έξοδα ζωοτροφίας.
 ALIMENTAIRE, 0. πρὸς τροφήν (δια-
 τροφήν). ||. pension —, (Νμ.),
 σιτηρέσιον.
 ALIMENTATION, 0. (ιατρ.), δια-
 τροφή.
 ALIMENTER, 0. τρέφω. S. (μνμ.)
 συντηρῶ, ὑποτρέφω
 ALIMENTEUX, EUSE, (ιατρ.) θρεπ-
 τικός.
 ALIMENTIVITE, 0. ή πρὸς δια-
 τροφήν τάσις τοῦ ζώου.
 ALIMOCHE, είδος μικροῦ γυπὸς,
 λευκοκέφαλος.
 ALINELA (Αην.), παράγραφος (βι-
 βλίου ή έγγράφου), άρχή παρα-
 γράφου.
 ALINETTE, 0. είδ. σουβλίου δια
 τὰς ξηρανομένας άρίγγας.
 ALINGER, β. έφοδιάζω με ένδύμα-
 τα, 'ιματίζω.
 ALIPIDE, έπιθ. πτερόπους (καθὼς
 αἱ νυκτερίδες).
 ALIQUANTE, έπιθ. (άριθμ.), ασύμ-
 μετρος, έπιμόριος.
 ALIQUOTE, έπιθ. (άριθμ.), ὑπο-
 πλάσιος.

ALISH, ALISIER, 'Ιδε ALIZE -zier.
 ALISÉ, έπιθ. (άνεμος) διετήσιος.
 ALITER, β. βίπτω τινά (ή αὐτῶ
 πίπτω) εἰς τὸ κρεβάτι. ||. (ή
 πθ. μετ. ὡς οὗτ.) κλινήτης. S.
 aliter des sardines etc, στοι-
 βάζω (απαδιάζω) τὰς σαρκέλλας
 κτλ. εἰς τὸ βαρέλλι.
 ALITRONG, τὸ ὅπισθεν μέρος τῶν
 έντόμων.
 ALIVRE, 'Ιδε ALLIVRE.
 ALIZARI, έρυσθόδανον, ρίζαρι.
 ALIZARINE, 0. (χημ.) ή οὐσία τοῦ
 έρυσθόδανου.
 ALIZE, είδος καρπού, άγριομούσ-
 μουλιν (γ).
 ALIZIER, είδ. δένδρου, κράταιγος,
 άγριομούσουληρά (γ).
 ALKALI κτλ., 'Ιδε ALCALI κτλ.
 ALKEHENG, φ., αλικάλκαθον ή
 ψυσάλς.
 ALKENNES (Αραβ.), είδ. ροζολίου
 (κυρ. εκ κερμαζίου).
 ALKOOL, 'Ιδε ALCOOL.
 ALLAISE, 0. οἶνος άμμου διακρί-
 πτῶνται τὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ.
 ALLAIT, 0. ή μαστός της λυκαί-
 νης.
 ALLAITEMENT, βόζασμα.
 ALLAITER, β. βυζάνω, γαλουχῶ.
 ALLANGUIR, β. χαυνώνω, εκλῶω.
 ALLANGUISSEMENT, χαυνώσις,
 εκλῶσις.
 ALLANT, ANTE, 0. άγαπῶν ή δυ-
 νάμενος άκόμην νά περιπατή
 ||. les allants et venants, οἱ
 πηγαίνοντες.
 ALLANTOIDE, 0. (άνατομ.) ή άλ-
 λαντοειδής (χιτών τοῦ έμβρύου).
 ALLARGUER, β. (ναυτ.) μακρύνω-
 μαι της ημερας, άνοίγω, άλλαρ-
 γάρω.
 ALLAYER, 'Ιδε ALLOYER.
 ALLEBATE, είδος πτηνοῦ (ύπολαί-
 dos).
 ALLEBOTE, 0. έπιφυλλίς, άποφυ-
 γήδι.
 ALLEBOTEH, β. συνάζω τὰς έπι-
 φυλλίδας, έπιφυλλίζομαι.
 ALLEBOTEUR, EUSE, 0. συνάζων
 τὰ άποφυγήδια, σταφυλολόγος.
 ALLECHEMENT, δολέαγμα.
 ALLECHER, β. δολεάζω.
 ALLEE, 0. μακρυνόμεν, πείρασμα.
 δρόμος δένδρῶφυτος. S. (πλθ.)
 les allées et les venues, διε-
 δρομή, πηγαίνοντες.

ALLÉGATEUR, ὁ προτείνων (προβάλων).

ALLÉGATION, θ. μνεία. §. πρότασις.

ALLÈGE, θ. ὑπερτικὸν (πλοῖον), φορτηγὸς (λέμβος). §. (ἀρχιτεκ.) τὸ ὑπὸ τὰ παράθυρα λεπτότερον μέρος τοῦ τοίχου. §. μηχανὴ πρὸς ἀναστήκωσιν τοῦ (κατα)καθισμένου πλοίου. §. = Tender.

ALLÈGENCE (serment d'—), εἰς τὴν Ἀγγλ. ὁ περὶ τῆς ἀπὸ τοῦ Πάππα ἀνεξαρτησίας ὅρκος.

ALLÈGEMENT, ἀνακούφισις. §. ἄνεσις.

ALLÈGER, ῥ. ἐλαφρύνω· ἀνακουφίζω, (καὶ αὐτῷ.) εὐρίσκω ἄνεσιν.

ALLÈGER, ῥ. (τεχν.) λεπτύνω. (ἐπὶ ἱππ.) ἐλαφρύνω.

ALLÈGORIE, θ. ἀλληγορία.

ALLÈGORIQUE, ἐπὶ θ. ἀλληγορικὸς. ALLÈGORIQUEMENT, ἐπὶ ῥ. ἀλληγορικῶς.

ALLÈGORISER, ῥ. ἐξηγῶ ἀλληγορικῶς.

ALLÈGORISEUR, ὁ ἐρμηνεύων τὰ πάντα ἀλληγορικῶς.

ALLÈGORISME, τὸ σύστημα τῆς δι' ἀλληγορίων ἐρμηνείας.

ALLÈGORISTE, ὁ δι' ἀλληγορίων ἐρμηνευτής.

ALLÈGRE, ἐπὶ θ. (οἶκ.), εὐθυμος.

ALLÈGRESSE, θ. χαρὰ, ἀγαλλίασις.

ALLÈGRETTO, ὑποκορ. τοῦ-

ALLÈGRE (ἴταλ.), μουσ., γοργός, ἐπίτροχος.

ALLÈGUEUR, ῥ. ἀναφέρω. προτείνω. || — des excuses, προφασίζομαι.

ALLÈLUÏA (Ἑβρ.), ἀλληλουΐα, ἀλληλουάριον. §. εἶδος φυτοῦ (δξαλλίδος) ἀνθοῦντος περὶ τὸ Πάσχα. ||. faire l'— d'une personne, φρσ., κάμνειν τὸν πανηγυρικὸν τινός.

ALLEMAND, ANDE, Γερμανός. ||. querelle d'—, λογοτριβὴ περὶ ὀνου σικκιᾶς. §. (οὐα. θ.) εἶδος χοροῦ καὶ μέλους.

ALLEMANDERIE, θ. μικρὰ κάμνος τῶν αἰδηθουργειῶν.

ALLER (je vais, tu vas, il va, nous allons, vous allez, ils vont; j'allais, tu allais; j'allais, tu allais, il alla, nous al-

lâmes, vous allâtes, ils allèrent; j'irai, tu iras, il ira, nous irons; va, allons, allez; que j'aille; que j'allasse; allant; allé) ῥ. πορεύομαι, περιπατῶ. ἀπέρχομαι, ὑπάγω. (ἐπὶ ἀψύχ.) κινεῖσθαι (ῥ) ἐκτείνεσθαι, φθάνω. ||. aller et venir, πηγαίνεσθαι. ||. s'en aller, ἀναχωρεῖσθαι. ||. vas-y, allez-y, ὑπάγε. ||. je vais y aller, τώρα ὑπάγω. ||. las d'—, ὀκνηρὸς, ἀργοκίνητος.

||. — de pair, εἰσαυθαίρει. ||. cela va de suite, τοῦτο εἶν' ἐπόμενον. ||. comment va votre santé? πῶς ἔχετε (εἰς τὴν ὑγείαν σας); ||. le feu va, ἡ φωτιὰ καίει (βουλεύει). ||. l'habit me va (ou) ne me va pas, τὸ φόρεμα μὲ ἔρχεται (μὲ γίνεταί) ἢ δὲν μὲ γίνεταί (δὲν μὲ ἔρχεται).

||. il y va de votre fortune, κινδυνεύει ἡ περιουσία σου. ||. ce tonneau de vin s'en va, τὸ βαρέλλι τοῦτο τρέχει. ||. il s'en va midi, πλησιάζει μεσημέρι. ||. (ῥ. ἀντὶ οὐα.) un laisser aller, τὸ ἀτημέλητον, ἀφέλεια. ἀμεριμνία. || au pis aller, τοῦλάχιστον. || au pis aller, τὸ πολὺ-πολύ. ||. (τὸ πρσ.) va, va done, aller, allons! (ὡς παρακαλεῖσθαι. ἐπὶ ῥ.), ἔλα! ἄγετε! ἔλα δά! κτλ. ||. faire en aller, ἐξαλείφω, παίρνω. φυγαδεύω.

ALLÈSER, ALLÈSOIR, ALLÈSURE, ἴδε ALLÈSER κτλ.

ALLÈU (FRANC—), τιμᾶριον μὴ ὑποτελές (ἀνεξάρτητον).

ALLIACÉ, ἔκ, (βιν.), σκοροδοειδές.

ALLIAGE, κράμα (κυρ. μετάλλων). ||. sans—, ἄδολος, (κοιν.) λαγάρα.

ALLIANCE, θ. ἴδε VELLAR.

ALLIANCE, θ. συγγένεια ἐξ ἐπιγαμίας, συμπεθεριῶν. §. (μην.) συνδυασμός. συνθήκη, συμμάχια. (Γρφ.) διαθήκη. ||. l'arche d'—, ἡ κιβωτός τῆς διαθήκης.

ALLIEMENT, ὁ κόμπος τοῦ σχοινίου τῆς γεράνου (μηχανῆς).

ALLIER, ῥ. ἀνακατέω (ἐν μέταλλον μετ' ἄλλου). §. (μτφορ.) συνάπτω (καὶ αὐτῷ.) συνάπτεται, συμφωνῶ. συμμαχῶ. συμπενεθρίζω. ||. (ῥ. πθ. μτχ. ὡς οὐα.)

συγγενῆς ἐξ ἀγχίτας, συμπεθερός, ἢ· σύμμαχος.

ALLIER, εἶδος δικτύου διὰ τὰ πέριδικα.

ALLIGATOR, εἶδος κροκοδείλου (ἄλλ.) CALMAN.

ALLINGUE, θ. πάσσαλος ἐν τῇ θάλασσῃ εἰς τοὺς ποταμούς καὶ εὐκολωτέραν συγκομιδὴν τῆς ταφερομένης ἑυλείας.

ALLITÉRATION, θ. (ῥτρ.) ἀντιθέσις.

ALLIVEMENT, τὸ ἐπιβάλλον τὸν ῥοσ τοῦ δασμοῦ εἰς ἐκαστὴν καταλογιστικῶς διαγεγομμένον κτήμα.

ALLIVNER, ῥ. ἐπιβάλλω τοῖς ἐν κοντά δασμῶν εἰς ἐκαστὸν κτήμα λογικῶς διαγεγομμένον κατὰ τῆς Σαβοΐας. §. (αὐθιγ.) ἵσταται.

ALLOBOQUE, ἀρχαῖος καὶ ἀπλοῦς δεινός, ἀγροίκος, (κοιν.) ἄνθρωπος.

ALLOBOCQUE, ὁ ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει.

ALLOBOGUE, ὁ ἔργασις (τοῦ) ποταμοῦ.

ALLOCATION, θ. ἔγκρισις (τοῦ) ποταμοῦ. §. ποσὸς τινος. ῥ. ποσὸς τινος.

ALLOUTION, θ. προσηγορία δημογραφία.

ALLODIAL, ALÉ, (τιμᾶριον) μὴ ὑποτελές, ἀνεξάρτητον.

ALLODIALITÉ, θ. ἀνεξαρτησία (τιμᾶριον) μὴ ὑποτελές.

ALLODIE, θ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ. ῥ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ.

ALLODIE, θ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ. ῥ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ.

ALLODIE, θ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ. ῥ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ.

ALLODIE, θ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ. ῥ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ.

ALLODIE, θ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ. ῥ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ.

ALLODIE, θ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ. ῥ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ.

ALLODIE, θ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ. ῥ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ.

ALLODIE, θ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ. ῥ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ.

ALLODIE, θ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ. ῥ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ.

ALLODIE, θ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ. ῥ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ.

ALLODIE, θ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ. ῥ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ.

ALLODIE, θ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ. ῥ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ.

ALLODIE, θ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ. ῥ. φέλιγμα (τοῦ) ποταμοῦ.

μα (καρ. ποσὸν δαπανηθέν). χο-
 (προσδιορίζω) σύνταξιν.
 ALACON (μηχαν.), ὁδόντιον
 μηχανῆς.
 ALACRE, ῥ. ὑπαινίττομαι.
 ALACRE, ἔναμμα.
 ALACRE, ἴδε ALUMINE.
 ALACRE, ὁ. κλίνει ὅτι ἀρχί-
 ζει ἀνάπτει.
 ALACRE, ῥ. ἀνάπτω. S. (με-
 τ.) ἔναμμα.
 ALACRE, ὁ. θειοκρίτι.
 ALACRE, ἔναμμα, ὁ. πωλῶν ἢ
 κατασκευῶν θειοκρίτι.
 ALACRE, λυχνάπτει.
 ALACRE, ὁ. ἐργαστήριον ἢ
 οὐλὸν θειοκρίτων.
 ALACRE, ὁ. βάδιμα, προπλη-
 ρύει. S. (μετ.) διαγωγή, φέρ-
 ομεν.
 ALACRE, ὁ. αἰνιγμός, συνέ-
 ρησις. S. ἴδε ALACRE, ὑπαινί-
 ττομαι.
 ALACRE, ALE καὶ
 ALACRE, ENNE, σχηματισμέ-
 νος ἢ προσχώσις.
 ALACRE, ὁ. πρόσχωσις, πρόσ-
 χωμα.
 ALACRE, (κυρ.) ἡ μεγάλη ἀ-
 ποστασιμὴ σύνταξις τοῦ Πτο-
 λμαίου.
 ALACRE (-one, -cro), εἶδ. κοκ-
 κινώματος.
 ALACRE, ἡμερολόγιον.
 ALACRE, ὁ. εἶδος ὄρυκτου,
 ὁδόντιος.
 ALACRE, ὁ. χορεύτρια ἢ τραγω-
 δία, εἶδος δένδριου (λίθου).
 ALACRE, φ. καὶ (τὸ ἀπ' αὐτοῦ) κόμ-
 ητος (T). S. bois d', ἔναμμα
 οὐδαγῆται.
 ALACRE, εἶδος. κατασκευασμέ-
 νος με ἀλόγην.
 ALACRE, ὁ. (ναυτ.) τὸ σχοινὶ τοῦ
 πλοίου, S. (στρ.) σχοινίον
 ἢ γάρβας.
 ALACRE, ἡ ποιότης (τοῦ κράματος)
 χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου. S.
 ALACRE (de bas), ὁ. ἀλλοίωμα ἢ
 ἀλλοίωμα (κυρ. καὶ μετφορ.).
 ALACRE, ὁ. ἀλλοειδής (φύτον).
 ALACRE, ὁ. ἄλυσος, (πάθος).
 ALACRE, ὁ. ἄλυσος, (πάθος).
 ALACRE, εἶδος. τότε. S. alors com-
 (μετ.) τότε. S. alors com-
 (μετ.) τότε βλέπομεν. S. (καὶ

ἐνάρθρ.) les hommes d' —, οἱ
 τότε ἄνθρωποι.
 ALOSE, ὁ. θρίσση, (ἰχθ.).
 ALOSIE, εἶδος δικτύου, (ἄλλ.).
 VERNEX.
 ALOUATE, ὁ. εἶδος πιθήκου τῆς
 Ἀμερ.
 ALOUCHE, ALOUCHIER, ἴδε ALIZE,
 ALIZIER.
 ALOUE, ὁ. κοιν. ἀντί-
 ALOUETTE, ὁ. κορυδαλός, (πτν.).
 S. — huppée, ἴδε Cochevis. S.
 terres à allouettes, γαῖαι ἀμ-
 μώδεις.
 ALOUETTINE, ὁ. εἶδος κορυδαλῶ.
 ALOUMERE, εἶδος ἀμανίτου (ἐγα-
 ρικού).
 ALOUEN, ῥ. προξενῶ βάρος (κα-
 ρδοιαν).
 ALOUEN, ἡ, λιμασμένος
 ALOUAGE, ἡ μίσθις (κρῆσις) τῶν
 μετ' ἄλλων.
 ALOUAY, κομμάτι βυθίου κρέα-
 τος κομμένον κατὰ μήκος ἀπὸ
 τῆν ῥάχιν.
 ALOVER, ῥ. εἶδος εἰς τὰ νομίσμα-
 τα τὴν ὀρισμένην ἀξίαν (ALO).
 ALPACA (-ca) καὶ ALPAGUE, εἶ-
 δος ζώου (αἰγοκαμήλου) καὶ τὸ
 ἀπὸ τοῦ μαλλίου του κατασκευ-
 αζόμενον ὕφασμα.
 ALPESTRE, ἐπὶ ὁ. τῶν Ἀλπεων,
 Ἀλπειος.
 ALPHABET, ἀλφάβητον. S. ἀλφα-
 βητάριον.
 ALPHABETAIRE καὶ
 ALPHABÉTIQUE, ἐπὶ ὁ. ἀλφάβητι-
 κός.
 ALPHABÉTIQUEMENT, ἐπὶ ὁ. ἀλφα-
 βητικῶς, κατ' ἀλφάβητον.
 ALPHABÉTISTE, ἀλφάβητοποιός.
 ALPINE, ἐπὶ ὁ. (βεν.), ὄρειφύτης.
 ALPIQUE, = ALPESTRE.
 ALPISTE, εἶδ. φυτοῦ, φαλαρίς, (δ
 σπόρος του εἶναι τὸ) κανάρ-γεμ.
 ALQUE, ἴδε PINGOUIN.
 ALQUIFUX, εἶδος λιθαργόρου.
 ALKEHAN, εἶδος φυτοῦ (ἐφορ-
 εῖς). S. εἶδος κοσμητικῶ.
 ALSINE, ἴδε MONGELINE.
 ALTE, ἴδε HALTE.
 ALTENALIE, ἐπὶ ὁ. μεταποιήσι-
 μος, ἀλλοιώσιμος.
 ALTENABILITE, ὁ. ἡ ἰδιότης τοῦ
 ἀλτérable.
 ALTENANT, ANTE, (ιατρ.), διψῆς
 ἐμποιητικός.

ALTÉRATEUR, TRICH, καὶ
 ALTÉRATIF, ἰνκ, ἀλλοιωτικός.
 ALTÉRATION, ὁ. ἀλλοίωσις (ἐπὶ τὸ
 χεῖρον). παραπολίσις (νομίσμα-
 τος). S. σύγχυσις (ψυχικῆ). S.
 διψα ὑπερβολικῆ, λαύρα.
 ALTERCATION, ὁ. λογοτριβή, λο-
 γομαχία.
 ALTÈRE, ῥ. ἀλλοιῶ (ἐπὶ τὸ χεῖ-
 ρον), παραπολῶ. νοθεύω (νόμι-
 μα), καθήλειω. S. (ιατρ.) προ-
 ξενῶ διψαν. S. (αὐτῶν) διαφθε-
 ρομαι, χαλνῶ. S. (ἡ πό. μετ.)
 ἡλλοιωμένος. τετραγμμένος. S.
 — de sang, διψῶν αἷμα, αἰμο-
 ὄδρος.
 ALTERNANTE, ὁ. εἶδ. φυτοῦ (ἀμα-
 ράντου).
 ALTERNATIVE, εἶδος ἀμανίτου.
 ALTERNANCE, ὁ. ἡ ἐναλλὰξ θέσις
 τῶν ὄρυκτων (τῶν ἀνθίων κτλ.).
 ALTERNAT, μεταλλαγῆ, ἐναλ-
 λαγή.
 ALTERNATIF, ἰνκ, ὁ κατ' ἐναλλα-
 γὴν (ἐξ ὑπαμεινῆς), ἀλληλοδια-
 δοχος. S. proposition alterna-
 tive, (λογ.), τὸ διεκτυγμένον, δι-
 λημμα. S. (οὐσ. ὁ) ἐναλλαγή.
 S. ἀλλοίωσις μεταξὺ δύο προτά-
 σιων.
 ALTERNATION, ὁ. ἐναλλαγή.
 ALTERNATIVEMENT, ἐπὶ ὁ. ἐναλ-
 λάξ. ἀλληλοδιαδοχῶς.
 ALTERNÉ, ἐπὶ ὁ. ἐναλλάσσων. (γε-
 ωμετρ.) ἐναλλάξ κείμενος. (βεν.)
 ἐτεροστοιχός.
 ALTERNER, ῥ. πράττω τὴν ἡ γίνω-
 μαι (κίμαι κτλ.) ἐναλλάξ. ἐτε-
 ροστοιχῶ. (γεωγρ.) ἀμειψισπορῶ.
 ALTERNITE, ὁ. ἐναλλαγή θέσις,
 ἐτεροστοιχία.
 ALTERNQUE, ῥ. λογομαχῶ.
 ALTESSE, ὑψηλότης.
 ALTIEN, ὁ. ἀλλοίος (φυτ.).
 ALTIEN, ἔνα, ἀγέρωχος, ὑπερή-
 φανος.
 ALTIENEMENT, ἐπὶ ὁ. ἀγέρωχος,
 ὑπερηφάνος.
 ALTIMETRE, (ἐργαλ. μετρετ.), ὁ
 ὑψόμετρον.
 ALTIMETRIE, ὁ. ὑψομετρία.
 ALTINGAT, (χημ.), χαλκάνθος.
 ALITIDE, ὁ. (γεωγρ.) ὕψος (ὄρε-
 ῶν).
 ALITO (Ἰταλ.), εἶδ. βιολεῦ.
 ALUSO, νυκτοπούλι.

ALUDE, θ. δέρμα χρωματισμένον, (βιβλιοδετ.).

ALUDEL, (χημ.), εἶδ. μικρῶν σωλῶνων.

ALUINE, θ. ἀψίνθιον ἢ ἀρτεμισία ἢ ὀξυασία.

ALULE, θ. πτερυγίς.

ALUME, θ. ξύλον (δαυλὶ) διὰ προσάνναμα.

ALUMELLE, θ. (ναυτ.) ἴλαμα σιδήρου. **S.** ἐργαλείον σιδηροῦν κόπτον μόνον ἐξ ἐνὸς μέρους.

ALUMINAIRE, ἐπιθ. λευκαργίλλουχος.

ALUMINATE, θ. εἶδος ὀρυκτοῦ.

ALUMINE, θ. λευκαργίλλος.

ALUMINER, ρ. ἀνακατόνω με λευκαργίλλον.

ALUMINEUX, **EUSE**, λευκαργίλλωδης.

ALUMINIFERE, ἐπιθ. λευκαργίλλουχος.

ALUMINIQUE, ἐπιθ. λευκαργίλλωδης.

ALUMINITE, υ. καθαρά λευκαργίλλος.

ALUN, στυπτηρία.

ALUNAGE, στυπτηριασμός (τῶν πρὸς βαφὴν ὑφασμάτων).

ALUNATION, θ. (χημ.), στυπτηριοποίησις.

ALUNK, ρ. στυπτηριάζω (τὸ πρὸς βαφὴν ὑφασμα).

ALUNIQUE, θ. στυπτηριοποιητικὸν ἢ στυπτηριωρυχείον.

ALUNIFERE, ἐπιθ. στυπτηριοῦχος.

ALURNES, θ. πλθ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων.

ALUTE, θ. ἴδε **ALUDE**.

ALUYNE, ἴδε **ALUINE**.

ALVARDE, εἶδ. φυτοῦ (σιτοειδοῦς).

ALVEOLAIRE, ἐπιθ. βοθητικός.

ALVEOLE, θ. τὸ βοθηρίον (κοιλίωμα) τῶν οὐλῶν ὅπου εἶν' ἐξριζωμένοι οἱ ὀδόντες. **S.** ἡ τρύπα τῆς μελικηρίδος, κύτταρον.

ALVEOLE, **EE**, ὁ ἔχων κοιλώματα ὡς τὰ τῆς μελικηρίδος.

ALVIE, θ. εἶδος πίτυος.

ALVIN, **INE**, (ιατρ.), ὁ τῆς κάτω κοιλίας. || ἐναυατῶν alvines, ὑποχωρήματα.

ALVINAGE, **ALVINAGE**.

ALVINIER, ἴδε **ALVINIER**.

AMABILITE, θ. τὸ ἐράσιμον, ἐρασιμότης. **S.** (πλθ.) φιλοφρονησεις, περὶ ποιήσεως.

AMADIS, χειρίς χωρὶς σούφρας.

AMADISEN, ρ. θέλω δι' ἐπιδεικτικῶν φράσεων, ἐκιδώ.

AMADOTE, θ. εἶδος ἀπιδίου.

AMADOU, ὄσκα.

AMADOUEMENT, καλόπιασμα.

AMADOUEH, ρ. καλοπιάνω.

AMADOUEHIE, θ. ἐργαστήριον ὀσκάς.

AMADOUEUR, ὁ πωλῶν ὀσκάν.

AMADOUTIER (-DOUVIER), δένδρον τὸ φέρον ὀσκαν.

AMAGRIR, ρ. λιγνέω. **S.** (μτν.) πελεκῶν λεπτύνω.

AMAGRISSEMENT, λιγνεύμα.

AMAILLAGE ἢ **AMAIRADES**, θ. πλθ. εἶδος δικτύου.

AMALGAMATION, θ. μίξις μετάλλων (κυρ. δὲ τοῦ ὑδραργύρου μετὸν χρυσόν).

AMALGAME, μίγμα μετάλλων (καὶ μτφορ.) προσώπων ἢ πραγμάτων ἀντιθέτων.

AMALGAMER, ρ. ἐνώνω τὸν ὑδραργύρον μετ' ἄλλο μέταλλον. **S.** (μτφορ.) ἐνώνω πράγματα ἀντιθέτα, συμφύρω.

AMALGANEUR, ὁ δοκιμάζων τὸ φάρμακον (amalgame) τῶν μετάλλων.

AMALOUASSE, =Pic-grèche.

AMANDÉ, θ. ἀμύγδαλον.

AMANDÉ, εἶδος ποτοῦ ἀπὸ ἀμύγδαλα, θιάσον.

AMANDIER, ὁ ἀμυγδαλιά.

AMANT, **ANTE**, ἐραστής, ἐρωμένη.

AMAPER, ρ. (ναυτ.) ἀδράχην μετὰ τὸ ἴστίον ἵνα τὸ διπλώσω.

AMARANTACE, **EE**, (βεν.) ἀμαραντοειδής.

AMARANTE, θ. (ἀνθ.), ἀμάραντος.

S. (ἐπιθ.) ἀμαράντινος τὸ χρώμα.

AMARANTINE, θ. εἶδος ἀνεμώνης.

AMARISCENT, **ENTE**, ὑπόπικρος.

AMARINAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-

AMARINER, ρ. ἀντικαθίσταμι δι' ἄλλων ναυτῶν τὸ πλήρωμα πλοῦ κατασχεθέντος. **S.** συνειλίζω εἰς τὴν θάλασσαν.

AMARQUE, θ. (ναυτ.), σημαντήρ.

AMARPAGE, (ναυτ.), δέσιμον τοῦ πλοῦ εἰς τὴν ξηράν. **S.** συνδέσεις δύο σχοινίων δι' ἄλλας λεπτοτέρας.

AMARRE, θ. (ναυτ.), ἀπόγειον

σχοινίον, παράγγει. (ἐν γλῶσσει)

καρὰ δόσχοινον, παλαμάρ.

AMARRER, ρ. δένω τὸ πλοῖον μετὰ παράγγεια, δένω τὰ κἀνήτα παράγγεια, δένω τὰ κἀνήτα (κατὰ π.) ἵνα μὴ παρσέονται.

AMARVILIS, εἶδ. ἀνθοῦ (ναρκεῖς) καὶ πεταλούδας, ἀμαρβίλ.

AMAS, σωρός, σωρίτις, σωμάρ.

AMASSEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

AMASSEN, ρ. συνάξω, συναρτίζω. (χωρὶς π.) ὑπασπρίζω.

AMASSETTE, θ. ἐργαλ. (συναρτῆρ) διὰ τὰ τριβόμενα χρώματα τῶν ζωγράφων.

AMASSEUR, **EUSE**, ὁ συνάξων (συναρτῆρ) σωρίτων.

AMATELOTAGE καὶ

AMATELOTEMENT, τὸ οὖσ. τῶν-

AMATELOTES, ρ. κατατάττω μετὰ δύο τὰς ναύτας ἵνα συμπέθωνται.

AMATEUR, ἐραστής (κυρ. τῶν ἱερῶν τεχνῶν), φιλόμουσος.

AMATINER, ρ. σηκώνω τινά πρὸς τὴν ἑσπέραν.

AMATINER, ρ. βάλλω τὴν πύλιναν ἵνα βατευθῇ.

AMATIN, ρ. (χρυσοχ.), ἀμαρτίνω (κάμνω θαμνόν) τὸν χρυσόν καὶ τὸν ἄργυρον.

AMATINITE, θ. (διδακτ.), ἡ πέτρα τοῦ ἐρωτός πρὸς τὸ ἐρωτῆσαι.

AMAUROSE, θ. (ιατρ.) ἀμαυρωσις τῶν ὀφθαλμῶν.

AMAUROTIQUE, ἐπιθ. ὁ ἀποκείμενος εἰς ἀμαυρωσιν.

AMAZONE, θ. ἀμαζών. **S.** ἡ ἡμιδοῦτος γυναικεὶς διὰ τὸ ἵνα περυσσας. **S.** εἶδος ψευδοῦς ἢ κοκκοβροδύτου.

AMAGES, θ. πλθ. περιστροφῶν λόγων.

AMBALARD, χειραμάχιον πρὸς τακόμεσιν τῆς ζώμης εἰς τὰ χοιροποιήματα.

AMBASSADE, θ. πρεσβεία.

AMBASSADEUR, θ. πρεσβευτής.

AMBASSADEUR, θ. πρεσβευτής.

AMBASSADEUR, θ. πρεσβευτής.

AMBASSADEUR, θ. πρεσβευτής.

AMBASSADEUR, θ. πρεσβευτής.

AMBASSADEUR, θ. πρεσβευτής.

AMBASSADEUR, θ. πρεσβευτής.

AMBERBOA, = AMBERETTE.

AMBERBAS, ἴδε BESKET

AMBIANT, ANTE, ὁ περιεχόμενος. ||. l'air —, (φυσ.) ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀέρας, τὸ περιέχον.

AMBIÉTÉRIE, ὁ. τὸ ἀμφιδέ-

ξιν.

AMBIÉTÉRIE, ἐπὶ (ὁ. ἀμφιδέξις).

AMBIÉTÉRIE, ἐπὶ (ὁ. ἀτμοσφαιρικός ἀέρας, (κυρ-
τὸς πρὸς).

AMBIÉTÉRIE, ἐπὶ (ὁ. γεωμετρ.), ἀμ-

φιδέξις.

AMBIÉTÉRIE, ὁ. ἐπαμφοτερίζων, ἀμ-

φιδέξις, διφορούμενος. S. (οὐς.)

ἀντικείμενον ἐν εἰδεί ἐπιδείκνυται. S.

πρῶτον πραγμάτων ἀντικείμενον,

καὶ ὡς.

AMBIÉTÉRIE, ὁ. τὸ ἐπαμφοτερίζον,

ἀμφιδέξις.

AMBIÉTÉRIE, ἐπὶ (ὁ. ἀμφιδέξις,

ἐπαμφοτερίζοντος.

AMBIÉTÉRIE, ὁ. ὁλοκαταστροφή ἢ ἀμαυρό-

φῶς. S. ἡλικίαν ἀμμου.

AMBIÉTÉRIE, ἐπὶ (ὁ. φιλοδό-

ξος.

AMBIÉTÉRIE, EUSE, φιλοδόξος. (ἐπὶ

πρὸς λόγους) ἐπιδεικνύμενος, ἐπι-

δεικνύμενος.

AMBIÉTÉRIE, ὁ. φιλοδοξία.

AMBIÉTÉRIE, ὁ. ζητῶ (σπουδάζω)

περὶ τι φιλοδοξῶς, θηρεύω

(ὁ. κτλ.), σπουδάζω.

AMBIÉTÉRIE, ἴδους βαδίσματος τοῦ ἴ-

πιδος (ἀρχ.) πέδα, (Τυρκ.) τσαπ-

πῆ.

AMBIÉTÉRIE, ἴππος βαδίζων πέδα,

(Τυρκ.) τσαπκί.

AMBIÉTÉRIE, ἴδε AMBUSHOIN.

AMBIÉTÉRIE, ὁ. (τεχν.) κάμνω τι

κατὰ ἀπ' ἐνός καὶ κοίλον ἀπ'

ἐνός μέρους.

AMBIÉTÉRIE, ἐργαλεῖον πρὸς

ἀντικείμενον διαφόρων τεχνουργη-

μάτων.

AMBIÉTÉRIE, εἶδος ἰχθύος.

AMBIÉTÉRIE, ὁ. ἡ ἐχέτις τοῦ

ἀντικείμενου.

AMBIÉTÉRIE, (gris), ἡ ἀμβαρίτις. S.

(ἡμῶν) τὸ κεχρῖσθαι.

AMBIÉTÉRIE, ὁ. ψευδῆ λευκτρον.

AMBIÉTÉRIE, ὁ. καπνίζω με ἀμβαρίτις.

AMBIÉTÉRIE, INE, ἀμβαρίτις.

AMBIÉTÉRIE, ὁ. εἶδος φυτοῦ εὐώ-

δου, μισχοδότανος.

AMBIÉTÉRIE, INE, ἀμβαρίτις.

AMBIÉTÉRIE, καὶ AMBROSIE, ὁ. ἀμ-

φιδέξις.

AMBUBAGE, εἶδος ἀλλοῦ.

AMBULACRE, ὁ ὁμῆν τῆς κινή-

σεως τῶν ζωοφύτων.

AMBULANCE, ὁ. περιφορητὸν νο-

σοκομεῖον (τῶν στρατ.). S. ἐ-

πιστάσια περιουτοῦ εἰσπράκ-

τορος.

AMBULANT, ANTE, περιφορητός.

πλανητικός. ἀεικίνητος.

AMBULATION, ὁ. (ιατρ.) περίπα-

τος.

AMBULATOIRE, ἐπὶ μεταβατι-

κός. S. τρεπτός, μεταβλητός.

AME, ὁ. ψυχὴ. S. (μυμ.) ἐπι-

γραφή (ἐμβλήματος). S. τὸ

κοῖλον (κανονίου). S. τὸ ἐνδο-

θεν ὑποστηρίγμα ἀγάλματος ἢ

μουσ. ὄργανου. S. ἡ δερματίνη

γλωττίς τῆς φωνῆς.

AME, EE, (ἀρχ.) ἀντί AIMÉ, προσ-

φιλῆς, ἀγαπητός.

AMEER, ὁ. (γεωργ.) κόπτω ὅλας

τὰς λεπτάς κληματίδας τῆς ἀμ-

πέλου.

AMECHER, ὁ. βάλλω φτελὶ εἰς τὸ

πυροβόλον.

AMELANCHE, ὁ. ὁ καρπὸς τοῦ

AMELANCHIER, ὁ. εἶδ. κραταίφης

(ALIZIER).

AMELET, (ἀρχιτεκ.), νηματίον

πρὸς στολισμὸν τοῦ κιονοκράνου.

*AMELETTE, ὁ. ὑποκορ. τοῦ *AME,

ψυχίτσα.

AMELIORATION, ὁ. βελτίωσις.

AMELIORER, ὁ. βελτιῶ (καὶ αὐ-

τὸ) βελτιοῦμαι, καλλητεροῦμαι.

AMELOTES, ναυτ., ἴδε AMOLET-

TES.

AMEN, ἀμήν!

AMENAGE, μετακόμισις πραγμά-

των.

AMENAGEMENT, διευθέτησις δά-

σους.

AMENAGER, ὁ. διευθετῶ δάσος.

κόπτω δένδρον καὶ τὸ πωλῶ εἰς

ξύλα.

AMENDABLE, ἐπιδεκτικός βελτιώ-

σεως.

AMENDU, ὁ. πρόστιμον. ||. — ho-

porable, εἶδος ποινῆς, αἵτησις

συγγνώμης παρρησίας. S. (μ-

πορ.) faire — d'une chose,

ζητῶ συγγνώμην, ὁμολογῶ πῶς

ἔχω λάθος.

AMENDEMENT, βελτίωσις. (γε-

ωργ.) κηρύσσειμα. S. (διοικητ.)

τροποποίησις (νόμου).

AMENDER, ὁ. βελτιῶ. (γεωργ.)

κηρύσσω. (διοικητ.) τροποποιῶ

(νομολογέδιον). S. (αὐτοπ.) διορ-

θόνομαι. (ἐπὶ ἀσθεν.) καλλητε-

ροῦμαι.

AMENER, ὁ. φέρω. ||. mandat d'

—, ἐνταλμα συλλήψεως. ||. —

les voiles, (ναυτ.) καταβάλλω τὰ

πανιά. ||. (κυβ.) — double-deux

etc, ῥίπτω διπλᾶ κτλ.

AMENITE, ὁ. τερπνότης (τόπου)

κοιφότης (χαρακτήρος).

AMENORREË, ὁ. (ιατρ.) ἐπίσχε-

σις τῶν καταμηνίων.

AMENTACËS, ὁ. πλθ. (βην.) πτε-

λεοιδῆ.

AMENUISER, ὁ. λεπτόνω, φιλαί-

νω.

AMER, ERE, πικρός (κυρ. καὶ μ-

πορ.). ||. (οὐς.) ἡ χολή (κυρ. τῶν

ἰχθ.).

AMÈRE-DOUCE, —DOUCE-AMÈRE.

AMÈREMENT, ἐπὶ (ὁ. πικρῶς.

AMERS, πλθ. (ναυτ.), σημεία εἰς

τὸ παράλιον πρὸς ὁδηγίαν τῶν

πλεονκτων.

AMERTUME, ὁ. πικρότης, πικρά-

δα. S. (μυμ.) πικρία, πίκρα,

λύπη.

AMESTREMENT, τὸ οὖς. τοῦ

AMESTRE, ὁ. προπαρασκευάζω

τὴν βαψὴν διὰ τοῦ κνήκου.

AMESUREMENT, τὸ οὖς. τοῦ

AEESURER, ὁ. ἐκτιμῶ ἐξ ἀναλο-

γίας.

AMETHYSTE, ἀμέθυστος, (λίθ. πο-

λύτ.).

*AMETTE, ὁ. ὑποκορ. τοῦ *AME.

AMEUBLEMENT, ἐπιπλᾶ (εὐρώσις)

τοῦ οἴκου.

AMEUBLER, ὁ. ἴδε MEUBLER.

AMEUBLIN, ὁ. (Νμ.), κάμνω κι-

νητὸν τὸ ἀκίνητον κτήμα. S.

(γεωργ.) λεπτόνω (ἀραιώνω) τὴν

γῆν.

AMEUBLISSEMENT, τὸ οὖς. τοῦ A-

MEUBLIR.

AMEULONNER, ὁ. θημωνιάζω.

AMEUREMENT, τὸ οὖς. τοῦ

AMEUTER, ὁ. συνιθεῖν τὰ λαγω-

νικά νὰ θηρεύωσιν ὁμοῦ. S.

συναθροῖν τὸν ὄχλον, κάμνω

ὄχλαγωγίαν.

AMFICOURI, ἴδε AMPHICOURI.

AMI, IE, φίλος φίλη. S. ἐμπρός

AMPHITHEATRAL, **ALE**, ἀμφιθεα-
τρον, ἀμφιθέατρον.
AMPHITHEATRE, ἀμφιθέατρον.
AMPHITRION, ἀμφιτρύων, ἐστία-
ς.
AMPHORE, θ. ἀμφορεύς.
AMPHOTER, ἐπιθ. πλατύς, εὐρύχωρος.
AMPHOTEROS, ὁ ἀμφότερος.
AMPHOTERIE, **IVE**, (βτν.), ἐμπλε-
τός.
AMPLIEMENT, ἐπιρ. ἐν ἐκτάσει.
AMPLIFIER, ὁ ἀφθίνων.
AMPLITUDE, θ. πλάτος.
AMPLITUDE, ἐπιθ. (βτν.) ἐμπλό-
δος.
AMPLITUDE, **THICE**, ὁ πλατύνων
(ἀφθίνων) τι.
AMPLIATIF, **IVE**, συμπληρωτικός
(ἀφθίνων κτλ.).
AMPLIATION, θ. ἀπόγραφον ἐξο-
μολογίας κτλ.
AMPLIFICATION, ὁ μεγαλοποιῶν
τι παράγεται.
AMPLIFICATION, θ. αὐξησις (λό-
γος). ὁ γύμνασμα ρητορικόν.
AMPLIFIER, ὁ αὐξάνων διὰ λόγου,
μεγαλοποιῶν.
AMPLIFIER, **IVE**, ἀφθίνων.
AMPLITUDE, θ. (γεωμετρ.) ἔκτα-
σις πλάτος (ἀστρ.) εὐρος.
AMPLITUDE, θ. φάλη. ὁ φλύκται-
νός τοις τοῦ δέρματος.
AMPLITUDE, **IVE**, οἰδαίνων, ὀγκώδης.
AMPLITUDE, θ. (ναυτ.), ὠρολό-
ν των ἡμῶν.
AMPLITUDE, θ. στούπω-
ν των κανονίων κτλ.
AMPLITUDE, **IVE**, (βτν.), ληκυθο-
ν.
AMPLITUDE, θ. ληκυθώδης (γέ-
νη ἀστρ. ποταμ.).
AMPLITUDE, θ. ὅδε **EMFUSSEN**.
AMPLITUDE, θ. (χειρουργ.), κόψι-
μος, ἀκρωτηριασμός.
AMPLITUDE, ὁ (χειρουργ.), κόπτω
ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀκρωτη-
ρίζω.
AMPLITUDE, θ. φυλακτόν.
AMPLITUDE, ὁ ἐφοδιάζω
(ἀφθίνων κτλ.).
AMPLITUDE, ὁ (ναυτ.) τεντώνων τὰ
ἄκρα των ἰστίων, προτονίζω.
AMPLITUDE, θ. πλθ. (ναυτ.), σχοινία
ἐπὶ τὸν πύργον των ἰστίων, πρό-
τονίζω.
AMPLITUDE, ἐπιθ. τὸν ὅποιον ὀ-
φείλει νὰ τέρψῃ.

AMUSANT, **ANTE**, τερπνός, δια-
σκεδαστικός.
AMUSEMENT, τέρψις, διασκέδα-
σις. ὁ χρονοτριβή.
AMUSER, ὁ τέρπων, διασκεδάζω.
ὁ ἀπασχολῶ ἢ ἀπατῶ. χρο-
νοτριβῶ.
AMUSETTE, θ. (οἶκ.), ἀθυριάτιον,
παιγνιδάκι.
AMUSEUR, ὁ τέρπων.
AMUSOIRE, θ. μέσον πρὸς δια-
σκεδασιν.
AMYGDAL, θ. (ἀνατομ.), οἱ ἀμυγ-
δαλοειδεῖς ἀδένες τοῦ λαιμοῦ,
αἱ ἀντιάδες.
AMYGDAL, **EE**, (βτν.), ἀμυγδαλο-
ειδής.
AMYGDALIFERE, ἐπιθ. ἀμυγδαλο-
φόρος.
AMYGDALIN, **INE**, ἀμυγδαλίνος.
AMYGDALINE, θ. (χημ.), τὸ ἔλαιον
(ἢ οὐσία) τῶν πικραμυγδαλίων.
AMYGDALITE, θ. ἀμυγδαλίτης (λί-
θος). ὁ (ιατρ.) φλόγις τῶν ἀ-
δένων τοῦ λαιμοῦ, (κοιν.) λαϊμά.
AMYGDALOIDE, ἐπιθ. ἀμυγδαλο-
ειδής.
AMYLAC, **EE**, ἀμυλώδης.
AN, ἔτος, χρόνος. || (service du)
boul de l'an, τὰ χρονιάτικα
ἀποθανόντος. || bon an, mal
an, (φρσ.), χρόνον μετὰ τὸν χρό-
νον.
ANABAPTISTE κτλ., Ἀναβαπτιστής
(ἀντιπρόσθετος) κτλ.
ANAGRAMME (κτλ.), θ. ἀναγρμ-
ματισμός κτλ.
ANAL, **ALE**, (ἀνατομ.), ὁ τοῦ πρω-
κτοῦ.
ANALICTES, πλθ. ἀνάλεκτα.
ANALICTEUR, συντάκτης ἀναλέ-
κτων.
ANALICTIQUE, ἐπιθ. (ιατρ.) ἀνα-
ληπτικός.
ANALOGIE, θ. ἀναλογία.
ANALOGIQUE, ἐπιθ. ἀναλογικός.
ANALOGUEMENT, ἐπιρ. ἀναλο-
γικῶς.
ANALOGISME, ἀναλογισμός.
ANALOGUE, ἐπιθ. ἀνάλογος.
ANALYSE, θ. ἀνάλυσις.
ANALYSER, ὁ ἀνάλω.
ANALYSTE, ὁ ἀσχολούμενος (δει-
νός) περὶ τὴν ἀνάλυσιν.
ANALYTIQUE, ἐπιθ. ἀναλυτικός.
ANALYTIQUEMENT, ἐπιρ. ἀναλυ-
τικῶς.

ANANAS, εἶδ. καρποῦ τῆς Λαμερ.,
ἀνανάσιον.
ANARCHIE, θ. ἀναρχία.
ANARCHIQUE, ἐπιθ. ἀναρχικός.
ANARCHISER, ὁ βάλλω εἰς ἀναρ-
χίαν.
ANARCHISME, σύστημα ἀναρχίας.
ANARCHISTE, φίλος τῆς ἀναρχίας,
στασιαστής.
ANASARQUE, θ. εἶδος ὕδρωπος,
ἀνασάρκωσις.
ANASTOMOSE, θ. ἀναστομώσις.
ANASTOMOSER (s'—), ὁ ἀναστο-
μοῦμαι.
ANASTOMOTIQUE, ἐπιθ. ἀναστο-
μωτικός.
ANASTROPHE, θ. ἀναστροφή, (σχῆ-
μα λόγου).
ANATE, θ. εἶδος βαφῆς (ἰσάτι-
δος).
ANATHÉMATISER, ὁ ἀναθεματίζω.
ANATHÉMATISME, ἀναθεματι-
σμός.
ANATHÈME, ἀνάθεμα.
ANATIDE, ἐπιθ. (ζωολ.), ὁ ἐκ τοῦ
εἶδους τῆς πάπιας, νησσοειδής.
ANATINE, θ. εἶδ. ὀστρείου, δάκτυ-
λος ἢ βάλανος.
ANATIN, **INE**, (ζωολ.), νησσοειδής.
ANATINE, θ. εἶδος ὀστρέου διθύ-
ρου.
ANATOMIE, θ. ἀνατομία.
ANATOMIQUE, ἐπιθ. ἀνατομικός.
ANATOMIQUEMENT, ἐπιρ. ἀνατο-
μικῶς.
ANATOMISER, ὁ ἀνατέμνω. ὁ
(μετφ.) ἀνάλω.
ANATOMISTE, ἀνατόμος.
ANCELLE καὶ (ὕποκορ.) **ANCELET-
TE**, θ. παιδίσκη.
ANCEPS, ἀμφίστομος.
ANCEPHAL, πλθ. οἱ πρόγονοι.
ANCEPTE, θ. (ναυτ.), ἄκρα σχοι-
νίου.
ANCHAU, ἀσβεστοσυγγένος.
ANCHRE, θ. γλωττίς (ἐμπνευστοῦ
ὄργάνου). ὁ τρύπα τοῦ μύλου
διὰ τὸ ἀλευρί.
ANCHER, ὁ ἐναρμόζων γλωττίδα
εἰς ἐμπνευστὸν ὄργανον.
ANCHER, τὸ σκεῶς ὅπου οἱ θυρ-
σοῖς φέρονται ἀπὸ τὸν ἀσβεστόν.
ANCHILLOSE, θ. τρύπα σκωλη-
κοφαγώματος εἰς κῆλον.
ANCHILOSE, ἴδε **ANKYLOSE**.
ANCHOS, εἶδος σαρόγλας, ἀν-
τζούια.

ANCIEN, ENNE, παλαιός, πρῶτον. πρεσβύτερος, αρχαιότερος, δημογέρων.

ANCIENNEMENT, ἐπίρ., τὸ πάλαι. ANCIENNETÉ, θ. παλαιότης. ἀρχαιότης, τὰ πρεσβεία. || de toute —, ἐπίρ. ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων.

ANCHÈ, ἴδε ANKYLE.

ANCHILLAIRE, ἐπίθ. (χημ.), παρασκευαστικός. S. (οὐστ. θ.) εἶδος ὀστρέου, ἀγκύλη, (κοιν.) ἐλγά.

ANCIOTÉ, ἔε, (βην.), ἀμειλιτος.

ANCOLITE, θ. εἶδ. εὐανθοῦς φυτοῦ.

ANCONÉ, ἐπίθ. (ἀνατομ.) ὁ τοῦ ἀγκῶνος.

ANCRAGE, ἀγκυροβολία. || droit d' —, ἀγκυροβόλιον, ἐνόμιον.

ANCRE, θ. ἀγκυρά. S. (ἀρχιτεκτ.) δέμα σιδηροῦν τοίχου.

ANCRES, ῥ. ἀγκυροβόλῳ, ἀράξω, S. (μτφορ.) ῥιζώνω (πυθενά), καλοκάθημαι.

ANCRURE, θ. ζαρωματιά (εἰς ὕψοςμα). S. (ἀρχιτεκτ.) δέμα σιδηροῦν τοίχου.

ANCYLE κτλ., ἴδε ANKYLE κτλ.

ANDAILLOTS, ἴδε DAILLOTS.

ANDAIN, ὅσον μέρος τοῦ λιβαδίου ἢ τοῦ χορταρίου θερρίζεται διὰ μίας.

ANDALOU, ἴππος Ἰσπανικὸς (τῆς Ἀνδαλουζίας).

ANDANTE (ἱταλ.), μουσ., τὸ μετὰ ῥυθμὸν καὶ ἀργόν.

ANDANTINO, ὑποκορ. τοῦ ANDANTE.

ANDARINI, εἶδος σπυρωτοῦ φιδῆ, τριπτόν.

ANDELLE, ἴδε Bois.

ANDERS, πλθ. λειχὴν τῶν μοσχάρων.

ANDOUILLE, θ. λουκάνικον.

ANDOUILLER, κλαδάκι τοῦ ἐλαφοκέρατος.

ANDOUILLETTE, θ. μικρὸν λουκάνικον.

*ANE, ὄνος, γάδιδαρος.

ANÉANTIN, ῥ. ἀφανίζω, μηδενίζω, χάνω, (καὶ αὐτοπθ.) χάνομαι. ἀποκάνω. τὰ χάνω.

ANÉANTISSEMENT, ἀφανισμός, κατάλυσις, ἐξουθένωσις, ἀποκαμωμός.

ANECDOTE, ἀνέκδοτον.

ANECBOTIER, ὁ συλλέγων καὶ διηγούμενος ἀνέκδοτα.

ANECBOTIQUE, ἐπίθ. ὁ περιέχων (ἢ στηριζόμενος εἰς) ἀνέκδοτα.

ANÉCON, = SENECON.

*ANÉE, θ. γαιδουροφόρι.

ANÉMOMÈTRE, ἀνεμόμετρον.

ANÉMONE, ἀνεμώνη, (ἀνθ.).

ANÉMOSCOPE, ἀνεμοσκόπιον.

ANÉMOITROPE, ἀνεμοτρόπιον, εἶδος μηχανῆς πρὸς κατασκευὴν τῆς κοκκολάτας.

*ANERIE, θ. γαιδουριεά.

*ANESSE, θ. γαιδιόρα.

ANETH καὶ ANET, φ. ἄνηθον.

ANÉVRISMAL, ALE καὶ

ANÉVRISMATIQUE, ἐπίθ. (ιατρ.), ἀνευρυσματικός.

ANÉVRISME ἢ ANÉVRISME (ιατρ.), ἀνευρυσμός.

ANFRACTEUX, EUSE, πλήρης ἐλιγμών, ἀνώμαλος.

ANFRACUOSITÉ καὶ ANFRACUOSE, θ. ἀνωμαλία.

ANGE, ἄγγελος. S. εἶδος ἀλυσιδωτῆς σφαίρας κανονίου. S. εἶδος σκυλοφαρίου.

ANGELIN, δ. ἀνδῆρον.

ANGÉLIQUE, ἐπίθ. ἀγγελικός. S. (οὐστ. θ.) εἶδος φυτοῦ, ἀγγέλικο.

ANGÉLIQUEMENT, ἐπίρ. ἀγγελικῶς.

ANGÉLISER, ῥ. μεταβάλλω εἰς ἄγγελον.

ANGELOT, εἶδ. νομισματοῦ ἀρχαίου τῆς Γαλλ. S. εἶδος κεφαλοκυρίου τῆς Νορμανδ.

ANGELUS, προσευχή τις τῶν Λατίνων.

ANGÉOLEMENT, διδύλισμα νέας φυτείας.

ANGINE, θ. λαιμὰ, (πάθος).

ANGINEUX, EUSE, (ιατρ.) ὁ ἐπιφέρων (συννοεούμενος μὲ) πόνον τῷ λαιμῷ.

ANGIOSPERME, ἐπίθ. (βην.), ἐναγγειόσπερμος.

ANGIROLLE, ἐργάτης (δνος) κατ'έργου.

ANGLAISE, θ. εἶδος χοροῦ. S. εἶδος χονδρῶν σειρητιῶν.

ANGLAISER, ῥ. κόπτω τὴν οὐρὰν τοῦ ἵππου πολλὰ κοτὴν καθῶς οἱ Ἄγγλοι.

ANGLE, γωνία.

ANGLER, θ. μέρος ἢ πρῶγμα σχηματίζον γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANGLER, ῥ. σχηματίζω εἰς γωνίαν.

ANICULUM, είδος λεπτῶν σκω-
 λῶν.
ANICUM, INE, ὄφιοειδής.
ANICINAIRE, είδος πολυποδος,
 (ἀλλ.) **SQUIDAIRE**.
ANICINE, θ. είδ. φυτοῦ (σικύου).
ANICIS, είδ. ὄφειος, (ἀλλ.) **ORNET**.
ANICULAIRE, ἐπιθ. γωνιώδης. ||
ANICULE, ἀκρογωνιαῖος λίθος.
ANICULAIREMENT, ἐπιρ. γωνιω-
 ῶς.
ANICOLE, ἐκ κζί
ANICULUX, EUSE, γωνιώδης. §.
 (ἐπιρ.) δύστροπος.
ANICULICLAVE, ἡ σενόσημος (ἐ-
 ν τῶν Ῥωμ.).
ANICULIS, θ. στενώσεις, στενο-
 ῶς.
ANICULISTE, ἐκ, στενός, στενόχω-
 ρός.
ANICULURE, θ. είδος κινίνου.
ANICULATION, θ. *πνευστικαμός,
 ἐν τῇ πνοῇ.
ANICULEN, ῥ. τρέφω προσκόντως
 ἢ πῶρ.
ANICULEUX, EUSE. = ευσιῶν, δύσ-
 τῶν.
ANICULE, πτν. κροτωνοφάγος.
ANICULE, θ. κεδρωτή, (δένδρ.).
ANICULO, είδος πεπέρεως.
ANICULITE, θ. δικανίκιον.
ANICULOUSSE, θ. (οἰκ.) ἐμπόδιον,
 ἐν τῇ οἰκίᾳ.
ANICUL, INE, ὀνηλάτης.
ANICUL, είδ. φυτοῦ ἰνδικοφόρου.
ANICULE, θ. ἑλξ (ἀμπέλου κτλ.) ἢ
 ἰνδικανίκιον. §. ἱρίκος σιδηροῦς
 ἐν τῇ γλῶσσῃ τὴν ἐπάνω μολύπετραν.
ANICULE, ἐκ, (βεν.), ἑλικοφόρος.
ANICULYERBION, θ. ὀνειδισμός,
 ἐν τῇ γλῶσσῃ. ἀπὸ χθελί.
ANICUL, ALE, ζωικός. ||. (οὐς.)
 ζῶον.
ANIMALCULE, ζωΰφιον.
ANIMALCULISME, τὸ σύστημα τῶν
 ἀντικειμένων ζῴων ἐν τῇ ἀν-
 τικειμένῃ σπερματι.
ANIMALISABLE, ἐπιθ. ὁ εἰς ζωϊ-
 κὴν οὐσίαν μεταποιήσιμος.
ANIMALISER, θ. τὸ οὐς. τοῦ-
 τος εἰς ζωϊκὴν οὐσίαν.
ANIMALISME, ἡ κατάσταση τοῦ
 ζῴου.
ANIMALISTE, = **ANIMALCULISTE**.
ANIMALITÉ, θ. ἡ ιδιότης τοῦ ζῴου.

ANIMATEUR, ζωογόνος.
ANIMATION, θ. ἐμφύχωσις (τοῦ
 ἐμβρύου).
ANIMELLES, θ. πλθ. οἱ ὄρχεις τοῦ
 κροῦ μαγειρευμένοι. §. αἱ
 γαργαλῆθραι τοῦ λαιμοῦ, τὰ πα-
 ρισθμία, αἱ ἀντιάδες.
ANIMER, ῥ. ἐμψυχώνω (κυρ. καὶ
 μεταφορ.). διεγείρω, ἐρεθίζω. ||.
 (ἡ πθ. μετχ. ὡς ἐπιθ.) ἐμψυχός
 ζωηρός.
ANIMEUX, EUSE, εὐτολμος, εὐε-
 ρέσιτος.
ANIMISME, τὸ σύστημα τῶν-
 ἰστικῶν.
ANIMISTE, ὁ ἀποδιδὼν εἰς τὴν
 ψυχὴν ὅλας τοῦ σώματος τὰς
 ἐνεργείας.
ANIMOSITÉ, θ. δυσμένεια, ἀπέ-
 χθεια, πάθος.
ANIMOVISSE, ὁ πρεσβεύων τὴν
 ἑμψυλὸν ἐπιγόνον τοῦ σπέρμα-
 τος.
ANIS, γλυκάνισον.
ANISER, ῥ. σκευάζω μὲ γλυκάν-
 ισον.
ANISETTE, θ. ποτὸν ἐσκευασμέ-
 νον μὲ γλυκάνισον.
ANKYLE, είδ. ὀστρίου, ἀγκύλη.
ANKYLOLÉPHIAKON, ἀγκύλωσις
 τῶν βλεφάρων.
ANKYLOGLOSE, ἀγκύλωσις τῆς
 γλῶσσης, γλωσσοδέτης.
ANKYLOSE, θ. ἀγκύλωσις (ἀκίνη-
 σις, πᾶσιμον) τῶν ἄρθρων.
ANKYLOSEN, ῥ. (χειρουργ.) προξεν-
 ῶ ἀγκύλωσιν, ἀγκυλῶ.
ANNAL, ALE, ἐνιαύσιος. §. (θ.
 πλθ.) χρονικά.
ANNALISER, χρονογράφος.
ANNATE, θ. ἐμβατικόν (τοῦ Πάπ-
 πα).
ANNEAU, κρίκος, (Τ.) χαλκός. §.
 δακτυλίδι. ||. I'—du Saturne,
 (ἀστρμ.). ὁ δακτύλιος τοῦ Κρό-
 νου. §. σκούρον τῶν μαλλιών
 τῆς κεφαλῆς.
ANNEE, θ. ἔτος, χρονιά. §. χρο-
 νιάτικον. ||.—commune, (φρσ.)
 χρόνον μὲ τὸν χρόνον.
ANNEER, ῥ. στρέφω κρικοειδῶς,
 βοστρυχίζω. ||. (ἡ πθ. μετχ. ὡς
 ἐπιθ.) κρικωτός, κρικοειδής.
 2) κλείω μὲ κρίκον.
ANNELET, (ἀρχιτεκ.), μικρός
 κρίκος, δακτυλιδάκι.
ANNELURE, θ. τὸ σκούρωμα τῶν
 μαλλιών.

ANNEXE, θ. παράρτημα. §. (ἐκ-
 κλησ.) μετόχι.
ANNEXER, ῥ. ἐπισυνάπτω (ἐγγρα-
 φον)· προσαρτῶ (κτῆμα)· προσ-
 θέτω ὡς παράρτημα.
ANNEXION, θ. προσάρτησις, πρόσ-
 θεσις.
ANNIHILABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς
 ἐκμηδενίσσεως.
ANNIHILATION, θ. = **ANÉANTISSE-
 MENT**.
ANNIHILER, ῥ. = **ANÉANTIR**.
ANNION, (Νμ.), προθεσμία ἐνιαυ-
 τος (χρεωφειλτέου).
ANNIVERSAIRE, ἐπέτειος. ||.
 (οὐς.) τὰ γενέθλια ἢ τὸ μνημό-
 συνόν (τὰ χρονιάτικα) εἶνος.
ANNOISE, θ. είδος φυτοῦ, (ἀλλ.)
 Herbe de la Saint-Jeanne.
ANNOMINATION, θ. παιγνηγορία,
 πικρονομασία.
ANNON, είδος πτηνοῦ μυιάδους
 (κύκνου) τῶν Ἰνδῶν.
ANNONAIRE, ἐπιθ. σιτοπομπός
 (πόλις παρὰ Ῥωμ.). ||. loi—, ὁ
 περὶ σιτοπομπίας νόμος.
ANNONCE, θ. ἀγγελία.
ANNONCER (nous annonçons, j'
 annonce etc.), ῥ. ἀναγγέλλω,
 δηλῶ. προμηνῶ. ||. (αὐτ-
 πθ.) δειγνῶ, φαίνομαι δεῖ.
ANNONCEUR, ὁ εἰς ἐπαγγέλλματος
 ἀναγγέλλον τι. ||.—de nouvel-
 les, ὁ διαδίδων εἰδήσεις.
ANNONCHALIR (s'—), ῥ. γίνομαι
 νοηλὴς (ἀνηδής).
ANNONCIADÉ, θ. τὸ ἱπποτικὸν
 τάγμα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.
ANNONCIATION, θ. ὁ Εὐαγγελι-
 σμός.
ANNONE, θ. σιτοπομπία ἐπέτειος
 (παρὰ Ῥωμ.).
ANNOTATEUR, σχολιαστής.
ANNOTATION, θ. σημειώσεις, σχό-
 λιον.
ANNOTER, ῥ. σχολιάζω.
ANNUAIRE, ἐπετηρίς.
ANNUALITÉ, θ. τὸ χαρακτηριστι-
 κὸν τοῦ—
ANNUEL, ELLE, ἐπέτειος, ἐνιαύ-
 σιος. ||. (οὐς. ἀρσ.) μνημόσυνον
 δι' ὅλον τὸ ἔτος ὑπὲρ πλυνώτας.
ANNUUELLEMENT, ἐπὶρ. κατ' ἔτος,
 ἐτησίως, ἐνιαυσίως.
ANNUITÉ, θ. χρεώλυτον δι' ἔτη-
 σίας πληρωμῆς.

ANNULABILITÉ, 0. τὸ χαρακτη-
ριστικὸν τοῦ-
ANNULABLE, ἐπιθ. ἐπιδεικτικὸς ἀ-
κυρώσεως, ἀκυρώσιμος.
ANNULAIRE, ἐπιθ. δακτυλιωτός.
δαικτυλοειδής. ||. doigt —, ὁ
παράμεσος (ὁ δακτυλιώτης) δά-
κτυλος. ||. (οὐσ. 0.) εἶδ. κάμψης,
(ἄλλ.) Litrée.
ANNULATIF, ive, ἀκυρωτικὸς.
ANNULATION, 0. ἀκύρωσις.
ANNUIEMENT, (ναυτ.), σημεῖον ἀ-
ναιρῶν τὸ πρὸ αὐτοῦ.
ANNULER, ῥ. ἀκυρῶ.
ANNOBLIR, ῥ. ἐξευγενίσκω.
ANNOBLISSEMENT, ἐξευγενισμός.
ANOCHE, 0. ἴδε HÉMÉROCALLE.
ANODIN, ine, ἀνώδυνος, ἀκυσώδυ-
νος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) λατρικὸν ἀνώ-
δυνον.
ANOLIS, εἶδ. ἑρπετῶν.
ANOMAL (τὸ πλθ. ANOMALUS), ale,
ἀνώμαλος.
ANOMALIE, 0. ἀνωμαλία.
ANOMALISTIQUE, ἐπιθ. (ἀστρnm.).
ἀνωμαλωδής.
ANOMPHAL, ale, ὁ ἀνευ ὀμφα-
λοῦ.
*ANON, ὀνάριον, γαιδουράκι.
ANONACÉ καὶ ANONÉ, ée, (βεν.)
ἀνωανοειδής.
ANONE, 0. εἶδ. φυτοῦ, ἄνωνις,
βουκάρδιον, (ἄλλ.) COROSSOL ἢ
CORER-DE-BOEUF.
*ANONEMENT, ἡ περὶ τὸ ἀναγι-
νῶσκειν δυσκολία, δισσολογία.
2) (ἐπὶ ὄντων) τοκετός.
*ANONNER, ῥ. δισσολογῶ, δυσ-
κολεύομαι (κοντοστέκομαι) ἀνα-
γινώσκων. 2) (ἐπὶ ὄντων) γεννῶ.
ANONYME, ἀνώνυμος.
ANORDIE, 0. θύελλα βόρειος.
ANORDIR, ῥ. τρέπομαι πρὸς βορ-
ρᾶν, βορρίζω.
ANORMAL, ale, ἄτακτος.
ANORMALIE, καὶ
ANORMALITÉ, 0. ἀταξία.
ANPAN, εἶδος ὀστρέου διθύρου.
ANQUILLEUSE, 0. γυνὴ κλέπτρα.
ANQUITRANDE, 0. ἴδε PRÉLANT.
ANSE, 0. λαβὴ (χέρι) ἀγγείου. S.
(ναυτ.) μικρὸς λιμὴν. S. ἴδε
HANSE. ||. faire danser l'—
du panier, (φρσ.) κλέπτω ἀπὸ
τῶ ψούνια.
ANSE, ée, ὁ ἔχων λαβὴν (χεροῦ-
λι).

ANSÉATIQUE, ἴδε HANSÉATIQUE.
ANSER, ῥ. βάλλω χεροῦλι εἰς ἀγ-
γεῖον.
ANSÉRES, πλθ. γένος χηνῶν.
ANSERINE, 0. χηνοπόδιον, (φρτ.).
ANSERINETTE, 0. χηνάριον.
ANSETTE, ὀποκορ. τοῦ ANSE.
ANSIÈRE, 0. εἶδ. δικτύου διὰ τοῦς
μικροὺς λιμένας.
ANSPECT, (ναυτ.), εἶδος μοχλοῦ
διχαλωτοῦ.
ANTAGONISME, (ἀνταγ.), ἀνταγω-
νισμός.
ANTAGONISTE, ἀνταγωνιστής.
ANTALE, 0. εἶδος ὀστρέου (σω-
λήνης).
ANTAN, ἐπὶ (ἀρχ.), πέρυσι. ||.
les neiges d'—, τὰ περυσινὰ
χιόνια.
ANTANACLASE, 0. ἀντανάκλασις,
(ῥτρ).
ANTANAIRE καὶ
ANTANIER, ére, (κυνηγ.), περυσ-
σινός, μετ' περυσινὰ πτερά.
ANTANOIS, oise, (ζῶων) χρονιζέ-
ρικον, περυσινόν.
ANTARCTIQUE, ἐπιθ. (Γεωγραφ.),
ἀνταρκτικὸς.
ANTE, 0. (ἀρχιτεκτ.), προστάς ἢ
παραστάς.
ANTÉCÉDEMENT, ἐπὶ (πρ. τοῦ).
ANTÉCÉDENCE, 0. (ἀστρnm.), προ-
γίγνις. ||. ÊTRE EN—, προηγεί-
σθαι.
ANTÉCÉDENT, ENTE, πρότερος,
προηγούμενος. ||. (οὐσ.) ὁ ἡγού-
μενος λόγος, (Γρμτ. ἢ Λογικ.)
ὁ πρῶτος (ὁ ἀρχικὸς) ὅρος, (Μο-
μτ.) (πλθ.) τὰ προηγούμενα.
ANTECHRIST, ὁ ἀντίχριστος.
ANTÉCIENS, πλθ. (Γεωγραφ.), οἱ
ἀντίοικοι.
ANTÉDILUVIEN, ENNE, ὁ πρὸ τοῦ
κατακλυσμοῦ.
ANTÉNAIRE, 0. (βεν.), γένος φυ-
τῶν (ἡλιοτροπῶν).
ANTENALE, ἴδε ALBÂTRO.
ANTENNE, 0. (ναυτ.) κεραία, ἀν-
τέννα. S. (ζωολογ.) κεράτιον
(ἐντόμου).
ANTENNE, ée, καὶ
ANTENNIFÈRE, ἐπιθ. ὁ ἔχων κε-
ραίας ἢ κεράτια.
ANTENNIFORME, ἐπιθ. ὁ ἔχων
σχήμα κεραίας.
ANTENNISTE καὶ

ANTENNULAIRE, κεραιόφωρος
(ἐπὶ ἐντόμων).
ANTENNULE, 0. κεράτιον (ἐντόμου).
ANTENNOLE, 0. (ναυτ.), μικρὴ
κεραία.
ANTENOIS, ἐπὶ (0.) = ANTANOIS.
ANTÉNUPTIAL (τὸ πλθ. ANTÉNUPTIAL
PRIAUX), ale, προγαμιαῖος.
ANTEOCCUPATION, 0. (ῥτρ) πρὸ
κατάληψις.
ANTÉRECTIONAL, ale, ὁ πρὸ τοῦ
στήθους, προστεθιδισ-
σόμενος. ἐπιθ. προτε-
ραλγίων. ||. (οὐσ. 0.) ἡ προτε-
ραλγίωση.
ANTÉREDCAMENTS, πλθ. ἀν-
τερολεγόμενα.
ANTÉRIEUR, ére, ἐμπροσθεν.
S. προγενέστερος.
ANTÉRIEURMENT, ἐπὶ (πρ. τοῦ).
ANTÉRIEURITÉ, 0. προτεραιότης.
ANTERNONS, πλθ. ὀψώματα τῶν
διὰ τῶν ἀλοπηγίων.
ANTÉSCIENS, πλθ. (γεωγραφ.), ἐν-
τίσκοι.
ANTESTATUTES, 0. πλθ. χαρακ-
τὴρ. ἀντεστάτων.
ANTÉVERSION, 0. (ἀνατομ.) ἀντε-
στρόφη.
ANTHÈRE, 0. (βεν.), ἀνθήλη.
ANTHOLOGE, (ἐκκλησι.), ἀνθολό-
γιον.
ANTHOLOGIE, 0. ἀνθολογία.
ANTHRACITE, ἀνθρακίτης (ἢ
γαϊάνθρακος).
ANTHRACITEUX, éuse, ὁ περι-
χῶν ἀνθρακίτην, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους
τοῦ ἀνθρακίτη.
ANTHROPOLOGIE, ANTHROPOLOGI-
GE κτλ., ἀνθρωπολογία, ἀνθρω-
πογράφος κτλ.
ANTICHAMBRE, 0. προβόλαιον,
ἀντικαμάρα.
ANTICHRÉTIEN, ENNE, ἀντιχρ-
στιανικός.
ANTICHRIST, = ANTECHRIST.
ANTICIPATIF, ive, προκαταλή-
πτικος.
ANTICIPATION, 0. προκαταβολή.
S. προκαταβολή. ||. pur —, ἡ
πῦρ. προτοῦ, πρὸ.
ANTICIPER, ῥ. προλαμῶναι.
(ἢ πλθ. μετὰ ὡς ἐπὶ 0.) πρόμαρ-
||. opinion —, προκαταλήψεις.
ANTIDARDEUS, éuse, (λατρ.) ἀν-
τίδρομος διὰ τοὺς λευγῶνας.

ANTIDATE, θ. ἀντιχρονισμός περί
τῆς χρονολογίας.
ANTIDATER, ῥ. χρονολογῶ προ-
σέ (ἐγγράφων), δολιεύω τὴν ἡ-
μετέραν.
ANTIDOTAIRE, συλλογὴ αντιδό-
των, ἱατροσφύριον.
ANTIDOTE, ἀντίδοτον, ἀντιφάρ-
μακον.
ANTIENNE, θ. (ἐκκλησι.), ἀντιφω-
νική. §. (μετμ.) ἀγγελία.
ANTIPARCIEN, EUSE, (ιατρ.),
ἀντιφωρικός.
ANTIPERILE, ἐπιθ. (ιατρ.) ἀντι-
περιτικός.
ANTIPARIEUX, EUSE, (ιατρ.) ἀντι-
παρειακός.
ANTIPLODE, θ. γένος αἰγάγου, ἀν-
τίπλο.
ANTIMOINE, ἀντιμόνιον, στίμμι,
(ἴδ. ἡμιμετάλλου).
ANTIMOINE, EE και
ANTIMONIAL, ALE, και
ANTIMONIE, EE, (φαρμακοπ.), ἀν-
τιμονιάδης.
ANTINALE, εἶδ. πετρουῦ θαλασσ.
ANTINATIONAL, ALE, ἀντεθι-
νικός.
ANTINOMIE, θ. ἀντινομία.
ANTINOMIQUE, ἐπιθ. ἀντινομικός.
ANTIPARE, ἀντιπαρεπας.
ANTIPATHIE, θ. ἀντιπάθεια.
ANTIPATHIQUE, ἐπιθ. ἀντιπαθής.
ANTIPATHENTIEL, ELLE, ἀντι-
παθικός.
ANTIPHONIQUE και ANTIPHONI-
QUE, ἀντιφωνήριον, (βιβλ. μυστ.)
ἀντιποδοί.
ANTIPHONIE, ALE, ὁ ἀνήκων εἰς
ἀντιποδοί.
ANTIPHONIE, πλθ. (Γεωγραφ.), οἱ
ἀντιποδοί.
ANTIPOTRIDE, ἐπιθ. ἀντισηπι-
τικός.
ANTIPOTRILLES, θ. πλθ. παλαιὰ
(ἱερὰ) πράγματα, σκυριαίς.
ANTIPOTRILLES, ἀρχαιολόγος.
ANTIPOTRILLES, ἐπιθ. ἀρχαίος. §. ἀρ-
χαιοφίλος. §. (ὁστ.) ἀρχαιοφίλος. ||
—, ἀρχαϊκός.
ANTIPOTRILLES, ἐπὶ ἀρχαϊκός.
ANTIPOTRILLES, ῥ. διδιδιοδετῶ ἀρχαι-
φίλος.
ANTIPOTRILLES, θ. ἀρχαιοφίλος.
ANTIPOTRILLES, πλθ. (Γεωγραφ.), ἀν-
τιποδοί.
ANTIPOTRILLES, ἐπιθ. (ιατρ.),
ἀντιπλοῦν κατὰ τῆς τομακίας.

ANTISCROPHULEUX, EUSE, (ιατρ.),
ἀντιχοιραδικός.
ANTISEPTIQUE, ἐπιθ. ἀντισηπι-
τικός.
ANTISOCIAL, ALE, ἀντικοινωνι-
κός.
ANTISPASMODIQUE, ἐπιθ. ἀντι-
σπασμωδικός.
ANTISTASTIQUE, ἐπιθ. ἀντισπα-
στικός.
ANTISTOPE, ψευδοσπόδιον.
ANTISTROPHE, θ. ἀντιστροφή.
ANTISYRILITIQUE, = ANTISYRIL-
ITEN.
ANTITHÈSE, θ. ἀντίθεσις, (ῥτρ.).
ANTITHETIQUE, ἐπιθ. ἀντιθετικός.
ANTISYRILITEN, EUSE, (ιατρ.), ὁ
ὡφελών κατὰ τῶν ἀφροδισια-
κῶν παθῶν.
ANTIVERMICULAIRE, και
ANTIVERMICULEUX, EUSE, (ιατρ.),
ἀνθελμιντικός.
ANTOPIES, πλθ. μεγάλα μοσχο-
κάρφια.
ANTOPIER, ῥ. σωρεῖω τὴν κόπρον.
ANTOIT, ἐργαλεῖον (καμπήρ) διὰ
τὰ στερεοῦσα.
ANTONOMASE, θ. ἀντωνομασία,
(ῥτρ.).
ANTRE, ἄντρον, σπήλαιον.
ANUE, ῥ. (κυνηγ.) κατασκοπεύω,
σημαδεύω.
ANUE, (s'—), ῥ. νυκτόνομαι.
ANUS, ἡ ἔδρα (τοῦ σώμ.), ὁ πάτος.
ANXIÉTÉ, θ. ἀγωνία (ψυχική),
στενοχωρία.
AORISTE, (Γρμ.), ἀόριστος.
AORTE, θ. ἡ ἀορτή, (ἀνατομ.).
AORTIQUE, ἐπιθ. ὁ τῆς ἀορτῆς.
AORTITE, φλόγῳσις τῆς ἀορτῆς.
AORTITE, ἀορτίτις.
AOUT (προφ. οὐ), αὐγουστος (μήν).
§. τὸ θέρος. ||. faire l'—, θε-
ρίζει.
AOUTEMENT (προφ. Α-οὐ-τε-
man), ὥριμασις τῶν καρπῶν.
AOUTER (προφ. Α-οὐ-τε), ῥ. ὥρι-
μάζω.
AOUTERON, θεριστής.
APAIEMENT, (οἰκ.) ἡσυχία.
APAIER, ῥ. κατευνάζω, καθησυ-
χάζω· ἡμερώνω, καταπραύνω·
ἐξελώνω. §. (αὐτπθ.) κατευνάζο-
μαι, κοπάζω. ||. — sa soif, νά
σβέσῃ τὴν δίψαν τοῦ.
APALACHINE, θ. εἶδ. τοῦ τοῦ Ἀ-
μερ.

APANAGE, κληρος, κληρουχία,
κληρονομία (κυρ. ἡγεμόνος).
APANAGER, ῥ. κληροδοτῶ, προί-
κίζω.
APANAGISTE, ὁ καρπούμενος κλη-
ροδοτήμα, ἐπίκληρος.
APARLARDIE (s'—), ῥ. γίνεσθαι
ὕποκριτης (paralard).
APARTE (Δεν.), ἰδιολογία (ὕπο-
κριτοῦ θεάτρου).
APATHIE, θ. ἀπάθεια.
APATHIQUE, ἐπιθ. ἀπαθής.
APATHISER, ῥ. προξενῶ ἀπάθειαν.
APENS, ἴδε GUET-APENS.
APERCEPTIBILITE, θ. τὸ ἀντιλη-
πτικόν (τῶν ἐντυπώσεων).
APERCEPTIBLE, ἐπιθ. ἀντιληψι-
μος.
APERCEPTION, θ. ἀντιλήψις, κα-
τανόησις, συναίσθησις.
APERCEVABLE, ἐπιθ. ὁρατός.
APERCEVANCE, θ. τὸ διορατικόν.
APERCEVOIR, ῥ. παρατηρῶ, (κοιν.)
στοιχίζομαι. βλέπω. §. (μετφρ.)
ἐννοῶ, κατανοῶ. ||. (ἡ πθ. μετφρ.)
aperçu, (ὡς οὐσ.), ἐποψίς. πα-
ρίληψις, σύνοψις.
APERCHER, ῥ. (κυνηγ.) παρατηρῶ
ποῦ κουριάζουν τὰ πτηνά.
APERÇOIR, πέταλον μετάλλου
προσηρμοσμένον εἰς τὸ ξύλον
τῆς μολόπτρας τοῦ καρφιδιο-
ποιοῦ.
APERÇU, UE, μετφ. τοῦ APERCE-
VOIR. ||. (ὡς οὐσ. ἀφρ.) ἰδέα γε-
νική (συναπτική) τοῦ πράγματος.
APERÇU, IVE, (ιατρ.), διαφορη-
τικός, (κοιν.) ἐξαισθητικός.
APERÇOIR, θ. πλάξ πρὸς ἡμα-
λισμὸν τοῦ σώματος τῶν καρ-
φιδίων.
APERTISE, θ. (ἀρχ.), ἐπιδεξιότης.
APERTISSEMENT, σμικρύνσις.
APERTISSE, ῥ. σμικρύνω, (καὶ αὐ-
τπθ.) σμικρύνομαι, μικραίνω,
(ἐπὶ ὕψατι) τραβηθῆναι εἰς τὸ
νερόν, (κοιν.) ἐμβελῶ.
APRÉLIE, (ἀστρμ.), τὸ ἀφελίον.
APRÉLIE, θ. (γρμ.), ἀφαίρεσις.
APRORISME, ἀφορισμός.
APRORISQUE, ἐπιθ. ἀφροδισια-
κός.
APRORISQUE, θ. εἶδ. φυτοῦ διου-
ρητικοῦ.
APRORISQUE, ἀφρόνιτρον.
APRORISQUE, πλθ. ἀφροί, ἀφροίσις.
APRORISQUE, EUSE, ἀφρώδης.

API, εἶδος μήλου, παραδεισώδην.
§. εἶδ. φρούτου, ἐλευσέ-
λινον.

APIAIRES, πλθ. μελισσογενῆ (ἐν-
τομα).

APIATER, ἴδε **GUÉRIER**.

APICAL, **ALIE**, καὶ

APIDE, **KE**, (διδάκτ.), ὁ ἔχων κο-
ρυφὴν ἢ ἀκωκὴν.

APICILAIRE, ἐπιθ. κορυφαῖος.

APICOLE, = **APICULTEUR**.

APICULE, ἀκίς.

APICULÉ, **EE**, ἀκιδωτός.

APICULTEUR, μελισσοουργός, με-
λισσοκόμος.

APICULTURE, θ. μελισσοκομία.

APICEUX, **EUSE**, (τεχν.), ὁ δου-
λεύων μὲ τὸ κοιμάτι.

APIETIR (s'—), ῥ. γαυνοῦμαι.

APIFÈRE, ἐπιθ. (διδάκτ.), μελισ-
σοφόρος.

APIFORME, ἐπιθ. μελισσοειδής.

APINAIRE (Δτυ.), γελωτοποιός.

APINAL, (φαρμακοπ.), ἡ ῥίζα τῆς
ἀριστολογίας.

APION, γένος ἐντόμων κολοεπτέ-
ρων.

APIQUAGE, (νους.), τὸ οὖς τοῦ-

APIQUER, ῥ. (ναυτ.), ἔρχομαι κατὰ
κάθετον (ὅταν τεντώνεται ἡ ἄγ-
κυρα).

APITOYER, ῥ. κινῶ (καὶ αὐτὸθ.
κινούμαι) εἰς οἶκον, οἰκτιρῶμαι.

APIVORE, ἐπιθ. μελισσοφάγος.

APLAGNER, ῥ. ἴδε **LAINER** καὶ
PAYER.

APLAIGNEUR, ὁ κναφεύων (ἀνι-
ξαίνων) τὰς ἐρέας.

APLANER, ῥ. ἴδε **LAINER**.

APLANEUR, = **APLAIGNEUR**.

APLANIR, ῥ. ἰσάζω τὴν ἐπιφάνει-
αν, λεαίνω, ὁμαλίζω.

APLANISSEMENT, ἐξομάλυνσις.

APLANISSEUR, = **APLAIGNEUR**.

APLATER, ῥ. (ναυτ.) διαιρῶ τοὺς
νότους ἀπὸ ἐπτά ἐπτά συσσί-
τους.

APLATIR, ῥ. πλατύνω τὴν ἐπιφά-
νειαν, ζουλῶν ἰσάζω, ἐπιπεδῶ.

APLATISSAGE, τὸ οὖς τοῦ **APLA-**
TIR.

APLATISSEMENT, πλατύνσις (τῆς
ἐπιφανείας), ἐπιπέδωσις.

APLATISSEUR, θ. τὸ μέρος τοῦ
σιδηρουργείου ὅπου πλατύνονται
αἱ λάμας τοῦ σιδήρου.

APLATISSEUR, ὁ ἐπιπεδῶν (ισά-
ζων).

APLATISSOIR, ἐργαλεῖον (ἢ μηχαν-
ὴ) πρὸς πλατύνειν τοῦ σιδήρου
κτλ.

APLESTER (-STREK), ῥ. (ναυτ.), ἀ-
πλῶνω (ἀνοίγω) τὰ πανιά.

APLET, εἶδ. δικτύου διὰ τὰς ἀρίγ-
γας.

APLÉTER, ῥ. (γεωργ.) ἐπιταχύνω
τὴν ἐργασίαν.

APLÉTEUR, ὁ δουλεύων ταχέως.

APLOMB, ἡ κατὰ κάθετον στάσις.
§. (μφορ.) εὐσταθία, ἀταραξία.
|| d'—, κατὰ κάθετον.

APLUDEE, γέν. φωτῶν (ἀγρώσιος),
ἄχνη.

APLUSTRE, κόσμημα τοῦ πλοίου,
ἄφλαστον.

APOCALYPSE, θ. ἀποκάλυψις,
(Γρφ.).

APOCALYPTIQUE, ἐπιθ. ὁ κατ' ἀ-
ποκάλυψιν. §. δυσνόητος.

APOCO ('Ιταλ.), ὀλιγόνους, προβα-
τῶδης.

APOCOPÉ, θ. (Γρμτ.), ἀποκοπή.

APOCRISIAIRE ἢ **APOCRISIAIRE**,
ἀποκρισάριος, ἀπεσταλμένος.

APOCRYPHE, ἐπιθ. ἀπόκρυφος. §.
ἀδίσποτος.

APOCYN, φ. ἀπόκυνον.

APOCYNÈS, (βτυ.), φυτὰ ἐκ τοῦ
γένους τοῦ ἀποκύνου.

APODE, ἐπιθ. ἄπους (ἰχθὺς χωρὶς
περυγία εἰς τὸ ὑπογάστριον).

APODÈ, (ἀστρμ.), τὸ ἀπόγειον
(σημεῖον). §. (μφορ.) τὸ ἔπα-
κρον (τῆς δόξης κτλ.).

APOINTISSER, ῥ. κάμνωτι ὀξὺ
(σουβλερόν).

APOLOGÉTIQUE, ἐπιθ. ἀπολογη-
τικός.

APOLOGIE, θ. ἀπολογία.

APOLOGISTE, ὁ ὑπεραπολογουμέ-
νός τις.

APOLOGUE, ἀπόλογος, μῦθος.

APOLTRONIR, ῥ. (κυνηγ.), κόπτω
τὰ νόχια τοῦ ἱέρακος.

APORRHÈME, ἀπόρρηγμα.

APORHYSE, θ. ἀπόρρυσις.

APORLECTIQUE, ἐπιθ. ἀποπληκτι-
κός.

APORPLEXIE, θ. ἀποπληξία.

APOSTASIE, θ. ἐξώμισις.

APOSTASIER, ῥ. ἐξόμνωμι (τὴν
ἄληθῃ θρησκείαν).

APOSTAT, ἐξωμότης, ἀποστάτης
(τῆς θρησκείας).

APOSTÈME, ἀπόστημα.

APOSTER, ῥ. τοποθετῶ τινὰ εἰς
ἐνέδραν. || des gens apostés,
ἐγκάθετοι.

APOSTILLATEUR, σχολιαστής (ῥι-
μων κτλ.).

APOSTILLE, θ. παρα(υπο)σημείω-
σις. ὑπερόγραφο.

APOSTILLER, ῥ. παρασημαίω (ἢ
ἀναγορᾶν κτλ.), προσημαίω.

APOSTIS, (ναυτ.), κοντάρι, ἀντι-
στής.

APOSTOLAT, τὸ ἀποστολικὸν ἔργο-
ν, ἀποστολή.

APOSTOLICITÉ, θ. τὸ ἀποστο-
λὸν (τοῦ βίου τινός).

APOSTOLIQUE, ἐπιθ. ἀποστο-
λικός.

APOSTOLIQUEMENT, ἐπιφ. ἀπο-
στολικά.

APOSTOLISER, ῥ. κηρύττειν ἀπο-
στολικά.

APOSTROPHE, θ. (ῥτρ.) ἀποστροφή.
§. (γρμτ.) ἀπόστροφος.

APOSTROPHER, ῥ. ἀποστρέφω
λόγον (ἀποστρέφω) πρός τινα.

APOTHEOSE, θ. ἀποθέωσις.

APOTHECAIRE, φαρμακοποιός.

APOTHECAIRERIE, θ. φαρμακοποι-
εῖον. §. φαρμακοποιεῖον.

APOTHE, ἀπόστολος. §. (ναυτ.)
= τῆρ.

APOTUREAUX, πλθ. (ναυτ.) αἱ θύ-
ραι τῶν προεχόντων τῆς πύ-
ρας στραβοθύλων.

APRÈME, (ιατρ.), ἀπόστημα.

APRAISER, ἴδε **APRAIRE**.

APRAPIÈRE, ῥ. φαίνωμαι (ῥι-
σά). ἐμφανίζομαι. || faire
(ἐκινῶ), ἐμφανίζω (ἐγγισ-
κτλ.).

APRARAT, ἐπιδείξει. §. πρῶτον
βιβλίου, ἐλεγχος τῶν ἐκφρα-
ζομένων ἀπάντημα.

APRAAUX, πλθ. (ναυτ.), ἡ ἀρρα-
τωσία τοῦ πλοίου.

APRAPIER, ποιμπή ἐπιδείξει. §. πρῶτον
τοιασία. §. τὰ πρὸς χερσὶν
τοιασία. §. τὸ οὖς τοῦ
γιαλῶν ἐργαλείου. §. τὸ οὖς
τῶν ὁμοειδῶν ἐργαλείων.

APRAPIER, ῥ. φαίνωμαι (ῥι-
σά). ἐμφανίζομαι. || faire
(ἐκινῶ), ἐμφανίζω (ἐγγισ-
κτλ.).

APRAPIER, ῥ. φαίνωμαι (ῥι-
σά). ἐμφανίζομαι. || faire
(ἐκινῶ), ἐμφανίζω (ἐγγισ-
κτλ.).

APRAPIER, ῥ. φαίνωμαι (ῥι-
σά). ἐμφανίζομαι. || faire
(ἐκινῶ), ἐμφανίζω (ἐγγισ-
κτλ.).

APRAPIER, ῥ. φαίνωμαι (ῥι-
σά). ἐμφανίζομαι. || faire
(ἐκινῶ), ἐμφανίζω (ἐγγισ-
κτλ.).

APRAPIER, ῥ. φαίνωμαι (ῥι-
σά). ἐμφανίζομαι. || faire
(ἐκινῶ), ἐμφανίζω (ἐγγισ-
κτλ.).

APPAREILLAGE, (ναυτ.), ἐτοιμα-
σία πρὸς ἀπόπλουν, ἀπόπλευς.
APPAREILLEMENT, ζευγάρισμα
(ναυτ.).
APPAREILLER, ῥ. ταιριάζω, ζευ-
γάρω (αὐτ. πθ.) συνοικειοῦμαι.
(ναυτ.) ἀναγομαι, ἀπαίρω. ῥ.
(ἀρχειτεκτ.) σχεδιάζω τὸ συναρ-
μολόγημα τῶν πρὸς οἰκοδομίαν
μυλῶν.
APPAREILLEUR, (ἀρχειτεκτ.), συ-
ναρμολογητὴς τῶν λίθων.
APPAREILLER, ὁ. γυνὴ μακρο-
πύλου.
APPAREILLEMENT, ἐπὶ ῥ. ὡς φαίνε-
ται.
APPARENCE, ὁ. ἐπιφάνεια, ἐξω-
τερικόν, πρόσχημα. ῥ. πιθανό-
της. || *sauver les apparences*,
ἐκφυγεῖν εὐσχημίας τὸ πρᾶγμα.
APPARENT, ENTE, προφανής. ἐν
ὁρίῳ κείμενος. φαντακτερός.
(μπαρ.) δοκῶν, κατ' ἐπιφά-
νεια.
APPARENTER, ῥ. συγγενεῖω.
APPARESSER, ῥ. κάμνω τινὰ ὁ-
μοίαν.
APPAREIL, ὁ. (κοιν.) ἀντί-
σκηνασμα καὶ APPARINEMENT,
ζευγάρισμα.
APPAREIL, ῥ. κάμνω ταιριάζω, ζευ-
γάρω (αὐτ. πθ.) ζευγαρόνο-
μος.
APPAREILLEUR, κλητὴρ (σχολῆς).
ἐκκλήσις (ἐκκλησιολόγος). ῥ.
APPAREILLEMENT, ὁ. ἐμφάνισις. ῥ.
ἐπιφάνεια (κομῆτος κτλ.).
APPAREIL, ῥ. (μετὰ τοῦ faire)
ἐκτελεῖω (ἀποδεικνύω) τι. || (τρ-
αγ.) comme il appartient, (Νμ.)
καθὼς ἀποδεικνύεται (ἐξάγεται,
ἀντιπαρατίθεται).
APPAREILLEMENT, χωρίσμα (οἰκίας),
κατάστημα. ῥ. συναναστροφή
(ἐν τῇ αὐλήν).
APPAREILLEMENT, ὁ. παράρτημα
(ἀνάρτημα), προσκείμενον.
APPAREILLEMENT, ῥ. ἀνέχω εἰς. ||
(ναυτ.) εἶναι ἴδιον (ἐρ-
μηνεύω) τι. || *pour être statué*
sur ce qu'il appartient, (φρσ.)
ἵνα διαταχθῶσι τὰ ἐξ-
αίρετα, πλθ. θίλγητρα.
APPAREIL, ὁ. (κοιν.) ὄργανον.
APPAREIL, ὁ. (κοιν.) ὄργανον.

APPAREIL, ῥ. ταγίζω (σάν πηλ).
ῥ. δολιχά.
APPAREIL, ῥ. πτωχόνω. ῥ.
(γεωργ.) ἐξαιτῶ τὸ γόνιμον τῆς
γῆς, τὴν κάμνω λυπρότεραν.
APPAREILLEMENT, τὸ οὖς τοῦ
APPAREIL.
APPAREIL, κράτης (πητῶν). ῥ.
ὄργανον διὰ τοῦ ὁποῦ οἱ ὄρνι-
θοὶ θῆραι μιμνῶνται τὴν φωνὴν
πητῶν.
APPAREIL, πρόσκλησις. ῥ. (Νμ.) ἔ-
φεσις (δίκης), ἐκκλησις. || *cour*
d'—, ἐφετεῖον. || *faire un —*,
ἐπικαλοῦμαι. || *sans —*, ἀνεκ-
κλήσις.
APPAREIL, ANTE, (Νμ.), ἐφετεῖ-
ον. ῥ. (κυνηγ.) κράτης.
APPAREIL, ῥ. ὀνομάζω. ῥ. κρά-
ζω, φωνάζω (ἐξ ὀνόματος), προσ-
καλῶ. || — *en justice*, ἀνάγω,
ἐγκαλῶ. ῥ. (δικινμ.) κάμνω ἔ-
φεσιν τῆς δίκης, ἐκκαλῶ.
APPAREIL, (ἀλλετ.), πρᾶγμα.
APPAREIL, (Τρμ.), προσηγο-
ρῶν (ὄνομα).
APPAREIL, ὁ. φωνάγμα, πρόσ-
κλησις. ῥ. (δικινμ.) ἐκκλησις.
APPAREIL, ὁ. (ἀνατομ.), λειπο-
σαρκία.
APPENDICE, παράρτημα. ῥ. (βτν.)
ἐπιφύσημα, πρόσφυμα.
APPENDICE, DE, (διδάκτ.), ὁ ἔ-
χων appendice.
APPENDICIFORME, ἐπὶ θ. ὁ ἐν εἶδει
προσφύματος.
APPENDICULAIRE, ἐπὶ θ. ὁ ἐν εἶδει
APPENDICULE, ὑποκορ. τοῦ AP-
PENDICE, προσφύματιον.
APPENDICULE, DE, (βτν.), ὁ ἔχων
προσφύματα.
APPENDRE, ῥ. ἀναρτῶ (κυρ. ἀνά-
θημα).
APPENSION, θ. (ιατρ.), προσάρτη-
σις (ἀνάρτησις) μέλους πάσχον-
τος.
APPENTIS, *παραστέγασμα.
APPREHENSIBILITÉ, θ. (φιλοσ.)
κατάληψις.
APPREHENSION, θ. (φιλοσοφ.), κα-
τανόησις.
APPREHENSIF, ῥ. APPAREIL.
APPREHENSIF, ῥ. βαρόνιος. || *s'—*
sur un sujet, ἐνδιατρίβω εἰς
(ἀντικείμενον) τι.
APPREHENSIVEMENT, βάρος (τοῦ

σώματος), χαλόνισις. ἀμειλίχης
(τοῦ νοός), κτλ.
APPREHENSIF, θ. (διδάκτ.), ὀρεξίς.
APPREHENSIF, ῥ. (διδάκτ.), ὀρέγομαι.
APPREHENSIF, θ. τὸ ὀρεκτικόν.
APPREHENSIF, ἐπὶ θ., ὀρεκτός.
APPREHENSIF, ANTE, ὀρεκτικός.
APPREHENSIF, DE, κρομμυδάκι
διὰ σαλάτας.
APPREHENSIF, INE, ἐπιθυμητικός.
APPREHENSIF, θ. ἐπιθυμία.
APPREHENSIF (s'—), φθείρομαι,
χαλῶν.
APPREHENSIF, ῥ. ἐπισωρεύω.
APPREHENSIF, APPREHENSIF, ῥ. (διδάκτ.), ὀρεξίς.
APPREHENSIF, ῥ. (διδάκτ.), ὀρέγομαι.
APPREHENSIF, ῥ. (αὐτ. πθ.)
καυχῶμαι. εὐχαριστοῦμαι.
APPREHENSIF, χειροκρότη-
σις. ἀνευφημία.
APPREHENSIF, ὁ χειροκροτῶν
(ἀδικοκροτῶν ἢ ἐπὶ μισθῶ).
APPREHENSIF, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ
APPREHENSIF, ἐπὶ θ. ἐφαρμοστικός.
(ἐπὶ ποσ.) προσδιωρισμένος (διὰ
τὴν εἶνα δαπάνην).
APPREHENSIF, (τεχν.) ἡ ἐφαρμογὴ
τῶν κρημμάτων κτλ. εἰς πᾶν
ἀντικείμενον.
APPREHENSIF, θ. εἶδος λυκοποδίου.
APPREHENSIF, INE, (βτν.) ὁ κατ' ἐ-
φαρμογὴν συννημένος.
APPREHENSIF, θ. ἐφαρμογὴ (νόμος
ἢ). ῥ. χρεῖς (ποσότητος πρὸς
τὸν δεῖνα σκοπόν). 2) ἐπιμέ-
λεια σύντονος, προσοχή.
APPREHENSIF, θ. πρόσθεσις. || *pié-
ces d'—*, ξόλα (κομμάτια) πρόσ-
θετα.
APPREHENSIF, ῥ. ἐφαρμύζω. προσ-
καλῶ. ἐπιτίθω. ταιριάζω. ῥ.
προσδιορίζω (ποσότητά τινα διὰ
τὴν εἶνα χρῆσιν). ῥ. προση-
λόνω τὸν ναῦν (τὴν προσοχήν)
μου εἰς τι. ῥ. (αὐτ. πθ.) κατα-
γίνομαι ἐπιμελῶς εἰς τι. ῥ. s'
— *qc.*, παίρνω τι ἐπάνω μου,
τὸ ἐκλαμβάνω κατ' ἐμοῦ. (ἀ-
πλῶς) οἰκιστοῦμαι, σφαιρί-
ζομαι. || (ἢ πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ θ.)
ἐπιμελής.
APPREHENSIF, τὰ πρὸς συμπλήρωσιν
ποσότητος νομίσματα. ῥ. τὸ
ὁπίλοιπον πρὸς ἐξόφλησιν λο-
γαριασμοῦ.

APPOINTAGE, τὸ τελευταῖον ἔργαγμα τῶν δερμάτων.

APPOINTEMENTS, πλθ. μισθός, μισθοδοσία (υπαλλήλου κτλ.).

APPOINTEUR, ῥ. μισθοδοτῶν (υπαλλήλου). S. (στρατ.) ἐπιβάλλω παινὴν. S. (τεχν.) λεπτύνω τὴν ἄκραν μολιθοκινδύλου (ἀγκίστρου κτλ.). S. διδῶ τὴν τελευταίαν ἐργασίαν εἰς τὰ δέρματα. S. καταπιάνω τὰ ἄκρα τῆς ἐρέας (νὰ μὴ ξεφτίσῃ ἢ νὰ μὴ ξεδιπλωθῇ).

APPOINDRE, θ. κοντάρι χρησιμεῖον πρὸς ἐνδυνάμωσιν τῆς σχεδίας.

APPOINTMENT, εἶδος κινήτης γεφυράς.

APPORT, (Nμ.), ὅ, τι συνεισφέρει ἑκάτερος τῶν συζύγων ἢ ἑκάς τῶν συμμετόχων. S. ἡ παρουσία ἐγγράφων εἰς τὸ δικαστήριον. || aile d'—, ἡ περὶ τούτου ἀπόδειξις.

APPORTAGE, ἡ πληρωμὴ τοῦ φέροντός τι, τὰ κόμιστρα.

APPORTER, ῥ. φέρω. ἐπιφέρω. προσενῶ. S. συνεισφέρω. S. καταβάλλω. S. (σπν.) ἀναφέρω.

APPOSEN, ῥ. ἐπιβάλλω (σφραγίδα). βάλω (τὴν ὑπογραφὴν μου). παρεμβάλλω (ὅρον τινα εἰς συμφωνητικὸν κτλ.).

APPOSITION, θ. ἐπιθεσις (σφραγίδος). S. πρόθεσις (λέξεως).

APPRÉCIABILITÉ, θ., ἡ ιδιότης τοῦ—

APPRÉCIABLE, ἐπίθ. τοῦ ὁποῦ δυνάται τις νὰ κρίνῃ (νὰ γνωρίσῃ) τὴν ἔκτασιν (τὰ βάρη κτλ.).

APPRÉCIATEUR, TRICE, κριτὴς, ἐκτιμητής.

APPRÉCIATIF, IVE, ἐκτιμητικός.

APPRÉCIATION, θ. ἐκτίμησις.

APPRÉCIER, ῥ. ἐκτιμῶ.

APPRÉHENDER, ῥ. φοβοῦμαι. S. (μετὰ τοῦ au corps) συλλαμβάνω τινα.

APPRÉHENSIBILITÉ, θ. ἡ ιδιότης τοῦ—

APPRÉHENSIBLE, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δυνάται τις νὰ συλλάβῃ.

APPRÉHENSION, θ. φόβος. S. (λογικ.) ἀντίληψις.

APPRENDRE, ῥ. μαθάνω. πληροφροῦμαι. S. διδάσκω. || (ἡ πθ. α. κ. λ.) appris, apprise (μετὰ

τοῦ mal), κακομαθημένος, ἀνάγωγος.

APPRENTI, IE, μαθητῆς (τέχνης). πρωτόπειρος.

APPRENTISSAGE, μαθητεία.

APPRESSÉ, ÉE, (βτν.), προσεφυκώς.

APPRET, ἐτοιμασία. σκευασία (φαγητοῦ). ἔργασμα (δέρματος). λεύκανσις (υφάσματος κτλ.). S. (μυθωρ.) ἐπιτήδευσις.

APPRETAGE, (τεχν.), σκευασία, ἔργασμα.

APPRETÉE, θ. (ναυτ.), ἐφόδια ἐτοιμασμένα πρὸς ναυμαχίαν.

APPRÊTER, ῥ. ἐτοιμάζω, προετοιμάζω· φθειάνω (σκευάζω) τὸ φαγητόν· ἐργάζω (τὰ δέρματα κτλ.)· στιβάνω (τὸ ὑφάσμα, τὴν ἐρέαν κτλ.).

APPRETEUR, EUSE, ὁ σκευάζων (ἐργάζων) διαφόρως τὰ χειροτεχνήματα.

APPRÊTOIR, ἐργαλ. τῶν κεραιμένων πρὸς ἐτοιμασίαν τοῦ κασιτέρου.

APPRIMÉ, ÉE, (βτν.), ἀπρίξ (ισχυρῶς) προσεφυκός.

APPRIVOISEMENT, ἡμέρωμα.

APPRIVOISER, ῥ. ἡμερώνω.

APPROBATEUR, TRICE, ὁ ἐγκρίνων (ἀποδεχόμενός) τι.

APPROBATIF, IVE, ὁ ἐκφράζων ἐγκρίσιν (ἀποδοχήν).

APPROBATION, θ. ἐγκρίσις, ἀποδοχή. ἐπιδοκιμασία.

APPROBATIVEMENT, ἐπίρ. μὲ τρόπον ἐκφράζοντα ἀποδοχήν, ἐπιδοκιμαστικῶς.

APPROCHABLE, ἐπίθ. προσιτός.

APPROCHANT, ANTE, παραπλήσιος, σχεδὸν ὅμοιος. || (ὡς ἐπίρ.) σχεδόν, περίπου, (κιν.) κοντά.

APPROCHER, θ. προσεγγίζω, πλησιάζω. || (ὡς οὐσ. πθ.) τὰ πλησίον (τὰ γεινιζόμενα μέρη). || lanette d'—, τηλεσκοπίον.

APPROCHER, ῥ. πλησιάζω, ἐγγίζω, προσεγγίζω. || I'heure approche (ἡ αὐτῇ.) s'—, ἐγγίζει ἡ ὥρα.

APPROCHER, ὁ κουβαλῶν τὰ ξύλα πλησίον τῆς συναρμοζομένης σχεδίας.

APPROFONDIR, ῥ. βαθύνω. S. (μυθωρ.) ἐμβαθύνω, διεκτιμάω. || I' étude approfondie d' une

langue, ἡ κατὰ βάθος ἐκτελέσις.

APPROFONDISSEMENT, βύθισμα. S. (μυθωρ.) κατὰ βάθος.

APPROPRIATION, θ. οὐκ αντιστοιχεί.

APPROPRIER, ῥ. ἐντροπύνω. προσαρμόζω. S. (αὐτοπ.) οὐκ αντιστοιχεί.

APPROUVER, ῥ. ἀποδοκιμάζω. κρίνω, ἐπιδοκιμάζω.

APPROVISIONNEMENT, τμήμα. S. ἐφόδια.

APPROVISIONNER, ῥ. ἐφοδιάζω.

APPROVISIONNEUR, ἐφοδιαστής.

APPROXIMATIF, IVE, ὁ ὡς ἐστὶν.

APPROXIMATION, θ. ἡ κατὰ σέγγισιν ὑπολογισμὸς, συγγίσμις.

APPROXIMATIVEMENT, ἐπίρ. προσεγγισμὸς ὡς ἐγγισί.

APPROXIMER, ῥ. προσεγγίζω. πλησιάζω.

APPU, στήριγμα, ὑποστήριξις. || I'— S. ἀκκουμπιστήρ. || I'— point d'— d'un tableau, ὑποδόχλιον. || pièce d'—, καυλογητικὸν ἔγγραφο.

(Γρμκ.) ὁ τόνος τῆς προσηγορίας.

APPU-MAIN, τὸ ἀκκουμπιστὴν τῆς χειρὸς τοῦ ζωγράφου.

APPUSE, θ. (ἀστρμ.) προσεγγισίς.

APPUYER (j' appuie, nous appuyons; j' appuyais, nous appuyions; j' appuyerai, nous appuyerons; que j' appuie, que nous appuyions; que j' appuyasse, que nous appuyassions), ῥ. ἐντροπύνω. αὐτῇ. ἢ οὐδ.) στήριγμα.

APPUYER, ῥ. ἐντροπύνω. αὐτῇ. ἢ οὐδ.) στήριγμα.

APPUYER, ῥ. ἐντροπύνω. αὐτῇ. ἢ οὐδ.) στήριγμα.

APPUYER, ῥ. ἐντροπύνω. αὐτῇ. ἢ οὐδ.) στήριγμα.

APPUYER, ῥ. ἐντροπύνω. αὐτῇ. ἢ οὐδ.) στήριγμα.

APPUYER, ῥ. ἐντροπύνω. αὐτῇ. ἢ οὐδ.) στήριγμα.

APPUYER, ῥ. ἐντροπύνω. αὐτῇ. ἢ οὐδ.) στήριγμα.

APPUYER, ῥ. ἐντροπύνω. αὐτῇ. ἢ οὐδ.) στήριγμα.

APPUYER, ῥ. ἐντροπύνω. αὐτῇ. ἢ οὐδ.) στήριγμα.

APPUYER, ῥ. ἐντροπύνω. αὐτῇ. ἢ οὐδ.) στήριγμα.

APPUYER, ῥ. ἐντροπύνω. αὐτῇ. ἢ οὐδ.) στήριγμα.

APPUYER, ῥ. ἐντροπύνω. αὐτῇ. ἢ οὐδ.) στήριγμα.

ΑQUA, (πρόθ.), μετά. S. (ὡς
ἐπίτα. (μὲ ἀπαρ.) ἀφοῦ.
(ἡ γιν.) κατόπιν τινος (μετά
αὐτοῦ) κατά. || d'—cela, ἐ-
πειτα. || après coup, παρά-
πλεον. || ci—, παρακατιών, κα-
τόπιν. || le jour d'—, τῇ ἐπ-
αύριον (ἡμέρᾳ).
AQUA-DOMAIN, ἐπίθ. μεθαυρίου.
AQUA-DINÉE, θ. τὸ ἀπογευμα.
AQUA-MIDI, θ. τὸ ἀπομεσημέριον.
AQUA-SOUFFÉE, θ. τὸ μεταδεί-
κναι.
AQUATE, θ. τραχύτης. δριμύτης.
AQUATELLE, S. (μφορ.) στρυφνό-
της. καστηρότης. S. ὁρμη ἀ-
πώτης πρὸς τι.
AQUAT, εἰδ. ἰχθ. (πέρκης).
AQUATTE, εἰδ. φυτοῦ.
AQUATTE, μάνδαλος τῶν θυρίδων
τῶν ἀνέμων.
AQUATTE, θ. (ἀρχιτεκτ.) καὶ ἀστρ-
νομία.
AQUATTE, (Nμ.), ἀρμόδιος.
AQUATTE, ἀπτερα (ἐντομα).
AQUATTE, θ. ἱκανότης πρὸς τι.
AQUATTE, ξηκαθάρσις (λογα-
ρισμός).
AQUATTE, S. λαγαρίζω (τὸν
ἐαυτὸν) ἑκαθαρίζω (λαγαρια-
σμός).
AQUATTE, (χημ.) ἀπώρωτος, ἀ-
καταστάτος. S. (οὐς.) ὁ ἀργιλλός
ἡ ἄσβης.
AQUATTE, ἐπίθ. (ιατρ.), ὁ χω-
ρὸς τοῦ ποτοῦ.
AQUATTE, θ. ἀπυρεξία.
AQUATTE, εἰδ. πτηνὸν ἰχθύος.
AQUATTE, = AQUILIC.
AQUATTE, θ. εἶδος ζωγραφίας,
ἀστρογραφία.
AQUATTE, ὁ ζωγραφίζων α-
στρογολέ.
AQUATTE, πλθ. ὑδροπαράσταται,
ἀστρογολέ.
AQUATTE, θ. εἶδ. θάμνου (σπύ-
ρον) ἀκανθώδους τὴν νήσων
ἀστρογολέ.
AQUATTE, ἐπίθ. (ἐπὶ φυτῶν), ἐνυ-
πνία (—TINTE), εἰδ. χαλκο-
χρᾶς μιμουμένης τὴν ὑδαρο-
χρᾶς.
AQUATTE, ἐπίθ. ὑδατόχλυτος.
AQUATTE, ὑδαροχρᾶς.
AQUATTE, S. (ἀ-
στρογολέ).

AQUERESSE, θ. ἡ ἐτοιμάζουσα τοὺς
(ἀλιευτ.) καλάμους.
AQUETTE, ὕδωρ ἀρωματικὸν τῆς
ἴταλ.
AQUEUX, EUSE, ὑδατώδης. S.
νερούλης.
AQUIFERE, ἐπίθ. ὑδροφόρος.
AQUILAIRE, εἶδος ἀγαλόχου, ἀε-
τόφυλον.
AQUILIC, θ. εἶδος φυτοῦ (ἀκτῆς)
τῆς Ἰνδ.
AQUILICIES, πλθ. οὐσίαι ἐν ἀνομ-
ερίᾳ παρὰ Ῥωμαίοις.
AQUILIN, ENNE, (ὄρνιθολ.), ἀε-
τοειδής.
AQUILIFERE, ἀετοφόρος, (παρὰ
Ῥωμ.).
AQUILIN, INE, ἀετώδης. S. γρυ-
πός.
AQUILINÈS, θ. πλθ. ἀετοειδῆ,
γένος πτηνῶν.
AQUILON, Π. ὁ βορέας.
AQUILONNAIRE, ἐπίθ. ὁ τοῦ βορ-
ρᾶ.
AQUIMINAIRE καὶ AQUIMINALE,
(Διν.), χερνίθειον (παρὰ Ῥωμαί-
οις).
AQUITECTEUR, ἐργάτης ἐπὶ τῶν
ὑδρογραφίῶν.
AQUOSITE, θ. τὸ ὑδατώδες.
ARA, εἰδ. ψιττακοῦ μακροπούρου.
ARABE, ἀραβ. S. ἀραβικός. S.
(οὐς.) τὰ ἀραβικά.
ARABESQUE, ἐπίθ. ἀραβοεργής.
S. (οὐς. πλθ.) ἀραβοεργήματα,
(εἰδ. κοσμημάτων ἀρχιτεκτ.).
ARABETTE, θ. εἶδος φυτοῦ, κάρ-
δαμον τὸ ἀνατολικόν.
ARABI, εἰδ. ἰχθ. (μύωνος).
ARABINE, θ. (χημ.), ἐν τῶν συ-
στατικῶν τοῦ ἀραβικοῦ κόμματος.
ARABIQUE, ἐπίθ. ἀραβικός.
ARABISMENT, ἐπίθ. ἀραβικῶς.
ARABE, ἐπίθ. ἀράσιμος.
ARABOUTAN, ἴδε BRESILLET.
ARACHNOÏDE, (ἀνατομ.), ὁ ἀρα-
χνοειδής (χιτών τοῦ ἐγκεφάλου).
ARACK, οἰνόπνευμα ἀπὸ ὀρύζιον
(κτλ.) ἀράκι.
ARACHIDE ἢ ARACHINE, θ. εἶδος
φυτοῦ, ἀράχιδνα.
ARACHIDNÉE, θ. (βεν.), ἀραχι-
δνοειδής.
ARADAYINE, θ. ἴδε TARIN.
ARATES, πλθ. εἰδ. ἐντόμων (κό-
ρεων).

ARAGE, ἀραβ. ἀρατος, ὄργανον.
S. τόπος ἀράσιμος.
ARAGNE, θ. = GORE-MOUCHE.
ARAGNE, = ASTHAGALE.
ARAGNE, θ. εἶδος δικτύου (διὰ
τὰ πτηνῶν). S. = GORE-MOUCHE.
ARAGNE, θ. ἀράχνη. || toiled
—, ἀραχινά. S. δίκτυον διὰ
τὰ πτηνῶν. S. (ναυτ.) τροχίλα
τις τοῦ πλοίου. S. ἡ πολυ-
ἀγκιστρος ἀράχνη διὰ τῆς ὁποίας
ἐκβάλλουσι τὰ πίπτοντα ἐντὸς
φρέατος ἀνασυρτήρια.
ARAGNEUX, R. ξερράχινος.
ARAGNEUX, EUSE, ἀραχνοειδής.
ARAIN, εἶδος ἀραδαίου μεταξὺ
τοῦ τῆς Ἰνδ.
ARAIRE, εἶδος ἀροτρου. (ἐν γέν.)
ἐργαλεῖον γεωργικόν.
ARALIE, θ. εἶδ. φυτοῦ (εἰς τὸ ὁποῖ-
ον ὑπάγεται τὸ περιφρημον gii-
seng τῶν Ἰνδ. κτλ.).
ARAMAQUE, εἰδ. ἰχθ. (πτερυγνῆ-
κτου).
ARAMBAGE, τὸ οὐς. τοῦ-
ARAMBER, R. συλλαμβάνω πλοῖον
μὲ ἀράχην.
ARAMER, R. περιτείνω τὸ ὑφασμα
εἰς τὸν κύλινδρον (ἕνα τεκνωθῇ
ἡ αἰθρωθῇ).
ARANE, EN, ἀραχνώδης.
ARANÉE, θ. ἀργυρίτις (γῆ).
ARANÈEN, ENNE καὶ
ARANÈUX, EUSE καὶ
ARANÈIDE, ἐπίθ. ἀραχνοειδής.
ARANTELE, θ. ἀράχνη. S.
(πλθ.) ὕψος τῶν ποδῶν τῆς ἐλάφου.
ARAPÈDE, = PATELLE.
ARASE, θ. (ἀρχιτεκτ.) ἰσοδόμημα.
S. (πλθ.) λίθος πρὸς ἰσοδόμησιν.
ARASEMENT, ἰσοδόμησις.
ARASEN, R. (ἀρχιτεκτ.), ἰσοδομῶ.
ARASSADE, κοιν. ἡ σαλαμάνδρα.
ARATOINE, ἐπίθ. γεωργικός.
ARATROISME, ἐπίθ. ἀροτροειδής.
ARBALESTRES, θ. πλθ. τὰ σχοι-
νία δι' ὧν τεντώνεται ὁ ἐργαλειὸς
τῶν λεπτῶν μεταξωτῶν κτλ.
ARBALESTRIELE, θ. ἀστρολάβιον
ναυτικόν.
ARBALETE, θ. εἰδ. τόξου, βαλ-
λίστρα. S. ἐργαλ. τῶν κλειδο-
ποιῶν κτλ., ῥινοκράτης. S.
παγίς διὰ τὰ ποταμόσकुλα. S.
= ARBALESTRES.
ARBALETE, θ. τὸ διάστημα ὅπου
φθάνει ἡ βολὴ τοῦ τοξοβάλου.

ARBALÉTER, ῥ. (οικοδ.) βάλλω τὰ ξύλα τῆς στέγης ἐπὶ τῶν ψαλίδων, κορφαίξω (γ).

ARBALÉTIÈRE, θ. πρῦπα εἰς τὸ ταίχος διὰ τὰς βαλίστρας, τοξοβολίς.

ARBALÉTILLE, θ. ὑποκορ. τοῦ **ARBALÈTE**.

ARBALÈTRE, = **MARTINET (NOIR)**.

ARBALETRIER, τοξότης βαλλιστροφόρος. ῥ. (οικοδομ.) ψαλιδόξυλον τῆς στέγης.

ARRELAU, λάμα σιδήρου.

ARRENNE, θ. λευκοπέρδιξ.

ARRETRAGE, αἰρετοκρισία. ῥ. ὑπολογισμὸς κατὰ μέσον ὄρον.

ARBITRAIRE, ἐπιθ. προαιρετικός. ῥ. αὐθαίρετος. ἥ. (οὐσ.) αὐθαίρεσις, τὸ αὐθαίρετον.

ARBITRAIREMENT, ἐπιρ. αὐθαίρετως.

ARBITRAL, **ALE**, ὁ τοῦ αἰρετοκριτοῦ ἢ τῆς αἰρετοκρισίας.

ARBITRALEMENT, ἐπιρ. κατ' αἰρετοκρισίαν.

ARBITRATEUR, ὁ δικάζων κατ' ἐπιείκειαν, συμβιβαστής, εἰρηνοποιός.

ARBITRATION, θ. (Νμ.) ἐκτίμησις ὡς ἔγγιστα.

ARBITRE, αἰρετοκριτής. ῥ. ἐξουσιαστής ἀπόλυτος. ἥ. **le libre** —, τὸ αὐτεξέφαστον (τοῦ ἀνθρώπου).

ARBITRER, ῥ. ἐκτιμῶ ἢ ἀποφασίζω κατ' αἰρετοκρισίαν.

ARBOISE, = **ARBOUSIER**.

ARBOLEAD, θ. εἶδος γαλακτοπτητάς.

ARBORADURE, θ. στήσιμον μηχανῆς (γεράνου).

ARBORE, ῥ. ὑψώνω, στήνω. ῥ. κηρύττω ἀνυποστόλως. ἥ. (ἢ πθ. μ.τ.χ. ὡς ἐπὶ θ.) δένδρωδης, (ἐπὶ ζ.) δένδροδιαίτος.

ARBORESCENCE, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ—

ARBORESCENT, **ENT**, δένδροειδῶς αὐξανών, δένδροειδής.

ARBORESCULE, θ. δένδροκομία.

ARBORESCENCE, ἐπιθ. δένδροειδής.

ARBORESCENCE, θ. δένδροειδὲς φυσικὸν ποικίλημα λίθου.

ARBORESCENCE, **EE**, δένδροποικιλίτος (λίθος).

ARBORESCENCE, δένδροκόμος.

ARBOUSE, θ. κόμπαρον.

ARBOUSIER, κόμπαρος (δένδρ.).

ARBOUSSE, καρπούς τοῦ **Λατραχανίου**.

ARBRE, δένδρον. ῥ. ξύλον, κατάρτι.

ARBRET, δένδρακι διὰ τοὺς ἱερεῖς.

ARBRETER, ῥ. ἐτοιμάζω κλάδους ὄρυς κτλ. εἰς σχῆμα δένδρου πρὸς τὴν διὰ τοῦ ἱεροῦ ὀρυθοθήραν.

ARBREUX, **EUSE**, δένδρφυτος, σύνδενδρος.

ARBRIER, ὁ ἱσὸς τῆς τοξοβαλίστρας.

ARBRISSAU, δένδρακι.

ARBROT, = **ARBRET**.

ARBUSCULAIRE, ἐπιθ. δένδρουλιειδής.

ARBUSCULE, δένδρῦλον.

ARBUSTE, χαμόδένδρον, θαμνος.

ARBUSTE, **IVE**, (β.τ.ν.), *παράδένδριος.

ARC, τόξον. ῥ. (ἀρχιτεκτ.) ἀψίς.

ARCADE, θ. ἀψίς, καμάρα.

ARCANE, μυστήριον (ἀλχημικὸν ἢ ἱατρικόν). ῥ. κιμωλία ἐρυθρά.

ARCANNETTE, θ. = **SARCELLE**.

ARCANSON, κολοφώνια (ῥητίνη).

ARCASSE, θ. (ναυτ.) τὰ ὀπίσθια τοῦ πλοίου.

ARC, τὸ κύτος τῆς τροχίλειας ἢ τοῦ πολυσπάτου.

ARC, εἶδος ῥητίνης.

ARCAUX, πλθ. (ναυτ.) μίλτος ἢ τεκτονική.

ARC-BOUTANT, ἀντηρίς, τήριγμα οἰκοδομῆς εἰς σχῆμα ἡμικύκλιου. ῥ. (ναυτ. καὶ τεχν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στήριξιν διαφόρων τεχνουργμάτων.

ARC-BOUTER, ῥ. στήριζω δι' ἀντηρίδος.

ARC-DONNIEAU, ἡ τοξοειδῶς ἐξέχουσα κατὰ μήκος ἔσθλην τοῦ ὅλου βέβδος.

ARCEAU, ἡ καμπὴ τῆς ἀψίδος (θόλου), τὸ καμαριωτὸν μέρος (θόρας κτλ.). ῥ. κόρημα τι ἀρχιτεκτονικὸν ἐν σχήματι τριφύλλου.

ARCEAU, ῥ. (ιατρ.) καμαροειδὲς κατασκευάσμα προφυλάττον τὸν νοσοῦντα ἀπὸ τοῦ βάρους τῶν ἐφαπλωμάτων.

ARCEAU, ῥ. (ἀλγεστ.) τὰ σχοινία τὰ συνέχοντα τοὺς λίθους τοῦ δικτύου.

ARCELLE, θ. εἶδος ἐγγυτηρίου.

ARCELLIN, **INE**, ὁ ἔχων σχῆμα ἐγγυτηρίου.

ARC-EN-CIEL, (τὸ οὐράνιον) ῥ. ἴρις.

ARC-EN-QUEVE, ἱλικήρα (πρὸς ἴρις).

ARCHAÏSME, ἀρχαϊσμός.

ARCHAL, ἴδε **Fit.**

ARCHANGE, ἀγγέλλος.

ARCHANGÉLIQUE, ἐπιθ. ἀγγελικός. ῥ. (οὐσ. θ.) εἶδος ἀγγελικῆς.

ARCHE, θ. καμάρα (γεφύρας) κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ARCHE, θ. καμάρα (γεφύρας) κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ARCHELET, ἐργαλεῖον τὸν ἀρχιτεκτονικὸν κτλ. ῥ. τόξον ἀνοικτὸν τὸ στόμιον τοῦ—

ARCHEOLOGIE, ἀρχαιολογία, ἀρχαιολογία κτλ. ἀρχαιογραφία, ἀρχαιογραφία κτλ.

ARCHEOLOGIQUE, ἐπιθ. ἀρχαιολογικός.

ARCHEOLOGUE, ἀρχαιολόγος.

ARCHE, τοξότης.

ARCHE, πλῆκτρον (δοξάρι) κ.τ.λ. ῥ. τόξον πορευτὸν κ.τ.λ.

ARCHE, ῥ. στεφάνη κοιτίδος ἢ αὐτοῦ.

ARCHE, ἀρχιτεκτονική.

ARCHE, ἀρχιτεκτονική.

ARCHE, ἀρχιτεκτονική.

ARCHE, ἀρχιτεκτονική.

ARCHE, ἀρχιτεκτονική.

ARCHE, ἀρχιτεκτονική.

ARCHE, ἀρχιτεκτονική.

ARCHE, ἀρχιτεκτονική.

ARCHE, ἀρχιτεκτονική.

ARCHE, ἀρχιτεκτονική.

ARCHE, ἀρχιτεκτονική.

ARCHE, ἀρχιτεκτονική.

ARCHE, ἀρχιτεκτονική.

ARCHE, ἀρχιτεκτονική.

ARCHITECTURE, θ. ἀρχιτεκτονική.
ARCHITECTURAL, ALE, ἀρχιτεκτο-
νικός.

ARCHITECTURE, ρ. ἀρχιτεκτονῶ.

ARCHITAVE, θ. ἐπιστόλιον.

ARCHITAVE, KE, ὁ ἔχων μόνον
ἐπιστόλιον.

ARCHITÉSORIEN, ἀρχιθησαυρο-
φύλαξ.

ARCHIVES, θ. πλθ. ἀρχεῖα, πα-
λαιά ἐπίσημα ἔγγραφα.

ARCHIVISTE, ἀρχαιοφύλαξ.

ARCHIVOIRE, θ. (ἀρχιτεκτ.) κυ-
βητος ἀψιδωτόν.

ARCHISTAT, ἡ ἀξία τοῦ (ἐν Ἀ-
θήναις) ἀρχοντος.

ARCHITE, ἀρχων (ἐν Ἀθήναις).

ARCHITES, θ. πλθ. μέρη τινὰ
τῆς μηχανῆς τοῦ μύλου.

ARCHIERES, θ. πλθ. εἶδος στρα-
τιῶν.

ARCHINELLE, θ. εἶδος κογγυλλίου,
ἀρζιτέης.

ARCO, ἴδε Arcot.

ARCO, τὸ (T.) καλτακι τῆς σέλ-
μας. || vider (perdre) les ar-
cots, πίπτω ἀπὸ τοῦ ἵππου,

(μτρορ.) ἀμνηστῶν, τὰ χάνω. S.
ἀμνηστῶν πιλοποῶν κλπ. S.
(γεωργ.) κληματικὴ κληνομένη

τῆς τὴν βάσιν τοῦ κληματοῦ.

ARCONAGE, τίναγμα (εἰδασμα)
πρὸς τὸ δοῦν.

ARCONNER, ρ. τινάζω μὲ τὸ δο-
ῦν, σιβάζω. S. (γεωργ.) λυ-
τῶ πρὸς τὴν βάσιν τοῦ κλη-
ματοῦ τὴν κληματικὴν.

ARCONNEUR, σιδακτής (βαμβα-
κίου κλπ.), χαλάτης.

ARCONSIEN, ὁ κατασκευάζων τὰ
ἀποκαταστήρια τῶν ἐπιπτώων.

ARCO, ἀποκαταστήριον μεταλλῶν.

ARCO, θ. (ιστρ.) στενεύσεις
στῆθους.

ARCO, ἐπὶ θ. (γεωργ.) ἀρ-
χικό.

ARCO, θ. = ARCOITION.

ARCOITION, θ. (ιστρ.), κούρτωςις
τοῦ ποτιῶν.

ARCO, θ. = ARCOIRE.

ARCO, (χρῶ.), πολυπραγμων,
ἐπιτεράγων, κομπαστής.

ARCO, ἐπὶ θ. ἐνθέρμως.

ARCO, ENTE, ἀνεμμένος, πε-
πρωμένος. S. (μτρορ.) διά-
τρεψ, ἐνθέρμως, σφοδρῶς. S.
(μτρορ.) κοκκινώτριχος. || cha-

pelle ardente, τελετὴ νεκρώτι-
μος μὲ φωτοχυσίαν.

ARDENT, ἀναθυμίασις φλογώδης
φαινομένη περὶ τὰ ἔλη ἐν καιρῷ
καύσεων.

ARDEUR, θ. καύσις υπερβολική.
S. (μτρορ.) ζήσις, προθυμία.

ARDIER, τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον
στρέφουν τὸ ἀντίον τοῦ ὕφαν-
τος.

ARDILLON, τὸ καρφί (γλωσσίδι)
τῆς πόρτης.

ALDOISE, θ. εἶδος σχιστοῦ λίθου.
S. πλάκα διὰ γράψιμον.

ARDOISE, KE, ὁ ἔχων χρῶμα σχι-
στολλίου.

ARDOISER, ρ. στεγάζω διὰ σχι-
στολλίων. S. χρωματίζω ὡς
σχιστόλιον.

ARDOISEUX, EUSE, ὁ ἐκ τοῦ εἴ-
δους τοῦ σχιστολλίου.

ARDOISIER, ὁ λατομῶν σχιστό-
λλίου.

ARDOISIERE, θ. λατομῶν σχι-
στολλίου.

ARDOISIN, INE, ὁ ἐν εἴδει σχι-
στολλίου.

ARDU, UE, δύσβατος. S. δύσκο-
λος.

ARDUINE, θ. ἴδε CALAC.

ARDUITE, θ. δυσχέρεια.

ARE, ῥέμμα Γαλλικὸν δεκάμη-
τρον.

AREAGE, ἡ κατὰ στρέμμα κατα-
μέτρησις.

AREC, εἶδος φοίνικος.

ARECINE, θ. (χημ.), ἡ οὐσία τοῦ
ἀρεκοφοίνικος.

ARECINE, KE, (βην.), ἀρεκοειδής.

AREDULE, θ. = HIRONDELLE DE
CHEMINER.

AREFACTION, θ. (ιστρ.), ἀποξη-
ρανσις.

AREIGNOL, εἶδος δικτύου.

ARENONE, θ. = AIGRENONE.

ARENAIRE, ἐπιθ. (βην.), ὁ φυό-
μενος ἢ τρεφόμενος ἐν τῇ ἄμ-
μῳ. || (οὐτ. ἀρσ.) μονομάχος.

S. (θηλ.) εἶδος φυτοῦ, μαλα-
κίου, πτηνοῦ καὶ ἐντόμου.

ARENATION, θ. (ιστρ.), ψαμμι-
σμός, ἄμμοχωσία.

ARENE, θ. ἄμμος. S. (συνκδχ.)
στῆδιον. (ἰδίωτ.) ἡ κονίτρα τοῦ
θεάτρου.

ARENER (s'—), ρ. (οἰκοδ.) κατα-
κάθημαι.

ARENEUX, KUSE, ἄμμοδής.

ARENU, φοινὶς ὁ ἔξαρχοφόρος.

ARENICAL, ALE, (ὀρυκτ.), ἄμμο-
μιγής.

ARENICOLE, ἐπιθ. ἄμμοδίαιτος.

ARENIERE, θ. ἄμμορυαχίον.

ARENIFERE, ἐπιθ. (ὀρυκτ.) ὁ ἐμ-
περίχων ἄμμον.

ARENIFORME, ἐπιθ. ἄμμοειδής.

ARENULACE, KE, ὁ ὁμοιάζων λε-
πτῇ ἄμμῳ.

ARENULEUX, EUSE, ὁ περιέχων
λεπτὴν ἄμμον.

AREOLE, θ. ἀλόνιον. S. (μτρορ.)
κύκλος ἐρυθροειδὴς περὶ τὴν
ῥῶγα τοῦ μαστοῦ ἢ τὰ ἐξανθή-
ματα τῆς δαμαλίδος. S. εἶδος
χελώνης, (ἄλλ.) CARABELLE.

AREOLE, KE, (ἄρσν.), περιαυγῆς
(σπλήν). S. (βην.) περίκτος
(κάλυξ).

AREOMETRE, ἀρσιόμετρον.

AREORACE, Ἄριος πάρος.

AREORACITE, ἀρεοπαγίτης.

AREORE, ἴδε AREC.

AREQUIER, φοινὶς ὁ ἀρεκοφόρος.

AREH, ρ. (ναυτ.) ἡ ἀγκυρὰ σέρει
(κατὰ λίξ.) ὀργάνον, δὲν εἰν' ἐ-
σκαλωμένη στερεά.

ARETE, θ. ψαροκόκκαλον. S. ἄ-
γανον (γίνει) τοῦ ἀσταχίου. S.
(ἀρχιτεκτ.) γωνία. || ἂ γίνω—
βοθῶς. S. τὰ χεῖλη τοῦ πύ-
λου. S. ἀσθινεῖα τις τοῦ πο-
δὸς τῶν ἵππων.

ARETEUX, EUSE, γεμάτος (ψαρο-
κόκκαλα. S. (μτρορ.) ἀκανθώ-
δες, δύσκολος.

ARETHIE, (οἰκοδ.), ὁ κορφίτης τῆς
ὀροφῆς.

ARETHIERES, θ. πλθ. αἱ κτισταὶ
κεραμίδες τῆς ὀροφῆς.

AREGAL, θ. εἶδος πελαργοῦ.

AREALOU, καιν. ὁ παλαιορός.

AREMASSE, θ. (οἰκοδ.) δῶμα ὁ-
περφόου.

AREMASSEB, ρ. κτίζω δῶμα ἐπὶ
τοῦ ὑπερφόου.

AREAN, γένος φυτῶν, ἴδε SAPO-
TILE.

AREANKAU, (ναυτ.) ὁ κρίκος τῆς
ἀγκύρας, (ἄλλ.) CICALIE. S. κρί-
κος ἐπὶ τῆς κρηπίδος πρὸς ἀ-
πόδοσιν τῶν ἀπογυλίων.

AREKMONIE, θ. = AIGREMONIE.

ARENET, ἀργυρός. S. ἀργύριον,
χρήματα. || — vif (θ) vif —,

ὁδράργυρος. ||. — *comptant*,
μὲ μετρητά. ||. *faire* —, χρη-
ματολογῶ.

ARGENTAGE, τὸ οὖσ. τοῦ—
ARGENTER, ῥ. ἀσημόνω. ||. (η πθ.
μτχ. ὡς ἐπ(θ.)) ἀργυροειδής,
ARGENTIERE, θ. ἀσημικά.

ARGENTEUR, ἀσημωτής.
ARGENTEUX, EUSE, (χυδ.), πλού-
σιος.

ARGENTIERE, θ. μεταλλεῖον ἀρ-
γύρου, ἀργυρεῖον.

ARGENTIFÈRE, ἐπιθ. ἀργυροφό-
ρος.

ARGENTIFIQUE, ἐπιθ. (χημ.), ἀρ-
γυρογόνος.

ARGENTIN, INE, ἀργυροειδής. S.
(ἐπὶ φωνῆς) λιγυρός. S. (οὐσ.
θ.) εἶδος φυτοῦ, ἀργυρί.

ARGENTON, (τεχν.), μίγμα mi-
kel καὶ καλὰίδος, ἐκ τοῦ ὅπου
κατασκευάζονται ἀργυροειδῆ χρ-
γεία.

ARGENTURE, θ. ἀσήμωμα. S.
ἀσημικόν.

ARGILACÉ, ÉE, (ὀρυκτ.) ἀργιλό-
χρους. S. (βτν.) ἀργιλοφυής.

ARGILE, θ. ἄργιλος.

ARGILEUX, EUSE, ἀργιλόδης.

ARGILIERE, θ. *ἀργιλορυχείον.

ARGON, εἶδος τόξου (πρὸς πετη-
νησαν).

ARGONAUTÉ, εἶδος βατρείου καὶ
πεταλοῦδας, ἀργοναύτης.

ARGONAUTIER, ὁ πολόπους τοῦ
ARGONAUTÉ.

ARGOT, κορακιδικά. S. (γεωργ.)
τὸ ὑπερέχον τοῦ κεντρώματος
κλαδίου.

ARGOTIER, ῥ. (κηπουρ.) κόπτω
τὴν ἄνραν ξηροῦ κλάδου.

ARGOTIERE, ὁ λαλῶν κορακιδικά.

ARGOTISER, ῥ. λαλῶ κορακιδικά.

ARGOUSIN, ὑποδεσμοφύλαξ τοῦ
κατέργου.

ARGOUSSIER, εἶδ. δένδρου (ἐλεά-
γνου), ῥαμνοειδές.

ARGUATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ **AR-
GUEUR**.

ARGUE, θ. διεκλυστήρ τῶν χρυ-
σοχῶν.

ARGUER, ῥ. λεπτύνω διὰ τοῦ διεκ-
λυστήρος τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ
ἐλάματα.

ARGUER (πρφ. τὸ υ) ῥ. κατηγορῶ,
καθάπτομαι, ἐξελέγχω, ἀποδει-
κνύω. S. (συνήθ.) συμπεραίνω.

ARGUEUX, EUSE, ἐπιτιμητικός, ὁ-
νειδιστικός.

ARGUILLE, = **TRAQUET** (NOTTEUX).

ARGULE, γέν. ὀστρέων.

ARGUMENT, συμπεράσμα, ἐπι-
χειρήμα. S. περίληψις (συγ-
γράμματος κτλ.), ὑπόθεσις.

ARGUMENTANT, ὁ ἀγορεύων, (ἀ-
καδημ.).

ARGUMENTATEUR, σοφιστής, φι-
λόνομος.

ARGUMENTATION, θ. τὸ συλλογι-
ζεσθαι, ἡ διὰ συλλογισμῶν (ἐπι-
χειρημάτων) ἀπόδειξις.

ARGUMENTER, ῥ. κάμνω συμπε-
ράσμα, ἀποδεικνύω δι' ἐπιχει-
ρημάτων.

ARGUS, Ἄργος (ὁ), εἶδος πτη-
νοῦ, ἰχθύος, ὄφιος, πεταλοῦδας
καὶ ὀστρέου.

ARGUTIE, θ. σοφιστικὴ λεπτολο-
γία.

ARGUTIEUX, EUSE, σοφιστικός,
λεπτολόγος.

ARGUZE, θ. εἶδος φυτοῦ.

ARGYE, εἶδος μακρόποδος κοσ-
σόφου.

ARGYNNE, θ. εἶδος πεταλοῦδας,
νυμφαλὶς ἢ ἀργυρινός.

ARGYRITE, ἀργυρίτης (λίθος).

ARIDE, ἐπὶ θ. ξηρός, ἄνυδρος. S.
(μτμ.) ἄγονος.

ARIDITÉ, θ. ξηρασία.

ARIDURE, θ. (ιατρ.), ξήρανσις.

ARIETTE, θ. ἀσματίον.

ARIGOT, ἴδε **LAMIGOT**.

ARILLE, (βτν.), σαρκώδες τι σκέ-
πασμα τινῶν καρπῶν.

ARILLE, ÉE, (βτν.), ὁ ἔχων a-
rille.

ARIMER, ῥ. ὀξύνω τὰς βελόνας.

ARISER, ῥ. ἴδε **ARRISER**.

ARISTÉ, ÉE, (βτν.) ἀθερώδης.

ARISTOCRATE, ἀριστοκρατικός.

ARISTOCRATIE, θ. ἀριστοκρατία.

ARISTOCRATIQUE, ἀριστοκρατικός.

ARISTOCRATIQUEMENT, ἐπὶ ῥ. ἀρι-
στοκρατικῶς.

ARISTOCRATISER, ῥ. σχηματίζω
ἀριστοκρατικῶς.

ARISTOLOGIE, θ. ἀριστολογία,
(φυτ.).

ARISTOLOGIQUE, ἐπὶ θ. (ιατρ.),
ἀριστολόγιον.

ARITHMÉTIGIEN, ἐπιστήμων τῆς
ἀριθμητικῆς.

ARITHMÉTIQUE, ἐπὶ θ. ἀριθμητι-

κός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ ἀριθμητική.

ARITHMÉTIQUEMENT, ἐπὶ θ. ἀριθ-
μητικῶς.

ARLEQUIN, μίμος τοῦ Μάριου
ἀρλεκίνος. ||. *habillé* d'—, πε-
λοποικίλον ἐνδυμα. S. (μτμ.)

λυποφορητὸν σύγγραμμα, ὁι-
τρων. S. εἶδος πτηνοῦ, ὁι-
τροῦ, καὶ κανθαροῦ.

ARLEQUINADE, θ. γελοιοποιεῖς
λεκίμου.

ARLEQUINE, θ. εἶδος κομῆς
S. εἶδος χοροῦ.

ARLEQUINÉ, ÉE, πεποικιλμένος
(ὡς τὸ φόρεμα τοῦ Ἀρλεκίνου).

ARLET, κύμινον τῆς Ἰοδ.

ARMADILLE, θ. στολίσκος τῆς
σπαν. εἰς τὴν Ἀμερ.

ζώου (ἰχθυοῦ) τῆς Ἀμερ.

ARMAILLAGE, θ. εἶδος δικτύου
(ἄλλ.) **BASTIDE**.

ARMANT, ζωμός διὰ τοῦ τοῦ
ARMARINTE, θ. εἶδος φυτοῦ, καὶ

χρυσ.

ARMATEUR, καταδρομὴς.

ARMATURE, θ. ἡ σιδηρὰ κομὴ
μηχανῆς (οἰκοδομῆς κτλ.). ἢ
ἡ μεταλλώδης ἐπιφάνεια τινῶν

λίθων.

ARME, ὅπλον. ||. *salle d'armes*,
γυμναστήριον ὀπλοκίας. ||. *un*
d'armes, ἀνδραγαθήματα. S. *un*
tre (en fait) d'armes, εἶδος α-
ρμῆς (πλθ.) καὶ

λόγος ὀπλομαχίας. S. (πλθ.) καὶ
ῥάσημον, σύμβολον, οἰκίστην

ῥάσημον, σύμβολον, οἰκίστην

ARME, εἶδος ἰχθ. (σιλόφου).

ARMECH, = **ARMET**.

ARMÉE, θ. στρατιὰ, στρατός.

ARMELINE, θ. δέρμα κακούργου
ἄνθρωπου. S. καὶ

ARMEMENT, ὀπλισμός. S. καὶ
ταρτισμός (πλοίου).

ARMENITE, θ. εἶδος ὀρυκτοῦ, ὁ
μενία (λίθος).

ARMENTAINE, ἐπὶ θ. ὁ τῶν πο-
μνίων, ἀγέλαος.

ARMENTEUX, EUSE, (εἶπος) ὅταν
πολλὰ κτήνη (ποίμνια).

ARMENTINE, θ. = **ARMENTEUX**.

ARMER, ῥ. ὀπλίζω. S. ἀρματίζω
(πλοῖον). ||. — *un fusil* εἰς
σηκνῶν τὸν πετεινὸν τοῦ πυρ-
θόλου κτλ. ||. (ἡ πθ. μτχ.) εἰς
ἐπὶ θ.) ἐνοπλίζω. ||. ὁ πλοῖον
mée, ἐνοπλίζω.

ARMER, θ. εἶδος φωτοῦ (γάρ-
φάλλου).

ARRET, (ναυτ.), τὰ σίδερα καὶ
αὐτοκίνητα (ἢ ἀρματωσιὰ) τοῦ
πλοίου.

ARRETERE καὶ
ARRETERE, ἐπιθ. οὐλοφόρος.

ARRHETRE, ὁ ἢ κρικωτὴ (σφαί-
ρα).

ARRHETRE, ἔρ, *ψελλιοφόρος.

ARRHETRE, ὁ. πλθ. (ἀρχιτεκτ.)
ἀλλαν(κρικοειδὲς τὴν κόσμημα)
τῶν τοικίων κινῶν.

ARRHETRE ἢ (ὁ.) ARRHETRE, (ἀντ.) θυσία ἐπέτειος πρὸς ἀ-
γαστὴν τοῦ στρατοῦ (ὅστις συγ-
γρῶς καὶ ἐπεθεωρεῖτο) παρὰ
ῥωμαίους.

ARRHETRE, ἐπιθ. (ζωολογ.) πλτ-
φοφόρος.

ARRHETRE, ἀνακωχή.

ARRHETRE, (ναυτ.), καιρὸς ἀρμά-
τος πρὸς πλοῦν.

ARRHETRE, ὁ. ἀρμάρι, (Γ.) δολάπι.
ARRHETRE, ὁ. πλθ. ἀμύδαλα σί-
νημα.

ARRHETRE, EURE, ὁ ὑφαίνων αἰ-
ματιστὴς.

ARRHETRE, ὁ. ἀρτεμισία, (φυτ.).
ARRHETRE, εἶδος μεταξωτοῦ, σαν-
τοῦ.

ARRHETRE, ἴδε ARRHETRE.

ARRHETRE, ὁ κλάδος τοῦ ζυγοῦ τῆς
ἀντὸς.

ARRHETRE, ALE, ὁ τῶν οἰκογε-
νέων παρασκήμων. || (οὐπ.)
ἀρσενίων.

ARRHETRE, ὁ. σπολίζω (ζωογραφί-
α) παρὰσημα.

ARRHETRE, ὁ ἀσχολούμενος πε-
ρὶ τῆς σφραγίδος.

ARRHETRE, εἶδ. φυτοῦ, σερπί-
δος.

ARRHETRE, ἴδε ARRHETRE.

ARRHETRE, ὁ. ὕπλοις, πανοπλία.
ARRHETRE, τὰ σιδηρὰ δεσφίματα
τοῦ πλοίου.

ARRHETRE, ὁ. τὸ ἔργον (ἢ τέχνη)
τοῦ πλοιοποιοῦ.

ARRHETRE, ὁπλοποιός.

ARRHETRE, ὁ. τριχορροία.

AROMATIQUEMENT, ἐπιρ. δι' ἀ-
ρωματικῶν.

AROMATISATION, ὁ. τὸ οὖσ. τοῦ-
AROMATISER, ὁ. σκευάζω (ἀνακα-
τών) μὲ ἀρώματα.

AROMATITE, ἀρωματίτης (λίθος).

ARONE, τὸ εὐώδες στοιχεῖον τῶν
ἀρωμάτων κτλ.

ARONDE, ὁ. (παλ.), γελιδόν. ||. à
queue d'— (οἰκοδ.) ψαλιδωτός.

ARONDELAT, γελιδόνιον.

ARONDELLE, ὁ. εἶδος πλοίου. §.
(ἀλιευτ.) παραγάδι.

ARONIQUE, = ARNIQUE.

ARONQUE, ὁ. εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.)
REINE DES PRÉS.

ARRAILLEUR, ἴδε ORPAILLEUR.

ARRÊGE ἢ ARRÊGEMENT, τὸ οὖσ.
τοῦ-

ARRÊGER, ὁ. μουσ. διατονίζω ἐπὶ
τὸ γοργότερον.

ARRÊT, πλεθρον, στρέμμα.

ARRÊTAGE, χωρομετρία.

ARRÊTE, πρίων ξυλουργικόν.

ARRÊTER, ὁ. καταμετρῶ γαίας.
§. (οἰκ.) διατρέχω μὲ μεγάλα
βήματα.

ARRÊTEUR, χωρομέτρης. §.
εἶδος πτηνοῦ, (ἄλλ.) PLUVIER.

ARRÊTEUSE, ὁ. εἶδος κάμπης.

ARQUE, εἶδ. ἰχθ. (τριχοδόντος).

ARQUEBUSE, ὁ. τουφεκιά. ||.
eau d'—, ἱαματικὸν τι ὕδωρ διὰ
τὸ ἀπὸ τῶν πυροβόλων πληγῆς.

ARQUEBUSE, ὁ. εἶδ. τουφεκίου.

ARQUEBUSER, ὁ. τουφεκίζω.

ARQUEBUSERIE, ὁ. ὀπλοποιία πυ-
ροβόλων.

ARQUEBUSIER, τουφεκοποιός ἢ
τουφεκοφόρος (στρατ.).

ARQUE, ὁ. τοξοποιῶ, λυγίζω.
||. des jambes arquées, πόδια
στραβὰ.

ARQUET, δοξάρι τοῦ (ὑφαντ.) ἐρ-
γαλειοῦ.

ARQUE, ὁ ἢ καμπυλότης τοῦ
τόξου.

ARRACHAGE καὶ
ARRACHEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

ARRACHER, ὁ. ἀνασπῶ, ἐξρριζό-
νω. §. ἀρπάζω. §. ἀποσπῶ,
(καὶ αὐτὸ) ἀποσπῶμαι, ξεκολ-
νῶ. ||. d'arrache-pied, (οἰκ.),
κατὰ συνέχειαν

ARRACHEUR, ἐκρίζωτης (κυρ. ὀ-
δόντων καὶ τύλων).

ARRACHÉ, ὁ. ναυοκλῆσις (πα-
ρὰ τοῖς πλοιοποιοῖς).

ARRACHE, δεινροκλιπία.

ARRACHEOIR, ἐργαλ. γεωργ. πρὸς
ἐκρίζωσιν τῶν κουντούρων.

ARRASSONNER, ὁ. προσπαθῶ νὰ
φέρω τινὰ εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον
(εἰς θεογνωσίαν). §. (ναυτ.) ἐξε-
τάζω τὸ συναπαντιθῆναι πλοῖον
πῶθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει.

ARRASSER, ἴδε ARAMER.

ARRASSER, ἴδε ARAMER.

ARRANGEMENT, διευθέτης, συμ-
βιβασμός. ||. prendre des—ts,
pour, λαμβάνω μέτρα πρὸς—.

ARRANGER, ὁ. διευθετῶ, συγ-
ρίζω, ἀρδιάζω. §. συμβιβά-
ζω. ||. air arrangé, ὕψος ἐπι-
τετηθευμένον.

ARRASSE, ARRASEMENT, ARRASER,
ἴδε ARASSE κτλ.

ARRÊTEMENT, ἐκμισθωσις, ἐνοικί-
ασις.

ARRÊTER, ὁ. ἐκμισθῶ, ἐνοικιά-
ζω (κτῆμα).

ARRÊRAGER, ὁ. καθυστερῶ.

ARRÊRAGES, πλθ. τὰ καθυστε-
ροῦντα.

ARRÊTATION, ὁ. κράτησις.

ARRÊT, ἀπόφασις (δικαστ.) §.
κράτησις (στρατ.). §. (ἱππ.)
σταμάτισμα (τοῦ ἱππου). §.
ἀκκοῦπισμα τῆς λόγχης. §.
(κυνηγ.) παρακλίσιμα τοῦ σκύ-
λου. §. μάνδαλος (ἐμποδίζων
τὸ ἐλατήριον) μηχανῆς. §.
(βαπτ.) κομμάτι προσαρτημέ-
νον εἰς τὰ ἀνοίγματα τῶν φο-
ρεμάτων ἵνα μὴ σπλίζονται.

ARRÊTANT, βελόνη τῶν καλτιο-
πλόκων.

ARRÊTÉ, ἀπόφασις (ἀρχῆς). §.
κλεισίμον λογαριασμοῦ.

ARRÊTÉ-BOUEE, ἀγριάδα, (φυτ.).

ARRÊTÉ-NEE, ἴδε REMONÉ.

ARRÊTER, ὁ. κρατῶ, σταματῶ,
ἐμποδίζω, στυλόνω. §. (δικαστ.)
κάμνω κατάσχεσιν. ||. (αὐτ.π.)
στέκομαι. μένω. χρονοτριβῶ.
ἐνδιατριβῶ. ||. — un point, δί-
νω κόμπον. ||. — une maison,
πιάνω οἰκίαν. ||. (κυνηγ.) le
chien arrêté, ὁ σκύλος παρα-
κλῆται, (ἴσλ.) φερμαίει. 2)
ἀποφασίζω. ||. — un compte,
κλείω λογαριασμόν. ||. (ἢ πθ.
μτχ. ὡς ἐπιθ.) ὠρισμένος, μὲ-

νιμος. (Ζγρρ.) τελειωμένος ἢ ἐν-
τονος.

ARRÊTISTE, ὁ συλέγων καὶ σχο-
λιάζων ἀποφάσεις (δικαστ.)

ARRÊTOIR, (τεχν.), *κρατητήριον.

ARRHIER, β. δίδω ἀρράβωνα (καπ-
πάρων, πέτ).

ARRHES, θ. πλθ. ἀρράβων, κα-
πάρω.

ARRHIE, ἐπὶ β. ὀπίσω. ||. vent
—, (ναυτ.) πρύμα. ||. l'—corps,
τὸ ὀπισθεν μέρος (οἰκοδ.). ||. —
neveu, ἀπόγονος. ||. rester en
—, μένω ὀπίσω, ἀπολείπομαι.

ARRHIER-BAN, ἐξόπλις τῶν εὐ-
γενῶν.

ARRHIER-BEC, ὁ κατὰ τὸ βεῦμα
τοῦ ποταμοῦ ἀγκῶν τῆς ἀψίδος.

ARRHIER-BOUCHE, ὁ φάρυγξ.

ARRHIER-BOUITTE, τὸ ὀπισθεν
δωμάτιον ἐργαστηρίου.

ARRHIER-CAUTION, θ. δευτέρα ἐγ-
γύσεις, ὑπεγγύσεις.

ARRHIER-CHANGE, ἀνατοκισμός.

ARRHIER-COUR, θ. ὀπισθαλίον.

ARRHIER-DENT, σωφρονιστήρ (ὁ-
αὐς), *ὕστερόδοντος.

ARRHIER-FAIT, τὸ ὕστερον (τῆς
γέννας).

ARRHIER-FENTE, ἡ πρὸς τὸ μέ-
ρος τῆς χειρὸς σχισμάδα τοῦ
χειροκτίου.

ARRHIER-FERMIER, ὑπενοικιαστής.

ARRHIER-FIEF, τιμάριον ὑποτε-
λής.

ARRHIER-FLEUR, θ. ἄνθος δένδρου
προανθήσαντος ἢ δὴ τὸ αὐτὸ ἔτος.

ARRHIER-GARANT, ὁ ἀφαιρε-
θὲν ἀπὸ τοῦ δέρματος.

ARRHIER-FOIN, χόρτον ὕστερο-
φύς (δευτεροθέριστον).

ARRHIER-GARANT, ὑπεγγυτής.

ARRHIER-GARDE, θ. ὀπισθοφυλα-
κή.

ARRHIER-GOUT, γεῦσις μένουσα
εἰς τὸ στόμα.

ARRHIER-NAIS, (σφαιροβολ.) κτύ-
πημα μὲ τὴν παλάμην. S.
(ιππ.) πᾶ ὀπίσθια τοῦ ἵππου.

ARRHIER-NEVEU (NIECE), υἱὸς (θυ-
γάτηρ) τοῦ ἀνεψιοῦ ἢ τῆς ἀνε-
ψίας. S. (πλθ.), ἀπόγονος με-
μακροσμένος.

ARRHIER-PENSEE, ὕστεροβουλία.

ARRHIER-PETIT-FILS (-PETITE
-FILLE), δισέγγονος, -εγγόνη.

ARRHIER-PETITS-ENFANTS, πλθ.
τὰ δισέγγονα.

ARRHIER-POINT, *πισσοβελονία.

ARRHIER-POINTEUSE, θ. ἡ ῥά-
πτουσα τὰς ὀπισθοβελονίας.

ARRHIER-RANG, ἡ οὐραγία (ερατ.).

ARRHIERER, β. καθυστερῶ (εἰς πλη-
ρωμὴν). ||. (μσ.) ἀπολείπομαι.

||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐς ἢ ἐπίθ.)
καθυστερήμα (χρεῖος).

ARRHIER-SAISON, θ. τὸ φθινό-
πορον.

ARRHIER-VASSAL, τιμαριώτης ὑ-
ποτελής.

ARRHIER-VASSELAGE, ἡ κατάστα-
σις τοῦ ARRHIER-VASSAL.

ARRHIER-VUSSURE, θ. εἶδος θόλου
ἐσθθεν ὕψους ἢ θυρίδος.

ARRIMAGE, τὸ οὖς τοῦ-

ARRIMER, β. τοποθετῶ καταλλή-
λως τὸ φόρτωμα ἐντὸς τοῦ πλοῦ.

ARRIMEUR, ὁ τοποθετῶν καταλ-
λήλως τὰ φορτώματα εἰς τὰ
πλοῖα.

ARRIOLE (s'—), β. (ναυτ.) τὰ
παλαιὰ κύματα κατευθύνονται
ὑπὸ τοῦ ἀντιπνεύοντος ἀνέμου.

ARRISER, β. στενεύω τὰ ἱστία,
ἴδε RIS.

ARRIVAGE, φθάσιμον πλοῦ, κα-
τάπλους.

ARRIVÉE, θ. ἀφίξεις, φθάσιμον.

ARRIVER, β. ἀράζω. (συνθ.) φθά-
νω. S. (ἀπρσ.) συμβαίνω.

ARROBE, κεντηνάριον τῆς Ἰσπαν.

ARROCHE, θ. λοβοῦδιᾶ, (φρτ.).

ARROGAMMENT, ἐπὶ β. ἀλαζονι-
κῶς.

ARROGANCE, θ. ἀλαζονεία.

ARROGANT, ANTE, ἀλαζών

ARROGER (s'—), ρ. ἰδιοποιῶμαι.

ARROI, (EN MAUVAIS —), πενι-
χρῶς.

ARRONDIR, β. στρογγυλῶν. S.
(ναυτ.) περιπλέω νῆσον ἢ ἀκρω-
τήριον. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.)
στρογγύλος.

ARRONDISSAGE, (τεχν.), στρογγύ-
λωσις.

ARRONDISSEMENT, στρογγύλευ-
μα. S. περιφέρεια (διοικήσε-
ως), ὑποδιαίρεσις (ἐπαρχίας, πό-
λεως κτλ.).

ARRONDISSEUR, ἐργαλ. (κοπίδι)
πορευτοῦ.

ARROSAGE, πότισμα. S. (τεχν.)
βρέξιμον τῆς πυρίτιδος.

ARROSEMENT, πότισμα, ἀρσί-
βρεξις.

ARROSER, β. ποτίζω, καταρτίζω
(μαγειρ.) ἀλείφω μὲ βοῦτυρον
κτλ. S. (ἐμπορ.) δίδω καὶ ἀλλὰ
χρήματα.

ARROSOIR, ποτιστήριον (καπου-
ροῦ). S. εἶδος κογχυλίου, φρτ.
ταῖνα.

ARRUGIE, θ. ὁδρορρόη μεταλλεί-
ας.

ARS, πλθ. τὰ μέλη τοῦ ἵππου.

ARSENAL, ὁ πλοῦς, ὁ πλοῦς, ὁ πλοῦς
σιον. S. (ναυτ.) ναυστάσιμον
νεώριον.

ARSENIALITÉ, ἐκ, ὁ περιγυν-
ασηνία, (χημ.), ἕλας ἀρσενίου.

ARSENIAL, (χημ.), ἕλας ἀρσενίου
κοῦχον.

ARSENIC, εἶδ. ὀρυκτοῦ, ἀρσενίου
κίον, (ποντικὸ φάρμακον), (χημ.)
ζερνίκι.

ARSENICAL, αλκ., ἀρσενικώδης.

ARSENIE, ἐκ, ἀρσενικωδής.

ARSENIEUX καὶ
ARSENIFERE, καὶ
ARSENIQUE, ἐκ, ἐπίθ. ἀρσενικώ-
δης.

ARSENITE, (χημ.), ἕλας ἀρσενίου
κοῦχον.

ARSIN, ἐπίθ. κικαυμένος. ||. ARSIN
ARSINS, καύσала.

ARSURE, θ. (βεν.) νόσος τῆς
ισατίας ἐξ αἰτίας ἀνυδρίας.

ART, τέχνη. S. δεξιότης, ἡ
τηδεύουσα. S. πανουργία, ἡ
chief d'—, ἀριστοτέχνημα.

ARTE, ἴδε ARTISON.

ARTÉMON, (ναυτ.), ἡ τρίτη τρι-
πύλη τοῦ πολυσπαστοῦ.

ARTENNE, θ. = PETIT-FOIN.

ARTÈRE, θ. ἀρτηρία.

ARTÉRIALITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ
αἵματος τῶν ἀρτηριῶν.

ARTÉRIALQUE, ἀρτηριακὸν (ιστι-
κόν.).

ARTÉRIEL, ELLE, ἡ τῶν ἀρτη-
ριῶν.

ARTÉRIEUX, EUSE, ἀρτηριακός.

ARTÉRIOLE, θ. μικρὰ ἀρτηρία.

ARTÉRIOLOGIE, θ. ἀρτηριολογία.

ARTÉRIOTOMIE, θ. ἀρτηριότομος.

ARTÉSIE, ἐπίθ. ἴδε RIS.

ARTHRITE, θ. ἀρθρίτις (νόσος).

ARTHRITIQUE, ἐπίθ. ἀρθριτικός.

ARTIALISE, β. τεχνικὴν

ARTICHAUT, ἀγκινάρα.

ARTICHAUTIERE, θ. ἀγκινάρα

τον. S. σιδήρον ἀγκινάρα

ARU, ἄρρον. S. (βτν.) κόμ-
 CLAIRE, ἐπιθ. (ἀνατομ.), ὁ
 ἄρρον (τῶν ἀρμών).
 ARUCULATION, ὁ ἀρμός, κλειδω-
 ρισμός, διαρθρώσεις (λέξεις).
 ARUCULER, ῥ. διαρθρῶ (τὰς λέ-
 ξεις) προτέρῳ εὐκρινῶς. (ἀπλ.)
 ἄρρων. (βτν.) ἐκθέτω ἄρρον
 ἄρρον. || (ἡ πθ. μτχ. ὡς
 ἄρρων) διηρθρωμένη, ἐναρ-
 ρων (βτν.) γονατώδης.
 ARUCULEUX, EUSE, (ζωολογ.) δι-
 αρθρωμένος, ἐναρθρός.
 ARUEL, ELLE, ὁ τῆς τέχνης.
 ARUCIE, τεχνιτεία. S. τέχνα-
 ρία. S. πανουργία. 2) (piece
 —) πυροτέχνημα, φουέκι.
 ARUCICIEL, ELLE, τεχνιτός.
 ARUCIEMENT, ἐπιρ. τεχνη-
 τιστής, πυροτέχνης.
 ARUCISEMENT, ἐπιρ. πανούρ-
 γος, κωμικῶς.
 ARUCIEUX, EUSE, πανούργος.
 ARUCIER, ῥ. τεχνόμα, τεχνη-
 τιστής.
 ARUCIEUX, ὁ. τὸ πυροβολικόν.
 ARUCIEUX, πυροβόλον, κανό-
 νισμα.
 ARUCIEUX, πυροβολιστής.
 ARUCIEUX, (ναυτ.), τὸ μικρότερον
 ἄρρον. τὸ πονὶ τῆς πρύμνης,
 ἄρρων. (Ιταλ.) μπαροκέττα.
 ARUCIEUX, τεχνίτης. S. (μὲ γεν.)
 ἄρρων, ὁ δημιουργός.
 ARUCIEUX, εἰδ. σκώληκος, ξυλοφά-
 γος, σάρακα.
 ARUCIEUX, ESE, σκωληκο(σφα-
 γισμὸς).
 ARUCIEUX, τεχνίτης, καλλιτέχνης.
 ARUCIEUX, ἐπιρ. ἐντέχνως.
 ARUCIEUX, ἐπιθ. καλλιτεχνικός.
 ARUCIEUX, ESE, MARTIN-RECHUEUR.
 ARUCIEUX, ESE, ἄρρων.
 ARUCIEUX, ESE, ἄρρων. (φωτ.).
 ARUCIEUX, ESE, (βτν.), καλαμο-
 ραφία.
 ARUCIEUX, ὁ. δονακίς, (φωτ.).
 ARUCIEUX, ὁ. εἶδος φυτοῦ (ὄρχε-
 οῦ).
 ARUCIEUX, ὁ. εἶδος φυτοῦ (ἀ-
 ρων).
 ARUCIEUX, εἶδ. (χθ.) (τριχόδους) τῆς
 ἄρρων. ὁ ἀλάσος.
 ARUCIEUX, ἱεροσκόπος, μάντις,
 (καρὰ ῥωμ.).

ARUSPICISME, ὁ. τὸ ἔργον τοῦ ἱε-
 ροσκόπου.
 ARVERSE, ὁ. εἶδος φυτοῦ (παρω-
 νυχίδος).
 ARVICOLE (Ατν.), ἐπιθ., ἀγροδι-
 αίτης. || (οὐσ.) εἶδος ποντικῶν,
 (ἀλλ.) CAMPAGNOL.
 ARVICULTURE, ὁ. *ἀρουροκομία.
 ARVIEN, ENNE, καὶ
 ARVINE, INE, (βτν.), ἀρουραῖος.
 ARZEL, ἐπιθ. ἵππος λευκόστικτος
 τοῦς ὀπισθίους πόδας καὶ τὸ μέ-
 τωπον.
 AS, ἄσος (τῶν χαρτοπαγν.). S.
 ἀσάριον (νόμισμα ῥωμ.).
 ASANGUE, ἡ Ἀύρα, (ἀστερισμός).
 ASARET, ἄστρον, (φωτ.).
 ASARINE, ὡς MUFFLER.
 ASAROÏDES, ὁ. πλο. (βτν.), ἀσα-
 ροειδής.
 ASBESTE, ἄσβεστος (λίθος).
 ASCARIDAIRE, ἐπιθ. = ASCARIDI-
 EN.
 ASCARIDE, ἄσκαρις, (ἐλμινς).
 ASCARIDIEN, ENNE, ἄσκαριδοει-
 δής.
 ASCENDANCE, ὁ. ὑπεροχή. S.
 ἡ σειρά τῶν ἀνιόντων (συγγε-
 νῶν). S. (ἀστρ.) ἔξαρχα ἐπι-
 τολή πλανήτου. S. (μῦθος) κλί-
 μαξ φωνῶν ἀνιουσῶν.
 ASCENDANT, ANTE, ἀνιῶν, ἀνι-
 οῦσα. || (οὐσ. πλο.) οἱ ἀνιόντες
 (συγγενεῖς). 2) (ἀστρ.) ῥο-
 πη (τάσις) ἀνιήτης πρὸς τὴν S.
 (συνήθ.) ἐπιρροή, ὑπεροχή.
 ASCENSION, ὁ. ἀνάβασις, ὑψώσις.
 (φωτ.) ἀναδρομή. S. (ἐκκλησ.)
 ἡ ἀνάληψις (τοῦ Χριστοῦ).
 ASCENSIONNEL, ELLE, ὁ δι' ἀνα-
 βάσεως (ἀναδρομῆς), ἀναδρομι-
 κός.
 ASCÉTIQUE, ἐπιθ. ἀσκητικός.
 ASCÉTISME, ἡ κατὰστάσις τοῦ ἀ-
 σκητοῦ, ὁ ἀσκητικὸς βίος.
 ASCIENS, πλο. (γεωγρ.), ἀσκιος.
 ASCITE, (ιατρ.), ἀσκήτης (ὕδρωψ).
 S. εἶδ. ἰχθ., φουσκόψαρον.
 ASCLEPIADÉES, ὁ. πλο. (βτν.), ἀ-
 σκληπιάδεια (φωτ.).
 ASCLEPIAS, ἀσκληπιός, (φωτ. Ια-
 τρ.).
 ASELE, εἶδ. μικρῶν διστρέων.
 S. εἶδος ἰχθ. (ἀλλ.) EGLEFIN.
 ASELLOTE, ὁ. ὄνισκος (ἐντομ.).
 ASILE, ἔστυλον.

ASINE, ἐπιθ. ὄνιος. || bête —,
 ὁ καὶ ὁ ὄνιος.
 ASPARAGÉ, EE, (βτν.) ἀσφαραγο-
 εἰδής.
 ASPARAGINE, ὁ. (χημ.) ἡ κρυσταλ-
 λώδης οὐσία τοῦ ἀσπαράγου.
 ASPARAGINE, EE καὶ
 ASPARAGOÏDE, ἐπιθ. = ASPARAGÉ.
 ASPE, ὡς ASPLE.
 ASPECT, ὁία, ὄψις, ἐποψίς. || ὁ
 Γ—de, ἐνώπιον τοῦ.
 ASPÉLINE, ὁ. εἶδος φυτοῦ (ἡριγέ-
 ροντος).
 ASPÉLAGUE, ὁ. εἶδος φυτοῦ (ἀρ-
 νογλωσσου).
 ASPERCETTE, ὁ. = SAINFOIN.
 ASPELE, ὁ. = PRELE.
 ASPERGE, ὁ. σπαράγγι, (φωτ.).
 ASPERGEN, ῥ. βαντίσω (μὲ ἀγία-
 σμα).
 ASPERGERIE, ὁ. ἀσφαραγοφυτώ-
 ριον.
 ASPERGES, ἀγιαστούρα. S. ἀ-
 γισμός.
 ASPERGILLAIRE, ἐπιθ. (βτν.), θυ-
 σανοειδής.
 ASPERGILLE, ὁ. εἶδ. ἀμανίτις καὶ
 κοχχυλίου.
 ASPÉRIOLIE, EE, (βτν.), τραχύ
 φύλλος.
 ASPERITÉ, ὁ. τραχύτης, ἀνωμα-
 λία.
 ASPERSION, ὁ. βάντισμα (μὲ ἀ-
 γισμὸν).
 ASPERSOIN, ἀγιαστούρα.
 ASPERULE, ὁ. εἶδος φυτοῦ.
 ASPHALTE, ἀσφαλτος (ἡ).
 ASPHOÏDE, ἀσφοδέλος, (φωτ.).
 ASPHOÏDES ἢ ASPHOÏDOÏDES,
 (βτν.), ἀσφοδελοειδής (φωτ.).
 ASPHYXIAN, ANTE, ὁ προξενῶν
 ἀσφυξίαν.
 ASPHYXIE, ὁ. ἀσφυξία.
 ASPHYXIE, ῥ. ἐπιφύω (καὶ αἰ-
 τῶν. περιπίπτω εἰς) ἀσφυξίαν.
 || (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐσ. ἡ ἐπιθ.)
 χωρὶς σφυγμῶν, λιποθυμημέ-
 νος.
 ASPIC, εἶδος ὄφιος, ἀσπίς. S.
 εἶδος νάρδου, (φωτ.). S. εἶδος
 φαγητοῦ (πηκτικῆς).
 ASPIRAL (τὸ πλο. ASPIRAUX),
 τρύπα πρὸς ἀναφυξίν τῶν κλι-
 θάνων.
 ASPIRANT, ANTE, (ὕδρωψ), εἰσ-
 πνευστικός. 2) μνηστήρ (ὑπο-
 ψήφιος) θέσιως κτλ. || — de

ASTROLOGUE, αστρολόγος.
 ASTRONOME, αστρονόμος.
 ASTRONOMIE, θ. αστρονομία.
 ASTRONOMIQUE, επίθ. αστρονομικός.
 ASTRONOMIQUEMENT, επίρ. αστρονομικώς.
 ASTROSCOPE, αστροσκοπίον.
 ASTUCE, θ. πανούργια.
 ASTUCIEUSEMENT, επίρ. πανούργως.
 ASTUCIEUX, EUSE, πανούργος.
 ASYLE, άσυλον, καταφύγιον.
 ASYMMETRIE, θ. (μυμκ.), άσυμμετρία.
 ASYMETOTE, θ. (μυμκ.), ή άσύμπτωτος (γραμμή).
 ASYMETRIQUE, επίθ. (μυμκ.), άσυμπτωτικός.
 ATANAIRE, επίθ. = ANTANAIRE.
 ATASIE, θ. άταξία (σφυγμού κτ.).
 ATAXIQUE, επίθ. άτακτος (πυρετός κτ.).
 ATELIER, έργοστάσιον.
 ATERMOIEMENT (-MOIEMENT), συμφωνία προς έμπρόθεσμον πληρωμην χρέους.
 ATERMOYER, ρ. παρατείνω την προθεσμίαν πληρωμής. || (αυτ. πθ.) συμφωνώ να πληρώσω έμπροθέτως.
 ATHÉE, άθεος.
 ATHÉISME, άθεϊα.
 ATHÉNIENNE, θ. σκευός άνηφορον (κτλ.) προς κάλλωπισμόν κοιτώνος.
 ATHIN, φ. ίδε LINAIRE.
 ATHLÈTE, άθλητής.
 ATHLÉTIQUE, επίθ. άθλητικός.
 ATHLÉTIQUEMENT, επίρ. άθλητικώς.
 ATICK, είδ. πτυ. (κοκκοθραύστε).
 ATINTER, ρ. (χυδ.), ρολίζω άπειροκάως.
 ATLANT, (άρχιτεκ.), άτλας.
 ATLANTIQUE, επίθ. άτλαντικός.
 ATLAS, άτλας, συλλογή γεωγραφ. πινάκων. §. ό πρώτος σπόνδυλος του τραχήλου. §. είδ. πεταλούδας της Άμερ.
 ATMOSPHERE, θ. άτμοσφαίρα.
 ATMOSPHERIQUE, επίθ. άτμοσφαιρικός.
 ATOCAT, ίδε ATELLE.
 ATOLLE, θ. ζωμός άραβοσίτου.
 ATOME, άτομον.
 ATOMIQUE, επίθ. άτομικός.

ATOMISME, τό σύστημα των άτομιστών.
 ATOMISTE, άτομιστής.
 ATONIE, θ. άτονία.
 ATONIQUE, επίθ. ό εξ αίτίας άτονίας.
 ΑΤΟΥΗ, στολίδι. ||. dame d'—, στολίστρια (θαλαμηπόλος) βασιλίσσης κτλ.
 ATOURNER, ρ. (πτυ.), στολίζω.
 ΑΤΟΥΤ, (εις τή χαρτοπαίγν), τή επικρατούν χαρτί, (Ιταλ.) κάρδι.
 ATRABILAIRE, επίθ. μελαγχολικός.
 ATRAHILE, ή μέλαινα χολή.
 ATRAHILEUX, EUSE, μελαγχολώδης.
 ATRACTYLE, θ. άτρακτυλίδς, (φυτ.).
 ATRAMENTAIRE, επίθ. μελανοειδής. ||. (ούσ. θ.), τέτρα χαλκάνθου.
 ATRAPE, θ. λαβίς του χαλκοχόου.
 ATRAFACE, ίδε AROCHE.
 ATRÉ, γωνία, έστία.
 ATRÉ (Ατν.), επίθ. μέλας.
 ATRÉPAGE κτλ., ίδε ATTÉPAGE κτλ.
 ATRÉTISME, (άνατομ.), άτρησία.
 ATRICAUDE (Ατν.), επίθ. ό έχων μαύρην ούράν.
 ATRICK, θ. (χειρουργ.), φύμα περί τόν πρωκτόν.
 ATRICOLLE (Ατν.), επίθ. μελανοτράχηλος.
 ATRIGASTRE (Ατν.), επίθ. μελανογάστωρ.
 ATRIPÈDE (Ατν.), επίθ. μελανόπους.
 ATRIPLECE, θ. = ARROCHE.
 ATRIPLETTE (-PLOTTE), θ. = FAUVETTE (LA PETITE).
 ATRIPLEGES, θ. πλθ. χηνοποδοειδή (φυτά).
 ATRÔCE, επίθ. φρικτός, σκληρός, άπάνθρωπος. ||. (ούσ.) είδος δφεις.
 ATROCEMENT, επίρ. φρικτά. §. σκληρώς, άπάνθρωπος.
 ATROCITE, θ. δεινότης, μέγεθος (έγκλήματος κτ.). §. σκληρότης, άπάνθρωπία.
 ATROCUAIRE, επίθ. ό έχων μαύρον λαϊμόν.
 ATROPHIE, θ. άτροφία.
 ATROPHIE, ΕΕ, ό πάσχων άτροφία.

ATROPHIE (s'—), ρ. περιτίθω εις άτροφία, άτροφώ.
 ATTABLE, ρ. καθίζω (καί αυτ. καθήμαι, είμαι στρωμένος) επί τή τραπέζι.
 ATTACHANT, ΑΝΤΕ, ό προσήκων, τερπνός, έλκυστικός.
 ATTACHE, θ. δεσμός, λυτήριον (λαγωνικών), συγκρίσι των έσθίων). §. όργανον (διαφώνον ή γάνων). 2) = τή—
 ATTACHEMENT, προσήκων, προσπάθεια. §. (πλθ.) συμμετοχαις πρόχειροι των άρχιστάνων.
 ATTACHE, ρ. δένω (κρεμάω) εις συνδέω. ζεύγω (τους έπαιους §. (μτμ.) προσήκων, προσήκων, (καί αυτ. πθ.) προσκειμαι, ή (μτμ.) έλκώ. ||. (ή πθ. πτ.) ως επίθ.) προσκειμένος (εις τή βίαν); ακόλουθος.
 ATTACHEUR, EUSE, ό προσδίδων τή σχοινία εις τούς ύφαν. ή γυλαιούς.
 ATTAQUABLE, προσβλητός.
 ATTAQUE, θ. προσβολή (καί αυτ. μτμ.).
 ATTAQUER, ρ. προσβάλλω (καί μτμ.), έγγίζω (διά λόγον πειράζω. ||. (αυτ. πθ.) αλλοιτε μετά τινος. §. (καυτ.) αλλοιτε ζω προς άναγνώρισην έπιδόου πρὸς έχθρούς).
 ATTARDE (s'—), ρ. μένω (ή πτ.) προυθενά, έωρίζω.
 ATTAUVILLE, θ. είδος έχθρούς (του ή βίτης).
 ATTÉIGNEMENT, τό ούς του TEINDRE (σχηματίζεται κατω τή TEINDRE), ρ. φθάνω, άφάνω (σημαδεύω). §. (μτμ.) πρὸς βάλλω.
 ATTEINTE, θ. προσβολή, κτύπημα.
 ATTEL, τό έμπροσθεν άντί του ζυγολαρίου.
 ATTÉLABLE, επίθ. τόν οποιόν άναταί τις νά ζεύξη.
 ATTELAGE, ζεύγος (παιών ή άνω συνωρίς).
 ATTELER (διπλασιάζεται τή άνω των άφώνων), ρ. ζεύγω (ή άμάξι).
 ATTELE, ή ATTELE, θ. — άτμ. §. έργαλείον ή κεραμείων. §. λαβή, έξήλη των σιδηρουργών.

ATTILLEMENT, ζεδέμιον (εις τὸ
φάει).
ATTILLOIR ἢ **ATTELOIRE**, θ. λα-
γύροισι. **S.** ὁ γόμφος τοῦ
πυλῶν τῆς ἀμάξης ἀπὸ τοῦ ὁποῦ
ἀντιπρὶν τὰ λωρία.
ATTILANT, **ANTE**, συνεχόμενος,
ἀντιπρὶν.
ATTILANT, ἐπὶ β. πλησίον.
ATTILANCE, θ. σκοπός. **S.**
— **αὐτοῦ**.
ATTILANT, ῥ. προσμένω. **S.** (συν-
αὐτῷ) ἀπεκδέχομαι, ἐλπίζω. ||
attendant, ἐπὶ β., ἐν τῷ με-
ταξὺ, ἐν τοῖς, ἐν τοσοῦτον.
— que, ἐν ὅσῳ, ἕως οὗ.
— (ἢ πῶς) **— que**, ἐπὶ β. **—**
— que, ἐπὶ β. **— que**, ἐπὶ β.
ATTILANT, ῥ. τρυφεραίνω. **S.**
(μεταφ.) κινῶ (καὶ αὐτῷ) κί-
νησιν εἰς οἶκτον, κάμπτωμαι.
ATTILANT, **ANTE**, κινῶν εἰς
οἶκτον (εἰς συμπτάθειαν), κατα-
κινῶ.
ATTILANT, τὸ οὐδ. τοῦ
ATTILANT, τρυφερεύς. **S.**
(μεταφ.) οἶκτος, συμπα-
θεύς, κατανύξας.
ATTILANT, ἴδε **ATTENDRE**.
ATTILANT, ῥ. κέκτημαι. **S.** ἀντή-
ν. **S.** γειννῶμαι.
ATTILANT, προσβολή. **S.** ἀνο-
μιαν.
ATTILANTOIRE, ἐπὶ θ. προσδλη-
νός.
ATTILANT, θ. ἀπεκδοχή, προσδο-
κία. || **être en (dans l')—de**,
ἐπὶ τῆς ὁποίας πρόκειται
—, ἢ οἱ ἐξέχοντες εἰς τοῦτον
τοῦ ὁποῦ ἢ ἐν ὅσῳ ἢ ἐν ὅσῳ ἢ ἐν ὅσῳ
—, **— que**, ἐπὶ β. **— que**, ἐπὶ β.
ATTILANT, ῥ. ἐπιβουλεύομαι (τὴν
—, τὴν τιμὴν κτλ. τινος).
— (ἢ ὅτε) **— que**, ἐπὶ β. **— que**, ἐπὶ β.
ATTILANT, **ANTE**, προσεκτικός. **S.**
— **αὐτοῦ**.
ATTILANT, θ. προσοχή. **S.**
(μεταφ.) περιποίηση. || **faire—à**,
— **— que**, ἐπὶ β. **— que**, ἐπὶ β.
ATTILANT, **ANTE**, περιποιητι-

ATTENTIVEMENT, ἐπὶ β. προσε-
κτικῶς.
ATTENUANT, **ANTE**, (Νμ.), ἐλα-
φρυντικός. **S.** (ιατρ.) *λεπτο-
ποιητικός, διαλυτικός.
ATTENUATION, θ. (ιατρ.) *λεπτο-
ποίησις (τῶν χυμῶν). **S.** ἀπο-
καμωμός, ἀτονία. **S.** (Νμ.)
μετριασμός τῶν κατηγοριῶν.
ATTENUER, ῥ. (ιατρ.), λεπτοποιῶ
(τοὺς χυμούς). ἀδυνατίζω. **S.**
(Νμ.) μετριάω, ἐλαττώνω.
ATTENUER, εἶδος φαγητοῦ, βω-
δινὸν καὶ χοιρινὸν φαρμακίον.
ATTENUER, ῥ. = **ATTEMOUER**.
ATTENUEMENT, = **ATTEMOUE-
MENT**.
ATTENUER, = **ATTEMOUER**.
ATTENUEMENT, = **ATTEMOUE-
MENT**.
ATTERRAGE ἢ **ATTÉRAGE**, (ναυτ.),
γεινιχλαίς (πλησίαις) εἰς τὴν
ξηράν.
ATTERREMENT, ῥίψιμον κατὰ γῆς.
ATTERRER ἢ **ATTÉRER**, ῥ. ῥίπτω
κατὰ γῆς. κατεβαίλω. **S.**
(μεταφ.) καταπλάττω. **S.**
(ναυτ.) πλησιάζω εἰς τὴν ξηράν.
ATTERRIR ἢ **ATTÉRIR**, ῥ. ἀράζω.
ATTERRISSAGE ἢ **ATTÉRISSE-
MENT**, ἀράγμα.
ATTERRISSEMENT ἢ **ATTÉRISSE-
MENT**, πρόσχωσις, πρόσχωμα.
ATTERRISSAGE, θ. μαρτυριόν.
ATTERRISSEMENT, ῥ. μαρτυρῶ. **S.** μαρ-
τύρομαι.
ATTICISME, ἀττικισμός.
ATTICISTE, ἀττικιστής.
ATTICISME, ῥ. χλιαίνω. **S.** (με-
ταφ.) ἐλαττώνω (καὶ αὐτῷ) ἐ-
λαττοῦμαι.
ATTICISSEMENT, ἐλάττωσις (τῆ-
λου (φιλίας κτλ.)).
ATTIER, εἶδος φυτοῦ.
ATTIER, τὸ οὐδ. τοῦ
ATTIER, ῥ. (οἰκ.), στολίζω πε-
ριέρχων, φυκινῶ (τὰ μαλλιά).
ATTIER, εἶδος ἰχθύος καὶ πτηνῶ.
ATTINTER, ῥ. τοποθετῶ τὰ φορ-
τία εἰς τὸ πλοῖον.
ATTIQUE, ἐπὶ θ. ἀττικός. **S.**
(ἀρχ.) εἶδος κορωνίδος περὶ τὴν
στέγην.
ATTICQUEMENT, ἐπὶ β. ἀττικῶς.
ATTIRABLE, ἐπὶ θ. ἐπιδεκτικός ἐλ-
ξίως.

ATTIRAGE, βαρὺς τοῦ ἐργαλείου
τῶν χρυσομηματοργῶν.
ATTIRAIL, σκευή, ἀποσκευή.
ATTIRANT, **ANTE**, ἐλκυστικός.
ATTIRER, ῥ. τραβῶ. **S.** (μεταφ.)
ἐλκῶ. ἐπισπῶμαι.
ATTIRAGE, συνδαυλισμα.
ATTIRER, θ. δαυλός.
ATTIRER-QUEBELLER, (μεταφ.), τα-
ραχοποιός, σκανδαλοποιός.
ATTIRER, ῥ. συνδαυλίζω. **S.** (με-
ταφ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω.
ATTIRER, (οἰκ.), ὁ ἀγαπῶν (συ-
ναίτιον) νὰ συνδαυλίῃ.
ATTIRER, καὶ **ATTIRER**, σκά-
λεθρον τῶν καμίνων.
ATTIRER, ῥ. δίδω τὴν προτίμη-
σιν εἰς τινά. || **des témoins at-
titrés**, μάρτυρες ἀγορασμένοι.
ATTITUE, θ. θέσις (τοῦ σώμα-
τος).
ATTITUE, ῥ. τιτλοδοτῶ.
ATTITUE, ἴδε **ANATHE**. **S.** (πλθ.)
ἄθροισμα νησιῶν ἀδιαπλεύ-
στων, (ναυτ.).
ATTITUEMENT, ἐπαφή, ἐγγιγμία.
ATTITUE, ῥ. (ἀρχ.), συγγε-
νέως.
ATTITUEUR, **CTRICE**, ὁ ἐνεργῶν
δι' ἑλξίως.
ATTITUE, **IVE**, ἐλκτικός. **S.**
ἐπισπαστικός.
ATTITUE, θ. ἑλξίς. συνολκή
(τῶν σωμάτων). συμπαθεία.
ATTITUEIONNAIRE, ὁπαδὸς τοῦ
συστήματος τῆς συνολκῆς (τῶν
σωμ.).
ATTITUE, θήλητρον.
ATTITUE, θ. παγίς, ἀπάτη. **S.**
(ναυτ.) ἐν τῶν σχοινίων τοῦ
πλοῖου. **S.** λαβὴ τῶν χαλκο-
χόων.
ATTITUE-DENIER, ἀπατεῶν, ἀ-
γύρτης.
ATTITUE-LOURDAUT, = **ATTITUE-
NIGAUD**.
ATTITUE-MINON, ὑποκριτής, ἀ-
πατεῶν.
ATTITUE-MOUCHE, εἶδος φυτοῦ (αἰ-
σθητικοῦ), μούσχος. **S.** (κοιν.)
= **GOBE-MOUCHE**.
ATTITUE-NIGAUD, καὶ
ATTITUE-NIGAUD, (οἰκ.), ψεύδους
παχυλὸν (δι' ἀνοήτους).
ATTITUE, ῥ. πᾶν (μὲ τὴν πα-
γίδα). **S.** (μεταφ.) ἀπατῶ, πα-
γιδεύω. **S.** συλλαμβάνω ἐπ' αὐ-

τοφώρ. S. κτυπῶν εὐρίσκω. ἐπιτογγάνω. S. ἀντιλαμβάνομαι (τῆς ἐννοίας). ||. le cheval s'attrape, ὁ ἵππος κτυπᾷ με τὰ πόδια του ἐν ᾧ προπατεῖ.

ATTRAPETTE, θ. (οἰκ.), μικρὰ ἀπάτη.

ATTRAPÉUR, ὁ ἀρπάζων δι' ἀπάτης.

ATTRAPE-VILAIN, ἀπάτη ἐναντίον ωλαργύρου.

ATTRAPOIR, θ. (οἰκ.) μέσον πρὸς ἐξαπατήσιν.

ATTRAPER, ρ. (ναυτ.) πλησιάζειν εἰς τὴν ξηρὰν πρὸς φορτισμὸν ἢ ἀποφορτισμὸν.

ATTRAYANT, ANTE, ἐλκυστικός.

ATTRAPAGE, ἡ βαθμηδὸν ἐκκαυσις τῆς καμίνου τῶν θαλουργῶν.

ATTREMPENCE, θ. μετριόπθεια.

ATTREMPER, ρ. θερμαίνω βαθυρόν τὸ ἐψηθισμένον ἀγυῖον. S. (μτφορ.) μετριάζω. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ θ.) μέτριος (τὸ πάχος).

ATTRIBUER, ρ. ἀποδίδω. ἀπονέμω. ||. (αὐτπθ.) ἀντιποιούμαι.

ATTRIBUT, τὸ κατηγορούμενον τὸ συμβεβηκός. τὸ προσόν. ἡ ἰδιότης. S. (ζυγρ.) σύμβολον.

ATTRIBUTIF, IVE, (Nμ.) ἀπονεμητικός.

ATTRIBUTION, θ. καθήκον ἢ ἀρμοδιότης (ἀρχῆς), δικαιοδοσία, προνόμιον, προσόν.

ATTRISTANT, ANTE, λυπηρός.

ATTRISTER, ρ. λυπῶ.

ATTRIS, ITE, (ὀλγ.) κατανενυγμένος.

ATTRITION, θ. τρίψιμον δύο σωμάτων πρὸς ἀλλήλα. S. (ιατρ.) σύγκριμα. S. (ἐκκλησι.) συντριβὴ καρδίας.

ATTRISTER, ρ. (οἰκ.), τρέχω, πικραλῶ.

ATTROUPEMENT, σύστασις ὄχλου (ἐπὶ κακῷ).

ATTROUPER, ρ. συναθροίζω (καὶ αὐτπθ. συνέρχομαι) πρὸς ὄχλαγωγίαν.

AU καὶ πλθ. AUC, (ἄρθρ.) εἰς τὸν (τοῦς), τῷ, τοῖς, ταῖς.

AUABLE, θ. μουσικὴ συμφωνία περὶ τὸν ὄρθρον, πατινάδα. S.

(εἰρων.) ὄρυθος πρὸς περιδωρὶσιν τινος.

AUBADER, ρ. κάμνω πατινάδαν.

AUBAGE, σανδία λεπτόστιχα διὰ τὰ φατώματα τῆς ὁροφῆς.

AUBAINAGE, τὸ δικαίωμα τοῦ-

AUBAINE, θ. δικαίωμα κληρονομίας ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν ἀλλοδαπῶν. S. (ἐν γένει) κέρδος ἀνέλπιστον, ἔρμαιον.

AUBAN (BOIT D'), φόρος διὰ τὸ ἀνοιγμα ἐργαστηρίου.

AUBARESTRIÈRE, θ. ξύλον ναυπηγῆσιμον.

AUBE, θ. ἡ αὐγή, τὰ χαράγματα. S. (ἐκκλησι.) στιχάριον. S. ἡ περὶ τὴν τοῦ νερομύλου.

AUBEC, = AUBOUR.

AUBÉPIN καὶ AUBÉPINE, δ. λευκάκανθα.

AUBÈRE, ἐπὶ θ. ἵππος βοδόχρους.

AUBERÈRE, δένδρον λευκὸξύλον.

AUBERGADE, θ. δικαίωμα καταλύματος.

AUBERGE, θ. ξενοδογεῖον. S. (στρατ.) συστῆτιον αξιωματικῶν.

AUBERGINE, θ. μαντζάνα, (φυτ.).

AUBERGISTE, ξενοδόχος.

AUBERON, σιδήριον τι τῆς κλειδωνίας ὅπου κρατεῖται τὸ morillon.

AUBERONNIÈRE, θ. τὸ σιδήρον τῆς κλειδωνίας ὅπου κρατεῖται τὸ auberon.

AUBERT, = AUBÈRE.

AUBERVILLIERS, εἶδος σκληροῦ μαρουλίου.

AUBESSIN, = AUBÉPINE.

AUBE-VIGNE, θ. λευκάμπελος, (ἄλλ.) κληματίτις, (φυτ.).

AUBIER, τὸ μετὰ τὸν φλοιὸν μέρος τοῦ δένδρου. S. εἶδ. θάμνου, (ἄλλ.) OBIER.

AUBIROIN, κύανος ὁ λευκὸς ἢ μέγας, λευκοκύανος, (φυτ.).

AUBIN, τὸ μετὰ τὸν amble καὶ galop βᾶδιμα τοῦ ἵππου. S. τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ.

AUBINER, ρ. (ἱππ.) βαδίζειν μετὰ τὸν amble καὶ galop. S. (γεωργ.) παραχρὸν προσωρινῶς τὰς ῥίζας τοῦ μεταφυτευθισμένου δένδρου.

AUBINET, (ναυτ.), ἀποβάθρο, ἐκ σχοινίων.

AUBINET, = AUBIROIN.

AUBITON, = AUBIROIN.

AUBLETIE, θ. εἶδος φυτοῦ (ἰατρ.) τάνης καὶ θάμνου (παλαιοῦ).

AUBOUR, εἶδ. βρωμίας ἢ κνίσου ἢ ἀναγυρίδος. S. (ναυτ.) λευκὸν καὶ ἀχρῆστον τὸν ναυπηγῆσιμον ξύλον, (ἄλλ.) δόλος, ἀπάτη.

AUBOUR, θ. (ὀρυκτ.), ἀργυρὸς περιέχουσα βελανιδία καὶ ἄλλων.

AUBRESSIN, = AUBÉPIN (Nεφελία).

AUBRIER, εἶδ. λίρακος καὶ ἄλλων.

AUBRIER, (ἄλλ.) BAUDRIER.

AUCHE, θ. κοιλότης ὅπου σχηματίζεται ἡ κεφαλὴ τῆς καρπύνης.

AUCUBE, εἶδ. ῥάμνου.

AUCUN, UNE, κάποιος, ἀδελφός, (πλθ.) τινές.

AUCUNEMENT, ἐπὶ ρ. οὐδένωσις.

AUDACE, θ. ἀδόξεια. S. ἀψυχία. S. (ἐνίοτε) θάρρος, ἐξυμνία. S. (τεχν.) σιγή, ἡ τῶν ἄκρων τοῦ σκιαδίου.

AUDACIEUSEMENT, ἐπὶ ρ. ἀδολφία, παρατόλμως. S. εὐτόλμως.

AUDACIEUX, EUSE, ὁρασίμω, ῥατόλμως. S. εὐτόλμως.

AUDIENGE, θ. ἀκρόασις, ἀκροατήριον.

AUDIENGER, ρ. εἰσαγγεῖν τὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον.

AUDIENCIER, ὁ τοῦ ἀκροατήριου.

AUDIMETRE, εργαλεῖον πρὸς καταμέτρησιν τῶν βαθμῶν τῆς κοτῆς.

AUDITEUR, TRICE, ἀκροατής, φοιτητής. S. πάρεδρος.

AUDITIF, IVE, ἀκουστικός.

AUDITION, θ. ἀκοή. S. ἀκροατήριον (μάρτυρος κτλ.).

AUDITORAT, (TORIAT), στρατοῦ τοῦ νερομύλου. S. (ἐπιμαρτυρία) ὁ τοῦ νερομύλου.

AUFFE, θ. εἶδ. σπέρτον (σχοινοπλοκίαν).

AUGE, θ. σκάφη (εἰς τὴν) S. ὁ ξύλινος ἀνὰ τὸν νερομύλου. S. (ἐπιμαρτυρία) ὁ τοῦ νερομύλου.

AUGER, θ. ὅσον χωρεῖ ἡ σκάφη τὸ πηλοφόριον.

AUGELIOT, ἐξαφριστήριον καὶ ἐκταλακτῆριον τοῦ θαλάσσης.

AUGER, ρ. κοιλάτις εἰς σκάφης ἢ ὄχετος.

AUGET, σκαφίδιον κλωβίου.

μαγματοποιήσας. *Σ.* τὸ
 ὄνομα τῆς χώνης τοῦ ἀλευρο-
 πλάστου.
AURIFÈRE, *θ.* σκαφίς μεταλλουρ-
 γίας.
AURIGNON, δένδρον βερεν-
 κίου τῆς Κίνας.
AURIS, ἀντί (λίθος).
AURIS, (γρμ.) αὐξήσεις. *Σ.*
 ἀνδρομοίριον. *Σ.* (ιατρ.)
 αὐξήσεις (τῆς νόσου).
AURISTABILITÉ, *θ.* ἡ ἰδιότης
 ἀντοῦ.
AURISTABLE, ἐπίθ. ἐπιδεικτικός
 αὐξήσεως.
AURISTATEUR, ὁ προσεπαυξά-
 μενος ἄλλου σύγγραμμα.
AURISTATIF, *ινβ.* αὐξητικός,
 ἀντοτικός.
AURISTATION, *θ.* αὐξήσεις.
AURISTEN, *ρ.* αὐξάνω. (ἐπὶ ἐμ-
 νήσῳ) ἀφαιρῶ.
AURISTE, μικρὸν κοίλωμα.
AURISTAL, *αλε.* οἰωνοσκοπικός.
AURISTALMENT, ἐπὶ *ρ.* οἰωνοσκο-
 πία.
AURISTE, οἰωνός. *Σ.* οἰωνοσκόπος
 ἄνθρωπος.
AURISTE, *ρ.* οἰωνοσκομαι, μαντεύω.
AURISTE, εἶδος χρυσοῦ νομί-
 μος.
AURISTAL, *αλε.* ὅπου Ἀυγούστου
 (Βασιλεὺς). ἀξιωματικός. πολλοί
 οἱ ἀνταρῶν. ἱερεὺς. *||* les
 augustaux ἡ les Augustas-
 tes, τὰ Ἀυγουστάλια, ἑορτὴ εἰς
 τὴν τοῦ Ἀυγούστου. *||* (οὐσ.)
 Ἀυγουστίνη.
AURISTE, ἐπίθ. σεβαστός. *||* (οὐσ.)
 εἶδος λευκοκίττου γαρφαλά-
 νου καὶ λειρίου.
AURISTEMENT, ἐπὶ *ρ.* σεβαστῶς.
AURISTE, *ινβ.* Ἀυγουστινιανός,
 ὁ τάγμα μοναχῶν. 2) (οὐ.)
 ἡμερᾶς. *Σ.* εἶδος χαρτοῦ, ἀν-
 τιστοίχου, καὶ μεταξωτοῦ.
AURISTE, δένδρον τι κινινοφό-
 ρον.
AURISTE, *αλε.* αὐξήσεις.
AURISTE, ἐπὶ *ρ.* σήμερον. *||*
 αὐξήσεις.
AURISTE, ἐπίθ. αὐλικός. *Σ.* εἶδ.
 αὐλικῶν ἐντόμων.
AURISTE, *αλε.* αὐξήσεις.
AURISTE, (ναυτ.), πρὸς τὸν ἀνε-
 μὸν (εἶδ. καλύσματος).

AULOFÈRE, *θ.* (ναυτ.), ἡ πρὸς τὸν
 ἀνεμὸν κίνησις τοῦ πλοίου.
AUMAILLAGE, *θ.* δίκτυον διὰ τὰς
 σφίγας κτλ.
AUMÈRE, *θ.* τὸ μέγαλον ἱμάτι τοῦ
 δικτύου (κυνηγ.).
AUMÈRE, εἶδος συροπλοῦ (ὕδρομέ-
 λτος).
AUMÈRE, *θ.* ἐλεημοσύνη.
AUMÈRE, *θ.* διανομή ἄρτου κτλ.
 μετὰ τὴν κηδείαν, μακαριά.
AUMÈRE, *ρ.* εἶδω ἐλεημοσύνην,
 ἐλεῶ.
AUMÈRE, *θ.* ἡ θεία καὶ τὸ οὐ-
 κημα τοῦ-
AUMÈRE, Ἑλεήμων (ἰδίως ὁ
 ἅγ. Ἰωάννης). *Σ.* (οὐσ.) ἱερεὺς
 (ἀρχιμανδρίτης) παλατίου, γρα-
 τοῦ κτλ.
AUMÈRE, *θ.* ἡ ἐπὶ τοῦ ἐλέους
 ἀδελφὴ (εἰς τὰ μοναστήρια). *Σ.*
 εἶδος σακκούλας.
AUMÈRE, *θ.* καλὸ πτρα
 τῶν κληρικῶν, κουκούλα. *Σ.*
 εἶδος κογχυλλίου (κώνου).
AUMÈRE, *θ.* κατασκευάζων au-
 musses. *Σ.* ὁ πολύπους τοῦ ὀ-
 μανύμου κογχυλλίου.
AUNAGE, μέτρημα μετὰ τὸν πῆχυν.
Σ. τὸ ποσὸν τῶν πῆχυν (ὕψ-
 σματος).
AUNAGE, *θ.* δένδρον κληθρῶν.
AUNAGE, εἶδος δένδρου (μεταξὺ
 κληθρῶν καὶ σημύδας).
AUNE, *θ.* κληθρᾶ, σκληρὸς.
AUNE, *θ.* πῆχυς (3 ποδ. 8 δακτ.).
|| tout le long (tout du long)
 de l—, (οἰκ.) σωτὴς, καθ' ὅλο-
 κληρίαν ἢ κατ' ἑκαστὴν.
AUNEAU, (γεωργ.), χαράκιμα(ς)
 τῆς ἀμπέλου.
AUNE, *θ.* ἐλένιον, (φυτ.).
AUNE, *ρ.* μετῶ μετὰ τὴν πῆχυν.
AUNETTE, *θ.* νεώτερον κληθρῶν.
AUNEUR, ἑφορός τῆς πηγεομε-
 τρίας. *Σ.* ὁ ἐπιφορτισμένος τὸ
 ἔργον τοῦτο εἰς τὰ ἐργοστάσια.
AURAYANT, ἐπὶ *ρ.* προτοῦ, πρὶν.
AURÈRE, ἐπὶ *ρ.* ἡ πρὸς, πλησίον,
 παρά. *Σ.* (συγκρ.) ὡς πρὸς.
AURADE ἢ **AURADINE**, *θ.* (χημ.),
 κηροειδὴς τις οὐσία τοῦ ἐλαίου
 τῶν ἀνθῶν τῆς πορτογαλλίας.
AURANNE, *θ.* εἶδ. ἔχθ. (χρυσό-
 φρουος).
AURANTINE ἢ **AURANTINE**, ἐπίθ.
 (βεν.) πορτογαλλοειδής.

AURANTINE, *θ.* (χημ.), ἡ πικρὰ
 οὐσία τῶν ἀνθῶν πορτογαλλίων
 κλπ.
AURATE, εἶδος ἀπιδίου.
AURATIGOLLE (Δεν.), ἐπίθ. (ζωο-
 λογ.), χρυσοπράχλος.
AURAUDE, *θ.* εἶδ. ἔχθ. τῆς Βρα-
 σιλ.
AURAY (ναυτ.), πέτρα (κανόνιον
 κτλ.) ὅπου δένουν τὰ ἀπόγεια,
 γύαιον.
AURE, *θ.* ἱερεὺς ὁ μέγας τῆς Ἀ-
 μερ.
AUREILLON, (ὕφαντ.) τὸ κρατητή-
 ριον τοῦ ἀντίου.
AURELIE, *θ.* (εἶδ. πεταλοῦδας, φυ-
 τοῦ καὶ μαλακίου), αὐρηλία.
AUREOLAIRE, ἐπίθ. στεφανοειδής.
AUREOLE, *θ.* ὁ στέφανος τῶν ἁγίων.
Σ. εἶδ. πην., χρυσαυγίς.
AUREOLE, *εν.* ἐπίθ. γένος πτηνῶν
 χρυσοποικίλων.
AURICOLIE, ἐπίθ. (ζωολογ.), χρυ-
 σοπράχλος.
AURICORNE, ἐπίθ. (ζωολογ.), χρυ-
 σοκέρας.
AURICULAIRE, ἐπίθ. ὁ τοῦ ὠτίου
 ἢ τῆς ἀκοῆς. *||* témoin, —,
 μάρτυς ἀντήκου. 2) (οὐσ.)
 εἶδ. μύκητος.
AURICULE, *θ.* οὗς θαλάσσιον, (εἶδ.
 ὕστρ.). 2) (ἀνατ.) τὸ χονδρῶ-
 δες τοῦ ὠτίου.
AURICULE, *εν.* (βεν.), ὠτιοειδής.
AURICULIFORME, ἐπίθ. ὠτιοφόρος.
AURICULIFORME, ἐπίθ. ὠτιοειδής.
AURICULITE, *θ.* εἶδος ὀνυχοῦ
 κογχυλλίου.
AURILE, *θ.* (γεωργ.) τὸ περὶ τοὺς
 φραγκοὺς καὶ τὰς ὄχθας τῶν ἀ-
 γρῶν καλλιεργήσιμον μέρος.
AURILE, ἐπίθ. χρυσοφόρος (γῆ),
 χρυσίτις.
AURILE, ἐπίθ. (χημ.), χρυσο-
 ποῖς, χρυσογόνος.
AURIFORME, ἐπίθ. ὠτιοειδής.
AURIGÈRE, διφρηλάτης.
AURIGINEUX, *κοσμ.* χρυσοῦς, χρυ-
 σοκίτρινος. *Σ.* (ιατρ.) ἱκτερίδης.
AURILLARD, ἴδε ORILLARD.
AURINE, *θ.* (χημ.), οὐσία χρυσό-
 χρους, χρυσίνη.
AURIOLE, *θ.* = LAURIOLE.
AURIFÈRE, ἴδε ORIFÈRE.
AURIFÈRE (Δεν.), ἐπίθ. χρυσό-
 πτερος.
AURIQUE, ἐπίθ. *θ.* (ναυτ.) πὰν τε-

νομίας λαμβανόμενον πρὸ τῆς διανομῆς.

AVANT-PÊCHE, θ. εἶδ. πρωτῶν βοδακίων.

AVANT-PIED, τὸ ἐμπρόσθιον τοῦ ποδός. *S.* τὸ ψῆδι τῆς ἐμβάδος.

AVANT-PIEU, τὸ ἐπὶ τοῦ ἐμπηγνυμένου πασσάλου ξύλον. *S.* τρυπητήριον διὰ τὰς ἐμπηγνύμενας χάρακας. *S.* εἶδος λαβίδος.

AVANT-POIGNET, τὸ προκάρπιον τῆς χειρός.

AVANT-PORT, τὸ πρὸ τοῦ λιμένος καραβοστάσιον.

AVANT-POSTE, προφυλακή.

AVANT-PROPOS, πρόλογος (βιβλίου).

AVANT-QUART, τὸ πρὸ τῶν ἡμιωρίων κτύπημα τοῦ ὠρολογίου.

AVANT-SCÈNE, προσκήνιον.

AVANT-TOÏT, προστέριον.

AVANT-TRAIN, τὰ ἐμπρόσθια ἀμμάξης ἢ ἵππου.

AVANT-VEILLE, θ. ἡ πρὸ τῆς προτερας ἡμέρας.

AVARE, ἐπιθ. φιλάργυρος. (μὲ γεν.) φειδωλός.

AVARIBILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ **AVARIABLE**, ἐπιθ. ὑποκείμενος εἰς **AVARIES**.

AVARICE, φιλαργυρία.

AVARICHEUSEMENT, ἐπιθ. μὲ φειδωλίαν.

AVARICIEUX, *EUSE*, φιλάργυρος τὸν τρόπον.

AVARIE, θ. ζημία πλοίου ἢ πρᾶγματιών.

AVARIÉ, *EE*, ὁ παθὼν *avarie*, βεβλαμμένος.

AVARIER (*s'*—), *ρ.* παθαίνω ζημίαν, χαλνῶ, φθείρομαι, (ἐπὶ ἐμπορευμ.).

AVASTE! *τῆτε*! (κέλευσμα ναυτ.).

'A-VAU-L'EAU, ἴδε **AVAL**.

AVE (*MARIA*), τὸ Θεοτόκε παρθένη. *S.* οἱ κόκκοι τοῦ κομπολογίου. *S.* ἡ διακοπὴ τῆς διδαχῆς πρὸς ἐπίκλησιν τῆς Θεοτόκου.

AVEC, πρὸθ. ἢ ἐπιθ., ὁμοῦ, μετὰ, μὲ. *||* *d'*—, ἀπὸ. *||* διακρίνειν τὸν κόλακα (ἀπὸ) τοῦ φίλου, *distinguer un ami d'avec un flatteur*.

AVEINDRE, *ρ.* (οἰκ.), ἐκβάλλω τι ἀπ' οὗτου ἤτοι φυλαγμένον.

AVEINE, ἴδε **AVOINE**.

AVEINERIE, θ. ἴδε **AVOINERIE**.

AVEINERON, εἶδος βρώμης.

AVELANÈDE, θ. (βурсодеψ.), τὸ βελανίδι.

AVELINE, θ. εἶδος λεπτοκαρδίου.

AVELINIER, *δ.* εἶδος λεπτοκαρδίας.

AVÉNACE, *EE*, (βιν.), βρωμοειδής.

AVENANT, *ANTE*, χαρίεις, νόστιμος. *S.* à l'—, ἐπιθ. (οἰκ.), ὁμοίως, ἀναλόγως.

AVÈNEMENT, ἡ ἔλευσις (τοῦ Μεσσίας). ἀναγόμεναι (βασιλείας κτλ.). *||* *le second*—, ἡ δεύτερα παρουσία.

AVÈNERON, βρώμη, ἄκαρπος.

AVENIER, ἀγρὸς σπαρμένος βρώμην.

AVENIER, *ERE*, ὁ τῆς βρώμης.

AVENIFORME, ἐπιθ. (βιν.) βρωμοειδής.

AVENIR, *ρ.* (ἀπρ.), συμβαίνει, συμπέτω, γίνομαι. *||* *le cas avenant*, ἂν οὕτω τύχη.

AVENIR, τὸ μέλλον. *||* à l'—, εἰς τὸ ἐξῆς. *S.* (δικονμ.) πρόσκλησις ἐμφανίσεως εἰς ῥητὴν ἡμέραν.

AVENT, τὸ σαρανταήμερον. *S.* αἱ διδασκαλίαι τοῦ σαρανταήμερου.

AVENTURE, θ. συμβάν (τυχαίον), συμβεβηκός, περιστατικόν. τύχη. *||* *dire la bonne*—, λέγω τὴν τύχην τινός. *||* *mal d'*—, κοιν. ἡ παρωνυχὶς. *||* *mettre à la grosse*—, διακινδυνεύω χρήματα ἢ πράγματα εἰς ἐμπορικὸν πλοῖον. *||* à l'—, ὅπως τύχη. *||* *d'*—, κατὰ τύχην.

AVENTURER καὶ *S'*—, *ρ.* ρισκοκινδυνεύω.

AVENTUREUSEMENT, ἐπιθ. ρισκοκινδυνεύων, ὡς τυχοδιώκτης.

AVENTUREUX, *EUSE*, ρισκοκινδυνεύων.

AVENTURIER, *ERE*, τυχοδιώκτης.

AVENTURINE, θ. χρυσαμμόλιθος.

AVENUE, θ. δρόμος (συνίθ. δεινδρόφυτος), διόδος.

AVÉRER, *ρ.* ἀποδεικνύω τι ἐπαληθεύον.

AVÈRE, θ. (οἰκ.), βροχή ραγάδα.

AVÈRON, = **AVÈNERON**.

AVERSION, θ. ἀποστρέφω ἐκείναι. ἀντιπάθεια.

AVERTIN, = **TOURNIS**, ἡλιγγος (ἐν προβάτων).

AVERTINEUX, *EUSE*, ὁ πείγων ἡλιγγον.

AVERTIR, *ρ.* εἰδωλῶν γινῆσθαι. *S.* ὑπομνήσκω.

(ἱππ.) διεγείρω.

AVERTISSEMENT, γνωστοποίησις ὑπόμνησις, εἰδησις.

AVET, ἡ ἔλατος.

AVEU, μαρτυρία. ὁμολογία. γνώμη, συγκατάθεσις. *||* *mon me sans*—, ἄγνωστος (ἀλλοτρίος) ἄνθρωπος.

AVEUER, *ρ.* ἴδε **AVUER**.

AVEUGLE, ἐπιθ. τυφλός. (μετρ.) ἄδιδότος. *S.* (μετρ.) ἄτιμος (ὕπὸ πάθος), ἄλμα.

|| à l'—, εἰς τὰ τυφλά.

AVEUGLEMENT, τυφλότης (μετρ.).

AVEUGLEMENT, ἐπιθ. τυφλός (μετρ.) ἀπερισκέπτως.

AVEUGLER, *ρ.* τυφλῶναι. *S.* (μετρ.) σκοτίζει τὸν νοῦν, ἡμῶν.

|| (αὐτοθ.) παραλογίζεσθαι. *S.* (μετρ.) στουπνῶναι.

|| προχειρίζω.

AVEUGLETTE (à l'—), ἐπιθ. (οἰκ.) εἰς τὰ τυφλά, πασπατεύοντα.

AVI, ἡ ἐντελής θέρμανσις κλιδάνου.

AVIANDER, *ρ.* ἐφοδίζω μετὰ φάς. *||* (μσ.) χορταίνω.

AVICÈDE, θ. εἶδος ἱέρακος.

|| ἄφρ.

AVICULATRE, ἐπιθ. (ζωολ.), ὁ πτεγνών.

AVICULE, θ. εἶδος πτεγνώνου. *S.* εἶδος πτεγνώνου.

AVICULÉ, *EE*, (ζωολ.), ὁ ἐκ τῶν εἰδῶν τῶν **AVICULES**.

AVIDE, ἐπιθ. ἀπληγτος.

AVIDEMENT, ἐπιθ. ἀπληγτος.

AVIDITÉ, θ. ἀπληγσία. *||* ἐδῶναι.

AVIGNON (*GRAIN d'*—), ἡ κοκκία νιον, εἶδος βαφικῆς ἢ κοκκίας ὕλης.

AVILIR, *ρ.* ἐξευτελεῖν.

AVILISSANT, *ANTE*, ἐξευτελιστικός.

AVILISSEMENT, ἐξευτελισμός.

AVILISSEUR, ἐξευτελιστής.

AVILLON, τὸ πλῆκτρον τῶν ἡν.

ASONGE, θ. ἑξόγγι. ||.—de verre, ἄφρως τῆς ὑάλου.

AYANT, μτχ. τοῦ AVOIR. ||. les ayants droit (ou) cause, (Nμ.), οἱ ἐνεχόμενοι εἰς συμφέρον ἢ ὑπόθεσιν.

AYE! ἐπιφών. σχετλ. (ἐκφράζον πόνον), ἄχ! ὄχ!

AYÈNE ἢ AYENIE, θ. εἶδος φυτοῦ (μαλαχοειδοῦς) τῆς Ἀμερ.

AYER, εἶδ. θάμνι (κισσοειδοῦς).

AYNET, ραβδίων ὅπου ξηραίνονται ὠρμαθισμένοι αἱ ἀρίγγαι.

AZE, (ἀρχ.), ὄνος.

AZÉDARACH, εἶδος δένδρου.

AZEROLE, θ. ὁ καρπὸς τοῦ—

AZEROLIER, δ. ἄμαμηλς, (εἶδος μουςμουληᾶς).

AZIMUT, (Αραβ.), ἀστρηνμ. γωνία ἢ κύκλος ἢ τόξον.

AZIMUTAL, ALE, ὁ τῶν azimuth.

AZOLE καὶ AZORELLE, θ. εἶδος φυτῶν.

AZOTE, (χημ.), ἄζωτον.

AZOTÉ, ÉE, (χημ.), ὁ περιέχων ἄζωτον.

AZOTER, ρ. ἐνώνω μὲ ἄζωτον.

AZOTIK, EUSE, =AZOTÉ.

AZOTIFÈRE, ἐπιθ. =AZOTÉ.

AZOTISATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ—

AZOTISER, ρ. μεταποιῶ εἰς ἄζωτον.

AZUR, τὸ κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἢ τῶν ζωγράφων ||. pte d'—, ὁ λαζούριος λίθος. ||. ciel d'—, αἰθριος (γαλάζιος) οὐρανός.

AZURÉ, ÉE, κυανούς, κυανοδαφής. S. (οὖσ.) εἶδος ἰχθ. (κυ-

πρίνου) καὶ πτηνοῦ (μωσφόρος) κύανος.

AZURAGE, τὸ οὖσ. τοῦ—

AZURER, ρ. ζωγραφίζω μὲ κυανοῦν χρῶμα.

AZURESSENT, ENTE, κλίνων πρὸς τὸ κυανοῦν, κυανίζων.

AZURIN, INE, κυανοειδής (τὸ χρῶμα), κυανίζων. ||. (οὖσ. ἰχθ.)

μά, κυανίζων. ||. (οὖσ. ἰχθ.)

κόσσυφος τῆς Γαλιέας, κύανος.

AZUROUSE, εἶδος πτηνοῦ τῆς Ἀφρ., ἐρυθροκύανος.

AZUROUX, εἶδος πτηνοῦ τῆς Ἀφρ., ξανθοκύανος.

AZYME, ἐπιθ. θ. ἄζυμος. ||. (οὖσ.)

les azymes, τὰ ἄζυμα (τῶν οὖσ.).

AZYMITTE, ἐπιθ. ὁ λειτούργων κοινωνῶν μὲ ἄζυμον (ἄρτον).

Ζυμίτης

B

BAB

B, τὸ δευτέρον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου. ||. homme marqué au b, ἄνθρωπος σημειωμένος (μὲ τὸ b, δηλ. boiteux, borgne κτλ.). ||. ne parler que par b et par f, ἡ ὁμιλία του εἶναι ὅλη αἰσχρολογία (διὰ τὰς ἀπὸ τῶν ροιχείων τούτων ἀρχομένης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ Γαλλικὸν ἀχρείας λέξεις).

BABA, εἶδος ζυμαρικοῦ μὲ σταφίδας, κίτρον, κρόκον, ἀφρόγαλα κτλ. S. εἶδος πτηνοῦ (πελεκάνου).

BABEL (TOUR DE—), σύγχυσις (ιδεῶν κτλ.), βαβυλωνία.

BABELU, ἀστεῖος, σκώπτης.

BABEURE, ὀρρός (σφόδρος) τοῦ γάλακτος καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ σκευαζόμενον τυρὶ.

BABICHE, θ. θηλ. τοῦ—

BABICHON, σκυλάκι μὲ μακρὰς τρίχας.

BAB

BABIL καὶ

BABILLAGE, λαλία, φλυαρία.

BABILLARD, ARDE, λάλος, φλυαρος. S. ἀδόλεσχος, ἀκριτόμυθος. S. εἶδος ὄφιδος καὶ πτηνοῦ. S. τὸ χαρδάλι τοῦ μύλου.

BABILLEMENT, =BABILLAGE.

BABILLER, ρ. φλυαρῶ.

BABINE, θ. χεῖλος (ζώου).

BABIOLÉ, θ. παιγνίδιον (παιδίου). S. (συνιδγ.) πρᾶγμα ἀσήμαντον.

BABION, εἶδ. πιθήκου.

BABIROUSSA, ζ. χοιρέλαφος.

BABORD, τὰ ἀρισερὰ (ὡς ἀπὸ τῆς πρὸμνης) τοῦ πλοίου, (κοιν.) ὄρτα.

BABORDAIS, ναύτης ὑπηρετῶν εἰς τὰ ἀρισερὰ τοῦ πλοίου.

BABOTTE, θ. ὁ βρούχος (ἢ χρυσάλς) τῆς τριφυλλοφάγου κάμης.

BABOUCARD, εἶδ. πτην. (ἀλκυόνος) τῆς Ἀφρ.

BABOUCHE, θ. (T.) παπούτσι.

BABOUÉ, θ. φόδητρον παιδίου, μορμώ, (κοιν.) μπαμπούτση.

BAB

BABOUIN, χοιροπιθήκος, εἶδος κυνοκεφάλου. S. (οἰκ.) πρὸς τὰ

σερπετῶν ἢ βλακῶδεις. S. ἄλλος

πρὸς ἀσχημοναζομένους. S. ἄλλος

γραφία δύσμορφος εἰς τοὺς τοῦ

χρους τῶν φυλακίων, τὴν ὁποίαν

ἐφίλυν πρὸς πειθαρχίαν. S. ἡ

ρίαν οἱ ἀτάκτουντες, (ἰδ. ||. re baiser le—, ταπεινῶν.

(ιατρ.) φλυκταίνεις τῶν γυμνῶν

BABOUINER, ρ. μορμώ. ἀπατῶ.

ὁ πῖθηκος, ἀτακτῶ.

BABOUINERIE, θ. μορμακμία, ὁ

θηκώδης ἢ παιδαριώδης, ἀνοή

ξία, ἀνοησία.

BAC, πορθητικὸν ποταμοῦ, εἶδος

μα. S. γούρνα βρώσιμος. S. ἄλλος

δίσκος τοῦ ζυθοποιῶν κτλ.

BACALAR (-LAS), ἔθλον εἰς τὴν

πάσση τῆς πρὸμνης.

BACALIAU, μπακαλάς.

BACASAS (-SSAS), πλειότρον μὲ

ψηλὴν πρῶραν καὶ χαμηλὴν

πρῶμναν.

BACCALAUREAT, ὁ βαθμὸς

BACHELIER.

BACCHANAL, ALE, Βακχικός. ||
(ἀρσ.) θόρυβος μέγας. ||
(πλθ.) τὰ βάκχεια. (ἀπλ.) ὁρ-
αί κώμος.
BACCHANALISER, ῥ. μεθοκοπῶ,
μίζω, βακχιάζω.
BACCHANTE, θ. βάκχη, μαινάς.
— τὸ —
BACCHARIDE, θ. εἶδος φυτοῦ (ἡρι-
κίτου).
BACCHAS, θ. καταπάτι τῶν βα-
κχίων τοῦ λεμνοζωαίου.
BACCHIE, θ. ἡ ἐρυθρομελανότης
τῶν προσώπων τῶν μεθύστων.
BACCHIQUE, ἐπίθ. (δυν.), κοκκο-
φόρος.
BACCHIFORME, ἐπίθ. κοκκοειδής.
BACCHIONES, πλθ. κοκκοφάγα
(πτην.).
BACHA, ἴδε BACHA.
BACHASSON, ἡ κάψα ἀπὸ τῆς ὁ-
πλῆς τοῦ ὕδατος χύνεται εἰς τὸ
καταστῆριον τῶν χαρτωγείων.
BACHAT, ὁ ὑπὸ τὸν κόπανον τοῦ
καρτωγείου ὀχετός.
BACHE, θ. χονδρόπανον διὰ σκέ-
πας τῶν ἀμαζῶν (τῶν πλοίων
ἐκείνων). || ὁ ἡγεὺς ὁλοσκέπαστος
ἐκείνων. || Κάψα τις τῆς ἀναβ-
αίνουσας ἀντλίας. || εἶδ. δι-
κίον. || εἶδ. φοινίκος.
BACHELIER, δόκιμος θεολογίας
(καὶ αἱ κτλ.).
BACHELIER, ὁ σκεπάζων μὲ χονδρό-
πανον (bâche).
BACHE, = BACCHIE.
BACHIE, ἐπίθ. βακχικός.
BACHILLE, θ. λεβέτιον χαλκοῦν
καρτωγείων.
BACHON, καθ(ον), κουβάς.
BACHON, μικρὸν πορθμεῖον (Bac.)
τοῦ ἔργου τοῦ —
BACHONTEUR, πορθμεύς, περμα-
στής.
BACHONTE, θ. καθὼν ἐχθροφόρον,
ἐκείνου.
BACHONTER, ῥ. διαπορθεύω εἰς
καταμὸν τοῦ διαβάτας.
BACHONNE, θ. — **BACHON.**
BACHON, φ. κρήνη.
BACHONNE καὶ BACHILLIFORME,
καὶ βελδοειδής, βελδός.
BACHON, ἴδε BASSINET (4).
BACHON, κλεισίμον λιμένος. ||
τὸν λιμένα κατὰ τὰς καὶ ὁ
ἐκείνου φόρος τῶν τροφιμοφό-
ρων πλοίων. || (οἰκ.) οἰκεπε-

ραλίσως κατεσπυσμένης ὑποθέ-
σεως.

BACLER, ῥ. ἀμπάρων (ὄβραν).
κλείω (λιμένα). τοποθετῶ ἀνη-
κόντως τὸ καταπλεῦσαν πλοῖον.
|| (οἰκ.) τελειόνα ταχέως ὑπο-
θεσιν.

BACONE, θ. εἶδ. ἐρυθροδάνου.

BACTROLE, θ. ἐξήματα χρυσοῦ
πρὸς κατασκευὴν χρυσομελάνης.

BACULITE, θ. βακτρίτης, (εἶδος
κογχύλης).

BADAIL, εἶδ. δικτύου.

BADAMIER, φ. ἑλάνθος ἡ λακο-
φόρος ἡ βερνικοφόρος.

BADASE, θ. εἶδος φυτοῦ (λαδάν-
δας).

BADAUD, AUBE, χάλας.

BADAUDAILLE, θ. συνάθροις ἀρ-
γῶν (χάχαδων).

BADAUDAGE, = BADAUDERIE.

BADAUDEMENT, ἐπίρ. ὡς ἂν χάλας.

BADAUDER, ῥ. ματαιοσχολῶ πε-
ριβλήπων ὡς ἂν χάλας.

BADAUDERIE καὶ BADAUDISE, θ.
ματαιοσχολία, εὐθεία, ἀνοη-
σία.

BADAUDISME, ἡ ἔξις (τὸ χαρα-
κτηριστικόν) τοῦ χάλας.

BADÉ, θ. εἶδ. ἰχθ. (πλευρονήκτης).
|| (ναυτ.) ἡ διὰ τοῦ διαβήτου

σημείωσις τῶν διαστάσεων τοῦ
ναυπηγηθεῖου ξύλου.

BADERNE, θ. πέδικλον τῶν ζώων
εἰς τὰ πλοῖα.

BADIANE, θ. εἶδ. φυτοῦ (λειρίου)
ἀρωματοφόρου.

BADIGEON, κονίαμα, (T) μπαδα-
νός. || μίγμα γύψου πρὸς ἐπι-
σκευὴν ἀγάλματος. || μίγμα

κόλλας καὶ πριονιδίων πρὸς πα-
ραγέμειν σχισμάδιον.

BADIGEONNAGE, χρίσιμον τοίχου
διὰ κονιάματος.

BADIGEONNER, ῥ. ἀλείφω (ἐπι-
χρίω) τοῖχον διὰ κονιάματος.

BADIGEONNEUR, ὁ ἀλείφων διὰ κον-
ιάματος τοὺς τοίχους.

BADILLON, ξυλάριον δηλωτικόν
τοῦ πλάτους τῶν ναυπηγησίων

ξύλων.

**BADIN, INE, ἀστεῖος, παιγνιδιά-
ρης, πρὸς** χάρος.

**BADINAGE, ἀστεῖσμός, χαριεντι-
σμός.**

BADINAUT, ἵππος ἀγόμενος ὅπι-
σθεν τῆς ἀμάξης πρὸς ἀναπλή-

ρωσιν τοῦ τυχόν ἀπολειφθόσο-
μένου.

BADINE, θ. βελδὶον ἐυλόγητον,
βεργίτα. || (πλθ.) μικρὰ του-
μπάδα.

BADINEMENT, = BADINAGE.

BADINER, ῥ. ἀστείζομαι, χωρα-
τεῖω. || (ἐπὶ ἔνδυμ.) κυματίζω
μὲ χάριν.

BADINERIE, θ. ἀστεῖσμός, χωρα-
τάς.

BADROUILLE, θ. παλαιόσχονα πισ-
σώμενα μὲ τὰ ὅποια ἀνάπτουν

τὸ πῦρ περὶ τὰ παλαμιζόμενα
πλοῖα.

BAËTAS, = BAQUETTE.

BAFFETAS, χονδρόπανον βαμβά-
κιον τῶν ἱνῶ.

BAFOUEN, ῥ. δνειδίξω, προπηλα-
κίζω.

BAFRE, θ. (χυδ.) δειπνον πλου-
σιοπάρχον.

BAFREN, ῥ. (χυδ.), τρώγω λαί-
μαργως καὶ κατὰ κόρον.

**BAFRIEN, (χυδ.), πολυφάγος, λαί-
μαργος.**

BAGACH, ἴδε BAGASSE.

BAGADAIS, γεν. πτην. (κολλυρίω-
νος).

BAGAGE, ἀποσκευή, ἀπαρτία,
(κοιν.) πράγματα. || cheval de

—, σκυνοφόρος ἵππος. || plier
(trousser) —, ἀναχωρῶ κρυφά,
(εἰρων.) ἀποβήσκω.

BAGARRE, θ. θόρυβος, ἀψιμαχία.

BAGASSE, θ. ἀποστραγγίδια ζα-
χαροκαλάμων ἢ ἰστίδος χρή-
σιμα διὰ τὸ πῦρ. || κρόσσια μι-
στρίβια. || (χυδ.) πόρνη.

BAGASSIER, δένδρον μέγα τῆς Ἀ-
μερ.

BAGATTE, θ. πρᾶγμα ἐυτελές,
μικροδουλειά, παιγνίδι

BAGAUD, ἐπαναστάτης.

BAGNE, τὸ κάτεργον. || βαρίλ-
λιον μὲ κεραμίτιν.

BAGNOLET (-LETTE), εἶδ. γυναι-
κίον κεφαλοδήματος. || χον-
δρόπανον κατραμωμένον διὰ
σκέπασμα τοῦ πλοίου.

BAGRE, φάγος, (ἰχθ.).

BAGUE, θ. δακτυλίδιον. || κρίκος
τις τῶν μουσ. ὀργάνων διὰ τοῦ

ὁποῦ διέρχεται τὸ κλειδίον.
|| (ναυτ.) οἱ κρίκοι οἱ συγκρα-
τοῦντες τὸ ἱστίον. || εἶδος ἰχ-
θύος (σπάρου). || sortir vie et

bagues sautes, εξέρχομαι τοῦ
προυρίου διὰ συνθήκης ἵνα συμ-
καταλάβω καὶ τὰ πολυτιμότερά
μου πράγματα, (30. ||. μτφρ.)
sortir (revenir) bagues sau-
tes, ξεμπερδεύω ἀζημιώτως.

BAGUENAUDE, θ. ὁ καρπὸς (ἡ φυ-
σαλὶς) τῆς κολουτέας.

BAGUENAUDE, ῥ. σπάνω φυσαλι-
δας. ||. (συνκοχ.) ματαιοσκολῶ.

BAGUENAUDIER, φ. κολουτέα. ||.
ματαιοσκολός, ἀργός.

BAGUER, ῥ. τρουπόνω (καταπαί-
νω) τὸ φόρεμα πρὶν τὸ βάζω,
(T.) τσατίζω. ||. (γνυτ.) συνδέω
δύο κρίκους. ||. fusil (canon)
bagué, τουφέκι (κανόνι) περι-
εβρηγμένον ἔσθθεν.

BAGUETTE, θ. ῥάβδος, βέργα.

BAGUIER, δακτυλιοθήκη.

Bah, ἐπιφών. μπᾶ! πᾶ! ||. ah
bah! καλὲ δά!

BAHUT, κιδώτιον καμαρωτὸν,
μπαούλον. ||. (ἀρχιτ.) κύρτωμα
εἰς σχῆμα μπαούλου.

BAHOTIER, ὁ κατασκευαζὼν μπα-
ούλα.

Bai, aie, (ἔκπος) καστανόχρους,
(T.) κόλλα.

BAIART, πληροφοριον.

BAIE, θ. μικρὸς λιμὴν (κόλπος),
ὄρμος. ||. (οἰκοδ.) μέρος ἀφαιμέ-
ων εἰς τὸν τοίχον διὰ θύραν ἢ
θυρίδα. ||. (βην.) κόκκος δένδρου
με πυρήνας. ||. — de laurier
etc, δαφνοκοκκισσόν κτλ.

Bai, ee, (βην.) = BACCIFORME.

BAIGNAGE, λούσιμον.

BAIGNER, ῥ. λούω. ||. (οὐδ.) με-
σχέω.

BAIGNEUR, EUSE, ὁ λουόμενος. ||.
λουτράρης.

BAIGNEUSE, θ. λουτροποικίσιμον.

BAIGNOIR, τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ
ὅπου λούονται.

BAIGNOIRE, θ. λουτήρ, πύλος.

||. (εἰς τὰ θίατρα) θεωρεῖον τρογυ-
λόν. ||. τὸ τηγάνιον τοῦ σκυ-
τοδέψου. ||. εἶδος κογχυλίου.

Bail, μισθοσις (εἰσφορά).

Baile, βάιλος, (τίτλος τοῦ ποτε
πρέσβειος τῆς Οὐγεντίας εἰς Τυρ-
κίαν).

BAILLANT, ANTE, μτχ. τοῦ Bail-
ler. ||. (οὐσ.) γένος πετηνῶν με
πλατὸ στόμα.

BAILLARD, ρεγνώτηρ (καλόγυρος)

τῶν βαπτομένων μεταξίων. ||. =
τῷ-

BAILLARGE, εἶδος κριθῆς.

Baille, θ. μαστέλλον τῶν καρ-
βίων.

Baille-ble, τὸ κρέταλον τοῦ μύ-
λου.

BAILLEMENT, χασμουρημα. ||. (Γρμτ.)
χασμωδία. ||. ὁ δόσος τῆς
τῶν πετηνῶν.

Bailler, ῥ. χασμῶμαι. ||. (μτ-
νμ.) εἶμαι μισοσανοικτός, δὲν κα-
λοκλεῖω. ||. (ἐπὶ ὑφασμ.) σακ-
κουλιάζω.

Bailler, ῥ. (ἀρχι.), εἶδω. ||. vous
m'en baillez d'une belle, vous
me la baillez belle, θέλεις νὰ
μὲ γελᾷς. ||. (ἀλκυτ.) ῥίπτω
δόλωμα εἰς τὰς σαρδέλλας.

Baillere, θ. εἶδος φυτοῦ (ἡλιο-
τροπίου).

BAILLERESSE, θ. τοῦ Baillieur.

Baillet, ἔκπος αἰθιλευκος.

Baillieur, (Νρ.), ὁ ἐνοικιάζων
κτῆμα εἰς ἄλλον.

Baillieur, ὁ χασμῶμενος συχνά.

Bailli, ἄρχων δικαστικ. τῆς Ἑλ-
βετ. καὶ (τὸ πάλαι) τῆς Γαλλ.

Baillieage, ἡ περιφέρεια τῆς δι-
καιοδοσίας τοῦ Bailli.

Baillierage, ere, ὁ τοῦ Baillieage.

Baillive, ἡ σύζυγος τοῦ Bailli.

Bailleur, φημιτρον.

Bailleur, ῥ. φημιτρον, ἐπιστο-
μίζω.

Bailloques, θ. πλθ. πτερὰ ποι-
κίλοχρῶα.

Baillette, θ. καθλόν.

Bain, λουτρόν. ||. λουτήρ. ||. λού-
σιμον. ||. — de siège (ou) de fau-
teuil, ἐγκάθισμα, ἐγκαθισμός.

||. — marie, ἀγγεῖον βράζον ἐν τῷ
ἀλλου. ||. (τεχν.) τὸ καθλόν. ||.
ἡ ἐντελής ἀνάλυσις τοῦ μετάλ-
λου.

Baïonnette, θ. λόγχη πυροβόλου.

Baïouque, θ. χαλκοῦν νόμισμα τῆς
Ῥώμης (5 λεπτά Γαλλ.).

Baïsemain, χειρασπασμός, χει-
ροφιλημα. ||. à belles baïse-
mains, φρσ. ἐπὶ, προθύμως
καὶ ἐγνωμόνως.

Baïsement, ἀσπασμός, φιλημα.

Baïser, ῥ. φιλῶ. (κατ' ἐμφν.) ἀ-
φροδισιάζω. ||. (μτνμ.) κατ' ἄλ-
ληλθ. ἐγγίζω, συνεπάπτομαι.

||. harengs baïses, ἀργαί καὶ
λῆται εἰς τὸ κάπνισμα.

Baïser, φιλημα, φιλεῖν ἀσπασμῶς.

Baïseur, EUSE, ὁ ἀγαπῶν νὰ φι-
λεῖται.

Baïssotte, ῥ. συγχωρεῖται.

Baïsse, θ. ἐκπέσις τῆς τιμῆς
(γραμμάτων κτλ.). ||. la baïsse
de la mer, ἡ ἀμικτικὴ τῆς
λίβροτας. ||. γήπεδον κτετα-
θισμένον.

Baïssement, ἐλάττωσις.

Baïsser, ῥ. χαμηλόναι, καταβῆ-
ναι (τὴν τιμὴν ἐμπορεύμα-
τος) εὐθηναίνω. ||. (οὐδ.) ἀντι-
ῆ κατὰ μτνμ.) ἐκπίπτω, ἀν-
τιζώ. ἐλαττωμαί. ||. (ἀλκυτ.)

sée, (φρσ.) κατακίφαλα, κε-
φάλι.

Baïssier, ὁ μειοδότης εἰς τὸν
μῶς. συναλλάγματα ἐν τῷ
ματιστηρίῳ, (ἀντιθ. τῷ Baï-
sier).

Baïssier, θ. ὁ ὑπὲρ τὴν ἐν τῷ
πλῶν τραγίαν οἶνος.

Baïssoir, ὁδροδοχίον (εἰς τὴν
ἀλοπηγίαν).

Baïssure, θ. τὸ μέρος ὅπου τὸ
δύο ψωμά συγκολληθῶν τὸν
φούρνον.

Baïtre, θ. = GRENE.

Baïtet, εἶδ. ὁ στρεψίτης.

Baïtoire, θ. νόμισμα φέρων
πρόσωπα παράλληλα.

Baïtou, τὸ ἀνώτατον μέρος
πηδαλιῶν ποταμηγίων πλοῦ.

Baïtue, θ. τὸ ἀπὸ τοῦ φημιτρον
μέχρι τῆς γνάθου φαγίον.

μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ χι-
ντλ.

Baïveres ἢ Baïveres, πλῶν
πλάγιοι τοῖχοι τοῦ ποταμοῦ
βρου.

Bal, χορός. ||. (εἰρων.) φιλονι-
κία.

Baladin, ine, χορευτὴς (ἀνδρῶν
γελωτοποιός, μιμνῶς).

Baladinage, βωμολοχία.

Baladine, θ. σημάδι σπουδαίου
τοῦ προσώπου.

Balafre, ῥ. κάμω σημάδι σπου-
δαίου εἰς τὸ πρόσωπον.

Balai, σάρωμα, σκούπα. ||. (μτ-
νμ.) ῥάβδος. ||. (μτνμ.)

roure, καθέτηρ διὰ τὴν οἰκίαν
γον. ||. (κυντγ.) ἡ ἀκρὰ τῆς
ῥᾶς τῶν σκυλίων καὶ ἐρμῶν.

||. — neuf, (παρομ.) καινούργιος.

BANNOLE, θ. σημαία ταινιοει-
στή (πανόμαχος). S. τὸ λωρὶ
ἀπὸ τῆς ἀσκοπίας τῶν
πυρρῶν (τοῦ κυνηγετικοῦ πυρο-
πολίου κτλ.).

BANNOLE, θ. ταινιοειδὲς πε-
ρὶ τοῦ σώματος.

BANNOLE, πλθ. ὑποκορ. τοῦ
BANNON.

BANNOLES, θ. πλθ., εἶδος πα-
ντοφύλου.

BANNOIS, πλθ. (ναυτ.), στήριγ-
μα τοῦ τοποθετημένου εἰς τὴν
πύλιν.

BANOU, λησστής. S. (ἐν γέν.)
κακοῦργος, ἀπονενοημένος.

BANOU, τανυστήριον τοῦ ἐργα-
σίου τῶν ταινιοποιῶν.

BANOUILLER, θ. τὸ λωρὶ τῆς
πέρας κτλ. ἀσκήρ. || porter
|| εἶμαι κυνηγοφύλαξ ||
porter qq. ep—, φορῶ τι κρι-
μαίνον ἀπὸ τὸν ὥμον.

BANOUILLER, εἶδος φυτοῦ (νεροκρά-
της) τῶν Ἰνδ.

BANOUILLER, θ. ἴδε **BENNE**.

BANOUILLER, θ. γένος θαλασσο. φύκος.
καρπὸς πρὸς τὸν ὕδατος.

BANOUILLER, εἰδωλατρία τῶν Ἰνδ.

BANOUILLER, θ. εἶδ φυτοῦ (κισσο-
ειδὲς) τῆς Ἀμερ.

BANOUILLER, θ. τὰ περίχωρα πό-
λεως.

BANOUILLER, θ. φορεῖον διὰ τὴν
τάκτικὴν τῶν ἀλυσκῶν. S. πλε-
ον. ἐργαζομένη τῶν σαπυ-
ρῶν.

BANOUILLER, θ. = **BACUE**, χονδρόπανον
διὰ σπασμα.

BANOUILLER, θ. κόφρα με-
τὰ σπινθόμαχος.

BANOUILLER, κοφίνι. S. ἀμαξάκι
ἐκτετακτὸν ἀπὸ ἀνθρώ-
που. S. εἶδος ἀγγείου χρησι-
μοῦτος καὶ ὡς μέτρον τῶν
σταυρῶν.

BANOUILLER, θ. σκεπάζω με **banne**.
S. σκεπάζω με **banne**.

BANOUILLER, θ. τὸ ὕψος τοῦ
ἐκτετακτοῦ ἀρχῶν.

BANOUILLER, θ. κλίστρον ἢ πινα-
κίδι διὰ τὸ ψάμι. S. εἰδάρι
(καρπῶν).

BANOUILLER, θ. κοφινάκι. S. συγ-
κροτήρια βυθιστομάτων.

BANOUILLER, θ. (ἀρχ.), σημαία.

BANOUILLER, θ. ἐξορίζω. || . (ἢ πθ.

μτχ.) **BANNI**, (ὡς οὐσ.) ἐξορίζω.
BANNISSABLE, ἐπιθ. ἐξοριστός.

BANNISSEMENT, ἐξορία.

BANQUE, θ. τράπεζα (χρηματι-
στική). (εἰς τὰ χαρτοπαίγν.) τὸ
κεφάλαιον τοῦ τραπέζου. S.
(τυπογράφ.) ἡ καθ' ἐβδομάδα ἢ
κατὰ δεκαπενταήμεριαν μισθο-
δοσία. S. (τεχν.) θρανίον ἐξυλι-
νον (τεχνητά) τῶν κτενοποιῶν
κτλ.

BANQUER, θ. = **EMBANQUER**.

BANQUEREAU, (ναυτ.), μικρὰ σύρ-
τις, ἀμολοφίσκος.

BANQUERIE, θ. τὸ ἐπάγγελμα
τοῦ τραπέζου, ἢ τραπεζιτικῆς.

BANQUEROUTE, θ. χρεωκοπία. ||
faillir—, χρεωκοπῶ.

BANQUEROUTIER, χρεωκόπος.

BANQUET, δειπνόν, συμπόσιον.
S. (ἱππ.) τὸ ὑπὸ τοῦς ὀφθαλ-
μοῦς μέρος τοῦ χαλινού.

BANQUETIER, θ. συμποσιάζω.

BANQUETEUR, συμποσιαστής.

BANQUETTE, θ. θρανίου γεμισμέ-
νον με τρίχας. S. (ἰδιαιτ.) τὸ
κόθισμα τοῦ ὑψάντου. S. (ὄχυ-
ρωματι.) τὸ ἐπὶ τῆς τάφρου βά-
θρον διὰ τοὺς πυροβολιστάς.

S. τὸ ἐκατέρωθεν ὁδραγωγέιν
ἢ ἀμαξίου πορευτὸν μέρος. S.
(ἀρχιτ.) τὸ ὑπὸ τὸ κατώφλιον
θυρίδος χαμηλὸν τοίχον. S.
(κηπουρ.) διάφραγμα μεταξὺ
δενδροστοιχίας.

BANQUETTE, τραπεζίτης. S. πλοῖον
ἀλυσκῶν (φαλάνιας) εἰς τὰς σύρ-
τις τῆς Νέας Γῆς.

BANQUISE, θ. ταινία (σύρτις) πά-
γιον.

BANQUISTE, ἀγύρτης, καλὸς-ια-
τρός.

BANS, πλθ. κοιτὴ τῶν λαγωνι-
κῶν.

BANSE, θ. τὸ διὰ τὰ σύνεργα τῶν
χαλκίων καλὰθιον. S. κόφινος
ἐμπροσθεν.

BANVIN, τιμαριωτικὸν δικαίωμα
οἰνοπωλίας.

BAOBAB, δένδρον (ψαμμόκαρπος)
τῆς Ἀφρ.

BARAUME, (ναυτ.), πλοῖον εἰς ἀ-
κινήσιαν.

BARTENE, βάπτισμα.

BARTIER, θ. βαπτίζω. S. (μτ-
νμ.) νερόν τι χρῶσθαι.

BARTISMA, αὐτ., ὁ τοῦ βαπτί-
σματος.

σματος, βαπτιστήριος. || les
fonds baptismaux, τὰ βαπτί-
στήριον, ἢ κολυμβήθρα.

BAPTISTINE, ἐπιθ. βαπτιστή-
ριος. || (οὐσ.) βαπτιστοχάρτιον.

BAPTISTINE, βαπτιστήριον (ναυτ.).

BAQUET, μαστίλλον.

BAQUETIER, (διπλοσιάζεται τὸ ε
πρὸ τῶν ἀφώνων), θ. (κηπουρ.)
ποτίζω με τὸ πευάριον.

BAQUETTE, θ. λαδὶς τοῦ συρμα-
τοποιοῦ.

BAQUETTES, θ. πλθ. ἀποκαλάγ-
ματα τοῦ βαρελλίου.

BAQUIER, βαμβάκι πρόστυχον.

BAQUOIS, εἶδος φυτοῦ (παραιο-
νικίου).

BAR ἢ **BARD**, φορεῖον διὰ χάλι-
κας (κοπρίαν κτλ.). S. εἶδος
πλοίου, βάρης. S. εἶδ. ἰχθύος
(σιλοῦρου).

BARACAN, ἴδε **BOURACAN**.

BARADAN, εἶδος μεγάλου αἰθο-
κοκκίνου γαροφάλλου.

BARADINE, θ. (γεωργ.), λάνκα
πρὸς συναγισμὸν ὁδῶν γεω-
λόφου.

BARAGOUIN καὶ
BARAGOUINAGE, (οἰκ.), διάλεκτος
(ὁμιλία) σολοκοβάρβαρος καὶ
ἀκατανόητος, (κοιν.) ἀλαμπυρ-
νέζικα.

BARAGOUINER, θ. (οἰκ.), ὁμιλῶ
διεφθαρμένως, προφέρω κακῶς
τὰς λέξεις ξένης γλώσσης.

BARAGOUINEUR, **EUSE**, ὁ προφέ-
ρων κακῶς (ὁμιλῶν ἀλαμπυρ-
νέζικα).

BARANGE, θ. τοίχον χωρίζον
τὴν κάμινον ἀποτηγίου.

BARAQUE, θ. πορὰπηγμα, μπα-
ράκα.

BARAQUEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ
BARAQUER, θ. κτίζω μπαράκας.

BARAQUETTE, θ. (ναυτ.), εἶδος
πολυσταύτου.

BARAQUILLE, θ. εἶδος ζυμαρικοῦ
(ὀρνιθοπτητας).

BARATE, θ. (ἀρχ.), δόλος, ἀπά-
τη. S. (ναυτ.) λωρίον συνέχον
σταυροειδῶς τὰ ἱστία ἐν καιρῷ
σφαδρῶ ἀνέμου.

BARATHRE, θ. ναυταπάτη.

BARATTE, θ. καρδάρη ὅπου εἰρ-
γουν τὸ γάλα. S. (ναυτ.) = **Ha-
rate**.

BARATTAGE, τὸ οὐσ. τοῦ

BARATTER, ῥ. δέρνω τὸ γάλα εἰς τὸ καρδάρι.

BARBACANE, θ. (ἀρχ.) τρύπα (πολεμίστρα ἢ ὑδρορρόη) εἰς ταίχον. §. (συνήθ.) προμαχών, προτειχίσμα, (ἄλλ.) **CONTRE-MUR**.

BARBACOLE (Ἰταλ. γενειοκόμος), ἀρχ. γραμμικοποδιδάσκαλος δοκησίσοφος, δασκαλάκι.

BARBACOU, εἶδος πτηνοῦ τῆς Ἀμερ., *πυγώνιας.

BARBAJAN, κοιν. ὁ νυκτικράξ.

BARBAJOU ἢ (θ.) **BARBAJOU**, κοιν. τὸ ἀεζών (φύτ.).

BARBALE, θ. = **BARBELLE**.

BARBAN, εἶδος σκώληκος ἐλαιοφύτου.

BARBARIE, ἐπιθ. καὶ οὐς. βάρβαρος, ἀπλιδευτος, ἀπάνθρωπος.

BARBARÉE, θ. εἶδ. φυτοῦ (καρδάμου).

BARBAGEMENT, ἐπίρ. βαρβαρώς.

BARBARICAINE, ὁ κεντῶν τοῦς τάπητας.

BARBARIE, θ. βαρβαρότης, ἀπιδευσία, ἀπάνθρωπία.

BARBARIN, γένος ἰχθ. (σιλούρων ἢ τριγλίων).

BARBARINE, θ. εἶδ. κολοκύνθης.

BARBARISE, ῥ. βαρβαρίζω.

BARBARISME, βαρβαρισμός.

BARBARISME, ἐπιθ. (ὑπερθ.) βαρβαρώτατος, τρισθάρβαρος.

BARBARON, εἶδος σταφυλῆς τῆς Ἄφρ.

BARBASTELLE (τοπ.), ἡ νυκτερίς.

BARBAUDE, θ. εἶδος ζύθου.

BARBE, θ. γενειάς, γένεια. §. (μετρ.) τὰ ἀγανα τῶν ἀσχυῶν.

|| **vire dans sa—**, κρυφογελῶ.

|| **faire qc. à la—de q.**, πράττω τι κατὰ πρόσωπον καὶ εἰς τὸ πείσμα τινος. || (ναυτ.) **la saignée—**, ἡ πυριτοθήκη. || (μετρ.)

—de bouc (de chèvre, de renard κτλ.), τραγοπῶγων, σπειραία, τραγάκανθα καὶ ἄλλα διάφορα εἶδη φυτῶν.

BARBE, οὐδ. καὶ ἐπιθ. ἵππος λιθυκός, λίθους.

BARBEAU, τριγλί τοῦ ποταμοῦ. §. κύωνος, κενταύριον, (φύτ.).

BARBESON, κοιν. ὁ τραγοπῶγων, (φύτ.).

BARBEIER, = **BARBEYER**.

BARBELE, ῥ. ἀκιδιώτης, ὀδοντωτός.

BARBELET, ἔργαλ. τοῦ ἀγκιστροποιού.

BARBELETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ **BARBE**, γενάκι.

BARBELE, θ. (βην.) τὸ ἀγανοειδές ἔκφυμα τινῶν ἀνθέων. 2) εἶδος κογχυλίων, (ἄλλ.) **IMBINE**.

BARBENIE, φυτόν τι τοῦ Μαδαγασκάρ.

BARBERIN, εἶδ. ἰχθ. (μύλλου).

BARBEROT, ὑποκορ. ἐξευτελ. τοῦ **BARBIER**.

BARBESIN, εἶδος ἀμανίτου.

BARDET, **EYTE**, σκύλος σγουρόμαλλος.

BARBETTE, θ. περιστήθιον τῶν καλογραίων. §. (ὀχυρωμ.) εἶδος ἀναχώματος ὅθεν πυροβολοῦσιν ἀσκηπῶς. || **coucher à—**, κοιμῶμαι κατὰ γῆς (ἐπὶ χαμηνίης).

BARBEYER, ῥ. ἴδε **FRUISE**.

BARBICAN, γένος πτηνῶν πωγωνοφόρων.

BARBICHE, θ. γένειον ἀφινόμενον ὑπὸ τὸν ἀνθερώνα. 2) (κοιν.) τὸ μελάνθιον.

BARBICHON, ὑποκορ. τοῦ **BARBET**.

BARBICORNE, ἐπιθ. γένος ἐντόμων με θυσανωτὰ κεράτια.

BARBIER, κουρεύς. 2) εἶδ. ἰχθ. τῆς Μεσογ., ἀνθίας.

BARBIÈRE, ἐπιθ. πωγωνοφόρος. 2) (οὐς. θ.) ἴδε **BARBULE**.

BARBIFIER, ῥ. (οἰκ.) ξυρίζω.

BARBILLE, θ. τὰ ψήγματα τῶν ἀσφραγίστων εἰσέτι νομισμάτων.

BARBILLON, μικρὸν τριγλί τοῦ ποταμοῦ. §. ἀκίς τοῦ ἀγκιστρού.

§. (πλθ.) τὰ μουστάκια τινῶν ἰχθύων. §. αἱ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν τοῦ βοῦς κτλ. ρυτίδες.

BARBILLONER, ῥ. ἀναστηκὼν τὴν ἀκίδα τοῦ ἀγκιστροῦ.

BARBION, εἶδος πτηνοῦ καὶ τριγλίου.

BARBIQUE, θ. εἶδος πιθήκου.

BARBINOSE, ῥ. γένος πτηνῶν καὶ ἐντόμων με τραχωτὸν βάρφος ἢ προβοσκίδα.

BARBON, παλινόγερος (κυρ.) *μειρακιόγερον. § γένος φυτῶν (σιτοειδῶν).

BARBONNAGE, τρόπος μειρακιόγιροντος.

BARBONNE, εἶδ. ἰχθ. (πέρκης ἢ κωδίου) ποταμοῦ.

BARBOT, κουρεύς τῶν κατὰ γῆς.

BARBOTAGE, ἱατρικὸν γράσι (ἢ μῶδες).

BARBOTÉ, θ. εἶδος ἰχθύος ποταμοῦ. §. κοιν. ὁ βίκος.

BARBOTEAU, ὄνομα διαφόρων ἰχθύων.

BARBOTER (διπλασιάζεται τὸ ἴδιον τῶν ἀφώνων), ῥ. σχολάζω αἱ πάπαι τὸν βοῦρκον. §. τρελαβεῖται. §. μουρμουρίζω, λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. §. (νυν.) **FRUISE**.

BARBOTEUR (οἰκ.), ἡ οἰκιστρία.

BARBOTAGE, ἡ ἀνθρώπος τοῦ λόβιος, (κοιν.) τσαλαδούται.

BARBOTER, θ. (χυδ.) πόρνη τῆς δρόμου.

BARBOTIER, θ. λάκκα με νύχθιν δια τὰς πάπιαι. §. μαστιχάδι.

BARBOTINE, θ. ἡ κόλλα τοῦ ποταμοῦ.

BARBOTINE, θ. ἡ ἀρμενική (φύτ.).

BARBOTTE, θ. = **BARBOTE**.

BARBOUILLAGE, κακὴ γραφή.

BARBOUILLAGE, ὀρνιθοσκαλοῦσμα ζωγραφία, ὀρνιθοσκαλοῦσμα.

BARBOUILLAGE, §. (μετρ.) μωρολογία.

BARBOUILLER, ῥ. μωρολογεῖν.

§. (μετρ.) ἀμαυρῶν τὴν ὁπλίσιν μου. §. ἐμπεριδῶν τὴν ἰαγία μου. §. (τετρ.) συνηγία μου. || **se moquer de la bouillie**, φρο. οἰκ., μωρολογία.

bouillie, φρο. οἰκ., μωρολογία.

bouillie, φρο. οἰκ., μωρολογία.

bouillie, φρο. οἰκ., μωρολογία.

bouillie, φρο. οἰκ., μωρολογία.

bouillie, φρο. οἰκ., μωρολογία.

bouillie, φρο. οἰκ., μωρολογία.

bouillie, φρο. οἰκ., μωρολογία.

bouillie, φρο. οἰκ., μωρολογία.

bouillie, φρο. οἰκ., μωρολογία.

bouillie, φρο. οἰκ., μωρολογία.

bouillie, φρο. οἰκ., μωρολογία.

bouillie, φρο. οἰκ., μωρολογία.

BARBUE, 0. εἶδ. εὐδισμού δεν-
δράλλου (ἢ μνίου) τῆς Κίνας.

BARBUÉ, ΕΒ. (βιν.), θυσανώτης,
κατήχη.

BARBOUQUET, = **BARBOUQUET**.

BARBUÉ, 0. ἀνωμαλίαι τῶν ἀνε-
πάρχετων εἰσέτι χωνευτῶν τε-
νυογερμάτων.

BARBYE, ἴδε **BARBUÉ**.

BARCADE, 0. ἀγέλη ἑππων ἐμδι-
στατίων εἰς πλοῖον.

BARBAROLLE, 0. ἄσμα δημῶδες
τῶν πορβαίων τῆς Οὐγεντίας.

BARBASSE, παλαιοδραμα, σκυλο-
κατήχη.

BARBILLE, 0. (γρωργ.), εἶδος ἀ-
κρίου ἢ φορέϊου.

BARCELONNETTE, 0. κρεμαστὴ
κατὰ βρόχους.

BAR, ἴδε **BAR**.

BARBACHE, ('Ιταλ.), 0. ηλυδρία,
καυρήνη.

BARBAGE, τὸ οὖτ. τοῦ **BARBER**.

BARBAGE, 0. εἶδ. φωτοῦ, ἀπαρί-
στη καλλιτοῖδα, (οἱ Γάλλοι τὸ
ἑν μὲν λέγουσι προσέτι διὰ τὴν χρῆ-
σιν αὐτοῦ, καθισθότανον).

BARBE, βάρδος, ποιητῆς (ῥαψω-
δῶν τῶν παλαιῶν Κελτῶν. *S.*
(ἢ) ὑποκρίτης σκευὴ τοῦ ἑπ-
ταστή. *S.* (μαγειρ.) λαοὶ φιλο-
καίμενοι διὰ τὰ ὑψηλόμενα ὄρ-
ματα.

BARBEAU, πίδαυρον τῆς στέγης,
καυτήριον. *S.* πυρκαϊὴν πρὸς
καυθίσιν τῶν μὴ ἀναγκαίων
κατασκευῶν στοιχείων. *S.* μι-
κρὸν μουλάρι, γίννος, (ἀλλ.)

BARBOT, 0. τὸ φόρτωμα ἐνδὸς **bard**.

BARBOT, 0. ποσότης τοῦ ἐγγχευμέ-
νου διατὸς εἰς τοὺς κάδους τοῦ
κρῖνου κακοῦ.

BARBILLE, 0. εἶδος πεπλωμα-
τοῦ ἐν τῇ ἐκπύου χωρὶς ἀκουμ-
πτοῦ.

BARBE, ῥ. καταφράσσω (ὡρα-
σῶν τὸν ἑπνον. *S.* τυλίσσω τὸ
ἄσος (κοπρίαν κτλ.) εἰς τὸ
ἑν τοῦτο φορέϊον. *Il. il était*
de cordons (de croix),
κατὰ φρακτὸς ἀπὸ παρ-

BARBE, ῥ. καταφράσσω (ὡρα-
σῶν τὸν ἑπνον. *S.* τυλίσσω τὸ
ἄσος (κοπρίαν κτλ.) εἰς τὸ
ἑν τοῦτο φορέϊον. *Il. il était*
de cordons (de croix),
κατὰ φρακτὸς ἀπὸ παρ-

BARBE, ῥ. καταφράσσω (ὡρα-
σῶν τὸν ἑπνον. *S.* τυλίσσω τὸ
ἄσος (κοπρίαν κτλ.) εἰς τὸ
ἑν τοῦτο φορέϊον. *Il. il était*
de cordons (de croix),
κατὰ φρακτὸς ἀπὸ παρ-

BARBE, ῥ. καταφράσσω (ὡρα-
σῶν τὸν ἑπνον. *S.* τυλίσσω τὸ
ἄσος (κοπρίαν κτλ.) εἰς τὸ
ἑν τοῦτο φορέϊον. *Il. il était*
de cordons (de croix),
κατὰ φρακτὸς ἀπὸ παρ-

BARBE, ῥ. καταφράσσω (ὡρα-
σῶν τὸν ἑπνον. *S.* τυλίσσω τὸ
ἄσος (κοπρίαν κτλ.) εἰς τὸ
ἑν τοῦτο φορέϊον. *Il. il était*
de cordons (de croix),
κατὰ φρακτὸς ἀπὸ παρ-

BARBE, ῥ. καταφράσσω (ὡρα-
σῶν τὸν ἑπνον. *S.* τυλίσσω τὸ
ἄσος (κοπρίαν κτλ.) εἰς τὸ
ἑν τοῦτο φορέϊον. *Il. il était*
de cordons (de croix),
κατὰ φρακτὸς ἀπὸ παρ-

BARBE, ῥ. καταφράσσω (ὡρα-
σῶν τὸν ἑπνον. *S.* τυλίσσω τὸ
ἄσος (κοπρίαν κτλ.) εἰς τὸ
ἑν τοῦτο φορέϊον. *Il. il était*
de cordons (de croix),
κατὰ φρακτὸς ἀπὸ παρ-

BARBE, ῥ. καταφράσσω (ὡρα-
σῶν τὸν ἑπνον. *S.* τυλίσσω τὸ
ἄσος (κοπρίαν κτλ.) εἰς τὸ
ἑν τοῦτο φορέϊον. *Il. il était*
de cordons (de croix),
κατὰ φρακτὸς ἀπὸ παρ-

BARBE, ῥ. καταφράσσω (ὡρα-
σῶν τὸν ἑπνον. *S.* τυλίσσω τὸ
ἄσος (κοπρίαν κτλ.) εἰς τὸ
ἑν τοῦτο φορέϊον. *Il. il était*
de cordons (de croix),
κατὰ φρακτὸς ἀπὸ παρ-

BARBE, ῥ. καταφράσσω (ὡρα-
σῶν τὸν ἑπνον. *S.* τυλίσσω τὸ
ἄσος (κοπρίαν κτλ.) εἰς τὸ
ἑν τοῦτο φορέϊον. *Il. il était*
de cordons (de croix),
κατὰ φρακτὸς ἀπὸ παρ-

BARBI(-NIS), διάφραγμα σπινθι-
τῶν πρὸς διαστολὴν τῶν διαφό-
ρων γεννημάτων εἰς τὰ πλοῖα.

S. σπινθώμα πισσωμένον πρὸς
ἐμπόδισιν τῆς εἰσροῆς τοῦ ὕδα-
τος εἰς τὰ πλαγιάζοντα πλοῖα.

BARBIN, εἶδος μοσχομήλου.

BARBOINKE, κοινὸ χρυσοκάθαρος.

BARBOT, ἡ προπορευομένη τῶν
λοιπῶν σκευήφορος ἡμίονος. *S.*
(μτμ.) ὁ ὑπερέτης ἢ σύντρο-
φος εἰς τὸν ὁποῖον οἱ λοιποὶ ἀ-
φίνουσι ἄλῃ τὴν ὑπηρεσίαν.

BARBOTIER, εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.)
MAITIER.

BARBE, 0. εἶδ. μαλλίου λεπτοῦ
ὡφάσματος.

BARBE, βιβλίον ἀριθμητικῆς
πρόχειρον, ἀριθμολόγιον.

BARBE, ῥ. ἐμπεριδεύομαι εἰς τοὺς
δρόμους τοῦ κνηγίου. *S.* δις ἄ-
ζω νὰ ἀκολουθήσω τινὰ, κοντο-
στέκομαι.

BARBETTE, 0. σιδήριον συνίχον
τὴν ὀγκὴν τοῦ ἐλατιρίου τῶν
ὄφρολιων.

BARBACHE, εἶδος ἐντόμου.

BARBE, 0. εἶδος πτηνοῦ (καλοῦ-
παῖ ὁ ἀλογόκεφαλος), ἰχθύος (ἴδε
CARRELET) καὶ πλοῖα ποταμι-
γοῦ. *S.* ὁρμονία χόρτου μὴ δε-
ματωμένου κομμάτιον ξύλων
καυσίμων.

BARBETTE, 0. πορρωτεῖον ἑππων.
S. ἐρμάριον διὰ τὰ ζυμαρικά καὶ
ἄλλα μαγειρεύματα.

BARBIGNAGE, (οἰκ.), διαταγὰς,
κοντοστάσιμον.

BARBIGNER, ῥ. (οἰκ.), διατάζω,
κοντοστέκομαι.

BARBIGNEUR, **EUSE**, ὁ συνιθίζων
νὰ διατάξῃ εἰς κάθε τι.

BARBILLE, 0. = **CHENEVOITE**.

BARICAUT, = **BARBICAUT**.

BARICOT, καρπὸς τοῦ Μαδα-
γασκάρ καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ σκευ-
ζόμενον ποτὶν.

BARICOTIER, τὸ δένδρον τὸ καρ-
ποφοροῦν τὰ **Baricots**.

BARICEL, ἀρχηγὸς τῶν τοξοτῶν
εἰς τὴν Ἰταλ.

BARICOULE, 0. εἶδος ἀμάνις. *S.*
τρόπος μαγειρεύματος τῶν ἀγ-
κινάρων.

BARIGUE, 0. εἶδος κύρτου.

BARIL, βαρέλλι. *S.* τὸ τεχνικὸν

τοῦ βαρέλλου. *S.* 450 φύλλα πᾶ-
φυλλα.

BARILLAGE, (ἐν γέν.) πᾶν ὅ, τι ἀφ-
ορᾷ τὴν βαρέλλοποιαν. (ιδίαι.)
ἡ ἐν τῷ πλοίῳ βαρέλλοθέτησις.

S. (ἀρχ.) ὁ μεταγγισμὸς τοῦ
οἴνου εἰς βουκάλια κλπ.

BARILLARD, ὁ ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ
οἴνου ἀξιοματικὸς τῶν πλοίων.

S. βαρέλλοποιὸς ναυτάθυον.

BARILLE, 0. ἡ Ἰσπανικὴ σόδα.

BARILLET, βαρέλλο. *S.* καθη-
μα κυλινδρικοῦ. *S.* ἡ ὀγκὴ τοῦ
ἐλατρίου τῶν ὄφρολιων (τοῦ
μέρους τῶν σχοινομετρητῶν κλπ.).

S. (ναυτ.) τὸ κοίλον τῆς ἀντικλῆς.

S. (ἀνατομ.) ἡ ὀπισθεν τοῦ ὠ-
τιου κοιλότης. *S.* εἶδ. ὀστρίου,
(ἄλλ.) **DOLIOLE**.

BARILLEUR, βαρέλλοποιός.

BARILLON, πηλοφόρον τῶν ἀργι-
λοπλαστευγῶν. *S.* εἶδος νερο-
ζυγίου.

BARIOLOGE, ἀπειρόκαλως ποικι-
λὰ χρωμάτων. *S.* (μαθ.) ἀ-
συνάρτητος ἰδεῶν ἢ φράσεων
συναρμογῇ.

BARIOLEUR, ῥ. χρωματίζω ἀπει-
ρόκαλως μὴ πολυποικίλα χρώ-
ματα. *S.* (μτμ.) γράφων συβ-
ρίπτω κέντρων.

BARIOLEUR, 0. = **MOUSCHETURE**.

BARICAUT, ὑποκορ. τοῦ -
BARIQUE, ἴδε **BARRIQUE**.

BARITRAUX, πλθ. ἀρχὸν τι ὑφα-
σμα διὰ κρησάρας.

BARIZEL, = **BARICEL**.

BARIELADE, 0. μέγμα οἰσפורὸν
γεννημάτων ἢ ὁσπρίων σπειρό-
μενον ἵνα χορτοκοπήτῃ ὀψίμως.

BARILAU, = **BACALAU**.

BARLIN, κόμβος εἰς τὰς ἑσάρας
τοῦ στήμονος τῶν μεταξωτῶν.

BARLONG, οἰκία, ἐπιμήκης χω-
ρὶς ἀναλογίαν. *S.* (ἐπὶ ἐνδομ.)
στραβοκοιμένον. *Il.* (ὁδο. ἀρ.)
ὡκλήριον.

BARLOTIERRE, 0. πλθ. αἱ σιδηρεῖ
ῥάβδοι τῶν ναυλοτῶν θυρίδων.

BARNABOTE, εὐγενὴς πετωχὸς τῆς
Ἑλλάδος.

BARNACHE(-CLE), 0. εἶδ. ἀγριό-
χηνας, χηνάκωπης.

BARNABESE, 0. εἶδ. μέλου, (φωτ.).

BARNACHE, 0. = **BARNACHE**.

BARNE, τὸ μέρος τοῦ ἀλοπηγίου
ὅπου γίνεται τὸ ἄλλας.

BARNET, εἶδ. ἄστρ. (κογχόλης).
BARNICLE, θ. = **BARNACHE**.
BARNISSOTTE, θ. εἶδος σύκων.
BAROCHER, ρ. (ζωγράφ.), συγγένειον τῶν χρώματα τοῦ βαπέδου καὶ τῶν ἀντικειμένων τῆς εἰκόνος.
BAROMETRE, **BAROMETRIQUE**, βαρομέτρον, -μετρικός.
BARON, **ONNE**, βαρώνος, βαρώνη ἢ βαρωνίς.
BARONNAGE, ἡ τάξις τοῦ βαρώνος.
BARONNET, βαρωνίσκος, (εἰς τὴν Ἀγγλ.).
BARONNIAL, **ALE**, ὁ τοῦ βαρώνου, βαρωνικός.
BARONNE, θ. βαρωνίς.
BARQUE, ἐπὶ θ. ἀλλόκοτος. §. (ἐπὶ μαργαρίτ.) ἀνίσκος, ἀνώμαλος.
BAROSCOPE, εἶδος βαρομέτρου, βαροσκοπίον.
BAROT, ἴδε **BAU**.
BAROTER, ρ. (ναυτ.) γεμίζω τὸ πλοῖον ἄχρι τῶν σταμίνων.
BAROTIN, (ναυπηγ.) μικρὰ δοκὸς ἐπιτιθεμένη κατὰ πλάτος ἐπὶ τῶν σταμίνων.
BAROTTE, θ. βούτη διὰ σταφύλια κλπ.
BAROULON, = **BALISIER**.
BARQUE, θ. λέμβος, βάρκα. §. τὸ δοχεῖον τῶν εργαλείων τοῦ ξυποποιοῦ. §. καδῖον τοῦ βαφέως.
BARQUEE, θ. βαρκιά, καϊκιό.
BARQUEROLLE, θ. πλοιάριον χωρὶς ἱστῶν.
BARQUETTE, θ. βαρκίτσα. §. ἀρμάριον φέρον τὸ δαίπνον τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλέως. §. εἶδος ξυμαρικοῦ καὶ σκεύους.
BARQUIED, δεξαμενὴ διὰ τὴν θολοστακτὴν τοῦ σπατικοποιεῖου.
BARBACOL, = **RAIE** (**MIRAILLET**).
BARBADIS, (γεωργ.), περίφραγμα ἀγροῦ.
BARBAGE, κλεισιμον δρόμου. §. φῶς· ἐπὶ τῶν ὁδῶν.
BARBAGER, εἰσπράττω τοῦ ἐπὶ τῶν ὁδῶν φόρου.
BARBALET, = **MUSCARI**.
BARRAS, ρητίνη πεύκης.
BARRE, θ. μοχλός, ἀμπάρα. ||. — de fer, λοςός. ||. — d'or (etc), βέργα χρυσοῦ κτλ. ||. la — du gouvernail, τὸ δοκάκι τοῦ τιμονιῦ. 2) τὸ δρύφρακτον δικαστηρίου (βουλευτηρίου). ||. mander à la —, καλῶ πρὸς ἀπολογία.

3) (ναυτ.) ῥηχὰ ἀμμοῦδῃ (σύρτις) περὶ τὴν εἰσοδὸν λιμένος ἢ ποταμοῦ. §. τὸ χωρὶς ὀδόντων μέρος τῆς σιαγόνος τοῦ ἵππου. 4) κονδυλιά, γραμμή.
 5) εἶδ. παιδιᾶς, (κοιν.) σκληράνια.
BARREAU, **μάχαιλλον**. §. ὁ ζευκτήρ τῶν ποδαρικών καθέδρας. §. ὁ σιδηροῦς λωστὸν (στρεπτήρ) τοῦ πιεστηρίου. 2) τὸ βῆμα (τὸ ἐπαγγέλιμα, τὸ σῶμα) τῶν δικηγόρων, ὁ δικηγορικός σῦλλογος.
BARREFORT, μεγάλη εἰδὴ πύκνης.
BARREMENT, (ἵππιατρ.), φράξιμον τῶν φλεβῶν πρὸς παρεμπόδισιν τοῦ νοσήματος.
BARRE, ρ. κλείω μὲ μοχλόν, ἀμπάρον. §. φράσσω (κόπτω) τὸν δρόμον (κυρ. καὶ μεταφ.). §. στερεῖν διὰ ζευκτηρίων τοὺς πόδας καθέδρας κλπ. §. σβύνω διὰ γραμμῆς. §. ἀναθεύω τὰ βαφόμενα μετάξι. ||. dents barrees, ὀδόντες δυσεκρίζωτοι.
BARRETION, ὑποκορ. τοῦ **BARRE**.
BARRETE, θ. σκούφια (νηπίου κτλ.). §. ἡ μίτρα (ὁ εὐρυθρύς πῖλος) τῶν καρδινάλιων. §. σιδηρίον ἀναστῆλλον τὴν κλινῇ τοῦ ἐλατηρίου τῶν ὁρλοῦ. §. χρυσὸν ἔλασμα μεταξύ ὁδῶ σκεπασμάτων ταμπακοθήκης.
BARREUR, λαγωνικὸν διὰ τὰς δορκάδας.
BARRE, νέος ἀγριόχοιρος.
BARRICADE, θ. διάφραγμα ὁδοῦ (ἀπὸ βαρέλια κλπ.) πρὸς ὑπεράσπισιν.
BARRICADER, ρ. κλείω (κυρ. δρόμον) διὰ διάφραγματος· ἀμπάρον (ὄραν ἢ θυρίδα).
BARRIER, ὁ στρέφων τὸν λωστὸν τοῦ τυπωτήρος τῶν νομισμάτων.
BARRIERE, θ. διάφραγμα καγκελωτῶν. §. (μεταφ.) προπύργιον. μεσοτοιχόν. ὄριον.
BARILLAT, = **BARILLARD**.
BARICAUT, ὑποκορ. τοῦ —
BARRIQUE, θ. βαρέλλα.
BARRIR καὶ **BARRISSER** καὶ **BARRONNE**, ρ. φωνάζω ὡς ὁ ἐλέφας.
BARROIN, τρυπάνι μακρὸν τῶν βαρελλοποιῶν.
BARROT, ἴδε **BAU**.
BARROTIER, ρ. = **BAROTER**.
BARROTIN, **BAROTIN**.

BARSE, θ. κουτί καλὰ γινόν διὰ τῆς.
BARTAVELLE, εἶδος πέρδικας, περὶ δικομάννα.
BARUCE, θ. ὁ καρπὸς τοῦ **Sabbau**.
BARUTE, θ. (χημ.), εἶδος μίαν. λιχῆς φαρμακικῆς οὐσίας.
BARUTON, ἐπὶ θ. βαρύτονος.
BARUTONER (-toniser), ρ. πρὶ γοφῶ βαρυτόνως.
BAS, **BASSE**, χαμηλός, καταπίπτειν. §. (μεταφ.) καταπίπτειν ἀγενής· χαμερπής. εὐτελής· κατώτερος, πρόστυχος. ||. le bas clergé, ὁ κατώτερος κλήρος. ||. le bas peuple, ἡ χυδῆρ ὄχλος. ||. le Bas-Empire, τὸ Γαλλικὸν ῥωμαϊκὸν Κράτος. ||. ce monde, ὁ κάτω κόσμος. ||. une oeuvre des bas oeuvres, ὁ κατωτέρως τοὺς ἀποπλάτους. ||. mer est basse, ἡ θάλασσα τῆς ῥηχῆς. ||. le temps est bas, ἡ καιρὸς εἶνε συννεφιασμένος. ||. avoir la vue basse, εἶνε κατωτέρως τοῦ φωτός. ||. faire main basse sur, φωνεῖν ἀντιλήως, καταπιεῖν. ||. à bas priu, ὡς ἀφανίζω. ||. à bas priu, ὡς ἀφανίζω. ||. (ὡς ἐπὶ) κάτω, ὡς ὀθνηός. ||. (ὡς ἐπὶ) κάτω, ὡς ὀθνηός. ||. (ἐπὶ φωνῆς) σιγῆς. ||. tout bas, κρυφίως, σιγῆς. ||. 0' εἰσόν. ||. mettre bas, γεννῶ. (εἰς τὰ μεταφυσικά) διακόπτω τὴν ἐργασίαν. ||. cerf à mis bas, ὁ ἔλεφας. ||. le malade est bien bas, ὁ σθενής εἶνε πολλὰ βαρύνει. ||. est bas percé, ἐξηνέθη. ||. bas du visage, τὸ πηγύριον. ||. Bas, κάλτσα. §. (εἰς τὰ πλοῖα) εἶδος σιδηρᾶς ποδακκῆς ἢ ροπέδης.
BASALIN, μέρος ὅπου κλείνουν οἱ ἀλιεῖς τὰ ὄψαρια.
BASAL, **ALE**, (βεν.), τὸ ὄψαρι βάσις (τὸ πρῶτον) γινεῖται ἐξ οὗτος. ||. (ὡς ἐπὶ) ἐξ οὗτος ἐξοιστημῆστον. ||. (ὡς ἐπὶ) ἐξ οὗτος ἐξοιστημῆστον (βασιμῆστον).
BASALTE, βασάλτις (βασιμῆστον).
BASANE, θ. δέρμα χρωματιστὸν, σαχτιάνι.
BASANE, ἐξ, μελαψός, ἡλιανός.

BASIER, ÈRE, ἔμπορος βαπτῶν βαπτῶν.

BAS-LEU, γυνὴ ἐπαγγελματινὴ τῶν πεπαιδευμένων καὶ ποιούσα ἡτοιγμάφουσα.

BAS-BOU, τὰ βρεχάμενα τοῦ πλοίου όταν δὲν ᾔνε βαθεῖα, ἴδε καὶ **BABOND**.

BASCONETTE ἢ **BASCOUETTE**, **Θ.** **MESANGE** (A LONGUE QUEUE) **ΛΑΥΑΝΔΙΕΡ.**

BASCU, τὸ λωρὶ τῆς σέλλας τῶν μαχητῶν ὑποζυγίων.

BASCULE, **Θ.** τρυπάνη, αἰώρα-τραμπάλα. **Σ.** εἶδος πλοίου ἡχοπύρου.

BASCULER, **Ρ.** τρυτανίζομαι.

BASE, **Θ.** βάσις.

BASILLE, **Θ.** εἶδος λαχανικοῦ (λο-πουντιάς).

BASER, **Ρ.** ἐνρίζω. **||.** être basé, ἐνρίζομαι, βαίνω.

BAS-TONDS, ῥηχά, (ναυτ.).

BASILAIRE, (ἀνατ.), ὁ χρησιμεύων ὡς βάσις. (βεν.) ὁ περὶ τὴν βάση τοῦ φωτοῦ.

BASILE, ἡ κλίσις τοῦ σιδηροῦ τῆς ἐκκλησίας κατ.

BASILEK, **Θ.** εἶδος ἀνθους (ἀσπο-ρίου).

BASILIC, **Φ.** βασιλικός. **Σ.** ζ. βα-σιλικός.

BASILIQUE, **Θ.** βασιλική (οἰκία).

BASILICA, ἡ ἐκκλησία μεγαλοπρεπής.

BASILIKKE, **Θ.** εἶδος πτηνοῦ, βα-σιλίσ.

BAS-BAT, τὸ κάτω κατάρτι ἐπὶ τοῦ πλοίου εἶν' ἐφηρμοσμένα τὰ ἄλλα.

BASOUE, **Θ.** ἡ κοινότης τὸ πάλαι τῶν ἐν Παρισίοις δικηγορικῶν γαρεφίων.

BASQUE, κάτοικος τῆς Βισκαίας.

BASQUE, **Θ.** ποδιά (φορέματος), γαρεφίδιον.

BASQUIN, **Θ.** ἡ μισοφούστανον τῶν Ἰσπανίων.

BASQUINER, **Ρ.** μαγεύω.

BAS-RELEV, ἀνάγλυφον ἐξέχον ἀ-πὸ τοῦ ὀπίσθιου.

BASAGE, ἡ βυρσοδεφικὴ ζύμω-σις τοῦ δέρματος.

BASSE, **Θ.** (μυσ.), βαρυφωνία. Ἰσπ.

BASSE, **Θ.** εἶδος βιολί, ἴδε **VIOLONCEL-**

LO, **Σ.** ἡ βαρυφωνότερα χορδὴ τῶν ἐντατῶν ὀργάνων. **Σ.**

BASSINET, **Σ.** ἡ (ἱππ.) κατήφο-

ρος ὁμαλὸς πρὸς γύμνασιν τῶν ἱππῶν.

BASSE-CONDE, **Θ.** ἡ ἐπάνω ἐπιφά-νεια τῶν φουερῶν καμίνου.

BASSE-CONTRE, **Θ.** (μουσ.) εἶδος βαρυφώνου.

BASSE-COUR, **Θ.** αὐτὴ οἰκίας (ὅπου εἶνε τὸ ὀρνιθοτροφεῖον κατ.).

BASSE-ÉTOFFE, **Θ.** μίγμα μολλίδου καὶ καλαγίου.

BASSE-LISSE, **Θ.** ἡ ἐπὶ τοῦ ὀρθοῦ ἐργαλείου ταπητουργία.

BASSE-LISSIER, ÈRE, ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρ-θίου ἐργαλεῖου ταπητουργῶν ὑ-φάντης.

BASSE-MARCHE, **Θ.** μέρος τοῦ ὀρ-θίου ἐργαλείου.

BASSEMENT, ἐπὶ **Ρ.** χαμερπῶς, ἀ-γεννῶς.

BASSER, **Ρ.** (ὕφαντ.) μαζαλίζω τὸ στημόνιον.

BASSESE, **Θ.** χαμέρπεια. τὸ εὐτε-λές (καταγωγῆς, ἐκφράσεως κτ.).

BASSET, λαγωνικὸν μὲ κοντὰ καὶ στραβὰ πόδια.

BASSET, ÈTRE, ὑποκορ. τοῦ **BAS**, ἀμνηλοῦταίος.

BASSE-TAILLE, **Θ.** (μουσ.) βαρυ-φώνια.

BASSE-TERRE, **Θ.** ἀλιτενὴς ἀγία-λός.

BASSETTE, **Θ.** εἶδος χαρτοπαίγνις (φαράν).

BASSE-TURNE, εἶδος αὐλοῦ (κλα-ρινέτας) βαρυφώνου.

BASSICONDE, **Θ.** = **BALISCORNE**.

BASSICOT, φορέσιον πρὸς ἐκκομ-δὴν τῶν σχιστολίδων.

BASSIE, **Θ.** δένδρον τι τῶν Ἰνδιῶν βουτυροφόρον.

BASSIERS, **ΠΛΘ.** σύρτις ποταμοῦ.

BASSILE, **Θ.** εἶδος φυτοῦ (γλιτρί-δας).

BASSIN, λεκάνη. **Σ.** καθλίς. **Σ.** τὸ πινάκι τῆς ζυγαριᾶς. **Σ.** ὁ δίσκος τῶν ἐκκλησιῶν. **Σ.** γούρνα, χα-βοῦζι. **Σ.** κοιλιάς.

BASSINAGE, ἡ διαδροχὴ τῆς ζύμης.

BASSINE, **Θ.** λεκάνη τῶν φαρμα-κοποίων.

BASSINEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ -

BASSINER, **Ρ.** σιδερόν τι τὸ ἐρῶμα (ἵνα ξεκαθῇ). **Σ.** πλύνω μὲ θερ-μὸν πληγὴν κατ., καταντῶ.

Σ. διαθρέχω τὸ ζυμάρι.

BASSINET, ἡ ἐξίς τοῦ πυροβόλου.

Σ. τὸ μέρος τοῦ κρητοπήγματος

καλλᾶται τὸ κρηλ. **Σ.** (ἀνατ.) ἡ κάλυξ τῶν νεφρῶν. **Σ.** εἶδος φυ-τοῦ (βατραχίου), (ἀλλ.) **BOUION** **Β' ὀρ.**

BASSINOIRE, **Θ.** σθῆθρον κοῖλον διὰ τὸ ζεσταμα τῶν στρωμάτων.

BASSINOT, λεκανίδιον. **Σ.** εἶδος ἐμπνευστοῦ μουσ. ὀργάνου.

BASSIOT, μικρὸν μαστέλλον τῶν βακοποιῶν.

BASSISTE, ὁ παίζων τὴν **Contre-basse**.

BASSON, βαρύκυλος καὶ ὁ παί-ζων αὐτόν. **Σ.** εἶδος πτηνοῦ (ἀ-γριοπάπιας).

BASSONISTE, ὁ παίζων τὸ **Basson**.

BASSONIN, τὰ σχοινία δι' ὧν συγ-κρατεῖται ἡ σαγγήνη.

BASSURE, **Θ.** γήπεδον κοῖλον καὶ κάθυρον.

BASTANT, = **FRAYON**.

BASTANT, ANIE, (οἰκ.), ἀρκυτός.

BASTARCHE, **Θ.** ἄφρος ἀμάξης.

BASTE, ἐπιφών. φάναι! ἴστω!

BASTIE, **Θ.** ἀγγεῖον κυλινδρικοῦς διὰ τὸ γάλα καὶ τὰ σταφύλια.

Σ. κοφίνι διὰ τὰ σαγματοφόρα ζῶα. **Σ.** εἶδος μεταξωτοῦ τῆς **Ki-**νας.

BASTER, **Ρ.** ἀετίζομαι* μυραίνω ἐξαρκῶ.

BASTÈRE, **Θ.** = **ROHRIE**.

BASTERNE, **Θ.** βυδμαζα.

BASTINE, **Θ.** ἀγροικία, ἐπαυλὶς.

BASTILLE, **Θ.** πύργος. **Σ.** ἐλίπο-λις.

BASTIN, δεματαριὰ, ἄχυροσχοινόν.

BASTINE, **Θ.** εἶδος ἐπιπτείου.

BASTINAGE, (ναυτ.), εἶδ. ὀχυρώ-ματος διὰ στρωμάτων, παράρ-ρυμα.

BASTINGUE, χονδρόπανον ἢ μου-σαμάς διὰ παραρρύματα.

BASTINGUE (SE—), **Ρ.** ὀχυροῦμαι διὰ παραρρύματων.

BASTION, ὀχυρώμα (προπύργιον) γωνιωτῶν.

BASTIONNER, **Ρ.** ὀχυρόναι μὲ **ba-**stions.

BASTIR, **Ρ.** κατασκευάζω πλὴν ἀπὸ γνάφου.

BASTISSAGE, ἡ πρώτη ἐργασία τῶν ἱρίων τοῦ πιλοτοῦ.

BASTONNAGE, **Θ.** ραβδισμός.

BASTINGUE, (χυδ.) χορὸς εἰς κα-πηλείον.

BASTIDE, θ. δίκτυον διὰ τὰ ἔχθου-
τροφέα.

BAS-VENTRE, τὸ υπογάστριον.

BAT, οὐρὰ ἑχθύος. *Σ.* (ναυτ.) ζούπ-
πωμα.

BAT, σαγμάριον.

BAT-A-BOURRE, τὸ ἐργαλεῖον (ὁ
κόπανος) τοῦ Bouffellier.

BATACLAN, (χρὺς.), περιττὰ κα-
λαμπάλικια.

BATADOIR, ξύλον ὅπου κοπανίζον
οἱ πλύνοντες εἰς τὰ ποτάμια.

BATAGE, ὁ ἐπὶ τῶν φορτηγῶν
ζῶων φόρος.

BATAILLE, θ. μάχη. *||* cheval
de—, πολεμικὸς ἵππος. *Σ.* (καλ
μπαρ.) τὸ ἰσχυρότερον ἐπιχει-
ρημάτινος. 2) δίδος περὶ τὴν
ἐστίναν τοῦ μεταλλουργείου.

BATAILLER, ρ. (οἰκ.), φιλονεικῶ,
διαπληκτίζομαι.

BATAILLEUR, EUSE, φιλονεικός,
φιλερίης.

BATAILLERE, θ. τὸ σχοινίον τὸ
κρατοῦν τὸ κροτάλιον τοῦ μύλου.

BATAILLON, τάγμα (στρατ.).

BATAN, εἶδος δένδρου τῆς Ἰνδ.,
(ἄλλ.) Divrion.

BATARA, εἶδος πτηνοῦ (κολοισὺ
ἢ μυρμηκοφάγος).

BATARD, ARDE, νόθος. *Σ.* εἶδος
σκώληκος χρησιμεύοντος ὡς δέ-
λαιου.

BATARDRAU, πρόχωμα (πρὸς παρ-
οχέτουςιν ρείθρου). *Σ.* (ναυτ.) =
Bardis.

BATARDIER, εἶδος κοσκίνου.

BATARDIERE, θ. φυτώριον ἐμβο-
λισμένων δένδρων.

BATARDISE, θ. νοθεία.

BATATE, θ. ἴδε PATATE.

BATAULE, θ. βούτυρον Ἰνδοκαλά-
μου).

BATAYE, εἶδος περιγεράς μακρο-
τραχήλου.

BATAYOLE, (ναυτ.), φραγὴ, διά-
φραγμα.

BATE, ἴδε BATTE.

BATE, θ. τὸ στέλθον μέρος τοῦ
σιδήρου τοῦ ξίφους. *Σ.* τὸ περι-
θώριον ταμδακωθῆκης. *Σ.* ὁ ἔ-
σθθεν κύκλος τοῦ ὥρολογίου.

BATEAU, πλοῖον. *Σ.* τὸ ξύλινον
μέρος ὀχήματος. *Σ.* εἶδος φυτοῦ
(εὐπατορίου).

BATEE, ἴδε BATTÉE.

BATELAGE, ἡ διὰ τῶν πλοιαρίων

μετακίσεις τοῦ φόρτου τῶν
πλοίων. *Σ.* τὸ ἔργον τοῦ Bate-
leur.

BATELEB, θ. (μιά) καϊκά.

BATELEMENT, ἴδε BATTELEMENT.

BATELER, ρ. μετακινῶ διὰ πλοι-
αρίων.

BATELET, βαρκίτσα, καϊκά.

BATELERIE, θ. τὸ ἔργον τοῦ—

BATELEUR, EUSE, ἀγούρης, μί-
μος, δεικνικτής. *Σ.* εἶδος ἀν-
τοῦ καὶ κορυδαλλοῦ τῆς Ἀφρ.

BATELIER, ERE, (Τ.) καϊκτοῦ.

BATER, ρ. σαμαρώνω.

BATERSE, θ. εἶδος μεγάλης ἀρότρου.

BATEUIL ἢ **BATEUL**, τὰ ὀπίσθια
λέπαθνα (κοιν. ἢ πιστιά) τῶν
φορτηγῶν ζῶων.

BAT-FILIERE, θ. ἐργαλεῖον (τύπα-
νον) τοῦ συρματουργοῦ.

BATI, τὰ τέσσαρα ἔξλα τοῦ θυ-
ροφύλλου. *Σ.* τὸ βάθρον (τεξ-
γιάχι) τῶν ἐβενουργῶν. *Σ.* τὸ
ὄργανον τοῦ ἐργαλείου τῶν ὠρο-
λογοποιῶν. *Σ.* χονδρὴ κλωστή
διὰ τρούπωμα.

BATHIA, σαμαρᾶς. *Σ.* ὁ παχύνων
ζῶα.

BATIFOLAGE, (οἰκ.), παιγνίδια,
τρέλαις.

BATIFOLER, ρ. (οἰκ.), παίζω ὅταν
παιδί.

BATIFOLEUR, ὁ παίζων ὡς τὰ παι-
διά.

BATIMENT, κτίριον, οἰκοδόμημα.
Σ. πλοῖον.

BATINE, θ. εἶδ. σέλλα.

BATIPORTES, πλθ. (ναυτ.) καταρ-
βάκτης σκεπάζων τὸν ἔκρενον τοῦ
πλοίου.

BATH, ρ. οἰκοδομῶ, κτίζω. *Σ.*
(ραπτ.) καταπιάνω, (Τ.) στατίζω.

BATHROLLE, θ. τὸ καρᾶρι ὅπου
δέρνουν τὸ γάλα.

BADISODAGE, (οἰκοδ.), χριστὴ ὁ-
ροφί, (Τ.) μπαγδατί.

BATISSAGE, κτίσιμον.

BATISSE, θ. οἰκοδομὴ (τοίχου),
τοιχοδομία. *Σ.* ἀρχιτέκτων ἀδό-
κιμος.

BATISSEUR, ὁ οἰκοδομῶν ἀδια-
κόπως.

BATISSOIR, σιδηροῦν στεφάνι βα-
ρελλίου.

BATISTE, θ. βατίστα.

BATTURE, ἴδε BATTITURE.

BATOL, ἴδε BONDUE.

BATON, ραβδίον, ράβδος. *||* coup

de—, ραβδιά. *||* — de main,

εἶδ. φυτοῦ, ἀποδόλος ὁ ἀν-
νος. *||* — d'or, εἶδος ἀντι-
φωσίου.

|| — de cire d'Espagne, με-
— de cire d'Espagne, με-

βέργα βουλλοκέρυ. *||* à baton-

compus, (φρσ.), ἐκ διατετακ-
των. *||* tour du—, ἐκτακτά (ἐκ

καταχρήσεων) ὠφελήματα. *||*

tirer au court baton avec q-
philoneikῶ ἐξ ἴσου. *||* (sortir d-

un emploi) un baton blanc d-

la main, χωρίς ὁδολογίου.

BATONNAGE, ἡ εἰς σχῆμα ῥάβδου
διαμόρφωσις.

BATONNAT, τὸ ἄξιωμα τοῦ Ba-

tonnier.

BATONNEE, θ. (ναυτ.), ὅσον ἐπὶ
ἐξαντλεῖται εἰς ἐκάστην κίνη-
σιν τῆς ἀντλίας.

BATONNER, ρ. ξολίζω. *Σ.* παλ-

νω (διὰ γραμμῆς).

BATONNET, τὸ σουβλερὸν ξυλῶν
τοῦ παιγνιδίου τσελίκ-τσουκί.

2) εἶδ. ὁστρ. (κάνου).

BATONNIER, πρόεδρος δικηγό-
ρου συλλόγου.

BATONNISTE, ἐπιτήδειος εἰς βε-

δομαχίαν.

BATOURNER, ρ. ἰσομετρίᾳ τίε-
νιδας τοῦ βαρελλίου.

BATRACHITE, βατραχίτης (ἀλλο-
βατραχίτης).

BATRACIENS, πλθ. βατραχίων
(ἐρπετά).

BATRIACE, ἐργαλεῖον τοῦ κερ-
δοπλάστου.

BATTAGE, κόπνισμα. *Σ.* ἀλλο-

νισμα.

BATTANT, ANTE, ὁ κτυπὼν τὴν

(μτχ. τοῦ Battre). *||* μέαν

—, ἐργαλεῖος ἐκλείων. *||* rou-

te—, οὐρα αὐτοκλίστου.

|| pluie—, βροχὴ ῥαγδαία. *||* bi-

βατε, θ. κόπανος. S. ξίφος
βατων. S. το εξέχον μέρος
το σπλάς.

BAUTE, θ. το σταυρω-
τόν με το όποιον δέρνουν
το γάλα.

BAUTE-A-TOUF, το ξύλον με το
όποιον κτυπούν το σφαγμένον
πριν το γδάρουν.

BAUTE, θ. μία ζυμωσιά (χώμα-
τι) με κοπανιά (χαρτίου) &c.

BATELAGE, = BATELAGH.

BATELER, β. = BATELER.

BATELEMENT, αἱ περί το άκρο-
πονον ύπαιτι κεραμίδες, (κοιν.)

BATELIER, θ. = BATELERIE.

BATELEUR, EUSE, = BATELEUR.

BATELESSIE, θ. = LAVANDIER.

BATEMENT, κτύπημα. παλινός
(καρδίας). S. (χρυσ.) κρού-

S. (μουσ.) λαρογγισμός.

(καρδίας) πτήχη επικαλύπτου-

σα την μεταξή των θυροφύλλων

καρδιά.

BATE-BOURE, BERGERONNETTE.

BATELANT, έργαλ. λιθοξ., (κοιν.)

καρδιά.

BATEUR, θ. τυλοκόπημα, δια-

κτυπητός. S. κοπάνισμα. S.

κανονοκρουσία. S. κανονα-

ρίσμα. S. ό γάλυσ του πυ-

ρίσματος του μαγειρείου.

BATEUR, θ. κτυπιών (κοπανίζων

καρδίας (του χρυσού, του

καρδίου κτλ.). S. — de pavé (d'

καρδιά), περίτριμμα των όδων,

(d' ailes, — d' ailes,

από πτερυγίου θαλασσοβίου.

BATEUR, κάλαμος ή βρούλλον της

καρδίας.

BATEUR, θ. πλθ. ψήγματα

το σφυροκοπουμένον μετάλλο.

BATEUR, κόπανος (της πλώσης).

BATEUR, ηύλη παλάμη των σφαιρι-

στών. S. καρδάρι όπου δέρ-

νουν το γάλα.

BATEUR (je bats, nous battons;

je bat; je bat; je bat;

je bat; je bat; je bat;

je bat; je bat; je bat;

je bat; je bat; je bat;

je bat; je bat; je bat;

je bat; je bat; je bat;

je bat; je bat; je bat;

je bat; je bat; je bat;

je bat; je bat; je bat;

je bat; je bat; je bat;

je bat; je bat; je bat;

je bat; je bat; je bat;

je bat; je bat; je bat;

je bat; je bat; je bat;

je bat; je bat; je bat;

terre, έπερβαίνειν πεπτακότι.

|| — en retraite, υποχωρώ της

μάχης, (καί μτρορ.) ένδίδω, ά-

ποσύρομαι. || — froid à q., ό-

μιλώ (φέρομαι) ψυχρώς προς τι-

να. || — la plaine (la forêt etc),

διατρέχω κυνηγών την πεδιάδα

(το δάσος κτλ.). || — du pays,

περιέρχομαι πολύν τόπον (δια-

φόρους τόπους). || — la campa-

gne, παραλαλώ, λέγω άλλ' έντ'

άλλων. || — la mer, διαμένω

πολύν χρόνον εις το πέλαγος.

|| — tel pavillon, φέρω (υψό-

νω) τοιαύτην ή τοιαύτην σημαί-

αν. || se battre (q) s'en bat-

tre l'oeil de q., άψήρω, άδι-

σφορω. || le cheval bat du

flanc, ό ίππος άγκομαχεί (ά-

σθβαίνει). || (ή πθ. μτχ.) δαρμέ-

νος, κτυπημένος &c. || chemin

battu, όδός τετριμμένη (πεπα-

τημένη). || des yeux battus,

μάτια περικομμένα. || avoir

les oreilles battues et rebat-

tues d'une affaire, το ήκουσα

πολλάκις, έδαρύνθην ν' άκούω

περί του αύτου πράγματος.

BATTURE, = BASTURE.

BATUTE, θ. κυνηγοσία διά περι-

στοιχήσεις του δάσους, παγα-

νιά.

BATTURE, θ. είδ. χρυσοκόλλας.

S. (ναυτ.) έέρα, ρήγμιν θαλάσ-

σης.

BAU, (ναυτ.) σταμίν, δοκός συνέ-

χουσα το κατάστρομα.

BAUM, είδος σκύλου της Νορ-

μανδ.

BAUDAN, σχοινίον κρατούν το δι-

κτυον.

BAUDIN, όνος (κυρ. ό άμουνόχι-

στος καί χρησιμεύον ως όχείον).

S. σκαλωσιά των πριονιστών.

BAUDIN, β. (κυνήγ.). παρορμώ

τους έφους, άορτήρ.

BAUDOUINAGE, όχειν δύον.

BAUDOUINER, β. (ή όνος) γεννά.

BAUDREUIL, = BAUDROIE.

BAUDRIER, το λωρί (ό τελαμίν)

του έφους, άορτήρ.

BAUDRIELLE, θ. πωστότης νομι-

σμάτων εξαγομένων της επί τού-

τω ζώνης έν προς έν.

BAUDROIE, θ. είδ. ιχθ., βάτρα-

χος, άλιός.

BAUDRUCHE, θ. μεμβράνα επί της

όποιας σφυροκοπείται ό χρυσός.

BAUFFE, θ. παραγάδιον.

BAUGE, θ. βόρβορος όπου κρύ-

πτονται οι άγρίοχοιροι. φιαλέα

σκούρου. S. λάσπη με άχυ-

ρα.

BAUQUE, = BAUQUE.

BAUME, βάλσχυμον. (μτρορ.) πα-

ρηγορία. S. — des jardins,

ό ήδύσμος.

BAUMIER, το δένδρον του βάλσα-

μου, βυλσαμύδένδρον.

BAUQUE, θ. φύκια της μεσογειου.

BAUQUIERES, θ. πλθ. αἱ δοκοί έφ'

ων στειρίζονται αἱ σταμίνες του

καταστρώματος.

BAUQUE, το εις το στόμα έμ-

βκλόμενον μέρος του θαλοφυ-

στήρου.

BAUQUE, = BORAZ.

BAUARD, ARDE, μυρολόγος, φλό-

αρος, άκρίτομυθος.

BAUARDAGE, φλυαρία, μωρολογία.

BAUARDER, β. φλυαρώ, μωρο-

λογώ.

BAUARDERIE, θ. ή περί το φλυα-

ρειν έξετι, (έν γένει) φλυαρία.

BAUARDIN, INE, μικρός φλόαρος,

φλόαξ.

BAUARDINER, β. φλυαρώ προς δια-

σκέδασιν, λασχηνεύω.

BAUARDISCH, θ. = BAUARDAGE.

BAUARDISCH, θ. είδος ποτού (τέλ

με σιρόπτον πολυτρίχου, γάλα,

κοκκαλλάτταν κτλ.).

BAVE, θ. σάλιον.

BAVEOLE, θ. = CENTAURÉE-BLUE.

BAVER, β. σαλιάζω. S. le tuyau

bave, ό ρεύτης παραχύνει (έν

ρείν όμαλώς).

BAVETTE, θ. περιστήθιον (εμπρο-

σθέλλα) παιδιού. || tailler des

bavettes, μωρολογώ, σαλιάζω.

2) (οικόδ.) μολόβδινον περι-

κόσμημα των στεγαστήρων σχι-

στολήθων.

BAVEULE, θ. = BAVEOLE.

BAVEUL, σαλιάρης, μωρολόγος.

BAVEUX, EUSE, σαλιάρης. S. να-

ρουλός, πλαδαρός. (επγρφ.) σδυ-

σμένος, μη καλυπτομένος. 2)

(όσα θ.) είδ. ιχθ., γλίνος, σα-

λιακούδα.

BAVUSCHER, β. (επγρφ.) μουντζου-

ρόνος.

BAVUSCHER, θ. (επγρφ.), μουν-

τζούρα.

BAVOLET, εἶδ. γυναικείου κεφα-
λοδέσμου.

BAVOLETTE, γυνή χωρική φοροῦ-
σα bavole.

BAVRE, θ. ἡ ἐπὶ τῶν χωνευτῶν
ἀνωμαλία ὡς. ἐκ τῆς διαφυγῆς
τῶν καλουπίων.

BAVAD, εἶδ. ἰχθ. (σιλούρου).

BAVADE, θ. εἶδ. κριθῆς σπειρομέ-
νης τὴν ἀνοιξιν.

BAVABERE, χορεύτρια (κυρ. τέ-
ρεια) τῆς Ἰνδ.

BAVARD, εἶδ. φορέου (ξυλογαῖδα-
ρας).

BAVER (je baie, ils baient; je
baierai), ρ. χάσκω. || — aux
corneilles, χάπτω μυγαίς. ||
— après qc., λακταρῶ τι.

BAVEUR, EUSE, χάσας.

BAVONNETTE, = BALONNETTE.

BEANT, ANTE, χαίνων, χάσκων.
ἀνοικτός.

BEAT, ATE, εὐλαβῆς ἢ ὑποκρι-
νόμενος τὸν εὐλαβῆ.

BEATIFICATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-

BEATIFIER, ρ. ἐγκατατάττω εἰς
τὸν χορὸν τῶν μακαρίων (τῶν
ἀγίων).

BEATIFIQUE, ἐπίθ. ὁ καθιστῶν
μακάριόν τινα.

BEATILLES, θ. πλθ. (μαγειρ.), γό-
μος ζυμαρικοῦ ἀπὸ γλυκῆς
πηγῶν, μανιτάρια κτλ.

BEATITUDE, θ. μακαριότης. || les
huit béatitudes, (Ἐκκλησι.), οἱ
ὀκτώ Μακαρισμοί.

BEAU καὶ (πρὸ φων.) BEL, BELLE,
καλὸς (τὴν ὄψιν), εὐμορφος.

\$. (μτμ.) λαμπρὸς, μεγαλο-
πρέπης, ἐνδοξος ἢ \$. πολὺς,
μέγας, ἱκανὸς κτλ. ἢ \$. ἐπι-
κερδής. ἀρμόδιος. ἀξιόλογος
κτλ. || beau et bon, καλὸς κα-
γαθός. || il fait beau (temps),
εἶναι καλοκαιρία (καλοσύνη).
|| se faire beau (belle), στο-
λίζομαι. || faire le beau (la
belle), καμαρώνω. || il fait
beau voir, χαίρεται νὰ τὸν βλέ-
πῃ τις. || il en a fait de bel-
les, ἔκαμε θαύματα. || un bel
esprit, ἀγχινοῦς (χαρίεις) ἀν-
θρωπος. || les belles lettres,
ἡ φιλολογία. || vous avez beau
dire (etc.), ὅσον θέλεις λέγε
(κτλ.), εἰς μάτην ὁμιλεῖς κτλ.
|| il l'échappa belle, καλὰ (εὖ-

ὄντ) τὰ ἐγλύτωσε. || vous me
la donnez belle, ζητεῖς νὰ μὲ
ἀπατήσης. || coucher à la bel-
le étoile, κοιμάται εἰς τὸ ὕ-
παιθρον. || au beau milieu,
καταμεσῆς. || un beau pois-
son, ἐν καλὸν (μεγάλον) ψάρι.
|| (ὡς ἐπὶ ρ.) tout beau, ἀγά-
λια! μὴ βιάζεσθε. || bel et
beau, bel et bien, bien et
beau, ἀποτόμως, ἔσπερα, μιᾶ
καὶ καλῇ. || de plus belle, ἐκ
νέου καὶ μὲ πλείοτέραν προθυ-
μίαν.

BEAUCOUP, ἐπίρ. πολὺ, πολλὰ.
|| il s'en faut (de) —, πολλοῦ
γὰ καὶ οὐκ.

BEAUCRIER, εἶδος σταφυλῆς.

BEAUCUIT, κοιν. τὸ καλαμπόκι.

BEAU-FILS, προγόνος ἢ γαμβρός.

BEAU-FRÈRE, ἀνδράδελφος ἢ γυ-
ναικάδελφος γαμβρός (ἐπ' ἀδελ-
φῇ) σύγαμβρος.

BEAUFÈRE, γένος φυτῶν ὁσπριο-
φόρων.

BEAUMARIE, θ. εἶδος δένδρου τῆς
ἡμερ., ἀπὸ τῶν κόκκων τοῦ ὁ-
ποίου κατασκευάζεται ποτὸν οἶ-
νωδες.

BEAUMARQUE, εἶδ. ὠραίου πτη-
νοῦ (κοκκοθραύστου) τῆς Ἀφρ.

BEAUMERIE, θ. = CRESSON (DE
FONTAINE).

BEAU-PÈRE, πενθερὸς ἢ μητρίδος.

BEAU-PRÈS, (νζυτ.), τὸ πρὸς τὴν
πρώταν πλάγιον κατάρτι, (κοιν.)
μυονμπρέσο.

BEAUTÉ, θ. καλλονή, κάλλος, ὡ-
ραιότης.

BEAUTRIER, = BEAUCRIER.

BEAUTURE, θ. καλοκαιρία, καλο-
σύνη.

BEAUYEAU, (ἐργαλ.), γωνιαγωγός.

BEAUVOTTE, θ. ἴδε CHARANÇON.

BEAUVRIER, εἶδος σταφυλῆς.

BEC, ράμφος (μύτη) πτηνοῦ. \$.
(μτμ.) ἄκρα προέχουσα. \$.
(οἰκ. καὶ εἰρων.) σόμα ἢ μύτη
ἀνθρ. || le bec d'une lampe, τὸ
ἀκρολόγιον. || faire le bec à
q., προκατηγῶ τινα (αὶ πρέπει
νὰ εἴπῃ). || blanc bec, νέος ἀ-
πειρος ἀκόμη τοῦ κόσμου. ||
bec cornu, βλάξ, ἡλίθιος. ||
bec de grue (de cicogne etc),
γεράνιον, (φυτ.). || avoir bon

bec, ἔχει γλῶσσαν, ἡμπαρὶς ἢ
ὑπερασπισθῆ.

BECABUNCA, εἶδος φυτοῦ (Becab-
unga) ἐνὸδρου.

BEC-A-CUILE, κοιν. ἡ σπάλη
τῶν φαρμακοπ.

BÉCABDE, θ. = BECASSIE.

BEC-A-FIGURE, = BECASSIE.

BEC-ALLONGÉ, εἶδ. ἰχθός (χρῆ-
στόδοντος).

BÉCARD, = HARLE. \$. = SARDON.

BÉCARRE, θ. Pie-grièche.

BÉCARRE, (μους.), σπηλιό-
πρὸς ἐπαναγωγὴν τῆς φωτῆς.

BÉCASSE, θ. ξυλόκοττα, (μτμ.)
τοῦ, (πτν.). \$. εἶδος (μτμ.)
κογχυλίου καὶ σταφυλῆς.

εἶδος ξυλίου διὰ τὴν σφαι-
ρὴν μεταλλεῖν. \$. ἐργα-
σίαν τοῦ καλοθεσπλέκτου. || —
ti του καλοθεσπλέκτου.

bre ἢ perchante, = PERRE-
— de mer, = HUITIER ἢ HUITIER.

lis. || brider la —, πλύνει τὴν
νὰ ἀπὸ τὴν μύτην.

BÉCASSEAU ὃ BÉCASSIN καὶ BÉ-
CASSINE, θ. μικρὴ ξυλόκοττα.

μπεκασσίνι. \$. διάφορα (μτμ.)
ὄψαρ. καὶ κογχυλ.

BÉCASSON, εἶδος πτηνοῦ, (μτμ.)
CHEVALIER.

BÉCASSONNIER, εἶδος μικροῦ πτη-
νοῦ (κοκκοθραύστου) τῆς Ἀφρ.

BÉCAT, εἶδος δικέλης.

BEC-COUPÉ, = AVOUETTE. θ.
ἐργαλεῖον τοῦ καλαπάρτου.

BEC-CROCHE, εἶδος πτηνοῦ, (μτμ.)
ραβιδόραφος.

BEC-CROISÉ ἢ — EN-CROIX, (μτμ.)
πτηνοῦ (λαξίου), ὁριπανόφης.

φορ.

BEC-D'ÂNE, διάφορα εἶδη ἐλκ-
γίων καὶ αἰδηρουργικῶν ἐργα-
λείων.

BEC-D'ARGENT, = TANGARA (POU-
PHE).

BEC-DE-CANARD, εἶδος ἐλκ-
γίου, κλειδονία κρῖν.

BEC-DE-CANE, κλειδονία κρῖν. \$. (μτμ.)
στῇ γαστρί κλειδίου. \$. (μτμ.)
λεῖτόν τι τοῦ μαχαίροποιου.

εἶδος φυτοῦ (ἀλός).

BEC-DE-CIRE, εἶδος πτηνοῦ.
Σενεγάλης, κοκκινόμυτος.

BEC-DE-CORBEAU, ἐργαλεῖον (μτμ.)
ρουγγ., κόραξ.

BEC-DE-CORBIN, (μτμ.), πᾶσι
ἔχει σχῆμα ράμφους κρῖν.

BEC-DE-CORNE, = CALAUS.

BELLA-DONNA (Ιταλ.), φον. φαρμακ., στρύγνος, *εὐθαλεία.
 BELLÂTRE, εὐειδής χωρὶς χάριν.
 BELLE, 0. τοῦ BEAU.
 BELLE-DAME, = ABBESSE. S. εἶδος πεταλούδας.
 BELLE-DE-JOUR, φ. ἡμεροκαλλές.
 BELLE-DE-NUIT, φ. ἑσπερίς, φιλέσπερον, (τ.) γκετζέ-σεφά. S. εἶδος πετηνοῦ, (ἀλλ.) ROUSSEPOLE.
 BELLE-FACE, ἀρσ. καὶ 0. ἵππος λευκομέτωπος.
 BELLE-FEUILLE, 0. = PHYLLIS.
 BELLE-FILLE, 0. προγονή. S. νόμφη.
 BELLEMENT, ἐπὶρ. (οἰκ.), εὐμορφ. σιγανά.
 BELLE-MÈRE, 0. μητριὰ ἢ S. πενθερά.
 BELLE-PUCELLE, 0. = RENONCULE (DES CHAMPS).
 BELLEQUE, ἰδε FOUQUE.
 BELLE-SŒUR, ἀνδραδελφή ἢ γυναικαδελφή. S. νόμφη (ἐπ' ἀδελφῇ). S. συννομφάδα.
 BELLICULE, εἶδος κογγύλης, *ὀμφάλιον.
 BELLIGÉRANT, ANTE, διαμαχόμενος.
 BELLIQUEUX, EUSE, πολεμικός, μάχιμος.
 BELLIS, γένος φυτ., (ἀλλ.) PAQUERETTE, MARGUERITE κτλ.
 BELLISSIME, ἐπὶθ. (οἰκ.), ὠραιότατος.
 BELLON, κάδος λινοῦ. S. νόσος ἀπὸ ἀναθυμιάσεων μολύβδου.
 BELLONAIRE, ἱερεὺς τῆς Ένοῦς.
 BELLONE, 0. Ένοῦ, (θεὰ τοῦ πολέμου). S. εἶδος φυτοῦ, βελλονία. S. εἶδος σίκου.
 BELLOT, OTIE, (οἰκ.), καλλούτσικος.
 BELLUYE, εἶδ. ἰχθ. (σιλούρου ἢ ἀντακαίου).
 BELNAU, (κηπουρ.) ἄμικτα κορυφός.
 BELONE, 0. εἶδος ἰχθύος (ἐγγελλίου) τῆς θαλ., βελόνη.
 BELOTTER, ρ. φωνάζω ὅταν τὴν νομίσταν.
 BEL-OUTIL, ἄκμων μικρὸς τῶν χρυσοχόων.
 BELOUZE, κασσίτερος κατεργασμένος.
 BELOUGA (-LUGA), = BELLEVUE.

BELVALE, 0. εἶδος φυτοῦ, στρουθολόλον.
 BELYÉDER (-DÈRE), δωμάτιον ὑπερῶν, κιόσκι. S. εἶδος φυτοῦ, ὄσις.
 BELVISIE, 0. εἶδος φυτοῦ (περίδος).
 BEMOI, (μυσ.), σημείον (h) ἡμιτονικῆς ὑφέσεως.
 BÉMOÏSEN, ρ. (μυσ.), καταβιβάζω καθ' ἡμιτόνιον τὴν φωνήν.
 BÉMARDE, κλειδονία ἀνοιγομένη ἐκατέρωθεν.
 BENASTRE, (ἀλιευτ.), περίφραγμα ἐντὸς τῆς θαλάσσης.
 BÉNATAGE, πλέξιμον ἀλατοκοφίων.
 BÉNATE, ἀλατοκόφινον.
 BÉNATIER, 0. πλέκων ἀλατοκοφίνα.
 BENATON, = BÉNATE.
 BÉNAUT, μαστέλλον με ξυλίας λαβός.
 BÉNÉDICTE (Δτυ.), ἡ πρὸ τῆς τραπέζης προσευχή.
 BÉNÉDICTIE, εἶδος ἐκλείγματος καθαρικοῦ.
 BÉNÉDICTIN, INE, Βενεδικτίνος, (τάγμα μοναχῶν).
 BÉNÉDICTION, 0. εὐλόγησις. εὐχὴ, εὐλογία. ||. c'est une —, εὐχὴ (χαρὰ) Θεοῦ, εὐλογία.
 BÉNÉDICTIONNAIRE, εὐχολόγιον.
 BÉNÉFICE, κέρδος, ὠφέλημα, προνόμιον. S. (ἐκκλησι.) δικαίωμα (εἰσόδημα) ἀπὸ κτήματος ἢ θέσεως. ||. héritier par — d'inventaire, = τῷ BÉNÉFICIAIRE.
 BÉNÉFICIAIRE, ἐπὶθ. ἐπικερδής.
 BÉNÉFICIAIRE, 0. ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος.
 BÉNÉFICIAL, ALE, 0. ἀφορῶν ἐκκλησιαστικὸν χορήγημα.
 BÉNÉFICIATURE, 0. τὸ ψαλτικόν.
 BÉNÉFICIEL, ELLE, ἐπικερδής.
 BÉNÉFICIER, 0. καρπούμενος ἐκκλησιαστικὸν χορήγημα.
 BÉNÉFICIER, ρ. κερδίζω (ὠφελοῦμαι) ἀπὸ. S. (τεχν.) λαγαρίζω (τὸν χρυσὸν κτλ.).
 BENET, μαρὸς, εὐθής.
 BÉNÉVOLE, ἐπὶθ. εὐμενής.
 BÉNÉVOLEMENT ὃ BÉNIGNEMENT, ἐπὶρ. εὐμενώς.
 BÉNIGNITÉ, 0. εὐμένεια, ἡπιότης.
 BÉNIN, IGNE, πρῶτος, εὐμενής, ἡπιός.
 BÉNIN (ἢ πθ. μτχ. BÉNI καὶ,

ἐπὶ πραγμ. καθιερωμένη διὰ τελετῆς, BENIT) ρ. εὐλογεῖν, γιάνω. S. στεφανῶναι (ἀνθρώπον). S. προχειρίζομαι (ἡγοῦμαι). ||. pain benit, προσφύτον. ||. eau benite, ἄγιο νεκρὸς. ||. eau benite, ἀγίασμα.
 BÉNITIEN, σκεῦος τοῦ ἀγίου ἀγισματάριον. S. εἶδος μὲν γάλης κόγχης (νηπίου) καὶ BÉNJOIN, μυσχοχολιδανόν, μιντρίν.
 BENNE, 0. πλοῖον κορφήν. S. = BANNE, κοφίνι.
 BENNEAU, = BANNEAU.
 BENOIT, ITE, = BENET.
 BENOITE, 0. εἶδος φυτοῦ.
 BENZOÏQUE, (χημ.) βενζοϊκό (ἀλλ.) BÉORAGE, οἶνος στιγματισμένος (κοιν.) λάγγρας.
 BÉQUARRE, = BÉCARRE.
 BÉQUE-FLEUR, = COLIBRI.
 BÉQUENE, 0. εἶδος ἀπιδίου.
 BÉQUET, ὀποκορ. τοῦ Bec. S. κίονα ἐμβάδος. S. (τοῦ γρ.) γράμμα πρὸς τὴν προσηγορίαν μετὰ προσθηκῆς εἰς τὸ χειρόγραφον. S. καὶ ἀντὶ BROCHET.
 BÉQUETTES, 0. πλθ. κορτὴ φαλλίων σιδηρουργῶν.
 BÉQUILLARD, (οἰκ.), γέροντες, ριζόμενος εἰς βακτηρίαν.
 BÉQUILLE, 0. δικανίαι, πατερίαι (χωλοῦ). S. σκαφίον εἰς στήναι τσουγγράνας. ||. couleau d'—, μαχαίριδιον μετὰ δύο λάμψας ἢ μία μένει ἐντὸς τῆς λαβῆς ταν ἢ ἄλλη ἦν ἐκτός.
 BÉQUILLER, ρ. σκάπτω ἢ κερπατῶ μετὰ BÉQUILLE.
 BÉQUILLON, ὀποκορ. τοῦ BÉQUILLER. S. (βεν.), μικρὸν φαλλίον ἐντὸς ἀνθους.
 BÉQUOT, ὀποκορ. τοῦ BÉQUILLON.
 BER, (ναυτ.), ὑποσηρίσμα πλοῦ ναυπηγουμένου. S. (βεν.) JUBIER. S. κοιτὴ (βρέφους).
 BERBERIS, = ÉPINE-VINETTE.
 BERBOUISSET, = FRAGON.
 BERCAIL, μάνδρα.
 BERCE, 0. = ROUGE-GORGE. S. τρυφὴν, εὐλίον, (φυτ.).
 BERCEAU ὃ (ὀποκορ.) BÉCELAIR, κοῦνια (βρέφους). S. τρυφὴν (κῆπου). S. ὁλός (ὀποκορ.) S. γλυφίς ὀδοντωτῆ τῶν χαλκῶν γράφων.
 BERCELLE, 0. λαβίδιον ἡλαστικὸν γοῦ.

BARCELONNETTE, θ. = BARCELONNETTE.
 BARTHELEMY, τὸ οὖσ. τοῦ-
 BARTHELEMY (τὸ οὖσ. τρέπεται πρὸς τοῦ α
 οἰς θ), ῥ. κενὸ (βρέφος).
 BARTHELEMY, διαπαιδαγωγὸς με
 τὰς ἐλπίδας. S. (χαλκογραφ.)
 BARTHELEMY, τὴν πλάκα μετὰ τὸ ἐπὶ
 τῆς ἐργασίας.
 BARTHELEMY, θ. γυνὴ κουνούσα βρέ-
 φος.
 BARTHELEMY, θ. εἶδος κανονίου.
 BARTHELEMY, κοιν. ἀντὶ BELIER.
 BARTHELEMY, θ. = ROUGE-CORGE.
 BARTHELEMY, θ. BERRET.
 BARTHELEMY, θ. ἀνδρομεδα.
 BARTHELEMY, θ. περιγνηνὸν (κι-
 νηθῆναι ἢ ἀπιδόν), (T.) μπεύ-
 ρου.
 BARTHELEMY, θ. BERGOT.
 BARTHELEMY, θ. ὁχθὴ ἀπότομος. S.
 BARTHELEMY, θ. εἶδος στενῆς. ||. ciseaux à la
 BARTHELEMY, φάλλος μετὰ πλατείας κοπῆ-
 ρος.
 BARTHELEMY, θ. (γεωργ.) σμιγὰδι
 καὶ βρώμης.
 BARTHELEMY, ποιμὴν, βοσκός. ||. I'
 du—, ὁ ἑσπερος (ἀστήρ).
 BARTHELEMY, θ. ἡ ἀρμοδία
 (καρ. εἰραστοῦ).
 BARTHELEMY, θ. βοσκοπούλα, ποιμε-
 νίς. S. εἶδος εὐρυχώρου καθέ-
 ρου.
 BARTHELEMY, μικρὰ βοσκοπούλα.
 BARTHELEMY, θ. ὁρμηλὴ.
 BARTHELEMY, θ. μάνδρα.
 BARTHELEMY, κοινὸν ἐπανωφόρι τῶν
 πρὸς τὸν λιμένας.
 BARTHELEMY, θ. = BERGERET-
 BARTHELEMY, θ. εἶδος πετνοῦ (σεισούρου).
 BARTHELEMY, εἶδος. Ixθ. (σάλμων-
 οῦ) "Αλπ.
 BARTHELEMY, θ. φυτὸν καρποφυλῶδες
 τοῦ Ἰνδίου.
 BARTHELEMY, εἶδος δικτύου.
 BARTHELEMY (-CHOT -CHET), εἶδ.
 BARTHELEMY, τρωγλοδύτης, τρωπο-
 ρός.
 BARTHELEMY, θ. BERYL.
 BARTHELEMY, θ. MELONGENE.
 BARTHELEMY, θ. αἶον, ἐλειοσέλιον,
 BARTHELEMY, θ. εἶδος σταφυλῆς.
 BARTHELEMY, θ. κρεμαστὴ τετράκυ-
 κτος.
 BARTHELEMY, θ. χονδρόπανον λινο-

BERLINGOT, μικρὰ BERLINE.
 BERLOQUE, θ. (στράτ.) εἶδος τιμ-
 πανοκρουσίας (πρὸς δειπνοποιί-
 αν κτλ.).
 BERLUE, θ. ζάλη, σκοτούρα.
 BERLURETTE, θ. εἶδος παιδιᾶς (τυ-
 φολοιμύζας).
 BERNE, θ. (ὁχυριον.) μονοπάτι
 μεταξὺ τῆς κρηπίδος τοῦ τεί-
 χους καὶ τῆς τάφρου. S. κάδος
 ὅπου ζυμοῦται τὸ ἄμυλον.
 BERNABLE, ἐπὶ θ. ἀξιογέλαστος.
 BERNACHE (-NACLE), εἶδ. πτηνοῦ,
 χυναῖος ἢ βρένθος. S. εἶδ.
 κογχύλης (πεταλίδος).
 BERNACHEN, τὸ μικρὸν τῆς χη-
 ναλώπεκος.
 BERNAGE, θ. σμιγὰδι αἵτου καὶ
 δασπρῶν ἀπειρόμενον διὰ χόρ-
 τον.
 BERNARDET, = SQUALE.
 BERNARD -L' HERMITE, κοχλιο-
 δύτης.
 BERNARDIN, INE, Βερναρδίνος,
 (τάγμα μοναχῶν).
 BERNARDON, κόφινος μέγας τῶν
 πλοιοπολῶν.
 BERNE, θ. ἀνατίναγμα ἐντὸς πα-
 πλώματος πρὸς ἀπείσμητον, (T.)
 ἀλτ-ῶκα. S. (ναυτ.) pavillon en
 —, σημαία τυλιγμένη εἰς τὴν
 κορυφὴν τοῦ ἱστοῦ πρὸς σημεῖον
 πένθους ἢ ἀνάγκης.
 BERNEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-
 BERNER, ῥ. ἀνατινάξω τινὰ ἐντὸς
 παπλώματος (πρὸς ἀπείσμητον).
 S. (συνδύχ.) χλευάζω, περιπαί-
 ζω.
 BERNESQUE, ἐπὶ θ. = BURLERQUE.
 BERNEUR, EUSE, περιγελαστής.
 BERNICLE, εἶδ. πεταλίδος.
 BERNIQUE! ἐπιφων. χυδ., ἀπάτη!
 2) εἶδος χαρτοπαγινίου, (κοιν.)
 μύτος.
 BERNIQUEUR, κιδώτιον διὰ τὰ πλ-
 τυρα. ||. être au—, κατήντησε
 νὰ ψωμοζήτῃ.
 BÉRON, τὸ μέρος ὅπου ἐκρέει ὁ
 μηλίτης αἶνας.
 BÉROT, εἶδος ἀμαξίου.
 BÉRET, εἶδ. φεσίου ἢ σκοφου.
 BERS, οἱ θαῖροι (τὰ πλαγινὰ κάγ-
 κελλα) τῆς ἀμάξης.
 BERSAIL καὶ BERSAULT, σημάδι
 ὅπου γυμνάζονται οἱ στρατ.
 BERTAULE, = VERVEUX.

BERTAVELLE, θ. εἶδ. ψαίδου δι'
 ὁψάρευμα.
 BERTOIS, σχοινίον πρὸς ἀνίμ-
 σιν τῶν σχιστολλῶων.
 BÉRYL, βήρυλλος, (I. O. πολύτ.).
 BESACE, θ. δισάκι (ψωμοζήτητος).
 BESACIER, ἐπαλτης, ψωμοζήτητης.
 BESAIGNE, ἐπὶ θ. οἰνίτης (οἶνος).
 BESAIGNE, θ. πελεκυς οἰστομοῦ,
 ἀμφιπέλεκυς.
 BESANT, φλωρί βυζαντινὸν, κοιν.
 σταυρινατόν.
 BESCHOIS, = PIC-VERT.
 BESEAU, αἰλάκι διὰ πότισμα.
 BESENCE, θ. = MÉSANGE (CHAR-
 BONNIERE).
 BESEN, ῥ. οἰστρογηλατούμαι.
 BESET, διπλὴ μονάς (εἰς τὸ τά-
 βλι).
 BESICLES, ὁμμοτοῖα.
 BESIER, εἶδος ἀγριαποδῆς.
 BESOCHE, θ. εἶδος λίσκου ἢ τσα-
 πίου.
 BESOGNE, θ. ἐργασία. ||. tailler
 (donner bien) de la—à qc., ἀ-
 νοίγω δουλειὰς εἰς τινα.
 BESOCNER, ῥ. ἐργάζομαι.
 BESOIGNER, EUSE, (οἶκ.) ἰνδιγῆς.
 BESOIN, ἀνάγκη, χρεία. S. ἐν-
 δεια. ||. au—, χρεία σουχο-
 σης. ||. cela me fait —, με χρει-
 ᾶζεται τοῦτο.
 BESOLET, εἶδ. πτηνοῦ τῆς Ἑλλάς.
 BESQUINE, θ. εἶδ. ἀλειυτικῶν
 πλοιαρίων.
 BESSE, θ. = VESCE.
 BESSÈRE, θ. = PULMONAIRE.
 BESSON, (ναυτ.) ἡ κυριότης τοῦ
 καταστρώματος.
 BESTE, θ. διγρητῆριον ὕδατος.
 BESTIAIRE, θηριομάχος.
 BESTIAL, ALB, (3 ἐπὶ ῥ.) -EMENT,
 κτηνώδης.
 BESTIALISEN, ῥ. ἀποκτηνῶ.
 BESTIALITÉ, θ. κτηνοδοξία.
 BESTIASSE, θ. ἄνθρωπος κτηνώ-
 δης, ζῶων.
 BESTIAUX, πλθ. κτήνη, ζῶα.
 BESTIOLE, θ. ζωάριον. S. νέος
 εὐθής.
 BESTION καὶ (θ.) BESTIONNETTE,
 ὁποκορ. τοῦ BÊTE.
 BÊTA, (χυδ.), κουτὸς ἄνθρωπος,
 ζῶων.
 BÊTAIL, (περιληπτ.), κτήνη, ζῶα,
 ὁρμαστα.
 BÊTE, θ. ζῶων (τετράποδον), κτῆ

ραν (του μιλλιάρδου) παρά κανόνας. *S.* (ναυτ.) κτυπώ με τον επί τούτου κόπανον τους κρίκους του ιστού.

BILLAUD, έργαλ. του μεταλλογλύπτου.

BILLE, 0. σφαίρα του μιλλιάρδου. *S.* σβόλος διά παιγνίδι των παιδιών. *S.* έργαλ. των βυρσοδεψών, των στρωματοδετών, των βελονοποιών, των χρυσοκόπων κλπ. *S.* πλαστάριον των αρτοποιών. *S.* δοκός διά σανίδα. *S.* πλάξ (χάλυβος). *S.* (κηπουρ.) κωλοβόριζι ή έμβόλιον.

BILLEBARRE, *p.* (οίκ.) = **BIGANIER**.

BILLEBAUDE, 0. (οίκ.), άταξία, σύγχυσις. *||.* à la —, επίρ. άτάκτως.

BILLEBAUDER, *p.* (κυνηγ.) οδεύω άτάκτως.

BILLER, *p.* στρέφω δέρματα ή σχοινία με το επί τούτω έργαλείον. *S.* στρέφω ξύλον επί του άξονός του. *S.* (ναυτ.) δένω το πλοΐον προς βυμουλκίαν.

BILLET, γραμμάτιον. δελτίον. βραβείον. *S.* ψηφοδέλτιον. *S.* όμολογία. *||.* — d'entrée (d'invitation etc), εισιτήριον, προσκλητήριον κλπ. *||.* billet de (faire) part, άναγγελτήριο (γάμου, κηδείας κλπ.). *||.* faire coup d'le —, άναγγέλλειν τι έγγραφως.

BILLETTER (διπλασιάζεται το *l* προς των άφώνων), *p.* = **ÉTICQUETER**. *S.* επισταθμεύειν κρατίδας διά γραμματίων.

BILLETEUR, μισθοδότης (εις πλοΐον).

BILLETIER, 0 εκδίδων τὰ δηλωτικά του τελωνείου εις τους έμπορους.

BILLETTE, 0. δηλωτικόν του τελωνείου. *S.* κοντόξυλα ή φρούγανα διά τὰ ύδαργεία. *S.* βέργα (βαθίδιον) χυμού γλυκυρρίζης. *S.* ράβδος χρησιμεύουσα εις διαφόρους τέχνας.

BILLETTEMENT, ή διά γραμματίων επισταθμεία.

BILLEVESÉE, 0. (οίκ.), μωρολογία.

BILLION, = **MILLIARD**.

BILLON, χαλκή ή άδόκιμα νομίσματα. *S.* (γεωργ.) βραγιά ή

ψηλή και περιεσκαμμένη. *S.* κλήμα κοντοκλαδευμένον.

BILLONNAGE και **BILLONNEMENT**, τὸ οὗς, τοῦ—

BILLONNER, *p.* διαδίδω (έμπορεύμαι) άδόκιμα νομίσματα. *S.* (γεωργ.) άνασκάπτω ή περισκάπτω τήν γήν. *S.* εόνουχίζω ζών.

BILLOT, κούτσουρον (διά κρέας κλπ.). *S.* επίζηνον, επίκοπον. *S.* ύποβόλιον. *S.* ύπακμόνιον. *S.* κλοιός (διά τους σκύλους). *S.* χονδρόν βιδίον.

BILLOTÉE, 0. τέμαχος ιχθύος πωλούμένου. *S.* ποσότης ιχθύων πωλητέων.

BILLOUÉ, *xe*, (βτν.) δίλοθος.

BILLOULAIRE, έπθ. (βτν.), διόαλαμος.

BILLOUER, *p.* (γεωργ.), σκάπτω βαθέως τὸν άγρόν πρό τοῦ χειμῶνος.

BILOROT, = **LOROT**.

BILUNULÉ, *xe*, *άμφοτελής κίρκος.

BIMACULÉ, *xe*, δίκιρκος. *||.* (οὗς.) είδος σάϊρας.

BIMANES, πλθ., δίχειρα (ζώα).

BIMART, είδος άπίδιου.

BIMBELÉ, = **LINOTTE**.

BIMBELOT, παιγνίδιον παιδιού.

BIMBELOTIERIE, 0. τὸ έργον τοῦ—

BIMBELOTIER, 0 κατασκευάζων καί πωλών παιγνίδια (παιδιών).

BIMESTRE, δίμηνος —ον.

BIMOUCHETÉ, *xe*, = **BIMACULÉ**.

BINAGE, (γεωργ.), διβόλισμα. *S.* (έκκληση.) διπλοειτούργημα.

BINAIRE, (άριθμ.), 0 εκ δύο μόνάδων.

BINARD, είδ. φορτηγού άμάξης.

BINE, 0. είδος γεωργ. έργαλ. (δι- κέλλης).

BINÉE, 0. σκαφίδι διά τήν τροφήν των βοών.

BINEMENT, τὸ οὗς, τοῦ—

BINER, *p.* (γεωργ.), διβόλιζω. *S.* (έκκληση.) λειτουργία αύθιμερόν εις δύο έκκλησίας.

BINERIE ή **BINERY**, = **BRUANT**.

BINERIE, *xe* και

BINERVULÉ, *xe*, (βτν.), δινευρος.

BINET, πρόσθετον μέρος τοῦ καν-

BINETTE, 0. ύποκορ. τοῦ **BINOCCHON**, σκαλιστήριον δια

BINOCLE, 0. διπλόν τελεσκόπιον

S. ζωολογ. = τὸ—

BINOCULAIRE, έπθ., γένος μύ-

κος. με διετηκότας μάλα μα-

BINOIR, είδος μικροῦ σφύρου

τὸ διβόλισμα.

BINÔME, (ζλογ.), ποσότης αμφο-

μῆνι υπό δύο μόνων όρων.

BINOT, = **BINOIR**.

BINOTIS, διβόλισμα διά τοῦ

τοῦτος άρότρου.

BIOGRAPHIE, = **GRAPHIE**, —

que, βιογράφος — γραφή,

φικός.

BION, έργαλ. των θαλάσσιων

BIONDELLE, 0. δάφνη κηδίδου.

BIPARTIBLE, έπθ. (βτν.),

δύο διαιρείτος.

BIPARTI, *ix*, (βτν.), εις δύο

μήρη.

BIPEDAL, *ale*, δύο ποδών

σεως, διποδίδος.

BIPÈRE, έπθ., είπους.

BIPENNE, 0. πέννης (είδος

BIPINNATIFIDE, έπθ. (βτν.),

περισχιδής.

BIPINNE, *xe*, (βτν.) δίπιν-

BIDUQUATIQUE, έπθ. (βτν.),

τεταρτοβάθμιος.

BIOUÉ, 0. (οίκ.) — είδος

BIOUET, (χυδ.), γίδι μικρόν

φίον. *S.* ζυγαρία δια τὸν

BIOUETTE, *p.* ζυγίζω διά τοῦ

S. (επί αἰγός), γεννῶ

BIOUINTE, έπθ. (βτν.)

S. (επγραφ.) κομ-

στικώς 1440.

BIRAMBROT (Γιρμ.), ποτόν

θου ζαχάρ. καί μουσκά-

BIRAYÉ, *xe*, 0 "χων δύο

(άράδας) χρωματισμένον

δέρματος.

BIRE, 0. κόρτος αλιευτικό.

BIREME, 0. διήρης.

BIRETTE, 0. είδος ξυλοισχυ-

BIRIBI, είδ. παιδίας (αυτοῦ

BIRLOIN, κένδαλος (αυτοῦ

BIRONCHE, 0. όχημα

κυνήγ.

Bis, *ise*, μελαψός, μαύρος

Bis, έπθ. δι-

Bisacé, ξαννάδωμον (ή

χρώμα).

BIS, — **BULE**, πρόπαππος,

BIS, 0. (υποδημ.), στιλβω-

BIS, 0. άποκοσινίδι 'μαύρος

S. μαυροπισέλια και

προς τρυφήν περιστε-

S. λυμβάνω μελαψόν

BIS, — **ITRAIE**.

BIS, 0. τὸ διετές.

BIS, 0. (οίκ.), διετής.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

BIS, 0. (οίκ.), λογαριθμ.

||. armes blanches, ἀγγέλμαχα
 ὅπλα. ||. vers —, στίχος ἀνα-
 μοιοκατάλογος. ||. nuit blan-
 che, νύξ τὴν ὅποیان διέρχεται
 αἱ ἀπὸ τοῦ. ||. (ὡς οὐσ.) — d'Es-
 pagne (de plomb, de zinc, de
 ceruse, de fard), ψιμυδίου,
 συμπίται. ||. le — de l'œil (de
 l'œil), τὸ ἀσπράδι τοῦ ὀφθαλμοῦ
 (τοῦ ἀγροῦ). ||. — d'argent, τὸ
 λευκόντατον σταυροπέδι. ||. —
 d'ean, = Némophar. ||. — de ba-
 leine, κνί, ὀσπερμα. ||. — de bour-
 re, χρίμα με τριχάς. ||. — de
 chapon, τὸ στῆθος τοῦ καπο-
 νίου. ||. — de chaux, μπαδα-
 νᾶς. ||. un cheval qui boit —,
 ἵππος τὸ στόμα μόνον περιλευ-
 κος. ||. mettre du noir sur
 le blanc, γράφειν, συντάτ-
 τειν. S. εἶδος νόσου τῶν φυ-
 τῶν καὶ τῶν ἱππῶν. S. τόπος
 κενὸς ἀφινόμενος ἐπὶ τῆς εἰς
 ἔγγραφον. S. ὁ λευκὸς κύκλος
 τὸν ὅποιον προτίθενται ὡς σκο-
 πὸν δι' ἀντιμαρτυρίας πρὸς ὅπλα-
 σκίαν, (ὄθ). ||. tirer de but en
 blanc, βάλλειν κατ' εὐθείαν (κα-
 τὰ σκοποῦ), (ἔκ μεταφ.) de but
 en —, ἀπ' εὐθείας, ἀποτόμως,
 ἀνευ προοιμίου καὶ περιστρο-
 φῶν. S. = BLANCHAIL.
 BLANC-BEC, ἴδε BEC.
 BLANCARD, λινὸν λευκασμένον
 πρὶν ὑφανθῆναι.
 BLANC-AUNE, = ALISIER.
 BLANC-CUL, = BOUVREUIL ἢ MOT-
 TEUX.
 BLANCHAILLE, ὁ. ἰχθύς (μαρί-
 να) τοῦ γλυκοῦ νεροῦ διὰ δόλωμα.
 BLANCHARD, εἶδος ἀέτου. S. —
 νελοῦν, εἶδ. χάρτις διὰ βοσκὴν.
 BLANCHÂTRE, ἀσπριδέρους.
 BLANCHELET, ΕΤΤΕ, ὑποκορ. τοῦ
 BLANCHE, ἀσπρούτσικος.
 BLANCHÉMENT, ἐπὶ β. καθάρσις.
 BLANCH-QUEUX, ὁ. = MOTTEUX.
 BLANCHER, (βουραδ.), ὁ προκα-
 τεργάζων τὰ μικρὰ δέρματα.
 BLANCHE-BAIE, ὁ. = STOURNELLE.
 BLANCHIERIE, ὁ. = BLANCHISSERIE.
 BLANCHET, ὁ. ἔξ ἐφάσματος ὑπ-
 ενδότης τοῦ τυμπάνου τοῦ πιε-
 στῆριον. S. τὸ μέλλινον τραγ-
 γιστῆρ τῶν φαρμακαποιοῦν κλπ.
 S. εἶδος ἰχθύος (σιλοῦρ ἢ σάλ-
 μωνος).

BLANCHET, ΕΤΤΕ, ὑποκορ. τοῦ
 BLANC.
 BLANCHETTE, ὁ. = MACHE.
 BLANCHEUR, ὁ. λευκότης.
 BLANCHIMENT, λεύκασμα (πανιῶν
 κτλ.), ἄσπρισμα.
 BLANCHIR, β. λευκαίνω, ἀσπρίζω.
 S. παστρεύω. πλύνω (βούχ).
 S. (μετοχ.) ἀθωνώ. ||. (οὐδ.)
 γηράσκω. ἀσπρίζω. S. ἀφρίζω.
 ||. ce coup de fusil n'a fait
 que —, ἐκτύπησεν ἐπιπολαίως.
 ||. (καὶ μετοχ.) ses efforts n'
 ont fait que —, αἱ προσπάθειαι
 τοῦ δὲν ἐτελεσφόρησαν.
 BLANCHIS, σημεῖον (χάραγμα) ἐπὶ
 τοῦ δένδρου τὸ ὅποιον εἶναι νά
 κοπῆ.
 BLANCHISSAGE, πλύσιμον (βού-
 χων). S. λεύκασμα (λαγάρισμα)
 τῆς χαράξεως.
 BLANCHISSANT, ANTE, λευκοφανής.
 BLANCHISSERIE, ὁ. λευκαστήριον
 (ὕφασμάτων κτλ.).
 BLANCHISSEUR, EUSE, πλόντης,
 πλύστης.
 BLANCHOEUVRIER, μαχαίροποιός,
 ὄρεπανοποιός, κτλ.
 BLANCHOTTE, ὁ. = BLANCHETTE.
 BLANC-JAUNE, = SAUMON.
 BLANC-MANGER, εἶδος ἐδέσματος
 (πηκτῆς).
 BLANC-NEZ, εἶδος πιθήκου λευ-
 κορύγχου.
 BLANC-PENDARD, = PIE-GRISCHÉ
 (LA GRISÉ).
 BLANC-SEING ἢ BLANC-SIGNÉ,
 χαρτίον μετ' ὑπογραφὴν ἢ τὴν
 σφραγίδα μόνον τινός, διδόμενον
 εἰς πληρεξούσιον ἵνα γράψῃ ἐπ'
 αὐτοῦ, τι ἐγκρίνη, (T.) μεριμά-
 ζει, (κατὰ τὸν Κορ.) λεύκωμα.
 BLANCULET, = MOTTEUX.
 BLANDINE, ὁ. εἶδος πεταλοῦδας.
 BLANC, εἶδος ὄφως (τυφλίου).
 BLANCHE, ὁ. εἶδος λαχείου. ||.
 TROUVER —, δὲν εὑρίσκει τίποτε.
 BLANCHEITE, ὁ. εἶδος σταφυλῆς,
 ἀπιδίου, αἵνου καὶ φαγητοῦ. S.
 (ἀλευτ.) = BLANCHAILLE.
 BLAQUET, μαρίδα διὰ δόλωμα.
 BLASER, β. ἀμβλύνω (διὰ κατα-
 χρήσεων τὴν ὄρεξιν). ||. homme
 blasé, ἄνθρωπος πεπρωμένος
 τὰς αἰσθήσεις.
 BLASER, εἶδος ἰχθύος, (ἀλλ.) COF-
 VIRE.

BLASON, τὰ σύμβολα (παράσημα)
 τῶν ἀρχαίων οἰκογενειῶν καὶ
 περὶ τούτων γινώσκει.
 BLASONNEMENT, τὸ οὗσ. τοῦ
 BLASONNER, β. ζωγραφίζω ἢ ἐ-
 ηγῶ παράσημα. S. (οἰκ.) κα-
 τηγορῶ, (κοιν.) σπάζω.
 BLASPHÉMATEUR, βλάσφημος (δὲ
 ὁρ.)
 BLASPHÉMATOIRE, ἐπιθ. βλάσφη-
 μος (λόγος).
 BLASPHÉMATOIREMENT, ἐπὶ β. βλά-
 σφημῶς.
 BLASPHÈME, βλάσφημία.
 BLASPHÈMER (τὸ ἐ τρέπεται ἢ
 ἐ πρὸς τῶν ἀφώνων), β. βλά-
 σφημῶ.
 BLÂTERER, β. φωνάζω ὡς ἡ κα-
 μέλος (ὁ κριός, ὁ βάτραχος), β.
 φλυαρῶ.
 BLÂTIER, σιτοπώλης.
 BLÂTIR, β. = BLÂTERER.
 BLATIER, β. κατηλεύω τὸν σίτον.
 BLATTAIRE καὶ BLATTARIE, ὁ.
 MOLENE.
 BLATTE, ὁ. εἶδος σάκακος, σίτη.
 BLAZER, εἶδος ἰχθύος, (ἀλλ.) PO-
 PON.
 Blé, σίτος, σιτάρι. ||. — d'Es-
 pagne (d'Inde, de Turquie), ἴδε Ma-
 ||. — de vache, μελάμυρος.
 BLÈCHE, ἐπιθ. μαλθακός, ἀδρανής.
 BLEIME, ὁ. μῶλωψ τοῦ ποδός, καὶ
 ἱπποῦ.
 BLÈME, ἐπιθ. χλωμός.
 BLÉMIER, β. χλωμαίνω.
 BLÉMISSMENT, χλωμασμός.
 BLÉREAU, = BLAIREAU.
 BLÈSMENT, εἶδος ψελισμοῦ.
 BLÈSER, β. ὑποψελλίζω.
 BLÉSITÉ, ὁ. τὸ ἐλάττωμα τοῦ
 υποψελλίζοντος.
 BLESSANT, ANTE, πειρακτικὸς
 ἐγγικτικός.
 BLESSER, β. πληγνῶν. S. (μετοχ.)
 λυπῶ καίριως, προσβάλλω, πει-
 ράζω, βλάπτω.
 BLESSIR, β. (ἐπὶ ὀπῶν) μελάν-
 νω ὀριμάζων ὑπὲρ τὸ δόν.
 BLESSISSMENT, μελάκωμα ὀρι-
 μασιῶς.
 BLESSURE, ὁ. πληγὴ (κορ. καὶ
 μετοχ.).
 BLET, ΕΤΤΕ, (ὀπωρικόν) μελάννι-
 σαν δι' ὀριμάσεως.
 BLÉTISSEMENT, = BLESSISSMENT.

BOISILIER, (ναυτ.), ξυλοκόπος.
BOISSEAU, κοιλόν, μύδιος. S. (οί-
κοδ.) σωλήν αναγκαίου, (Ιερκ.)
κούνγκι.
BOISSELAGÉ, ή διά του μολίου
μέτρησης.
BOISSELER, θ. εν boisseau γεν-
νήματος. S. όσον μέρος γής
χρειάζεται να σπαρή εν bois-
seau γεννήματος.
BOISSELER, ό κατασκευάζων κοι-
λά κτλ.
BOISSELIÈRE, θ. = PIE-ÉPIÈCHE.
BOISSELLERIE, θ. τό έργον του
BOISSELER.
BOISELON, εξένάριον διά ανά-
λισμα του σιτου.
BOISSON, ποτόν. S. οίνοποσία.
BOITE, θ. ή ποτιμότης του οίνου.
BOITE, θ. θήκη, κυτί. S. ταμεια-
κόθρη. S. είδ. πυροτεχνήματος.
S. ή κλειδίωσις του γόνατος κτλ.
||. — à Perrette, ταμείον μυρι-
κής εταιρίας και αι άπ' αυτού
διεδομένα συντάξεις.
BOITER, β. χαλαίνω
BOITEUX, EUSE, χαλάς.
BOÏTIER, κουτί με χωρίσματα.
BOITILLON, το εις την τρυπαι της
μυλοπέτρας έμπηγμένον ξύλον.
BOITTE, θ. μικρόφαρα διά ό-
λωμα.
BOIT-TOUT, ποτήρι χωρίς βάσιν.
BOIVIN, αγρινί του σημαντήρος.
BOIZ, βώλος (ιατρικού). S. γή άρ-
γυλλώδης. S. (Αγγλ.) φλυτζάνι.
BOLAIRE, έπιθ. βολίτις (γή).
BOLANTIN, όψάρευμα με όρμια
από πλοίου.
BOLBONACH, = LUNAIRE.
BOLET, είδος άμανίτου, βωλίτης,
(άλλ.) MORILLE.
BOLICHE, θ. δίκτυον, είδ. σαγή-
νης.
BOMBANCE, θ. ξεφάντωμα, ευωχία.
BOMBANDABLE, έπιθ. πυροβολή-
σιμος.
BOMBARDE, θ. είδος πετροβόλου
μηχανής. S. είδ. πολεμικού
πλοίου. S. είδ. σαλπίσματος.
S. είδος φαγητού από γλώσσας
προβάτων κτλ.
BOMBARDMENT, τό ουσ. τοῦ-
BOMBARDER, β. πυροβολώ με
βόμβας.
BOMBARDIER, πυροβολιστής (διά
τάς βόμβας).

BOMBASIN και θ. BOMBASINE, ύ-
φασμα μεταξωτόν ή λινοβαμ-
βάκινον.
BOMBE, θ. βόμβα.
BOMBEMENT, ανακούφωμα.
BOMBER, β. κάμνω τι άνακου-
φωτόν, φουσκώνω.
BOMBERIE, θ. τό μέρος όπου γύ-
νονται (κατασκευάζονται) αί βόμ-
βαι.
BOMBEUR, ό κατασκευάζων άνα-
κουφωτά ύαλιά.
BOMBINE, θ. μικρά βόμβα.
BOMBISTE, ό κατασκευάζων βόμ-
βας.
BOMBUR, θ. ανακούφωμα.
BON, BONNE, αγαθός, καλός. S.
άπλους, άκακος. S. ικανός, ά-
ξιος. S. (έπι πραγμ.) χρήσιμος.
S. πολός, μέγας, άφθονος. ||. le
bon sens, ό όρθος λόγος. ||. y
aller bon jeu, bon argent,
κάμνειν τι σπουδάζων (και όχι
παίζων). ||. en dire de bon-
nes, λεγειν άπλωνα. ||. à bon
entendeur, salut, ό νοών νο-
είτω. ||. à bon entendre peu
de paroles, τά των φρονίμων
όλίγα. ||. faire bon, ύπόσχο-
μαι να πληρώσω (30. ως ούς.
un bon de mille francs, δια-
ταγή προς πληρωμήν 1000 φρ.).
||. bon jour, ημέρα εορτάσι-
μος. ||. faire son bon jour, με-
ταλαμβάνειν (των δειών μυστη-
ρίων). ||. de bonne heure, ένω-
ρίς. ||. à la bonne heure! ά-
γαθή τύχη! έστω. ||. une bon-
ne fois, μις (φορ) και καλή. ||.
(και ως έπιβ.) sentir bon, ευ-
ωδιάζειν. ||. tout de bon, με τά
όλα του.
BONACH, θ. γαλήνη, νηνεμία.
BONASSE, έπιθ. (οίκ.), άπλους, ά-
κακος.
BONBON, ζαχαρωτόν, κουφέτον.
BONBONNIÈRE, θ. θήκη ζαχαρω-
τών.
BON-CHRÉTIEN, είδ. μεγάλου ά-
πιδίου.
BOND, πλόνημα. ||. faire faux
bond à q., άπατώ τινα.
BONDE, θ. κλειθρον λίμνης. S.
τρόπα βαρέλλιου.
BONDELIÈRE, θ. είδος ίχθύος (κυ-
πρίνου).

BONDER, β. (ναυτ.), φορτωθέν
ένδέχεται τό πλοίον.
BONDIEU, σήμα του προνοητού
BONDIN, β. αναπηδών, αναταρτών.
||. le cœur me bondit, γρήγο-
(άνακατόνεται) ή καρδιά μου
αναγουλιάζω.
BONDISSANT, ANTE, σφιγνύ-
σφιγνυτικός.
BONDISSEMENT, αναπήδησις (σφί-
γνυσις). ||. — de cœur, άνα-
γούλα.
BONDON, τό ξόλιον στούπνου
του βαρέλλιου.
BONDONNER, β. στούπνουν ή
βαρέλλι.
BONDONNIÈRE, τρυπάνι διά τά έπ-
ρέλλια.
BONDUC, είδος φυτού (κνήκου).
BONGEAU, = BONJEAU.
BON-HEURE, είδ. φυτού (χρησ-
τίου), άγριοσπανάκι.
BONHEUR, εύτυχία, εύτύχημα.
εύδαιμονία.
BONHOMIE, θ. άπλότης, εύπαι-
στος.
BONHOMME, άπλους, άκακος. όν-
τάς. S. πρεσβύτερος, γρον-
τάκι. S. είδος φυτού, (άλλ.) Ma-
LENE.
BONI, περισσευμα δαπάνης ή
προσόδου.
BONICHOIN, ή τρόπος του κλιού-
νου των ύαλουργείων.
BONIFICATION, θ. βελτίωσις (κα-
ματος). S. έπιμετρον βάρους ή
πορεύματος, άποζημιώσις.
BONIFIER, β. βελτιώ, καλλίρει-
ρεύω, άποζημιώνω.
BONITE, θ. γουφάρι, (ίχθ.).
BONITON, είδ. ίχθ. (σκάμνου).
BONJEAU, διπλούν δερμάτιον λι-
ναρίου.
BONJOUR, καλή-μέρα, (χαίρει).
BONNE, θ. γονή παιδαγωγός, (Τ.)
δαδά.
BONNEAU, (ναυτ.), σημαντήρ. β.
(οίκ.) μαστροπός.
BONNE-DANNE, = ARROCHE.
BONNEMENT, έπιβ. εν άπλότητι
έν άκακία ||. tout —, με τά ό-
λα σου.
BONNET, σκούφος, σκούφια, σκού-
φωμα. S. (τεχν.) σκούφος. S. (να-
τομ.) κεκρόφαλος. ||. bonnet
σημαντικόν ύποκαίμενον.
BONNETAIRE, θ. χαιρετημός διά
του σκούφου.

BORDAYER, = BORDAILLER.

BORDE, = GALON, σιρήτι.

BORDÉE, θ. ἡ διὰ μᾶς ποροδό-
γησις ὅλων τῶν κανονίων τῆς
πλευρᾶς τοῦ πλοίου. §. ὁ δρό-
μος τοῦ πλοίου λοξοδρομοῦντος,
(κοιν.) βόλτα.

BORDEL, χαμαιτυπεῖον.

BORDÉLIEU, ὁ συγχάζων εἰς τὰ
χαμαιτυπεῖα.BORDÉLIERE, γυνὴ χαμαιτυπεῖα.
2) θ. εἶδ. κυρίνου.BORDEMENT, ἡ προσκόλλησις τοῦ
σιμῆλτους εἰς τὸν χρωστὸν.BORDENNEAU, ἡ θύρα τοῦ καταβ-
ρίκτου τῶν ἀλυσίων.BORDER, β. περιβράπτω (περιαρ-
μῶς) τι γύρωθεν, μαργελλύνω
(ὕψωμα). χωρίζω βραγίς ἢ
περιβάλλω φραγμὸν ἢ τάφρον
εἰς κήπον κτλ. σκεπάζω μὲ ἀν-
τίδωρα τὰς πλευρὰς τοῦ πλοῖου.
ἀραδιάζομαι κατὰ μῆκος τῆς
δόου (ἐπὶ ἀψύχ.) περικτείνω-
μαι ἐκατέρωθεν ἢ κατὰ μῆκος.
|| — les anivrons, ἐτοιμάζω τὰ
καπιά πρὸς εἰσελάιν.BORDEREAU, σημείωμα πρόχειρον
τῶν ἐν τῇ καταστάσει διαφόρων
ποσοτήτων (τῶν ἐν τῇ κιβωτῇ
διαφόρων νομισμάτων κτλ.).BORDIER, (ναυτ.), πλοῖον ἐτερό-
πλευρον. Σκύριος κτήματος κει-
μένου παρὰ τὴν ὁδόν.BORDIQUE, περίφραγμα πρὸς ἀ-
λείαν, πόρτη, βιδάρι.BORDOYER, β. περιμελαινόμεναι κα-
τὰ τὰ ἄκρα (ἐπὶ ἐγκαύστου).BORDURE, θ. γύρος (ὕψματος),
κενάρι, τριγυρινὸν (εἰκόνας κτλ.),
περὶ ἄλ. στεφάνι (τοῦ πηδαλίου)
κτλ.

BORÉAL, ALE, βόρειος.

BORÉLIE, θ. εἶδ. ὄστρ., κεγγαί-
της.

BORGAT, = ROITELET.

BORGNE, μονόφθαλμος. §. (με-
φορ.) ἀτελής. ἀσφής. ὀθλίας.BORGESSE, θ. γυνὴ μονόφθαλ-
μος.BORGNOIR, β. = BORNOYER, βλέ-
πω κλείων τὸ ἐν ὀμμάτι.BORGNE, θ. εἶδος κοφίνου χρησι-
μεύοντος πρὸς κλείσιμον τοῦ βι-
βαρίου.BORGUE, θ. εἶδος κύρτου ἢ δι-
κτιού, (ἄλλ.) Nasse.BOBIN, INE, γαιανθρακωρύχος. §.
ὀπολάς, (πν).BORNAGE, ἡ δι' ὁροτήτων ὁροθι-
της.BORNAGER, β. ἀρίζω τὸ πλοῖον
ἀπὸ παστέλου ἐμπηγμένου εἰς
τὴν ἄρμον.

BORNATIS, γῆ ἀργιλοαμμάτης.

BORNNE, θ. ὁράσημον, ὄριον. σύνο-
ρον. §. τὸ τέρμα τοῦ σταδίου.BORNEN, β. χωρίζω δι' ὀρίων, ὁ-
ροθιῶ, περιμελίζω. §. περιο-
ρίζω.BORNOWER, β. βλέπω μὲ τὸν ἕνα
μόνον ὀφθαλμὸν (ἵνα κρῖνω περὶ
εὐθυγραμμίας). §. χωρίζω τὴν
γραμμὴν τοῦ γού κτλ.BORNOWER, ὁ χωρίζων δρόμον
κτλ. κατ' εὐθυγραμμίαν.BORNAGINÉS, θ. πλθ. (βεν.), ἀρ-
ναγλισσασινεῖ.BOBBERE, θ. εἶδ. φυτοῦ (λαϊχῆ-
νος).BOITINGLE, θ. περὶ ἄρμα πλοια-
ρίου.

BOCOTE, θ. = BOUC-COROS.

BOSE ἢ BOSEE, θ. εἶδ. χηνοπα-
δίου.

BOSEL, (ἀρχιτεκτ.), ἀστράγαλος.

BOSET, μικρὸν δάσος.

BOSSAGE, (ἀρχιτ.), λίθος ἐξέχων.

BOSSA, θ. καμπούρα. §. πρήξι-
μον. §. ἀνάγλυφον. §. ζούλιγ-
μα ἢ ἀνακούφωμα (σκέυος). §.
ἐξοχή τῆς ὄχλης ποταμοῦ. §.
(ναυτ.) σχοινὶ κεντὸν διὰ δέσι-
μον.BOSSELAGE, τόξευμα ἀνακούφω-
τον, πομφολύγιμα.BOSSER (διπλασιάζεται τὸ ε πρὸ
τῶν ἀφώνων), β. τοριῶν (σκέυος
μετάλλινον) διὰ πομφολυγιάμα-
τος. §. = BOSSUEL.BOSSURE, θ. (βεν.), κύρτωμα
(ἀνακούφωμα) φύλλου ἢ ἀνθους
ἢ σκέυος.BOSSMAN, (ναυτ.), ὑπαξιωματι-
κός.BOSSON, β. (ναυτ.), δένω τὰ σχοι-
νία (τὴν ἀγκυραν κτλ.).BOSETIER, ὁ φυτῶν τὴν ὕαλον
ἐργάτης.BOSETTE, θ. κόσμημα τι (ὀμφά-
λιον) τοῦ χαλινού. §. τὸ περι-
αθέμενον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
τῶν ἡμιόνων δερμάτινον περι-
κάλυμμα.

ΒΟΥ

BOSSEUR, = BOSSEUR.
 BOSSIER, = BOSSETIER.
 BOSSILLON, είδος άμανίτου (άγα-
 ρικού).
 BOSSOIN, (ναυτ.), έπιωτίς (διά τήν
 άγκυραν).
 BOSSOYER, ρ. κήμων καμπούραν,
 πρήσκω-ομαι.
 BOSSU, VE, καμπούρης.
 BOSSUER, ρ. ζουλίζω (μετάλλινον
 σκεύος).
 BOSSUEL, = BOSUEL.
 BOSTON, είδος χαρτοπαγινίου.
 BOSUEL, είδος λειρίου (λαλή, τὸ
 μόνον εὐώδες) καὶ βατραχίου
 (διπλοῦ).
 BOT, έπίθ. (ποῦς) στραβός. ||. pi-
 ed bot, σταδοπόδης.
 BOTANIQUE, έπίθ. βοτανικός.
 BOTANISER, ρ. βοτανολογῶ.
 BOTANISEUR, βοτανολόγος.
 BOTANISTE, βοτανικός (άνήρ).
 BOTICHE, σκεῦος οίνηρόν, βυκλον.
 BOTTE, θ. δεμάτι, δέσματ. S. ὑ-
 πόδημα. S. σπαθιά. (μτφορ.)
 προσβολή. S. είδ. κάδου. S.
 είδος ψαλίδος. S. (κοιν.) ή σιτα-
 ρόψαιρα. ||. à propos de bottes,
 (παροιμ.), περί ὄνου σκιάς, πα-
 ραλόγως, έκτός τοῦ προκειμέ-
 νου.
 BOTTEAU, δεμάτιον χόρτου.
 BOTTELAGE, δεματίασμα.
 BOTTELER (διπλασιάζεται τὸ L
 πρὸ τῶν ἀφώνων), ρ. δεματιά-
 ζω.
 BOTTELETTE, θ. δεμάτιον χόρτου.
 BOTTELEUR, δεματολόγος.
 BOTTELOIR, έργαλ. πρὸς δεμα-
 τιασμα χόρτου (σφαραγγίων ἤ.).
 BOTTER, ρ. ὑποδηματώνω, (μσ.)
 ὑποδένονται. S. προσκολλάται
 λάσπη ἢ χιών εἰς τὰ ὑποδή-
 ματά μου.
 BOTTEUR, θ. τὸ ἔργον καὶ τὸ ἐρ-
 γοστάσιον τοῦ ὑποδηματοποιῶ.
 BOTTIER, ὑποδηματίας.
 BOTTIERE, θ. ἡ γυνή τοῦ ὑποδή-
 ματοποιῶ.
 BOTTILLON, δεματάκι χόρτων ἤ.
 BOTTINE, θ. ὑποδηματάκι.
 BOUAR(-ARD), ἡ σφύρα τοῦ νομι-
 σματοκοπέω.
 BOUC, τράγος. S. ἀσὶ τράγινον.
 BOUCAGE, φ. είδος γλυκανίσου.
 BOUCAN, καπνιστήριον κρεάτων.
 S. χυμικυπέω.

ΒΟΥ

BOUCANAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-
 BOUCANER, ρ. ξηραίνω εἰς τὸν
 καπνὸν κρέατα κτλ. S. κυνηγῶ
 άγριοθήδια.
 BOUCANIER, κυνηγὸς άγριοθηδί-
 ων. S. πειρατής. S. είδος με-
 γάλου τουφεκίου.
 BOUCARD, χτήν., μήλη ἢ βολες.
 BOUCASSIN, μπουασί, (ύφασμα).
 BOUCASSINE, έε, ύφασμένος ὡς ἂν
 μπουασί.
 BOUCAUT, βαρέλλι χονδροκαμυ-
 μένον διὰ καπνοχόρτον κτλ. S.
 ἀσὶ τράγινον.
 BOUCHAGE, (πᾶν ὅ,τι χρησιμεῖται
 διὰ) στούπωμα.
 BOUCHARDE, θ. έργαλεῖον (κολα-
 πτήρ προιοντός) τῶν λιθοξόνων.
 BOUCHE, θ. στόμα. S. στόμιον.
 ||. — à feu, πυροβόλον, κανόνι.
 BOUCHEE, χυφίτζ, βούχα
 BOUCHELLE, θ. τὸ στόμιον τοῦ
 ἔξω γόρου τοῦ βιδαρίου.
 BOUCHER, ρ. ρεμπάνω, φράσσω.
 BOUCHER, έρε, μακελλάρης, (T.)
 κασάτης.
 BOUCHERIE, θ. μακελλεῖον, κρεω-
 πωλεῖον. S. (μτφορ.) σφαγή.
 BOUCHET, είδος ποτοῦ λατρικοῦ,
 ζαχαρόνερον βρασμένον με κα-
 νέλλαν.
 BOUCHEURE, θ. περίσραγμα ά-
 γροῦ.
 BOUCHIN, (ναυτ.), τὸ ἐντὸς πλά-
 τος τοῦ πλοίου.
 BOUCHOIR, ἐπιστόμιον κλιβάνου.
 BOUCHON, στούπωμα (σκεῦος).
 S. ἄχυρον στρημμένον. S. ση-
 μέιον οἰνοπωλείου. S. οἰνοπω-
 λεῖον.
 BOUCHONNER, ρ. ξυστρίζω με ἄ-
 χυρον στρημμένον. S. χαϊδεύω.
 S. σαλακῶν.
 BOUCHONNIER, ὁ πωλῶν στούπ-
 ωματα.
 BOUCHOT, = BONDIGUE.
 BOUCHOLLE, θ. = BÉCASSINE (LA
 SOURDE).
 BOUCLE, θ. πόρπη, θηλυκατήρι.
 S. σκουλαρίκι. S. σγουρόν. S.
 κήκος εἰς τὸ παράλιον διὰ τὰ
 ἀπόγεια σχοινία. S. κλοῖδες διὰ
 τοὺς τιμωρουμένους ναύτας. S.
 κήκος δερμάτινος ἐμποδίζων τὴν
 φορεῖάν να βατεύῃ.
 BOUCLEMENT, κήκωσις (τῆς φο-
 ρῆδος).

ΒΟΥ

BOUCLEUR, ρ. σφίγγω (κλέω) διὰ
 πόρπης ἢ κήκου. S. σγουρά-
 νω. S. (κυνηγ.) ἐκβάλλω τὸ π-
 γελμὸν ἀπὸ τῆν φωλεάν του. ||
 raie bouclée, (ιχθ.), ρινδαταί.
 BOUCLETTE, θ. κήκος μικρὸς τοῦ
 έργαλειοῦ.
 BOUCLEUR, ὁ συνδέων διὰ κήκω
 τὴν ἀκρόβυστον.
 BOUCIER, ἀσπίς. S. γέν. ιχθ.
 καὶ ἐντόμ.
 BOUCON (Ιταλ.), φαρμάκι.
 BOUCOURTINE, θ. = BOUCAGE.
 BOUCRAIR, θ. = ENGOULEVENT.
 BOUDER, ρ. κακίονω - μωρῶν-
 ρύζω. S. (ἐπὶ δένδρ.) κατιστά-
 ζω.
 BOUDERIE, θ. κακίωμα.
 BOUDERIE, EUSE, ὁ συνεισίζων τὸ
 κακίονω.
 BOUDIN, λουκάνικον, αἰμασίτι
 (χορδή). S. ἐλατήριο ἐλαστικόν
 δέξ. S. είδος σγοροῦ καὶ π-
 ροτεγνήματος.
 BOUDINADE, θ. είδος ἔλκητοῦ.
 BOUDINAGE, τὸ οὖσ. τοῦ BOUDIN-
 NER.
 BOUDINE, ὀμφαλὸς δαλνι σκεῦος.
 BOUDINER, ρ. (ύφαντ.) στρίψω
 λίγον τὸ νῆμα πρὶν τὸ καλα-
 μίσω.
 BOUDINIER, ὁ κατασκευάζων καὶ
 πουλῶν λουκάνικα.
 BOUDISIÈRE, θ. γωνίον πρὸς πα-
 ραγέμισιν τῶν λουκανικῶν.
 BOUDINOIR, ροδάκι διὰ τὸ στρί-
 ψιμον τοῦ νήματος.
 BOUDINURE, θ. περιχοίνισμα τοῦ
 κήκου τῆς άγκύρας.
 BOUDOIR, κοιτώνιον (διὰ τὰς κυ-
 ρίας), *τιμώνιον.
 BOUE, θ. λάσπη.
 BOUEE, θ. ὁ σημαντῆρ (τῆς άγ-
 κύρας), ἡ σημαντοῦρα. S. ἡ
 ἀτμίς τῶν νεωστὶ φηρησμένων
 ἄρτων.
 BOUEMENT, συναρμολογία ἔλλων.
 BOUER, ρ. σφυριλατῶ τὰ νυμ-
 σματα.
 BOUETEN, ρ. διελίξω τὰς ὁρί-
 σας.
 BOUEUR, ὁ παστρεύων τοὺς ἄρ-
 τους ἀπὸ τῆν λάσπην.
 BOUEUX, ένε, λαπαδόης. S.
 (πτηρφ.) = BAVEUX.
 BOUFFANT, ANTE, φουσκώτος.
 BOUFFARDE, θ. είδος πίτσας.

Λεμόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

BOULEVERSER, ρ. ἀνατρέπω, συνταράττω.

BOULICHE, θ. (ναυτ.), πινάκx.

BOULIER, -ERE, κτλ. είδος δικτύου.

BOULIMIE, θ. (ιατρ.), βουλιμία.

BOULIN, πρόπx τοίχου ή περιεργώνος.

BOULINAGE, τὸ οὐστ. τοῦ BOULINER.

BOULINE, θ. (ναυτ.) σχοινί πρὸς πλαγιασμὸν τοῦ ἱστίου, μπαρίνα.

BOULINER, ρ. στρέφω (ή ἀρμενίζω μέ) πλάγιον τὸ ἱστίον.

BOULINETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ BOULINE.

BOULINEUR, στρατιωτικὴς κλέπτων ἐν τῷ στρατοπέδῳ.

BOULINGRIN, μέρος χορτοσκεπαστον εἰς κήπον.

BOULINGUE, θ. μικρὸν ἱστίον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἱστίου.

BOULON, πτυάρι πρὸς ἀνάδυσιν τῆς ἀσπίστου τῶν δερμάτων ζῆ. S. (ἀλευτ.) = BOULLE.

BOULONIS, ὕψκα διὰ τοὺς ὑπονόμους.

BOULON, καρφί σφιγγόμενον ἀπὸ τοῦ με γλωσσίδα.

BOULONGEON, χονδρόπανον.

BOULONNER, ρ. καρφῶν με BOULON.

BOULOT, OTTE, χονδρὸς καὶ παχύς.

BOULEAU, δένδρον προγγυλοκομμένον.

BOULE, θ. φιάλη δερματίνη, λήκυθος.

BOULRE, θ. κλωρόριζι.

BOURRE, θ. στόμιον βιβαρίου.

BOURET, δερμάτιον ἀνθέων. S. ποιημάτων. S. ὄρων ἐξορτιον.

S. (πυροτεχν.) δράγμα. S. ἰδιαιτέρα τις ὁσμὴ τοῦ οἴνου.

BOURETIER, ERE, σκεῦος δι' ἀνθ. S. ἀνθοπλόκος.

BOURETIN, είδος αἰγάγρου, πλατῶν.

BOURETINE, θ. = BOUCAGE.

BOURIN, γέρον τράγος ή λαγώς. S. παλαιὸν βιβλίον.

BOURINER, ρ. ἀναζητῶ ή φιλολογῶ παλαιὰ βιβλία.

BOURISERIE, θ. σωρὸς παλαιῶν βιβλίων.

BOURISSEUR, ὁ ἀγαπῶν νὰ φυλλολογῇ παλαιὰ βιβλία.

BOURINISTE, βιβλιοκάπηλος.

BOURACAN, χονδρὸν μάλλινον ὕφασμα.

BOURACANIER, ὁ ὑφαίνων bouracan.

BOURACHE (-RAGNE, -RAGUE), θ. κύρτος, ψαροκόφινον.

BOURASSAU, = BOIRASSEUX.

BOURBE, θ. βούρλος, βόρβορος.

BOURREUX, EUSE, πλήρης βούρκου, τελματώδης.

BOURBIER, λασπότοπος. S. (μτφορ.) βρωμερὰ ὑπόθεσις.

BOURBILLON, ἔμπυον πηγμένον.

BOURBOTTE, θ. = BARBOTTE.

BOURCE, ρ. (ναυτ.), = CARGUER.

BOURCET, = MISAINÉ.

BOURCETTE, = MACHE.

BOURCHELLE, θ. ή είσοδος τοῦ ἐξωτέρου κύκλου τῶν βιβαρίων.

BOURDAIGNE καὶ

BOURDAINE, θ. εἶδ. βάρνου.

BOURDALOU, πλεκτὸν περὶ τὸ σκιάδιον. S. καλεῖται προγγυλόμακρον.

BOURBE, θ. (χυδ.), ψεύδος. S. (ναυτ.) ἱστίον ἀνοιγόμενον ὅταν ᾔνε μέτριος ὁ ἀνέμος. S. (τεχν.) μίγμα ἄλατος καὶ καλίου πρὸς σπιννοποιαν καὶ βαλουργίαν.

BOURBER, ρ. (χυδ.), ψευδολογῶ.

BOURBEUX, (χυδ.), ψεύστης.

BOURBIEUX, = BOIRBIEUX.

BOURBILLON, σάνις δρύϊνος, (βαρελλ.), ἴδε MERRAIN.

BOURBIN καὶ (θ.) BOURBINE, είδος βοδακίνου καὶ κογγυλλίου.

BOURDON, βάρδος ὁδοιπόρου. S. κρήνη ή ἀνθρήνη, ἀγριομέλισσα.

S. (μουσ.) τὸ χαμπλὸν ἱσόν, ή ὑπάτη. S. ὁ μεγάλτερος κώδων.

S. (τεγγρρ.) λέξεις παραλειπθεῖσαι.

BOURDONNEMENT, βόμβος (τῶν μελίσσ. καὶ τῶν ὠτίων). βοή σύμμικτος, θροῦς.

BOURDONNER, ρ. βομβῶ (ὡς αἱ μέλισσαι), βούζω.

BOURDONNET, φτίλι πληγῆς.

BOURDONNEUX, ὁ βομβῶν (ἐν ᾧ πέττ).

BOURDONNIER, προσκυνητῆς βακτροφόρος. S. στοιχειοθέτης τυπογραφείου ἀφίνων λέξεις. S. ὑποστήτηγμα τῆς δοκοῦ τοῦ μύλου.

BOURCHE, θ. πλέγμα τι τῶν καθοσχολίων.

BOURC, κόμη, κωμόπολις.

BOURCADE, θ. μικρὰ κόμη, κεφαλοχώριον.

BOURGÈNE, = BOURDAINE.

BOURGEOIS, OISE, πολίτης (πῶς), ἀστός. S. (κατ' ἀντίθ.)

ὄχι στρατιωτικὸς ὡς ἐγγεῖν.

S. (ἐπιθ.) ἰδιωτικὸς. κοινὸς πρὸς τοὺς ή σπειτικὸς. S. παρὰ τοῖς τεχνίταις) μάστιγος ή

μουστέρης.

BOURGEOISEMENT, ἐπιβ. ὡς ἀπλοῦς πολίτης, ἰδιωτικὸς.

BOURGEOISIE, θ. ή τάξις τῶν (ἀπλῶν) πολιτῶν, οἱ ἰδιῶται, οἱ πολῖται.

BOURGEOIN, φῶτρον (δένδρον), δαστάρι. S. σπυρὶ εἰς τὸ πρόσσπον. S. (πλθ.) λεπτὸν μαλλὶ διὰ γνέσιμον.

BOURGONNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ

BOURGONNER, ρ. ἐκβάλλω φῶτρον ή σπυριά.

BOURGEMESTRE, δῆμαρχος (εἰς τὴν Γερμ. Ἑλδ. κτλ.).

BOURGNE, θ. καὶ BOURGON, ψαροκόφινον.

BOURGUERE, θ. δίκτυον (σαγήνη) δι' ὄψαρευμα.

BOURGUIGNON, (ναυτ.), πάγος ὁ πορβῶς.

BOURQUET, μαγγάνι πρὸς ἀντικυσιν βάρους ἐκ τοῦ μεταλλίου κτλ.

BOURLASOTTE, θ. μαυρόσκον.

BOURLET, = BOURRELET.

BOURLINGUER, ρ. (ναυτ.), καπνίζω, βασανίζομαι.

BOURLLOTTE, θ. είδος μεταξή καὶ σκώληκος.

BOURME, θ. σκώληξ διὰ δόλωμα.

BOURRACHE, θ. ἀρόγλιαν, σπιννορίζα, (φρτ.).

BOURRADE, θ. κτύπημα με ἐκ κοντάκι, κοντακιά. S. ἀπόρρισις ἀπότομος.

BOURRAGE, (πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει ὡς) βύσμα, στούπκιμα.

BOURRAGINES, = BOURRAGINES.

BOURRASQUE, θ. καταιγίς, μπόρρα. S. περίοδος θυμού καὶ

BOURRE, θ. μαλλὶ διὰ γέμισιν, χονδρόμαλλον, γνάφαλον, (μτφορ.) στοιβή. S. τὸ στούπκιον πυροβόλου. S. τὸ χνοῦδι τῶν φύτρων κτλ.

BOURREAU, δῆμος. S. τὸρνακί.

2) τὴν τῶν μεταφερόμενων ἐν

ἔλας.

BOUCLE, *ο. δέμα φρυγάνων. S.* *πλοῦς χοροῦ. S.* *εἶδος ἀμανίτου.*
BOUCLEUR, *ρ. τυραννῶ, βασι-*
λεῦς.
BOUCLEURIE, *ο. τὸ ἔργον τοῦ*
BOUCLEUR.
BOUCLEUR, *κουλουροειδὲς προσ-*
εἶμαλον. S. *(ιατρ.) τὸ περὶ τὴν*
ἐκ τῶν ὑδρωπικῶν σχηματι-
ζόμενον πρήξιμον.
BOUCLEUR, *λεπανορῥάφος, (T.)*
παράστις.
BOUCLE-NOIX, = **CHASSE-NOIX**.
BOUCLEUR, *ρ. γεμίζω μὲ γνόφαλα*
κτλ., πατώνω, παραγεμίζω. S.
εἰς τὸν κοντακίαν. S. *(συνιδ.)*
παρέρβω. S. *(ιππ.)* *τινάζομαι*
κρίσσης.
BOUCLETTE, *ο. τὸ γνάφαλον τὸ*
περικαλύπτει τὸ κουκκοῦλον.
BOUCLETTE, *ο. καλῶς μακρὸν*
ἂν τὰ πτεῖρα τοῦ κυνηγίου καὶ
τὰ δάκρυα.
BOUCLETTE, *πλθ. ἄχυρα εἰς λικ-*
μεθίονα στέον.
BOUCLETTE, *ο. γαιδάρα. S.* *(μτ-*
φρ.) *χυδαῖος (ἀπαίδευτος) ἄν-*
θρωπος.
BOUCLETTE, *γαϊδουράκι. S.*
BOUCLETTE, *ο. κροτῶ ὥς ἡ πέρδις*
κροτᾷ.
BOUCLETTE, *ῥύλον χρησιμεῖον πρὸς*
*ἐκταμὴν σακκίων κτλ., *βουτῆρ.*
BOUCLETTE, *καλλιῶ χωρισμένον εἰς*
κόλπας.
BOUCLETTE, *ο. σκυθρωπὸς ἀπότο-*
μος, εὐστρατος. S. *(μτν.)* *ἐπὶ*
ἀνδρῶν ὀριμὸς, ἀγίνωτος. S. *(ἐπὶ*
ἀνδρῶν) γναφιδώδης, ἄνισος.
BOUCLETTE, *ο. πούγι, παγκοῦλα. S.*
ἰσχυρὰ πρὸς διαπάνην. S. *σύν-*
ταξις (ὑποτρόφου). S. *χρηματι-*
στῆριον ἐμπορῶν. S. *εἶδ. λχθ.*
ἱατρ. δίκτυ. καὶ φωτοῦ.
BOUCLETTE, *ο. μολυβδί-*
νη κορυφὴ τῶν ἐκ σχιστολίθου
αἰνῶν. S. *τὸ σφυρίον τῶν μο-*
λυβουργῶν.
BOUCLETTE, *ἑλλὸς σαγίνης.*
BOUCLETTE, *ο. καὶ BOUSICAUT,*
πυργάκι, σακουλίσσα.
BOUCLETTE, *(μαθητῆς) ὑπότροπος.*
ο. σκευοποιεῖς (-πώλης). S.
ἡ τοῦ τῆς διαπάνης.
BOUCLETTE, *ρ. συνεισφέρω μτ-*
φρ. προσέτις.

BOUSILLON, *πυργάκι, σακκου-*
λίσσα.
BOUSOUFLAGE, *ὄγκος (εὐδῆμα)*
λόγου.
BOUSOUFLEMENT, *(χημ.)* *ἡ διὰ*
τῆς ἐψήσεως ἐξόγκωσις.
BOUSOUFLEUR, *ρ. πρήσκω.*
BOUSOUFLEUR, *ο. πρήξιμον. S.*
(μτφρ.) *εὐδῆμα (λόγου).*
BOUSAGE, *προπαρασκευὴ τις τοῦ*
ὕδατος πρὶν βαφῆ.
BOUSARDS, *πλθ. ἡ κόπρος τῆς ἐ-*
λάφου.
BOUSCULEMENT, *τὸ οὖσ. τοῦ-*
BOUSCULER, *ρ. (οἰκ.)* *ἀναποδογυ-*
ρίζω. σπρώχνω ἔνθεν κακεῖθεν.
BOUSSE, *ο. κόπρος βοῦς, οὐδυνά.*
BOUSSE, *ρ. (γεωγ.)* *ἀλείφω μὲ*
χρῶμα καὶ οὐδυνᾶν τὸ ἄλωνα.
BOUSSE, *κοπρακάνθαρος, (έντ.)*
BOUSILLAGE, *λάσπη ἀπὸ χῶμα*
μόνον ἢ ἄχυρα. S. *ἔργον πρὸς-*
τοχον.
BOUSILLER, *ρ. κτίζω μὲ λάσπην*
μόνον. S. *ἐργάζομαι ὅπως τύχη.*
BOUSILLEUR, *κτίστης δουλείων μόν-*
ον μὲ λάσπην. S. *τεχνίτης ἀ-*
δόκιμος.
BOUSIN, *τὸ ἀπαλὸν (ἄχρηστον) μέ-*
ρος τοῦ λίθου. S. *ὄρυθος.*
BOUSINGOT, *σιγάδιον ναύτου.*
BOUSQUE, *ρ. (ναυτ.)* *καταναγκά-*
ζω πρὸς ὑπερήταν.
BOUSSARD, *ἀρίγγα ἰσχυρὴ μετὰ*
τὴν ὥστοκλαν.
BOUSSERADE, *ο. εἶδος δένδρου μὲ*
σταφυλοειδὲς καρπὸς.
BOUSSOIN, *(ναυτ.), = Bossoin.*
BOUSSOIN, *ο. πολυειδέτης, πού-*
σουλας.
BOUSURE, *ο. μίγμα πρὸς λεύκαν-*
σιν τῶν νομισμάτων.
BOU, *ἄκρα. πέρας. ||. Je — du*
sein (de la mamelle), ἡ ῥώγα
τοῦ βοείου. ||. — del'an, μνημό-
συον (χρονιάτικα) ἀποθανόντος.
||. an — du compte, τὸ κάτω
-κάτω, ἐπὶ πᾶσι. ||. pousser à
—, ἐρεθίζω, φέρω εἰς ἀπελπισίαν.
||. venir à — de, καταρθίνω.
BOUTAGE, *ο. παραξενιά, ἰδιοτρο-*
πία.
BOUTAGE, *τὸ μέρος τῆς σχεδίας*
ὅπου ἴσταται ὁ διεσθύνων αὐτὴν
ναύτης.
BOUTAGE, *ο. αὐγοτάραχον.*

BOUTASSE, *ο. κατάστρωμα πρὸς*
πλοῦς πλοῦ.
BOU-AVANT, *ἐπιστάτης ἀλυσῆς.*
BOU, *ο. ὑδροβλήκη πλοῦ.*
BOU, *KE, *(ἴππος) εὐδυνήματος.*
S. *(οὖς. ο.)* *ἀντηρῆς.*
BOU, *εἶδος δικτύου ὀχύτης,*
T. καπτοῖ) διὰ τὰς καρδίας.
BOU, *CHARGE, *σάλπισμα πρὸς*
φόρτωσιν τῶν ἵππων.
BOU, *DEHORS ἢ **BOU**, *DEHORS*,
(ναυτ.), *κεραία πρόσθετος.*
BOU, *EN-TRAIN, *ὁ διεγείρων*
πρὸς εὐθυμίαν.
BOU, *EN-TRU, *ὁ πυρὸς τῆς (τὸ πυρ-*
φόρον κοντᾶρι) τοῦ κανονίου. S.
(μτφρ.) *τραχηλοποιός, παραξίας.*
BOU, *HOUS, = **BOU**, *DEHORS.*
BOUTILLER, *ο. φιλέω, μοσιλία.*
S. *(εἰς τὰ πλοῖα) ὁ ἀπόπατος.*
BOU, *TE, *ρ. (παλ.)* *βάλλω, θέτω.*
S. *(τεχν.)* *ξύνω (τὸ δέμα). δι-*
αιρῶ εἰς φακίλους τὰς καρδι-
δας. S. *(οὖδ. ἐπὶ οἶνου) πηλαίω-*
ν. γλινεζίζω.
BOU, *TE, *ROU*, *(τεχν.)* *ἔγκο-*
λατῆρ δια τὸς ἐπὶ τοῦ ἀκμω-
νος τόπους τῶν καρδίων.
BOU, *TE, *ROLLE, *ο. τὸ κουμπὶ τῆς ἄ-*
κρας τοῦ θηκασίου. S. *τὸ γλωσ-*
σίδι τῆς κλειδωνίας. S. *ἐργαλείον*
τι τῶν γρυτοχόων.
BOU, *TE, *ROU, *ο. ἔρκος κατὰ τῶν*
τροχῶν τῆς ἀμάξης.
BOU, *TE, *SELLE, *σάλπισμα πρὸς ἐ-*
τοιμασίαν τῶν ἵππων.
BOU, *TEUSE, *ο. ἡ διαρροῦσα τὰς*
καρδίας εἰς φακίλους.
BOU, *TEUX, = **BOU**, *TEAN.*
BOU, *TEUX, *τὸ ἔργον τοῦ ἐργα-*
στηρίου.
BOU, *TEUX, *ο. ἐργαστήριον. S.* *(πε-*
ριληπτ.) *τὰ ἐργαλῖα τεχνίτου.*
S. *βιβλίον τρυπητόν.*
BOU, *TEUX, *ἐργαστηρία.*
BOU, *TEUX, *(κυνήγ.)* *μέρος σκαμμέ-*
νον ὑπὸ τῶν ἀγριοχοίρων.
BOU, *TEUX, *ο. (οἰκ.)* *πέτρα ἐν-*
ταπεινωμένη κατὰ μήκος.
BOU, *TEUX, *ο. οὐνοστῆρ τοῦ πιτα-*
λωτοῦ. S. *ὁ ἐσπῆρ τοῦ βυρσο-*
δέφου. S. *τὸ ῥύγχος τοῦ ἀγριο-*
χοίρου. ||. coup de —, (μτφρ.),
ἄλλος δεικνύς.
BOU, *TEUX, *ὁ κάλυξ (τὸ μπουμποῦ*
κι, ὁ γονίς) τῶν ἀνθῶν. S.
(μτν.) *κομῆλον. S.* *ἡ ῥώγα τοῦ************************

βοξιοῦ. *S.* (τεχν.) σφαίρισμα. *S.* (ιατρ.) σπυρί, δοθιήν, βοξίου-
νας. (επιιατρ.) εξήγκωσις τῆς
ὀπλῆς. φάρμακον ὑπὸ τὴν γλῶσσαν
τοῦ βοξίου κτλ. *S.* ὄνομα δια-
φόρων ἀνθίων (λυχνίδιον, βα-
τραχίων κλπ.) καὶ κογχυλίων.
BOUETONNEMENT, μπουμπούνια-
σμα τῶν δένδρων.
BOUETONNER, *ρ.* κομβώνω. *S.* (οὐδ.
(ἐπὶ δένδρ.) μπουμπωνιάζω.
BOUETONNERIE, *θ.* τὸ ἔργον καὶ τὸ
ἐργαστάσιον τοῦ-
BOUETONNIER, κομβιοποιδὴς ἢ κομ-
βιοπώλης.
BOUETONNIERE, *θ.* θηλειὰ κομβίου,
κομβότροφα. *S.* (μυμ.) λαβω-
ματιὰ.
BOUETIOT, ἐργαλ. τοῦ καρφιδο-
ποιῶ.
BOUET-SAIGNEUX, λαίμυρ προβά-
του ἢ μοσχάρου.
BOUETS-RIMES, πλθ. ὁμοιοκατα-
ληξία προτεινόμεναι πρὸς στι-
χοποιήν.
BOUETAGE, τὸ οὗσ. τοῦ Bou-
turer.
BOUETIER, *θ.* κλαδί πρὸς φύτευσιν,
μοσχεύμα.
BOUETIER, *ρ.* (κηπουρ.), πολλὰ-
πλασιάζω διὰ μοσχευμάτων. *S.*
(οὐδ.) ἐδγάλλω μοσχεύματα.
BOUETANT *ξ* BOUVELET, βῶδι νέον,
βωδάκι.
BOUEMENT, = BOUVELET.
BOUEMENT(-non), = BOUEMENT.
BOUEMENT, *θ.* βουστάσιον (κρεω-
πωλείου).
BOUEMENT, εἶδος βουκάνης, πλάνη.
BOUEMENT, *εἶδος*, βουκόλος, βοηλά-
της. 2) = GORRE-MOUCHE ἢ BER-
GERONNETTE.
BOUEMENT, *θ.* ὁ μικρότερος τῶν
κουρίων.
BOUEMENT, βωδάκι.
BOUEMENT, εἶδος πν., πυρρόουλας.
BOUEMENT, = BOUEMENT.
BOUEMENT, = BOUEMENT.
BOUEMENT, *θ.* = BOUEMENT.
BOUEMENT, *θ.* (la race—), τὸ τῶν
βουδών γένος.
BOXER (Ἀγγλ.), *ρ.* παλῶ ταῖς
γρονοῖαις, γρονοκοποῦμαι.
BOXER, πυγμάχος, γρονοκόπος.
BOYARD, εἶδος ξυλογασιδάρας. *S.*
μέρος τοῦ κλειθροῦ τῆς ἀλικῆς.
BOYARD, ἔντερον. *S.* δερμάτινον

σώλην. *S.* στήραξ. ||. rader le
— παλῶ ἀτέχνως τὴν λύραν κτλ.
BOYARDERIE, *θ.* χορδοστροφεῖον.
BOYARDIER, χορδοστροφός.
BRAC, εἶδος πτηνοῦ (βουκέρωτος)
καὶ ἰχθύος.
BRACELET, βραχιόλιον.
BRACHIAL, *αἰ.* (ἀνατ.) ὁ τοῦ βρα-
χίου.
BRACHIE, *εἶδος*, (βτν.) σταυροειδής.
BRACON, στήριγμα ὑδραυλικοῦ κα-
ταρτήριου.
BRACONNAGE, τὸ οὗσ. τοῦ-
BRACONNER, *ρ.* κουνιγῶ χωρίς ἄ-
δειαν.
BRACONNIER, ὁ κουνιγῶν εἰς ξένην
γῆν ἢ ἀφειδῶς, *λαθροθήρας.
BRACTEE, *θ.* φυλλάριον φυόμενον
ἐξαιρέτως μετὰ τοῦ ἀνθους τι-
νῶν φυτῶν (καθὼς τῆς φιλο-
ρέας). 2) εἶδος ἀνεμοδείκτου.
BRACTEOLE, *θ.* ὑποκορ. τοῦ Bra-
ctée. 2) = BRACTEOLE.
BRACQUE ἢ BRAGUE, *θ.* (ναυτ.)
τὸ σχοινίον τὸ συνέχον τὸ κα-
νόνιον.
BRAGUET ἢ (θ.) BRAGUETTE, (ναυτ.)
σχοινίον συνέχον τὸ θωράκιον.
BRAI, πῖσα (λαγαρισμένη). ||. —
gras, πῖσα μετὰ κατράνι, ὑγρό-
πισσα. *S.* κριθή κοπανισμένη
πρὸς ζυθοποιάν.
BRAIE, *θ.* κωλόπανον βρέφους. *S.*
(παλ.) βρακί. *S.* χαρτί πρόστυ-
χον. *S.* στούπωμα τῆς ἱστο-
δόκης. *S.* ἐργαλεῖον πρὸς ἀπλω-
μα τοῦ κηροῦ. 2) = BROIE,
BRISOIR.
BRAIL, παγίς διὰ τὰ μικρὰ πτηνά.
BRAILLARD, *αἰ.* φωνηκλῆς, πο-
λυλογῆς.
BRAILLE, *θ.* ξύλον πρὸς ἀνακτά-
μα τῶν ἀλατιζομένων ἀρίγγων.
BRAILLEMENT, φωνὴ ὀχληρὰ ζωῶ.
BRAILLER, *ρ.* (οἰκ.), φλυαρῶ με-
γαλοφώνως, μυρολογῶ. *S.* γρη-
νιάζω. *S.* ψάλλω κακοφώνως.
S. ἀνακατώντας ἀλατιζομένας
ἀρίγγας.
BRAILLEUR, *εἶδος*, = BRAILLARD.
BRAIMENT, γκάρισμα.
BRAINE, *θ.* δάμαλις.
BRAINE, *ρ.* γκάριζω. ||. (ὡς οὗσ.)
γκάρισμα.
BRAISE, *θ.* καρβουνία, ἀνθρακία.
χάβολη.

BRASIER, *ρ.* ψήφω εἰς τὴν γῆν
βολῶν.
BRASIER, ἀγγεῖον ὅπου αἰσθάν-
την καρβουνιά.
BRASIERIE, *θ.* ἀγγεῖον διὰ τὴν αἰ-
σθάντην χάβολην ψήφω.
BRASINE, *θ.* μέγμα ἀγγέλων καὶ
σβουνιάς ἢ καρβουνίου/καὶ ὅπου
ὑπάλειψιν τῶν χυτηρίων.
BRAS, ἀρίγγα ἐγκαρπύουσα.
BRASMENT, ἡ φωνὴ τῆς ἐκείνου
βρόμησης.
BRASER, *ρ.* φωνάζω ὡς ὁ Πω-
φός, βρωμῶμαι ἢ βράμω.
BRAS, σκατάν.
BRASAGE, φορεῖον. *S.* εἶδος ἡ-
χήματος χωρίς τροχῶν (Τυρ-
ταχτιρβάνι. *S.* οἱ βραχίονες τοῦ
ἀμάξης.
BRANCHAGE, (περιληπτ.), τὰ κλά-
δι δένδρου.
BRANCHE, *θ.* κλάδι, κλάδος (καὶ
καὶ μυμ.).
BRANCHER, *ρ.* ἐπικαθήμεναι (ἐπὶ
τὰ πτηνά) εἰς κλάδον δένδρου.
BRANCHETTE, *θ.* κλάδι.
BRANCHE URINE, *θ.* εἶδος ἀλά-
της.
BRANCHIAL, *αἰ.* (ἀνατομ.) ὁ
τῶν βραχίων.
BRANCHIER, (κουνιγῶ), πτηνὸν ἢ
καθήμενον ἀκόμην εἰς τοὺς κλά-
δους.
BRANCHIES, *θ.* (πλθ.) τὰ βράχια
(τῶν ἰχθ.).
BRANCHU, *εἶδος*, πολυκλάδος.
BRAND, *θ.* ἐράκη, (ψαλ.), ὁ
φρύγανος.
BRANDEBOURG, κόσμημα τῆς
τῆς κομβότροφας. *S.* (θ.) ὁ
γούνας, μαλούτες.
BRANDERIE, *θ.* μέρος ὅπου
τασκευάζεται.
BRANDEVIN (Γερμ.), οἶνον πνεύμα.
BRANDILLEMENT, κούνημα.
BRANDILLEN, *ρ.* (οἰκ.) κουνῶ.
BRANDILLOIRE, *θ.* ἀνεμοδείκτης.
BRANDIR, *ρ.* σπῶται εἰς τὴν γῆν
ράμου, κραδαίνω (δένδρον καὶ
S. (τεχν.) συναρμύζω διὰ τῆς
φώματος.
BRANDON, φρικτὸς (πυρρὸς) ἀπὸ
ἄχυρα σπρημμένα. *S.* ὁ αἰσθάν-
της (μετφορ.). *S.* σημεῖον πνῆ-
ματος κατεσχημένου, ἔρο-
ς.
BRANDONNER, *ρ.* στήνω τὸ πνῆ-

πρώ σημείον (ὄρον) εἰς κατε-
τηγμένον κτῆμα.

BRANE, 0. δ μαστός τῆς λυκαί-
νης.

BRANÉE, 0. ποτὸν ἀπὸ πίτουρα
καὶ τοὺς σιτευομένους χοίρους.

BRANLANT, ANTE, κινούμενος, ε-
κινούμενος. S. εἰσιμόδροπος.

BRANTE, κούνημα. S. χορός (συρ-
τός). S. (παλ.) = HAMAC, (ἄθ).

BRANLE-BAS, προπαρασκευὴ πρὸς
ἐπιμαχίαν.

BRANLEMENT, κλόνος, κούνημα.

BRANLE-QUEVE, σειστοπυγίς (ἄλλ.)

BOCHE-QUEVE.

BRANER, ῥ. κουνῶ, σείω. ||
(ἀθ.) εἰσιμαί.

BRANLOIRE, 0. = BALANÇOIRE, ἐ-
κταπάλα.

BRANQUE, εἶδος λαγωνικοῦ.

BRANQUEMENT, ἕξφορ κουντὸν καὶ
πλάτ.

BRANQUEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

BRANQUER, ῥ. στήνω (διευθύνω) τὸ
προβάλλον ἄλ. πρὸς τὸν σκοπὸν.

BRANQUES, 0. πλθ. αἱ χιτλαὶ τῆς
καρδίτσας.

BRAS, βραχίον. (πλθ.) ἀγκάλα.

BRAS, ἡ χιτλαὶ καθόρου ἄλ. S. (ναυτ.)

BRAS, τὸ ποδωπὸν (τὰ μπράτσα) τῆς
ἀνθρώπου. || se donner le —, ἀ-
νταρτασσομαι. || moulin à —, ἡ
μύλος. || fauteuil à —, ἡ
καθιστὰ μετ' ἀκουμπιστήρια. || —
de mer, πορθύς θαλάσσης.

BRASLEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

BRASER, ῥ. συγκολλῶ (μέταλλα).

BRASER, ῥ. ἀντιρρίβω τὸν ἐπίπαιον τοῦ
πυρμαποθίντος ἔλατος. S. (ἀμ-
β.) σπινθηρίζω.

BRASILLER, ἀνθρακιά. S. μαγκάλι.

BRASILLER, 0. οὖσ. τοῦ-

BRASILLER, ῥ. ψήνω εἰς ἀνθρα-
κίαν. S. (οὖδ.) σπινθηρίζω (κα-
ταὰ ἡ θάλασσα ἀντανακλῶσα
τὴν ἡλιακὴν ἢ σεληνιακὴν λάμ-
πην).

BRASQUER, 0. = BRAISINE.

BRASQUER, ῥ. ἀλείφω μετ' bras-

BRASSON, τὸ οὖσ. τοῦ BRAS-

BRASSARD, βραχίον· ἐστὶν (ἀπλῆς).

BRASSER, 0. ὄργανο.

BRASSER, 0. ἀγκυλῖς (ξύλων ἄλ.).

BRASSER, ῥ. ἀναδεύω (διὰ τῶν
μαρῶν). S. (ναυτ.) στρέφω διὰ

τῶν ποδωπῶν τὰ ἱστία, μπρα-
τσάρω. S. (ἄλειψ.) = BOUILLER.

S. (μυθρ.) ὑποκινῶ (στάσιν).

BRASSERIE, 0. ζυθοποιεῖον.

BRASSEUR, ζυθοποιός.

BRASSEYAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-

BRASSYER, ῥ. (ναυτ.) = BRASSEN.

BRASSIAGE, (ναυτ.), τὸ δι' ὀργυίων
μέτρημα.

BRASSICAIRRES, κραμβοφάγοι, (πι-
ταλοῦσαι).

BRASSICOURT, ἵππος βλαίσόπους.

BRASSIERES, 0. πλθ. εἶδ. καμι-
ζόλας ἢ στηθοπέδου (διὰ τὰ
παιδιά).

BRASSIN, καδί (ληνός) διὰ τὸν ζυ-
θον.

BRASSOIR, ἐργαλεῖον πρὸς ἀνά-
δυσιν τῶν χωνευομένων μετάλ-
λων.

BRASSOUR ἢ (0.) BRASSOURE, αὐ-
λάκιον τῆς ἀλυγῆς.

BRASUM, 0. τὸ μέρος ὅπου εἶνε
συγκολλημένα δύο τμήματα με-
τάλλου.

BRAYACHE, ἐπιθ. θρασυδείλος,
κομπορήμιον.

BRAYADE, 0. ἀψηφησία. S. κομ-
πορήμιον.

BRAYE, ἐπιθ. ἀνδρείος. S. χρη-
στός, τίμιος. S. (οἰκ.) κοιτισμέ-
νος.

BRAYEMENT, ἐπιθ. ἀνδρείος. S.
ἐπιτηδείος.

BRAYER, ῥ. ἀψηφῶ. καταφρονῶ.

S. αὐθαδιάζω.

BRAYO! (ἐπιφών.) εὐχα!

BRAYOURE, 0. ἀνδρεία.

BRAYER, τὸ δέμα τῶν σπασμέ-
ων. S. τὸ πρὸς ἀνέλικουσιν τοῦ
πηλοῦ κτλ. σχοινίον τῶν οἰκο-
δόμων. S. ὁ τελαμὸν ὅπου ρη-
ρίζεται τὸ δόρυ τῆς σημαίας.

BRAYER, ῥ. πιστώνω.

BRAYETTE, 0. τὸ ἐμπροσθινὸν
σχίσμα τοῦ βραχίου.

BRAYER, ὁ ἀνελκύνων τὸν πηλὸν
κτλ. ἐργάτης.

BRAYOIRE, 0. = MAQUE.

BRAYON, 0. παγίς διὰ τὰς ἀλώ-
πεκας κτλ.

BRÉANT, = BRUANT.

BRÉNIS, 0. προβάτινα· πρόβατον.

BRÉCHE, 0. ῥήγμα εἰς τοῖχον κτλ.

S. κενὸν εἰς μέρος ἀπὸ τοῦ ὁ-
ποῦ ἀφῆρθέη τι. S. (μυθρ.)
προσβολὴ τῆς ὑπολήψεως. ζη-

μῖα. S. εἶδ. λίθου συμφορητοῦ,
ἀμυδαλῆς. S. = BRÉCIN.

BRÉCHE-DENT, κουτσοδόντης.

BRÉCHET, τὸ κέκαλον τοῦ ρήθους.

BRÉCIN, (ναυτ.), ὀρεινὸν πρὸς ἀ-
νέλικουσιν τῶν κερκίδων κτλ.

BRÉDALER, ῥ. ἵχῳ καθὼς τὸ ἀ-
δράκει τοῦ κλωστήρος ὅταν ἔχη
μεγάλην τρύπαν.

BRÉDE, 0. εἶδ. φυτοῦ (ἐμπράντι)
σπανακοειδούς.

BRÉDIN, = PATELLE.

BRÉDINDIN, γρονθὸν πρὸς ἀνέλ-
κυσιν διαφόρων πραγμάτων ἀπὸ
τοῦ κύτους τοῦ πλοίου.

BRÉDIN, ῥ. συρράπτω δέρματα
διὰ λωρίδων.

BRÉDISAGE, ἡ διὰ λωρίδων συρ-
ράφη δερμάτων.

BRÉDISURE, 0. πῶτος τι τοῦ ρά-
ματος, κόλλημα τῶν σιαγάνων.

BRÉDOUILLE, 0. ὁδονόμολον (εἰς
τὸ τάβλι).

BRÉDOUILLEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

BRÉDOUILLE, ῥ. ὁμιλῶ βιαστικῶς
καὶ ἀδιάρθρωτα, διςσολογῶ,
βατταρίζω.

BRÉDOUILLEUR, ὁ βατταρίζων.

BRÉDE, 0. τὸ σιδηρὸν περιβάλλωμα
τῆς λαβῆς τῆς σφύρας.

BRÉDE, 0. βραχύς. σύντομος. ||
(ὡς ἐπὶ ῥ.) ἐν συντόμῳ. || (οὖσ.)
ἐπιστολὴ τοῦ Πάππα. S. σύντα-
ξις (ἐκκλησι.).

BRÉGE, 0. καὶ

BRÉGIN, δίκτυον διὰ τοὺς σάλμα-
νας.

BRÉHAIGNE, ἐπιθ. 0. στείρα, ἄγα-
νος.

BRÉHEME, 0. = METONGENE.

BRÉHER, ῥ. καρφώνω τὸ πέταλ-
λον.

BRÉLAN, εἶδος χαρτοπαιγνίου. S.
χαρτοπαικτεῖον.

BRÉLANDER, ῥ. χαρτοπαικτῶ, εἴ-
μαι.

BRÉLANDIER, χαρτοπαικτής.

BRÉLE, 0. χόρτον διὰ χαιμερι-
νὴν τροφήν τῶν προβάτων.

BRÉLINGOT, = BERLINGOT.

BRÉLLE, 0. μικρὰ σχεδὸν ξυλι-
κής.

BRÉLOQUE, 0. στολὴ μικρᾶς ἀ-
ξίας. S. (στρατ.) = BRÉLOQUE.

BRÉME καὶ (ὑποκορ.) BRÉMOITE,

0. εἶδ. ἰχθ. (χυπρίνου).

BRÉNADE, 0. = BRÉNEB.

BRENÈCHE, θ. μηλίτης σῖνος ἄγνως ἀκρίμην.

BRENKE, θ. μίγμα χόρτων καὶ πιτύρων πρὸς τροφήν τῶν χοίρων (χηνῶν κτλ.).

BRENNEUX, EUSE, σκατωμένος.

BRESAGNE, θ. = EFFRAIE.

BRESAGUE, θ. = CHOUETTE.

BREQUIN, ἡ ἑλιξ τοῦ τρυπάνου. §. τὸ τρύπανον.

BRESILLER, ῥ. κάμνω θρύμματα, συνθραύω. 2) βάζω μὲ κοκκινύδιον (μπανάκι).

BRESLINGUE, θ. εἶδ. φράγουλας.

BRESSELAUX, πλθ. ὁρμαὶ προστη-
τημεναί εἰς τὸ δίκτυον.

BRESSIN, (ναυτ.), σχοινίον πρὸς ἀνέλκεσιν φρετῶν κτλ.

BRESSON, βούς ὑπάξαντος (σιτῆ-
χρους).

BRESTE, θ. στήσιμον ἱζῶν.

BRETAILLER, ῥ. ματαιοσχολῶ εἰς ὁπλίσκην.

BRETAILLEUR, μαχαιροβγάλτης.

BRETAUDER, ῥ. στράβοκορεῦμα. §. (ἱππ.) ὠτοτομῶ.

BRETELLE, θ. ὁ ἀορτήρ τῆς πε-
ρισκελίδος κτλ.

BRETELLERIE, θ. κατασκευὴ καὶ
πώλησις ἀορτήρων (bretelles).

BRETELLIERE, θ. εἶδος δικτύου.

BRETTE, θ. σπάθα, (χλευαστ.).

BRETELLER καὶ BRETTIER, ῥ. λα-
ξεύω μὲ ὀδοντωτὸν ἐργαλεῖον.

BRETTIER, μαχαιροβγάλτης.

BRETTURE, θ. χάραγμα εἰς λίθον
ἢ ξύλον δι' ὀδοντωτοῦ ἐργαλείου.

BREUIL, λόγχη δάσους. §. (ναυτ.)
= GARCETTE.

BREUILLER, ῥ. (ναυτ.) = CARQUER.

BREUILLES, θ. ἡ ἀρα. πλθ. (ναυτ.)
τὰ διάφορα μικρὰ σχοινία τὰ
χρησιμοποιῶντα πρὸς συστολὴν
τῶν ἱστῶν. 2) τὰ ἔντερα τῆς
ἀρίγνης κτλ.

BREUVAGE, ποτόν. §. ἱστροφόν.

BREVE, θ. ἡ ποσότης τῶν εἰς μίαν
μηνὴν βράσιν τοῦ μετάλλου πα-
ραχθέντων νομισμάτων. §. εἶδ.
πηγνὸν (κόρακος).

BREVET, πυττάκι, δίπλωμα,
(Δυν.) βρέβιον. 2) βαφικὴ τις
σκευασία.

BREVEVABLE, ἐπιθ. ἄξιος διπλώ-
ματος, βραβεύσιμος.

BREVEKTAIRE, ὁ φέρων δίπλωμα.

BREVEYER (τὸ T δὲν διπλασιάζε-

ται, τὸ E δὲ μόνον τῆς παρα-
λῃ. βαρύνεται πρὸ τῶν ἀφῶντων
συλλαβῶν), ῥ. δίδω διπλωμα εἰς
τινα.

BREVEUX, εἶδος ἀγρίστρου διὰ
τοὺς ἀστακοὺς καὶ παγοῦρους.

BREVIARIE, βιβλίον ἐκκλησια-
στικῆς ἀκολουθίας, σύνοψις. §.
ἀκολουθία.

BREVICAUDE, ἐπιθ. βραχύσυρος.
(βυν.) βραχύμιτος.

BREVIPEDES, πλθ. βραχύποδα
καὶ-

BREVIENNES, πλθ. βραχύπιτερα
καὶ-

BREVIHOSTRES, πλθ. βραχύῤῥα-
μα (πηγνῶ).

BREVITE, θ. βραχύτης (συλλα-
βῆς).

BREVIUSCULE, ἐπιθ. ὕποκορ. ὀλι-
γοντι βραχὺς (κοντός).

BUIDE, θ. κλάσμα ἄριθ. §. (πλθ.)
τὰ ἀποράγια. §. (μτφορ.) φρά-
σεις ἀσυνάρτητοι.

BRIC-A-BRAC (MARCHAND DE—),
παλαιοπώλης.

BRICK, καράβι δικάταρτον, βρι-
κιον.

BRICOLE, θ. τὸ περὶ τὸ πτήθος
μέρος τῶν ζυγολωρίων, §. ὁ
ἀορτήρ (ἀναφρεὺς) τῶν ὑδροφό-
ρων κτλ. §. δίκτυον δι' ἐλάφους
κτλ. §. ἡ κατ' ἀντίκρουσιν σφαι-
ροβολία. §. (μτφορ.) πλάγιον
(δόλιον) μέσον.

BRICOLER, ῥ. σφαιροβολῶ δι' ἀν-
τικρούσεως. §. (μτφορ.) λοξο-
δρομῶ, καρκινοβατῶ.

BRICOLIER, ἵππος παρήγορος (παρ-
εξηγμένος).

BRIDE, θ. χαλινός. §. λωρὶ σκι-
αδίου. §. στεφάνι δοκού.

BRIDER, ῥ. χαλινῶν. §. (μτφορ.)
καταναγκάζω. περιορίζω.

BRIDIER, ὁ πωλὼν ἢ κατασκευά-
ζων χαλινάρια.

BRIDOIR, τὸ λωρὶ (κράτημα) τοῦ
σκιαδίου.

BRIDON, χαλινός χωρὶς περιστό-
μιον, φορβεῖα.

BRIDURE, θ. (ναυτ.), δέσιμον τῶν
τεντωμένων σχοινίων.

BRIE, θ. σκυτάλη μὲ τὴν ὁποίαν
ζυμνόνουν.

BRIER, ῥ. ζυμνῶν μὲ τὴν ἐπὶ
τούτῳ σκυτάλην.

BRIEF, ENE, βραχὺς, σύντομος.

BRÈVEMENT, ἐπιθ. συντόμως.
BRÈVETE, θ. βραχύτης (ἡ
κείας).

BRICAUDER, ῥ. πρωτοκινῶ
ἔρια.

BRIEF, ῥ. (χρδ.), χρεῖον
σαλακόνω.

BRIEFER, EUSE, (χρδ.), φαν-
2) τοπατιστοῦλη.

BRIGADE, θ. τάγμα στρατιω-
κόν. ἐνωμοτία.

BRIGADIER, ἐνωμοτοφάγος.
(ναυτ.) πρωτελάτης λιμνῶν.

BRIGAND, ληστής. §. καὶ
BRIGANDAGE, ληστεία. §. καὶ
χρησις (ἐξουσία).

BRIGANDEAU, (οἰκ.), κληπεῖον.

BRIGANDER, ῥ. ληστεύω.

BRIGANDIN καὶ (θ.) BRIGANDIN
εἶδ. πλοίου, μικρὸν βρεῖον.

BRIGNOLE, θ. ξηρὸν δαμάσκηον.

BRIGUE, θ. ῥαδιουργία.

BRIQUER, ῥ. ῥαδιουργῶ. σπον-
δαρχῶ.

BRIQUEUR, μνηστήρ (σπουδαῖον
περὶ) δημοσίας θέσεως.

BRISÉAU, διάφορα γυνήκων
σπειρόμενα ὑφύτνα χρησιμὰ
συσιν ὡς χόρτος.

BRILLAMMENT, ἐπιθ. λαμπρῶς.

BRILLANT, ANTE, λαμπρῶς, λα-
γαλοπρεπῆς. || (οὐς.) λαμπρῶς.

2) διαμάντι (πολύτιμο)
μυρμιλλάντι.

BRILLANTER, ῥ. κίπτιον εἰς ἡ-
μα πολυέδρον τὸν ἀδάμαντα.

(μτφορ.) λαμπρύνω μὲ στίλβον
φράσεις (τὴν ὑπόθεσιν).

BRILLER, ῥ. λαμπρῶς. §. (μτφορ.)
διαπρέπω, φαντάζω.

BRILLOTER, ῥ. (χρδ.), ὑπόλαμπος
τῆς.

BRINALE, θ. ὁ μοχλὸς τῆς
τῆρας.

BRINALER, ῥ. κουνῶ ἀπὸ τοῦ
πῶς. §. σημαίνω ἐν γλῶσσῃ.

BRINBON, στολίδι πρότυπον
λῆρος.

BRIN, κάρφος, σάκκον. ἡ δὲ
§. τὸ ἐλάχιστον. || δένδρον (ξύλον).

arbre (de bois), δένδρον (ξύλον). || ἀκέραιον (ἀφελαστον). || δένδρον.

brin, τρίχα—τρίχα.

BRINASSE, θ. στούπη δένδρου
ποιότητος.

BRINASSE, θ. ὁ καρπὸς τοῦ

BRASSIER, = AIRELLE.

BRASSE, θ. ποτηριὰ εἰς ὕψην τι-

BRUSTOE, βάθος πρὸς δια-

BRULLE, θ. κλωνί, κλωνάρι.

BRUNDALE, = BRINDALE.

BRUSSE, θ. (γυδ.), παλινάλογον.

BRUSSE, θ. εἶδ. ζυμωτικού.

BRUSSE, θ. = COULEURÉE.

BRUSSE, θ. (βιν.), βρύον. S. (ναυτ.)

BRUSSE, θ. εἶδ. ἀνεμώνης.

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRUSSE, θ. (μεταλλουργ.)

BRISER, θ. θραύω, συντριβώ, σπᾶ-
νώ. S. (μυνη.) κατακουράζω.
||. brisons là (là-dessus), προσ-
φθάνει l περιττὰ τὰ περαιτέρω
λόγια.

BRISER-SCILLE, κλέπτης, *σφα-
γιδολότης.

BRISER-TOUT, ὁ σπάνων ὅ, τι πιά-
ση, ζημιάρης.

BRISER (D'IMAGES), εἰκονοκλά-
στης.

BRISER-VENT, (κηπουρ.), πρόβολος
κατὰ τοῦ ἀέμου.

BRISOT, κίπνος τοῦ λιναρίου
ἢ τοῦ ἀχύρου.

BRISURE, θ. ῥήγμα, σπάσιμον.
S. (τεχν.) κλειδωσις τῶν συν-
αρμωσάν τεχνουργημάτων. ||
mât à —, κατάρτι κομματια-
στὸν (ἐκ συμβολῆς).

BROC, κουβάς. S. (ἀρχ.) ἀντί
broche, (ἴδ. ||.) de broc en
bouche, ἀπὸ τὴν σούβλῃν κ' εἰς
τὸ στόμα. ||. de brie et de
broc, ἀπ' ἑδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, μὲ
κάθε τρόπον.

BROCAILLE, θ. λιθόστρωτον ἀπὸ
παλινοπετρίας.

BROCANTEUR, τὸ οὖσ. τοῦ -
BROCANTEUR, ῥ. μεταπωλῶ (σκυῖς,
ἐπιπλα κτλ.).

BROCANTEUR, EUSE, μεταπράτης
(σκυῖων κτλ.).

BROCARD, σκῶμα δηκτικόν.

BROCARDER, ῥ. σκώπτω δηκτι-
κῶς, χλευάζω.

BROCARDEUR, EUSE, σκώπτης.

BROCARD, μεταξωτὸν χρυσοῦ φαν-
τον.

BROCATILLE, εἶδ. BROCARD βαμ-
βακεροῦ. S. εἶδος ποικίλου λί-
θου, σομακί.

BROCHAGE, χαρτοδέσιμον βιβλίου.

BROCHE, θ. σουβλί, σούβλα. S.
καλλιτοβελόνη. S. τὸ ἀδράκτι
τῆς ῥοδάνης. S. ὁ πείρος τοῦ
βρελλίου. S. τὸ γλωσσίδι τῆς
κλειδωνιᾶς. S. (πλθ.) οἱ χαυ-
λιδόντες τοῦ ἀγριοχοίρου. S.
τραπεζικὸν γραμματίον μικρᾶς
ποσότητος.

BROCHER, θ. σουβλιά (χρέατος).

BROCHER, θ. ποικίλῳ μὲ κλαδί-
α κτλ. τὸ ὕψωμα. S. σκαλίζω τὸ
ἀμπέλι. S. χαρτοδένω βιβλίον.
S. (μυθωρ.) αὐτοσχεδιάζω. ||.
||. brochant sur le tout, (εἰρη.),

διεπίμετρον (ἀρχαῖος, διαγραφί-
ας κτλ.).

BROCHET, (ἰχθ. ποτάμ.) ἀνθρῶς,
λύκος.

BROCHETTE, ῥ. σουβλίτιον. S. εἰ-
ματῶνα (γουνάρι), προσπα-
ταλέω. S. — (ναυτ.) μετῶ τὸ
πλευρὰ τοῦ πλοίου.

BROCHETON, ὄπικ. τοῦ BROCHET

BROCHETTE, θ. σουβλίτιον.

BROCHER, βιβλιοδέτης.

BROCHER, σφυρί τοῦ πεταλιωτοῦ.

BROCHER, τὸ κόμμι τοῦ βιβλίου.

BROCHER, θ. χαρτοδέσιμον βι-
βλίου. S. βιβλίον χαρτοδεμένον.

BROCHER, εἶδ. κρέμας τῆς ἰταλ.

BROCHER, θ. πλθ. τὸ βυτυρό-
δη μῆρις τοῦ τυρογάλλικου.

BROCHER, εἶδ. ὑποδήματος, ἐμ-
βάτης. S. (συνκδ.) ἡ κομμοῦλα.

S. εἶδος βασιάνου, ταδοκάκη.

BROCHER, ῥ. κεντῶ (ὕψωμα). S.

ποικίλῳ ἐπὶ τὸ μυθωδέστερον

τὴν διήγησιν.

BROCHER, θ. κέντημα. S. κεν-
τίδι. S. προσθήκη εἰς διήγησιν.

BROCHER, EUSE, κεντητής, κεν-
τήτρια.

BROCHER, κουβαράκι τῶν πιλο-
ποιῶν κλπ. S. ἐργαλεῖος τῶν

σειρητιῶν.

BROIE, θ. = BRISOT.

BROICHMENT, κοπάνισμα. τριψι-
μον.

BROICHMENT, θ. σκόνταμμα, πα-
ραπάτημα ἵππου.

BROICHMENT, θ. (ἀνατ.) βρόγχος.

BROICHMENT, = BROICHMENT.

BROICHMENT, ῥ. προσκόπτον, σπον-
τάπτω. S. (μυθωρ.) σφάλω.

BROICHMENT, ALE, καὶ BROICH-
MENT, ἐπὶ θ. (ἀνατ.) ὁ τῶν βρόγ-
χων.

BROICHMENT, διπλωτήριον τῆς ποδ-
χας.

BROICHMENT, εὐπνοῖα τῶν κεν-
τῶν διασημάτων τοῦ κλισίου

τῆς ὑπνόμου.

BROICHMENT, τὸ οὖσ. τοῦ BROICHMENT.

BROICHMENT, κρέμα γαλλοῦ καὶ ἄλλων

μετ' ἄλλων, ὠρίχθαλος, (κοιν.)

μυθωρῶν. S. νόμισμα ἢ ἀγαλ-
μα γαλλοῦ.

BROICHMENT, ῥ. χρωματίζω (καὶ μὴ

σκληρύνομαι) εἰς εἶδος ὠρίχθα-
λου.

BROUANT, (κυνηγ.), ἀγρίμιον
ένος έτους.

BROQUE, = BROCOLI.

BROQUELINES, 0. πλθ. τὰ άκρα
(σπύδαλα) των καπνοφύλων.

BROQUER, ρ. περνῶ διά των δ-
υσθάλμων ή των βραγγίων μι-
κροῦ οφθαλμοῦ κλωστήν ἵνα χρη-
σιμεύσῃ ὡς δόλωμα.

BROQUETTE, 0. καρφάκι, πρόκα.

BROQUETEUR, (γεωργ.) ὁ σαρκεύων
καί φορτώνων τὰ δεμάτια.

BROS, σῶμα έτερογενές μεταξὺ
των φύλων νατοχάρτου.

BROSSAGE, βούρσιμα.

BROSSE, 0. ψήκτρα, βούρσα. §.
(πλθ.) λόχη.

BROSSÉE, 0. βούρτσισμα. §. (μτ-
νμ. καί χλευας.) ξυλοκόπημα.

BROSSER, ρ. βουρτσίζω. §. (εί-
ρων.) ξυλοκοπῶ. §. (κυνηγ.) δια-
τρέχω τήν λόχημν δάσους.

BROSSERIE, 0. τὸ έργον τοῦ-

BROSSIER, ψηκτροποιός-(πώλης).

BROSSURE, 0. ή διά της ψήκτρας
μόνον βαφή των δερμάτων.

BROU, τὸ χλωρὸν εξώφλοισιν των
καρύων κλπ.

BROUAILLES, 0. πλθ. (μαγειρ.),
τὰ έντερα των ἰχθύων.

BROUÉE, 0. βροχή αίφνιδια καί
ὀλιγοχρόνιος.

BROUET, ζωμός.

BROUETTE, 0. φορεῖον μονόροχον,
χειραμάξιον.

BROUETTÉE, 0. ὅσον χωρεῖ έν χει-
ραμάξιον.

BROUETTER, ρ. κουβαλῶ διά της
χειραμάξης.

BROUETIER, ὁ σύρων τήν χει-
ράμαξαν.

BROUGNEE, 0. (άλιευτ.) είδος μα-
κροῦλοῦ κύρτου.

BROUILLAGE, (οίκ.), ὀχλοδομή, θό-
δος.

BROUÏ, σωλήν (φυστήριον) των
ἐγκαυστουργών.

BROUILLAGE, (κηπουρ.), ἄπλω-
μα (σκόρπισμα) των ξερρίζωθέν-
των χόρτων.

BROUILLAMINI, (χυδ.), ἀταξία,
σύγχυσις. §. (ἱππιατρ.) είδος
ἐμπλάστρου.

BROUILLARD, ὁμίχλη, καταχνιά.
§. (έμπορ.) προχειρον βιβλίον
(κατάστηχον). §. (ἐπίθ.) papier

—, στουπόχαρτον.

BROUILLE, 0. (οίκ.) = BROUILLERIE.

BROUILLE-BLANCHE, 0. είδος φυ-
τοῦ (βατραχίου).

BROUILLE, ρ. συγγέω, ἀνακατό-
νω. §. (μτφορ.) περιπλέκω, ἐμ-
περιδεύω. §. συγχρούω δύο τι-
νάς πρὸς ἀλλήλους. ||. le temps

se brouille, ὁ καιρὸς χαλνᾷ
(συννεφιάζει). ||. il se brouilla,

τὰ ἔχασεν(ὀμιλῶν), ἐμπεριδεύθη.

BROUILLERIE, 0. σύγχυσις (μετα-
ξὺ φίλων), κάκισμα.

BROUILLON, 0. ἀνακατωτού-
ρης, ταραξίας. §. (οὔσ. ἀρσ.)

σκέδιον (έγγράφου), πρωτόγρα-
φον.

BROUILLONNER, ρ. σχεδιάζω ἔγ-
γραφον.

BROUIN, ρ. ξηραίνω, καίω.

BROUISSURE, 0. καύσιμον των φυ-
των ὑπὸ τοῦ φύχους ή τοῦ ἡλίου.

BROUSSAILLER, ρ. φουτεύω (περι-
φράσσω) με χαμόκλαδα.

BROUSSAILLES, 0. πλθ. θάμνοι,
χαμόκλαδα, (Γ.) τοσαυτά.

BROUSSE, 0. είδος τυριού.

BROUSSER, ρ. διέρχομαι κυνηγῶν
διά των θάμνων. 2) τυριάζω.

BROUSSIN, φῶμα ξυλωδες ἐπὶ των
δένδρων.

BROUT, τὰ νεόπλαστα χαμόκλαδα.

BROUTER, ρ. βόσκει (τοὺς ἀρέ-
μονας των δένδρων). §. (κηπουρ.)

βλαστολογῶ δένδρον. ||. les bé-
tes brouitantes, (κυνηγ.), αἰέ-
λαφοι κτλ.

BROUTILLES, 0. πλθ. φρύγανα. §.
μηδαινιζέ πράγματα.

BROUAGE, κοπάνισμα, τρίψιμον.

BROYE, = BRISOL.

BROYEMENT, τὸ οὔσ. τοῦ-

BROYER, ρ. τρίβω, κοπανίζω.

BROYEUR, ὁ τρίβων (κοπανίζων).

BROYON, (τηγρφ.), ἐργαλείον διά
τήν μελάνην. §. κόπανος διά
τήν λάσπην. §. παγίς διά τὰ ά-
γρίμια.

BRU, 0. ή γυνή τοῦ υἱοῦ, νύμφη

BRUANT, είδ. πτν. (κριθολόγου),
φλυτζούνι.

BRUANTIN, είδος πτηνοῦ (χλω-
ρίωνος).

BRUC, είδ. θάμνου (ἐρσίκης).

BRUCILLES, 0. πλθ. λαβίδιον με
ἐλατήριον.

BRUCÉE, 0. ἐξάτμισμα της ζόμης.

BRUCON, μηλορροδάκινον (γ.).

BRUGUET, είδος άμνώνου.

BRUINE, 0. ψιλή βροχή, ψιχάλα.

BRUINER, ρ. ψυχάλει.

BRUIN, ρ. ἀπαλύνω διά τοῦ ἔρω-
τος τὸ ὄρασμα.

BRUIRE, ρ. ἤχῳ, βοᾶν, μτ-
μπουνίζω.

BRUISINER, ρ. (ζυθοστ.) χρο-
κοπανίζω τὸ γάνημα.

BRUISSEMENT, βούθ, βόμβος (ἐν
ὤσειων κτλ.).

BRUIT, κρότος, βούθ, παραγί-
ρυθος, τύρρη. §. φήμη, φέ-
νον. ||. à petit —, ἡσύχοι-

BRÛLABLE, είπθ. αἵτις νά γῆ-
ναι.

BRÛLAGE, κόπρισμα της γῆς
ἐπικαύσις των χόρτων.

BRÛLANT, ANTE, καυστικός, κα-
ύς. §. (μτφορ.) φλογερὸς, δια-
καύσιμος.

BRÛLEMENT, καύσιμον (πρὸς
τείων κτλ.).

BRÛLER, ρ. καίω, καίωμαι (ἐν
φορ.) είμαι ἀνυπόμονος νά τρι-
ξω τι. ||. (ή πθ. μτν. ὡς τρι-
ξίκα φαγητοῦ, καύλα.

BRÛLERIE, 0. διασταλακτήριον
νοπνεύματος.

BRÛLE-TOUT, (δε BISE).

BRÛLEUR, ἐμπρηστής.

BRÛLOT, πυρπολικόν (πλοῖον ὃ
στειλνωτήριον των κατόπιν)
§. είδος έντόμων (σκνιπων).

BRÛLOTTIER, ναυτης παραπλοῦ-
(πλοίου).

BRÛLURE, 0. καύσιμον.

BRUMAIRE, ὁ β'. μήν τοῦ ὅρου
κρ. καλανδάρου της Γαλλ. (1793)
(Οκτ.-21 Νοεμβ.) ἡμερησίος.

BRUMAL, ALG, χειμερινός.

BRUME, 0. ὁμίχλη (της θάλα-
σης).

BRUMER, 0. είδος γάδου (δολφίν).

BRUMEL, είδος ὀρμιας.

BRUMEUX, EUSE, ὁμίχλωδης.

BRUN, UNE, φαίδς, σκούρος (ἐν
άνθρ.) μελαχροινός. ||. (οὔσ. πτν.)
τὸ φαῖδν (χρώμα). §. (0.) τὸ ἄν-
κωγίς της εσπίρας.

BRUNATRE, είπθ. ὑπόγειος.

BRUNELLE, 0. είδος ἐλάτης.

BRUNET, ETE, μελαγχρόνιος.

BRUNET, 0. είδος πτη-
τος. ||. (οὔσ. 0.) είδος πτη-
νοῦ παρυδαίου, πιλιδίου.

BRUNI, τὸ στιλπνόν μέταλλον
αλάδα τοῦ χρυσοῦ ή ἀργυ-
σκείους.

BRUNIE, 0. είδος ῥάμνου.

πομφόλυξ. §. διάταγμα τοῦ Πάπα, σιγγίλιον. §. εἶδος ὄστρ., φούγκα.

BULLE, έε, ἐπίσημος, σιγγιλιώδης, (ἐπὶ ἐγγράφ.). 2) (βτν.) = BULLEUX.

BULLESCENCE, 0. (βτν.) τὸ πομφολυγιστὸν τῶν φύλλων (καθὼς τοῦ κρημβολαχνίου).

BULLETIN, ψιφυδέλιον. §. ἔκθεσις ἐπίσημος, διάγγελμα. συλλογὴ (νόμου κτλ.).

BULLEUX, EUSE, (βτν.), πομφολυγιστὸς (λατρ.), πεμφλιγιστὸς.

BULLICAME, πηγὴ πομφολυγίζουσα ἀνθρακικὸν ὡς εἰς τὸν πυθμένα της.

BULLIER, ὁ πολύπους τῆς φούσκας (BULLE).

BUNE, 0. ὁ ὑπεράνω τῶν σιδηρουργείων (τοῦχος).

BUNETTE, 0. = FAUVETTE (D'HIVER).

BUPRESTE, βούπρηστις, (έντ.).

BUQUET, ἐργαλεῖον (κύκλιθρον) τῶν βαφείων.

BURALISTE, ὁ ἐπὶ τῶν πληρωμῶν καὶ εἰσπράξεων γραφεῖου (λαχείου κτλ.).

BURAT, εἶδος σαγιακίου (BURE).

BURATÉ, έε, ὑφασμένος ὡς ἂν BURAT.

BURATINE, 0. εἶδος μεταξομαλίνου ὑφάσματος.

BURBOT, = LOTTE.

BURE, 0. σαγιάκι, σκουτι, ἀμπάς. §. στόμιον (φρέαρ) μεταλλείου.

BUREAU, γραφεῖον. §. τμήμα.

BUROCRATIE, γραφειοκρατία.

BURETTE, μικρὰ φιάλη.

BURGANDINE, τὸ ὑραιότερον εἶδος τῶν -

BURGAU, κόγχος ἢ μαργαροφόρος, (ὄστρ. τῶν Ἰνδ.).

BURGEAGE, τὸ οὖσ. τοῦ -

BURGER, β. ἀναβράζω τὴν ὑα-

λον (δι' ἐμβάψεως χλωρῶν βάζων).

BURGRAVE, ἄρχων τῆς Γερμαν.

BURGRAVIAT, ἡ ἀξία τοῦ BURGRAVE.

BURIN, γλυφίς (χαλκογράφου). §. λαστὸς μεταλλευτοῦ.

BURINER, β. ἐγχαράττω διὰ τῆς γλυφίδος, (καὶν.) σκαλίζω (εἰς μέταλλον).

BURLESQUE (καὶ ἐπὶ β. -EMENT), ἐπιθ. γελοῖος ἐπὶ τὸ ἀλλόκοτον, παράξενος.

BURON, καλὸς ποιμένων.

BURONNIER, ποιμὴν καλυβίτης.

BURSAINE, ἐπιθ. θυλακοειδῆς, ἢ θυλακοφόρος.

BURSAL, ALE, φορολογικὸς (νόμος κτλ.).

BURSCULE, 0. θυλάκιον, σακκιδάκι.

BUSART, εἶδ. ἱέρακος (κίρκου), ἀλεκτοροθήρας.

BUSC, τὸ βαλαίνιον ἢ λεπίδιον τοῦ περιστήθιου (CORSET). 2)

ἀντιστήριγμα τῶν μοσχλῶν τοῦ κλειθροῦ τῶν ποταμῶν κτλ.

BUSE, 0. ὄρνειον (ἄχρηστον πρὸς θήραν), κίρκος ἢ τριόρχης. §.

(μυφορ.) εὐθήρης. §. (τεχν.) σωλὴν πνευστήρος ἢ φουσεροῦ ἢ κρήνης ἢ καπνοδόχης.

BUSETTE, 0. = FAUVETTE.

BUSON, εἶδος κίρκου (ἱέρακος).

BUSQUER, β. βάλλω BUSE.

BUSSEROLLE, 0. = ARBOUSIER (TRAINANT).

BUSTE, τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος, προτομή. 2) κουτι διὰ τὰς δαμασκηνὰς σταφίδας.

BUSTIE, 0. βούρθαλμον, (ψυτ.).

BUT, σκοπὸς (κυρ. καὶ μυφορ.), τέρμα, ||. de — en blanc, ἀπ' εὐθείας, χωρὶς αἰτίας ἢ προσέ-

μα. ||. but à but, ἴσια-καὶ-ἴσια

BUTE, 0. κοπίδι τοῦ πεταλού

BUTEAU, = BUSE.

BUTÉE, ἴδε BUTTÉE.

BUTER, β. κυτῶν εἰς τὸ στήθος

εὐστοχῶ. §. (ἀρχιτ.) στήριγμα ἀντηρίδος. §. (αὐτῶν) ἱκανοὶ εἰς τι, διατείνονται. ||. ils se butent, ἀντιφέρονται.

BUTIN, λεία, λάφυρον.

BUTINER, β. κάμνω λάφυρον, λη

ζομαι.

BUTINEUR, EUSE, λάφυροθη

BUTOIR, (σκιυτομ.), κοπίδι

BUTOR, εἶδος ὄρνειου, πούρ

§. (μυφορ.) εὐθήρης (καὶν.)

φος.

BUTTAGE, τὸ οὖσ. τοῦ BUTTE

BUTTE, ὑψωμα γῆς. ||. c'est en

—, εἶμαι ἐκτεθειμένος (εἰς τὸ

προσβολάς).

BUTTÉE, 0. λίθινον κτίσμα εἰς τὴν

ἄκρας τῆς γεφύρας (ἀλλ.) (καὶν)

BUTTER, β. (κηπουρ.) ὕψωμα

μα περὶ τὴν βίβαν δένδρου

(οὐδ.) σκοντάπνω.

BUTTOIR, ἐξοχὴ ἀντιστήριγμα

τὸ ἐλαττήριον μηχανῆς.

τρον μὲ δύω πυλῖα.

BUTTORE, 0. κρήνη τῶν πλο

τῶν λαγωνικῶν.

BUTYRACÉ, έε, βουτυροειδῆς.

BUTYREUX, EUSE, βουτυροειδῆς.

BUVABLE, ἐπιθ. πότιμος.

BUVARD, ρουπτήχαρτον εἰς αἴ

μα βιβλίου.

BUVÉE, 0. ποτὸν ἀπὸ ἀλευρῶν

θούρια, κουκία κτλ. διὰ τὰς

γελάδας.

BUVEAU, (ἀρχιτ.), γωνιόμετρον

BUVETIER, ὁ ἔχων κρατὶν

BUVETTE, 0. τὸ μέρος ὅπου

νήθως ἐπυρογύοντο οἱ δακτύ

καὶ ὑπάλληλοι.

BUVEUR, EUSE, πότης, οἰνοπό

BUVOTTER, β. συχνοπίνω.

BUZARD, = BUSEAU.

ο, τὸ γ'· γράμμα τοῦ
κατὰ ἀλφάβητου.
CAB, ἱερ. ἐβδ. || εἰς εἰς ἰδ, τῆδε
ἐκείνου. || (ὡς ἐπιφών.) ἄγετε!
CAB, (ὡς.) ἀντὶ CELA.
CABALE, θ. ἡ κατὰ παράδοσιν
ἐκκλησιαστικὴ ἐρμηνεία τῆς Γραφῆς.
CABALE, μαγείας. S. (συνήθ.)
CABALE, βιβλιογραφία. συνωμο-
σία. S. συμμορία.
CABALE, β. βιβλιογραφία.
CABALEUR, β. βιβλιογράφος.
CABALEUR, β. βιβλιογράφων (κυρ. ὑπὲρ
κατὰ τῶν ὑποκριτῶν θεάτρου).
CABALEUR, β. ἀκολουθῶν τὴν ἱε-
ραρχίαν καὶ δόξαν.
CABALISTE, οὐκὶνός περὶ τὴν ἱεδ.
CABALISTE, καθολικός.
CABALISTIQUE, ἐπίθ. καθολιστικός.
CABALIN, INE, ὁ τῶν ἱππῶν, ἱπ-
ποτικός.
CABAN, ἐπενδύτης ναυτικῆς διὰ
τὴν κακοκαίριαν.
CABANAGE, τὸ οὗτ, τοῦ CABANER.
CABANE, θ. καλὸν, κοιτωνίσκος
(ἐκείνου). μέγα κλῶβον.
CABANER, β. καλυμνοποιῶμαι, σπι-
νοῦμαι. S. (ναυτ.) ἀναποδύγ-
ναι, -οῦμαι.
CABANIS, εἶδος φυλλιάσματος διὰ
τὴν καλλήσεως.
CABANON, δωμάτιον εἰρκτῆς.
CABANER, β. μεταγγίζω τὸ ὕδωρ
ἐκ τοῦ ζυθοποιείου.
CABARET, καπηλεῖον. S. δίσκος.
CABARETIER, β. ἀστρον, (φυτ.).
CABARETIER, ERE, κάπηλος.
CABAS, καλὸν (διὰ οὐκ). S. πα-
ρακαταστάς.
CABASSER, β. βάλλω εἰς τὸ κα-
λόν.
CABASSEUR, KUSE, κλέπτης.
CABASSER, θ. παλαιοαγέλας.
CABASSER, εἶδος ἰχθ. (καλλαρίας),
κατὰ τὸν γάδος.
CABASSER, ἐργάτης (πλοίων), μπρ-
γάρτης.
CABASSER, (ναυτ.), πάσσαλος διὰ
τὴν προκλήσεως.
CABASSER, θ. = CABANE, κοιτωνίσκος
ἐκείνου.

CABINET, δωμάτιον (ἰδιαιτέρον),
ἀναγνωστήριον, σπουδαστήριον
κτλ. S. μουσεῖον. S. ἀνκτο-
βούλιον. S. πελατεία δικηγόρου.
S. ἀναγκαῖον.
CABIE, σχοινὶ γονδρὸν, πολυμάρι.
S. (ναυτ.) μέτρον 120 ὀργυίων.
CABIE, γονδρὸν γαιτάνι.
CABIEAU, καλῶδιον (πρὸς ῥυμ-
κίαν).
CABIEK, θ. ἑκτασίς ἐνός cable
(200 μέτρων).
CABLER, β. συγκλωθῶ πολλὰ σχοι-
νία εἰς ἓν.
CABLIAT, = CABELIAT.
CABLIKE, θ. τὸ βραδύ (μολύβδι)
τῆς ὁρμῆς ἢ τοῦ δυνάτου.
CABLOT, = CABIEAU.
CABLURE, θ. λίθος διατριπτήμενος
ἀπὸ τοῦ ὁποῦ δένονται τὰ ἀ-
πόγεα.
CABOCHU, θ. (χυδ.), κεφαλή. S.
εἶδος καρφὸς μὲ γωνιώδη κε-
φαλὴν. S. = CHEPÊCHE.
CABOCHON, ὑποκορ. τοῦ CABOCHU.
S. λίθος πολύτιμος ἀπελκτικῆς.
CABOSSE, θ. ὀκαρπὸς τοῦ κακάου.
CABOT, εἶδος ἰχθ. (κεφάλου καὶ
κοιτιῶν).
CABOTAGE, ἀκτοπλοία.
CABOTE, θ. χελιδονόψαρον, (ἰχθ.).
CABOTER, β. μετέρχουμαι τὴν ἀ-
κτοπλοίαν.
CABOTEUR, ὁ μετερχόμενος τὴν
ἀκτοπλοίαν.
CABOTIER, πλοῖον πρὸς ἀκτο-
πλοίαν.
CABOTIN, κωμικὸς ὑποκριτῆς ἀ-
δόκιμος.
CABOTINAGE, δρῆμα ἀδόκιμον.
CABOTINER, β. ζῶ ἢ ὑποκρίνομαι
ὡς CABOTIN.
CABRE, μηχανὴ βαρουλκῆς, (ἄλλ.)
CHEVRE.
CABRER (SE—), β. (κυρ. ἐπὶ ἱπ-
ποῦ) ἀνορθοῦμαι ἐπὶ τῶν ὑπὲρ
οὐκὶν ποδῶν. S. (μτφορ.) ἀπει-
θῶ, ἀντιτείνω.
CABRI, κασιόκακι. S. (ναυτ.) ῥά-
δος κρατοῦσα τὴν τίνταν.
CABRIOLE, θ. σκίρτημα, χορηγί-
σμα.

CABRIOLE, β. σκίρτῶ, χοροπη-
δῶ.
CABRIOLET, ἀμῆξι δίτροχον, δι-
φρος.
CABRIOLEUR, ὁ χοροπηδῶν, σκίρ-
ταξ.
CABRIONS, πλθ. (ναυτ.) σφηνώ-
ματα τῶν κανονίων εἰς ἀνιμο-
ζάλην.
CABRON, δέρμα ἐριφίου.
CABROUET, ἀμάξι(ον) διὰ τὰ ζα-
χαροκάλαμα.
CABROUËTER, β. κορυβδῶ μὲ τὸ
ἐπὶ τούτῳ ἀμάξι τὰ ζαχαροκά-
λαμα.
CABROUËTIER, ἀμαξηλάτης ζαχα-
ροκαλῶν.
CABUS (CHOUX—), κραιμυλόχρονον.
CACA, κακὰ, λίθις τῶν νεφρῶν.
CACAIE, θ. (χυδ.), σκατοβελία.
CACAIO, τὸ ἀμύγδαλον τοῦ κακάου
δένδρου (ἀπὸ τοῦ ὁποῦ γίνεται
ἡ τσοκκολάτα), κακάον.
CACAOTIER καὶ CACAOUER, τὸ
δένδρον τοῦ κακάου.
CACAOTIERE, καὶ CACAOUER τὸ
δένδρον τοῦ κακάου.
CACAOUËRE, θ. φύτευσι κακάου δέν-
δρων.
CACANDE, β. κακὴν ζῶ.
CACATOIRE, ἐπίθ. συνωδευμένος
μὲ διάρροϊαν.
CACALOT καὶ (θ.) CACALOTTE,
εἶδος κήτης, φιστηρὴ ἢ φύσταλος.
CACHE, θ. κρυψίονας.
CACHE-CACHE, κρυπτόν, (εἶδος
παιδιᾶς).
CACHETIQUE, ἐπίθ. καχεκτικός.
CACHEMINE, σάκι, λαχούρι.
CACHÉ-NEZ, περιλαίμιον διὰ τὸ
ψῦχος.
CACHER, β. κρύπτω, ὑπο(ἔπο)κρί-
πτω. || (ἢ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.)
κρυπτός, ἀπόρρητος, κρυψίνος.
|| des vues cachées, σκοποὶ ὑ-
ποκρυμμένοι.
CACHÈRE, θ. παρατεῖχιον διελθ-
γείου.
CACHERON, σπάγγος ἀπὸ γονδρο-
κάνναβου.
CACHET, σφραγίς. S. (μτφορ.) χ-
ρακτὴρ, τύπος. || courir le —,

παράδιδεν μαθήματα εἰς δια-
φόρους οἰκίας.
CACHETER (διπλασιάζεται τὸ τ
πρὸ τῶν ἀρῶνων), ῥ. σφραγίζω.
CACHETTE, θ. κρυψίωνα. || en —,
κρυφίως.
CACHEUR, EUSE, (οἶκ.) ὁ συνειθί-
ζων νὰ κρύπτη.
CACHEUR, τὸ ξύλον διὰ τοῦ ὁποῦ
χωρίζουν τὴν ζάχαριν ἀπὸ τὰ
καλούπια.
CACHENEAU, = PLONGEON.
CACHETIE, θ. (ιατρ.), καχεξία.
CACHOT, φυλακὴ σκοτεινὴ, δε-
σμοτήριον.
CACHOTTERIE, θ. κρυψίονα ἐπι-
τετηδευμένη.
CACHOTTER, ERE, ὁ ἐπιτηδεύων
τὸ κρύπτεσθαι.
CACHOU, φυτικὴ τις ὕλη τῶν Ἰνδ.
σκευαζομένη ὡς ἐκλείγμα.
CASCOSYME, κακόχυμος, φιλόσο-
φος. §. παράξενος, δύστροπος.
CASOLET, εἶδος καθαροειδοῦς ἐφ-
ιππείου.
CASOGGRAPHIE (-PHONIE, κτλ.), κα-
κογραφία(-φωνία κτλ.).
CASTIER, γένος φυτῶν παχυσύλ-
λων, κάκτος.
CASSIDES, θ. πλθ., κακτοειδῆ
(φυτά).
CADASTRAGE, τὸ οὗσ. τοῦ CADAS-
TRER.
CADASTRAL, ALE, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ
CADASTRE, κτηματολόγιον.
CADASTRE, ῥ. καταμετρῶ γαίας
πρὸς σύνταξιν κτηματολογίου.
CADAVÉNEUX, EUSE, νεκρώδης.
CADAVÉRIIN, INE, πτωματοειδι-
κος (σκώληξ κτλ.).
CADAVÉRIQUE, ἐπίθ. ὁ τῶν πτω-
μάτων.
CADAVRE, νεκρὸς (ἀνθρώπου), πτω-
μα.
CADE, καδὶ, κίδος. 2) ἄρκευθος.
||. huile de —, ἄρκευθελαιον,
εἶδος θυσιῶδους κατραμίου.
CADEAU, δῶρον. 2) γράμμα κε-
φαλαῖον πρὸς κόστημα τοῦ τε-
τραδίου.
CADELLE, ῥ. γράψω μὲ κεφαλαῖα
χυριστὰ γράμματα (μὲ μονοκον-
δυλίας).
CADELURE, θ. γράψιμον μὲ μονο-
κονδυλίας).
CADENAS, κλειδαριὰ κρεμαστή.

CADENASSEN, ῥ. κλειδῶνα μὲ κρε-
μαστὴν κλειδαριάν.
CADENCE, θ. (μουσ.), ῥυθμός. §.
εὐρυθμία.
CADENCER, ῥ. ῥυθμίζω (μυστικῶς),
τονίζω.
CADÈNE, θ. ἄλυσος (τῶν κατερ-
γαρέων).
CADENETTE, θ. πλεξίδα (τῶν κλ-
υῶν), κρόβυλος.
CADET, ETE, υστερογενής, δευ-
τερότοκος. §. νεώτερος πάντων
τῶν τέκνων. §. υστεροταγῆς ἄλ-
λου εἰς σωματικῶν. §. στρατιώ-
της εὐγενῆς, (καθὼς παρ' ἡμῶν
ἐν Ἑλλάδι) οἱ Εὐέλπιδες.
CADETTE, θ. πλξ (διὰ εὐστίμον
δρόμου). §. ἡ βραχυτέρα τῶν
δύο μεγάλων ῥάβδων (QUEUES)
τοῦ μπιλλιάρδου.
CADETTER, ῥ. στρώνω μὲ πλάκας.
CADIS, εἶδος ἑρέας (τσόχας).
CADOLE, θ. μάνδαλος.
CADRAN, ἡ πλξ τοῦ ὥρολογίου
ὅπου εἶνε σημειωμένοι αἱ ὥραι.
§. CADRANT. §. CADRANNURE.
CADRANNE, ERE, (δένδρον) πάσχιον
ῥαγάδα.
CADRANNERIE, θ. τὸ ἔργον ἢ τέ-
χνη τοῦ κατασκευάζοντος τὰς
πλάκας τῶν ὥρολογίων. 2) τὸ
μέρος ὅπου εἶν ἀποτεθειμένοι οἱ
γινώμονες (οἱ πολοδεῖκται κτλ.)
τῶν πλοίων.
CADRANT, ἐργαλεῖον τι δι' οὗ κρα-
τεῖται ὁ καταρραζόμενος ἀδάμας.
CADRANNURE, θ. ἀσθιναίς τις τῶν
δρυῶν, ῥαγάς.
CADRAT καὶ (ὕποκορ.) CADRATIN,
(τηγερρ.), κομμάτιον μετάλλου
συγκροτοῦν τὰ στοιχεῖα χωρὶς
νὰ ἐκτοπῶνται ἐπὶ τοῦ χάρτου.
CADRATURE, θ. τὸ σύνολον τῆς
μηχανῆς τοῦ ὥρολογίου.
CADRATERIER, ὁ κατασκευάζων
τὰ διάφορα μέρη τῆς μηχανῆς
τοῦ ὥρολογίου.
CADRE, τὸ τριγυρινόν (περὶ ἑξί)
εἰκόνας κτλ. §. τὸ σχέδιον συγ-
γράμματος κτλ. §. (στρατ.) οἱ
ἀξωματικοὶ στρατιωτικοῦ σώ-
ματος. §. (ναυτ.) κρεβάτι κρε-
μαστόν.
CADRE, ῥ. συνάδω, συμφωνῶ.
CADUC, QUE, ὑπέρηρωος, ἐσχά-
του γήρωος. §. (Νμ.) ἄκυρος. §.
§. mal —, ἡ ἐπιληψία.

CADUCÉATEUR, κηρυκτοφόρος.
CADUCÉE, τὸ κηρυκτικόν (τοῦ κ-
μοῦ).
CADUCITÉ, θ. γῆρας δεκατοῦ
§. (Νμ.) ἀκρότης.
CAFARD, ARDE, ὑποκριτής (ἐλ-
θείας).
CAFARBERIE, θ. ὑπόκρισις (ἐλ-
θείας).
CAFARDISE, θ. ἐπιπλάστος ἐλ-
θείας.
CAFARDISE, θ. ἐπιπλάστος ἐλ-
θείας.
CAFÉ, καφέ. §. καφεΐσιον.
CAFÉIER, = CAFIER.
CAFÉIERE, θ. δένδρον τοῦ καφέ.
CAFETIER, καφετήρ.
CAFETIERE, θ. ἱμπρίκι ἢ κατὰ
καφέ.
CAFÉYER, = CAFIER.
CAFÉYÈRE, = CAFÉIER.
CAHIER, τὸ δένδρον τοῦ καφέ.
CAGY, θ. κλωβί(ον). §. (ἀγγλ.)
οἱ τέσσαρες τοῖχοι. §. ἡ σκά-
τοῦ ἀνεμομύλου. §. ἡ κινε-
ματὴ θύρα ἰχθυοτροφείου.
CAJOLE, θ. ὅσα πτηνὰ περι-
τὸ κλωβίον.
CAGNOTTE, θ. τυροβόλιον.
CAGE-TRÉBUCHET καὶ (θ.) CAGNETTE,
παγὶς εἰς σχῆμα κλωβίου.
CAGIEN, ERE, ὁ πωλὼν κλωβία
πτηνὰ τοῦ κλωβίου.
CAGNARD, ARDE, νιοβρός, ἀνιψιός.
2) (ὡς.) εἶδος φυτῶν
κηροποιῶν. 3) (ναυτ.) πάντων
στέγασμα διὰ τοὺς ναύτας.
CAGNARDER, ῥ. ζῶ ἀνηρώς.
CAGNARDISE, θ. ἀνηρία.
CAGNE, θ. (χυδ.) σκύλα.
CAGNEAU, = CAGNOT.
CAGNEUX, EUSE, ῥαϊδὺς, σαρκο-
πόδης.
CAGNOT, εἶδος σκυλοφάρου.
CAGNOT, OTE, δεισιδαίμωνος εὐλα-
δής.
CAGOTER, ῥ. ὑποκρίνομαι ἐλ-
θείαν.
CAGOTERIE, θ. ψευδῆ (δεσφά-
μων) εὐλάβεια.
CAGOTISME, ὁ χαρακτήρ τοῦ
CAGOT.
CAGUE, θ. μικρὰ ποταμὴ γένος
δός.
CAHIER, τετραδίου. §. ὑπόμνημα
ἐκθεσίς.
CAHIÈRE, θ. εἶδος μεγάλου θραυ-
μὲ ἀκουστικὴν ἰστίαν.

CAIEN-CAHA, ἐπίθ. ἔτσι καὶ ἔτσι, ὑπερταραχά.
 CAIOT, τίναγμα τῆς ἀμάξης. S. CAIOTAS, ὁ ἀδικαλός.
 CAIOTAGE, ταρτάνισμα.
 CAIOTER, ὁ. κουνῶ, ταρτανίζω.
 CAIOTTE, ὁ. καλύβιον.
 CAIOTTE, ὁ. ὀρτύκι, (πτυ.).
 CAIOTTE, τὸ κουτίον ἢ πα-
 ραφον ὅπου ἀποθέτουσιν οἱ σκυ-
 τῆται τὴν κλωστήν καὶ τὰ
 τεύχια τῶν.
 CAIOTTE, ὁ. γάλα πηγμένον,
 γάλα S. (ναυτ.) εἶδος κλά-
 ρος πρὸς συναρμογὴν τοῦ ἱεροῦ.
 CAIOTTE, ὁ. μεταβάλλω εἰς
 ἄλλον.
 CAIOTTE, (ναυτ.) τὸ δικτυω-
 τὸν μέρος τοῦ καταστρώματος.
 CAIOTTE, γάλιον, (φυτ.).
 CAIOTTE, τὸ οὖσι, τοῦ-
 τῶν. S. (ἢ πῶ. μτχ.) CAIOTTE, ὡς
 CAIOTTE.
 CAIOTTE, ψευδία (γυναικῶν),
 ὀρτυκία.
 CAIOTTE, ὀρτυκία.
 CAIOTTE (διπλασιάζεται τὸ τ
 πρὸ τῶν ἀφώνων) ὁ. ψευδία,
 ὀρτυκία.
 CAIOTTE, ὁ. ὁ περιέχων τὴν πι-
 λὸν τέταρτος κόμπος τοῦ μο-
 νῆρος κλπ. S. εἶδος πτηνοῦ,
 (πῶ.) PÉTREL. S. γυνὴ φλύα-
 ροῦ ποτεπερηγόρα.
 CAIOTTE, ὀρτυκία.
 CAIOTTE, ὀρτύκιον αἵματος.
 CAIOTTE, εἶδος λιθώδους καλίσ.
 CAIOTTE-PESAT, εἶδος σκληροῦ
 καὶ ὑδάτου ἀπιδίου.
 CAIOTTE, λίθος σκληρότατος, χα-
 λῶν.
 CAIOTTE, ὁ. μυλόπετρα χα-
 λῶν.
 CAIOTTE, σωρὸς χαλκῶν. S.
 τῶν ἐκ χαλκῶν. 2) τὸ οὖσι.
 CAIOTTE.
 CAIOTTE, ὁ. φασγενιανὸν λε-
 γον (χημ.) 2) βουνοὺς ἐκ ποι-
 ῶν χαλκῶν πρὸς στολισμὸν
 τῶν κτλ.
 CAIOTTE, ὁ. στρώων μὲ χάλι-
 νος.
 CAIOTTE, ὁ στρώων μὲ χά-
 λῶν. 2) ὁ πελεκῶν τὰ σουρ-
 χῶν.

CALLOUTUX, EUSE, πλήρης χα-
 λκῶν.
 CALLOUTIS, ἄμμος χονδρὸς μὲ
 χαλκία ἐστρωμένους εἰς τοὺς
 ἐρόμους.
 CALMAN, κροκόδειλος τῆς Ἀφρ.
 καὶ Ἀμερ.
 CALMITER, δένδρον τῆς Ἀμερ.,
 ἀργυρόφυλλον.
 CAIRE, τὸ ἐξώφυλλον τοῦ κακῆς.
 CAISSE, ὁ. κιβώτιον, κάσσα, κυ-
 τὶ, θήκη. S. ταμῖον (χρημιά-
 των). S. ὁ κύλινδρος τοῦ τυμπά-
 νου, τὸ τύμπανον.
 CAISSETIN, κουτί (διὰ σταφίδας
 κτλ.).
 CAISSIER, ταμίας.
 CAISSON, κάσσα μεγάλη εἰς εἴ-
 δος φορτηγοῦ ἀμάξης. S. (ἀρ-
 χιτ.) κολίωμα εἰς ὁροφὴν, φά-
 τνωμα.
 CAJOLABLE, ἐπίθ. θωπεύσιμος.
 CAJOLE, ὁ. θωπεύω, καλοπιάνω.
 S. ζητῶ νὰ ξελογιάσω.
 CAJOLERIE, ὁ. θωπεία, χάιδευμα.
 CAJOLEUR, EUSE, ὁ θωπεύων, κό-
 λαξ.
 CAJOT, λεβέτι διὰ τὸ ὀφθαλμοδόν.
 CAJUTE, ὁ. = CABINE.
 CAKE (Ἀγγλ.), εἶδος ζυμαρικοῦ
 (μπουτίνας).
 CAKIB, εἶδος φυτοῦ (ἀλμυρῆρας).
 CAL, τόπος, κάλος, κότσι. S. πῶ-
 ρος (τῶν κοκκῶν).
 CALADE, ὁ. κατήφορος πρὸς γύ-
 νασιν τῶν Ἰσπανῶν.
 CALAIS, ἐργαλεῖον (πέταλον) τῶν
 ταπητουργῶν.
 CALAISE, ὁ. εἶδος πολυτίμου λί-
 θου (σαπφείρου).
 CALAISON, ὁ. (ναυτ.) τὸ μέτρον
 τοῦ βάρους ἢ βυθισματος τῆς
 τρώπιδος τοῦ πλοίου.
 CALAMENT ἢ (0.) CALAMENTHE,
 ὁ. εἶδος ἡδυσμίου, καλμίνθη.
 CALAMINAIRE, ἐπίθ. ὁ ἐκ τοῦ εἴ-
 δους τῆς-
 CALAMINE, ὁ. τὸ δρεῖδιον τοῦ ζιγ-
 γου, ἡ φυσικὴ καὶ μετὰ (παρδλ.
 TUTIE).
 CALAMINTHE, ὁ. = CALAMENTHE.
 CALAMITE, ὁ. εἶδος ῥητίνης (σά-
 ρακος), δένδριον, ἀργίλλος, κηδ-
 μέας καὶ βατράχου, καλμίντης.
 CALAMITE, ὁ. συμφορὰ (κοινὴ
 θεήλατος).

CALAMITE, ἔε, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ
 καλμίντου.
 CALAMITEUX, EUSE, πλήρης συμ-
 φορῶν.
 CALENDAGE, ἡ διὰ τοῦ πιεστη-
 ρος στιλβώσις τῶν ὀφθαλμῶν.
 CALANDRE, ὁ. καλάνδρα, εἶδος
 κορυδαλοῦ. S. σταρῆψα, (ἐν-
 τ.). S. μάγγανος ὅπου στιλβώ-
 νονται τὰ ὑφάσματα, (Τ.) μέγ-
 γινεα.
 CALANDRELLÉ, ὁ. ὑποκορ. τοῦ
 CALANDRE, εἶδος κορυδαλοῦ.
 CALANDRE, ὁ. στιλβῶν διὰ τοῦ
 πιεστήρος (μέγγινεα).
 CALANDRETE, ὁ. εἶδος πτηνοῦ
 (κίχλας). 2) τὸ μέρος ὅπου ἐγ-
 ραίνουσι τοὺς καλάριας.
 CALANDREUR, EUSE, ὁ στιλβῶν
 διὰ τοῦ πιεστήρος τὰ ὑφάσματα.
 CALANGUE, ὁ. ὄρμος παρὰ τὸς ῥέ-
 μιον ποταμοῦ.
 CALAO, ὁ. ὑδροκόραξ ὁ βοόκωρος,
 (πτυ.).
 CALAMITE, ὁ. λίθωματὶ εὐρισκό-
 μενον ἐντὸς τοῦ κοκκοκαρδίου.
 CALAPPE, εἶδος παγούρου, (ἀλλ.)
 COQ DE MER.
 CALCAIRE, ἐπίθ. τιτανώδης.
 CALCAIRE, ἐπίθ. (χημ.), τι-
 τανοφόρος.
 CALCEDOINE, ὁ. ἀχάτης γαλακτώ-
 χρους, καλχιδόνιος ἢ χαλκιδό-
 νιος (λίθος).
 CALCEDOINEUX καὶ
 CALCEDONIEUX, EUSE, λευκίζοντες
 ὡς ὁ χαλκιδόνιος.
 CALCEOLAIRE, ὁ. εἶδος φυτῶν,
 * σανδαλίας.
 CALCEOLE, ὁ. εἶδος ὀρυκτῶν κογ-
 χυλίων, σανδαλίας.
 CALCEOLE, ἔε, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ
 σανδαλίου.
 CALCET, (ναυτ.), τὸ τέττατον
 μέρος τοῦ ἱεροῦ ὅπου ἐναρμύζε-
 ται ἡ κεφαλή.
 CALCIN, κόνις ὑαλοῦ ἢ πάγου.
 CALCINABLE, ἐπίθ. ἀβιοστοποιή-
 σιμος.
 CALCINATION, ὁ. τὸ οὖσι. τοῦ-
 CALCINER, ὁ. ἀβιοστοποιῶ (χη-
 μικῶς), διακαίω.
 CALCUL, ὑπολογισμός, λογαρια-
 σμός. S. σκίψις. S. (ιατρ.) λί-
 θος (τῆς κύστεως κτλ.).
 CALCULABLE, ἐπίθ. ὑπολογιστός.
 CALCULATEUR, TRICE, ὑπολογι-

της. §. υπολογιστικός (των ἐν-
δεχομένων).

CALCULATOIRE, θ. ὁ τῶν ἢ διὰ
τῶν υπολογισμῶν.

CALCULER, β. υπολογίζομαι, λο-
γαριάζω (κυρ. καὶ μτφορ.).

CALCULEUX, EUSE, ὁ τοῦ λίθου
(τῆς κούστως). || (οὐσ.) lescal-
culeux, οἱ λιθοῦντες.

CALCULIFRAGE, ἐπιθ. (χειρουργ.),
λιθοθρυπτικός.

CALDERON, εἶδος φουσητήρος, (κῆ-
τος).

CALÉ, θ. ὁ πυθμὴν τοῦ πλοῖου. §.
κατηφορικὸν παραιγιάλιον. §.
ὑπόθεμα πρὸς ἰσοπέδωσιν τρα-
πέζης κτλ. §. τὸ βαρόδι τῆς
ὀριμᾶς. §. βούτημα εἰς τὴν θά-
λασσαν (πρὸς τιμωρίαν).

CALERAS, (ναυτ.), χαλασθερία
(σχόινος).

CALERASSE, θ. κολοκύνθη ξηρὰ
(διὰ νερόν).

CALERASSIER, εἶδος δένδρου τῆς
Ἀμερ.

CALÉOTTIN, = CALLEBOTIN.

CALÉCHE (Πολων.), θ. ἀμάξι ἀ-
σκεπές, καλίσκα.

CALÉSON, ἐσώδρακον.

CALÉCONNIER, ὁράπιων ἢ πωλῶν
ἐσώδρακα.

CALÉFACTEUR, μηχανικὸν τι κα-
τασκευασμὸν πρὸς θέρμανσιν τοῦ
ὕδατος κτλ., * ζεστήρ ἢ * θερ-
μαστήρ.

CALÉFACTIION, θ. (διδασκ.), θέρ-
μασις.

CALÉBOUR, εἶδος παιγνιγορίας
(jeu de mots), παραγραμμα-
τισμός.

CALÉBOURISTE, παραγραμματι-
στής.

CALÉBRÉDAINE, θ. ἄλλ' ἀντ' ἄλ-
λων.

CALÉDES, θ. πλθ. ἢ πρωτομηνία
παρὰ Ῥωμαίοις. || aux—grec-
ques, (παροιμ.), τὸν μῆνα πού
δεν ἔχει σάββατον, (δηλ.) οὐδέ-
ποτε.

CALÉNDRIER, καλανδάριον.

CALÉNDULACÉ, ΕΞ, ὁ ἐκ τοῦ γέ-
νους τῆς—

CALÉNDULE, θ. εἶδος κορυδαλοῦ
τῆς Ἀφρ. 2) (ἐπιστημον.) ἀντὶ
SOURI, (ἀνθ.).

CALÉNDULÉ, ΕΞ, ὁ ἔχων τὸ σχῆ-
μα τῆς CALÉNDULE.

CALÉNTURE, θ. ἀσθένειά τις (φρε-
νίτις) τῶν διαπλεόντων τὴν δια-
κεκαυμένην ζώνην.

CALÉPIN, συλλογὴ σημειωμάτων.

CALER, β. (ναυτ.), χαλάω, κα-
ταβάλλω. §. ἰσοπέδω (δι' ὑπο-
θέματος). §. (τυπogr.) ἀργῶ,
σκολάζω. ||. ce navire cale
trop, τὸ πλοῖον τοῦτο τραβᾷ πολ-
λὸ νερόν.

CALÉUR, EUSE, κομπαστής ἢ θρη-
σδεύσις. 2) (τυπογραφ.) ἐργά-
της ἀργῶν δι' ὀκνηρίαν.

CALFAIT, τὸ σιδήριον (σιμῖλον)
τοῦ καλαφάτου.

CALFAT, καλαφάτης.

CALFATAGE, καλαφάτισμα.

CALFATER, β. καλαφατίζω.

CALFATEUR, = CALFAT.

CALFATIN, ὑπηρετής καλαφάτου.

CALFEUTRAGE, τὸ οὐσ. τοῦ—

CALFEUTREUR, β. στουππῶναι ταῖς
χαραγμάδαις.

CALHAUBAN, (ναυτ.), παρεξάρτιον.

CALIBRE, διάμετρος σωλήνος (κυρ.
πυροβόλου) ἢ σφαίρας ἢ γήλης.
§. ἐργαλεῖον πρὸς καταμέτρησιν
αὐτῆς. §. (μτφορ.) ἰκανότης,
ιδιότης.

CALIBREUR, β. μετρῶ τὸ (ἢ κα-
τὰ τὸ) CALIBRE.

CALICE, (ἀπλ.) ποτήριον. (ιδιαιτ.)
τὸ δισκοπότηρον. §. (βτν.) τὸ
περικάλυμμα τοῦ κάλυκος.

CALICE, ΕΞ, (βτν.), ὁ ἔχων Calice.

CALICOT, ὑφασμα βαμβακερόν.
2) (χλευαστ.) ἔμπορος μιμού-
μενος γελῶντας τοὺς στρατιωτι-
κοὺς.

CALICOTIER, ὁ ἐμπορευόμενος μὲ
calicois.

CALICULE, (βτν.), ὑποκορ. τοῦ Ca-
lice.

CALIDUC, (σωλήν) θερμαγωγός.

CALIER, (ναυτ.), ὁ ἐπὶ τοῦ πυθ-
μένος τοῦ πλοῖου (πρωτοναυτίης).

CALIETTE, θ. εἶδος κυτρίνου ἀμα-
νίτου, κουμαρίτης ἢ κεδρίτης.

CALIFAT, ἡ ἀξία τοῦ—

CALIFE, Καλίφης, ἡγεμὼν διάδο-
χος τοῦ Μωάμεθ.

CALIFOURCHON (Α—), ἐπὶ β. καθ-
ελακινεύει.

CALIGE, ψεῖρα τῆς θαλάσσης.

CALIGINEUX, EUSE, ζοφώδης.

CALIGO, εἶδος φώματος τοῦ ὀφθαλ-
μοῦ.

CALIGULE, θ. τὸ περὶ τοὺς πόδας
τῶν πτηνῶν ὄμμα.

CALIMANDE, εἶδος ἰχθύος (ψα-
ρίου ἢ γλώσσας).

CALIN, INE, ὀκνηρός. §. καλὰ
αὐτῇ. 2) (μετ.)

CALINER, β. θωπεύει.

CALINERIE, θ. θωπεύει, καλάνη.

CALIORNE, θ. (ναυτ.) σχοινίον χρο-
νόν.

CALISSOIRE, θ. θερμαστήρ πλοῦ
σελιδωσιν τῶν ὑφασμάτων.

CALLE, θ. ὑποστηρίγμα τοῦ ἑρ-
λουργουμένου τεχνουργήματος.
§. μηχανὴ πρὸς ἀνέλκυσιν τοῦ
καλκτρατισθαιμένου πλοῦ.

CALLEUX, EUSE, τυλώδης, τῶν
ἀνάπλευς.

CALLIGRAPHIE, -PHIE, καλλιγρ-
φία, -φία.

CALLIGRAPHIER, β. καλλιγράφος,
καλὸς, κάλος.

CALLOSITÉ, θ. τὸλος, κάλος.
(βτν.) ῥόζος.

CALMANDE, θ. μάλλινον ἐλάττω-
μα εἰδὲς ὑφασμα.

CALMANT, ANTE, καταπραῖνον-
κός, παυσώδυνος.

CALMAR, καλμαρί, (θαλασσ.).

CALMARET, εἶδος καλμαρίου
(θαλασσ.).

CALME, ἐπιθ. γαληνιῶς. §. ἡ
τάραχος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) γαληνί-
§. ἀταραξία.

CALMER, β. καταπραῖνόν (ἐπὶ
τῇ θ.)—ύνομαι (ἐπὶ θαλάσσει).

CALOMEL, (ιστρ.) καλόμελον,
σκιευσά ὑδραργύρου.

CALOMNIATEUR, TRICE, συκοφαν-
τής.

CALOMNIE, θ. διαβολή, συκοφαν-
τία.

CALOMNIER, β. συκοφαντῶν, δια-
βάλλω.

CALOMNIEUSEMENT, ἐπὶ β. συκο-
φαντικῶς.

CALOMNIEUX, EUSE, συκοφαντι-
κός.

CALOMNIÈRE (-NNIÈRE), θ. συνή-
λων διαφόρων εἰδῶν γλῶ-
σφιδας.

CALORIB, θ. ἡ μονὰς τῆς θερμότη-
τος, (κατὰ τοὺς φυσικοὺς).

CALLORIFIÈRE, ἐπιθ. θερμαγωγός.
||. (οὐσ.) εἶδος μεγάλης θερμότη-
τος, θερμαγωγόν.

CAMPURE, φωτική τις ύλη, κάμφορα. 2) (γυδ.) βακίη.
CAMPURER, ρ. ἐμβάλλω (ἐνώνω μὲ) κάμφοραν.
CAMPURIER, τὸ δένδρον τῆς κάμφορας. 2) (γυδ.) βακοπέτης.
CAMPICOLE (Ατν.), ἐπιθ. ἀγροδίαιτος.
CAMPINE, θ. (μαγειρ.), νοστίδα, πουλακίδα.
CAMPUS, ἀδεια μαθητοῦ.
CAMUS, USE, σιμός (τὴν ῥίνα), πατισμότης. || *être*—, ψεύδομαι τὸν ἐλπίδων. || *rendre q.*—, κάμνειν ἀναπολόγητον.
CAMUSON, ὑποκορ. τοῦ **CAMUS**.
CAN, (τεκτ.), τὸ στενότερον μέρος τοῦ ξύλου.
CANAILE, θ. ὁ συρρετώδης ὄχλος, τὸ σκυλόγι. || (ὡς ἐπιθ.) συρφετώδης, βάνκυσος.
CANAL, σωλὴν, αὐλάκι. S. κύτος (κοίτη) ποταμοῦ. S. διώρυξ. S. πορθμός. S. (μφορ.) μέσον.
CANALICULE, (βτν.), ἐντομή, αὐλακία. S. σωληνίσκος.
CANALICULE, EE, (βτν.) ὁ ἔχων ἐντομὰς, αὐλακωτός.
CANALIFORME, ἐπιθ. σωληνοειδής.
CANALISATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ-
CANALISER, ρ. διατέμνω μὲ διώρυγας.
CANAMELLE, θ. ζαχαροκάλαμον.
CANAR, τὸ λεκανοστάσιον τοῦ ζαχαροποιείου.
CANARE, κλιντήρ, καναπὶς.
CANARD, πάππια, (πεν.). S. ζαχαροκόμματος βουτηγμένον εἰς ῥακήν. S. εἶδος σκύλου πίπτοντος μὲ εὐκολίαν εἰς τὸ ὕδωρ. S. κακοφωνία ψάλτου ἢ αὐλοῦ. S. ψευδὴς εἰδήσις. S. (ἐπιθ.) πλοῖον τοῦ ὁποῖου ἡ πρόφα βυθίζεται πλεῖστον τοῦ ὄντος.
CANARDEAU, = **PALMAR**.
CANARDEB, ρ. (μουσ.) ἐκβάλλω δύσυχόν τινα φωνὴν ὡς ἂν τῆς πάπιας. S. πυροβολῶ εὐστόχως κρυμμένος. S. (ναυτ.) βουτῶ μὲ τὴν πρόφραν.
CANARDIER, θ. παππιτροφῶν.
CANARDIER, ὁ κυνηγὸν πάπιας.
CANARDIERE, θ. παγίς ἢ ἐνέδρα διὰ ταῖς πάπιας. S. μακρὸ τυφάνι.

CANARI καὶ **CANARIN**, κανάρι, (πιν.)
CANARINE, θ. εἶδος φυτοῦ μὲ ἀνθη κίτρινοπόρφουρα.
CANASSE, εἶδος καπνοῦ φιλοκομμένου. 2) = τῶ-
CANASTRE, κουτὶ διὰ τὸ τέτ.
CANCAN, ἡ φωνὴ τῆς πάπιας καὶ τινος εἶδους ψιττακῶν. S. ἀργολογία ματαιόσχυλος μετὰ κακολογίας, ἴδε **QUANQUAN**.
CANCANER, ρ. φωνάζω ὡς ἡ πάπια καὶ ἐν εἶδος ψιττακῶν. 2) ἀργολογῶ κακοσχεδῶς.
CANCANIER, *ERE*, ὁ συνειθίζων νὰ ἀργολογῇ καταλαλῶν.
CANCELLATION, τὸ οὖσ. τοῦ-
CANCELLER, ρ. (Νμ.), σβύνω (διαγράφω) καγκελλοειδῶς.
CANCER, (ἀνατ. καὶ ἀστρ.), καρκίνος.
CANCEREUX, EUSE, (ιατρ.), καρκινώδης.
CANCÉRIFORMES, πλθ. καρκινοειδῆ (ὄστρεα).
CANCER, καρκίνος. S. ῥυπαρὸς φιλάργυρος.
CANCERELAS, εἶδ. κανθάρων πλακασιαζομένων ἐντὸς τῶν πλοίων τῶν εἰς τὰς Ἰνδίας.
CANCERIFORMES, = **CANCÉRIFORMES**.
CANCERINITE καὶ **CANCERITE**, εἶδος ἀπολιθώματος, καρκινίτης.
CANCROVORE, ἐπιθ. καρκινοφάγος.
CANCROÏDE, ἐπιθ. (ἀνατομ.), καρκινοειδής.
CANDELABRE, λύχνος. μζνουάλι.
CANDELETTE, θ. τὸ ἄγιστρον δι' οὗ τὸποθεῖται ἀνηκόντως ἡ ἀνασυρομένη ἄγκυρα.
CANDEUR, θ. τὸ ἄδολον τοῦ ἥθους, ἀπλότης.
CANDI, ζάχαρις κρυσταλλωτῇ, κάνδιον. S. κόνδιον.
CANDIDAT, ὑποψήφιος.
CANDIDATURE, θ. ἡ θέσις τοῦ υποψηφίου.
CANDIDE, (καὶ ἐπὶ ρ.-MENT, ἐπιθ. ἀπλοῦς, εὐκρινὴς, ἄδολος.
CANDIR, ρ. λαγαρῶς μέχρι κρυσταλλώσεως τὴν ζάχαριν. || (μσ. ἢ αὐτῶν.) κανδιῶζω, κρυσταλλοῦμαι.
CANDISATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., κανδίασμα.
CANE, θ. ἡ θηλυκὴ πάππια

CANETIERE, θ. εἶδος πτηνῶν (ὠτίδος).
CANÉPHONE, θ. (ἀρχαιολογ.) νεογράφος.
CANEPIN, δέρμα λεπίδων τοῦ χειρῶν.
CANET, παππί.
CANETIER, *ERE*, ὁ ἀνέμων εἰς τὴν πάπιας.
CANETON, παππί, παππία.
CANETTE, θ. παππίσσα, ὁ μὲν σὺρι τῶν μεταξουργῶν. S. νάτα (διὰ τὸν ἔσθον).
CANEVAS, ἀραιὸν καννάβινον ὅσον πρὸς ταπήτουργίαν. (μφορ.) σχέδιον (συγγραμμὴς κτλ.).
CANEVASSIER, *ERE*, ὁ πλοῦς κατασκευάζων **CANEVAS**.
CANEVETTE, θ. φιαλίδιον, καδιδίτα.
CANEZOU, ἐπανωφόρι χωρίς μανίκια.
CANI, ἐπιθ. (ξύλον) ὑπόσπινος.
CANICHE, εἶδος σκύλου, (ἀλλ.) **BARDET**.
CANICHON, παππὶ ἄπτερον ἀνδρ. 2) ὑποκορ. τοῦ **CANICHA**.
CANICIDE (Ατν.), κυνοκτονία, ἀνατομή κυνὸς ζῶντος.
CANICULAIRE, ἐπιθ. ὁ τοῦ κυνίου (ἰατρός).
CANICULE, θ. ὁ κύων (ἀστρονομ.) τὸ κυνικὰ καύματα.
CANIF, κονδυλομάχαρον.
CANIN, INE, κύνιος. || *Canin*—, βουλιμία. || *dents*—, κυνίσματα.
CANITIE, θ. λεύκασις τῶν τριχῶν.
CANIVEAU, πέτρα σκαμνιστὴ λακοειδῶς περὶ τὸ μέσον ἐκροήν ὑγροῦ.
CANIVET, εἶδος ὠραίου καὶ μὲ γάλου ψιττακοῦ.
CANNABINE, θ. εἶδ. πτηνῶν (αἰλ.)
LINOITE, 2) εἶδος φυτοῦ (αἰλ.)
CANNAGE, μέτρον μετὰ τὴν λαμὸν (**CANNE**).
CANNAGE, θ. καλαμίων.
CANNAMBLE, θ. εἶδος φυτοῦ λαμοειδούς.
CANNE, θ. κάλαμος. S. ἰσίδιον.
CANNAGE, θ. καλαμίδι. S. εἶδ. πτηνῶν.
CANNESBERG, θ. ἀπὸ καλῶν.
CANNELAS, ζαχαρωτὰ ἀπὸ καλῶν λην.

CANONIER, ὁ κἀνω (καλλωπί-
μι) ῥαβδωματοῦ. ||. (ἡ πθ.
πρὸς ἐπιθ.) ῥαβδωπός.
CANONIERE, ὁ κανέλλα. S. μα-
καρί (καλὸν) βαρελίου.
CANONIER, τὸ δένδρον τῆς κα-
νέλλας.
CANONION, καλὸν (τυροβόλι)
καλόν.
CANONIERE, ὁ ἀλακίχ (τῆλης),
ῥαβδωπός.
CANONIER, ὁ μετῶ μετὸν κάλα-
μα (CANNE).
CANONIER, ὁ (T.) τρεῖς, χορ-
δῶν, μεταλλινῇ ἐστρὺμμένη.
CANONIER, ὁ κοσμῶ μετὰ CAN-
ONIER.
CANONIERE, ὁ = CANNELLE, κἀ-
νέλλα.
CANONIERE, ἀγριάνθρωπος, ἀν-
θρωποφάγος.
CANONISATION, ἀνθρωποφαγία
ἀγριάνθρωπων, (ἐν γέν.) ἀ-
νθρωπία, ἀπανθρωπία.
CANONISME, κανόνιον. S. σωλὴν
ῥαβδωπῶν. S. βρακοπόδιον.
CANONISME, τὸ μεταβῆ τοῦ γένους καὶ
τοῦ ἐν γένους. 2) (ἐκκλησ.) κα-
νόνισμος.
CANONISME, ὁ τοῦ κανονικοῦ
(CANONIQUE) ἢ τῶν κανόνων.
CANONISME, ἡ θέσις τοῦ CHANOIN-
IER. S. θέσις ἀπολαυστικῇ καὶ
ἐκκλησιαστικῇ.
CANONISME, ὁ τοῦ κανονικῶν (βι-
βλίου κτλ.).
CANONISME (καὶ ἐπὶ β. -MENT), ἐ-
κκλησιαστικὸς.
CANONISATION, τὸ οὖς. τοῦ-
CANONISME, ὁ κατατάττει εἰς τὸν
ῥαβδωπῶν ἁγίων.
CANONISME, νόμομαθὴς τῶν ἐκ-
κλησιαστικῶν.
CANONISME, ὁ κανονοβολία.
CANONISME, ἡ τέχνη τοῦ (ναυτ.)
κανονοβολῶν. S. κανονοβολῶ. 2)
ἐκκλησιαστικῶν κυλιδρόσι-
μων.
CANONISME, ὁ τὸ μέρος τοῦ χαλ-
κῶν ὅπου χύνονται κανό-
νισμοι.
CANONISME, πυροβολιστῆς.
CANONISME, ὁ σκηπὴ στρατιω-
τικῶν παρατάγματα. S.
CANONISME (τοῦ φέει) τῶν παιδίων.

S. (ἐπιθ.) κανονοφρόος (λίμ-
δος).
CANONNISTE, ὁ χύνων κανόνια.
CANOT, (πλοιάριον) μονόξυλον.
βαρκίτσα.
CANOTIER, ναύτης πλοιαρίου, βαρ-
κιέρης.
CANTABILE (Ἰταλ.), ὅσον μελω-
δικόν.
CANTALOUPE, εἶδος γωνιῶδους πε-
πονίου.
CANTANETTE, ὁ τρῦπα δι' ἧς δι-
έρχεται τὸ πηδάλιον.
CANTATE καὶ (ὕποκορ.) CANTA-
TILLE, ὁ. εἶδος ᾠδῆς (λυρικοῦ
ποιήματος).
CANTATRICE, ὁ. τραγουδίστρια.
CANTHARIDE, ὁ. κανθαρίς, (ἐντ.).
CANTILÈNE, ὁ. εἶδος λιγυροῦ καὶ
ἀρμονικοῦ ἄσπιδος.
CANTINE, ὁ. καπηλειόν καὶ
CANTINIER, ἐρε, κἀπηλός (ερα-
τοπέδου).
CANTIQUE, ᾠδὴ (ἱερὴν), ὕμνος.
||. le cantique des cantiques,
τὸ ᾠδὴ τῶν ᾠδαίων.
CANTON, μέρος πόλεως ἢ χώρας.
S. μέρος δημοσίου δρόμου ὑπὸ
τὴν ἐπιτήρησιν ἐνὸς CANTONNI-
ER.
CANTONADE, ὁ. ἡ γωνία (ὁ μω-
χός) τοῦ θεάτρου. ||. parler à
la —, ὁμιλεῖν μετὰ τινος μὴ
βλεπομένου ὑπὸ τῶν θεατῶν.
CANTONAL, ALE, ὁ τοῦ CANTON.
CANTONNEMENT, ἐπισταθμία ερα-
τοματῶν.
CANTONNER, ὁ. εἶδω κωνάκι, ἐ-
πισταθμεῖω. ||. (οὐδ.) κατοικῶ.
CANTONNIER, ὁ ἐπὶ τῆς διατη-
ρήσεως τῶν ὁδῶν.
CANTONNIÈRE, ὁ. κρᾶσπεδον κλι-
νης. S. ἐπίβλημα παραπετά-
ματος. S. ἑλαμα (βεργίον) σι-
δηροῦν κιδιότου κτλ.
CANTINE, ἐργασίος γυρτός διὰ τὰ
μεταξωτά. 2) μέρος τοῦ δια-
στηρίου.
CANULE, ὁ. ὁ πωληνίσκος τοῦ
κλοντῆρος καὶ ἄλλων χειρουργ.
ἐργασιῶν.
CANUT, οὕτως ὀνομάζονται οἱ ἐρ-
γαζόμενοι εἰς τὰ μεταουργεῖα
τοῦ Λυῶν.
CAOUTCHOUC, τὸ ἐλαστικὸν κόμ-
μα.

CAOUTCHOUCSTER, ὁ. ἀλάτω μετὰ
CAOUTCHOUC.
CAP, κεφαλὴ, κεφαλῆρι. S. (με-
ταφ.) ἀρχηγός πρῶτος. ||. de
pied en —, ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρι
ποδῶν. 2) ἀκροτέριον.
CAPABLE, ἐπιθ. ἱκανός (πρός τι).
χωρητικός. ἐπιδεικτικός. ἐπι-
τήδειος, ἔξιος.
CAPACITÉ, ὁ. χωρητικότης. S.
ἱκανότης, ἀρμαδιότης. ἐπιτη-
δεύτης.
CAPADE, ὁ. (πλοῦς), τοῖς αἰ
στοιβαγμα μαλλίου.
CAPARAZON, σκέπασμα τῆς σέλ-
λας, χαρᾶς.
CAPARAZONNER, ὁ. σκεπάζω τὸν
ἵππον μετὰ χαρᾶν.
CAPE, ὁ. κάπα μετὰ κουκούλαν, κα-
πίτα. S. (ναυτ.) être (mettre) à
la —, = τῶν —
CAPER (—EYER), ὁ. ἀνακωχέω
(τὸ πλοῖον), στίκω εἰς τὰ πανιά.
CAPERAGE, τὸ οὖς. τοῦ-
CAPER, ὁ. (ναυτ.), περῶν τὰ
ἐξάρτια ὑπὲρ τὸν ἱστόν.
CAPLET, εἶδος ᾠδατος περὶ
τὴν ἱγνὴν τοῦ ἵππου.
CAPENDU, εἶδος μὴλον κοκλίνω
βραχυμίσχου.
CAPERON, = CAPRON.
CAPILLAGE, ἐρε, (βεν.), τριχοει-
δής.
CAPILLAIRE, ἐπιθ. τριχοειδής. S.
(οὖς) πολυτριχὴν, (φυτ.).
CAPILLAMENT, τρίχωμα.
CAPILLARITÉ καὶ CAPILLATURE,
ὁ. τὸ τριχοειδές (τῶν ἰσθμῶν ἢ τῶν
ρίζων).
CAPISOTADE, ὁ. εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ
λεῖψανα πτηνῶν καὶ κομμάτια
ἐψητοῦ.
CAPITAINE, λοχαγός, πλοίαρχος.
S. (ἀπλ.) κρατηγός, πολεμιστής.
||. — de port, λιμενάρχης.
CAPITAINE, ὁ. γυνὴ λοχαγοῦ.
CAPITAINEURIE, ὁ. (παλ.), καπιτα-
νάτιον.
CAPITAL, ALE, κεφαλαιώδης, πρῶ-
τιστος. S. θανάσιμος. S. (οὖς.
θ.) πρωτεύουσα (πόλις). S. (ἀρσ.)
κεφάλαιον (χρημάτων).
CAPITALEMENT, ἐπὶ. εἰς τὸ ἀ-
κρον, εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν.
CAPITALISATION, ὁ. τὸ οὖς. τοῦ-
CAPITALISER, ὁ. σχηματίζω κε-

φάλλον (χρημάτων). *Σ.* μεταβάλλω εις κεφάλαιον.

CAPITALISTE, κεφαλαιούχος.

CAPITALITÉ, *θ.* τὸ κεφαλαιώδες, τὸ κύριον.

CAPITAN, κομπαστής, κομπορήμων.

CAPITATION, *θ.* κεφαλιατικόν (δουσίμν).

CAPITÉ, *κβ.* (βτν.), κεφαλωτός.

CAPITEL, τὸ κορυφαίτερον μέρος τῆς κωνίας τῶν σαπωνοποιείων.

CAPITELLÉ, *κβ.* (βτν.), κεφαλωτός.

CAPITEUX, *EUSE*, (οῖνος) κτυπὼν εἰς τὴν κεφαλὴν.

CARITON, χονδρομέταξον. *Σ.* μεγάλη φράγουλα.

CAPITULAIRE, *ἐπιθ.* ὁ τοῦ **CHARITRE**. *Σ.* (πλθ.) κανονισμοὶ νομοθετικοί, διατάγματα.

CAPITULANT, ὁ ἔχων δικαίωμα ψήφου εἰς τὸ **CHARITRE**.

CAPITULATION, *θ.* τὸ οὐσ. τοῦ **CAPITULER**.

CAPITULER, *ῥ.* κάμνω συνθήκην περὶ παραδόσεως (φρουρίου κτ.).

CARLAN, εἶδος ἰχθύος.

CARON, υποκριτής, ὑπουργός, ἀνάνδρος. *Σ.* (ναυτ.) = **CANDELETTE**.

CARONNER, *ῥ.* (ναυτ.) ἀνασύρω διὰ τοῦ **CARON** τὴν ἀγκυραν.

2 (οὐδ.) υποκρίνομαι. *Σ.* δειλιῶ.

CARONNIERE, *θ.* (όχυρωμ.), προμαχὼν ὑπόγειος διὰ τὰς τάφρους.

CARONAL, δεκανεὺς τοῦ πεζικοῦ.

CAROSER, *ῥ.* (ναυτ.) δένω τὸ πηδάλιον καὶ ἀφίνω τὸ πλοῖον κατὰ τὸν ἄνεμον.

CAROT, (εἰς τὰ χαρτοπαῖγν.) καπτόν. *Σ.* (ναυτ.) τὸ σκέπασμα τῆς καταβάθρου. || *faire*—, ἀναποδογυρίζω.

CAROTAGE, τὸ νὰ γνωρίζῃ ὁ ποδότης πόσον δρόμον κάμνει τὸ πλοῖον εἰς τὸ πέλαγος.

CAROTE, *θ.* ἐπανωφόρι μὲ κουκούλα, καπότα. *Σ.* τὸ δερμάτινον σκέπασμα τοῦ δίφρου.

CAROTER, *ῥ.* (ναυτ.), ἀναποδογυρίζω.

CAROTIERE, *θ.* δίκτυον πρὸς κλείσιμον τῆς εισόδου τῶν ἰχθυοτροφείων.

CAPPAREES καὶ **CAPPARIDÉES**, *θ.*

πλθ. (βτν.), καππαροειδῆ (φυτ. *Σ.* πέταυρον.

CAPRE, *θ.* τσούπα ὕρου. *Σ.* πέταυρον.

CAPRE, *θ.* κάππαρις (ὁ καρπός).

CAPRELLE, *θ.* = **CHEVROILE**.

CAPRICE, παραξενεία, ιδιοτροπία. *Σ.* (μουσ.) αὐτοσχέδιασμα.

CAPRICIEUSEMENT, *ἐπιρ.* ιδιοτροπῶς.

CAPRICIEUX, *EUSE*, παραξενός, ιδιοτροπός.

CAPRICORNE, (ἀστρ.) ὁ αἰγόκερως.

CAPRIER, κάππαρις (τὸ φυτόν).

CAPRIMULGE (Ατν.), αἰγμαολγός, (πτν.), ἴδε **ENGOULEMENT**.

CAPRIBÈDE (Ατν.), *ἐπιθ.* αἰγόπους.

CAPRON, εἶδος μεγάλης φράγου-
λας, (ἀλλ.) **CAPITON**.

CAPRONIEN, τὸ φυτὸν τὸ καρποφοροῦν τὰς μεγάλας φράγουλας.

CAPSULAIRE, *ἐπιθ.* (βτν.), θυλακώδης.

CAPSULE, *θ.* (βτν.), θυλάκιον, σποροθήκη. *Σ.* τὸ ἐκπύρωτρον τοῦ τουφεκίου.

CAPTATEUR, ὁ θηρεύων ἀπατηλῶς ὠφέλιμα.

CAPTATION, *θ.* θήρευσις ὠφελήματος δι' ἀπατηλῶν μέσων.

CAPTATOIRE, *ἐπιθ.* ὁ ἐπὶ σκοπῷ ἀπατηλῆς θηρεύσεως ὠφελήματος.

CARTER, *ῥ.* θηρεύω ὠφέλιμα δι' ἀπατηλῶν μέσων, υποποιουμαιτίνα.

CARTIEUX, *EUSE*, (ἔ. ἐπιρ.)—*EMENT*, ἀπατηλός, σοφιστικός.

CARTIERE, *θ.* αἰχμαλωτός. *Σ.* ὑποχέριος.

CARTIVER, *ῥ.* αἰχμαλωτίζω. *Σ.* ὑποποιουμαιτίνα.

CARTIVITÉ, *θ.* αἰχμαλωσία. *Σ.* ὑπεξουσίτης.

CARTURE, *θ.* πιάσιμον (καταδιωκόμενον). ἄγρα, λεία.

CARTURER, *ῥ.* πιάνω, συλλαμβάνω.

CARUCK, κουκκούλα μικροτέρα τοῦ—

CARUCHON, κουκκούλα (κυρ. μοναχοῦ). *Σ.* (βτν.) κορδύλη.

CARUCHONNE, *κβ.* (βτν.), ὁ ἔχων **Caruchon**.

CAPUCIN, INE, Καπουκίνος, (τάγμα μοναχῶν). *Σ.* δεισιδαίμωνος εὐλαστής.

CAPUCINADE, *θ.* διδαχὴ εὐα-
κῆ καὶ ἀκαίρου.

CAPUCINE, *θ.* τροπαλὸν φρε-
νοκαρδαμον, (φυτ.). *Σ.* κρῖν

συνέχων τὸ τουφεκίον. *Σ.* κρῖν

λίνος λέσσης μὲ λάριν.

CAPUCINIÈRE, *θ.* φώλη κρῖν-
κίνων.

CAQUAGE, τὸ οὐσ. τοῦ **CAQUER**.

CAQUE, *θ.* βαρέλλι· διὰ τὰς ἀφί-
γας κτλ. *Σ.* φαγοῦ τῶν κρῖ-
νκίνων.

CAQUER, *ῥ.* προτομαίνω τῶν
ρίγγας διὰ πίστεως.

CAQUEUR, *θ.* λέβης μὲ κρῖ-
νικά καὶ μακρὰν λαβήν.

CAQUET, λαλιά, φλυαρία.

CAQUETAGE, φλυαρία, ἀπαι-
τία (ὡς οὐσ. τοῦ **CAQUETER**).

CAQUETE, *θ.* σκῆψη τῶν φρε-
νοκαρδαμον, (ὡς οὐσ. τοῦ **CAQUETER**).

CAQUETER (διπλασιάζεται τὸ
πρὸ τῶν ἀφώνων), *ῥ.* καπνῶν
(ὡς ἡ ὄρνις). (μτν.) φλυαρεῖν
ἀργολογῶ.

CAQUETÈRE, *θ.* τὸ ἐλάττωμα τοῦ
CAQUETER, *EUSE*, ἄλλος, ἄλλος
λόγος, φλυαρία.

CAQUETOIRE, θρονίον τι χωρὶς
χωρὶς ἀκουμπιστήρια.

CAQUEUR, *EUSE*, ὁ πατὴρ τοῦ
ἀργίγας. *Σ.* ὁ θηκεῖον τῆς
ρίτιδας ἢ τὸ νίτρον. *Σ.* ὁ κρῖν
τὸν κρῖν εἰς τὰ κλάσματα.

CAQUEUX, μάχαιρα τοῦ πατῆ-
ροντος ἀργίγας.

CAR (Ατν. **QUA RE**), (συνδ.) τῆς
διότι, ἐπειδὴ.

CARABE, κεχρημάρι.

CARABIN (ἀρχ.), παραδιδω-
νός, ἀρχάριος χειρουργός.

Σ. ἀρχάριος χειρουργός, φαρ-
μακὸς τῆς ἰατρικῆς. *Σ.* ὁρμη-
μετὰ τῶν δακτύλων τοῦ γν-
ροκτίου.

CARABINADE, *θ.* συνήθεια τοῦ
βινοβολισμοῦ. *Σ.* νιάνι, κρῖν

τητοῦ.

CARABINE, *θ.* εἶδος βινοβολισ-
μοῦ, βινοβολισμός.

CARABINE, *κβ.* (ναυτ.), ὁρμη-
(ζνεμος).

CARABINER, *ῥ.* χαρὰκὸν, χαρὰκ-
νός, χαρὰκὸν, χαρὰκὸν.

CARABINEUR, ὁ χαρὰκὸν, χαρὰκ-
νός, χαρὰκὸν, χαρὰκὸν.

CARABINEUSE, ὁ χαρὰκὸν, χαρὰκ-
νός, χαρὰκὸν, χαρὰκὸν.

CARABINEUSE, ὁ χαρὰκὸν, χαρὰκ-
νός, χαρὰκὸν, χαρὰκὸν.

CARANTIER, τρατιώτης καρ-
αυόρος.
CARAT, (ζήριτ.), ελιξ.
CARAT, 0. περιαγωγή του ἔππυ.
CARATOLEN, ρ. κάμνω περιαγω-
ν, περιπτεῖν.
CARATOLEN, ρ. φωνάζω ὡς ὁ
κατεπύρετος, γογγύζω.
CARACTERE, χαρακτήρ (κυρ. καὶ
κατ.).
CARACTERISER, ρ. χαρακτηρίζω.
CARACTERISTIQUE, ἐπιθ. χαρα-
κτηριστικός.
CARATE, 0. ψάλλω, καρίφα.
CARATON, μικρά ψάλλω. §. φυκτὴρ.
CARBONOLACK, τὸ οὐσ. τοῦ **CAR-**
BONIER.
CARBONOLE, 0. ἡ κόκκινη σφαῖ-
ρα τῶν μπιλλιάρδων. 2) ὁ καρ-
πὸς τοῦ **CARBONOLIER**.
CARBONOLIER, ρ. κτυπῶ δύο σφαί-
ρας συγχρόνως (εἰς τὸ μπιλ-
ιάριον).
CARBONOLEUR, ὁ κάμνων **CARAT-**
ON εἰς τὰ μπιλλιάρδων.
CARBONOLIER, δένδρον τῶν Ἰνδ.
καταφοροῦν ὡσεὶ δὴ ὑπὸ ξινόν
καρπὸν.
CARAMEL, ζάχαρις πολλὰ δεμ-
εῖ, καραμέλα.
CARAMELISATION, 0. τὸ οὐσ. τοῦ-
CARAMELISEN, ρ. δένω τὴν ζά-
χαριν εἰς πῆξιν καραμέλας.
CARAMELATE, 0. μικραὶ καρδίαι διὰ
ζάχαρι.
CARAVAN, ρ. (ναυτ.), λοξοδρο-
μεῖ χωρίς νὰ προχωρῶ.
CARAVAGE, 0. καύκαλον τῆς **ΧΕ-**
ΛΩΝΗΣ.
CARAVAT, = **RICIN**.
CARAVAN, εἶδος κυπρίνου.
CARAVAT, μέτρον διὰ τὸν χουστὸν 3
ἀνδράνας, κεράτιον.
CARAVANE, 0. συνοδία ἐμπόριον
ἐκ τῶν πόρων, κερβάνι.
CARAVANIER, ὁδηγὸς κερβανίου.
CARAVANIER, 0. κίωμα τῆς συνελεύσεως
ἐκ τῶν κερβανίων.
CARAVANADE, 0. κρέας ὑψημένον εἰς
τὴν σφάραν, ἐπανθρακίς, (T.)
καυτὸν-μακαρὶ.
CARBONAL ἢ **CARBONAT**, = **CAR-**
BONATE.
CARBONATE, (χημ.), ἀνθρακικὸν
καρβόν.
CARBONATER, ρ. (χημ.), ἀνθρα-

CARBONCLE, ἀνθραξ, καρβουῖν.
CARBONE, (χημ.), τὸ στοιχείον
τοῦ ἀνθρακος καὶ τοῦ ἀδάμαν-
τος, ἀνθράκινον.
CARBONÉ, κκ. (χημ.), ἀνθρακοῦ-
χος.
CARBONEX, **EUSE**, (χημ.), ὁ πε-
ριέχων ἀνθράκινον.
CARBONIFÈRE, ἐπιθ. ἀνθρακοφό-
ρος.
CARBONIQUE, ἐπιθ. ἀνθρακικός.
CARBONISATION, τὸ οὐσ. τοῦ-
CARBONISER, ρ. (χημ.), ἀνθρακο-
ποιῶ.
CARBONILLE, 0. ἡ μαύρη ἐρυσί-
δη, πάθος τοῦ σίτου.
CARENBE, 0. ἔνωσις τοῦ ἀνθρα-
κίου μετ' ἄλλην ἀπλήν ὕλην.
CARCAILLOT, ὀρεύκινον.
CARCAILLER, ρ. φωνάζω ὅταν τὸ
ὄρεύκινον, τρυλλίζω.
CARCAISE, 0. = **CARQUAISE**.
CARCAIS, εἶδος ζώου (ἄσβος)
τῆς Ἀμερ.
CARCAL, ξόδιον πλάσιον διὰ
τὴν χορτολογίαν.
CARCAN, κύφων, κλοιός. §. πε-
ριδέραιον, χαρράλι.
CARCASSE, 0. σκελετός (ζώου καὶ
μετμ. πλοίου), κουφάρι.
CARCERULE, 0. (βεν.), περικάρ-
πιον μὴ ἀνοιγόμενον.
CARDAIRE, εἶδος ἰχθύος ἀκαθω-
τοῦ, βάτος.
CARDAGE, τὸ οὐσ. τοῦ **CARDER**,
λανάρισμα.
CARDASSE, = **NOPAL**. 2) εἶδος με-
γάλης λανάρας.
CARDE, 0. λανάρα (τῶν ἐριουργῶν),
ξάνιον. §. κνάφος.
CARDÉE, 0. ὅσον μαλλὶ ἐξάνθη
διὰ μιᾶς εἰς τὴν λανάραν.
CARDE-FOIRÉE, 0. = **BEITE**.
CARDER, ρ. κναφεύω, λαναρίζω.
CARDÈRE, 0. διψάκος, νεροκρό-
της, (φυτ.).
CARDERIE, 0. ἐργαστάσιον λανα-
ρίσματος, *ξαντήριον. 2) *ξα-
νιουργεῖον.
CARDEUR, **EUSE**, ὁ λαναρίζων (ἔ-
ρια), ξάντης.
CARDIAC, κκ. (ζωολογ.) καρδιο-
ειδής.
CARDIAIRE, ἐπιθ. (ιατρ.), ὁ τῆς
καρδίας.
CARDIAQUE, ἐπιθ. (ιατρ. καὶ ἀ-
νατ.), καρδιακός.

CARDIER, ὁ κατασκευάζων καὶ
πολὺν λανάρας, *ξανουργός.
CARDINAL, **ALB**, πρῶτιστος, κύ-
ριος. 2) (οὐσ.) καρδινάλιος. §.
(μετμ.) εἶδος πτηνοῦ, φυτοῦ καὶ
πεταλοῦδας.
CARDINALAT, ἡ ἀξία τοῦ καρδι-
ναλίου.
CARDINALISER, ρ. (ζυρρ.) κάμνω
κόκκινον.
CARDINE, 0. = **CALIMANDRE**.
CARDON, ἀγριαγκινάρα (κηπευτή).
CARDONNETTE, = **CHARDONNETTE**.
CARDUACÉ καὶ **CARDUINÉ**, κκ. κι-
ναροειδής.
CARENNE, τεσσαρακοστή, νηστεία.
§. συλλογὴ διδασχῶν ἐκφω-
νουμένων τὴν τεσσαρακοστήν.
||. — **prendre**, αἱ ἀποκρέαι. ||.
c'est un —, εἶνε μασκαράς.
CARENAGE, τὸ οὐσ. τοῦ **CARENER**.
CARENCE, 0. (Nμ.), ἀκτημοσύνη
(χρεώτου ἢ ἀποθανόντος).
CARENÉ, 0. ἡ τρῶπις καὶ τὰ πλεу-
ρά (τὸ σκαρί) τοῦ πλοίου.
CARENÉ, κκ. (βεν.), καλὸς εἰς
σχῆμα τρῶπιος.
CARENER, ρ. καλαρατίζω τὴν τρῶ-
πιν τοῦ πλοίου.
CARESSANT, **ANTE**, γαϊδευτικός.
CARESSÉ, 0. θαυμάζω, χάδι.
CARESSER, ρ. χαϊδεύω. κηλο-
πιάνω.
CARET, χελώνη. §. τόνρος (ἔλ-
τηρ) σχοινοπλόκου.
CARETTE, 0. μάγγανος μεταφουρ-
γικός.
CARCAISON, 0. φορτίον (πλοίου).
CARGUE, 0. (ναυτ.), στήγας, κη-
ροίαξ.
CARGUER, ρ. (ναυτ.), μαζώνω τὰ
πανιά, στιγγάρια.
CARGUETTE, 0. (ναυτ.) ἰαζῶ ἢ
μετατίτω τὴν κερβάν.
CARGEUR, (ναυτ.), τροχίλα τῆς
ἡλακῆτης.
CARIBOU, ἱππέλαφος τῆς Ἀμερ.
CARICATURE, **ALB**, γελοιογρα-
φικός.
CARICATURE, 0. γελοιογραφία, γε-
λοιογράφημα.
CARICATUREN, ρ. γελοιογραφῶ,
χλευάζω διὰ γελοιογραφημά-
των.
CARICATURISTE, γελοιογράφος.

CARIE, θ. σήψις τῶν ὀστέων καὶ τῶν γεννημάτων, τερηθών.
 CARIER, ρ. σήπω, -ομαι, τερηθονῶ.
 CARIEUX, EUSE, τερηθονώδης.
 CARILLON, κωδωνοκρουσὶα ἔρρου-
 θμος. §. κρότος ὀχληρὸς, ὁ-
 ρυδός.
 CARILLONNEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-
 CARILLONNER, ρ. σημαίνω μετὰ
 τινος ῥυθμοῦ τοὺς κώδωνας. §.
 ὁρυδῶ. ||. fête carillonnée, ἑορτὴ
 μεγάλη.
 CARILLONNEUR, κωδωνοκρούσης.
 CARIQUEUX, EUSE, (χειρουργ.),
 συκοειδής.
 CARISSEL, εἶδος carnavas.
 CARISTADE, θ. ἐλεημοσύνη.
 CARLIN, κονίδιον λευρὸν καὶ σι-
 ρόν.
 CARLINE, θ. γαμψιλέων, (φυτ.).
 CARLINGUE, θ. (ναυτ.), ἐπιτερόπιον.
 CARME, μοναχὸς Καρμηλῆτης.
 CARMES, πλθ. δύο τέσσαρα (δοῦ-
 -τίζαρ) εἰς τὸ τάβλι.
 CARMIN, ἡ ἐρυθρὰ βαφὴ τῆς κόκ-
 κου.
 CARMINATIF, IVE, (ιατρ.), διαλυ-
 τικὸς τῶν ἐν τῷ σώματι ἀνέμων.
 CARMINE, θ. ἡ ἐρυθρὰ οὐσία τῆς
 κόκκου.
 CARMINE, ρ. χρωματίζω μὲ (ἢ
 μετεβάλλω εἰς) carmin.
 CARMINIFORME (Δυν.), ἐπιθ. ὅ ἐν
 εἶδει στίχων (ποιήματος).
 CARNAGE, σφαγὴ. θραύσις.
 CARNAIRE, ἐπιθ. ὁ τοῦ κρέατος.
 ||. bouche—, κρεατόμυγα.
 CARNAL καὶ (ὕποκορ. θ.) CARNA-
 LETTE, (ναυτ.) τὸ κάτω ἀερο-
 κίριον. §. ἡ ἐπὶ τοῦ ἀκρου τῶν
 ἱστῶν τροχίλια.
 CARNASSIER, ÈRE, σαρκοφάγος.
 CARNASSIERE, θ. ἀσκοπήρα κυ-
 νηγοῦ.
 CARNATION, θ. τὸ σαρκόχρουν ζω-
 γραφίς. ||. belle —, εὐχρoία,
 ὀψις.
 CARNAU, ἡ ὁπὴ ἡ εἰς τὸν θόλον
 τῆς καμίνου τῶν ἀργιλλοπλα-
 στουργεῶν.
 CARNAYAL, τὰ καρναβάλια.
 CARNE, θ. ἡ ἐξωτερικὴ γωνία λῆ-
 θου κτλ.
 CARNE, ÈRE, σαρκοδόρος.
 CARNEAU, (ναυτ.), ἡ πρὸς τὴν
 πρῶταν γωνίαν τοῦ ἱστίου.

CARNELE, θ. ὁ γῦρος τοῦ νομί-
 σματος ὅπου χαράσσονται τὰ
 γράμματα.
 CARNELER, ρ. ἐπιγράφω τὸν γῦ-
 ρον τοῦ νομίσματος.
 CARNET, σημειωματάριον (ἐμπό-
 ρου κτλ.).
 CARNIER, = CARNASSIERE.
 CARNIFICATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ-
 CARNIFIER (SE—), ρ. (ιατρ.), σαρ-
 κοποιεῖται.
 CARNIFORME, ἐπιθ. σαρκοειδής.
 CARNIVORE, ἐπιθ. σαρκοφάγος.
 CARNOSITÉ, θ. (χειρουργ.), σάρ-
 κωμα.
 CAROBIS, ἡ ὑπὲρ τὸν σιτῶνα χορ-
 τοθήκη.
 CAROGNE, θ. γυνὴ φαυλόδοις,
 βρώμα.
 CARON, λωρὶ λαρδίου χωρὶς τὸ
 ψαχνόν. 2) (γεωγρ.) σίτος καὶ
 κριθὴ συνεσπαρμένα.
 CARONADE, θ. κοντόχονδρον κα-
 νόνι (πλοίου).
 CARONCULE, θ. (ἀνατ.), σαρκίδιον.
 CARONCULE, ÈRE, ὁ ἔχων caron-
 cule.
 CARONCULUX, EUSE, ὁ τῶν ca-
 roncules.
 CAROSSE, ἐργαλεῖον τοῦ σχοινο-
 πλόκου. §. κληματίδες συνδε-
 μέναι περὶ τὴν χάρακα. §. ὁ καρ-
 πὸς τοῦ —
 CAROSSIER, εἶδος φοίνικος, τῆς
 Γουινέας.
 CAROTIDAL, ALLE, ὁ τῶν καρωτι-
 δων.
 CAROTIDE, θ. (ἀνατομ.), καρωτὶς
 (ἀρτηρία).
 CAROTIDIEN, ENNE καὶ
 CAROTIDUF, ἐπιθ. = CAROTIDAL.
 CAROTTE, θ. δαυκί, (Γ.) χαθοῦ-
 ται, (φυτ.). §. εἶδος κογγυλίου
 (κόνου).
 CAROTTER, ρ. (οίκ.), παῖζω φει-
 δωλῶς. §. τσυμπῶ κατὰ τι πα-
 ρά τινος.
 CAROTTEUR, EUSE καὶ CAROT-
 TIER, ÈRE, ὁ παίζων φειδωλῶς.
 CAROURE, ξυλοκέραιον.
 CAROURIEN, ξυλοκέραιον (δένδρ.).
 CAROUGE, τὸ ξύλον τῆς ξυλοκε-
 ρατίας. 2) εἶδος πτηνοῦ τῆς
 Ἀμερ.
 CARPE, θ. κυπρίνος, (Γ.) σαζά-
 νι, (Ιχθ.). §. ἄσ. (ἀνατ.) ὁ καρ-
 πὸς τῆς χειρὸς.

CARPEAU, μικρὸς κυπρίνος.
 CARPET, εἶδος ἱχθύος (καρπ.)
 τῆς Ἀφρ.
 CARPETTE, θ. = CARPEAU.
 φασμα μύλλινον χυδρῶν, πύ-
 πέτα.
 CAPIEN, ENNE, (ἀνατ.) ὁ
 καρπὸς (τῆς χειρὸς).
 CAPIER καὶ (θ.) CAPIERE, ἡ
 θυσιαστικὴ κυπρίνου.
 CARPILLON, = CARPEAU.
 CARQUAISE, κλίσανος ὀλιγοκέραιος.
 CARQUERON, λογὸς παρεμβά-
 λμενος μετὰ τῶν πατημάτων
 τοῦ (ὕφαντ.) ἐργαλείου.
 CARQUOIS, φαρῆτρα, βελούχον.
 CARBRASSIN, εἶδος κυπρίνου καὶ
 τοτέρου καὶ χονδρότερου.
 CARRE, θ. ἄκρα τετραγώνου.
 avoir une bonne —, εἶναι
 θαρρὺς ὄμους.
 CARRE, ÈRE, τετραγωνικός, τετρα-
 γωνος. ||. (οὖσ. οὐδ.) τετραγώνος.
 CARREAU, πλάξ (πρὸς ἑξάγωνον
 σίον), ἔδαφος πλακοστρωτὸν
 §. ὕαλλ παραθύρου. §. τετραγώνον
 προσκέφαλον. §. κρηπίδα
 §. νόστος (εἶδος καχίλιας) τοῦ
 παιδίου. §. (εἰς τὰ χαρτοπαίδια)
 τὸ καρρό.
 CARREFOUR, μέρος ὅπου στενεύει
 νῆματα δύο (τρεῖς κτλ.) ὁρμαίνον-
 ται τρι(τετρά)στρατον, χαρτοπαίδιον.
 CARREGEN, ρ. (ναυτ.), λούζον
 μῶ, (Ἰταλ.) βολτατζόου.
 CARRELAGE, τὸ οὖσ. τοῦ —
 CARRELER, ρ. στρώνω μὲ πλῆ-
 κας ἐμβαλλόντων παλαιὰ ὑποπό-
 ματα. ||. (ἢ πθ. μτχ.) σπινθί-
 ἔε, (ὡς οὖσ.) εἶδος μεταξωνίου.
 §. εἶδ. χελώνης, (ἄλλ.) Ἀνέσας.
 CARRELET, ψησσί, (Ιχθ.). §. ἄσ.
 κτυον τετράγωνον. §. σακκοῦ.
 CARRELETTE, θ. εἶδος λιπτοῦ
 νίου.
 CARRELEUR, ὁ στρώνων μὲ πλῆ-
 κας. §. παλαιογράφος ὑποδημα-
 των.
 CARRELIER, ὁ πωλῶν πλάκας.
 CARRELURE, θ. νέον ἱχθύος καὶ
 παλαιὸν ὑπόδημα.
 CARREMENT, ἐπὶ τετραγώνου.
 CARREN, ρ. τετραγωνίζω, ἢ (ἢ
 πθ.) κορδόνομαι, κρημαίνω.
 CARRICK, ἐπανωφόριον μὲ κα-
 λὲς ὀπίλας.
 CARRIER, ἐργάτης λατομείου.

CARTE, ο. στάδιον. S. λατο-
 CARTE, ο. άμαξιδιον σκεπα-
 CARTE, επίθ. όπως δύναται
 CARTE, άμείβ. κλειστόν και
 CARTE, καρρότα. S. (ναυτ.)
 CARTE, επί του καταστρώμα-
 CARTE, ο. (μιά) άμαξιά.
 CARTE, ρ. (ναυτ.), έχω πολ-
 CARTE, άμαξοπηγός. S. (π-
 CARTE, άμαξοπηγός.
 CARTE, ίπποδρομία, -δρό-
 CARTE, ο. τὸ πλάτος τῆς ρά-
 CARTE, έε, χαρτοειδής.
 CARTE, ρ. άμαξηλατῶν άπο-
 CARTE, ο. (μεσολαδῶ) τὰς τροχιάς.
 CARTE, ο. χαρτί (του παιγν.). S.
 CARTE, (γεωγρ.). S. γραμμά-
 CARTE, άποκρίσεως κτλ. S. κατά-
 CARTE, άποκρίσεως κτλ. S. κατά-
 CARTE, προκλητήριον (μονομα-
 CARTE, S. ώρολόγι κρεμαστόν.
 CARTE, ο. μικρά σχιστόλι-
 CARTE, ο. σάνιον. S. ή σα-
 CARTE, ή άντρίμσα τὴν μυλῶπετραν.
 CARTE, (μουσ.) σχέδιον διὰ τὴν γρα-
 CARTE, ο. χαρτουργεῖον παι-
 CARTE, μικρὸν χαρτοφυλά-
 CARTE, S. πῆγος κρατούσα δια-
 CARTE, τὰ νήματα τοῦ στῆ-
 CARTE, ONNE, υἱός (θυγάτηρ)
 CARTE, ή λιουκῆς και ήμιλευκου.
 CARTE, κνήκος, (φυτ.).
 CARTE, ο. ή χρωματικῆ
 CARTE, ή κατασκευάζων ή πω-
 CARTE, (του παιγν.).
 CARTE, (άνατ.), χόνδρος. S.
 CARTE, (του κρέατος).
 CARTE, KUSE, χονδρό-
 CARTE, ο. χονδρόχαρτον ὑπὸ
 CARTE, χονδρόχαρτον, χαρτόνι,
 CARTE, S. κουτί από μου-
 CARTE, S. (τυγρρ.) φύλλον χω-
 CARTE, S. σχέδιον ζωγραφίας.

CARTONNAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-
 CARTONNER, ρ. δένω βιβλίον με
 χαρτόνι.
 CARTONNERIE, ο. τὸ ἔργον και τὸ
 ἔργαστάσιον τοῦ-
 CARTONNIER, ο. κατασκευάζων
 χαρτόνι ή σκευή από χαρτόνι.
 CARTOUCHE, κύσμημα γλυπτὸν
 εἰς σχῆμα χαρτονίου. S. πλάξ.
 S. (ο.) φουέκιον (πυροβόλου). S.
 άδεια άπουσίας στρατιώτου.
 CARTOUCHIER και (ο.) CARTOU-
 CHIER, φουτεκοθήκη ναύτου.
 CARTULAIRE, κώδης (συλλογῆ)
 ἑγγράφων μοναστηρίου κτλ. S.
 άρχιεποφύλαξ ἐκκλησίας, χαρτι-
 λάριος.
 CARUE, ο. άποθεματικὸν ταμεῖον
 ὑπὲρ τῶν ναυτῶν.
 CARVELLE, ο. (ναυτ.), καρφί με-
 γάλον.
 CARVI, εἶδος φυτοῦ (σελίνου), κά-
 ρον.
 CAS, περίπτωσις, περίστασις. S.
 (Νμ.) ἔργον, υπόθεσις, συμβάν.
 S. (γρμτ.) πτώσις. S. (χρδ.) ά-
 ποπάτησις. || faire—de, περί
 πολλοῦ ποιῶμαι.
 CAS, CASSE, ὁ ἔχων ὡς ραγισμέ-
 νον σκεῦος, παρερρώγως.
 CASANIER, ERE, οἰκουρός.
 CASAQUE, ο. ἑπανωφόρι πλατο-
 μάκιον.
 CASAGUIN, κοντογοῦνι (γυναι-
 κεῖον).
 CASCADE Z (υποκορ.) CASCADE-
 LE, ο. καταρράκτης (βδάτος).
 CASE, ο. οἶκημα (γεωργ.), σπι-
 τοκόλυθον. S. τετράγωνον πί-
 νακος κτλ. (Γ.) χανὲς τοῦ ζα-
 τρικίου κτλ. S. χώρισμα ἀρμα-
 ρίου (κουτίου κτλ.).
 CASEATION, ο. ή εἰς τυρὸν με-
 ταποίησις.
 CASEUX, KUSE, (διδασκ.) τυρώ-
 δης.
 CASEIFORME, επίθ. τυροειδής.
 CASEMATE, (ο. άχυρ.), θολωτὸν
 υπόγειον.
 CASEMATE, EE, ο. ἔχων casema-
 tes.
 CASEOLAIRE, εἶδος δένδρου με ά-
 παλὸν (τυροειδὲς) ξύλον.
 CASER, ρ. τοποθεῖω. ἑνοικίω.
 CASERIE ή ο. CASERETTE, τυρο-
 ἐδλί.
 CASERNE, ο. στρατῶν.

CASERNEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-
 CASERNER, ρ. κατοικῶ ή κατοί-
 κίζω εἰς στρατώνα.
 CASERNET, ὀνοματολόγιον τεχνι-
 τῶν.
 CASETTE, ο. εἶδος περικαλύμμα-
 τος ὅπου ἐμβαιλλόμενα φουρνί-
 ζονται τὰ πολυεῖμα ἀργιλλόπλα-
 στα.
 CASIER, θήκη με χωρίσματα πρὸς
 ἐναπόθεσιν ἑγγράφων. S. (άλι-
 ευτ.) εἶδος κύρτου.
 CASIERRE, ο. ἀποθήκη διὰ τυρῶ.
 CASILLEUX, KUSE, (ὄζλι) εὐθρυ-
 πτον.
 CASIMIR, λεπτὸν μάλλινον ἑμι-
 τον.
 CASINO (Ἰταλ.), λέσχη.
 CASOAR, εἶδ. στρουθοκαμήλου.
 CASQUE, περικεφαλαια.
 CASQUE, EE, ὁ φορὸν περικεφα-
 λαίαν.
 CASQUETTE, ο. εἶδος χαμηλοῦ
 σκιαδίου.
 CASSAGE, ή θραύσις τῆς μεταλ-
 λιτιδος.
 CASSANT, ANTE, θραυτός, εὐθραυ-
 στος.
 CASSATION, ο. (Νμ.), ἀκύρωσις
 (δικῆς), ἀναίρεσις. || cour de
 —, ὁ Ἄρειος Πάγος.
 CASSAYE, ο. ἄλιθρι μανιόκου.
 CASSE, ο. φυτὸν ἱατρικὸν ἑλλοβο-
 σπέρμον, κασσία. 2) (τυγρρ.)
 γραμματουθήκη. 3) σαφάκι.
 4) (κρατ.) ἑκπτώσις τοῦ βαθ-
 μοῦ.
 CASSEAU, (τυγρρ.), τὸ ἥμισυ τῆς
 γρημματοθήκης.
 CASSE-COU, ὁδὸς ἐπισφαλής.
 CASSE-MOTTE, BRUE-MOTTE.
 CASSE-NOISSETTE (-NOIX), κάρσο-
 κατάκτης, καρυδᾶς, (ἔργαλ.).
 2) εἶδος πτηνοῦ, καρυδολάτης.
 CASSENOLE, ο. κηλίδι.
 CASE-NOYAU, = GROS-BEC.
 CASSE-PIERRE, κρήταμο, (φυτ.).
 CASSE, ρ. συντρίβω. σπάνω. S.
 (μνμ.) ἀναίρω (δίκην). ἀκυρό-
 νω (διαθήκην κτλ.). καθαιρῶ (ά-
 ξιωματικόν). (αὐτῶ.) παρακ-
 μάζω.
 CASSEOLE, ο. χύτρα με λαθῆν,
 κατακόλλη.
 CASSEROLE, ο. ὅσον χωρεῖ ή cas-
 serole.

CASSETÉE, 0. ὅσον χωρεῖ τὸ σα-
ψάκι (casse).

CASSE-TÊTE, ῥόπαλον. S. ἔργον
δύσκολον, (κοιν.) κεφαλόπονος.

CASSETIN, (τυγραφ.) ἐκαστον χώ-
ρισμα τῆς γραμματοθήκης.

CASSETTE, κιβώτιον (κειμηλιοῦ-
χον), ταμείον.

CASSEUR (D'ASSIETTES), θορυβο-
ποιός.

CASSIE, 0. εἶδος δένδρου (ἀκα-
κίας), γαζία.

CASSIER, ἐριμάριον διὰ τὴν (τυ-
γραφ.) Casse.

CASSIN, ἡ θύκη τῶν τροχιλέων
τοῦ ὕφαντικῆς ἱστοῦ.

CASSINE, 0. οἰκημάτιον εἰς τὴν
ἐξοχήν.

CASSIS, χαράδρα χαλικοφύρος.
2) εἶδος μελανοῦ φραγκοστα-
φύλου καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ ῥακί.

CASSOLETTE, 0. σαφράδιον, θυμια-
τήριον.

CASSOLE, 0. πύραυλον διὰ ξέσα-
μα τῆς κόλλας εἰς τὰ χαρτοურ-
γεῖα.

CASSON, θρόνυμα (κομμάτι) ζα-
χαροκίφλου ἢ κακάου.

CASSONADE, 0. ἑξάχαρις ἡμισολα-
γαρισμένη.

CASSOT, κιβώτιον μετ' χωρίσματα
διὰ τὰ χαρτόπανα.

CASSURE, 0. μέρος συντριμμένον,
σπάσιμον.

CASTAGNETTES, 0. πλθ. κρόταλα
(τῶν χορευτῶν), κρέμβαλα.

CASTAGNEUX, = GREBE (LE PETIT).

CASTE, 0. φυλή (τῶν Ἰνδῶν). S.
τάξις ἀνθρώπων.

CASTEL, καστέλλι, φρούριον.

CASTELANE, εἶδος πρασίνου δα-
μασκηνοῦ.

CASTILLE, 0. λογοτριβή, ἔρις.

CASTINE, 0. εἶδ. σιδηρουργικοῦ
τινανολλίου.

CASTOR, ζ. κάστωρ. S. σκιάδι
ἀπὸ τρίχας κάστωρος.

CASTORINE, 0. εἶδ. λεπτοῦ μαλ-
λίνου ὑφάσματος.

CASTRAMÉTATION, 0. ἡ περὶ τρα-
ποπεδείας τέχνη.

CASTRAT, εὐνοῦχος (διὰ τὴν μου-
σικήν).

CASTRATION, 0. εὐνοχισμός, ἐκ-
τομή.

CASUALITÉ, 0. ἡ ἰδιότης τοῦ-

CASUEL, ELLE, (καὶ ἐπὶ β.) -EMENT,

τυχαῖος. ||, (οὐσ.) τυχερὸν (ὑπέ-
λημα).

CASUISTE, θεολόγος λύων τὰ τῆς
συνειδήσεως ζητήματα.

CATACHRÈSE, 0. κατάχρησις,
(ῥτρ.).

CATACLYSME, κατακλυσμός.

CATACOMBS, 0. πλθ. κρύπτει
(ὑπόγεια) πρὸς ἐνταφιασμόν.

CATAPALQUE, κρηπίς (ἐξέδρα) πρὸς
ἐπιθέσιν νεκροκραδῆστος.

CATAIRE, ἴδε CHATAIRE.

CATALBECTES, πλθ. τεμάχια (ἔρ-
χαιῶν συγγραφῶν), ἀνάλεκτα.

CATALEPSIE, 0. (ιατρ.), καταλη-
ψία.

CATALEPTIQUE, ἐπίθ. (ιατρ.), κα-
ταληπτικός.

CATALOGUE, κατάλογος.

CATALOGUEMENT, τὸ οὖς τοῦ-

CATALOGUER, β. καταγράφω εἰς
κατάλογον.

CATALOGUEUR, ὁ συντάττων κα-
τάλογους (βιβλίων).

CATANENIAL, ALE, ὁ τῶν κατα-
μηνίων.

CATAPLASME, κατάπλασμα.

CATAPULTE, 0. καταπέλτης.

CATARACTE, 0. καταρράκτης (πο-
ταμοῦ). S. (ιατρ.) πάθος τι τῶν
ὀφθαλμῶν.

CATARACTER (SE—), β. παθαίνω
καταρράκτην.

CATARRHAL, ALE, καταρροϊκός.

CATARRHE, καταρροή.

CATARRHEUX, EUSE, υποκειμένος
εἰς καταρροήν.

CATASTROPHE, 0. καταστροφή.

CATAU, 0. (οἰκ.) παιδίσκη ἀγρο-
κίας ἢ ξενοδοχείου. S. κοράσιον
ρυπαρὸν καὶ κακὴν.

CATÉCHISER, β. κατηγῶ (κυρ. καὶ
μφορ.).

CATÉCHISME, κατήχησις.

CATÉCHISTE, κατηχητής.

CATÉCHUMÈNE, κατηχούμενος.

CATÉGORIE, 0. (Λογικ.), κατηγο-
ρία.

CATÉGORIQUE (καὶ ἐπὶ β. -EMENT),
ἐπίθ. θετικός, σαφής, ἀκριβής.

CATÉNIÈRE, 0. εἶδος ἀρπάγης πρὸς
ἀνεύρεσιν τῶν δικτύων καὶ πα-
ραγαθίων.

CATÉNIFORME, 0. ἄλυσσοειδής.

CATÉNULAIRE, ἐπίθ. ὁ ἐν εἶδει
ἀλυσίδιου.

CATÉNULE, 0. ἀλυσίδιον.

CATHÉDRALE, 0. μητροπολίς (κα-
κλησία).

CATHÈTE, (χειρουργ.), καθήτης
(διὰ τὴν κύστιν).

CATHÉTÉRISER, β. χειρουργεῖν διὰ
τοῦ καθετήρος.

CATHÉTÉRISME, ἡ διὰ τοῦ καθε-
τήρος χειρουργία.

CATHOLICISME, τὸ δόγμα τῶν κα-
θολικῶν.

CATHOLICITÉ, 0. ὁ χαρακτήρ τῆς
καθολικῆς ἐκκλησίας. S. (αἱρε-
ση) ληπτ.) τὰ πρεσβεύοντα αὐτῇ.

CATHOLIQUE, ἐπίθ. καὶ οὐσ. κα-
θολικός (τὸ δόγμα).

CATHOLIQUÉMENT, ἐπίβ. διὰ κα-
θολικός.

CATI, (τεχν.), στίλβωμα (ὑπερβα-
τός).

CATILLAC, εἶδος κολοκυθίου (κα-
τίλλου).

CATIMINI (EN—), ἐπίβ. κρυφίως
κατακτείνω.

CATIN, 0. γυνή φαυλόδοτος.
(χημ.) τὸ σκεῦος ὅπου ὀξυγό-
νιο τοῦ λυωμένου μετάλλου.

CATIR, β. στίλβων (ὑπερβα-
βερνίκωμα).

CATISSAGE, τὸ οὖς τοῦ πρηνέ-
ως (ὑπερβατός).

CATISSEUR, στίλβωτης (ὑπερβα-
τός).

CATISSOIN, στίλβωτήριον (ὑπερβα-
τός).

CATISSOIRE, 0. (τεχν.), εἶδ. ὀξυ-
μάστρας διὰ σιδερωμα μαλ-
λίνων τινῶν ὑφασμάτων.

CATON, ῥάβδος σιδήρου προση-
μασμένη διὰ σύρμα.

CATOPTRIQUE, ἡ κατοπτρική (ὀπτι-
κός τῆς ὀπτικής).

CAUCHE, 0. (ἀλιευτ.), κόλπος ὁ
ποῦ σταλλίζουν αἱ ἀβερνίαι.

CAUCHEMAN, ὁ καθ' ὅπου ὑπὸν ἵπ-
πὸς χόμενος πνιγμένος βραχνάει (κα-
τός).

CAUCHER, φόλλα περγαμηνῆς διὰ
τὸ βερνίκιον.

CAUDAL, ALE, ὁ τῆς οὐρῆς ὀ-
ρίος.

CAUDATAIRE, ὁ κρατῶν τὴν οὐ-
ρὰν τοῦ μανδύου τοῦ παπῆ-
τος (τῶν καρδινάλιων καλ.).

CAUDÉ, EN, (βεν.), κερκασίον (κα-
τός).

CAUDEC, εἶδ. πτηνοῦ (globe-mou-
che).

CAUDICULE, 0. (βεν.), λεπτόν μ-
σχός.

CÉLIBRABLE, επίθ. αξιόμνητος.
CÉLIBRANT, ὁ ἱερουργὼν (ιερεὺς).
CÉLÉBRATION, θ. ἱεουργία (μυστηρίου), ἱεροπραξία, τελετουργία.
CÉLÉBRE, επίθ. περίφημος.
CÉLÉBRER (τὸ εἶ της παραληγοῦσης τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς κ, πλὴν τοῦ μέλλοντος καὶ τοῦ ὑποθετ. ἀορίστου), ῥ. ἐξυμῶν, ἐγκωμιάζω. - §. τελῶ (μυστήριον) ἱεουργῶ. §. ἐορτάζω.
CÉLÉBRITÉ, θ. διασημότης, φήμη.
CÉLÈN (τὸ εἶ της παραληγοῦσης τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς κ, τὸ δὲ λ δὲν διπλασιάζεται), ῥ. κρύπτω.
CÉLÈRE, επίθ. ταχὺς, ὀλίγωρος.
CÉLERI, σέλινον, (φυτ.).
CÉLÉRIMÈTRE, ἐργαλεῖον πρὸς καταμέτρειν τῆς ταχύτητος τῆς ἀριάξης.
CÉLERIN, εἶδος μεγάλης θρίσσης.
CÉLERIÈRES, θ. πλθ. (ζωολογ.), ταχύποδα.
CÉLÉRITÉ, θ. ταχύτης.
CÉLESLE, επίθ. οὐράνιος. §. θεός.
CÉLIBAT, ὁ βλος τοῦ-
CÉLIBATAIRE, επίθ. ἄγαμος.
CELLE, θηλ. τοῦ CELUI.
CELLÉRIER, ἔρε, κελλάρης(-ισσα) μοναστηρίου.
CELLIER, οἰνών, κελλάρι.
CELLULAGE, ἡ ἐντὸς κελλίων (μονωμένων δωματίων) κατὰ κλίσεις τῶν φυλακισμένων.
CELLULAIRE, επίθ. (ἀνατομ.), συγκείμενος ἀπὸ λεπτοτάτης ὕας.
 2) διηρημένος εἰς κελλία (ἰδιαιτέρα δωμάτια).
CELLULE, θ. κελλίον. §. ἡ τρύπα τῆς μελιχιδίος. §. (βην.) ἡ κυψέλη τῆς σποροθήκης.
CELLULÉ, ἔε, ἐγκλειστος εἰς κελλίον.
CELLULEUX, επίθ. διηρημένος εἰς κυψέλας, θαλαμωτός.
CELLULIFORME, επίθ. ὁ ἐν εἶδει κυψέλης (θαλάμης), *θαλαμοειδής.
CELUI, (τὸ θ.) CELLE, (τὸ πλθ.) CEUX, CELES, ἐκεῖνος, (ἀντνμ.). ||. celui (celle)-ci, οὗτος καὶ ||. celui (celle)-là, ἐκεῖνος, (ἐπὶ τῆς ἐγγυτέρω ἢ ἀπωτέρω δεξέως).

CÉMENT, κόνις πρὸς-
CÉMENTATION, θ. (χημ.), ἡ ἐντὸς κόνεως ἐξόπτεισις (μετάλλου).
CÉMENTATOIRE, επίθ. ὁ τῆς ἡ διὰ τῆς CÉMENTATION.
CÉMENTER, ῥ. (χημ.), ἐξοπτῶ μέταλλον ἐντὸς κόνεως.
CÉMENTEUX, EUSE, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ CÉMENT.
CÉNACLE, ἐστιάτοριον.
CENDRE, θ. στάκη. §. κόνις ἀποθανόντος. ||. reduire (mettre) en cendres, ἀποτερώω. ||. le mercredi des cendres, ἡ καθαρὰ τετράδη (ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς μεγάλης τεσσαρακοῆς κατὰ τοὺς Λατίνους).
CENDRE, ἔε, σποδοειδής, ρακτερός.
CENDRÉE, θ. λεπτότατα μολύβια, σκῆγια. §. (χημ.) σποδὸς μολύβδου πρὸς κατασκευὴν κυπέλλων (χοάνων).
CENDRER, ῥ. στακτῶ. §. χρωματίζω τι τεφρώδες.
CENDREUX, EUSE, στακτωμένος.
CENDRIER, στακτοδόχη.
CENDRIER, ERE, ὁ συνάζων καὶ πωλὼν στάκτην.
CENDRIETTE, -CINÉRAIRE.
CENDRILLARD, εἶδος πτηνοῦ τῆς Ἀμερ.
CENDRILLE, θ. = MÉSANGE.
CENDRILLON, θ. (οἰκ.), στακτοπαίπαλη.
CENDRURE, θ. τὰ στακτοειδῆ ἢ φλεβοειδῆ μόρια τὰ χαρακτηρίζοντα τὸν ἀρτεῖον χάλυδα.
CENE, θ. ὁ μυστικός δειπνος. §. ἡ κοινονία (παρὰ τοῖς Διαμαρτυρομένοις).
CENELLE, θ. ὁ καρπὸς τῆς ὕσσης (τῆς λευκανθήσης).
CENOBITE, κοινοδιότης (μοναχός).
CENOBITIQUE, επίθ. κοινοδιακός.
CENOTAPHE, νενοτάφιον.
CENS, ἀπογραφή (τῶν πολιτῶν παρὰ Ῥωμ.). §. (εἰς τὸν μεσαιῶνα) = CENSIVE. §. (συνήθ.) τίμημα ἐκλέκτορος.
CENSE, θ. ἀγροικία, ἔπαυσις.
CENSÉ, ἔε, ὑποτιθέμενος, νομιζόμενος.
CENSEUR, τιμητής (Ῥωμ.). §. κριτὴς αὐστηρός. §. ἀνακρι-

τῆς βιβλίων. §. ἐφόρος τῆς λείου.
CENSURE, ERE, ὁ λαμβάνων αἰτίαν.
CENSITAIRE, ὁ τελών-
CENSIVE, θ. ἐγγεῖος φόρος, τίμημορον.
CENSORIAL, ALR, ὁ τῆς τιμῆς τέλος.
CENSURABLE, επίθ., ἐπιβλητός.
CENSURE, θ. τὸ ἔργον τοῦ αἰτιώμενος, τιμωρία. §. (συνήθ.) ἐπιτίμησις. (Ῥωμ.) λογοκρισία.
CENSURER, ῥ. μέμφομαι, ἐπιτιμῶ.
CENT, (ἀριθμ.), ἑκατὸν. (συνήθ.) πολλοί, πλήθος. ||. (ὡς,) τὸς τοσούτος ἢ = τῶ-
CENTAIN, θ. ἑκατοντάς, ἑκατ. §. (ὕφαντ.) ἡ κλωστή συνδέουσα ἑκαστον πᾶμα θηλειᾶς.
CENTAURE, κένταυρος.
CENTAUREE, θ. κενταύριον, (φυτ.).
CENTENAIRE, επίθ. ἑκατοντῆς, -ούτις.
CENTENIER, ἐκκτόνταρος.
CENTÉSIMAL, ALR, ἐκατοντάτος.
CENTÉSIMATION, θ. ὁ ἐντὸς τοῖς ἑκατὸν δικαιομέρις.
CENTIARE, τὸ ἐκατοστημόριον τοῦ πλέθρου (AR).
CENTIÈME, επίθ. ἑκατοστός.
CENTIGRADE, επίθ. διηρημένος εἰς 100 βαθμούς.
CENTIGRAMME, τὸ ἐκατοστημόριον τοῦ γραμμαρίου.
CENTILITRE, τὸ ἐκατοστημόριον τῆς λίτρας.
CENTIME, τὸ ἑκατοστὸν τοῦ φράκκα, (καθὼς παρ' ἡμῶν τὸ) λεπτό.
CENTIMÈTRE, τὸ ἐκατοστημόριον τοῦ μέτρου.
CENTINODE, εἶδος φωτός, πολυφύαντον.
CENTIPÈRE, επίθ. ἑκατόποδος.
CENTON, πόλημα συμφορητῶν κέντρων.
CENTRAL, ALR, κεντρικός.
CENTRALISATEUR, TRICE, ὁ κέντρον τοῦ συστήματος τῆς δόξης τοῦ συστήματος.
CENTRALISATION, θ. τὸ κέντρον.
CENTRALISER, ῥ. συγκεντρῶν.
CENTRE, τὸ μέσον (κατὰ τὴν κύκλου, περιφερειᾶς κτλ.) κέντρον.

CERTEIN, ῥ. τοποθετῶ ἀνθρώπων
τὸ κέντρον τοῦ ἄξονος τοῦ
κροκοῦ κτλ.
CERTEIN, τὸ μέρος τοῦ καλου-
μένων κηρίων τὸ κρατοῦν τὸ
ῥῆλον ἐν τῇ μέσῳ.
CERTEIN, βουλευτὴς ἐδρεύων ἐν
τῷ κέντρῳ τοῦ βουλευτηρίου καὶ
ῥῆλον ἀνέκων εἰς τοὺς ὑ-
ποκείμετους ἢ μετρίφρονας.
CERTEIN, ἐπίθ. (φυσ.), κεντρό-
ν.
CERTEIN, ἐπίθ. (φυσ.), κεν-
τρόν.
CERTITUDE, ὁ. ἡ πρὸς τὸ
ἀσφάλειαν τῶν περιστρεφόμε-
νων σωμάτων.
CERTITUDE, ἐπίθ. ἐκατονταπλά-
σιος.
CERTIFIER, ῥ. ἐκατονταπλασιάζ-
ω.
CERTIFIER, ὁ. ἐκατοστὺς. §. ἐ-
κατονταρχία.
CERTIFIER, ἐκατόνταρχος.
CERTIFIER, §. (παλ.) πέδη,
ῥ. ἡ ἀσφάλεια.
CERTIFIER, ἐκ. (βτν.), ὁ ἔχων τὴν
ἐκείνην ἢ τὸ σχῆμα τοῦ κρομ-
μίου.
CERTIFIER, εἶδος ἀμανίτου.
CERTIFIER, τὸ ἐπικροπὸν τῶν τυ-
μμένων νομισμάτων.
CERTIFIER, ὁ. πολλὰ παραφράσεις
ἐκείνου.
CERTIFIER, (ἐπίθ.), ἐν τούτοις,
ἐκείνου. §. (σύνδ.) καὶ ὁ-
μοίως.
CERTIFIER, ἐπίθ. ὁ τῆς κεφα-
λαίας, εἶδος μικροῦ κρομμυ-
ίου ἀμανίτου.
CERTIFIER, ὁ. εἶδος ἰχθύος, (ἀλλ.)
CERTIFIER DE MER.
CERTIFIER, ἐκ. κηροειδής.
CERTIFIER, ὁ κερασοειδής καρ-
πὸς τοῦ TAMINIER.
CERTIFIER, ἀλοιφή με κηρὸν, κηρω-
μένη.
CERTIFIER, ὁ Κέρβερος. §. (με-
ταφ.) ἀγρυπνός (ἀδυσώπη-
τος).
CERTIFIER, βεργί, στεφάνι.
CERTIFIER, ὁ. εἶδος πεταλούδας.
CERTIFIER, ὁ. = CERTIFIER.
CERTIFIER, κύκλος. §. στεφάνι. §.
CERTIFIER (χώρας), (εἰς τὴν
ἐκείνην). Νομός. §. συνανα-

στροφῇ, συνάθροισις.
CERCLER, ῥ. δένω με στεφάνια.
CERCLIER, ὁ κατασκευάζων στε-
φάνια (βαρελλίων κτλ.).
CERCEUR, κιδώτιον νεκροῦ, νε-
κροκράββατον.
CÉRÉALE, ἐπίθ. ὁ. σιτηρὸν (φυ-
τὸν), δημητριακὸς (καρπός). ||
(συνήθ. πλθ. οὐσ.) τὰ σιτηρὰ,
τὰ γεννήματα.
CÉRÉBRAL, ALE, ὁ τοῦ ἐγκεφάλου.
CÉRÉBREUX, EUSE, ὁ ἐξάπτων τὸν
ἐγκέφαλον.
CÉRÉBRIFORME, ἐπίθ. ἐγκεφαλο-
ειδής.
CÉRÉBRIN, INE, ὁ περὶ τὸν ἐγ-
κέφαλον.
CÉRÉBRITE, ὁ. νόσος (φλόγωσις)
τοῦ ἐγκεφάλου, ἐγκεφαλίτις.
CÉRÉFORME, ἐπίθ. λαμπαδοει-
δής.
CÉRÉMONIAL, ἡ περὶ τὰς τελετὰς
τάξις καὶ τὸ περὶ αὐτῆς τυπι-
κόν.
CÉRÉMONIE, ὁ. τελετή. §. (πλθ.)
διατυπώσεις. §. φιλοφρονή-
σεις. §. ὑπόψεις, ἀκισμοί.
CÉRÉMONIEUX, EUSE, ὁ κάμων
πολλὰς φιλοφρονήσεις.
CÉRÉ, ἡ Δημήτρα.
CERF, ζ. ἑλάφι, ἑλαφος.
CERFEUIL, φραγκομαγνηδανός, πε-
τροσίλιον, (φυτ.).
CERF-VOLANT, κἀνθαρος. §. ἀ-
ετός, (Τ.) οὐτσουρμᾶ, (παιγν.
τῶν παιδ.).
CÉRIFÈRE, ἐπίθ. κηροφόρος.
CERISIER, ὁ. φυτεία κερασιῶν,
κερασιών.
CERISE, ὁ. κεράσι(ον).
CERISIER, ὁ. εἶδος μικροῦ δα-
μασκηνού.
CERISIER, ὁ. κερασιά.
CÉRISIN, = CERIN.
CERNE, κύκλος (τοῦ στελέχους).
CERNEAU, χλωρὸν καρύδι ξεφλε-
δισμένον.
CERNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
CERNER, ῥ. σχηματίζω κύκλον
περὶ τινός. §. περικυκλῶ.
§. (γεωργ.) ξελακκῶν δένδρον
ἵνα τὸ μεταφυτεύσω. || — des
POIX, ξεφλουδίζω χλωροκάρυα.
CERNOIR, εργαλῆον γεωργ., διὰ
τὸ ξελάκκωμα τῶν δένδρων.
CÉRON, = SURON.

CERTAIN, AINE, βέβαιος, ὠρισμέ-
νος. 2 (ἀορ.) τις, ἄποιος.
CERTAINEMENT, ἐπίθ. βεβαίως.
CERTAU, εἶδος ἀπιδίου.
CERTES, ἐπίθ. πάντως, βέβαια.
CERTIFICAT, πιστοποιητικόν.
CERTIFICATEUR, ὁ πιστοποιῶν
ἐγγυητὴν, ἐπεγγυητής.
CERTIFICATION, ὁ. πιστοποίησης.
CERTIFIER, ῥ. πιστοποιῶ.
CERTITUDE, ὁ. βεβαιότης. §.
μονιμότης.
CÉRUMEN, ἡ ἑλὲρα τῶν αὐτίων.
CÉRUMINEUX, EUSE, ὁ τοῦ CERU-
MEN.
CERUSE, ὁ. ἀνθρακικὸν μολύβδην,
ψιμύδιον.
CRUSIER, ὁ κατασκευάζων CRU-
RUSE.
CERVAISON, ὁ. ὁ καιρὸς τοῦ κυ-
νηγίου τῶν ἐλάφων.
CERVEAU, ἐγκέφαλος. §. (συν-
κτλ.) νοῦς.
CERVELAS, λυκάνικον κοντόχον-
δρον.
CERVELET, (ἀνατ.), ἡ παρεγκε-
φαλός.
CERVILLE, ὁ. = CERVEAU.
CERVEQUE, εἶδος ἐλάφου τῆς Λ-
μαρ.
CERVICAL, ALE, ὁ τοῦ ἀυχίνου.
CERVICORNE, ἐπίθ. ὁ ἔχων ἐλά-
φου κέρατα.
CERVIN, INE, ἐλαφοειδής.
CERVOISE, ὁ. ζυθὸς (τῶν παλ.).
CÉSARIENNE (OPERATION), τομή
τῆς μήτρας (πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ
ἐμβρύου).
CÉSARON, ἐρέβινθος.
CESSANT, ANTE, παύων.
CESSION, ὁ. παύσις.
CESSE, ὁ. παύσις. || (εὐχρ. μό-
νον εἰς τὴν φρσ.) sans cesse,
ἀπαύστως, ἀκαταπαύστως.
CESSE, ῥ. παύω.
CESSIBILITÉ, ὁ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
CESSURE, ἐπίθ. (Νμ.), παραχω-
ρητός.
CESSION, ὁ. παραχώρησις.
CESSIONNAIRE, ἐπίθ. ὁ λαβὼν τι
παρ' ἄλλου κατὰ παραχώρησιν.
CESTE, χειρόκτιον τῶν πυγμάχων.
§. κροτάς.
CESURE, ὁ. τομὴ στήθους.
CÉTACÉ, ἐκ. κητώδης. (οὐσ.) κη-
τός.
CÉTÉRAE, = DONADILLE.

καρτίνων ἀλοπηγίου.
 χαρτί, είδος χαρτίου δια τῶ
 χαρτίου.
 χαρτίον, φ. ἀμάντης, μα-
 χήνη. S. καλοῦσι σκιαδίου χα-
 ρτίον κακαδόν του φιλίου. S.
 χαρτίον ὑπερσάρκωσι σπογ-
 γή. S. είδος ζωοφύτου.
 χαρτίονικη, 0. φυτεία
 χαρτίονιαν.
 χαρτίον, ὑπέρμαχος, πρόμα-
 χος.
 χαρτίον, φ. (τεχν.) περιγα-
 λισσόν την πλάκα του μετάλλου
 χαρτίον, 0. πείσιμον τῶν φύλ-
 λων ὑπωρινῶν ἢ τῶν ἀκρε-
 τῶν ἐξ αἰτίας πάγου ἢ χαλά-
 σης. S. τρύπα εἰς πύλον ἢ κά-
 νον ἐκροήν του ὕγρου.
 χαρτίον, (ἔκτος) ἰσχνόμα-
 χος κνήμας.
 χαρτίον, 0. περίπτωσις (μεταβο-
 λή) τύχης. ||. bou-
 λή, τύχη.
 χαρτίον, ANTE, κλονούμε-
 νος, ἰσχυρῶς, ἀστατος.
 χαρτίον, (διπλασιάζεται τὸ ε
 τῶν ἀφώνων), φ. κλονίζο-
 μενος.
 χαρτίον, σφραγιστοφύλαξ.
 χαρτίον, 0. ἡ γυνή του σφρα-
 γιστοφύλακος. S. κιδάτιον με-
 τὰ ἑαυτῆς ἐκάλονται τὰ πόδια.
 χαρτίον, κλονισμός.
 χαρτίον, 0. τὸ γραφεῖον
 σφραγιστοφύλακος, καγγελ-
 οῦ.
 χαρτίον, 0. ἔχων (καλὴν)
 τύχη. (ἐπὶ πραγμ.)
 χαρτίον, 0. κοπρία ἡμανταροφόρος.
 χαρτίον, φ. κάρβουνα σφυστά.
 χαρτίον, φ. ἀρχίζονα μυχλιάζω.
 χαρτίον, 0. ἀρχὴ μούχλας.
 χαρτίον, πλήρη φαγεδαίνωδης,
 φάγεσσα.
 χαρτίον, 0. φαγεδαίνωδης.
 χαρτίον, 0. ἡ ὕπαπαντή.
 χαρτίον, κρηστηγός, κρη-
 στή. S. κρηστηγόν, λυγρία,
 χαρτίον, S. (ναυτ.) ὑπέδαυρον
 πρὸς διαφορῆς χρείας.
 χαρτίον, 0. ἀλειμματοκέρ-
 ρος.
 χαρτίον, 0. ἐργαστήριον
 χαρτίον.
 χαρτίον, 0. ὑδραγωγὸς χαρτομέ-

λου. S. χαράκι του ἐργαλειοῦ τῶν
 μεταφύτων.
 CHANFREIN, τὸ μέτωπον του ἔπ-
 που. S. (οἰκοδ.) τὸ λοξόμητον
 μέρος λίθου ἢ ξύλου.
 CHANFREINER, φ. (οἰκοδ.), λοξο-
 τομῶ.
 CHANGE, ἀνταλλαγὴ. S. ἐπικα-
 ταλλαγὴ (νομισματος), κάμπιον.
 S. (κυνηγ.) κυνήγημα ἄλλου ἀν-
 τ' ἄλλου ζώου. ||. donner (ou)
 prendre le—, ἀπατῶ, —μαι.
 CHANGEANT, ANTE, ποικίλος, εὐ-
 μεταβλητός.
 CHANGEMENT, μεταβολή.
 CHANGEOTER, φ. συγνοαλλάσσω.
 CHANGE, φ. μεταβάλλω, (καὶ
 αὐτὸ) μεταβάλλομαι, ἀλλάζω. S.
 συναλλάσσω.
 CHANGEUR, ἀργυραμοιβός, (T.)
 ἀντράφης.
 CHANLATTE, 0. σάνις λοξοκοιμή-
 νη, ἵνα κρατῇ, προστιθεμένη εἰς
 τοὺς ἀριβόντας τῆς στέγης,
 τοὺς ὑδραγωγούς.
 CHANOINE, 0. κληρικὸς καρ-
 ποῦμενος prébende ἢ bénéfice,
 πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἡγούμενος.
 CHANSON, 0. τραγοῦδι. S. (μετρ.)
 φλυαρία, μυρολογία.
 CHANSONNABLE, ἐπιθ. ἄξιος τρα-
 γωδίου (σατύρας), καταγίλατος.
 CHANSONNER, φ. ἐγγάλλω τραγοῦ-
 δι κατὰ τινος, τὸν σατυρίζω.
 CHANSONNET, ψαῖδιον, (πεν.).
 CHANSONNETTE, 0. τραγουδάκι.
 CHANSONNIER, 0. συνθέτης ἢ
 συλλογὴ τραγῶδων.
 CHANT, τραγοῦδιμα. τραγοῦδι,
 φσμα. κηλόδημα (πεν.).
 CHANTABLE, ἐπιθ. τὸν ὅποιον δό-
 νηται τις καὶ ψάλλῃ ἢ νὰ τραγω-
 δῇσι.
 CHANTAGE, τὸ ἔργον του Chan-
 teur, δυσφημισμός ἐν ταῖς ἐφη-
 μερίσι.
 CHANTANT, ANTE, ἄσματικός.
 CHANTEAU, φέτα (ψωμιτοῦ). S.
 φύλλον (ψάσματος). S. (πλθ.) αἱ
 κνήμαι του βοδανίου.
 CHANTERIEURE, 0. χωνὶ τρυπη-
 τόν. S. τρύπα εἰς τοῦτον πρὸς
 ἐκροήν τῶν ὑδάτων. S. είδος μι-
 κροῦ ληνοῦ ἢ κάδου.
 CHANTERIEURER, φ. πατῶ τὰς σα-
 φύλας εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ κάδον
 πρὶν τὰς ῥίψαι εἰς τὸν ληνόν.

CHANTER, φ. τραγωδεῶ, ψάλλω. S.
 (ἐπὶ πην.) κηλάω. S. (ἐνὸς) φλυαροῦ. S. (μετρ.) ὕμνω, ἐγ-
 κωμιμῶ.
 CHANTERELLE, ἡ ἄνωτάτη χορδή
 (ἢ βπάτη) μουσικοῦ ὄργανου. S.
 κράτης ὀρθοθρηνητής. S.—τῶ.
 CHANTERILLE, 0. μασοῦρι διὰ
 σῦρμα.
 CHANTEUR, EUSE, τραγωδιστής,
 —είστρια. S. (ὡς ἐπὶ θ. πην.) κε-
 λαδοιστικός. S. σατυριστής.
 CHANTIER, ξυλοποιεῖον. S. ναυ-
 πηγεῖον. S. ἱερῶμα (σκαρὶ)
 πλοίου ναυπηγούμενον. S. ὑπό-
 βοθρον βαρελλίου. S. τεχνική
 ξυλοουργοῦ ἢ λιθοδόου.
 CHANTIGNOLE, 0. (οἰκοδ.), ὑπο-
 στάτης.
 CHANTONNER, φ. τραγουδεῶ μουρ-
 μουρίζων.
 CHANTONNERIE, 0. τραγῶδιμα
 μονότονον καὶ ἄνοητον.
 CHANTOURNAGE, τὸ αὐσ. του Chan-
 tournner.
 CHANTOURNEMENT, γῦρος σάνι-
 δος ξυλοουργείας.
 CHANTOURNER, φ. δουλεύω (πελε-
 κῶ) ξύλον κατὰ τὸ δοθέν σχῆμα.
 CHANTRE, ψάλτης (ἐκκλησι.). χο-
 ροστάτης. S. ποιητής, αἰδός.
 CHANTREUR, 0. ἡ θέσις (ὁ βαθ-
 μός) του ψάλτου ἐκκλησιας.
 CHANYRE, καννάδι, (φυτ.).
 CHANYREUX, EUSE, κανναδοειδής.
 CHANYIER, κανναδογράφος.
 CHANYIERE, 0. = CHENEVIERE.
 CHAOS, χάος (κυρ. καὶ μεταφ.).
 CHAPE, 0. μανδύ (ἐπισκόπου κτ.).
 S. πῶμα (ἐλαμδύκ). S. ἀξόνιον
 (τροχιλέας). S. ὁ κορμός τῆς
 πόρτης κτλ.
 CHAPEAU, σκιάδιον, καπέλλον.
 S. (μετρ.) κεφαλὴ (τεχνουργή-
 ματος), πέτακος (φυτοῦ), χα-
 σίον, ἀρχιμανδριτής.
 CHAPEL, φ. ξύμα (ἀραιῶν) τῆν
 κάρν ψωμιτοῦ.
 CHAPELET, κομδαλγιον.
 CHAPELIER, 0. καπέλλοποιός,
 —καπέλλοπώλης.
 CHAPELLE, 0. παρεκκλησίαν. S.
 τὰ σκῆπη καὶ ἡ ὑπηρεσία (οἱ με-
 σικοὶ κλη.) παρεκκληστῶν. S.
 ὄβλος κηλιδίου.

ρου), γαλεοδότανον, (Τ.) κεδι-δ-
τού.

CHATEAU, φροδριον. ἀρότοποις.
§. οἰκία ἄρχοντος εἰς ἐξοχὴν,
πύργος. §. ἀνάκτορον. || **châ-
teaux en Espagne**, ὀνειροπο-
λήματα.

CHATELAIN, **AINÉ**, οἰκοδεσπότης
πύργου.

CHATELLENIE, θ. ἡ δικαιοδοσία
τοῦ **CHATELAIN**.

CHATELEUSE, θ. = **CHATELAIN**.

CHAT-HIANT, εἶδος γλαυκός, νυκ-
τικάραι ἢ ἐρίγες, (πυν.).

CHÂTIABLE, ἐπιθ. τιμωρητέος.

CHÂTIER, ῥ. παιδεύω, τιμωρῶ. §.
ἐπεξεργάζομαι, διαπονῶ.

CHÂTIEUR, θ. τρύπα ἢ παγίς διὰ
ταῖς κάρταις.

CHÂTIEUR, (οἰκ.), τιμωρὸς, κο-
λαστής.

CHÂTILLON, = **CHATOUILLE**.

CHÂTIMENT, τιμωρία.

CHATOIEMENT, *ἑτεροχροία, *ποι-
κιλλοχροία.

CHATON, κατιῶδι, γαττάκι. §. ἡ
σφενδόνη (πυελίς) τοῦ δακτυλι-
δίου. §. (βυν.) τὸ πράσινον περι-
κάλωμα τοῦ λεπτοκαρπύου κλπ.

CHATOINEMENT, τὸ οὖς. τοῦ -

CHATOINER, ῥ. περισφίγγω τὸν
δακτυλιοῖον ἐντὸς τῆς πυελί-
δος.

CHATOUILLE, θ. εἶδος ἰχθ. (γαλεῶ
ἢ πετροῦζου).

CHATOUILLEMENT, γαργάλισμα.

CHATOUILLEUR, ῥ. γαργάλλω. §.
τέρπω, ἡδύνω.

CHATOUILLEUX, **EUSE**, εὐαλοῦτος
εἰς τὸ γαργάλισμα. §. εὐερέθι-
στος. §. (μυθρ.) ἀκροσφαλῆς,
δυσμεταχειρίστος.

CHATOYANT, **ANTE**, αἰολόγους.

CHATOYER (τὸ γ μεταβάλλεται
πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ι), ῥ. ἑτε-
ροχροῦ.

CHAT-PARD, = **SERYAL**.

CHÂTEAU, ῥ. εὐνουχίζω. §. (μυ-
θρ.) ἀφαιρῶ τὰ περιττά, κο-
λάζω.

CHÂTEUR, **EUSE**, ὁ εὐνουχίζων
ζῶα.

CHÂTEUR, (ἵππιατρ.), εὐνουχι-
σμός διὰ καντηρίσματος.

CHÂTE, θηλ. τοῦ **CHAT**.

CHÂTEMENT, θ. ὑποκριτικῆς, (κοιν.)
πισίκα.

CHATTER, ῥ. (ἡ κάττα) γεννᾷ.

CHATTERIE, θ. (οἰκ.) γλιγοῦδι.
§. θωπεία, χάδι.

CHAUDOUURE, θ. φλόκταινα ἐξ αἰ-
τίας ζεματισματος.

CHAUSSE-BRANCHE, θ. μοχλὸς
πρὸς ἀνασῆκωσιν μεγάλου βάρ-
ους. 2) κοιν. ἀντὶ **ENGOULE-
VENT**.

CHAUSSE-POULE, = **MILAN**.

CHAUSSE-VIEILLE, = **CAUCHEMAR**.

CHAUD, **AUDE**, θερμός, ζεστός. πυ-
ρός. (ἐπὶ ζ.) ὀργών. §. (μυθρ.)
ὀρμητικὸς, διάπυρος. ἔντονος.

|| **il fait** —, εἶνε ζέστη (καὶ μυ-
θρ.) κίνδυνος. §. (0.) πυράκτω-
σις (σιδήρου). ὀπτησις (ὕδατος).

|| **à la** —, ἐν τῷ ἄμα.

CHAUDÉAU, ζωμός ζεστός, ζεστα-
σις.

CHAUDÉMENT, ἐπὶ ῥ. ζεστός. §. προ-
θύμως, μετέστι.

CHAUDÉ-RISSÉ, εἶδος νόσου, βλεν-
νορραγία.

CHAUDER, ῥ. κοπρίζω (μετέστινον).

CHAUDERET, μύλος πρὸς ἔλασιν
τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου.

CHAUDIERE, θ. λεβέτι, καζάνι.

CHAUDIERE, ὅσον μαῦρον μετὰ
βύφειται διὰ μιάς.

CHAUDRET, = **CHAUDERET**.

CHAUDRON, χαλκίνη χύτρα, (Τ.)
τεντζερές.

CHAUDRONNÉE, θ. (μία) καζανιά.

CHAUDRONNERIE, θ. τὸ ἔργον τοῦ -

CHAUDRONNIER, ἐπη. χαλκομα-
τᾶς, (Τ.) καζαντζής.

CHAUFFAGE, ζέσταμα οἰκίας καὶ
τὰ πρὸς τοῦτο ὕλα.

CHAUFFE, θ. ἡ ἐστία τοῦ κλιβάν-
νου.

CHAUFFE-CHEMISE (-LINGE), στε-
γνωτήριον ἐνδυμάτων καλόγυ-
ρος.

CHAUFFE-DOUBLE, θ. ἑκκαθάρσι-
μον τοῦ ῥακίου ἀπ' οὗ προσεβή
εἰς αὐτὸ οἶνος.

CHAUFFE-PIEDS, = **CHAUFFEBLETTE**.

CHAUFFE, ῥ. ζεστάνω. §. κανο-
νοβολῶ σφοδρῶς. §. (νυτ.) πε-
ρικαίω τὴν τρύπιν. §. (οὐδ.) κά-
μω γρήγορα.

CHAUFFEBLETTE, θ. σκεῦος διὰ ζέ-
σταμα τῶν ποδῶν, αἰθρανος. §.
σιδηρωτήριον τῶν βελούδων.

CHAUFFERIE, θ. ἡ κάμνος τῆς
δουρουγῶς.

CHAUFFEUR, ὁ διατηρῶν τὴν
(εἰς τὰς κάμινους), *καμινῶ

CHAUFFOIR, τὸ μέρος ὅπου ζε-
νούνται. §. πανὶ ζεῖον (ἡ πρὸς
σχὸν μέλος).

CHAUFFURE, θ. τὸ ζέσταναι
ὑπερπυρωθέντος καὶ διὰ τούτου
χωριζομένου εἰς λεπιδας σιδήρου.

CHAUFFOUR, ἀσβεστοζαμινός.

CHAUFFOURNIER, ἀσβεστοζαμινῶς.

CHAULAGE, τὸ οὖς. τοῦ -

CHAULER, ῥ. μεσχεύω (τὸ σπέρ-
μα τὸ σπέρμα) εἰς ἀσβεστο-
ρον. 2) = **CHAUDER**.

CHAULIER, ἀσβεστός.

CHAUMAGE, καλαμητομία.

CHAUME, καλήμη αἵτου. §. (0.)
CHAUMIERE.

CHAUMER, ῥ. κόπτω (αὐλῶν)
τὴν καλήμην τοῦ αἵτου.

CHAUMET, εἶδος μικροῦ τρυφῶν.

CHAUMIERE, θ. καλοδοκίμα.

χυροσκέπαστον.

CHAUMINE, θ. μικρὰ **CHAUMIERE**.

CHAUNE, θ. ἐργαλεῖον (φαλκίνα)
καρφοποιῶς.

CHAUSSANT, **ANTE**, ὁ ἐρῶν (ἡ)
χόμενος καλῶς εἰς τὸ πόδι.

CHAUSSE, θ. εἶδος σκεῦος τῆς
κούλας ὡς σημεῖον τῆς ἰσχύος
τοῦ δάκτωρος κλπ. §. στήριον
χωροειδὲς ἀπὸ βελούτου.

§. σωλὴν ἀποτάτου. §. (0.)
βρακί.

CHAUSSE, θ. πρίχωμα. §. (0.)
κτιστὴ (δημοσία).

CHAUSSE-PIED, ἐργαλεῖον πρὸς
πόδεσιν, ὑποδετήριον.

CHAUSSEUR, ῥ. ὑποδέω, -διδάσκω
φορὰ τὰ ὑποδήματα (ταῖς ἐν-
ταῖς) μου. 2) (νυτρ.) πρὸς
χρῶμα τὴν ῥίζαν δένδρου.

CHAUSSETIER, καλλιποῦλος.

CHAUSE-THAË, θ. τριβύτης.
παγίς.

CHAUSSETTE, θ. καὶ
CHAUSSEON, εἶδος μικρῶν καλῶν
τσουράκι, καλτσούν. §. (0.)
τομαρικό.

CHAUSSEUR, θ. πᾶν ὅτι χρο-
μαίνει πρὸς ὑπόδεσιν, ὑπόδε-
σιν.

CHAUNE, ἐπιθ. φαλακρός.

CHAUNE-BOUPIN, θ. νυκτερῶς
(πυρρῶς).

CHAUNIER, ῥ. ἀνορθῶ (πυρρῶς)
ὠτία.

CHAUX, θ. ασδέστης.
CHAMBRÉMENT, ἀναποδογύρισμα κλίου.
CHAMBRER, ρ. ἀναποδογυρίζομαι.
CHAMBEAU, είδος τσαπίου κυρτού με τριγωνοειδούς.
CHÊVE, κεφαλή, κάρ (ἀγίου). *S.* (ναυτ.) κεφάλι (υφάσματος). *S.* (ναυτ.) ή πλώρη. *S.* (μυθωρ.) αργυρός. *S.* (Ν.μ.) κεφάλαιον (ναυτογρίας). *||* général (général etc) en —, ἀρχισράτης, αρχιγραμματεύς κτλ.
CHÊVE-BOUVIE, ἀριστούργημα.
CHÊVECHER, **CHÊVECHER**.
CHÊVECHERIE, θ. ή υπό την δικαιοσύνη ενδε μηχανικού διατετατα περιφέρεια.
CHÊVE-LIEU, πρωτεύουσα (τόπου).
CHÊVE-ROSE, κλωστή πισσωμένη πρὸς γέναν των νευρορράφων.
CHÊVE-ROSE, θ. γελιδόνιον, (φυτ.).
CHÊVE-ROSE (se —), ρ. ζουριάζω.
CHÊVE-ROSE, ὁδός, δρόμος. *S.* (μυθωρ.) τρέπος, μέσον.
CHÊVE-ROSE, θ. γωνία, ἐστία, καπνοδόχη. *||* sous la —, κρυβός.
CHÊVE-ROSEMENT, προχώρησις (πολιτείας), πορεία (εραυμαμάτων).
CHÊVE-ROSE, ρ. βαδίζω, προπατώ.
CHÊVE-ROSE, (μυθωρ.) προσδεύω.
CHÊVE-ROSE, θ. υποκάμισον. *S.* (μυθωρ.) περικάλυμμα. σκέπασμα.
CHÊVE-ROSE, ρ. χρίω την πύλον του χοντεντιριού με ασδέστην.
CHÊVE-ROSE, θ. εμπόριον ή ἐργαστήριον υποκαμίσων.
CHÊVE-ROSE, θ. σωκάρδι, καμπίνα. *S.* τραχηλιά.
CHÊVE-ROSE, **CHÊVE**, θ. πωλῶν ή καπνοαυζών υποκάμισα.
CHÊVE-ROSE, θ. δάτος δρυῶν, δρυμίν.
CHÊVE-ROSE, αὐλάκι (νερού). πορθμός πινώματος, εὐριπος.
CHÊVE-ROSE, ρ. (ναυτ.) διεκπλέω κερβίον.
CHÊVE-ROSE, ληστής, κακοήθης, κτερογάρης.
CHÊVE-ROSE, θ. δρύς, βαλανιδιά.
CHÊVE-ROSE, ἀγωγός (δουλου) διὰ τὰς της στέγης.
CHÊVE-ROSE, μικρά δρύς.
CHÊVE-ROSE, ζυλοστάτης της γωνιάς, κροστιάς.
CHÊVE-ROSE, δρύς μικρά (μήπω κροστιάς).

CHENETTE, θ. = **GERMANDRÉE**.
CHÊNEVIERE, θ. ἀγρός κανναβόσπατος.
CHÊNEVILLE, θ. = **CHÊNEVOTTE**.
CHÊNEVIS, κανναβόσπορος, κανναβούρι.
CHÊNEVOTTE, θ. κανναβόξυλον.
CHÊNEVOTTE, ρ. (γειωπον.) ἐξάλλω άδύνατα βλαττάρια (κλημάτια).
CHÊNIER, είδος άμαντίου, "δρυίτης.
CHENIL, μέρος διὰ τὰ λαγωνικά. *S.* (τουκόχ.) βρωμόσπιτον.
CHENILLE, θ. κάμητη. *S.* είδος στήρην μένον κατηγὰ διὰ κεντήματα.
CHENILLETTTE, θ. σκορπιούρος, (φυτ.).
CHÊNOLE, θ. κληματίς ἀκλάδευτος δι(ή) τριετής.
CHÊNU, **CHÊNU**, λευκός υπό γήρωος, πολικός.
CHÊTEL (δὲν προφέρεται τὸ r), μίσθωσις (συντροφική παραχώρησις) ζώων.
CHÊTELLIER, **CHÊTE**, ὁ λαμβάνων ζῶα συντροφικά (μεισιανά).
CHÊTU, τὸ ἐπίκοπον τοῦ βαρελοποιού.
CHÊTE, **CHÊTE**, πολλοῦ τιμώμενος, ἀκριδός. *S.* πολλὰ ἀγαπητός, προσφιλέστατος. *||* (ὡς ἐπὶ ρ.) ἀκριδός.
CHÊTECHER, ρ. ζητῶ, ἀναζητῶ, σκαλίζω. προσπαθῶ νά.
CHÊTECHER, **CHÊTE**, ὁ σκαλίζων.
CHÊTE, θ. ή ποιότης των φαγητῶν, τὸ φαγεῖν.
CHÊTEMENT, ἐπὶ ρ. ἀκριδός.
CHÊTE, ρ. ἀγαπῶ φιλοστόργως. *||* (ή πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ θ.) προσφιλῆς, ἀγαπητός.
CHÊTESSABLE ἐπὶ θ. ἀξιαγάπητος.
CHÊTE, θ. ἀκριδία (τῶν πωλούμενων).
CHÊTEVIN, χειρουργία, ἄγγελος.
CHÊTE ή **CHÊTEVIN**, φ. οἰσαρον, κερβίλις.
CHÊTE, **CHÊTE**, (καὶ ἐπὶ ρ.) -**CHÊTE**, εὐτελής. ισχνός. ὀλιγός.
CHÊTE, **CHÊTE** = **CHÊTE**.
CHÊTE, ἵππος, ἄλογον. *||* — **CHÊTE**, εἶδος παιδιᾶς. *||* — **CHÊTE**, δοκός (χάραξ) σουβιέρη, *||* être à — sur un fleuve (sur une

route), τὸ στράτευμα κατέχει ἀμφότερας τὰς ὄχθας.
CHÊTEMENT, (οἰκοδομ.), υποστήριγμα οἰκοδομήματος τοῦ ὅπου ἀναεῶνται τὰ κάτω μέρη.
CHÊTE, ρ. υποστηρίζω (τοῦχον). *S.* ἐργάζομαι τι ἐπὶ υποβάθρου. *S.* (οὐδ.) πηγαίνω ἔρχομαι.
CHÊTE, **CHÊTE**, ἐπὶ θ. ἵππου ἴδιος, ἱπποτικός.
CHÊTE, θ. ὁ βαθμός (τὸ τάγμα) τῶν ἱπποτῶν τοῦ μεσαίωνα.
CHÊTE, **CHÊTE**, είδος βασιαντιρίου, κριβλή. *S.* ὑποδάβρον (βουλοργου κτλ.), καμήλα. *S.* ἀκριδία (τῶν ζῳων). *S.* υποστήριγμα τῶν χορῶν μουσ. ὄργάνου, μαγάδιον.
CHÊTE, ἱπποτής. *||* — **CHÊTE**, βαλαντιοτόμος, λωποδότης.
CHÊTE (BÊTE —), ὁ ζῷ ἵππος.
CHÊTE, **CHÊTE**, **CHÊTE**, (βτν.), κεραμηδὼν ή ἐπαλλήλως διατεθειμένος.
CHÊTE, **CHÊTE**, ή ἐπαλλήλος (κεραμηδὼν) θείσις ὁσίων ή φύλων.
CHÊTE, ρ. ὁπάγω ἔριππος. *S.* (τεχν.) ἐπισκελίζω. *S.* ἐπικεῖμαι κεραμηδὼν ή ἐπαλλήλως. *S.* (τυπωρ.) ἐξέχω της γραμμῆς. *S.* (ναυτ.) ἐμπεριδεύομαι.
CHÊTE, θ. τὸ ἔργον τοῦ **CHÊTE**.
CHÊTE θ. είδος γλαυκός.
CHÊTE, **CHÊTE**, ὁ ἐπὶ τῶν κηρίων ἐκκλησιᾶς.
CHÊTE, **CHÊTE**, ἔχων μαλλιά (μακρά), κομῶν.
CHÊTE, θ. τὰ μαλλιά (της κεφαλῆς), κόμη.
CHÊTE, ρ. κοιταίνω πολύτιμον λίθον.
CHÊTE, προσκίφαλον (τοῦ κρεβάτιου). *S.* τὸ σύνθρονον (τοῦ ἱεροῦ).
CHÊTE, ή δοκός ἐφ' ἧς στρέφεται ὁ μύλος.
CHÊTE, κημός. *S.* ἐναρμογή δοκού κτλ.
CHÊTE, ή δοκός ἐφ' ἧς στρέφεται ὁ ἄξονας.
CHÊTE, ὁρίς (της κεφαλῆς), (πλῆ.) μαλλιά, κόμη.

CHEVILLIERE, θ. είδος πλατέος γα-
ειτανίου ή σπειριτίου.

CHEVILLAGE, τὸ οὖσ. τοῦ CHE-
VILLER, γόμφισσι.

CHEVILLE, θ. γόμφος, ξυλοκάρφι,
(Τ.) τοιδί. S. ὁ ἀστράγαλος τοῦ
ποδός. S. ὁ κώλλας (τὸ γρη-
ψάρι) τῆς λύρας κτλ. S. (εἰς
τὴν στιχουργ.) λέξις ἀναπλη-
ροῦσα τὸ κεχρηγὸς τοῦ ῥυθμοῦ.
S. (κυνηγ.) = ANDOUVILLE. || —
OUVRIERE, ὁ μέγας σιδηροῦς
γόμφος ὁ συνέχων τὸν ῥυθμὸν
μέτ' τὸ σῶμα τῆς ἀμάξης.

CHEVILLER, ῥ. συναρμόζω διὰ
γόμφων.

CHEVILLER, τὸ μέρος ἐντατοῦ ὄρ-
γάνου ὅπου εἶν' ἐμπηγμένοι οἱ
κώλλαστοι.

CHEVILLETTE, θ. (ἐν γέν.) ὑποκορ.
τοῦ CHEVILLE. S. (ιδιαιτ.), ὁ
ἐντατήρ (πασσαλίσκος) τῶν βι-
βλιορῥέφων.

CHEVILLIER, ὁ ἵππος ὁ πρὸ τοῦ
τιμονιέρου.

CHEVILLON, ὑποκορ. τοῦ CHE-
VILLE.

CHEVRE, θ., γίδα, κατσίκια. S. μη-
χανὴ διὰ σήκωμα φορτίων. S.
τυροδόλιον.

CHEVREAU, ἐρίφιον, κατσικάκι.

CHEVREFEUILLE, ἀγρόκλημα, (φ.).

CHEVRE-DIEUX, ἐπιθ. αἰγόπουε,
(ἐπιθ. τῶν Σατύρων). 2) (οὖσ.)
ξυλοστάτης τῆς γωνίας χωρὶς
βραχιόνων, ἐσχάρα τῆς ἐστίας.

3) εἶδος ἀμάντιας, (ἀλλ.) CHE-
VROTINE.

CHEVRETTE, θ. ζαρκάδι (θηλυκόν).
S. καρίδα. S. μικρὸν τριπόδι.

CHEVREUIL, ζ. δορκάς, ζαρκάδι.

CHEVRIER, γιδόβοσκός, αἰπόλος.

CHEVILLARD, ζαρκαδάκι.

CHEVROLLE, θ. εἶδος ἐντόμου (κυ-
βαρίδος).

CHEVROU, ἡ δοκὸς τῆς στέγης, ὁ
καυκάλαρος. S. τὸ ἐπὶ τῆς χει-
ρίδος στρατιώτου εἰρήνιον ὡς
σημεῖον ἀρχιαιότητος.

CHEVROUSSE, τὸ οὖσ. τοῦ
CHEVROUSSE, ῥ. βάλλω (στεγά-
ζω μέ) CHEVROUS.

CHEVROTANT, ANTE, τρεμουλια-
στάς.

CHEVROTEMENT, τρεμουλίασμα
(τῆς φωνῆς).

CHEVROTIER, ῥ. (ἡ γίδα) γεννᾷ. S.

(ἡ φωνή) τρέμει. S. (ὁ περιπα-
τῶν) σκιρτᾷ ὡς ἡ αἰξ.

CHEVROTIN, δέρμα ἐρίφιου, μι-
κρὸν γιδότομαρον.

CHEVROTINE, θ. χονδρὰ σκάγια
(διὰ δορκάδας κλπ.).

CHEVROTINER, ῥ. σκιρτᾷ ὡς τὸ
αἰγίδιον.

CHEZ, πρὸθ. εἰς (τὸν οἶκον ἢ τὴν
πατρίδα) τινος, παρά (τινι).

CHIASSE, θ. χέσμα. S. σκυρία.

CHIC, ἐπιτηδεύτης τεχνίτου.

CHICANNE, θ. δικορῥαφία, στρι-
φοδικία.

CHICANER, ῥ. στριφοδικῶ. S. φι-
λονεικὸς σοφιστικῶς, πεισματόνω.

CHICANERIE, θ. ἐνόχλησις στρε-
φοδικῶ.

CHICANEUR, EUSE καὶ
CAICANIER, ERE, φιλονεικός, στρε-
φοδικός.

CHICARD, ARDE, (χυδ.), ὠραῖος.

CHICARDER, ῥ. (χυδ.), καμαρόνω.

CHICHE (καὶ ἐπὶ -EMENT), ἐπιθ.,
πολλὰ φειδωλός. ῥυπαρός. γλι-
σχος. || pois —, ῥοδίθι.

CHICON, εἶδος μαρουλιού.

CHICORACEES, θ. πλθ. κичωροειδῆ
(φυτά).

CHICORÉE, θ. κичώριον, ραδίκι,
(φυτ.).

CHICOT, στέλεχος δένδρου κοπέν-
τος, κούτσουρον. S. θραῦσμα ξύ-
λου ἢ δόντος. S. νόσος τῆς τῶν
ἱππῶν.

CHICOTER, ῥ. (χυδ.), = CHICANER.
2) = CHICOTER, τρώγω, ῥο-
κανίζω.

CHICOTIN, ὁ πικρὸς χυμὸς τῆς κο-
λοκυθίδος.

CHIEN, ENNE, σκύλος, σκυλί. S.
σκυλόψαρον. S. (μτμ.) ὁ λόκος
τοῦ τουφεκιῦ κτλ. || rompre
les chiens, ἐμπυλίζω τὰ λαγων-
νικά, (καὶ μτφωρ.) προλαμβάνω
δυσάρεστον φιλονεικίαν. || jeter
sa langue aux chiens, παρα-
μελῶ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ προα-
χθῶ.

CHIENNET, ἀγριόδα, (φυτ.).

CHIENNE, θ. γέννα σκύλας. 2)
(βτν.) = COLECHIENNE.

CHIENNER, ῥ. (σπν.), (ἡ σκύλα)
γεννᾷ.

CHIER, ῥ. (χυδ.), χέζω.

CHIEUX, EUSE, (χυδ.), χέστης.

CHIFFRE, θ. ὕψισμα ἀγρίων, ὡς
ῥέλλι.

CHIFFON, παλαιόπανον, κουρέλλι,
πατασοῦρα. S. (πλθ.) μικρὰ
στολίδια γυναικός, κουρέλλια
κτλ.

CHIFFONAGE, κουρέλλισμα, ὡς
κουρέλλοθιμι.

CHIFFONNE, θ. (ἐπιθ.), γαργα-
λίζω, ἀχρηστος.

CHIFFONNER, ῥ. σαλακίζω (πρὸς
χαρτ.). S. (μτφωρ.) ταπεινῶς
πλῆκτω.

CHIFFONNERIE, θ. δυσάρετον
ἀντικείμενον.

CHIFFONNIER, ERE, ὁ συναρμολογῶν
τοὺς δρόμους, τὰ κουρέλλια κτλ.
S. (μτφωρ.) ἀνακατασκευάζων
κριτὰ μούσας. S. (ὁ) ὁ/ἡ, ὁ/ἡ
ἐργόχειρα τῶν γυναικῶν.

CHIFFRE, χαρακτήρ ἀριθμητικῶν
ἀριθμῶν. S. ἡ ὅλη ποσότης τῶν
κεφάλαιων λογαριασμοῦ. S. ὁ
δοκίμων (τυνηματικὸν) ῥαβ-
δον. S. μονοκονδυλιά, τσίρα.

CHIFFRE, ῥ. σημειῶναι μὲ ἀριθ-
μοὺς. ἀριθμῶ (μὲ τὸ κουρέλλι)
λογαριάζω. S. γράφω σημειῶναι
κὼς (μὲ τσίρα).

CHIFFREUR, ὁ λογαριάζων μὲ
κουρέλλι.

CHIFFREUR, ὁ λογαριάζων μὲ
κουρέλλι. δεινός περὶ τὸ ἀριθμῶναι
λογιστικῶς.

CHICNOIE, θ. εἶδος ἀνίμης (ἡ
λίγκρας).

CHICNON, τὸ ἄπιστον τοῦ λαοῦ
ἢ τῆς κόρης, ὁ σβήρασις.

CHIMERE, θ. χίμαιρα, πλάσμα
φαντασίας.

CHIMÉRIQUE (καὶ ἐπὶ -EMENT),
ἐπιθ. χιμαιρικός, ἀνὴρ φαντα-
σιώδης.

CHIMIE, θ. χημεία.

CHIMIQUE, ἐπιθ. χημικός.

CHIMOUEMENT, ἐπὶ -EMENT, χημικὴ
ἐπιστήμη.

CHIMISTE, ἐπιστήμων τῆς χη-
μείας, χημικός.

CHIMOINE, μαρμαροειδὲς τιμωρὸν
ἀσβέστου καὶ δασκάνων δασκάνων
ποιημένων.

CHINAGE, τὸ οὖσ. τοῦ CHINER.

CHINILLA, κουνάδι ἢ κουνάδι
τῆς Ἀμερ., γουναρίον.

CHINER, ῥ. πλουμίζω (χρυσίζω)
τὸ σημῶναι.

CHINFRENER, σπαθιάζει, τὸ
σπᾶναι ἢ κατακυρτάζει.

CHINURE, (ὕφαντ.), πλούσιον.

CHOTIME, ἡ ὁμάς τῶν κατεργα-
ρίων.
CHPAC, τὸ οὖσ. τοῦ CHPER.
CHPEAU, εἶδος πάπιας τῆς Αμερ.,
(βλ.) KIDKLE.
CHPER, ῥ. βυρσοδεψὼν κατὰ τὸν
ἀντικόντροπον. 2) (οἰκ.) ὀφει-
στροῦται κρυφῶς.
CHPER, EUSE, ὁ βυρσοδεψὼν κα-
λὸς εἰς τὴν Δανίαν. 2) (οἰκ.)
μικροκλέτης.
CHPER, 0. ἐρίγλα, κακρογναῖκα.
CHPOLIN, εἶδος ζωγραφίας ἐπι-
λαμνῆς.
CHPOTER, ῥ. ἀργοπατῶ, ψηλα-
τῶ, μικρολογῶ.
CHNOTIER, ὁ ψηλατῶν τὸ κάθε-
τι ἀργολήντος. μικρολόγος.
CHOU, 0. καπνόφυλλα διὰ μάσ-
τιμα. S. εἶδος φύλλου. S.
καυκὸν φτενὸν (ἀσάρκον). S.
ἐμψύων μικρότατον. S. σφάλ-
μα πρὸς παιδιάν.
CHOUENAUDE, 0. κύτπημα εἰς τὴν
μύτην μετὰ τὸ δάκτυλον, σκιμα-
ρία.
CHOUENAUDE, ῥ. κτυπῶ τινος
τὴν μύτην μετὰ τὸ δάκτυλον, σκι-
μαρίζω.
CHOUEN, ῥ. μασσῶ καπνόφυλλα.
S. (χυδ.) ῥοκανίζω. S. ζωγρα-
φεῖν ἐπιτελεῖν. S. (μσ. αὐτ-
π.) γεμίζω φύλλους ἢ μαμ-
μώσας.
CHOUET, ὀλίγον τι, ὀλιγάκι. ||
chiquet à chiquet, ὀλίγον κατ'
ὀλίγον.
CHOUETTER, ῥ. (ὀφαντ.), ἐμπλέκω
διὰ τοῦ κτενίου. S. (μαγειρ.)
πλουρίζω μετὰ τὸ μαχαίρι τὸ ζυ-
μαρικόν.
CHOUETUR, ὁ μασσὼν καπνόφυλλα.
CHOUAGE, 0. χειράγρα, (πάθος).
CHOUOGRAPHIE, ἐπιθ. (Nμ.), ὁ
ἐπὶ ἰδιωτικῇ ὁμολογίᾳ.
CHOUANCIE, 0. χειρομαντεία.
CHOUANCIN, χειρομάντις.
CHOUANCIAL, ALE, χειρουργι-
κός.
CHOUROIE, 0. χειρουργία.
CHOUROIN, χειρουργός.
CHOURE, = CHASSE.
CHORATE, (χημ.) χλωρικὸν ἄ-
λας.
CHORRE, χλωρίον, ἀέριον κίτρι-
νόν.
CHORIQUE, χλωρικὸν δέξ.

CHORITE, χλωρίτις, (εἶδ. μεταλ-
λικόν).
CHOROSE, 0. γλῶσσωτις, (πάθος).
CHOROTIQUE, ἐπιθ. ὁ ἀνίκων ἢ
ὕποκείμενος εἰς γλῶσσωσιν, χλω-
ρίων.
CHORURE, χλωροῦχον σῶμα,
(χημ.).
CHORURE, EE, ὁ περιέχων χλω-
ροῦχον.
CHOS, σύγκρουσις. S. προσβο-
λή. 2) = CHOUER.
CHOCOLAT, τσοκολάτα.
CHOCOLATIER, ὁ σκευάζων καὶ
πωλὼν τσοκολάταν.
CHOCOLATIERE, 0. σκευὸς διὰ
τσοκολάταν.
CHOEUR, χωρὸς (δράματος ἢ με-
σικῆς). S. τὸ μέρος τῆς ἐκκλησι-
ᾶς οὗ στέκονται οἱ ψάλται.
CHOIR, ῥ. πίπτω.
CHOISIR, ῥ. ἐκλέγω. ||. (ἢ πθ.
μτχ. ὡς ἐπιθ.) ἐκλεκτός.
CHOIX, ἐκλογή. ||. DE—, ἐκλε-
κτός.
CHOLELLA (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ)
MOIBUS, χολέρα, (πάθος).
CHOLERIQUE, ἐπιθ. χολεριῶν.
CHOMABE, ἐορτάσιμος (μετὰ ἀρ-
γίαν).
CHOMABE, ἀργία (ἐορτή).
CHOMER, ῥ. μένω ἀργός, σχα-
λάζω, ἀπρακτῶ. S. ἐορτάζω
μετὰ ἀργίαν.
CHOPART, = BOUYREUIL.
CHOPINE, 0. μέτρον οἴνου, (τὸ ἡ-
μισυ τῆς pint, δηλ. περίπου
5 λίτρ.).
CHOPINE, ῥ. (χυδ.), σθανάρω.
CHOPINETTE, ὑποκορ. τοῦ CHO-
PINE.
CHOPPER, ῥ. προσκόπτω.
CHOUANT, ANTE, πληκτικὸς,
προσβλητικὸς, δυσάρεστος.
CHOUARD (-ART), εἶδος κόρακος
μετὰ κίτρινον ῥάμφος καὶ ἐρυ-
θρὸς πόδας.
CHOUER, εἶδος καλουπίου τῶν
σκιαδοποιῶν.
CHOUER, ῥ. συγκρούω ἢ προσ-
κρούω. S. (μετφορ.) δυσχερῶ,
πλήγναι.
CHOUERAPHIE, 0. χορογραφία.
CHOUERAPHIQUE, ἐπιθ. χορο-
γραφικός.
CHOUERURE, χωρεπίσκοπος.
CHOUION, (ἀνατ.), χόριον.

CHOUISTE, ψάλτης χοροστατῶν.
S. ὁργανοῦντι ρυθμίζον τὸν τό-
νον τῶν ψαλλόντων.
CHOUOGRAPHIE, 0. χορογραφία.
CHOUERAPHIQUE, ἐπιθ. χορο-
γραφικός.
CHOUOIN, ὁ χοροεὶδης (χιτῶν
τοῦ ὀφθαλμοῦ).
CHOUER (FAIRE —), συνεπηγῶ,
συνῶ.
CHOUER, 0. πρᾶγμα. ||. quelque
—, τι ἢ ὅ, τι, (ἀοριστολογ.).
CHOU, 0. κράμβη, λάχανον, (καὶ
μονολεκτ.) κραιβόλαχανον. S.
ψαθοῦρι, τηγανήτα, (ζυμαρικόν).
CHOUAN, = DUC (LE MOYEN). 2)
ἀποστάται τινὲς πολεμοῦντες
τὴν Κιβέρνησιν ἐπὶ τῆς Γαλλ.
δημοκρατίας.
CHOUANNER, ῥ. πολεμῶ καθὼς
οἱ CHOUANS ἐπὶ τῆς Γαλλ. δη-
μοκρατ.
CHOUANNERIE, 0. τὸ κόμμα (τὸ
σύστημα) τῶν CHOUANS.
CHOUANT, = EFFRAIE.
CHOUER, CHOUER (LE COIN).
CHOUER, κορακίς, (πτην.).
CHOUEMENT, ἡ φωνὴ τῆς γλαυ-
κός, κικαβισμός.
CHOUENETTE, 0. = CHOUER.
CHOUER καὶ CHOUERON, εἶδος
γλαυκός.
CHOUERONTE (Γερμαν.), 0. λαχα-
ναριῆ, τουρσί-λαχανα.
CHOUER, = HISSU.
CHOUETTE, 0. εἶδ. νυκτικόρακος,
αἰγολίος. S. εἶδος ἰχθ. καὶ
κάμπης.
CHOU-FIEUR, ἀνθοκράμβη, κω-
νοπίδι, (Τουρκ.) καρναμπίτι,
(φωτ.).
CHOUER καὶ CHOUERON, (ναυτ.),
τεσταμούρος. S. τὸ ἐπίσκοπον
τῶν συρματοποιῶν.
CHOUERETTE, 0. = CHOUER.
CHOUER (τὸ ν ἐρέπεται πρὸ τῶν
ἀφώνων εἰς ἰ), ῥ. ἐννοιάζομαι,
περίπτω.
CHOUER, τὸ ἄγιον Παιον (μῦρον).
CHOUER, σκούφια λιγὴ τῶν
παίδων (κυρ. δὲ μὲν μωρόναιται).
CHOUEROMATIE, χρηστομάθεια.
CHOUER, ENNE, χρισιανός, χρι-
στιανικός.
CHOUEREMENT, ἐπὶ ῥ. χριστι-
ανικός.
CHOUERTE, 0. ἡ χρισιανισμένη.

CHISMATISM, θ. χρίσις (διὰ τοῦ ἁγίου μύρου), μύρωσις.
CHRIST (JESUS—), ὁ Χριστός.

CHRISTE-MARINE, θ. κρήταμον, (φωτ.).

CHRISTIANISME, ὁ χριστιανισμός.

CHROMATE, χρωματικὸν ἄλας, (χημ.).

CHROMATIQUE (ἔπ. ἐπ. -EMENT), ἐπίθ. (μουσ.), ὁ καθ' ἡμιτονίαν.

CHROME, (χημ.), χρώμιον.

CHROMIQUE, ἐπίθ. χρωμικὸν (ὀξύ).

CHRONICITÉ, θ. τὸ χρόνιον νοσή-
ματος.

CHRONIQUE (καὶ ἐπ. -EMENT),
ἐπίθ. (ιατρ.), χρονικὸς, χρόνιος.
2) (οὐστ. θ.) χρονικά.

CHRONIQUEUR, συγγραφεὺς χρονι-
κῶν.

CHRONOGRAMME, χρονόγραμμα,
ἐπιγραφή δηλοῦσα διὰ τῶν ἀ-
ριθμητικῶν αὐτῆς στοιχείων ἐ-
ποχήν.

CHRONOLOGIE, θ. χρονολογία.

CHRONOLOGIQUE (καὶ ἐπ. -E-
MENT), ἐπίθ. χρονολογικὸς.

CHRONOLOGISTE, ὁ περὶ τὴν хро-
νολογίαν ἀσχολούμενος.

CHRONOMETRE, χρονόμετρον.

CHRYSLIDE, θ. χρυσάλλις, νεκρὸ-
δαλός.

CHRYSLIDER (SE—), ῥ. μετα-
μορφοῦμαι εἰς χρυσάλλδα.

CHRYSTANTHEME, χρυσάνθεμον,
(φωτ.).

CHRYSCALE (-CAL, -CALQUE),
ψεύτικον μάλαγμα, (ἄλλ.) Si-
milon.

CHU, VE, μυχ. πθ. τοῦ Chouir.

CHUCHETER, ῥ. = CHUCHOTER.
2) (ἐπὶ φωνῆς κρουσίου), τσι-
ρίζω.

CHUCHOTEMENT, ψιθυρισμός, κρυ-
φοιλῆμα.

CHUCHOTER, ῥ. κρυφομιλῶ, ψι-
θυρίζω.

CHUCHOTERIE, θ. κρυφοιλῆμα.

CHUCHOTEUR, EUSE, ψιθυριστής,
ψιθυρός.

CHUANT, ANTE, ὁ ἤχων ὡς τὰ
στοιχεῖα j καὶ ch.

CHUINTER, ῥ. φωνάζω ὡς ἡ
γλοῦξ, κικκαδίζω. 2) ἤχῳ ὡς
τὰ στοιχεῖα j καὶ ch.

CHURLEAU, σταφυλίνος, ἀγριο-
δαυκί, (φωτ.).

CHUT, ἐπιφών. σιωπή! σσα!

CHUTE, θ. πέσιμον, πτώσις. ῥ.
(μετρ.) ἐκπτώσις· ἀποτυχία. ῥ.
κατάληξις. || (ναυτ.) τὸ κατὰ
κάθετον ὕψος τῶν ἰστίων. || la

—du jour, ἡ κλίσις τῆς ἡμέ-
ρας, ἡ ὁδὸς τοῦ ἡλίου.

CHYLE, (ιατρ.), χυλός.

CHYLEUX, EUSE, χυλώδης.

CHYLIFERE, ἐπίθ. χυλοφόρος.

CHYLIFICATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ-
CHYLIFIER, ῥ. μεταβάλλω εἰς χυ-
λόν, χυλοποιῶ.

CHYLIFERE, ἐπίθ. χυλοδόρος.

CI, ἐπ. ἐνταῦθα, ἐδῶ (παντοῦ
σχεδὸν μὲ τὰ οὖσ. καὶ τὰς δει-
κτ. ἀντωνυμ.). || qu' est-ce
ci ? τί (εἶνε) τοῦτο, || ci-a-
près, μετὰ ταῦτα, κατωτέρω.

CIBATION, θ. (χημ.), αὐξήσις τῆς
συστάσεως καὶ μονιμότητος τῆς
οὐσίας.

CIBANDIERE, θ. εἶδος δικτύου.

CIBLE, θ. τὸ σημάδι τῶν πυρο-
βολούντων,

CIBOIRE, τὸ ἱερὸν ἀρτοφόριον.

CIBOULE, θ. προμυδάκι, γήθειον.

CIBULETTE, θ. εἶδος σκόρδου, πρα-
σοῦλδα, ἀμπελόπρασον.

CICADAINE, ἐπίθ. τεττιγοειδής.

CICADILLE, θ. εἶδος ἀκρίδος ἡ
τέττιγος, κερκωπίς.

CICATRICE (καὶ ὑποκορ. CICATRI-
CULE), θ. σημάδι πληγῆς, οὐλή.

CICATRISABLE, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς
συνουλώσεως.

CICATRISANT, ANTE, συνουλωτι-
κός.

CICATRISATION, θ. συνουλώσις.

CICATRISER, ῥ. κλείω πληγὴν,
συνουλώω.

CICERO, κικερώνειον, εἶδος (τυπ-
γραφ.) στοιχείων (τῶν 11 γραμμ.).

CICEROLE, θ. εἶδος ἐρεθίδου.

CICERONE ('Ιταλ.), ὁδηγός (περιη-
γητοῦ), ξεναγός.

CICOGNAT ἢ CICONEAU, = CIGO-
NEAU.

CICONIE, ENNE, πελαργοειδής.

CICONTE, ἐπίθ. ἀντικρὺ, εἰς
τὴν ἀντικρυτὴν σελίδα.

CICUTAIRE, θ. ὕδροκύνειον, (φωτ.).

CICUTIN ἢ (θ.) CICUTINE, ἡ φαρ-
μακοειδής οὐσία τοῦ κύκνου.

CI-DESSOUS, ἐπίθ. ἐδῶ ὑποκάτω
ἢ κατωτέρω.

CI-DESSUS, ἐπίθ. ἀνωτέρω.

CI-DEVANT, ἐπίθ. πρότερον, ἔμπρο-
σθεν.

CIDRE (σι κε ρ α), μηλίτης (ἀλκοὴ)
εἶδος ποτοῦ.

CIEL (τὸ πλθ. CIEUX καὶ κατὰ
μετρ. CIEUX), οὐρανός, κλίμα.

ῥ. (συγκοχ.) ἡ θεία πρόνοια. ῥ.
ὁ παράδεισος. ῥ. (μετρ.) ὁδός.

κρεβάτιον κτλ.

CIERGE, θ. λαμπάς (κηρίου), ἡν-
ονέρι.

CIERGER, ῥ. = FOCIGER.

CIERGER, λαμπυροχόος· πύλη.

CIGALE, θ. τέττιξ, (ἐντ.) = ΔΑΦΝΑΛΗ
(ἐντ.). 2) (ναυτ.) = ΔΑΦΝΑΛΗ.

CIGARE, καπνόφυλλον, τυλιγμὸν
διὰ κάπνισμα, πατηγάρον.

CIGARETTE, θ. μικρὸν πατηγάρον,
καπνὸς τυλιγμένος ἐκ τοῦ πα-
τηγάρου εἰς χαρτίον.

CIGOGNE, πελαργός, λελέκι (πτην.).

CIGOGNEAU, τὸ μικρὸν (νιόφιον)
τοῦ πελαργοῦ, πελαργιδάκι.

CIGUE, θ. κώνειον, (φωτ. φαρμ.).

CIL, βλεφαρίς, ὁ ματωτόσυνωστὴς.

CILIAIRE, ἐπίθ. ὁ τῶν βλεφαρί-
δων.

CILICE, τριχίλη ζώνη τῶν ἀσκη-
τῶν, κιλίκιον.

CILIE, EE, (βην.), βλεφαριδοειδής.

CILIFERE, ἐπίθ. βλεφαριδοφόρος.

CILIFORME, ἐπίθ. βλεφαριδοειδής.

CILIGERE, ἐπίθ. = CILIFERE.

CILLEMENT, σκαρδαμυγμός (οὐστ.)
τοῦ-

CILIER, ῥ. ἀνοίγομαι εὐχετῶς εἰ
ὁματία, σκαρδαμύσσω.

(ἐπὶ ἱππ.) ἀρχίζω ν' ἀσπρῶ-
σιν αἱ βλεφαρίδες μου.

CILLOSE, θ. κίνησις σπασμωδικῆ
τῆς ἐπάνω βλεφαρίδος, βλεφα-
ρισμός.

CIMAISE, θ. = CYMAISE.

CIME, θ. κορυφή.

CIMENT, μέγμα ἁμμου με ἀσβέ-
στιν κτλ. διὰ κτεσίμων· χορτὴν
κορασάνι.

CIMENTEN, ῥ. συγκολλῶ λίθους
(κεῖνω) με ἀσβέστιν κτλ. ῥ.
(μφορ.) ἐπικυρῶ, στερεώνω.

CIMENTIER, ὁ κατασκευάζων εἰς
ment.

CIMETIERRE, ἐφος τυρτῶν, πάλαι
CIMETIERRE, νεκροταφεῖον, κοιμη-
τήριον.

CIMETTE, θ. παραβλάσταρον εἰς

εἰς τὸν κραμβολαχάνων, (κοιν.
ἐκ τῆν Ἑλλ.) παραποῦλι.
CIRCULAIRE, 0, εἶδος φωτοῦ δυσώ-
του, κορυζόχορτον.
CIRCULÉ, ἐπιθ. κορεσιδής.
CIRCULER, φωνά (κόρυμβος) περι-
πλάζεις. S. κομμάτι ἀπὸ τοῦ
πυλῶν βροῦ τοῦ κτλ.
CIRCULIN, INE, = CINNABARIN.
CIRCULIN, κιννάβαρι, θειοῦχος ὁ-
μογενής.
CIRCULÉ, EE, καὶ
CIRCULOISE, ἐπιθ. (βτν.), κινναρο-
νίς.
CIRCUNELLE, 0, σχοινίον πρὸς
ἀνυψώσιν.
CIRCULÉ, εἶδος πτηνοῦ κολυμβητι-
κοῦ, ἀλγυλὸς ἢ ὑδροκόσσυφος.
CIRCULÉ, ἔργαλ. ξυλουργικόν.
CIRCUMFLECTION, 0, (χημ.), ἀποτέ-
λειται.
CIRCUMFER, ῥ. κάμνω στάκτην, ἐκ-
κρίνω.
CIRCULAIRE, ἐπιθ., τεφροδόχος
(ἀντλ.).
CIRCULÉ, εἶδος ἰχθύος ποταμίου,
ZINGEL.
CIRCUMFER, ῥ. ἀρμενίζω. S. (μυθε.)
CIRCUMFER, (μὲ βέργαν ἢ μαρίγιον),
CIRCUMFER, ῥ. ἀντλῶν.
CIRCUMFER, INE, κινναβάρινος (τὸ
κίμα).
CIRCUMFER, ἀριθμ., πέντε. S. πέμ-
ντηναι.
CIRCUMFER, 0, πενήντηναι.
CIRCUMFER, ἀριθμ. πενήντηναι.
CIRCUMFER, ἐπιθ. πενήντηναι.
CIRCUMFER, (αὐτ.) = CINTRAGE.
CIRCUMFER, ὁπλ. (ὁδού), καμάρα. S.
CINTRÉ.
CINTRÉ, ῥ. κτίζω εἰς σχῆμα
CINTRÉ, εἶδος μαρμάρου.
CINTRÉ, στήλη χωρὶς βάσιον καὶ
CINTRÉ, ἢ διὰ κηροῦ ἢ κηρώμα-
τος ἐπάλειψις, κήρωσις. S.
CINTRÉ, πρὸς κήρωσιν (ὕποδημά-
τος).
CINTRÉ, 0, = SARCELLE.
CINTRÉ, ἐπιθ., ὁ περὶ τοῦ
CINTRÉ (je circonceis, nous

circonceis; je circonceisais;
je circonceirai; que je circon-
ceise; que je circonceisse; cir-
conceis; ῥ. περιτέμνω.

CIRCUNCISION, 0, περιτομή.

CIRCUMFERENCE, 0, περιφέρεια.

CIRCUMFLEXE, ἐπιθ. περισπώμε-
νος. ||. (accent) —, περισπω-
μένη.

CIRCUMLOCUTION, 0, περιφρασ-
σις.

CIRCUMSCRIPTION, 0, περιορισμός
(ἐκτάσεως). περιγραφή (σχήμα-
τος).

CIRCUMSCRIRE (je circonceis,
nous circonceivons; je cir-
conceirais; je circonceis;
je circonceirai; que je cir-
conceisse; que je circoncei-
visse; circonceirai), ῥ. περι-
γράφω, περιορίζω.

CIRCUMSPECT, ECTE, προσεκτικός,
συνεσταλμένος.

CIRCUMSPECTION, 0, προσοχή,
περίσκεψις. ||. avec —, περιε-
σκεμμένως.

CIRCUMSTANCE, 0, περίστασις. S.
παρεπόμενον (θήκης, κτήματος).

CIRCUMSTANCIEUX, ῥ. ἐκθέτω λε-
πτομερῶς (τὰς περιστάσεις συμ-
βάντος).

CIRCUMVALATION, 0, ὁχύρωσις
(περιχαράκωσις) πολιορκουμένων.
ἐπιτεισιμὸς (κατὰ τῶν ἐκδρο-
μῶν).

CIRCUMVENIR (καθὼς τὸ VENIR),
ῥ. εξαπατῶ, παραπλῶ.

CIRCUMVOISIN, INE, περίοικος, πέ-
ριξ κείμενος.

CIRCUMVOLUTION, 0, ἐλιγμός, γυ-
ρος.

CIRCUIT, περίβουλος, περιελίξις.

CIRCULAIRE, ἐπιθ. κυκλοτερής,
κυκλικός. ||. (οὐσ. 0.) ἐγκύκλιος
(ἐπιστολή).

CIRCULAIEMENT, ἐπιθ. κυκλο-
τερῶς, ἐν κύκλῳ.

CIRCULATION, 0, κυκλοφορία.

CIRCULATOIRE, ἐπιθ. ὁ τῆς ἢ διὰ
τῆς κυκλοφορίας.

CIRCULER, ῥ. κυκλοφορῶ.

CIRCUMINCESSION, 0, (ὁλγ.), πε-
ριχώρησις.

CIRCUMNAVIGATEUR, ὁ περιπλε-
σας τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν.

CIRCUMNAVIGATION, 0, περίπλους
τῆς γῆς.

CIRE, κηρός, κηρί. ||. — d'Espa-
gne, βουλοκέρι.

CIREUR, ῥ. ἀλείφω μὲ κηρί. (ἐπὶ
ὑποδ.) κωνίζω.

CIREUR, κηραποῖος. 2) εἶδος δέν-
δρου κηροφόρου.

CIREUR, 0, (μέλισσα) κηροπηγὸς
ἢ κηροφόρος.

CIRON, μικρότατον ἔντομον, ἄ-
καρι.

CIRON, ἵπποδρομος, ἵπποδρό-
μιον.

CIRON, ἐλξ (ἀμπέλου).

CIRON, 0, εἶδος φωτῶν ἐλικοφό-
ρων.

CIREUR, EUSE, καὶ

CIREUR, ἐπιθ. ἐλικοφόρος.

CIREUR, 0, ἡ διὰ κηροῦ ἐπάλει-
ψις, κήρωσις.

CIREUR, 0, ψαλὶς μεγάλη (διὰ
κόψιμον μεταλλῶν ἐλασμά-
των). 2) κοψίδια τῶν κοπτο-
μένων νομισμάτων.

CISAILEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

CISAILLER, ῥ. κόπτω διὰ τῆς ψα-
λίδος τὰ ἀδόκιμα νομίσματα.

CISALPIN, INE, ὁ ἐντυθεν τῶν
Ἑλλ. (ὡς πρὸς τὴν Γαλλ.).

CISEAU, γλυφίς, σμιλᾶρι, σμιλη.
S. (πλ.) ψαλίδι.

CISELER, ῥ. τορεῦω διὰ τῆς γλυ-
φίδος, σμιλεύω.

CISELET, μικρὰ γλυφίς (σμιλῶν)
τῶν χρυσοῦν κλπ.

CISELEUR, γλύπτης (τορευτῆς) με-
τάλλων.

CISELURE, 0, γλυφὴ (τόρευσις) με-
τάλλων, πλουμίδι διὰ τῆς γλυ-
φίδος, τόρευμα.

CISERON, εἶδος ἐρεθίνου.

CISERRE, 0, = DRAINE.

CISOIRES, 0, πλθ. εἶδος μεγάλης
ψαλίδος μὲ ποδαρικό.

CISTURE, 0, εἶδος χειλῶν ἐν-
υδροβίου, νεροχλῶνα.

CITABLE, ἐπιθ. ἄξιος ἢ ἀναρί-
στητὸς πρὸς μαρτυρίαν.

CITABELLE, 0, ἀκρόπολις.

CITADIN, INE, κάτοικος (πολίτης)
πόλεως, ἀστέρας.

CITATEUR, ὁ ἀναφύων συνεχῶς
(συγγραφίς, περικοπῆς). 2)
βιβλίον περιέχον χωρία (μαρτυ-
ρίας) συγγραφέων.

CITATION, 0, πρόσκλησις εἰς δι-
καστήριον, κλήσις. 2) ἀπομνη-
μόνευσις χωρίου συγγραφίως.

CITATOIRE, επίθ. (προσ)κλητή-
ριος.

CITE, θ. (Π.) πόλις. §. τὰ ἄγν.

CITER, β. καλῶ (πρὸς ἐμφάνειν).
§. ἀναφέρει πρὸς μαρτυρίαν ἢ
ὡς παράδειγμα.

CITÉRIEUR, EURE, (γεωγραφ.), ὁ
ἐντεῦθεν καίμενος.

CITERNE (ἢ ὑποκορ. CITERNEAU),
θ. στέρυα.

CITOYEN, ENNE, πολίτης, -της.

CITRAGON, = CITRONELLE.

CITRATE, (χημ.), ἄλας κιτρικοῦ
ὀξέος.

CITRICOLE, επίθ. *κιτριοδίαιτος.

CITRIN, INE, λερινός, λειμωνός.

CITRINE, θ. κιτρόλαδον ἢ λειμο-
νόλαδον.

CITRINELLE, θ. = BRUANT.

CITRIQUE, επίθ. κιτρικόν (ὀξύ).

CITRON, λειμώνιον.

CITRONNAT, γλυκὸν λεμονίον.

CITRONNÉ, EE, μυρίζων ὡς ἡ ἀ-
νακατωμένος μὲ λειμώνιον.

CITRONNELLE, θ. μελισσόχορτον.

CITRONNER, β. καρυκεῖν (ἀνα-
κατώνω) μὲ λεμονόζωμον.

CITRONNIER, δ. λειμωνιά.

CITROUILLE, θ. κολοκύνθη, (T.)
μπάλ-καμπάκι.

CIVADIERE, θ. (ναυτ.), τὸ ὑπὸ τὸν
(;) ἀρτέμονα ἱστίον.

CIVE, θ. εἶδος κρομμυδίου.

CIVET, φαγεῖ' ἀπὸ κρέας λαγωῦ.

CIVETTE, θ. = CIVE. 2) ζ. μο-
σχοπάντικον, (κυρ.) μοσχογαλῆ.

CIVIERE, θ. φορεῖον λίθων κτλ.,
ξύλογαδάρα. 2) (ναυτ.) τὸ σχοι-
νὸν τῆς CIVADIERE.

CIVIL, ILE, (καὶ ἐπὶ β.) -EMENT,
ἀστυκός, πολιτικός. §. (συν-
κδχ.) εὐγενικός, περιποιητικός,
εὐπροσέγορος. ||. GUERTE—,
ἐμφύλιος πόλεμος. ||. état—,
τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πολίτου
(τοῦ ἄετος). ||. actes (registres)
de l'état—, τὰ ληισαρχικά βί-
βλια.

CIVILISABLE, επίθ. ἐπιδεκτικὸς
πολιτισμοῦ.

CIVILISATEUR, -TRICE, ὁ συντε-
λὼν πρὸς πολιτισμόν.

CIVILISATION, θ. πολιτισμός.

CIVILISEN, β. πολιτίζω, ἐξευγε-
νίζω (τὰ ἄνθ).

CIVILITE, θ. τρόπος εὐγενικός
(περιποιητικός). §. (πλθ.) φι-

λοφρονήσεις, περιποιήσεις. §.
προσκυνήματα. ||. la—puérile
(ou) honnête, ἡ Χρηστοφίεια.

CIVIQUE, επίθ. (χρηστὸν) πολίτου
ἴδιος, ἀστυκός.

CIVISME, χρηστότης πολίτου, φι-
λοπατρία.

CLABAUD, λαγωνικὸν γαβύζον
ἀκαίρως. 2) σκιαδὸν μὲ χα-
λαρὸς ἄκρας.

CLABAUDAGE, φωναὶ χωρὶς νόη-
μα.

CLABAUDER, β. φωνάζω ἀκαίρως
(εἰς μάτην).

CLABAUDER, EUSE, ὁ φωνάζων
χωρὶς νόημα, (κύων) ὑλάκτης.

CLAIE, θ. πλέγμα ἀπὸ βέργας,
ταβῆρας, πλοκός, καλαματιά.

CLAIR, ENTOURÉ, πρὸς συναρμογὴν
τῶν σανίδων τοῦ βουταίου κλπ.

CLAIR, AIRE, λαμπρός, διαυγής,
διαφανής· φωτεινός· ὑπερτερόν·
αἰθριός· (ἐπὶ χημ.) ἀνοικτός·
(ἐπὶ φων.) καθαρός. §. (ἐνίοτε)
ἀραιός. §. (μετφορ.) σαφής, εὐ-
κρινής. ||. (ὡς οὐσ.) φέγγος. ||.

Il fait —, φέγγει. ||. (καὶ ἀντὶ
ἐπὶ β.) νοῦν—, βλέπω καθαρά.

CLAIRAIN, κουδούνι (ζῶν βόσκον-
τος).

CLAIRAGE, λαγάρισμα (χαχάρει-
ω).

CLAIRER, θ. λαγάρω (χαχάριω).

CLAIRER, β. λαγαρίζω (τὴν ζά-
χαριν).

CLAIRE, θ. εἰς τὴν κοκκάλιον (διὰ
τοὺς χρυσοχ.). 2) λέξις τοῦ
ζαχαροποιῦ.

CLAIRÉE, θ. τὸ ἐξαφρισμένον σάκ-
χαρ. 2) δεξαμενὴ ἀλατοπηγῆς.

CLAIREMENT, επίθ. καθαρῶς, εὐ-
κρινῶς. §. σαφῶς, προφανῶς.

CLAIRET, ETTE, επίθ. (οἶνος ἢ
πολὺς) λίθος ἄχρονος. §. (οὐσ.)
οἰνόμελι. §. τὸ πλατὺ ῥιμάτι
τοῦ δικτύου. §. νόσος (διαφά-
νεια) τῶν μεταξοσκωλήκων.

CLAIRE-VOIE, θ. τρόπα (δίοδος
χαμηλὴ) εἰς τοίχον. §. κάγ-
κελλα (περιβολοῦ). ||. ἡ—, ἀ-
ραιός.

CLAIRIÈRE, θ. τὸ ἄδενδρον μέρος
δάσους. §. τὸ ἀραιὸν μέρος ὑ-
φάσματος, ἀραιώμα.

CLAIR-OBSCUR, (ζηροφ.), ἡ μέμητις
τοῦ φωτός καὶ τῆς σκιάς, *σκι-
αύγεια.

CLAIRON, (παλ.), ἀλλοπαγέτης
νός, βοσκινός (ς). 2) εἶδος
τόμου μελισσοφύλου.

CLAIR-SEME, EE, επίθ. ἀραιός.

CLAIRURE, θ. ἀραιώμα ὑφάσματος.

CLAIRVOYANCE, θ. ἐξουδένισμα
νόος.

CLAIRVOYANT, ANTE, ὑφουδένισ-
τὸν νοῦν, διαρακτικός.

CLAMEUR, θ. κραυγή. §. φωνή
σκιά.

CLAMP, (ναυτ.), ξύλον χρησιμὸν
πρὸς συναρμογὴν ἱστίου.

CLAMPIN, INE, βραδύς, ὀκνός, ἐπὶ
γοκνήτος.

CLAMPINER, β. δυνῶ, βραδύνω.

CLAMPONNIER, ἔπασμα μακρὸν (κα-
κροσκελές) καὶ ἰσχνός.

CLAN, φυλὴ (εἰς τὴν Σκωτ.). ὁ
(ναυτ.) ἐντομή πρὸς διεξαγωγήν
(σχοινίου. 3) ὁ ἐξόλιος ὀπίσθεν
τοῦ περιγαμηνομένου.

CLANDESTIN, INE, (καὶ 2) ἡ
-EMENT, ὁ γινόμενος κρυφῶς (ἐν
παραδύσει), λαθραῖος, σκιδρῶς.

CLANDESTINITÉ, θ. τὸ λαθραῖον
γάμου).

CLANQUEUR, θ. φωνὴ περὶ τὸν αἶ-
ταγούτων, κλαγγή.

CLAPET, ποικίλ (ἀντὶ λας κτλ.)·
νοικοκυλόμενος, *ἐπιδοσπύρις.

CLAPIER, τρόπα διὰ τὸ κυνέον
(χειροβύρ), κόλπος σφύγγου.

CLAPIR, β. φωνάζω ὅταν τὸ κυνέον
νέλι. §. ζαρόναι εἰς τὴν τρύ-
παν μου (ὡς τὰ κυνέον), τρύ-
πωνα.

CLAPOTAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-

CLAPOTER, β. κυματίζω (λαφρῶς).

CLAPOTEUSE (MEUR—), (ὁ δάκτυλος)
κυματιζομένη ἐλαφρῶς.

CLAPOTIS, -CLAPOTAGE.

CLAPPEMENT, ὁ κτύπος τῆς γλῶσ-
σης ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου, κτύπος.

CLAPPER, β. κέμνω ποῖόν τινα
κρότον διὰ τῆς γλῶσσης ἐπὶ τοῦ
οὐρανίσκου, κλώζω.

CLAUDE, θ. κλάμα.

CLAUDE, θ. κτύπημα μὲ τὴν τρυ-
φήν, κλαψισμός. 2) ὁ ἐπὶ τῇ
μυθῶ χειροκροτῶντες εἰς τὴν
θεάτρον. 3) (ἀρτ.) εἶδος πύ-
λῃος καὶ πυκτοῦ σκιδίου.

CLAUDE, θ. κλάμα.

CLAUDE, θ. κτύπημα μὲ τὴν τρυ-
φήν, κλαψισμός. 2) ὁ ἐπὶ τῇ
μυθῶ χειροκροτῶντες εἰς τὴν
θεάτρον. 3) (ἀρτ.) εἶδος πύ-
λῃος καὶ πυκτοῦ σκιδίου.

CLAUDE, θ. κλάμα.

CLAUDE, θ. κτύπημα μὲ τὴν τρυ-
φήν, κλαψισμός. 2) ὁ ἐπὶ τῇ
μυθῶ χειροκροτῶντες εἰς τὴν
θεάτρον. 3) (ἀρτ.) εἶδος πύ-
λῃος καὶ πυκτοῦ σκιδίου.

CLAUDE, θ. κλάμα.

CLAUDE, θ. κτύπημα μὲ τὴν τρυ-
φήν, κλαψισμός. 2) ὁ ἐπὶ τῇ
μυθῶ χειροκροτῶντες εἰς τὴν
θεάτρον. 3) (ἀρτ.) εἶδος πύ-
λῃος καὶ πυκτοῦ σκιδίου.

5) είδος μικροῦ
 CLOUTIER, είδος μυσ. δργάνου,
 αβλ. REGALE).
 CLOUTIER (-DENTS), κομπο-
 ρήν, φαριζα.
 CLOUTIER, σύγκρουσις δδόν-
 τος (γερμ. κτλ.).
 CLOUTIER, ρ. κατακλείω.
 CLOUTIER, σκιάδιον με
 κλάρον πέτσον και ό φορῶν
 CLOUTIER, ρ. κροτῶ, παταγῶ. S.
 CLOUTIER, κολαφίζω. S. (εἰρων.)
 CLOUTIER, το κρόταλον (χαρβάλι)
 CLOUTIER (je claquète, nous
 claquètons; je claquèterai), ρ.
 CLOUTIER (ὡς ό πελαργός).
 CLOUTIER, 0. πλατάγη ή κρό-
 τος. 2) είδος μικροῦ χαρτο-
 κού.
 CLOUTIER, ό εκ συνθήματος ή
 CLOUTIER, χειροκροτῶν, *κρο-
 CLOUTIER, μάζα ζαχαρωτοῦ
 CLOUTIER, 0. σῖνος ἄχρους και
 CLOUTIER, 0. (ναυτ.), δίσθος με-
 CLOUTIER, ἄμωδιων και πάγων.
 CLOUTIER, 0. τὸ οὖσ. τοῦ-
 CLOUTIER, ρ. καθαρίζω (ὕγρον),
 CLOUTIER, 0. = CLAIRAIN.
 CLOUTIER, 0. είδος αὐλοῦ, κλα-
 CLOUTIER, 0. ή παίζων αὐτῆν.
 CLOUTIER, 0. φῶς, λάμψις. S. δια-
 CLOUTIER, S. (μυθ.) σαφήνεια.
 CLOUTIER, 0. τάξις, κλάσις. S. πα-
 CLOUTIER, (μαθήματος). (συνκδγ.)
 CLOUTIER, παραδόσεις. S. (πλθ.)
 CLOUTIER, τὸ οὖσ. τοῦ-
 CLOUTIER, ρ. διαιρῶ (κατατάττω)
 CLOUTIER, είδος χαρτοφυλακίου
 CLOUTIER, γωρίσματα.
 CLOUTIER, 0. διαιρῶν κατὰ
 CLOUTIER, ἐπιστημονικὰ αντι-
 CLOUTIER, ή εἰς τάξεις (κλά-
 CLOUTIER, ρ. = CLASSER.
 CLOUTIER, 0. (κυρ. συγγρα-

φες) πρώτης τάξεως ή ἀρχαῖος,
 κλασικός, κανονικός.
 CLAUDE, ἐπιθ. εὐλόγος, ἡλίθιος.
 CLAUDICANT, ANTE, χωλαίνων.
 CLAUDICATION, 0. χωλότης.
 CLAUDET, = GOUET.
 CLAUDE, 0. ὅρος ἰδιαιτέρος, ῥήτρα.
 CLAUDE, 0. ἀκρογωνιαίος λίθος
 ἐκάστου δόμου.
 CLAUSTRAL, ALB, 0. τῆς μονῆς.
 CLAUSTRATION, 0. κατάκλεισις.
 CLAUSULE, 0. ὕρος, ῥήτρα.
 CLAVIER, 0. είδος ἁμανίτου, τρα-
 γοπόγων.
 CLAVE, EE, (βεν.) ῥοπαλοειδής.
 CLAVEAU, νόσος τῶν προβάτων,
 εὐλογία. 2) (ἀρχιτεκτ.) 0. σφη-
 νοειδῆς λίθος 0. κλειών τὰ καμα-
 ρωτὰ κουφώματα.
 CLAVICIN, πολύχρδον, κλειδο-
 κύμβαλον.
 CLAVICINISTE, 0. παίζων τὸ κλει-
 δοκύμβαλον, κυμβαλιστής.
 CLAVEL ή (0.) CLAVELADE, = RAIE
 (BOUCLE).
 CLAVELLE, EE, 0. πάχυν CLAVEAU.
 CLAVELLE, 0. = CLAVEAU.
 CLAVELUX, EUSE, = CLAVELÉ.
 CLAVELISATION, ἐμβολιασμός ζῶος
 CLAVELISER, ρ. ἐμβολιάζω ζῶον.
 CLAVELLE, EE, (βεν.), ῥοπαλοει-
 δής.
 CLAVER, ρ. ἀρχ. ἀντὶ CLOUER.
 CLAVESIN, (ναυτ.), κάστρον.
 CLAVET, τὸ σιδήριον τοῦ αλα-
 φάτου.
 CLAVETTE, 0. καρφίον σφηνοειδές,
 περόνη, ἐμβολον.
 CLAVICULAIRE, ἐπιθ. 0. ἀνήκων
 εἰς τὴν -
 CLAVICULE, 0. (ἀνατ.), τὸ κλει-
 δοκύμβαλον. ||. la — de Salo-
 mon, Σολομονική.
 CLAVICULE, EE, 0. ἔχων clavi-
 cule.
 CLAVIER, κρίκος ή ἄλυσος πρὸς
 ἐξάρτησιν κλειθίων. S. ή σειρά
 τῶν πληκτρῶν (touches) τοῦ
 πολυχόρδου κτλ. S. = τῷ -
 CLAVIER, 0. εἶδος (λαβράκος).
 CLAVIFORME, ἐπιθ. (ἀνατ.), ῥο-
 παλοειδής.
 CLAVIN, = CLAVEAU.
 CLAVEN, μεγάλη καλωμητή.
 CLAYON, καλαμωτή (διὰ τὰ τυριά).
 CLAYONNAGE, πλέγμα ἀπὸ βέρ-

γας πρὸς ὑποστήριξιν χώματος
 κτλ., πλοκός.
 CLÉ ή CLEF, 0. κλειδί (κυρ. και
 μτμ.). ||. fermer à —, κλει-
 δόνω. ||. fausse —, ἀντικλειδί.
 ||. avoir la — des champs, ἀ-
 πολυεύην ἐντελούς ἐλευθερίας. ||.
 donner la — des champs, ἀπο-
 λύνει ἐλευθέρων τινά.
 CLÉMATITE, 0. κληματίτης (φυτ.).
 CLÉMENT, 0. ἐπεικία.
 CLÉMENT, ENTE, ἐπεικής.
 CLÉPSYDRE, 0. κλεψύδρα.
 CLERC, κληρικός. S. (παλ.) γραμ-
 ματισμένος. S. (συνήθ.) γραφεὺς
 συμβολαιογράφου ή δικηγόρου.
 CLERGE, 0. κλήρος, τὸ ἱερατεῖον.
 CLERICAL, ALB, 0. τοῦ κλήρου.
 CLÉRICALEMENT, ἐπὶρ. ὡς κληρι-
 κός.
 CLÉRICATURE, 0. ή κατάστασις τοῦ
 κληρικοῦ.
 CLICHAGE, τὸ οὖσ. τοῦ CLICHÉ.
 CLICHÉ, πλάξ τυπογραφικῆ ἀπο-
 τυπωθεῖσα διὰ τοῦ clichage.
 CLICHÉMENT, τὸ ἐλάττωμα τοῦ
 μὴ διακρούοντος τὰ στοιχεῖα j
 και ch.
 CLICHÉ, ρ. κάμνω διὰ τῆς ἐπὶ
 γύψου κτλ. προστυπώσεως μίαν
 μονοκόμματος πλάκα τυπγγρ.
 χαρακτήρων. 2) δὲν προσέρω
 καλῶς τὰ στοιχεῖα j και ch.
 CLICHÉ, τεχνίτης τοῦ clichage.
 CLIENT, ENTE, πελάτης (δικηγό-
 ρου κτλ.).
 CLIENTELE, (περιληπτ.), οἱ πελά-
 ται (δικηγόρου κτλ.), ή πελατεία.
 CLIPONNE, 0. πατλαγκούτσι, (παι-
 γν.).
 CLIGNEMENT, 'μισοκλείσιμον τῶν
 ὀφθαλμῶν.
 CLIGNÉ-MOINETTE, 0. κρυπτόν,
 (ἰδ. παιγν.).
 CLIGNER, ρ. μισοκλείω τὰ 'μμά-
 τια.
 CLIGNOTEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ -
 CLIGNOTTER, ρ. ἀνογοκλείω συ-
 χνά και ἀκουστικὰ τοὺς ὀφθαλ-
 μούς, σκαρδαμύσσω.
 CLIMAT, κλίμα.
 CLIMATÉRIQUE (ANNÉE —), ἐπιθ., 0
 καθ' ἐπταετίαν τῆς ζωῆς (ἐνιαυ-
 τός). ||. la (grande) —, 0 μέγας
 (0 κατ' ἐξοχὴν) κλιματηρικός
 ἐνιαυτός (0 63 και 84) τῆς ζωῆς
 τοῦ ἀνθρ.

CLIMATURE, θ. ἡ ἐπιβροχὴ (τὸ σύνολον τῶν περιελαϊκῶν) τοῦ κλίματος.

CLINFOR, (ναυτ.), τὸ τελευταῖον μικρὸν τρίγωνον ἰστίου τῆς πρῆρας.

CLINICIEN, ἐπιθ. (ἰατρὸς) ἀσχολούμενος περὶ τὴν κλινικὴν.

CLIN (ὁ οὐκ), ῥιπή (τοῦ οὐθαλμοῦ). || **en un** —, ἐν ῥιπῇ ὀρθοκλμοῦ ἐν ἀκροῖ.

CLINCHE, θ. μάνδαλος (θύρας), ἐπιδελῆς.

CLIN-CLIN, εἶδος πιηνοῦ, (ἄλλ.) **CHEVALIER** (αἰσινotte).

CLINIQUE, ἐπιθ. κλινικός. ||. (οὐσ. θ.) ἡ κλινικὴ, (μέρος τῆς ἰατρικῆς).

CLINOBOE, κλινόποδιον, (ψυτ.).

CLINQUANT, τρᾶ ἢ τρέμουσα. §. (μετοχή) ψευδὴς καλλονή.

CLIQUEANT, (οἰκοδ.), πέτρα ἀρίστη ποιότητος.

CLIQUE, θ. συμμορία βραδυργούντων.

CLIQUEU, εἶδος ἐμβόλου ἐμποδίζοντος τὸν τροχὸν νὰ στρέφηται ὀπίσσω.

CLIQUEYER (διπλασιάζεται τὸ **t** πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. κροταλλίζω ὡς **claquer**.

CLIQUEYIS, κρότος ὕπλων κλπ. συγκρουόμενων, κλαγγή.

CLIQUEYTE, θ. κρόταλον συγκρούμενον μεταξὺ τῶν δακτύλων, κρέμβαλον. §. λίθος (βαρύδι) δικτύου.

CLISSE, θ. καλαματὴ διὰ τὰ τυριά, τάλαρος.

CLISSÉ, ἐκ, περιτυλιγμένος μὲ πλέγμα (ἀπὸ βέργαις).

CLISSER, ῥ. περιτυλίσσω μὲ βέργας ἢ καλάμια.

CLISTER, ῥ. χρίω (στουπνόω) τὸν κλίσανον τοῦ ἔλατος.

CLIVABLE, ἐπιδεκτικὸς τοῦ **clivage**.

CLIVAGE, τὸ οὐσ. τοῦ —

CLIVER, ῥ. σγίλλω τὸν ἀδάμαντα κατὰ τὰς φλέβας του.

GLOQUE, ὄργανον διὰ τὸν βόρβορον, γκερίζι.

CLOCHE, θ. κώδιον, καμπάνα. §. σκευὴς ἢ ἄνθος κωδωνοειδής. §. (μετν.) φλόκταινα (τῆς ἐπιδερμίδος).

CLOCHERMAN (Γερμ.), ὁ προπο-

ρευόμενος τῆς ποίμνης κωδωνοφόρος κριός.

CLOCHERMENT, τὸ χωλαίνειν.

CLOCHE-PIED (—), ἐπιρ. μονοπόδι.

CLOCHER, κωδωνοστάσιον, καμπαναριον. §. (συνάχ.) ἐνορία. ||. **course au** —, τὸ κατ'εὐθείαν (πρὸς τὸν σκοπὸν) χωρὶς παραδρομῆς τρέξιμον.

CLOCHER, ῥ. χωλαίνω. 2) (κηπουρ.) σκεπάζω τὸ φυτὸν μὲ ὑάλινον κώδιον.

CLOCHETON καὶ (θ.) **CLOCHETTE**, μικρὸς κώδιον, κωδώνιον, καμπανάκι. 2) (μετν.) διάφορα κωδωνοειδῆ ἄνθη.

CLOISON, θ. διάφραγμα, -τείχισμα.

CLOISONNAGE, τὸ οὐσ. τοῦ —

CLOISONNER, ῥ. χωρίζω μὲ διάφραγμα (σταμάτῃ), διατειγίζω.

CLOITRE, μοναστήριον. §. στοά (μὲ κελλία).

CLOITRER, ῥ. κλείω εἰς μοναστήριον.

CLOPER, ῥ. χωλαίνω

CLOPEUX, κόπανος τοῦ ξαχαροποιού.

CLOPIN-CLOPANT, ἐπιρ. χωλαίνων, κουτσα-κουτσα.

CLOPINER, ῥ. προπατῶ μὲ δυσκολίαν, ὑποσικίζω.

CLOPOTTE, κουβαρὶς, σαρανταπόδαρον, (ἐντ.).

CLOQUE, θ. νόσος (σούφρωμα) τῶν φύλλων τῆς ῥοδοκανέας, κρόδη.

CLOQUE, ἐκ, (βτν.), σουφρωμένος ἐξ αἰτίας τοῦ πάθους **cloque**.

CLOQUETIER, τὸ ξύλον τῆς πλινθοκοπίδος.

CLORE (je clos; je closais; clos, -ose), ῥ. κλείω. §. τελεινῶ. ||.

(ἢ πθ. μετν. ὡς ἐπιθ.) κλειστός. ||. ἡ **huis clos**, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. ||. ἡ **nuit close**, νυκτινόντας, μὲ τὸ σκοτάδι. ||. **pages closes**, ἡ Κυριακὴ τοῦ θωμᾶ. ||. **ce sont lettres closes**, εἶνε ἄδηλα καὶ κρύβια.

CLOS, τόπος ἐργάσιμος, περιφραγμένος, κλείσμα.

CLOSEAU, κηπάριον (χωρικόν).

CLOSERIE, θ. ἀγρὸς τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ ἰδιοκτήτης δὲν ἔχει ἰδίους βόας.

CLOSET, εἶδος ἰχθυοδοχείου.

CLOSIER, χωρικός ἐχων **closerie**.

CLOSOIR, τὸ καλοῦσι τοῦ πλοῦ.

CLOSSEMENT, = **GLOUSSEMENT**.

CLOSSER, ῥ. = **GLOSSER**.

CLÔTURE, θ. κλείσιμον (ἀσφάλτου). §. τέλος συνειρησίας.

§. περίβολος, περίφραγμα.

CLÔTUREN, ῥ. = **CLORE**.

CLÔTUREN, καρταλῆς, καὶ πλόκος.

CLOU, καρφί. §. μισγοκόφτης βόλβουνας. §. ῥόζος πέτρας κοιν. ἀντὶ **Mont-de-piété**.

CLOUAGE καὶ

CLOUEMENT, κάρφωμα.

CLOUER, ῥ. καρφώνω.

CLOUET, τὸ σιδήριον τοῦ βραχί.

λοποιού.

CLOUTIERE, θ. = **CLOUTIER**.

CLOUTER, ῥ. στολίζω μὲ χρυτὴ ἢ ἀργυρὰ καρφία.

CLOUTIERE, θ. ἐκμύριον τοῦ κρφοποιού.

CLOUTIERE, θ. ἐμπόριον ἢ ἐργαστήριον καρφίων.

CLOUTIER, ὁ ποιῶν ἢ πωλῶν καρφία.

CLOUTIERE καὶ **CLOUTIERE**, θ. ἡ γαλῖον καρφοποιός. 2) ἡ κερφίων διαφόρων μεγεθῶν.

CLOUTIERE, θ. κάνιστρον διὰ στρεβίδια καὶ ὀφάρια.

CLOUT (Αγγλ.), εἶδος πολυτελὲς λήττης.

CLUBISTE, μέλος πολιτικῆς ἡ σπῆς (club).

CLUDIFORME, ἐπιθ. ὁ εἰς σπῆς καρφίου, (ἐπὶ γραμμάτων) ἀκρίβειαν.

CLUSER, ῥ. (κυνήγ.) περιφράζει τοὺς κύνας νὰ ἐκβάλωσι.

ὑπὸ τὸν ὄμιον πέρας (ὡς φωνῶν **cluse** **cluse**).

CLUSIER, δένδρον ῥητινοφόρον ἡ Ἄμπερ.

CLUTE, θ. γαῖάνθραξ κατωφί.

ποιότητος.

CLUTELLE, θ. εἶδος φοιτοῦ (ὡς εἶου).

CLYSOM, χυνοειδὲς π. πῆμα καὶ ἀδιάδροχον κατασκευασθὲν διὰ τοὺς κλυστηριζομένους.

CLYSTÈRE, κλύσμα, κλυστήριον.

CLYSTÉRISEATION, θ. κλυστηριζομένης.

CLYSTÉRISE, ῥ. κλυστηρίζω.

ἀποτίθεται ἡ πλᾶξ τοῦ κυθρέ-
πτου, ἕκτα ἐξαχθεῖσα τοῦ κλι-
βάου.

COÛTERNEL, ELLE, συναϊδίας.

COEUR, καρδία. §. (καταχρ.) σο-
μάρι. §. (μετμ.) μέση, κέντρον.
ἐντεριώνη (δένδρου). §. (συνκ-
δχ. καὶ τριπ.) ἀνδρία. αἰσθημα,
διάθεσις. §. ἀκμή. §. (εἰς τὰ
χαριτοπαιγν.) ἡ κοῦπα. ||. par
—, ἐκ στῆθους, ἀπὸ μνήμης.
||. de bon (grand) —, προθύ-
μως, μετὰ (πάσης) χαρᾶς. ||. à
contre-cœur, ἀπροθύμως. ||.
prendre une chose à —, τὸ
παρῶν κατάκαρδα. ||. se don-
ner au — joie d'une chose, ἀ-
πολαμβάσκειν ἀνέτως (κατὰ νό-
ρον), ἐντροπῶν. ||. cœur de bœuf,
εἶδος φωτοῦ (ἀνώνιος), βουκάρ-
διον.

COEXISTENCE, θ. τὸ συνυπάρχειν.

COEXISTER, ρ. συνυπάρχω.

COFFINER (se —), ρ. (ἐνθυμ.) ἐκ-
θρόνω. §. (κηπουρ.) σοφρόνο-
μα.

COFFRAGE, (στρ.) τὸ ἐκρίωμα
τῆς ὑπὸ νόμου.

COFFRE, κιβώτιον, σανδοῦκι. §.
κορμὴ, κουφάρι.

COFFRE-FORT, κιβώτιον διὰ χρῆ-
ματα, *κειμηλιοῦχον.

COFFRER, ρ. κατακτείνω (ὡς εἰς
κιβώτιον).

COFFRET, κουτίον, σανδουκάκι.
§. τὸ ἐπίκτοπον τῶν σκυτοτόμων.

COFFRETIER, ὁ κατασκευάζων
σανδοῦκια, (συχνοτ.) LAYETIER.

COFIDÉJUSSEUR, συνεγγυητής.

COGNAC, ρακὶ διεσταλαγμένον.

COGNASSE, θ. ἀγριοκιδώνον.

COGNASSIER, δ. κιδωνιά.

COGNAT, συγγενής καὶ

COGNATION, θ. συγγένεια ἐξ ἀγ-
χιστείας.

COGNATIQUE, ἐπιθ. ὁ ἐξ ἀγχιστείας.

COGNÉE, θ. τσεκούρι, μπαλτάς.

COGNÉ-FETU, (χυδ.) ματαιόσχο-
λος.

COGNEN, ρ. κτυπῶ. §. κτυπῶν
εἰσάγω (χώνω).

COGNET, κῶνος καπνοφυλλῶν παρ-
εμβύμενος.

COGNENUS, τύπανον τῶν μεταλ-
λογῶν.

COGNON, (τυπηρ.) τύπανον διὰ
τὰς σφῆνας τοῦ κλιβάνου.

COHABITATION, θ. συνοίκησης.

COHABITER, ρ. συνοικῶ, συνδιαι-
τῶμαι.

COHÉREMENT, ἐπίρ. συμφυῶς,
διὰ συναφείας.

COHÉRECE, θ. συνάφεια.

COHÉRENT, ENTE, συναφής, συνηρ-
τημένος. §. (βτν.) συμφυής.

COHÉRENTIER, ÈRE, συγκλητρονόμος.

COHÉSION, θ. συμφύσις, σύμφυσις.

COHÉSIONNER, ρ. συνάπτω διὰ
συμφύσεως.

COHIBITION, θ. ἐμπόδισμα.

COHOBATION, θ. τὸ οὖτ. τοῦ-

COHOBER, ρ. (χημ.) διασταλάζω
ἐπανειληγμένως.

COHORTE, θ. σύνταγμα (στρατ.
παρὰ Ρωμ.).

COHUE, θ. ὁμήγουρις θορυβώδης,
ὄχλος.

COI, ITE, ἡσυχός. ||. se tenir —,
ἡρεμῶ, ἡσυχάζω.

COÏ, ὁχετός ἀλοπηγίου.

COÏER (τὸ πλθ. COÏEUX), ἔξλα τι-
νὰ τῆς στέγης.

COIFFE, θ. σκουφίωμα (φακίόλι)
γυναικ.

COIFFER, ρ. σκεπάζω (καὶ ἐπὶ
γυν. σολίζω) τὴν κεφαλὴν, σκε-
φώνω, φακιολλίζω. §. κτυπῶ εἰς
τὴν κεφαλὴν. §. (χυδ.) κερατό-
νω. §. περικαλύπτω τὸ πῶμα
βωκαλλίου. §. (ἐντοτ.) μεύσσω,
—σαι. §. (ναυτ.) τὰ πανιὰ κολ-
λοῦν ἀπὸ τῶν ἀνεμον εἰς τὰ κα-
τάρτια. §. (μυθρ.) se — de q.,
εἶμαι προκατεληγμένος ὑπὲρ
τινος. ||. chien (cheval) bien
coiffé, κύνων (ἵππος) ἔχων εὖ-
μορφα τὰ ὦτα.

COIFFETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ COIFFE.

COIFFEUR, ὁ ἰσάζων τὰ μαλλιά,
κομμωτής, —μωτρία.

COIFFURE, θ. σκέπασμα ἢ δέσι-
μον (συνύρισμα) τῆς κεφαλῆς,
σκουφίωμα, φακίόλι. (ἐντοτ.)
κόμη.

COIGNAGE, τὸ κτιστὸν μέρος τῆς
καμίνου μεταλλουργείου.

COIGNET, ὑποκορ. τοῦ-

COIN, γωνία, κόχη, ἀγκωνή. §.
κρα. §. σφῆνα. §. ὁ τύπος (τὸ
σφραγιστήριον) τῶν νομισμάτων.
§. (πλθ.) οἱ διχαστήρες ὁδόντες
τῶν ἱππῶν κτλ. §. τὰ ἐπισφύρα
τῆς κάλτσας.

COINCEB, ρ. (Ναυτ.), σφηνόω.

COÏNCIDENCE, θ. ἐσμπτωσις.

COÏNCIDENT, ENTE, ὁ συμπίπτων
(εἰς τὸ αὐτὸ σημείον).

COÏNCIDER, ρ. συμπίπτω (εφ.
καὶ μυθρ.).

COÏNCIDANT, ANTE, (λατ.) συμ-
ενδοικτικός.

COÏNCICATION, θ. συνένδυσις.

COÏNS, κυδωνί.

COÏNQUNATION, θ. ρεῖσις.

COÏNQUNER, ρ. μισῶν. §. ὁπ.
σημῶ.

COÏNTÉRESSÉ, ÈE, συνενδιεφρί-
μενος.

COÏT, μίξις, συνουσία.

COÏOUISSANCE, θ. (Νμ.) συμ-
τοχή πολλῶν ἐπὶ τῆς ἐπιμέ-
πίας τοῦ αὐτοῦ κτήματος, *συν-
κάρποισις.

COKE (Άγγλ.), γαιάνθραξ κα-
ρισμένος τοῦ ἀνθράκινου.

COL ἀντὶ **COU**, κόχην ἢ κόχη.
(ὄρους), κλειστούρα. §. τραγ-
λιά (φορέματος). §. λαμπα-
(στρ.).

COLAO (-LOS), βαμφοκρεατὶς (συν.
Colas, = Geai. 2) μωρός, ἄλ-
θιος.

COLATURE, θ. (φαρμακ.) διατε-
λαγμα, *διήθημα.

COLBAC, καλπάκι τῶν κρατ. καὶ
ἀρκευοσφύμων.

COLCHIQUE, (φυτ. φαρμ.) κόχη
κλόν, σκυλοδότανον.

COLÈOPTÈRE, κολιόπτερον (ἐντο-
μολ).

COLÈRE, θ. θυμός. §. (ἐπιθ.) θυ-
μώδης.

COLÈRET, εἶδος δικτύου (συντ.
κού) διὰ τοὺς ποταμούς.

COLÈRIQUE, θυμώδης, ὀξύθυμος.

COLIBRI, γένος μικροτάτων πεν-
κολέριον, κτιστροχίλος.

COLIFICHET, παγγίνον, μικροτά-
χνημα. §. (μετμ.) κοσμηματικὸν
ἀκκιρον.

COLIN - MAILLARD, τυφλομύτης
(παγγιν).

COLIQUE, θ. κωλικόπονος.

COLIS, δέμα πραγματείας.

COLISSE, θ. τὰ καλὰ ἔργα τοῦ μ-
παρίου μεταξὺ τῶν ὁπῶν ὀφεί-
λονται ὁ στήμιον.

COLLABESCEANCE, θ. ἀποκαρμίν-
ατόνια.

COLADESCENT, ENTE, ἀποκωμωδῶν, ἀπυροδικῶς.

COLLABORATEUR, TRICE, συνεργός, — αἷς.

COLLABORATION, θ. συνεργασία.

COLLABOREUR, ρ. συνεργάζομαι.

COLLAGE, κόλλημα. **S.** κολλάρισμα.

COLLAIRE, ἐπιθ. ὁ τοῦ λαιμοῦ ἢ τοῦ αὐχένος.

COLLANT, ANTE, ὁ κολλῶν.

COLLATAIRE, ὁ λαβῶν (ἐκκλησ.) χορηγῶν.

COLLATERAL, ALE, (ἕξ ἐπὶ ρ.—**ALLEMENT**), ὁ ἐκ πλαγίου συγγενής.

COLLATEUR, ὁ χορηγῶν (ἐκκλησ.) ἀποδογῆν.

COLLATIF, IVE, (ἐκκλησ.) χορηγητικός.

COLLATION, θ. δικαίωμα πρὸς χορηγίαν ἐκκλησ. ἀποδογῆς. **S.** παραβολή ἐγγράφων. **S.** φαγητὸν ἀπαρτύν, ἀκράτισμα.

COLLATIONNAGE, τὸ οὗς. τοῦ-

COLLATIONNER, ρ. παραβάλλω ἡχοῦ. **S.** τρώγω ὀλίγον πρὶν τοῦ εἰπῆναι.

COLLE, θ. κόλλα. 2) (χυδ.) ψευ-

COLLECTE, σὺναξις ἐράνου (ἐλεη-

μοσύνης), ζητεία. **S.** (ἐκκλησ.) συλλογή.

COLLECTEUR, εἰσπράκτωρ φόρων, ἀπολογός.

COLLECTIF, IVE, ἀθροιστικός.

COLLECTION, θ. συλλογή.

COLLECTIONNER, ρ. συλλέγω ἡχοῦ (ἐκκλησ.).

COLLECTIONNEUR, EUSE, ὁ ἀσχο-

νόμενος εἰς σχηματισμὸν συλ-

λῶν.

COLLECTIVEMENT, ἐπὶ ρ. συλλή-

θως.

COLLEGATAIRE, συγκληροδόχος.

COLLEGE, σύλλογος. **S.** σχολεῖον, ἐκπαιδεύον.

COLLEGIAL, ALE, ὁ ἀνέκων εἰς

ἡλικίαν, μαθητὴς γυμνασίου.

COLLEGE, συνόρχων.

COLLER, ρ. κολλῶ, κολλῶ. **S.** ἡ ἀλείφω μὲ κόλλαν,

κόλλαν.

COLLETE, θ. τραχηλιὰ γυναι-

κῆς.

COLLET, περιλαβίον, (Τ.) για-

κῆς. **S.** θηλειὰ (διὰ λαγούδας κτλ.).

COLLETER (διπλασιάζεται τὸ **T**

πρὸ τῶν ἀφώνων), ρ. πιάνω ἀπὸ

τῶν γαϊκῶν. **S.** (οὐδ.) στήνω θη-

λειαίς.

COLLETIER, ὁ κατασκευάζων καὶ

πωλὼν collets.

COLLEUR, ὁ κολλῶν χαρτὶς εἰς

τοὺς τοίχους. **S.** ὁ κολλῶν

τὴν μάζαν τοῦ χαρτίου ἢ τὸ

στημόνιον. **S.** ὁ τοιχοκολλῶν

ἀγγελίας κτλ. **S.** (χυδ.) ψευ-

δόλογος.

COLLIER, περιδέρκιον, χαρχάλι.

S. ἀλυσίδα τοῦ λαιμοῦ. **S.** ζεύ-

γλη (τῶν ἀμαξηγῶν ἵππων). **S.**

κλοιὸς τῶν σκαλῶν καὶ σκό-

λων.

COLLIERE, ἐπιθ. (βεν.), τραχη-

λόφορος.

COLLIFORME, ἐπιθ. τραχηλοει-

δης.

COLLIGATION, θ. σύνδεσις, ἀλλη-

λουχία.

COLLINAIRE, ἐπιθ. ὁ φοβόμενος ἐπὶ

κολλῶν (λόφων).

COLLINE, θ. βουνάκι, λόφος.

COLLIQUATIF, IVE, (ιατρ.), ὁ εἰς

ὕγρὰ διαλύσιμος.

COLLIQUATION, θ. ἡ εἰς ὕγρὸν διά-

λυσις.

COLLISION, θ. σύγκρουσις.

COLLOCATION, θ. ἡ κατὰ τὴν σει-

ρὰν τῆς πληρωμῆς τοποθέτησις

τῶν δανειστών.

COLLOQUE, διάλογος, συνομιλία.

COLLOQUEUR, ρ. τοποθετῶ (ἐν τά-

ξει), βάλλω (κατὰ σειρὰν).

COLLUDER, ρ. συνεννοῦμαι δο-

λίως (ἐπὶ κακῷ).

COLLURE, θ. = **COLLAGE**.

COLLUSION, θ. συνεννόησις δολία

πρὸς βλάβην ἄλλου τρίτου.

COLLUSOIRE, ἐπιθ. ὁ γινόμενος =

COLLUSOIREMENT, ἐπὶ ρ. κατὰ συ-

νεννόησιν δολίαν (πρὸς βλάβην

τρίτου).

COLLYRE, ιατρικὸν διὰ τὰ μμά-

τια, κολλύριον

COLMATAIRE, τὸ οὗς. τοῦ **COL-**

MATER.

COLMATE, θ. πυχνὴ ἀνύψωσις

γῆπέδου διὰ κατασυρμάτων,

(παρὰ.) **TERREMENT**.

COLMATER, ρ. ἀνυψῶ γῆπέδον

διὰ τῶν καταφερομένων εἰς αὐ-

τὸ χωμάτιον.

COLOMBAGE, οἰκοδ., σειρά δοκῶν

τοποθετημένων καθέτως ἐντὸς

διαφράγματος.

COLOMBE, θ. περιστερὰ. 2) (οἰ-

κοδ.) δοκὸς ὁρῶν ἐντὸς διαφράγ-

ματος. 3) ἱργαλ. (ῥακὴν κυρ-

τὴ) τοῦ βαρulloποιῦ κτλ.

COLOMBELLE, θ. εἶδος περιστέρου.

COLOMBIERE, περιστερῶν. 2) μέ-

γα φύλλον χαρτίου (διὰ γεωγρ.

πίνακας καὶ κίβνας).

COLOMBIN, INE, ὁ τῶν περιστε-

ρῶν. **S.** (οὗς. θ.) κόπρος περισ-

τέρου.

COLON, κληροῦχος, ἄποικος. **S.**

(Νμ.) γεωμοιρίτης.

COLON, (ἀνατ.), τὸ πυχρὸν ἔντερον.

COLONAGE, ἐργασία κληροῦχου.

COLONEL, συνταγματάρχης. ||

LIEUTENANT —, ἀντισυνταγμα-

τάρχης.

COLONELLE, θ. γυνὴ συνταγμα-

τάρχου.

COLONIAL, ALE, ὁ τῶν ἀποικίων.

COLONIE, θ. ἀποικία.

COLONISABLE, ἐπιθ. (πόρος) ἐπι-

δεκτικὸς ἀποικίσεως, ἀποικί-

σιμος.

COLONISATEUR, TRICE, ἀποικισ-

τής.

COLONISATION, θ. τὸ οὗς. τοῦ-

COLONISER, ρ. κατοικίζω δι' ἀ-

ποίκων. σχηματίζω ἀποικίαν.

COLONNAGE, θ. σειρά κίωνων, κιο-

νοστοιχία.

COLONNAISON, θ. τάξις καὶ

COLONNATION, θ. διάθεσις (ἀνα-

ναλογία) κίωνων.

COLONNE, θ. κίων, κολόνα· στή-

λη. **S.** (μετφρ.) στόλος, στήριγ-

μα. **S.** (στρατ.) σῶμα στρατιω-

τῶν.

COLONNETTE, θ. μικρὸς κίων,

κίωνον.

COLOPHANE ἢ **COLOPHONE**, θ.

κολοφώνια (ῥητίνη) πρὸς τριψίν

τῶν χορδῶν τοῦ πληκτροῦ.

COLOQUINELLE, θ. = **COLOQUINTE**

FAUSSE.

COLOQUINTE, θ. κολοκυνθίς, πι-

κροκολοκυνθίς, (φ. ιατρ.). || —

FAUSSE, ψευδοκολοκυνθίς.

COLORANT, ANTE, ὁ χρωματίζων.

COLORATION, θ. χρωματισμός.

COLORER, ρ. χρωματίζω. **S.** (με-

φορ.) συσπλάζω δι' ἐδωχίμω τρέ-
που.

COLOMBIER, ῥ. χρωματίζω (κατα-
λίτως).

COLOMBIQUE καὶ COLORIGÈNE,
ἐπιθ. χρωματισμοῦ πρίζεος
(παράλιος).

COLOMBIS, χρωματισμός (εἰκόνας),
ἐδωχία.

COLOMBISTE, χρωματιστὴς ἐπιτή-
θειος.

COLOSSAL, ALE (καὶ ἐπίρ. — ALE-
MENT), κολοσσιαῖος.

COLLOSSE, κολοσσός.

COLPORTAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

COLPORTER, ῥ. πᾶν περιφέρειν
(κυρ.) ἐφημερίδας. ῥ. διαδίδω
(εἰδήσειν).

COLPORTEUR, πωλητὴς (κυρ. ἐ-
φημερίδων κλπ.) περιφερόμενος
τοὺς δρόμους.

COLUMBIEN καὶ

COLUMBOÏDE, ἐπιθ. ἐχιδνοειδής.

COLUMELLE, θ. ὁ ἄξων περὶ τὸν
ὁποῖον στρέφεται ἡ ἑλὶξ τῶν
κοχλίων.

COLUNE, γειωγράφ., κλόουρος (κώ-
κλος).

COLZA, εἶδος κράμβης ἐλαιωφό-
ρου.

COMA, (τατρι.), κώμα, βῆθος.

COMATEUX, EUSE, κοματωδής.

COMBAT, μάχη. ῥ. ἁγών, πάλη.
|| — singulier, μονομαχία.

COMBATTANT, ANTE, μαχητής,
πολεμιστής.

COMBATTE (καθὼς τὸ BATTRE),
ῥ. μάχομαι. πολεμῶ. ἐναντιού-
μαι.

COMBIEN, ἐπίρ. πόσον; πόσον!
|| — de fois, ποσάκις.

COMBINABLE, ἐπιθ. συνδυαστός.

COMBINAISON, θ. συνδυασμός. ῥ.
συνένοσις. ῥ. σύγκρασις.

COMBINAITEUR, TRICE, δεινός πε-
ρὶ τοὺς συνδυασμούς.

COMBINATOIRE, ἐπιθ. ὁ τῶν ἢ διὰ
τῶν συνδυασμῶν.

COMBINÉ, (χημ.), σύγκραμα.

COMBINER, ῥ. συνδυάζω. ῥ. συγ-
κρινῶ, συνενώνω.

COMBLE, τὸ περισσεῦον (ὕπερ τὸ
μέτρον), ἐπιμέτρον. ῥ. κορυφή
κετρίου. ῥ. (μτφορ.) ὁ ἀνώτατος
βαθμός, τὸ ἔπακρον, ὁ κολο-
φῶν. ῥ. (ἐπιθ.) ὑπερχείλης. ||
de fond en —, ἄρδην, ἐκ θεμέ-

λιων. ||. pour — de, (φρσ.), ἵνα
μηδὲν ἐλλείπῃ.

COMBLEAU, σχοινὶ χονδρόν διὰ τὰ
κανόνια.

COMBLEMENT, (σπν.), γέμισμα ὡς
ἐπάνω. ἀπογέμισμα.

COMBLER, ῥ. γεμίζω (ὡς ἐπάνω).
ῥ. (μτφορ.) ἐκπληρῶ. ῥ. κορυ-
φῶ. || — de louanges, ὑπερ-
επαίνω.

COMBRIERE, εἶδος δικτύου διὰ
τοὺς θύνους κλπ., θυννί.

COMBUGER, ῥ. γεμίζω τὰ βαγέ-
νια μὲ νερόν ἵνα ποτισθῶσι πρὶν
τὰ μεταχειρισθῶν διὰ κρασί.

COMBURANT (-RENT), ANTE ἢ EN-
TE, (χημ.), καυστικός.

COMBUSTIBILITÉ, θ. ἡ ιδιότης
τοῦ-

COMBUSTIBLE, ἐπιθ. καύσιμος.
εὐπρηστος. εὐφλεκτος.

COMBUSTION, θ. καύσιμον. ῥ.
(μτφορ.) γενικὸς βρασμός, ἀνα-
βρασμός, ἀναστάσις.

COMÉDIE, θ. κωμωδία. θίατρον.
ῥ. χλεύη. ῥ. ὑπόκρισις.

COMÉDIEN, ENNE, κωμωδός. ῥ.
ὑποκριτής.

COMESTIBILITÉ, θ. ἡ ιδιότης τοῦ-

COMESTIBLE, ἐπιθ., ἐδωδιμος, φα-
γώσιμος. ||. (οὐσ.) τὰ τρώφιμα.

COMESTION, θ. (διδασκ.) ἐδωδή,
φάγωμα.

COMÉTAIRE, ἐπιθ. ὁ τῶν κομη-
τῶν.

COMÈTE, θ. κομήτης.

COMICKS, πλθ. συνελεύσεις (ἐκ-
κλησίαι) τῶν παλαιῶν Ῥωμαί-
ων.

COMICIAL, ALE, ὁ ἀνήκων εἰς τὰς
comices.

COMIQUE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐ-
πιθ., κωμικός. ῥ. γελοῖος. ||.
(οὐσ.) κωμωδοποιός.

COMITE, ἐπιτροπὴ πρὸς συζήτη-
σιν ὑποθέσεως. ῥ. ὁμήγουρις φί-
λων.

COMMA, (μουσ.), ἡμιτέταρτον τό-
νου, κόμμα. ῥ. (γραμματ.) δῶ
στιγμαὶ ἀλλεπάλληλοι (·).

COMMAND (DE —), κατὰ παραγγε-
λιαν (ἄλλου).

COMMANDANT, διοικητὴς (στρατοῦ,
φρουρίου ἢ στόλου).

COMMANDANTE, θ. ἡ γυνὴ τοῦ
COMMANDANT.

COMMANDASSER, ῥ. ἐπιτάσσειν
πιτρίδεις.

COMMANDE, θ. παραγγλία (πρὶν
τεχνίτην ἢ ἔμπορον). || de —
παραγγελτός. ῥ. (μτφορ.) πρὸς
ποίησιν.

COMMANDEMENT, ἐντολή. ῥ. (μτφορ.)
ταγὴ. ῥ. ἐξουσία.

COMMANDER, ῥ. προστάτω. πρὸς
αγγέλιον. ῥ. ἀρχίζω. ῥ. (μτφορ.)
(μτμ.) ἐπὶ φρουρίων ἐπιτάσσειν
μαί.

COMMANDEUR, θ. πρόσδοτος (ἐπὶ
δοχῇ) ἱππότητος.

COMMANDEUR, ἱππότης ἔχων ἱπ-
πόδαον. ῥ. ταξίάρχος ἱπποκρί-
τάγματος. ῥ. εἶδος πτηνίου
ρουτιού.

COMMANDITAIRE, συνεταῖρος ἐν
COMMANDE, θ. εταιρία ἐταί-
ρυθμίας.

COMMANDITER, ῥ. (ἐμπορ.) διὰ
κὼ ἐτερορρυθμίας.

COMME, (ἐπίρ.), ὡς, ὡς, καθὼς,
ῥ. ὅπως. ῥ. ὅλον. ῥ. πᾶν. ῥ.
πῶς! ῥ. ἐν φ. ῥ. (ὡς πᾶν)
ἐπειδή.

COMMEMORATION, θ. -RAISON, ἡ
νανάμνησις, (ἐν γέν.) μνήμη, ἡ
μνήμη. ῥ. (ἐκκλησ.) μνήμη (ἐν
ὀνόματι) ἁγίου ἢ ἀποστόλου.

COMMEMOREN, ῥ. ἀναμνησκέ-
μαι.

COMMENCANT, ANTE, ἀρχαίος.

COMMENCEMENT, ἀρχή.

COMMENCER (τὸ ο τρίπαιτα πρὸ
τοῦ A καὶ ο εἰς V), ῥ. ἀρχίζω.

COMMENDATAIRE, ὁ νεμετάτω.

COMMENDÉ, θ. πρόσδοτος (ἐν τοῖς
διὰ βίου.

COMMENDER, ῥ. δίδω πρὸς αὐτὸν
ἐν διὰ βίου (commencé).

COMMENSAL, ὁ συνεσθίων σὺν
ὡς μετὰ τινος, ὁμοεσθίων.

COMMENSURABILITÉ, θ. ἡ ἀνά-
μνηστικὴ σχέσις τῶν ἰσομετρώ-
ν.

COMMENSURABLE, ἐπιθ., ὁ ἀνά-
μνηστικῶς ἰσόμετρος.

COMMENSURATION, θ. ἡ ἀνά-
μνηστικὴ ἀνείρεσις τῶν ἰσομετρώ-
ν.

COMMENT, (ἐπίρ.) πῶς, ὡς
ἢ πῶς!

COMMENTAIRE, σχόλιον, σημείω-
σις, ὑπόμνημα. ||. les Commén-
taires.

tares de César, τὰ ὑπομνήματα τοῦ Καίσαρος.

COMMENTATEUR, σχολιαστής. ὑπομνηματιστής.

COMMENTER, ῥ. σχολιάζω, ὑπομνηματίζω. ῥ. παριζηγῶ ἐπὶ κακῷ.

COMMENAGE, φλουρία (περπερία) ἁλίου γυναικός.

COMMERCABLE, ἐπιθ. ἐμπορεύσιν (εὐχρηστός. τὰ) NEGOCIABLE.

COMMERCANT, ANTE, ἐμπορικὸς. (ῥ. αὐτ.) ἔμπορος.

COMMERCE, ἐμπόριον. ῥ. σχέσις.

COMMERCEUR (τὸ α τρέπεται πρὸς τὸ α ὅς ἐστις), ῥ. ἐμπορεύομαι.

COMMERCIAL, ALE, ἐμπορικὸς.

COMMERCE, ὁ. συντέκνισμα, κερματισμός. ῥ. γυνὴ φλόρος, κερματισμός, περπερίθρα.

COMMISER, ῥ. (οἶκ.), φλουρῶ ὡς ἐπὶ καρπῶσι.

COMMISAGE, συνένωσις πολλῶν πραγμάτων εἰς ἓν.

COMMITANT, ἐντολεὺς, ἐντολοποιός.

COMMITTEUR, ὁ συμπλέκων πολλὰ πράγματα εἰς ἓν.

COMMITTE (καθὼς τὸ METTRE), ὁ πράττω (λάθος, ἐγκλημα).

COMMITTER, ὁ. διαρίζω (εἰς ἐπιστάσεις).

COMMITTEE, ὁ. ἐμπιστευόμενος (ὕποθεσις).

COMMITTEE, ὁ. ἐκδίδω (εἰς κίνδυνον).

COMMITTEE, ὁ. συγκροτῶ (-κροῦμαι) μετὰ ἑαυτοῦ. ῥ. (τεχν.) συνάπτω πολλὰ πράγματα εἰς ἓν.

COMINATION, ὁ. (ῥ. αὐτ.), ἀπειλή.

COMINATION, ἐπιθ. (Ν. αὐτ.), ἀπειλή.

COMMUNICATIF, IVE, (ἱατρ.), ὁ καὶ ἄλλους γινόμενος θρῆνκα.

COMMUNION, ὁ. (χειρουργ.), ἡ ἐν ἑνὶ σώματι συντριψή.

COMMUNISE, διωρισμένος εἰς ἐν ἑνὶ σώματι. ῥ. (οὐκ.) ἐπιστάτης.

COMMUNISATION, ὁ. ἀσθημα οὐκ ἀσθημα.

COMMUNISME, (προσωρινός) ἐπιτομή.

COMMUNISTE, ὁ. ἀσυνό-

COMMUNISTE, τὸ ἔργον καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ COMMISSEUR.

COMMUNISTE, ὁ. παραγγέλναι (πρὸς τὸν κτλ.). ῥ. διπλωμα (ναυ-)

COMMUNISTE, ὁ. ἐπιτροπή, -εία.

COMMISSIONNAIRE, ὁ ἐπιφορτισμένος παραγγέλλειν (κυρ. προμηθεύειν πραγματεῖαν). ῥ. ὁδηγὸς περιμένων εἰς τὸν δρόμον πρὸς μετακείμενον φορτίον.

COMMISSIONNER, ῥ. ἐφοδιάζω με διπλωμα (πρὸς ἐκτέλεσιν παραγγέλναι).

COMMISSOIRE, ἐπιθ. (ὅρος) τοῦ ὁποῦ ἡ παράδοσις ἐπιφέρει ἀκέρωσιν.

COMMISSURE, ὁ. (ἀνατ.), τὸ μέρος ὅπου συνάπτονται τὰ χεῖλη τῆς συμβολῆς.

COMMISSION, ὁ. (Φλαμ.), συνάντησις διαφόρων οὐσιῶν συνεργουστῶν.

COMMODOAT. (Ν. αὐτ.), δάνεισμα ἀμισθον (ἐπὶ ἀκέραιῳ ἐπιστροφῇ).

COMMODOATAIRE, ἐπιθ. (Ν. αὐτ.), ὁ δανειζόμενος ἐπὶ ἀκέραιῳ ἐπιστροφῇ.

COMMODORE, ἐπιθ. εὐκολος. εὐχρηστος. καλὸς ὁδός. (ἐπὶ πραγμ.) ἀναπαικτικός. ἥ. VIE—, βίος ἀνετός. 2) (οὐκ. ὁ.) τραπεζί με συρτάριον.

COMMODORE, ἐπὶ ῥ. ἐν ἀνέσει.

COMMODORE, ὁ. ἀνεσις, εὐκολία.

COMMODORE, ῥ. εὐκαιρία. ῥ. (πλθ.) τὸ ἀναγκαῖον.

COMMOTION, ὁ. εἴναγμα δυνάμεως, κλονισμός. ῥ. (μαθ.) ταραχή.

COMMUNICABLE, ὁ. ἡ ἰδιότης τοῦ μεταβλητοῦ (τροποποιήσιως).

COMMUNICABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς μεταβολῆς (τροποποιήσιως).

COMMUNIER, ῥ. μεταβάλλω (τὴν ποιήν).

COMMUN, UNE, κοινός. συνήθης, τετριμμένος. ἀφρονος. πρόστυχος. ἥ. (οὐκ.) ὁ κοινὸς ὄχλος, οἱ πολλοί. ἥ. ἀπὸ τοῦ commune, χρόνον μετὰ τὸν χρόνον. ἥ. eu commune, κοινῶς, ἐκ συμφώνου.

COMMUNAL, ALE, ὁ ἀνέκων εἰς δῆμον (εἰς κοινότητα), δημοτικός.

COMMUNAUTÉ, ὁ. κοινότης. ἥ. — de biens, κοινοκτημοσύνη.

COMMUNE, ὁ. δῆμος, κοινότης. ῥ. δημαρχεῖον.

COMMUNEMENT, ἐπὶ ῥ. κοινῶς, συνήθως.

COMMUNICABILITÉ, ὁ. ἡ ἰδιότης τοῦ μεταβλητοῦ (τροποποιήσιως).

COMMUNICABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς μεταβολῆς (τροποποιήσιως).

COMMUNIER, ῥ. μεταβάλλω (τὴν ποιήν).

COMMUN, UNE, κοινός. συνήθης, τετριμμένος. ἀφρονος. πρόστυχος. ἥ. (οὐκ.) ὁ κοινὸς ὄχλος, οἱ πολλοί. ἥ. ἀπὸ τοῦ commune, χρόνον μετὰ τὸν χρόνον. ἥ. eu commune, κοινῶς, ἐκ συμφώνου.

COMMUNAL, ALE, ὁ ἀνέκων εἰς δῆμον (εἰς κοινότητα), δημοτικός.

COMMUNAUTÉ, ὁ. κοινότης. ἥ. — de biens, κοινοκτημοσύνη.

COMMUNE, ὁ. δῆμος, κοινότης. ῥ. δημαρχεῖον.

COMMUNEMENT, ἐπὶ ῥ. κοινῶς, συνήθως.

COMMUNICABILITÉ, ὁ. ἡ ἰδιότης τοῦ μεταβλητοῦ (τροποποιήσιως).

COMMUNICABLE, (ἐπιθ.) κοινω-
τός.

COMMUNICATIF, IVE, κοινω-
τικός. (ἐπὶ πραγμ.) μεταδοτικός.

COMMUNICATION, ὁ. κοινὴ, σχέσις. συγκοινωνία. ῥ. κοινοποίησις. διακοινωνία. ῥ. (ῥ. αὐτ.) κοινωσις.

COMMUNICATIVEMENT, ἐπὶ ῥ. μετὰ τὸν κοινωτικόν.

COMMUNIER, ῥ. κοινῶν (τῶν θεῶν μυστηρίων), μεταλαμβάνων.

COMMUNION, ὁ. ἡ μεταδοσις ἡ μετάληψις τῶν θεῶν μυστηρίων.

COMMUNION, ὁ. τὸ κοινωτικόν. ῥ. ἡ κοινότης (δογματῆς) τῶν πιστῶν.

COMMUNIQUE, ῥ. μεταδίδω. διακοινῶν. ῥ. (οὐκ.) συγκοινωνῶν.

COMMUNISME, τὸ σύστημα (ἡ ἀντίθεσις) τῶν COMMUNISTES.

COMMUNISTE καὶ COMMUNITAIRE, ὁ πρὸς δίδω τὴν κοινοκτημοσύνην.

COMMUNISTE, ὁ. ἀνέκων εἰς τὰ συναλλάγματα.

COMMUTATION, ὁ. μεταβολή (τῆς ποινῆς). ῥ. (ῥ. αὐτ.)—REVERSION.

COMPACTE, ὁ. πυκνότης.

COMPACTE ἢ COMPACT, ACTE, ἐπιθ. πυκνός.

COMPAGNE, ὁ. (γυνή) σύντροφος. σύζυγος.

COMPAGNIE, ὁ. ὁμάδου. συντροφία. συναναστροφή. ῥ. (ἐμπορ.) εταιρία. ῥ. (στρατ.) λόχος. ῥ. (ἐπὶ πν.) κοπάδι. ἥ. de—, ὁμοῦ.

COMPAGNON, σύντροφος. συνόμιλος. ἥ. — de voyage (de route), συνοδοιπόρος, συνταξιδιώτης.

COMPAGNONNAGE, εταιρία τεχνι-
τῶν.

COMPARABILITÉ, ὁ. ἡ ἰδιότης τοῦ συγκρίναι.

COMPARABLE, ἐπιθ. ἄξιον νὰ συγκρίνῃ, παραλλήλως.

COMPARAISON, ὁ. σύγκρισις. ἥ. sans—, hors de—, ἀσυγκρίτως.

COMPARAISON, ὁ. σύγκρισις. ἥ. sans—, hors de—, ἀσυγκρίτως.

COMPARAISON, ὁ. σύγκρισις. ἥ. sans—, hors de—, ἀσυγκρίτως.

COMPARAISON, ὁ. σύγκρισις. ἥ. sans—, hors de—, ἀσυγκρίτως.

COMPARAISON, ὁ. σύγκρισις. ἥ. sans—, hors de—, ἀσυγκρίτως.

COMPARAISON, ὁ. σύγκρισις. ἥ. sans—, hors de—, ἀσυγκρίτως.

COMPARAISON, ὁ. σύγκρισις. ἥ. sans—, hors de—, ἀσυγκρίτως.

COMPARAISON, ὁ. σύγκρισις. ἥ. sans—, hors de—, ἀσυγκρίτως.

COMPARAISON, ὁ. σύγκρισις. ἥ. sans—, hors de—, ἀσυγκρίτως.

COMPARAISON, ὁ. σύγκρισις. ἥ. sans—, hors de—, ἀσυγκρίτως.

COMPARAISON, ὁ. σύγκρισις. ἥ. sans—, hors de—, ἀσυγκρίτως.

COMPARAISON, ὁ. σύγκρισις. ἥ. sans—, hors de—, ἀσυγκρίτως.

COMPARAISON, ῥ. (παλ.) ἐνεί COMPARAISON.

COMPARAISON, ὁ. ὡφισιν πρόσωπον θεάτρον.

COMPARTEMENT, ἄρροισμα σχημάτων ἢ σωμάτων συμμέτρως διατεταγμένων. διαίρεσις κανονική. ῥ. χάρισμα (θέλησις ἔξ).

COMPARUTION, ὁ. ἐμφάνις (εἰς δικαστήριον κτλ.).

COMPAS, διαθήτης, πριέλι. ῥ. (ναυτ.) πούσικα. ῥ. (υποδήμ.) μέτρον τοῦ ποδός.

COMPASSEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-

COMPASSEN, ῥ. μετρῶ μετὰ τὸν διαβήτην. ῥ. διαίρω ἢ διευθετῶ κατ' ἀναλογίαν. ῥ. (μτφορ.) κανονίζω ἐπιτετηδευμένως τὰς πράξεις (τὰ κινήματα) μου.

COMPASSEUR, ὁ μετρῶν μετὰ τὸν διαβήτην.

COMPASSION, ὁ. οἶκτος, συμπάθεια.

COMPATIBILITÉ, ὁ. τὸ ὄφρ. οὖς. τοῦ-

COMPATIBLE, ἐπιθ. ὁ δυνάμενος συμφωνῆσαι (συμβιβασθῆναι) μετ' ἄλλου, συμβιβαστός.

COMPATIR, ῥ. συμπάσχω, συναλγῶ. ῥ. συμφωνῶ.

COMPATISSANT, ANTE, οἰκίεργον, συμπαθής.

COMPATRIOTE, συμπατριώτης.

COMPENDIUM (Δεν.), ἐπιτομή.

COMPENSABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικός ἀντισταθμίσεως.

COMPENSATEUR, TRICE, ἐξισωτικός, ἰσοσταθμιστικός.

COMPENSATION, ἐξίσωσις, ἀντιστάθμισις, ἀποζημίωσις.

COMPENSATOIRE, ἐπιθ. ἀντισταθμιστικός.

COMPENSER, ῥ. ἐξισῶ. ἀντισταθμίζω ῥ. ἀποζημιώνω. ῥ. ἐξοφλῶ ἀμοιβάως, ἀμψηφίζω (χρῆς).

COMPENSER, ῥ. ἐξισῶ. ἀντισταθμίζω ῥ. ἀποζημιώνω. ῥ. ἐξοφλῶ ἀμοιβάως, ἀμψηφίζω (χρῆς).

COMPENSER, ῥ. ἐξισῶ. ἀντισταθμίζω ῥ. ἀποζημιώνω. ῥ. ἐξοφλῶ ἀμοιβάως, ἀμψηφίζω (χρῆς).

COMPENSER, ῥ. ἐξισῶ. ἀντισταθμίζω ῥ. ἀποζημιώνω. ῥ. ἐξοφλῶ ἀμοιβάως, ἀμψηφίζω (χρῆς).

COMPENSER, ῥ. ἐξισῶ. ἀντισταθμίζω ῥ. ἀποζημιώνω. ῥ. ἐξοφλῶ ἀμοιβάως, ἀμψηφίζω (χρῆς).

COMPENSER, ῥ. ἐξισῶ. ἀντισταθμίζω ῥ. ἀποζημιώνω. ῥ. ἐξοφλῶ ἀμοιβάως, ἀμψηφίζω (χρῆς).

COMPENSER, ῥ. ἐξισῶ. ἀντισταθμίζω ῥ. ἀποζημιώνω. ῥ. ἐξοφλῶ ἀμοιβάως, ἀμψηφίζω (χρῆς).

COMPENSER, ῥ. ἐξισῶ. ἀντισταθμίζω ῥ. ἀποζημιώνω. ῥ. ἐξοφλῶ ἀμοιβάως, ἀμψηφίζω (χρῆς).

COMPENSER, ῥ. ἐξισῶ. ἀντισταθμίζω ῥ. ἀποζημιώνω. ῥ. ἐξοφλῶ ἀμοιβάως, ἀμψηφίζω (χρῆς).

COMPENSER, ῥ. ἐξισῶ. ἀντισταθμίζω ῥ. ἀποζημιώνω. ῥ. ἐξοφλῶ ἀμοιβάως, ἀμψηφίζω (χρῆς).

τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ἔ), ῥ. ἀνέχω, ἐπιβάλλω.

COMPÉTITION, συνανταγωνιστής.

COMPLAITEUR, ἐξανεστής (συγγραμμ.).

COMPLAISON, ὁ. συλλογή, ἀπάνθισμα.

COMPLER, ῥ. ἐκπλήσσει πρὸς συγγραμμὴν, συντάττω ἀπανθίσματα.

COMPLAINTE, ὁ. ἀγωγή (ἐπὶ δικαστ.). ῥ. μέλος (ᾄσμα) θρηνηδός, μωρολόγι.

COMPLAIRE, ῥ. ἐξαρεστώ. ῥ. (αὐτπθ.) εἶμαι αὐτάρεστος.

COMPLAISANCEMENT, ἐπιρ. μετὰ τὸν ὑποχρεωτικόν.

COMPLAISANCE, ὁ. ἀρέσκεια, καλοσύνη.

COMPLAISANT, ANTE, συγκαταθικός, ὑποχρεωτικός, ἄρεσκος. ῥ. (ἐπὶ κακοῦ) κολάζει διευκολύνων τοὺς ἔρωτάς τινας.

COMPLANT, ἀμπειλοφυεῖα.

COMPLÉMENT, συμπλήρωμα. ῥ. (γρμτ.) συγκείμενον, συγκατηγόρημα.

COMPLÉMENTAIRE, ἐπιθ. ὁ χρησιμεύων ὡς συμπλήρωμα κτλ.

COMPLET, ETE, πλήρης, ἐντελής.

COMPLÉTEMENT, συμπληρωσικόν.

COMPLÉTEMENT, ἐντελῶς, πληρῶς.

COMPLÉTER (τὸ εἰς τῆς παραλήγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ἔ), ῥ. συμπληρῶ.

COMPLÉTIF, IVE, συμπληρωσικός.

COMPLEXE, συμπλεγμένος, σύνθετος.

COMPLEXION, ὁ. ἰδιοσυγκρασία, κράσις.

COMPLEXIONNE (BIEN OU MAL —), καλῆς ἢ κακῆς κράσεως.

COMPLEXITE, ὁ. τὸ σύνθετον, (ὡς ἰδιότης).

COMPLICATION, ὁ. περιπλοκή (δυσχέρεια) πραγμάτων ἢ νοσηματικῶν συμπτωμάτων.

COMPLICE, ἐπιθ. συνέννοχος (ἐγκλήματος).

COMPLICITÉ, ὁ. συνεννοχή (εἰς ἐγκλημα).

COMPLIES, ὁ. πλθ. (ἐκκλησ.), τὸ ἀπόδειπνον.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

χαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

COMPLIMENT, πρόσρησις, προσφώνησις, προσαγόρευσις. ῥ. Je vous fais (mon) —, αἰς συγχαίρω. ῥ. sans compliment, ἐλευθέρως, εὐκρινῶς.

πράξι τὸ φαινόμενον πλὴν χωρὶς βάσιν, δέξιμορα.

CONCEVABLE, ἐπιθ. καταληπτός. **CONCEVOIR** (je conçois, nous concevons, ils conçoivent; je concevais; je conçus; je concevrai; que je conçoive; que je conçusse; concevant; conçu), ρ. συλλαμβάνω (ἐν γαστρί). **S.** (μετορ.) συλλαμβάνω σκοπὸν (ἰδίαν κτλ.). **S.** (ἀπλ.) ἀντιλαμβάνομαι. καταλαμβάνω, ἐννοῶ. **S.** (κατὰ μτχ.) ἐκφράζω, περιέγω. ||. la phrase était ainsi conçue, εἶχε δὲ ἡ φράσις οὕτω.

CONCEPTE, ἡ δευτέρα δεξαμενὴ ἀλοπηλίου.

CONCOÛRE, θ. (γεωμετρ.), ἡ κογχουίδης (καμπύλη).

CONCHYLIOLOGIE, θ. κογχυλιολογία.

CONCURRENCE, οἰκοφύλαξ (κυρίου).

CONCUBERIE, θ. ἡ ἐπιστάσις ἐπὶ τὸ δωμάτιον τοῦ οἰκοφύλακος. **S.** δεσποτῆριον.

CONCILE, σύνοδος (ἐκκλησία).

CONCILIABLE, ἐπιθ. συμβιβάσιμος.

CONCILIABLE, συνάθροισις ἀθέμιτος (ἐπὶ κακῷ), παρασυναγωγή, ψευδοσύνοδος.

CONCILIAIRE (καὶ ἐπιρ. -EMENT), ἐπιθ. συνοδικός.

CONCILIANT, ANTE, συμβιβαστικός.

CONCILIATEUR, TRICE, συμβιβαστής. (ἐπιθ.) συμβιβαστικός.

CONCILIATION, θ. συμβιβασμός, συνδιαλλαγή.

CONCILIATOIRE, ἐπιθ. συμβιβαστικός, διαλλακτικός.

CONCILIER, ρ. συμβιβάζω, συνδιαλλάττω. ||. περιποιῶ εὐνοίαν εἰς, ἐλπίδα.

CONCIS, ISE, συνεπτυγμένος, σύντομος.

CONCISION, θ. ἀκρίβεια καὶ συντομία λόγου.

CONCITOYEN, ENNE, συμπολίτης, -ίτης.

CONCLAVE, ἡ συνέλευσις τῶν Καρδινάλιων καὶ τὸ μέρος ὅπου συνέρχονται πρὸς ἐκλογὴν τοῦ Πάππα.

CONCLAVISTE, ἐκκλησιαστικός σύγκελλος ἐκλέκτορος καρδινάλιου.

CONCLUANT, ANTE, ὁ ἀποδεικνύων τι.

CONCLURE (je conclus, nous concluons; je conclusais; je conclusai; qu'il conclue; que je conclusse; concluant; conclu), ρ. ἀποφασίζω τι τελειωτικῶς, κλείω (εἰρήνην κτλ.). συμπεραίνω (τὸν λόγον μου). **S.** πορίζομαι (ἐξάγω) ὡς συμπέρασμα. **S.** (δικνμ.) ἐξαιτούμαι ἡ γνωμοδοτῶ ἐπὶ τέλει. **S.** (τρτπρ.) ἀποδεικνύω.

CONCLUSIF, IVE, (Γρμτ.), συλλογιστικός, συμπερασματικός.

CONCLUSION, θ. τέλος (συμφωνίας, διασκέψεως). ἐπιλογος. συμπέρασμα. **S.** (δικνμ.) ἡ ἐπὶ τέλει αἰτία ἡ γνωμοδότησις.

CONCOLOURE, ἐπιθ. ὁ ἀμφοτέρωθεν ὁμοιόχρους.

CONCOMBE, ἀγγούρι, (φυτ.). ||. —de mer, εἶδος ὀλοθυρίου.

CONCOMITANCE, θ. συνδρομή (περιστάσεων).

CONCOMITANT, ANTE, συμπαραμαρτών.

CONCORDANCE, θ. συμφωνία (ἰδεῶν, μαρτυριῶν κτλ.).

CONCORDANT, (μευσ.), = TENSOR.

CONCORDAT, συνθήκη (κυρ. μετὰ τοῦ Πάππα). **S.** (ἐμπρ.) συμβιβασμός (περὶ χρέους).

CONCORDE, θ. ἁμόνοια, σύμνοια.

CONCORDER, ρ. συνάδω, συμφωνῶ.

CONCOURIR (καθὼς τὸ ἀπλοῦν), ρ. συμπέτω (εἰς τὸ αὐτὸ σημειον). **S.** συντρέχω (πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν), συνεργῶ. **S.** συναγωνίζομαι (περὶ βραβεῖου κτλ.).

CONCOURS, σύμπραξις. συνδρομή (περιστάσεων). σύρροη (λαοῦ). συναγωνισμός (περὶ βραβεῖου), διαγώνισμα.

CONCERNER, ρ. κάμνω νὰ γίνῃ σὺμὰ τι concerné.

CONCERNABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικός συγκρίσεως (συμπέξεως).

CONCEUR, UR, μτχ. πθ. τοῦ CONCEVOIR.

CONCET, ÈTE, (φλοφ.), συγκεκριμένος. **S.** (χημ.) συμπηχημένος.

CONCRETION, θ. σύμψηξις.

CONCRETIONNAIRE ἢ **CONCRETIONNÉ**, ENNE, ἐπιθ. ὁ διὰ συγκρίσεως (συμπέξεως) σχηματισμένος.

CONCURINAGE, ἡ μετὰ πολλῶν ὁδῶν συμβίωσις.

CONCUBINAIRE, ὁ σύζυγος μετὰ πολλῶν κτλ.

CONCUBINE, θ. πάλαιος.

CONCUPISCENCE, θ. παρρησία, θυμία.

CONCURRENCEMENT, ἐπιρ. κατὰ τὴν ἀγωνισμὸν. **S.** ἐκ συμφωνίας.

CONCURRENCE, θ. συναγωνισμὸς. **S.** jusqu'à — (à la — de) μέχρι συμπληρώσεως.

CONCURRENT, ENTE, ὁ συναγωνιζόμενος πρὸς τινα περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου.

CONCUSSION, θ. ἀρπαγή, κατάχρησις.

CONCESSIONNAIRE, ἐνοχός κτλ. χρήσεων (περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν δημοσίων).

CONDAMNABLE, καταδίκης ἄξιον, ἀξιοκατάκριτος.

CONDAMNATION, θ. καταδίκη.

CONDAMNER, ρ. καταδικάζω. **S.** (μτμ.) κλίνω κατακρίνω. **S.** (ἐμπρ.) κλίνω (ὁράν κτλ.) διὰ παντός. ||. (πθ. μτχ. ὡς οὐα.) καταδικάζω.

CONDENSABILITE, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ πυκνῶσθαι.

CONDENSABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς πυκνώσεως.

CONDENSATEUR, μηχανὴ συνανέχουσα τὸ ἡλεκτρικὸν ρεῖμα κτλ.

CONDENSATION, θ. τὸ οὐα. τῶν αὐτῶν ὑποστασέων εἰς μίαν.

CONDENSE, ρ. συστέλλω εἰς μίαν κρύτερον ὄγκον, συμπυκνῶ.

CONDENSEUR, = CONDENSATEUR.

CONDENSEMENT, θ. συγκατάβασις.

CONDENSEMENT, ἄρτυμα.

CONDIMENT, ἄρτυμα.

CONDIMENTEUR, EUSE, ὁ χρησιμεύων ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἄρτυμα.

CONDISCIPLE, συμμαθητής.

CONDIT, χαχαρωτὸν, κἀνδον.

CONDITION, θ. κατάσταση. **S.** ὁ κοινωνικὴ. **S.** εὐγένεια. **S.** (ἐμπρ.) ἄγγελμα. **S.** θέσις ὑπέρτατος ὅρος (συμφωνίας).

CONDITIONNEL, ELLE, (καὶ ἐπιρ.) στέγνωμα τῶν μεταξὺν.

CONDITIONNEL, ELLE, (καὶ ἐπιρ.) -EMENT, ὁ ἐπὶ συνθήκῃ (ὁπότε) γινόμενος. **S.** ὁ υποθετικός.

CON. Εγκαινιάζω. S. (μτφορ.) προδορξω κατ' εξαίρεσιν.
 CONANGUIN, INE, ὁμαίων, ὁμο-
 πατριος.
 CONANGUNITÉ, 0. συγγένεια ἐξ
 ἡμοπατρίας.
 CONSCIENCE, 0. συνειδός, συνεί-
 δεσις. S. συναίσθησις. || hom-
 me de— (ou) sans—, εὐσυνεί-
 δετος ἢ ἀσυνείδητος (ἄνθρωπος).
 CONSCIENCEUSEMENT, ἐπίρ. ἐν
 συνείδησει, εὐσυνείδητος.
 CONSCIENCEUX, KUSE, εὐσυνείδη-
 τος.
 CONSCIENT, ENTE, (φλοσφ.), ὁ συ-
 νειδής τι.
 CONSCRIPTIBLE, ἐπιθ. στρατολο-
 γήσιμος.
 CONSCRIPTION, 0. ἀπογραφή στρα-
 τωμάτων, στρατολογία.
 CONSCIENT, ἐπιθ. συγγεγραμμένος
 (βουλευτής ἐν Ρώμῃ). S. γρα-
 πτήσιμος (κατὰ τὸν περὶ ἀπο-
 γράφης νόμον).
 CONSCINATION, 0. καθιέρωσις.
 CONSCUTIF, INE, (καὶ ἐπὶρ.) -E-
 MENT, ὁ κατὰ συνέχειαν.
 CONSEIL, συμβουλή. S. βουλή.
 CONSEILLER, S. σύμβουλος, συ-
 γγρηγορός.
 CONSEILLER, ρ. συμβουλευώ.
 CONSEILLER, ERE, σύμβουλος.
 CONSEILLEMENT, συγκατάθεσις.
 CONSEILIER, (καθὼς τὸ ἀπλοῦν), ρ.
 συγκατατίθεμαι (-κατανεύω),
 παρρω. S. (ναυτ.) γέρνω ὑπὸ τὸ
 πῦρ ἢ τὴν βίαν τοῦ ἀνέμου,
 ἢ κατὰ τὴν θέαν νὰ συντριβῶ (νὰ διαρ-
 ρῶ).
 CONSEQUENCE, ἐπὶρ. ἐπομέ-
 νια.
 CONSEQUENCE, 0. συμπέρασμα,
 ἀποτέλεσμα. συνέπεια. S. ἐμβρί-
 μια, ἐπισήμωσις.
 CONSEQUENT, ENTE, ὁ ἔχων συ-
 ντησίαν, σύμφωνας. S. (οὐσ.) ἢ
 σύμφωνα πρῶτα (ἐνθυμητικός).
 S. ἡ δεύτερος (ἀναλογικός) ὅρος. ||
 moi—, ἐπομένως, ἄρα.
 CONSERVATEUR, TRICE, ὁ συντη-
 γὴς (διατηρῶν) τι. S. ἐπιτηρη-
 γὴς, φύλαξ. S. (εἰς τὴν Ἀγγλ.)
 ὁ συντηρητικός, (ἐν τῶν πολι-
 τικῶν συστημάτων).
 CONSERVATIF, INE, συντηρητι-
 κός.
 CONSERVATION, 0. διατήρησις.

CONSERVATOIRE, ἐπιθ. συντηρη-
 τικός. S. (οὐσ.) σχολεῖον μουσι-
 κῆς, ὠδεῖον.
 CONSERVE, 0. γλύκισμα. S.
 πλοῖον συμπαράτεμον ἄλλο.
 S. (πλθ.) ὁμματούλια.
 CONSERVER, ρ. διατηρῶ, φυλάτ-
 τω, προφυλάττω.
 CONSIDÉRABLE, ἐπιθ. πολὺς, ση-
 μαντικὸς, λόγου (θίεας κτλ.) ἕ-
 ξιος.
 CONSIDÉRABLEMENT, ἐπὶρ. πολὺ.
 CONSIDÉRANT, αἰτιολογία (τὸ 'Ε-
 पेῖδη) δικαστικῆς ἀποφάσεως.
 CONSIDERATION, 0. σκέψις, ἐξέ-
 τασις. S. προσοχή. S. αἰτία,
 λόγος. S. ὑπόληψις.
 CONSIDÉRER, ρ. παρατηρῶ. S.
 θεωρῶ, κρίνω. S. λόγον ποιού-
 μαί τινας, ἔχω εἰς ὑπόληψιν.
 CONSIGNATAIRE, ὑποθηκοφύλαξ.
 S. ἐντολοδόχος ἐμπορῶν.
 CONSIGNATEUR, ὁ παρακαταθέντων
 ἐμπορεύματα κτλ.
 CONSIGNATION, 0. παρακατάθε-
 σις (χρημάτων κλπ.), παρακα-
 τάθηκη.
 CONSIGNE, 0. παραγγέλλω διδο-
 μένη εἰς φρουρὸν. S. ἀπαγό-
 ρευσις πρὸς εἰσὸδον ἢ ἐξοδον.
 CONSIGNER, ρ. παρακαταθέντω (πο-
 σὸν διαφιλονεικούμενον κτλ.).
 S. σημειῖν (καταχωρίζω) εἰς
 ἔγγραφο. S. ἀπαγορεύω τὴν εἰ-
 σὸδον ἢ τὴν ἐξοδον εἰς τινα.
 CONSISTENCE, 0. παγιότης, μο-
 νιμότης, σύστασις.
 CONSISTANT, ANTE, συνιστάμε-
 νος εἰς. S. στερεός, μόνιμος.
 CONSISTER, ρ. συνίσταμαι (εἰς ἢ
 ἐκ).
 CONSISTOIRE, ἡ σύνοδος τῶν Καρ-
 δινάλων. S. τὸ πρεσβυτέρειον
 τῶν Διακρυτομένων. S. τὸ
 συνέδριον τῶν Ἰουδαίων.
 CONSISTORIAL, ALLE, (καὶ ἐπὶρ.)
 -EMENT, ὁ τοῦ ἢ παρὰ τοῦ CON-
 SISTOIRE, συνοδικός.
 CONSOLABLE, ἐπιθ., ἐπιδεκτικὸς
 παρηγορίης.
 CONSOLANT, ANTE, παρηγορητι-
 κός.
 CONSOLATEUR, TRICE, παρηγο-
 ρός.
 CONSOLATION, 0. παρηγορία.
 CONSOLATOIRE, ἐπιθ. ὁ γινόμε-

νός ἢ λεγόμενος πρὸς παρηγο-
 ρίαν, ὁ ἐν εἰδῇ παρηγορίας.
 CONSOLE, 0. ὑποστήριγμα (ἐξω-
 στήριγμα κτλ.). S. σκευὴς πρὸς
 ἐπιθέσιν ὁρολογίων κτλ.
 CONSOLER, ρ. παρηγορῶ.
 CONSOLIDATION, 0. τὸ οὐσ. τοῦ-
 CONSOLIDER, ρ. στερεῖν, παγι-
 ὶν. S. συνουλόω (πληγῇ). S.
 ἀσφαλίζω τὴν πληρωμὴν (χρέι-
 ους).
 CONSONNABLE, ἐπιθ. καταναλώ-
 σιμος.
 CONSONNATEUR, καταναλωτής
 (τῶν προϊόντων). S. (Γρφ.) τε-
 λειωτής (τῆς πίστεως).
 CONSONNATION, 0. ἡ διὰ τῆς χρή-
 σεως κατανώσις· τελειώσις.
 (Γρφ.) συντέλεια.
 CONSONNÉ, EE, τέλειος. || (οὐσ.
 ἀρ.), ὡμὸς κρέας χυλωμέ-
 νου.
 CONSONNER, ρ. τελειῶν. πραγ-
 ματοποιῶ. S. καταναλίσκω (διὰ
 τῆς χρήσεως). S. βράζω μέχρι
 χυλωσεως.
 CONSONNEMENT, 0. κατανώσις.
 S. μαρμαριζέ, φθίσις.
 CONSONNANCE, 0. συνηχία, (γρ-
 μτ.) ὁμοιοκαταληξία.
 CONSONNANT, ANTE, συνηχῶν.
 (γρμτ.) ὁμοιοκαταληκτικός.
 CONSONNE, 0. (στοιχείον) σύμφω-
 νον.
 CONSORTS, πλθ. οἱ ἔχοντες συμ-
 φέρον εἰς τὴν αὐτὴν δίκην, ὁμό-
 δικοί. S. (συνθ. ἐπὶ κακοῦ)
 σύντροφοι.
 CONSOUÉ, 0. σύμφυτον, (φυτ-
 λατρ.).
 CONSPIRATEUR, συνωμότης.
 CONSPIRATION, 0. συνωμοσία.
 CONSPIRE, συνομνύω. S. συν-
 τρέχω (πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν),
 συντελῶ.
 CONSPUE, ρ. προσπτύω. S. πε-
 ριφρονῶ.
 CONSTABLE (Ἀγγλ.), ἀστυνόμος.
 CONSTAMENT, ἐπὶρ. σταθερῶς,
 διαρκῶς.
 CONSTANCE, 0. καρτερία, σταθε-
 ρότης, ἐπιμονή.
 CONSTANT, ANTE, σταθερός, καρ-
 τερικός, ἐπιμονός. (ἐπὶ πραγμ.)
 μόνιμος, βέβαιος.
 CONSTATATION, 0. τὸ οὐσ. τοῦ-

CON

CONSTATEUR, ρ. αποδεικνύων τὴν ἀλήθειαν, πιστοῦμαι, βεβαιῶναι.
 CONSTELLATION, θ. ἀστερισμός.
 CONSTELLE, ΕΒ, ὁ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἀστερισμοῦ γενόμενος.
 CONSTIER, ρ. (ἀπρ.), εἶναι πρόδηλον.
 CONSTERNATION, θ. κατάπληξις.
 CONSTERNER, ρ. καταπλήττω.
 CONSTIPATION, θ. ἐμφραξίς (τῆς κάτω κοιλίας), δυσκοιλότης.
 CONSTIPER, ρ. προξενῶ ἐμφραξίν (δυσκοιλότητα).
 CONSTITUANT, ANTE, ὁ συνιστῶν ἢ καθιστῶν κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).
 CONSTITUER, ρ. συνιστῶ, συγκροτῶ. S. καθίστημι. S. (αὐτοῦ) ἀποκτῶ σύνταγμα. ||. se—en fureur, ἐμδαίνω εἰς ὄργην. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ θ.) καθιστῶς συνεστώς. συντεταγμένος. διωρισμένος.
 CONSTITUTIF, IVE, συστατικός. καταστατικός.
 CONSTITUTION, θ. σύστασις. S. κρᾶσις, κατάστασις (τοῦ σώματος κτλ.). S. διορισμός (ἀντικλήτου κτλ.). S. πολιτικός οργανισμός (Κράτους). σύνταγμα.
 CONSTITUTIONNAIRE, ἐπιθ. ὁ συνταγματικῶς διοικούμενος (πολιτευόμενος).
 CONSTITUTIONNALISER, ρ. οργανίζω συνταγματικῶς.
 CONSTITUTIONNALISME, τὸ συνταγματικὸν φρόνημα.
 CONSTITUTIONNALITE, θ. ὁ χαρακτήρ τοῦ—
 CONSTITUTIONNEL, ELLE, (ἕξ ἐπὶ ρ.) —EMENT, συνταγματικός.
 CONSTRICTEUR, (μὴ) συσφιγγῶν, (ἀνατ.).
 CONSTRICTIF, IVE, (ιατρ.) συσφιγκτικός.
 CONSTRUCTION, θ. σύσφιξις.
 CONSTRUCTEUR, δημιουργός, κατασκευαστής. ||.—de vaisseaux, ναυπηγός.
 CONSTRUCTION, θ. κατασκευὴ, οἰκοδομή (-δόμημα). S. σύνταξις (συνθήκη) λόγου. S. (γεωμετρ.) διαγραφή (σχήματος).
 CONSTRUIRE, θ. οἰκοδομῶ, κατασκευάζω. S. διαγράφω (σχῆμα). S. συνθέτω (συντάττω) κατὰ κανόνα.
 CONSTURPATEUR, = CORRUPTEUR.

CON

CONSTUPRATION, θ. τὸ οὖς τοῦ—
 CONSTUPHER, ρ. διαφθεῖρω (γυναικα).
 CONSUBSTANTIALITE, θ. τὸ ὁμοούσιον.
 CONSUBSTANTIEL, ELLE, (ἕξ ἐπὶ ρ.) —EMENT, (ὀλγ.), ὁμοούσιος.
 CONSUL, ὑπάτος ('Ρωμ.). S. πρόξενος. S. ἐμποροδίκης.
 CONSULAIRE (καὶ ἐπὶ ρ. —EMENT), ἐπιθ., ὁ τῶν ἐμποροδικῶν ἢ τῶν ὑπάτων, ὑπατικός.
 CONSULAT, ἡ ἀξία καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἀρχῆς τοῦ Consul, ὑπατείας, προξενείας. S. προξενεῖον.
 CONSULANT, ὁ συμβουλευτὴν (νομικὸς ἢ ἱατρὸς). S. ὁ συμβουλευόμενος.
 CONSULTATIF, IVE, συμβουλευτικός.
 CONSULTATION, θ. συμβούλιον ἢ γνωμοδότησις (νομικῶν ἢ ἱατρῶν).
 CONSULTIER, ρ. συμβουλευέσθαι. S. συστήτομαι.
 CONSUMENT, ANTE, καταναλωτικός.
 CONSUMER, ρ. καταναλίσκω, φθείρω, κατατρίβω.
 CONTABESCENCE, θ. (ιατρ.), τῆξις, μαρasmus.
 CONTABESCENT, ENTE, (ιατρ.), καταεκληκῶς ὑπὸ μαρasmus.
 CONTACT, συνάφεια. S. ἐπιμιξία.
 CONTAGIER, ρ. μεταδίδω μίλημα νόσου διὰ συναφείας.
 CONTAGIEUX, EUSE, κολλητικός, μεταδόςιμος.
 CONTAGION, θ. ἡ διὰ τῆς συναφείας μετάδοσις νοσήματος καὶ αὐτὸ τὸ τοιοῦτοτροπὸς μεταδιδόμενον νόσημα.
 CONTAILLES, θ. πλο. τὰ γνάφαλα τοῦ μεταξίου.
 CONTAMINER, ρ. μιλῶν.
 CONTE, διήγημα (πλαστὸν), μυθολόγημα.
 CONTEMPLATEUR, TRICE, ὁ θεωρῶν διὰ τοῦ νοῦς, παρρηρητής (τῆς φύσεως κτλ.).
 CONTEMPLATIF, IVE, θεωρητικός.
 CONTEMPLATION, θ. ἡ διὰ τοῦ νοῦς ἢ μετὰ θαυμασμοῦ καὶ προσοχῆς θεωρία, μελέτη (τῶν ὄντων κτλ.).
 CONTEMPLER, ρ. θεωρῶ (μετὰ

CON

προσοχῆς ἢ θαυμασμοῦ), ἐπὶ τρω.
 CONTEMPORAIN, AINE, σύγχρονος.
 CONTEMPORANEITE, θ. τὸ σύγχρονον.
 CONTEMPTEUR, καταφρονῶν.
 CONTEPTIBLE, ἐπιθ. καταφρονετός.
 CONTENANCE, θ. χρομικότης. S. τρόπος, στάσιμον, φέρσιμον κτλ. ||. perdre—, θορυβεῖσθαι τὰ χεῖρα.
 CONTENANT, ANTE, περιέχων.
 CONTENDANT, ANTE, συνανταζόμενος.
 CONTENIR (καθὼς τὸ ἀπλὸν), περιέχειν, περιλαμβάνειν, χροῶ, περιέχειν, ἀναχάττειν. S. ἀναστῆλθαι, ἀναχάττειν (μσ.) κρατοῦμαι, ἐγκρατεύομαι.
 CONTENT, ENTE, εὐχαριστήσιμος.
 CONTENTEMENT, εὐχαριστία.
 CONTENTER, ρ. εὐχαριστῶ, ἐρεσκω. ἀναπαύω. ||. (αὐτοῦ) ἐρεσκῶμαι εἰς.
 CONTENTIEUX, EUSE (ἕξ ἐπὶ ρ.) —EMENT, ἀμφισβητήσιμος, διαφιλονεικούμενος. S. φιλονεικῶν. ||. (ὡς οὐσ. περιλήπτ.) τὸ ἀμφισβητούμενον δίκαιον.
 CONTENTION, θ. ἀμφισβήτησις, φιλονεικία. S. προσοχὴ (μσ.) λήτῃ σύντονος.
 CONTENU, τὸ περιεχόμενον.
 CONTER, ρ. διηγέσθαι.
 CONTISTABLE, ἐπιθ. ἀμφισβητήσιμος.
 CONTESTANT, ANTE, ὁ ἀμφισβητῶν τι πρὸς τινα (ἐπὶ δικαστηρίου καὶ παλ.) Conteste, θ. διένειξις, ἀμφισβήτησις, φιλονεικία.
 CONTESTER, ρ. ἀμφισβητῶ, (δι) φιλονεικῶ.
 CONTEUR, EUSE, ὁ ἔχων ἔξιν πρὸς τὸ διηγέσθαι, διηγητικός. S. (ἀπλ.) μυρολόγος.
 CONTEXTE, τὸ ὅλον τοῦ κειμένου (τὸ σύνολον τῶν ὅρων) ἐγγράμμου.
 CONTEXTURE, θ. ὁρμή (πλοκή) συνθήκη) λόγου. συναρμολόγημα.
 CONTIEU, ΕΒ, ὁ ἀμείνων συνεχίζων ἢ προσελίμενος συνεχίζων.
 CONTIGUITE, θ. ἀμείνων συνεχίζων, συνεχής.
 CONTINGENCE, θ. ἐχρόνεια.
 CONTINENT, ENTE, ἐγκρατής.

CON (συν) ή στερεά (γν), ηπει-
 CONTINENTAL, ΑΙΕ, ό τής cereāe, στερητικός.
 CONTINGENCE, 0. φορά (πραγμα-
 σύμπτωσης, ένδεχόμενον.
 CONTINGENT, ΕΝΤΕ, 0. δυνάμενος
 συνδρ ή όχι, ένδεχόμενος.
 CONTINUÉ, 0. επίωλλον μέρος εις
 CONTINUÉ, VE, συνεχής.
 CONTRAIRE, (συγγραφές) εξ-
 αντιθέτων τώ πόνημα άλλου.
 CONTRASTATION, 0. εξακολούθησις.
 CONTRASTÉ, ΕΛΛΕ, διάδοκος.
 CONTRASTEMENT, επίρ. διά-
 στατικός.
 CONTRAIRE, 0. εξακολουθώ, πα-
 ρατίθεμαι. S. (αυδ.) έκτείνομαι κα-
 τ' αντιθέτων διαρκώς.
 CONTRAIRE, 0. συνέχεια, διάρ-
 ρημα.
 CONTRASTEMENT, επίρ. κατά συνέ-
 ρημα.
 CONTRASTANT, ANTE, 0. προξενών
 αντίθετον.
 CONTRASTION, 0. διαστροφή (του
 κινήσεως), μορφασμός, χειρο-
 νόμος, άπρεπής.
 CONTRASTION, γύρος, περίβολος, πε-
 ρίωσις.
 CONTRASTION, 0. διαγράφω, πέ-
 ριστάω. S. (συχνός.)
 CONTRASTION, ANTE, 0. συμβαλ-
 λόν.
 CONTRASTION, επίθ. (γρμτ.), συνη-
 ρημα.
 CONTRASTION, 0. συμφωνώ, συμ-
 μίττω. S. κάμνω (χρέτι). συν-
 (αυδ.) άποκτώ (έξεις).
 CONTRASTION, 0. συγείλω. (γρ-
 μτ.)
 CONTRASTION, VE, 0. επιφέρων συ-
 ντη, συσταλτικός.
 CONTRASTION, επίθ. συσταλτός,
 συσταλτικός.
 CONTRASTION, 0. τώ συσταλτόν
 συμπίπτει.
 CONTRASTION, 0. συσταλτή (των
 κινήσεων). S. (γρμτ.) συναι-
 σθητικός.
 CONTRASTION, ΕΛΛΕ, (καί επίρ.
 (αυδ.) ά διά συμφωνητικού.
 CONTRASTION, 0. (άρχιντ.) ή συ-
 ντη τώ επάνω μέρος του
 CONTRASTION, 0. (άρχιντ.), συ-

ελλω τώ επάνω μέρος του κίνους.
 CONTRADICTION, 0. αντίλεγων.
 CONTRADICTION, 0. αντίφασις. άν-
 τιλογία.
 CONTRADICTOIRE (καί επίρ. -E-
 MENT), επίθ. αντίφατικός. || ju-
 gement —, δίκη κατ' αντιμω-
 λήν.
 CONTRAIGNABLE, επίθ., τόν όποτον
 δύναται τις να καταναγκάσει.
 CONTRAINDRE je contraíns, nous
 contraignons; je contraignais;
 je contraignis, je contrain-
 drai; que je contraigne; que
 je contraignisse; contraignant;
 contraint), 0. καταναγκάζω (δι-
 καστικώς). ρενοχωρώ. ||. (ή πθ.
 μτγ. ως επίθ.) βεδισμένος.
 CONTRAINT, 0. καταναγκασμός.
 S. στενοχωρία.
 CONTRAIRE, (καί επίρ. -ement),
 επίθ. έναντίος. βλαπτικός. ||. au
 —, εξ έναντίας, εκ τού έναντίου.
 CONTRALTO (Ιταλ.), ή βαρυτέρα
 γυναικεία φωνή, (μυσ.).
 CONTRAFONTISTE, 0. μελοποιών
 κατά τούς κανόνες του contrapoint.
 CONTRARIANT, ANTE, 0. άγατών
 να αντίλεγει, φιλόνεκος, (επί
 πραγμ.) πληκτικός.
 CONTRAIRE, 0. αντίλεγω ή αντι-
 πράττω. έναντιούμοι, αντιφά-
 ροι. ||. (αυτθ.) αντιφάσκω.
 CONTRARIÉTÉ, 0. αντιπράξις, άν-
 τίστασις. S. εμπόδιον.
 CONTRASTE, αντίθεσις (χρωμά-
 των κτλ). διαφορά (εξ αντιπα-
 ραθέσεως).
 CONTRASTER. 0. είμαι εις άντι-
 θεσιν, διαφωνώ, αντίκειμαι. ||.
 (μτγ.) άποτελώ αντίθεσιν (con-
 traste).
 CONTRAT, συμφωνητικόν, συμ-
 βόλαιον.
 CONTRAVENTION, 0. παράβασις
 (νόμου, συμφωνίας κτλ.). ||. —
 de police, πλημμέλημα.
 CONTRAIRE, (πρόθ.), κατά, έναντίαν.
 S. (ως επίρ.), παρὰ, πλησίον.
 CONTRAIRE-ALLÉ, 0. δρόμος εναντιό-
 φωτος παράλληλος άλλου.
 CONTRE-AMIRAL, ύποναύαρχος.
 CONTRE-APPEL, πρόσκλησις (γρα-
 τια), έργατών κτλ.) γινόμενη
 προς εξακριβώσιν άλλης προ-
 γινομένης.

CONTRE-APPROCHES, 0. πλθ. όχη-
 ράματα κατά των πολιορκούν-
 των.
 CONTRE-ARC, (ναυτ.), τώ υπό τούς
 ιστούς μέρος της τρόπιδος.
 CONTRE-ATTAQUE, 0. αντιπίθεσις
 των πολιορκουμένων κατά των
 πολιορκούντων.
 CONTRE-BALANCE, 0. αντίσταθ-
 μίζω.
 CONTREBANDE, 0. λαθρεμπόριον,
 -ρα.
 CONTREBANDIER, λαθρεμπορος.
 CONTRE-BAS (EN —), επίρ. (άπό) ά-
 νωθεν προς τα κάτω.
 CONTRE-BASSE, 0. (μουσ.), μέγας
 βαρύτολος.
 CONTRE-BATTERIE, 0. κανονοσά-
 σιον προς αντίκρουσιν άλλου.
 CONTRE-BIAIS (A' —), επίρ. ανά-
 ποδα.
 CONTRE-BISEAU, τώ κάτω στούπ-
 τωμα σολήνης.
 CONTRE-BORD (A' —), επ. (ναυτ.),
 ίσα κατεπάνω.
 CONTRE-BOUTER, 0. (άρχιντ.), άν-
 τιστηρίζω (τούχον δι' αντιτεγι-
 σματός).
 CONTRE-BRESSER, 0. (ναυτ.), ρέ-
 σω τα ιστία να αναστελω τον
 όρβον του πλοίου ή και τώ ρα-
 ματίσω.
 CONTRE-CALQUE, 0. άποτυπού-
 μαι εικόνα άντιστρόφως από τού
 πρώτου αότης άπομιμήματος.
 CONTRECARRER, 0. αντιπράττω,
 αντιστέκομαι.
 CONTRE-CHASSIS, δεύτερος τσιρ-
 τοβέδς προστιθέμενος επί τού
 πρώτου.
 CONTRE-CLARETTE, 0. είδος έμ-
 βόλου με διπλήν κεφαλήν.
 CONTRE-COUP, 0. μυχός της έ-
 στίας καί ή επ' αούτο έφαρμο-
 ζόμενη σιδηρά πλάξ. ||. —, έ-
 πρ. άκουσίως, χωρίς όρεσιν.
 CONTRE-COUR, άντίκρουσις, άν-
 τιτοπία. S. (μτγρ.) περιστατι-
 κόν συμβαίνον κατά συνέπειαν
 άλλου.
 CONTRE-COURANT, άνάρρως (βεί-
 μκος), αναφύρι.
 CONTRE-DANSE, 0. είδος χορού.
 CONTRE-DATER, 0. μηχανολόγ έκ
 νέου, προσθέτω νέαν ήμερομην-
 νίαν.
 CONTREDIRE έλέγεται καθώς τώ

ἀπλουν, ἐκτὸς μόνον τοῦ πλθ.
β'. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ
πρσ., CONTREDISEZ ἢ ὅχι CON-
TREDITES), ρ. ἀντιλέγω. ἀντί-
κειμαι. || (αὐτοπλ.) ἀντιφάσκω.
CONTREDISANT, ANTE, ὁ ἀγαπῶν
ὡς ἀντιλέγει.

CONTRADIT, ἀντιλογία. ||. sans
—, ἀναντιρρήτως.

CONTRÉE, θ. χώρα, τόπος.

CONTRÉ-ÉCAILLE, θ. τὸ κάτω τοῦ
ὀστράκου.

CONTRÉ-ÉCHANGE, ἀνταλλαγή
(κυρ. ἀκινήτου κτήματος).

CONTRÉ-EMPREINTE, θ. ἀπομύ-
μημα φυσικὸν ὀρυκτοῦ μὴ ὑπε-
στώτος πλείον.

CONTRÉ-ÉPREUVE, θ. ἀντίτυπον
ἀπὸ νεοτυπώτου χαλκογραφί-
ματος. (μφορ.) ἀπομύμημα. S.
(εἰς τὰς συνελεύσεις) ἡ ὑπὲρ τῆς
αὐτῆς προτάσεως κατ' ἄλλον τρό-
πον ψηφισθῆναι. S. (εἰς τὸ
λογιστικὸν) ἐλεγχος ἐπ' ἐλέγχου.

CONTRÉ-ÉPREUVE, ρ. σχεδιάζω
contre-épreuve.

CONTRÉ-ESTAMPE, θ. = CONTRÉ-
MOULE.

CONTRÉ-ÉTAMBOT (= BORD), ναυτ.
σραβοῦλον ἀντιστηρίζον τὸ ἐ-
tambot.

CONTRÉ-ÉTRAVE, θ. (ναυτ.), στρα-
βοῦλον ἀντιστηρίζον ἔσωθεν τὴν
étrave.

CONTRÉ-FACE, θ. εἶδος ὀχυρώ-
ματος.

CONTRÉFAÇON, θ. παραποίησης
(τεχνουργήματος).

CONTRÉFACTEUR, ἑναχος παρα-
ποιήσεως.

CONTRÉFACTION, θ. παραποίησης.
πλαστογράφησης.

CONTRÉFAIRE (καθὼς τὸ ἀπλουν),
ρ. παρικόποιω, παραμορφῶ. S.
ἀπομιμῶμαι, ὑποκρίνομαι. ||. (ἢ
πθ. μ. γ. ὡς ἐπὶ β.) διάτρυφος,
δύμορφος. (ἐπὶ βιβλ.) παραπε-
ποιημένος, κίβδηλος.

CONTRÉ-FENÊTRE, θ. διπλὸν πα-
ραθυρόφυλλον.

CONTRÉ-FEU, = CONTRÉCOEUR.

2) τρόπος ἀποσβέσεως πυρ-
καϊᾶς ὁσους διὰ πυρπολήσεως
τῶν πῆριξ δένδρων.

CONTRÉ-FICHE, θ. ξύλινον ἀντι-
στήριγμα σανιδώματος ἢ τοίχου.

CONTRÉ-FORT, τοίχος ἀντιστηρί-

ζων ἄλλον, (ἐν γέν.) ἀντιστηρίγ-
μα.

CONTRÉ-FRASAGE, τὸ οὖσ. τοῦ
CONTRÉ-FRASER.

CONTRÉ-FRASE, ἡ τρίτη καὶ τε-
λευταία ἐργασία τῆς ζύμης τοῦ
ἄρτου.

CONTRÉ-FRASEN, ρ. δίδω τὴν τε-
λευταίαν ἐργασίαν εἰς τὴν ζύμην.

CONTRÉ-GARDE, θ. προτείχισμα
ὀχυρώματος.

CONTRÉ-HACHEN, ρ. χαράττω
σταυροειδῶς τὸ ἱχνογράφημα.

CONTRÉ-HACHURE, θ. γραμμὴ ἐγ-
κάρσιος χαρραττομένη ἐπὶ τῆς
προϋπαρχούσης.

CONTRÉ-HÂTIEN, = HÂTIEN.

CONTRÉ-HAUT (= EN—), ἐπὶ ρ. ὕψι-
λότερα (ἄλλου).

CONTRÉ-NEUTOIR, τὸ σίδερον
ἐπὶ τοῦ ὁποίου κτυπᾷ τὸ ρό-
πτρον τῆς θύρας.

CONTRÉ-JAUGEN, ρ. θηλυκὸν τὴν
στρόφιγγα (τὸν ρεζίν).

CONTRÉ-JOUR, τὸ ἀντίθετον μέρος
τοῦ φωτός.

CONTRÉ-LAINES, θ. πλθ. μέρος
τοῦ ἐργαλείου τῶν ἀμοργίνων.

CONTRÉ-LATTE, θ. (οἰκοδ.) πέ-
ταυρον παρεντιθέμενον μεταξὺ
τῶν chevrons.

CONTRÉ-LATTE, ρ. συνοδεῖω μὲ
contre-lattes.

CONTRÉ-LATTOIR, ἐργαλεῖον τοῦ
στεγαστοῦ μὲ τὸ ὁποῖον κρατεῖ
τὰ πέταυρα, που καρφώνει.

CONTRÉ-LEITRE, θ. μυστικὸν ἐγ-
γραφὸν ἀναρετικὸν τοῦ ἐπιστήμου.

CONTRÉ-LOGNER, ρ. ἀνικατω-
πεύω.

CONTRÉ-MAILLE, θ. τὸ δεῦτερον
ῥυμίτι τῶν διπλῶν δικτύων.

CONTRÉ-MAILLER, ρ. πλέκω δι-
πλὸν τὸ δίκτυον.

CONTRÉ-MAÎTRE, ὁ μετὰ τὸν πρω-
ράτην ὑποεπιστάτης πλοίου. S.
(εἰς τὰ ἐργαστ.) ὁ πρωτεργάτης.

CONTRÉ-MANDER, ρ. ἀνακαλῶ ἢ
ἀναρῶ διαταγὴν δοθεῖσαν.

CONTRÉ-MARE, σημαδι τὸ ὁποῖον
βάλλει ὁ ξυλοργός ἐπὶ τοῦ κατ-
εργασμένου ξύλου.

CONTRÉ-MARCHE, θ. (κρατ.), πο-
ρεία ἀντίθετος τῆς πρώτης, ἐπ-
αναστροφή. S. (τεκτ.) τὸ ὕψος
ἐκάστης βαθμίδος τῆς κλίμακος.

CONTRÉ-MARCHE, θ. (κρατ.), πο-
ρεία ἀντίθετος τῆς πρώτης, ἐπ-
αναστροφή. S. (τεκτ.) τὸ ὕψος
ἐκάστης βαθμίδος τῆς κλίμακος.

CONTRÉ-MARCHE, θ. (κρατ.), πο-
ρεία ἀντίθετος τῆς πρώτης, ἐπ-
αναστροφή. S. (τεκτ.) τὸ ὕψος
ἐκάστης βαθμίδος τῆς κλίμακος.

CONTRÉ-MARCHE, θ. ἡ ἀντίθετος
τῆς παλινδρομίας.

CONTRÉ-MARQUE, θ. δεῦτερον
μεῖον (σφράγισμα κτλ.).

CONTRÉ-MARQUE, ρ. σημεῖον
μὲ contre-marque.

CONTRÉ-MINE, θ. ὑπόνομος, ὑπο-
τομένη ἐναντίον τῆς ἐχθρῆς.

S. (μφορ.) ἀντιτεχνία.

CONTRÉ-MINER, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOT, ἀντισύνθημα.

CONTRÉ-MOULE, δεῦτερον καλὸν
περιέχον καὶ ἀναπληρὸν τοῦ πρώτου.

S. (μφορ.) ἀντιτεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTRÉ-MOULE, ρ. σημεῖον ὑπο-
νοίας. S. (μφορ.) ἀντι-
τεχνία.

CONTR' (πρὸς ἀντίθετον τρύπη-
μα, (πύργος) μήτρα ἐκ γά-
λατος παρ' αὐτοῦ τὸ κοινοῦ
τὴν φυσικὴν (τὴν ἐπὶ τοῦ ἐκ-
τὸν αὐτοῦ θείαν.
CONTR-POINCONNER, ῥ. τρυπῶ
ἐν τῇ CONTR-POINCON.
CONTR-POINT, (μουσ.), μελο-
ποιεῖν (ἐκ διαφόρων ἰσών. §.
CONTR-POINTE, ὁ. τὸ κοπτερόν
πρὸς τῆς ῥάχης τοῦ σπαθίου.
CONTR-POINTE, ῥ. διαβρῆπτω
ἐν τῷ ῥασμῷ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀντι-
ποῦ μέρους.
CONTR-POINTIER, ὁ κατασκευά-
σας τὴν CONTR-POINTE.
CONTR-POISON, ἀντιφάρμακον.
CONTR-POUSSE, μέρος τοῦ ἐργα-
σίου τῶν καλλιπλοίων.
CONTR-PROFILER, ῥ. κάμνω εἰς
ἐπὶ τὸν ἐντομας, εἰς τὰς ὁποίας
ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων αἱ ἀναγλυφαὶ ἀλλο-
τίζονται.
CONTR-PROJET, σχεδίου ἐναν-
τιοῦ ἑτέρου σχεδίου.
CONTR-PROJETTER, ῥ. σχεδιάζω
ἐναντίον.
CONTR-PUITS, (ὄχυρον), ἡ ὕ-
δατος πηγή καθ' αὐτὸ ἐστὶς
ἐν τῷ ὄχυρῳ ἄλλη ἐστὶς ἐπι-
φανείᾳ.
CONTR-QUILLE, ὁ. τὸ ἐσθῆν τῆς
ἐν τῷ πλοῖν προσαρμο-
νίας πρὸς ἐνδυνάμωσιν ξύ-
λων τρυπίων.
CONTR-RETABLE, = RETABLE.
CONTR-REVOLUTION, ὁ. ἀντεπα-
στήσις.
CONTR-REVOLUTIONNAIRE, ὁ τῆς
ἀντεπαστήσεως.
CONTR-REVOLUTIONNER, ῥ. ἐν-
αντιπρὸς (ἀντιπρὸς) ἀντεπανά-
στασις.
CONTR-ROUDE, ὁ. *ἀντιπερίπο-
σις.
CONTR-RAISON, ὁ. ὑπέρωρα πα-
ράλογον (τοῦ ἔτους). ||. ἅ—,
CONTR-RECALUT, (ναυτ.), ἀντιχαι-
ρῶν.
CONTR-REGLON, ἡ ἐπὶ τοῦ ἐφ-
φύτου ὁλκείας τῆς ὕψους.
CONTR-REGLON, ὁ. (ὄχυρ.), ἡ κλι-
μακτικὴ ἐξωτερικοῦ τοίχου τῆς

CONTR-REGLON, ῥ. ὄχυρόν διὰ
contr-escalpe.
CONTR-REGLON, ἡ εἰκὼν ἢ ὅπισθεν
τῆς καθ' αὐτὸ κρεμαστῆς σφρα-
γίδος ἐκγεγραμμένη.
CONTR-REGLON, ῥ. σφραγιζῶ
διὰ τοῦ CONTR-REGLON.
CONTR-REGLON, ῥ. προσυπογραφή.
CONTR-REGLON, ῥ. παραλογισμός. πα-
ρεξήγησις. ||. ἅ—, παρ' ἐννοίαν,
ἀνάποδα.
CONTR-REGLON, ῥ. ἐπιθ. ὁ
προσυπογραφόμενος (εἰς τὰ δη-
μόσια ἔγγραφα).
CONTR-REGLON, ῥ. προσυπογρά-
φω δημόσιον ἔγγραφο.
CONTR-REGLON, εἶδος γάστρας προ-
φυλακτικῆς τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ
ἡλίου.
CONTR-REGLON, ὁ. τὸ οὖς
τοῦ—
CONTR-REGLON, ῥ. (δικ.), προσ-
καλῶ καὶ τέταρτον ἐγγυητήν.
CONTR-REGLON, τὸ ξύλινον σί-
ριγμα ἢ τὸ δερμάτινον σκέπα-
σμα τοῦ sommier.
CONTR-REGLON, ὁ. (στρατ.), ἀν-
επιδρομή (τῶν πολιορκούντων
κατὰ τῶν πολιορκουμένων).
CONTR-REGLON, ANTE, (ια-
τρ.), ἀντερεθιστικός.
CONTR-REGLON, ὁ. γραμματὴ δια-
τίμωσαι σταυροειδῶς τὰς ἐπὶ
τοῦ χαλκογράφηματος ἡδὲ ἐκγε-
γραμμένους. 2) δεύτερον σύμ-
βολον (σημεῖον) πρὸς ἐξακρι-
βωσιν τοῦ πρώτου.
CONTR-REGLON, ῥ. ἐξεργάζομαι
τὸ χαλκογράφημα διὰ CONTR-
REGLON.
CONTR-REGLON, τὸ ἀντιπρὸς ἡγ-
μα τοῦ ὀκρίδαντος.
CONTR-REGLON, ἐναντιότης ἀ-
προσδόκητος, ἀκαίριος. ||. ἅ—,
ἀκαίριος, ἐν οὐ δέοντι.
CONTR-REGLON, ῥ. κρατῶ ἢ ἀκ-
κουμῶ ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέ-
ρους, ἀντιστηρίζω.
CONTR-REGLON, ῥ. ξεστηκὸν ἀν-
τίγραφο εἰκόνας (πρὸς δοκιμα-
σίαν).
CONTR-REGLON, ὁ. περιτά-
φρινος (περιγραμμένος) φρου-
ρίων πολιορκουμένου.
CONTR-REGLON, ANTE, παραβά-
της.

CONTR-REGLON (καθὼς τὸ ἀπλοῦν),
ῥ. παραβαίνω (νόμον).
CONTR-REGLON, ἐξωτερικὸν παρα-
θυρόφυλλον. §. τὸ ψαλιδίωμα
τῆς στέγης. §. τὸ πρὸς τὰς φυ-
σούκας μέρος τοῦ χωνευτηρίου.
CONTR-REGLON, ῥ. ἐνδυνάμω-
σιν τὴν στέγην ἢ ἀσφαλίζω τὰς θυ-
ρίδας διὰ CONTR-REGLON.
CONTR-REGLON, ὁ. ἐργαλεῖον τοῦ
ὕψους τῶν μεταξωτῶν.
CONTR-REGLON, ὁ. (ῥέτ.), ἐκφρα-
σίς ἐμφανήσας τὸ ἐναντίον, ἀν-
τίφρασις.
CONTR-REGLON, δευτέρα ἐπισκε-
ψις (ἐπιθεώρησις). §. ἀντεπί-
σκεψις (ῥ).
CONTR-REGLON, φορολογούμενος.
CONTR-REGLON, ῥ. συνεισφέρει. συν-
τελεῶ.
CONTR-REGLON, ἐπιθ. ὁ συνεισ-
φέρειν, συντελεῖς.
CONTR-REGLON, INE, φορολογικός.
CONTR-REGLON, ὁ. συνεισφορά. §.
φορολογία. ||. mettre ἅ—, φο-
ρολογῶ.
CONTR-REGLON, ἐπιθ. φορολογι-
κός.
CONTR-REGLON, ἐπιθ. φορο-
λογικός.
CONTR-REGLON, ῥ. λυπῶ.
CONTR-REGLON, INE, συντετριμμένος τὴν
καρδίαν, κατανενυγμένος.
CONTR-REGLON, ὁ. συντριβὴ καρ-
δίας, κατάνυξις.
CONTR-REGLON, τὸ οὖς. τοῦ CON-
TR-REGLON.
CONTR-REGLON, βιβλίον ἐλέγχου, δι-
πλότυπον. ἐξέλεγχος διπλοτυπίας.
κατάκρισις, ἐλεγχος. §. ἡ βούλ-
λα τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου.
CONTR-REGLON, ῥ. σφραγιζῶ χρυσοῦν
ἢ ἀργυροῦν σκιδῶς. §. ἐλέγχω.
ἐξέλεγχω.
CONTR-REGLON, δοκιμαστής τοῦ
χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου. ἐλεγ-
κτής. §. μωμοσκοπός.
CONTR-REGLON, ῥ. πλάττω, φευν-
σκῶ.
CONTR-REGLON, συζητήσις, λογο-
μαχία, (ιδίαιτ.) φιλονεικία περὶ
ὁρησκευτικοῦ ζητήματος.
CONTR-REGLON, ἐκ, φιλονεικηθεὶς,
ἀμφισβητήσιμος.
CONTR-REGLON, ὁ ἀσχυροῦς
περὶ τὰς ὁρησκευτικὰς συζητή-
σεις.

CONTUMACE, θ. φυγοδικία, ἐρήμη (κατ' ἐρήμην) δική. S. τῷ CONTUMAX.

CONTUMAX, ἐπίθ. καὶ οὐσ., φυγόδικος.

CONIUS, USE, (χειρουργ.) συντε-θλασμένος.

CONTUSION, θ. πληγή χωρίς διάρ-ρηξιν, μύλωψ, σαρκόθλασμα.

CONTUSIONNER, ρ. μωλοπίζω.

CONVAINQUANT, ANTE, καταπει-στικός.

CONVAINCRE (καθώς τὸ ἀπλοῦν), ρ. καταπειθῶ ἢ ἐξελέγγω (δι' ἀπο-δείξεων). || (μτ.) πείθω (κατα-πειθῶ) ἐμμετόν, πληροποροῦμαι.

CONVALESCENCE, θ. ἀνάρρωσις.

CONVALESCENT, ENTE, ὁ εἰς ἀ-νάρρωσιν εὐρισκόμενος.

CONVENABLE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ., ἀνήκων, κατάλληλος, πρόσφορος.

CONVENANCE, θ. τὸ πρέπον, τὸ εὐπρεπές. S. εὐχρηστία. S. ἀ-ναλογία.

CONVENIR (καθώς τὸ ἀπλοῦν), ρ. συμφωνῶ, σύμφημι. ὁμολογῶ. S. εἶμαι κατάλληλος, ταιριάζ-ω, ἀρμόζω.

CONVENTICULE, θ. μικρὰ (ἀθέμι-τος) συνέλευσις.

CONVENTION, θ. συνθήκη, συμφω-νία. S. συνέλευσις (ἐθνική).

CONVENTIONNEL, ELLE, (ἢ ἐπίρ.) -EMENT, ὁ κατὰ συνθήκην (συμ-φωνίαν). S. (οὐσ. ἄρσ.) ὁ τῆς ἐ-θνικῆς συνέλευσεως (τῆς Γαλ.).

CONVENTUALITÉ, θ. κοινοβιότης μοναστηριακή).

CONVENTUEL, ELLE, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, μοναστηριακός, κοινο-βιακός.

CONVERGENCE, θ. διεύθυνσις γραμ-μῶν τεινουσῶν πρὸς τὸ αὐτὸ ση-μεῖον.

CONVERGER, ρ. τείνω πρὸς τὸ αὐ-τὸ σημείον.

CONVIENS, ERSE, (μοναχὸς ἢ μο-ναχή) δόκιμος, ὑποτακτικός. S. (πρότασις) συνεπείκων.

CONVERSATION, θ. συνομιλία.

CONVERSE, ρ. συνομιλῶ.

CONVERSION, θ. μεταβολή. S. (στράτ.) μεταστροφή. S. (θλγ.) ἐπιτροπή (ἀμαρτωλοῦ, πεπλα-νημένου).

CONVERTIBLE, ἐπίθ. μεταβλητός, μεταποιήσιμος.

CONVERTIR, ρ. μεταποιῶ, μετα-βάλλω. S. (θλγ.) ἐπιστρέφω (εἰς τὴν εὐσέβειαν), φέρω ἢ (αὐτεπθ.) ἔρχομαι εἰς θεογνωσίαν.

CONVERTISSEMENT, ἀλλαγὴ.

CONVERTISSEUR, ὁ προσπαθὼν νὰ μεταφέρῃ τοὺς ἀπίστους εἰς θεο-γνωσίαν.

CONVEKE, ἐπίθ. κυρτός, ἀνάκλι-λος.

CONVEXITÉ, θ. κυρτότης.

CONVICTION, θ. πεποθήσις. ||-ricie de—, (δικονομ.) πειστή-ριον.

CONVIER, ρ. καλῶ (εἰς γάμον, εἰς συμπόσιον), προσκαλῶ. S. παρ-ορμῶ.

CONVIVE, σύνδειπνος, συνδαιτυ-μῶν.

CONVIVABLE καὶ CONVIVIAL, A-LE, ἐπίθ. συμποτικός.

CONVIVIALITÉ, θ. ἡ περὶ τὸ συν-δειπνεῖν ἐπιτηδεύσις.

CONVIVIAT, ἡ ἰδιότης (ὁ χαρά-κτηρ) τοῦ συνδειπνοῦ.

CONVOCABLE, ἐπίθ. κλητός.

CONVOCATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ CON-VOQUER.

CONVOI, πομπὴ νεκροῦ, ἐκφορά. S. συνοδία πλοίων (παραπεμπο-μένων) ἢ ἀμαξῶν ἀτμουλκου-μένων ἐπὶ σιδηροδρόμου. S. (στράτ.) σιτοπομπία.

CONVOITER, ρ. ἐπιθυμῶ σφοδρῶς.

CONVOITISE, θ. σφοδρὰ ἐπιθυμία.

CONVOIER, ρ. συνέρχομαι εἰς (β' ἢ γ') γάμον, ἐναυπανθεύομαι.

CONVOLULACÉES, θ. πλθ., φυτὰ ἐκ τοῦ γένους τοῦ-

CONVOLULUS (Δυν.), = LIEKRON.

CONVOUER, ρ. συγκαλῶ.

CONVOYER (je convoie, nous convoyons; je convoyais, nous convoyions; je convoierai), ρ. συνοδεύω πρὸς ἀσφάλειαν, συμ-παραπέμπω (πλοία).

CONVOYER, πλοῖον συμπαρομο-πῶν.

CONVULSÉ, ÉE, προσδεδημένος ὑπὸ σπασμῶν.

CONVULSER (SE-), ρ. κινεῖσθαι σπα-σμοδικῶς.

CONVULSIBILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τῷ-σπασμῶν.

CONVULSIBLE, ἐπίθ. ὑποκείμενος εἰς σπασμούς.

CONVULSIF, IVE, σπασμολυτικός.

CONVULSION, θ. σπασμός. S. (στράτ.) παραχή.

CONVULSIONNAIRE, ἐπίθ. διὰ δαίμων ὑποκείμενος εἰς ἡσυχίαν.

CONVULSIONNEMENT, ἐπίρ., σπασμολυκός.

COOBLIGATION, θ. συνυποχρῶσις.

COOBLIGÉ, συνυπόχρεος (εἰς σπασμολυκὸν κτλ.).

COOPÉRATEUR, TRICE, συμπερι-κτωρ, συνεργάτης.

COOPÉRATION, θ. τὸ οὖσ. τῷ COOPÉLER, ρ. συμπράττειν, συ-εργῶ.

COORDINATION, θ. τὸ οὖσ. τῷ COORDONNER, ρ. συναρμολογῶ, συνδιατάττω.

CORANU, εἶδος βολαύμου.

CORAIER, = COPATEUR.

CORAIN, = COPARTAGEANT.

CORAL, εἶδος ῥητίνης ἀδύσας.

Corier, ἄμερ.

COPARTAGEANT, ANTE, συμμερι-ζῶς μερίσματος (κατανομῆς κτλ.).

COPARTAGER, ρ. μοιράζομαι μετ' ἄλλου.

COPAYER, τὸ δένδρον τοῦ COUPA-REUR, πελεκουδι.

COREA ἢ COREE, νόμισμα (τοῦ τάχαλου) ῥωσικόν, κοπτε-ῖον.

CORIE, θ. ἀντίγραφον. S. ἀντι-γραφή.

CORIER, ρ. ἀντιγράφω. S. ἀντι-γραφεύς.

CORIKES, USE, (ἢ ἐπίρ.) -EMENT, ἀσθενός.

CORISTE, ἀντιγραφεύς.

CORONISTIQUE, ἐπίθ. (ασφ.) ἡ-ραπευτικός τῶν πύλων τοῦ πνεύ-ματος.

CORONISTIQUE, ἐπίθ. (ασφ.) ἡ-ραπευτικός τῶν πύλων τοῦ πνεύ-ματος.

CORULATIF, IVE, (γρμ.) συμπερι-κτικός.

CORULATION, θ. συναύσις, μίξις.

CORULE, θ. (Δογ.) ἡ χροιά τοῦ σπασμῶν.

COR, πετινός. S. (ναυτ.) μάστιξ.

COR-A'-L'ANE, μαρολογία.

COQUALIN, εἶδος σκίουρου.

COQUALLEU, γέρων φιλοδόξου.

COQUAL, (χυδ.), μαρτί, εὐφρό-νισμα.

COQUALTE, = COCATE.

COQUE, αὐγόταφρον, καρδία.

ματῶς, ἐμβαδοποιός. 2) εἶδος
πιτῆνου, ἴδε GOËLAND.

CORÉENCE, θ. τὸ ἀξίωμα τοῦ
CORÉENT, συνάρχων ἀντιβασι-
λείου.

CORRELIGIONNAIRE, ὁμόθρησκος.

CORIACE, τραχὺς (τὸν δερμα),
σκληρόσκαρκος. S. (μτφορ.) φι-
λάργυρος.

CORIANDE, θ. κορίανδρον, (φυτ.).

CORINTHIEN, ENNE, κορινθιακός,
(ἀρχιτ.).

CORLIU ἢ CORLIS, τουρλουλῆς,
(πτυ.).

CORME, θ. σούρβον.

CORME, οἶνος ἐκ σούρβων

CORMIER, δ. σουρβή.

CORMIÈRE, θ. (ναυτ.), τὸ τελευ-
ταῖον ξύλον τὸ σχηματίζον τὴν
ἄκρην τῆς πρύμνης, τὸ ἀπλο-
στον (:)·

CORMOUAN, φαλακροκόραξ ἢ θα-
λασσοκόραξ, (πτυ. θαλασσ.).

CORNAC, ὁδηγὸς ἐλέφαντος, ἐλε-
φανταγωγός. S. (ἀστ.) ἐκείνου τοῦ
νέου συγγραφέως.

CORNAGE, πάθος (ζηχοῦν) τοῦ
ἵππου.

CORNAILLE, θ. ξύσματα κεράτων
χρησιμοποιήματα ὡς κοπρία.

CORNAILLER, ῥ. (ἢ στρόφιγγι) δὲν
θλησκόμενα καλάς.

CORNALINE, θ. σάρδιος, (λίθ. πο-
λύτ.).

CORNARD, ARDE, (ἵππος) πάσχιον
ζηχοῦν. 2) (ὄψ. ἀρσ. χυδ.),
κερατῶς. 3) ἐργαλ. (ἀνοικτή-
ριον τῆς καμίνου) τῶν θαλαυ-
γῶν.

CORNARDISE, θ. (χυδ.), κερατα-
λήχι.

CORNE, θ. κέρας, κέρατον. S.
εἶδ. σάλπινγος, βούκρινον. S. ἢ
ὀπλή (τὸ 'νύχι) τοῦ ἀλόγου. S.
ἄκρα ἐξέχουσα. || bêtes à —s,
τὰ (παρεκτός τῶν προβάτων) κε-
ρασφόρα ζῶα. || —d'abondan-
ce, κέρας Ἀμαλθείας. || —de
ceuf, ἐλαφοκέρατον. S. εἶδος φυ-
τοῦ, κορωνόπου. || faire les
—à q., σφακελόναι.

CORNÉ, EE, κερατώδης (τὴν σφ-
στασιν).

CORNEAU, σκόλος γεννηθείς ἐκ
μανδρασκίου καὶ λαγωνικοῦ.

CORNEC, θ. (ἀνατ.), ὁ κερατοειδὴς
χιτών (τοῦ ὀφθαλμοῦ).

CORNEILLE, θ. κορώνη, κουρούνα,
(πτυ.).

CORNEILLON, νεοσπός κορώνης ἢ
κόρακος.

CORNEMENT, βόημα (τῶν ὠτίων).

CORNEMUSE, θ. ἀσκομανδούρα,
γαβίδα.

CORNEMUSKUR, ὁ παζών τὴν ἀ-
σκομαντούραν, ἀσκαύλης.

CORNER, ῥ. σαλπίζω μὲ τὸ βού-
κινον, κεραυλῶ. S. λαλῶ πρὸς
κωφὸν μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ κέρα-
τον. S. διαθρῦλλῶ. S. (τρπρ.)
βοῦζω. S. (ἐπὶ κρέατος) σαλγι-
άζω. || (μσ. αὐτῶν.) λαμβάνω
πῆξιν (σκληρότητα) κρέατος.

CORNEROTTE, θ. = HIBOU.

CORNET, μικρὰ κερατίνη σάλπιγγις.
S. χαρτί τυλιγμένον εἰς σχῆμα
γωνίου. S. εἶδος βεντούζας. S.
σχεδὸς τι ὅπως ἀνακατόνουν τοὺς
κύβους, κηβίς. S. καλαμάριον.
S. εἶδος ζυμαρικοῦ.

CORNETER, ῥ. (ἱππιατρ.), βάλλω
βεντούζας.

CORNETIER, ὁ προετοιμάζων πρὸς
ἐργασίαν τὰ κέρατα, κερατοκό-
πος.

CORNETTE, θ. εἶδ. γυναικεῖον κε-
φαλῶδες. S. (ἀρχιτεκτ.) σι-
δηροῦς πρόσβολος ἀκρογωνίου.
S. σημάτια δίκρους. S. σημα-
φόρος. S. βούκερας, (φυτ.).

CORNEUR, βουκινιστής, κεραύ-
λης. S. (μτφορ.) ὁ ἐπαναλαμβάνων
ὀχληρῶς τὸ αὐτό. S. ἵππος
πάσχιον ζηχοῦν.

CORNICHE, θ. κορωνίς.

CORNICHON, κεράτιον. S. (συνήθ.)
ἀγγουράκι.

CORNIER, ἐπιθ. (ἀκρο)γωνιαίος.

CORNIERE, θ. ὀχετός τῆς στέγης.
S. σφηνίωμα τοῦ (τυγρφ.) πιε-
στηρίου. S. (ναυτ.) ἄφλαστον,
(παρβλ. CORNIÈRE).

CORNIIFORME, ἐπιθ. ὁ ἔχων σχῆ-
μα κέρατος.

CORNIÈRE, ἐπιθ. κερασφόρος.

CORNILLON, κουρωνόπουλον.

CORNISTE, κεραύλης.

CORNOUILLE, θ. ἀκράνι.

CORNOUILLE, δ. ἀκρανή.

CORNU, UE, κερασφόρος. S. (μτ-
φορ.) παράλογος, ἀτοπος.

CORNUP ἢ CORNUC καὶ (ὁπο-
κορ.) CORNUDET, κουβῆς τοῦ τα-
πωνουργοῦ.

CORNUC, θ. εἶδ. κερατοειδὴς, λα-
πύου.

CORNUFÈRE, ἐπιθ. (ζωολογ.) α-
ρατόπους.

COROLLAIRE, ἐπιθ. ὁ ἐκ περιστά-
σεως ἢ ἐκ προσθήκης. S. (βεν.) ἀπὸ
τῆς στήθης (corolle) τῆς
ἀνθοῦς. || (ὄψ. ἀρσ.) ἀπὸ
(ἐκ προσθήκης ἢ ἐκ ἀλλο-
τρίου).

COROLLE, θ. (βεν.), ἡ στήθης τῆς
ἀνθοῦς.

COROLLE, EE, (βεν.), ὁ ἔχων
rolle.

CORONAIRE, ἐπιθ. κορωνοειδής.

CORONAL, ALE, ὁ τοῦ μετώπου.

CORONAI, ἴδε ANONE.

CORONER, εἶδος διακροῦ ἢ ἀπὸ
κριτοῦ τῶν φανικῶν ἐν Ἀγγλίᾳ.
CORONET, κορωνίς (τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ
Πατρικίων).

CORONIFORME, ἐπιθ. κορωνοειδής.

CORONILLE, θ. εἶδος φυτοῦ (ἀκ-
ρόν).

CORONORE, κορωνόπους, (φυτ.).

CORONULE, θ. κορωνίς.

COROSSOL, ὁ καρπὸς τοῦ

COROSSOLIER, εἶδος φυτοῦ (ἀκ-
ρόν).

CORPORAL, τὸ πέντον ἐπὶ τῷ
ποιοῦ βάλλεται τὸ διακοπὴν
ρον, ἀντιμήνιον.

CORPORATION, θ. ἑταιρία ἐν
γυμνασίᾳ, σωματικὴν

CORPOREITE, θ. τὸ εἶναι (ἢ ἔχειν)
κτῆρ) τοῦ σώματος ἐν τῇ

σωματικότητι.

CORPOREL, ELLE, (καὶ ἐπὶ τῶν
MENT, σωματικὸς.

CORPORIFICATION, θ. τὸ εἶναι
COPORIFIÉ, ῥ. (χημ.), σωμα-
τοποιῶ.

CORPORISATION, θ. τὸ εἶναι
CORPORISER, — CORPORAISER, σωμα-
τοποιῶ. S. ὁ εἶναι

CORPS, σῶμα. S. ὁ εἶναι
ἀνθρωπίνου σώματος, σῶμα.

S. (μτμ.) εὐσταθία, εὐστα-
τείαν. S. ὁ τύπος (μελέτης) τῆς

|| (deux choses) tout —
συμμετῶν. || le navire —
dit — et biens, τὸ πλοῖον καὶ

ὅλα σῶματα καὶ σωματικὰ.

bras le — ἀγκαλιὰς.

μίσας. || — à —, ἔρως, ἔρως
θός. || à — perdu, ὁ ἀπληρο-
ματία, ὡς ἀπληροσθέναι.

voir ses coudées franches, κά-
θηκα ἀπλόχωρα. §. εἶμαι ἀ-
νεξάρτητος.

Cou-de-pied ή Coude-pied, τὸ ἄ-
νω μέρος τοῦ ποδός.

Couder, β. κάμπω τι εἰς σχῆμα
ζυγίου.

Couoikient, τὸ οὖσ. τοῦ-

Couoyer, β. κουνῶ με τὸν ἀγ-
γόν.

Coudraie, θ. δενδρόφυτον λεπτο-
κάρπυ.

Coudran, = Goudron.

Coudranne, = Goudronne.

Coudre, = Coudrier.

Coune (je couds, nous cousons;
je cousais; je cousis; je cou-

drai; que je couse; que je
cousisse; cousant; cousu), β.

κνέπω.

Couder, θ. γῆ ξηρανθεῖσα.

Coudement, τὸ οὖσ. τοῦ-

Couder, β. ἐκτείνω τὰ δέρμα-

τα εἰς θερμὸν ὕδωρ.

Coudette, παλ. ἀντὶ Coudraie.

Coudier, θ. λεπτοκαρυά.

Coudne, θ. γρουνόμαρον. §.

τὸ πλῆγμα.

Couenneux, euse, (αἷμα) ἔχον
ἐν τῷ (couenne).

Couourde ή (υποκορ.) Coucou-

nette, θ. κολοκύνθα.

Couvier, τίγρις ή λέων της Ἀ-

σίας, εἶδος χελώνης. §. τὸ ἔλυ-

μα τοῦ καρπού Calébassier.

Couvier, (ναυτ.), παράγγαλον (σχολι-

ον).

Couillard, ἐν τῶν ξύλων τοῦ μό-

λου.

Coujaune, = Fauvette.

Coulaie, πρέξιμον ὕγρου ἀπὸ ἀγ-

γίου, φύρα. §. ζιμάτισμα της

λεπίδος.

Coulement, ἐπὶ τῷ τροχάδην, εὐ-

εργίαι, ἐν εὐροῖα.

Coulant, αντι, ροῶδης. εὐτρο-

πος. §. (μινμ.) ἀνεπιτήδευτος.

Coulas, (οἶνος) εὐποτος. (κόμ-

μα) ὠλύτος. ή. 2) (οὖσ.) κρέκος

(λαβίδος, σακκούλας ή.).

Coulassade, θ. = Calandre.

Coulayen, εἶδ. χλιορίωνος, πτυ-

λον. §. φωνὰι ὑφ' ἐν, διγορ-

ον. §. βῆμα τι χορευτικόν. §.

ἡλικίους τῶν λιερίων τοῦ ἀ-

γίου.

Coulee, θ. γράξιμον χυτὸν (κυρ-
τόν). §. ὁ κρουὸς τοῦ χωνευ-
τηρίου.

Coulemelle, θ. εἶδος ἀγαρικοῦ.

Couler, β. ῥέω, τρέχω. χύνο-

μαι. §. (μινμ.) γλιστρῶ, ξεφεύ-

γω. §. (ἐπὶ χρόνου) παρέρχο-

μαι. §. (ἐπὶ ὅπου.) πίπτω πρό-

ωρα. §. μτθ.) χύνω (εἰς τὸ κα-

λοῦπι). §. παρῶ ἀπὸ τὸ πανί,

σουρόνω. ||. — la lessive, πε-

ριχύνω (ζεματῶ) τὴν θολόστα-

κτην. §. λειώνω τὸν ἀσπίστην.

||. — à fond, βουλῶ, βυθίζω. §.

(μτφορ.) ἀφανίζω. ἀποστομόνω.

||. — ses jours, διάγω (τὸν βίον

μν). §. χώνω κρυώω, παρεια-

βάλλω. §. (ἀρχιτ.) συνδέω μὲ

μάλισθον χυτὸν τὰς πλάκας. §.

(μουσ.) ἐκφέρω διὰ μιᾶς φωνῆς

δύω-τρεῖς φθάγγους.

Coulesse, θ. δεξαμενὴ τῶν ζα-

χαροκαθαριστῶν.

Coule-sans, εἶδος ὄφιος, αἰμορ-

ροῖς.

Coulette, θ. σιδήριον (ἐξελικτή-

ριον) τῶν ροδάντων.

Couleux, θ. χρῶμα, βαφῆ, θωριά.

§. χρωματισμός. ὄψις. §. (μτ-

φορ.) πρόσχημα. §. (πλθ.) ση-

μα εἰδική. ||. homme de—,

= Mulâtre. §. un ruban cou-

leur de rose, ταινία ροδόχρως.

||. pâles couleurs, χλωρώσεις;

(νόσος τῶν καρσίων).

Coulevre, θ. ὄφις.

Coulevreux, ψευδάς.

Coulevrine, θ. βρουνία, (φυτ.).

Coulevrine, θ. κανόνι μακρὸ.

Couliere, θ. ἄμα σιδήρου τε-

τραγώνος. §. ἔξλον ὑποστηρί-

ζον τὸν ἱστὸν της σχεδίας.

Coulin, = Ramier (ριάρον).

Coulinage, τσουρούρισμα τοῦ

κορμού τῶν ὀπωροφόρων δέν-

δρων πρὸς ἀφανισμόν τῶν ἐν-

τόμων καὶ λειχηνών.

Coulis, ἐπὶ θ. (vené, ἀνεμος) ἐμ-

βαλιναν ἀπὸ χαραγμάδα. §.

(οὖσ.) ζωμὶ κρέατος (κτλ.) σου-

ρωμένον. §. πηλὸς ή χρίγι νε-

ρουλόν. §. μέταλλον χυνόμενον

μετὰ τῶν χαραγμάδων.

Couliasse, θ. ὀλκὸς θυρο(παρεθυ-

ρο)φύλλου. §. τὰ ἐκατέρωθεν

της σκηνῆς (τοῦ θεάτρου) διακο-

σμήματα, τὰ παρασκηνία. §.

τὰ μακρονάρια τοῦ χρηματιστη-

ρίου ὅπου διαπραγματεύονται

τὰ συναλλάγματα. §. συρτοθη-

λεῖα (σακκούλας κτλ.).

Couliasseur, εργαλεῖον πρὸς κα-

τασκευὴν ὀλκῶν (coulisses).

Couliassier, ὁ διαπραγματευόμε-

νος συναλλάγματα εἰς τὰς cou-

lisses τοῦ χρηματιστηρίου. §.

ὁ συγχάζων εἰς τὰ παρασκηνία

τοῦ θεάτρου.

Couliassoire, θ. = Couliasseur.

Couloir, = Couloir.

Couloir, πάροδος, δίαυλος. §)

= τῷ-

Couloire, θ. στραγγιστήριον. §.

χυτήριον (καλοῦσι) τῶν καρφο-

ποιδων.

Couloir, θ. ὑπόθεμα δοκοῦ, ὑ-

πότονον.

Coulon, περιστέρη οἰκόσιτος.

Coulon-Chaud, = Tourne-pien-

re.

Coulon de mer, = Mouette.

Coulotte, εργαλεῖον τοῦ μοι-

δωτοῦ καὶ τοῦ πριανιστοῦ.

Couloir, θ. (θλγ.) κηλὶς ἀμάρτη-

ματος.

Coult, ξύλον χρησιμῶν εἰς τὰ

ξυλουργικὰ ψηφιστήματα.

Coulture, θ. ή χύσις (τὸ πέσιμον)

τῶν βλαστῶν της σταφυλῆς. §. τὸ

γραντὶ τοῦ δικτύου. §. τὸ ἐκ-

χυνόμενον μέταλλον τοῦ χωνευ-

τηρίου.

Coumarou δένδρον της Ἀμερ.

καρποφορῶν τοὺς εὐώδεις βολ-

βοὺς γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα fè-

ves de Tonka.

Coume, θ. εἶδος δένδρου (ἀπίου)

της Ἀμερ.

Coume, θ. ή εὐώδης ῥίζα καὶ ὁ

καρπὸς τοῦ-

Coumier, δένδρον της Ἀμερ. πᾶρ-

αγον ἀμβρακοειδῆ ρητήνην.

Coupe, βολή, κτύπος, κτύπημα.

§. (μτφορ.) φορὰ. §. προσβολή.

— d'èpee (de pierre, de canon,

d'archet etc), σπαθιά, πετριά,

κανονιά, δοξαριά κτλ. ||. —

d'œil, βλέμμα, ἴμματα. §.

ἀποψις, θία. ||. — d'air, κρυ-

λόγημα. ||. — de vent, καταιγίς.

||. — de île, βολή, βόλος. ||. —

de main, ἐπιχειρήσεις παρά-

τολμος. §. χιρ βουβιάς. ||.

tout à —, διὰ μιᾶς. ||. tout à

un —, ἄθροον, μονομιᾶς. || à — sur, ἐξ ἁπαντος, ἀπερίκτως. || à coup perdu (ἢ) à coups perdus, εἰς μάτην, εἰς τὰ εὐκαιρά. || sans coup ferir, ἀμαχητῇ, ἀναιμακτῇ. || après —, παράκαιρα, μετὰ τὸ πρᾶγμα. || pour le —, ἰσχυρὰ πλέον. || — sur —, ἀλλεπαλλήλων. || à tous coups, καθὲν στιγμὴν.

COURABLE, ἐπίθ. ἔνοχος.

COURAGE, κόψιμον (κυρ. τοῦ οὐ-
νου), συγκέρασμα.

COURANT, ANTE, κοπτερός. || (οὐσ. ἄρσ.) ἀντὶ TRANCHANT, κόψις.

COURRE, θ. τομῇ, κόψιμον. 2) πο-
τήρι, κόψα.

COURRE, εἶδος χορευτικοῦ βήμα-
τος. 2) εἶδος (ἢ) τὸ ἐμπροσθεν
μῖρος μεγάλης ἀμάξης.

COURREAU, κορυφή ὄρους, κορφο-
βούνι.

COURRE-BOUTEON, διάφορα εἶδη
ἐντόμων βλαστοδόρων.

COURRE-CERCLE, εἶδος κοπτεροῦ
διαθήτου καὶ τρυπανίου.

COURRE-CORS, εἶδος μαχαϊριδίου
διὰ τοὺς τύλους τῶν ποδῶν.

COURRE-CUI, εἶδος τυχεροῦ παι-
γνιδίου, (ἄλλ.) COURRE-BOUTEON. ||
jouer à —, παίζω ἀπαξ (καὶ ὁ-
ποῖος κερδίσι).

COURRE-BOUE, μέρος ἐπικίνδυνον,
κλεπτοπόρος. 2) = COURRE-CUI.

COURREILLON, (ἄλιευτ.) εἶδ. κεπταῖ.

COURRE-JARRET, φονιάς, μαχαι-
ροθήλας.

COURRELLATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ
COURRELLER.

COURRELLER, θ. τὸ χάσαν (χωνευ-
τήριον) τῶν χρυσοχόων κλπ.,
κόπελλον.

COURRELLER, ῥ. λαγαρίζω διὰ τοῦ
χοάνου (courselle).

COURRE, ῥ. κόπτω. S. εὐνουχίζω.
S. διατρέπω. διακόπτω.

COURRE-BACINE, ἔργαλ. πρὸς ριζο-
τομίαν, ῥιζοτόμιον.

COURREBAS, (ἄλιευτ.), εἶδ. κεπταῖ.

COURREBET, κοπίς (μαγείρα, κρεω-
πώλου), κόπτης, (T.) κατρί.

COURREBOSE, θ. = VITIOL. S. ἑξάν-
θημα τοῦ προσώπου.

COURREBOSE, EV, γεμάτος ἐξανθή-
ματι.

COURRE-LEVE, εἶδος παιγνιδίου

τῶν παιδίων, (ἄλλ.) SAUTE-MOU-
TON.

COURREUR, EUSE, ὁ κόπτων. τρυ-
γητής. || — de bourses, βαλαν-
τιοτόμος. || — d'eau, εἶδος θα-
λασσοπούλου, (ἄλλ.) DECE-EN-
CISEAUX καὶ PETREL.

COURRAGE, ἐκάστη τῶν 16 με-
ρῶν τῶν συγκροτούντων μίαν
σχεδίαν.

COURRE θ. καὶ ἄρσ., ζεύγος, ζευ-
γάρη. S. σχοινὶ διὰ τὰ λαγωνι-
κὰ, λυτάρη.

COURRE, ῥ. συνδέω ἀνὰ δύο τὰ
λαγωνικά. S. συναρμολογῶ τὰ ξύ-
λα τῆς σχεδίας.

COURRELET, τετράστιχον φῶδες, τρα-
γοῦδι. S. πυροδόλον χωρίζομε-
νον εἰς δύο καὶ ἄλλην συναρμολο-
ζόμενον. S. γιγλυμὸς διπλοῦς.

COURRETER, ῥ. = CHANSONNER, σα-
τυρίζω διὰ στίχων.

COURRIERE, θ. εἶδος δεσμοῦ συνί-
χοντος τὰς σχεδίας.

COURROIR, κοπίς, κοπίδι χρήσιμον
(εἰς διαφόρους τέχνες).

COURROLE, θ. ὁλός (κυρίως ἔσω-
θεν).

COURRON, κοπίδι ἢ ἀπομινάριον
(ὕψαματος). S. μερίδιον (τρα-
πεζιτικοῦ κτλ.) γραμματίου.

COURRE, θ. κόψιμον (μετὰ μαχαίρι
κτλ.). S. αὐλάκι πρὸς παροχέ-
τευσιν νεροῦ. S. (ὄχυρ.) διατομή.

COUR, θ. ἀόλη. S. παλάτιον. οἱ
περὶ τὸν ἡγεμόνα. S. δικαστή-
ριον. S. τρόπος κολασευτικῆς,
θωπεία, θεραπεία (κυρ. ἐρασοῦ
πρὸς ἐρωμένην).

COURABLE, ἐπίθ. θηρευτικός.

COURAGE, ἀνδρεία, εὐτολμία. προ-
θυμία. || (ὡς ἐπιφών.) θάρσει!
(κοιν.) καρδιά!

COURAGEUX, EUSE, (καὶ ἐπίρ.),
— EMENT, ἀνδρείος, εὐτολμος, γεν-
ναϊοκαρδός.

COURAI, μίγμα πίστεως λίπης καὶ
θιαφίου πρὸς ἐπάλειψιν τῶν
μακρῶν ναυτιλομένων πλοίων.

COURAILLER, ῥ. τρέχω τῆδε κα-
κίσει, τρέχω τοὺς ὁδούς.

COURALEMENT, ἐπίρ. τροχάδην, εὐ-
κόλως.

COURANT, ANTE, τρέχων. || (ὡς
ἐπίρ.) δρομαίος. ἐπιτροχάδην.

2) (οὐσ.) δρόμος (ροή) ὕδατος,
ῥεῦμα, S. (μετοχή) αἰετὰ πρηνή

μάτων. S. (ο.) ὁ ἐπάνω (ὁ ἐν
νόμιστος) λίθος τοῦ μύλου. S.

(χυδ.) διὰ ῥοῖα, κίνησις.

COURANTILLE, θ. εἶδος δικταῦ
(γρίπης) φερόμενης κατὰ τὸ ῥεῖμα.

COURANTIN, εἶδος πυροτεχνήμα-
τος διατρέχοντος σχοινίον τῶν
τωμένων.

COURAU, ψαρόβαρκα.

COURAYER, ῥ. (ναυτ.) ἐπαλίσμα
τὸ πλοῖον μετὰ COURAI.

COURBATON, τραβόξυλον (πλοῖον).

COURBATU, UE, ὁ πάσχιον ὀπί-
COURBATRE, θ. κοδράσις εἰς πό-
νον, κόπωση, (ἄρρωστία τῶν
ἱππῶν).

COURBATURE (se —), ῥ. περι-
πτω εἰς κόπωσην (courageux).

COURBE, ἐπίθ. καμπύλος. || (οὐσ.
θ.) ἡ καμπύλη (γραμμή).

(ναυτ.) τραβόξυλον.

COURBEMENT, κάμψις, λόγιον.

COURBER, ῥ. κάμπτω, λυγίζω. ||
(αὐτοπθ.) κύπτω. || (ἡ πθ. μετ.)
ὡς ἐπίθ.) κυρτός, σκυρτός.

COURBET, εἶδος μεγάλου δασύου
νου πρὸς κλαδοτομίαν δασύου.

2) τὰ καμπύλα ξύλα τοῦ σπιν-
μαρίου τῶν ἡμιόνων.

COURBETTE, θ. κίνημα τοῦ ἱπποῦ
σηκόνοντος καὶ τοὺς δύο ἡμ-
προσθίους πόδας ὅμοις ἐν τῇ
προσθαίνῃ. S. (εἰρων.) ὑπεκλί-
σεις φορτικὰ τῶν χαμηλῶν αὐ-
λάων.

COURBETTER, ῥ. κάμνω courbe-
les.

COURBOTTE, θ. εἶδος τρυπανίου
ἀνεχούσης τὰς ἀλυσίδας τῶν γε-
σερῶν σιδηρουργείων.

COURBOUILLONNER, ῥ. κάμνω με-
ρινάτων (court-bouillon).

COURBURE, θ. κυρτότης.

COURCAILLER, ῥ. φωνάζω ὡς
τὸ ὀρτόκι.

COURCAILLET, ἡ φωνὴ καὶ S. εἰς
ὅς σφύριτρες μιμουμένης τῇ
φωνῇ τοῦ ὀρτοκίου.

COURCE, τὸ ξύλον ὅ, πρὸς ἀφένει
τὸ κλήμα ὁ κλαδεύων.

COURCHET, = COURBET.

COURCHOT, μεταξοσκάλος ἑρρι-
νής.

COURCHOT, πάλος πιεσσομένης
τοῦ νεροῦ. S. κοντόξυλον. S. ὁ
ὄρθρον συνδέον τὰς τύπους τῶν
χυτῶν τεχνουργημάτων.

COURIER, θ. ἢ **COURRET**, = **COURAI**.
COURIER, ὁ τρέξιον, ἐπιτήδειος
 ὁ τὸ τρέχειν. ὁ περιτρέχων
 τὴν πόλιν. ὁ δρομέας (ὁπρὲ-
 ρος).
COURRIER, θ. δρομάς (ἐταῖρα ἢ
 ἵππος).
COURRE, θ. κολοκύνθι. ὁ ξόλον
 ὁ ἀσπιδόων, ἀνάφορον.
COURRIER (je cours, nous courrons;
 je courrais; je courrus; je cou-
 rrais; que je coure; que je cou-
 rass; courant; couru), ῥ.
 τρέχω. περιτρέχω. κυκλοφορῶ.
 ὑπερταῶ. ὀρυλλοῦμαι. ἢ. (μτ-
 φρ.) ὑπηρεῶ (κυρ. καὶ μτφορ.).
 περιτρέχω. συγνάζω.
COURRIER καὶ **COURRIEU**, τούρλου-
 ῖς (πν.).
COURRIER, θ. (ναυτ.), ζενωπὸς με-
 τὰ τῶν καμαριῶν.
COURRIER, θ. στέφανος. στέμμα,
 κορώνια. ὁ βασιλεῖς. ὁ κουρά
 (ἐπικρατοῦ).
COURONNEMENT, ῥέσις. 2) (ἀρ-
 χι. καὶ μτφορ.) κορωνίς.
COURONNER, ῥ. ἐφω. ὁ (ἀρχιτ.)
 ἐπιτίτω κορωνίδα.
COURONNE, ῥ. **ROUGE-GORGE**.
COURONNE, ῥ. κυνηγῶ.
COURONNE, τόπος διὰ κυνηγίον.
COURONNE, θ. εἶδος ἐχίδνης.
COURONNE, ταχυδρόμος
 (des nuits), θ. ἡ σε-
 ντε.
COURONNE, θ. λωρὶ, λωρίδα.
COURONNER, ῥ. θυμῶν, παρορ-
 ρίζω.
COURONNE, θυμός.
COURONNE, ῥοή (τρέξιμον) ὕδατος. ῥοὺς
 (ῥοῦς). ὁ (μτφορ.) φορὰ
 (ῥοῦς). διαρκεία. σει-
 ρὰ (ῥοῦς). κυκλοφορία
 (ῥοῦς). ὁ μέρος περιπά-
 τος.
COURONNE, θ. τρέξιμον. ὁ καταδρο-
 μὴ πειρατῶν. ὁ (μτφορ.) εἰδίδων.
COURONNE, (11.), ἵππος. ὁ αὐλά-
 ρος ὁ νεροπόλος.
COURONNE, θ. διαβάθρα χρήσι-
 μος ἐν τῷ πλοίου ἐν καιρῷ
 ἐκφυγῆς.
COURONNE, θ. αὐλὴ ἀγροικίας.
COURONNE, = **COURON**.
COURONNE, τε, κοντός. ὁ (μτμ.)
 ὁ ὄλγος. σύντομος. ἢ. (ῥ)
 ὁ (ῥ) συντόμος.

COURTAGE, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ
 ἀμοιβή τοῦ μεσίτου.
COURTAUD, αὐδὲ, κοντόχονδρος.
 ὁ (ῥ) κοφονούρης, κολοβός.
 ὁ μικρὸς ὑπηρετὴς ἐργαστηρίου.
COURTAUDER, ῥ. κόπτω τὴν οὐ-
 ράν τοῦ ἵππου.
COURT-BAITON, εἶδος ἀκοντίου,
 πρόβολος. ὁ (ναυτ.) στραβόξυ-
 λον ὑποστηρίζον τὰ ἐδῶλια καὶ
 τὰς σταμῖνας.
COURT-BOUILLON, μαρινάτον (ῥ-
 ρι).
COURT-BOUILLON, τὸ ἐμβολον τὸ
 συνέχον τὴν κορώνην μετὰ τοῦ
 ἱσοδοῦς.
COURTCAILLÉ, εἶδος ἀγρίας βρώ-
 μης.
COURT-CÔTE, μέρος (τὸ περὶ τὸν
 χαλινόν καὶ τὴν κεφαλαίαν) τοῦ
 ζυγολοῦρου.
COURT-BOITE, κοντοπιθαρὸν,
 (μτμ.).
COURT-HAINE, θ. (κοιν.) τὸ ἄ-
 σθημα, κοντανάσθημα.
COURTEMENT, ἐπὶ ῥ. (σπν.), συν-
 τόμως.
COURTE-PAILLE, θ. εἶδος κλήρου
 (ὅποιος) ἔαρχε τὸ κοντότερον τῶν
 ἀγύρων.
COURTE-POINTE, θ. ἐφάπλωμα τοῦ
 κρεβάτιου.
COURTE-POINTIER, ὁ κατασκευά-
 ζων καὶ πωλῶν courtes poin-
 tes.
COURTE-QUEUE, εἶδος χελώνης
 βραχυούρου. ὁ εἶδος κερασίου.
COURTIER, ῥ. μεσιτεύς ἐμπορικῶς.
COURTE-ROLLE, θ. = **COURTILIERE**.
COURTIER, μεσίτης (ἐμπορ. κτλ.).
COURTIERE, θ. τὸ διόστημα ἐν τῷ
 τοῦ ὁποῦ περιγράφεται ὁ τρο-
 χὸς τοῦ νερομόλου.
COURTIERE, θ. τὸ ἐλλείπον ἀπὸ τοῦ
 ὁριζομένου μήκους τοῦ βήσματος.
COURTILIERE, θ. εἶδος ἐντόμου ῥι-
 ζογράφου.
COURTINE, θ. (ὄχυρ.), μεταπύρ-
 ριον.
COURTISAN, αὐλικός. ὁ κόλαξ.
COURTISANE, θ. ἐταῖρα, πόρνη.
COURTISANERIE, θ. ὁ χαρακτήρ
 τοῦ αὐλικοῦ, κολακεία, χαμέρ-
 πεια.
COURTISANESQUE, ἐπὶ ὁ. αὐλικοῦ
 ἱδίου.

COURTISER, ῥ. θιρακιδῶ, κολα-
 λακεῶ.
COURT-JOINTÉ, ἐπὶ ὁ. (ῥ) ἵππος ἔ-
 χων βραχὺ τὸ μεσοκόνιον.
COURTS-JOURS (α'), ἐπὶ ῥ. βραχυ-
 προβίωτος.
COURTMAILLE, θ. κλῆμα ἔχον
 τὰ μμάτια πυκνὰ καὶ διὰ τοῦ-
 το κοντοκλαδιούμενον.
COURT-MONTÉ, ἢ, (ῥ) ἵππος ἔχον
 χαμηλὴν τὴν ὄσφον.
COURTOIS, οἶσε, (ῥ) ἐπὶ ῥ. -
 εἰς, εὐγενικός, περιποιητικός.
COURTOISIE, θ. εὐγένεια (τρόπων),
 τὸ περιποιητικόν.
COURTON, τὸ τρίτον (τὸ κοντότε-
 ρον) εἶδος τοῦ λινάρου.
COURT-VÊTE, ἢ, κοντοενδυμένος.
COURU, ἢ, πθ. μτχ. τοῦ **COURIR**.
 ἢ. (ὡς ἐπὶ ὁ) περιζήτητος.
COUSEUSE, θ. ῥάπτρια (βιβλίων).
COUSIN, ἢ, ἐξάδελφος, -δύλφης.
 2) κουνούπι, (ἐντ.).
COUSINAGE, συγγένεια μεταξὺ ἐξ-
 ἀδελφῶν, ἐξαδελφάτον. ὁ (ἀπλ.)
 συγγενολόγι.
COUSINER, ῥ. ἀνομάζω τινὰ ἐξά-
 δελφον. ὁ (οὐδ.) παρασιτεῶ λό-
 γῳ συγγενείας.
COUSINERIE, θ. ἐξαδελφολόγι, συγ-
 γενολόγι.
COUSINET, = **LIQUELLE**.
COUSINIERE, θ. κουνουπιέρα.
COUSOIR, τὸ τραπέzion τοῦ βι-
 βλιοδέτη καὶ τοῦ χειροστοποιοῦ.
COUSSIN, προσκέφαλον (διὰ κά-
 θισμα).
COUSSINEMENT, τὸ οὖς τοῦ -
COUSSINER, ῥ. βάλλω προσκεφά-
 λαια.
COUSSINET, προσκεφάλαιον. ὁ ὑ-
 πομόχλιον τοῦ πυροβόλου ὄπλου.
COUSTON, = **COURTON**.
COUSU, ἢ, μτχ. πθ. τοῦ **COURRE**.
COUSU, τὰ ἐξοδα (δίκης).
COUSTANT, ἐπὶ ὁ. (ῥ) ἵππος, ὅσον ἐ-
 κόντισε τι.
COUTEAU, μαχαίρι.
COUTELAS, σπαθὶ κοντὸν καὶ πλα-
 τὸ, ξιφομάχαιρα.
COUTELIER, ἢ, μαχαιροποιός,
 -μαχαιροπόλης. ὁ σωλὴν (ὁ
 θαλάσσιος).
COUTELIERIE, θ. μαχαιροποιία,
 -εἶον.
COUTELURE, θ. μαχαίρις εἰς περ-
 γαμνόν.

CRAVOIR, ἐργαλεῖον διὰ τὸ **CRAVOIR**.
CRAVON, εἶδος φυτ. (κοχλιαρίας).
CRAVON, εἶδος βατράχου, φρυγανία. §. ἡ στήριγξ τῶν πυροδόλων. || — **volant**, = **Engoulemon**. §. φῦμα τι τοῦ ποδὸς τοῦ ἔκτου καὶ τῶν ἐξοφόρων ζώων, (πλ.) **Fic** καὶ **Piétin**.
CRAVONIN, θ. εἶδος ἀπολιθώματος. §. εἶδος φυτοῦ (σιδηρίτου). §. (βόρρυλ.) ἐπιδύστρα πύργος. || **pigeons à la** —, περὶ ἑξήκτα (εἰς τὴν ἐσχάραν).
CRAVON, θ. ῥίνιον τοῦ ὀφθαλμογόνου.
CRAVOUSSIN, **INE**, κοντοπιθάρος.
CRAVULE, θ. κραιπάλη.
CRAVULEUX, **EUSE** (καὶ ἐπὶ ῥ. — **EDUMENT**), κραιπαλῶν.
CRAVURE, θ. (χυδ.) ψευδολογία.
CRAVELIN, εἶδος τραχανιστοῦ ζυμωτοῦ, ψαθυροῦ. §. παγοῦρι. ἡ ἑλάνη νεωστὶ τὸ ὀστράκον τε. ἡ πλοῖον ὑπόσθαρων.
CRAVELLOT, ἀρίκτα ἐγκαιράπατοι. §. ὀστρακόδερμον τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ ὀστράκον ἀκόμη δὲν ἐκτελεσθῆναι.
CRAVELLOUSIERE, θ. γυνὴ σκευάστου τὰς ἐγκαιροπλάτους ἀρίκτας.
CRAVEMENT, τρηξίμον, τραγάνισμα.
CRAVONER, ῥ. κροτῶ σπάνων. τρίτον. §. κροτῶ διὰ τοῦ ῥάμφους τοῦ ἡ γέροντος. §. ψευδομαί.
CRAVONERIE, θ. (χυδ.), ψευδολογία.
CRAVOUST, εἶδος φύκους.
CRAVUTEMENT, τρηξίμον, τραγάνισμα, βρυγμός. §. κροτάλισμα τοῦ πλάργου.
CRAVUTER, ῥ. κροτῶ (καθὼς τὸ ὄνομα εἰς τὸ πῦρ κτλ.). §. κροτῶ (ὡς τὸ λελεῖ).
CRAVUTTE, θ. σιδηροῦν τι ἔλαμα πρὸς τὸ πρὸς ὅπου προφυλάττουσιν ἡ ῥάπτει τὰ κομβία τῶν σιληρίων ἐνδυμάτων.
CRAVUTTEUX, **EUSE**, κομπαςῆς, ψευδομαί.
CRAVUTTE, θ. λείρα (τῆς ἐπίδερμίδος) γράσας. §. (μυρρινό) χρωματῆς, φιλοργυρία, ρυπαρία.
CRAVUTTE, θ. ἐπὶ ῥ. παχυλὴ.
CRAVUTTEUX, **EUSE**, ρυπάν, ρυπαριότης, εὐδυσχέρεια.

CRASSEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ —
CRASSER, ῥ. γεμίζω γράσσον, βυπαίνω, (κυρ. διὰ τὰ πυροδόλα).
CRASSES, θ. πλθ. λεπίδες ἢ σπινθήρες ἀποπίπτοντες τῶν σφυρηλατουμένων μετάλλων καὶ ὀρυκτῶν.
CRATÈRE, κρατῆρ (στόμιον) ἡφαιστείου ὄρου.
CRATICULAIRE, — **PLATION**, — **ICULER** = **GRADICULER**.
CRAYACHE, θ. μάστιξ εἰς σχῆμα ῥαβδίου.
CRAYAN ἢ **CRAYANT**, εἶδ. πάπιας, ἴδε **ANATIFE**. 2) εἶδος ὄστρεου διθόρου προσκολλημένου δυσσποσπαστικῶς εἰς τὰ πλοῖα.
CRAYATE, ἱππος τῆς Κροατίας. §. (θ.) λαμποδέτης.
CRAYATER, ῥ. βάλλω λαμποδέτην.
CRAYE, εἶδος κόρακος, κορακίας.
CRAYÈTE, θ. εἶδος **barge**, (πιν.).
CRAYICHON, ἀγριοδαμασκηνιά.
CRAYER, στάκτη ἀνθράκων ὕαλοποιήθεντων.
CRAYÈRE, θ. γαιωρυχεῖον κρητῖδος.
CRAYEUX, **EUSE**, ὁ περιέχων **craye**.
CRAYON, χρωστήρ, μολυβοκόνη. §. ἡ χρονογράφημα. §. (μυρρινό) σκιαγραφία.
CRAYONNER, ῥ. ἡχογραφῶ ἐκ τοῦ προαίρου, σκιαγραφῶ, αὐτοσχεδιάζω.
CRAYONNEUR, ζωγράφος ἀμαθής.
CRAYONNEUX, **EUSE**, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ **crayon**.
CRÉABLE, ἐπὶ ῥ. ὁ δυνάμενος δημιουργηθῆναι.
CRÉANCE, θ. πλοῖς. (ἐμπορ.) πίστωσις. || **lettres de** —, διαπιστευτήριον (ἔγγραφον) πρὸς πλοῖον.
CRÉANCIER, **ERE**, δανειστής.
CRÉATEUR, **TRICE**, δημιουργός.
CRÉATION, θ. δημιουργία, πλάσις. §. ἔδρασις (καταστήματος). διορισμός (γίγνουςις κτλ.). χειροτονία (καρδινάλιου κτλ.).
CRÉATURE, θ. πλάσμα, δημιουργημα. ὄν.
CRÉCKLE, θ. κρόταλον.
CRÉCERELLE, θ. εἶδος ὀρνέου, κέρυνη, κερκινέλλι.
CRÉCHE, θ. φάνη, παχυλὴ.
CRÉCHET, = **MOTTEUX**.
CRÉDENCE, τραπέζιον παρὰ τὴν ἀξ. **ωαπίαν**.

CRÉDIBILITÉ, θ. τὸ πιστευτὸν (δόγματος).
CRÉDIT, πίστις, τὸ ἀξιοχρεῶν (ἐμπορ.) πίστωσις, κρεδίτον. §. (μυρρινό) βαρύντης, ὑπόκληψις. εὐνοία.
CRÉDITER, ῥ. (ἐμπορ.) περνώ τι εἰς πίσωσιν (λογισμασίων) τινας.
CRÉDITEUR, (ἐμπορ.), πιστωτής, χρεώστης.
CRÉDO (Λτυ), τὸ Πίστευω.
CRÉDULE, ἐπίθ., ὑπιστάτος.
CRÉDULEMENT, ἐπὶ ῥ. ἐπίστωτος.
CRÉDULITÉ, θ. εὐπιστία.
CRÈRE, ῥ. δημιουργός, κτίτω, πλάττω. §. ἰδρύω, συνιστῶ, διορίζω.
CRÉMAILLÈRE (καὶ ὁποκορ. **CRÉMAILLON**), θ. κρεμάθρα (διὰ τὰ μαγειρικά σκεύη). 2) ἔλκον ἢ σιδήρον μὲ κλιμακοειδὲς ἐνταμὰς ἢ ὀδόντια πρὸς ἀναιδουκαταθάρσκα διαφύρον μηχανῶν.
CRÈME, θ. ἀνθήγαλα. (1.) καίμακι. §. εἶδος φαγητοῦ ἀποσπῆγ καὶ γάλα, κρέμα. §. (μυρρινό) τὸ ἄνθος, ὁ ἀβύρας.
CRÈMENT, (γρμτ.), αὐξήσις λίξεως.
CRÈMER, ῥ. (τὸ γάλα) κάμνει καίμακι.
CRÈNER, νόσος τῶν τριχῶν ὅταν αἱματίνον.
CRÈMERIE, θ. ἐργαστήριον γαλατηρῶν.
CRÈMIER, **ERE**, πωλητὴς γαλατηρῶν.
CRÉMILLÈRE, θ. ἐν τῶν σκεπασμάτων τῆς κλειδαριάς.
CRÉMONE, εἶδος κλιβάνου τῶν παρθυροφύλλων.
CRÉNADE, τὸ οὖσ. τοῦ **CRÈNER**.
CRÉNEAU, ἐκάλειξ (τείχος), μπεδένι.
CRÉNELÉE, θ. εἶδ. ἰχθύος (**perségue**).
CRÉNELAGE, τὸ περὶ τὴν περιφέρειαν τῶν νομισμάτων χάραγμα.
CRÉNELER, ῥ. κάμνω ἐκάλειξ εἰς τείχος. §. περιχαράττω τὴν περιφέρειαν νομισματος κτλ. §. ὁ πλῆξω μὲ ὀδόντας τὴν περιφέρειαν τροχῶν.
CRÉNELURE, θ. σιρὰ ὀδοντωτὴ περίξ (φύλλων κτλ.).
CRÈNER, ῥ. (τυπηρ.), περιχαράττω τὰ σκευα.

CRÉNEUR, περιχαράκτης τῶν (τυ-
πῶν) στοιχείων.

CRÉNIAT, δεξαμενὴ θαλαυρογείου.

CRÉOLE, Εύρωπαιὸς γεννηθεὶς ἐν
ταῖς ἀποικίαις, * ἀποικιογενής,
* ἀμφίχθων.

CRÉOSOTE, θ. χημικὸν τι ὑγρὸν
ἀντισηπτικόν, κρεώζωτον.

CRÉOSOTÉ, ΕΒ, ὁ περιέχων κρεώ-
ζωτον.

CRÉPAGE, τὸ οὖς. τοῦ CRÉPER.

CRÉPE, ὑφασμα σγουρὸν καὶ ἀ-
ραιὸν μεταξὺ τῶν ἡ μάλλινον,
φλοῦδα. §. (μτφορ.) πέπλος. §.
(συνκδχ.) σημεῖον πένθους. §.
(θ.) εἶδος τηγανήτας.

CRÉPER, ρ. σγουραίνω (ὑφασμα).

CRÉPI, σουδάς (τοίχου).

CRÉPIN (SAINT—), ὁ ἕξ. Κρισπύ-
νος. ||. (κοινολ.) τὸ σακκί μὲ τὸ
ἐργαλεῖα τῶν σκυτοτόμων (τῶν
ὁποίων προτάτης εἶν' ὁ ἅγιος
οὗτος). §. (μτφορ.) πᾶν ὅτι ἔχει
(κρέκνεται) τίς.

CRÉPINE, θ. κρότσι, σατζάκι. §.
(κοιν.) τὸ ἐπίπλοον (ἡ σκεπή) τοῦ
σφακτοῦ.

CRÉPINETTE, θ. εἶδος λουκανικοῦ
σκιπασμένου μὲ πάχος. 2)
(βιν.) = RENOUÉE.

CRÉPINIÈRE, θ. = ÉPINE-VINETTE.

CRÉPINS, τὰ ἀκροπρεπίδια τῶν
υποδημάτων κλπ.

CRÉPIR, ρ. (Τ.) σουδαρίζω. §.
(βυσσολογ.) σχηματίζω τὴν ὀ-
ψιν τοῦ δέρματος. §. (σχοινο-
ερφ.) σγουραίνω μὲ βραστὸν ὕ-
δωρ τὴν τρίχα.

CRÉPISSEUR, θ. = CRÉPI.

CRÉPITATION, θ. ὁ κρότος τῆς
φλογός. §. (ἀνατ.) τὸ τρίξιμον
τῶν συντριμμένων κοκκίων.

CRÉPITER, ρ. κροτᾶ (καθὼς π. χ.
τὸ ἄλας εἰς τὸ πῦρ). §. (ιατρ.)
κάμνω ποῖον τινα ἔχον ὡς τὸ
εἶδος τοῦ πνευματικίου (κοιν.)
βράζει τὸ σπῆνός του.

CRÉPON, εἶδος ὑφάσματος, φλοῦ-
δα πυκνὴ, κρεπὸν.

CRÉPU, ΕΒ, πολλὰ σγουρὸς, κα-
τασφός.

CRÉPUSCULAIRE, ἐπὶ θ. ὁ τοῦ-

CRÉPUSCULE, τὸ λυκαυγές.

CRÉPANE, θ. εἶδος ἐκλεκτοῦ ἀπιδίω.

CRÉSCENDO (Ἰταλ.), μυσ., ἡ βαθ-
μῶν ἐπίτασις τῆς φωνῆς.

CRÉSCIELLE 3 (δοκωρ.) CRES-

SERELLETTTE, θ. = CRÉCERELLE.

CRESSON, σισύμβριον, νεροκάρδα-
μον, (φυτ.).

CRESSONNIÈRE, θ. νερότοπος ὅπου
φυτρῶνουν νεροκάρδαμα.

CRÉTACE, ΕΒ, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς
κρητίδος (εἶδος).

CRÊTE, ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λόφος
(κυρβάσις) τοῦ πετεινοῦ κτλ. §.
(μτμ.) βράγις βουνοῦ. κορυφή.
§. (οἰκοδ.) θριγγός, (κοιν.) σα-
μάρι (τοίχου). §. (δχυρ.) τὸ
κρωστατὸν μέρος τοῦ προτει-
χίσματος διὰ τοὺς πυροβολοῦν-
τας.

CRÊTE, ΕΒ, ὁ ἔχων crête.

CRÊTE-DE-COE, θ. εἶδος ἀμαράν-
του (ἀνθος).

CRÊTE-DE-PAGON, θ. εἶδος φυτῶν
τῶν ὁποίων τὸ ἄνθος ὁμοιάζει
τὸν ὄψανον τοῦ ταύρους.

CRÊTELER, ρ. κακνακίζω * σ' ἀν τὴν
ὄρνιθα ἀπ' οὗ γεννήσῃ.

CRÊTE-MARINE, θ. = CRISTE-MA-
RINE, κρήταμον.

CRÊTIN, βρογχολοκλήτης τῶν Ἄλ-
πειων, ἡλίθιος.

CRÊTINISER, ρ. κάμνω τινὰ νὰ
γίνῃ crétin.

CRÊTINISME, τὸ πάθος τῶν Cré-
tins.

CRETONIER, ὁ πωλὼν crelons.

CRETONNE, θ. εἶδ. κρουστοῦ λι-
νοῦ ὑφάσματος.

CRETONS, πλθ. τὰ καταπάτια τῶν
λυωνομένων ἀλείμμάτων.

CREUSAGE καὶ

CREUSEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-

CREUSER, ρ. κοιλιᾶν, σκάπτω.
§. (μτφορ.) ἐμδαθῶν.

CREUSER, χωνευτήριον (χρυσοχ.),
χάανον.

CREUSOIE, ἐργαλεῖον (κολαπητῆρ)
τοῦ λαμβανοῦ.

CREUSEUR, θ. κοιλότης (παρὰ τοῖς
ὥρολογιοποιῖς).

CREUX, ΕΒ, κοῖλος, βαθουλός.
§. κενός (ἐνδοθεν), κούφιος. §.
βαθός. §. μάταιος.

CREUX, κοιλότης, κοίλωμα.

CREVASSE, θ. σχισμάδα, σκάσι-
μον.

CREVASSER, ρ. κάμνω σχισμά-
δαις, σκάνω.

CREVE-COEUR, δυσαρέσκεια, (κοιν.)
σκάσιμον.

CREVER, ρ. σκάνω, σπάνω. ||.—

les yeux à q., ἐκβάλλω τὰ
* μμάτια τινός.

CREVET, γαστέρι σιδηρωμένον ἐν
τῇς ἄκρας.

CREVETTE καὶ CREVETTE, θ. κα-
ρίς, (δοτρακός). §. εἶδος βύρ-
δας.

CRI, φωνή (δυνατή), κραυγή, ὁ
διακήρυξις. §. (μτμ.) τρίξιμον.

CRIGER, τὸ διελάλημα τῶν πραγ-
ματειῶν κτλ.

CRILLER, ρ. φωνάζω εἰς κτλ.
τι (ἀδιακόπως).

CRILLERIE, θ. φωνὰ ἀκλήρη ὁ
ἀδιακόποι.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRILLER, ΕΒ, φωνάζω.

CRIPPE, θ. ὁ ὀρθός φωνῶν, κραυ-
CRIPPE, **EUSE**, ὁ φωνάζων. **S.**
 ἡ ἢ πωλητὴς διαλαλῶν τι.
CRIPPE, = **SABCELLE**,
 ἔγκλημα.
CRIPPELISTE, νομομαθὴς (δει-
 νῶν) περὶ τὸ ἐγκληματικὸν δι-
 κρίνει.
CRIPPELITE, τὸ ἐγκληματικὸν
 κρίνει.
CRIPPEL, **ELLE**, (καὶ ἐπὶ ῥ.), -**E-**
 ἔγκληματικός. **S.** ἐνοχος
 ἐγκλήματος. κατάδικος.
CRIPPEL, ἀλογότρια.
CRIPPEL, (χυδ.), τὸ βιολί.
CRIPPEL, τεχνίτης δουλεύων τρι-
 γώνου.
CRIPPEL, χαιτή (ἔππου ἢ λέον-
 τος).
CRIPPEL (-**SE**), ἐπίθ. χαιτή-
 ῥος.
CRIPPEL, ἐπίθ. τριχοειδής.
CRIPPEL, θ. εἶδος ὑφάσματος
 ἐπὶ καὶ τριχίου.
CRIPPEL, θ. μικρὸς λιμὴν, ὕφορ-
 ος.
CRIPPEL, ῥ. (χυρ. ἐπὶ χάλυδος)
 ῥοῦμα.
CRIPPEL, εἶδ. ἀκρίδος, γρύλλος.
CRIPPEL, θ. ἄσπερος ὄλιος, παλινάλογος.
CRIPPEL, θ. κρίσις (ἀσθενείας). **S.**
 κρίσις κρίσιμος.
CRIPPEL, θ. συστολή (τῶν νεύ-
 ρων).
CRIPPEL, ῥ. συτέλλω (τὰ νεύρα).
 (ἐπὶ τῷ) συστῶμαι.
CRIPPEL, εἶδος σχολίου ἐγγχειριδίου
 ἢ ὑπομνήματος.
CRIPPEL, τὸ οὖσ. τοῦ-
CRIPPEL, ῥ. ἐρίζω (τὰ ὀδόντια).
CRIPPEL, θ. τραχύτης ἐπὶ τῆς
 ἐπιφανείας τοῦ σιδηροῦ σύρμα-
 τος.
CRIPPEL (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἔδε
 καὶ ἄλλοι κτλ.
CRIPPEL, θ. ἐργαλεῖον τοῦ και-
 νουργοῦ.
CRIPPEL, θ. κριτήριον, κρι-
 τήριον (γνώρισμα).
CRIPPEL, κριθίον, κριθίον, (φυτ.).
CRIPPEL, ἐπίθ. ἐπικρίσιμος.
CRIPPEL, ἐπίθ. κριτικός. **S.** κρι-
 τικός. 2) (οὖσ.) ἐπικριτής. (ἡ-
 λιογκριτής. **S.** (0.) ἡ κρι-

τική (ἐξ ἑκείνων τῶν συγγραμμ. κτλ.).
S. (ἐν γένει) κρίσις, ἐπικρίσις.
CRITIQUE, ῥ. κρίνω, ἐπικρίνω.
CRITIQUEUR, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπι-
 κρίνῃ, κρίνων καὶ ἐπικρίνων τὰ
 πάντα, μωροσκοπός.
CROARD, καθαριστήριον τοῦ χω-
 νευτηρίου τῶν κανονίων.
CROASSEMENT, φωνὴ κόρακος,
 κρωγμός.
CROSSER, ῥ. κρώζω (ὡς ὁ κό-
 ρας).
CROC, ἀρπάγη, (Τ.) τσεγκέλι. **S.**
 κοντὸς (κάντζα) τῶν ναυτῶν. **S.**
 κονδύλους (τῶν ἔππων κλπ.). **S.**
 μουστάκι στρεμμένον.
CROC, κρότος τραγανιστοῦ μασω-
 μένου.
CROC-EN-JAMBE, ἀγκύρισμα πα-
 λαιστοῦ, πεδίκλωμα. **S.** (μυθολ.)
 παραγωνισμὸς, ὑποσκέλισμα.
CROCHE, ἐπίθ. ἀγκύλος, γυριστός.
S. σημεῖον μουσικῆς, ἀγκύλη.
CROCHER, ῥ. καταπιάνω τὸ χυ-
 θὸν ὑμῶν τῆς κάλτσας. **S.**
 (μους.) σημειῖον μὲ ἀγκύλας
 (croches).
CROCHET, ἀγκυρίς, (Τ.) τσεγκε-
 λάκι. **S.** βελὸν τῶν κεντούντων
 εἰς τὸ κόσκινον, (Τ.) σουζέλι. **S.**
 ἀρπάγη (κρίμας) τῶν ἀχθοφό-
 ρων. **S.** (χειρουργ.) ἀγκυλομήτης.
S. (τυγρρ.) σημεῖον παρενθεσε-
 ως []. **S.** μικρὸν σγουρὸν (τῶν
 μαλλίνων).
CROCHETAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-
CROCHETER (τὸ τ δὲν διπλασιάζε-
 ται, τὸ δὲ ε τῆς παραλ. βαρύνεται
 εἰς μερικά πρόσωπα), ῥ. ἀνοίγω
 κλειδωνιὰν διὰ τῆς ἐπὶ τοῦτω ἀγ-
 κυρίδος. **S.** (μους.) διαπληκτίζο-
 μαι καθὼς οἱ ἀχθοφόροι.
CROCHETEUR, βασιτάξος, ἀχθοφό-
 ρος.
CROCHETIER, ὁ κατασκευάζων ὃ
 πολλῶν crochets.
CROCHETON, αἱ γλωχίνες τῆς ἀγ-
 κίλης τῶν ἀχθοφόρων κτλ.
CROCHER, ἐργαλ. τοῦ σχοινοτρό-
 φου κτλ.
CROCHU, ἢ, ἀγκυλοειδής, ἀγκυ-
 ρωτός. **||** avoir les mains cro-
 chues, ἔχει τάσιν πρὸς τὸ κλέ-
 πειν.
CROCOTILE, ζ. κροκόδειλος.
CROIRE (crois, croyons; croi-
 rais, croyions; crus; croirai;

croyant; cru), ῥ. πιστεύω. φρο-
 νῶ, νομίζω, ὑποθέτω.
CROISANCE, θ. σταυροφορία.
CROISÉ, σταυροφόρος. 2) εἶδος
 διμύτου καὶ κρουστοῦ ὑφάσμα-
 τος.
CROISEAU, εἶδος περιστρεφ-
CROISER, θ. παρέρυον. ὑαλῶ-
 τὸν παραθυροφύλλον.
CROISSANCE, τὸ οὖσ. τοῦ-
CROISER, ῥ. βάλω σταυροειδῶς,
 σταυρῶναι, διασταυρῶναι. **S.** συν-
 δυάζω ἑτερογενῆ ζῶα. **S.** (οὖδ.)
 διαπλέω κατὰ διαφόρους διευ-
 θύνσεις τὸ αὐτὸ διάστημα. **S.**
 (μους.) γίνομαι (ἐκστρατεύω) ὡς
 σταυροφόρος. **||** (ἡ πθ. μτχ. ὡς
 ἐπίθ.) σταυρωτός, διμυτός. (στί-
 χος) ἐναλλάξ ὁμοιοκατάληκτος.
|| (οὖσ.) σταυροφόρος.
CROISSANTE, θ. ὑποκορ. τοῦ **CROIX**,
 σταυρουδάκι. 2) εἶδος φυτοῦ.
CROISSEUR, πλοῖον περιπλέον ἐπὶ
 καταδρομῇ ἢ κατασκοπεύσει. 2)
 εἶδος θαλασσίας χελιδόνος.
CROISSINE, θ. περιπλοῦς ἐπὶ κα-
 ταδρομῇ ἢ κατασκοπεύσει.
CROISSANCE, ἡ εἰς ὕψος αὐξήσις,
 ἀναδρομή.
CROISSANT, **ANTE**, ὁ αὐξάνων.
 2) (οὖτ. ἀρσ.) ἡμισέληνος ὃ πᾶν
 ὅ,τι ἔχει σχῆμα ἡμισελήνου,
 μηνίσκος, κλαδεύτηρι κτλ.
CROISURE, θ. ὑψὲς τῶν διμύτων
 (υφασμάτων).
CROIT, αὐξήσις κτηνῶν, γεννοδό-
 λημα.
CROITRE (crois, croissons; crois-
 sais, croissions; crus; croi-
 trai; cru), ῥ. αὐξάνω. πληθαί-
 νω. **S.** φέρομαι.
CROIX, θ. σταυρός. **||** prendre
 la —, σταυροφόρος. **||** grand
 croix, μεγαλόσταυρος τάγμα-
 τος ἱπποτικοῦ.
CROISSONNE, σάλπισμα τοῦ μεγα-
 λοργάνου (orgue).
CROQUANT, **ANTE**, τραγανιστός.
S. (οὖσ. ἀρσ.) οὐτιδανός. **S.** (0.)
 εἶδος ζυμαρικοῦ ἀπὸ ἀμύγδαλα.
CROQUE-ABAILLES, = **CHARBONNI-**
ERE καὶ **MESANGE**.
CROQUEMENT, διάφρα εἶδη
 τραγανιστῶν ζυμαρικῶν (ζυρι-
 γαλίων).
CROQUE-MORT, νεκροθάπτης.
CROQUE-NOISSETTE ἢ

CROQUE-NOIX, MUSCARDIN.

CROQUE-NOIX(-SOI), μουσικός ἀφ' οὗτης (ἀφιλοκαλός).

CROQUER, ρ. κοκκαλίζω. || (οὐδ.) τραγανίζω. **S.** αὐτοσχεδιάζω.

CROQUET, εἶδος τραγανιστοῦ καὶ λεπτοῦ κρουτοῦ.

CROQUETTE, θ. εἶδ. τηγανήτας, λοκμάς.

CROQUEUR, EUSE, ὁ τρώγωντι. || **c'est un grand—,** εἶνε πολυφαγός.

CROQUIGNOLE, θ. εἶδ. ζυμαρικοῦ, ψαθοῦρι. **S.** = **CHIQUENAUDE.**

CROQUIGNOLEN, ρ. = **CHIQUENAUDE.**

CROQUIS, ἔχον γράφημα ἐκ τοῦ προχείρου. αὐτοσχεδίασμα.

CROSSE, θ. ῥάβδος ἀρχιερ. ἢ ποιμεν., μαγκούρα. πατερλίσσα. **S.** κοντάκι (τουφεκίου).

CROSSE, εἰς, ὁ φέρων **CROSSE.**

CROSSER, ρ. κουντῶ (σφαίραν κτλ.) με καμπύλην ῥάβδον. **S.** ξυλοκοπῶ. καταλαλῶ. περιυθρίζω.

CROSSETTE, θ. κλαδί δια καταβολάδα, μύσχευμα. **S.** εἶδ. ἀρχιτεκτ. κοσμήματος.

CROSSEUR, ὁ σφαιρίζων με καμπύλην ῥάβδον.

CROSSILLON, ὁ κυρτὸν ἄκρον τῆς μαγκούρας κτλ.

CROTTE, θ. λάσπη. **S.** = **CROTTEIN.**

CROTTEIN, ρ. λασπίνου.

CROTTEIN, κόπρος (γιδίου κτλ.), τριβίλια, σπύραθος.

CROULANT, ANTE, καταρρέων, ἐτοιμόρροπος.

CROULEMENT, κατάπτωσης (βούλημα) οἰκοδομήματος.

CROULER, ρ. πίπτω, κρημνίζομαι, βουλόω. **S.** (μετ.) ῥίπτω τὸ (ναυπηγιθὲν) πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν.

CROULIER, εἰς, (γῆ) συμπίπτουσα, μὴ στερεά.

CROUR (Ἀγγλ.), εἶδος συνάγχης.

CROURADE, θ. πίνδιμά τι τοῦ ἵππου.

CROURAI, ALE, (λατρ.), ὁ τοῦ **CROUP.**

CROURE, θ. τὰ ὑπὸ θιᾶ (καπόδια) τοῦ ἵππου κλπ. **S.** ῥάχη βουνοῦ.

CROURÉ, εἰς (BIEN—), (ἵππος) ἔχων καλὰ ὑπὸ θια.

CROUFIER (εἰς τὰ χαρτοπαίγν.), σύντροφος τοῦ τραπέζιτου.

CROUFIERE, θ. πιστιὰ (κουσκουίνι) τοῦ ἀλόγου. || **tailler des —S à q.,** τοῦ ἀνοίγειν δαίαιας.

CROUPION, θ. τὸ κυλοκοῦκρον.

CROUPIN, ρ. σήπομαι ἀκινήτων, λιμνάζω. **S.** (μτφρ.) κυλομαι εἰς τὴν ἀμάθειαν κτλ.

CROUPISSANT, ANTE, λιμνάζων, στάσιμος.

CROUPISSEMENT, (λατρ.), σῆψις δι' ἀκινήσιαν τῶν χυμῶν.

CROUTON, βύρσα χωρὶς τῆς κερφαλῆς καὶ τῆς κοιλίας.

CROUSTADE, θ. εἶδος ζυμαρικοῦ με τραγανιστὴν κόραν (κρούσαν).

CROUSTILLANT, ANTE, τραγανιστός.

CROUSTILLE, θ. κομμάτιον κόρας ψωμοῦ.

CROUSTILLER, ρ. τρώγω κἄτι τι (πρωγαλίζω) ἵνα πίω.

CROUSTILLEUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ ρ.) —EMENT, ἐκκλίνων ἐπὶ τὸ ἀσεμνον.

CROÛTE, θ. κόρα (πέτσα) ψωμοῦ ἢ ζυμαρικοῦ. **S.** κάρκαδον (πληγῆς). **S.** παλαιὰ καὶ κακὴ ζωγραφία. || **cuir en—,** δερμάτα ἀνέργαστα.

CROÛTE-A-CHARBON, εἶδ. φυτοῦ φουμένου εἰς τὰ μέρη τοῦ δάσους ὅπου ἐκαρμινεύθησαν ἀνθρακες.

CROÛTELETTE, θ. = **CROUSTILLE.**

CROÛTEUX, EUSE, ὁ ἔχων κόραν (croûte).

CROÛTIER, ζωγράφος ἀδόκιμος. παλαιωπώλης εἰκότων.

CROÛTON, κομμάτιον κόρας ψωμοῦ. βουκίτσα τηγανισμένη.

2) ζωγράφος ἀδόκιμος. **S.** (ἐν γέν.) σκυριά.

CROYABLE, ἐπὶ θ. πιστευτός.

CROYANCE, θ. πίστις, ὀρθόδοξία. **S.** πεποθήσις.

CROYANT, ANTE, ὁ πιστῶν (ὀρθόδοξος), πιστός.

Εὐθ, τόπος (φύων, παράγων τι). **S.** ἀβήσις φύτων. || **vin du—,** οἶνος ἐντόπιος ἢ ὀπτικὸς. || **cela est de votre—,** τοῦτο εἶνε γέννημα (πλάσμα) τῆς φαντασίας σου.

Cru, UE, ὁμός, ἄψητος. S. (μτμ.) ἄσπρος, **S.** ἀκατέργα-

στος. **S.** ὑσπεπτός. **S.** (μετφρ.) ἀπότομος. ἄσπρος, ἄ—, (ἐπὶ ρ.), ἐπὶ φίλῳ (τοῦτο πού), ἐπὶ γυναικὶ τοῦ ἀνδρὸς ἢ τοῦ ἐξάφρου.

Cru, UE, (μτχ. πθ. τοῦ Cru.)

Cru, UE, (μτχ. πθ. τοῦ Cru.)

Cruante, θ. σκληρότης.

Cruade, θ. εἶδος πολλῶν ἀραβόσιτων. (Βλαχ.) μαρκαλίζω.

Cruene, θ. σταμνί, λαγνί. **S.** (μτφρ.) ἡλθιος, κοδύραρον.

Cruenik, θ. (μτχ.) λαγνί.

Cruenik, θ. ἀνοστή.

Cruenette, θ. —τω.

Cruenon, σταμνί, λαγνί.

Crucial, ALE, (τομή) σταμνί.

Crucial, ALE, (τομή) σταμνί.

Crucifère, ἐπὶ θ. (βιν.) ὁ ἔχων σταυροειδῆ ἄνθη.

Cruciferm (—riment), τὸ εἶδος τοῦ —

Crucifier, ρ. ἐπὶ σταυροῦ ποιεῖν γλῶσσαν, σταυρώνω.

Crucifix, εἰκόνα τοῦ σταυροῦ (ἢ σταυρώσεως).

Crucifixion, θ. σταύρωσις.

Cruciforme, ἐπὶ θ. σταυροειδής.

Crucigène, ἐπὶ θ. (βιν. καὶ ὅτ.) λογ.) σταυροφόρος.

Crucirostre, ἐπὶ θ. ὁ ἔχων σταυροειδὲς ῥίμφος.

Cruite, θ. τὸ ὅμιον (ἄνθος) τῶν τριφύλων. **S.** (μτφρ.) ἀπότομον ἢ ἀσπίνον τῶν φράσεων.

Cruie, θ. σῆψις (τῶν ὑδάτων). **S.** ἀναδρομή (φυτοῦ) —

Cruie, ELLE, (ἢ ἐπὶ ρ.) —

σκληρὸς χαλεπὸς ἀπὸ θέρμης.

Cruentation, θ. (λατρ.) σῆψις αἱμάτων.

Crudement, ἐπὶ ρ. ἀποτέμω.

Cruel, ALE, (ἀνατ.) ὁ τῶν μὲν πῶν.

Crustace, εἰς, (ζωολογ.) ὁ ἔχων (κεκαλυμμένος μ.) ὑπερσύνθετον στρακώδη. (λατρ.) ἐστρακώδης. || (ὁστ. πλθ.) τὰ ὑπερσύνθετα (μαλακόστρακα) θαλάσσια ζῷα.

CRUSTACEOLOGIE, ἡ περὶ ἀνατομῆς καὶ ὁρίων θεωρία.

CRUSTACEOLOGUE, ὁ περὶ τῶν ἐστρακώδων πρὸς τὴν ἀνατομὴν (φωτολογίαν) ἢ συγγένειαν.

CRUSTACEITE, ἐστρακώδης λιθωμένον.

CULBUTE, θ. κυβίστησις, (Τ.) τακίλας. *S.* (μυθωρ.) πέσιμον.
CULBUTER, ρ. ῥίπτω (καὶ οὐδ, πίπτω) κατακέφαλα, ἀνατρέπω, καταστρέφω.
CULBUTIS, σωρὸς πραγμάτων ἀνεστραμμένον.
CULÉE, θ. τὸ τελευταῖον βάθρον (στήριγμα) τῆς γεφύρας.
CULER, ρ. (ναυτ.), ὀπισθοδρομῶ, (κοιν.) κολώνω.
CULERON, θ. ὑπὸ τὴν οὐρὰν μέρος τῆς πιστιᾶς.
CULICIFORME, ἐπίθ. κωνοποειδής.
CULIER, ἐπίθ. δογάνη, τὸ κωλάντρον.
CULIÈRE, θ. ἡ πιστιὰ (τὸ κουσκούνι) τῆς σέλλας. *S.* γούρνα διὰ τὰ νερά τῆς στέγης.
CULINAIRE, ἐπίθ. ὁ τῆς μαγειρικῆς.
CULINAIREMENT, ἐπίθ. μαγειρικῶς.
CULMINANT, ἐπίθ., ὁ εἰς τὸ μέγιστον (ἀστρην.) ὕψος.
CULMINATION, θ. ἡ μεγίστη ὕψωσις (ἡ διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ διάβασις) ἀστέρος.
CULMINER, ρ. (ἀστρην.), διαβαίνει τὸ ζενίθ τοῦ μεσημβρινοῦ.
CULMITE, θ. εἶδος ἀπολιθώματος, καλαμίτης (λίθος).
CULOΤ, τὸ ὑστερογενέστερον τῶν νεογνῶν ἢ τέκνων. *S.* τὸ καταπάτι. *S.* ὁ πυθμὴν τῆς λυχνίας. *S.* ἡ πύελος τῆς σφενδόνης.
CULOТTAGЕ, τὸ οὖς τοῦ **CULOТTER**.
CULOTTE, θ. βρακί (ἀνδρίκειον).
CULOTTER, ρ. βρακύνω. *S.* καίω τὸν λουλάν.
CULOТTEUR, ὁ καίων τοὺς λουλάδας.
CULOТTIER, -ERE, ὁ πωλὼν δερμάτινα βρακία.
COLOТTIN, παιδίον μικρὸν (νεοσιλ βρακωθὲν).
CULPABILITÉ, θ. ἐνοχὴ (εἰς ἔγκλημα).
CULTE, λατρεία. *S.* ὁρροκελα.
CULTELLAIRE, ἐπίθ. μαχαιροειδής.
CULTIVABLE, ἐπίθ. γεωργήσιμος.
CULTIVATEUR, γεωργὸς γεωπόνος.
CULTIVER, ρ. καλλιεργεῖν τὴν γῆν, γεωργεῖν. *S.* (μυθωρ.) θεραπεύειν (τὰς μούσας κτλ.). *S.* περιέχει

τὴν εὐνοϊάν τινος. (ἐν γέν.) γεμᾶζω, περιποιῶμαι.
CULTURAL, ALLE, ὁ ἀνθῶν εἰς τὴν **CULTURE**, θ. καλλιέργεια τῆς γῆς. *S.* θεραπεία (φυτῶν, τεχνῶν κτλ.).
|| — des abeilles (de la soie etc), μελισσοκομία, μεταξοκομία κτλ.
CUMIN, κύμινον, (φυτ. καὶ ἄρωμα).
CUMUL, ἐπισύρρυσσις (δημοσ. θέσεων ἢ δικαιωμάτων).
CUMULARD, ὁ ἐπισωρεύων εἰς ἑαυτὸν πολλὰς δημοσίας θέσεις συγχρόνως.
CUMULATIF, IVE, (ἢ ἐπίρ.) -EMENT, ὁ κατ'ἐπισύρρυσιν (δικαιωμάτων ἢ��πουργημάτων).
CUMULATION, θ. συνηθές. τὸ **CUMUL**.
CUMULER, ρ. ἐπισωρεύω (δικαιώματα ἢ ὑπουργήματα εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον).
CUNCTATEUR (Δυν.), ὁ μακρύνων τὸν καιρὸν, χρονοτρίβης.
CUNÉAIRE καὶ
CUNÉIFORME, ἐπίθ. ἀφηνειδής.
CUNETTE, θ. (ὀχυρῶμα.), τάφρος με ὕδωρ ἐντὸς ἐπύρας ἀνδρόρου.
CUNICULAIRE, ἐπίθ. ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ λαγιδέως.
CURIDE, ἐπίθ. εἰς ἄκρον φιλοκερδῆς, πλεονέκτης.
CURIDITÉ, θ. ἀπληστος φιλοκέρδεια, πλεονεξία. (ἐν γέν.) σφοδρὰ ἐπιθυμία.
CURIDON, ὁ Ἔρως.
CUPRESSIFOLIA, ΕΣ (βεν.), ὁ ἔχων κυπαρισσοειδῆ φύλλα.
CUPRESSIFORME, ἐπίθ. κυπαρισσοειδής.
CUPRESSITE, κυπαρισσιτῆς (λίθος), εἶδος ἀπολιθώματος.
CURIFÈRE, ἐπίθ. ὁ περιέχων (κατὰ συμβεβηκός) χαλκόν.
CURIFICATION, θ. (χημ.), ἡ εἰς χαλκὸν μεταποίησις.
CURULAIRE, ἐπίθ. (βεν.), κύπελλοειδής.
CURULE, θ. (βεν.) κύπελλον.
CURULÉ, ΕΣ καὶ
CURULIFÈRE, ἐπίθ. (βεν.), ὁ ἔχων (περιεχόμενος εἰς) κύπελλον.
CURULIFORME, ἐπίθ. (βεν.), κυπελλοειδής.
CURABILITÉ, θ. τὸ ἰάσιμον (νόσος).
CURABLE, ἐπίθ. ἰάσιμος.

CURAGE, εἶδος ποιοῦ (βελού) ἀπὸ νεράντζια.
CURAGE, πάστραμα (λάδι καὶ αἷμα ὕλαι αἱ προσιστα δ' αὐτῶν).
CURATELLE, θ. τὸ καθῆκον (ἢ ἐπιμέλειαν) ἀντὶ τῶν δεινῶν ἀντλήκου.
CURATIF, IVE, θεραπευτικόν.
CURATION, θ. θεραπεία (ὀψιν).
CURCUMA, κρόκος ὁ Ἰνδικός.
CURE, φροντίς. *S.* θεραπεία (ἢ ὑπηρεσία καὶ κατακλῆσις) μερλοῦ, ἐφημερία.
CURE, ἐφημέριος (ἰνορρε).
CUREAU, ἐργαλ. τοῦ κυρτοῦ εἰρέας.
CURE-DENTS, καλὰμὴς ἀπὸ δόντια, ὀδοντογλυφίς. (Τ.) χαλκὸς.
CURE, θ. τὸ εἰς τὰ λαγυνάκια δόμενον μέρος τοῦ κυρτοῦ (μυθωρ.) λάφυρον. ἔρμαον.
CURE-FEU, σκάλεθρον τῆς κεφαλῆς τοῦ σιδηρουργείου καὶ τοῦ πυρὸς καθαρισμὸν τῆς γλῶττης.
CURE-LANGUE, ἐργαλεῖον (ἢ) πρὸς καθαρισμὸν τῆς γλῶττης.
CUREMENT, καθαρίσμα (λαγυνάκι).
CURE-MOLE, μηχανὴ πρὸς καθαρισμὸν λιμένων.
CURE-OREILLE, ὀτογλυφίς. (Τ.) χαλκί.
CURE-PIED, ἐργαλεῖον πρὸς καθαρισμὸν τοῦ κοιλώματος τῆς πλῆθς τοῦ ἱπποῦ.
CURER, ρ. παστρεῖν (λάδι καὶ αἷμα). *S.* (κυνηγ.) ταγίω τὸ κύνιον. *S.* (κηρυκ.) κλάδω τὸ κύνιον.
CURET, τὸ δέρμα ἐπὶ τοῦ κυρτοῦ τρέφουσιν οἱ χρυσταῖαι τὸ μὲν τῶν.
CURETTE, ἐργαλ. πρὸς καθαρισμὸν ἀντλίας (ἐαυτοῦ κτλ.).
CUREUR, καθαριστῆς (πηλίου κτλ.).
CUREUX, βοηθὸς τοῦ κυρτοῦ εἰρέας καὶ τοῦ παπλωματοῦ.
CURIAL, ALLE, ὁ ἀνθῶν εἰς τὴν μερίαν.
CURIE, θ. μέρος τῆς φυλῆς.
Curie, φρατρία, κοῦρια.
CURIEUX, EUSE, (ἢ ἐπίρ.) περιέργος.
CURIOСITE, θ. περιέργεια, ἀντικείμενα περιέργειας (σπάνια).
CURLE, θ. ἐλκερα (ἐρήνη) σκανδαλιορράφων.
CURON, καθαριστήριον τοῦ δοντιοῦ.

CURIE, **IVE**, (γράφειμον) ὀγλίγω-
ρον.
CURIE, ἐπίθ. (δίφρος) ὁ τῶν ἐν
τῇ ὑπέρῳ, ἀγκυλόπου.
CURIE, θ. πλθ. αἱ ἀκαθαρσίαι
καθαρζομένων λάκκων.
CURIE, ἐπίθ. καμπυλόγραμ-
μος.
CURIORE, ἐπίθ. (ζωολογ.),
κυρτόρροφος.
CURITE, θ. κυρτότης.
CURITE, θ. ἐπίθυμον, (φυτ.).
CURITE, παραπέτασμα τῆς ἀ-
φῆς τραπέζης.
CURIE, ἐκ, ὁ τοῦ δέρματος.
CURIE, θ. ἐπιδερμίδος.
CURIE (Ἀγγλ.), μικρὸν πολε-
μικὸν πλοῖον, κόττερον.
CURIE, τὸ οὐσ. τοῦ **CURIE**.
CURIE (καὶ ὑποκορ. **CURIE**), θ.
καλὸν, κάδος. ληνός, πατητή-
ρ. ||—de **Venus**,=**CHARDON A**
VEUIL ἢ **CARDERE**.
CURIE, θ. ὅσον κρασί γίνεται διὰ
μυῆς (εἰς τὸ αὐτὸ πατητήρι).
CURIE, τὸ οὐσ. τοῦ—

CUVELER (διπλασιάζεται τὸ **i** πρὸ
τῶν ἀφώνων), ῥ. ἀσφαλίζω με
σανίδας τὰ ἐσωθεν φρεῖατος κτλ.
CUVELLEMENT,=**CUVELAGE**.
CUVER, ῥ. μένω καὶ βράζω εἰς τὸ
καλὸ. || (μετ.)—**SON VIN**, χω-
νεύω κοιμώμενος τὸ κρασί, που
ἔπια.
CUVERIE, θ. τὸ μέρος τῆς οἴνο-
θήκης ὅπου εἶνε οἱ κάδοι. **S**.
βράσιμον τοῦ οἴνου ἐν τῷ κάδῳ.
CUVETTE, θ. λεκάνη (τοῦ νηΐμα-
τος). **S**. γούρνα ὅπου σφύρειται
τὰ νερά τῆς στέγης.
CUVIER, καθίδιον διὰ τὴν θολόστα-
κην.
CYCLE, κύκλος, περίοδος.
CYCLIQUE, ἐπίθ., κυκλικός (ποιη-
τής).
CYCLOIDE, ἐπίθ. κυκλοειδής.
CYCLOPEEN, ENNE, Κυκλώπειος.
CYGENE, κύκνος, (πτην.).
CYLINDRAGE, τὸ οὐσ. τοῦ **CYLIN-
DRER**.
CYLINDRE, κυλινδρός.
CYLINDER, ῥ. κυλινδρώ.

CYLINDRIQUE (καὶ ἐπὶ **ρ**.—**EMENT**),
ἐπίθ. κυλινδροειδής.
CYMAISE, θ. (ἀρχιτ.), κυμάτιον,
γλυφὴ περὶ τὰ ἀνω ἄκρα κορυ-
φίως.
CYMBALE, κύμβαλον, (μυσ. ὄργαν.).
CYMBALIER, ὁ παίζων τὸ κύμβα-
λον, κυμβαλιστής.
CYNIQUE, ἐπίθ. κυνικός. **S**. ἀναλ-
σχυντος.
CYNISME, φιλοσοφία ἢ ἀναίδεια
κυνική.
CYPRACÉ, ἐκ, καὶ
CYPRÉOIDE, ἐπίθ. (βεν.), κυπρι-
σοειδής.
CYPRUS,=**SOUCHE**.
CYPRES, δ. κυπρίσσις.
CYPRIERE, θ. κυπρισσών.
CYTISE, δ. κύτις.
CZAR, ὁ μονάρχης τῆς Ῥωσσίας.
CZARIEUNE, ἐπίθ. ἡ Ῥωστικὴ (Ἀδ-
τοῦ Μεγαλειότητος).
CZARINE, ἡ αὐτοκρατορίσσα τῆς
Ῥωσσίας.
CZAROWITZ, ὁ υἱὸς τοῦ μονάρχου
τῆς Ῥωσσίας, Καίσαριδης.

DAG

DAL

DAM

DAG, ὁ, τὸ τέταρτον γράμμα
τοῦ ἁλφ. ἀλφαβήτου.
DAG, (μυσ. ἐπιτ.), δά, δῆτα.
DAG, δάκτυλος (στίχου).
DAG, (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν νη-
πιῶν), ὁ ἵππος. **S**. (μετφορ.) ἡ
καρκατούσα εἰς τὸν νοῦν τις
ἀνθρώπου.
DAG, κουτός, (Τ.) διδάσ.
DAG, θ. παρατίσις. **S**. ξύστρα
ἐκ ξύλου. **S**. (πλθ.) τὰ πρῶ-
τα αἰετα τῆς ἐλάφης, πότταλοι.
DAG, (μετφορ.) πρῶτος, πατ-
ερικός. **S**. εἶδος ἰχθύος, (ἄλλ.)
DAG.
DAG, καὶ (θ.) **DAG**, εἶδ. φυτ.
καυτός, δάκεια.

DAIGNER, ῥ. καταδέχομαι, ἀξιῶ.
DAILLOTS, πλθ. (ναυτ.) οἱ ξύλινοι
κρίκοι τῶν ἱστίων.
DAIM, ἔλαφος ἢ πλατύκερις, πλα-
τώνι.
DAINE, θ. τὸ θηλυκὸν τοῦ **DAIM**.
DAINTIERS, πλθ. οἱ ὄργανοι τῆς
ἐλάφου, (ἄλλ.) **ROGNONS**.
DAIS, στέγασμα (οὐρανός) ὁρόνιον
κτλ., κουδούνιον.
DALEAU, τρύπα πρὸς ἐκροὴν τοῦ
ὕδατος τοῦ καθίου ὅπου σκευά-
ζεται τὸ Ἰνδικόν.
DALEME, θ. εἶδος θερμάστρας χω-
ρὶς καπνοῦ.
DALLAGE, τὸ οὐσ. τοῦ **DALLER**.
DALLE, θ. πλάξ (διὰ στρώσιμον).
S. τέμαχος παστοῦ ἰχθύος. **S**.

σωλὴν ὑδροδόχος περὶ τὴν στί-
γην.
DALLER, ῥ. στρώνω με πλάκας.
DALMATIQUE, θ. σιγάρτιον.
DALOT, (ναυτ.) τρύπα πρὸς ἐκρο-
ήν, ἐκροῦς.
DAM, (ὄλγ.), τιμωρία, κόλασις.
DAMAGE, τὸ οὐσ. τοῦ **DAMER**.
DAMASINE, θ.=**DAMESSINE**.
DAMAN, εἶδος ζώου (**marmotte**)
τῆς Ἀραβίας καὶ Συρίας πολυτίμου
διὰ τὸ γουναρικόν του.
DAMAN, μεταξὺ τῶν (ἀτλάξ) με-
ταξὺ τῶν, δαμασκηνουργός (ὑ-
φασμα). **S**. δαμασκηνὸν ἔλφος,
(Τ.) διμυσκί. **S**. δαμασκηνόν,
(ὄπωρ.).
DAMASQUINAGE, τὸ οὐσ. τοῦ—
DAMASQUINER, ῥ. ἐμπάσσω εἰς

τὸν αἰθέρον χρυσά ἢ ἀργυρὰ ποικίλματα (φλιδία).
DAMASQUINERIE, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
DAMASQUINEUR, ὁ ποικίλων τὸν αἰθέρον, δαμασκηνουργός.
DAMASQUINURE, θ. ἐργασία (ἐλ-
 φους κτλ.) δαμασκηνουργίης.
DAMASSADE, θ. ὕψωμα λινομέ-
 ταξον δαμασκηνουργίας.
DAMASSÉ, ὕψωμα δαμασκηνου-
 ργίας.
DAMASSEN, ῥ. ποικίλλω ὑφάνω
 κατὰ μίμησιν τοῦ damas. || (du
 linge) damassé, δαμασκοῦφής.
DAMASSERIE, θ. ὑφαντήριον δα-
 μασκηνουργῶν.
DAMASSEUR, δαμασκοῦφάντης.
DAMASSIN, ὕψωμα δαμασκηνου-
 ργίας λεπτότερον τοῦ συνήθους.
DAMASSURE, θ. τὸ ἔργον τοῦ da-
 masseur.
DAME, θ. γυνή. κυρά, κυρία. ἀρ-
 χόντισσα. ῥ. ἡ δάμα (εἰς τὸ παι-
 γνίδιον τῶν πεσῶν καὶ τῶν
 χαρτίων). ῥ. ὁ ξύλινος κόπανος
 τῶν λιθοσπρωτῶν. ῥ. διάφορα
 εἶδη πτηνῶν καὶ ἰχθύων. ῥ. (ὡς
 ἐπιφών. θαυμ.) πᾶλ δᾶ! || No-
 tre-Dame, ἡ Παναγία. ῥ. ἐκ-
 κλησία εἰς τιμὴν τῆς θεοτόκου.
DAME-JEANNE, θ. εἶδος μεγάλης
 φιάλης, δαμετζάνα.
DAMEN, ῥ. βάλαν παίζων τὴν δά-
 μιν μου ἀντικρὺ ἄλλης. || —
 le rion, ὑποσκελίζω. ῥ. κτυπῶ
 τὴν γῆν μὲ τὸ ἐπὶ τοῦτῃ ξύλον
 ἵνα σκληρυνθῇ.
DAMENET, γυναικάρεσκος, κυρι-
 τασήτης.
DAMENETTE, θ. εἶδος ψυχῆς νυκ-
 τέρου (φαλαίνης).
DAMESSINE, θ. εἶδος δαμασκηνοῦ.
DAMETTE, θ. = BERGERONNETTE
 ('A COLLIEN').
DAMIER, τὸ ἀδάκιον τοῦ ζατρι-
 κίου (τῆς δάμας κτλ.). ῥ. εἶδος
 πτηνοῦ (θαλασσοβάτου), φυτοῦ,
 πεταλούδας καὶ κογχυλίου.
DAMNABLE (καὶ ἐπίρ. -EMENT),
 ἐπίθ. ἀξιοκατάκριτος. ῥ. ἀπο-
 τρόπαιος.
DAMNATION, θ. καταδίκη (τῶν κο-
 λαζομένων).
DAMNER, ῥ. κολάζω (εἰς τὸν ᾗ-
 δην). τυραννῶ, βασανίζω.
DAMOISEAU(-BEL), ἀρχοντόπου-
 λον, ταπεινότητος, κυριτάκης.

DAMOISELLE, θ. ἀρχοντοπούλα.
DANDIN, εὐθήρης, ματαιόσχολος,
 σαλάκιον.
DANDINEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DANDINER, ῥ. κενοῦμαι (ἀργῶν),
 σαλσκιονεύομαι.
DANDRELIN, κοφίνιον διὰ τὸ τρύ-
 γος.
DANDY (Ἀγγλ.), καλλωπιστής, *ε-
 θελόκομπος, κυριτάκης.
DANÉE, θ. εἶδος φυτοῦ (πιερίδος).
DANGER, κίνδυνος.
DANGEREUX, EUSE, (καὶ ἐπίρ.)
 -EMENT, ἐπικίνδυνος.
DANOIS, σκύλος λευρός.
DANS, (πρόθ.), ἐν, ἐντός, μέσα.
 (χρῶν.) εἰς.
DANSANT, ANTE, χορευτικός. ||
 SOIRÉE—, ἐσπερινὴ συνανασρο-
 φὴ μὲ χορόν.
DANSE, θ. χορός. || —de Saint-
 Gui, εἶδος σπασμοῦ, σκελοτόρη.
DANSER, ῥ. χορεύω.
DANSEUR, EUSE, χορευτής, -εύ-
 τρια.
DANSOTTER ἢ **DANSOVER**, ῥ. χο-
 ρεύω ὁπωσδήποτε, χοροπηδῶ.
DARD, ἀκόντιον. ῥ. κεντρί (με-
 λίστης κτλ.).
DARDEN, ῥ. τινάζω, ἀκοντίζω.
 ῥ. κτυπῶ μὲ τὸ ἀκόντιον, κατ-
 ακοντίζω.
DARDEUR, ὁ ἀκοντίζων (τὰς φα-
 λαίνας).
DARDIERE, θ. εἶδος παγίδος.
DARDILLER, ῥ. (κηπουρ.), ἐκφύω
 πλαγίως καὶ ἰθυτενέως παραφυά-
 δας.
DARDILLON, ἡ γλωχίν τοῦ ἀγκί-
 στρου.
DARIOLE, θ. εἶδος γαλακτοπήκτας.
DARIVETTE(-VOITE), θ. κοντάρι
 χρησιμεύον πρὸς σύνδεσιν τῶν
 σχεδίων.
DARNAGASSE, θ. = PIE-GRIECHE
 (LA GRISSE).
DARNE, θ. τέμαχος ἰχθύος.
DARSE καὶ (ὀποκορ.) **DARSINE**, θ.
 τὸ ἔσωθεν (τὸ ἀσφαλέστερον) μέ-
 ρος τοῦ λιμένος.
DARTRE, θ. λειχήν(α).
DARTREUX, EUSE, λειχηνιδών, λει-
 χηνιάρης.
DARTIERE, διάφορα εἶδη φυτῶν
 χρήσιμα εἰς τοὺς λειχήνας, λει-
 χηνόβιτον.
DATIERE, ὁ ἐπὶ τῆς διεκπεραιώ-

σεως ἀξιωματικὸς τῆς αὐλῆς
 τοῦ Πάππα.
DATE, θ. ἡμερομηνία (ἐγγράφου)
 ἐποχῇ (συμβάντος).
DATER, ῥ. βάλω τὴν ἡμερομηνί-
 ναν. ῥ. (οὐδ.) ἀρχομαι ἀπὸ (τοῦ)
 ποχῆς τινος, χρονολογῶμαι ἀπὸ
 ἀποτελῶ ἐποχὴν.
DATERIE, θ. τὸ ἐπὶ τῆς διεκπεραιώ-
 σεως γραφεῖον τῆς αὐλῆς τοῦ
 Πάππα.
DATIF, IVE, (Νρ.), ὁ διδόμενος
 (ἐπιβαλλόμενος) ὑπὸ τοῦ ἀπὸ
 στήριου. || (οὐτ. ἀρσ.) ἡ δότης
 (πρώτης).
DATION, θ. (Νρ.), δόσις (καθ' ἑ-
 πόχρῳσιν). || —de tuteur, ἡ
 πειθαρχία κηδεμόνος.
DATISME, δατισμός.
DATTE, θ. φοινικοδάκτυλος, χυ-
 μός.
DATTIER, ῥ. φοῖνιξ, χουμαλί.
DAUBE, θ. κρίας καπαμῆ.
DAUBER, ῥ. μαγειρεύω καπαμῆ.
 ῥ. (κοιν.) γρονθοκοπῶ, δέρνω, ὁ
 κακολογῶ.
DAUBEUR, κακολόγος.
DAUBIERE, θ. χόρτος πρὸς ἄλυσιν
 τοῦ daube, λοιπός.
DAUPHIN, δελφίν (κῆτος). ῥ.
 πρωτότοκος τοῦ βασιλέως τῆς
 Γαλλίας.
DAUPHINE, θ. ἡ σέλιγγος τοῦ κα-
 κάρου διαδόχου τοῦ βασιλέως
 τῆς Γαλλίας.
DAURADE (ἀμφιδάκτυλος ὁ δαυρι-
 ρη τῆς DONADE), θ. χρυσοῦς
 (ἰχθ.).
DAVANTAGE, ἐπίρ. πλείονος.
DAVIER, ὀδοντάγρα. ῥ. ἔργον
 τοῦ βαρελλοποιου, τοῦ αἰθέρου
 τοῦ τυπογράφου κτλ.
DE, (πρόθ.), ἀπὸ, ἐκ. ῥ. κατὰ
 διὰ. ῥ. περί. ῥ. (ἀντὶ γυναικὸς)
 le fils d'un tel, ὁ υἱὸς τοῦ τέ-
 νος. ῥ. (πρὸς ἀπὸρ. ἀντὶ τοῦ
 Na) dites-lui de venir, εἰπὲς
 νὰ ἐλθῇ. || (ἔξ ἑλπίσεως) et nous
 va rir, καὶ ἡμεῖς ἀργῶν
 νὰ γελῶμεν. || (traître etc.), ἀπο-
 λείν τινα θανάτῳ (προδο-
 κτλ.). || (καὶ ἐν αἰδεί) de bon-
 ne heure, ἐνωρίς. || de fait, πραγ-
 ματικῶς.

αἰσθάνομαι (παίγν.), ζᾶρι. 2) δα-
 ALBATION, θ. ἐκλευκάνισις.
 ALBUPLICATION, θ. = ALBANTICU-
 LATION.
 ALCHAGE, τὸ οὖσ. τοῦ -
 ALCHER, ῥ. ξεσκεπάζω (τὸ ὄ-
 νημα).
 ALCLAGE, τὸ οὖσ. τοῦ DÉCL-
 ALER.
 ALCLIE, θ. σπάσιμον τοῦ πά-
 γου (ποταμ.). (μτφορ.) κατα-
 ροπή (τύχης). ῥ. ξεφορτωμα.
 ALCLIMENT, = DÉVALCLAGE.
 ALCLIER, ῥ. ἀδειάζω τὸν λι-
 μένα (ἀπὸ τῶ κενὰ πλοῖα). ῥ.
 (μτμ.) ἀδειάζω τὸν τόπον (τὴν
 γῆν). ῥ. (οὐδ.) σπάνει ὁ πᾶ-
 ρος (τοῦ ποτ.).
 ALCLER, ὁ ἐπὶ τῆς τακτοθε-
 ρείας τῶν ἐν τῷ λιμένι πλοίων.
 ALCOULER, ῥ. ξερῶ. ῥ. (μτ-
 μορ.) ξερτύγομαι (βόρεις, φλυα-
 ρεῖς).
 ALCOULUR, ἀχρεϊστόμος.
 ALLOUNER, ῥ. ξεκαπσιτρόνω.
 ALCLAGE, τὸ οὖσ. τοῦ -
 ALCLER, ῥ. λύω δέμα πραγμα-
 τισμῶν.
 ALDANDE (Α ΛΑ), ἐπὶ β., ἀτά-
 CTAMENT, τὸ οὖσ. τοῦ -
 ALDER, ῥ. ἐκβάλλω τὸ δέσι-
 μόν (ἐλπίδα κτλ.). ῥ. ξετεντό-
 νος (τὸ δέσιμον κτλ.). ῥ. (αὐτπθ.)
 ξεκαπσιτρεῖται ἐν ἀταξίᾳ.
 ALER, ῥ. ἀνασκευάζω τὴν
 γῆν (κερδίζω ὅλην τὴν ἐν-
 γῆν, ὅλα τὰ χρήματα) τοῦ
 ἀποστόλου εἰς τὰ χαρτοπαί-
 ρια. 2) (ναυτ.) ἐκβάλλω τὰ ἐ-
 λείμματα τῆς λέμβου. 3) (οὐδ.) ἀ-
 τῶς παράλια τῆς γῆς μετὰ
 τῆς ἀλείας.
 ALER, ῥ. ἀλλάζω τὸ ὄνομα
 τῶν ἐξοπατίζω.
 ALER, ῥ. ἀπαλλάττω τι-
 νος βαρβαρότητος.
 ALER, ῥ. (γεωργ.) κόπτω τὰς
 περὶ τὰς καὶ περικτὰς ῥίζας τῆς
 γῆς.
 ALER, ῥ. παρέρω νί-
 κων (τὸ πρόσωπον).
 ALER, ῥ. (γεωργ.) προσόψιον διὰ
 τῆς γῆς (καθάρσιμα) τοῦ προ-
 σόψου.
 ALER, ῥ. (γεωργ.) σκάλα (λι-
 (ΔΕΞΙΚ. ΓΑΛΛΟΕΛΛΑ)

μένος). ῥ. ἀποδόρα σιδηροδό-
 μου.
 DÉBARCAGE, τὸ οὖσ. τοῦ -
 DÉBARER, ῥ. ἐκβάλλω ξύλα ἀ-
 πὸ πλοίου ἢ δάσους. (ἐν γέν.) ξε-
 φορτόνω.
 DÉBARDEUR, ὁ ξεφορτόνων ξύλα
 (ἀπὸ πλοίου).
 DÉBARQUE, κη. (ὡς ἐπὶ θ.), νέηλος.
 DÉBARQUEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ -
 DÉBARQUER, ῥ. ἀποδιβάλλω (καὶ
 οὐδ. ἀξιομαί) ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς
 τὴν γῆν. II. (ὡς οὖσ.) ὁ καιρὸς
 καὶ ὁ τόπος τῆς ἀποδιβάσεως.
 DÉBARRAS, ἀφαιρέσις ἐμποδίου
 (ἐνοχλήσεως), ξεφορτωμα.
 DÉBARRASSER, ῥ. ἀφαιρῶ ἐμπό-
 διον, ἀπαλλάττω, ξεμπερδεύω.
 ξεφορτόνω.
 DÉBARRER, ῥ. ἐκβάλλω τὴν ἀμ-
 πύραν (θύρας κτλ.).
 DÉBARRICADEUR, ῥ. ἀφαιρῶ τὰς
 barricades.
 DÉBAT, συζήτησις. ῥ. λογοτριβή,
 φιλονεικία.
 DÉBATELAGE, τὸ οὖσ. τοῦ -
 DÉBATEUR, ῥ. ἐκβάλλω (ξεφορ-
 τῶν) ἀπὸ τοῦ πλοίου.
 DÉBÂTER, ῥ. ξεσκαπρόνω.
 DÉBATTEUR, ῥ. συζητῶ. ῥ. (αὐτπθ.)
 παραδέρνω.
 DÉBÂCHE, θ. κραιπάλη, οἶνοφλυ-
 γία, ἀσέλγεια, ἀκολασία.
 DÉBAUCHER, ῥ. διαφθείρω. ξελο-
 γιάζω.
 DÉBAUCHEUR, EUSE, ὁ ξελογιάζων.
 DÉBET (ΔΤΝ.), τὸ ὀφειλόμενον ἀ-
 πὸ ὀπλόγου.
 DÉBIFFER, ῥ. γαλῶ, ἐξαθενίλλω.
 DÉBILE (καὶ ἐπὶ β. -MENT), ἐπὶ θ.
 ἀδύνατος, ἄσθενος.
 DÉBILITANT, ANTE, (ιατρ.), ἐξα-
 σθενιστικός.
 DÉBILITATION, θ. ἐξαθενίσις, ἀ-
 δυνάτισμα.
 DÉBILITÉ, θ. ἀδυναμία.
 DÉBILITEUR, ῥ. ἀδυνατίζω.
 DÉBILLARDEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ -
 DÉBILLARDER, ῥ. ἀφαιρῶ τὰ πε-
 ριτὰ μέρη ξύλου. 2) ὁφαιρῶ
 τὴν πέτραν ἥτις ἐκράτει κιβώ-
 τιον κτλ. εἰς ἰσορροπίαν.
 DÉBILLEN, ῥ. ξεζεύγω τοὺς ἵπ-
 πους τοὺς βυμλικοῦντας πλοῖον.
 DÉBINE, θ. (χυδ.), ἐσχάτη στενο-
 χωρία, ἀμνηχανία.
 DÉBINER, ῥ. (γεωργ.) = BIKER, δι-

βολίζω (τὴν ἀμνηχανία). 2) κα-
 κολογῶ, δυσφημίζω. 3) (οὐδ.)
 περιπίπτω εἰς ἀμνηχανίαν.
 DÉBIT, πώλησις ταχέια (πραγμα-
 τισμῶν). ῥ. τρόπος τοῦ ἐκφορ-
 θῆαι, ἀπαγγέλλω. ῥ. μεταλλι-
 σις δάσους.
 DÉBITAGE, τὸ οὖσ. τοῦ DÉBITER
 (κυρ. ἐπὶ ξυλείας δάσους).
 DÉBITANT, ANTE, ὁ πωλὼν (λια-
 νικῶς).
 DÉBITER, ῥ. πωλῶ λιανικῶς. ῥ.
 (ἐμπορ.) χρεῖνομαι. ῥ. ἀπαγγέλλω.
 σπερμολογῶ. ῥ. μεταλλεύω
 δάσους, πωλῶ καταλλήλους τὰ
 διάφορα μέρη δένδρου.
 DÉBITEUR, EUSE, ὁ πωλὼν (δια-
 δίδων) ψεύδη.
 DÉBITEUR, TRICE, χρεῖωτης.
 DÉBITTER, ῥ. (ναυτ.), ξετυλοῦσαι
 τὸ σχοινίον ἀπὸ τοῦ πασσάλου.
 DÉBITUMINISATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ -
 DÉBITUMINER, ῥ. (χημ.), ἀφαι-
 ρῶ τὴν ἀσφαλτον.
 DÉBLAI, σήκωμα χωμῶν κτλ.
 πρὸς ἐξομαλύνειν γῆπέδου καὶ
 αὐτὰ τὰ οὕτως ἐκβαλλόμενα χύμ-
 ατα κτλ.
 DÉBLAIEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ DÉ-
 BLAYER.
 DÉBLANCHI, τὸ οὖσ. τοῦ -
 DÉBLANCHIR, ῥ. ἐξαφρίξω τὸ μέ-
 τλλον. ῥ. ἐκβάλλω ὅλον τὸ
 χρωματικὸν μέρος τοῦ Ἰνδικῶ.
 DÉBLÂTERATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ -
 DÉBLÂTER, ῥ. ὀμιλῶ θρασέως
 (φρονασκῶ) κατὰ τινος.
 DÉBLAYER, ῥ. σηκώνω ἀπὸ τῆς
 μέσης, χύματα κλπ. ἵνα ἀνοίξῃ
 ὁ τόπος.
 DÉBLOUACHE, καὶ
 DÉBLOUEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ -
 DÉBLOUER, ῥ. λύω τὸν ἀποκλει-
 σμόν. 2) (τυπogr.) ἀλλάσσω τὰ
 χαλασμένα στοιχεῖα.
 DÉBOIRE, ἀρθία.
 DÉBOISEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ
 DÉBOISER, ῥ. ἀφαιρῶ τύπου τι-
 νος (τὸν γυμνῶν ἀπὸ) τὰ δάση.
 DÉBOÏTEMENT, ἐξάρθρωσις (ὀρεῖς).
 DÉBOÏTER, ῥ. ἐξαρρῶναι (κρίκα-
 λον). ῥ. ἐξελθῶναι (συναρμολογί-
 α).
 DÉBORDER, ῥ. ξεπάνω (κυρ. καὶ
 μτφορ.). ῥ. = τῶ -
 DÉBORDERONNER, ῥ. ἐκβάλλω τὸν
 πύρον (τοῦ βαγνείου κτλ.).

DÉBONNAIRE (καὶ ἐπιθ.-MENT), ἐπιθ. ἀπλοῦς, ἀγαθός.

DÉBONNAIRETÉ, θ. ἀπλότης (τρόπων), ἀγαθότης.

DÉBONNETER, ῥ. ἀφαιρῶ διὰ τοῦ ὄνυχος τὸ χάρτινον πῶμα τοῦ πυροτεχνήματος.

DÉBOUQUETER, ῥ. ἐκβάλλω τὰς περὶ τὸ πασσάλωμα σανίδας.

DÉBOURD, τὸ ὑπὲρ τὴν ἄλυσον μέρος τοῦ νορίσματος. ῥ. τὸ ὑπὲρ τὸ πεπατημένον μέρος τῆς ὁδοῦ. ῥ. τὸ ἐξέχον ἐν εἴδει οὐσίας τοῦ ἐσωπανίου.

DÉBOURDÉ, ἐν, ξεχειλισμένος, ξεχειλός. ῥ. (μτφορ.) ἀκύστος, ἐκδοδιτημένος.

DÉBOURDEMENT, ξεχειλισμός (ποτ.), πλημμύρισμα. ῥ. (μτμ.) εἰσβολὴ ἐχθρῶν. ῥ. ἀκολασία.

DÉBOURDER, ῥ. ἐκβάλλω τὴν ἕαν (τὸν γυῖον) φορέματος κτλ. ῥ. (οὐδ.) ἐξέχω. ῥ. ξεχειλίζω. ῥ. (στρατ.) ὑπερφαλαγγίζω, ὑπερκεράω.

DÉBOURDOIR, ἐργαλ. (γλύφανον) τοῦ βαρελλοποιοῦ κτλ.

DÉBOTTER, ῥ. ἐκβάλλω τὰ ὑποδήματα, ὑπόλυον.

DÉBOTTE, ὁ καιρὸς καὶ ἡ πρᾶξις τῆς ὑπολύσεως.

DÉBOUCHÉ, ἐξόδος στενοῦ (αὐλῶνος), διεκβολή (ὄρους κτλ.). ῥ. (μτφορ.) τρόπος ἐξαγωγῆς καὶ πωλήσεως τῶν προϊόντων τόπων.

DÉBOUCHEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-

DÉBOUCHER, ῥ. ξεστουπώνω. ῥ. ἀδειάζω (τὸν τόπον). ῥ. ἐξανοίγω (τὸν νοῦν). ῥ. (οὐδ.) ἐκβαίνω ἀπὸ στεγνόν. ῥ. (ἐπὶ ποτ.) ἀναστομοῦμαι, χύνομαι.

DÉBOUCHOIR, ἐργαλ. τοῦ λιθοξόου.

DÉBOUCHER, ῥ. ξεβηλοκύνω (λωρίον, ζώνην κτλ.), ξεστρήνω (σγουρήν).

DÉBOUILLAGE καὶ

DÉBOUILLI, τὸ οὖς. τοῦ-

DÉBOUILLIR, ῥ. δοκιμάζω ἢ ἐξαλείφω διὰ τοῦ βρασίματος τὴν βαφὴν ὑφάσματος.

DÉBOUILLISSAGE, τὸ οὖς. τοῦ προηγ.

DÉBOUQUEMENT, διέκπλους μεταξὺ νήσων (εὐρίπων).

DÉBOUQUER, ῥ. ἐκπλέω ἀπὸ τοῦ μεταξὺ νήσων στενοῦ εἰς τὸ πέλαγος.

DÉBOURBAGE, τὸ οὖς. τοῦ-

DÉBOURBER, ῥ. καθαρίζω ἀπὸ τὴν λάσπην, ξελασπώνω. ῥ. λαγαρίζω (μεταγγίζω) τὸν οἶνον.

DÉBOURGEISER, ῥ. ἀπαλλάττω τινὰ τῶν ἀγεῶν τρόπων τοῦ (τῆς) χυδαιότητός (του).

DÉBOURRE, ῥ. ἐκβάλλω τὸ εἰσπλὶ (τοῦ πυροβόλου). ῥ. (μτφορ.) ἀπαλλάττω τινὰ τῆς σκαυότητός (του).

DÉBOURS καὶ (συνθῆς.) DÉBOURSE, προκαταβολὴ χρημάτων πρὸς δαπάνην.

DÉBOURSER, ῥ. ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ βαλαντίου χρήματα, ἐξοδεύω.

DÉBOUT, (ἐπιθ.), ὄρθα, ὄρθιος, ἐπὶ ποδός.

DÉBOUTER, ῥ. (δικνμ.) κηρύττω ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησιν τινος.

DÉBOUTONNER, ῥ. ξεκουμβώνω. ῥ. (μτφορ.) se— ξεμυστηρεύομαι

DÉBRAILLER(se—), ῥ. ξεζητιάζομαι.

DÉBRAISAGE καὶ

DÉBRAISEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-

DÉBRAISER, ῥ. ἐκβάλλω τὴν καρβουνιὰν τοῦ φούρνου.

DÉBRÉDOUILLE, ῥ. (εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων) παῖσι τὸ brédouille, ἐμποδίζω τὸν ἀνταγωνιστὴν μου νὰ κερδίσῃ διπλοῦν ἢ τετραπλοῦν τὸ παιγνίδι. (μτφορ.) μεταβάλλω τὴν δυσμένειαν τῆς τύχης ἐπιτυχάνω τέλος πάντων.

DÉBRIDÉE, θ. ὅσον πληρῶνει τις ἵνα φάγῃ μόνον ὁ ἵππος τε εἰς ξενοδοχείον.

DÉBRIDEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-

DÉBRIDER, ῥ. ἐκβάλλω τὸν χαλινόν. ῥ. τελεινώνω τι ταχέως. τρώγω βιαστικά. ῥ. (χειρουργ.) ἀνοίγω τὴν πληγὴν. ῥ. λύνω τὴν πέτραν ἀναδισαοθεῖσαν ἤδη ἀπὸ τοῦ λιθοτομείου. || sans—, χωρὶς νὰ σταθῇ τις ἀδικώπας.

DÉBRILLANTER, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν στιλπνότητα.

DÉBRIS, σύντριμμα, λείψανον.

DÉBOUCHAGE, τὸ οὖς. τοῦ-

DÉBOUCHER, ῥ. ξεπερνῶ τὰ φίλια ἢ τὰ κηρία ἀπὸ τῶν ὀβελῶν. ῥ. ἐκβάλλω τὰ ἐπικαλύμματα βιβλίου χαρτοδεμένου.

DÉBOUILLABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτι-

κός διεξελξεως (διατεφρῶς κτλπ.)

DÉBOUILLER, τὸ οὖς. τοῦ-

DÉBOUILLER, ῥ. ξεμυστηρεύομαι, καθαρίζω, τακτοποιῶ.

DÉBOUILLEUR, FUSE, ὁ ἐκκεῖν τὴν ἢ συνεργῶν πρὸς αἰετῶν (ξεκαθάρσιν κτλ.).

DÉBOÛLE, ῥ. (χημ.) = DÉBOÛLE.

DÉBOÛLE, ῥ. ἀφαιρῶ τὰ γυῖα (τὰ ἄχρηστα) μέρη λίου κτλ.

DÉBOÛLISSEMENT, τὸ οὖς. τοῦ προηγ.

DÉBOÛLE ἢ DÉBOÛLER, (κυνήγ.) ἢ ἀπὸ τοῦ δάτους ἐξέρμαιν.

ἀγριμῆσου.

DÉBOÛLER, ῥ. (κυνήγ.) λάβειν τοῦ δάτους.

DÉBOÛLEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-

DÉBOÛLER, ῥ. ἐκβάλλω τὸν ἄγριον τοῦ δάτους ἢ τῆς πολεμικῆς τοῦ δάτους ἢ ἐκβάλλω τινὰ τῆς θέσεως οὗου ἐπὶ τῆς ἡ φυλάττετο.

DÉBUT, αἱ πρῶται πράξεις ἀρχῆς.

DÉBUTANT, F, M, T. (ὡς ἐπιθ.)

DÉBUTER, ῥ. πρωτοπαριστάνω τὸ θέατρον, (ἐν γέν.) κἀμνην τὴν πρώτην δοκιμὴν (τὰ πρῶτα ἔργα, προσομιάζω) εἰς τὴν ἑκείνην.

DÉBUT, (πρόθ. ἢ ἐπιθ.), ἐκκίνηση.

DÉCALCHETER, ῥ. ἀπασφραγίζω ξεβουλλώνω.

DÉCALCHER, ἐπιθ. ὁ κατὰ δὲ δας, δεκαδικός.

DÉCADE, θ. δεκάς (ἡμερῶν).

DÉCADENASSER, ῥ. ἐκβάλλω ἀπὸ κρημαστὴν κλειδωνιὰν ἀπὸ τοῦ κλειδοῦ.

DÉCADENCE, θ. παρακμή, λήθη.

DÉCADE, ἡ δεκάτη (ἡμερᾶ) τῆς ἐκείνης.

DÉCADE, ἐπιθ. δεκάτονος.

DÉCADENCE, (μέτρ. βάρ.) ἡ κατὰ χάραγμα.

DÉCAISSER, ῥ. ἐκβάλλω τὸν πύθωτον.

DÉCALAGE, τὸ οὖς. τοῦ-

DÉCALER, ῥ. ἀφαιρῶ τὰ ὀπισθοκείμενα δοκοῦ (μηχανή) καὶ τὰ καλίστρον.

DÉCALITRE, (μέτρ. χωρήσ.) ἡ καλίστρον.

DÉCALOGUE, αἱ 10 ἐντολαί, ὁ δέκα λόγος.

DÉCALOTTER, ῥ. ἐκβάλλω τὴν πούρην ἢ τὸ ἐπάνω.
DÉCALQUE, τὸ οὖς. τοῦ-
DÉCALQUEUR, ῥ. ξεσηκῶν τὸ ἀντίπου (calque) εἰκόνας εἰς τὸ χαρτεῖον ἢ εἰς τὴν πλάκα.
DÉCAMETRE, (μέτρ. ἐκτ.), δεκά-
 μέτρον.
DÉCAMPEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-
DÉCAMPER, ῥ. σηκῶν τὸ στρα-
 τικόν. ῥ. (μτμ.) ἀναχωρῶ
 στρατῶν.
DÉCANAT, ἡ ἀξία τοῦ **DOYEN**.
DÉCANONISER, ῥ. ἐξαλείφω τοῦ
 κατάλογου τῶν ἁγίων.
DÉCANTAGE καὶ (0.) **DÉCANTATI-**
ON, τὸ οὖς. τοῦ-
DÉCANTER, ῥ. (χημ.) ζεῖ φαρμακ.)
 μεταγγίζω ὑγρὸν κατασταλάξαν.
DÉCAPAGE, τὸ οὖς. τοῦ **DÉCAPER**.
DÉCAPER, τὸ οὖς. τοῦ-
DÉCAPER, ῥ. (ναυτ.), ἐκβάλλω
 τὰ κατόρτια.
DÉCAPER, ῥ. (χημ.) ἀφαιρῶ τὴν
 κυρίαν (τὸ οξείδιον) μετάλλου.
 2) (ναυτ.) περῶ ἀκρωτήριον.
DÉCAPER, ὁ ξεσχωρίζων τὰ
 κατόρτια.
DÉCAPITATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
DÉCAPITER, ῥ. ἀποκεφαλίζω.
DÉCAPUCHONNER, ῥ. ἐκβάλλω τὴν
 μακαρούλα μοναχοῦ.
DÉCARBONATER, ῥ. (χημ.), ἀφαι-
 ρῶ τοῦ μεταλλικοῦ οξέος τὸ ἀν-
 θρακικὸν ὄξύ.
DÉCARBURATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
DÉCARBUREUR, ῥ. (χημ.), ἀφαιρῶ
 τὸ ἀνθρακικὸν μέρος τοῦ μετάλ-
 λου.
DÉCARDINALISER, ῥ. ἀφαιρῶ τὸ
 κardinialikόν ἀξίωμα.
DÉCARÈNER (se —), ῥ. ἀποννηρίζο-
 ναι.
DÉCARRELAGE, τὸ οὖς. τοῦ-
DÉCARRELER, ῥ. ἐκβάλλω τὰς
 ῥάβδους (ἐδάφους), τὸ ξεστρώνω.
DÉCAVILLAGE, ῥ. = **DÉLOGER**.
DÉCAVILLAGE ἢ **DÉBASYLLABI-**
TIQUE, ἐπίθ. δεκασύλλαθος.
DÉCATIF, ῥ. ἐκβάλλω τὴν κόλ-
 πον ὑψοσματος.
DÉCATISSAGE, τὸ οὖς. τοῦ **DÉCA-**
TISSER, ὁ ἐκβάλλων τὴν
 κολπὸν τῶν ὑψοσμάτων.
DÉCATIVER, ῥ. (εἰς τὰ τυχερὰ παι-

γνῖδια) κερδίζω ὅλην τὴν ἐνθῆ-
 κην τοῦ ἀνταγωνιστοῦ μου.
DÉCÈDER, ῥ. τελευτῶ, ἀποθνή-
 σκει.
DÉCENDRE (καθὼς τὸ ἀπλοῦν), ῥ.
 λύνω (ἀραιρῶ) τὴν ζώνην, ξεζώνω.
DÉCÈLEMENT, τὸ οὖς, τοῦ-
DÉCÈLER, ῥ. ἀποκαλύπτω (κρυ-
 πτόν τι).
DÉCEMBRE, δεκέμβριος.
DÉCEMNMENT, ἐπίθ. κοσμίως, εὐ-
 σχήμως.
DÉCEMNIR, δεκάρχος (ἐν Ῥώμῃ).
DÉCEMNIRAL, αἰε, δεκαρχικός.
DÉCEMNIRAT, ἡ ἀξία τῶν δεκά-
 ρχων.
DÉCENCE, θ. σεμνότης, κοσμιό-
 της, εὐσχημασύνη.
DÉCENNAL, αἰε, δεκαετής.
DÉCENT, **ENTE**, κόσμιος, εὐσχη-
 μος, σεμνός.
DÉCENTOIR, ἔργαλ. τοῦ ἐδεφο-
 στρώτου.
DÉCENTRALISABLE, ἐπίθ. ἐπιδε-
 κτικός decentralisation.
DÉCENTRALISATEUR, **TRICE**, ὁ ἐ-
 νεργῶν τὴν-
DÉCENTRALISATION, τὸ οὖς, τοῦ-
DÉCENTRALISER, ῥ. ἀναιρῶ τὴν
 συγκέντρωσιν (τῶν πολιτικῶν δυ-
 νάμεων).
DÉCEPTION, θ. ἀπάτη.
DÉCERCLER, ῥ. ἐκβάλλω τὰ στε-
 φάνια (βαρελλίς κτλ.).
DÉCERNER, ῥ. ψηφίζομαι (τιμὰς
 κτλ. ὑπὲρ τινος), ἀπονέμω (βρα-
 βεῖον κτλ.). ῥ. διατάττω.
DÉCÈS, ἀποθνήσκεις.
DÉCEVANT, **ANTE**, ἀπατηλός.
DÉCEVOIR, ῥ. ἀπατῶ.
DÉCHAGRINER, ρ. διασκεδάζω τὴν
 λύπην.
DÉCHAINEMENT, ὁρμή, παραφορά.
DÉCHAÎNER, ῥ. λύνω ἀπὸ τὴν ἄλυσ-
 σον. ῥ. (μτφορ.) ἐρεθίζω κατὰ
 τινος.
DÉCHALEMENT, τὸ οὖς. τοῦ
DÉCHALER, ῥ. (ἢ θάλασσα) ἀπο-
 σφύεται. ῥ. (ἢ τρόπος τοῦ πλοῦς)
 φαίνεται.
DÉCHANTE, ῥ. ἀλλὰ ὅς ὅρος.
DÉCHAPERONNER, ῥ. (κυντγ.) ξε-
 κουκουλοῦν τὸ ὄρνεον. ῥ. (οἰ-
 κοδ.) ἀφαιρῶ τὸν θριγκὸν τοῖς.
DÉCHARGE, ξεφόρτωμα. ῥ. ἀδει-
 ασμα (ποροδύλου). ῥ. ἐκροή (ὑ-
 δάτων). ῥ. (μτφορ.) ἐξόφλησις.
DÉCHARGEUR, ὁ ἐξοφλῶν (ἐγκαλυμμένος).

DÉCHARGEMENT, ξεφόρτωμα (πλοῖ-
 ος ἢ ἀμάξης). ῥ. ἀδειασμα (πο-
 ροδύλου).
DÉCHARGEUR, ξεφορτωτής (δεξαμε-
 νής). ῥ. κλινικός ὅπου τοῖς
 στείται ἀπὸ τοῦ ἀντίου τὸ ὑψο-
 σμα.
DÉCHARGER, ῥ. ξεφορτώνω. ῥ.
 ἀδειάζω (ποροδύλου). ῥ. (μτ-
 φορ.) ἀπαλλάττω (ὕπογραψι-
 σεις), ἐξοφλῶ, ἀνακουρίζω. ||
 (αὐτὸς) ξεθυμαίνω. (ἐπὶ χρωμ.)
 ξεθωριάζω. (ἐπὶ ὑγρ.) ξεχύνω-
 μαι.
DÉCHARGEUR, ὁ ξεφορτώνων κτλ.
DÉCHARNER, ῥ. ἀφαιρῶ τὰς σάρ-
 κας (πρώματος). ῥ. κόπτω βα-
 θέως τοὺς κλάδους δένδρων, τὰ
 κοντοκλαδεύω. || (ἢ πθ. μτχ.
 ὡς ἐπίθ.) ἰσχνός, ἀπαρτος. ῥ.
 (μτμ.) ξηρός, ἀχαρς.
DÉCHASSER, ῥ. (χορεύων) βημα-
 τίζω πρὸς τὰ ἀριστερά. ῥ. ἐκ-
 βάλλω τὸ ἐμπηγμένον ἡμβολον.
DÉCHAUMAGE, τὸ οὖς. τοῦ-
DÉCHAUMER, ῥ. γειορῶ ἀγρὸν
 καλαμοσκήπαστον.
DÉCHAUSSE, καὶ
DÉCHAUSSEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-
DÉCHAUSSEUR, ῥ. ἐκβάλλω τὰ ὑπο-
 δήματα, ὑποδύω. ῥ. (γειορῶ)
 ξελακκῶν (δένδρων). ῥ. (χει-
 ριρῶ) περισπαρίζω (τὸν ὀδόντα).
DÉCHAUSSEUR καὶ **DÉCHAUSSE-**
RE, θ. (κυντγ.) κοίτη (λημέρι)
 λόκου.
DÉCHAUSSEUR, ἔργαλ. πρὸς περι-
 σπαρσιν τῶν ὀδόντων.
DÉCHÈANCE, θ. ἀποβολὴ δικαιοῦ-
 ματος, ἔκπτωσις. ἐκθρονισμός.
DÉCHET, ἐλάττωσις τοῦ ἔγκου,
 (κοιν.) φύρα, ἔκπτωσις τῆς ἀξίας
 (τῆς ὑπολήψεως).
DÉCHEVELER, ῥ. ξεμαλλίζω.
DÉCHEVÊTRE, ῥ. ξεκαπστρώνω.
DÉCHEVILLER, ῥ. ἐκβάλλω τὸ ἡμ-
 βολον τὸ συνίχον δύο ἐλάκ κτλ.
DÉCHIFFRABLE, ἐπίθ. ἀναγνώσιμος.
DÉCHIFFREMENT, τὸ οὖς. τοῦ-
DÉCHIFFRER, ῥ. ἀναγνώσκω συ-
 σανόγνωστον ἢ συνθηματικὸν
 γράψιμον. ῥ. (μτφορ.) διασαφῶ,
 ξεκαθαρίζω.
DÉCHIFFREUR, ὁ ἀναγινώσκων εὐ-
 κλῶς συσανόγνωστα γράμματα
 κτλ.
DÉCHIFFREUR, ῥ. κόπτω εἰς λε-

πτα, λαυλίζω. *S.* (τεχν.) κάμνω τὴν τρύπαν ὅπου θὰ προσταθῇ ἡ λαβὴ πηλίνου σκεύους.
DÉCHIQUEUR, *USE*, ὁ ἔχων ἔργον τὴν-
DÉCHIQUEURE, *th*, ἡ εἰς λεπτὰ διατομὴ τῶν ὑφασμάτων κλπ.
DÉCHIRAGE, διάλυσαι σχεδίας ἢ πλοίου.
DÉCHIRANT, *ANTE*, ὁ ῥαγίζων τὴν καρδίαν, οἰκτρός, γοερός.
DÉCHIREMENT, ῥήξις, σχίσσιμον. *S.* διαλυσαι ἐσωτερικῇ, διχόνοια.
DÉCHIRER, *pr*, σχίζω, σπαράττω, διαλύω (πλοίου). *S.* (μετοχή) θλίβω καίριως. *S.* κακολογῶ.
DÉCHIRER, ὁ κομματίζων τὰ ἄχρηστα πλοῖα καὶ ἐμπορευόμενος τὴν ξυλικὴν των.
DÉCHIRURE, *th*, σχίσμα, σχίσσιμον.
DÉCHOIR (*déchois*, *déchoyons*; *déchus*; *décherrai*, *déchu*), *pr*, ῥ. ἐκπίπτω.
DÉCHOUSER, *pr*, = *Déséchouser*.
DÉCHRISTIANISER, *pr* ἀφαιρῶ τινος τὸν χριστιανισμόν.
DÉCHOIR, *vb*, μετχ. πθ. τοῦ *Déchouir*. *ll*, (ὡς ἐπὶ θ.) ἐκπίπτω.
DÉCIARE, τὸ δέκατον τοῦ Γαλλ. πλῆθους (*are*).
DÉCIDEMENT, ἐπίρ. εἰς ἀποφάσεως, εἰς ἄπαντος.
DÉCIDENCE, *th*, (*iatr.*) χαλνώσις τῆς γαστρὸς τῆς ἐγκύου (ὅταν ᾖ νεκρὸν τὸ βρέφος).
DÉCIDER, *pr*, ἀποφασίζω.
DÉCIDEUR, ὁ ἀποφασίζων περὶ πάντων ὡς ἀπὸ κρίσεως.
DÉCIDU, *vb*, (*βεν.*) ὁ πίπτων (καταπίπτων), μὴ διαμείνων.
DÉCIGRAMME, (μετρολογ.), τὸ δέκατον τοῦ γραμμαρίου.
DÉCILITRE, τὸ 40ον τῆς λίτρας.
DÉCIMABLE, ἐπίθ., δεκατέσιμος.
DÉCIMAL, *alk*, (*ἀριθμ.*), δεκαδικός.
DÉCIMATEUR, δεκατιστής.
DÉCIMATION, *th*, δεκάτευσις.
DÉCIME, τὸ 40ον τοῦ Γαλλ. φράγκου.
DÉCIMER, *pr*, θανατώνω ἕνα ἐκ τῶν δέκα, δεκατεύω.
DÉCIMÈTRE, τὸ 40ον τοῦ μέτρου.
DÉCINTREMENT, τὸ εὖς. τοῦ-
DÉCINTRE, *pr*, ἐκβάλλω τὰ στή-
 οίγματα (καλούπια) τοῦ θύλου.

DÉCINTROIT, ἐργαλ. οἰκοδομ. πρὸς διάσπασιν τῶν κρημνιζομένων κτιρίων.
DÉCIRER, *pr*, ἀπαιρῶ τὸν κηρὸν τὸν καλύπτοντα τὴν ἐπιφάνειαν τινος πράγματος.
DÉCISIF, *ive*, ἀποφασιστικός, κρίσιμος. *S.* ἱταμός.
DÉCISION, *th*, ἀπόφασις.
DÉCISIVEMENT, ἐπίρ. ἀποφασιστικῶς.
DÉCISOIRE, ἐπίθ. (*Nm.*) = *Décisif*.
DÉCIVILISABLE, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἐκβαρβαρώσεως.
DÉCIVILISANT, *ante* καὶ
DÉCIVILISATEUR, *thice*, ὁ ἐνεργῶν τὴν ἢ συνεργῶν πρὸς-
DÉCIVILISATION, *th*, ἐκβαρβαρώσις.
DÉCIVILISER, *pr*, ἀφαιρῶ τὸν πολιτισμόν, ἐκβαρβαρῶ.
DÉCLAMATEUR, ὁ φωνασκῶν.
DÉCLAMATION, *th*, ἡ μετ' ἤθους ἀπογγελλία. ἔμφασις. *S.* (ἐπὶ κακοῦ) φωνασκία.
DÉCLAMATOIRE, ὁ μετὰ φωνασκίας, ἔμφαστικός. *S.* πομπώδης.
DÉCLAMER, *pr*, ἀπαγγέλλω μετ' ἔμφασιν. *S.* φωνασκῶ. καταβοῶ.
DÉCLARATIF, *ive*, = *DÉCLARATOIRE*.
DÉCLARATION, *th*, διακήρυξις, δηλοποιήσις, ὁμολογία.
DÉCLARATOIRE, ἐπίθ. δηλοποιητικός.
DÉCLARER, *pr*, δηλοποιῶ, γνωστοποιῶ, κηρύττω (πόλεμον). ἀποφαίνομαι. *ll*, (*αὐτοῦ*) ἀναφαίνομαι.
DÉCLASSEMENT, τὸ εὖς. τοῦ-
DÉCLASSER, *pr*, ἀνατρέπω τὴν τάξιν (κλάσιν) εἰς ἣν ἀνήκει τι, τὸ ἐκβάλλω τῆς ἀνηκούσης αὐτῇ κλάσεως.
DÉCLIMATER, *pr*, κάμνω τινὰ ἢ τὴν νὰ ξεσυνθῇ τὸ κλίμα εἰς τὸ ὅποιον ἐσυνεῖθε, μεταφέρω εἰς ἄλλο κλίμα.
DÉCLIN, παρακμή. ἔκπτωσις.
DÉCLINABILITÉ, *th*, ἡ ἰδιότης (τῇ χαρακτηριστικῇ) τοῦ-
DÉCLINABLE, ἐπίθ. (γρμτ.) κλιτός.
DÉCLINATION, *th*, (γρμτ.) κλίσις. *S.* (ἀστρμ.) ἑκκλισις.
DÉCLINATEUR, ἐργαλ. προσδιορί-

ζον τὴν κλίσιν τῆς ἐμφάνει-
 τῆς μαγνητικῆς βελάντης.
DÉCLINATOIRE, ἐπίθ. ὁ πρὸς τὴν ῥέκκλινσιν (ὑπεκφυγὴν) τῆς βελάντης.
DÉCLINER, *pr*, ἐκκλίνω, ὑπεκφυγῶ (ῥέκκλινω). ἐκπίπτω, ἀπαιρῶ (δίκην). (γρμτ.) κλίνω.
DÉCLIQUETER, *pr*, ἐκβάλλω ἐκ τοῦ ἔμβολου τοῦ τροχοῦ τοῦ ὀρλοῦ.
DÉCLIVE, ἐπίθ. κατωφερῆς, ἀ-
 τάντης.
DÉCLIVER, *pr*, κλίνω (πρὸς ἐσταλ-
DÉCLIVITÉ, *th*, κατωφέρεια, τὸ ἀ-
 ταντες (γρμτ.).
DÉCLOITER, *pr*, ἐκβάλλω τὸ μόν-
 ναστήριον.
DÉCLOIRE, *pr*, ξεφράττω (πρὸς-
 λου).
DÉCLOÛTURE, *th*, ἐξφραγμα (πρὸς-
 λου).
DÉCLOUER, *pr*, ξεκαρφῶ.
DÉCOAGULATION, *th*, τὸ εὖς. τῆς
DÉCOAGULER, *pr*, παύω τὴν πήξιν
 ὑγροῦ, ξεπῆζω.
DÉCOCHÈMENT, τὸ εὖς. τοῦ-
DÉCOCHER, *pr*, ἐκτοξεύω (βέλος).
DÉCOCONNER, *pr*, τὸ εὖς. τοῦ-
DÉCOCONNER, *pr*, ἐκβάλλω τὸ κεν-
 κούλιον τοῦ μέρους ὅπου ἡ
 νήματα δι' ὧν εἶνε προσσηρ-
 μένον.
DÉCOCTÉ, (*iatr.*) ἀφίψημα (ἄ-
 δικτόν.
DÉCOCTION, *th*, (*iatr.*) σκευασμὸς
 ἀφίψηματος, ἀφίψησις.
DÉCOGNITION, ἐργαλ. πρὸς ἄκρ-
 σιν τῶν σφηνῶν τοῦ (τυγρμ.)
 πλαισίου.
DÉCOIFFER, *pr*, ξεκουφῶ, ἐκ-
 φακιολλίζω. *S.* (μετμ.) ἀφαιρῶ τὸ
 πῶμα, ξεστουππῶ.
DÉCOLLATION, *th*, ἀποτομή τῆς
 κεφαλῆς.
DÉCOLLEMENT, ἐκκόλλημα.
DÉCOLLER, *pr*, ἐκκολλῶ. *2* (παλ.)
 καρατομῶ.
DÉCOLLETAGE, κόψιμον τοῦ κα-
 τανίου τῶν κοκκινωγαλίων.
DÉCOLLETER, *pr*, ξεσπῆζω τὴν
 λαίμνον.
DÉCOLLER, (*ἀλυστ.*) ὁ κόπτης
 τὰς κεφαλὰς καὶ ἐκβάλλων τὰ
 ἐντάθια τῶν καλαριῶν κλπ.
DÉCOLORATION, *th*, ἀφαίρεσις
 ἀποβολὴ τοῦ χρώματος, λεύ-
 ρισμα.

DÉCOUVER, ρ. ξεθωριάζω.
DÉCOUVREMENT, τὸ οὖς, τοῦ-
DÉCOUVER, ρ. σηκώνω ἀπὸ τῆς
 γῆς τὰ ἐρείπια κτλ. γηπέδου,
 ἀνιχνεύω τὸν τόπον.
DÉCOUVRES, πλθ. ἐρείπια οἰκοδο-
 μῶν, κρημνίσματα.
DÉCOMBUSTION, θ. = **DÉSOXYGÉ-
 NATION**.
DÉCOMMANDE, ρ. δίδω τὴν ἐναν-
 τίαν (ἀναιρῶ διὰ νεωτέρας τὴν
 προγενεστέραν) παραγγέλλαν.
DÉCOMPLÉTER, ρ. κάμνω τι ἀπὸ
 τῶν ἀτελῶν (ἐλλειπίες).
DÉCOMPOSER, ρ. ἀναλύω τε εἰς τὰ
 μέρη ὅπως συντεθῇ, ἀλλοιῶ.
DÉCOMPOSITION, θ. ἀνάλυσις σώ-
 ματος, ἀποσύνθεσις.
DÉCOMPTÉ, τὸ ὑφαίρουμένον (ἐκ-
 τισιόμενον) ἀπὸ ποσότητος ὀφει-
 λόμενης.
DÉCOMPTER, ρ. ἐκπίπτω (κατα-
 ἵκω) τὸ ὀφειλόμενον ἀπὸ ποσό-
 τητος. **S.** (μφορ.) ἐλιγο-
 νῶ τὴν ὅποσον εἶχον περὶ τι-
 νος ὑπόληψιν.
DÉCONCERTER, ρ. ταραττώ, θο-
 ῶ.
DÉCONCLURE, ρ. διαλύω (ἀκυρῶ)
 συμφωνίαν.
DÉCONFESSES, **ESSE**, ἀνεξομολόγη-
 τος.
DÉCONFIRE (**déconfis**, **déconfi-
 sés**; **déconfisais**; **déconfis**;
déconfirai; **déconfit**), ρ. νικῶ
 τὰ κράτος.
DÉCONFITURE, θ. ἡττα ἐντελής.
DÉCONFIRE, ρ. καταστrophῇ. ἀποτυχία.
DÉCONFORTER, ρ. φέρω εἰς ἀθυ-
 ρίαν, ἀπὸ πλῆξιν.
DÉCONSCIENCE, ρ. ἀφαιρῶ τὴν ἐ-
 νόμησιν τοῦ καθιερωμένου προ-
 νόμου ἢ πράγματος.
DÉCONSEILLER, ρ. συμβουλεύω
 ἀντιθέτως, μεταπειθῶ.
DÉCONSEILLER, θ. ἐκπιπῶσις
 (ἀπορροή) τῆς ὑπολήψεως.
DÉCONSEILLER, ρ. ἀμαυρῶ τὴν
 ἐννοήσιν τινος.
DÉCONSTRUCTION, θ. ἀνασκευὴ
 (καταρτί) τοῦ κατασκευασθέν-
 τος οἰκοδομηθέντος. **S.** (γρμτ.)
 ἀνακατασκευὴ τῆς συνθήκης τοῦ λόγου.
DÉCONSTRUCTION, ρ. ἀνασκευάζω
 (καταρτίζω) οἰκοδομηθέν, ἀνα-
 κατασκευάζω τὸ ἐξ ὧν συντεθῇ.
DÉCONSTRUCTION, ρ. ἀναλύω τὸν λόγον.

DÉCONTENANCER, ρ. κάμναι τινα
 νὰ τὰ χάσῃ, θορυβῶ.
DÉCONVENUE, θ. ἀποτυχία.
DÉCON, ἐσωτερικὸς καλλωπισμὸς
 (διακόσμησις) κτιρίου.
DÉCONVENIR, ὁ διακοσμεῖν τὰ θέ-
 ατρα κτλ., σκηνογράφος.
DÉCONVIER, **INE**, ὁ χρησιμεύων
 πρὸς διακόσμησιν κτιρίου.
DÉCORATION, θ. καλλωπισμὸς οἰ-
 κοδομημάτων (θεάτρου κτλ.), δι-
 ακόσμησις, σκηνογραφία. **S.**
 παράσημον.
DÉCORER, ρ. ἐξιστῆσθαι σχοινίον.
DÉCORONNAGE, τὸ οὖς, τοῦ-
DÉCORONNER, ρ. καθαρῶς τοὺς
 κοπάνους τοῦ πυριτουργείου.
DÉCORER, ρ. διακοσμεῖν (θεάτρον
 κτλ.). στολίζω μὲ τίτλους ἢ πα-
 ράσημον. **||** (ἢ πθ. **μτχ.** ὡς οὖς.)
 παρασημοφόρος.
DÉCORNER, ρ. ἰσάζω τὰ πρὸς ἐνθύ-
 μῃσιν διπλωμένα φύλλα βιβλίου.
DÉCORTICATION, θ. τὸ οὖς, τοῦ-
DÉCORTIQUER, ρ. ξεφυλλίζω (δίν-
 δρον ἢ καρπὸν).
DÉCORUM (**Δτυ.**), τὸ εὐσχημον.
DÉCOUCHER, ρ. ξενοκοιμῶμαι.
DÉCOUVER (καθὼς τὸ ἀπλ.), ρ. ἐξ-
 λύνω. παραλύω. **S.** (σὺδ.) **en**—
 συμπλέκομαι. **||** (ἢ πθ. **μτχ.** ὡς
 οὖς.) τὸ ἀσυνάρτητον (φραστικῶς
 κτλ.).
DÉCOUENNER, ρ. ἀφαιρῶ τὴν φορ-
 κὴν (τὸ δέρμα τοῦ χοίρου), τὸν
 γόδρον.
DÉCOULER, ρ. ἐκχύνωμαι, ἐκρίω.
S. ἐκπηγάζω.
DÉCOUPAGE, τὸ οὖς, τοῦ-
DÉCOUPER, ρ. κόπτω εἰς τεμήμα-
 τα, διαμερίζω. **S.** χωρίζω πε-
 ρικόπῃων. **S.** ψαλιδίζω πρὸς
 καλλωπισμόν.
DÉCOUPER, ὁ ψαλιδίζων ὑφάσ-
 ματα κλπ. πρὸς καλλωπισμόν.
DÉCOUPER, ρ. λύω τὰ λαγωνι-
 κά. **S.** (ἢ πθ. **μτχ.**) ῥωμαλέος.
 καλοκομμένος.
DÉCOUPURE, **URE**, πρὸς-
DÉCOUPURE, θ. ψαλίδισμα ὑφάσ-
 ματος κλπ. πρὸς καλλωπισμόν.
DÉCOUPÉANT, **ANTE**, ἀπελπι-
 στικός, ἐμπνέων ἀθυρίαν.
DÉCOUPAGEMENT, ἀθυρία.
DÉCOUPAGE, ρ. ἐμπνέω ἀθυρίαν.
DÉCOUPER, ρ. ἰσάζω, ξεφυλλίζω.
DÉCOUPONNER, ρ. ἀφαιρῶ τὸ εἶμα-

μα (τὴν κορδύναν), ξεκορδιάζω.
S. (στρατ.) κυρεῖται τὰ ὑπερβί-
 ρια φρουρίων κτλ.
DÉCOUPRE, ἡ χάσις τοῦ φεγγα-
 ρίου.
DÉCOUPRE, **PE**, **μτχ.** πθ. τοῦ **Dé-
 coupre**. **||** (ὡς ἐπὶ θ.) ἀσυνάρτη-
 τος. **||** (ὡς οὖς.) τὸ ἀσυνάρτη-
 νον (ὑφους, φράσεις).
DÉCOUPRE, θ. ἐξήλωμα (ῥαγῆς).
DÉCOUPRE, θ. ἀνακαλύπτω.
DÉCOUPRE, θ. ἀνακαλύπτω.
DÉCOUPRE (καθὼς τὸ ἀπλ.), ρ.
 ξεσκεπάζω. ἀνακαλύπτω. ἐξα-
 νιγῶ μακρόθεν. (καὶ αὐτῶς.)
 ἀναφαίνομαι. **||** (ἢ πθ. **μτχ.** ὡς
 ἐπὶ θ.) ἀσκεπῆς. ἀνοικτός. (ἐπὶ
 τόπου) ἀτελιχιστος ἢ ἄδενδρος.
|| ἡ **découvert**, ἐν ὑπαίθρῳ, (ἢ
 μφορ.) ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, ἀπρο-
 καλύπτως.
DÉCRAMPOLLER, ρ. ξεμπερδεύω
 τὸ μετάξι ἀφ' οὗ βαφῆ.
DÉCRAMPOLLER, ρ. ξεσκεπάζω.
DÉCHASSER, ρ. ἀφαιρῶ τὸν ῥῆ-
 πον (τὸν γράσσον), παρέρω.
 ἐκρῶπίζω. **S.** (μφορ.) ἐξευγε-
 νίζω τινὰ, (κοιν.) τὸν ξεχωριά-
 ζω.
DÉCHÉDITENENT, τὸ οὖς, τοῦ-
DÉCHÉDITER, ρ. ἀφαιρῶ (ἢ ἀ-
 τῶ), ἐκπίπτω ἀπὸ τὴν ὑπόλη-
 ψιν.
DÉCHÉPIT, **ITE**, ὑπεργῆρος.
DÉCHÉPITATION, θ. τὸ οὖς, τοῦ-
DÉCHÉPITER, ρ. κροτῶ καθὼς τὸ
 ἄλλας κτλ. εἰς τὸ πῦρ.
DÉCHÉPITER, θ. ἔταχον γῆρας.
DÉCRET, δόγμα, ψήφισμα, θεσ-
 πισμα. **||** **les décrets du ciel**,
 αἱ βουλαι τοῦ Θεοῦ.
DÉCHÉTAIN, θ. ἐπιστολὴ τῶν πα-
 λαιῶν Παπῶν.
DÉCHÉTER, ρ. ψηφίζομαι, θεσι-
 ζῶ. **S.** ἐκδίδω ἐνταλμα συλ-
 λήψεως κατὰ τινος.
DÉCHÉTOINE, ἐπὶ θ. (ἱερ.), κρι-
 σιμος.
DÉCHÉUSAGE καὶ **DÉCHÉUSEMENT**,
 τὸ οὖς, τοῦ-
DÉCHÉUSER, ρ. (τεχν.), λευκαίνει
 (καθαρίζω) τὰ βαμμένα κτλ.,
 παρβλ. **DÉCHUSER**.
DÉCHI, ἀπαγόρευσις νομίσματος
 κτλ. **S.** ἀπαίρεσις (χάσιμον)
 τῆς ὑπόληψεως.
DÉCHIER, ρ. ἀπαγορεύω νόμισμα
 κτλ. **S.** (μφορ.) δυσφημῶ.

πλοῦ ποσότητος), ἐκπίπτω, κα-
ταπίπτω.
DÉFAUT, ἐλάττωμα. §. ἔλλει-
ψη. §. ἐρήμη (δίκης). ||. le-
des eûtes, οἱ κενεῶνες (τοῦ σώ-
ματος), αἱ λαγόνες, ἡ λαπάρα.
||. le—de la cuisasse, τὰ γυ-
νά του θώρακος (καὶ μτφορ.)
τὸ εὐπείχι(στον μέρος τοῦ ἀν-
θρώπου). ||. au (ή) à—de, ἐν
ἐλλείψει τοῦ.
DÉFAVEUR, θ. παῦσις εὐνοίας. §.
κατωπία.
DÉFAVORABLE (ἔξ ἐπὶρ.) -EMENT,
κατὰ ἀσύνφορον, ἐναντίας.
DÉFAVORISER, ρ. ἀποβάλλω τῆς
εὐνοίας μου.
DÉFÉCATION, θ. (ιατρ.) ἐκκό-
πρωσις. §. (φαρμακ.) καταστά-
σις κατὰ ὑγρῶ.
DÉFECTIBILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
DÉFECTIBLE, (καὶ ἐπὶρ. -EMENT),
κατὰ ἔλλειψης, ἀτελής.
DÉFECTIF, INE, (γρμτ.), ἔλλει-
ψής, ἀνώμαλος.
DÉFÉCTION, θ. ἀποσκίρτησις (εἰς
κατὰ, συμμάχων κτλ.), λει-
πὴς.
DÉFÉCTIONNER, ρ. ἀποσκίρτῶ,
κατωπίζω.
DÉFECTIVITÉ, θ. (γρμτ.) ἀνώμα-
λότης.
DÉFÉCTIONNAIRE, ἐπὶθ. πολιτι-
κῶς κατωπιάτης.
DÉFÉCUEUX, EUSE, (καὶ ἐπὶρ.)
κατὰ ἔλλειψης, ἀτελής.
DÉFÉCUISSÉ, θ. ἀτέλεια, ἐλάτ-
τωμα, ἔλλειψις.
DÉFÉCUNABLE, ἐπὶθ. τὸν ὁποῖον
καταί τις νὰ ὑπερασπίσῃ.
DÉFÉCUNER, ERESSE, ὁ ἐναγόμε-
νος (διαδίκος).
DÉFÉCUNER, ρ. ὑπερασπίζω, -ομαι.
DÉFÉCUNER, ὁ ἀπογορεύω.
DÉFÉCUNER, ἡ DEFENS, δάσος ἀπη-
ρημένον πρὸς βοσκὴν καὶ ὑ-
ποβοσκίαν. §. ὁ καιρὸς καθ' ὃν
ἐπὶ ἀπηρημένον τὸ κυνήγιον.
DÉFÉCUNER, θ. ὑπεράσπισις. §. ἀ-
πογορεύσις. §. χαυλιδόδους (ἀ-
πογορεύου κτλ.), ἀμυντήρ. §.
(κατὰ) κομμάτια σχοινίων παρ-
απομένον ἐξ ὧθεν τῶν πλει-
στον τοῦ πλοίου ἔνα προφυλάτ-
τον συγκρουόμενον μετ' ἄλ-
λου πλοίου, ὑπερασπιστής.

DÉFENSIF, INE, ἀμυντικός. ||. être
(se tenir) sur la—, ἀμυνόμεναι.
DÉFÉQUER, ρ. (χημ. ἔξ φαρμακ.),
κατασταλάζω ὑγρῶ.
DÉFÉQUANT, ANTE, ὑποχωρητικός,
συγκαταβατικός.
DÉFÉQUENCE, θ. ὑποχώρησις (ἀπὸ
σέβας), συγκατάβασις.
DÉFÉRE, ρ. ἀπονέμω (τιμὰς κτλ.).
§. ἐπάγω (ἔρπον). §. καταγγέ-
λω (εἰς τὸ δικαστήριον). §.
(οὐδ.) ὑπείλω, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω.
DÉFÉREUR, ρ. (ναυτ.) ἀπλόων (τὰ
πανιά). §. (τὸ κύμα) σπάνει.
DÉFÉRRER, ρ. ἐκβάλλω τὸ σίδη-
ρον (τὰ σίδηρα). ξεπεταλῶν. §.
(μτφορ.) ἀποπλίζω, ἀποσομόνω.
DÉFÉRTILISATION, θ. τὸ οὖς τοῦ-
DÉFÉRTILISER, ρ. ἀφαιρῶ τὴν γο-
νιμότητα τῆς γῆς, τὴν κάμνω
ἀπὸ εὐκάρπου ἀκαρπον.
DÉFET, τὰ περιτεύοντα ἀταίρια-
στα φύλλα παρὰ τοῖς βιβλιοδέ-
ταις.
DÉFEUILLAISSON, θ. φυλορρόια.
DÉFEUILLE, ρ. ἀφαιρῶ τὰ φύλ-
λα διὐρῶν.
DÉFI, πρόκλησις (εἰς μονομα-
χίαν).
DÉFIANCE, θ. δυσπιστία.
DÉFIANT, ANTE, δύσπιστος, ὑπο-
πτος.
DÉFICIT (Δεν.), ἔλλειμμα (λογα-
ρισμοῦ).
DÉFIER, ρ. προκαλῶ (εἰς μονο-
μαχίαν). §. (συνιδχ.) ἀψηφῶ,
περιφρονῶ.
DÉFIERER, ρ. ἀσχημίζω. §. πα-
ραμορφῶν.
DÉFILAGE, ξεπέρασμα (τῆς κλω-
στῆς). §. χώρισμα ἔξ σχίσαιμον
τῶν κουρελλίων εἰς τὰ χαρτυρ-
γεῖα.
DÉFILE, στενὸν (πέραςμα βενού),
κλεισούρα. §. ἐξέλιξις (στρατεύ-
ματος).
DÉFILEMENT, (εἰς), ἐξέλιξις.
DÉFILE, ρ. ξεπερνῶ (κλωστήν). §.
(οὐδ.) βαδίζω (διαβαίνω) κατὰ
γραμμὴν.
DÉFINIR, ρ. ὀρίζω, προσδιορίζω.
DÉFINISSABLE, ὁ συνειδίζων νὰ δι-
δῇ ὀρισμὸς (τῶν πραγμάτων).
DÉFINITIF, INE, ὀριστικός, τελειω-
τικός. ||. en définitive, ἐπὶ τέ-
λους, ὀριστικῶς.
DÉFINITION, θ. ὀρισμὸς (πράγ-

ματος). §. (ἐκκλησ.) ὅρος, ἀπό-
φαισις.
DÉFINITIVEMENT, ἐπὶρ. ὀριστικῶς.
DÉFLAGNATEUR, μηχανή πρὸς-
DÉFLAGRATION, θ. (διδασκ.), ἐκ-
φλεξίς.
DÉFLÉCHIR, ρ. ἐκκλίνω, παρεκ-
κλίνω.
DÉFLEGMATION, θ. τὸ οὖς τοῦ-
DÉFLEGMER, ρ. (χημ.), ἀφαιρῶ
τὸ φλεγματώδες (τὸ ὑδατώδες)
μέρος οὐσίας.
DÉFLURAISSON, θ. ἀπάνθοις.
DÉFLURER, ρ. ἀφαιρῶ τὸ ἀνθος
(καὶ μτφορ. τὸ θέλητρον). ||.
(οὐδ.) χάνω τὸ ἄνθος μου, ἀπ-
ανθῶ.
DÉFLEXION, θ. ἔκκλισις, παρέκ-
κλισις.
DÉFLEURATEUR, ὁ ἀφαιρῶν τὸ ἄν-
θος.
DÉFLORATION, θ. ἔξ DEFLOREMENT,
τὸ οὖς τοῦ
DÉFLORER, ρ. διαπαρθενεύω.
DÉFOLIATION, θ. φυλορρόια.
DÉFORAGE καὶ
DÉFONCEMENT, τὸ οὖς τοῦ-
DÉFONCEUR, ρ. ξεκαπνῶ. §. χαλ-
νῶ (τὸν ὁρόμην). §. (βυρσοδ.) ζυ-
μόνω μετὰ τοὺς πόδας τὸ μοσχευ-
μένον ἔρμα. §. (ναυτ.) σχίζει
ὁ ἀνεμος καταμίσθῃ τὸ ἱστίον.
DÉFORMATEUR, TRICE, ὁ συντε-
λὼν πρὸς-
DÉFORMATION, θ. (ιατρ.) ἄλ-
λοίωσις τῆς μορφῆς (τοῦ φω-
σχήματος), παραμόρφωσις.
DÉFORMER, ρ. χαλῶ τὸ σχῆμα
τινος πράγματος, παραμορφῶν.
DÉFORTIFIER, ρ. ἀφαιρῶ τὰ ὀχυ-
ρώματα (φρουρίον).
DÉFOURNER, ρ. ξεφουρνίζω.
DÉFOURNER, ρ. ξεγυρνῶν.
DÉFRANCISEUR, ρ. ἀφαιρῶ τὸν γαλ-
λισμὸν.
DÉFRAYER, ρ. πληρῶν τὰ ἐξ ὧ-
τινος. ||. — la compagnie, δια-
σκεδάζω τὴν συναναστροφὴν.
DÉFRIGERER καὶ
DÉFRIGEMENT, τὸ οὖς τοῦ-
DÉFRIGER, ρ. καλλιεργῶ χέρσον
γῆν.
DÉFRIGERER, ὁ καλλιεργῶν χέρ-
σον γῆν.
DÉFRISER, ρ. χαλῶ τὸ σγούρω-
μα (καλλίων κτλ.). §. (μτφορ.)

φειδω τὰς ἐλπίδας (ἀπατῶ τὴν προσδοκίαν) τινος.

DETHOUCER, ῥ. ξεσουφρόνω.

DETHOUCER, ὁ. τὰ ἀποφύγια μο-
ναχοῦ (μετὰ τὸν θάνατόν του).
S. (ἀπλ.) παλιούρρυχα, ἀπο-
φύγια.

DETHOUCER, ῥ. ἐκβάλλω τὰ ῥά-
σα, ξεκαλιγερύω.

DETHOUCER, ῥ. ἀφαιρῶ τὸν καρ-
πὸν δένδρου.

DEUT, UNTE, ὁ μακαρίτης.

DEVALLEMENT, ἀπαλλαγὴ. S. (ἀρ-
χιεπκ.) ὕδρα ἢ σκάλα κυρτή.

DEVALLEN, ῥ. ἀπαλλάττω (ὁποθί-
κης, βάρους κτλ.). χωρίζω (ἐλα-
φρόν) ἀπὸ τὰ περιττά. ἀνοίγω
(ὁρόμον κτλ.).

DEVALINE, ὁ. σχῆμα (βάδισμα) γε-
λαίου.

DEVALINE, ῥ. ξεσπαθώνω.

DEVALNEUR, μαχαιροδόγλητης.

DEVALER, ῥ. (τεχν.) ξεῖρρυπλίζω
τὸ ὄριμα.

DEVALTER, ῥ. ἐκβάλλω τὰ χει-
ρόρτια.

DEVALNIR, ῥ. ἀφαιρῶ τὰ περιει-
μένα εἰς τι, ξεστρώνω (κλίνην),
ἐξαριπκτώνω (πλοῖον) κτλ.

DEVALCONNER, ῥ. ἀπαλλάττω τι-
νὰ τῆς σκαιότητος καὶ ἰδίως τῆς
παροιμιώδους κομποῦρημοσύνης
τῶν Γκακόνων.

DEVALT, φθορὰ, ζημία, βλάβη. ||
faire le —, ὀθῶ (τὴν χώραν).

DEVALUEN, ῥ. ἐσάζω (πέτραν,
ξύλον κτλ.). S. (μτφορ.) ρυθμι-
ζὼ τὴν σκαιότητα τοῦ ἔθνους τι-
νός.

DEVALUISSAGE καὶ

DEVALUISSEMENT, τὸ οὗσ. τοῦ
DEVALUEN.

DEVALER, ῥ. (χημ.) ἀφαιρῶ οὐ-
σίας τινὰς τὸ ἀέριον (gaz).

DEVAL, λυώσιμον τοῦ πάγου, ξε-
πάγωμα.

DEVALLE, ὁ. (εἰρων.) στουμπάνι-
σμα, γρονθοκόπημα.

DEVALLEN, ῥ. ξεπαγώνω.

DEVALERATEUR, TWICE, ὁ ἐνεργῶν
τὴν ἢ συνεργῶν πρὸς-

DEVALERATION, ὁ. ἀλλοίωσις τοῦ
γένους (ἐπὶ τὸ χειρόν), ξεφυλ-
λισμα.

DEVALEREN, ῥ. ἀλλοιοῦμαι ἐπὶ
τὸ χειρόν, νοθεύομαι, ξεφυλίζω.

DEVALERESCE, ὁ. (ιατρ.) κλι-

σις πρὸς ἐκτροπὴν (διαφθορὰν)
τῆς φύσεως.

DEVALGANDÉ, DE, ξεκάρφωτος,
ἐκαρθρωμένος, ἀσυνάρτητος.

DEVALGER, ῥ. (ὁρθότ. τὸ) DEGE-
LER.

DEVALER, ῥ. ἀφαιρῶ τὸν γλοῖον
(τὴν γλύντζαν), ξεκολνώ. ξετσιμ-
πλιάζω.

DEVALUTIN, ῥ. καταπίνω.

DEVALUTION, ὁ. κατάποσις.

DEVALILLER, ῥ. (χυδ.) ξερνῶ.

DEVALILLIS, (χυδ.), ξερατόν.

DEVALISEMENT, (χυδ.), φλυαρία.

DEVALISEN, ῥ. φλυαρῶ, πολυλογῶ.

DEVALIMAGE, τὸ οὗσ. τοῦ-

DEVALMER, ῥ. ἀφαιρῶ τὸ κόμμι
(τὸ κολλῶδες) τῆς μετᾶξης κλπ.
S. (μτφορ.) παῦν τινὰ τῆς δη-
μοσίας θέσεώς του. S. (χυδ.) φο-
νεύω, (κοιν.) σκουπίζω.

DEVALNER, ῥ. ἐκβάλλω τῆς ἐρῶ-
φιγγοῦ (θυρόφυλλον).

DEVALNEMENT, ξεφοῦσκωμα.

DEVALNER, ῥ. ξεφουσκώνω.

DEVAL, ὁ σῶλιν διὰ τοῦ ὁποίου
ἐκρέει τὸ διασπασθέν υγρόν.

DEVALGEMENT, ἐκροή (ύγρου). S.
ξεῖρρυπτισμα (μαλλίων, δερμά-
των κτλ.).

DEVALGOIR, ἀνασκομητήριον (ἐρ-
γαλείου). S. πλυντήριον (δερμά-
των, ὑφασμάτων κτλ.).

DEVALGER, ῥ. ξεστουπκῶνω (ὁ-
χετόν κτλ.), ἀνασκομῶ. S. πα-
στρεύω. ξεῖρρυπλίζω (μαλλιά, δερ-
μάτα κτλ.).

DEVALTER, ῥ. ἐξωθῶ τινα τῆς θέ-
σεώς του.

DEVALURIN, ῥ. ξεμουδιάζω. S.
χλιαίνω. S. (μτφορ.) κάμνω θαρ-
ρετώτερόν τινα, ξευπνῶ.

DEVALDISSEMENT, ξεμουδιάσμα.

DEVALT, ἀηδία, ἀνορεξία. S. ἀ-
ποστροφὴ, ἀπέχθεια. S. δυσα-
ρέσκεια.

DEVALTANT, H, ἀηδής. S. ἀπε-
χθής.

DEVALTER, ῥ. φέρω (ἐμπνέω) ἀη-
δῶν ἢ ἀπέχθειαν, (αὐτὸν) ἀη-
διάζω.

DEVALTANT, ANTE, στάζων (ι-
δρώτα, αἷμα κτλ.).

DEVALTTEMENT, στάξιμον.

DEVALTTER, ῥ. στάζω.

DEVALDANT, ANTE, ξευτελιστι-
κός.

DEVALADATION, ὁ. φθορὰ, ζημία.

S. (ζυγφ.) ἡ βαθμὴν ἀμεινω-
σις τῶν χρωμάτων. S. (μτφορ.)

ἐκπτώσις θέσεως (βαθμοῦ), κα-
θαίρεσις. S. ἐξυγρύνσις.

DEVALADEN, ῥ. χάλω (οἰκὸν) ἢ
φθεῖρω. S. (μτφορ.) καθαιρῶ (τοῦ
βαθμοῦ). S. ἐξυγρύνω, ξευτε-
λιάζω.

DEVALATER, ῥ. ξεθλυνώνω.

DEVALAISAGE (-AISSEMENT), ὁ
οὗσ. τοῦ-

DEVALAISSE, ῥ. ἐκβάλλω τὴν κί-
γαν (ταῖς λαδαῖς κτλ.), ξε-
γδώνω, ξελεκιάζω.

DEVALAISSEUR, ὁ ξελεκιάζων (ὁ
λιγδώνων) τὰ φορέματα. S. DE
CHALISSOIR.

DEVALAISSE, ὁ ῥυτίς ὁ ἀφαιρῶ-
μένος διὰ τοῦ-

DEVALAISSEUR, μηχανὴ πρὸς ἐξ-
ῥήματα μαλλίων κλπ.

DEVALMER, ῥ. (γεωργ.) καθαιρῶ
τὸν ὀργωθέντα ἄγρον, ἀνοίγω
καὶ καίω τὴν ξεῖρρυπτισμένην
γριάδα καὶ τὰ περὶ αὐτὴν φυτὰ.

DEVALPHER, ῥ. = DEVALMER.

DEVALPINER, ῥ. (ναυτ.) ξεπα-
λῶν τὸ πλοῖον.

DEVALPOIR, = DEVALPHER.

DEVALS, μέγας ὀφθαλμὸς καὶ
νιτρικοῦ ὀξέος πρὸς χρῆσιν ἐν
βορτοδεψῶν.

DEVALVELER, ῥ. καθαρῶς τὸν
ληνάριον ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν προ-
καληθείσης ἄμμου κλπ.

DEVALVOEMENT (-VOIEMENT), ὁ
οὗσ. τοῦ-

DEVALVOER (τὸ π τρέπεται εἰς
I πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. (τὸ π
ρὸν) γυμνώνει (πρώγει) τὴν ἡ-
σιν τοῦ χόου. 2) ἀνοίγει τὸν ὄρ-
μον τοῦ νεροῦ, ἀφαιρῶν διὰ τῆς
ἰδίας αὐτοῦ ὀρμῆς τὴν ἐπιπλε-
θοῦσαν ἄμμον κλπ.

DEVAL, βαθμὴς, σκαλοπάτι.
(μτφορ.) βαθμὸς. S. (γεωγρ.)
μοῖρα. || par —, βαθμυρῶν.

DEVALAGE καὶ

DEVALLEMENT, τὸ οὗσ. τοῦ-

DEVALER, ῥ. ἐξαριματώνω πλοῖον.

DEVALERAGE, τὸ οὗσ. τοῦ-

DEVALEREN, ῥ. ἐκβάλλω τοῦ μῦ-
λου τὴν κεραμικὴν ὕλην.

DEVALLEMENT, τὸ οὗσ. τοῦ-

DEVALER, ῥ. ἐλαττώνω φόνον.

DEVALER, ῥ. ἐλαττώνω φόνον.

DEVALER, ὁ. κατακλινώνω.

DÉHANGER, ῥ. κατακυλῶ.
DÉHANGEMENT, ξεμέθυσμα.
DÉHANGER, ῥ. ξεμέθω. *Σ.* (μτ-
 φορ.) ἐκβάλλω τῆς ἀπάτης.
DÉHANGAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-
DÉHANGER, ῥ. (τεχν.), λεπτόνω-
 ῖν, λείαν του χρυσοῦ ὥς τις
 ἀφαιρᾶται νὰ μεταβληθῇ εἰς
 ῥῆμα.
DÉHANGISSI, προσχεδιασμός. *Σ.* προ-
 μετρητικὸν ἐπιδόμια του κα-
 ρπτοῦ. *Σ.* ἐργαλ. (πισστήριον)
 τοῦ νομισματοκόπου, τοῦ μολι-
 νιστοῦ κτλ.
DÉHANGISSIN, ῥ. προσχεδιάζω. *Σ.*
 ἐπιδιδῶν, προετοιμάζω τὴν
 ἐπισημότητα ὕλην. *Σ.* (μτφορ.)
 ἐκκαυμάζω.
DÉHANGISSAGE καὶ
DÉHANGISSEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ
 DÉHANGISSIN.
DÉHANGISSEUR, μηχανὴ (κύλιν-
 δρος) πρὸς ἔλκασιν ὀγκοῦ μεταλ-
 λῶν κλπ.
DÉHANGILLER, ῥ. κατασχέζω,
 καταρρίπτω. *Π.* (ἢ πθ. μτχ. ὡς
 πθ.) ρακινδυνῶν, καρτελιάρης.
DÉHANGEMENT, ῥ. ἀφίνα θέσιν τὴν
 ὁρίαν κατὰ χον, ἀδειάζω τὸν
 ὅσον, ἀσχωρῶ με βίαν.
DÉHANGISSEMENT, (Nμ.), ἐκχώ-
 ρησις ἀπὸ κτήματος κατεχομέ-
 νου.
DÉHANGULER, ῥ. (χυδ.), ἔερνω (κυρ-
 ροῦ παλιν). *Σ.* (μτμ.) ἐξερεῦ-
 ραι ἵδρην, αἰσχυρολογῶ.
DÉHANGULIS, (χυδ.), ἔερατόν.
DÉHANGONNER, ῥ. κάμνω νὰ πού-
 νη ἢ κατατρεγμὸς (ἢ δυστυχία)
 τοῦ χροτοπαγνίου.
DÉHANGEMENT, μετασχηματισμός,
 μεταρρίψις. *Σ.* πρόσχημα.
DÉHANGER, ῥ. μετενδύω τινὰ νὰ
 ἐκμεταλλεῖται. *Σ.* (μτφορ.) με-
 ταμορφάζω, μεταποιῶ. *Σ.*
 μετακίω.
DÉHANGEMENT, ἀπογεύσεως (οἶνου).
DÉHANGEMENT, ὁ. τὸ οὖσ. τοῦ-
DÉHANGER, ῥ. ἀπογεύομαι πρὸς
 ὀσμὴν (τοῦ οἶνου).
DÉHANGER, ῥ. (ναυτ.), ὀπισθοδρο-
 μῶν, ἀποκίω.
DÉHANGER, ῥ. ξεκαυρίζω (ἀπὸ τοῦ
 ὀσμῆς).
DÉHANGER, ῥ. ξεγομφιάζω. *Π.*
 ὡς ἐπὶ (ὁ) ξεγομφιά-
 ζω.

DÉHARDER, ῥ. (κυνηγ.), λῶν τὰ
 λαγωνικά.

DÉHARNACHEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-
DÉHARNACHER, ῥ. ἐκβάλλω τὴν
 σκευὴν (τὰ ζυγολούρια) τοῦ ἵππου.

DÉHASCENCE, ὁ. (βεν.), ἡ αὐτόμα-
 τος διάνοιξις (τοῦ περικαρπίου
 ἢ τῆς κάλυκος).

DÉHASCENT, ENTE, (βεν.), ὁ αὐτο-
 μάτως διανοιγόμενος.

DÉHONTÉ, ΕΝ, ἀναιδής, ἀναίσχυ-
 ντος.

DÉHORS, (ἐπὶ ῥ.), ἔξω, ἐκτός. *Π.*
 mettre —, ἐκβάλλω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτονομισμ.) ἐκδίδω πρὸς κυ-
 κλοφορίαν. *Σ.* (ἐπὶ πλοίων) ἐκ-
 πλῖω. *Π.* (ἐν ἄρθρ.) 1^ο —, τὸ ἐ-
 ξωτερικόν, ἡ ἐπιφάνεια.

DÉHORTATOIRE, ἐπιθ. ἀποτρεπτι-
 κός.

DÉICIDE, ἐπίθ. θεοκτόνος.

DÉICOLE, ἐπίθ. θεολάτρης.

DÉIFICATION, ὁ. θεοποίησις.

DÉIFIER, ῥ. θεοποιῶ.

DÉISME, τὸ φρόνημα τῶν Deistes.

DÉISTE, ὁ φρονῶν θεὸν μόνον καὶ
 τίποτε περισσώτερον, (διαφέρει
 τοῦ) THÉISTE.

DÉITÉ, ὁ. (Π.), θεότης.

DÉJA, (ἐπὶ ῥ.), ἤδη.

DÉJECTION, ὁ. ἔκκρισις (περι-
 τωμάτων).

DÉJETER (SE —), ῥ. σιβερόνῳ σγί-
 ζομαι (καθὼς τὸ ξύλον). *Σ.* (ἐπὶ
 δένδρ.) ζυριάζω. *Σ.* (ἀνατομ.)
 διαστρέφωμαι.

DÉJUNE, πρόγευμα.

DÉJUNER, ῥ. προγεύομαι, προ-
 γευματίζω. *Σ.* (ὡς οὖσ.) τὸ πρό-
 γευμα.

DÉJOINDRE, (καθὼς τὸ ἀπλοῦν),
 ῥ. (ἐπὶ ξύλ.) ἀνοίγω, σχίζομαι,
 χωρίζομαι.

DÉJOURNÉ, ῥ. ματαιῶν (σκοπὸν,
 σχέδιον). *Σ.* (οὐδ.) κυματίζω.

DÉJOURNÉ, τὸ κενὸν τὸ μεταξὺ τῶν
 κνημῶν τοῦ τροχοῦ.

DÉJOURNER, ῥ. (αἱ ὀρνίθες) κατα-
 βαίνον ἀπὸ τοῦ πέταυρον ὅπου
 ἐκοῦρνιαζον, ξεκουρνιάζον.

DÉJOURNÉ, ῥ. δικάζω (ἀποφασιζῶ)
 τὸ ἐναντίον τοῦ προδικασθέντος,
 παλινδιδῶ ἀναδικάζω.

DÉJA, (πρόθ.), ἐκείθεν, ἐπέκεινα,
 ὅπέρ.

DÉLABREMENT, ἡ κατάσχεσις τοῦ
 χαλασμένου πράγματος, φθορά.

DÉLABERER, ῥ. σχίζω χαλκῶ, ἀ-
 φανίζω.

DÉLACER, ῥ. ξεθλοκύνω (τὸ τη-
 θόπανον), ἐσπρίγγω.

DÉLAI, ἀναβολή, πρόθεσις.

DÉLAISSEMENT, ἐγκατάλειψις.

DÉLAISSEUR, ῥ. ἐγκαταλείπω.

DÉLAIAGE καὶ **DÉLAITEMENT**, τὸ
 οὖσ. τοῦ —

DÉLAITER, ῥ. ἐκβάλλω (εἰσαγγί-
 ζω) τὸ γάλα ὅ, που ἔμεινεν εἰς
 τὸ βούτυρον.

DÉLABREMENT, τὸ οὖσ. τοῦ —

DÉLARDER, ῥ. ἐκβάλλω τὸ λαρόδι.
Σ. (λεπτοργ.) πελεκῶ ὑποκά-
 τωθεν τὰ σκαλοπάτια. *Σ.* (λιθοθ.)
 ἀφαιρῶ τὰ περιττὰ μέρη τῆς πε-
 λεκητέας πέτρας.

DÉLASSEMENT, ἔκπασμα, ξε-
 κουράσμα.

DÉLASSER, ῥ. ξεκουράζω (καὶ αὐ-
 τὸν). ξεκουράζομαι, ἔκπασσω.

DÉLATER, TRICE, συκοφάντης.

DÉLATION, ὁ. συκοφαντία, προδο-
 σία.

DÉLATTER, ῥ. ἐκβάλλω τὰ πέ-
 ταυρα (τῆς στέγης).

DÉLAVAGE, τὸ οὖσ. τοῦ —

DÉLAVER, ῥ. ξεπλύνω τὸ ζωγράφη-
 μα. *Σ.* ἐκθῶν εἰς τὴν βρο-
 χὴν ἢ εἰς τὴν ὁροσίαν τὸν συν-
 αγμένον χόρτον. *Π.* (ἢ πθ. μτχ.
 ὡς ἐπὶ (θ.)) ξεθωριασμένοις, ξεπλυ-
 μένος.

DÉLAVAGE, τὸ οὖσ. τοῦ **DÉLATER**.

DÉLAVANT, ANTE, (λατρ.), διαλυ-
 τικός.

DÉLAYEMENT, λειώσιμον (ἐν τῇ
 ὁρῷ).

DÉLAYER, ῥ. διαλύω (ἐν τῇ ὁρῷ),
 λειώνω. *Σ.* ἐκθῶν με πολυλο-
 γίαν.

DÉLAVURE, ὁ. ἡ ἀκριβὴς συνένω-
 σις τοῦ ὑδατος καὶ τοῦ αἰέρου
 εἰς τὴν ζύμην.

DÉLÉATUR (Δτ.), ἀφαιρετέον, ὁ-
 βελιστέον, (τυπogr.).

DÉLÉBILE, ἐπίθ. ἐξίτηλος, ἐξαλει-
 ψιμος.

DÉLECTABLE, ἐπίθ. τερπνότατος,
 ὑπερήδιστος.

DÉLECTATION, ὁ. ἡδονὴ ἀπολαύ-
 σεως, τέρψις.

DÉLECTER, ῥ. τέρπω, καθηδύνω.

DÉLEGATAIRE, ἐπίθ. ὁ ἀναδεχό-
 μένος καὶ

DÉLEGANT, ὁ ἐπιτρέπων —

DELEGATION, θ. ἐπιτροπή πληρεξουσίου.

DELEGATOIRE, ἐπιθ. ὁ περιέχων ἢ χορηγῶν πληρεξουσιότητα.

DELEUVER, ῥ. δίδω πληρεξουσιότητα εἰς τινα, τὸν διορίζω νὰ πράξῃ ἐν ὀνόματι μου. §. προσδιορίζω ποσότητα πρὸς χρεωλύσιαν.

DELESTAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

DELESTER, ῥ. ξεφορτώνω (τὸ πλοῖον ἀπὸ) τὴν σαθούραν.

DELESTEUR, πλοῖον πρὸς μεταφορὰν σαθούρας, *ἐρμαγωγόν(ς).

DELETERE, ἐπιθ. βλαπτικός τῆς ὑγείας, δηλητήριος.

DELIBERANT, ante, βουλευόμενος.

DELIBERATIF, ive, συμβουλευτικός. διασκεπτικός.

DELIBERATION, θ. σκέψις, διάσκεψις. §. ἀπόφασις.

DELIBERATOIRE, ἐπιθ. ὁ περιέχων διάσκεψιν, διασκεπτικός.

DELIBÉRE, (Δικονομ.), διάσκεψις.

DELIBÈREMENT, ἐπὶρ. εὐτόλμως, θαρρῆτά.

DELIBÈRE (τὸ ἔ τῆς παραληγ. τρέπεται εἰς κ πρὸ τῶν ἀρίωνων), ῥ. σκέπτομαι. §. ἀποφασίζω. || (ἡ πθ. μεχ. ὡς ἐπ(θ).) θαρρῆτας, εὐτολμος. || de propos —, ἐκ προμελέτης.

DÉLICAT, ate, (ἕ ἐπ(ρ).) -EMENT, λεπτός. κομψός. χαρίεις. τρυφερός. εὐαίσθητος. εὐθραυστος. §. δυσκατάρτιτος, δόσκαλος.

DÉLICATEUR, ῥ. προσφέρωμαι με-

DÉLICATESSE, θ. λεπτότης. ἁθρότης, τρυφερότης. κομψότης. εὐχειρία. εὐαίσθησις κτλ.

DÉLICATISSIME, ἐπιθ. (ὑπερθετ. τοῦ DÉLICAT), λεπτότατος, κομψότατος κτλ.

DÉLICES, θ. πλθ. ἡδονή. τέρψις. εὐφροσύνη. εὐπάθεια. ἡδυσπάθεια.

DÉLICIEUX, euse, (καὶ ἐπ(ρ).) -EMENT, περπυότατος, ἡδιστος.

DÉLICOTER, ῥ. ξεκαπιατρώνω.

DÉLIE, ée, λεπτός.

DÉLIEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉLIER, ῥ. λύνω (διαμύνω). §. ἀπαλλάττω, ἀπολύω.

DÉLIGATION, θ. (χειρουργ.), ἐπίδεσις.

DÉLIGATOIRE, ἐπιθ. (χειρουργ.), ὁ ἀφορῶν τὴν ἐπίδεσιν.

DÉLIMITATEUR, ὁροθέτης.

DÉLIMITATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉLIMITER, ῥ. ὁροθετῶ.

DÉLINÉATEUR, ὁ ἱχνογραφῶν διὰ μονογραφίας.

DÉLINÉATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉLINÉER, ῥ. ἱχνογραφῶ διὰ μονογραφίας.

DÉLINCANT, ante, ἐνοχος ἐγκλήματος, πταίστης.

DÉLIOT, ὅδε DÉLOT.

DELIQUESCENCE, θ. (χημ.), ἡ ἰδιότης τῶν διαλυτῶν στοιχείων.

DELIQUESCENT, ente, διαλυτός (εἰς τὴν αἶρα).

DÉLIANT, e, φρενητιῶν, παράφορος.

DÉLIRE, παραλόγισμα (νοσοῦντος), φρένιασμα. §. παραφορά (παθῶν).

DÉLIER, ῥ. παραληρῶ, παραλαλῶ, φρενιάζω.

DÉLISSER, ῥ. χαλνῶ τὴν λιτότητα (τριχός, ἐπιφανείας κτλ.). §. (τεχν.) διαλέγω τὰ κυρέλια (τὰ φύλλα τοῦ χαρτίου κτλ.).

DÉLISSUR, euse, ὁ διαλείων τὰ κυρέλια κτλ.

DELIT, (οἰκοδ.), ἡ ἐναντία τοποθέτησις τῆς ἐν τῷ λατομείῳ θέσεως τοῦ λίθου.

DÉLIT, ἔγκλημα, παρανόημα. || — de police correctionnelle, πλημύλημα. || — de simple police, πταίσμα.

DÉLITAGE καὶ **DÉLITEMENT**, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉLITER, ῥ. (οἰκοδ.) τοποθετῶ τὸν λίθον ἀντιθέτως τῆς ἐν τῷ λατομείῳ θέσεώς του. §. λατομῶ (καὶ αὐτῶν. χωρίζομαι) κατὰ στρώματὰ (κατὰ πλάκας, ὀριζοντίως). §. ἀλλάζω τὰ φύλλα τῶν μεταξοσκωλήκων. §. (ἀπλ.) ἐκκενῶν τὸ κρεββάτι.

DÉLITESCENCE, θ. (ιατρ.), ἀφανισμός τοῦ ἐξανθήματος. 2) (χημ.) χωματοποίησις διαφανοῦς σώματος.

DÉLIVRANCE, θ. τὸ οὐσ. τοῦ DÉ-

LIVRE.

DÉLIVRE, (χυδ.) τὸ ὑστερον τῆς γέννας.

DÉLIVRE, θ. ἐλευθερῶν. ἀπαλλάττω. §. ξεγεννῶ. §. παραδίδω (πραγματείας κτλ.).

DÉLOUEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉLOUER, ῥ. ἐξῶθαι τινα τῆς θέ-

σεως τῆς ἐξοικίσως. || (οὐδ.) μετα-
νικῶ. μεταστρατοπεδεύω.

DELOT, εἶδος δερματίνης ἀκτῆς
λήθρας πρὸς χρῆσιν διαφόρων
τεχνιτῶν. §. κρῖκος ἐδάνας πε-
ρασμένους εἰς θηλείαν καὶ ἀπὸ
δύων αὐτῶν νὰ κοπῇ.

DÉLOYAL, ale, (ἕ ἐπ(ρ).) -EMENT,
ἄθεσμος, ἀπιστος.

DÉLOYAUTÉ, θ. ἀπιστία.

DÉLUGE, κατακλυσμός (χυρ. καὶ
μτφορ.)

DÉLUSTRE, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν σπου-
δαιότητα (ὕψος κτλ.).

DÉLUTAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉLUTER, ῥ. (χημ.) ἀφαιρῶ τὴν
χρῆσιμον (τὸ εὐόπωμον) τοῦ χυ-
άνου.

DÉMACIAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉMACLER, ῥ. ἀναδεύω τὴν ἀν-
λυμένην ὑαλον.

DÉMACONNER, ῥ. χαλνῶ τοῦ χυ-
κτλ.

DÉMAGOGIE, θ. δημαγωγία.

DÉMAGOGIQUE, ἐπιθ. δημαγωγί-
κός.

DÉMAGOGUE, δημαγωγός, περι-
πατῶν.

DÉMAIGRI, (τεχν.) ἀφαιρῶ τὸν
πλευρῶν (πέτραν κτλ.).

DÉMAIGRISSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ
προηγ.

DÉMAILLE, ῥ. χαλνῶ τὸ μῆκος
τοῦ δικτύου κτλ. §. (ναυ.) ἀφαι-
ρῶ τὸ πρόσθετον πῦλον τοῦ
ιστοῦ.

DÉMAILLOTER, ῥ. ξεφαινοῦμαι
αὐριον.

DEMAIN, (ἐπ(ρ).) αὐριον.

DÉMANCHEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

DÉMANCHER, ῥ. ἐκβάλλω τὴν ἐν-
τέλην σκεύους (τὸ σκεῦος ἐκ-
βλήναι). 2) (οὐδ.) ἐκβάλλω τὴν
ὀξύτατον φωνήν ἀπὸ μουσικ-
γάνου. 3) (μτφορ.) διαλύω τὴν
παραλόγ. 4) χωλαίνω. 5) ὀ-
βάζομαι.

DÉMANDE, θ. αἵτησις. §. ἡ ἀίτη-
σις. §. ἀγωγή.

DEMANDER, ῥ. (ἐξ)αιτοῦμαι, ἐν-
τῶ. ἀπαίτω. §. ἐρωτῶ. §. ἀναι-
τῶ, χρειάζομαι.

DÉMANDEUR, euse καὶ (δικονομ.)
-ERESS, ὁ ζητῶν πάντοτε ἐν-
(δικονομ.) ὁ ἐνάγων.

DÉMANGEAISON, θ. φαγορρα. ὁ
(μτφορ.) ἀκράτητος ἐπιθυμία.

DÉMANCHER, ῥ. προξενῶ φα-
ραν, (κοιν.) τρώγω.

DEMANTELEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DEMANTELEIN (διπλάσιάζεται τὸ
 πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. καθαί-
 ρει (παραίρει) τὰ τεῖχη φρουρί-
DEMANTEBULEIN, ῥ. συντρίβω τὰς
 βουλὰς (σκεύους).
DEMANIGATION, θ. σημειώσεις ὁ-
 ροῦ τίσεως.
DEMARCHE, θ. βᾶδισμα, προπά-
 ρα. **S.** (Ἱστορ.) κίνημα (πρὸς
 ἑνὶ σκοπῷ).
DEMARCHE, ῥ. = **EMARCHE**. **S.** ξε-
 πορπύων τὸ στόμιον τῆς κα-
 λυψῆς.
DEMARCHE, ῥ. ξεποανδρεύω.
DEMARCHE, ῥ. ξεσημαδεύω.
DEMARCHE, τὸ οὐσ. τοῦ-
DEMARCHE, ῥ. λύω τὰ σχοινία
 (τὰ ἀπόγνια) πλοίου. ἐκβαίνω
 τὸν πλοῖον, ἀπαίρω. **S.** (μυθμ.)
 ἀποτοπίζω, ξεκολλῶ.
DEMARCHE, ῥ. ἐκβάλλω τὸ προ-
 πύριον. **S.** (μυθμ.) ἀποκαλύ-
 πτω (τὸ πῦρ τινος).
DEMARCHE, ῥ. ἐκβάλλω τὸ μύ-
 ρον. **S.** οὐ εἶναι τι προσκολλημέ-
 νον τῇ
DEMARCHE καὶ **DÉMARTEMENT**, τὸ
 οὐσ. τοῦ-
DEMARTEMENT, ῥ. ἐκβάλλω ἢ συντρί-
 βω τὸ κατάρτι πλοίου.
DEMARTEMENT, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν
 ἡλικίαν (τὸ ὕλικόν μέρος) οὐσίας ἢ
 περιουσίας.
DEMARTEMENT, ῥ. ἐκβάλλω, ξεμπερ-
 νίζω κτλ.
DEMARTEMENT, ῥ. λογοτριβή, λογομαχία.
DEMARTEMENT, ῥ. ξεδιαλύω, ξεμπερ-
 νίζω. **S.** διακρίνω. **S.** φιλονεικῶ.
DEMARTEMENT, ῥ. ἀναδεύων τὸν πη-
 λόν, ἐκβάλλω τὸν πηλόν, ἐκβάλλω
 τὸν πηλόν, κτλ. ἀρῶ, διαλυῶ.
DEMARTEMENT, ῥ. ἐκβάλλω.
DEMARTEMENT, διαμελισμός.
DEMARTEMENT, ῥ. διασπῶ, διαμε-
 λίζω.
DEMARTEMENT, μετοκλήσις.
DEMARTEMENT, ῥ. μετακομίζω τὰ
 ἔξω μὲν εἰς ἄλλην οἰκίαν, με-
 τὰ
DEMARTEMENT, θ. παραφροσύνη.
DEMARTEMENT (ἐκ—), ῥ. παραδέρνω.
DEMARTEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DEMARTEMENT, ῥ. ἐλέγχω ψευδομέ-
 νον ἢ ψευδές τι· ψεύδω (τὴν
 ἀλήθειαν, τοὺς λόγους μου), ἀν-

DÉMÉRITE, ἑλλειψίς ἐπιφέρειν
 μοῖραν.
DÉMÉRITER, ῥ. γίνομαι ἀνάξιος
 τῆς εὐνοίας ἢ ὑπολήψεώς τινος.
DÉMESURE, ἐκ, (ἔξ ἐπὶ.) —**EMENT**,
 ὑπέρμετρος.
DÉMETTRE, ῥ. ἐξαρθρόνω. **S.** ἐκ-
 βάλλω (καὶ αὐτὸν. παραιτοῦμαι)
 δημοσίας θέσεως.
DÉMEUBLEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉMEUBLEIN, ῥ. γυμνῶν τὴν οἰ-
 κίαν ἀπὸ τὰ ἐπιπλά της.
DÉMEURANT, ἀντ, κατοικῶν. **||**
au—, (ἐπὶ.), ἐπὶ τέλους.
DÉMEURE, θ. κατοικία. **S.** (δικο-
 νμ.) καθυστέρησις. **||** être en—,
 καθυστερῶ.
DÉMEURE, ῥ. κατοικῶ. **S.** ἐξέκο-
 μαι. μένω. ἐρατῶ. ἀργοπορῶ.
DÉMI, ἱε, ἡμισυς, ἡμισός, (πρὸ
 τῶν οὐσ. καὶ ἐν συνθ. ἀκλίτων).
DÉMI-BAIN, λουτρὸν ἄχρι τοῦ ὀμ-
 φυλοῦ, ἐγκαθισμα.
DÉMI-BANDE, θ. (νκτ.), ἡ πρὸς
 ἑκατέραν τῶν πλευρῶν κλίσις
 τοῦ πλοίου πρὸς ἐπισκευήν.
DÉMI-BASTION, θ. (ὀχυρωμ.), ἡ
 ἡμιπλευρία.
DÉMI-BEUIL, τὸ τελευταῖον ἡμισυ
 μέρος τοῦ πενήντου χρόνου.
DÉMI-DIAMÈTRE, ἡμιδιάμετρος.
DÉMI-DIEU, ἡμιθεός.
DÉMIELLEIN, ῥ. ἐκβάλλω τὸ μέλι
 ἀπὸ τῆς μελιχρήδους.
DÉMI-FEMME, θ. ἡμίγυνις.
DÉMI-FORTUNE, θ. ὄχημα μὲ ἐν
 ἄλογον.
DÉMI-LUNE, θ. (ὀχυρωμ.) ἡμι-
 πόργιον.
DÉMI-MÉTAL, ἡμιμέταλλον.
DÉMI-MOT, ἡμίσει· λέξις.
DÉMI-MUSEAU, ὑψίς, (ἰχθ.).
DÉMI-PAIE, θ. τὸ ἡμισυ τοῦ μι-
 στοῦ.
DÉMI-ROND, ἡμικύκλιον. **S.** κο-
 πίδι (ξίστρον) τῶν βυρσοδεψῶν.
DÉMIS, ἱε, μτχ. πθ. τοῦ **DÉ-**
METTRE.
DÉMI-SAVANT, ἡμιμαθής.
DÉMI-SAVOIR, ἡμιμάθεια.
DÉMI-SOIN, θ. ὑφαντα ἐξ ἡμισείας
 μεταξωτῶν.
DÉMI-SOLDE, θ. τὸ ἡμισυ τοῦ μι-
 στοῦ.
DÉMISSION, θ. παραίτησις.
DÉMISSIONNAIRE, ἐπιθ. ὁ παραι-
 τηθεὶς (δημοσ. θέσις).

DÉMI-TENTE, θ. (ζωγράφ.), τὸ με-
 ταξὺ φωτός καὶ σκιάς.
DÉMI-TON, (μουσ.), ἡμιτόνιον.
DÉMI-TOUR, (στρατ.), ἀναστροφή.
DÉMOGRATE, —**CRATIE**, —**CRATIQUE**,
 (καὶ ἐπὶ.) —**EMENT**, δημοκρατι-
 κός, —κρατία, —κρατικῶς κτλ.
DÉMOCRATISER, ῥ. ὀργανίζω δη-
 μοκρατικῶς.
DÉMOISELLE, θ. (ἀνύπανδρος) κυ-
 ρία, κοκκωνίσσα, ἀργοντοπούλα.
S. κόπανος τῶν λιθοσφρωτῶν,
 λίτρον. **S.** διάφορα εἶδη ἰχθύων,
 πτηνῶν καὶ ἐντόμων. **S.** εἶδος
 πηλίνης φιάλης διὰ ζέσασμα τοῦ
 ἐσώματος κτλ. **S.** ποδαρῖον τῶν
 πριονιζομένων ξύλων. **S.** καλοῦ-
 πι τῶν χειροποιῶν. **S.** φηγύ-
 λης τῆς στήνης τῶν χαλάρων κα-
 θαρτηρίων.
DÉMOISIN, ῥ. ἀφαιρῶ τὸν εὐρύτα,
 ξεμουχλιάζω.
DÉMOLIN, ῥ. κρημνίζω, κατεδα-
 φίζω.
DÉMOLISSEUR, κρημνιστής (ἀνα-
 τροπὴς) κτιρίων.
DÉMOLITION, θ. κατεδαφισμός (οἰ-
 κοδομ.). **S.** (πλθ.) ὕλη κτιρίου
 κατεδαφισθέντος, χαλάσματα.
DÉMON, δαίμων.
DÉMONÉTIISATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉMONÉTISER, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν ἀ-
 ξίαν (νομίσματος κτλ.).
DÉMONIAQUE, ἐπιθ. δαιμονίων,
 δαιμονισμένος.
DÉMONSTRATEUR, καθηγητὴς (δι-
 δάσκων ἐπὶ πτωμάτων κλπ.).
DÉMONSTRATIF, ἱε, ἀποδεικτι-
 κός. (ῥτρ.) ἐπιδεικτικός. (γρμ.)
 δεικτικός.
DÉMONSTRATION, θ. ἀπόδειξις. **S.**
 ἐπιδείξις. **S.** πείραμα πρὸς ἀ-
 πόδειξιν.
DÉMONSTRATIVEMENT, ἐπὶ., δι'
 ἀποδείξεως.
DÉMONTAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
DÉMONTIER, ῥ. ἀφαιρῶ τινος ἐκ
 ὑπὸν. **S.** ἀναλύω μηχανήν, ξε-
 κερδίζω (ὀρολόγιον), λύω (κρεμ-
 βάτι) κτλ. **S.** (μυθμ.) χαλῶ τὰ
 σχέδια τινος, τὸν κάμνω γὰρ τὰ
 χᾶση.
DÉMONTION, ἡ σάνις ἐπὶ τῆς ἀ-
 ποδείξεως τὸν μελανιστή-
 ρα αὐτὸν οἱ τυπογράφοι.
DÉMONSTRABLE, ἐπιθ. ἀποδεικτός.
DÉMONSTRER, ῥ. ἀποδεικνύω.

DÉMORALISATEUR, TRICE, ὁ συν-
τελών πρὸς -

DÉMORALISATION, ὁ. τὸ οὖσ. τοῦ-
DÉMORALISER, ῥ. διαφθείρω τὸ
ἠθικόν τινος.

DÉMORDEUR, ῥ. παραιτῶ τὸ δάγ-
καμά (καὶ μτφορ. τὴν ἐπιχει-
ρησίν) μου.

DÉMOUCHEUR, ῥ. ἀφαιρῶ τὸ προ-
βόλιον τοῦ ὅπλου εἰς τὴν ξιφο-
μαχίαν.

DÉMOULAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-

DÉMOULER, ῥ. ἐκβάλλω τοῦ τύ-
που τὸ μεταλλοῦργημα.

DÉMULCENT, ENTE, (ιατρ.), μα-
λακτικὸς.

DÉMURIR, ῥ. ἀραιρῶ τὰ πολεμε-
φόδια φρουρίου. ||. (αὐτεπθ.) γε-
ρῶ ἑμαυτὸν βοηθημάτων (ἐφο-
δίων).

DÉMURER, ῥ. ἀνολῶ θύραν ἢ θυ-
ρίδα κτισμένην.

DÉMUSELER, ῥ. ἐκβάλλω τὸν φι-
μὸν (τὸν κημὸν) τοῦ ζώου.

DÉNAIRE, ἐπιθ., δεκαδικός.

DÉNANTIR (se—), ῥ. σερῶ ἑμαυ-
τὸν ἐνεγύριον (ἀσφαλείας).

DÉNATIONALISER, ῥ. ἀφαιρῶ ἢ
μεταβάλλω τὴν ἐθνικότητα τι-
νός.

DÉNATTER, ῥ. ξεπλύνω.

DÉNATURALISATION, ὁ. τὸ οὖσ.
τοῦ-

DÉNATURALISER, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν
ἐπικτητὸν ἰθαγένειαν τινός.

DÉNATUREUR, ῥ. ἀλλάσσω (ἐπὶ τὸ
χείριον) τὴν φύσιν τοῦ πράγμα-
τος, διαστρέφω. ||. (ἢ πθ. μτχ.
ὡς ἐπιθ.) ἀπηνής, ἀστοργος, ἀ-
φύσικος.

DENDRITE, ὁ. δενδρίτης, λίθος μὲ
δενδρῶειδεις διαφυάς.

DÉNÉGATION, ὁ. ἄρνησις.

DÉNÉGATOIRE, ἐπιθ. ἄρνητικός.

DÉNÉRAL, τὸ πρότυπον τοῦ νο-
μισματοκόπου.

DÉNI, (δινμ.) ἀποποίησης. ||. —
de justice, ἄρνησιδικία.

DÉNAISER, ῥ. κάμνω τινὰ ὀλι-
γώτερον εὐθύην, τὸν ἐξυπνῶ. §.
(εἰρων.) ἀπατῶ.

DÉNICHER, ῥ. ἐκβάλλω (καὶ οὐδ.
φεύγω) ἀπὸ τὴν φωλεάν, ξετρυ-
πῶν ἢ φυγαδεύω, -ομαι. §. ἐκ-
βάλλω τοῦ σηκοῦ (τῆς κόγχης).
§. (μτφορ.) ἀποδεικνύω ψευδῆ

τὴν περὶ τῆς ἀγιότητος πινός ὑ-
πόληψιν.

DÉNICHEUR, ὁ εὐρίσκων καὶ παίρ-
νων τὰ πτηνὰ ἀπὸ τὰς φωλεάς
των.

DÉNIER, δηνάριον, τὸ 12 τοῦ σολ-
δίου. ||. (πλθ.) χρήματα.

DÉNIER, ῥ. ἀρνούμαι, ἀπαναίνο-
μαι.

DÉNIGREMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

DÉNIGRER, ῥ. ἀμαυρῶ τὴν ὑπό-
ληψιν, δυσφημῶ.

DÉNIGREUR, ὁ δυσφημῶν τοὺς

πάντας, κατάλαλος.

DÉNOMBREMENT, ἀπαρίθμησις.

DÉNOMBER, ῥ. ἀπαριθμῶ.

DÉNOMINATION, (ἀριθμ.) ὁ παρο-

νομαστικὸς.

DÉNOMINATIF, IVE, ὀνομαστικός.

DÉNOMINATION, ὁ. ὀνομασία.

DÉNOMMER, ῥ. ὀνομάζω, ὀνομα-

τιζώ.

DÉNONCER, ῥ. γνωστοποιῶ, ἀν-
αγγέλλω. §. καταγγέλλω, κα-
τακηρύσσω.

DÉNONCIATEUR, TRICE, ὁ καταγ-
γέλλων (κατακηρύσσων).

DÉNONCIATION, ὁ. δηλοποίησης.
§. κατακήρυξις.

DÉNOTER, ῥ. γνωστοποιῶ (διὰ ση-
μείων), φανερόν.

DÉNOTER, ῥ. λύνω, ἐξελύνω.

DÉNOTEMENT, λύσις (δράματος).
ἐκβάσις (ὑποθέσεως).

DÉNUÉE, ὁ. (πλθ.) τὰ τρόφιμα.
ἐμπορεύματα.

DENSE, ἐπιθ. πυκνός.

DENSIROSTRE, ἐπιθ. πυκνὸρρόσ-
φος.

DENSITÉ, ὁ. πυκνότης.

DÉNT, ὁ. ὀδούς, (ὀ)δόντι (κυρ. καὶ
μηνμ.). ||. — de chien, εἶδος
φυτοῦ (κοληκοῦ), *κυνοδόντιον,
μυθιδάτιον. ||. — de-lion, =

Pissenlit. ||. — de-loup, εἶδος
μεγάλου καρφίου.

DÉNTAIRE, ἐπιθ. ὁ τῶν ὀδόντων.

DÉNTAIRE, ὁ. εἶδος φυτοῦ, ὀρο-
δάγγη.

DÉNTAL, ALE, (γρμτ.), ὀδοντοπρό-
φertos. §. (οὖσ.θ.) συνόδους, (ἰχθ.)

DÉNTÉ, εἶδος ἰχθύος (σπάρου),
συνόδους (ῖ).

DÉNTÉ, ÉE, ὁ ἔχων ὀδόντας, ὀδον-
τωτός.

DÉNTELAIRE, ὁ. εἶδος φυτοῦ,
(ἄλλ.) PLOMBAGINE.

DENTELE, ÉE, ὀδοντωτός.

DENTELE, ÉE, ὁ. (κυνήγ.) ὀδον-
τῶν ἀγριοχοίρου.

DENTELEUR (διπλασιάζεται τὴν
πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. περιέκτειναι
ὀδοντοεἶδος.

DENTELE, ÉE, εἶδος λεπτοῦ πλέ-
ματος, δαντέλλα. §. (ιατρ.)
κόσμημα δαντελοειδές.

DENTELLIERE, ὁ. γυνὴ πλέκουσα
δαντέλλας.

DENTELURE, ὁ. ἐντομή ὀδοντο-
τῆς ἢ ὀδοντοειδούς.

DENTEX, = DENTE.

DENTICELLE, ὁ. εἶδος φυτοῦ.

DENTICULAIRE, ἐπ. ὁ ἔχων δαν-
ticules.

DENTICULE, ÉE, ὁ ἔχων (ἀπὸ
σμένης ἢ κεκοσμημένος μὲν) ὀ-
δόντια.

DENTICULES, ὁ. ὀπκορ. τοῦ δον-
τῶν, ὀδόντιον, δοντάκι. ||. (πλθ. ἀν-
χίτ.), κόσμημα ὀδοντωτῶν.

DENTIER, ὀδοντοστοματῶν, ὁ. ἐπὶ
λούτι τοῦ σαπνοποιοῦ.

DENTIFORME, ἐπιθ. ὀδοντοειδής.

DENTIFRICE, ὀδοντοσμητικόν.

DENTISTE, ὀδοντοπαιστής.

DENTIATION, ὁ. ὀδοντοφυία.

DENTURE, ὁ. τάξις (σειρά) ὀδόν-
των.

DENUATION, ὁ. τὸ οὖσ. τοῦ
δένου.

DÉNUER, ῥ. (χειρουργ.), γυμνῶν
ἀπὸ τῶν σαρκῶν τὰ ἐκτε-
ρα, περισκελίζω. §. γυμνῶν, δὲ
φλουδίζω.

DÉNUEMENT, ὁρῶς. τὸ δένου-
μεν, ὡς οὖσ. τοῦ-

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉNUER, ῥ. γυμνῶν, στερεῶν.

DÉPENDRE, ρ. ἐκβαλλω τὰ πρό-
 ρα τῆς στήνης. S. χαλῶ τὴν
 ἀνάγκη. ἀναχωρήσεις. ||. être sur
 —, περιαναγωγήν ἔχω, εἶ-
 ναι ἐν τῷ ἀναχωρεῖν.
 DÉPENS (χημ.), χωρισμός τῶν
 ἀλλήλων ἀπ' ἀλλήλων.
 DÉPENSER, ρ. παύω τὴν διχο-
 νία.
 DÉPENSEMENT, νομός, ἐπαρχία.
 —, ἀποκομοσία. κλάδος ὑπηρε-
 σίας.
 DÉPENSEMENTAL, ALE, ὁ τοῦ νο-
 μῆς ἐπαρχίας.
 DÉPENSER, ρ. χαρίζων τὰ μέ-
 λα ἀπ' ἀλλήλων.
 DÉPENSER, ρ. μοιράζω, διανέμω.
 —, παραιτοῦμαι, παρα-
 γίνομαι.
 DÉPENSER, ρ. ἐξαπερνῶ. S. ξεπερ-
 νῶ.
 DÉPENSER, ρ. ξεστρόνω δρόμον τι.
 DÉPENSER, ρ. κάμνω τινὰ νὰ ἀλ-
 λῇ τὸν (νὰ χάσῃ τὰ νερά
 ἐκτοπίζω. S. παραζαλίζω.
 DÉPENSER, ρ. κομματιάζω. S. δια-
 κομματίζω.
 DÉPENSER, ὁ κομματιάζων (κυρ-
 τὸν τῆς φυλικῆς).
 DÉPENSER, ρ. ἐπιστολῇ (ἐπίσημος).
 DÉPENSER, ρ. ἐκινῶ (ταχυδρό-
 μος). S. ἐκάρνω, τελειό-
 νω. S. αὐτὸν. κάμνω ὀγλήγω-
 νος.
 DÉPENSER, ἐργαλεῖον (μαχαίρι)
 διαμελισμόν.
 DÉPENSER, ρ. παύω τοῦ εἰ-
 ρηνιστικοῦ τινος.
 DÉPENSER (καθὼς τὸ ἀπλοῦν), ρ.
 περιγράφω.
 DÉPENSER, ρ. καυελλιάρῃς.
 —, κακομοῖρος, κακομού-
 ρος, ἄθλιος.
 DÉPENSER, κομμάτισμα.
 DÉPENSER, ἐπὶ, (σπν.), ὡς
 ἐπὶ (ἀπ' ἑλλου).
 DÉPENSER, ὁ. τὸ ἐξαρτᾶσθαι
 ἀπ' ἑλλου, ὑποταγή. 2) (δικ-
 αγωγία) ἀποστρέφω (παράρτημα)
 ἀπ' ἑλλου.
 DÉPENSER, ANTE, ἐξηρημαίνος
 (ἀπ' ἑλλου).

DÉPENDRE, ρ. ἐκρεμνῶ. S. (οὐδ.)
 ἐξήρτηται ἀπὸ, ὑποκείμεται.
 DÉPENS, πλθ., δαπάναι, ἐξοδα.
 DÉPENSE, ὁ. δαπάνη. 2) κελλᾶρι.
 DÉPENSER, ρ. δαπανῶ, ἐξοδεύω.
 DÉPENSER, ERE, ἐξοδεύτης.
 DÉPERDITION, ὁ. ἐλάττωσις.
 DÉPERIR, ρ. ἀδυνατίζω, φθείρο-
 μι.
 DÉPÉRISSEMENT, φθορά, χάλα-
 σμα.
 DÉPERSUADER, ρ. μεταπειθω.
 DÉPETER, ρ. ἐξεμπερδεύω, ἀπ-
 αλλάττω.
 DÉPEUPLER, τὸ οὖς. τοῦ-
 DÉPEUPLER, ρ. ἐρημόνω τόπον ἀ-
 πὸ ἀνθρώπων κτλ.
 DÉPILATIF, IVE, φιλωτικός (τῶν
 τριχῶν).
 DÉPILATION, ὁ. μάδημα (τῶν τρι-
 χῶν).
 DÉPILATOIRE, ἱατρικὸν πρὸς μά-
 δην τῶν τριχῶν, ψιλωθρον.
 DÉPILER, ρ. (παλ.), μαδῶ (τὰς
 τρίχας).
 DÉPINGLAGE, τὸ οὖς. τοῦ-
 DÉPINGLER, ρ. ἐκβάλλω τὰς καρ-
 φίδας, δι' ὧν ἐκρατεῖτο τενω-
 μένον ὑψίσμα.
 DÉPIQUAGE καὶ
 DÉPIQUAISSE, ὁ. (γεωργ.), τὸ οὖς.
 τοῦ-
 DÉPIQUER, ρ. ἐκβάλλω τὸν σίτον
 κτλ. ἀπὸ τὰ στάχυα. S. ἔη-
 λόνω (πάπλωμα κτλ.). S. ξε-
 κακκίνω.
 DÉPIQUEUR, EUSE, ὁ καθαρίζων
 τὸν σίτον κτλ. ἀπὸ κατὰ σταχυ-
 ας.
 DÉPISTER, ρ. ἀνχνεύω, ἐξχνιά-
 ζω.
 DÉPIT, λύπη με θυμὸν, πείσμο-
 μα. ||. en—de, ἀκουσίως (ἐναν-
 τίον) τοῦ.
 DÉPITER, ρ. πεισιμῶν, παροξύ-
 νω.
 DÉPLACEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-
 DÉPLACER, ρ. μεταθέτω. μετα-
 τοπίζω. ||. (τὴ πθ. μετχ. ὡς ἐ-
 π(θ).) ἄτοπος.
 DÉPLAIRE, ρ. δυσαρσενῶ, ἀπαρέ-
 σκω. ||. (αὐτὸν) δυσαρσενεύω.
 ||. (τρεπρ.) μοι κακοφαίνεται.
 DÉPLAISANCE, ὁ. ἀποστρέφῃ, ἀ-
 πείθεια.
 DÉPLAISANT, ANTE, δυσάρεστος.
 DÉPLAISIR, δυσάρεσκια.
 DÉPLANCHER, ρ. ἐκβάλλω τὰς σα-

νίδας οἰκοδομημάτων, ἐξοανιδῶ
 νω.
 DÉPLANTAGE καὶ (ἁ.) DÉPLANTA-
 TION, τὸ οὖς. τοῦ-
 DÉPLANTER, ρ. ξεφυτεύω. S.
 ἐμπλήγω. S. ἐξοκαλόνω (τὴν
 ἀγκυραν).
 DÉPLANTOIR, ἐργαλεῖον πρὸς ἐκ-
 φύτευσιν.
 DÉPLANTAGE, τὸ οὖς. τοῦ-
 DÉPLANTER, ρ. ἐκβάλλω τὸν ἀ-
 σέστην (τὸ χορῆγι). S. (μετ-
 φορ.) ἀφαιρῶ τὸ πρόσχημα.
 DÉPLATIF, IVE, (ιατρ.), κενωτικός
 (τῶν ὑγρῶν).
 DÉPLÉTION, ὁ. (ιατρ.), κένωσις
 (τῶν ὑγρῶν).
 DÉPLIER, ρ. ἐξιδιπλόνω. ἀπλόνω
 (νὰ δεῖξω). S. (μετμ.) ἀναπτύσ-
 σω.
 DÉPLISSAGE, τὸ οὖς. τοῦ-
 DÉPLISSER, ρ. ξεουφρῶνω.
 DÉPLOIEMENT, ἐξιδιπλωμα. S.
 (στρατ.) ἐξέλιξις.
 DÉPLOMBAGE, τὸ οὖς. τοῦ-
 DÉPLOMBER, ρ. ἀφαιρῶ τὴν μο-
 λυβδίνην σφραγίδα ἐμπορεύμα-
 τος.
 DÉPLORABLE (καὶ ἐπὶ ρ.—EMENT),
 ἐπιθ., οἰκτρός, ἐλεεινός, ἀξιο-
 λύπητος.
 DÉPLOREUR, ὁ ἐλεεινολογῶ, οἰκτεί-
 ρω.
 DÉPLOYER, ρ. ἀπλόνω, ἀνοίγω,
 ἀναπτύσσω. ||. être à gorge dé-
 ployée, ἀνακαγχάζω.
 DÉPLU, πθ. μετχ. τοῦ DÉPLAIRE.
 DÉPLUMER, ρ. μαδῶ (τὰ πτερά),
 πτερομαδῶ, ξεπουπουλλίζω.
 DÉPOCHER, ρ. ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ
 θυλάκιον (ἀπὸ τὴν τσίπην) ἐξ-
 οιδῶ.
 DÉPOINTAGE, τὸ οὖς. τοῦ-
 DÉPOINTER, ρ. ἔηλόνω (τὸ κατα-
 πιασμένον δῆμα).
 DÉPOLARISATION, ὁ. τὸ οὖς. τοῦ-
 DÉPOLARISER, ρ. (φυσ.), τὸ ἐναν-
 τίον τοῦ POLARISER.
 DÉPOLI, ἑλλειψίς στιλπνότητος.
 DÉPOLIR, ρ. ἀφαιρῶ τὴν στιλ-
 πνότητα.
 DÉPOLISSAGE καὶ
 DÉPOLISSEMENT, τὸ οὖς. τοῦ προ-
 ηγ.
 DÉPONENT, ἐπιθ. (γρμ.), ἀπο-
 θετικὸν (ῥήμα).

DÉPOPULARISATION, θ. τὸ οὖς τοῦ -

DÉPOPULARISER, ῥ. κάμνω νὰ γάρῃ τις τὴν δημοτικότητά τε.

DÉPOPULATION, θ. ἔλλειψις κατοίκων, λειψανδρία.

DÉPOT, (δικονμ.), ἐξάφαισις δικαστοῦ (ἀπ' ἐαυτοῦ). || sans—, χωρὶς ἀνάβολῃς.

DÉPORTATION, θ. ἐξορία (ὑπερορῶ) διὰ βίου.

DÉPORTEMENT, παρεκτροπή, κακοήθεια.

DÉPORTER, ῥ. ἐξορίζω (ὑπερορίζω) διὰ βίου. S. se—, παραιτοῦμαι (ἀξιώσεως κτλ.). S. ἐξαίρω ἐμαυτὸν. || (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὖς.) ἐξόριστος (διὰ βίου).

DÉPOSANT, ANTE, ὁ καταθέτων μαρτυρίαν ἐπὶ δικαστηρίου.

DÉPOSE, θ. (οἰκοδ.), ἔξωσις ὄγκου κτισμένου ἢ μολιθοδεμένου.

DÉPOSER, ῥ. ἀποθέτω (ὅ, τι ἐκράτουν), ἀποτίθημι. παραιτῶ. S. παῦα τινὰ (τῆς ἀρχῆς). S. ἐναποθέτω ἢ παρακαταθέτω. S. (οἰκοδ.) ἐκβάλλω τῆς θέσεως τὴν λίθον ἐνφυκοδορημένον. S. (οὐδ.) μαρτυρῶ (ἐπὶ δικαστ.). S. (ἐπὶ ἀψύχ.) ἀφίην καταπάτει, κατασταλάζω.

DÉPOSITAIRE, ἐπιθ., ὁ παρακαταέχων τι, παρακαταθηκάριος, θεματοφύλαξ.

DÉPOSITION, θ. παῦσις (ἀρχοντος), ἔξωσις. S. κατάθεσις μάρτυρος.

DÉPOSSEDER, ῥ. ἀφαιρῶ τινος τὴν κτῆσιν ἢ τὴν κατοχὴν πράγματός.

DÉPOSSESSION, θ. ἀφαίρεσις κτῆσεως ἢ κατοχῆς.

DÉPOSTER, ῥ. ἐκβάλλω (τὸν ἐχθρὸν) ἀπὸ τῆς θέσεως του, ἐκτοπίζω.

DÉPOT, παρακατάθεσις, ἐναπόθεσις. S. (συνήθ.) παρακαταθήκη. S. μέρος πρὸς ἐναπόθεσιν (κράτησιν κατηγορουμένου). S. καταπάτει. S. (ιατρ.) ἀπόσχημα.

DÉPOTEMENT, τὸ οὖς τοῦ -

DÉPOTER, ῥ. ἐκφυτεύω ἀπὸ γάραν. S. (ἐπὶ οἴνου) μεταγγίζω.

DÉPOURNER, ῥ. ἀποτινάζω τὴν κόκκιν (κυρ. τὴν παιπάλην τῶν μελλίων). S. (ἐν γέν.) ἐσκαίνω.

DÉPOUILLE, θ. δέρμα (ζώου). ἀποφόριον ἢ σῶμα (ἀποθανόντος). λάρυον (ἐχθροῦ). προῖον (κῆπε).

DÉPOUILLEMENT, στήρεσις ἐντελής, ἀπογύμνωσις. S. ἔλεγχος (λογαριασμοῦ κτλ.). S. διαλογὴ ψήφων.

DÉPOUILLE, ῥ. ἡδέρνω. ξεγυμνῶ. ἀποστερῶ. S. συγκομίζω (καρπούς κτλ.). S. κάμνω τὴν περίληψιν λογαριασμοῦ (τὴν διαλογὴν ψήφων).

DÉPOURNOIR, ῥ. (ἀπο)στερῶ. || (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) στερεμένος, ἀμοιρός. || au dépourvu, ἐξ ἀπροάπτου, ἀπροσπεσκέυαστως.

DÉPRAVATION, θ. διαφθορά, ἐξαχρείωσις.

DÉPRAYER, ῥ. διαφθεῖρω.

DÉPRÉCATIF, INE, (ἐκκλησ.), ὁ ἐν εἶδει δεήσεως (εὐχῆς), ἱκετήριος.

DÉPRÉCIATEUR, THICE, ὁ συνειθίζων ἢ ἐκφαυλίζει (ἐξετελίζει) τὰ πάντα.

DÉPRÉCIATION, θ. τὸ οὖς τοῦ -

DÉPRÉCIEUR, ῥ. ἐκφαυλίζω, ἐξετελίζω.

DÉPRÉDATEUR, ἄρπαξ (δημοσίων χρημάτων), καταχραστής.

DÉPRÉDATION, θ. φθορά, ζημία. S. καταχρήσις (δημοσ. ὑπαλλήλου).

DÉPRÉDRE, ῥ. (ἐξ)χωρίζω. || (μσ.) ξεπιδανόμαι.

DÉPRESSER, ῥ. ἐκβάλλω τοῦ πιεστηρίου.

DÉPRESSION, θ. χαμήλωμα (βούλημα) τυχαῖον.

DÉPRÉTEUSER, ῥ. ξεπαππαδεύω.

DÉPREVENIR, ῥ. ἀπαλλάττω προλήψεις.

DÉPRIER, ῥ. ἀνακαλῶ τὴν πρόσκλησιν.

DÉPRIMER, ῥ. ζουλῶ, πιέζω. S. (μτφορ.) ταπεινῶ. ἐξετελίζω.

DÉPRIMER, ῥ. (γεωργ.), ἀφίνω τὰ ζῶα ἢ βοσκῶσι τὰς παγωμένες κορυφὰς τοῦ χόρτου.

DÉPRISER, ῥ. ἐκτιμῶ ἐλαττον τοῦ δέοντος, ἐκφαυλίζω.

DE PROFUNDIS (Ατν.), νεκρώσιμος (ψαλμὸς, καθὼς παρ' ἡμῖν) ὁ Ἄμωμος.

DÉPUCELER (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) ῥ. διαπαρθεύω.

DÉRUIS, (πρόθ.) ἀπὸ, μετὰ, ἐπειτα. ||—que, ἀπ' οὗ, ἀπ' οὗ.

||—rien, πρὸ οὐτιῃ.

DÉRIVATIF, INE, (ιατρ.) καθαριστικός (τῶν χυμῶν τοῦ αἵματος).

DÉRIVATION, θ. καθαρισμός.

DÉRIVATOIRE, ἐπιθ. καθαριστικός (τῶν χυμῶν τοῦ αἵματος).

DÉRIVER, ῥ. καθαρίζω (ιατρ.).

DÉRIVATION, θ. ἀποστολή, πρὸς βίαν. S. θέσις βουλευτοῦ, ἀπὸ πρὸς αὐτῇ.

DÉRIVÉ, ἀπεσταλμένος. S. βουλευτής, πρόεδρος, ἀντιπρόεδρος.

DÉRIVER, ῥ. στέλλω (πρὸς οὐδὲν, πρὸς βούλαν κτλ.).

DÉRIVOMANIE, θ. *βουλευμανία.

DÉRACINEMENT, τὸ οὖς τοῦ -

DÉRACINER, ῥ. ξερίζω (καρ. μτφορ.).

DÉRADER, ῥ. (ναυτ.) παύω (τοῦ ὄρου).

DÉRACINER, ῥ. —Déraciner.

DÉRAILLEMENT, τὸ οὖς τοῦ -

DÉRAILLER, ῥ. (οἱ τροχαὶ τῆς τομοκινήτου ἀμάξης) ἐκφυλίσαν τῶν ἀντιγῶν (rails) τοῦ αὐτοῦ ροδῶν.

DÉRAISON, θ. παραλογισμός.

DÉRAISONNABLE (ἐπὶ β. κτλ.) ἐπιθ. παράλογος.

DÉRAISONNER, ῥ. παραλογίζομαι.

DÉRALINGUER, ῥ. (ναυτ.), ἐξελίξω τὰς τalingues τοῦ ιστιῶ.

DÉRAMAGE, τὸ οὖς τοῦ -

DÉRANGER, ῥ. συνάξω ἀπὸ κλαδὶ τὰ κουκκοῦλια.

DÉRANGEMENT, σύγχυσις, ἐκεία. χάλασμα.

DÉRANGER, ῥ. χαλῶ. συγχέω (συν)ιαράττω. S. (μτφορ.) ἐκδικαίωμαι, παραλύω, ἐκείω γιάζομαι.

DÉRATIER, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν πύλην. || (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) τὴν πύλην, ἀκούρατος, ἐλθὼν.

DÉRATIER, ῥ. (γεωργ.) ἀφαιρῶ τὴν θύεραν αὐλάκα πρὸς διέρχοντων ὁδῶν ἢ ὡς ἀνὸρον μὲν ταῦ δύο ἀγρῶν.

DÉRATIER, θ. ἡ πτελοῦσα ἐν βυθούτῃ αὐλάκῃ τοῦ ὄρου.

DÉRATIER, θ. ἡ πτελοῦσα ἐν βυθούτῃ αὐλάκῃ τοῦ ὄρου.

DÉRATIER, θ. ἡ πτελοῦσα ἐν βυθούτῃ αὐλάκῃ τοῦ ὄρου.

DÉSANCHER, ἐπιβ., ἐξ ὑπαρχῆς, ἐκ
ἀναιρῶν (διάταξιν). **S.** ἐξευτε-
λίζομαι, ἐκπύτω.
DÉROIDER, β. κάμνω τι νά χάσῃ
τὴν σκληρότητά του, ἀπαλύνω.
DÉROMPAGE, τὸ οὐσ. τοῦ **DE-
ROMPRE**.
DÉROMPRE, (τεχν.), ἡ ἐπιτραπέ-
ζιος κοπὴς, διὰ τῆς ὁποίας κομ-
ματιάζονται τὰ κουρέλλια πρὶν
ῥιθῶσιν εἰς τὸν μύλον τοῦ χαρ-
τουργείου.
DÉROMPRE, β., κομματιάζω (κυρ-
τὰ κουρέλλια τοῦ χαρτουργείου
πρὸ τῆς τελευταίας τῶν κατερ-
γασίας).
DÉROUGIR, β., ξεκοκκινίζω.
DÉROUILLEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ
DÉROUILLE, β., ξεσιωριάζω (κυρ.
καὶ μτφορ.).
DÉROULEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ
DÉROULER, β. ξετυλίσσω, ἀνα-
πτύσσω.
DÉROUTE, θ., τροπὴ (στρατεύμα-
τος), θραύσις.
DÉROUTER, β. παρατρέπω (τῆς
εὐθείας ὁδοῦ). **S.** ἀνατρέπω τὰ
σχέδιά τινος, τὸν κάμνω νά τὰ
χάσῃ.
DERRIERE, (πρόθ. ἢ ἐπίβ.), ὀπί-
σω. (μὲ γεν.) ὀπισθεν. **||**. (ἐν-
ἄρθρ. ὡς οὐσ.) τὰ ὀπίσθια.
DES (ἀντὶ **DE LES**), γεν. πλθ. ἢ
ὄνομας. ἀόρ. τοῦ ἄρθρ. **LE, LA**.
Dés, (πρόθ.), εὐθύς (ἀπὸ, ἀφοῦ).
||. — **lors**, ἔκτοτε.
DÉSABUSE, β., ἐκβάλλω τῆς ἀ-
πάτης.
DÉSACCORD, διαφωνία.
DÉSACCORDER, β., χαλῶ τὴν συμ-
φωνίαν (μουσ. ὄργάνου), ξεκουρ-
δίζω. **||**. (μτ.) εἶμαι ἀσύμφω-
νος, διαφωνῶ, ἀπάδω.
DÉSACCOUPLEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ
DÉSACCOUPLER, β., χωρίζω τὰ
ζεύγη, ξεζευγάρωνω.
DÉSACCOUSTUMER, β., ξεσυνεθίζω.
DÉSACHALANDER, β., σερῶ ἐργα-
στήριον ἢ ἔμπορον τῶν μουσε-
ρήδων του.
DÉSACIDIFICATION, τὸ οὐσ. τοῦ
DÉSACIDIFIER, β. (χημ.), ἀφαιρῶ
οὐσίας τινὲς τὸ ὀξύ.
DÉSACIERATION, τὸ οὐσ. τοῦ
DÉSACIERER, β. ἀφαιρῶ τοῦ π-
θήρου τὸν χάλυθα, (χυδ.) ξεσε-
λκόνω.

DÉSADDITION, θ., ἀποδόλη τῆς
εὐνοίας.
DÉSADDITIONNEMENT, τὸ οὐσ.
τοῦ.
DÉSADDITIONNER, β., παύω τῆς
εὐνοίας.
DÉSADDITIONNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ.
DÉSADDITIONNER, β. (οἰκοδ.), ἐξέ-
χω.
DÉSAGRÉABLE (ἢ ἐπίβ. -EMENT),
ἐπίθ., δυσάρεστος.
DÉSAGRÉER, β., δυσαρστώ, ἀπα-
ρέσκω. **S.** (μτφ.) = **DÉCHÉER**.
DÉSAGREGATION, θ., διάλυσις τῶν
μορίων (κυρ. ὄρυκτοῦ).
DÉSAGRÉER, β., διαλύω τὰ μέ-
ρη τὰ συγκροτοῦντα ὄρυκτον.
DÉSAGREMENT, δυσἀρέσκεια. **S.**
ἐλάττωμα (σωματικόν).
DÉSADJUSTER, β., χαλῶ τὴν τάξιν
εἰς ἣν εὐρίσκετό τι, ξεσυγυρίζω.
DÉSALIGNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ
DÉSALIGNER, β., χαλῶ τὴν γραμ-
μὴν, ἐκβάλλω τῆς γραμμῆς.
DÉSALLAITEMENT, ἀπογαλακτι-
σμός.
DÉSALLAITER, β., ἀπογαλακτίζω.
DÉSALLIER, β., χαλῶ τὴν συμμα-
χίαν, διαίρω. **||**. (μτ.) νυμφεύο-
μαι ἀνοικέως (παρὰ τὸ εἶναι
μου).
DÉSALTÉRANT, ANTE, δροσιστι-
κός.
DÉSALTÉRER, β., δροσιζώ (τὴν δι-
ψαν).
DÉSANCHER, β., ἐκβάλλω τὴν λα-
βὴν (κυρ. μουσ. ὄργάνου).
DÉSANIMER, β., παύω τοῦ νά ἐμ-
ψυχῶν, ἀφίνω ἀψυχον.
DÉSAPPAREILLAGE, τὸ οὐσ. τοῦ
DÉSAPPAREILLER, β., (ναυτ.),
παύω τὴν πρὸς ἀπόπλουν (πρὸς
ἀναγῶγην) ἐτοιμασίαν.
DÉSAPPARIER, β., μονῶ (χωρί-
ζω) πτηνὸν ἀπὸ τοῦ ταίρι του,
ξεζευγάρωνω.
DÉSAPPARUINER, β., παύω τοῦ πέ-
νεσθαι τινα.
DÉSAPPARUINEMENT, τὸ οὐσ.
τοῦ προηγ.
DÉSAPPARUINER, β., παύω (κόπτω)
τὴν δρεξίν.
DÉSAPPLICATION, θ., τὸ οὐσ. τοῦ
DÉSAPPLIQUER, β. ἀφαιρῶ τι ἐκ-
τηρησμένον ἐπ' αὐτοῦ. **S.** τὸ
τοῦ ἀσχολεῖσθαι τινα.

DÉSAPPOINTEMENT, ἀποτυχία, ἐναντιότης, δυσαρέσκεια.

DÉSAPPOINTER, ῥ. ψεύδω τὰς ἐλπίδας (ἐμῷ ἢ ἄλλου), ἀποτυγχάνω.

DÉSAPPRENDRE, ῥ. λησμονῶ ὅ, τι ἔμαθον, ἀπομαρτυρῶ.

DÉSAPPROBATEUR, TRICE, ὁ τὰ πάντα ἀποδοκιμάζων.

DÉSAPPROBATION, θ. ἀποδοκιμασία.

DÉSAPPROUVER, ῥ. ἀποδοκιμάζω.

DESARBOIER, ῥ. ῥίπτω τὸ κατάρτι (ἢ συνδεχ.) τὴν σημαίναν.

DÉSARCONNER, ῥ. ἐκκρούω (τὸν ἵππεν τοῦ ἐπιπτείου). ῥ. (μτφορ.) κάμνω τινὰ ἀναπολόγητον, ἀποστομίζω.

DÉSARGENTER, ῥ. ἀφαιρῶ τὸν ἀργυρὸν (σκεύους) ἢ τὰ ἀργύρια.

DÉSARMEMENT, τὸ οὖς τοῦ-

DÉSARMER, ῥ. ἀφασπλίζω, ἐξαρματίζω. ῥ. (μτφορ.) ἐξελίσσω.

DÉSARROI, ἀταξία. ἢ. en—, ἀνωκάτω.

DÉSARRONDIR, ῥ. κάμνω τι νὰ χάσῃ τὴν στρογγυλότητά του.

DÉSARTICULATION, θ. τὸ οὖς τοῦ-

DÉSARTICULER, ῥ. διαλύω τὰς διαρθρώσεις σώματος, τὸ χωρίζω τῶν ὁμῶν του.

DÉSASSEMBLAGE, τὸ οὖς τοῦ-

DÉSASSEMBLER, ῥ. χωρίζω τὰ συνημμένα (συνηρισμένα).

DÉSASSIÉGER, ῥ. λύω τὴν πολιορκίαν.

DÉSASSIMILATION, θ. τὸ οὖς τοῦ-

DÉSASSIMILER, ῥ. παύω τὴν μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν σώματος ὁμοιότητα.

DÉSASSOCIATION, θ. τὸ οὖς τοῦ-

DÉSASSOCIER, ῥ. διαλύω τὴν συντροφίαν. ἢ. (μσ.) ἐξσυντροφεύω.

DÉSASTORTIN, ῥ. χαλῶ τὸ συγκρότημα (τὸ συναρμολόγημα).

DÉSASSURER, ῥ. παύω τῆς βεβαιότητος. ῥ. ἐκβάλλω τῆς ἀσφαλείας.

DÉSASTRE, συμφορὰ, δεινόν.

DÉSASTREUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -EMENT, ἀπαίστος, ολέθριος.

DÉSATTRISTER, ῥ. παύω τοῦ λυπεῖσθαι.

DÉSAYANTAGE, μειονέκτημα, ζημία.

DÉSAYANTAGEUX, EUSE, (ἢ ἐπὶ ῥ.) -EMENT, ἀσύμφορος, ἐπιζήμιος.

DÉSAYEN, ἀρνησις, ἀποδοκιμασία.

DÉSAYEUGLER, ῥ. ἀνοίγω τὰ ὅμματα τινος, τὸν ἐκβάλλω τῆς ἀπάτης.

DÉSAYOUER, ῥ. ἀρνοῦμαι. ἀποδοκιμάζω. ἀναιρῶ (ὅσα εἶπον).

DÉSCELLER, ῥ. ἐξοβυλλῶναι. ῥ. ἐξελύνω τὸ (δι' ἀσέστου ἢ μολίδου) προσηρισμένον.

DESCENDANCE, θ. καταγωγὴ.

DESCENDANT, ANTE, κατιών, -οῦσα. ῥ. (ὡς οὖς.) ἀπόγονος, κατ'ἀρχόμενος ἀπὸ.

DESCENDERIE, θ. κἀνοδος μεταλλείου.

DESCENDRE, ῥ. καταβάλλω. ἢ. (οὐδ.) καταβαίνω. ῥ. ἀποβαίνω (πλοίου). ῥ. εἰσβάλλω (ὡς ἐχθρός). ῥ. (μτμ.) κατὰγομαι. ῥ. (ἐπὶ ὕψ.) κατακλῆται. ῥ. (μτφορ.) καταντῶ. ταπεινούμαι μέγχι.

DESCENSION, θ. (ἀστρμ.) κατάβασις.

DESCENSIONNEL, ELLE, (ἀστρμ.), ὁ τῆς καταβάσεως

DESCENTE, θ. κατάβασις. ῥ. κατήφορος. ῥ. εἰσβολὴ (κυρ. διὰ θαλ.). ῥ. (δικμ.) κατ'οἶκον ἐρευνα. ῥ. (ιατρ.) ἐντεροκλή, σπάσιμον. ἢ. la descente de croix, ἡ ἀποκαθήλωσις (τοῦ Χριστοῦ).

DESCRIPTIF, IVE, περιγραφικός.

DESCRIPTION, θ. περιγραφή.

DÉSÈCHOUE, ῥ. ἐπαναφέρω εἰς τὴν πρώτην του κατάστασιν τὸ ἐξοκείλαν πλοῖον.

DÉSAMBALLAGE, τὸ οὖς τοῦ-

DÉSEMBALLER, ῥ. λύω θέμα (πραγματειῶν).

DÉSEMBARQUEMENT, τὸ οὖς τοῦ-

DÉSEMBARQUER, ῥ. ἀποβιβάζω πάλιν τοῦ πλοίου τὰ ἐμβιβάσθιντα.

DÉSEMBOURNER, ῥ. ἐκβάλλω (ἐκκολλῶ) ἀπὸ τὴν λάσπην.

DÉSEMBOURNER, ῥ. ἐκβάλλω τὸ στούπι τοῦ πρὶς κεφάλου κτλ.

DÉSEMBRAYAGE, τὸ οὖς τοῦ-

DÉSEMBRAYER, ῥ. τὸ ἐναντίον τοῦ

EMBRAYER, χωρίζω τὸ συνεργὰ μέρη τῆς μηχανῆς ἢ οὗτω παύω ἢ ἀνατρέφω τὴν ἐνέργειάν της.

DÉSEMMANCHER, ῥ. ἐκβάλλω τὸ στείλιν ἐργαλείου.

DÉSEMMUSULER, ῥ. = **DÉMUSULER**.

DÉSEMPARER, ῥ. ἀφαιρῶ (κατὰ κτλ.) τὰ κατάρτια πλοίου. ῥ. (οὐδ.) ἀφίνω (ἀναχωρῶ ἀπὸ) τῆς ὁποίας κατεῖχαν θέσιν.

DÉSEMPESER, ῥ. ἐξοβυλλῶ.

DÉSEMPLEIR, ῥ. ἀδειάζω (ὡς κερὰν) μέρος.

DÉSEMPPOINTER, ῥ. = **DÉPOINTER**.

DÉSEMPPOISONNER, ῥ. ξεφάρμακόνω.

DÉSENCHÂNER, ῥ. λύω τὸν ἄνω σδεμένον.

DÉSENCHANTEMENT, τὸ οὖς τοῦ-

DÉSENCHANTER, ῥ. λύω τὰ μαγία, ξεμαγεύω (κυρ. ἢ μτφορ.)

DÉSENCHANTEUR, ὁ ξεμαγεύων (κυρ. καὶ μτφορ.).

DÉSENCHASSER, ῥ. ἐκβάλλω (ἐκτὸν) τῆς πύλου πετράδιον.

DÉSENCLOUAGE, τὸ οὖς τοῦ-

DÉSENCLOUER, ῥ. ἐκβάλλω (κατὰ φῶν (τοῦ ποδὸς) ἢ τῆς τρύπας κανονίου).

DÉSENCOMBREMENT, τὸ οὖς τοῦ-

DÉSENCOMBRER, ῥ. ἀνοίγω τὴν ὁδὸν ἀφαιρῶν τὰ ἐπιπροσθόντα.

DÉSENDORMIR, ῥ. ἐξοπνῶ (διὰ μτφορ.) ἀποκοιμισμένον (κυρ. καὶ μτφορ.).

DÉSENFILER, ῥ. ἐξοπνῶ (μτφορ.) γοιτάρια κτλ.).

DÉSENFLEMENT, = **DÉSENFILURE**.

DÉSENFILER, ῥ. ξεφοσκῶ.

DÉSENFILURE, ξεφοσκῶμα.

DÉSENFUMER, ῥ. ἐξαπνίζω.

DÉSENGAGEMENT, τὸ οὖς τοῦ-

DÉSENGAGER, ῥ. ἀπαλλάττω (κατὰ τὸν στρατευόμενον) τῆς ἐκχωρήσεως.

DÉSENGRENER, ῥ. ξεμπερῶ τὸς τροχούς ἀπ' ἀλλήλων.

DÉSENVIREMENT, τὸ οὖς τοῦ-

DÉSENVIRER, ῥ. ξεμβῶ (μτφορ.).

DÉSENLACEMENT, τὸ οὖς τοῦ-

DÉSENLACER, ῥ. ἐκβάλλω (ἐκπερῶ) ἀπὸ τὴν ὁρείαν ἢ τὴν παγίδα.

DÉSENLAIER, ῥ. παύω τὴν ἐκκέναν.

DÉSENNUYER, ῥ. διασκορπίζω τὴν πλῆξιν (μου ἢ ἄλλου).

DÉSENNAYER, ῥ. ἐκβάλλω (ἐκτὸν) τὴν τροχοπέδιν.

DÉSENNUMER, ῥ. ξεκαταλόγισμα.

DESBOUVER, ῥ. ξεβραγχνιάζω.
DESBOUYELIR, ῥ. ξεσθάνων, ξε-
βουύνω.

DESBOUCELER, ῥ. ξεμαγεύω.
DESBOUCLEMENT, ξεμάγευ-
μα.

DESBOUETEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-
BOUETIER, ῥ. μεταπειθῶ ἰσχυ-
ρῶ μαρτυρῶ.

DESBOUILLER, ῥ. ξετυλίσσω,
ξεπερδεύω.

DESBOUYER, ῥ. ξεπεδικλόνω.
DESBOUYER, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν
παράν (τὸ φαρμάκι), ξεφάρμα-
κίζω.

DESBOUYER, ῥ. ξεφάρμακόνω πλοῦ-
τον.

DESBOUYER, ῥ. ἀφαιρῶ (περικό-
ποι) τὰ παρωνύχια τῆς ὀπλῆς
τοῦ ἵππου ἢ τὰ πλῆκτρα τοῦ πε-
πηνυμένου.

DESBOUYER, ῥ. ἔρημος. || (οὖσ.
τοῦ) ἢ ἔρημος.

DESBOUYER, ῥ. ἀφίνω τόπον τινά.
(ἀστρ.) λειποτακτῶ.

DESBOUYER, λειποτακτής.
DESBOUYER, O. λειποταξία.

DESBOUYER, ANTE, ἀπειπιστι-
νός, φέρων (εἰς) ἀπειπισίαν.

DESBOUYER, ῥ. ἀπειπίζω.
DESBOUYER, ἀπειπισία.

DESBOUYER, ῥ. ξεποραζαίζω.
DESBOUYER, τὸ ἀτημέλητον ἐνδυ-
ματίον (γυναικός).

DESBOUYER, ῥ. ἐκδύω.
DESBOUYER, O. ξεσυνέθισμα.

DESBOUYER, ῥ. ξεσυνέθιζω.
DESBOUYER, O. (Νμ.), ἐλλειψίς
ἐν γυναικί.

DESBOUYER, ῥ. ἀποκληρόνω.
DESBOUYER, ῥ. ταραττώ (ἀπα-
ρτῶ) τὰς ὥρας τινός.

DESBOUYER, (καὶ ἐπὶ -EMENT),
ἀσχερός, ἄσμενος.

DESBOUYER, ἀτιμία, αἰσχος, ἄ-
τιμος.

DESBOUYER, ANTE, αἰσχος (ἀ-
τιμος) πρόξενος.

DESBOUYER, ῥ. καταισχύων,
καταισχύω.

DESBOUYER, ῥ. ξελαδόνω.
DESBOUYER, ῥ. ἀφαιρῶ τινός
τὸ ἀνθρώπινα ἀνθρωπότητος ἢ
ἀνθρωπιάς.

DESBOUYER, O. τὸ οὖσ.

DESBOUYER, ῥ. (χημ.), ἀφ-
αιρῶ τὸ ὑδρογόνον.

DESBOUYER, ῥ. ἀπαλλάττω
κτῆμα τῆς ὑποθήκης.

DESBOUYER, INE, ὁ ἐκφράζων
ἐπιθυμίας, ἐφρετικός.

DESBOUYER, INE, δηλωτικός, πα-
ραστατικός.

DESBOUYER, O. τὸ οὖσ. τοῦ-
DESIGNER, ῥ. δηλώω. S. παρισά-
νω, προσδιορίζω.

DESBOUYER, ῥ. χωρίζω τι
συσσωματωμένον μετ' ἄλλου.

DESBOUYER, O. κατάληξις (λίσσις).

DESBOUYER, ῥ. ἀπαλλάττω τινά
τῆς ὑπέρτινος προκαταλήψεως.

DESBOUYER, ῥ. καθαρίζω (τό-
πον ἢ πράγμα) ἀπὸ μόλυσμα.

DESBOUYER, O. καθαρισμός μο-
λυσμένου (τόπου ἢ πράγματος).

DESBOUYER, ῥ. ἀπαλλάττω
τῆς ἐπιβροχῆς.

DESBOUYER, O. ξεφούσκωμα
τῶν παραγεμιζομένων ξηρῶν ἐν-
τοσθίων.

DESBOUYER, ἀφιλοκέρ-
δεια.

DESBOUYER, ῥ. ἀποζημιῶ ἄλ-
λως τινά. S. (μα.) δὲν ἐνδιαφέ-
ρομαι εἰς. || (ἢ πθ. μετ. ὡς ἐ-
πίθ.) ἀφιλοκερδής. (μετὰ πτ.)
μὴ ἔχων συμφέρον εἰς τι.

DESBOUYER, ῥ. (στρ.), ἐπανα-
φέρω τὴν φάλαγγα εἰς τὴν προ-
τέραν αὐτῆς τάξιν.

DESBOUYER, ῥ. λῶω τὴν πολι-
ορκίαν. S. κερῶ τοῦ δικαίωμα-
τος (τῆς ἐνδυνάμει) τοῦ πράττειν.

DESBOUYER, τὸ οὖσ. τοῦ
προηγ.

DESBOUYER, ῥ. ἀναιρῶ τὴν πρόσ-
κλησιν.

DESBOUYER, ἐπίθ. ἐλεύθερος εἰς
τὰ κινήματα (εἰς τοὺς λόγους)
τοῦ ἀνεπιτήδευτος.

DESBOUYER (Ἰταλ.), O. τὸ ἀ-
νετον (ἀνεπιτήδευτον) τῶν κινή-
μάτων.

DESBOUYER, ἐπιθυμία.

DESBOUYER, ἐπίθ. ἐπιθυμητός.

DESBOUYER, ῥ. ἐπιθυμῶ. S. εὐχομαι.

DESBOUYER, O. ἐπιθυμῶν τι.

DESBOUYER, τὸ οὖσ. τοῦ-

DESBOUYER (SK—), ῥ. παραιτοῦμαι

(δικαιώματος κτλ), ἀφίσταμαι.

DESBOUYER, ἐπὶ ῥ. εὐθὺς ἔκτοτε.

DESBOUYER, ῥ. ἀπειθῶ, παρακοῶ.

DESBOUYER, O. παρακοή, ἀ-
πειθία.

DESBOUYER, E, ἀπειθής, παρή-
κος.

DESBOUYER, ἐπὶ ῥ. μετρώ-
ντων βάρβαρον, σκαιῶς.

DESBOUYER, O. σκαιότης (εὐ-
πιν), βαρβαρότης, χωριατιά.

DESBOUYER, E, σκαιός (τοὺς
τρόπους), χωριάτης, βάρβαρος.
|| (οὖσ. O.) ὄχημα στενόν (δι' ἑ-
να μόνον).

DESBOUYER, ῥ. δευραριστῶ.

DESBOUYER, ANTE ὅς DESO-
STRUCTIF, INE, (λατρ.), ὁ δια-
λύων τὰς ἐμφράξεις, ἐφανοικτι-
κός.

DESBOUYER, O. τὸ οὖσ. τοῦ-
DESBOUYER, ῥ. ξεφράσσω, ξε-
στουπώνω.

DESBOUYER, E, ὁ χωρὶς ἀσχο-
λίας.

DESBOUYER, E, ὁ χωρὶς ἔργου,
ἀργός.

DESBOUYER, ἀργία.

DESBOUYER, ῥ. χωρίζω τὴ φύλ-
α τοῦ χερσίου.

DESBOUYER, E, οὐκ ἐρῶτατος, πλη-
κτικώτατος, ἀπόρητος.

DESBOUYER, O. ἀφανισμός, ἐρή-
μιος. S. θλίψις ὑπερβάλλουσα.

DESBOUYER, ῥ. ἐρημιώω. S. κατα-
θλίβω.

DESBOUYER, ῥ. διαλύω τὰς ἐμφρά-
ξεις. || — la rate, ἀνοίγω τὴν
καρδίαν.

DESBOUYER, E, (καὶ ἐπὶ -E-
MENT, ἀτακτός. S. ὑπέρματρος.

DESBOUYER, ἀταξία, σύγχυσις. S.
παραλυσία, ἐκδιαιτήσις.

DESBOUYER, O. ὁ ἀνα-
τροπὴς ὁργανισμῶν.

DESBOUYER, O. τὸ οὖσ. τοῦ-
DESBOUYER, ῥ. ἀντρέπω τὸν
(ὕπαρχοντα) ὁργανισμῶν.

DESBOUYER, ῥ. κἀμνω τινά να
χάσῃ τὴν διεύθυνσίν του, ἀπο-
πλανῶ, ἐκπλήττω.

DESBOUYER, ἐπὶ ῥ. τοῦ λοιποῦ, εἰς
τὸ ἔξης.

DESBOUYER, ῥ. (τεχν.), καθαρῶς
τὸ μέταλλον ἀπὸ τὰς προσκο-
λημάτων εἰς αὐτὸ σκωρίας τοῦ
χωνευτηρίου.

DESBOUYER, τὸ οὖσ. τοῦ-

DESBOUYER, ῥ. ἐκβάλλω τὰ ὄσα.

DÉSORDRE, ῥ. παραλῶ τὸ δια-
σμένον ὄργανον.
DÉSOXYDATION(-OXYGÉNATION),
θ. τὸ οὖσ. τοῦ -
DÉSOXYDER(-OXYGÈNER), ῥ. χω-
ρίζω (ἀφαιρῶ) τὸ ὀξυγόνον.
DÉSPERMATISER, ῥ. ἀφαιρῶ τὸ
σπέρμα.
DÉSPOTE, ἡγεμὼν ἀνεθθονός, δε-
σπότης, τυραννός.
DÉSPOTIQUE (καὶ ἐπὶ ῥ. -MENT),
ἐπὶ θ. δεσποτικός.
DÉSPOUISSEMENT, δεσποτία, τυραννία.
DÉSPUMATION, θ. (χημ.), ἐξάφρι-
σμα.
DÉSPUMER, ῥ. (χημ.), ἐξάφρίζω.
DÉSQUAMATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ -
DÉSQUAMER(SE—), ῥ. ἐκλεπίζο-
μαι, ἀφαιρούμαι (πίπτω) ἐν εἴδει
λεπίων.
DÉSSABLER, ῥ. ἐκβάλλω τὴν ἄμ-
μον.
DÉSSAIGNER, ῥ. (τεχν.), καθάρι-
ζω τὰ δέσματα ἀπὸ τοῦ αἵματος
καὶ ἄλλων ἀκαθαρσιῶν προσκο-
λημένων εἰς αὐτά.
DÉSSAISIR(SE—), ῥ. ἀφίνω τι τὸ
ὅποιον κατεῖχον, (κοιν.) ἐκβάλ-
λω ἀπὸ τὰς χεῖράς μου.
DÉSSAISSEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ
DÉSSAISIR.
DÉSSAISONNEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ
DÉSSAISONNER, ῥ. (γεωργ.), με-
ταβάλλω τὰς ὥρας τῆς καλλιεργ-
γίας.
DÉSSALER, ῥ. ἐξαμυρίζω.
DÉSSANGLER, ῥ. λύω τὴν ὕγλαν
(τὸ κολάνι) τοῦ ἵππου ἢ τὰ λω-
ρία κρεβάτου.
DÉSSÉCHANT, ANTE, ξηραντικός.
DÉSSÉCHEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ -
DÉSSÉCHER, ῥ. (ἀπο)ξηραίνω.
DÉSSERIN, σκοπός, σχέδιον. || ἂ
—, ἐπιτηδές, ἐπὶ σκοπῶ.
DÉSSILLER, ῥ. ξεσπῶ.
DÉSSIMULER, ῥ. ἐκβάλλω τὰ
πίλημα ὑποδημάτων, ξεχνάρι-
άζω.
DÉSSERRE(DUR A' LA—), φειδω-
λός, (κοιν.) σφικτοχέρης.
DÉSSERRER, ῥ. ξεσφίγγω.
DÉSSERVOIR, ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁ-
ποίου ξεσφίγγουν τὰ ξύλα τῆς
σχεδίας ἵνα παρεμβάλωσιν ἄλλα.
DÉSSERT, τὰ παρατιθέμενα εἰς τὸ
τέλος τῆς τραπέζης (ὁπωρικὰ ἔξ.),
ἐν ἐπίδεικτον, τὰ ἐπιδόματα.

DÉSSERT, θ. ἀποφάγια.
DÉSSERTIR, ῥ. ἐξελῶν πετράδιον
δακτυλιδίου (ἀπὸ τῆς πύελόν τῆς).
DÉSSERTANT, ὁ ἐφημερεύων εἰς
παρακλήσιον ἢ ἐνορίαν.
DÉSSERTIN, ῥ. σηκώνω (τὰ φαγη-
τὰ ἀπὸ) τὸ τραπέζι. §. διαβάλλω.
§. ἐφημερεύω (εἰς ἐνορίαν).
DÉSSICATIF, IVE, ξηραντικός.
DÉSSICATION, θ. ξήρανσις.
DÉSSILLER, ῥ. ἀνοίγω τὰ ὀφθαλ-
μὰ τινος (κυρ. καὶ μύρον).
DÉSSIN, σχέδιον, ζωγραφία, ἱχνο-
γραφία, ἱχνογράφημα. §. κλαδί
(ἐξ ὀμπίλιον) ὑφάσματος.
DÉSSINATEUR, ἱχνογράφος.
DÉSSINER, ῥ. ἱχνογραφῶ, σχεδιά-
ζω, διαγράφω.
DÉSSOLEN, ῥ. κόπτω τὸν ὄνυχον
τοῦ ἵππου. §. (γεωργ.) ἀλλάζω
τὴν τάξιν τῆς καλλιεργείας.
DÉSSOLURE, θ. τὸ οὖσ. τοῦ προηγ.
DÉSSOUCHER, ῥ. (γεωργ.), ἐκβάλ-
λω (ξεφρίζω) τὰ κοῦτσουρα.
DÉSSOUCI, ἀμεριμνία.
DÉSSOUCHER(SE—), ῥ. ἀμεριμνῶ.
DÉSSOUDER, ῥ. ξεκολλῶ μετὰ-
λινον σκευός.
DÉSSOUDURE, θ. τὸ οὖσ. τοῦ προηγ.
DÉSSOUFFLER, ῥ. ξεφουσκῶν (τὰ
ξηρὰ ἐντόσθιον).
DÉSSOUFRAGE, τὸ οὖσ. τοῦ -
DÉSSOUFRER, ῥ. ἐκβάλλω (κυρ.
τῶν γαιανθράκων) τὸ περιεχο-
μενον θειάφιον.
DÉSSOÛLER, ῥ. ξεμεθῶ.
DÉSSOUS, (πρόθ. ἢ ἐπὶ ῥ.), ὑπὸ, ὑ-
ποκάτω. || (ἐνάρθρ. ὡς οὖσ.) τὸ
ὑποκάτωθεν. §. (μτφορ.) μειο-
νέκτημα. || avoir le—, ἤτω-
μαι, ἐλαττούμαι. || ci-dessous,
κατωτέρω.
DÉSSUANTAGE, τὸ οὖσ. τοῦ -
DÉSSUANTER, ῥ. ξερρῶν τὰ ἔ-
ρια.
DÉSSUS, (πρόθ. ἢ ἐπὶ ῥ.), ἐπὶ, ἐπ' ἀ-
νω. ὑπὲρ(άνω). περιπλέων. || (ἐν-
άρθρ. ὡς οὖσ.) τὸ ἄνω (τὸ ἐπ' ἀ-
νωθεν, τὸ φαινόμενον) μέρος. §.
(μτφορ.) πλεονέκτημα. || avoir
le—, ὑπερέχω, ὑπερισχύω. ||
là-dessus, περὶ τούτου. §. με-
τὰ ταῦτα. || ci-dessus, ἀνωτέρω.
|| par—, ἀπὸ πάνω. || par—le
marché, ὡς ἐπὶ μετρον. || sens
—dessous, ἀνω-κάτω.

DESTIN, ἡ ἐλμαμένη, τὸ περ-
μένον.
DESTINATAIRE, ὁ πρὸς ὃν ὁρι-
σθέναι τι.
DESTINATEUR, τινός, ὁ ἀπο-
στέλλων τι πρὸς ἄλλον.
DESTINATION, θ. ὁ πρὸς ὃν ὁρι-
σθέναι τι πρὸς ἄλλον.
§. προοριζομένη.
DESTINATOIRE, ἐπὶ θ. (Νημ.) τῆς
διοριστικῆς (τοῦ σκοποῦ).
DESTINER, θ. ἡ τύχη, τὸ περ-
μένον. §. (II.) ὁ βίος.
DESTINER, ῥ. προορίζω, ἀπο-
στέλλω (τρίτη). πρὸς(ἀπὸ)κειμαι, ἵνα
τὰ μτχ. προορίσται, ἀπο-
στέλλεται.
DESTITUABLE, ἐπὶ θ. ὁ δυνάμει
παυθῆναι (δημοσ. θίστω).
DESTITUER, ῥ. παύω, ἀφαιρῶ
ὑπάλλῃλον.
DESTITUTION, θ. παύσις, ἀφαί-
ρεσις ὑπάλλῃλου.
DESTRIER, ἵππος πολέμου.
DESTRUCTEUR, ἀφανιστής, ἀπο-
πύς.
DESTRUCTIBILITÉ, θ. ἡ ἀφαι-
ρεσις τοῦ -
DESTRUCTIBLE, ἐπὶ θ. ἐπιδέσμιον
καταστροφῆς.
DESTRUCTIF, IVE, καταστροφικός.
DESTRUCTION, θ. καταστροφή, ἀ-
φανισμός, ἐξολόθρευσις.
DESTRUCTIVITÉ, θ. τὸ εἶδος πρὸς
καταστροφῆν, διάθεσις κατα-
στρεφτικῆς.
DÉUDATION, θ. ἐξάνησις (ἐξ-
ηρίων (φυμάτων)).
DÉVALUÉ, θ. ἀχρηστία (ἐξ-
ηρίων διὰ πολυκαταρτίαν).
DÉVALUATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ
DÉVALUER.
DÉVALUER, ῥ. ἐκβάλλω (ἐξ-
ηρίων) τὰ θεαφώδη μέρη τῶν
ριχθόμενων εἰς σάμας.
DÉUNION, θ. χωρισμός τῶν
μερῶν τοῦ ὅλου. §. διχνοῦναι.
DÉUNIR, ῥ. χωρίζω, διχνοῦναι.
§. φέρω διχνοῦναι.
DÉTACHEMENT, ἀπόσπασμα. §. ἡ
πείσπασμα (στρατ.).
DÉTACHER, ῥ. ἐκβάλλω (ἐξ-
ηρίων) ἀφαιρῶ. §. ἀπο-
πύς, ἐλεεινάζω. §. ἀπο-
πύς, ἀφαιρῶ.
DÉTAIL, λιανοποίημα. §. ἡ
πιομέτρια, τὰ καθήματα.
DÉTAILLANT, λιανοποίημα.
DÉTAILLER, ῥ. παλὼ λιανίζειν.
§. διηγουμαι λεπτομερῶς.

φυτῶν καὶ ἐντόμων μελανόλευ-
κων.

DEUTERONOME, τὸ Δευτερονόμιον.

DEUX, (ἀριθ.), δύο ἢ δεύτερος. ||
donner (piquer) des —, ἐπι-
σπεύδω τὴν πορείαν τοῦ ἵππου.
||. tous deux, (ἢ) tous les deux,
ἀμφότεροι, καὶ οἱ δύο.

DEUXIÈME, ἐπιθ. δεύτερος.

DEUXIÈMEMENT, ἐπίρ. δεύτερον.

DÉVALISER, ῥ. ξεγυρνῶν, κλέ-
πτω.

DÉVALISEUR, EUSE, ὁ ξεγομνῶν
(τοὺς ὁδούς).

DEVANCER, τὸ αὖ πρὸ τοῦ α καὶ ο
τρέπεται εἰς ς), ῥ. προηγούμεναι,
προπορεύομαι. προλαμβάνω. §.
(μτφρ.) υπερβαίνω, ὑπερνω.

DEVANCIER, ÈRE, προκάτοχος,
προγενέστερος.

DEVANT, (πρόθ. ἢ ἐπίρ.), πρὸ,
ἐμπροσθεν, ἐνώπιον. ||. (ἐνάρθρ.)
τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος, τὰ ἐμ-
πρόσθια. ||. gagner (prendre)
le devant (ἢ) les devants,
προφθάνω, προλαμβάνω. ||. ci
-devant, προλαβόντως, πρόωγν.
(ἐπὶ ἐγγρφ.) ἀνωτέρω.

DEVANTIER, ἐμπροσθέλλω.

DEVANTIERE, θ. χιτῶν ἀμφισχι-
δῆς διὰ τὰς ἱππευούσας.

DEVANTURE, θ. τὸ προμετώπιον
(οἰκοδομήματος).

DÉVASTATEUR, TRICE, ἀφανιστής,
ἐξολοθρευτής.

DÉVASTATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
DÉVASTER, ῥ. ἐρημόνω, ἀφανίζω.

DÉVELOPPEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-
DÉVELOPPER, ῥ. ἀναπτύσσω.

DÉVENIR, ῥ. γίνομαι. καταντῶ.

DÉVENTER, ῥ. (ναυτ.), διακόπτω
τὸν ἀνεμον παρεμβάλλωντι τὸ
ἐπιπροσθόν.

DÉVERBES, ῥ. (βαφ.), ξεπρασινίζω.

DÉVERGONNAGE, ἀναισχυνία. ἀ-
σέλγεια.

DÉVERGONDÉ, ÈRE, ἀναισχυνός.

DÉVERGONNÉ, ῥ. (ναυτ.) ἐκβάλλω
τὸ ἱστίον τῆς κεραίας.

DÉVERS, (προθ.), πρὸς (κατὰ) τὸ
δεῖνα μέρος. ||. (μετὰ τοῦ PAR)
παρά.

DEVERS, ERSE, γέρων, κεκλιμέ-
νος.

DÉVERSEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-
DÉVERSER, ῥ. κλίνω, γέρνω. §.
ἐγχεύω.

DÉVERSOIR, ὁ ἔκρους τοῦ ὕδατος
τοῦ νερομύλου.

DÉVÉTI, ῥ. ἀπεκδύω.

DÉVIATION, θ. παρεκτροπή, πα-
ρέγκλισις, παραστράτισμα. ||.
sans —, ἀπαρεγκλίτως.

DÉVIDAGE, τὸ οὖς. τοῦ-
DÉVIDER, ῥ. ξεκουβαρίζω, πη-
χυάζω, τυλιγαδιάζω.

DÉVIDEUR, EUSE, τυλιγαδιαστής
(νημάτων).

DÉVIDOIR, ἡ γλυτήρι, τυλιγάδι.

DÉVIER, ῥ. ἐκκλίνω, παραστρα-
τίζω.

DEVIN, ὅφισ μέγας, δράκων, πύ-
θων.

DEVIN, INERTSSE, μάντις.

DEVINABLE, ἐπίθ. μαντεύσιμος.

DEVINAILLE, μάγια (τὰ).

DEVINER, ῥ. μαντεύω.

DEVIS, συνομιλία. §. ὑπολογι-
σμός (οἰκοδομῆς).

DÉVISAGE, ῥ. ξεγίζω τὸ πρό-
σῳπὸν τινος, τοῦ ἑγγάλλω τὰ
ῥμάρτια.

DEVISE, θ. ἔμβλημα, σύμβολον.

DEVISER, ῥ. συνομιλῶ (οἰκιστικῶς).

DÉVISSER, ῥ. ξεδιδύνω.

DEVITRIFIABLE, ἐπίθ. ἐπιδοκτι-
κός τῆς-

DÉVITRIFICATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
DÉVITRIFIER, ῥ. (χημ.), ἀφαιρῶ
τὸ ὑαλοποιησιν μέρος τῆς ὕ-
λης, τὴν κάμνω ἀνεπίδεκτον
ὑαλοποιήσεως.

DÉVOIEMENT, διάρροια. §. (οἰ-
κοδ.) παρέκκλισις σωλήνος ἢ
καπνοδόχης.

DÉVOILEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-
DÉVOILER, ῥ. ἀφαιρῶ τὸ κάλυμ-
μα, ξεσκεπάζω. §. (μτφρ.) ἀ-
νακαλύπτω.

DÉVOIR (je dois, nous devons,
ils doivent; je devais; je de-
vrais; je dus; dû), ῥ. ὀφείλω, χρε-
ωοῦμαι. §. πρέπει ἢ μέλλω νά.
||. dussé-je, dû-il, dussiez-
vous, dussent-ils, κακὰρί κἀν.

DÉVOIR, καθήκον, χρέος.

DÉVOIS, (γυδ.), παραστράτισμα.

DÉVOLU, ἐπίθ. ὁ περιελθὼν δι-
καιωματικῶς εἰς τινα. ||. jeter
un (son) —, ἀποφασίζω.

DÉVOLUTION, θ. περιέλευσις δι-
καιώματος εἰς ἄλλον.

DÉVORANT, E, ἀδὴφάγος. §.

(μτμ.) καταστροφικὸς, κατα-
ναλίσκων.

DÉVORATEUR, TRICE, ὁ κατατρώ-
γων, καταβρωτικός.

DÉVORER, ῥ. κατατρώγω, κατα-
βρωθίζω. §. (μτμ.) κατατρώγω
καταναλίσκω. §. καταπίνω (κα-
τρίας, δυστρεφεύς).

DÉVOT, E, εὐλαβής.

DÉVOTEMENT, εὐλαβεία.

DÉVOTION, θ, εὐλάβεια. §. (μτμ.)
ἀφισώσις. §. (πλθ.) ἀφισώ-
σεις θρησκευτικῆς, καθήκοντος
||. faire ses —, κοινωνεῖν (κα-
θῶν μυστηρίων).

DÉVOUEMENT, ἀπέρησις (κατὰ
§. ἀφοσίωσις.

DÉVOUER, ῥ. ἀφοσιώνω (καὶ μτφρ.)
ἀφοσιόμαι ἐντελῶς.

DÉVOUEMENT, = DÉVOUEMENT.

DÉVOYER, ῥ. ἀποπλανῶ (ἐν τῇ
οδῷ δδού). 2) (ατφ.) πρὸς
διάρροιαν.

DÉVOTÉ, θ. ἐπιδοκτικὸς τῆς
χειρῆς.

DÉVOT, θ. (παλ.), ἡ δεξιὰ.

DIA, ἐπιφών. (τῶν ἀμφεπὶ) ἀν-
σπερά.

DIABÈTE, διαβήτης, (νόσος) ἀ-
διαβήτη, ὁ τοῦ διαβήτου νό-
σος.

DIABÉTIQUE, ὁ τοῦ διαβήτου νό-
σος.

DIABLE, ὁ διάβολος. ||. (ὁ δὲ τῶν
φών.) διάβολος! §. εἶδος ἐν-
όρας ἀμάξης διὰ μέγαλον
§. εἶδος παιγνιδίου. §. Diabolus
cartésiens, μικρὰ δάμνημα
μήματα κινούμενα παντοῦ
πῶς ἐντὸς τοῦ ὕδατος. ||.
mer, κοιν. τὸ βαθεῖον φάσμα.

DIABLEMENT, ἐπίρ. καθ' ὅσον
λίγν.

DIABLERIE, θ. μαγεία, διαβολή.

DIABOLISSE, διαβολισμός, κακὴ
ναῖκα, στέρηλα.

DIABLOTIN, INE, διαβολὴ, ὁ
εἶδ. ἐσχαριῶν, §. εἶδος ἐν-
όρας (θαλασσοδότου).

DIABOLIQUE (καὶ ἐπίρ.), κακὴ
ἐπίθ. διαβολικός, κατὰ τὸν
ἐπίθ. διαβολικός.

DIAGONAL, ALE, διαγωνίος.

DIAGONAT, διακονία.

DIACHE, διάκονος.

DIABÈME, διάδημα.

DIAGNOSTIC, τὸ διαγνωστικόν
μεῖον (νόσου).

DIAGNOSTIQUE, ἐπίθ. (κατὰ τὸν
μεῖον).

πρὸς τὴν διάγνωσιν (τῆς νόσου),
 διάγνωστικός.
 DIAGONAL, ALLE, (ἔξ ἐπὶ ρ.) -EMENT,
 διαγώνιος.
 DIALECTE, διάλεκτος.
 DIALECTICIEN, διαλεκτικός.
 DIALECTIQUE, θ. ἡ διαλεκτική.
 DIALECTIQUEMENT, ἐπὶ ρ. διαλε-
 κτικῶς.
 DIALOGUE, διάλογος.
 DIALOGUER, ρ. συνθέτω διάλογον
 (παιγματος). || (οὐδ.) διαλέγο-
 υμαι.
 DIALOGUEUR, ὁ συνθέτων διαλό-
 γος.
 DIAMANT, ἀδάμας, διαμάντι.
 DIAMANTAIRE, ἀδαμαντογλύφος.
 DIAMANTER, ρ. στολίζω μὲ τὴν ὡς
 μετ' ἀδαμαντας.
 DIAMETRAL, Ε, ὁ κατὰ διάμετρον.
 DIAMETRALEMENT, ἐπὶ ρ. ἐκ δια-
 μέτρου.
 DIAMETRE, ἡ διάμετρος (γραμ-
 μή).
 DIAMÈTRE, θ. (τρατ.). τὸ ὄρθριον (ἐ-
 ναντίον) κρούσμα τῶν τυμ-
 πῶν.
 DIABLE | κατ' εὐφ. ἀντὶ DIABLE |
 DIABOLON, (μυσ.), ἡ διαπασῶν
 (μαζ).
 DIABOLONNER, ρ. (μυσ.), τονίζω
 τὴν διὰ πᾶσιν κλίμακος.
 DIABOLIQUE, ἐπὶ ρ. διαφανής.
 DIABOLISER, θ. ἡ διαφάνεια.
 DIABOLISME, (ἀνατ.), τὸ διά-
 φανισμα.
 DIABOLISER, ρ. ποικίλλω τὰ χρώ-
 ματα. S. (ἡ θηλ. πθ. μτχ. ὡς
 αὐτ.) εἶδος δαμασκηνῶ.
 DIABOLISER, θ. ποικιλία χρωμά-
 των.
 DIABOLISER, θ. διάβροια.
 DIABOLISER, θ. ἡ διαστολή (τῆς
 καρδίας).
 DIABOLISER (καὶ ἐπὶ ρ. -EMENT),
 διαβροίω, διατονικός.
 DIABOLISER, θ. διατριβή.
 DIABOLISER, δικταμνον, (φυτ.).
 DIABOLISER, δικτάτωρ.
 DIABOLISER, Ε, δικτατωρικός.
 DIABOLISER, θ. δικτατωρία.
 DIABOLISER, θ. υπαγόρευσις, (ὡς οὐσ.
 αὐτ.).
 DIABOLISER, ρ. υπαγορεύω (προς γρά-
 μματα). S. (μτφορ.) ὑποβάλλω
 τὰ νὰ εἴπω ἢ νὰ πρά-

ξη). S. ἐπιβάλλω (νόμους), δι-
 δάσκω.

DICTION, θ. τὸ λεκτικόν. S. στω-
 μύλλα. ἀπαγγελία.

DICTIONNAIRE, λεξικόν.

DICTION, λόγος παροιμιώδης.

DIDACTIQUE (καὶ ἐπὶ ρ. -EMENT),

ἐπὶ ρ. διδακτικός.

DIESE, (μυσ.), δέσεις, σημειῶν ὁ-
 ψοῦν τὴν φωνὴν καθ' ἡμιτονίαν.

DIESE, ρ. σημειῶν διὰ δέσεως.

DIETE, δίαιτα.

DIETETIQUE, ἐπὶ ρ. διαιτητικός.

DIET, ὁ θεός.

DIFFAMANT, Ε, ὁ προσενῶν δυσ-
 φημίαν, (λόγος) λοιδορός.

DIFFAMATEUR, ὁ δυσφημῶν, λοι-
 δορός.

DIFFAMATION, θ. δυσφημία.

DIFFAMATOIRE, ἐπὶ ρ., ὁ πρὸς δυσ-
 φημίαν, ὕβριστικός.

DIFFAMER, ρ. δυσφημῶ.

DIFFERENCE, θ. διαφορά.

DIFFERENCIER, ρ. διακρίνω, δια-
 στέλλω.

DIFFEREND, διαφορά, διενεξίς.

DIFFERENT, Ε, (καὶ ἐπὶ ρ.) -EM-
 ENT, διαφορετικός, διάφορος.

DIFFERENTIEL, EILLE, (ἀλγεβρ.),
 διαφορικός (υπολογισμός).

DIFFERER, ρ. ἀναβάλλω. S. (οὐδ.)
 διαφέρω.

DIFFICILE (καὶ ἐπὶ ρ. -EMENT),
 ἐπὶ ρ., δύσκολος.

DIFFICULTÉ, θ. δυσκολία.

DIFFICULTEUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ ρ.)
 -EMENT, ὁ προτείνων εἰς ὅλα
 δυσκολίας, δόσκολος.

DIFORME, ἐπὶ ρ. δύσμορφος.

DIFORMER, ρ. φθεῖρω τὸ σχῆμα
 (τὴν μορφήν) σώματος κτλ.

DIFORMITÉ, θ. δυσμορφία.

DIFFUS, Ε, (καὶ ἐπὶ ρ.) -EMENT,
 σχοινοτενής, περιττολόγος, συγ-
 κεχυμένος.

DIFUSION, θ. χόσις. S. (μτνμ.)
 περιττολογία.

DIGERER, ρ. χωνεύω (κυρ. καὶ
 μτνμ.).

DIGESTI, τὰ διγεστα, συλλογὴ νό-
 μων.

DIGESTIBILITÉ, θ. ἡ ιδιότης τοῦ-
 DIGESTIBLE, ἐπὶ ρ. ἐπιδεκτικός
 χωνεύσεως.

DIGESTIF, IVE, χωνευτικός.

DIGESTION, θ. χώνευσις.

DIGESTIONNAIRE, ὁ τῆς χώνευ-
 σιώς.

DIGITAL, Ε, (ἀνατ.), ὁ τῶν δακτύ-
 λων.

DIGITALE, θ. δακτυλῆτις, (φυτ.).

DIGITATION, θ. (ἀνατομ. ἔξ βεν.),
 δακτυλοειδὴς διαίρεσις.

DIGITE, Ε, χωρισμένοι εἰς σχῆ-
 μα δακτύλων.

DIGITIFOLIE, Ε, (βεν.), ὁ ἔχων
 δακτυλοειδῆ (δακτυλοειδῶς χω-
 ρισμένοι) φύλλα.

DIGITIFORME, ἐπὶ ρ. δακτυλοει-
 δής.

DIGITULE, (ἀνατομ.), μικρὸν δά-
 κτυλον.

DIGNE, ἐπὶ ρ. ἄξιος. S. ἐμβριθής,
 σεμνοπρεπής. S. χρηστός, εἰ-
 μιος. || — de louanges (de foi,
 de mépris etc), ἀξίπαινος,
 ἀξιοπίστος, ἀξιοκαταφρόνητος
 κτλ.

DIGNEMENT, ἐπὶ ρ. ἄξιως, ἐπα-
 ξίως.

DIGNITAIRE, ἀξιωματικός.

DIGNITE, θ. ἄξις, ἀξίωμα. S. ἀ-
 ξιοπρέπεια.

DIGRESSIF, IVE, (ἔξ ἐπὶ ρ.) -EMENT,
 παρεκβατικός.

DIGRESSION, θ. παρεκβάσις.

DIGUE, θ. πρόχωμα. S. (μτφορ.)
 πρόβολος, ἐμπόδιον.

DILACERATION, θ. τὸ οὐς, τοῦ-
 DILACERER, ρ. (χειρουργ.), δια-
 σχίζω, διασπαράττω.

DILAPIDATEUR, TRICE, ὁ κατα-
 σταλαίων (κατασπαιώνων).

DILAPIDATION, θ. τὸ οὐς. τοῦ-
 DILAPIDER, ρ. καταδαπανῶ ἀσώ-
 τως, κατασπαιώνω, κατεξοδεύω.

DILATABILITÉ, θ. τὸ ἐκτατόν (τῶν
 σωμ.).

DILATABLE, ἐπὶ ρ. ἐπιδεκτικός ἐκ-
 τάσιως.

DILATANT, ANTE καὶ

DILATATEUR, TRICE, ὁ ἐνεργῶν
 ἢ χρησιμεύων πρὸς dilatation.

DILATATION, θ. τὸ οὐς. τοῦ Di-
 later.

DILATOIRE, = DILATANT.

DILATER, ρ. πλατώνω, ἐκτείνω,
 ἀπλώνω. || mon cœur se di-
 late, ἀνοίγει ἡ καρδιά μου.

DILATOIRE, (δικνμ.), ἀναβλητι-
 κός.

DILUATION, ἐπὶ ρ. διλημμα-
 τικός.

DILEMME, διλημμα.
DILETTANTE (ἱταλ.), ὁ ἀγαπῶν περιπατῶς τὴν (ἱταλικήν) μουσικήν.
DILETTANTISME, κλίσις ἰδιαιτέρᾳ (ἀγάπῃ ἐν αὐστηρίᾳ) πρὸς τὴν ἱταλικήν κυρίως μουσικήν.
DILIGEMENT, ἐπίρ. μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελῶς, οὐκ ἐν παρέργῳ.
DILIGENCE, θ. σπουδὴ, ταχύτης, προθυμία. *S.* ἄμαξα δημοσία, ταχυπόρος. *||* faire—, σπεύδω, ταχύνω, προθυμοῦμαι.
DILIGENT, ENTE, ταχύς. ἐπιμελής, πρόθυμος. *||* (οὐσ. θ.) μηχανὴ πρὸς τυλιγάδιασμα τοῦ χρυσοσούρματος.
DILIGENTER, ῥ. ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω.
DILUVIAL, ALE, καὶ
DILUVIEN, ENNE, ὁ τοῦ κατακλυσμοῦ.
DIMANCHE, ἡ Κυριακή.
DIME, θ. δεκάτη, δέκατον.
DIMENSION, θ. ἡ ἔκτασις (διάστασις) τῶν σωμάτων.
DIMER, ῥ. λαμβάνω τὴν δεκάτην, δεκατίζω.
DIMEUR, δεκατιστής, δεκατηλόγος.
DIMINUER, ῥ. ἐλαττώνω, ὀλιγοστεύω. *S.* (οὐδ.) λιγυνεύω.
DIMINUTIF, IVE, ἐλαττωτικός, ὑποκοριστικός.
DIMINUTION, θ. ἐλάττωσις, ὑφασίς.
DINANDERIE (Dinant, πόλ. τῆς Βελγ.), θ. (περιληπτ.) κίτρινα χαλκώματα, (T.) μπακιρικά.
DINANDIER, ἔμπορος μπακιρικῶν.
DIND, θ. κοῦρκα καὶ
DINDON, κοῦρκος, (πν.).
DINDONNADE, θ. νόσος (εὐλογιά) τῶν κοῦρκων.
DINDONNEAU, κυρκόπουλον, κυρκάκι.
DINDONNIE, ÈRE, ὁ τῶν κυρκων. *S.* (οὐσ.) κυρκοσοσός.
DINER, θ. ὁ τόπος ἡ ὥρα καὶ ἡ δαπάνη τοῦ γεύματος (τῶν ὁδοιπόρων).
DINER, ῥ. γευματίζω. *S.* (ὡς οὐσ.) τὸ γεῦμα, (ἂν πλ.) τὸ φαγεῖν.
DINEUR, EUSE, συνδαιτυμόν, συγγευματίζων. *S.* (μετὰ τοῦ grand), πολυφάγος.

DIOCESAIN, E, ὁ τῆς ἐπισκοπῆς, ἐπαρχιώτης.
DIOCESE, ἐπισκοπή, ἐπαρχία.
DIOPTRIQUE, θ. ἡ διοπτρική (μέρος τῆς ὀπτικής).
DIPHTHONGUE, θ. δίφθογγος.
DIPLOMATE, διπλωμάτης.
DIPLOMATIE, θ. ἡ διπλωματική.
DIPLOMATIQUE (ἢ ἐπίρ.-EMENT), ἐπιθ., διπλωματικός. *||* (οὐσ. θ.) ἡ περὶ τῶν ἀρχ. διπλωμάτων ἐπιστήμη.
DIPLOME, διπλωμα. πτυχίον.
DIPTERE, δίπτερον (ἐντομολ.).
DIPTYQUES, πλθ. (ἐκκλησ.), δίπτυχα (τά).
DIRE (dis, disais, dirai, dis, dit), ῥ. λέγω. *S.* δηλῶ, σημαίνω. *||* (ὡς οὐσ.) τὸ λέγειν, λόγος. *||* le bien-dire, τὸ εὖ λέγειν.
DIRECT, E, ὁ κατ'εὐθείαν, ἵσιος.
DIRECTEMENT, ἐπίρ. κατ'εὐθείαν, ἴσια. *S.* ἀμέσως, ἀπ'εὐθείας.
DIRECTEUR, CTICE, διευθυντής. *S.* πνευματικός (πατήρ).
DIRECTION, θ. ὁ πρὸς ἐν ὄρος, τάσις, διευθύνσις. ἐπιστοσία.
DIRECTOIRE, διευθυντήριον.
DIRECTOR, (χειρουργ.), εἶδος ἀντακωτῆς μήλης.
DIRECTORAT, τὸ ἄξιωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ directeur.
DIRECTORIAL, E, ὁ τοῦ διευθυντηρίου.
DIRIGER, ῥ. διευθύνω.
DIREMANT, E, ὁ ἐπιφέρων ἀκύρωσιν (τοῦ γάμου).
DISBRODER, ῥ. (τεχν.), ξεπλύνω τὸ μετάξι μετὰ τὴν βαφήν.
DISBRODURE, θ. τὸ νερόν ὅπου ξεπλύθη τὸ βαφὴν μετάξι.
DISCALE, θ. ἡ ὀλιγοστεύσις τοῦ βόρου ἐμπορεύματος ἐξατμισθέντος.
DISCALER, ῥ. χάνω τὸ βάρος μετὰ τῆς ἐξατμίσεως.
DISCERNEMENT, διάκρισις. *S.* κρίσις ὁρθή, ἐπιγνώσις.
DISCERNER, ῥ. διακρίνω.
DISCIPLE, μαθητής. ὁπαδός.
DISCIPLINABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικός πειθαρχίας, εὐπαιδευτός.
DISCIPLINAIRE, ἐπιθ. πειθαρχικός.
DISCIPLINE, θ. ἐκπαίδευσις, ἐνταξία, πειθαρχία. *S.* μάστιξ. ἢ

μαστιγώσις πρὸς ἀσκητικὴν ὑποπαισμὸν τοῦ σώματος.
DISCIPLINER, ῥ. εἰσάγω τὴν πειθαρχίαν εἰς. *S.* μαστιγῶν πρὸς ὑποπαισμὸν τοῦ σώματος.
DISCONTINUATION, θ. διακοπή.
DISCONTINUER, ῥ. διακόπτω (καὶ αὐτῷ. παύω) πρὸς καιρὸν διαλείπω.
DISCONVENABLE (ἢ ἐπίρ.-EMMENT), ἐπιθ. ἀνάρμοστος.
DISCONVENANCE, θ. τὸ ἀνάρμοστον (ἡλικίας κτλ.).
DISCONVENIR, ῥ. δὲν εἶναι σύμφωνα εἰς τι, οὐ συμφέρον εἶναι.
DISCORD, παλ. ἀντὶ DISCORDE.
DISCORDANCE, θ. ἀσυμφωνία.
DISCORDANT, E, ἀσύμφωνος.
DISCORDE, θ. ἔρις, διχόνοια, ἀφωνία.
DISCORDER, ῥ. (μυσ.) παραφωνεῖν.
DISCOURS, EUSE, λόγος, λόγιον.
DISCOURIR, ῥ. ὁμιλῶ (κατ'ἐντασιν).
DISCOURS, λόγος, ὁμιλία.
DISCOURTOIS, E, σκαίος, ἀπρεπής, ὁ κατὰ τὴν ἀπολιτευσίαν.
DISCOURTOISIE, θ. σκαίοτης, ἀπολιτευσίον (τοῦ τρόπου).
DISCREDIT, ἐκπτώσις τῆς ἀξίας (τῆς ὑπολήψεως).
DISCREDITER, ῥ. κάμνω τὴν ἀξίαν τῆς ὑπολήψεως.
DISCRET, E, (καὶ ἐπίρ.)-ΕΜΜΕΝ, διακριτικός. ἐχέμυθος. φρονιμός. *S.* (ἐπιστημ.) διακριτικός.
DISCRETION, θ. διάκρισις, ἐννομή.
DISCRETIONNAIRE, ἐπιθ. αὐτοδιδόχης, αὐτεξούσιος.
DISCULPATION, τὸ οὐσ. τοῦ DISCULPER, ῥ. ἀπολύω τῆς κατηγορίας, δικαιώνω.
DISCUSSIF, IVE, (ιατρ.) διαλυτικός.
DISCUSSION, θ. συζήτης.
DISCUTABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς συζητήσεως.
DISCUTER, ῥ. συζητῶ. ἀμφισβητῶ.
DISCUTEUR, EUSE, ὁ ἀγαπῶν τὴν συζήτησιν, φιλόλογος.

DISSERT, **E**, (καὶ ἐπὶ ρ.) -**EMENT**,
παιδῆς, εὐλαός.
DISSETTE, **Θ**, ἐλλειψίς τῶν πρὸς
τὴν σιτοδεία. σπάνις.
DISSU, **EUSE**, ὁ λέγων.
DISSUALACE, **Θ**, στέργεις εὐνοίας,
καμίνει, ὀργή. **S**. δυστύχημα.
1. τὸ ἄχρη (τῶν τρόπων κτλ.),
καύτης.
DISSUALACIER, **ρ**, ἀποβάλλω τῆς εὐ-
νοίας μου τινὰ, τὸν ὀργίζομαι.
DISSUALACIEUX, **EUSE**, (καὶ ἐπὶ ρ.)
-**EMENT**, δυσάρεστος, ἄχρη.
DISSUALIGATION, **Θ**, τὸ οὐσ. τοῦ-
-**DISSUALIGER**, **ρ**, διαίρῳ εἰς λεπτά,
καταρτίζω.
DISSUALINDRE, **ρ**, χωρίζω, διαίρῳ.
DISSUALISTIF, **IVE**, διαιρετικός.
DISSUALICTION, **Θ**, χωρισμός, δια-
-**DISSUALICATION**, **Θ**, ἐξάρθρωσις. **S**.
(τακτ.) διαρρεσις. **S**. (φυσ.) διδ-
-**DISSUALOUEUR**, **ρ**, ἐξάρθρῳ. **S**. πα-
-**DISSUALITRE**, **ρ**, γίνομαι ἀφαντός,
-**DISSUALITE**, ἐπὶ **Θ**. ἀτυνάρτης.
(οὐσ. **Θ**.) τὸ προφανῶς ἀνάρ-
-**DISSUALITE**, **Θ**, ἀνομοιότης, ἀνι-
-**DISSUALITION**, **Θ**, τὸ νὰ γένῃ τις
-**DISSUALIBUX**, **EUSE**, (καὶ ἐπὶ ρ.)
-**DISSUALISSE**, πολυδάπανος.
DISSUALISSE, τρόπος κατασκευῆς
-**DISSUALISSE**, **S**. λατροσόφιον. **S**. κατὰ
-**DISSUALISSE**, **ρ**, διασπείρω, (δια)-
-**DISSUALISSEUR**, **TRICH**, ὁ διανέ-
-**DISSUALISATION**, **Θ**, διανομή.
-**DISSUALISSE**, **Θ**, ἄδεια.
-**DISSUALISSE**, **ρ**, ἐξαίρῳ (ἀπαλλάτ-
-**DISSUALISSE**, **ρ**, ἀνατίμνω (σῶμα). **S**. ἀναλύω (σγγραμμά
-**DISSUALISSE**, **ρ**, διασκορπίζω.
-**DISSUALISSE**, **Θ**, διασκορπισμός.
-**DISSUALISSE**, **Θ**, τὸ διαθέσιμον.
-**DISSUALISSE**, ἐπὶ **Θ**. ἐλαφρὸς, εὐκίνητος,
-**DISSUALISSE**, **ρ**, διατῶναι (ὅπως ἢ
-**DISSUALISSE**, **ρ**, διατῶναι (ὅπως ἢ
-**DISSUALISSE**, **ρ**, διατῶναι (ὅπως ἢ

τρεπίζω, διατάττω. || (μσ.) ἐ-
τοιμάζομαι.

DISPOSITIF, **IVE**, ὁ διατίθει (οὐ-
τως ἢ ἄλλως). || (οὐσ.) τὸ δια-
τακτικὸν μέρος (δικας) ἀποφά-
σεως.

DISPOSITION, **Θ**, διάθεσις, κλίσις,
τάσις. ὅρος νόμου κτλ. διάταξις.

DISPROPORTION, **Θ**, δυσαναλογία.

DISPROPORTIONNÉE, **EE**, (καὶ ἐπὶ ρ.)
-**EMENT**, ἀσύμμετρος, δυσαναλο-
γος.

DISPROPORTIONNER, **ρ**, ἐπιφέρω
δυσαναλογίαν.

DISPUTABLE, ἐπιθ. ἀμφισβητήσι-
μος.

DISPUTAILLER, **ρ**, φιλονεικῶ ἀ-
διακόπως καὶ περὶ μικρῶν.

DISPUTAILLERIE, **Θ**, τὸ ἐλάττωμα
τοῦ-

DISPUTAILLEUR, **EUSE**, ὁ συνεπι-
ζων νὰ ἀμφισβητῇ περὶ μικρῶν,
φιλονεικός.

DISPUTE, **Θ**, φιλονεικία, ἀμφισβή-
τησις.

DISPUTER, **ρ**, φιλονεικῶ, ἐρίζω.
S. (μτθ.) ἀμφισβητῶ τι πρὸς
τινα.

DISPUTEUR, **EUSE**, φιλονεικός, φι-
λέρις.

DISQUE, δίσκος.

DISSECTEUR, ἐργαλ. πρὸς ἀνατο-
μὴν σώματος.

DISSECTION, **Θ**, ἀνατομή (σώμα-
τος).

DISSEMINABLE, ἐπὶ **Θ**. ἀνόμοιος.

DISSEMINANCE, **Θ**, ἀνομοιότης.

DISSEMINATION, **Θ**, διασκορπι-
σμός, διασπορά.

DISSEMINER, **ρ**, διασπείρω, (δια)-
σκορπίζω.

DISSENSION, **Θ**, διχνομία.

DISSIDENTIUX, **EUSE**, πρόξενος δια-
φωνίας.

DISSIDENTMENT, διαφωνία.

DISSÉQUER (τὸ εἰς τρεῖς εἰς εἰς
πρὸ τῶν ἀφώνων), **ρ**, ἀνατίμνω
(σῶμα). **S**. ἀναλύω (σγγραμμά
κτλ.).

DISSÉQUER, ὁ ἀνατίμνων.

DISSÉQUATEUR, ὁ πραγματευόμε-
νός τι κατ' ἐκτασιν.

DISSERTATIF, **IVE**, ἀναλυτικός,
ἀναζητητικός.

DISSERTATION, **Θ**, τὸ οὐσ. τοῦ
DISSERTER.

DISSERTEUR, **EDSE**, -**DISSERTA-**
TEUR.

DISSERTER, **ρ**, πραγματεύομαι λε-
πτομερῶς (ἐπιστημονικόν τι ἐξ-
τημα).

DISSIDENCE, **Θ**, διχογνωμία, δια-
φωνία.

DISSIDENT, **E**, ὁ διαφωνῶν (περὶ
θρησκ.), ἐτερόδοξος.

DISSIMILAIRE, (ιατρ.), ἀνόμοιος,
ἐτεροφυής, ἐτεροειδής (-γενής).

DISSIMILITUDE, **Θ**, ἀνομοιότης.

DISSIMULATEUR, ὁ προσποιούμε-
νος.

DISSIMULATION, **Θ**, προσποίησης.

DISSIMULER, **ρ**, κρύπτω τοὺς σκο-
ποὺς μου, προσποιούμαι, ὑπο-
κρίνομαι. || (ἡ πθ. μτθ. ὡς ἐ-
πὶ **Θ**.) κρυψίνους, ὑπουλάς.

DISSIPATEUR, **TRICH**, ἐξοδευτής,
ἄσωτος.

DISSIPATION, **Θ**, διασκέδασις. (δι-
δακτ.) διαφύρησις. **S**. (συνήθ.)
βλος ἄσωτος, ἐκδιατῆσις.

DISSIPER, **ρ**, διαλύω, διασσεδάζω.
S. κατεξοδεύω, κατασσωτεύω. ||
(ἡ πθ. μτθ. ὡς ἐπὶ **Θ**.) ἀκατάστα-
τος, ἄσωτος.

DISSOLU, **VE**, παραλυμένος, ἀ-
δεδιτημένος, ἄσωτος, ἀκόλα-
στος.

DISSOLUBILITÉ, **Θ**, ἡ ἰδιότης τοῦ-

DISSOLUBLE, ἐπὶ **Θ**. διαλυτός.

DISSOLUMENT, ἐπὶ **ρ**. ἄσωτος, ἀ-
κολάστως.

DISSOLUTIF, **IVE**, διαλυτικός.

DISSOLUTION, **Θ**, διάλυσις. **S**. (μτ-
θορ.) παραλυσις, ἄσωσις, ἀ-
λάσις.

DISSOLVANT, **E**, διαλυτικός.

DISSONANCE, **Θ**, παραφωνία.

DISSONANT, **E**, (μουσ.), παράφω-
νος.

DISSOUPRE (dissous; dissolvais;
dissoudrai; dissous), **ρ**, δια-
λύω (χωρ. καὶ μτθορ.).

DISSUADER, **ρ**, μεταπειθῶ.

DISSUASIF, **IVE**, μεταπειστικός.

DISSUASION, **Θ**, τὸ μεταπειθεῖν.

DISSYLABE (-BIQUE), ἐπὶ **Θ**. δισύλ-
λαβος.

DISTANCE, **Θ**, τὸ μεταξὺ διάστημα,
ἀπόστασις.

DISTANT, **E**, ἀφιστηνός, ἀπείχων.

DISTENDRE, **ρ**, (ιατρ.), τεντώνω.

DISTENTION, **Θ**, (ιατρ.), τέντωσις.

DISTILLATEUR, διασταλλακτής. μυρεψός.

DISTILLATION, θ. διαστάλαξις, διυλίσματα, (κοιν.) λαμπυρίασμα.

DISTILLATOIRE, επίθ. ὁ χρησιμεύων πρὸς διυλίσμῳ, διασταλλακτήριος. || (οὐσ.) ἀγγεῖον διασταλλακτήριον, λαμπύριος, κτλ.

DISTILLEE, ῥ. διασταλάζω, διυλίζω λαμπυρίασμαι. ῥ. χύνω. (οὐδ.) στάζω.

DISTILLERIE, θ. μέρος ὅπου λαμπυρίζονται μύρα (ποτά κτλ.), διυλιστήριον.

DISTINCT, ε, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, διακεκριμένος. εὐκρινής.

DISTINCTIF, IVE, ὁ συντελών πρὸς διάκρισιν, διακριτικός.

DISTINCTION, θ. διάκρισις. || *personne de—*, διακεκριμένον (ἐξουχόν) ὁποιεῖμενον.

DISTINGUER, ῥ. διακρίνω. || (μσ.) διαπρίπτω.

DISTIQUE, δίστιχον.

DISTORS, OISE, διάστροφος.

DISTORSION, θ. διάστροφή (μέλους τινος τοῦ σώματος).

DISTRACTION, θ. (Νμ.), διαμελισμός. ῥ. (συνήθ.) ῥεμβασμός τοῦ νοῦς, ἀπροσεξία. ῥ. διασκεδάσις.

DISTRAIRE, ῥ. χωρίζω, ἀποσπῶ. ῥ. νοσφίζομαι, ὑπεξαιρῶ. ῥ. ἀπασχολῶ, ἀποτρέπω. ῥ. διασκεδάζω.

DISTRAMT, AITE, φύσει ἀπρόσεκτος, ῥεμώδης.

DISTRAYANT, ANTE, MY, τοῦ **DISTRAIRE**. || (ὡς ἐπίθ.) διασκεδαστικός.

DISTRIBUER, ῥ. διανέμω, διαιρῶ.

DISTRIBUTIVE, TIVE, διανομικός.

DISTRIBUTIF, IVE, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, διανεμητικός. ῥ. (γρμ.) μεριστικός.

DISTRIBUTION, θ. διανομή, διαίρεσις. διάταξις.

DISTRICT, τμήμα (περιφέρεια) ἐπαρχίας κτλ., δικαιοδοσία.

DIT, λόγος, λόγιον.

DITO (Ιταλ.), ὁμοίως (λέξεις συνήθως εἰς τὰ ἔμπορ. κατὰστιχα).

DIVANAL, βιβλίον τῆς ἐκκλησ. ἀκολουθίας, μηναῖον, πανδέκτη.

DIVINE, ἐπίθ. ἡμερουσίος. ἡμερόβιος. (ἐπὶ φωτ.) ἡμεροβαλῆς.

DIVINATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -

DIVAGUER, ῥ. ἐκβαίνω (μακρόνομα) τοῦ προκειμένου. ῥ. περιπλανῶμαι. ῥ. ῥεμβοῦμαι.

DIVAN, σοφᾶς. ῥ. τὸ Διβάνιον, τὸ (ἀνώτατον) συμβούλ. τῆς Τερκ.

DIVANICATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -

DIVANISSEUR, ῥ. (Ιατρ.), ἀνοίγω, πλατύνω.

DIVELLENT, ENTE, (διδασκ.), χωριστικός, ἀνασπαστικός.

DIVERGENCE, θ. διάστασις (δύο γραμμῶν). ῥ. διαφωνία.

DIVERGENT, E, ὁ μακρυνόμενος ἀπὸ τοῦ κέντρου, διεστηκός.

DIVERGER, ῥ. μακρύνωμαι (τοῦ κέντρου), διάσταμαι.

DIVERS, E, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, διάφορος.

DIVERSIFIER, ῥ. ποικιλῶ.

DIVERSION, θ. ἀντιπερισπασμός.

DIVERSITE, θ. ποικιλία.

DIVERTIR, ῥ. ἀποτρέπω (τοῦ σκοποῦ), ἀπασχολῶ. ῥ. διασκεδάζω.

DIVERTISSANT, E, διασκεδαστικός.

DIVERTISSEMENT, διασκεδάσις. ῥ. σφετερισμός, ὑπεκαίρεσις.

DIVIDENDE, (ἀριθ.), τὸ διαιρετέον (ποσόν). ῥ. τὸ ἐπιβάλλον μέρος (τὸ μέρος) ἐκαστοῦ τῶν διαιρουμένων ἢ συμμετρώων.

DIVIN, IVE, θεός.

DIVINATION, θ. μαντεία.

DIVINATOIRE, ἐπίθ., μαντικός.

DIVINEMENT, ἐπίρ. οὐτως.

DIVINISER, ῥ. θεοποιῶ. ῥ. ἐκθειάζω.

DIVINITÉ, θ. θεότης.

DIVISER, ῥ. διαιρῶ, χωρίζω.

DIVISEUR, ὁ διαιρέτης (ἀριθμός).

DIVISIBILITÉ, θ. τὸ διαιρετόν.

DIVISIBLE, ἐπίθ. διαιρετός.

DIVISION, θ. διαίρεσις. ῥ. διχόνοια. ῥ. (στρτ.) διλοχία, (ναυτ.) μοῖρα.

DIVONCE, θ. διαζύγιον (κυρ. καὶ μτφρ.).

DIVORCE, ῥ. διζω διαζύγιον, χωρίζομαι.

DIVISION, ὅδε **BATAN**.

DIVULGATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -

DIVULGUER, ῥ. διαδουλλῶ, κοινολογῶ.

DIX, (ἀριθμ.), δέκα ἢ δέκατος.

DIXIEME, ἐπίθ. δέκατος.

DIXIEMENT, ἐπίρ., δέκατον.

DIXAIN, ὁ ἐκ δέκα συγκείμενος.

DIXAINE, θ. δεκάς.

DOCILE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. εὐπειθής, εὐάγωγος.

DOCILITÉ, θ. εὐπειθεία.

DOCTE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. πεπαιδευμένος, λόγιος.

DOCTEUR, πολὺτε, δόκτωρ, δάκτωρ, (ἰδιαιτ.) Ιατρός.

DOCTISSIME, ἐπίθ. ὑπὲρ λόγιωτατος, σοφώτατος.

DOCTORAL, E, διδάκτορος (πρόβ. του) ἴδιος, διδασκαλικός.

DOCTORAT, ὁ βαθμός τοῦ διδάκτορος.

DOCTORISEN, ῥ. χειροτονῶ διδάκτορά τινα.

DOCTRINAIRE, ἐπίθ. ὁ ἐμπλυνεῖς τὰ παραδεγμένα, δογματιστής.

DOCTRINAL, ALE, δογματικός.

DOCTRINE, θ. παιδεία, μάθημα. ῥ. διδασκαλία. ῥ. σύστημα.

DOCUMENT, ἀπόδειξις ἔγγραφο.

DODINAGE, ἔνακοςκλίνισμα τῶν πτόρων τοῦ κρήνου.

DODINE, θ. εἶδος ἐντέως ἑλκώσεως.

DODINE, θ. εἶδος μυτιώσεως ἐλκώσεως.

DODINER, ῥ. (κυρ. ἐπὶ ὁρμητῶν) κινεῖσθαι ἀργὰ καὶ ταπεινῶς.

DODO, νάνι, (λίξις τῶν νηπίων).

DODU, VE, παχουλός. ῥ. (μυρμ.) ἄτεμνος.

DODAT, τὸ ἀξίωμα τοῦ -

DODGE, ὁ Δοδὲ τῆς Οδοντογένης.

DOGMATIQUE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. δογματικός.

DOGMATISER, ῥ. δογματίζω. ῥ. ἀποφαίνεσθαι δογματικῶς (ὡς ἐπὶ τὸ τρίποδος) περὶ τινος.

DOGMATISEUR, ὁ ὁμιλῶν διὰ τὸ τρίποδος, δογματιστής, γνωμολόγος.

DOGMATISME, τὸ σύστημα τῶν δογματιστῶν.

DOGMATISTE, δογματιστής.

DOGME, δόγμα. ῥ. φρόνημα.

DOGBE, εἶδος μεγάλου σκύλου, σαρφόνι, μολοσσός.

DOGUER (SE—), ῥ. κρατεῖσθαι, κτλ.

DOGUET, (ἀλιευτ.), ὁ νέος καὶ λαρίας.

DOGUIN, IVE, μικρὸν **DOGBE**.

DOIST, δάκτυλος (ἄν).

DOMESTIER, δακτυλίθρα. *S.* (βτν.)
DOMESTIQUE,
DOMESTIQUE, τὸ χρεωστούμενον.
DOMESTIQUE, θ. τὸ χόνηρος τῶν ὀφθαλμῶν.
DOMESTIQUE, θ. μέρος κλωστής.
DOMESTIQUE, ὅλος.
DOMESTIQUE, τὸ οὖσ. τοῦ **DOLER**.
DOLANCE, θ. παράπονον.
DOLERE, ἐργαζέσθαι σιδηροῦν τῶν
 ἐκκαίνων τὸς σχιστολίθους.
DOLMENT, ἐπὶ. οἰκτρός.
DOLMENT, ε. οἰκτρός, λυπητέρος.
DOLMENT, ρ. ἰσάξω (παίρω) μετὰ
 τὸν παρὸν.
DOLMENT, τάλληρον (τῆς Ἀμερ.).
DOLMENT, δολαμῶς (εἰδ. ἐνδύμ.).
DOLMENT, θ. σκέπαρνον (βαρελ-
 λος).
DOMAINE, κτήμα, ἰδοκτησία. *S.*
 κυριότης (κυρ. τοῦ δημοσίου).
DOMAINE, ε. ὁ ἀντικεινὸς εἰς τὰ
 κτήματα.
DOMAINE, ὅλος.
DOMESTICATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ
DOMESTIQUE, ἡμέρωμα ζώου.
DOMESTICISME, δουλοφροσύνη.
DOMESTICITÉ, θ. ἡ κατὰστασις
 ὑπὲρ τοῦ ἡ τοῦ οἰκοδόμου
 (κυρ.). *S.* (περικτ.) τὸ σύν-
 ον ὑπηρετῶν (μεγάρου), ἡ
 κυρία.
DOMESTIQUEMENT, ἐπὶ. οἰκιστὴς, κατ-
 ὡς. *S.* (οὖσ.) ὑπηρετῆς. *S.*
 κυριότης οἰκογενείας, τὰ
 οἰκίαν. *S.* (περικτ.) οἱ ὑ-
 πηρετῆται.
DOMESTIQUEMENT, ἐπὶ. ὡς ὑπὲρ
 τοῦ οἰκιστοῦ.
DOMESTIQUEMENT, ρ. ἡμερόνως ζῶν,
 μεταφῶς εἰς τὴν τάξιν τῶν
 οἰκιστῶν.
DOMESTIQUEMENT, διαμονή, κατοικία.
DOMESTIQUEMENT, ὁ κατ' οἶκον.
DOMESTIQUEMENT (se—), ρ. ἀποκαθ-
 ἡ (πυθινά).
DOMESTIQUEMENT, ἐπικρατῶν. *S.* (μυσ.)
 ἐργάτης διαπέντης (quinte).
DOMESTIQUEMENT, thick, ὁ οἰσπίζων.
DOMESTIQUEMENT, θ. ἐξουσία, κυριότης.
DOMESTIQUEMENT, ρ. ἀρχαί, ἐξουσία. *S.*
 ὑπὲρ τοῦ. ὑπερέχων. *S.* (ἐπὶ ἀ-
 ρχῆ). ὑπερέχεται.
DOMESTIQUEMENT, ὁ τοῦ Κυρίου ἡ τῆς
 Κυριακής.
DOMESTIQUEMENT, κανὺν χοροῦ διὰ τοὺς
 ἐκκαίνων. *S.* εἶδος παι-

γιδίου. *S.* εἶδος ποικιλοχρόου
 χαρτίου.
DOMINOTERIE, θ. ἐμπορίον ποικι-
 λοχρόου χαρτίων.
DOMINOTIER, εἶδος, ὁ κατασκευά-
 ζων ἡ πωλῶν ποικιλοχρόα χαρ-
 τία.
DOMMAGE, βλάβη, ζημία. *S.* κρι-
 μα.
DOMMAGEABLE, ἐπὶ. ἐπιζήμιος.
DOMPTABLE, ἐπὶ. εὐδάκαστος.
DOMPTAIRE, (γεωργ.), βούς δαμα-
 σμένος συζευγνόμενος μετ' ἄλ-
 λου ἀδαμάσου ἵνα τὸν γουμάση.
DOMPTER, ρ. δαμάζω.
DOMPTER, δαμαστής.
DON, δωρον. δωρεά. χάρισμα.
S. πλεονέκτημα.
DONATAIRE, ὁ δεχόμενος καὶ
DONATEUR, TRICE, ὁ δίδων δω-
 ρεάν, δοτήρ.
DONATION, θ. δωρεά (διὰ συμβο-
 λαίου).
DONC, (τὸνδ.), λοιπὸν, ἄρα. *S.* δά.
DONDON, θ. γυνὴ εὐτραφής, (κοιν.)
 κομμάτι.
DONJON, ὁ θυρωρῆς (κυριῶς
 ὁ μεσσίος) πύργος τῶν ἀρχαίων
 φρουρίων. *S.* (τυνθ.) δῶμα (ὑ-
 περῶν) πύργου.
DONNANT, ε. μεταδοτικός.
DONNE, θ. τὸ μοῖρασμα τῶν χαρ-
 τῶν.
DONNER, θ. τὸ διδόμενον.
DONNER, ρ. δίδω. χαρίζω. προσ-
 φέρω. *S.* ἔχω θέαν (βλέπω) πρός.
S. κυτῶ ἐπάνω εἰς ἐμ(περι)-
 πίπτω. *S.* φέρω, προσενῶ. *S.* παρ-
 ιστάνω (δράμα). *S.* συγκροτῶ
 (μάχην). *S.* (ἐνδοτε) καρποφορῶ.
S. — la chasse à, κυνηγῶ. *S.*
 la— belle (bonne), πωλῶ ψεύ-
 ματα. *S.* — dans le sens de
 quelqu'un, συμφωνῶ (ὁμογνωμο-
 νῶ) μετὰ τινος. *S.* le vésicatoire
 donne (ou) ne donne pas, τὸ
 ἐκδόριον τρέχει (ἢ) δὲν τρέχει.
S. se— q. c., ἀποκτῶ (πορίζω
 ἐμαυτῶ) τι. *S.* se— des airs,
 ἀποκτῶ ὕψος (υπεροπτικόν).
DONNEUR, EUSE, ὁ δίδων, δότης.
DONT, (ἀντμ. ἀναφορ.) τοῦ (ἢ
 διὰ τοῦ) ὁποίου, τῆς ὁποίας, τῶν
 ὁποίων.
DONZELLE, θ. κόρη ἡ γυνὴ δυσ-
 φημισμένη.
DONAZH, θ. χρυσοφύρος. (ἱχθ.).

DONADILLE, θ. = SAUVÉ-VIE.
DONAGE, ἐπικάλυψις παλαίου
 σκιαδίου μένεν (εὐμαρτον) ὑφα-
 σμα. 2) ἐπάλειψις τοῦ ζυμα-
 ρικοῦ μετ' αὐτοῦ κρόκον.
DONÉ, = DONNE.
DONENANT, ἐπὶ. τοῦ λοιποῦ,
 εἰς τὸ ἐξῆς.
DONER, ρ. (ἐπὶ) χρυσῶν. *S.* (με-
 νμ.) ἐπάλειψις τὰ ζυμαρικά μετ'
 αὐτοῦ κρόκον. *S.* (ναυτ.) παλα-
 μίζω. *S.* — la pilule, κολλάζω τὸ
 ἀπότομον ἐκφράσεως. *S.* (ἡ πθ.)
 μετ. ὡς ἐπὶ. ἐπὶ χρυσός. *S.*
 (μενμ.) κίτρινωπός, κίτρινος.
DONER, EUSE, χρυσωτής.
DONIQUE, ἐπὶ. ὀωρικός.
DONOTER, ρ. χαλδεύω, κανα-
 κεύω. *S.* se—, θρόπτομαι.
DONOTINE, θ. εἶδος διφύρου.
DORMANT, ε. κοιμώμενος. *S.* (με-
 νμ.) ἀκίνητος, στάσιμος.
DORMEUR, EUSE, ὑπνάρχης, φίλυ-
 πνος.
DORMEUSE, θ. εἶδος ἀμάξης ἡ
 σκίμπος ὅπου δύναται τις ἔ-
 ναι πλαγιάσει.
DORMITEUSE, θ. = TORPILLE.
DORMIR (dors, dormais, dormis,
 dormi), ρ. κοιμῶμαι.
DORMITIF, ινκ, ὑπνωτικός.
DORMITION, θ. κοιμήσις.
DORON, εἶδος βούρας μετὰ τὴν ὀ-
 ποῖαν ἐπαλείφουσιν οἱ μάγειροι
 μετ' αὐτοῦ κρόκον τὰ ζυμαρικά
 των.
DORONIA, δορύκνιον, (φυτ.).
DORSAL, ε. ὁ τῆς ράχης, νωτιαίος.
DORTOIN, μέρος (σάλλα) ὅπου κοι-
 μῶνται πολλοί.
DORUNE, θ. χρῶμα, ἐπιχρῶμα-
 τος. *S.* (μαγικ.) σκευασία μετ'
 κροκάδων αὐτοῦ πρὸς ἐπάλειψιν
 ζυμαρικών κατὰ τὸ διὰ τοῦτε δι-
 δόμενον εἰς αὐτὰ χρώμα. *S.*
 (πλθ.) τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ σῆ-
 ματα ἡ νήματα εἰς τὰ χρυσόπα-
 στα ὑφάσματα.
DOS, ἡ ράχης, τὰ νῶτα. *S.* (με-
 νμ.) τὸ ἐκκαλιν (δυσθεῖν) μέρος.
S. faire le gros—, βρενθῆται.
DOSAGE, τὸ οὖσ. τοῦ **DOSER**, ἡ
 κατὰ δόσεις διαίσεις ιατρικοῦ
 κτλ.
DOS-VIDE, εἶδος βραδύποδος.
DOS-D'ANE, σχῆμα ἀμφικλινές
 ὡς ἡ ράχης τοῦ ἄνου.

τὰ ζυθοποιεῖα. 3) εἶδος δικτύου πρὸς ἀστροθεορίαν, γαγγύμη. 4) ἔργαλειον (λαβίς) τοῦ βαλομένου.

DRAGUEUR, ῥ. καθορίζω φρέαρ ἢ ἀναζητῶ τὴν εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης διὰ τῆς **Drague**.

DRAGUEUR, ὁ. ὑποκορ. τοῦ **DRA-
GUE**.

DRAILLE, ὁ. (ναυτ.), σχοινίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου μένουσιν ἔτοιμα τὰ μακρότερα ἱστία.

DRAGUEUR, πλοῖον πρὸς καθαρὸν τῶν ποταμῶν κτλ.

DRAMAINE, ὁ. εἶδ. πτηνοῦ (κίχλης).

DRAMAIENNE ἢ **DRASINE**, ὁ. εἶδος αἰχμῆς μετὰ τρεῖς τροχοὺς τὴν ὁποίαν κινεῖ ὁ ἐπ' αὐτῆς καθήμενος.

DRAMATIQUE (καὶ ἐπὶ ῥ.-EMENT), ἡ. δραματικός.

DRAMATISER, ῥ. ἐκθέτω (παρίσταμι) ἐπὶ τῷ δραματικώτερον.

DRAMATISTE καὶ **DRAMATURGE**, ὁ. δραματουργός.

DRAME, ὁ. δράμα.

DRAME, ἱρία, τσόχα. ῥ. συνδόνι.

DRAMADE, ὁ. σαγιάκι.

DRAPANT, ὁ. ὑφαίνων τὴν ἐρέαν (τόπικον). 2) ἡ σάνις ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀποθιέται ὁ χαρτοποῖς ἢ ἡ ἀκόμη τὰ φύλλα τοῦ χαρτοῦ.

DRAPÉAU, κουρέλλι. ῥ. κυλῶπα-
νον. ῥ. σημαία.

DRAPER, ῥ. ἀπεπάζω (μετὰ συνδόνι ἐρέαν). ῥ. στολίζω μετὰ παραπετάσματα. ῥ. (μυθολογ.) κα-
λυπτῶ, στυρίζω, (κοιν.) στο-
λίζω.

DRAPERIE, ὁ. τεχνουργεῖον καὶ ἡ ἐργασία ἐρέας (τσόχας). 2) ὁ ἄνθρωπος καθ' ὃν διαθέτει ὁ ζω-
γράφος ἢ ὁ γλύπτης τὰ ἐπανω-
μίματα (κυρ. τῶν ἀρχαίων προ-
τύπων) τῆς εἰκότος. 3) παρα-
πετάσματα πρὸς στολισμὸν.

DRAPERIE, ὁ. πωλῶν ἢ ὑφαίνων
τόπικον.

DRAPERIE, κοιν. ἀντὶ **MARTIN-
PÉ-**

DRAPERIE, ὁ. εἶδ. μεγάλης καρ-
πῆς πρὸς κάρφωμα τῶν ἐμπο-
ρευμάτων ἐν δερμάτιν.

DRAYAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-

DRAYER, ῥ. ἀφαιρῶ διὰ τοῦ ἐπὶ
τοῦ ὁποίου ἐργαλείου τὰ σαρκώδη

μέρη τῶν βυρσοδεψήτων δερμά-
των.

DRAYOIR, ὁ. τὸ ἐργαλεῖον διὰ
τοῦ ὁποίου ὁ βυρσοδέψης ἀφαι-
ρεῖ τὰ σαρκώδη μέρη τῶν δερ-
μάτων.

DRAYOIR, ὁ. τὰ διὰ τοῦ **drayo-
ir** ἀφαιρούμενα σαρκώδη μέρη
τῶν δερμάτων.

DRÈCHE, ὁ. τὰ τσῆπουρα (ἀπο-
στραγγίδια) τοῦ ζύθου. 2) κρι-
θὴ ἐξηραμένη πρὸς ζυθοποιεῖαν.

DRÈGE, ὁ. εἶδος μεγάλου γρίπυ.
2) εἶδος αἰδηροῦ κτενίου πρὸς
καθαρισμὸν τῶν σπόρων τῆς λι-
νοκαλάμης.

DRÈGEUR, ῥ. καθαρῶς τὴν λινο-
καλάμην ἀπὸ τῶν σπόρων τῆς.

DRÈGEUR, πλοῖον πρὸς τὴν διὰ
διὰ τῆς **drège** ἀλιεῖαν.

DRENNÉ, εἶδος κοτσόφου.

DRENSER ἢ **DRENSIER**, ῥ. φω-
νάζω ὡς ὁ κύκνος.

DRESSAGE, τὸ οὖσ. τοῦ **DRESSER**
(κυρ. ἐπὶ τεχνητῶν).

DRESSER, ὁ. δέμα παρεντιθέμενον
μεταξὺ τῶν παλαιωθέντων πελ-
μάτων τῆς ἐμβάδους.

DRESSÈRE, ὁ. δέματι συρμάτων διὰ
καρφίδας. 2) στοῖβα πετρῶν
καρβουνοκαμίνου.

DRESSÈMENT, τὸ ἴσασμα τοῦ σύρ-
ματος τῶν καρφίδων.

DRESSER, ῥ. σηκῶν (ὄρθιον), εἴ-
νω, ἀνορθῶ. ῥ. συντάττω, κα-
ταστρώνω. ἔτοιμάζω. ἰσάζω, συ-
γυρίζω. ῥ. γυμνάζω.

DRESSER, ὁ. χωρίζων τὰ δέμα-
τα διὰ τὰ χεῖρόφτια. 2) ὁ ἰ-
σάζων διὰ τοῦ κοπάνου τὸ λι-
θόστρων. 3) ὁ στοιβάων τὰ
ξύλα τῆς καρβυνοκαμίνου. 4)
ἐργαλεῖον πρὸς ἴσασμα τῶν ὀ-
δόντων τοῦ ξανίου.

DRESSOIR, διάφορα ἐργαλεῖα πρὸς
ἴσασμα τῶν κατεργαζομένων
τεχνουργημάτων.

DRILLE, ὁ. εἶδος τρυπάνου. 2)
(πλθ.) κουρέλλια, παλαιόπανα.

DRILLER, ῥ. συνάζω παλαιόπανα.

DRILLIER, ἔρε, = **CHIFFONIER**.

DRINGUE, ὁ. = **FAUVETTE**.

DRISSE, ὁ. (ναυτ.) σχοινίον πρὸς
ἀναπέτασιν τῶν ἱστίων.

DROC, = **IVRAIE**.

DROGMAN, δραγομάνος.

DROGMANAT, τὸ ἔργον καὶ ὁ βα-
θμός τοῦ δραγομάνου.

DROGUE, ὁ. βότανον ἱατρικὸν ἢ
βαφικόν. ἄρωμα. ῥ. πράγμα
εὐτελές, παλίνιον.

DROGUER, ῥ. δίδω ἱατρικά. ῥ.
δολῶναι, νοθεύω.

DROGUERIE, ὁ. (περίληπτ.) ἱα-
τρικά, βότανα.

DROGUET, εἶδος λινομαλλίνου ἢ
μεταξωτοῦ λεπτοῦ ὑφάσματος.

DROGUETIER, ὁ κατασκευάζων
droguet.

DROGUIER, κουτίον ἢ ἐμπόριον
περιέχον ἱατρικά, ἀρώματα κλπ.
μεθοδικῶς κατατεταγμένα.

DROGUISTE, φαρμακοπώλης.

DROIT, ἡ. (καὶ ἐπὶ ῥ.-EMENT, ὁρ-
θός, ἴσιος. ῥ. δεξιός. ῥ. (μυ-
θολογ.) εὐθύς, δίκαιος. ἢ. (ὡς ἐ-
πὶ ῥ.) ἴσια, κατ' εὐθείαν. 2)
(ὡς) δικαίωμα, δίκαιον. ῥ. πό-
ρος. ῥ. (ἀπολ.) τὰ νομικά. ἢ. do-
cteur ἐπ—, νομοδιδάσκαλος.

DROITIER, ἐκπ. διεξίδοις.

DROITURE, ὁ. εὐθύτης, δικαιοσύ-
νη. ἢ. ἐπ—, κατ' εὐθείαν, ἴσια.

DROUE (καὶ ἐπὶ ῥ.-EMENT), ἐπὶ ὁ-
δοῦς, νόστιμος, παράξενος.
ἢ. (ὡς) ἀχρεῖος, μακάριος, εὐ-
τυχάνος.

DROULERIE, ὁ. διαβολία, παραξενία.

DROULESSÉ, ὁ. (γυνή) ἀχρεῖα, φαν-
λόδιος.

DROMADAIRE, δρομάς (κίβηλος).

DROSSER, ῥ. (ναυτ.), παρασύρο-
μαι ὑπὸ τῶν ρευμάτων ἢ τῶν
κυμάτων.

DROUINE, ὁ. τὸ σκακί ὅπου ἔχει
τὰ σύνεργά του ὁ-

DROUINEUR, χαλκωματῆς περιφε-
ρόμενος τὰ γυρία.

DROUSAGE, τὸ πρῶτον λανάρισμα
τοῦ μαλλίου.

DROUSE, ὁ. λανάρα διὰ τὸ πρῶ-
τον λανάρισμα τοῦ μαλλίου.

DROUSSEUR, ῥ. λαναρῶν χονδρί-
κος τὸ μαλλί μετὰ τὴν-

DROUSSETTE, ὁ. = **DROUSSE**.

DROUSSEUR, ὁ χονδρολαναρῶν
τὸ μαλλί καὶ 2) ὁ στιλιδόνων
τὴν ἐρέαν.

DROU, ἡ, πυκνός. ῥ. ζωηρός. ἢ.
(ὡς ἐπὶ ῥ.) πυκνός. ἢ. — **comme**
grêle, χαλαρὴ δόν.

DROU, ὁ. = **PROUEN**.

DRUGE, θ. παραφύλας τῶν πιεσ-
λίων.

DRUGBON, τὸ κορφοβλάσταρον
τῶν πιεσλίων.

DRUIDE καὶ (θ.) DRUIDESSE, ἱερεὺς
τῶν ἀρχ. Κελτῶν, δρυΐδης.

DRUIDIQUE, ἐπίθ. ὁ τῶν δρυΐδων.

DU, γεν. ἢ ἀφ. τοῦ LE, (ἐκ, παρὰ)
τοῦ.

DÙ, υπ. μτγ. πθ. τοῦ DEVOIR. ||
(ὡς οὗτ.) τὸ ὀφειλόμενον, χρέος.

DUBITATIF, IVE, διςακτικός, δια-
πορητικός.

DUBITATION, θ. διαπόρησις, (σχῆ-
μα ῥητορ.).

DUBITATIVEMENT, ἐπίρ. διςακτι-
κῶς, ἐν εἰδει διαπορήσεως.

DUC, δούξ. \$. βύας, μπουφός (πεν.).

DUGAL, ε, ὁ τοῦ δουκός, δυκικός.

DUCAT, χρυστὸν νόμισμα, φλωρί.

DUCATON, ἀργυρὸν νόμισμα (δυ-
κάτον).

DUCHÉ, δουκάτον.

DUCHISSE, θ. δουκίσσα. \$. εἶδος
κλινητῆρος (σκιμποδός).

DUCTILE, ἐπίθ., ἐλάσιμος (διὰ τῆς
σφύρας), εὐήλατος.

DUCTILITÉ, θ. ἐλατὸν (μετάλλου).

DUEGNE, θ. γραῖα παρακολουθοῦ-
σα (πρὸς ἐπιτήρησιν) νέαν.

DUEL, μονομαχία. \$. (γρμτ.) ὁ
δουκὸς ἀριθμός.

DUELLISTE, (ἐξ ἐπαγγέλματος) μο-
νομάχος, μαχαιοδότης.

DUIRE, θ. (τεχν.) ὅσον μέρος τῆς
κλωστῆς ἐκτυλίσσεται εἰς ἐκά-
στην ῥίψιν τῆς κερλίδος.

DULCIFICATION, τὸ οὖσ. τοῦ-

DULCIFIER, ῥ. γλυκαίνω, συγκρι-
νῶ.

DUMENT, ἐπίρ. προσηκόντως.

DUNE, θ. θιν, ἀμμώδης λόφος εἰς
παραθαλάσσιον.

DUNETTE, θ. τὸ ὑψηλότερον μέ-
ρος τῆς πύργου.

Duo, (μουσ.), διφωνία, διλογία.

DUODI, ἡ δευτέρα τῆς δεκάδος
(τοῦ δημοκρατ. καλανδαρίου τῆς
Γαλλ.).

DUPE, θ. ὁ ἀπατηθεὶς ἢ εὐαπά-
τητος, παίγνιον.

DUPER, ῥ. ἀπατῶ.

DUPERIE, θ. ἀπάτη.

DUPICATA, διπλόγραφον (συμβό-
λαιον πλ.), ἀπόγραφον.

DUPPLICATION, θ. ὁ διὰ τοῦ 2 πολ-
πλασιασμός, διπλασιασμός.

DUPPLICITÉ, θ. διπροσωπία.

DUPLIQUE, θ. ἀνταπάντησις.

DUQUEL, γεν. ἢ ἀφαιρ. τοῦ LE-
QUEL, (παρὰ) τοῦ ὁποίου.

DUR, ε, σκληρός, τραχύς. \$. δύσ-
κολος. ||. sur la — κατὰ γῆς.

DURABILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ -

DURABLE, ἐπίθ. διαρκής.

DURANT, (προθ.), ἐπί, κατὰ, κα-
θ' ὅλον τὸ διάστημα, διαρκούν-
τος τοῦ.

DURCIR, ῥ. σκληρύνω.

DURCISSEMENT, σκληρυνσις.

DURÉE, θ. διάρκεια.

DURELIN, εἶδος δρυὸς πλατυφύλου.

DUREMENT, ἐπίρ. σκληρῶς, ἀπο-
τόμως.

DURE-MÈRE, θ. (ἀνατομ.), ἡ ἔσθ-
νότης μεμβράνα τοῦ ἐγκέφαλου.

DURER, ῥ. διαρκῶ, βαστάω.

DURET, ETE, σκληροῦστικός.

DURETÉ, θ. σκληρότης, τραχύτης.

DURILLON, τίλος, κότσι (μικρὸν).

DURILLONNER (se —), ῥ. γαμψο-
κότσι.

DURISSEMENT, ἐπίθ. (ὑπερθ.) σκλη-
ρότατος.

DUVET, πτίλον, ποῦπαλον, χνού-
δι.

DUVETÉ, EE καὶ

DUVETÉUX, EUSE, χνουδατός.

DYNAMIQUE, ἐπίθ. δυναμικός (|
(οὖσ. θ.) ἡ δυναμικὴ (μέρος τῶν
μαθηματικῶν).

DYNASTIE, θ. σειρά διαδοχῶν
βασιλευσάντων, δυναστεία.

DYSSENTERIE, θ. δυσεντερία.

DYSSENTERIQUE, ἐπίθ. δυσεντε-
ρικός.

EBA

ÉBA

EBI

EBE, τὸ πέμπτον ζουγιῶν
τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.

EBAU, θ. νερόν. \$. λαμπρότης ἀδά-
μαντος κτλ. \$. (χυδ.) τὸ οὖρος.

||. eau-de-vie, θ. ρακί. ||. eau-
forte, τὸ νιτρικὸν ὀξύ, (κοιν.) ἀ-
σημόνερον.

ÉBAHIR (s' —), ῥ. ἐκπλήττομαι.

ÉBAUISSEMENT, ἐκκασίς, ἐκπλη-
ξίς, θάμβος.

ÉBAUBAGE, τὸ οὖσ. τοῦ -

ÉBAUBER, ῥ. κυρεῖν, περικόπτω.

ÉBARBOIR, ἐργαλεῖον πρὸς κό-
ψεισιν.

ÉBARBUK, θ. τὸ ἀφαιρούμενον
διὰ τοῦ ébarboir.

ÉBARDOIR, ἐργαλ. (ξύστρον) τοῦ
λεπτοουργοῦ.

ÉBAROUIR, ῥ. ξηραίνωμαι (σκε-
δρῶν) ἀπὸ τὸν ἥλιον.

ÉBAROUISSAGE, τὸ οὖσ. τοῦ προηγ.

ÉBAT, παίγνιδι, διασκέδασις.

ÉBATTRE (s' —), ῥ. παίζω, διασκε-
δάζω.

ÉBAUBI, ε, ἐκκαστικός, ἐκθαμβός.

ÉBAUSAGE, τὸ οὖσ. τοῦ ÉBAU-
CHER.

ÉBAUSCHE, θ. πρῶτον σχέδιον.

ÉBAUSCHER, ῥ. πρωτοσχεδιάζω,
ἀρχινῶ.

ÉBAUSCHON, ἐργαλεῖον διὰ τὰ πρω-
τοσχεδιάσματα.

ÉBAUDIR (s' —), ῥ. καταχαίρει-
μαι, χοροπηδῶ ἀπὸ τὴν χαρὰν
μου.

ÉBAUDISSEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ προηγ.

ÉBÈNE, θ. ἔβενος, (Τ.) ἀμπανόλι.

ÉBÈNER, ῥ. οἶδω (καὶ μὴ παίσ-
νω, ἀποκτῶ) τὸ χρώμα τοῦ ἔ-
βενου.

ÉBÉNIER, τὸ δένδρον τοῦ ἔβενου.

ÉBÉNISTE, ἐβενουργός.

ÉBÉNISTERIE, θ. ἐβενουργία.

ÉBERTAUDER, ῥ. κουρεῖν, ἐκπαι-
λαίω, τὴν ἐρέαν.

ÉBISSEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ -

ÉBISLER, ῥ. τρυπῶ κωνοειδῶς.

ΕΒΕΛΟΥΡ, θ. τρύπα κωνοειδής.
ΕΒΕΟΥΡ, ρ. θαμβώνω. *Σ.* ζυ-
 γνυ.
ΕΒΕΟΥΙΣΑΝΤ, ρ. ὁ θαμβώνων (ἀ-
 πὸ τὴν λάμψιν).
ΕΒΕΟΥΙΣΜΕΝΤ, θάμβος, θαμβώ-
 ναι. *Σ.* ζάλη.
ΕΒΕΟΥΝΕΡ, ρ. κάμνω μονόθετα-
 λον. *Σ.* (κηπουρ.) κόπτω τὰ ῥιζώ-
 μα (βουμβούκια) τοῦ δένδρου.
ΕΒΕΟΥΤΙΕΡ, ρ. (κηπουρ.) κλαδεύω
 τὸ δένδρον.
ΕΒΕΟΥΦΕΡ, ρ. = **ΡΟΥΦΕΡ**.
ΕΒΕΟΥΛΑΝΤΕΡ, ρ. ζηματῶ (κυρ-
 τὰ κουκούλια).
ΕΒΕΟΥΛΛΙΡ, ρ. ὀλιγοσεύς βράζων.
ΕΒΕΟΥΛΕΜΕΝΤ, βούλημα.
ΕΒΕΟΥΛΕΡ καὶ **Σ'—**, ρ. βουλῶ, κα-
 ταίτιω.
ΕΒΕΟΥΛΕΥ, **ΕΒΕΟΥ**, ὁ βουλῶν (κα-
 ταίτιων) εὐκόλως.
ΕΒΕΟΥΤΙΣ, σαρὲς χωμάτων τὰ ὁ-
 ριστὰ ἐβούλησαν.
ΕΒΕΟΥΓΕΟΝΝΑΓΕ καὶ
ΕΒΕΟΥΓΕΟΝΝΕΜΕΝΤ, τὸ οὖς. τοῦ-
ΕΒΕΟΥΓΕΟΝΝΕΡ, ρ. κόπτω τὰ βιμ-
 βώδια (τὰς φύτρας) δένδρου.
ΕΒΕΟΥΓΕΟΝΝΕΥ, ὁ κόπτον τὰ βιμ-
 βώδια τῶν δένδρων, (ἐμπ. 2)
 ἢ πτηνοῦ, (ἄλλ.) βουνηπι.
ΕΒΕΟΥΓΕΟΝΝΟΙΡ, ἐργαλ. (κλαδεύ-
 τήρ) πρὸς περικοπὴν τῶν πε-
 ριστῶν φύτρων.
ΕΒΕΟΥΚΙΦΑΝΤ, **ΑΝΤΕ**, ἐκπληκτι-
 κός, παράδοξος.
ΕΒΕΟΥΝΕΥ, **ΕΒ**, ἀναμαλλιάρης.
Σ. (συνδχ.) τεταραγμένος.
ΕΒΕΟΥΝΙΦΕΡ, ρ. ἐκπληττω.
ΕΒΕΟΥΝΕΡ, ρ. ἀφαιρῶ τὰ γνάφα-
 λα τοῦ δέρματος.
ΕΒΕΟΥΝΕΚΕΡ, ρ. ἀφαιρῶ τὰ γεώδη
 καὶ ὑδατοειδῆ μέρη τῆς πέτρας
 πρὶν τὴν ἐνοικοδομήσῃ.
ΕΒΕΟΥΤΕΡ, ρ. ἀφαιρῶ τὰς πα-
 ραβάδας δένδρου.
ΕΒΕΟΥΑΙΣΟΙΡ, ὁλός, κατὰ μήκος τῆς
 ἀφαιστοκαμίνου. 2) φθαδρὶ διὰ
 τὴν καρβουνιάν.
ΕΒΕΟΥΑΝΕΜΕΝΤ, τὸ οὖς. τοῦ-
ΕΒΕΟΥΑΝΕΚΕΡ, ρ. κλαδεύω δένδρον.
ΕΒΕΟΥΑΝΟΙΡ, κλαδευτήριον.
ΕΒΕΟΥΑΝΕΜΕΝΤ, κλονισμός.
ΕΒΕΟΥΑΝΕΚΕΡ, ρ. κλονίζω, σείω. *Σ.*
 κλονίζω.
ΕΒΕΟΥΑΝΕΜΕΝΤ, τὸ οὖς. τοῦ-
ΕΒΕΟΥΑΝΕΚΕΡ, ρ. πλατύνω ἔσωθεν θό-
 λον (παράθυρον κτλ.).

ΕΒΕΥΕΚΕΡ, ρ. κάμνω χάλασμα
 (εἰς τοίχον κτλ.), σπάνω τὰς ἀ-
 κρας.
ΕΒΕΥΕΝΕΡ, ρ. παστρεύω τὰ περι-
 τώματα βρέφους.
ΕΒΕΥΟΥΑΓΕ, τὸ οὖς. τοῦ **ΕΒΕΥΟΥΕΡ**,
 μούσχευμα τῶν μαλλίων εἰς πι-
 τυρόντερον.
ΕΒΕΥΟΥΔΑΓΕ, τὸ οὖς. τοῦ **ΕΒΕΥΟΥ-
 ΔΙΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΔΕΥ, ἐργάτης διὰ τὸ ἐ-
 βρουδάγε.
ΕΒΕΥΟΥΔΙΝ, σύρμα σιδηροῦν λε-
 πτυνθὲν διὰ τῆς ἐργασίας τοῦ
 ἐβρουδάγε.
ΕΒΕΥΟΥΔΕΡ, ρ. λεπτύνω τὸ σιδηροῦν
 σύρμα περνῶν αὐτὸ διὰ τοῦ διε-
 λαστήρας.
ΕΒΕΥΟΥΕΜΕΝΤ, ῥωθωνισμός ἔππε
 (φοβήθηντος), πυρμός ἢ φρι-
 μαγμός.
ΕΒΕΥΟΥΕΡ, ρ. ξεπλύνω (ὑφασμα).
 2) (αὐτῷ) ῥωθωνίζω καθὼς
 ὁ ἔππος ὅταν φοβηθῇ, φριμάσ-
 σεται, πύρομαι.
ΕΒΕΥΟΥΣΣΕΡ, ρ. φυλλολογῶ (δέν-
 δρον). βλαστολογῶ (τὸ κλῆμα).
ΕΒΕΥΟΥΤΙΕΡ, ρ. κοινολογῶ ἀπόβρῃ-
 τον, διαφημίζω.
ΕΒΕΥΟΥ, (γεωργ.), εἶτος κερατίας.
ΕΒΕΥΟΥΔ, σφύνη(α).
ΕΒΕΥΟΥΚΕΤΕΡ, ρ. συνάξω ξυλάρια
 ἵνα κάρω ἀγκυλίδας.
ΕΒΕΥΟΥΙΤΙΟΝ, θ. βράσις, ἀνάξεις.
Σ. ἐξάνθημα.
ΕΒΕΥΟΥΣΣΕΝΤ, τὸ οὖς. τοῦ-
ΕΒΕΥΟΥΣΣΕΡ, ρ. πατῶν λεπτύνω (ὁ-
 μαλύνω).
ΕΒΕΥΟΥΣΣΕΥ, ὁ πλατύνων τὰ ἐλά-
 σματα τοῦ σιδήρου (τοῦ κηροῦ
 κτλ.).
ΕΒΕΥΟΥΦΕΡ, ρ. σχίζω εἰς δύο τὴν λυ-
 γαρίαν διὰ τὸ πλέξιμον τῶν κο-
 φίνων.
ΕΒΕΥΟΥΤΕ, θ. τὰ τσιπούρα τῶν
 ὀσπρίων ἀπ' οὗ περσεθῇ ἀπὸ τοῦ
 τρυπητοῦ ἢ φάβα.
ΕΒΕΥΟΥΓΕ, θ. πᾶσμα μετὰξης τυ-
 λιγαδικαμένης.
ΕΒΕΥΟΥΛΛΑΓΕ, τὸ οὖς. τοῦ **ΕΒΕΥΟΥ-
 ΛΛΕΡ**.
ΕΒΕΥΟΥΛΛΕ, θ. λέπι (ψαριῶς). φο-
 λῖς (ὄφως). *Σ.* (ἐν γέν.) ὄστρα-
 κον. (ἰδίως) χελώνιον. (Τ.) μπα-
 γᾶς. *Σ.* στρεϊδοτάεφλον.
ΕΒΕΥΟΥΛΛΕΜΕΝΤ, τὸ οὖς. τοῦ-
ΕΒΕΥΟΥΛΛΕΡ, ρ. ἐκβάλλω τὰ λίπια.

Σ. ἀνοίγω ὀστρεΐδα. || (μσ.) ἀπο-
 πίπτω ἐν εἰδῇ λεπίδος.
ΕΒΕΥΟΥΛΛΕΡ, **ΕΒΕΥ**, ὁ ἀνοίγων (καὶ
 πωλῶν) ὀστρεΐδα, ὀστρεΐδας.
ΕΒΕΥΟΥΛΛΕΤΤΕ, θ. ὑποκορ. τοῦ **ΕΒ-
 ΕΥΟΥΛΛΕΡ**.
ΕΒΕΥΟΥΛΛΕΥ, **ΕΒΕΥ**, ὁ ἐν εἰδῇ λε-
 πίων, φιλιδιώτης.
ΕΒΕΥΟΥΛΛΟΥ, θ. ζύγμα μολύβδου
 κτλ.
ΕΒΕΥΟΥ, θ. καρυδοτάεφλον. αὐγό-
 ταιεφλον.
ΕΒΕΥΟΥ, ρ. ξεφλουδίζω κάρυα κτλ.
ΕΒΕΥΟΥ, θ. ἡ φλουδα (τὸ ἐξώ-
 φλοιον) τινῶν καρπῶν.
ΕΒΕΥΟΥ, κόπανον διὰ τὸ λινάρι
 κτλ.
ΕΒΕΥΟΥΑΓΕ, τὸ οὖς. τοῦ-
ΕΒΕΥΟΥΑΓΕΥ, ρ. κοπανίζω τὸ λινάρι
 κτλ.
ΕΒΕΥΟΥΑΝΕΥ, ὁ κοπανίζων τὸ λι-
 νάρι κτλ.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΡ, ὁ στοιβάζων (κατα-
 νων) τὰς ἀρίγας.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΥ, ρ. κατακοντερίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, θ. ἀλαργός (ἔσικον)
 χρώμα. *Σ.* ἀλουργές ὑφασμα.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, τὸ οὖς. τοῦ-
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΥ, ρ. ἀνοίγω παραπο-
 λῶ, γκουρλύνω (τὰ ῥιζώματα).
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. παρακτροπῇ, παραμέρι-
 σμα. *Σ.* (ἰ) ξωφύλλισμα (χαρτί-
 ον). || ἂ ἢ—, παράμετρο, κατὰ
 μέρος.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, εἶδ. χαρτοπαιγνίου.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, τὸ οὖς. τοῦ-
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΥ, ρ. σχίζω εἰς τὰ τρία
 σαρα (κατάδιον).
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, παραμέρισμα.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν, παραμέ-
 ρίζω. *Σ.* διασκεδάζω. *Σ.* (ἐπὶ
 χαρτοπαιγν.) ξωφύλλίζω.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. (ναυτ.), συναρμύζω
 δύο ξύλα εἰς ἓν.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕΜΕΝΤ, ρ. = **ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ**.
ΕΒΕΥΟΥΕΚΕ, ρ. μακρόν,

λωσις. *S.* (ιδιαιτ.) τὸ ἱκρίωμα τῆς λαμπρότου.

ÉCHAFAUDAGE, ἱκριοπηγία.

ÉCHAFAUDER, *ρ.* στήνω ἱκρία (σκαλωσιαίς).

ÉCHALAS, χάραξ (ἀμπέλου), παλουκι, στένωσις.

ÉCHALASSAGE καὶ ÉCHALASSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ—

ÉCHALASSE, *ρ.* στήλδων (μὲ παλουκία) τὰ κλήματα.

ÉCHALLIER, φραγὴ ἀπὸ κλαδιᾶ κτλ.

ÉCHALOTTE, *θ.* εἶδος σκυροῦδου.

ÉCHAMPER ἢ ÉCHAMPIR, *ρ.* (ζωγραφ.), κάμνω διὰ περιγρώσεως ἢ ἄλλως τὰ ἀντικείμενα νὰ φαίνονται ὡς ἐξέχοντα τοῦ θαλάμου τῆς εἰκόνης.

ÉCHANCER, *ρ.* κάμνω—

ÉCHANCRURE, *θ.* ἐντομή τοξοειδής.

ÉCHANGE, ἀλλοτρίαν, ἀνταλλαγή.

ÉCHANGEABLE, ἐπιθ. ἀνταλλάξιμος.

ÉCHANGER, *ρ.* ἀνταλλάσσω

ÉCHANSON, οἶνοχος.

ÉCHANSONNERIE, *θ.* οἱ περὶ τὸν οἶνον (ἀξιωματικοί).

ÉCHANT (γεωργ.), διάστημα φυτεύσιμων ἢ ἀρόσιμων μεταξὺ δύο σειρῶν ἀμπέλου.

ÉCHANTILLON, δείγμα (υφάσματος κτλ.), μόνιμα. *S.* πρότυπον.

ÉCHANTILLONNAGE, τὸ οὐσ. τοῦ—

ÉCHANTILLONNER, *ρ.* κόπτω δείγματα (μόστραις). *S.* κατακερματίζω. *S.* ἀντιπαραβάλλω πρὸς τὸ δείγμα.

ÉCHANVRE, *ρ.* χωρίζω τὴν καλὰμην τοῦ λινάρου ἢ κανναβί.

ÉCHANVROIR, ἐργαλεῖον πρὸς χωρισμὸν τῆς λινκαλῆς.

ÉCHAPPADE, *θ.* παρεκδρομή (τῆς γλυφίδος). *S.* διάστημα μεταξὺ τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἐφομένων ἀγχιῶν.

ÉCHAPPAOIR, *θ.* ὑπεκφυγή, τρόπος ὑπεκφυγῆς.

ÉCHAPPE, *θ.* παρεκτροπή (νεανική). *S.* ὅλα διὰ στενοῦ. διάφασις. *||* à l'—, κρυφίως.

ÉCHAPPEMENT, ἐκφυγή, διάδρασις. *2)* εἰς τῶν μηχανισμῶν τοῦ ὀργάνου.

ÉCHAPPER, *ρ.* φεύγω ἀπὸ φυλακῆν. ἀπο(δια, ὑπεκ)φεύγω. *||* S'—, δραπτεύω. *S.* (ἐπὶ ὑφασμ.) ξεφτῶ.

ÉCHARBOT, ὑδροκάστανον, (φυτ.).

ÉCHARDE, *θ.* ἀγκίδα, ἀκανθα.

ÉCHARDONNAGE, τὸ οὐσ. τοῦ—

ÉCHARDONNER, *ρ.* ἀκανθολογῶ (ἀγρόν).

ÉCHARDONNET(-NETTE, *θ.*) καὶ

ÉCHARDONNOIR, ἐργαλ. γεωργ. πρὸς ἐκρίζωσιν τῶν ἀκανθῶν.

ÉCHARNAGE καὶ

ÉCHARNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ—

ÉCHARNER, *ρ.* ξύνω (ἀραιῶ) τὰ κρέατα ἀπὸ τοῦ δέρματος διὰ τοῦ écharnoir.

ÉCHARPE, *θ.* τελαμὼν (μασχαλιστήρ). *S.* ἐπωμὶς (τῶν γυν.). *S.* (οἰκοδ.)= ÉCOPERCHE. *||* en —, λοξά. *S.* ἐν εἰδεί μασχαλιστήρος, ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά.

ÉCHARPEMENT, (τακτ.), λοξοπορεία.

ÉCHARPER, *ρ.* πληγῶν ἐγκαρσίως. *S.* κατακόπτω, καταξάλλω. *S.* δένω πλαγίως τὸ ἀνεγκυστεῖον βάρος. *S.* (οὐδ.) βαδίζω διαγωνίως, λοξοποροῦ.

ÉCHARPILLER, *ρ.* ληίζομαι. καταρπάζω.

ÉCHASSE, *θ.* εἶδος πτηνῶν παρυδατίων μὲ μακροὺς καὶ λεπτοὺς πόδας καὶ μακρὸν ῥάμφος, ἱμαντόπους. *2)* (πλο.) ξυλοπόδαρ.

ÉCHASSIERS, γένος πτηνῶν, (ἄλλ.)

ÉCHASSES.

ÉCHAUDOUILLÉ, *πρ.* ὁ ἔχων—

ÉCHAUDOUILLER, *θ.* ἐξάνθημα, ἰδρωτήρι.

ÉCHAUDAGE, τὸ οὐσ. τοῦ ÉCHAUDER, ἀσπρίσμα τοῖχου μὲ ἀσβεστόνερων.

ÉCHAUDÉ, τηγανήτα, λάγανον.

ÉCHAUDÉMENT, (γεωργ.), ζεμάτισμα τῶν φυτῶν ἀπὸ τὸν ἥλιον.

ÉCHAUDER, *ρ.* ζεματῶ.

ÉCHAUDILLON, κομμάτι σιδήρου κολλημένον διὰ τοῦ πυρός ἀπὸ τῶν ἄκρων.

ÉCHAUDOIR, ἀγγεῖον καὶ τόπος ὅπου ζεματοῦν.

ÉCHAUDURE, *θ.* ζεμάτισμα τοῦ δέρματος.

ÉCHAUFFAISON, *θ.* ἐξάνθημα (ἀπὸ ἐξοφίν).

ÉCHAUFFANT, *ρ.* ὁ ἐξάπτων

ῥων ἐξαφίν).

ÉCHAUFFE, *θ.* ζεματιστῆριον ὀφθαλμῶν.

ÉCHAUFFEMENT, ἐξαφίς.

ÉCHAUFFER, *ρ.* ἐξάπτω

ÉCHAUFFOURÉE, *θ.* ἐπιχρίσμα

ἀσποκος. *S.* ἀφίμαχία.

ÉCHAUFFURE, *θ.* φλοκίς, ἰδρωτήρι. *S.* (ἐπὶ ὑφασμ.) εὐκαρμα.

ÉCHAUFFURE, *θ.* σκωπία.

ÉCHAULER, *ρ.* ἀθετώνω

διατήρησιν τὸν σίτον.

ÉCHAUX ἢ ÉCHEAUX, (γεωργ.) τάφρος πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ὕδατων ἢ λιθαρίων.

ÉCHÉANCE, *θ.* λήξις (πληρωμῆς)

ÉCHÉANCIER, σημειωματάρια τῶν λήξεων τῶν συναλλαγῶν.

ÉCHES, δυστόχημα, ἀποτυχία. *||* tenir en—, κρατεῖν τινα ὡς ἐν

δεμένον, περιορίζειν.

ÉCHES, πλο. ζατρίκιον, σκαφί

τζί.

ÉCHELAGE, τὸ δικαίωμα τοῦ εἶναι

νεῖν σκάλαν ἐπὶ ξίνης ἰδιοκτησίας.

ÉCHELER, *ρ.* ÉCHELONNER.

ÉCHELETTE, *θ.* σκαλιτσα, (ὀρε)

κορ. τοῦ ÉCHELLE).

ÉCHELIER, δοκὸς ἔχουσα πλά

γίως ἐμπηγμένους ἐυλότους ἐκ

βόλους καὶ χρησιμεύουσα ὡς

σκάλας εἰς τὰ λατομεία κλπ.

ÉCHELLE, *θ.* κλίμαξ, σκάλα (οἰκοδ. ἢ λιμένος). *||* faire la caine

le —, ἀναβαίνει τις εἰς τὸν

ὄρους ἄλλου καὶ ἄλλος εἰς τὸν

τοῦ καὶ καθ' ἑξῆς ἕνα πρὸς ἕνα

εἰς ὕψος. *S.* (μυθολ.) διεκκολλη

νω εἰς τινα τὰ μέσα νὰ φθάσῃ

τὸν σκοπὸν τοῦ. *||* arrêter lui il

faut tirer l'—, ἔφθασεν εἰς τὸ

ἄκρον, ἐπρόχωρησεν ἀνυπερβλή

τως.

ÉCHELON, βαθμίς, σκαλοπάτι.

ÉCHELONNER, *ρ.* ἀραδιάζω κλίμα

κιδόν.

ÉCHENAL, ÉCHENEAU, ÉCHENET,

ἑλινος ἀγωγὸς τῶν νερῶν ἐν

στύγῃ.

ÉCHENILLAGE, τὸ εἶδος τοῦ

ÉCOLE, θ. σχολεῖον. **Σ.** τρόπος (τέχνης).
ÉCOLIER, **ÈVE**, μαθητής, -θήτρια.
ÉCOLLAGE, = **ÉCHARNEMENT**.
ÉCOLLETTE, θ. (χρυσόχ.), σμί-
 κρονισις τῆς περιφέρειας.
ÉCOLLETTE, **Ρ.** (χρυσόχ.), πλα-
 τύνω (περιχαράσσω κλπ.) διὰ
 τοῦ σφυρίου τὸ τεχνούργημα.
ÉCONDUIRE, **Ρ.** ἀποπέμπω εὐσχή-
 μως, ξεβγάζω, ἀπομακρύνω.
ÉCONOMAT, ὁ βαθμὸς καὶ τὰ κα-
 θήκοντα τοῦ οἰκονόμου.
ÉCONOME, οἰκονόμος. **Σ.** (ἐπιθ.)
 ὁ ζῶν μὲ οἰκονομίαν.
ÉCONOMIE, θ. οἰκονομία.
ÉCONOMIQUE (καὶ ἐπὶ **Ρ.** -**EMENT**),
 ἐπιθ. οἰκονομικός.
ÉCONOMISER, **Ρ.** οἰκονομῶ,
ÉCONOMISTE, οἰκονομολόγος.
ÉCORE, θ. εἶδος κοίλου πτυαρίου
 πρὸς ἐκκένωσιν ὑδάτων, σαψάκι.
ÉCORPCHER, θ. δοῦν μὲ τραχι-
 λίαν εἰς τὴν ἄκρην πρὸς ἀνέλ-
 κυσιν φορέων.
ÉCORCAGE, = **ÉCORCEMENT**.
ÉCORCE, θ. φλοιὸς, φλοῦδα (δένδρ.).
ÉCORCEMENT, ξεφλούδισμα.
ÉCORCER, **Ρ.** ξεφλούδιζω.
ÉCORCHER, **Ρ.** γδέρνω. ξεπετσό-
 νω. || — *une langue*, προφέρω
 λαλῶς.
ÉCORCHERIE, θ. τόπος ὅπου ἐκ-
 δερνται ζῶα. **Σ.** ξενοδοχεῖον
 πολυδάπανον.
ÉCORCHEUR, ὁ γδέρνων (κυρ. καὶ
 μτφορ.).
ÉCORCHURE, θ. γδάρσιμον, ξε-
 γδαρμα. **Σ.** (τεχν.) ξίφτισμα
 ἐντὸς τοῦ ὑφάσματος.
ÉCORCIER, τὸ μέρος ὅπου ἀποτί-
 θεται ὁ βυρσοδεφικὸς φλοιός.
ÉCORNER, **Ρ.** ἀμβλύνω γωνίαν,
 ἀκροτομῶ. **Σ.** (μτφορ.) κυρεῖω.
ÉCORNFLEUR, **Ρ.** παρασιτῶ, ξενο-
 τρώγω.
ÉCORNFLEUR, **EUSE**, παράσιτος.
ÉCORNURE, θ. τμήμα (θρύμμα)
 λίθου κτλ. ἀκροτομηθέντος.
ÉCASSER, **Ρ.** παστρεύω (ὄσπρια),
 ξελουδίζω.
ÉCASSER, **EUSE**, καθοριστικὴ ὀ-
 σπρίων.
ÉCOT, συμβολή (δείπνον), ρεφε-
 νίς. **Σ.** δαπάνη εἰς ξενοδοχεῖον.
2) ἀκρότομον μένον ἐπὶ τοῦ κα-
 κῶς κοπέντος δένδρου.

ÉCOTAGE, τὸ οὖς. τοῦ-
ÉCOTER, **Ρ.** κόπτω τὰς ἴνας (ed-
 les) τῶν καπνοφύλλων. **2)** ἐπ-
 εργάζομαι τὸ σιδηροῦν σῦρ-
 μα.
ÉCOTEUR, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὸ
 ἐcottage.
ÉCOVILLE, τὸ ὑπὸ τοῦς μηρῶς
 καὶ τὴν οὐρὰν τῶν προβάτων
 ἀχρεῖον μαλλί.
ÉCOUANE, θ. εἶδ. μεγάλου ρινίς.
ÉCOUANE, **Ρ.** ρινίζω διὰ τῆς ἐ-
 couane.
ÉCOUCHE, θ. εἶδος σπάθης πρὸς
 ἐργασίαν τοῦ λίνου ἢ τῆς καν-
 νάβεως.
ÉCOUCHER, **Ρ.** σπαθίζω τὸ λινάρι.
ÉCOUÈRE ἢ **ÉCOUÈNE**, θ. = **ÉCOU-
 ANE**.
ÉCOUVLE, = **MILAN**.
ÉCOULEMENT, ῥοή (τρεξιμον) νε-
 ροῦ κτλ., ἐκροή. **Σ.** (μτμ.)
 ἐξαγωγή (προϊόντων).
ÉCOULER (s—), **Ρ.** χύνομαι (ἐξω),
 ἐκρέω. **Σ.** (ἐπὶ χρν.) παρέρχο-
 μαι. **Σ.** ἐπὶ προϊόντ.) ἐξάγωμαι.
ÉCOUGEON, κριθάρη (πρώϊμον).
ÉCOURTER, **Ρ.** κονταίνω, κολο-
 βῶνω.
ÉCOUSSAGE, κηλὶς ἐπὶ φρενεντα-
 νοῦ πλαστοουργήματος.
ÉCOUSSE, θ. = **ÉCOUCHE**.
ÉCOUTANT, (παλ.), ἀκροατής.
ÉCOUTE, θ. μέρος ὅθεν ἀκοῦει τις
 χωρὶς νὰ φαίνεται. || *être aux
 écoutes*, ὠτακουστῶ, ἀκηκρη-
 οῦμαι. **2)** (ναυτ.) ποὺς (σκότα)
 πλοίου.
ÉCOUTER, **Ρ.** ἀκροῶμαι, ἀκούω.
ÉCOUTE-S'IL-PLUT, νερόμυλος τοῦ
 ὁποῦ τοῦ νερόν δὲν εἶν' αἰέναν.
ÉCOUTEUR, ὠτακουστής, περίερ-
 γος.
ÉCOUTILLE, θ. ἡ καταθάβρα (κα-
 ταπακτὴ θύρα) πλοίου.
ÉCOUTILLON, ἀνοιγμα ἐπὶ τῆς ἐ-
 coutille.
ÉCOUTOIR, ὄργανον εὐκολύνον τὴν
 ἀκοήν.
ÉCOUVETTE, θ. σάρωθρον. **Σ.** βούρ-
 τας πρὸς κατάρθεσιν τῶν κολ-
 λαριζομένων ὑφασμάτων.
ÉCOUVILLON, φουρνόστανον. **Σ.**
 κόρηθρον τοῦ κανονίου.
ÉCOUVILLONNER, **Ρ.** παστρεύω μὲ
 τὸ écouvillon.

ÉCRAN, σκεῦος προφυλάκτον ἐν
 παρακαθήμενους εἰς τὸ πῦρ.
ÉCRANCHER, **Ρ.** = **ÉCLANCHER**.
ÉCRASAGE, ζούλημα (κυρ. τῶν
 σταφυλῶν).
ÉCRASEMENT, τὸ ὄσα. τοῦ-
ÉCRASER, **Ρ.** ζουῶ, πατών σπ-
 τίδω, (κατα)πλακύνω. **Σ.** (μτ-
 φορ.) ἀφανίζω, κατατροπώνω.
ÉCRÊMAGE, τὸ οὖς. τοῦ-
ÉCRÊMER, **Ρ.** παίρνω τὸ ἀνθίγ-
 λα (τὸ καίμακι). **Σ.** ἐσφρίζω τὴν
 ἀναλυομένην ὑάλιν.
ÉCRÊMIÈRE, θ. εἶδος μύδου τοῦ
 ὁποῦ τοῦ στρακίου χροσμεῖται
 πρὸς ἐξάφρισμα τοῦ γαλακτοῦ.
ÉCRÊMOIRE, θ. ἐξαφριστήριον.
ÉCRÊNAGE, τὸ οὖς. τοῦ-
ÉCRÊNER, **Ρ.** (τυπγγ.) κάμνω ἐν-
 τομάς εἰς τὰ στοιχεῖα.
ÉCRÊNEUR, ὁ ἔχων ἔργον τὸ ἐ-
 crênage.
ÉCRÊNOIR, ἐργαλεῖον τοῦ ἐcrê-
 neur.
ÉCRÊTEMENT, τὸ ὄσα. τοῦ-
ÉCRÊTER, **Ρ.** ἀφαιρῶ τὸν θρύκον
 (τοίχου), τὴν κυρβάσαν (πυλ-
 νῶ) κτλ. **Σ.** (γωργ.) κορφαίνω
 τὰ ἀραποστίγια.
ÉCRÊVISSE, θ. καραβίς. **Σ.** (ἐπὶ
 νμ.) ὁ Καρακίνος (τὸ ζάδιον). **2)**
 εἶδος μεγάλης λαβίδος τῶν ἐν
 θηροφυγίων.
ÉCRIER, **Ρ.** (τεχν.), καθάρζω ἢ
 σῦρμα διὰ τῆς ἀμμου.
ÉCRIER (s—), **Ρ.** ἐκβάλλω σῦρ-
 νην, ἀνακράζω.
ÉCRITEUR, ὁ καθάρζων τὸ σῦρμα.
ÉCRILLE, θ. καλαμασπὴ (φράκτις)
 ἰχθυοτροφέου.
ÉCRIN, κιβώτιον ἀδοκιματικῶν
 καιμητιούχιον. **Σ.** (συνκτ.)
 διαμαντικὸν (κυρίας).
ÉCRINE (écrit; écritais; écriture;
 écrit; écrit), **Ρ.** γράφω. || (ἡ)
 τὸ. μτχ. ὡς ἐπὶ (θ.) γραπτός.
ÉCRIT, ἔγγραφον. σύγγραμμα. ||
 par—, ἐγγράφως.
ÉCRITEAU, ἐπιγραφή (ῥαστίδιον
 κτλ.), ἀγγελία.
ÉCRITOIRE, θ. καλαμάριον.
ÉCRITURE, θ. γραφή, γράμμα.
 || (ιδιωνυμ.) ἡ (ἐγία) ῥαφή.
ÉCRIVAILLEUR, συγγραφεὺς π-
 λυγράφος πλὴν ἀδόκιμος.
ÉCRIVAIN, διδάσκαλος γραφῆς.

δ. συγγραφεύς. S. αναφορογράφος. S. γραμματεὺς (πλοίου).
ÉCRIVASSIER, ÉCRIVAINLEUR.
ÉCRIVE, 0. ὁ κοχλιωτὸς ἱστὸς τοῦ πιστηρίου τῆς ἐρέας.
ÉCRUTAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-
ÉCRUTER, ῥ. ἀφαιρῶ τὴν πρῶ-
 τήν (τὴν ἐπιπολὴν) γῆν τοῦ ἀλο-
 γήτου.
ÉCRUT, ἡ τρύπα τῆς βίδας, *πε-
 νελίον. S. τὸ βιβλίον τοῦ
 συμφορέλακος.
ÉCRUTELLE, 0. καρὶς τοῦ γλυκοῦ
 προῦ. 2) (πλθ.) χελώνια, χοι-
 νίαι (πάθος).
ÉCRUTER, ῥ. ἐγγράφω εἰς τὸ βι-
 βλίον τοῦ δεσμητηρίου.
ÉCRUTIN, ῥ. σφυρηλατῶ ψυχρὸν
 μέταλλον.
ÉCRUTISSAGE, καὶ
ÉCRUTISSEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ É-
 CRUTIN.
ÉCRUTEMENT, κρημνισμὸς (βοῦ-
 νης) οἰκίας.
ÉCRUTER(S—), ῥ. κρημνίζομαι,
 βυλῶν (ἀρχ.) καταρρίβω.
ÉCRUTAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-
ÉCRUTER, ῥ. ἐπετρώνω (τὸ ψω-
 μ.). S. (γεωργ.) = **ÉCRUTER.**
ÉCRUT, E, (μετάξι) ἄβραστον, ἀ-
 βράζον.
ÉCRUT, (παλ.), θυρεὸς, ἀσπὶς. S. (συ-
 νταγματάρχης) ἄλλοτερον, σκουδόν. S. (ἀ-
 ντιστάτης) τρία Γαλλ. φράγια.
ÉCRUTER, (ναυτ.), τρύπα εἰς τὴν
 ἀφ' ἧς ἀφίκαν δια τὰ ἀπόγεια (σχοι-
 νίον).
ÉCRUT, σκόπελος (κυρ. καὶ με-
 τὰ τὸν ῥ.).
ÉCRUT, 0. γαβάζα, ξυλοπινάκα.
ÉCRUTELLE, 0. ὅσον χωρεῖ μία γα-
 βάζα.
ÉCRUTAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-
ÉCRUTER, ῥ. συντρίβω καταρρί-
 βω τὸ ἐνδόν.
ÉCRUTANT, ἀγγεῖον πρὸ γέμισμα
 καλουπίνου τοῦ κρητογγυῦ.
ÉCRUT, ῥ. πατῶ (στραβοπατῶ)
 ἐμβάδας. S. χύνω τὸ κηρί
 ἐπὶ τὴν καλούπια.
ÉCRUT, E, ἀφρίζων.
ÉCRUT, 0. ἄφρός. || — de mer,
 ἡ ὅπως γῆς (μαγνησίας) ἀ-
 φρίζει ὅπως κατασκευάζουν
 τὸν σιδήρον.
ÉCRUT, ῥ. ἀφρίζω. S. ἐξαφρί-
 ζω. || — les mers, πειρατεύω.
 (ΔΕΙΞΙΝ. ΓΑΛΛΟΕΛΛ.)

ÉCUMERESSE, 0. ἐξαφριστήριον
 τοῦ ζαχαροποιού.
ÉCUMETTE, 0. ὑποκορ. τοῦ Écu-
 moire.
ÉCUMEUR, ἐξαφριστής. S. (des
 marmites) παράσιτος. S. (des
 mers), πειρατής.
**ÉCUMERER, EUSE, ἀφρίζων, ἀφρι-
 σμένος.**
ÉCUMOIRE, 0. ἐξαφριστήριον.
ÉCUMAGE, τὸ οὖσ. τοῦ ÉCUMER.
ÉCUMER, 0. καθαρῶν τὰς λανά-
 ρας.
ÉCUMEMENT, (γεωργ.), αὐτὰς κα-
 τὰ μήκος τοῦ ἀγροῦ πρὸς δια-
 κροτὴν τῶν ὁδῶν.
ÉCUMER, ῥ. παστρεύω (μετάλλι-
 νον σκεῦος, φέας κτλ.).
ÉCUMETTE, 0. ἐξοστρον τοῦ λυρο-
 ποιού.
ÉCUMEUIL, E. σκύλους, βερβερί-
 τας.
ÉCUMER, EUSE, 0. παστρεύω τὰ
 (μετάλλινα) σκεῦη.
ÉCURIE, 0. σταῦλος, ἀχοῦρι.
ÉCUSSON, θυρεὸς (παρασήμου). S.
 κομμάτι φλοιοῦ δι' ἐμβολίασμα.
ÉCUSSONNER, ῥ. ἐμβολιάζω μετ'
 ÉCUSSON.
ÉCUSSONNER, ἐργαλεῖον (μηχανι-
 ρικὸν) διὰ τὸν ἐγκεντρισμὸν τοῦ É-
 cussion.
ÉCURIE, (παλ.), ὑπασπιστής (ἱπ-
 πότου). S. ἐπιστάτης τοῦ ἱππο-
 στασίου. S. ἱππεὺς ἐπιτήδειος.
 || — tranchant, ἐδέατρος (ἡγα-
 μόνος), κρεωδαίτης. || — de cui-
 sine, ἀρχιμάγειρος.
ÉCURIE, 0. γυνὴ ἱππεύουσα ἐ-
 πιτηδεῖως. ||. bottles à l'—,
 μεγάλα ὑποδήματα πρὸς ἱππα-
 σίαν.
ÉDEIN, ἡ 'Εδέμ, ὁ ἐπίγειος πα-
 ράδεισος.
ÉDENTER, ῥ. συντρίβω τοὺς ὁδόν-
 τας. ||. (ἡ πθ. μετ. ὡς οὖσ.) ἐξ-
 οντάρης, κουτσονότης.
ÉDISTAL, ALE, 0. ἀνθήκων εἰς τὰς
 ἐδικτους (τὰς διατάξεις) τῶν
 'Ρωμ.
ÉDIFIANT, E, 0. πρὸς (πνευματι-
 κὴν) οἰκοδομήν, παραδειγματι-
 κὸς πρὸς ἀρετὴν.
ÉDIFICATION, 0. οἰκοδομή. S.
 (Γρφ.) αἵθεμα (παραδείγμα)
 πρὸς ἀρετὴν.
ÉDIFIER, οἰκοδομῶ, κτίριον.

ÉDIFIER, ῥ. οἰκοδομῶ. S. (γρφ.)
 δίδω παραδείγμα πρὸς ἀρετὴν.
ÉDILE (Ατν.), ἀγοράνομος ἢ ἀγο-
 νόμος τῶν παλαιῶν 'Ρωμαίων.
ÉDIT, διάταγμα, θέσισμα.
ÉDITEUR, ἐκδότης.
ÉDITION, 0. ἐκδοσις (συγγραμμά-
 τος).
ÉDREDOX, ποδοποιον (πτηνὸν τι-
 νος τῆς ἀρκτου).
ÉDUCABILITÉ, 0. ἡ ἰδιότης τοῦ-
ÉDUCABLE, ἐπιθ. ἐπισκεπτικὸς ἀ-
 νατροφῆς, εὐαγωγος.
ÉDUCATION, 0. ἀγωγή (παιδός),
 ἀνατροφή.
ÉDUCATION, 0. τὸ οὖσ. τοῦ-
ÉDUCOIER, ῥ. γλυκαίνει (σιτρι-
 κόν).
ÉDUCIFER, ῥ. παραλῶν (ὕψωμα),
 ξιφτώ.
ÉDUCABLE, ἐπιθ., ἐξαλειπτός.
ÉDUCER (τὸ σ πρὸ τοῦ A καὶ ο
 τρίπεται εἰς ε) ῥ. ἐξαλείφω.
 σδύνα. S. (μετνμ.) ἀμαυρῶ. ὁ-
 περετῶ.
ÉDUCER, 0. σδύμα, σδύσιμον.
ÉDUCAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-
ÉDUCER, ῥ. κόπτω τὰ φύλλα τῶν
 γεννημάτων.
ÉDUCER, EUSE, 0. κορυφοτομῶν
 τὰ γεννήματα.
ÉDUCER, 0. πλθ. τὰ ἀποκοψί-
 δια τῶν φύλλων τοῦ σίτου κτλ.
ÉDUCER, ῥ. ἐυπαύω, τρομάζω,
 ἀγριεύω.
ÉDUCOIER, ῥ. ἐξαγριύνω, ἐκ-
 πτωῶ.
ÉDUCOIER, ῥ. (γεωργ.) συνά-
 ζω τὴν βρώμην ἵνα τὴν δεμα-
 τίσω.
ÉDUCOIER, 0. ἀχρηστα (ἀποδια-
 λεγμένα) βαρελλοσάνιδα.
ÉDUCOIER, INE, (ἡ ἐπὶ ῥ.)—EMENT,
 ὁ τῷ ὄντι, πραγματικὸς. || (οὖσ.)
 τὸ καταστατικὸν τοῦ ἐν ἐνερ-
 γείᾳ στρατοῦ.
ÉDUCOIER, ῥ. ἐκτελῶ, πραγμα-
 τοποιῶ.
ÉDUCOIER, 0. πλθ. κοψίδια διερ-
 μάτιον (κοτυλιόματα) πρὸς κα-
 τασκευὴν κόλλας.
ÉDUCOIER, 0. τὸ θηλυπρε-
 πές (ἐκτεθηλυμένον) τῶν τρώων
 ἢ τῆς κράσεως.
ÉDUCOIER, ῥ. ἐκτελῶ, ||. (ἡ
 πθ. μετ. ὡς οὖσ.) ἐκτελῶ.

EFFERVESCENCE, 0. (ἀν)θρα-
σμός.

EFFET, ἀποτελεσμα. S. ἐκτέλε-
σις. S. γραμμάτιον (τραπεζι-
κόν), συναλλαγματική, ἔξ. ||. en
—, τῷ ὄντι.

EFFEUILLAGES, = **EFFEUILLEMENT**.

EFFEUILLAISON, 0. φυλλορρόια.

EFFEUILLEMENT, τὴ οὐσ. τοῦ-

EFFEUILLER, ῥ. κόπτω τὰ φύλλα
(δένδρου). ||. (μσ.) πίπτουν τὰ
φύλλα μου, φυλλορρόω.

EFFEUILLEUR, EUSE, ὁ κόπτων τὰ
φύλλα τῶν δένδρων ἵνα ὀριμά-
σῃ ὁ καρπός.

EFFEUILLEUR, 0. τὸ προϊόν τοῦ
effeuillage, τὰ φύλλα ὅσα ἐ-
κοφέναι ἀπὸ δένδρου.

EFFICACE, ἐπιθ. ὁ ἔχων ἀποτέ-
λεσμα, δραστηκός, τελειουργός.

EFFICACITÉ, 0. δυνάμις ἀποτελε-
σματική, δραστηκότης.

EFFICACEMENT, ἐπίρ. δραστηρί-
ως, μετ' ἀποτελέσματος, ἐπι-
τυχώς.

EFFICIENT, E, ποιητικόν (αἷτιον).

EFFIGIE, εἰκὼν (ὁμοίωμα) ἀνθρώ-
που, ἀνδρείκελον.

EFFIGIER, ῥ. κάμνω τὸ ὁμοίωμα
(τὸ ἀνδρείκελόν) τινος. 2) ἐκ-
τελῶ τὴν ποινὴν ἐπὶ τοῦ ὁμοι-
ώματος φυγοδίκου.

EFFILAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

EFFILER, ῥ. παραλύνω (ὑφασμα),
ξεφτῶ. ||. (ῥ. πθ. μετ.) ὡς ἐπ(0.)
λεγνόμενος. ||. (οὐσ.) ξέφτισμα
(ὡς ἂν κρύσει) εἰς τὴν ἄκραν
ὑφάσματος.

EFFILOCHÉE, 0. τὸ σύνολον τῶν
ξεφτισμένων ὑφασμάτων πρὸς
χαρτοποίησιν.

EFFILOCHER, ῥ. ξεφτῶ τὰ κυρέλ-
λια πρὸς χαρτοποίησιν.

EFFILOCHER, ὁ κύλινδρος ὁ πα-
ραλύνει τὰ κυρέλια τοῦ χαρ-
τουργείου.

EFFILOQUER, ῥ. ξεφτῶ μεταξὺ-
τὸν διὰ γνάφαλα.

EFFILOQUES, 0. πλθ. τὸ ἄχρη-
στον λεπτότατον μετάξι τὸ ὁ-
ποῖον ἐνυφαίνεται εἰς τὰς ται-
νίας.

EFFILURE, 0. κλωστή ἀπὸ ὑφα-
σμα παραλυμένον.

EFFIOLEH, ῥ. (γλωσσ.) = **EFFANER**.

EFFLANQUER, ῥ. ἰσχυαίνω, λε-
γνύω. S. (τεχν.) λεπύνω.

EFFLEURAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

EFFLEURER (s—), ῥ. σκεπάζομαι
ὑπὸ (ἢ μεταβάλλομαι εἰς) κόκκιν.

EFFLEURER, κομμάτιον ὀβρι-
μῶτος χρησιμεύον ὡς κόρηθρον εἰς
τὸν περγαμηνουργόν.

EFFLEURER, 0. τὰ ἀποξύσματα
τοῦ κατεργαζομένου ὀβριμῶτος.

EFFLORESCENT, ENTE, ἐξηθη-
κός. S. χλωδής, κεκοιμήτος
(καθὼς μερικὰ νωπὰ ὀπωρικὰ).

EFFLORESCENCE, 0. ἀνθήσις. S.
χλωὺς (ἐπὶ τῶν ὀπωρικῶν). S.
νιτρώδες ἢ τιτανώδες ἐξάνθημα
ἐπὶ τῶν τοίχων κτλ.

EFFLUENCE, 0. (φυσ.), ἐκροή.

EFFLUENT, ENTE, (φυσ.), ἐκρέων.

EFFLUX, 0. ἀπὸρροία.

EFFLUX καὶ (0.) **EFFLUXION**, (ια-
τρ.), ἡ ἐκβολή τοῦ μήπω συμ-
παγέντος ἐμβρύου.

EFFLEURER, ῥ. ἐγγίζω ἢ ἀφαιρῶ
ἐπιτολαιῶς (ἐκροβιγῶ).

EFFODIENT, ENTE, (ζῶον) ἔχον
τὸ ἰδίωμα νὰ σκάπηγῃ τὴν γῆν.

EFFONDREMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

EFFONDRE, ῥ. σκάπτω ἢ ἐμπή-
γω βαθύως, κάμνω κοίλισμα.
S. συντρίβω.

EFFONDRILES, 0. πλθ. καταπᾶτι
ἀποβράσματος, (ἴδε **FONDRI-
LES**).

EFFORCER (s—), ῥ. ἀγωνίζομαι
παντοιοτρόπως, προσπαθῶ.

EFFORT, ἀγών, προσπάθεια. S.
κλήη, σπάσιμον.

EFFRACTION, 0. ῥήξις (πρὸς κλο-
πὴν).

EFFRAIE, = **FRESAIE**.

EFFRAYANT, E, φρικτός, φρικώ-
δης, τρομερός.

EFFRAYER, ῥ. τρομάζω, ἐκφοβί-
ζω.

EFFRÉNÉ, EE, ἀκάθεκτος, ἀχαλί-
νωτος.

EFFRITEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

EFFRITER, ῥ. ἐξαντλῶ τὴν γονι-
μότητα τῆς γῆς.

EFFROIS, τρόμος, φρίκη.

EFFRONTÉ, EE, (ἢ ἐπ(ρ.)) -EMENT,
πάντη ἀναίσχυτος, ἀδιάντρο-
πος.

EFFRONTÉRIE, 0. ἀναιδία, ἀναι-
σχυντία.

EFFROYABLE (καὶ ἐπ(ρ.)) -EMENT),
ἐπιθ. φρικτός, φρινώδης.

EFFRUITER, ῥ. ἀφαιρῶ τὸν καρ-
πὸν (δένδρου) ἢ τὴν γονιμότητα
τῆς γῆς, ἐκκαρπύωμαι.

EFFUSION, 0. χύσις (ἀφαιρ.) S.
ἐκφύσις εἰλικρινίας.

ÉBOURCEAU, εἶδος ἀμάξης γωνί-
θριγκῶ καὶ ὑποδύθρων πρὸς τοὺς
τακόμενους δοκὺν ἢ ἄλλων τοῖν
μετακομιστῶν φορέων.

ÉGAL, E, ἴσος, ὅμοιος. S. ὁμοί-
ομορφος.

ÉGALEMENT, ἐπίρ. ἐπιτολῶς (πρὸς
μοίως.

ÉGALER, ῥ. ἀφομοιῶ, ἰσθῶ, ἐ-
μαλύνω. S. ἐξισοῦμαι.

ÉGALIER, ῥ. (ὠρολογ.) ἀντὶ ἰσθῶ-
LER.

ÉGALISAGE καὶ

ÉGALISATION, 0. τὸ οὐσ. τοῦ-

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISAGE, τὸ οὐσ. τοῦ

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ÉGALISER, ῥ. κάμνω τι ἴσον (ἴσον
οὐ μὲ ἄλλο, ὁμαλύνω).

ΕΛΕΙΣΤΕ, ἐγώϊστις, ὑπερφίλου-
 ρος. 2) = τῷ-
 ΕΛΕΙΣΤΙΟΝ (καὶ ἐπὶ. -EMENT),
 ὁ. ἐγώϊστου ἴδιος, ἐγώϊστι-
 αῖος.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, σφαγείον.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. σφάζω.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ΕΥΣΗ, ἀνδροφόνος.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ (S—), ῥ. ξελαρυγγίζω-
 ρος φωνάζων.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ ἢ (0.) ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, δι-
 τερὰ ὅπου χάνονται τὰ ὕδατα
 μεταλλείου.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἔκρους ὑδάτων ἢ βορβό-
 ρος, λαγούμι. S. ρεύτης (στέ-
 νος). S. ἀπύσταγμα ροζολίου.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁ καθαρίζων καὶ δια-
 τερῶν τοὺς ἔκρους τῶν ὑδάτων
 ῥ. λαγουμαζῆς.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ καὶ
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, τὸ οὖς. τοῦ-
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. στραγγιζώ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, καλαμοῦτι ὅπου ἀ-
 φανίζεται νὰ στραγγισθῇ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁ κατασταλαγμα.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, μήλια ἢ ἀνηδὺὰ ἀπὸ
 ἑσθίων ἀνέλιπτος.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, τὸ οὖς. τοῦ ΕΛΕΥΘΕ-
 ΡΙΟΥ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, (γεωργ.), βουὲς μὴ συν-
 κείμενος μὲ ἄλλον παρὰ τὸν
 ἑαυτοῦ οὐχόν.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. ἐκβάλλω τοὺς κόκ-
 κους τοῦ σίτου κλπ., μαδῶ τὰς
 ῥίζας τῆς σφυλῆς, ἐκκοκίζω.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἐργαλεῖον πρὸς ἐκ-
 βάλλειν τῶν γεννημάτων.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, τὸ οὖς. τοῦ-
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ, ῥ. ἐξέρωγίζω (τὸ σα-
 ρῶν). S. καθαρίζω ἀπὸ τὰ λι-
 γνῶνα κλπ. τὴν σιδηροῦχον ὕ-
 λην.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἐργαλεῖον πρὸς ἐκρω-
 πῶν τῶν σταφυλῶν.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. τσουγγραβῶ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ΕΥΣΗ, ὁ συνειθί-
 νος τῷ τσουγγραβῶ. 2) τεχνίτης
 ἐργαζομένων τῶ-
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἐργαλεῖον πριονο-
 ῶν τῶν σειρητοῦργῶν.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁ. τσουγγραβῶ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. (κηπουρ.), ἐκ-
 βάλλω μίρας τῶν χωμάτων ἀπὸ
 τῶν ῥιζῶν μεταφυτευτέου δέν-
 τος.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, εἶδος τρυβαλλοῦ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, τὸ οὖς. τοῦ ΕΛΕΥΘΕ-
 ΡΙΟΥ.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁ. σιδηρὸν συνέχον ἐρ-
 γον συναρμοστόν.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. συνηθέστερον τοῦ
 (ἄλλως κατ' ἐτυμολογίαν ὀρθο-
 τέρου) ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, Ε, ζωηρὸς, ἐξυπνος.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, φράκτες λυθοτροφ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, τὸ οὖς. τοῦ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ ἢ (0) ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, κόνις ἀδα-
 μάντων χρησιμεύουσα πρὸς κα-
 τεργασίαν αὐτῶν.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. τρίβω πρὸς ἄλληλα
 τὰ ἀδαμάντια ἵνα σχηματισθῶ-
 σι. 2) ὁμαλύνω τρίβων τὸ μάρ-
 μαρον.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, τὸ κουτίον ὅπου συνά-
 ζεται ἀποπίπτουσα ἢ κόνις τῶν
 τριβομένων ἀδαμάντων.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἀλετριβάνος, (ἐργαλ.).
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. τρίβω (ἄλλας κλπ.).
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, τὸ οὖς. τοῦ-
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ, ῥ. ὁραῶ τὸν λαίμυρ
 (σταμνίου κλπ.), κοφολαιμιάζω.
 S. (μ.σ.) ξελαρυγγίζομαι.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ (ἐπιφών. θαυμαστ.), αἶ!
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. (γεωργ.), ξεχορταρι-
 ζῶ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. κόπτω τὴν κορυ-
 φὴν δένδρου ἢ τὰς κορυφὰς τοῦ
 τριφυλλίου.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐκ-
 βάλλειν, ὁ πρός τας (τοῦ ὀρο-
 οῦ), ἐξακόντισις (Γαλην.). S.
 (ὀρησκ.) κατάνυξις.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἐπὶ 0. = ΕΛΕΥΘΕ-
 ΡΙΟΥ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. ἐκπέμπω (τινάζω)
 μὲ ὁρμὴν ἀπ' ἐμαυτοῦ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. ἀφαιρῶ τὰς ἵνας τῶν
 καπνοφύλλων.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, τὸ οὖς. τοῦ-
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ, ῥ. καθαρίζω τὸ δέρμα
 ἀπὸ τὰς ἀχρίας τρίχας πρὶν
 τὸ μαδῆσω.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁ. (φυσιολ.), ἐξακόντι-
 σις.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁ. κατεργασία.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἐπὶ 0. ἐπιδεκτικὸς
 διαπονήσεως (κατεργασίας).
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. διαπονῶ τι, κατερ-
 γάζομαι.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, τὸ οὖς. τοῦ-
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ, ῥ. κλαδέω (δένδρου).
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ΕΥΣΗ, κλαδευτῆς (δέν-
 δρου). S. (οὖς.) εἶδος πριονωτοῦ
 κλαδευτηρίου.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. ἄλλο, εἶδος ἐλάφου.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁρμὴ πρὸς κίνησιν, ἔρμη-
 μα, τινάγμα.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, πόνος εἰσπιδίος,
 σουβλιῶ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. τινάζω (καὶ αὐτῶν).
 τινάζομαι ἐμπρὸς, πετιοῦμαι,
 χύνομαι. S. (τροπ.) σουβλιῶ. S.
 (ἢ πλ. μτχ. ὡς ἐπὶ 0.) ψηλόλι-
 γνος.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. πλατόνω. S. ἀπόλυσιν
 τῆς φυλακῆς.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, τὸ οὖς. τοῦ ΕΛΕΥΘΕ-
 ΡΙΟΥ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁ. φέλλασμα (προσ-
 ραπτόμενον εἰς ἑνὸς κλπ.).
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁ. ἐλαστικότητα.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἐπὶ 0. ἐλαστικός.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἐκλογαὶς. S. ἐκλέ-
 κτωρ (τῆς Γερμαν.).
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἱνέ, ὁ κατ' ἐκλογὴν,
 ἀρετός.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁ. ἐκλογή. S. ἀρχαι-
 ρεσία.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁ. τὸ ἐκλιζέμον, ἢ
 ἰδιότης τοῦ ἐκλιγεσθαι.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, Ε, ὁ τῶν ἐκλογῶν ἢ
 τῶν ἐκλογῶν καὶ ἐκλεκτῶν.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἡ ἀξία τοῦ ἐκλεκτο-
 ρος (τῆς Γερμαν.).
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁ. τὸ ἡλεκτρικὸν
 (ῥευστὸν) τῶν σωμάτων.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἐπὶ 0. ἡλεκτρικός.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἐπὶ 0. ἐπιδεκτικὸς
 ἡλεκτρισμοῦ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁ. τὸ οὖς. τοῦ-
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ, ῥ. ἡλεκτρίζω.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ΕΥΣΗ, ὁ ἡλεκτρι-
 ζῶν (πρὸς θεραπείαν).
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἐλεγκτὸν, ἐκλειγ-
 μα, (Τουρκ.) ματίζοντι.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἐπὶ 0. κομφῶς.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁ. κομφῶτης, γλαφυ-
 ρότης.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, Ε, κομφῶς, χαρίεις,
 γλαφυρός. S. καλλωπιστής.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἐπὶ 0. ἐλεγκτικός.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ὁ. ἐλεγεῖον, ἐλεγος.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. (τεχν.), λεπτύνω δι' ἀ-
 ναγλύφων.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, στοιχείον.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἐπὶ 0. στοιχειώ-
 δης.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ῥ. ἐλεφας.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, ἐλεφαντίνος, ἐλε-
 φαντίνος.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, κομιδὴ (ἀνατροφή) κα-
 τοικιδίων ζώων.

ÉLEVATION, θ. ὕψους. **Σ.** (μτμ.) αὐξήσις. **Σ.** (μφορ.) ὕψος (λόγου), μεγαλείον (αἰσθημάτων), μεγαλοφροσύνη. **Σ.** ψήλωμα, λόφος.

ÉLÈVE, μαθητής. **Σ.** μαθητευόμενος.

ÉLEVER (τὸ **ε** τῆς παραληγ. τρέπεται εἰς **ε** πρὸ τῶν ἀφώνων), **β.** ὑφῆνω, σκάνω. **Σ.** ἀνεγείρω. **Σ.** ἀνυψῶ. **Σ.** ἀνατρέφω.

ÉLEVÉUR, ὁ ἀνατρέφων ζῶα (καὶ ἰδιαιτ.) ἵππους.

ÉLEVURES, θ. ἐξανθήματα.

ÉLIDER, **β.** ἐκθλίβω (φωνήεν).

ÉLIER, **β.** τραβῶ τὸ κρασί ἀπὸ τὸν ληνόν.

ÉLIGIBILITÉ, θ. τὸ νὰ ᾔνετις.

ÉLIGIBLE, ἐπιθ. ἐκλέξιμος.

ÉLIMER, **β.** φθίρω (λυόνω) φόρεμα.

ÉLIMINATEUR, **TRICE**, ἐξωστικός.

ÉLIMINATION, θ. ἐξώσις.

ÉLIMINER, **β.** ἐξωθῶ.

ÉLINGER, θ. (ναυτ.), σχοινίον (συνήθως διπλοῦν) πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων.

ÉLINGUER, **β.** (ναυτ.), ἀναίδοκαταβάλλω φορτίον διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ σχοινίου.

ÉLIRE (j' élis, nous élisons; j' élisais; j' élus, nous élûmes; j' élirai; que j' élise; que j' élusse; élisant; élu), **β.** ἐκλέγω (ἀρχοντα).

ÉLISION, θ. ἐκθλίψις (φωνήεντος).

ÉLITE, θ. τὸ ἀριστον, τὸ ἄνθος.

ÉLIXIR, ποτὸν πνευματωδες, λίξιρι.

ÉLLE, θ. (ἀντμ.), αὐτή.

ÉLLEBORE, ἐλίβορος, (φωτ. ἱατρ.).

ÉLLIPSE, θ. ἑλλειψίς, (γρμτ.).

ÉLLIPTICITÉ, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ

ÉLLIPTIQUE (καὶ ἐπὶ **β.** -EMENT), ἐπὶθ. ἑλλειπτικός.

ÉLME (VEU SAINT —), φωσφορικὴ τις ὕλη περὶ τοὺς ἱστούς τῶν πλοίων, (κοιν.) τελώνια.

ÉLOCHE, **β.** αἶνω τὸ δένδρον ὡς ἐάν θὰ τὸ ξερρίζωσω. 2) ξεκολλῶ τὴν ὕδαυργικὴν χύτραν ἀπὸ τῆς θέσεώς της.

ÉLOCUTION, θ. τὸ λεκτικόν (ρήτορος), ἀπαγγελία, (διδασκ.) ἐρμηνεία.

ÉLOUE, ἄπινος, ἐγκώμιον.

ÉLOGIER, **β.** ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

ÉLOGIEUX, **EUSE**, ἐπαινετικός.

ÉLOIGNEMENT, ἀπόστασις. ἀπομάκρυνσις. **Σ.** ἀποστροφή. || dans l' —, μακρὰν, ἐν ἀπόπτῳ.

ÉLOIGNER, **β.** (ἀπο)μακρύνω. **Σ.** ἀπαλλοτριῶ.

ÉLONGATION, θ. (διδασκ.), μάκρυνσις.

ÉLONGER, **β.** (ναυτ.), προσπλέω κατὰ μήκος.

ÉLONGIS, (ναυτ.), τὸ ὑποστρίγμα τῶν καρχησίων.

ÉLOQUEMENT, ἐπὶ^β. εὐφραδῶς.

ÉLOQUENCE, θ. εὐφράδεια, εὐγλωττία.

ÉLOQUENT, **ε**, εὐφραδῆς, εὐγλωττος.

ÉLU, **UR**, (μτχ. πθ. τοῦ **ÉLIRE**). || (ὡς ἐπὶθ.) ὁ κατ' ἐκλογὴν, ἐκλεκτός.

ÉLUCIDER, **β.** διασαφῶ.

ÉLUCUBRATIF, **IVE**, ὁ ἀνήκων εἰς

ÉLUCUBRATION, θ. σύγγραμμα λύχων ἀπόζων.

ÉLUCUBRER, **β.** ἀγρυπνῶ συντάτων (συγγραφεύς).

ÉLUDABLE, ἐπὶθ. ἐπιδεκτικός ὑπεκφυγῆς.

ÉLUDER, **β.** ὑπεκφεύγω.

ÉLUDEUR, **EUSE**, ὁ συνειθείζων τὰς ὑπεκφυγὰς.

ÉLYSÉE, τὰ Ἥλύσια (πεδιά).

ÉMACIATION, θ. (διδασκ.), ἄκρα ἰσχύότης.

ÉMACIÉ, **ÉE**, κάτισχνος.

EMAIL, ἐγκαυστον, σμάλτος. **Σ.** (μτμ.) τὸ ποικιλόχρουν τῶν ἀνθῶν.

ÉMAILLER, **β.** ἐγκαλῶ μίλτον, σμαλτῶνω. **Σ.** (μτμ.) ποικιλῶ, στολίζω.

ÉMAILLEUR, ὁ διαλύων σμάλτον, ἐγκαυστουργός.

ÉMAILLURE, θ. σμάλτωμα. **Σ.** τεχνούργημα ἐγκαυστον.

ÉMANATION, θ. ἀπορροία.

ÉMANCIPATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ

ÉMANCIPER, **β.** ἀπολύω τῆς κηδεμονίας. **Σ.** (μφορ.) 3) —, θρασύνομαι, ξεθαρρύνω. || (ἢ πθ. μτχ. ὡς οὖς.) χαιράμετος.

πολλὰ θαρετός, ἀπόκοτος.

ÉMANER, **β.** (ἐκ)πηγάζω, ἀποβρίω, ἐκπορεύομαι.

ÉMANÈMENT, τὸ οὖς. τοῦ

ÉMARGER, **β.** γράφω (σημαίνει) εἰς τὸ περιθώριον, παραμύρι.

ÉMASCULATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ

ÉMASCULER.

ÉMASCULATEUR, **TRICE**, ἐμσκληστής (ζῶων).

ÉMASCULER, **β.** ἐμσκλησίζω.

EMBABOUINER, **β.** ὠπεύων ἀπὸ τῶν

EMBAÛLE, πάγων ἐπισώρευσις ἐμποδίζουσα τὸν ροὴν τοῦ ὕδατος.

EMBALLAGE, τὸ οὖς. τοῦ

EMBALLER, **β.** δένω (πραγματεῖα κτλ.) εἰς ἕμπατα.

EMBALLER, ὁ δένων τὰ ἔμπατα (τῶν πραγματεῶν).

EMBARDEUR, **β.** σφίγγω μὲ ταῖνας ἢ σπαργανίδας.

EMBARQUER, **β.** (ναυτ.), ἐσπλῶ ἐντός ἢ πλησίον αὐτοῦ πρὸς ἀλλοίαν φαλαγινῶν.

EMBARCADERE, σκάλα (ἀντιπρὸς ἀποβάθρα σιδηροδρόμου).

EMBARCATION, θ. λέμβος, βάρκα (πλοίου).

EMBARDEE, θ. (ναυτ.), ἡ ἐκ' αὐτοῦ φέρεται κίνησις (ἀντιστρέφουσα γῇ) τοῦ ἐπ' ἀγκύρας πλοίου.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMBARDEUR, **β.** (ναυτ.), σκαλίστα.

EMPOISONNER, ρ. φαρμακόνω.
EMPOISONNEMENT, ευρε, φαρμακευ-
της, φαρμακός.
EMPOISSER, ρ. εύχρηστος. το
POISSER.
EMPOISSONNEMENT, το ουσ. του-
EMPOISSONNER, ρ. γεμίζω λίμνην
κτλ. με ύδατα.
EMPORTÉ, ευ, παράφορος.
EMPORTEMENT, παραφορά.
EMPORTER-FICKE, έργαλειόν προς
έκκοπήν (υψομάτων κτλ.).
EMPORTER, ρ. (αγκώνισαι) 'παρ-
νοί. §. παρασύρω. §. συνεπι-
φέρει (ως άφεντον έπακολούθη-
μα), συνεπάγομαι. §. κυριεύω
(εξ έφ'όσου). ||. §.—, εκτίρομαι
(όπα θυμού), άφηνάζω. §. §.—,
ύπερτερω.
EMPORTER, το ουσ. του-
EMPORTER, ρ. βάλλω εις γάστραν
ή εις κουρούπι κλπ.
EMPOURNER, ρ. φονίσσω, κοκ-
κινάω.
EMPREINDRE (j'empreins, nous
empreignons; j'empreignais;
j'empreignis; j'empreindrai;
que j'empreigne, que nous
empreignons; que j'emprei-
gnisse; empreignant; em-
preint), ρ. έχχαράττω, έντυ-
πώνω.
EMPREINTE, θ. έχμαγέτιον, άπεικό-
νισμα, χαρακτήρ.
EMPRESSÉ, ευ, προθύμος.
EMPRESEMENT, προθυμία.
EMPRESEUR (s'—), ρ. σπύδω,
προθυμοῦμαι.
EMPRESEUR, θ. ο κάδος όπυ κοκ-
κινίζουνι μουσχευόμενα τά βυρ-
σοδεψούμενα δέρματα.
EMPRISONNEMENT, το ουσ. του-
EMPRISONNER, ρ. φυλακόνω(-ίζω).
EMPRUNT, δάνειον.
EMPRUNTER, ρ. δανείζομαι.
EMPRUNTEUR, EUSE, ο δανειζόμε-
νος.
EMPUANTIR, ρ. βρωμίζω.
EMPUANTISSEMENT, βρώμισμα.
EMPUER, ο πύρινος ούρανός, τὰ
ούράνια (ως κατοικία των μα-
καρίων).
ÉMULATEUR, ζηλωτής.
ÉMULATION, θ. έμιλλα.
ÉMULE, ενάμιλλος, άνεζήλος.
ÉMULER, ρ. άμιλλώμαι.
ÉMULSION, IVE, χρήσιμος προς-

ÉMULSION, θ. ποτόν δροσισκόν,
θιάσων κτλ.
ÉMULSIONNER, ρ. σκευάζω ως άν
θιάσων.
EN, (πρόθ.), έν, εις, επί. προς.
με. ||. en ami, en père, en roi
etc, ως φίλος, ως πατήρ, ως
βασιλεύς κτλ. 2) (άντημ.) αύ-
τού (-τών)· εξ αυτού (-τών).
ENABREUR, ρ. έναρμύζω τον τρα-
χύν εις την δοκόν (εις τον ισόν).
ENCABANAGE, το ουσ. του-
ENCABANER, ρ. βάλλω τους με-
ταξοκώληκας επί της καλαμω-
της.
ENCACHEUR, θ. 200 μέτρα ή 420
όργυια σχοινίου.
ENCADREMENT, περιθώριον και ή
έν αύτῳ έναρμυγή εικόνας κτλ.
ENCADREUR, ρ. έμβάλλω (εικόνα
κτλ.) εις περιθώριον.
ENCAGER, ρ. βάλλω εις κλωδί
(και μτημ.) εις φυλακην.
ENCAISSAGE, = ENCAISSEMENT.
ENCAISSE, θ. το περιεχόμενον
χρηματικόν έν τῷ κιβώτιῳ.
ENCAISSEMENT, το ουσ. του-
ENCAISSEUR, ρ. βάλλω εις ή ως
εις κιβώτιον.
ENCAN, δημοπρασία.
ENCANAILLER, ρ. έχχαρειῶ και
(μσ.) -οῦμαι διά της μετά του
όχλου έπιμιξίας.
ENCARPACHONNER (s'—), ρ. φορῶ
κυκκούλαν (είραν. κατά συνδχ.)
καλογερεύω.
ENCAQUER, ρ. πατώνω εις ή ως
έν εις βαρέλλι (άρίγγων).
ENCAQUEUR, EUSE, ο παρόνων
(στοιβάζων) τὰς άρίγγας κτλ.
ENCARTER, = ENCARTONNER.
ENCARTONNAGE και
ENCARTONNEMENT, το ουσ. του-
ENCARTONNER, ρ. βάλλω μετα-
ξύ (της έρέας ή των τυπωμέ-
νων φύλλων) χαρτίον ή χαρτώ-
νιον.
ENCASSURE, θ. έντομή προς συν-
αρμολήν του άξονος της άμά-
ξης.
ENCASTAGE, το ουσ. του ENCAS-
TAGE.
ENCASTER (s'—), ρ. (επιπατρ.),
παθαίνω τὸ πάθος.
ENCASTELURE, θ. πάθος (διασπο-
ρή της όπλης) του ήππου.
ENCASTER, ρ. (τεχν.) τοποθετῶ

επί όποθεμάτων τά άγγιλλόμα-
στα πριν τὰ φουρνίσω.
ENCASTEUR, ο έχων έργον το en-
castage.
ENCASTREMENT, το ουσ. του-
ENCASTREUR, ρ. έναρμύζω (ότι εν-
τομής).
ENCAUSTIQUE, επίθ. ο δι' έχμα-
στικής ζωγραφισμένος, έχμα-
κευμένος. ||. (ουσ. 0.) ή έχμα-
στική, ή διά κηρού έχμακευμέ-
νη ζωγραφία.
ENCAVEMENT, το ουσ. του-
ENCAVER, ρ. βάλλω (κλειώ) εις
ύπόγειον.
ENCAVEUR, ο τοποθετών έντός
πογείου (τά βαρέλλια).
ENCENDRE, ρ. περιφράττω, πε-
ριζώνω. ||. θ. (ή πθ. μτη. ως εν-
πλό.) έχνω.
ENCEINTE, θ. περίβολος.
ENCELLEMENT, το ουσ. του-
ENCELLEUR, ρ. έχκλειώ εις κλι-
λόν.
ENCENS, λιβανωτός, θυμίαμα.
ENCENSEMENT, το ουσ. του-
ENCENSEUR, ρ. θυμιάζω (-ατίζω).
§. (μτηρ.) κολακεύω.
ENCENSEUR, ο θυμιάζων, κλίσας.
ENCENSER, θυμιάτῳ (-τήριον).
ENCHAINEMENT, σειρά, αλληλου-
χία.
ENCHAINER, ρ. άλυσσθένω. §.
(μτηρ.) ύποδουλώνω.
ENCHAINURE, θ. ENCHAINEMENT.
ENCHALAGE, το ουσ. του-
ENCHALER, ρ. στειβάζω τὰ έμ-
λα του άλοπηγίου.
ENCHALEUR, ο έχων έργον το en-
chalage.
ENCHANTEMENT, το ουσ. του-
ENCHANTEUR, ρ. έναποθέτω εις
την έυλοθήκη. 2) έπιθέτω τὸ
βαγένη επί δύο ξύλων.
ENCHANTEMENT, το ουσ. του-
ENCHANter, ρ. μαγτεύω, γοητεύω.
θίλω.
ENCHANTEUR, EUSE, μάγος. §.
οελκτικός, μαγευτικός.
ENCHAPER, ρ. έχκλειώ βαρέλλιον
οίνου (πυρίτιδος κτλ.) έντός τῆς
ρου βαρέλλου.
ENCHAPERONNER, ρ. σκεπάζω τήν
κεφαλὴν με chaperon, κουκα-
λόν.
ENCHARNER, ρ. έναρμύζω διά τῆς
γλυμῶν.

ENHARNIER, ῥ. συλόνω τὴν ἀμ-
μάν με χάρακα.
ENHASSER, ῥ. δένω (εἰς χρυσὸν
κτλ.).
ENHASSURE, ὁ. δέσιμον (δακτυ-
λίου κτλ.).
ENHATONNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENHATONNER, ῥ. ἐνδέω (ἐναρμό-
ζω) λίθον πολύτιμον ἐντὺς τῆς
ἀντὶλίδος δακτυλίου.
ENHAUSSENACH, τὸ οὐσ. τοῦ
-**ENHAUSENER**, ῥ. (τεχν.), ἐμ-
πύλω τὰ δέρματα εἰς ἀσβεστό-
ν ἵνα μολύσῃται.
ENHAUSSENOIR, ἐργαλεῖον βυρ-
σινικόν.
ENHAUSSEUR, ῥ. (κηπουρ.), σκε-
πάζω με κοπρίαν τὰ λάχανα.
ENHAUSSEUR, ῥ. = **ENHAUSSE-**
MENT.
ENHAUSSEMENT, κάδος ὅπου ἐμ-
πύλονται εἰς ἀσβεστόνερρον τὰ
λάχανα.
ENHAUSSEUR, ἄγγεϊον με ἀσβεστό-
νερρον.
ENHAROT, αὐλάκι πρὸς διέκρουν
τῶν ὕδατων λατομείου.
ENHAROT, ὁ. πλειστηριασμός, ὑ-
πομνηματισμός.
ENHAROT, ῥ. πλειοδοτῶ, πλει-
στηριάζω, ὑπερθεματίζω. §. (οὐδ.)
ἐνδοθεῖν.
ENHAROTISSEMENT, ἀνάθυσμα τῆς
ἐνδοθεῖας.
ENHAROTISSEUR, πλειστηριαστής.
ENHAROTISSEUR, ῥ. ἐνώνω δύο
δέρματα εἰς τρόπον ὥστε τὸ
ἓν σκεπάσῃ μέρος τοῦ ἄλλου.
ENHAROTISSEUR, ὁ. τὸ οὐσ. τοῦ
-**ENHAROTISSEMENT**.
ENHAROTISSEUR, ῥ. πεδικλόνω, ἐμ-
πύλω.
ENHAROTISSEUR, ὁ. οἰκοδ. συνένω-
σις τῶν δοκῶν περὶ τὸν σωλῆνα
τοῦ ἐκδοχῆς κτλ. 2) (ἱππιατρ.)
ἐνδοθεῖα τοῦ ἵππου ἐξ αἰτίας
ἐνδοθεῖας.
ENHAROTISSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENHAROTISSEUR, ῥ. στυπνώνει ἢ
ἐνδοθεῖ (ἀπὸ καταρρόγης).
ENHAROTISSEUR, ὁ. γήπεδον περιεχόμε-
νον εἰς ἄλλο. §. ὄριον.
ENHAROTISSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENHAROTISSEUR, ῥ. ἐγκλείω, περικλείω.
ENHAROTISSEUR, ὁ. (φύσει) ἐπιβρέτης πρὸς.
ENHAROTISSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

ENCLIQUETER (διπλασιάζεται τὸ
τ πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ἐμπο-
δίζω τὸν τροχὸν νὰ στρέφεται
ἀνάπαλιν.
ENCLIQUEUR, ῥ. ἐγκλείω εἰς μο-
ναστήριον.
ENCLOSE, ῥ. περιφράττω, περι-
τειχίζω.
ENCLOS, περιοχὴ, περιβολος.
ENCLOUER, ῥ. καρφώνω κανόνι ἢ
ἄλογον (εἰς τὰ πόδι).
ENCLOURE, ὁ. πλήγωμα (τοῦ πο-
δὸς ἵππου) ἀπὸ καρφίον. §. (μτ-
φορ.) πρόσκομμα.
ENCLOURE § (τὸ ὑποκορ.) **ENCLOU-**
MEAU (-METTE, -MOT), ὁ. ἄκμων,
ἀμόνι.
ENCOCHE, ὁ. ἐντομή.
ENCOCHEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENCOCHEUR, ῥ. κάμνω ἐντομήν. §.
ἐμβάλλω τὴν νευρὰν τοῦ τόξου
εἰς τὴν ἐντομήν.
ENCOCHEUR, ὁ. = **ENCOCHE**.
ENCOFFER, ῥ. βάλλω (κλείω) εἰς
κιβώτιον.
ENCOURURE καὶ
ENCOURURE, ὁ. ἀγκυρῇ (τοῦ χυμ).
ENCOLLAGE, ἄλειμμα με κόλλαν.
ENCOLLER, ῥ. (ἵπ) ἀλείφω με κόλ-
λαν, κολλάρω.
ENCOLURE, ὁ. ὁ ἀγκυρῇ τοῦ ἵππου.
§. (μτφορ.) τὸ ἐξωτερικόν (ἀνθρ.).
ENCOURURE, ἐμπόδιον.
ENCOURUREMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENCOURUREUR, ῥ. φράσσω (τὸν δρό-
μον), ἐπισωρεύω.
ENCOUTRE (a' l'), ἐναντίον.
ENCOUTER, ῥ. (ναυτ.), περνῶ κρι-
κὸν ἢ θηλειὰν διὰ τῆς κεφαλῆς
ἵνα τὴν δέσω.
ENCOURURE, ὁ. τὸ οὐσ. τοῦ **ENCOU-**
REUR.
ENCOURURE, (ἐπίρ.), ἀκόμη προσέ-
τι. §. τοῦλάχιστον. || — que,
ἀν καί.
ENCOURURE, ἐκ, κερατῆς, κερασ-
φόρος.
ENCOURURE, ῥ. κερατίζω. §. βάλ-
λω κομμάτιον κέρατος εἰς τὰς
ἀκρας τοῦ τόξου.
ENCOURAGEMENT, ἐνθαρρυντικός.
ENCOURAGEMENT, ἐγκαρδιώσεις.
ENCOURAGER, ῥ. ἐνθαρρύνω, ἐμ-
ψυχώνω, ἐγκαρδιώνω.
ENCOURIR, ῥ. περι(ὑπο)πίπτω εἰς.
ENCOUTURE, ὁ. ἡ λοξοειδὴς σύν-

ένωσις τῶν πλαγινῶν ξύλων τοῦ
πλοίου.
ENCOUTURE, ῥ. ἐνώνω λοξοειδῶς
τὰς σανίδας τοῦ πλοίου.
ENCOURURE, μελάνωμα τῶν τυπο-
γραφικῶν κυλίνδρων.
ENCOURURE, ῥ. λερδώνω.
ENCOURURE, ὁ. μελάνη.
ENCOURURE, ῥ. μελανώνω.
ENCOURURE, μελανοδοχτεῖον, καλα-
μέρι.
ENCROISEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ
-**ENCROISEUR**, ῥ. χωρίζω τὸν δια-
ζόμενον στήμονα εἰς πᾶσματα.
ENCROISEUR, ἡ εἰς πᾶσματα διαίρε-
σις τοῦ στήμονος.
ENCROISSEUR, ῥ. σκεπάζω με κό-
ραν (κρούσαν). ἀλείφω με λά-
σπην.
ENCROISSEUR, ῥ. ἐνπυρίζω τὸν
πυθμένα τοῦ πυροβόλου.
ENCROISSEUR καὶ **ENCROISSEMENT**, τὸ
οὐσ. τοῦ-
-**ENCROISSEUR**, ῥ. βάλλω εἰς τὸν κά-
δον (τὰ δέρματα, τὸ σταφύλι
κτλ.).
ENCROISSEUR, ὁ. ἐγκυκλοπαι-
δεῖα.
ENCROISSEUR, ἐπιθ. ὁ τῆς ἐγ-
κυκλοπαιδείας.
ENCROISSEUR, συγγραφεὺς (τῆς
ἐγκυκλοπαιδ.).
ENCROISSEUR, ἐπιθ. ἐνδημικός.
ENCROISSEUR, ὁ. ὀδοντοειδὴς συναρμα-
γὴ δύο ξύλων κτλ.
ENCROISSEUR, τὸ οὐσ. τοῦ-
-**ENCROISSEUR**, ῥ. βάλλω (εἰς τροχόν)
ὀδόντια. §. συναρμώζω δι' ὀδόν-
των.
ENCROISSEUR, ῥ. χρετώνω.
ENCROISSEUR, ἐκ, αὐθάδης, ἀπειθής.
ENCROISSEUR, ῥ. πεισμώνω, σκάνω.
ENCROISSEUR, ἐκ, κέκιστος (τοῦ δια-
βόλου) ἀνθρώπος.
ENCROISSEUR, ῥ. πεισμώνω, διαβο-
λίζομαι.
ENCROISSEUR (s'—), ῥ. στολίζω-
μαι, φορῶ τὰ κυριακτικὰ μου.
ENCROISSEUR, ὁ. ἀντίει(ον), πικρίς,
(φυτ.).
ENCROISSEUR, ῥ. (προ)κάτηγῶ,
διδάσκω.
ENCROISSEUR, ἐκ, ἀλγῶν, πονεμένος.
ENCROISSEUR, ῥ. προξενῶ βλά-
στην, ζημιῶ.
ENCROISSEUR, ἀντι, ὑπνωτικός, ἀ-
ποκοιμιστικός.

ENDORMEUR, κατακοιμιστής, κό-
λαξ.

ENDORMIR, ρ. ἀποκοιμίζω (κυρ.
καὶ μεταφορ.).

ENDOSSE, θ. ὀχληρία, βάρος, εὐ-
θύνη.

ENDOSSEMENT, ὁπισθογράφτης
(συναλλαγμ.). 2) (τεχν.) = EN-
DOSSURE.

ENDOSSEUR, ρ. παίρνω εἰς τὴν βρά-
χυν μου, φ. ῥτόνομαι. S. ὁπισ-
θογραφῶ (συναλλαγμ.).

ENDOSSEUR, ὁ ὁπισθογραφήσας
συναλλαγμ.

ENDOSSURE, θ. ἡ ἐργασία διὰ τῆς
ὀπίσας ὁ βιβλιοδέτης διευθετεῖ
τὴν βράχυν τοῦ βιβλίου.

ENDROIT, τόπος, μέρος. S. γω-
ρίον (συγγραφῆς). S. ἡ ὄψις
(ὁράματος).

ENDUIRE, ρ. χρίω, (ἐπι)άλειψω.

ENDUIT, χρίσμα (ἀσθέτου κτλ.),
χορήγι, (T.) σουβάς.

ENDURANT, ε, ἀνεκτικός, καρτε-
ρικός.

ENDURCIR, ρ. συνειθίζω εἰς τὴν
κακοπάθειαν, σκληρύνω.

ENDURCISSEMENT, σκληρότης, πύ-
ρωσις.

ENDURER, ρ. υποφέρω (ἀνεκτι-
κός).

ENERGIE, θ. ἐνέργεια, δραστηρι-
ότης.

ENERGIQUE (ἢ ἐπύρ. -EMENT), ε-
πιθ., ἐνεργός, δραστήριος.

ENERGUMENE, δαιμονισμένος.

ENERVER, ρ. ἐκνευρίζω.

ENFAGOTER, ρ. φορτώνω, κουκ-
καυλόνω.

ENFAÎTEUR, κεραμὶς (στεγῆς) ἢ
ENFAÎTEMENT, πλᾶξ μολυβδίνης
ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῆς στεγῆς.

ENFAÎTER, ρ. στεγάζω (μὲ πλᾶ-
κας ἢ κεραμίδας, κεραμιδώνω).

ENFANCE, θ. ἡ παιδικὴ ἡλικία.
S. κίνημα (ἔργον) παιδαριώδες.

ENFANT, ἄρσ. καὶ θ. παιδί(ον).
τέκνον. || petits enfants, τὰ
ἐγγόνια.

ENFANTEMENT, τοκετός, γέννα.

ENFANTEUR, ρ. γεννῶ, παιδοκο-
μῶ.

ENFANTILLAGE, ἔργον ἢ λόγιον
παιδαριώδες.

ENFANTIN, ε, παιδικός.

ENFANINER, ρ. ἀλευρόνω.

ENFER, ἄδης, κόλασις.

ENFERMER, ρ. (περι)κλείω, περι-
έχω.

ENFERMER, ρ. τρυπῶ μὲ σφήρον
(μὲ ξίφος κτλ.). || S.—, βλέπω
ἐμαυτὸν, ἐμπέτω εἰς λάκκον
ἢν ὠρυξά.

ENFILADE, θ. σειρὰ (κοιτῶνων,
κανονοβολίας κτλ.).

ENFILER, ρ. περνῶ κλωστήν ἢ
εἰς κλωστήν. S. σκαλόνω. S.
(μετμ.) διαβάλω (ἢ στρατ. πυ-
ροβολῶ) κατὰ μήκος, παίρνω
τὸν ὁρμόν.

ENFILEUR, (τεχν.), ὁ σχηματίζων
τὰ κεφάλια τῶν καρφίδων.

ENFIN, ἐπὶ. τέλος (πάντων).

ENFLAMMER, ρ. φλογίζω. S. (με-
ταφορ.) ἐξάπτω.

ENFLE-BOUEF, εἶδος ἐντόμου (χρυ-
σακανοβίου), βούπρηστις.

ENFLECHER, ρ. (ναυτ.), ἀναβαλὼ
εἰς τὰ κατάρτια διὰ τῶν ἐπὶ
τούτῳ σχοινίων.

ENFLECHURE, θ. σχοινίον πρὸς ἀ-
νάβασιν τῶν ναυτῶν εἰς τὰ κα-
τάρτια.

ENFLANELLER, ρ. τυλίσσω (σκε-
πάζω) μὲ φανελλαν.

ENFLER, ρ. φουσκώνω (κυρ. καὶ
μεταφορ.).

ENFLORE, ρ. ἐμβάλλω ἄνθη εἰς
χρίσμα πρὸς μετάδοσιν τῆς εὐ-
ωδίας.

ENFLORE, θ. φούσκωμα, πρήξι-
μον. S. (μεταφορ.) αἰσῆσις, ἐπαρ-
σις.

ENFORCEMENT, ἐμπήγμα, χάσι-
μον. S. σπᾶσιμον (θύρας). S.
μυχός, βάθος.

ENFORCEUR, ρ. ἐμπήγω, χώνω.
S. συντρίβω (θύραν κτλ.). S.
(οὐδ.) βυθίζομαι, βουλῶ. S. (με-
ταφορ.) ἐγκύπτω.

ENFORCEUR (DES PORTES OUVERTES), κομπαστής.

ENFORÇON, εἶδος κοπάνου πρὸς
βυρσοειψίαν. 2) πᾶν ἐργαλεῖ
ον χρησιμεύον πρὸς ἐμπήγμα.

ENFORÇURE, θ. κοίλωμα. S. πά-
τος βαρελλίου. σανίδα κρεβά-
τιου.

ENFORCIR, ρ. ἐνισχύω.

ENFOURIR, ρ. παραχώνω.

ENFOUISSEMENT, παράχωμα.

ENFOURCHEMENT, συναρμογὴ τῶν
ψαλίδων τῆς στεγῆς.

ENFOURCHER, ρ. ἐκπέω διασκε-

λατῆ. 2) τρυπῶ μὲ τὸ δόκρυν.

ENFOURCHURE, θ. τὸ διχάσιον
μέρος τοῦ δένδρου ἢ τῆς περὶ
σκελίδος.

ENFOURNER, ρ. φουρνίζω. S. (με-
ταφορ.) S.—, ἐμπλέκομαι.

ENFOURNURE, ὁ φουρνὶς (τὸ φου-
ρὶ (τὰ τούβουλα κτλ.).

ENFREINDRE, ρ. παραβαλὼ.

ENFUIR (S—), ρ. φεύγω. S. (με-
ταφορ.) τρέχει (τὸ νερόν ἢ τὸ ἀγ-
γεῖον).

ENFUMER, ρ. μαυρίζω ἢ ἐντολῶ
μὲ τὸν καπνόν.

ENFUMOIR, σκευὸς (καπνιστήριον)
πρὸς μεταγγισμόν τῶν μελισ-
σίων.

ENFUTAILLER, ρ. βάλω τὸν ὀφ-
θόν εἰς βαρέλλια.

ENGAGEANT, ε, ἐλκυστικός, ἐπα-
γωγός.

ENGAGEANTES, θ. πλθ. εἰδ. σφα-
λίδου (περιχειρίδες) τῶν γυν.
τὸ πάλαι.

ENGAGEMENT, ἐνεχυρασμός. S.
ὕποχρέωσις. S. (στρατ.) συμ-
πλοκή.

ENGAGER, ρ. βάλλω ἐνέχυρον. S.
ὕποχρεῶ, (καὶ μοι) -οῦμαι πρὸς
τοιαύτην στρατιωτικὴν κτλ. S. ἐμ-
βαλὼ (ἐμπλέκομαι) εἰς. ||

combat, συνάπτω μάχην.

ENGAINER, ρ. βάλλω εἰς τὸ ὄφ-
καρί.

ENGALLER, ρ. ἐμβρέχω τὸ ὄφ-
σμα εἰς ἀπόθραγμα κηλίδος.

ENGANTER, ρ. (ναυτ.), πλησιάζω
ἐπαισθητῶς.

ENGAYER, ρ. ταγίζω διὰ τοῦ ῥάμ-
φους (καθὼς τὰ περιστέρια).

ENGAZONNEMENT, τὸ οὐσ. του-

ENGAZONNER, ρ. σκεπάζω μὲ πα-

zou.

ENGENCE, θ. γενεά, γένος.

ENGENCEUR, ρ. ξεπάγιασμα, χιο-
νίστρα.

ENGENDRER, θ. γεννῶ, παράγω.

ENGERRER, ρ. δεματίζω. S. εὐ-
βάζω.

ENGIN, μηχανή, μηχανήνημα, πλε-
κτάνη.

ENGLOBER, ρ. συνενδύω (περι-
λαμβάνω) εἰς ἕν ὅλον.

ENGLOUTIR, ρ. καταπίνω, κατα-
βροχθίζω.

ENGLOUMENT, τὸ οὐσ. του-

ENGLEUR, *φ.* ἀλείφω με (καὶ μσ.)
ἐνὶ τῷ εἰς τὸν ἰξίν.
ENGAGEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ **ENGAGE**.
ENGAGE, εἶδος πηλοῦ διὰ τοῦ ὁ-
 τοῦ ἐπαλείφουσιν οἱ κεραμεῖς
 τοῦ χρωματισμὸν τὰ πλασμέ-
 ρα αὐτῶν.
ENGAGER, *φ.* (τεχν.)· ἐπαλείφω
 ἐνθού.
ENGAGEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENGAGEMENT, *φ.* ἀλείφω (ἐνόνω) με
 ἐνθού.
ENGAGER, *φ.* χώνω (σικεπάζω)
 ἐνθού· τὸν λαίμυρον.
ENGAGEMENT, φράξιμον (σωλή-
 νος, ὁχευτοῦ).
ENGAGER, *φ.* φράσσω (καὶ μσ.)
 ἐνθού, στουπώνω.
ENGAGEMENT, καθίσταμα εἰς τὸν
 λαίμυρον. *S.* προκατάληψις ὑπὲρ
 τινος.
ENGAGER, *φ.* καθίσταται τι εἰς τὸν
 λαίμυρον μου. *S.* εἶμαι προκατα-
 ληψίμηνος ὑπὲρ τινος.
ENGAGEMENT, *φ.* καταπίνω, κατα-
 πίνω. *II.* (μσ.) χωνεύομαι (κα-
 τὰ τὸν λαίμυρον) εἰς βάρυθρον.
ENGAGEMENT, εἶδος πτηνοῦ (κίρ-
 νου), αἰγαιολόγος, αἰγοθήλας.
ENGAGEMENT, *φ.* (αἰ)μωδιάζω.
ENGAGEMENT, νάρκωσις,
 ἐνθού.
ENGAGEMENT, εἶδος σίτου. *S.* κοίλω-
 μα πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κι-
 νήματος μυλολήθου.
ENGAGEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENGAGEMENT, *φ.* **ENGAGEMENT**.
ENGAGEMENT, κοπριά (διὰ τὴν γῆν).
ENGAGEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENGAGEMENT, *φ.* παχύνω. *S.* κο-
 πρύνω (γῆν). *S.* (μσ.) λιγδώνω,
 ἐνθού.
ENGAGEMENT, ὁ παχύνων ζῶα διὰ
 τὴν γῆν.
ENGAGEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENGAGEMENT, *φ.* βάλλω (τὰ γεν-
 νήματα) εἰς τὴν ἀποθήκην.
ENGAGEMENT, νόσος τοῦ ποδὸς τῶν
 ζώων ἐκ αἰτίας τῶν λίθων.
ENGAGEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
ENGAGEMENT, *φ.* καθίζω τὸ ἦ μετὶ
 τῶν εἰς τὴν ἄμμιον.
ENGAGEMENT, *φ.* οὐδία (εἶδος μπι-
 ρίας) λεπτὴ καὶ στενὴ εἰς
 τὸν λαίμυρον.

ENGRENAGE, συμπλοκὴ τροχῶν
 μηχανῆς.
ENGRENER, *φ.* βάλλω ἤδη τὸν σῖ-
 τον εἰς τὴν χώνην τοῦ μύλου.
 (μτφορ.) ἀρχομαι. 2) τρέφω
 (ἐπὶ τὸν κτλ.) με γέννημα. 3)
 (μσ.) τὰ ὀδόντια τοῦ ἐνὸς τρο-
 χοῦ ἐναρμόζονται εἰς τὰ τοῦ
 ἄλλου, ἐμπρὸς.
ENGRENURE, *φ.* τὰ ὀδόντια τρο-
 χοῦ (μηχανῆς).
ENGROSSER, *φ.* (χυδ.), ἐγγασρόνω.
ENGROSSIR, *φ.* χονδρύνω.
ENGREMEUR (*s'*—), *φ.* θρομβού-
 ρμα.
ENGRENILLER, *φ.* ρακενδοῦ.
ENGREUSER, *φ.* ἀπατῶ, ξελογι-
 ἀζω.
ENGREUR, *φ.* ἐνθαρρύνω.
ENGREURER, *φ.* βάλλω τὰ ζυ-
 γολοῦρα.
ENGREURER (καὶ ἐπὶ *φ.*—**EMENT**),
 ἐπὶ *φ.* αἰνιγματώδης.
ENGREUR, *φ.* αἰνίγμα.
ENGREURANT, *φ.* μεθυστικός.
ENGREURMENT, μέθη, μέθυσις.
ENGREURER, *φ.* μεθώ (ὀύσκω).
ENGREURER, *φ.* (τεχν.)· ἐναρμόζω
 τὸν πυθμένα τοῦ βαρελλίου εἰς
 τὰς ἐντομὰς τῶν σάνιδων.
ENGREURER, *φ.* (ναυτ.), ἐναρμόζω εἰς
 τὴν ἀγκυραν τὸ ὅλον της (*jus*).
ENGREURER, *φ.* διασκελιά.
ENGREURMENT, ἐννοια καθ' ὑπερ-
 βατὸν ἀπὸ στίχου εἰς στίχον.
ENGREURER, *φ.* διασκελιά. *S.* ἐπ-
 μεδάνω.
ENGREURER, *φ.* (γεωργ.)· χειρο-
 βολιάζω.
ENGREUR, τὸ κατατιθέμενον ἀργύ-
 ριον εἰς τὰ χαρτοπαίγνια.
ENGREURER, *φ.* ἐντέλλομαι, προσ-
 τάζω, παραγγέλλω.
ENGREURER, *φ.* ὑποποιῶμαι θω-
 πείων, καλοπιάνω.
ENGREURER, *φ.* ὁ θωπεύων, κό-
 λαζ.
ENGREURMENT, στολίδι, κόσμη-
 μα.
ENGREURER, *φ.* στολλίζω, καλλω-
 πίζω.
ENGREURER, ὁ ἀγαπῶν νὰ στο-
 λίζῃ, στολιστής.
ENGREURER, *φ.* στολίδι μικρῶς
 ἄξιας.
ENGREURER, *φ.* πρόσχαρος, εὐθυμος.
ENGREURMENT, εὐθυμία, θυμηδία.

ENKRYTE, *φ.* (χειρουργ.) ὁ ἐντὶ
 κόστικος.
ENLACEMENT, ἐμπλοκή.
ENLACHER, *φ.* ἐμπλέκω, περιπλέ-
 κω, -ομαι.
ENLAIDIR, *φ.* ἀσχημίζω, ἀσχη-
 μαίνω.
ENLAIDISSEMENT, ἀσχημιτισμός.
ENLE, *φ.* ἀρπαγή (γυναικός),
 στήκωμα (νεκροῦ).
ENLEVER (τὸ *φ.* τῆς παραληγ. τρέ-
 πέται εἰς *φ.* πρὸ τῶν ἀφώνων)
φ. σηκώνω ἢ παίρνω, ἀναρπάζω
S. (μτνμ.) ἀναπτέρω, ἐνθουσιάζω.
ENLIER, *φ.* συνδέω (πέτρας).
ENLIGNER, *φ.* βάλλω κατὰ σειρὰν.
 ἀραδιάζω.
ENLIZER, *φ.* βουλῶ (κυρ. ἐντὸς ἄμ-
 μου).
ENLUMINER, *φ.* χρωματίζω.
ENLUMINER, *φ.* χρωματίζω.
ENLUMINURE, *φ.* χρωματισμός,
 χρωματισμός. *S.* χαλκογράφη-
 μα χρωματισμένον.
ENLASSER, *φ.* ἐμβάλλω εἰς τὸν
 κόρτον.
ENNEMI, *φ.* ἐχθρός.
ENNOBLIR, *φ.* ἐξουγενίζω.
ENNUH, πληθύνω. *S.* θλιψίς, ἀνί.
ENNUYANT, *φ.* πληχτικός.
ENNUYER, *φ.* πληκτίζω.
ENNUYEUR, *φ.* (καὶ ἐπὶ *φ.*—**MENT**),
 πληχτικός.
ENONCER (τὸ *φ.* πρὸ τοῦ *φ.* καὶ ο
 τρίπεται εἰς *φ.*), *φ.* ἐκφράζω (ἢ
 μσ.) -ομαι. *II.* (ἢ πθ. μτχ. ὡς
 οὐσ.) πρότασις.
ENONCIATION, *φ.* ἐκφρασις. ἀπ-
 αγγελία.
ENONCEMENT, *φ.* ἐκφράζω, -ομαι,
 ὑπερηφανεύομαι.
ENORME (καὶ ἐπὶ *φ.*—**EMENT**), ἐπὶ *φ.*
 ὑπέρμετρος, ὑπερμεγέθης.
ENORMITE, *φ.* τὸ ὑπερμεγέθης. *S.*
 δεινότης (ἐγκλήματος).
ENQUERANT, *φ.* ἐκπύρνω, ἐκπύρνω
 νὰ ἐκπύρνω, περιεργός.
ENQUERIR (*s'*—), *φ.* (enquiers,
 enquértais, enquis), ἐρωτῶ (νὰ
 μάθω), ἐξετάζω, ἐρευνῶ.
ENQUERTE, *φ.* ἐξετάσις, ἀνάκρι-
 σις. ἐρευνα.
ENRACINER (*s'*—), *φ.* ριζώνω.
ENRAGEANT, *φ.* ὁ κἀμνων νὰ σκά-
 ση τις, δεινός, ἀφόρητος.
ENRAGER, *φ.* λυσσῶ, λυσσάζω. *S.*

της. II. (ούσ.) τὸ ὁλοσχερές. ὁ-
λοκληρία.

ENTREEMENT, ἐπίρ. ἐξ ὁλοκλη-
ρίας.

ENTOURAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

ENTOURER, ῥ. ῥίπτω ἢ προσκο-
λῶ εἰς ὕψωμα, ἀσταρόνω.

ENTOURER, ἐργαλ. κηपुर. πρὸς ἐμ-
βλάσμα, *ἐγκεντρίς.

ENTOURAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

ENTOURER, ῥ. σωρεύω τὴν οἰκο-
νομήσιμον ὕλην εἰς τρόπον ὥστε
ἔτινε δυνατὴ ἢ καταμέτρησις

της.

ENTOMOLOGIE, -LOGIQUE, -LOGI-
STE, ἐντομολογία, -λογικός, -λό-
γος.

ENTONNAGE καὶ ENTONNEMENT,
τὸ οὐσ. τοῦ-

ENTONNER, ῥ. βάλλω εἰς τὸ βου-
τοί. S. οἰνοποτῶ, σθανάρω.

τοί. (ἐπὶ ἀνέμου) S'—, διαυλω-
ν.

ENTONNER, ῥ. (μουσ.), τουλῶ.

τοί. (ἀρχίζω νᾶ) ψάλλω.

ENTONNEMENT, ὁ. τὸ μέρος ὅπου

τμηζονται τὰ βαρέλια τοῦ ζύ-
του.

ENTONNOIR, χωνί(ον).

ENTOURER, στραγγούλισμα. S.

περιέχῃσις.

ENTOURILLAGE, πρᾶγμα περιπε-
ριλλυμένων (ἐμπερδεμένων κτλ.).

ENTOURILLEMENT, (περι)τύλιγμα.

S. (μυθορ.) περιπλοκή, δυσκο-
λία.

ENTOURILLER, ῥ. (περι)τυλίσσω.

S. (μυθορ.) περιπλέκω.

ENTOURER, (πλθ.), τὰ περίξ. οἱ πε-
ρίξ.

ENTOURAGE, πᾶν ὅτι χρησιμεύει
ὡς τριγυρινόν (ὡς περιφέρειαι),
ἢ ὡς γῆρας κτλ. S. (μηνμ.) οἱ πε-
ρισταγοῦντές τινα.

ENTOURER, ῥ. περιστοιχίζω(-κυ-
κλῶν, -τριγυρίζω).

ENTOURER, ὁ. τὸ περὶ τὴν μα-
θηρίαν (ἐντεταμημένον) μέρος τῆς
ἐκείνης.

ENTOURER, ῥ. συμ-

πονεῖν πρὸς ἀλλήλους.

ENTOURER, ῥ. κατη-

γορεῖν ἀλλήλους.

ENTOURER, τὸ μεταξὺ τῶν δύο

πρόσθεν δράματος, ἐμβόλιον.

ENTOURER, ῥ. βοηθεῖν

ἀλλήλους, συμβοηθεῖσθαι.

ENTRAÎLES, θ. πλθ. τὰ ἐντέσθια,
τὰ σπλάγγνα (κυρ. ὅ μυθορ.).

ENTRAÎNER (S'—), ῥ. ἀγαπᾶν
ἀλλήλους, ἀνταγαπᾶσθαι.

ENTRAÎNE, εὐθυμία.

ENTRAÎNABLE, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον
δύναται τις 'να παρσούρη.

ENTRAÎNANT, κ. ἐπαγωγός.

ENTRAÎNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

ENTRAÎNER, ῥ. σύρω μαζί μού.

S. (μυθορ.) παρασύρω. S. συν-
επάγομαι.

ENTRAÎT, ἡ μεσούδμη (δοκός) τῆς
στεῖγης.

ENTR'APPELER (S'—), ῥ. καλεῖν
ὀνομαστί ἀλλήλους.

ENTRAVER, ῥ. περικλῶναι. (μυθορ.)
βέλλω πρόσκομμα, παρεμπο-
δίζω.

ENTRAVERER (S'—), ῥ. (ναυτ.),
παρεμβάλλω ἑμαυτὸν, παρεμ-
βαίνω πλῆγους.

ENTR'AVERTIR (S'—), ῥ. εἰδοποι-
εῖν (μηνύειν πρὸς) ἀλλήλους.

ENTRAVER, θ. πλθ. περικλῶν. S.
(μυθορ.) ἐμπόδιον, πρόσκομμα.

ENTRAVER, κρίςος δερμάτινος
ἐμβυλλόμενος περὶ τὸ μεσοκί-
νιον τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου.

ENTRE, (πρὸς), μεταξὺ, ἀνάμε-
σα, ἐν, εἰς.

ENTRE-BAILLER, ῥ. 'μισοανοίγω.

ENTRE-BAISER (S'—), ῥ. φιλεῖν
ἀλλήλους, φιλεῖσθαι.

ENTRE-BATTRE (S'—), ῥ. δέρνειν
ἀλλήλους.

ENTRECHAT, βῆμά τι τοῦ χοροῦ.

ENTRE-CHERCHER (S'—), ῥ. ἀνα-
ζητεῖν ἀλλήλους.

ENTRE-CHOISIR (S'—), ῥ. συγ-
κρούσθαι (πρὸς ἀλλήλους).

ENTRE-CLOIRE, ῥ. 'μισοκλείω.

ENTRE-COLONNEMENT, τὸ μεταξὺ
τῶν κόνων διάστημα.

ENTRE-CÔTE, τὸ μεσὸ πλευρὸν (τμη-
μα κρέατος).

ENTRE-COURIR, ῥ. διακρίπτω.

ENTRE-COURS, τὸ δικαίωμα τῆς

ἐναλλεξέ ἐπινομήσεως λειψωδίων με-
ταξὺ διαφόρων κοινοτήτων.

ENTRE-CROISER (S'—), ῥ. διασταυ-
ροῦν (ἀλλήλους).

ENTRE-DÉCHIRER (S'—), ῥ. ἀφα-
νίζειν ἀλλήλους.

ENTRE-DÉTRUIRE (S'—), ῥ. ξε-
σχίζειν ἀλλήλους.

ENTRE-DEUX, τὸ μεταξὺ (δύο

πραγμάτων συνεχόμενων), τὸ
μεταξύμιον.

ENTRE-DÉVOUER (S'—), ῥ. τριῶ-
γειν ἀλλήλους, τρώγεσθαι.

ENTRE-DIRE (S'—), ῥ. λέγειν πρὸς
ἀλλήλους.

ENTREER, ὁ εἰσόδος. S. (μυθορ.)
ἐναρξίς. S. φόρος ἐπὶ τῶν εἰσα-
γομένων. S. τὰ μετὰ τοῦ βρα-
στοῦ φαγητά.

ENTREFAITES, θ. πλθ. SUR CES—,
ἐν ταύταις.

ENTREFERIR, INK, μεταποιᾶς, οὐτε
λεπτός οὐτε χονδρός.

ENTRE-FRATERN (S'—), ῥ. κτω-
πῶν ἀλλήλους.

ENTREHER, τρόπος (καλός) τοῦ
ψήφισθαι, συμπεριφορᾶ.

ENTRE-ÉGORGER (S'—), ῥ. σφάζειν
ἀλλήλους.

ENTRE-ÉLIER (S'—), ῥ. μισεῖν ἀλ-
λήλους.

ENTRE-ÉCHER (S'—), ῥ. ἐρε-
θίζειν (παρενοχλεῖν) ἀλλήλους.

ENTRE-ÉCHER (S'—), ῥ. συγ-
κρούσθαι.

ENTRE-ÉCHER, τὸ οὐσ. τοῦ-

ENTRE-ÉCHER, ῥ. (γεωργ.),
ὀργάνω ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος
καθ' ὅταν διακρίπεται ὁ πάγος.

ENTRE-ÉCHER, τὸ οὐσ. τοῦ-

ENTRE-ÉCHER, ῥ. συμπλέκω.

ENTRE-ÉCHER, συστήματα συμπε-
πλεγμένα, περιπλοκάδες.

ENTRE-ÉCHER, ῥ. βάλλω (ἐμπήγγω)
ἀνάμεσα κομμάτια λαρόν.

ENTRE-ÉCHER, διάσπινον.

ENTRE-ÉCHER, ῥ. φέγω ἀνάμεσα,
διαφέγω.

ENTRE-ÉCHER (S'—), ῥ. τρώγειν
ἀλλήλους.

ENTRE-ÉCHER, ῥ. ἀνακρίτων με-
ταξὺ, συναναμειγνύω, παρεμβάλλω.

ENTRE-ÉCHER, τὰ μεταξὺ τοῦ ἐφ' ἑ-
αυτοῦ καὶ τῶν ὁπωρικῶν φαγητά.

ENTRE-ÉCHER, EUSE, μεσότης,
προξενότης.

ENTRE-ÉCHER (S'—), ῥ. μεσολα-
βῶ, μεσότης.

ENTRE-ÉCHER, ὁ. μεσότης, μεσολα-
βήσις.

ENTRE-ÉCHER (S'—), ῥ. δάκνειν
ἀλλήλους.

ENTRE-ÉCHER (S'—), ῥ. βλάπτειν
ἀλλήλους.

ENTRE-ÉCHER, βάδισμά τι τοῦ ἵππου
πλησιάζον πρὸς τὸ amble.

ÉPARGNANT, Ε, φειδωλός, οίκο-
νομος.
ÉPARGNE, θ. φειδώ, οικονομία.
ÉPARGNER, ρ. οικονομῶ. S. φεί-
μαι.
ÉPILLEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ -
ÉPILIER, ρ. (δια)σκορπίζω.
ÉPILÉS, Ε, σκορπισμένος, διεσπαρ-
μένος. S. (οὖσ. ναυτ.) ἀστραπαί
μοις ῥοντῆς.
ÉPILÉ, τὸ ἐξυλον τὸ συνέχον τοὺς
ὀφθαλμούς τῆς ἀμάξης.
ÉPILIN(-ÉPIN), νόστος τις (πρῆ-
ξ τοῦ ποδός) τῶν ἵππων.
ÉPILIER, ρ. συντρίβω τὸν πάτον
πατρὸς κτλ. || (ἡ πθ. μυθ.)
ἐπὶ (θ.) σιμός, πατισιμός.
ÉPILIER (s'), ρ. ἀποθραύο-
μαι.
ÉPILURE, θ. θραῦσμα λίθου πε-
ριστοιμένου ἀπροσέκτως.
ÉPILURE, εἶδος κήτους (δελφί-
νου), φάλιανος.
ÉPILURE, θ. πλάτη, ὤμος.
ÉPILURE, θ. μιὰ (κουτιὰ) μὲ τὸν
ῥόν.
ÉPILUREMENT, προμαχὼν, τά-
ξις.
ÉPILURE, ρ. ξεπλάττω. S. (ετρατ.)
ξεπλάττω διὰ προμαχῶνος. S.
(ετρατ.) βοηθῶ. S. (μσ. κη-
ροπ.) ἐτροποφῶ. || une bête
épilée, κόρη διεσφαρμένη.
ÉPILLETTE, θ. ἐπωμὶς (ετρατ.).
ÉPILLETTE, (οίκ.), ὁ ὑψηλο-
τέρων διὰ τὰς ἐπωμίδας του.
ÉPILLETTE, θ. εἶδος ἀνελκυστῆρος
(celle).
ÉPILURE, ἐπὶ θ. ὁ μὴ ἔχων κύριον.
(πλθ. θ.) τὰ ἐκβρασθέντα
ἀπὸ τὴν θάλασσαν.
ÉPILURE, εἶδ. σίτου, ζεῖα, ἀ-
προσέκτως.
ÉPILURE, ρ. μεταγγίζω τὸ κα-
κάρι τοῦ λέβητος εἰς τὴν δε-
ξιάνην τοῦ ἀλοπηγίου.
ÉPILURE, θ. ἔσρος, σπαθί. S. (συνκ-
τ.) τὸ στρατ. ἐπάγγελμα. ||
il de l' —, ἐν στόματι μα-
κάρι (διπλασιάζεται τὸ E πρὸ
ἀνώνων), ρ. συλλαβίζω.
ÉPILURE, θ. συλλαβισμός.
ÉPILURE, ρ. ἐκβάλλω τὰ κοκκοῦ-
σιν (κωρικοῦ).

ÉPERON, Ε, ἐκστατικός. τεθορυ-
δημένος.
ÉPERONNEMENT, ἐπὶ ρ. ὥστε χάνε-
σθαι.
ÉPERON, εἶδος σμαρίδος, (ιχθ.).
ÉPERONNAUX, πλθ. ἡ θύρα τῆς αἰ-
κῆς.
ÉPERON, πτερνιστήρ, μῶψ, (Τ.)
μαχμοῦζι. S. πλῆκτρον (τοῦ πε-
τεινοῦ). S. ἔμβολον (πλοῦ). S.
ὀχύρωμα δρυῶν. S. ρυτίς
περὶ τὸν ὀφθαλμόν.
ÉPERONNÉ, ΕΕ, ὁ φορῶν ἢ ἔχων
éperons.
ÉPERONNELLE, θ. = GRATERON,
CROISSETTE, LAMPORDE.
ÉPERONNERIE, θ. τὸ ἔργον (τὸ ἐμ-
πόριον) τοῦ -
ÉPERONNIER, ὁ πωλὼν ἢ κατα-
σκευάζων πτερνιστήρας (χαλι-
νοὺς κτλ.). 2) εἶδος πτηνοῦ
(αἰῶνος) τῶν 'Ινδ. καὶ τῆς Κί-
νας.
ÉPERONNIER, ἱέραξ, (πιν.). S. εἶδ.
δικτύου, πεζόβελος. || herbe à
l' —, ἴδε τὸ ἐπὶ μ.
ÉPERONNIER, θ. εἶδος φυτοῦ (ζο-
χοῦ ἢ κιχωρίου), ἱερᾶκιον.
ÉPERONNIER, = ÉPILURE.
ÉPERONNIER, θ. ἐσθλὴς, περὶ κνέδα.
ÉPERONNIER, ἐπὶ θ., ἐφήμερος.
ÉPERONNIER, θ. πλθ. ἐφημερί-
δες (ιστορ. ἢ ἄστυν.).
ÉPERON, ἐφοδὸς, ἱερατικὸν ἄμφιον
(ζώνη ἢ ὀράριον) τῶν Ἰουδαίων.
ÉPERONNES, πλθ. ἔφοροι (τῆς Σπάρ-
της).
ÉPI, στάχυς.
ÉPIC, θ. ἀρωματικὸν, ἄρωμα.
ÉPICER, ρ. ἀρτύω μὲ ἀρωματικά.
|| (ἡ πθ. μυθ. ὡς ἐπὶ θ.) δριμύς,
δριμύτης. (ἐπὶ ἐμπορευμ.) ἀ-
κριβός.
ÉPICERIE, θ. (περιληπτ.), τὰ ἀ-
ρωματικά καὶ τὸ ἐμπόριον αὐ-
τῶν.
ÉPICIER, ΕΕΕ, παντοπώλης, μπα-
κάλης ἢ ἀχτάρης.
ÉPICURIEN, ΕΕΕ, ἑπικούρειος.
ÉPICURIEN, εἶδος.
ÉPICURISME, τὸ σάτυρισμα τοῦ 'Ε-
πικούρου.
ÉPIDÉMIE, θ. ἐπιδημία.
ÉPIDÉMIOLOGIE, ἐπὶ θ. ἐπιδημικός.
ÉPIDERMIS, ἐπιδερμὶς.
ÉPIER, ρ. καιροφυλακῶ, παρα-
μονεύω. 2) (οὐδ.) σταχυοῦμαι.

ÉPIERAGE καὶ (συνγόν.)
ÉPIEREMENT, τὸ οὖσ. τοῦ -
ÉPIERER, ρ. ἐκβάλλω τοὺς λί-
θους (ἀγροῦ), λιθοβολῶ.
ÉPIEU, εἶδος λόγχης, πρόβολος
ÉPIGASTRE, ἐπιγαστήριον.
ÉPIGASTRIQUE, ἐπὶ θ. ὁ τοῦ ἐπι-
γαστρίου.
ÉPIGONNER, ρ. (οἰκοδ.) ἀσβεστῶ-
ν ἐπαλίσσων.
ÉPILOTE, θ. ἐπιγλωττίς.
ÉPIGRAMME, ἐπὶ θ. ἐπιγράμ-
ματικός.
ÉPIGRAMMATISTE, ἐπιγραμματο-
ποιός.
ÉPIGRAMME, θ. ἐπίγραμμα. S.
σκώμμα δηκτικόν.
ÉPIGRAMME, θ. χωρὶον συγγρα-
φίως ἐπιγεγραμμένον εἰς τὴν
ἀρχὴν βιβλίου.
ÉPILOTE, ἐπὶ θ. φιλωτικός (τῶν
τριχῶν). || (οὖσ.) φιλωθρον.
ÉPILOTE, θ. ἐπιληψία.
ÉPILEPTIQUE, ἐπὶ θ. ἐπιληπτικός.
ÉPILE, ρ. μαδῶ (τὰς τριχάς).
ÉPILOGUE, ἐπιλόγιος.
ÉPILOGUE, ρ. ἐπικρίνω, μέφο-
μαι.
ÉPINARD, σπανάκι, (φυτ.).
ÉPINAGE, τὸ οὖσ. τοῦ -
ÉPINER (τὸ α τρέπεται πρὸ τοῦ
A καὶ ο εἰς ο), ρ. κόπτω τὰ
πρώιμα φύττα τοῦ δένδρου ἵνα
βλαστήσῃ ἀργότερα 2) τῶν -
ÉPINETTER, ρ. ἐκβάλλω διὰ τῆς
συμπίδος τὰ κάρφη (τοὺς κόμ-
πους κτλ.) τῆς ἐρίας.
ÉPINETTE, ΕΕΕ, ὁ καθαρῶν
διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ λαβίδος τὴν
ἐρίαν.
ÉPINETTE, θ. μικρὰ λαβὶς πρὸς
καθαρισμὸν τῆς ἐρίας.
ÉPINETTE, ΕΕΕ, = ÉPINETTE.
ÉPINETTE, εἶδος σφύρας πρὸς λι-
θοτομίαν.
ÉPINE, θ. ἀκνῶθα, ἀγκάθι. S. (ἀ-
νατομ.) τὸ βραχιοκόκαλον. || —
blanche, εἶδος φυτ., ὀνόπορον.
ÉPINETTE, θ. εἶδος μουσ. ὀργά-
νου, σαντοῦρι. 2) εἶδος ἐρικα-
ρίου μὲ χωρίσματα ὅπου τρέ-
φονται ὀρνίθες.
ÉPINETTE, ΕΕΕ, ἀκανθώδης. S.
(μυθολ.) δούρολος.
ÉPINETTES, εἶδος κνέδα, (Μαχ.)
δράκοντος, (ὀδόντ.).
ÉPINETTE, καρτίτσα.

ÉPINGLETTE, θ. καρφοβελόνη διὰ ξυστούπωμα τῆς τρώπας τοῦ τουφεκίου.

ÉPINGLIER, ὁ πωλὼν καρφίτσαις.

ÉPINIERE, θ. ἐπίθ., ἡ τοῦ βαχο-κακκάλου, νωτιαία.

ÉPINIERS, πλθ. δάσος ἀκανθῶν, ἀκανθότοπος.

ÉPIPHANIE, θ. τὰ Θεοφάνεια.

ÉPILOON, (ἀνατομή), τὸ ἐπίπλοον.

ÉPIQUE, ἐπίθ. ἐπικός.

ÉPISCOPAL, κ, ἐπισκοπικός.

ÉPISCOPAT, ἐπισκοπή.

ÉPISCOPAUX, οἱ Ἐπισκοπικοί (εἰς τὴν Ἀγγλ.).

ÉPISODE, ἐπιστόδιον.

ÉPISODIQUE, ἐπίθ. ἐπεισοδικός.

ÉPISSE, ῥ. (ναυτ.), συνδέω διὰ τῆς συμπλοκῆς τῶν σχοινίων.

ÉPISSEIRE, θ. δικτυωτὸν σιέπα-μα τῶν ἵππων.

ÉPISSEIN, σουβλὶ πρὸς-

ÉPISSEUR, τὸ οὖς τοῦ ÉPISSE.

ÉPISTOLAIRE, ἐπίθ. ἐπιστολικός.

ÉPITAPHIE, ἐπιτάφιος (ἐπιγραφή).

ÉRITE, θ. ξύλινον ἐμβόλιον πρὸς στούπωμα τῶν τρημάτων τῆς τροπιδῆς τοῦ πλοίου.

ÉRITHALAN, ἐπιθαλάμιος (ὑμνος).

ÉRITHÈTE, θ. τὸ ἐπίθετον.

ÉRITOSE, θ. = CHAPERON.

ÉRITOIN, εἶδος σουβλίου πρὸς ἐν-αρμογὴν τῶν érites, ἡ πηχτή-ριον.

ÉRITOME, ἐπιτομή.

ÉRITRE, θ. ἐπιστολή.

ÉRIZOOTIE, θ. ἐπιζωοτία, φόβος.

ÉRIZOOTIQUE, ἐπίθ. ὁ τῆς ἐπιζω-οτίας.

ÉRORE, κκ, κλαυμένος, ἔνδακρος.

ÉROUÉ, κκ, με ἀνοικτὰς πτέρυ-γας.

ÉRLUSCHAGE ἢ ÉRLUSCHEMENT, τὸ οὖς τοῦ-

ÉRLUSCHER, ῥ. παστρεύω (χόρτα, τσάχαν κτλ.). S. (μφορ.) λε-πολογῶ, διυλίζω, διονυχίζω.

ÉRLUSCHER, EUSE, ὁ διονυχίζων (τὰς λέξεις).

ÉRLUSCHON, ἐργαλεῖον διὰ érlu- schage, κνάφος.

ÉRLUSCHON, θ. κροκίδια (κνάφα-λα) ἐρέας κτλ.

ÉROINTE, κκ, ξεγοφισμένος (κα-

πος ἢ κύων), κουτσομεισιαμέ-νος.

ÉROINTER, ῥ. ἀμβλύνω τὴν αἰχ-μὴν (βελόνης κτλ.).

ÉROINTILLER, ῥ. = ÉPINCETER.

ÉRONGE, σπόγγος, σφουγγάρι.

ÉRONGER, ῥ. παστρεύω μετὰ τὸ σφουγγάρι, σπογγίζω.

ÉRONTILLAGE, τὸ οὖς τοῦ ÉRON- TILLER.

ÉRONTILLE, θ. τὸ σιδηροῦν ἢ ξύ- λινον ὑποστήριγμα τῶν σταμί-νων πλοίου.

ÉRONTILLEN, ῥ. (ναυτ.), ὑποστη-ρίζω δι' érontilles.

ÉROFEE, θ. ἐποποιία.

ÉROQUE, θ. ἐποχή.

ÉROUILLER, ῥ. ψερίζω, ξεψειρι-άρω.

ÉROULARDAGE, τὸ οὖς τοῦ-

ÉROULARDER, ῥ. διαλέγω τὰ κα- πνόφυλλα.

ÉROUMONER, ῥ. κάμνω ν ἀπαυ- δήσωσιν οἱ πνεύμονες.

ÉROUSAILLES, θ. πλθ. στεφανώ-ματα, γάμος.

ÉROUSE, θ. σύζυγος (ἡ).

ÉROUSER, θ. ὕμνη, νέονυμος.

ÉROUSER, ῥ. νυμφεύομαι.

ÉROUSEUR, ὁ ἔχων σκοπὸν νὰ νυμφευθῇ.

ÉROUSSETER, ῥ. κτυπῶν ξεσκο- νίζω.

ÉROUSSETTE, θ. κομμάτι πανιοῦ διὰ σκούπισμα τῶν ἵππων, γκεμπρές.

ÉROUSSETOIR, μικρὰ λαβὴς τῶν ἀδαμαντουργῶν.

ÉROUTI, λέρα τῆς ἐρέας.

ÉROUTIER, ῥ. = ÉPINCETER.

ÉROUTIER, EUSE, = ÉPINCETEUR.

ÉROUVANTABLE (ἢ ἐπὶ ῥ. -EMENT), ἐπίθ. φρικτός, τρομερός.

ÉROUVANTAIL, φόδητρον (διὰ τὰ πτηνά).

ÉROUVANTIE, θ. τρόμος, τρομέρα.

ÉROUVANTER, ῥ. τρομάζω, ξυπ- πίζω.

ÉROUX, OUSE, σύζυγος.

ÉRVINDRE, ῥ. στραγγίζω.

ÉRVINTE, θ. τάνυσμα (διαβροάς).

ÉRVENDRE (v—), ῥ. κυριεύομαι (ἀπὸ πάθος). || (εὐχρ. μόνον ἢ πθ. μετ.) épris (d'amour), ε, ἐρωτόληπτος.

ÉRVENIR, θ. δοκιμάζω. S. διόρ- θωσις (τυπογραφική).

ÉROUVER, ῥ. δοκιμάζω. S. δοκ- φέω, πιάσχω.

ÉROUVETTE, θ. δοκιμαστήριον (τεχν.). S. (χειρουργ.) εἶδ. καλῆς

ἑτῆρος.

ÉRUCHE, ῥ. ψολιζέω.

ÉRUCHE ἢ (δοκονορ) ÉROUCHER, θ. (γεωργ.), εἶδος πτεράλου.

ÉRUSEMENT, ἐξάνλησις S. ἀνα- νία.

ÉRUSER, ῥ. ἐξαντλῶ (καρ. καὶ

μφορ.).

ÉRUSETTE, θ. (ἀλιευτ.), κροπὴ

ÉRUSE-VOLANTE, θ. μὴχανή (εἰς

σχῆμα ἀνεμομύλου) πρὸς ἐξάν- τλησιν τῶν σταθμῶν ὕδατος.

ÉRUATION, θ. καθαρισμός (καρ. καὶ μετν.).

ÉRUATOIRE, ἐπίθ. καθαριστικός.

ÉRUER, θ. (ἀρχιτεκτ.), στρίβω

κτιρίου κατὰ τὸ καθυετὸ μέγε-θος.

ÉRUER, ῥ. καθαρίζω, λαγυρίζω.

ÉRUER, θ. εἶδος τιθυμάλων (φοτ.).

ÉQUARRIE, ῥ. τετραγωνίζω (στρ. λεκῶν), ἰσάζω (ξύλον, πέτρα κτλ.).

ÉQUARRISSAGE τετραγωνισμός (εἰς

σάμα) ξύλου κτλ. S. σκότωσις ἢ

ἢ ξέγδαρμα (ξύων ἀχθοφόρων).

ÉQUARRISSEMENT, τὸ οὖς τοῦ É-

QUARRIR.

ÉQUARRISSEUR, ὁ ὕδερναι τὴν

ἀχρήστους ἵππους κτλ.

ÉQUARRISSON, ἐργαλεῖον (μάχα-ρα) τοῦ ÉQUARRISSEUR καὶ ἄλλων

τεχνιτῶν.

ÉQUATEUR, ὁ ἰσημερινός (κύκλος)

ÉQUATION, θ. (ἀλγεβρ.), ἡ ἰσότης

S. (ἀστρ.) ἰσοχρονισμός.

ÉQUATORIAL, ALB, ὁ ὑπὸ τῶν ἰση- ριμῶν.

ÉQUERREAGE, τὸ οὖς τοῦ ÉQUER- RER.

ÉQUERRE, θ. γνώμων (γωνιομε- τρικός), ἀλφάδι.

ÉQUERRE, ῥ. ἰσάζω διὰ τοῦ γω- νιομέτρου ξύλον κτλ.

ÉQUESTRE, ἐπίθ. ἑίππος.

ÉQUIANGLE, ἐπίθ. ἰσογώνιος.

ÉQUILATÈRE, κ, ἰσόπλευρος.

ÉQUILATÈRE, ἐπίθ. ἰσόπλευρος (μετ' ἄλλου).

ÉQUILIBRER, ἐργαλεῖον λεπτο- γῶν πρὸς καταμέτρησιν τῶν

ESCARMOUCHEUR, ῥ. ἀκροβολίζομαι.
 ESCARMOUCHEUR, ἀκροβολιστής.
 ESCANNER, ῥ. λεπτύνω τὸ δέρμα.
 ESCAPULE, ὁ. εἶδος ἀντιδίου (φυτ.).
 ESCARPE, ὁ. ἡ κλίτις τῆς τάφρου ἐκ τοῦ μέρους τοῦ φρουρίου.
 ESCARPEMENT, κλίτις ἀπόκρημνον τάφρου.
 ESCARPER, ῥ. κάμνω τι ἀπόκρημνον.
 ESCARTER, ἐμβάζεω λεπτή.
 ESCARPOLETTE, ὁ. αἰώρα, κούνια, ἀνεμόκουνια. ||. l'ête à l'—, κούφιο κεφάλι, κυρνούμενος ἄνθρωπος.
 ESCARRE, ἴδε ESCARRIE.
 ESCAVECADE, ὁ. (ἵππαστ.) τράθηγμα μὲ τὸ caveron.
 ESCHERE, ὁ. κάρκαδον (πληγῆς), ἐσχάρα.
 ESCIENT, (παλ.), γνώσις. ||. à bon —, ἐν γνώσει (τοῦ πράγματος). ἐν συνειδήσει.
 ESCLANDRE, σκάνδαλον, θόρυβος.
 ESCLAVAGE, δουλεία, σκλαβιά. §. (τεχν.) περιδέλαιον λιθοκόλλητον, χαρχάλι.
 ESCLAVE, δούλος, σκλάβος.
 ESCOBARDER, ῥ. διςσολογῶ ἢ ἀποσιωπῶ δολίως.
 ESCOBARDERIE, ὑπεκφυγή, πανουργία.
 ESCOCHER, ῥ. πλάθω τὸ ψωμί.
 ESCOFFIER, ῥ. (χυδ.), σκοτόνω.
 ESCOCHIFFE, ὁ ἀρπάζων ἀνερωτήτως. §. ἀνοστοκαμωμένος, μακρολέστακος.
 ESCOME, (ναυτ.), ξύλινον ἐμβολον.
 ESCOMPT, προσέφλησις.
 ESCOMPTER, ῥ. προσεφλῶ.
 ESCOPE, ὁ. (ναυτ.), φτυάρι μὲ τὸ ὅποιον ἀδειάζουν τὰ νερά.
 ESCOVERCHE, ὁ. μηχανή (γέραννος μὲ τροχιλίαν) πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων.
 ESCOPELLE, ὁ. εἶδος καραβίνος.
 ESCOPE, ὁ. συνοδία ἔνοπλος, φρουρά.
 ESCORTER, ῥ. συνοδεύω πρὸς φρουρὰν, συμπαραπέμπω.
 ESCOUADE, ὁ. οὐλῆμος, (ετρατ.).
 ESCOUPRE, ὁ. φτυάρι σιδηρούντων ἀνοστοκαμίνων.
 ESCOURGEE, ὁ. μαστίξ ἐκ πολλῶν λωρίων.
 ESCOURGEEON, κριθὶ ὄψιμος, γρασίδι.

ESCOURNE, (ναυτ.), ὀπίσω.
 ESCOURSSE, μηχανή πρὸς ἐκβολαίαν τοῦ κανναβίου.
 ESCOUSSE, ὁ. δρόμος (τὸν ὅποιον παίρνει τις ἵνα πηδῇ δύνατότερα).
 ESCHIME, ὁ. ὀπλασκία, διαξιφισμός, σκιμαχία.
 ESCHIMER, ῥ. σκιμαχῶ πρὸς ὀπλασκίαν, διαξιφίζομαι.
 ESCHIMEUR, ἐμπειρος ὀπλασκίας.
 ESCHOC, αἰσχροκερδής, πανουργός.
 ESCHOUER, ῥ. κλέπτω πανουργῶς.
 ESCHOUERIE, ὁ. αἰσχροκέρδεια, πανουργία.
 ESCHOUERIE, EUSE, ὁ αἰσχροκερδῶν (κλέπτων πανουργῶς τι).
 ESCULENT, ENTE, (διδάκτ.), ἐδωδιμος.
 ESPACE, διάστημα. §. (ὁ) διάσχιον, (τυπγράφ.).
 ESPACEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ.
 ESPACER, ῥ. διαιρῶ (διατάττω) καλῶς τὰ διαστήματα.
 ESPADE, ὁ. σπάθη φυλὴν πρὸς ἐργασίαν τῆς καννάβειας.
 ESPADER, ῥ. κοπανίζω τὸ καννάβι μὲ τὴν σπάθην.
 ESPADEUR, ὁ κοπανίζων τὸ καννάβι.
 ESPADOLE, ὁ. ὑποκορ. τοῦ ESPADE.
 ESPADON, σπάθη πλατεία (ἀμφιλαφής). §. ξιφίας, (ἰχθ.).
 ESPADONNER, ῥ. διαξιφίζομαι μὲ espadon.
 ESPAGNOLETTE, ὁ. εἶδος λεπτοῦ υφάσματος. §. σιδηρικόν τι (μάνδαλος) εἰς τὰ παράθυρα.
 ESPALIER, ῥ. προσδέω τοὺς κλάδους δένδρου εἰς τὸν τοίχον.
 ESPALIER, δένδροστοιχία πρὸς τοίχον.
 ESPALME, μίγμα πρὸς ἐπέλειψιν τῆς τρόπιδος τοῦ πλοίου.
 ESPALMER, ῥ. καθαρῶς καὶ ἀλείφω μὲ λίπος κτλ. τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου, παλαμίζω.
 ESPALMEUR, ὁ ἐπολείφων (παλαμίζων) τὰ πλοῖα.
 ESPARGET (CETTE, ὁ.) = SAINFOIN.
 ESPARGOUTE, ὁ. = MUGUET (LE PETIT).
 ESPECE, ὁ. εἶδος. §. (πλθ.) νομίσματα.
 ESPERANCE, ὁ. ἐλπίς.

ESPERER, ῥ. ἐλπίζω.
 ESPIEGLE, ἐπιθ. διαβολικόν, ψευτιά.
 ESPIECLEME, ὁ. διαβολή, ψευτιά.
 ESPINGOLE, ὁ. τουρλίκι πλατύνον.
 ESPION, κατάσκοπος.
 ESPIONNAGE, κατασκοπία.
 ESPIONNER, ῥ. κατασκοπεύω.
 ESPLANADE, ὁ. μέρος ἀνοιχτὸν ὁμαλὸν ἐμπροσθεν κτιρίου ἢ φρουρίου.
 ESPOIN, ἐλπες.
 ESPOLE, ὁ. τὸ νῆμα τῆς κλωστικῆς.
 ESPOLEUR, ὁ γεμίζων καὶ ἐκτείνων τὰ μασούρια.
 ESPOLIN, μασούρι.
 ESPONTON, εἶδος λόγχης.
 ESPOULE, ὁ. τὸ κελίωμα τῆς κλωστικῆς κερίδας.
 ESQUISSE, πνεῦμα. §. νοῦς, ἐννοία.
 ESQUISSE, χαρὰκτῆρ, ἔθος.
 ESQUIF, (Π.) σκάφος, ἐφέλιον πλοῖον.
 ESQUILLE, ὁ. (χειρουργ.), σκελετὸς (ὀστέον).
 ESQUINANCE, ὁ. κυνέγχη (ὀστόν).
 ESQUINE, ὁ. οἱ γόμφοι τοῦ ἔσπευ.
 ESQUIPOT, = TIRAILLE.
 ESQUISSE, ὁ. σχέδιον ζωγραφίματος.
 ESQUISSEUR, ῥ. προσχεδιάζω.
 ESQUIVER 3 S —, ῥ. φεύγω (ἀποφεύγω) μὲ τρόπον, ἐκφυγῶν, ὑπεκφεύγω.
 ESSAI, δοκιμή, ἀπόπειρα. §. δοκίμα. §. δοκίμιον.
 ESSAIM, σμήνος (κυρ. καὶ μετρητ.).
 ESSAIMAGE καὶ
 ESSAIMEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ.
 ESSAIMEUR, ῥ. ἐκβάλλω σμήνον.
 ESSANGEAGE, ἐξέρρηγμα.
 ESSANGHE, ῥ. ἐξέρρηγξιν, (πλοῖον) σπασίον.
 ESSARDER, ῥ. (ναυτ.), καταστρέφω τὸ κατὰστρωμα.
 ESSART, τῇ χέρσοι.
 ESSARTAGE καὶ
 ESSARTEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ.
 ESSARTER, ῥ. καθαρῶς (ἀπὸ ἐλπίων, ἀκάνθων κτλ.) χέρσον γῆν.
 ESSAYER, ῥ. ἀπαντῶ μὲ τὸ πλοῖον τὸ ὕδωρ λάκκου ἢ ὀρεῖας πρὸς ἀλλευσιν ἰχθύων.
 ESSAYE, ῥ. δοκιμάζω, πρᾶττω.
 ESSAYERIE, ὁ. τὸ μέρος τοῦ δοκιμασίου τοκοπέλου ὅπου δοκιμάζονται τὰ νομίσματα.

ESTAMPEUR, ὁ ἐπὶ τῆς δοκ.μασίας τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, ἐκτρογγυλῶν.
ESTAMPEUR, ὁ. καρφίον σιδηροῦν (ἐκ-
 ὅλων) εἰς σχῆμα S.
ESTAMPEUR, σανίδιον πρὸς ἐξάσματος
 πλακά, στεγαστήρ.
ESTAMPILLAGE, τὸ οὖσ. τοῦ -
ESTAMPILLER, ῥ. (γεωργ.), ξερρίζων
 τὴν ἀγκυλὴν ἀπὸ τοῦ σίτου.
ESTAMPILLE, ὁ. εἶδος σαγμαρίου.
ESTAMPINER, ῥ. διασπείρω.
ESTAMPONCE, ὁ. οὐσία. S. ἀρωματι-
 ζῶν ἔλαιον.
ESTAMPONNÉ, **ELLE**, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -E-
 MART, οὐσιώδης.
ESTAMPONNER, ῥ. διδῶ τὸ ἀπαιτούμενον
 εἶδος εἰς τὸ σύρμα τῶν καρ-
 φίων.
ESTAMPONNET, εἶδ. μακροῦ τρυπάνου.
ESTAMPONNÉ, ὁ. εἶδος σκεπάρνου.
ESTAMPONNÉ, **ELLE**, ἐγκαταλειμμένος.
ESTAMPONNÉ, ὁ. ἄζων (τροχῶν).
ESTAMPONNÉ, ὁ. ὄρη (πρὸς πετῆσιν).
ESTAMPONNÉ, τὸ οὖσ. τοῦ -
ESTAMPONNER, ῥ. σεχνόνω (εἰς τὸν ἄ-
 γον).
ESTAMPONNÉ, ῥ. κόπτω τὰ ὠτία.
ESTAMPONNÉ, ὁ. κορεῖω βαθείως.
ESTAMPONNEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ -
ESTAMPONNER, ῥ. (γεωργ.), ξερρίζω-
 ν τὰ κούτσουρα.
ESTAMPONNEMENT, πιάσιμον τῆς
 ἀκροῦς, ἀχνίασμα.
ESTAMPONNEMENT, ῥ. πιάνω τὴν ἀνα-
 κούρην.
ESTAMPONNEMENT, ῥ. σχίζω τοὺς χόν-
 δας τῶν μυκτῆρων τοῦ ἵππου
 μὴ φριμάσσονται.
ESTAMPONNEMENT, ῥ. τραβῶ τὸν μοῦρον
 τοῦ τοῦ ληνου.
ESTAMPONNEMENT, ὁ. μέρος διὰ στέγνωμα (πα-
 νος κτλ.).
ESTAMPONNEMENT, **MAINS**, χειρόμακτρον, πε-
 ρὶ τὰ (τοῦ σφογγίσματος).
ESTAMPONNEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ -
ESTAMPONNER, ῥ. σφογγίζω. στεγνώνει
 εἰς ἄλμας ἢ ὁ ἥλιος τοὺς ὁρό-
 νους. S. (μηνμ.) ὑποφέρω.
ESTAMPONNEMENT, ὁ. ἀνατολή.
ESTAMPONNEMENT, ὁ. πρόχωμα ἀπὸ πα-
 νος κτλ.).
ESTAMPONNEMENT, ὁ. διπλοῦς πρίων τῶν
 ἀντιπρίων.
ESTAMPONNEMENT, ὁ. ταχυδρόμος ἀπὸ
 τοῦ εἰς σταθμόν.

ESTAFILADE, ὁ. κόψιμον εἰς τὸ
 πρόσωπον ἢ εἰς τὸ ὄφρεμα.
ESTAFILADER, ῥ. κάμνω estafi-
 lade.
ESTAME, ὁ. πλεκτὸν μάλλινον.
ESTAMINET, τόπος συναθροίσεως
 καπνίζόντων καὶ οἰνοποτόντων.
ESTAMPE, ὁ. χαλκογραφία. S. ἐρ-
 γασίον τοῦ πεταλωτοῦ κτλ.
ESTAMPER, ῥ. ἐκτυπῶ. S. = **ETAM-
 PER**.
ESTAMPILLE, ὁ. ὑπογραφή τυπω-
 μένη (εἰς ἐντάλματα κτλ.). S.
 ἐργασίον πρὸς τοῦτο.
ESTAMPILLAGE, τὸ οὖσ. τοῦ -
ESTAMPILLER, ῥ. σημαδεύω μὲ
 estampille.
ESTAMPONNER, ὁ. ἡ τρύπα τοῦ πε-
 τάλου.
ESTANGUES, ὁ. πλθ. λαβὶς τοῦ σι-
 δηρουργοῦ.
ESTIER (EN JUSTICE), ῥ. παρίσταται
 (ἐπὶ δικαστηρίου).
ESTIEBLE, ὁ. ἴος **ESTIEBLE**.
ESTIER, διώρυξ ἐνώπιον ἀλμυρῆς με-
 ποταμὸν ἢ βάλλον μὲ θάλασσαν.
ESTILLE, ὁ. ἐργασίον διὰ ἐρίαν.
ESTIMABLE, ἐπιθ. ἀξιότιμος.
ESTIMATEUR, ἐκτιμητής.
ESTIMATIF, ἐπιθ. (acte—), ἐκθε-
 σις ἐκτιμητοῦ.
ESTIMATION, ὁ. ἐκτίμησις.
ESTIME, ὁ. ὑπόληψις. S. ὑπολο-
 γισμὸς τοῦ ὁρόμου πλοίου.
ESTIMER, ῥ. ἐκτιμῶ. S. ἔχω εἰς
 ὑπόληψιν. S. νομίζω.
ESTIVAL, αἰθ. ὁ τοῦ θέρους.
ESTIVER, ὁ. φορτίζω βενθαικίου καὶ
 τῶν τοιούτων, στοῖβα.
ESTIVER, ῥ. διάγω πού τὸ θέρος.
ESTOC, σπαθὶ στενὸμακρον. S.
 αἰχμὴ (εἰφους κτλ.), ῥάβδος σε-
 σιδηρωμένη.
ESTOCADÉ, ὁ. σπαθιά.
ESTOMAC, στόμαχος. S. στήθος
 (ὀρνίθιος κτλ.).
ESTOMPE, ὁ. (ζωγραφ.) χαρὶ ἢ δερ-
 μα στρημμένον κυλινδρικοῦ εἶδους
 πρὸς ἔκτασιν τῶν διὰ τοῦ χρω-
 στήρος γραμμῶν.
ESTOMPER, ῥ. (ζωγραφ.) ἀπλύνω τὸ
 χρώμα διὰ τοῦ estompe.
ESTOUFFAGE, ὁ. = **ESTUYER**.
ESTOUPIER, στουππὶ πρὸς γέμι-
 σμα τοῦ κανονίου, βύσμα.
ESTRADE, ὁ. ἔδος, ἐράτα. S. κρη-

πὶς (ὑψωμα) ἐπὶ θαλάσσης, ἐνά-
 θαθρον, ἐξέδρα.
ESTRAGON, εἶδος λαχανικοῦ εὐό-
 σμου.
ESTRAMACON, ξίφος ἰστομον. S.
 ||. **COUP D'—**, σπαθὶς μὲ τὴν
 κοπιτήρην.
ESTRANGUILLÉ, ὁ. ἐργασίον πρὸς
 σημάδευσιν τῶν ζώων.
ESTRAPANE, ὁ. σχοινισμὸς, εἶδος
 βασάνου.
ESTRAPADER, ῥ. βατανίζω διὰ
 σχοινισμοῦ.
ESTRAPASSER, ῥ. κατακουράζω
 τὸν ἵππον.
ESTRAPER, ῥ. σχίζω τὴν καλὰ-
 μὴν διὰ τοῦ -
ESTRAPOIRE, ὁ. ἐργασ. πρὸς σχί-
 σιμον τῆς καλῆς.
ESTRAQUEILLE, ὁ. φτυάρι τοῦ ὑα-
 λουργοῦ.
ESTRASSIN, ὁ. γνάφαλα μεταξίον.
ESTROPIER, ῥ. μισερνῶν, πακα-
 τίσω. S. (μηνμ.) διαστρέφω.
ESTUPEUR, μοῦρα, (ἴχθ.).
ESTULE, ὁ. εἶδος εὐφορβίου.
ET, σύνδ. καὶ
ÉTALAGE, ἔσον πληρόναις διὰ
 τὸ ζῶν του εἰς σταυλόν.
ÉTALÉ, ὁ. σταυλός, βουστάσιον.
ÉTALER, ῥ. βέλλω εἰς τὸν σταυ-
 λόν.
ÉTALI, ἡ τέχνη (τὸ τεχνικῶς)
 τῶν τεχνιτῶν ζήργασθαι πρὸς
 ἔταλιν, ῥ. τοποθετῶ τι μόνιμος.
 ἰδρῶν. καθίστημι. εἰσάγω. διο-
 ρίζω. ἀποδεικνύω.
ÉTABLISSEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ **É-
 TABLIR**, τοποθετήσις, ἰδρῶν,
 ἀποκατάστασις κτλ. S. κατὰ-
 στήμα.
ÉTADOU, = **ESTADOU**.
ÉTAGE, πάτωμα (οἶκος). S. βαθμὸς.
ÉTAGER, ῥ. διαθέτω κατὰ πατώ-
 ματα.
ÉTAGERIE, ὁ. θείσις διηρημένη εἰς
 χωρίσματα πρὸς τοποθέτησιν
 σκευῶν κτλ.
ÉTAL, εὐλωμα (τοῖχου). S. (ναυτ.)
 τὰ σχοινία πού κρατοῦν τὸ κα-
 τάρτι.
ÉTAIM, λινάρι λαναρισμένον, σκα-
 λί.
ÉTAL, κασσίτερος, καλῆς.
ÉTAL, τράπεζα κρεμνωμένη.
ÉTALAGE, ἔκθεσις ἐμπορευμάτων.
 S. ἐπίδειξις.

ΕΤΑΛΑΓΙΣΤΗ, οὗτ. ἢ ἐπιθ., ἔμ-
πορος πωλῶν ἐν ὑπαίθρῳ.

ΕΤΑΛΕΡ, ῥ. ἐκθέτω πρὸς πώλησιν
ἢ ἐπιδείξιν. ῥ. ἀπλόνω (καί μσ.)
ἐξαπλύνωμαι.

ΕΤΑΛΙΕΡ, ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης
κρεωπώλης, (Τ.) τετραγυαχδάρης.

ΕΤΑΛΟΝ, ἵππος ἀμουνοχίστος,
ἄτι. ῥ. πρωτότυπον μέτρου (πῆ-
γης κτλ.), μήτρα.

ΕΤΑΛΟΝΝΑΓΕ (-LONNEMENT), τὸ
οὗτ. τοῦ-

ΕΤΑΛΟΝΝΕΡ, ῥ. σημαδεύω τὸ πα-
ροβληθὲν πρὸς τὸ πρωτότυπον
μέτρον.

ΕΤΑΛΟΝΝΕΥΡ, ὁ ἐπὶ τοῦ ΕΤΑΛΟΝ-
ΝΑΓΕ.

ΕΤΑΝΑΓΕ, τὸ οὗτ. τοῦ ΕΤΑΝΕΡ,
γάνωμα.

ΕΤΑΝΒΟΤ, (ναυπηγ.), τὸ τερμα-
τίζον τὴν τρόπιν τοῦ πλοῦ πρὸς
τὴν πρόμνην κυρτὸν ξύλον.

ΕΤΑΝΕΡ, ῥ. γανόνω.

ΕΤΑΝΕΥΡ, γανωτής.

ΕΤΑΝΙΝΕ, ὕψωμα λεπτὸν καὶ ἁ-
ραιόν. ῥ. φιλὸν κόσκινον ἢ κραγ-
γιστήρι. ῥ. (βτν.) ὁ στήμιον ἢ

ἢ σαμίν (τὸ ἄρρεν) τῶν ἀνθίων.

ΕΤΑΜΙΝΕ, ἔε, (βτν.) ὁ ἔχων ἐτα-
μινε.

ΕΤΑΜΙΝΙΕΡ, ὁ κατασκευάζων ἐτα-
μινες.

ΕΤΑΜΟΙΡ, ἐργαλ. (υπαγωγικός) τοῦ
σιδηρουργίου.

ΕΤΑΜΡΑΓΕ, τὸ οὗτ. τοῦ ΕΤΑΜΡΕΡ.

ΕΤΑΜΡΕ, ὁ τύπος τῶν σιδηρουρ-
γῶν κλπ.

ΕΤΑΜΡΕΡ, ῥ. (τεχν.) σχηματίζω
διὰ τοῦ ἐταμρε διάφορα ἀνά-
γλυφα κοσμήματα ἐπὶ μεταλ-
λινω σκευῶν. ῥ. (ἰδιαίτ.) κά-
μνω τὰς 8 τρύπας (εἰς τὸ πέ-
ταλον).

ΕΤΑΜΡΕΥΗ, ὁ ἐργαζόμενος τὸ ἐ-
ταμpage.

ΕΤΑΜΡΕΥΕ, ὁ. ἡ τρύπα τοῦ πε-
τάλου. ῥ. (ἐν γέν.) τὸ ἀποτελε-
σμα τοῦ ἐταμpage.

ΕΤΑΜΡΕΥΗ, ὁ. καλὰ γι(διὰ γάνωμα).

ΕΤΑΝΣΕΜΕΝΤ, τὸ οὗτ. τοῦ-

ΕΤΑΝΣΕΡ, ῥ. σαματῶ τὸν ῥοῦν
ὕγρου. ῥ. καταπαύω (τὴν δίψαν).

ΕΤΑΝΣΕΡΙΝ, ἐργαλεῖον (μαχαρο-
εἶδός) τοῦ βαρελλοποιοῦ πρὸς
στούπωμα τῶν χαργυμάδων.

ΕΤΑΝΣΟΝ, στούωμα ξύλινον (τοί-
χου ὑποσκαπτομένου).

ΕΤΑΝΣΟΝΝΕΡ, ῥ. στυλόνω μὲ ἐ-
τανsons.

ΕΤΑΝΟ, νερὸν ἀκίνητον, λίμνη τε-
χνητὴ, ἑχυστροφείον.

ΕΤΑΝΟΥΕ, ὁ. εἶδος μεγάλης λα-
βίδος χρησιμεύουσας εἰς τὰ νο-
μισματοκοπεῖα.

ΕΤΑΡΕ, καθὺς πρὸς τροφοδοσίαν
τῶν στρατ. ῥ. ἀκμῶν τοῦ καρ-
φοποιῦ.

ΕΤΑΡΙΕΡ, ὁ ἐπὶ τῆς κατὰ σταθ-
μοὺς τροφοδοσίας τῶν στρατ.

ΕΤΑΡΟΥΕΡ, ῥ. (ναυτ.), ὑψώνω (τεν-
τώνω) ὅσον ἐνδέχεται τὸ ἱστίον.

ΕΤΑΤ, στάσις, κατάστασις. ῥ. ἐπ-
ἀγγελμα. ῥ. πινὰς καταστατι-
κός, κατάλογος. ῥ. κράτος, ἐπι-
κράτεια. ἥ. état-major, οἱ ἐπι-
τελεῖς (στρατεύμ.). ἥ. faire —
de, περὶ πολλοῦ ποιουμαι τι ἢ
μελετῶ νά.

ΕΤΑΥ, ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὅπου
κρατεῖ σφιγμένον ὁ τεχνίτης τὸ
ἐργόχειρόν του.

ΕΤΑΥΝΕΜΕΝΤ, τὸ οὗτ. τοῦ-

ΕΤΑΥΝΕΡ, ῥ. στυλόνω.

ΕΤΕ, τὸ θέρος, τὸ καλοκαίρι.

ΕΤΕΙΓΝΟΙΡ, κηροσθύτης. ῥ. εἶ-
δος ἀμαντίου.

ΕΤΕΙΝΔΡΕ, ῥ. σδύνω (κυρ. καὶ
μτρορ.).

ΕΤΕΝΔΑΓΕ, μέρος ὅπου ρεγνόνων
τὸ χερτί κτλ.

ΕΤΕΝΔΑΝ, σημεῖα (ἱππικῶν).

ΕΤΕΝΔΕΛΛΕ, ὁ. σακί ὅπου πα-
τοῦνται κοπανισθέντες οἱ ἐλατι-
φόροι σπόροι. ῥ. τὸ μέρος ὅπου
ἀπλύνονται τὰ δέρματα (τὰ ὑα-
λικά κλπ.).

ΕΤΕΝΔΟΙΡ, ἐργαλεῖον πρὸς ἄπλω-
μα τοῦ στεγνυμένου χαρτίου 3
ὁ τόπος ὅπου.

ΕΤΕΝΔΡΕ, ῥ. ἐκτείνω, τεντώνω.
(ἐξ)ἀπλύνω.

ΕΤΕΝΔΥΕ, ὁ. ἔκτασις.

ΕΤΕΡΝΕΛ, ΕΛΛΕ, (ἢ ἐπὶ ῥ.) -ΕΜΕΝΤ,
αἰώνιος. ῥ. (ὡς οὗτ.) ὁ θεός. 2)
(ὁ.) ἀειζων (ἀθάνατος).

ΕΤΕΡΝΙΣΕΡ, ῥ. διαίωναζω.

ΕΤΕΡΝΙΤΕ, ὁ. αἰωνιότης.

ΕΤΕΡΝΥΕΜΕΝΤ, παρμὸς, πτάρ-
μισμα.

ΕΤΕΡΝΥΕΡ, ῥ. παρμίζομαι.

ΕΤΕΡΣΙΛΛΟΝ, ἐσφαλμ. ἀντὶ ΕΤΕΡ-
ΣΙΛΛΟΝ.

ΕΤΕΣΙΕΝ, ἐπιθ. πλθ. οἱ ἐτησίαι
(ζῆνται).

ΕΤΕΤΕΜΕΝΤ, τὸ οὗτ. τοῦ-

ΕΤΕΤΕΡ, ῥ. κορυφοτομῶ (δένδρον)
κόπτω τὸ κεφάλιον καρπύου ἢ

καρφίδος.

ΕΤΕΤΕΥΡ, ὁ κόπτης τὰ κεφάλια
τῶν ἀλιευμένων γάδων.

ΕΤΕΥΡ, σφαῖρα (παγν.).

ΕΤΕΥΛΕ, ὁ. καλὰ μνη (οἶτος κτλ.).

ΕΤΗΕΡ, ὁ αἰθέρ.

ΕΤΗΕΡΕ, ἔε, αἰθέριος.

ΕΤΗΙΚΟΥΕ, ὁ. ἡ ἡθική.

ΕΤΗΝΟΓΡΑΦΕ, -GRAPHIE, -γρα-
φική, ἔθνογράφος, -γραφία,

-γραφικός.

ΕΤΗΟΡΕ, ὁ. ἡθοποιία.

ΕΤΙΛΑΓΕ, τὸ κατωτάτον σημεῖον
τῆς καταβάσεως τῶν ὑδάτων πο-
ταμοῦ.

ΕΤΙΕΡ, τὸ αὐλάκι δι' οὗ εἰσρεῖ ἡ
θάλασσα εἰς στομαλμνήν.

ΕΤΙΝΣΕΛΕΡ (διπλασιάζεται τὸ ἰ
πρὸ τῶν ἀρίωνων), ῥ. σπινθηρ-
(ἀκτινο)βολῶ.

ΕΤΙΝΣΕΛΛΕ, ὁ. σπινθήρ, σπῖθα.

ΕΤΙΝΣΕΛΛΕΜΕΝΤ, ὁ. σπινθηρῶν
ἥ. ἀκτινοβολῶ.

ΕΤΙΟΛΕΜΕΝΤ, τὸ οὗτ. τοῦ-

ΕΤΙΟΛΕΡ (s—), ῥ. (τὸ φυτόν) ὅπου
νεῖ (καταστρέφει) δι' ἑλλοψίν φαν

τός.

ΕΤΙΟΥΕ, ἐπιθ. ἐκτικός. ἰσχυρὸς

ὅπου καχεξίας.

ΕΤΙΟΥΕΤΕΡ (τὸ π τῆς παραλῆς
τρέπεται εἰς ε πρὸ τῶν ἀρίωνων), ῥ. σημαδεύω δι' ἐπιγρα-

φῆς.

ΕΤΙΟΥΕΤΙΕ, ὁ. σημεῖον ἢ σημά-
δευμα ἐγγραφόν. ῥ. τὰ ἐπιγρα-

φάξιν τῆς αὐλῆς.

ΕΤΙΥΑΓΕ, τράβηγμα τοῦ σόφου

τός.

ΕΤΙΥΕ, ὁ. τὸ ξέστρον τοῦ σοφ-

σοδέφου.

ΕΤΙΥΕΡ, ῥ. τραβῶν τεντώνω (2)
ματά), σύρω σιδηροῦν (ἢ) σύρ-

μα.

ΕΤΙΥΕΥΡ, ὁ σύρων τὸ σύρμα.

ΕΤΙΥΙΕ, ὁ. κτικίον, φθισί.

ΕΤΟΣ, κοῦτσουρον δένδρου ὕψο-

λοκομμένου.

ΕΤΟΥΡΕ, ὁ. ὕψωμα. ῥ. ὀλίγη

ὕλη.

ΕΤΟΥΡΕΚ, ῥ. βάλλω τὴν ἀπαι-

τουμένην ποσότητα ὑψώματός.

ΕΤΟΥΡΕ, ὁ. ἀστὴρ, ἄστρον. ῥ. ἐν-

δύω. στρώω.

ΕΤΟΥΡΕ, ὁ. ἀστὴρ, ἄστρον. ῥ. ἐν-

δύω. στρώω.

ΕΤΟΥΡΕ, ὁ. ἀστὴρ, ἄστρον. ῥ. ἐν-

δύω. στρώω.

ΕΤΟΙΛΩ, ΕΕ, ἀτερπείς, ἀστερο-
πῶς πεποικιλμένος, κατὰ στε-
ρεο.
ΕΤΟΙΛΕΝΤ, τὸ αὖς. τοῦ-
ΕΤΟΙΛΕΝ (s') —, ῥ. βαγίζομαι ἀ-
τερπειδῶς.
ΕΤΟΛΕ, 0. ὄραριον ἢ πε(ρι)τρα-
χίλιον.
ΕΤΟΝΝΑΝΤ, Ε, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -AM-
ΝΕΝΤ, ἐκπληκτικός, παράδοξος.
ΕΤΟΝΝΕΜΕΝΤ, θάμβος, ἐκπληξίς.
ΕΤΟΝΝΕΝ, ῥ. ἐκπληκτῶ (καὶ μσ.)
παίμαι, ἀπορώ.
ΕΤΟΥΦΑΔΗ, 0. = ΕΤΟΥΦΑΔΕ.
ΕΤΟΥΦΑΔΗ, πνίξιμον τῶν ἐντὸς
τῶν κουκουλιῶν χρυσαλλιδίων
(ἵνα μὴ τὰ τρυπήσωσι).
ΕΤΟΥΦΑΝΤ, Ε, προξενῶν πνιγ-
μὸν, πνιγνός.
ΕΤΟΥΦΕΜΕΝΤ, πνιγμός, δὺς-
πνοία.
ΕΤΟΥΦΕΡ, ῥ. πνίγω, -ομαι, σκά-
νω, ῥ. (μτφορ.) κατασιγάζω.
ΕΤΟΥΦΟΙΡ, σκευὸς πρὸς ἀναπό-
δισιν (πνιγμὸν) ἀνθρώπων. ῥ.
πνιγμὰ σκύνων τὴν φωνὴν (μυσ-
σηγάνου).
ΕΤΟΥΡΑΔΗ, 0. στουππὶ μὲ ἀσπρά-
ζι σπύγῳ πρὸς ἐπίδρασιν πληγῆς.
ΕΤΟΥΡΑΓΗ, τὸ αὖς. τοῦ ΕΤΟΥΡΕΝ.
ΕΤΟΥΡΕ, 0. στουππὶ.
ΕΤΟΥΡΕΝ, ῥ. στυπνίζω (μὲ στυππ.).
ΕΤΟΥΡΕΝΙΚ, 0. ὕψωμα στούππι-
ων, χονδρόπανον. ῥ. (ναυτ.) τὸ
μέρος ὅπου ἀποκρίθεται τὰ ξε-
πλάσματα τῶν παλαιῶν σχοι-
λίων.
ΕΤΟΥΡΕΥΣ, ΕΥΣΗ, γεμάτος στυππ.
ΕΤΟΥΡΙΕΡ, 0. ὕψωμα στούππι-
ων. ῥ. γυνὴ ἐπιφύλλουσα παλαι-
σχοίονα.
ΕΤΟΥΡΙΛΛΗ, 0. φτελὶ πυροδόλου.
ΕΤΟΥΡΙΛΛΕΝ, ῥ. βάλλω φτελὶ εἰς
τὸ πυροδόλον.
ΕΤΟΥΡΙΛΛΟΝ, ὁποκορ. τοῦ ΕΤΟΥ-
ΡΙΛΛΕ.
ΕΤΟΥΡΙΝ, = ΕΤΟΥΡΙΝ.
ΕΤΟΥΡΙΝΕΑΥ, νέον καπνῶν.
ΕΤΟΥΡΙΝΕΝ, 0. κίνημα ἀστόχα-
στοῦ, τρέλλα.
ΕΤΟΥΡΙΝ, Ε, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -ΙΝΕΝΤ,
ἀστόχαστος, ἀκατάστατος, ἀ-
κατασκευαστός. ἥ. à l'Étourdie,
ἀσχετῶς.
ΕΤΟΥΡΙΝ, ῥ. παραξάλλω. ῥ.
(μτμ.) μουδιάζω (τὸν πόνον),
παροξάζω.

ΕΤΟΥΡΙΔΙΑΝΤ, Ε, παραξάλλισι-
κός, βαρύκροτος, ἐκπληκτικός.
ΕΤΟΥΡΙΔΙΑΝΤ, (παρα)ξάλλω.
ΕΤΟΥΡΙΝΕΑΥ, φαρῶν, μαυροπού-
λι, (πνι). ῥ. (μτφορ.) ἀκατάστα-
τος (ἀπερσιμπετός) ἄνθρωπος.
ΕΤΟΥΡΙΝΕ (καὶ ἐπὶ ῥ. -ΕΝΕΝΤ), ἐ-
πιθ. παράδοξος.
ΕΤΟΥΡΙΝΕΝ, ῥ. φυγαδεύω.
ΕΤΟΥΡΙΝΕΝ, ΕΠΕ, ξένος, ἀλλοδα-
πός. ἥ. (νῦς.) ἢ ἀλλοδαπή.
ΕΤΟΥΡΙΝΕΤΙΚ, 0. τὸ παράδοξον (τοῦ
πράγματος).
ΕΤΟΥΡΙΝΕΜΕΝΤ, πνιγμός (ἀπὸ
σπρίγξιμον τοῦ λαίμου). ῥ. σπρί-
γισσι (πῶρος τινὸς τοῦ σώμα-
τος).
ΕΤΟΥΡΙΝΕΝ, ῥ. πνίγω (σπρίγγων
τὸν λαίμον), (ἀπ)έγγω. ῥ. (μτ-
μ.) στενεύω πολλὰ, συσπρίγγω.
ΕΤΟΥΡΙΝΟΙΡ, (ναυτ.), τὸ κρατη-
τήριον τῆς ἀλύσεως τῆς ἀγκύρας.
ῥ. σχοινία χρησιμεύοντα πρὸς
ἀνασκόπην τῶν ἱστιῶν.
ΕΤΟΥΡΙΝΟΙΡ, 0. ζάρωμα τῆς ἐ-
ρίδας.
ΕΤΟΥΡΙΝΟΙΛΛΟΝ, κυνάγχη ἵππου
κτλ.
ΕΤΟΥΡΙΝ, 0. δριπάνιον καλαμη-
τόμιον.
ΕΤΟΥΡΙΝ, ῥ. θερρίζω τὴν καλὰ-
μην.
ΕΤΟΥΡΙΝ, 0. = ΕΤΟΥΡΙΝ.
ΕΤΟΥΡΙΝ, 0. τὸ στραβοδύβηλον τὸ
σχηματίζον τὴν πρῶραν.
ΕΤΟΥΡΙΝ, ῥ. εἰμὶ, εἰμαι. ἥ. (ἐνάρθρ.
ὡς αὖς.) τὸ εἶναι ἢ τὸ εἶναι. ἥ.
(πλθ.) τὰ κατατόπια (οἰκίας).
ΕΤΟΥΡΙΝ, ῥ. στενεύω.
ΕΤΟΥΡΙΝΕΝΕΜΕΝΤ, στένευμα.
ΕΤΟΥΡΙΝΟΙΝ, ἀγκιτῆρ (συνοχεύς)
τῶν λεπτουργῶν.
ΕΤΟΥΡΙΝ, ἢ κολίτη τῶν ἵππων.
ΕΤΟΥΡΙΝΟΙΡ, ῥ. σπρίγγω (δυνατά).
ΕΤΟΥΡΙΝΕΤΙΚ, 0. σπρίγγιμον. σφι-
κταγκάλιασμα.
ΕΤΟΥΡΙΝΕΝ, 0. δῶρον τὴν πρωτο-
χρονιᾶν, ἀγιοβασιλείατικον. ῥ.
πρώτη χρῆσις ἢ πώλησις, (Τ.)
σεφίς.
ΕΤΟΥΡΙΝΕΝ, ῥ. δίδω ἀγιοβασιλεί-
ατικά ἢ κάμνω σεφίς.
ΕΤΟΥΡΙΝΕΝ, τὸ αὖς. τοῦ ΕΤΟΥΡΙΝ.
ΕΤΟΥΡΙΝ, 0. νεατὴ (γῆ). ῥ. εἶδος
ἀξιναρίου.
ΕΤΟΥΡΙΝ, ῥ. ἀφαιρῶ ἀνάγκην τὴν
ἐκπληκτικὴν ἀγρῶν.

ΕΤΟΥΡΙΝΟΙΛΛΟΝ, ἔδλον διὰ στούλωμα
χώρατος ἢ τοίχου. ῥ. ἔρεισμα
μεταλλίου.
ΕΤΟΥΡΙΝΟΙΛΛΟΝ, ῥ. στούλωνα χώ-
μα ἢ τοίχον.
ΕΤΟΥΡΙΝΕΝ, τὸ αὖς. τοῦ ΕΤΟΥΡΙΝΕΝ.
ΕΤΟΥΡΙΝΕΝ, ῥ. τριβῶ τὰς χορδὰς
μὲ τρίχας βρεγμένας.
ΕΤΟΥΡΙΝ, ἀναβολὴς (τοῦ ἱστιοπέ-
λους), ζεγγί (Τ.).
ΕΤΟΥΡΙΝ, 0. τὸ λωρὶ ὅπου προσ-
δέονται οἱ ἀναβολεῖς ἵνα μὴ κρι-
μῶνται.
ΕΤΟΥΡΙΝ, 0. ξυστρί (διὰ τοὺς ἱπ-
πους).
ΕΤΟΥΡΙΝ, ῥ. ξυστρίζω (τὸν ἱπ-
πον).
ΕΤΟΥΡΙΝ, ῥ. ξεκοιλιάζω.
ΕΤΟΥΡΙΝ, ῥ. συναρμύζω. ἥ. (ἢ
πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ ῥ.), κοντὸς καὶ
στενὸς, κολοβός.
ΕΤΟΥΡΙΝΕΝ, 0. τὸ λωρὶ τοῦ ζεγ-
γίου. ῥ. (πλθ.) ξυλιαίς, καμναι-
κιάς.
ΕΤΟΥΡΙΝ, Ε, (ἢ ἐπὶ ῥ.) -ΕΝΕΝΤ, σέ-
νός, στενὸς χωρὸς. ῥ. (μτμ.) ἀ-
κριβής. ἥ. ΕΤΟΥΡΙΝ à l'—, στενο-
χωροῦμαι.
ΕΤΟΥΡΙΝ, (χρῦδ.), κουράδα.
ΕΤΟΥΡΙΝΟΙΛΛΟΝ, ῥ. κόπτω (τὸ δέν-
δρον) μέχρι τοῦ στελέχους.
ΕΤΟΥΡΙΝ, 0. σπουδῆς, μελέτης, ἐπι-
τήδευσις. ῥ. σχέδιον ζωγράφου,
δοκίμιον. ῥ. γραφεῖον συμβο-
λαιογράφου ἢ δικηγόρου.
ΕΤΟΥΡΙΝ, μαθητῆς, φοιτητής.
ΕΤΟΥΡΙΝ, ῥ. σπουδάζω, μελετῶ.
ἥ. s'—, ἐπιτηδεύομαι, φιλοτι-
μούμαι.
ΕΤΟΥΡΙΝ, κουτί. θήκη.
ΕΤΟΥΡΙΝ, 0. λουτράν (ὅπου ἱδρά-
νουν). φούρνος (διὰ στέγνωμα).
ΕΤΟΥΡΙΝ, 0. στουφάτον, εἶδ. φα-
γητοῦ.
ΕΤΟΥΡΙΝΕΝΤ, τὸ αὖς. τοῦ-
ΕΤΟΥΡΙΝ, ῥ. πλύνω ἐλαφρὰ (πλη-
γν).
ΕΤΟΥΡΙΝΕΝΤ, λουτράρης ἔχων ἄτυ-
γε.
ΕΤΟΥΡΙΝΟΙΛΛΟΝ, -ΛΟΙΝΕΝΤ, -ΛΟΙΝΕΝΤ,
ἐτυμολογία, -λογικός, -λόγος.
ΕΤΟΥΡΙΝΙΣΤΙΚ, 0. εὐχαριστία, ἢ
οἰα λειτουργία.
ΕΤΟΥΡΙΝΙΣΤΙΚΕΝ, ἐπιθ. δ. τῆς εὐ-
χαριστίας (τῆς λειτουργίας).
ΕΤΟΥΡΙΝΟΙΛΛΟΝ, εὐχολόγιον.
ΕΤΟΥΡΙΝ, ἐννοῦχος.

EXPIER, ρ. εξορίζω.
EXPIITÉ, θ. λεπτότης, Ισχνότης.
EXPIION, τὸ κινητὸν μέρος τοῦ μύλου.
EXISTANT, ρ. υπάρχων, υφιστάς.
EXISTENCE, θ. ἡ ὑπαρξίς, τὸ εἶναι.
EXISTEN, ρ. υπάρχω, υφίσταμαι.
EXODE, ἡ Ἑξόδος, τὸ β'. βιβλ. τῆς Πεντατεύχου.
EXOMPLICATION, θ. καὶ (ιατρ.)
EXOMPTALE, εξομφάλωσις, δμ-
 ψαλοκλήνη.
EXONERATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
EXONEREN, ρ. ἀνακουφίζω, ἀπο-
 φορτίζω.
EXORABLE, ἐπιθ. ἐξιλεώσιμος, εὐ-
 δουσιπής.
EXORBITANT, ρ. (καὶ ἐπὶ ρ.) -AM-
 MENT, ὑπερβολικὸς, ὑπερμετρὸς.
EXORCISER, ρ. εξορκίζω.
EXORCISME, εξορκισμὸς.
EXORCISTE, εξορκιστής.
EXORISE, προϊμιον (κυρ. καὶ ρ-
 φορ.).
EXOSTOSE, θ. (χειρουργ.), ἐξό-
 στωσις.
EXOSTOSE (σ'—), ρ. πάσχω ἐξ-
 όστωσιν.
EXOTIQUE, ἐπιθ. ἔξωθεν (ἐκ τῆς
 ἄλλοδαπῆς) φερόμενος, μὴ ἐν-
 τόπιος.
EXPANSIBILITY, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
EXPANSIBLE, ἐπιθ. ἐπιεκτικὸς
 ἑκτόσεως.
EXPANSION, ρ. ἐπιεκτικὸς δια-
 χύσεως.
EXPANSION, θ. ἡ ἀπ' αὐτῶν ἔκτα-
 σις (ἀνάπτυξις) τῶν σωμάτων. §.
 (μνμ.) διάχυσις (αἰσθημάτων).
EXPATRIATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
EXPATRIER, ρ. ξενιτεύω (καὶ μσ.)
 -ομαι.
EXPECTANT, ρ. ὁ προσδοκῶν (ἀπ-
 εκδεχόμενος) τι, ἔφειδος.
EXPECTATIF, ρ. ὁ χορηγῶν δι-
 καιωμα ἀπαιτοχῆς. §. (οὖς. θ.)
 ἀπαιτοχῆ, προσδοκία.
EXPECTORANT, ρ. ὁ εὐκολύνων
 τὴν -
EXPECTORATION, θ. ἀποφλεγμά-
 τωσις.
EXPECTORER, ρ. ἐκβάλλω (ἐκ-
 πύω) φλέγματα.
EXPIEDIENT, μέσον (τρόπος) πρὸς
 εὐδοκίμῃσιν ὑποθέσεως.
EXPIER, ρ. ἐκινῶ (πεζοδρόμον
 πραγματείας). §. διεκπεραιώ

ὑπόθεσιν ἢ ἔγγραφο. §. (ἐν γέ-
 νει) τελειώνω (διὰ τάχους).
EXPIEDITION, ὁ ἀποστέλλων πραγ-
 ματείας.
EXPIEDITION, ρ. ὁ ἐκινῶν (ἀπο-
 στέλλων) ταχέως.
EXPIEDITION, θ. ἀποστολή. ἐκί-
 νημα. §. ἐκστράτευσις, -στρατεία.
 §. διεκπεραίωσις (ἐγγράφῃ ἢ ὑ-
 ποθέσει).
EXPIEDITIONNAIRE, ἐπιθ. ὁ ἐκι-
 νῶν (ἀποστέλλων). §. διεκπε-
 ραιωτής (γραφεύς).
EXPIERIENCE, θ. πείρα, ἐμπειρία.
 §. πείραμα.
EXPIERIMENTAL, ρ. ὁ διὰ τῆς πεί-
 ρας, πειραματικὸς.
EXPIERIMENTALEMENT, ἐπὶ ρ. πει-
 ραματικῶς.
EXPIERIMENTALISTE, ὁ κάμνων
 πειράματα (φυσικῆς).
EXPIERIMENTATEUR, τρις, ὁ ἐνεργ-
 γῶν πειραματικῶς.
EXPIERIMENTATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
EXPIERIMENTIER, ρ. βεβαιῶ διὰ
 τῆς πείρας. ||. (ἡ) πθ. μετ. ὡς
 ἐπιθ.) ἔμπειρος.
EXPIERT, ρ. ἔμπειρος (τέχνης), ἔμ-
 πειρογινώμων, πραγματογινώ-
 μων.
EXPIERTISE, θ. ἡ διὰ πραγματο-
 γινώμων ἐξέτασις καὶ ἡ ἔκθεσις
 αὐτῶν.
EXPIATION, θ. ἐξάλειψις ἁμαρ-
 τήματος, ἱλασμός.
EXPIATOIRE, ἐπιθ. ὁ πρὸς ἱλασμόν
 ἁμαρτιῶν τελοῦμενος, ἱλαστήριος.
EXPIER, ρ. ἐξάλειψω ἁμαρτήματα.
EXPIRATION, θ. (Νμ.), διαφύρη-
 σις κληρονομίας σχολαζούσης.
EXPIRATION, θ. ἐκπνοή. §. (μν-
 μ.) συμπλήρωσις προδεσμίας.
EXPIER, ρ. ἐκπνέω, ξεψυχῶ. §.
 (μνμ.) ἐκλείπω. (ἐπὶ χρόνου)
 συμπληροῦμαι, τελειώνω.
EXPLÉTIF, ρ. (γρμτ.), παρα-
 πληρωματικὸς.
EXPLICABLE, ἐξηγησίμος.
EXPLICATIF, ρ. ἐξηγητής.
EXPLICATIF, ρ. ἐξηγητικὸς.
EXPLICATION, θ. ἐξηγησις, δσα-
 σήσεις, ἐρμηνεία.
EXPLICIT, ἐπιθ. σαφής, ῥητός.
EXPLICITMENT, ἐπὶ ρ. διαῤῥήδην,
 σαφῶς, ῥητῶς.
EXPLIQUE, ρ. ἐξηγῶ. ||. σ'—, ἐκ
 φράζομαι (διαῤῥήδην).

EXPLOIT, κατόρθωμα, ἀνδραγ-
 θημα, ἄλλος. §. (δικνμ.) κληρεῖς.
EXPLOITABLE, ἐπιθ. καλλιεργήσι-
 μος, μεταλλεύσιμος (κυρ. καὶ
 μνμ.).
EXPLOITATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
EXPLOITER, ρ. καλλιεργῶ γαῖαν
 (κτλ.), μεταλλεύω (κυρ. καὶ μν-
 φορ.), ἐκκαρποῦμαι. §. (δικνμ.)
 κλητεῦω.
EXPLOREUR, κατοπτὴρ, διερευν-
 νητής.
EXPLORATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
EXPLORER, ρ. διερευνῶ, κατο-
 πτεῦω.
EXPLOSION, θ. ἡ μετὰ κράτους ἐκ-
 ρηξις.
EXFOLIATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
EXFOLIER, ρ. (κνμ.) κόπτω
 τὰ ἐντὶ μέρη τοῦ φωτός.
EXFOLIATION, θ. ἐξαγωγή (προ-
 όντων).
EXFORTER, ρ. κάμνω ἐξαγωγήν
 (τῶν προϊόντων).
EXPOSE, ἔκθεσις (συμβάντος).
EXPOSE, ρ. ἐκθίτω (πρὸς θάνατον
 εἰς κίνδυνον).
EXPOSITION, θ. ἔκθεσις.
EXPRE, ESSE, διαῤῥήδην ἐκφρά-
 σις, ῥητός. 2) (οὖς. ῥητ.)
 ἐπίτηδες ἀπεκαλόμενος.
EXPRE, ἐπὶ ρ. ἐπιταυτοῦ, ἐπίτηδος.
EXPRESEMENT, ἐπὶ ρ. ῥητῶς.
EXPRESSIF, ρ. (ἐπὶ ρ.) -μεντ,
 ἐμφαντικὸς.
EXPRESSION, θ. ἐκφράσις τοῦ γν-
 μού, ἐκφράγισμα. 2) ἐκφρασις
EXPRIMABLE, ἐπιθ. τὸν ὅπ. δύναν-
 ται τις νὰ ἐκφράσῃ.
EXPRIMER, ρ. ἐκθλίβω (τὸν γν-
 μόν), στραγγίζω. 2) ἐκφράζω.
EXPROPRIATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
EXPROPRIER, ρ. στερῶ (ἀφαιρῶ)
 τὴν ἰδιοκτησίαν.
EXPUITION, θ. ἐκπύσις.
EXPULSER, ρ. ἐκβάλλω τῆς θέσε-
 ως, ἐξώθω.
EXPULSION, ρ. (χειρουργ.), ὁ συντε-
 λῶν πρὸς -
EXPULSION, θ. ἔξωσις ἀπὸ τῆς θέ-
 σεως, ἐκπύσις. (χειρουργ.) ἡ
 κρίσις (χυμῶν).
EXQUIS, ρ. ἐκλεκτός, ἐξαιρετικός.
EXSANGUE, ἐπιθ. ἔξαιμας.
EXSICCATION, θ. (χημ.) ἀξηραν-
 σις.

EXTINGUATION, θ. ἐκχύνωσις.
 EXTINCTION, θ. ἐκμύησις.
 EXTENSION, θ. (ιατρ.), ἔδρωμα.
 EXTENSION, θ. ἐκτάσις.
 EXTENSION (S'—), β. ἐξίσταται,
 —ἐκτασθῶ.
 EXTENSIVE, ἐπίθ. ὁ μετ' ἐκστά-
 τος.
 EXTENSIF, ἐπίθ. (μὺς) συντελῶν
 τρις ἐκτασίαι.
 EXTENSIVITÉ, θ. τὸ ἐκτατὸν (τῶν
 πραγμ.),
 EXTENSIBLE, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς
 ἐκτάσεως, ἐκτατός.
 EXTENSIF, IVRE, ὁ πρὸς ἐκτασίαν.
 EXTENSION, θ. ἐκτασίς, τέντωμα.
 —ἐκτασθῆναι.
 EXTENSION, θ. ἀποκαμωμός.
 —ἐκτασθῶ.
 EXTENDER, β. κάμνω τινὰ νὰ ἀ-
 ποκαμώσῃ (νὰ ἀποκάμῃ). S. (μτ-
 φορ.) συμκρύνω ἐπ' ἐλάχιστον.
 EXTENSIF, E, (καὶ ἐπίθ.) —MENT,
 —MENT, S. (οὐς. ἀρσ.) τὸ ἐ-
 κτατικόν, τὸ φαινόμενον.
 EXTENSIF, ἐπίθ. ἐξολοθρευ-
 τή.
 EXTENSION, θ. ἐξολοθρευσις.
 EXTENSIF, β. ἐξολοθρεύω.
 EXTENSIF, σχολεῖτον (κατάστη-
 —ἐκτασθῶν ἐρχομένων (οὐκ οί-
 —ἐκτασθῶν) μαθητῶν.
 EXTENSIF, ἐπίθ. ὁ ἐξ ἡ ἐξωθεν.
 EXTENSIF, θ. τὸ δικαιο-
 —ἐκτασθῶν (κυρ. πρὸςθεως)
 —ἐκτασθῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατὰ

τοὺς νόμους τῆς ἰδίας πατρίδος.
 EXTINCTION, θ. ἀπόσβεσις. S. (μτ-
 φορ.) ἐξάλειψις.
 EXTIRPATEUR, ἐκρίζωτης (μτ-
 φορ.). S. εἶδος μηχανῆς γεωρ-
 γικῆς.
 EXTIRPATION, θ. τὸ οὐστ. τοῦ-
 EXTIRPER, β. ἐκρίζων (κυρ. καὶ
 μτφορ.).
 EXTORQUER, β. παίρνω διὰ τῆς
 βίας.
 EXTORSION, θ. ἡ διὰ τῆς βίας
 εἰσπραξίς.
 EXTRA (Ατν.), ὁ ἔξω τοῦ κανόνος,
 ἀσυνήθης.
 EXTRACTIF, IVRE, ὁ συντελῶν πρὸς-
 EXTRACTION, θ. τὸ οὐστ. τοῦ Ex-
 trairer, ἐκβολή (δι' ἀνασπάσε-
 —ως). S. (μτφορ.) καταγωγή.
 EXTRADITION, θ. παράδοσις ἀλ-
 λοδαποῦ (υποδίκου).
 EXTRAIRE, β. ἐκβάλλω (ἀποσπῶν).
 ἐκθλίβω. S. κάμνω ἐπιτομήν
 (σύνοψιν).
 EXTRAIT, ἐκπύσμα. S. (μτφορ.)
 ἀπόσπασμα (βιβλίου).
 EXTRAJUDICIAIRE (καὶ ἐπίθ. —
 —MENT), ἐπίθ., ὁ ἐκτὸς τῶν τύ-
 —πων τῆς διαδικασίας, ἐξωδίκος.
 EXTRAORDINAIRE (καὶ ἐπίθ. —
 —MENT), ἐπίθ. ὁ μὴ κατὰ τὴν τά-
 —ξιν (κατὰ τὸ ἔθος), ἀσυνήθης, ἐκ-
 —τατος, παράδοξος.
 EXTRAVAGAMMENT, ἐπίθ. ἄλλοκό-
 —τως, παράξενος.
 EXTRAVAGANCE, θ. παραξενιά.

S παραλογισμός, μωρολογία.
 EXTRAVAGANT, E, μωρός, ἀλλο-
 —κοτος, παράξενος.
 EXTRAVAGUER, β. παραλαλῶ, πα-
 —ραλογίζομαι.
 EXTRAVASER (S'—), β. (ιατρ.) ἐκ-
 —χέομαι τῶν κατὰ φύσιν ἀγγείων.
 EXTRAVASION, θ. ἐξαγγισμός (τῶν
 —χυμῶν τοῦ αἵματος), ἐκχύνωσις.
 EXTRÊME (καὶ ἐπίθ. —MENT), ἐ-
 —πίθ. ἔσχατος. S. ἄκρος, ὑπερβό-
 —λικός. || I'—onction, τὸ εὐχέ-
 —λαιον (τῶν Λατ.).
 EXTREMIS (IN—), ἐπίθ. (Ατν.), εἰς
 —τὰ ἔσχατα (τοῦ βίου), εἰς τὰ λοι-
 —πία.
 EXTREMITÉ, θ. ἄκρος. S. (μτμ.)
 —ἐσχατιὰ. τὰ ἔσχατα. S. (μτφορ.)
 —ὑπερβολή. ἀμυχανία.
 EXTREMEUR, ἐπίθ. (διδακτ.) ὁ ἐ-
 —ξωθεν προσγινόμενος.
 EXTUMESCENCE, θ. ἐξόγκωσις.
 EXUBÉRANCE, θ. πλεονασμός, πε-
 —ρίσσεια.
 EXUBÉRANT, E, πλεονάζων. πε-
 —ριττός.
 EXUBER, ἐπίθ. (βρέφος) ἀπογε-
 —γαλισμένον.
 EXULCÉRATIF, IVRE, ὁ προξενῶν-
 —EXULCÉRATION, θ. τὸ οὐστ. τοῦ-
 —EXULCÉRER, β. προξενῶ ἐλκώσιν,
 —πληγῶν, ἐξελκῶ.
 EXUTOIRE, (ιατρ.), ἔλκος τεχνη-
 —τὸν, καυτηριασμός κτλ.
 EX-VOTO (Ατν.), ἀνσθημα, ἀφιέ-
 —ρωμα, (κοιν.) τάγμα.

FAB

FAC

FAC

FAB, θ. τὸ ἐκτον χοιχεῖον τοῦ
 —ἀλφαβήτου.
 FAB, θ. μῦθος. ψεῦδος.
 FAB, μῦθος ἐμμετρος.
 FABRICANT, ὁ ἔχων (ἢ ἐργαζό-
 —μενος) χειροτεχνεῖον. S. (μτ-
 —φορ.) δημιουργός.
 FABRICATEUR, (ἐπὶ κακοῦ), δη-
 —μιουργός, κατασκευαστής.
 FABRICATION, θ. κατασκευή.
 FABRIQUER, θ. ἐν γέν. κατασκευή.
 —(κοιν.) οἰκοδομή ἢ ἐπιτροπεία

ἢ ἀποσκευὴ ναοῦ. S. (συνήθ.) τε-
 —χνουργεῖον, χειροτεχνεῖον (ἀπλ.)
 οἰκοδομήμα. (ζωγράφ.) εἰρήπιον
 τοπελοῦ.
 FABRIQUE, β. κατασκευάζω (χει-
 —ροτέχνημα). ἔχω χειροτεχνεῖον.
 (μτφορ.) πλάττω (χαλκεύω) ψεῦ-
 —δη.
 FABULUX, EUSE, (καὶ ἐπίθ.) —
 —MENT, μυθώδης.
 FABULISTE, μυθογράφος.
 FABLE, θ. πρόσωπον κτερίου.

FACE, θ. πρόσωπον. ὄψις. || fai-
 —ge — à, ἀπάντω. || en —, κατὰ
 —πρόσωπον. καταντικρῶ.
 FACÉTIE, θ. γελοιασμός, ἀστεϊσμός.
 FACÉTIEUX, EUSE, (καὶ ἐπίθ.) —
 —MENT, γελοιασμός, ἀστεϊσμός, φι-
 —λοσκόμμος.
 FACETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ FACE,
 —πλευρὰ πολυέδρου.
 FACETTER, β. κόπτω εἰς σχῆμα
 —πολυέδρου (καθὼς τοὺς ἀδάμαν-
 —τας).

FACILIER, ῥ. κάμνω νὰ θυμώσῃ τις, παροργίζω. πικραίνω. || (μσ.) θυμόνω, κακιδνω. μοί κακοφαίνεται.

FACIERIE, ὁ. κάκισμα.

FACIEUX, **EUSE**, δυσάρεστος. §. ὀχληρὸς, πληκτικὸς.

FACIAL, **R**, ὁ τοῦ προσώπου.

FACILE (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT), ἐπὶ ὁ. εὐκόλος, εὐχρηστος. §. (ἐπὶ λόγου) ἀφελής. (ἐπὶ ἀνθρ.) καλόβολος.

FACILITE, ὁ. εὐκολία. ἀφέλεια. §. πραότης.

FACILITER, ῥ. (δ.) εὐκολύνω.

FACON, ὁ. τρόπος τοῦ πράττειν ἢ λέγειν, καλλιέργεια (γῆς). ῥόφιμον (φορέματος), πλάσιμον (ἀρτου). (ἐν γέν.) κατασκευὴ, ἐργασία. §. (πλθ.) καμώματα. §. (τα) ἀκκίσματα.

FACONNER, ῥ. σχηματίζω (οὕτως ἢ ἄλλως), καλλιεργῶ (τὴν γῆν), πλάττω (ψωμί), (ἐν γέν.) κατασκευάζω §. συνθετίζω.

FACONNIER, **ERE**, ὁ κάμων (τα) ἀκκίσματα.

FAC-SIMILAIRE, ὁ διὰ-

FAC-SIMILE, ἀπεικόνισμα γραφῆς πανομοιότυπον.

FAC-SIMILER, ῥ. ἀπεικονίζω διὰ πανομοιότητος.

FACTEUR, ὀργανοποιός. §. πράκτωρ (ἐμπορ.). γραμματοκομιστής (τεχυδρομεία). §. (Αλγ.) ὁ παράγων.

FACITIVE, ἐπὶ ὁ. τεχνητὸς, κατασκευαστὸς, πλαστὸς.

FACITION, ὁ. φρουρά. 2) πατριὰ.

FACITIONNAIRE, (στρατιώτης) φρουρὸς, σκοπός.

FACITORE, τὸ ἔργον καὶ ἡ ἀνμισθία τοῦ facteur.

FACITORAT, τὸ ἔργον (ἡ ἐπίσασια) τοῦ facteur.

FACITOREIE, ὁ. γραφεῖον ἐμπορικὸν πράκτορος.

FACIUM, ὁ. πείνα (κυρ. καὶ μπορ.).

FACIUM (Ατν.), ὅστις ἀνακατάνεται εἰς ὅλα (εἰνέτο πᾶν) εἰς οἰκίαν τινά.

FACIUM, ἔκθεσις σύντομος.

FACIUM, ὁ. σημειώσεις (τιμολόγιον) ἐμπόρου.

FACIUMIEN, ὁ ἐπὶ τῶν factures ἐμπορικοῦ καταστήματος.

FACIUMIEN, **INE**, ὁ ἀφ' ὧν αὐτὸς ἐξοισὶν ταῦτα.

FACULTÉ, ὁ. δύναμις (τῆς φύξης). δύναμις (πρὸς τὸ πράττειν). ἰκανότης, πλεονέκτημα. (πλθ.) τράποι (πρὸς τὸ ζῆν). §. σχολή (πανεπιστημίου), ὁμήγουρις καθηγητῶν (κυρ. τῆς ἱατρικῆς).

FACULTE, ὁ. μυρολογία. ἀνοησία.

FACULTE, ἐπὶ ὁ. μεθύουσι. τοῦ-

FACULTE, ἐπὶ ὁ. ἀνοήσιος, ἀνοήτος.

FACULTE, ὁ. ἀνοησία.

FACULTE, δεμᾶτι φρυγάνων, ἀγκάλις. §. (μφορ.) μυρολογίαι.

FACULTE, δεμᾶτισμα φρυγάνων.

FACULTE, ῥ. δεματίζω φρυγάνων. §. κακοσυγρῆζω.

FACULTE, ὁ δένων φρυγάνων.

FACULTE, πλθκος ἐνδεδυμένος.

FACULTE (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT), ἐπὶ ὁ. ἀδύνατος, ἀδρανής, ἄτονος. §. (οὐσ.) τὰ ἀδύνατον μέρος, ἡ ἀδυναμία (τοῦ ἀνθρ.).

FACULTE, ὁ. ἀδυναμία. §. λειποθυμία.

FACULTE, **ETTE**, ὅλγον τι ἀδύνατος.

FACULTE, ῥ. ἀδυνατίζω.

FACULTE, (παρὰ τοῖς ναυτ.) = **VALEUR**.

FACULTE, ὁ. φαβεντιανὸν (ἀργιλόπλαστον) σκεῦος, τσίφι.

FACULTE, ὁ. πλαστεργεῖον φαβεντιανῶν σκευῶν.

FACULTE, ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν τσίφια.

FACULTE, ὁ. τὸ δυνατόν τοῦ νὰ σφάλλῃ (νὰ ἁμαρτήσῃ) τις.

FACULTE, ἐπὶ ὁ. ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸ σφάλλειν (ἁμαρτάνειν).

FACULTE (faux ἢ faillis; faillais ἢ faillirai), ῥ. σφάλω, πταίω, ἁμαρτάνω. §. (ἐμπορ.) χρεωκοπῶ. §. (τρτρπ.) λείπω, κοντεύω νά.

FACULTE, ὁ. χρεωκοπία.

FACULTE, ὁ. πείνα (κυρ. καὶ μπορ.).

FACULTE, ὁ. βάλανος (τῆς φηγού).

FACULTE, **E**, ὁ κνηρός.

FACULTE, ῥ. ὁ κνηρεῖομαι.

FACULTE, ὁ. ὁ κνηρία.

FACULTE (fais; faissais; ferai; fis; fait), ῥ. κάμνω. φθειάνω. || (μσ.) γίνωμαι. §. συνθετίζω. || il fait jour (nuit, chaud etc.), εἶνε ἡμέρα (νύκτα, ζέστη κτλ.). ||

qu'est-ce que cela fait? τί ἐκ

τοῦτου; || qu'est-ce que cela vous fait? τί σὲ μέλει περὶ τοῦτου; || cela fait beaucoup, τοῦτο σημαίνει πολὺ. || fusse lo ciel! εἴθε! νὰ δώσῃ ὁ θεὸς!

FACULTE, ἐπὶ ὁ. δυνατός νὰ γένῃ, κατορθωτός.

FACULTE, φασιανός, φαζάνι, (πν.)

FACULTE, ὁ. πλθ., αἱ παρικοὶ τοῦ ἐνοικίου ὑποχρεώσεις τοῦ ἐκμισθωτοῦ.

FACULTE, μικρὸν φαζάνι.

FACULTE (se-), ῥ. ἀποκτῶ νὰ σὶν μένων καιρὸν (καθὼς τὸ κρίει τοῦ φασιανού).

FACULTE, ὁ. φασιανότροπιον.

FACULTE, ὁ. τρέφιον φαζάνι.

FACULTE, δέσμα, δεμᾶτι.

FACULTE, **EUSE**, ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) τι.

FACULTE, ὁ. ἡ κατὰ διαστήματα παρ' ἐμπλεκομένη χονδροτέρα σπῆρ τῶν κορινθίων κλπ.

FACULTE, ῥ. παρεμπλίκω (στρέφω μὲ) faisses.

FACULTE, ὁ. τυροδόλιον.

FACULTE, ὁ. κλαθουργία.

FACULTE, καλαθουργός.

FAIT, αἴτε, μτχ. πθ. τοῦ FAIRE.

|| (ὡς ἐπὶ ὁ.) γεωμένος, καμμένος, ὄριμος (κυρ. καὶ μτμ.)

FAIT, ἔργον, πρᾶγμα, ἀνδραγαθία.

|| hauts faits, βαιοπραγμῆαι. ||

voies de fait, βαιοπραγμῆαι. ||

il est de fait, εἶνε θετικόν (βίαιον).

|| prendre q. sur la fait, (συλ)λαμβάνειν ἐπ' αὐτῆς.

|| aller (venir) au fait, φέρω. ||

|| aller (venir) au fait, φέρω. ||

|| aller (venir) au fait, φέρω. ||

|| aller (venir) au fait, φέρω. ||

|| aller (venir) au fait, φέρω. ||

|| aller (venir) au fait, φέρω. ||

βασκίλω. *S.* (μτφορ.) θαμβώνω τὸν νοῦν, ἐκπλητίζω
FASEULE, *θ.* εἶδ. κουκκίς ἢ φα-
 σουλέν.
FASHION (Ἀγγλ.), *θ.* ἡ περὶ τὸν
 τρόπον τοῦ ζῆν φιλοκαλία, τὸ
 ἄκρον ζωτὸν τοῦ συρμού.
FASHIONABLE, ἐπιθ. ὁ ἀνὴρ εἰς
 τὴν fashion, περιέργως φιλό-
 καλος, καθάριος.
FASIN, ἡ χυδῶλη μὲ τὴν ὅποια
 σκεπάζουν τὴν κάμινον τοῦ σι-
 δερουργείου.
FASSURE, *θ.* τὸ μέρος τοῦ ὑφά-
 σματος τὸ μεταξὺ τοῦ ἀντίου
 καὶ τοῦ κτενίου.
FASTE, ἐπίδειξις μεγαλοπρεπεί-
 ας, πολυτέλεια. *2*) (πλθ.) ἐορ-
 τολόγιον τῶν (παλ.) Ῥωμαίων.
S. ἱστορικὰ ὑπομνήματα.
FASTIDIEUX, *εὐσε*, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -
MENT, ἐπιδοκιμίων, κενόδοξος.
FAT, ἐπιθ. προπετής. αὐτάρε-
 σκος.
FATAL, *ε*, (ἢ ἐπὶ ῥ.) -**EMENT**, μοι-
 ραῖος, πεπρωμένος. *S.* ὁλέ-
 θριος.
FATALISME, τὸ φρόνημα τῶν-
FATALISTE, ὁ ἀποδίδων τὰ πάν-
 τα εἰς τὸ πεπρωμένον.
FATALITE, *θ.* τύχη (ἀνάγκη) ἄ-
 φευκτος, εἰμαρμένη.
FATIDIQUE, ἐπιθ. μαντικὸς.
FATIGUANT, *κ*, κοπιαστικός. *S.*
 ὀγληρός.
FATIGUE, *θ.* κόπος.
FATIGUER, *ρ.* κουράζω (καὶ μσ.)
 -ομαι, κοπιᾶω. *S.* (μτφορ.)
 ἐνοχλῶ, πλῆκτω.
FATIGAS, σωρὸς ἀτάκτως ἐρριμμέ-
 νων πραγμάτων. *S.* (μτνμ.)
 τερβρεῖα (λέξιον).
FATIGUE, *θ.* αὐταρέσκεια, προπί-
 τεια.
FAUBER, (ναυτ.), σάρωθρον ἐκ
 σχοινίων.
FAUBERTEN, *ρ.* (ναυτ.), σάρωνω
 μὲ fauber.
FAUBOURG, προάστειον.
FAUBOURGNIEN, *ε*, κάτοικος προ-
 αστείου.
FAUCARD, ἐργαλεῖον πρὸς ἐκκα-
 πὴν τῶν χόρτων ὑδραγωγίον.
FAUCARDEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-
FAUCARDEN, *ρ.* καθαρίζω διὰ τοῦ
 faucard ὑδραγωγίον.

FAUCHABLE, ἐπιθ. ἐπιδοκιμὸς
 κοσσίματος.
FAUCHAGE, κόσσιμα χόρτου.
FAUCHAISON καὶ **FAUCHE**, *θ.* ὁ
 καιρὸς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
 κοσσίματος.
FAUCHEE, *θ.* ὅσον κοσίζει εἰς
 ἐργάτης τὴν ἡμέραν.
FAUCHEE, *ρ.* κοσίζω χόρτον. *S.*
 ὑφαίνω ἀνωμάλως.
FAUCHEE, *θ.* ἡ ξυλίνη ὑπουργίς
 τῶν φορτηγῶν ἡμιόνων.
FAUCHEE, ἐργαλεῖον (τρυγγάνα)
 τῶν χορτοθεριστῶν ἢ ἀλωνιστῶν.
FAUCHEUR, ὁ κοσίζων χόρτον.
FAUCHEUX, ἀράχνη μακρόπους.
FAUCHON, (γεωργ.), εἶδος faucil-
 le.
FAUCHOT, = **BUSE**.
FAUCILLE, *θ.* ἢ (ὑποκορ.) **FAUCIL-
 LON**, δρεπάνι (-ανάκι) ὁδοντωτὸν,
 κόσσα.
FAUCHILLER, *ρ.* κόπτω (κοσίζω)
 μὲ τὸ faucille.
FAUCON, ἱεράκι, (Τ.) σαρχί.
FAUCONNEAU, ὑποκορ. τοῦ **FAU-
 CON**. *S.* μικρὸν κανονάκι.
FAUCONNERIE, *θ.* ἱερακοτροφία.
FAUCONNIER, ἱερακοτρόφος, ὀρ-
 νεοκόμος.
FAUCONNIERE, *θ.* δισσάκκιον (κυ-
 νητοῦ).
FAUDAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-
FAUDER, *ρ.* διπλῶνα καὶ σημα-
 δεύω τὴν ἐρεάν.
FAUDEUR, ὁ ἐπὶ τοῦ faudage ἱρ-
 γάτης.
FAUCILLEN, *ρ.* καταπίανω (ῥά-
 πτων) τρουπάνω. *S.* (μτφορ.)
 se—, εἰσχωρῶ μὲ τρόπον, παρ-
 εισδύομαι.
FAUCILLON, *θ.* κατάπιασμα (μὲ
 τὴν βελόνην), τρουπάνω.
FAULDE, *θ.* λάκκος πρὸς κατα-
 σκευὴν καρβούνων.
FAUNE, θεὸς τῶν ἀγρῶν (παρὰ
 Ῥωμ.), φαῦνος. *S.* εἶδ. πετα-
 λούδας.
FAURIE, *θ.* καλοῦπι τοῦ σαπι-
 νοποιῶ.
FAUSSE, πλαστογράφος.
FAUSSEMENT, ἐπὶ ῥ. ψευδὴς.
FAUSSEN, *ρ.* στραβώνω (αἰδύρον).
S. (μτφορ.) χαλῶ, διαστρέφω
S. ψεύδω (τὴν ὑπόσχεσίν μου),
 ἀθετῶ.

FAUSSET, (μυστ.), φωνὴ διττοῦ
 μέγης (νόθος). *2*) ὁ πῆρος τῆς
 κίνουλας (τοῦ βαγενίου).
FAUSSETÉ, *θ.* ψεύδος. *S.* διττο-
 σιωπία.
FAUSSE, *θ.* τὰ μέρη ὅπου ἔρ-
 χεται νὰ πλατύνεται ὁ κώδων
FAUTE, *θ.* σφάλμα, πταίσμα, λθ-
 θος. *S.* ἑλλειψίς. ||—de, δι' ἡ-
 λειψίν. ||. sans— ἀναμψι-
 δόλως, χωρὶς ἄλλο.
FAUTEUIL, καθέδρα μὲ ἀκουσθι-
 στῆρια, θρόν. *S.* (συμβολ.) ἐρη-
 εδρία (συνελεύσεως).
FAUTEUR, *ε*, **TRICE**, συνεργός ἢ
 κλημνός.
FAUTIF, *ε*, **IVE**, ἐσφαλμένος. σφα-
 λερὸς.
FAUTRE, (τεχν.) κομμάτιον ἱρίος
 ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἀποτίθεται ἡ
 στεγνώση τὸ ἀπικτον ἀντικ-
 φύλλον τοῦ χαρτίου.
FAUNE, ἐπιθ. ὑπόξανθος. || *le-
 tes faunes*, τὰ ἐλαφοειδῆ ἀγρί-
 μια.
FAUNEAU, βουὲ ὑπόξανθος.
FAUETTE, *θ.* ὀπολαίς, (πεν.).
FAUX, *θ.* δρεπάνι, δρεπάνον.
FAUX, *αὖς*, ψευδής. σφαλέρης.
 πλαστός, κίβδηλος. νόθος. ἡ
 πλαστός. δόλιος. *S.* (ὡς οὖσ.) ψε-
 δος. (δίκηνμ.) πλαστογράφος. ἢ
 s'inscrire en faux contre une
 proposition, δὲν παραδέχεται
 ὡς ἀληθὴ τὴν πρότασιν. || *faux
 pas*, παραπάτημα. || *faux
 -couché*, ἐξάμβλωσις. || *faux
 -clef*, ἀντικλεῖδι. || (καὶ ὡς ῥ.)
 πῆρ.) *jurer (raisonner) faux*,
 ψευδορκῶ, παραλογίζομαι. ἢ
 (καὶ ἐν ἄρθρ.) *à faux*, ἀδικῶ
 ψευδῶς. *S.* διακενής. || *porter
 à faux*, κενεμβάζω.
FAUX-CUL, ἡ συναζομένη ὕλη
 πρὸς τοὺς κοπάνους τοῦ πυρι-
 ποίου.
FAUX-FUYANT, παραστράτι. *S.*
 (μτφορ.) τρόπος ὑπεκφυγῆς
FAVENE, *θ.* χάρις. εὐνοία. ὑπὲρ
 ληψίς. *S.* εἶδος στενῆς τανύσεως
 ||. en—de, (πρὸς) χάριν τοῦ
 ὑπὲρ αὐτοῦ. || *à la—de, μὲ (ὡς)
 τὴν βοήθειάν τινος*
FAVORABLE (καὶ ἐπὶ ῥ. -**EMENT**),
 ἐπιθ. εὐνοικῶς διακείμενος, εὖ
 μενῆς, εὐδαιμόνιος. (καιρὸς) ὁρ-

εὐθετος. (ζνεμος) οὐριος
 αἰσιος κτλ.
 FÉE, ITÉ, ὁ εὐνοοῦμενός (τι-
 νος).
 FÉE, τὰ περί τὰς παρείδς γέ-
 νους.
 FÉCONDITÉ, ἡ ἀδυναμία τῶν
 ὄντων ὅσοι ἄγονται καὶ φέ-
 ρονται ὑπὸ τῶν εὐνοομένων τῶν.
 FÉCONDITÉ, ῥ. φέρομαι εὐνοϊκῶς
 πρὸς τινά, κάμω χάριν, βοηθῶ.
 FÉCONDITÉ, E, πυρέσσων, θερ-
 μούμενος.
 FÉCONDITÉ, ὁ, ὑποκορ. τοῦ Fik-
 τῶν, πυρέτιον.
 FÉCONDITÉ, (ιατρικόν) ἀντιπυρε-
 τικόν, ἀλεξιπυρετικόν.
 FÉCONDITÉ, E, ὑπὸ. πυρετικός
 ἄσπρος, περιττωμα.
 FÉCONDITÉ, E, γόνιμος, εὐφορος.
 FÉCONDITÉ, ὁ, ἡ γονιμοποιός
 ἄσπρος.
 FÉCONDITÉ, E, γονιμοποιός.
 FÉCONDITÉ, ὁ, γονιμοποιήσις.
 FÉCONDITÉ, ῥ. γονιμοποιῶ.
 FÉCONDITÉ, ὁ, γονιμότης.
 FÉCONDITÉ, ὁ, καταστατὸν (ἄμυλον)
 ὡς ὅταν σπέρων ἢ ριζῶν, κατα-
 στατῶν.
 FÉCONDITÉ, ὁ, ἡ ιδιότης τοῦ-
 σκεπτικῶν, E, ὁ περιέχων ἄ-
 μυλον (καταστάτις).
 FÉCONDITÉ, ὁ, κατασκευαστήριον
 ἄμυλου.
 FÉCONDITÉ, EUSE, ὁ περιέχων ἄ-
 μυλον.
 FÉCONDITÉ, ὁ, πωλῶν ἢ κατα-
 στατῶν ἄμυλον.
 FÉCONDITÉ, E, ὁ τῆς féderation.
 FÉCONDITÉ, ῥ. σχηματίζω (ὁρ-
 γανίζω) συμπολιτεύειν.
 FÉCONDITÉ, σύστημα συμπο-
 λιτεύσεως.
 FÉCONDITÉ, ὁ, ὁπαδὸς τοῦ συστή-
 ματος τῆς συμπολιτεύσεως.
 FÉCONDITÉ, IVE, ὁ τῆς συμπο-
 λιτεύσεως.
 FÉCONDITÉ, ὁ, συμμαχία (με-
 τὰ διαφόρων ἐπικρατειῶν),
 συμπολιτεία, ὁμοσπονδία.
 FÉCONDITÉ, E, ὁ ἀνέκων εἰς συμ-
 πολιτεύειν, ὁμοσπονδός.
 FÉCONDITÉ, ῥ. = FÉCONDITÉ.
 FÉCONDITÉ, ὁ, ὁμήγη, νηρηίς, νεραϊδα.

FÉE, ὁ, ἡ δύναμις τῶν νηρη-
 δων καὶ ἡ δι' αὐτῶν μαγεία.
 FÉE, E, ὁ τῶν ἢ διὰ τῶν
 νηρηίδων, μαγικός, ὑπερφυσ-
 κός.
 FÉE, ῥ. προσποιῶμαι. ἐφευ-
 ρίσκω. (οὐδ.) διατάζω. S. χω-
 λαίνω ὀλίγον. ||. (ἡ πῶ. μτλ.)
 ὡς ἐπὶ θ. πλαστός, ἐπίπλαστος.
 FÉE, ὁ, προσποιήσις.
 FÉE, ὁ μεταχειριζόμενος τὸ
 ἐργαλεῖον fée ὑαλοουργός.
 FÉE-MARÉCHAL, κρατάρχης (τῆς
 Λουστρ. Προυσ. κτλ.).
 FÉE (ἢ) FÉE (ἢ) FÉE, ἡ σιδη-
 ρὰ σύριγξ διὰ τῆς ὁποίας φυ-
 σσοῦν τὴν ὑαλον εἰς τὰ ὑαλουρ-
 γεῖα.
 FÉE, ῥ. ῥαγίζω.
 FÉE, E, συγχαρητήριο
 πρόσχησις.
 FÉE, ὁ, μακαριότης, εὐδαι-
 μονία.
 FÉE, ῥ. συγχαίρω.
 FÉE, IVE, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς
 γαλῆς.
 FÉE, ῥ. μουγγρίζω φυτῶν (βρι-
 μῶμαι) ὡς ἡ γαλὴ θυμωθεῖσα.
 FÉE, ONNE, προδότης. δόλος.
 σκληρός.
 FÉE, ὁ, γαλιθόνιον (φυτ.).
 FÉE, ὁ, ἐπιβουλὴ, προδοσία.
 FÉE, ὁ, ἡμέρος, ἐφοχλός.
 FÉE, ὁ, ῥάγισμα.
 FÉE, ὁ, τὸ θῆλυ (ζῶον). S.
 τὸ κοῖλον (ἢ ἀκίνητον) μέρος τοῦ
 γιγγλυμοῦ ἢ τοῦ σφαιρικοῦ θύρας.
 FÉE, IVE, θηλυκός. θηλυπρε-
 πής, γυναικείος.
 FÉE, ὁ, τὸ χαρακτηριστικόν
 τοῦ θηλεως.
 FÉE, ὁ, γυνή, γυναῖκα.
 FÉE, E, ὁ γύναιον, γυναι-
 κάριον.
 FÉE, ALE, ὁ τοῦ μηροῦ, μη-
 ριαίος.
 FÉE (Ατν.), τὸ κόκκαλον τοῦ
 μηροῦ.
 FÉE, ὁ, ἡ συγκομιδὴ τοῦ
 χόρτου καὶ ὁ καιρὸς αὐτῆς.
 FÉE, ὁ = SAINFOIN.
 FÉE, ὁ συγκομιζων καὶ ἄ-
 ποτιθεὶς τὸν χόρτον.
 FÉE, E, σιτισμὸν (ξύλων).
 FÉE, E, κτύπημα, σπαθία με-
 τὰ τὴν κόψιν. S. ἀλαζόν, κομπαρ-
 ῆμων.

FENDERIE, ὁ, σιτισμὸν αἰθήρου
 ἢ ξύλων.
 FENDERIE, σιτισμὸν (ξύλων κτλ.).
 FENDERIE (SE—), ῥ. σιτίζομαι
 (καθὼς τὸ ξύλον), ῥαγίζω.
 FENDERIE, ἐργαλεῖον μετὰ τὸ ὅπ.
 σιτίζων.
 FENDERIE, ῥ. σιτίζω, διασιτίζω.
 FENDERIE, ῥ. σιτίζω χόρτον.
 FENDERIE, E, (βτν.), θυριδωτός.
 FENDERIE, τὸ σύνολον τῶν θυ-
 ρίδων κτιρίου, ἢ *θυριδωτός.
 FENDERIE, ὁ, θυρίς, (κοιν.) παράθυ-
 ρον, παραθύρι.
 FENDERIE, ῥ. ἀνοίγω θυρίδας εἰς
 οἶκον.
 FENDERIE, χορτοθήκη.
 FENDERIE, μάραθρον, (φυτ.).
 FENDERIE ἢ (ὁ) FENDERIE-
 TE, εἶδος μήλου. S. ῥακή ἐσκευα-
 σμένη μετὰ μαρμαίον.
 FENDERIE, ὁ, σιτισμὸν, σιτισμὸν.
 FENDERIE, κοπὴ τῶν κρεωπώ-
 λων.
 FENDERIE = FANTON.
 FENDERIE, βοδύρας, μοσχόσις,
 (φυτ.).
 FENDERIE, E, (καὶ ἐπὶ θ.) -EMENT,
 πειθαρχικός, τιμαριωτικός.
 FENDERIE, τὸ σύστημα τῶν
 FÉODALISTES, τιμαριωτισμός.
 FÉODALISTE, ὁπαδὸς τοῦ τιμα-
 ριωτισμοῦ.
 FÉODALITÉ, ὁ, τὸ φεοδάλικόν σύ-
 στημα, τιμαριωτισμός.
 FÉR, σιδήρεος, -ρον. S. πέταλον
 (ἔππου κτλ.). S. (πλθ.) δισμά,
 (μετφορ.) δουλεία.
 FÉR, *λευκοπάρυλλος, (T.)
 τενεκίς.
 FÉRBLANTERIE, ὁ, τὸ ἔργον (τὸ
 ἐμπόριον) τοῦ-
 FÉRBLANTIER, ERE, (T.) τενεκι-
 τής.
 FÉR, E, ὁ ἀνέκων εἰς-
 FÉR, ὁ, ἡμέρα ἀργίας, ἑορτή.
 FÉR, E, (ἡμέρα) καθ' ἣν εἶνε
 ἀργία, ἑορτάσιμος.
 FÉR, ῥ. (ἄρ.) πληττω, πληγῶ-
 να. ||. sans coup—, ἀναιμωτί.
 FÉR, τὸ οὐσ. τοῦ-
 FÉR, ῥ. μαζώνω τὸ ἱσ'ον περὶ
 τὴν κεφαλήν.
 FÉR, τὸ ξύλον διὰ τοῦ ὁποίου
 ἀπλώνεται τὸ χαρτίον ἐπὶ τῶν
 σχετιῶν τοῦ στεγνωτηρίου.

FICULLERET, ἐργαλείον τοῦ λε-
πουροῦ.
FICULLE, φύλλον τετραδίου.
FICULSTAGE, πλάσιμον τῆς ζύ-
μης εἰς φύλλα.
FICULTEIN, ῥ. γυρῶν τὰ φύλλα
(βελών), φυλλολογῶ. *S.* πλά-
τω τὴν ζύμην εἰς φύλλα (διὰ ζυ-
μαρῆκόν).
FICULETIS, ἡ γωνία τῆς περι-
περίας τοῦ ἀδάμαντος.
FICULLETON, παράρτημα (ἐπεισό-
διον) ἐπιμερίδος.
FICULLETONISTE, συντάκτης ficul-
letons.
FICULETTE, θ. βαγένι (περιέχον
μίστον περίπου μύδιον).
FICULLU, *E.* πολύφυλλος.
FICULUNE, θ. ἐντομή πρὸς ἐναρ-
μυγὴν τοῦ παραθυροφύλλου.
FICURUS, θ. ἄχυρον διὰ τὰς κα-
τάρτας.
FICUTER, ὁ ἐπὶ τῆς θερμάνσεως
τοῦ αἵματος.
FICUTAGE, τὸ οὖσ. τοῦ **FICUTER**.
FICUTRE, πῖλος, πλῆγμα, (*T.*) κε-
ραία. *S.* γνάφαλον, χορδᾶς.
FICUTIER, ῥ. ζάινω τὸ μαλλὶ διὰ
τῆς αἵματός.
FICUTIER, ὁ κατασκευάζων ficu-
te.
FICUTU, θ. κῆμος, κουκκί, (ὁσπρ.).
FICUTOLE, θ. εἶδ. μικροῦ κῆ-
μου. *S.* φασουλίρι.
FICUTINE, Φεβρουάριος.
FICUTIN (ἐπιφών.), φφφ! πῦφ! *S.* ἄ-
σπυ.
FICUTIS, εἶδος λέπρας τῶν βοῶν.
FICUTU, ἄμαξα ἢ ἀμαξήλατης
μαρσίος.
FICUTILES, θ. πλθ. ἄρραβῶνες.
FICUTER, ῥ. ἄρραβωνίζω, -ομαι.
FICUTU, θ. ἴς (ἰνός), ἴνα.
FICUTUS, *EUSE*, ἰνώδης.
FICUTILLAINE, ἐπὶ θ. ὁ τῶν fibril-
le.
FICUTILE, θ. (ἀνατομ.), λεπτή ἴς.
FICUTILE, *EUSE*, καὶ **FIBRILLEUX**,
θ. ὁ τῶν λεπτῶν ἰνῶν.
FICUTINE, θ. ἡ οὐσία τῶν ἰνῶν.
FICUTUS, *EUSE*, ὁ τῆς fibrine.
(χειρουργ.) σῆκον, σῆκωμα,
ἡ ἐκφυγματος σαρκώδους).
FICUTU, θ. χελιδόνιον (τὸ μέγα),
(*E.*).
FICUTU, ῥ. τυλλῶ με σπάγον.
FICUTU, *EUSE*, ὁ τυλλῶν με

σπάγον τὰ ἐμπορικὰ δέματα ἤ.
FICULIER, κουδάρι μὴ ἢ διὰ σπά-
γον.
FICELLE, θ. σχοινὶ λεπτόν, σπά-
γος.
FICHANT, *ANTE*, ὁ κτυπὼν κατ'
αὐτοῦ. *S.* (μετφορ.) πολλὰ ὀχλη-
ρὸς (δυσάρεστος).
FICHE, θ. ὀθλυκωτῆρι θόρας ἤ.
S. σύμβολον νομίσματος (εἰς τὰ
χαρτοπαίγν.). *S.* ὅσον μέρος τοῦ
πασσάβι ἐμπήγεται εἰς τὴν γῆν.
FICHEN, ῥ. ἐμπήγω. *||* (*μ.σ.*) πε-
ριγεῖλθω.
FICHERON, ἔμβολον σιδηρεὺν μὲ
τρυπημένην κεφαλὴν.
FICHET, πασσαλίσκος διὰ τοῦ ἁ-
πολοῦ σημειοῦν τὰ παιγνίδια
εἰς τὸ τάβλι.
FICHOT, ξυλᾶριον σχιστὸν κρα-
τῶν χαρτεῖον ἢ παντὶν ἀπλω-
μένον πρὸς στέγνωμα ἐπὶ σχοι-
νίου.
FICHTE! ἐπιφών. γυθ. ἐκφρά-
ζον ἀγανάκτησιν (ἀνυπομονησί-
αν).
FICHU, *UE*, (γυθ.), τιποτένιος, ἄ-
θλιος.
FICHU, *MANDEL* τρίκωχον διὰ τὸν
λαϊμὸν τῶν γυν.
FICTIV, *IVE*, πλαστός.
FICTION, θ. μυθοπλασία, πλά-
σμα (τῆς φαντασίας). *S.* (*N.μ.*)
ὑπόθεσις (πράγματος καθ' αὐτὸ
ἀνυπόκριτος).
FICTIONNAIRE, ἐπὶ θ. ὁ ἀνέμων
εἰς τὴν νομικὴν fiction.
FICTIVEMENT, ἐπὶ ῥ. καθ' ὑπόθεσιν,
πλαστώς.
FIDELIS, εἶδος κληροδοσίας,
καταπίστευμα.
FIDELICOMMISSAIRE, ὁ πεπιστευ-
μένος κληροδότης.
FIDELU (καὶ ἐπὶ ῥ. -*EMENT*), ἐπὶ θ.
πιστός, ἀκριβής.
FIDELITE, θ. πίστις. *S.* ἀκριβεία.
FIDU, τιμᾶριον, φέουδον.
FIDUTER, ῥ. εἶδω (παρὰχωρῶ) γῆν
ὡς τιμᾶριον. *||* (ἢ πθ. *μ.τχ.* ὡς
ἐπὶ θ.) ἐπιστημῶς.
FIDU, *CHOLE* (κυρ. καὶ *μ.τμ.*).
FIENTE, θ. κόπρος ζώου.
FIENTER, ῥ. (τὸ ζῶον) κοπρῆζει,
κουτσουλᾶ κτλ.
FIER (*SE*—), ῥ. ἐμπιστεύομαι.
FIER, *EUSE*, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -*EMENT*,
ἀγίρωχος. *S.* ἔφοδος. *S.* (ἐπὶ

πραγμ.) πόλες, δυνατεὺς, γίγναι,
ἢ καλός.
FIER -*A* -*EN* -*ER*, κομπορρήμων, κο-
ρητορής.
FIERTE, θ. τὸ ἀγίρωχος.
FIEVRE, θ. ὀρμη, πυρετός.
FIEVREUX, *EUSE*, πυρετῶν. πυ-
ρετώδης.
FIERE, ὁ δόνατος καὶ ὁ λαλῶν αὐ-
τόν.
FICKMENT, πάγωμα, πήξις.
FICIN, ῥ. παγόνω, πήξω.
FICOLEUR, ῥ. ἐπιτηδεύω ἀστυ-
κότητα (κοσμιότητα κτλ.).
FICOLEUR, *EUSE*, ὁ κατ' ἐπιτη-
δεύειν καθάριος (φιλόκαλος ἤ.).
FICU, θ. σῆκον. *||* faire la—*A*
q., περιπαίζω, περιουδρίζω. *||*
moitié—, μοιτίε raisin, ἔκων
ἄκων, ἔτσι καὶ ἔτσι.
FIGURER, θ. φαίνεται σικῶν.
FIGURER, ὁ σικῶν, σικηρά.
FIGURANT, *E*, ὑποκριτής φαινό-
μενος μόνον εἰς τὸ θιατρικὸν χω-
ρὶς τὰ λαλῶ. *S.* χορευτής.
FIGURATIF, *IVE*, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -*U*-
MENT, εἰκονικός, τυπικός.
FIGURE, θ. σχῆμα, τύπος, εἰκὼν.
πρόσωπον. παράστασις. φέροι-
μον. *||* faire—, σημαίνω, δια-
πρίπω. *||* être bien de—, εἶ-
μαι καλοκαταμμένος (εὐμορφος).
FIGUREMENT, ἐπὶ ῥ. εἰκονικός, τυ-
πικός.
FIGURER, ῥ. παριστάνω τὸς τό-
πον (τὴν μορφήν), ἐμφανίζω, εἰ-
κονίζω. *||* (οὐδ.) φαίνομαι. *S.*
φαντάζω, σημαίνω. *||* (*μ.σ.*) φαν-
τάζομαι. *||* (ἢ πθ. *μ.τχ.* ὡς ἐ-
πὶ θ.) τυπικός, συμβολικός, εἰκο-
νικός.
FIGURINE, θ. ἀρχαῖον ἀγαλμα-
τιον.
FIGURISTE, πλάστης τύπων (ὁμοι-
ωμάτων).
FIL, κλωστή, νῆμα. *S.* (ζυτμ.)
αἰθῆρ (κόψις) σπαθίου κτλ. *S.*
βρύς (ὕδατος). *S.* (μετφορ.) σιγά,
ἀλληλουχία.
FILAGE, γνέψιμον.
FILAGRAMME, τὸ διαφανὲς (ὕδα-
τινον) σπμῖον τοῦ χαρτεῖος, λευ-
κώστημον.
FILAIN, σκόληξ ἐντασθίδιος.
FILAMENT, νῆμα λεπτόν. ἴς.
FILAMENTUUX, *EUSE*, νηματώδης.
FILANDRES, θ. πλθ. λεπτὰ νῆμα—

τα περιδονούμενα εἰς τὸν ἀέρα, ἀχναί. *S.* ἵνες τοῦ κρέατος ζῆ.
FILANDREUX, *EUSE*, πλήρης ἰνῶν.
FILANT, *E*, ὁ βίων εὐκόλως.
FILARDEUX, *EUSE*, (λίθος) περιέχων φλέβας (ἴνας).
FILASSE, *Θ.* λινάρι (ζῆ) ἀκλωσον, στουππί.
FILASSIER, *ERE*, ὁ ἐτοιμάζων ζῆ πωλῶν στουππί.
FILATEUR, *TRICE*, διευθυντής (διευθύντρια) κλωστήριου.
FILATRICE, ἡ ἐκβάλλουσα τὸ μετὰ ἀπὸ τὰ κουκούλια, ἀναπνήστρια.
FILATURE, *Θ.* κλωστήριον. *S.* γνέσιμον. κλώσιμον.
FILÉ, *Θ.* σειρά, ἀράδα.
FILÉ, *χρυσόνημα*, χρυσάφι.
FILER, *β.* γνέθω, κλώθω. *S.* (οὐδ.) βαδίζω κατὰ σειράν. *S.* μουρμουρίζω ὅταν τὴν κάτταν ὅταν χαϊδεύεται.
FILERIE, *Θ.* κλωστήριον (λινάριον).
FILÉ, κλωστή λεπτῇ, ῥάμμα. *S.* υπογλωττίς. *S.* χαλινός. *S.* δίκτυον. *S.* κρέας (σφακτοῦ ἢ ὀψαρίου) χωριζόμενον χωρὶς νὰ κοπῇ μετὰ τὸ βράσιμον.
FILÉTAGÉ, τὸ οὖσ. τοῦ-
FILÉTER, *β.* περνῶ (σύρμα) διὰ τῆς filière.
FILURE, *EUSE*, ὁ γνέθων νῆμα.
FILIAL, *E*, (ζῆ ἐπὶ β.)-EMENT, υἱικός.
FILIALITÉ, *Θ.* ἡ υἱότης.
FILIATION, *Θ.* σειρά γενεᾶς. *S.* (μτφορ.) ἀλληλουχία.
FILICULE, *Θ.* εἶδος φυτοῦ, πολυπόδιον.
FILIEUSE, *Θ.* ἐργαλεῖον τρυπητὸν διὰ τὸ σύρμα.
FILIFORME, ἐπίθ. νηματοειδής, (βτν.).
FILIGRANE, τεχνουργημα χρυσοχρῶν ἐκ σύρματος. *S.* ἐσφαλμένον ἀντὶ **FILAGRAMME**.
FILIGRANER, *β.* ποικίλλω μὲ filigrane.
FILIPENDULE, *Θ.* εἶδος φυτοῦ (σπειραία).
FILLE, *Θ.* κόρη, θυγάτηρ. *S.* κορηστὴ. *S.* θεράπαινα. *||.* petite-fille, ἐγγόνη. *||.* arrière-petite-fille, διαγγόνη. *||.* belle-fille, προγονὴ ἢ νύμφη.
FILLETTÉ, *Θ.* κορηστάκι.

FILLEUL, *E*, βαπτισμῆς, ἀναδεξιμῆς.
FILICHE, *Θ.* εἶδος ὑφάσματος.
FILON, φλέβα μεταλλεύς.
FILSELLE, *Θ.* χονδρὸν μετὰ ζιχορδᾶς.
FILOTIER, *ERE*, μεταπράτης (λιανοπουλητής) νήματος.
FILU, κλέπτης ἐπιτήδειος, βολαντιοτόμος.
FILOUTAGE, τὸ ἔργον τοῦ filu.
FILOUTER, *β.* κλέπτω ἐπιτηδείως.
FILOUTERIE, τὸ ἔργον τοῦ βολαντιοτόμου.
FILS, υἱός. *||.* petit-fils, ἐγγονός. *||.* arrière-petit-fils, διαγγονός. *||.* beau-fils, γαμβρός.
FILTRAGE, = **FILTRATION**.
FILTRAN, *ANTE*, διηθητικός.
FILTRATION, *Θ.* διήθησις ὑγροῦ.
FILTRE, ἱθμός, στραγγιστήριον.
FILTREUR, *β.* διηθῶ, σουρώνω.
FILURE, *Θ.* ἡ ποιότης τοῦ νήματος (ὡς πρὸς τὸ γνέσιμον).
FIN, *Θ.* τέλος. *S.* σκοπός, τέρμα. *S.* τελευτῇ (τοῦ βίου). *||.* à la—, ἐπὶ τέλους.
FIN, *INE*, φιλός, λεπτός. (μτν.) δέξας. (μτφορ.) δέξοντες, ἐπιτήδειοι κτλ. (ἐπὶ πραγμ.) ἀληθινός, γνήσιος, λεπτοδουλεμένος, ἐκλεκτός. *||.* herbes fines, τὰ μυρωδικὰ χόρτα δι' ὧν καρυκεύεται τὸ μαγειρεῖνμα.
FINAI, *ALE*, (καὶ ἐπὶ β.)-EMENT, ὁ ἐπὶ τέλους, τελικός.
FINANCE, *Θ.* χρήματα μετρητά. *S.* (πλθ.) αἱ πρόσοδοι (τὰ οικονομικά) τοῦ Κράτους.
FINANCER, *β.* μετρῶ (χρήματα), πληρώνω.
FINANCIER, ὁ περὶ τὰ οικονομικά.
FINANCIEREMENT, ἐπὶ β. κατὰ τοὺς περὶ τὰ οικονομικά ἀσχολούμενους, πλετισσάτους, μεγαλοπρεπῶς κτλ.
FINASSER, *β.* κάμνω κουτοπονηρίας.
FINASSERIE, *Θ.* κουτοπονηρία.
FINASSEUR, *EUSE*, καὶ
FINASSIER, *ERE*, κουτοπόνηρος.
FINATIK, *Θ.* μετὰ ἐπὶ πρόστυχον.
FINAUD, *E*, μικροπόνηρος, διαβολεμένος.
FINEMENT, ἐπὶ β. μὲ λεπτότητα, ἐπιτηδείως.

FINESSE, *Θ.* λεπτότης. *S.* (μτφορ.) δέξτης (νοὺς κτλ.). *S.* πνεύμα γία.
FINET, *ETTE*, φιλούταιος. *S.* (μτφορ.) πονηρούτσικος. *S.* (οὐδ.) εἶδος λεπτοῦ ὑφάσματος.
FINIR, *β.* τελειώνω. ἀπονήσκω. *||.* (ἢ πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ β.) πηρασμένος. *S.* ἐξερπασμένος. *||.* (ὡς οὖσ.) ἐντελεία ἐργασίας.
FIOLÉ, φιάλη.
FIOLER, *β.* σβανάρω.
FIOLERIE, κραστοκανάτα.
FIORMAMENT, τὸ σφένδαμο (τοῦ οὐρανοῦ).
FISC, τὸ δημόσιον ταμῆον.
FISCAL, *E*, ὁ τοῦ (δημοσ.) ταμῆου.
FISCALITÉ, *Θ.* ὁ ὑπὲρ τοῦ ταμῆου ζήλος.
FISSIPRÉ, ἐπὶ β. σχιζόπρος (ψωλλογ.).
FISURE, *Θ.* σχισμάδα, ράγμα.
FISTULE, *Θ.* (ιατρ.) σφίγγει φέρον λαγ.
FISTULEUX, *E*, σφραγγώδης.
FIXATION, *Θ.* προσδιορισμός. *S.* (χημ.) πήξις.
FIXE, ἐπίθ. ἀπλανής, σταθερὸς ἀμετακίνητος. ὠρισμένος. μόνιμος.
FIXEMENT, ἐπὶ β. ἀσκαρδαμνία.
FIXER, *β.* στυλῶναι νὰ μὴ κινῆται. *S.* βλέπω ἀσκαρδαμνίως. *S.* προσηλώνω. *S.* παγιώνω. *S.* προσδιορίζω.
FIXITÉ, *Θ.* παγιότης, μονιμότης.
FLABELLÉ, *ERE*, ριπιδωδής.
FLACCIDITÉ, *Θ.* χαυνότης, μαλακότης.
FLACHE, *Θ.* μέρος καθισμένου ζουλισμα.
FLACHEUX, *EUSE*, ζουλισμένος.
FLACON, φιάλις (κυρ. δια στόματο), φιάλιον.
FLAGELLANTS, μαστιγούμενοι (φανατικοί τινες τοῦ 11^{ου} αἰῶνος).
FLAGELLATION, *Θ.* μαστίγισμα.
FLAGELLER, *β.* μαστιγώνω.
FLAGOLEUR, *β.* (τοῦ 17^{ου} αἰῶνος) μουν τὰ πόδια.
FLAGOLET, αὐλὸς μικρὸς φλογέρ, πλαγίαιος.
FLAGORNER, *β.* κολακεύω χαμηλῶς.
FLAGORNERIE, *Θ.* κολακεία ὡς σφρά.

FLACORNEUR, EUSE, αίσχυρος κδ-
FLAGRANCE, θ. τὸ χαρακτηρι-
 στικόν τοῦ-
FLAGRANT, κ, ὁ ἐπ' αὐτοφώρῳ
 ὄν, ὁσφρησις κυνός.
FLAMBER, ρ. ὁσφραίνομαι.
FLAMBER, ὁ ῥινηλατῶν (τὰ δετ-
 τῶν), παράσιτος.
FLAMANT, ἴδε(ὁρθότ.)**FLAMMANT.**
FLAMMANT, κ, ἐκβάλλων φλόγα.
FLAMBEAU, λαμπάς. (Π) δάξ. \$.
 ὁσφρῆνι. \$. (μτφορ.) πυρρός.
FLAMBER, ρ. κάμνω (ἐκβάλλω)
 φλόγα. \$. (μτβ.) περνώ διὰ τοῦ
 πυρός. (μαγειρ.) καψαλλίζω. ||
 τδ. μτχ. ὡς ἐπ(θ.) χαμένους.
FLAMBERGE, θ. σπάθα.
FLAMBOYER, ρ. ἀστράπτω, λάμ-
 νω, (ἀρχ.) μαρμαίρω.
FLAMBEUR, θ. κηλὶς ὑψίσματος
 ἢ χαλασθαιμένου.
FLAMINE, ιεροφάντης (ἐν Ρώμῃ),
 ὁσφρῆνις.
FLAMMANT, φοινικώπτερος, (πτν.).
FLAMME, θ. φλόξ (κυρ. ἢ μτφορ.).
 ὁ, σημεῖα στενδαμύχους. \$.
 ὁσφρῆνι διὰ τοὺς ἵππους.
FLAMMECHE, θ. καρρὶ (κτλ.) ἀ-
 νιπνόμενον ἀπὸ πυρκαϊῶν τὸ ὁ-
 ρῶν τινάσσεται ἐπὶ τὸν αἶρα.
FLAMMEQUE, θ. δίκτυον διὰ τὰς
 ῥήγας.
FLAMMEPOLE, θ. μετώρον καιὸν-
 ὄν ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ.
FLAMMEQUETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ **FLAM-**
ME.
FLAMULE, εἶδος φυτοῦ (κλῆμα-
 τος).
FLAN, ἡ πλάξ τοῦ νομίσματος
 τυπωθῆ. 2) εἶδος ζυμα-
 ρίου, γαλακτοπότητα.
FLAN, ὁσφρῆνι (κυρ. καὶ μτνμ.).
FLANQUER, τὸ περὶ τὰς πλευρὰς
 τοῦ βодος καὶ τῶν ἰχθύων.
FLANQUER, εἶδ. ζυμαρικοῦ (γα-
 λακτοπότητας).
FLANQUE, ὁ φλανέλλα.
FLANQUE, ρ. περιφέρομαι θεωρῶν
 περὶ τὴν ἀγορὰν κλπ., μα-
 τῶν ὁσφρῆνι περιπατῶν.
FLANQUE, θ. ματαιοσχολία τοῦ-
 ὄν, εὐσε, ὁ περιπατῶν ἢ
 ὄν τὰ περὶ τὴν ἀγορὰν.
(ΑΛΕΙΚ. ΓΑΛΛΟΕΛΛ.)

FLANQUER, ρ. ὀχυρόνω διὰ προ-
 τειχισμάτων τὰς πλευρὰς (τελ-
 χους κτλ.). \$. ῥίπτω (ἢ μσ.)
 πίπτω μὲ ὄρμη.ν.
FLANQUEUR, στρατιώτης παρα-
 τεταγμένος εἰς τὰς πλευρὰς τῆς
 φάλαγγος.
FLAQUE, θ. λάκκος ὕδατος.
FLAQUE, θ. ποσότης ὕγρου πε-
 ριχυθεῖσα κατὰ τινος.
FLAQUE, ρ. ῥίπτω ὕγρον κατὰ
 τινος, περιχύνω.
FLASQUE (καὶ ἐπ(ρ.) -EMENT), ἰ-
 π(θ.), χαλαρὸς, χαῦνος, ἄτονος.
FLATIN, ρ. σφυρηλατῶ τὴν πλά-
 κα τοῦ νομίσματος.
FLATOIR, ἐργαλεῖον (σφόρα) διὰ
 τὰ νομίσματα.
FLATTRER, ρ. καίω τὸ ζῶον μὲ
 σιδηρον ἵνα μὴ λυσάσθῃ.
FLATTER, ρ. κολακεύω. \$. χατ-
 δεύω. \$. ἡδύω. \$. se—,
 ἐλπίζω.
FLATTERIE, θ. κολακεία.
FLATTERIEUSE, (ἢ ἐπ(ρ.) -EMENT,
 κολακευτικός, κολαξ.
FLATULEUX, EUSE, ὁ προφενοῦν ἀ-
 νέμους (φλάτο).
FLATULENCE, θ. διόδοσις πρὸς
 flatuosité.
FLATULENT, ENTE, ὁ ἔχων διό-
 δοσιν πρὸς—
FLATUOSITÉ, θ. ἀνεμος εἰς τὴν
 κοιλίαν, φλάτον.
FLAVESCENT, ENTE, κίτρινωπός.
FLÉAU, τὸ ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὅποιον
 κτυποῦν τὰ γεννήματα εἰς τὸ
 ἄλωνι. \$. ὁ ζυγός (τὸ ὀρίζον-
 τειον σιδήριον) τῆς πλάσιγγος.
 \$. (μτφορ.) μάστιξ (θεοῦ).
FLÉCHE, θ. βέλος. \$. τὸ ἐξ ὅλον
 τὸ συνέχον τὰ ἔμπροσθεν ἢ ὁ-
 πισθεν τῆς ἀμάτης. \$. τὸ ὄξυ
 ἄκρον τῆς κορυφῆς κωδωνοσα-
 λίου κτλ.
FLÉCHER, ρ. (τὸ) χαχαροκάλαμον
 ξεβλασταρᾶναι. \$. (τὸ) χριᾶρι
 βατεῖναι τὴν προβατίναν.
FLÉCHIERE, θ. εἶδ. φυτοῦ λιμνο-
 χαροῦς ἐκ τῶν ἀλισμοειδῶν.
FLÉCHIR, ρ. κάμπτω, -ομαι, λυ-
 γῶ. \$. (μτφορ.) κινῶ (-οῦμαι)
 εἰς οἶκτον, ἐνδίδω.
FLÉCHISSEMENT, λόγισμα.
FLÉCHISSEUR, (ἀνατομ.) κάμπτῳ
 (μῦς)

FLÉMATIQUE (ἢ ἐπ(ρ.) -EMENT),
 ἐπιθ. φλεγματικός.
FLÉMATR, φλέγμα. \$. χαρακτηρ
 ψυχρὸς (φλεγματικός).
FLÉTRIR, ρ. μαρᾶνω. \$. (μτ-
 φορ.) ἀμαυρόνω. ὁσφρῆνιζω.
 στιγματίζω (κατὰ δίκον).
FLÉTRISSANT, E, ὁ στιγματίζων,
 ἀτιμωτικός.
FLÉTRISSEUR, θ. μάρανσις. \$.
 ἀμαυρώσις (κηλιδώσις) τῆς ὑπο-
 λήψεως. \$. στιγματισμός κα-
 κοῦργου.
FLÉUR, θ. ἄνθος (κυρ. ἢ μτφορ.).
 \$. (πλθ.) τὰ ἔμμεγα ζῶον γυν.
 || à fleur de—, ἴσα μὲ (τὴν ἐ-
 πιφάνειαν).
FLÉURISSANT, θ. ἀνθισμα.
FLÉURDELISER, ρ. σολίζω ἢ σιγ-
 ματίζω μὲ ἄνθη κοῖνον (τὸ σύμ-
 βολον τῶν πρῶν βασιλέων τῆς
 Γαλλίας).
FLÉURIR, θ. ὁ ἄφρος τοῦ γαλα-
 κίου χρώματος ἐν τοῖς βαρεῖσις.
FLÉURER, ρ. εὐωδιάζω.
FLÉURIST, χονδρομέταξον καὶ τὸ
 ἐξ αὐτοῦ ὑσσάμα. \$. σπαθὶ διὰ
 τὴν ὀπλοσκήλην.
FLÉURISTE, θ. ἀνθισμὸν, λουλη-
 δάκι. \$. λόγοι ἐραστοῦ πρὸς ἐ-
 ρωμένην.
FLÉURIN, ρ. ἀνθῶ, ἀνθίζω. \$.
 (μτφορ.) ἀκμᾶζω. || (ἢ) π(θ.) μτχ.
 ὡς ἐπ(θ.) ἀνθέρως. εὐχρους.
FLÉURISSANT, E, ἀνθισμίνος.
FLÉURISTE, ἀνθοκόμος. \$. ὁ
 ποίων ἢ πωλῶν τεχνητὰ ἄνθη.
FLÉURON, κόσμημα εἰς εἶδος ἄν-
 θους, ἀνθίμου. \$. (βτν.) πέ-
 ταιον (ἄνθους).
FLÉURNE, ποταμός (μέγας).
FLÉURISTE, θ. τὸ εὐκαμπτον.
FLÉXIBLE, ἐπιθ. εὐκαμπτος (κυρ.
 καὶ μτφορ.).
FLÉXION, θ. κάμψις, λόγισμα.
FLÉXISTE, πειρατής τῆς Ἀμερ.
FLIC-FLAC, (ὄνμτπ.), κρότος μσ-
 σιγώσεως ἢ βαρυσματος. \$.
 βημά τι χορευτικόν.
FLINGUER, ρ. χαράκνω τὸ μέ-
 ταιλλον ἵνα πιάσῃ ἐπ' αὐτοῦ ὁ
 σφάλτος.
FLONNE, ἐπιθ. χνουδωτός. (ἐπὶ
 μεταξίου) ἄστροπτος.
FLONON, τολύπη (τουλόπα) μαλ-
 λῶν κτλ.

FLOCONNER, ρ. χιονίζω (βαμβα-
λοιειδῶς).

FLOCONNEUX, EUSE, τολουποειδής.
FLORAISON, θ. άνθισμα.

FLORAL, ε, ό τών άνθείων. || (0.
ή άρσ. πλθ.) τὰ άνθεσθήρια (εορ-
τή τις τών παλ. Ρωμ.).

FLORE, θ. περιγραφή τών φυτών
καί άνθείων ένός τόπου. S. έξύγ-
γιον πρὸς έπάλειψιν τών πλοίων.

FLORÉAL, ό 8 μὴν τοῦ δημοκρ.
καλανδάρου τῆς Γαλλ. (20 Α-
πριλ.—20 Μαΐου), άνθεσθριών.

FLORENCE ή **FLORENTINE**, θ. είδ.
λεπτοῦ μεταξωτοῦ τῆς Φλω-
ρεντ., σανδάλι.

FLOWER, ρ. έπαλείφω με 'ξύγγι-
το τοῦ πλοῖου, παλαμίζω..

FLOISSANT, ε, ό εἰς άνθηράν κα-
τάστασιν, άκμαίος.

FLORISTE, ό γνωρίζων τὰ άνθη
τινός τόπου ή πραγματευόμε-
νος περί αὐτῶν.

FLOT, κυμα. S. ή πλημμυρίς
τῆς παλιόροια. S. = **FLOTTAGE**.
S. (μηνμ.) κρουμός. πλη-
θος.

FLOTTE, = **FAUTRE**.

FLOTTABLE, έπιθ. πλωτός, πλεύ-
σιμος.

FLOTTAGE, καταβασμα ξύλων
(πλωτῶν) διά τοῦ ποταμοῦ.

FLOTTAISON, θ. τὸ μέρος τοῦ
πλοίου τὸ ἴσα με τὴν επιφά-
νειαν τῆς θαλάσσης.

FLOTTANT, ε, πλέων, πλευστός.
S. (μηνμ.) κυματίζων. S. (μ-
πορ.) αμφιρέπτης, μετῴρος,
κυμαινόμενος.

FLOTTE, θ. στόλος. S. βυκίον
άνέχον τὸ σχοινίον τῆς άγκύρας,
φελός άνέχων τὴν όρμιναν.

FLOTTEMENT, κυματισμός (κρα-
τεύματος).

FLOTTER, ρ. πλέω. S. κυματι-
ζω. S. (μπορ.) κυμαίνωμαι,
ταλαντεύομαι. || **bois flotté**,
ξύλα κατελθόντα διά τοῦ ποτα-
μοῦ.

FLOTTEUR, ό δένων πλωτάς (σχε-
διας ξύλων).

FLOTTILE, θ. στολίσκος.

Flou, έπιθ. (κυρ. έπί ζωορφ. ή
γλυπτ. καλλιτεχνημάτων) ύγρός.
S. (ώς οὗτ.) ύγρότης (γραφίδος
ή γλυφίδος), χάρις επιτρέχουσα.
S. (καί άντί επιρρ.) ύγρως.

Flouer, ρ. (κοινολ.), κλέπτω κυρ-
φίως, ύφαρπάζω.

FLOUETTE, θ. (ναυτ.) = **GIROUETTE**.

Flou-Flou, (δνοματοπ.), ό κρό-
τος μεταξωτοῦ.

Floune, θ. είδος φυτοῦ (άγρώσι-
δος) εύώδους.

FLUANT, ANIE, ροιώδης, άπηκτος.

FLUATE, (χημ.), είδος άλατος.

FLUCTUATION, θ. κυματισμός. (Ι-
ατρ.) κλυδασμός. S. (μπορ.)
άβεβαιοτης.

FLUCTUEUX, EUSE, κυματιζόμε-
νος βιαίως.

FLUER, ρ. ρέω, τρέχω.

FLUET, ETTE, λεπτός, ισχνός.

FLUEURS, πλθ. (—**blanches**) λευ-
κόρροια, (πάθος τών γυν.).

FLUIDE, έπιθ. ρευστός. || (οὐσ.)
τὸ ρευστόν.

FLUIDITÉ, θ. τὸ ρευστόν (τῶν υ-
γρῶν).

FLÛTE, θ. πλαγιάουλος, φλάουτ.
S. (συνκδχ.) αὐλήτης. S. είδ.
φορτηγοῦ πλοίου, όλκας.

FLÛTE, EE, λιγυρός (ώς ή φωνή
τοῦ πλαγιάουλου).

FLÛTEAU, συρίσμα (φλογέρα) τῶν
παίδ.

FLÛTER, ρ. παίζω τὸν πλαγιάου-
λον. S. (μπτ.) πίνω άμυστί,
στραγγίζω τὸ ποτήρι.

FLÛTEUR, EUSE, ή (άκριβέστερ.)
φλυτίζων, αὐλήτης, —της.

FLUVIAL, ε, καί (βην.) **FLUVIATI-**
LE, ποτάμιος.

FLUX, πλημμυρίς, παλιόροια. S.
(ιατρ.) ροή (αἵματος κτλ.). (Ι-
διαίτ.) διάρροια.

FLUXION, θ. συρροή ύγρῶν (καί ώς
έκ τούτου πρίζιμον) εἰς μέρος
τι τοῦ σώματος.

FLUXIONNAIRE, έπιθ. ό υποκειμέ-
νος εἰς **FLUXIONS**.

Foc, (ναυτ.), ιστίον τρίγωνον,
φλόκας.

FOÛNE, θ. είδος τριάντης ή κά-
μακος.

FOÛTAL, ALE, ό τοῦ έμβρύου.

FOÛTUS (Δην.), έμβρυον.

FOUË, θ. ή μεταξύ τοῦ εἴημονος
διάβασις τῆς κεφαλίδος.

Foi, θ. πίστις. S. λόγος, υπόσχε-
σις. || **de bonne**—, ειλικρινώς.

Foine, ήπαρ, σηκότι.

Foin, χόρτον ξηρόν (διά τὰ ζῶα).

Foine, θ. πανηγύρι (έμπορ.).
(χυδ.) διάρροια.

Foirer, ρ. (χυδ.), τσιρλίω.

FOIREUX, EUSE, (χυδ.), τσιρλί-
ρης. (συνκδχ.) δειλός.

Fois, θ. φορά. || **une** (deux etc.)
—, άπαξ, δις κτλ. || **une**
—, ή **la** —, δια μιᾶς,

ταύτη. || **par fois** (ή) **de** —
autre, ένίοτε.

Fois, ή μέση (τοῦ σιδματος).

Foison, θ. άφθονία. || **à** —, άφ-
ελαφώς, άφθονώς.

Foisonner, ρ. πληθύνω, βελούω.
S. γεννοβολῶ, αυξάνω. (χυδ.)

φτιουργῶ.

Fol, **folle**, **folle** **Fou**.

Folâtre, έπιθ. φιλοπαλιμνητήρ,
πειδός.

Folâtre, ρ. κάμνω σερπενταία
παίζω.

FOLLAGE, EE, φυλλοειδής.

FOLLAGE, έπιθ. ό τῶν φυλλών.

FOLLICHON, ONNE (οίκ.), σερπενταία,
—της.

FOLLICHONNER, ρ. (οίκ.) κάμνω
σερπενταία.

Folie, θ. μορσία, παραφροσύνη, ή
άνοησία, τρέλλα.

Folie, EE, φυλλοειδῶς άιστευ-
σμένος. φυλλώδης.

FOLIFORME, έπιθ. φυλλοειδής.

FOLIO (Δην.), φύλλον (χάριον).

FOLIOLE, θ. φυλλάριον.

FOLIOTER, ρ. άριθμῶ τὰ φύλλα
(καταστάτῃς ή χειρογράφῃ).

FOLLEMENT, έπιρ. άνοήτως.

Follet, ETTE, τρελλοειδής.

poil —, τὸ πρῶτον χνούδι τῶν
γενεῶν. || **esprit** —, κατωτά-
τον δαιμόνιον. || **feu** —, πυρ.

φωτεινοῦ μετεώρου.

FOLLICULAIRE, έφημεριδογράφος.

FOLLICULE, θ. λοθός φυλλοειδής.

FOLLICULE, θ. λοθός φυλλοειδής.

FOLLICULE, θ. λοθός φυλλοειδής.

FOLLICULE, θ. λοθός φυλλοειδής.

FOLLICULE, θ. λοθός φυλλοειδής.

- μέλος πάσχον. S. υποβάλλω (ταράσσει κτλ.).
- FONCAILLES, 0. πλθ. ξόλα παρα-
τινόντα πηλίκως τὸ κραδῶδες
πρὸς συγκράτησιν τῶν προσκε-
φαλαίων.
- FONCE (τὸ α πρὸ τοῦ α καὶ ο
τρέπεται εἰς φ), β. βάλλω πά-
νον εἰς βαρέλλι. || (ἡ πθ. μετχ.
ὡς ἐπὶ θ.) πλούσιος. (ἐπὶ χρωμ.)
βαθὺς.
- FONCET, ἡ πλὴξ τῆς κλειδωνιᾶς.
- FONCIER, εἰρη, ἰδιοκτῆτης γῆς.
(ἐπὶ πραγμ.) ἔγγειος.
- FONCIEREMENT, ἐπὶ β. κατὰ βάθος.
- FONCTION, καθήκον (ὑπηρεσία).
λειτουργία. S. ἐνέργεια (σωμα-
τικοῦ ὀργάνου ἢ αἰσθητηρίου).
|| faire—de, χρησιμεύειν ὡς
(ἐπὶ).
- FONCTIONNAIRE, ὁπάλληλος (δη-
μῶσις).
- FONCTIONNEL, εἰρη, δανήκων εἰς
τὴν ἐνέργειαν τῶν σωματ. ὀρ-
γάνων.
- FONCTIONNER, β. (ἐπὶ μηχαν.)
κινεῖται, (κοιν.) δουλεύει.
- FONC, πυθμῆν, πάτος. βάθος. S.
(ἐπὶ) καταπάτι. S. τὸ ἐνδο-
τατον (οἰκήματος κτλ.). ἰσχα-
νία. S. ἔδαφος γηπέδου ἢ ὑψό-
ματος. S. (μετφορ.) βάσις. (δι-
κμ.) οὐσία (ὁποδίσσεως). || de
—en comble, ἐκ θεμελίων, ἀρ-
κῶν. || α—, κατὰ βάθος.
- FONDAGE, τὸ οὐσ. τοῦ FONDRE,
κλίσσονον μετάλλου κτλ.
- FONAMENTAL, β. (καὶ ἐπὶ β.) —
FOND, θεμελιώδης.
- FONDANT, β. ὁ λυώνων εἰς τὸ ρό-
μα, ζωμερός. S. (ιατρ.) διαλυ-
τικός.
- FONDATEUR, TRICE, θεμελιωτής.
- FONDATION, 0. (ἀνασκαφή διὰ
τῆς θεμελίας. S. θεμελιώσις, (με-
τφορ.) ὀρυκτοί, σύστασις.
- FONDEMENT, θεμελίον. S. βάσις.
ἐπὶ λόγος. S. (ἀνατομ.) ἡ ἐ-
πὶ τὸ πάτος.
- FONDER, β. θεμελιώνω. S. (με-
τφορ.) ὀρύω, συνιστῶ, στηρίζω
καὶ μσ., —ομαι. || — de pro-
fondeur, διορίζω ἐπιτροπὸν μν.
(ἡ πθ. μετχ. ὡς ἐπὶ θ.) εὐλο-
γία, βάσιμος.
- FONDS, 0. χυτήριος (μετάλ-
λου).
- FONDEUR, χυτής μετάλλων.
- FONDIS, λίκκος σχηματισθεὶς
ἐπὶ γηπέδου βουλήσαντος, βέθυ-
νος.
- FONDOIR, τὸ μέρος ὅπου λυδόνων
ἀλείμματα κτλ.
- FONDRE, β. λυώνω, (ἐπὶ μετάλλ.)
χύνω (ιατρ.) διαλύω. || (οὐδ.)
βουλῶ, καταρρέω. S. ἐπιπίπτω
μὲ ὄρμην, χύνομαι.
- FONDRIER, ἔδλον βαρύτερον τοῦ
ὑδατος καὶ διὰ τοῦτο μὴ δυνά-
μενον πλεόν να πλεύσῃ.
- FONDRIERE, 0. χαράδρα, κατα-
βύθρα. βάλτος.
- FONDRIILLES, 0. πλθ. βούρκος. κα-
ταπάτι, (προφέρεται συνήθως
effondriilles).
- FONDS, γῆ, γηπέδον. S. κεφάλαιον
(χρημάτων). κατάστημα
ἐμπορικόν.
- FONDUE, 0. εἶδος σφογγάτου, τυ-
ρὶ μὲ ἀγὰ.
- FONGIBLE, (Νμ.), σταθμητὸς ἢ
ἀριθμητὸς. S. καταναλώσιμος
(διὰ τῆς χρήσεως).
- FONGIFORME καὶ FONGOÏDE, ἐπὶ θ.
μυκητοειδής.
- FONGOSITE, 0. (χειρουργ.), μυκη-
τοειδὴς ὑπερσάρκωσις σχηματι-
ζομένη περὶ τὰς πληγὰς.
- FONGUEUX, EUSE, μυκητοειδής.
- FONTAINE, 0. πηγὴ. βρύσις, κρή-
νη. S. ἀγγεῖον διὰ νερόν. S. μα-
γάρν. (Τ.) μυλοῦκι. S. τὸ βρέγ-
μα τῆς κεφαλῆς.
- FONTAINIER, ὁ ἐπὶ τῶν ὑδραγω-
γείων, (Τ.) συγιολετῆς.
- FONTAINE, 0. πηγός.
- FONT, 0. λυώνων. χύσιμον (με-
τάλλ.). S. σίδηρον χυτὸν (χω-
νευτὸν). S. ὁλκή διὰ τὰ πιστό-
λια κουμπούρι.
- FONTICULE, 0. φουντανέλλα.
- FONTINAL, ALE, πηγάς. || (οὐσ.
θ.) εἶδος βρύου τιτανοποιουμένου.
- FONT, πλθ. ἡ κολυμβήθρα (τοῦ
βαπτ.).
- FONTURE, 0. (ναυτ.), διάλυσις
ὄχλου ἀμυώδους.
- FOR, (ναυτ.) = FOR.
- FOR, δικαιοδοσία δικαστηρίου. δι-
καστήριον.
- FORAGE, τρύπημα (μὲ τὸ τρυπάνι).
- FORAIN, β. ἔξωθεν ἐρχόμε-
νος.
- FORBAN, πειρατής.
- FORCAGE, τὸ ὁκίρ τὸ βέρος τοῦ
νομίσμ.
- FORCAT, ὁ καταδικασμένος εἰς
δυσμ. (εἰς τὸ κάτεργον), δεινω-
τής.
- FORCE, 0. ἰσχύς, δύναμις. ἀνδρία
(ψυχῆς). S. βία. S. (ἐπὶ πραγμ.)
στερεότης. S. (πλθ.) στρατιω-
ματα. || (ὡς ἐπὶ β.) πολλὰ, πλῆ-
θος. || à force de, διὰ πολλῶν.
., δυνάμει.
- FORCÉMENT, ἐπὶ β. δυναστικῶς,
βιαιῶς.
- FORCENSE, εἰρη, παράρρων, δαιμο-
νισμῶσις.
- FORCES, λαβὴ χειρουργ.
- FORCE (τὸ α πρὸ τοῦ α καὶ ο
τρέπεται εἰς φ), β. ὀνολεῖν διὰ
τῆς βίας, (παραβιάζω. || (ἡ πθ.
μετχ. ὡς ἐπὶ θ.) βεβιασμένος.
- FORCES, 0. πλθ. ψαλίδι μέγανον.
- FORCET, σπάχος γονδράς.
- FORCLORE, β. (Νμ.), ἐκκλείω,
ἀποκλείω.
- FORCLOSION, 0. (Νμ.) ἐκκλείσις.
- FORCE, β. τρυπῶ (μὲ τὸ τρυπάνι).
- FORCING, 0. ἐργαστάσιον ὅπου
τρυπῶνται τὰ κανόνια.
- FORSTING, εἰρη, ὁ πόνος ἐπὶ τῶν
δάσων, δασονομικός.
- FORET, τρυπάνι.
- FORÉT, 0. δάσος.
- FORFAIRE, β. παραδαίνω (τὸ κα-
θῆκον μου).
- FORFAIT, κακοῦργημα. 2) συμ-
φωνία κατ' ἐργαλαβίαν, ἀποκοπή.
- FORFAITURE, 0. κατάχρησις (πε-
ρὶ τὴν ὑπηρεσίαν), παράδοσις
(καθίκοτος).
- FORFANTERIE, 0. κομποῦρημοσ-
νῇ, ἀγορταία.
- FORFICULE, 0. εἶδος ἐντόμου, (κοιν.)
PERCE-OREILLES.
- FORGE, 0. σιδηρουργεῖον. S. ἐρ-
γαστήριον πεταλωτοῦ κτλ.
- FORGEABLE, ἐπὶ θ. σφυρηλατήσι-
μος.
- FORGEAGE, τὸ οὐσ. τοῦ—
- FORGER (μετὰ τὸ α παρεμβάλλε-
ται πρὸ τοῦ α καὶ ο τὸ η), β.
δουλεύω (σφυρηλατῶ) τὸν σίδη-
ρον. S. (μετφορ.) χαλκαῖω (ψεύ-
δη κτλ.), πλάττω.
- FORGERON, σιδηρουργός.
- FORGEUR, ἐργάτης σιδηρουργεῖν.
S. (μετφορ.) δημιουργός ψευδο-
λογίῶν, λογοποιός.

FORJETER (διπλασιάζεται τὸ τ πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. (οἰκοδ.) παρεκβάλλω (καὶ μὲ. παρεκβάλλω, παρεκκλίνω) τῆς γραμμῆς.
FORLACHUNE ἢ **FORLANÇURE**, θ. ἐλάττωμα ὑψώματος.
FORMALISME (σε—), ῥ. πειράζομαι (εἰς κάθε τι).
FORMALISTE, ἐπίθ. ὁ σεβόμενος πολλὰ (σφόδρα) μικρολόγος περὶ τοὺς τύπους.
FORMALITÉ, θ. διατύπωση καθεστῶσα (ἐν χρήσει).
FORMAT, σχῆμα (μέγεθος) βιβλίου.
FORMATIV, TRICE, μορφωτής.
FORMATIF, IVE, μορφωτικός.
FORMATION, θ. σχηματισμός, μόρφωση.
FORME, μορφή, σχῆμα. τύπος. εἶδος. §. (πλθ.) τρόπος (τοῦ φέρεσθαι), φέρισμα. ||. par—de, ἐν εἶδει. ||. pour la—, διὰ τὸν τύπον (κοιν.) διὰ τὰ μιάτια. ||. en —, dans les formes, ἐν τάξει, κατὰ τοὺς τύπους. 2) ὁ κύλινδρος (τὸ πῶμα ἢ τὸ καλοῦσι) τοῦ σκιαδίου. §. τὸ ὀψίδιον ἐμβάδος. §. τὸ πλαίσιον τοῦ (τυπγράφ.) πειστηρίου. §. γασίδι (ψάλτου). §. δεξαμενὴ ὅπου ἐπισκευάζονται τὰ πλοῖα.
FORMEL, ELLE, (καὶ ἐπὶ ῥ.) —MENT, ῥητός.
FORMER, ῥ. μορφώνω, σχηματίζω. πλάττω. ἀποτελεῶ. κάμνω. ὀργάνω. συλλαμβάνω (σκοπῶ).
FORNICAIRES, ἐπίθ. μυρμηκοειδής. §. μυρμηκοφάγος.
FORMICANT, (σφυγμός) μυρμηκίζων.
FORMICATION, θ. (ιατρ.) μυρμηκίασις.
FORMIDABLE, ἐπίθ. τρομερός.
FORMIER, ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν ὀψίδια (ἐμβάδων), καλούπια κτλ.
FORMIQUE, ἐπίθ. (χημ.) μυρμηκικός.
FORMULAIRE, συλλογὴ διατυπώσεων.
FORMULATION, θ. τὸ οὗσ. τοῦ **FORMULER**.
FORMULE, θ. τύπος ἐπισήμου ἐγγραφῆς.
FORMULER, ῥ. συντάττω τι κατὰ τοὺς τόπους.

FORNICATEUR, TRICE, (Γρφ.), πόρνος.
FORNICATION, θ. πορνεία.
FORN, (πρόθ.), πλὴν, (παρ)έκτος.
FORT, ε, (καὶ ἐπὶ ῥ.) —EMENT, ισχυρός, ῥωμαλέος, σφοδρός, δυνατός. δεινός (περὶ τι). γιερὸς, βασταγερὸς. δύσκολος. μέγας, πολὺς. ἀδρός. δριμύς. βερύς. ἑν-τονος. ||. se faire—de (ἢ) pour, ἀναλαμβάνω ἢ ἐγγυώματι. §. (οὗσ.) τὸ ισχυρότερον μέρος (τοῦ ἀνθρ. ἢ τοῦ πράγμ.), τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους. ἢ ἀκμή (τοῦ χειμῶνος κτλ.). §. φρούριον. §. (ὡς ἐπὶ ῥ.) δυνατά. (κατὰ) πολλά.
FORTERESSE, θ. φρούριον.
FORTIFIANT, ε, δυναμωτικός.
FORTIFICATION, θ. ὁχύρωσις, ὁχύρωμα.
FORTIFIER, δυναμῶν, ὁχυρόν.
FORTIN, μικρὸν φρούριον.
FORTUIT, ε, (καὶ ἐπὶ ῥ.) —EMENT, ὁ κατὰ σύμπτωσιν, τυχαίος.
FORTUNE, θ. τύχη (κυρ. ἢ καλή). πλοῦτος, κατάστασις.
FORTUNÉ, ε, εὐτυχής.
FORUM, ὁ Φόρος (ἢ ἀγορὰ) τῆς Ῥώμ.
FORTUNE, θ. ἡ τρύπα τοῦ κλειδιοῦ.
FORT-VÉTU, ἐνδομένος ὑπὲρ τὸ εἶναι του.
FOSSE, θ. λάκκος, τάφος.
FOSSE, τάφος, χανδάκι.
FOSSEAGE, τὸ πρῶτον σκάψιμον τῆς ἀμπέλου, ξελάκκωμα.
FOSSET, ξυλοκάρφι διὰ τὰ βαγνία.
FOSSETTE, θ. λακκάκι.
FOSSE, ἐπίθ. καὶ οὗσ., ὀρυκτός.
FOSILISATION, θ. τὸ οὗσ. τοῦ **FOSILISER** (σε—), ῥ. γίνομαι ὀρυκτὸν, ἀπολιθοῦμαι.
FOSSOIN, εἶδος σκαφέου διὰ τὰς ἀμπέλους.
FOSSOYAGE, σκάψιμος τάφρου ἢ λάκκου (τάφου).
FOSSOYER, ῥ. σκάπτω λάκκον. περικλείω μὲ τάφρον.
FOSSOYEUR, ὁ σκάπτων τοὺς λάκκους (διὰ τοὺς νεκρούς).
FOSSURE, θ. διδύλισμα τῆς ἀμπέλου.
FOU § (πρὸ φων.) **FOL, OLLE**, παράρρων, ἀνόητος, μωρός, τρελλός. (ἐπὶ πραγμ.) ὑπερμετρος.

(ἐπὶ κυνῶν) λυσσῶν. §. (ἐπὶ ζατρίκιον) ὁ διαγωνιζόμενος (παισός). §. εἶδος πτηνοῦ, κίττου, λουφός.
FOUACE, θ. στακτόπτητα, πύλη, τσα, γαλέττα.
FOUACIER, ὁ πωλῶν **FOUACES**.
FOUAGE, φόρος κατ' οἰκίαν (ἐπὶ τῶν).
FOUAILLER, ῥ. μαστιγῶν συγνῶν.
FOUCAULT, —BECASSINE.
FOUDRE, θ. κεραυνός (κυρ. καὶ μεταφρ.). 2) κεντρίδιον τῆς τῆς τῶν στρατηγῶν. 3) (πρὸ) μέγα βαγνίον.
FOUDROIEMENT, κεραυνώσις.
FOUDROYANT, ε, κεραυνόβολος.
FOUDROYER, ῥ. κεραυνόβολοι.
FOUÉE, θ. νυκτερινὴ ὀρυκτοσύνη μὲ πυρσούς.
FOUET, μάστιξ. μαστιγώσις.
FOUETTER, ῥ. μαστιγῶν. 2) πῶ αὐτὰ κτλ. νὰ ἐνέωσιν. §. (οὗδ.) κτυπῶ ἐπάνω εἰς. ||. (ἢ πλ.) κτλ. ὡς ἐπὶ ῥ.) κατὰστασις μὲ μικρὰς ἵνας.
FOUETTEUR, ε, ὁ μαστιγῶν (συχνά).
FOUGASSE, θ. (στρατ.) μισατοπύνομος.
FOUGER, ῥ. (ὁ χοῖρος) σκάπτει τοὺς ῥύγχους.
FOUGERAGE, θ. τόπος κατὰφύον μὲ πτέρην.
FOUGÈRE, θ. πτέρη, πτερίς (φυτ.).
FOUGON, μαγειρεῖον μικροῦ πλοῦ.
FOUGON, θ. ὀρμητικὴ κίτη, θυμοῦ, ὀργασμός, ἐνθουσιασμός.
FOUGUEUX, ε, σφοδρός, ὀρμητικός.
FOUILLE, θ. ἀνασκαφή.
FOUILLE-AU-POU, (κοινολ.) παρὰ μαγειρός.
FOUILLEMENT, σκάψιμος. σκαλισμα.
FOUILLE-MERDE, κοπροκάνθαρος (ἐντ.).
FOUILLE, ῥ. σκάπτω (νὰ εἰσέλθω) σκαλίζω.
FOUILLE, (οἰκ.), χάος, κυκλῶν.
FOUILLOT, * ἀντελατήριον κλειδωνιάς.
FOUNE, θ. ἱκτίς, κουνιάς, §. θ. εἶδος δικτύου καὶ καμακίου.
FOUNER, ῥ. (χυδ.) ψεύγω, φέω.
FOUR, ῥ. σκάπτω.

FOURISSEUR, επίθ. (ζωολογ.), * γαί-
 ορμητικός.
 FOURAGE, άργαγμα δερμάτων (έ-
 λς κτλ.). S. πάσωμα (λχθών).
 FOURANT, v, πιεστήρ.
 FOURAUD, μανδύλι ή ύφασμα με-
 ταξωτόν με γρώματα.
 FOURLE, θ. πλήθος. όγλος. ||. en-
 -, σωρηδόν. 2) = FOURAGE ή
 FOURIER.
 FOURLE, θ. τὸ πατούμενον μέρος
 τῆς βαθμίδος. S. ή ποσότης τῶν
 λαμάτων ὅσα ἐργάζονται διὰ
 μίας.
 FOURLE, p. πατώ. ζυμώνω. άργά-
 ζω, γναφεύω. S. στραγγουλιζω.
 S. (μτφορ.) καταθλίβω, κατα-
 πιζώ.
 FOURIER, θ. γναφεύον (νεοτρι-
 βόον) έρέας ή δερμάτων.
 FOURLEUR, = FOURON.
 FOURLOIR, έργαλείον πρὸς έργα-
 σιν δερμάτων κτλ. S. (χειρουργ.)
 έργαλείον πρὸς γέμισμα τῶν ὀ-
 στῶν.
 FOURLOIRE, θ. ή τράπεζα ἐπὶ τῆς
 οποίας δουλεύονται τὰ καπέλλα.
 FOURON, γναφεύς έρέας.
 FOURONNIER, ὁ προετοιμάζων τὴν
 έρίαν διὰ τὸ γναφεύον. S. ίδιο-
 εστῆς γναφεύς.
 FOURLOUE, θ. κολυμβίς, βουτανά-
 ρις, καρά-μπάκι, (πτν.).
 FOURURE, θ. στραγγουλιζμα ή
 στρακαθαλίκευμα. 2) (πλθ.)
 γρή άμυδρά τῆς έλάφου. 3) =
 FOURAGE.
 FOURUT, είδος θαλασσίας χελι-
 νός.
 FOURU, κλίβανος, φούρνος, καμίνι.
 FOURURE, θ. αίσχρὰ δολιότης.
 FOURUT, επίθ. πανούργος, δόλιος.
 FOURURE, p. άπατώ δολίως.
 FOURURE, θ. πανουργία, δόλος.
 FOURUR, p. τρίβων πασρεύω (δα-
 λς).
 FOURURAGE, τὸ οὖο. τοῦ FOUR-
 UR.
 FOURURISSEMENT, θ. τὸ έργον τοῦ
 FOURURISSEUR, ὁ τρίβων μετάλλινά
 σκεύη κλπ. νὰ θάλλισον.
 FOURURISSEUR, επίθ. ὑπερθετ. τοῦ
 FOURUR.
 FOURURISSEUR, θ. ὀάλισμα διὰ τρι-
 βύματος.
 FOURUR, v, ήπος πάσχωσιν ὅπὸ
 FOURURAGE, πιασμένος.

FOURNUISON, είδος πτν., τρω-
 γλοδύτης, τρωποφάκτης.
 FOURURE, θ. νόσος (πιάσιμον τῶν
 μελών) τοῦ ήπου.
 FOURCHE, θ. δικράνι, δίκρανον,
 φούρκα. ||. faire la—, χωρίζε-
 ται εἰς δύο.
 FOURCHER, p. συνάζω μετ' ὁ δι-
 κράνι. S. (οὐδ.) σχίζομαι εἰς
 σχήμα δικράνου.
 FOURCHET, άπόσχημα μεταξὺ τῶν
 δακτύλων. S. είδος νόσου (σπυρὶ
 τοῦ ποδός) τῶν έρισφόνων ζώων.
 FOURCHETÉ, έκ, διχαλωτός.
 FOURCHETTE, θ. πειρουνηά.
 FOURCHETTE, θ. πειρούνη. S. κρεά-
 γρα.
 FOURCHON, δόντι δικρανού ή πει-
 ρουνού.
 FOURCHU, v, διχαλωτός.
 FOURCHURE, θ. τὸ μέρος ὅπου
 διασχιζεται ὁ ὁρόμος (ὁ κλάδος
 κτλ.).
 FOURDAINE, θ. (κοινολ.) αντί FOU-
 NEILLER.
 FOURGEON, σκάλευθρον τοῦ φούρ-
 νου. 2) ήμας φορηγός (τῶν
 στρατ.).
 FOURGONNER, p. άνακατώνω μετ'
 τὸ σκάλευθρον. σκαλίζων κάμνω
 άνω-κάτω.
 FOURMI, θ. μύρμηξ.
 FOURMIER, μυρμηκοφάγος, (εί-
 δος τετραπόδου τῆς Αμερ.). S.
 είδος πτν.
 FOURMILIERE, μυρμηκία, μυρ-
 μηκοφυλιά.
 FOURMI-LION, μυρμηκολέων (έντ.).
 FOURMILLEMENT, μυρμηκισμός
 τοῦ δέρματος.
 FOURMILLER, p. πληθω, βρυάζω.
 S. προξενῶ μυρμηκισμόν.
 FOURMILLES, θ. πλθ. κλαδιά άπο-
 κοψίδια.
 FOURNAGE, τὸ πληροδύμενον τῷ
 φουρνάρη, τὰ φουρνιάτικα.
 FOURNAISE, θ. κάμινος.
 FOURNALISTE, άκατασκευάζων τὰ
 χωνευτήρια τῶν μετάλλων.
 FOURNEAU, φουρνέλλον. S. λυλάς.
 ||. — potager, φωγού (διὰ μα-
 γείρευμα).
 FOURNEUR, θ. φουρνιά.
 FOURNETTE, θ. είδος πυρεστίας
 πρὸς άσβεστοποίησιν τοῦ σκάλ-
 του.
 FOURNIER, έκκ, φουρνάρης.

FOURNIL, ζυμωταρεῖον (φούρνου ή
 άγροικίας).
 FOURNIMENT, συγκρότημα σκευῆς,
 (Τ.) τακίμι. S. κουτί (κίρατον)
 διὰ πυρίτιν.
 FOURNIER, p. προμηθεύω (καί μσ.)
 -ομαι, φουνίζω συνήθως άπό
 έκπληρώ. συνεισφέρει. (οὐδ.) έπ-
 αρκώ.
 FOURNISSEMENT, κεφάλαιον έκά-
 στου συνεταίρου.
 FOURNISSEUR, προμηθευτής.
 FOURNITURE, θ. προμηθευτές τρο-
 φῶν κτλ. S. λεπτά χορταρικά,
 ήδύματα. S. χάρτζια εἰς φό-
 ρημα.
 FOUROURT, φτούρι μακρουλίν τῶν
 ζυθοποιῶν.
 FOUROURTE, θ. είδος σταυροῦ
 μεταλλίνου κρατοῦντος τὴν ὀρ-
 μιάν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης.
 FOURRAGE, τροφή τῶν ήπων ή, ή,
 φορβή, προνομή.
 FOURRAGER, p. χορτοκοπῶ. προ-
 νομεύω, πορβώ.
 FOURRAGERIE, επίθ. (γῆ ή χορ-
 τον) άριμδόν πρὸς φορβήν.
 FOURRAGEUR, κρατώτης στελλέ-
 μενος εἰς προνομήν.
 FOURRE, λόχη δάσους.
 FOURREAU, θήκη, θηκάρι. S. φό-
 ρημα παιδίου.
 FOURREUR, p. χώνω. S. γουνώνω.
 S. (ναυτ.) περιτυλίσσω διὰ προ-
 φύλαξιν τὸ σκεῖνον.
 FOURREUR, γούναρης.
 FOURREUR, καθυπόδότης, ὁ ἐπὶ τῶν
 καταλυμάτων.
 FOURREUR, θ. φυλάκη διὰ τὰ ζωα.
 FOURREUR, θ. γούνα, γουνερικόν.
 S. (ναυτ.) παλαιόσχονα ή πα-
 λαιόπανα πρὸς περιτύλιγμα τῶν
 σκευῶν.
 FOURREUR, p. πλανῶ (καί μσ.)
 -ῶμαι τῆς οδοῦ, χάνω τὸν ὁδύ-
 μον.
 FOURREUR, γωνιά, έξέτα. S. κατοικία.
 FOURREUR, επανωφύρι άνδρικόιν, φρέ-
 κον.
 FOURREUR, σπάσιμον μετ' ἄροτον.
 κρύτος.
 FOURREUR, p. κάμνω ὀρύματτι,
 καταβράω.
 FOURREUR, p. τσάκισμα εἰς κομ-
 μάτια. S. κλάτμα (άριθμοῦ).
 FOURREUR, επίθ. κλάσμα-
 τικός (άριθμός).

FRACTIONNEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-
FRACTIONNER, ῥ. διαιρῶ εἰς κλά-
σματα.

FRACTURE, θ. θραύσις, σπάσιμον.

FRACTURER, ῥ. θραύω, σπάνω,
συντρίβω.

FRAGILE, ἐπιθ. εὐθραυστος. S.
(μυθωρ.) παθρὸς, ἀκροσφαλής.

FRACILITÉ, θ. τὸ εὐθραυστον. S.
(μυθωρ.) τὸ εὐόλισθον.

FRAGMENT, θραύσμα, σύντριμμα.
S. (μνμ.) τεμάχιον.

FRAGMENTAIRE, = FRAGMENTEUX.

FRAGMENTATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ-
FRAGMENTER, ῥ. διαιρῶ εἰς θραύ-
σματα, κατακομματιάζω.

FRAGMENTEUX, EUSE, ὁ συγκεί-
μενος ἐκ θραυσμάτων (τεμαχί-
ων), κομματιαστικός.

FRAGON, εἶδος φυτοῦ (βύτης), *δ-
ξύπνης.

FRAT, γεννοδόλημα ἰχθύων καὶ ὁ
γόνος αὐτῶν. S. φῶρα νομίσμα-
τος ἐκ τῆς πολυκαρίας.

FRATHEMENT, ἐπὶ ῥ. ἀρτίως, νε-
ωστί.

FRATHEUR, θ. δροσιά. ψυχρί-
στα. κρυολόγημα. S. ζωηρότης
χρώματος ἄνθους (προσώπων),
εὐχροία.

FRATHEUR, ῥ. (ὁ ἄνεμος) πνέει
σφοδρότερος.

FRATHE, θ. ὁ καιρὸς τῆς ὥστοκας
τῶν ἰχθύων.

FRATHE, θ. εὐθυμία (διασκεδά-
σις) μεταξὺ φίλων.

FRATHE, αἰσθη, δροσιότης. S. νε-
πός. νεαρός. χλωρός. S. (μνμ.)
ἐκχυρασμένος. ζωηρός, παιδρός.
|| (ὡς οὖσ.) δροσιά.

FRATHE, πλθ., δαπάνη, ἔξοδα. ||
en être pour ses —, χάνει τὰ
ἔξοδά του, δαπανᾷ ἐπὶ ματαίῳ.

FRATHE, θ. χαμοκίρασον, φρά-
ουλα. S. μεσεντέριον ἀρνίου
(μοσχάρου κτλ.). S. σουφρω-
τόν περιλαίμιον. S. (ὁ χυρῶν.)
ἰδὸς χαρακώματος.

FRATHE, ῥ. σουφρώνω. S. ὁχυ-
ρόνῳ μὲ παλούκια.

FRATHEITE, θ. ὁποκορ. τοῦ FRATHE.

FRATHEUR, τὸ φυτόν τῆς φράγου-
λας.

FRATHE, στάκτη γαιερθόκων.

FRATHEUR, εἶδος συγκαμινού-
δους κακοήθους ἐξανθήματος,
μοῦρον.

FRAMBOISE, θ. σμέουρον, (καρ-
πός).

FRAMBOISER, ῥ. σκευάζω μὲ fram-
boise.

FRAMBOISIER, σμεουρή (θάμν.).

FRANC, φράγκον, (νόμισμα Γαλλ.).

FRANC, ANCHE, (ἔπὶ ῥ.) -EMENT,
ἐλεύθερος. εἰλικρινής, ἀδόλος.
καθαυτὸς, γνήσιος.

FRANCQUE, Εὐρωπαϊκός, Φράγ-
κος.

FRANCHIPANIER, ὅδε FRANGIPA-
NIER.

FRANCHIR, ῥ. ὑπερπηδῶ. ὑπερ-
βαίνω.

FRANCHISE, θ. εἰλικρίνεια. S. προ-
νόμιον ἀτελείας.

FRANCISER, ῥ. μετασχηματίζω
ἐπὶ τὸ Γαλλικώτερον, ἐγκαλ-
λίζω.

FRANC-MACON, φρανμασσώνος.

FRANC-MACONNERIE, θ. ἐταιρία
τῶν φρανμασσόνων.

FRANCO, ἐπὶ ῥ. χωρὶς πληρωμῆς,
ἀνεξόδως.

FRANCOLIN, ἀτταγᾶς, λιθαδοπέρ-
δικα, (πνν.).

FRANC-SALÉ, δικαίωμα τοῦ προ-
μηθεύεσθαι ἄλλας ἀπὸ τοῦ δημο-
σίου δωρεάν.

FRANCE, θ. κρόσσι, (Τ.) σατζάκι.

FRANCHER, ῥ. βάλλω (στολίζω μὲ)
κρόσσια.

FRANCHER ἢ FRANCHIER, ὁ κατα-
σκευάζων κρόσσια.

FRANCHIPANER, ζυμαρικὸν ἀπὸ καϊ-
μάκι καὶ ἀμύγδαλα.

FRANCHIPANIER, εἶδος δένδρου τῆς
Ἀμερ.

FRAPPANT, E, ὁ προσβάλλων (κά-
μων ἐντύπων).

FRAPPEMENT, κτύπημα

FRAPPER, ῥ. κτυπῶ. S. (μυθωρ.)
κάμω ἐντύπων, προσβάλλω
(τὰς αἰσθήσεις).

FRASQUE, θ. τρέλλα (νεανική).

FRATER, χειρουργὸς ἀδόκιμος.

FRATERNEL, ELLE, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -E-
LLEMENT, ἀδελφικός.

FRATERNISER, ῥ. ζῶ ἢ ἐνόμομαι
ἀδελφικῶς μετὰ τινος. (ἐν γέν.)
συμβιβάζομαι, συμφωνῶ.

FRATERNITÉ, θ. ἀδελφότης.

FRATRICIDE, ἐπὶ ῥ. ἀδελφοκτόνος.
S. (οὖσ.) ἀδελφοκτονία.

FRATRE, θ. δόλος. S. λαθρεμπο-
ρία.

FRAUDER, ῥ. δολιεύομαι, ἀπατῶ.

FRAUDEUR, EUSE, λαθρεμπορός.

FRAUDULEUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -E-
MENT, δόλιος.

FRAXINÉ, EE, (βεν.), ὁ ἐκ τοῦ ἱ-
δους τῆς μελιάς.

FRAXINELLE, θ. εἶδος φυτοῦ.

FRAYE, θ. εἶδος κίχλης.

FRAYER, ῥ. ἀνοίγω δρόμον. S.
(οὐδ.) τρίβω ἐπιπολαίως. S. συ-
χνάζω. S. (ἐπὶ ἰχθ.) γονοβαλῶ
ἢ συνδυάζομαι.

FRAYÈRE, θ. ὁ τοπος καὶ ὁ και-
ρὸς τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἰχθ.

FRAYEUR, θ. τρόμος, τρομάρα.

FRAYON, ἐν τῶν ξύλων τὸ ἀν-
μοῦλον.

FRAZIN, μίγμα χρώματος καὶ ἄ-
θρακιν περικαλύπτων τὴν ἀν-
θρακοκάμινον.

FREDAINE, θ. τρέλλα νεότητος.

FREDONNEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

FREDONNER, ῥ. ψάλλω μουρμου-
ρίζων.

FREGATE, θ. δίκροτον (πλοῖον)
φρεγάτα. S. ἀλκίαιτος (πνν.).

FREIN, χαλινός (κνρ. ἢ μυθωρ.).

FRELATAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-

FRELATER, ῥ. δολώνω, νοθεύω.

FRELE, ἐπὶ ῥ. παθρὸς, εὐθραυστός.

FRELOCHE, θ. εἶδος δικτύου διὰ
τὰ περὶ τὰ ἔντομα.

FRELON, κηρήν ἢ ἀνθρώπην, ἀ-
γριομέλισσα, (ἐντ.).

FRELUCHE, θ. φούντα κομῶν
(γαιτανίου κτλ.).

FRELUQUET, κοῦφος (μάταιος) ῥ.

FREMIR, ῥ. φρίττω, φρούετο (ἀ-
πὸ θυμῶν). S. σάλομαι (κρού-
μενος), βρέμω.

FREMISSANT, E, φρίττων, φρούε-
των (ἀπὸ θυμῶν), βρέμω. || des
vagues fremissantes, κλοναί
βρέμοντα.

FREMISSEMENT, φρίκη, τρεμούλα,
ἀνατριχίλα.

FRENE, μελία, (δένδρ.).

FRÉNÉSIE, θ. φρενίτις, φρενίασμα,
παραφροσύνη.

FRÉNÉTIQUE, ἐπὶ ῥ. φρενιῶν, πα-
ράφρων.

FREQUEMENT, ἐπὶ ῥ. συχνά

FREQUENCH, θ. συχνότης, τὸ συ-
χνὸν τῆς πράξεως.

FREQUENT, E, συχνός.

FREQUENTATIF, IVE, ὁ ἐμφανῶν

FROIBURE, θ. τὸ ψῦχος (τοῦ περιέχοντος).

FROISSEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-
FROISSEUR, ῥ. παρατρίβω. *S.* σα-
λακόνω (ὑφασμα). *S.* (μτφορ.)
προσβάλλω. προσκρούω.

FROISSURE, θ. παράτριμμα. *S.*
σαλάζωμα.

FROLEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-
FROLEUR, ῥ. περνῶν ἐγγίξω ἐπι-
πολαίως. *S.* τρίβω τοὺς σπό-
ρους διὰ τῶν δακτύλων ἵνα κα-
θαρισθῶσι.

FROMAGE, τυρί.

FROMAGERIE, εἰς, τυροποιεῖς, πώ-
λη. *S.* τυροβάσιον.

FROMAGERIE, θ. τυροκομεῖον (ποι-
εῖον).

FROMENT, (ὁ ἄριστος) σῖτος.
FROMENTAGE, εἰς, (βιν.), ὁ ἐκ τοῦ
εἶδους τοῦ σίτου.

FROMENTÉE, θ. εἶδος ἀλευριᾶς ἢ
μαμαλινγκας.

FROMENTEUX, εἰς, σιτοφόρος.

FROMAGE, θ. ζαρωματιά (χαρτί).

FROMEMENT, σούφρωμα.

FROMEUR, ῥ. σουφρώνω.

FROMAIS, σούφρα.

FROME, θ. σφενδόνη. *S.* κόμμα
ἀντιπολιτευομένων τῆς Γαλλ.
ἐπὶ τῆς ἀντλικοῦς Λουδοβί-
κου τοῦ ΙΔ'.

FROMER, ῥ. σφενδονίζω. *S.* (μτ-
φορ.) κτυπῶ, προσβάλλω.

FROMERIE, σφενδονιζή. *S.* (μτ-
φορ.) ὁ κατακρινὼν τὰ πάντα ἔ-
ξ ἰδίως τὸ πολίτευμα (τὴν κυβέρ-
νησιν) τοῦ τόπου.

FRONT, μέτωπον. *S.* (μτφορ.) τόλ-
μη. ἀνάλειψ. *||* de—, μετωπη-
δόν. κατὰ μέτωπον.

FRONTAL, εἰς, ὁ τοῦ μετώπου.

FRONTAU, προμετωπίδιον (ἔπ-
που).

FRONTIERE, θ. σφόρον, μεθόριον.
|| (ὡς ἐπὶ θ.) ὁμορος.

FRONTISCE, τὸ πρόσωπον (κτι-
ρίου). *S.* κεφαλὴς (βιβλίου).

FRONTON, ἀέτωμα (κτιρίου).

FROTTAGE, τρίψιμον (δακτύλου).

FROTTÉE, θ. φρυγανιά μὲ βοῦτυ-
ρον.

FROTTIMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

FROTTER, ῥ. τρίβω. ἀλείφω. *S.*
(ἔρων.) δέρνω. *S.* (μτφορ.)
συγχροῖζομαι.

FROTTEUR, εἰς, ὁ τρίβων (τὰ
κατώματα).

FROTTOIR, τρίπτης (τοῦ λειτροῦ),
σφουγγαροπᾶνι κτλ.

FROUPEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

FROUER, ῥ. μιμουμαι τὴν φωνὴν
τῶν πτηνῶν ἵνα τὰ παγιδεύσω.

FRUSTIDOR, ὁ εἶδ. μὴν τοῦ δημοκρ.
καλανδαρίου τῆς Γαλλ. (18 Αὐγ.
— 16 Σεπτ.)

FRUSTIFERE, ἐπὶ θ. ὁπωροφόρος.
FRUSTIFICATEUR, τρις, καρπο-
φόρος.

FRUSTIFICATION, θ. καρποφορία.
FRUSTIFIER, ῥ. καρποφορῶ. *S.*
(μτφορ.) εὐδοκίμῶ, τελεσφορῶ.

FRUSTUEUX, εἰς, (καὶ ἐπὶ ῥ.), -
MENT, καρποφόρος.

FRUGAL, εἰς, (καὶ ἐπὶ ῥ.), -MENT,
λιτός, ὀλιγαρχής.

FRUGALITÉ, θ. λιτότης, ὀλιγάρ-
κεια.

FRUITIONE, ἐπὶ θ. καρποφόρος.

FRUIT, καρπός, ὁπωρικόν. *S.*
πρῶτον, ἐπικαρπία. *S.* (μτμ.)
κέρδος.

FRUITERIE, θ. ὁπωροφύλακτον,
ὁπωροθήκη. *S.* τὸ ἔργον τοῦ ὁ-
πωροπώλου.

FRUITIER, εἰς, ἐπὶ θ. ὁπωροφόρος.
S. (οὖσ.) ὁπωροπώλης. ὁπωρο-
θήκη.

FRUSQUIN (κοινολ.), νοικοκυρεῖον.
FRUSTE, ἐπὶ θ. (ἐπὶ ἀρχαιοτ.), βε-
δλαμμένος.

FRUSTATOIRE (καὶ ἐπὶ ῥ. -MENT),
ἐπὶ θ. ἄσκοπος ἢ ἀτελεσφόρητος.

FRUSTIER, ῥ. ἀποστερῶ. ψεύδω
(τὰς ἐλπίδας).

FRUTESCENT, εἰς, θαμνοειδής.

FRUGIF, εἰς, φυγᾶς. δραπετής.
S. (μτφορ.) ἐφήμερος, πρόσκαι-
ρος.

FRUGUE, θ. κομμάτιον ἄσματος (κα-
τ' ἐπανάληψιν). *||* faire une—,
φύγω.

FUIR, θ. εἶδος μικροῦ περιστερῶ-
νος.

FUIR (fuis; fuyais; fuirai; fuis;
fui), ῥ. (ἀπο)φύγω. (μτμ. ἐπὶ
ἀγγ.) διαρρέω, τρέχω.

FUITE, θ. φυγή. ἀποφυγή. ὁπκ-
φυγή.

FULGURATION, θ. ἀστραπή χωρὶς
βροντῆν, διάσεισις.

FULGURITE, κεραυνίτης (λίθος).
FULGUREUX, εἰς, αἰθαλώδης.

FULMINAIRE, ἐπὶ θ. κεραυνίτης.

FULMINANT, εἰς, κεραυνώδης.

FULMINATION, θ. (χημ.) ἐκπο-
σοκρότης. *S.* (ἐκκλησ.) ἐκπο-
σοκρότης ἀποριστικῶν κτλ.

FULMINER, ῥ. ἐκδίδω ἀπορισμὸν
κτλ. *S.* (οὖσ.) ἐκπυροκροτῶ.
φρυάττω κατὰ τινος.

FUMAGE, θ. κόπρισμα γῆς ἐ-
πὶ τῆς ὁποίας ἐμκανδρίσθηται
ζῶα.

FUMAGE, κάπνισμα παστῶν. *S.*
ψευδὴς ἐπιχρῶσις τοῦ ἀργύ-
ρου. *S.* κόπρισμα γῆς.

FUMANT, εἰς, καπνίζων.

FUME, ἔκτυπον τυπογραφικοῦ χα-
ρακτήρος ἢ σφραγίδος μαυρίσματος
μὲ καπνόν.

FUMÉE, θ. καπνός.

FUMER, ῥ. καπνίζω. *S.* ἀχνίζω
2) κοπρίζω.

FUMERON, ξυλοκάβουον.

FUMET, ἡ εὐωδία (οὖν ἢ ψυγῶν).

FUMETERON, σωρός κοπρίας.

FUMETERRE, θ. καπνία, (1.) σπῆ-
τερες, (2.) πυρ.

FUMETERRE, = **FUMETERON**.

FUMEUR, ὁ καπνίζων (πίπων).

FUMEUX, εἰς, (οὖν) κτυπῶ
εἰς τὸ κεφάλι, βαρύν.

FUMIAIRE, ἐπὶ θ. ὁ φούμνος (ἐπὶ
τῆς κοπρίας).

FUMIER, κοπρία.

FUMIGATION, θ. κάπνισμα. ὀπκί-
σμα.

FUMIGATOIRE, ἐπὶ θ. ὁ χρησιμεύων
πρὸς fumigation.

FUMIGER, ῥ. καπνίζω (ἀσθενῆ),
ἀχνίζω.

FUMISTE, ὁ διορθῶν τὰς καπνί-
δους.

FUMIVORE, ἐπὶ θ. καπνοδόρος (μτ-
χανή).

FUMON, καπνιστήριον (πασών).

FUMURE, θ. κόπρισμα (γῆς).

FUMIERE, θ. εἶδος φυτοῦ (βαδύ).

FUNAMBULE, σχοινοβάτης (1.)
τζαμπάκης.

FUNE, θ. τὸ σχοινίον δι' οὗ σύρ-
ται ὁ γρύπος.

FUNEUR, ἐπικηδείος. *S.* ἐπαι-
σιος, πένθος.

FUNER, ῥ. (ναυτ.) ταύλασιν μέ-
νειν.

FUNERAILLES, θ. πλθ. κηδεία νε-
κροῦ.

FURÉAL, ALE, καὶ
FURÉLAIRE, ἐπιθ. ἐπικήδειος.
FURESTE, ἐπιθ. ἀπαίσιος, ὀλί-
 γος.
FURIN, σχοινί (καρπαδόσχοινον)
 ἀκατράνωτον.
FUR (au fur et à mesure), βαθ-
 μωδόν, καθ' ὅσον γίνεται τι.
FURET, εἶδος ἰκτίδος (κουναδίου)
 τὰ τὰ κουνέλια. S. (μυτμ.) =
FURETEUR.
FURETER (διπλασιάζεται τὸ τ πρὸ
 τῶν ἀφώνων), ῥ. κυνηγῶ (ξετρυ-
 πῶν) τὰ κουνέλια διὰ τοῦ fu-
 re. S. (μυτμ.) κουσκουρεύω.
FURETEUR, ὁ κυνηγῶν (ξετρυπῶ-
 ν) τὰ κουνέλια. S. (μυτμ.)
 κουσκούρης (περίεργος) ἄνθρω-
 πος.
FURÉUR, ὁ. μανία (χυρ. καὶ μυ-
 τμ.).
FURFURACÉ, EE, (παθολογ.), λει-
 πῶς πιτυρώδης.
FURFURE, ὁ. ἡ ἐπὶ τῶν πιτυρω-
 τῶν λειχήνων ἀκαθαρσία.
FURIBOND, E, μανιακὸς, μανιώ-
 δης.
FURIE, ὁ. μανία (θυμοῦ), παρα-
 φρενία. 2) ἐρινός. S. γυνή δι-
 στρατευμένη, στρίγγλα.
FURIEUX, ὁ. τρύπα τῆς πλινθο-
 λαμίνου.
FURIEUX, EUSE, (ῥ. ἐπιθ.)-EMENT,
 μανιώδης. S. φοβερός. ὑπερ-
 βολικός.
FURONCLE, σπυρί, βούζουνας.

FURONCULAIRE, ἐπιθ. ὁ ἐκ τοῦ εἴ-
 δους τοῦ furoncle.
FURONCULEUX, EUSE, ὁ ὑποκει-
 μένος εἰς furoncles.
FURTIF, IVE, (καὶ ἐπιθ.)-EMENT,
 λαθραῖος, κρυπτός.
FUSAIN, εἶδος θάμνου (τὸ κάρβυ-
 νον τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ὡς μο-
 λυθοκόνδυλον, εὐώδης).
FUSEAU, ἀδράκτι.
FUSÉE, ὁ. ἀδρακτιὰ. S. φουέτι.
 τὸ μεσαῖον ξύλον τοῦ ναυτ. ἐρ-
 γάτου καὶ τοῦ πιεστηρίου.
FUSELÉ, EE, ἀδρακτοειδής.
FUSELER (διπλασ. τὸ ε πρὸ τῶν
 ἀφώνων), ῥ. σχηματίζω τι ἀ-
 δρακτοειδῶς.
FUSELIER, ἀδρακτοποιός.
FUSER, ῥ. (χυρ.), διαλθεῖν με-
 τὰ κρότου (καθὼς τὸ ἄλας ἐπὶ
 τοῦ πυρός). (ἐν γέν.) διαχέομαι
 λυδῶν. S. (μυτμ.) συνενῶνω,
 συγχωνεύω.
FUSEROLLE, ὁ. (ὕφαντ.), τὸ σιδή-
 ριον ὅ, που κρατεῖ τὸ μισοῦρι
 ἐντὸς τῆς κερκίδος.
FUSIBILITÉ, ὁ. τὸ τηκτὸν, ἡ ἰδιό-
 της τοῦ-
FUSIBLE, ἐπιθ. τηκτός, χωνευτός.
FUSIFORME, ἐπιθ. (βτν.), ἀτρα-
 κτοειδής.
FUSIL, τουφέκι. S. ἀτσάλι (δι' ἀ-
 νόνισμα).
FUSILIER, (στρατιωτής) τουφεκο-
 φόρος.
FUSILLADE, τουφεκία, τουφεκο-
 βολισμός.

FUSILLER, ῥ. τουφεκίζω.
FUSION, ὁ. λυώσιμον (μετάλλου).
 S. (μυτμ.) συγχώνεσις (κομ-
 μάτων).
FUSIONNAIRE, ἐπιθ. ὁ συνεργῶν
 πρὸς συγχώνευσιν.
FUSIONNISTE, ἐπιθ. ὁπαδὸς τοῦ
 συστήματος τῆς συγχώνεσεως.
FUSTET, χρυσόξυλον, (θάμν.).
FUSTIGATION, ὁ. μαστίγωσις.
FUSTIGER (μετὰ τὸ α παρεντίθεται
 πρὸ τοῦ α καὶ ο τὸ ε), ῥ. μα-
 στιγῶν.
FÛT, κοντάκι (τυρκικῶς). S. ὁ κορ-
 μὸς (κίονος). S. βουτσι, βαγένι.
FUTAIE, ὁ. δάτος (μεγάλων δένδρ.).
FUTAILLE, ὁ. βουτσι, βαγένι. S.
 (περιληπτ.) βαρίλλια.
FUTAILLERIE, ὁ. βαρελλόξυλα.
FUTAINÉ, ὁ. ὕφασμα λινοβάμβα-
 κων.
FUTÉ, EE, πανοῦργος, ἐπιτήδειος.
FUTÉE, ὁ. εἶδος μέγματος (μάλ-
 ος) διὰ ζυψίωμα ξυλίνων ἀγ-
 γέλων.
FUTILE, ἐπιθ. φροῦδος, ἀσύστατος,
 μάταιος.
FUTILITÉ, ὁ. τὸ ἀσύστατον. S. μα-
 ταιότης.
FUTUR, E, μέλλον (νὰ γένῃ). S.
 (οὐσ.) μέλλον (χρόνος τοῦ ῥή-
 ματος). S. les futurs époux, οἱ
 μελλοντικοί.
FUYANT, E, (ζωγράφ.), ὁ φαινόμενος
 μακρότερα (εἰς τὸ βάθος τῆς εἰ-
 κόνος).
FUYARD, E, φυγὰς, δραπέτης.

GAB

GAB

GAB

G, τὸ ἑξῶτον γράμμα
 τοῦ αλφ. ἀλφαβήτου.
GABAN, πηλὸν ἐπανωφόριον
 ἀκατὰ διὰ τὴν βροχίν.
GABARE, ὁ. εἶδος πλοίου, γαβάρ.
GABAREE, ὁ. εἶδος δικτύου (γρίπου).
GABAREE, ῥ. = GABARIER.
GABARI, ῥ. (ναυτ.) = GODILLER.
GABARIT, ὁ. εἶδος τεχνουργήματος.
GABARIT, τὸ οὐσ. τοῦ-

GABANIER, ῥ. ἐργάζομαι κατὰ
 τὸν τύπον τοῦ gabari, τεχνουρ-
 γῶ ἀπὸ προτύπου.
GABARIER, πλοίαρχος γαβάρ.
GABATINE, ὁ. ψευδὴς ὑπόσχεσις,
 ἀπάτη.
GABEGIE, ὁ. (χυρ.), ραδιουργία.
GABELAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
GABELEH, ῥ. στεγνώνω τὸ ἄλας
 ἐν τῇ ἀποθήκῃ.
GABELEUR, ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὴν-

GABELLE, φόρος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ
 ἄλατος.
GABELOU, = GABELLIER. S. (ἐν γέν.)
 τελώνης, φορολόγος.
GABIE, ὁ. (ναυτ.), γάμπια.
GABIER, ναύτης ἀσχολούμενος
 κυρίως περὶ τὰ κατάρτια.
GABIEU, ἐργαλεῖον τοῦ σχινο-
 πλόκου.
GABION, κοφίνι μὲ χῶμα πρὸς
 υπεράσπισιν τῶν πολιορκουμένων.

GABIONNER, ρ. προτειχίζω με gabions.

GACHE, θ. τὸ σιδήριον ὅπου ἐμβαίνει ὁ σύρτης τῆς κλειδωνιάς.

GACHER, ρ. ἀναδεύω (λάσπην, χορὴν κτλ.). *S.* ξεπλύνω τὰ φορέματα. *S.* κουνῶ τὸ κωπλ. *S.* κτίζω (*ξ* μεταφρ. συνθέτω) ἐκ τοῦ προχείρου.

GACHETTE, θ. τὸ σιδήριον τὰ κρατούν τὸν λύκον τοῦ τουφεκίου (τὸν σύρτην τῆς κλειδωνιάς).

GACHEUR, ὁ ἀναδεύων τὸν πηλόν. *S.* τεχνίτης ἀδείας.

GACHEUX, *EUSE*, λασπώδης.

GACHIS, (οἰκοδ.), φάσμα ἀρμυρῶν καὶ ἀσβεστών. *S.* λέρα ἀπὸ λασπώδερων κτλ. *S.* (μετνμ.) βρωμερὰ ὑπόθεσις.

GACHOIR, κιθώτιον τετράγωνον ὅπου ὁ κεραμεὺς ζυμῶναι τὸν πηλόν.

GADOUARD, ὁ ἐκκενῶν τοὺς ἀποπάτους.

GADOUE, θ. κόπρος ἀποπάτου.

GAFFE, θ. κάντζα (κοντάρι) πλυσ.

GAFIER, ρ. σκαλῶν ἢ κουντῶ μετὰ τὸν γάντζον.

GAGE, ἐνέχυρον. *S.* (μεταφρ.) ἐχέγγυον. *S.* (πλθ.) μισθός (ὕπηρεται).

GAGER, ρ. μισθοδοτῶ. *S.* σοιχηματίζω.

GAGEUR, *EUSE*, ὁ ἀγαπῶν νὰ σοιχηματίζῃ.

GAGEURE, θ. σοιχημα.

GACHETE, ὁ ἐπὶ μισθῷ πράττων τι, μισθός.

GAGNAGE, βουκότοπος, βοσκή.

GAGNANT, ὁ κερδίζων (εἰς τὸ παίρνει).

GAGNE-DENIER, ἀποχειροβίωτος, ἡμεροδουλιάρχης.

GAGNE-RAIN, τὸ μέσον τῆς διατροφῆς (ἐγγράτου).

GAGNE-PETIT, ἀκονιστής (περιφερόμενος τοὺς δρόμους).

GAGNER, ρ. κερδίζω. πορίζομαι (τὰ πρὸς τὸ ζῆν). ἐλκῶ (εἰς τὸ μέρος μου). ἀρπάζω (κακόν τι).

GAI, *E*, φαίδρὸς, εὐθυμος. χαρποῖς. (τόπος) ἀνοικτοκαρδός.

GAÏLE, δένδρον ῥητινώδες τῆς Ἀμερ.

GAÏEMENT ἢ **GAÏMENT**, ἐπὶ ρ., εὐθύμως. προθύμως.

GAÏETE ἢ **GAÏTE**, θ. εὐθυμία.

GAILLARD, *E*, (καὶ ἐπὶ ρ.) -EMENT, πρόσχαρος, εὐθυμος. ῥωμαλέος. θαρρῆτος. ὑψηλὸς. ὑποβεβρεγμένος οἶνω. (ἐπὶ ἀνέμου) ἀρετὰ ψυχρὸς καὶ δυνατός. 2) (οὐσ. ἀρσ.) κρηπὶς (συνδυασμ.) ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

GAILLARDISES, θ. πλθ. λόγια ὑπὲρ τὸ εἶον ἐλεύθερα, (κοιν.) ὑψηλὰ τὰς αἰ.

GAIN, κέρδος.

GAÏNE, θ. θηκάρι.

GAÏNERIE, θ. τὸ ἔργον τοῦ **GAÏNIER**, ὁ κάμων ἡθηκάρι.

2) εἶδ. δένδρου, ἀγραβάνι.

GALA, ἑορτή.

GALAMMENT, ἐπὶ ρ., ὡς **galand**, κομφῶς, ἐπιδεξιῶς κτλ.

GALANDAGE, (οἰκοδ.), διατεχισμα ἐκ πλίνθων ὀπτιῶν.

GALANT, *E*, ἀγαθὸς ἀνὴρ. *S.* κομφός, χάρις, περιποιητικός. *S.* (ιδίως) γυναικάρεσκος. (ἐπιγυν.) φαυλόβιος. *S.* (ὡς οὐσ.) ἐραστής.

GALANTERIE, θ. (ἐν γέν.) κομφότης. (ιδίαιτ.) περιποιήσεις πρὸς γυναῖκα. *S.* σχέσις ἐρωτικῆ. *S.* φιλοδώρημα.

GALANTINE, θ. εἶδ. φαγητοῦ.

GALBE, (ἀρχιτ.), σχῆμα.

GALE, θ. ψώρα.

GALER (se—), ρ. ξύνομαι.

GALÈRE, θ. κάτεργον. *S.* (πλθ.) ποινή (καταβίη) εἰς τὸ κάτεργον.

GALERIE, θ. στοά. μακρονάρι. θεωρεῖον (θεάτρον). ἐξώστεγον (πλοίου). ὁμήγυρις (θεατῶν).

GALÉRIEN, δεσμιώτης, κατεργάτης.

GALERNE, θ. ἀνεμος βορειοδυτικός.

GALET, χάλιξ, χαλίκι, λιθάρι στρογγυλὸν τοῦ αἰγιαλοῦ. *S.* εἶδος παιγνιδίου, ἀμάδες.

GALETAS, οἰκημα (δωμάτιον) ὑπὸ τὴν στέγην ἀμέσως, ὑπερῶν.

GALETTE, θ. πῆττα, μπογάτσα, λαγάνα. *S.* γαλέττα.

GALEUX, *EUSE*, ψωριάτης.

GALIMAFRÉE, θ. ταγμαστὸν ἀπὸ ἀπομεινάρια κρεάτων.

GALIMATIAS, τερβρεία σχολαστική.

GALION, πλοῖον μέγα χρυσοφορὸν ἀπὸ τὴν Ἀμερ., γαλιόν.

GALIOTE, θ. εἶδος πλοῖου μετὰ νὰ καὶ κωπιά.

GALIPOT, εἶδος μαστίχης πρὸς ἐπάλειψιν τῶν πλοίων.

GALLE, θ. κηκίς, κηκίδα.

GALLICAN, *E*, ὁ τῆς Γαλλίας.

GALLICISME, ἰδιωτισμὸς τῆς Γαλλ. γλώσσης.

GALLIFÈRE, ἐπὶ θ. (βεν.), κηκιδόφρος.

GALLINACÉS, πλθ., ἀλεκτοροὶ (πτηνά).

GALLIQUE, ἐπὶ θ. κηκιδίον (βελ.).

GALLOT, = **TANCHE** (DE MER).

GALLOCHE, θ. εἶδος ἐμβόδου διὰ τὰς λάσπαις, πηλαστικός.

GALON, σειρήτι χρυσοῦν ἢ ἄργυροῦν.

GALONNER, ρ. στολίζω μετὰ σειρήται.

GALOP, βάδισμά τι τοῦ ἵππου καλπασμός. *S.* εἶδος πηλίκου χοροῦ.

GALOPADE, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **GALOPER**, ρ. καλπάζω. II. (μετνμ.) τρέχω κατόπιν τινός, τὴν κωνηγῶ, (ἐπὶ τόπ.) διατρέχω.

GALOPIN, μικρὸς ὑπερήφανος παῖς διὰ τὰς διατρήσας τὰς ὁδοὺς.

GALOUBET, ἀλλὸς μετὰ τρεῖς τραπάζας.

GALUCHAT, δέρμα βίνας ἐργασμένον, σαγγρί.

GALVANIQUE, ἐπὶ θ. γαλβανικός.

GALVANISATION, θ. τὸ οὐσ. τὸν γαλβανισμόν.

GALVANISER, ρ. ἡλεκτρίζω διὰ τοῦ γαλβανισμοῦ, γαλβανίζω.

GALVANISME, γαλβανισμός, νόμος ἐν τῷ ἡλεκτρισμῷ.

GAMBADI, θ. χοροπήδημα ἀσπικτον, κυδιστίνδα, κουρεσάλα.

GAMBADE, ρ. χοροπήδω, κάμνω τακλάδες, κυδιστῶ.

GAMBADER, *EUSE*, κυδιστήτης.

GAMBE, θ. (ναυτ.) τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ ἵστου ἀνατεταμένα σχοινία.

GAMBIER, ρ. (ναυτ.) στρέφω τὸ ἵστιον, προτονίζω (ι).

GAMBILLARD, *ARDE*, (χυδ.), χαλδ.

GAMBILLER, ρ. κουνῶ τὴν κῆ. καὶ τὰ πόδια μου. 2) (ναυτ.) = **GAMBIER**.

GAMIN, *INE*, σωκακόπαιδον, τσαπκί.

GAMINER, ρ. φέρομαι (ἀτακτῶς) ὡς **gamin**.

GAMINERIE, θ. ἀταξία gamia.
 GANILLE, γαβόθα διὰ τοὺς ναύ-
 τες ἢ στρατιώτας.
 GANIME, θ. ἡ μουσικὴ ἑπταφω-
 νία.
 GANCHE, θ. τὸ κατωσάγονον τοῦ
 περσίου. S. ἀνίκανος (τιποτένιος)
 ἰστροπος.
 GANCION, (ἀνατομ.), γάγγλιον.
 GANCHEUR, θ. γαγγραινα.
 GANCHEUR (se—), ῥ. γαγγραι-
 νάζω.
 GANCHEUX, EUSE, γαγγραινώ-
 νος.
 GANOTE (Γερμ.), θ. τὸ περιβά-
 λμα (ἢ μήτρα) τοῦ μετάλλου.
 GANCHEILLE, ὑποκορ. τοῦ-
 GANCY, δίκτυον διὰ τὰ (ἐγ)χέ-
 ρια.
 GANSE καὶ (ὑποκορ.) GANSETTE,
 γαντίδι διὰ κομπότραις.
 GANSE, χειρόφτι.
 GANSELE, θ. κληματτίας, (φυτ.).
 GANSELET, χειρόκτι σιδηροῦν,
 χειροχίρι.
 GANSE, ῥ. φορῶ χειρόκτια.
 GANSEUR, θ. τὸ ἐμπόριον τοῦ-
 GANTIER, ERE, ὁ ποιῶν ἢ πωλῶν
 γαντίδια.
 GANSE, τὸ οὖσ. τοῦ GANER.
 GANSEUR, βάψιμον μὲ ριζάρι.
 GANSE, ἐρυθρόδανον, ριζάρι,
 καὶ βαφί.
 GANSEUR, ῥ. βάψω μὲ ριζάρι.
 GANSEUR, ὁ βάψων μὲ ριζάρι.
 GANSEUR, ὁ ἀγρὸς σπαρμέ-
 νος (μὲ) ριζάρι. S. τόπος ὅπου
 ἄρουν μὲ ριζάρι.
 GANT, E, ἐγγυτήης.
 GANTIE, θ. ἐγγυήσις. ἀσφάλεισ.
 GANTIE, πείρσις.
 GANTIE, ῥ. ἐγγυῶμαι. προφυ-
 γάτιον ἄπο.
 GANTIE, ἀνεμος μεσημβρινοδυτι-
 νός, γαρμπής.
 GANTIE, ἡ ἄρσεν. πείρσις.
 GANTIE, θ. ῥύφημα ἀπὸ ψωμί.
 GANTIE, καὶ λαχάνα μὲ λαρόδι.
 GANTIE, θ. κόρη (γυνή) φαυλόδιος.
 GANTIE, θ. (ναυτ.), σχοινί πλε-
 νὸν καὶ κοντόν χρησιμεῖον
 διὰ δέσινον τῶν ἱστίων, τῆς
 γάρρας κτλ.
 GANTIE, παιδί ἄρσενικόν. ἀγύρι.
 GANTIE, S. ἀνὴρ ἄγαμος.
 GANTIE, ὑπερέτης ἐργαστηρίου (ἐνο-

δοχείου κτλ.), παῖς, (T.) τοι-
 ράκι.

GARCONIER, ERE, ὁ ἀγαπῶν τὰ
 μεϊράκια, φιλομεϊραῖς.

GARDE, θ. φύλαγμα, φύλαξις.
 φρουρά. S. τὰ αὐτιά τῆς κόπης
 τοῦ σπαθίου. S. τὰ πληκτρα τῶν
 ποδῶν τῆς ἐλάφου καὶ τοῦ ἀ-
 γριοχοροῦ. ||. prendre (se don-
 ner de)—, προσέχειν, φυλάτ-
 τεσθαι. 2) (ἀρσ.) φρουρὰς, φύ-
 λαξ. (Θηλ.) νοσοκόμος. ||.—bois,
 δασοφυλάξ. ||.—boutique, πρᾶγ-
 μα μένον καιρὸν εἰς τὸ ἐργα-
 στήρι. ||.—côte (ἢ) côtes, ἀ-
 κταιωρός. ||.—feu, παρατεία. ||.
 —lou, παρατείχισμα ἐξέχον
 εἰς τὴν ὄχθην ποταμοῦ κτλ. ||.
 —magasin, ἀποθηκοφυλάξ, ἀ-
 ποθηκάρ. S. (ἐπὶ πραγματικῶν)=
 garde boutique. ||.—malade,
 νοσοφύλαξ (-κόμος). ||.—manche,
 ἐπιμάνικον. ||.—manger, ὄψα-
 φυλάκιον, κελλάρι. S. τὸ φανά-
 ρι ὅπου κρεμοῦν τὸ κρέας κτλ.
 ||.—meuble, σκευοφυλάκιον,
 σκευοθήκη. ||.—robe, θ. ἱματιο-
 θήκη. S. (ὑφημ.) τὸ ἀναγκαῖον.
 S. (ἱερ.) τὰ περιττώματα ||.
 aller à la—, ὑπάγειν πρὸς ἀ-
 πόπατον. ||.—vue, τὸ περιπέ-
 τασμα τοῦ λόγνου πρὸς προσφύ-
 λαξιν τῶν ὀφθαλμῶν, παρωπίς.

GARDER, ῥ. φυλάττω. προφυλάτ-
 τω. ταμιεύω, κρύπτω. ||.—la
 maison, μένω ἀπρότερος, οἰκου-
 ρῶ.
 GARDEUR, EUSE, φύλαξ (ζῶων).
 GARDIEN, ENNE, φύλαξ.
 GARDON, ἴφαρι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.
 GARE, (ἐπιφών.), βέρδα!
 GARE, θ. τόπος ὅπου προφυλάτ-
 τονται τὰ πλοῖα ἀπὸ τοὺς πά-
 γους. S. ἀποβάθρα σιδηροδρό-
 μου.
 GARENNE, θ. κουνελλοτροφίον.
 GARENNEUR, κουνελλοκόμος.
 GAREUR, ῥ. δένω τὸ πλοῖον εἰς
 τὴν gare. S. se—, προφυλάτ-
 τομαι ἀπὸ.
 GARGAILLEUR θ. (χυδ.) ὁ λάρυγξ,
 (κοιν.) γουργουλας.
 GARGARISER, ῥ. κάμνω γαργά-
 ραν.
 GARGARISSEUR, γαργάρα.
 GARGOTAGE, τὸ οὖσ. τοῦ GAN-
 GOTEUR.

GARGOTE, θ. καπηλεῖον ὑπαράν.
 GARGOTER, ῥ. συχνάζω εἰς τὰ
 καπηλεῖα.

GARGOTIER, ERE, κάπηλος.

GARGOUILLE, θ. ριότης στέγης.

GARGOUILLEMENT, ὁ κρότος τοῦ
 νεροῦ εἰς τὸν λαμῖν.

GARGOUILLEUR, ῥ. ταλαβουτώ. S.
 (ἐπὶ ὕγρ.) κελαρόζω. γουργου-
 ρίζω.

GARGOUILLES, κρότος ὕγρου καί
 λαρόζοντος.

GARGOUSSE, θ. φούκι κωνοῦν.

GARGOUSSEUR καὶ (0.) GARGOUS-
 SEUR, κουτέ ἢ σακκὶ πρὸς μι-
 ταχόμεσιν τῶν φουσελίων.

GARNEMENT, ἄχρειον ὑποκείμε-
 νον.

GARNIR, ῥ. ἐφοδιάζω (καὶ μο.)
 —ομαι μὲ ὅσα ἀπαιτοῦνται, εὐ-
 λίζω, ἀρματώνω.

GARNISSEUR, ποινῆτωρ.

GARNISON, θ. φρουρά, σταθμὸς
 (στρατ.).

GARNISSAGE, τὸ ἔργον τοῦ-

GARNISSEUR, EUSE, ὁ ἀναξάνων
 τὴν ἐρίαν (περιβρέπτιον τὰ ἀ-
 κροπρεπίδια τῶν σκαδίων κτλ.).

GARNITURE, θ. τὸ ἀπαιτῶν ἢ
 διακοσμῶν τι, οὐία φορέματος,
 ἀκροπρεπίδι. στρωσίδι κλινῆς
 ἢ κοιτῶνος κτλ., συγκρότημα
 (T. τοῦ κλῆμα) κοσμημάτων (ἀ-
 σκημικῶν κτλ.). ἄρτυμα (φαγη-
 τοῦ).

GAROU, εἶδος δένδρου (θυμελαί-
 ας), ἴδε SAINBOIS.

GARROT, τὸ μεταξὺ ὤμων ὁ αὐ-
 χένος τοῦ ἱπποῦ. S. κομμάτι
 ξύλου μὲ τὸ ὅποῖον σφίγγουν τὸ
 σχοινί. S. εἶδος πτηνοῦ (πάπι-
 ας ἢ κολυμβίδος).

GAROTTAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-

GARROTTER, ῥ. δένω σφιγκτὰ,
 δεσμεύω.

GARE, μεϊράκιον, ἀγέρι, παλλή-
 κρι.

GASCON, κομποπατής, μεγαλο-
 ρήμων.

GASCONADE, κομπορρημοσύνη,
 (χυδ.) παλάβρα.

GASCONNER, ῥ. λαλῶ μὲ γασκο-
 νικὴν προφορὰν.

GASBOT, εἶδος κάμακος πρὸς ἀ
 λείαν ἄσκακῶν (παγοῦρων κτλ.)

GASPILLAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-

GASTILLER, ῥ. διαφορῶ, κατασταλῶ.

GASTILLEUR, **EUSE**, ὁ κατασταλῶν τι.

GASTER, (ιατρ.), τὸ ὑπογάστριον ἢ τὸ στομάχι, ἢ γαστήρ.

GASTRIQUE, ἐπιθ. γαστρικός.

GASTRITE, γαστρίτις (νόσος).

GASTRONOME, -**NOMIE**, -**NOMIQUE**. γαστρονόμος, -νομία, -νομικός.

GÂTEAU, ζυμαρικόν. ῥ. μελόπηγτος.

GÂTE-BOIS, εἶδος σκώληκος ξυλουργοῦ.

GÂTE-MÉTIER, ὁ πωλῶν πολλὰ ῥθηνά.

GÂTE-PAPIER, συγγραφεὺς ἀδόκιμος, *χαρτοχαραστής.

GÂTE-PÂTE, ψωμάς (καὶ ἐν γένει τεχνίτης) ἀδέξιος.

GÂTE-SAUCE, μάγειρος ἀδόκιμος.

GÂTER, ῥ. χαλνῶ. λερώνω. διαφθείρω. βλάπτω. ῥ. κακομαθαίνω χαλνέω.

GÂTE-TOUT, ὁ χαλῶν ὅ,τι πιάσῃ, ἀδέξιος, ζημιάρης.

GÂTIERS, θ. πλθ. γάτια, κολλαίαι (κυρ. γυναικός).

GATEUR, **EUSE**, ὁ βλάπτων (χαλνῶν) τι, χαλαστής.

GATON, (ναυτ.), ὕλλον χρησιμεῖον πρὸς συνένωσιν δύο σχοινίων.

GATTE, θ. (ναυτ.), τὸ προεξέχον μέρος τοῦ καταστρώματος περὶ τὴν πρῶσαν πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κυμάτων.

GATILLIER, λυγαρή, (φυτ.).

GAUCHER (καὶ ἐπὶ ῥ. -**EMENT**), ἐπιθ. ἀριστερός. ῥ. (μτφορ.) χωρὶς χάριν, σκαιός, ἀναπόδος. ἀδέξιος. || (ὡς ἐπὶ ῥ.) ἀ—, ἀριστερά, πρὸς ἀριστεράν.

GAUCHER, BRE, ἀριστερόχειρ.

GAUCHERIE, σκαιότης, ἀνεπιτηδειότης.

GAUCHIN, ῥ. ἐκκλίνω. ῥ. χάνω τὸ σχῆμά μου, χαλνῶ. σκεδρόνω.

GAUCHISSEMENT, τὸ οὖς. τοῦ προηγ.

GAUCHOIR, νεροτριβεῖον διὰ τὰς ἐβράς.

GAUDAGE, τὸ οὖς. τοῦ **GAUDER**.

GAUDE, θ. εἶδος ἀλευριᾶς ἀπὸ ἀραποσίτι. 2) εἶδος φυτοῦ βάφοντος κίτρινον χρῶμα.

GAUDER, ῥ. βάφω με **gaude**.

GAUDRIOLE, θ. ἀστεϊσμός ἐπὶ τὸ ἀστεινότερον.

GAUDRONNER, ῥ. σχηματίζω τὰς κεφαλὰς τῶν καρφίδων.

GAUDRONNOIR, ἐργαλ. πρὸς σχηματισμὸν τῶν κεφαλῶν τῶν καρφίδων.

GAUFRAGE, τὸ οὖς. τοῦ **GAUFRE**.

GAUFRE, θ. μελόπηγτος. ῥ. εἶδος λεπτῆς λαγάνας.

GAUFREUR, ῥ. ἐντοπόνω διὰ τοῦ σιδήρου σχήματά τινα εἰς ὑφασμα.

GAUFREUR, **EUSE**, ὁ πλουμίζων διὰ τοῦ σιδήρου τὰ ὑφάσματα.

GAUFRIER, σκευὸς διὰ ψήσιμον λαγάνας.

GAUFRON, τὸ ἐργαλεῖον (καλοῦνται) τοῦ **gaufreur**.

GAUFREUR, θ. πλούμισμα ὑφασματος διὰ σιδήρου.

GAUGALIN, ὄρνις φωνάζουσα ὡς πετεινός.

GAULADE, θ. κτύπημα με **gaule**, κονταριά.

GAULAGE, τὸ οὖς. τοῦ **GAULER**.

GAULE, θ. μακρὸ κοντάρι.

GAULER, ῥ. ραβδίζω δένδρον με τὸ κοντάρι (ἢνα πείσῃ ὁ καρπός).

GAULETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ **GAULE**. ῥ. εἶδος σκάλας πρὸς στέγνωμα χαρτίου (μαλλίων κτλ.).

GAUPRE, θ. γυνὴ ρυπαρά, πασσαδούρα, βρώμα.

GAUSSE, θ. ἀστεϊσμός ἀκαιρος, ψευδολογία, (χυδ.) παλάβρα.

GAUSSER (se—), ῥ. χλευάζω, περιπαίζω.

GAUSSERIE, θ. χλεύη, περιγέλασμα.

GAUSSEUR, **EUSE**, περιγελαστής, σκώπτης.

GAVASSINE, θ. σχοινίον τοῦ ἱσοῦ τῶν μεταξωτῶν, διὰ τῆς θηλειᾶς τοῦ ὁποῦ διέρχεται ἡ—

GAVASSINIÈRE, θ. ἐν τῶν σχοινίων τοῦ ἱσοῦ τῶν μεταξωτῶν.

GAVAUCHIE, (ναυτ.) ἀτάξια.

GAVION, χυδ. ὁ λαιμός.

GAVOTTE, θ. εἶδος χοροῦ.

GAZ, βευστὸν ἀεροειδές, ἀέριον.

GAZE, θ. ὑφασμα λεπτὸν καὶ ἀραιὸν, φλούδα.

GAZÉIFIABLE, ἐπιθ. *ἀεριοποιήσιμος.

GAZIFICATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ—

GAZÉIFIER, ῥ. (χημ.), μεταβάλλει εἰς **gaz**, *ἀεριοποιῶ.

GAZÉIFORME, ἐπιθ. *ἀεριοειδής.

GAZEITE, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ **gaz**.

GAZELLE, θ. εἶδ. δορκάδος ἢ γίγαντος, κεμάς.

GAZER, ῥ. σκεπάζω με **gaze**. (μτφορ.) συσπιάζω.

GAZETIER, ἐφημεριδογράφος.

GAZETTE, θ. ἐφημερίς.

GAZEUX, **EUSE**, ἀεριοειδής.

GAZIER, ὁ ὑφάνων ἢ πωλῶν **gaze**.

GAZIFÈRE, ἐπιθ. *ἀεριοποιῶν.

GAZIFIABLE (-**IFICATION**, -**IBLE**), **GAZÉIFIABLE** etc.

GAZOMÈTRE, μηχανὴ πρὸς καταμέτρην τῆς ποσότητος τοῦ **gaz**, *ἀεριομέτριον.

GAZON, γῆ σκεπασμένη με χλόην. ῥ. (πλθ.) χορτοπλινθός, τσεμένι.

GAZONNAGE καὶ (ὁρδ.)

GAZONNEMENT, τὸ οὖς. τοῦ—

GAZONNER, ῥ. σκεπάζω με **gazon**.

GAZONNEUX, **EUSE**, ὁ σχηματίζων **gazon**, χλοηφόρος.

GAZOUILLARD, **ARDE**, ὁ τιτубίζων ὡς τὰ πτηνά.

GAZOUILLEMENT, κελάδισμα (πτηνῶν). ῥ. (μνμ.) ψιθύρισμα βλαβένος.

GAZOUILLER, ῥ. κελάδω ἢ (πτηνῶν) τιτубίζω ὡς τὰ μικρὰ πτηνά καὶ ἰδίως τὰ χελιδόνια. (ἐπὶ θυσκίων) κελαρῖζω.

GEAL, κολοῖός, καλοισκουδά (πτηνῶν).

GEANT, π, γίγας, ὑπερβολικός (ἀνθρ.).

GEANTISEN, ῥ. μεγαλοποιῶ ἢ τὸ γιγαντωδέστερον, *γιγαντοποιῶ.

GECKO, εἶδ. σαύρας, ἀσκαλιδότης.

GEHENNE, θ. γέεννα, (Γερμ.) λυκατερός.

GEIGNEUX, **EUSE**, (καλ.) λυκατερός.

GEINDRE, ῥ. γογγύζω, μουρμουρίζω.

GEINDRE, ζυμωτής (ψωμοῦ).

GÉLATINE, θ. πηκτὴ ἀπὸ κρέατος ἢ ψάρι.

GÉLATINEUX, **EUSE**, ὁ ἐν εἶδει πηκτός.

GÉLATINIFIABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτός εἰς πηξίναν.

LATINIFIER, ρ. μεταβάλλω εἰς
 λατίν.
 LATINIFORME, ἐπιθ. ὁ ἐν εἰδει
 λατίν.
 LAURE, θ. παγωνιά. \$ πηκτὴ
 λαυρός κτλ. || —blanche, πά-
 λεα.
 LAURE, ρ. παγώνιο. (τρπρ.) κά-
 λη παγωνιάν.
 LAURE, IVE, ἐπιθ. (ξύλον) σχα-
 ραίνον ἀπὸ τὸν πάγον· πέτρα
 παλαιᾶς βραγισμένη.
 LAURE, θ. ἡ πηκτικὴ οὐσία.
 LAURETTE, καὶ
 LAURETTE, θ. πουλάδα. \$ λι-
 γανθόπερδικα, (πτην.).
 LAURETTE, θ. σχάσιμον τῶν δέν-
 δρων ὑπὸ τοῦ πάγου.
 LAUREUX, πλθ. οἱ Δίδυμοι (τοῦ
 λαυροῦ).
 LAURELIPARE, ἐπιθ. (διδακτ.), δι-
 δασκαλικός.
 LAURENATION, θ. τὸ διττὸν, ἡ δι-
 τή.
 LAURE, EE, (βην.), διττὸς, δι-
 τή.
 LAURE, ρ. βογκῶ. \$ λυποῦμαι
 λαυρῶς, στενάζω. \$ (ἐπὶ πτην.)
 γογγύζω. \$ (ἐπὶ ἀψόχ.) τρίζω
 τοῦ βάρους.
 LAURENT, E, ὁ βογκῶν (στενά-
 ζων).
 LAURENEMENT, γογγυσμός. στε-
 νάζι.
 LAURE, θ. (βην.), τὸ γόνιμον μέ-
 ρος τῶν φυτῶν.
 LAURE, ἐπιθ. (λίθος) πολυτίμος.
 LAURE, ρ. (βην.), βλαστάνω.
 LAURETTE, ἐπιθ., ἀδαμαντοφό-
 ρος.
 LAURETTE, θ. πλθ., μέρος ὅπου
 λαύροντο (ἐν Ρώμῃ) τὰ πτώμα-
 τὰ τῶν καταδικῶν, βάραθρον,
 λαυρῶμα.
 LAURE, ALE, (ἀνατομ.) ὁ τῶν πα-
 νούρων.
 LAURE, E, ὁ χληρός.
 LAURE, ALE, (ἀνατομ.), ὁ τῶν
 πονηρῶν.
 LAURE, θ. ὀδοντοκοιλία, (γ)οῦ-
 ρο.
 LAURETTE, θ. φλόγωσις τῶν οὖ-
 ρων.
 LAURETTE, ἀρματωλός. χωρο-
 γαλ. 2) (τεχν.) σπινηθῆρ. 3)
 ὁ λῆξ του ἀδάμαντος.

GENDARMERIE, θ. ἡ χωροφυλακή.
 GENDRE, γαμβρός (ἐπὶ θυγατρ.).
 GENE, θ. βάσανος. \$ ἐνόχλησις,
 στενοχωρία.
 GENEALOGIE, -LOGIQUE, -LOGISTE,
 γενεαλογία, -λογικός, -λόγος.
 GENEPI, εἰδ. φυτοῦ (ἀρτεμισίας).
 GENEQUIN, ἐπιθ. (βαμβάκι) πρόσ-
 τυχον καὶ ἀκλωστον.
 GENE, ρ. ἐνοχλῶ, στενοχωρῶ.
 GENERAL, E, (καὶ ἐπὶ ρ.) -EMENT,
 γενικός. \$ (οὐσ.) στρατηγός.
 ||. EN—, ἐν γένει.
 GENERALAT, στρατηγία.
 GENERALE, θ. γυνὴ στρατηγοῦ.
 2) (τρατ.) εἶδος τυμπανοκρου-
 σίας.
 GENERALISATEUR, TRICE, *γενι-
 κευτικός.
 GENERALISATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
 GENERALISER, ρ. γενικεύω.
 GENERALISME, δικτατωρία στρα-
 τηγοῦ.
 GENERALISME, ἀρχιστρατήγος.
 GENERALITE, θ. γενικότης.
 GENERATEUR, TRICE, γεννητικός,
 παραγωγός. ||. (οὐσ.) ὁ λῆξ
 τῆς ἀτμοκίνητου μηχανῆς.
 GENERATIF, IVE, ὁ τῆς-
 GENERATION, θ. γέννησις, γένε-
 σις. γενεαλογία, γενεά.
 GENEREUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ ρ.) -E-
 MENT, γενναίος, εὐτολμος, με-
 γαλόψυχος. \$ ἐλευθῆριος.
 GENERIERE (καὶ ἐπὶ ρ. -EMENT),
 ἐπιθ. ὁ τοῦ γένους.
 GENEROSITE, θ. γενναιοῦτης. ἐ-
 λευθερίτης.
 GENES, θ. ἡ Γένεσις, τὸ 1. βιβλ.
 τῆς Π. Γ.
 GENESTROLE, σπάρτος ἡ βαφικὴ,
 (φυτ.).
 GENET, σπάρτον, (φυτ.).
 GENET, ἱππος Ισπανικός.
 GENETIER, ρ. λυγίζω πρὸς τὰ ἔ-
 νω τὰς ἀκρας τοῦ πετάλου.
 GENETIERE, θ. τόπος κατάφυτος
 μὲ σπάρτα.
 GENEVRETE, θ. εἶδος ποτοῦ ἀπὸ
 κεδροκούκουτσα.
 GENEVIER, ἀρκευθός, κείδος,
 (θάμν.).
 GENEVRIERE, θ. τόπος κατάφυ-
 τος μὲ ἀρκευθούς.
 GENICULATION, θ. τὸ χαρακτη-
 ριστικὸν τοῦ-

GENICOLE, EE, (ἀνατ. ἡ βην.),
 γονατοειδής, κυρτός.
 GENIE, θ. πνεῦμα, δαιμόνιον. \$
 μεγαλοψύχα. \$ (στρατ.) ἡ ο-
 χωρηματικὴ, τὸ μηχανικόν.
 GENIENRE, ἀρκευθός, κεδροκούκ-
 κουτσον. \$ ποτὸν (ῥακή) ἀπὸ
 κεδροκούκου, *ἀρκευθίτης.
 GENIENRETE, θ. διακατακτῆριον
 ἀρκευθίτου.
 GENISSE, θ. δάμαλις.
 GENISTELLE, θ. εἶδος σπάρτου.
 GENITAL, θ. γεννητικός.
 GENITIF, ἡ γενική (πρὸς τὴν).
 GENIPE, θ. (ναυτ.), σχοινίον συν-
 δίδον δισταποστῆταις δύο ἄλλα
 σχοινία.
 GENOPE, ρ. (ναυτ.), συνδέω διὰ
 τῆς genoipe.
 GENOU, γόνυ, γόνάτον. ||. ὁ ge-
 noux, ἐπὶ ρ. γονυκλιτῶς, γονυ-
 πετῆς.
 GENOILLER, ἐπιγονάτιον.
 GENOILLIERE, κέπασμα τοῦ γό-
 νατος (τῶν στρατιωτικῶν τὸ πά-
 λα) *γονυκλῆριον.
 GENOUILLEUX, EUSE, γονατώδης.
 GENRE, γένος. τρόπος, εἶδος. ὁ-
 φος (λόγος κτλ.).
 GENT, θ. ἔθνος. \$ (τὸ πλθ.) gens,
 (ἀρσ. ἡ θ.) ἄνθρωποι. \$ ὑπηρε-
 ται.
 GENTIANE, θ. γεντιανή, κενταύ-
 ριον (τὸ μέγα), (φυτ. λατρ.).
 GENTIANELLE, θ. κενταύριον (τὸ
 μικρόν).
 GENTIL, ἔθνικος, εἰδωλολάτρης.
 GENTIL, ILLE, χαρίεις, νόστιμος.
 GENTILISME, εὐγενής.
 GENTILITE, θ. (περιληπτ.) οἱ ἔθνι-
 κοί.
 GENTILLATRE, εὐγενὴς ἀμφιδό-
 λου καταγωγῆς.
 GENTILLESSE, θ. κομψότης, νο-
 στιμάδα. \$ λόγος νόστιμος,
 (καὶ εἰρων.) ἀκριδότης, (κοιν.)
 χάρις.
 GENTILET, EITE, νοστιμοῦσαι-
 κος.
 GENTIMENT, ἐπὶ ρ. μὲ χάριν, νο-
 στιμά.
 GENUFLEXION, θ. γονυκλισία.
 GEODESIE, θ. γεωδαισία.
 GEODESIQUE, ἐπιθ. γεωδαιτικός.
 GEOGRAPHIE, -GRAPHIE, -GRAPHI-
 QUE, γεωγράφος, -γραφία, -γρα-
 φικός.

GEOLAGE, τὸ δικαίωμα τοῦ δεσμοφύλακος.

GEOLIE, θ. φυλακή, δεσμοφυλάκιον.

GEOLIER, δεσμοφύλαξ.

GEOLIERE, ἡ γυνὴ τοῦ δεσμοφύλακος.

GEOLOGIE, -LOGIQUE, -LOGUE, γαιολογία, -λογικὸς, -λόγος.

GEOMETRAL, E, (καὶ ἐπὶ ρ.) -EMENT, γεωμετρικῶς ἀκριβής.

GEOMETRIE, -METRIE, METRIQUE, -EMENT, γεωμετρίας, -μετρία, -μετρικὸς, -κῶς.

GEORGIOUES, θ. πλθ. τὰ γεωργικά (βιβλία).

GERANCE, θ. ἡ θέσις (ἢ ἐπιστάσις) τοῦ gérant.

GERANIUM, γεράνιον, (φυτ.).

GERANT, διευθυντής, ἐπιστάτης.

GERBE, θ. δράγμα (δεμάτι) ἀσάχρων, χειρόβολον.

GERBE, θ. δεμάτι ἀγύρου ἔχον καὶ μερικά ἀστάχυα ἀκόμη.

GERBER, ῥ. δεματίζω, χειροβολιάζω. S. ἀραδιάζω ἀλλεπάλληλα τὰ βαγένια ἢ τὰς σφαίρας τῶν κανονίων. S. (κατ' ἐκτ.) σφαιροβολῶ (πόλιν, φρούριον).

GERBERIE, θ. εἶδος φυτοῦ.

GERBIER, θημώνα (δραγματῶν).

GERBIERE, θ. ἕμαξα δραγματοφόρος.

GERBIFORME, ἐπίθ. δραγματοειδής.

GERBILLE, θ. εἶδος τετραπόδου.

GERBILLON, ὑποκορ. τοῦ GERBE.

GERBOISE, γένος τετραπόδων (ποντικῶν), δέπου.

GERCE, θ. σάρακας, βώτρυν.

GERCE (τὸ e πρὸ τοῦ a καὶ o τρέπεται εἰς e). ῥ. σκάνω (ὑπὸ τοῦ ψύχους).

GERCURE, θ. σκάσιμον τοῦ δέρματος.

GERER (τὸ e τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς e). ῥ. διέπω, διευθύνω.

GERMAIN, E, (cousin—), πρωτεγάδελφος. (frères—) ἀδελφοὶ ἀμφιθαλεῖς, αὐτάδελφοι.

GERMANDREE, θ. χαμαῖδρος, τεύκρινον, (φυτ.).

GERME, σπέρμα. φύτερον. S. (μυθορ.) ζώπυρον.

GERMER, ῥ. βλαστάνω, φυτρώνω.

GERMICIDE, ἐπίθ. ὁ φθείρων τὰ σπέρματα.

GERMIFICATION, θ. *βλαστοποίησις.

GERMINAL, ὁ ε'. μὴν τοῦ δημοκρ. καλανδαρίω τῆς Γαλλ. (24 Μαρτ. —19 Ἀπρ.).

GERMINATEUR, TRICE, βλαστητικός.

GERMINATIF, IVE, βλαστητικὸς.

GERMINATION, θ. βλάστησις, φύτευμα.

GERMOIR, μέρος ὅπου ἀποτίθενται οἱ σπόροι τῶν φυτῶν ὅσα σπείρονται ἢ βλαστάνουν τὸ ἐπόμενον ἔτος. 2) τὸ μέρος τοῦ ζυθοποιείου ὅπου ἀφίονται ἵνα φυτρῶσιν τὰ γεννήματα.

GERONTIF, γερόντιον, μετοχὴ ἀντὶ ἀπαρεμφάτου.

GERSEAU, (ναυτ.), σχοινίον πρὸς ἀνάρτησιν ἢ ἐνδυνάμωσιν τροχιλέας.

GESIER, ὁ τρίτος στόμαχος τινῶν πτηνῶν.

GESIN, ῥ. (ἄχρ.), ἴδε GIT.

GESSE, θ. ληθούρι, (ἄσπρ.).

GESTATION, θ. κυοφορία.

GESTE, χειρονομία. S. (πλθ.) πράξεις, κατορθώματα.

GESTICULATEUR, ὁ κάμνων (πολλὰς) χειρονομίας.

GESTICULATION, θ. τὸ εὐσ. τοῦ Gesticuler, ῥ. κάμνω χειρονομίας.

GESTION, θ. διευθυσίς, διαχείρισις.

GIBREUX, EUSE, κυφὸς, ὕψος, κυρτός.

GIBRIERE, ἐπίθ. ὁ ἔχων ὕδον (κύρτωμα).

GIBEIROSTRE, ἐπίθ. ὁ ἔχων κύρτωμα ἐπὶ τοῦ ῥάμφους.

GIBBOSITE, θ. τὸ ἐλάττωμα (τὸ πάθος) τοῦ κυφοῦ, ὕψος, καμπούρα.

GIBECIERE, θ. ταγάρι (ἀσκοπήτρα) κυνηγοῦ ἢ θαυματουργοῦ.

GIBLET, τρυπάνι δι' ἀνοιγμάτων βαγενίου.

GIBLOT, (ναυτ.), ἐν ἀπὸ τὰς εραβόζυλα (ἐγκολία) τοῦ πλοίου.

GIBLOTTE, θ. εἶδος τσηγαριστοῦ ἀπὸ λαγῶν ἢ χηνόπουλων.

GIBERNE, θ. παλάσκα, φυσεκοθήκη.

GIBET, κρεμασταριά, κρεμάλα.

GIBIER, (ζῶον ἀπὸ) κυνήγι.

GIBOULE, θ. βροχὴ ῥαγδαία καὶ αἰφνίδιος.

GIBOYER, ῥ. κυνηγῶ πρὸς διασάσεις.

GIBOYEUR, ὁ ἀγαπῶν τὰ κυνήγια.

GIBOYEUX, EUSE, (τόπος) ὅπου εἴνε πολλὰ κυνήγια.

GICLET, πικράγγουρον, (φυτ.).

GIFLE, θ. (οἰκ.), μπάτσος, κλέμας.

GIFLER, ῥ. (οἰκ.), μπάτσίζω, κλέμαζω.

GIFOLE, θ. = COTONNIERE.

GIGANTE, θ. εἶδος φύκου (βλ.) LAMINAIRE.

GIGANTESQUE, ἐπίθ. γιγαντιαῖος.

GIGANTINE, θ. = GIGANTIN.

GIGOT, μηρὶ (ὀπισθίων) προβάτου.

(T.) μπούτι.

GIGOTTER, ῥ. κουνῶ τοὺς πόδας (ὅς ὁ ἐκπνέων λαγῶδες κῆλη ἀσπάζω).

GIGUE, θ. (χυδ.) πόδι. μηρὶ πλοῦ.

GIL, εἶδος γοργοῦ (πτηνῶν) γοροῦ.

GILIE, θ. σπάρτος (ἢ βαφικῆ).

GILET, στωκάρδι, γιλέτι.

GILETIERE, θ. ἡ ῥάπτουσα καὶ πωλοῦσα στωκάρδια.

GILIE, θ. λείριον, φυτὸν μέτ' ἀλάζια ὠρεῖα ἀνθ.

GILLE, μαμάκουθος, εὐθής.

GILLE —, τῶ —

GILLER, ῥ. φεύγω ἀπαρτημένως, χρωμακῶ.

GILLON, = GIL.

GIMLETTE, θ. κουλούρι τροφιστῶν, γκεβρίκι.

GINGAS, λινὸν παρδαλὸν διακοσμητικόν.

GINGEMBRE, ζιγγίβερις, πιπερόριζα.

GINGUET, ETTE, ἀνίσχυρος, ἀπώγος. ἀχρεῖος, τιποτένιος, πρῶτος.

GINOUSSE, θ. = ERUPHE.

GIPON, εἶδος βούρσας τῶν βοσκῶν.

GIRAF, θ. καμηλοπάρδαλις (ζῶον).

GIRAND, θ. δράγμα πρὸς ἐξόδατος ἀναπηδούντος.

GIRANDOLE, θ. κανδηλέρη κληδὼν τὸν, πολύφωτον. S. εἶδος σπινθηρίου.

GIRARD, κοιν. ὁ κολοῖς. (βλ.) GIRARDE, θ. εἶδος φυτοῦ, JULIENNE.

GIRASOL, ἡλιοτρόπιον, (φυτ.).

GIRA TOIRE, ἐπιθ. κυκλοφορικός.
 GIRAUMON ἢ GIRAUMONT, γλυκο-
 εὐλακθον, (T.) μπάλ-καμπάκι.
 GIBELLE, θ. είδος ίχθύος (λόδρα-
 ρας) της Μεσογ.
 GIBOULE, μασχοκάρφι.
 GIBOULE, είδος ἑλμινθός.
 GIBOULE, ἐπιθ. (κυρ. κανέλλα)
 της μασχοκαρφίας.
 GIBOULE, θ. βιάλα, δονδρότα,
 (Lb.).
 GIBOULE, μασχοκαρφηά, (δένδρ.)
 GIBOULE ἢ (ὕποκορ.) GIROLETTE,
 θ. είδος φυτῶν καὶ κορυδαλου.
 GIBON, τὸ ἀπὸ της ζώνης μέχρι
 των γονάτων διάστημα τοῦ κα-
 θήμενου ἀνθρώπου, (μτφορ.) οἱ
 χόλοι.
 GIRONNER, ῥ. (τεχν.) στρογγυ-
 λαίνω.
 GIRONNETTE, θ. ἀνεμοδείκτης.
 GIRONNETTISME, τὸ σύστημα τῶν
 πολιτικῶς εὐμεταβόλων, τὸ ἀλ-
 ληλεπράλλον τῶν φρονημάτων.
 GIVANT, Ε, κοιτῶμενος, κείμενος.
 GIVEMENT καὶ GISSIMENT, (ναυτ.),
 ἡ θέσις τῶν παραλίων σχετικῶς
 πρὸς τὸν πολυδείκτην. S. (γεω-
 λογ.) ἡ ἐντὸς της γῆς θέσις της
 μεταλλείδος.
 GIV (gisais), γ'. πρσ. τοῦ (ἀγρ.)
 Giver, κείται. || ci git, ἐνθάδε
 κείται.
 GIVE, κοίτη (λαγῶν). κατάλυμα
 (βοιόπορον). κατοικία.
 GIVER καὶ SE — ῥ. κανεύω, κα-
 λαίνω, κατοικῶ.
 GIVON, γανυμῆδης.
 GIVRE, πάγος ἐπὶ τῶν δένδρων.
 GIVREUX, EUSE, (λίθος πολῦτι-
 μος) ῥαγισμένος.
 GIVROUSE, θ. λειχὴν τῶν προθ.
 GIVRE, ἐπιθ. ὁ χωρὶς ἀδένων
 καὶ πριγῶν.
 GLABRÉITÉ, θ. τὸ χαρακτηριστι-
 κὸν τοῦ GLABRE.
 GLABRUSCULE, ἐπιθ. σχεδὸν gla-
 bre.
 GLACE, θ. πάγος. κρύσταλλον. S.
 παγωτόν. S. καθρέπτης. ὑαλί-
 παραθυρίου. S. κηλὶς τοῦ ἀδά-
 κτου.
 GLACE, θ. = GLACIAL
 GLACER (τὸ α πρὸ τοῦ A καὶ ο
 πέπεται εἰς G), ῥ. παγῶν. κρυ-
 παίνω. S. (μτφορ.) νarkó-

νω. S. (μτμ.) κανδιάζω. S.
 στιλδόνω.

GLACERIE, θ. ἡ τέχνη τοῦ κατα-
 σκευάζειν παγωτά.

GLACEUR, στιλδωτὴς ὑφασμάτων
 (χαρτίων κλπ.).

GLACEUX, EUSE, (λίθος πολῦτι-
 μος) ἔχων κηλίδας.

GLACIAL, Ε, κατάψυχρος, κατε-
 ψυγμένος, παγωμένος.

GLACIALE, θ. είδος φυτοῦ, μπουζι.

GLACIER, ὁ πωλὼν ἢ κατασκευά-
 ζων παγωτά ἢ ὑαλῖα. 2) σω-
 ρὸς πάγου εἰς βουνόν.

GLACIERE, θ. ἀποθήκη πάγου.

GLACIS, κλιτύς, (τὸ) πρηνές (φρυ-
 ρίου κτλ.).

GLACON, κομματί πάγου, κρού-
 στάλλον.

GLADIATEUR, μονομάχος.

GLADIOLE, θ. κοιν. ἀντί-

GLAIEUX, ξίφιον, είδος κρῖνου ἢ
 ἱριδος, (φυτ.).

GLAIRE, θ. τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ
 ὡμὸν, λόμφα.

GLAIRE, ῥ. ἀλείφω μὲ ἀσπράδι
 αὐγοῦ (τὸ σκέπασμα βιβλίου).

GLAIREUX, EUSE, γλοιώδης, μυζώ-
 δης.

GLAISE, θ. γῆ ἀργιλώδης, πηλός.

GLAISER, ῥ. ἀλείφω ἢ κοπρίζω
 μὲ glaise.

GLAIEUX, EUSE, πηλώδης, ἀρ-
 γιλώδης.

GLAISIERE, θ. τόπος ὅθεν ἐκβάλ-
 λεται πηλός.

GLAITERON, = GLOUTERON.

GLAIVE, σπάθη, ρομφαία.

GLANAGE, σταχυόγημα.

GLANDE, βαλανίδι (κυρ. καὶ μτμ.).

GLANDE, θ. (ἀνατομ.) ἀδὴν. S.
 πρήξιμον (ἀδένος).

GLANDEE, θ. συγκομιδὴ βαλανι-
 δίων.

GLANDIFORME, ἐπιθ. βαλανοειδὴς
 ἢ ἀδενοειδής.

GLANDULAIRE, ἐπιθ. = GLANDU-
 LEUX. || (οὐς. θ.) είδος ἀπαρί-
 νης.

GLANDULATION, θ. (ιατρ.) σχη-
 ματισμὸς ἀδένων.

GLANDULE, θ. μικρὸς ἀδὴν.

GLANDULEUX, EUSE, ἀδενώδης.

GLANE, θ. θράγμα ἀσταχίων
 (συνειλεγμένων ἔνθεν κἀκεῖθεν).

S. θύσανος ἀπιδίων ἐπὶ τοῦ κλά-

δου. S. ὀρμαθὸς (πλεξίδα) κρομ-
 μυδίων.

GLANEH, ῥ. σταχυολογῶ, καλαμύ-
 μαί.

GLANEUR, EUSE, σταχυολόγος.

GLANERE, θ. τὸ συγκομιζόμενον
 δια τὸν σταχυολογήματος.

GLAPIR, ῥ. φωνάζω ὅταν μικρὸν
 σκυλί ἢ αἰώπου, κνουζῶ.

GLAPISSANT, Ε, (φωνή) σουθλερῆ.
 GLAPISSEMENT, φωνὴ αἰώπικος

ἢ μικροῦ σκυλοῦ, κνουζημάς.

GLAS, κωδονοκρουσία ἐπικηδείας.

GLENE, θ. ἔδαφος ἢ βιάλος γῆς
 γῆ. S. δουλοπάροικοι.

GLENER, ῥ. (ναυτ.), μαζόνω κυ-
 κλοειδῶς σχοινίον.

GLISSADE, θ. ᾠλιστήρια.

GLISSANT, Ε, ᾠλιστερὸς, ὀλισθη-
 ρός.

GLISSE, βῆμά τι τῶν χορευτῶν.

GLISSEMENT, τὸ εὐσ. τοῦ -

GLISSE, ῥ. ᾠλιστρῶ. S. (μτφορ.)
 διέρχουμαι ἐπιπολαιῶς. S. χῶ-
 νω μὲ τρόπον, περιμεδῶ. παρ-
 ενεῖρία.

GLISSEUR, ὁ ᾠλιστρῶν (πρὸς δια-
 σκεδασίαν) ἐπὶ τοῦ πάγου.

GLISSOIRE, θ. δρόμος ὅπου ᾠλι-
 στρῶν ἐπὶ τοῦ πάγου, ᾠλιστέρα.

GLOBBE, θ. είδος φυτοῦ (δριμύρ-
 ρίζου) τῶν 'Ινδ.

GLOBE, σφαῖρα.

GLOBEUX, EUSE, (βεν.) σφαιροει-
 δής, σφαιρωτός.

GLOBULAIRE, θ. είδος φυτοῦ.

GLOBULE, σφαιρίδιον. θρόμβος.

GLOBULEUX, EUSE, θρομβώδης. S.
 σφαιροειδής.

GLOIRE, θ. δόξα. λαμπρότης. ||
 faire (se faire une) —, καυχώ-
 μαι.

GLORIEUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -E-
 MENT, ἐνδοξός. S. κενόδοξος,
 οἰηματίας.

GLORIFICATION, θ. ὁ δοξασμὸς
 τῶν ἁγίων.

GLORIFIER, ῥ. δοξάζω. S. se —,
 στεφανόμαι, καυχῶμαι.

GLORIOLE, θ. (τὸ κενόν) δοξάριον.

GLOSE, θ. ἐρμηνεία ἀρχαίας
 (γλωσσηματικῆς) λέξεως.

GLOSER, ῥ. ἐρμηνεύω (γλωσση-
 μα), σχολιάζω. S. (μτφορ.) κα-
 τακρίνω, μέμφομαι.

GLOSER, EUSE, ὁ κατακρίνων
 τὰ πάντα, κατάλαλος.

GLOSSAIRE, λεξικὸν (ἀπὸ γλῶσσας, λέξεων), γλωσσάριον.

GLOSSATEUR, ἐρμηνευτής (σχολιαστής) ἀρχαίου γλωσσισματικῶν κειμένων.

GLOTTE, θ. ἡ τρύπα τοῦ λάρυγγος.

GLOUGLOUTER καὶ GLOUGLOUTER, β. φωνάζω ὅταν τὸν κοῦρκον.

GLOUGLOU, τὸ κλουκλὸς τῆς πλόσσης κτλ.

GLOUSSEMENT, ἡ φωνὴ τῆς κλώσσης.

GLOUSSEN, β. φωνάζω ὅταν τὴν κλώσσαν.

GLOUTERON, ἀπαρίνη, κολληταῖδα, (φυτ.).

GLOUTON, ONE, (καὶ ἐπὶ β.) -EMENT, λαίμαργος. 2^{ος} οὐς.) εἶδος ζώου.

GLOUTONNERIE, λαίμαργία.

GLOU, θ. ἰξός.

GLOUANT, β. ἰξώδης.

GLOUAT, ἰξόδερα.

GLOUEN, β. αἰεῖται μὲ ἰξόν.

GLOU, ἄχρον σήκαλης διὰ σκέπασμα καλυβίων κλπ.

GLOUEN (ἄν.), ἡ ἰξώδης (κολώδης) ὕλη τοῦ αἰσέρου.

GLOUTIER, εἶδος δένδρ. ἰξορρόου τῆς Ἀμερ.

GLOUTINAIKE, θ. εἶδος φυτοῦ (ἀλισφακῆς) ἀπὸ τοῦ ὁποῦοι ράξει στυρακοειδὲς τις ῥητίνη.

GLUTINATION, θ. (χειρουργ.), συγκόλλησις (πληγῆς).

GLUTINEUX, EUSE, ἰξώδης, κολώδης.

GLUTINATOIRE, ἐπίθ. συγκολλητικός.

GLUTINOSITÉ, θ. τὸ ἰξώδες.

GNOME, δαιμόνιον φυλάττον θησαυρόν. 2^{ος} εἶδος ἐντόμου.

GNOMONIQUE, θ. ἡ γωνιωματικὴ (τέχνη τῶν ἡλιακῶν ὥρολογίων).

GO(TOUT DE-), γυδ., ἐλευθέρως.

GOSSET, ποτήριον, χοκκῆς (τῶν θαυματοποιῶν).

GOSSETERIE, θ. τὸ ἐμπόριον τοῦ GOSSELETIER, ὁ κατασκευάζων ποτήρια.

GOSSEINS, πλθ. Γοσελῖνοι, περιφημον ταπητουργεῖον τῶν Παρισίων.

GOSSELOTTER, β. συχνοπλῖνω, σθαλάρω, γαδαθίζω.

GOSSE-MOUCHERONS, εἶδος πτηνοῦ (μυιοθήρας).

GOSSE-MOUCHES, μυιοθήρας, (πτην. καὶ φυτ.). 2^{ος} μωρόπιστος, χάχας.

GOSSE-MOUTON, καταπύτιον πρὸς φαρμάκωσιν προσάτων.

GOSSE, β. ρουφῶ, χάφτω. 2^{ος} πιστεύω εὐκόλως ὅτι ἀκούσω. 2^{ος} τσακῶν.

GOSSEGE, θ. ξύλον κρατοῦν τὰ προσκολλώμενα σάνιδα τῶν λειποουργημάτων. 2^{ος} σάνις ἡ κρατούσα τὸ στρώμα ἐπὶ τοῦ κραθῆβότου. 2^{ος} τὸ μεγαλύτερον εἶδος τῶν καλαρίων.

GOSSEGE (se-), β. περιπαίζω. 2^{ος} διασκεδάζω.

GOSSET, μεγάλη βοῦκα. 2^{ος} εἶδος μεγάλων κερασιῶν. 2^{ος} prendre q. au-—, συλλαμβάνειν τινὰ ἐξ ἀπροόπτου.

GOSSETER (διπλασιάζεται τὸ τ πρὸ τῶν ἀφώνων), β. (οἰκοδ.) ἐναρμόζω προσρίπτων τὴν ἀβεστον ἐπὶ τοῦ τοίχου.

GOSSETIS, (οἰκοδ.), τὸ οὐς. τοῦ GOSSETER.

GOSSEUR, ὁ γάφτων. 2^{ος} demou-ches (de fausses nouvelles), χάχας, μωρόπιστος.

GOSILLARD, σάνις διὰ βαγένια.

GOSILLE, θ. σβώλος διὰ παλξίμου. ἐργαλεῖον τοῦ καταλλοποιῶν.

GOSIN, (γυδ.), καμπούρης.

GOSAGE, ζαρωματιά ὑφάσματος ἢ χαρίτου.

GOSAILLER, β. σθανάρω.

GOSAILLEUR, κρυσσοκανάτας.

GOSILEUR, νέος ἀρεσκευόμενος πρὸς τὰς γυναῖκας.

GOSNOT, ξύλινον ἀνδρείκελον ἐπιδεικνύμενον ὑπὸ τῶν θαυμαποιῶν.

GOSSE, β. (τὸ φόρεμα) ζαρώνει, κάμνει δίπλας.

GOSSET, καυκί, τάσι. 2^{ος} κουθῆς τοῦ μαγγανοπηγῶδου.

GAUDICHE καὶ (ὕποκορ.) GOSICHON, ONNE, (γυδ.), σκαῖος, ἀδέξιος.

GOSILLE, θ. κωπὴ ἐλαυνόμενον ἐπὶ τῆς πρόμνης.

GOSILLEU, β. κωπηλατῶ διὰ τῆς godille.

GOSILLEUR, ναυτης κωπηλατῶν διὰ τῆς godille.

GOSINCAU, ζυμαρικὸν μὲ λιανισμένον κρέας.

GOSRON, εἶδος σούφρας τῶν γυναικῶν κεφαλοδεμάτων. 2^{ος} εἶδος τι περιχόσμημα τῶν ἀγυρωμάτων καὶ ξυλοργημάτων.

GOSRONNAGE, τὸ οὐς. τοῦ GOSRONNER, β. περιχόσμημα κεφαλῶν ἢ τὸ ἀργύρισμα μὲ godrons. 2^{ος} περιχάρασσι τὴν κεφαλὴν τῆς βίδας.

GOSRONNEUR, EUSE, ὁ κατασκευάζων godrons.

GOSRONNOIR, ἐργαλ. διὰ τὸ godronnage.

GOSURE, θ. = GODAGE.

GOSLAND, εἶδος μεγάλων γλάρων.

GOSLETTE, θ. πλοῖον δικάταρον γολέττα. 2^{ος} εἶδος πτηνοῦ (χρ. λιθόνοος) θαλάσσης.

GOSFE, ἐπίθ. (γυδ.), χονδρὸς ἀκομψος, σκαῖος. 2^{ος} (οὐδ.) ἡ διαλεκτὸς τοῦ ὄχλου.

GOSAILLE, θ. φαγοπότι.

GOSAI (α'), ἐπὶ β. ἐν πάσῃ ἀφθονίᾳ ἐν ἀνέσει.

GOSUENARD, β. βιωπολόχος, ματσκάρας.

GOSUENARDEN, β. κάμνω ματσκαραλίκαι.

GOSUENARDERIE, θ. ματσκαραλίκαι.

GOSUETTES, θ. πλθ. εὐθυμοὶ λόγοι.

GOSINFE, γαστρίμαργος, κοιλιά δούλος.

GOSINFEK, β. τρώγω πολὺ καὶ βιαστικά.

GOSINFERIE, θ. λαίμαργία, γαστρίμαργία.

GOITRE, γγοῦσα, βρογχοκήλη.

GOITREUX, EUSE, ὁ ὑποκείμενος ἢ ἀνέμων εἰς βρογχοκήλην.

GOLF, κόλπος (θαλάσσης).

GOMMAGE, τὸ οὐς. τοῦ GOMMER, θ. κόλλα δένδρου, κομμί, κομμίδι.

GOMME-GUTTE, θ. εἶδος κόμμιου χρησίμου εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ ἱατρικὴν.

GOMMER, β. αἰεῖται μὲ κόμμι (ἴδιον).

GOMMEUX, EUSE, ὁ περιέχ. κόμμι.

GOMMIEN, δένδρον κομμιοφόρον.

GOMMIÉNE, ἐπίθ. (βεν.), κομμιοφόρος.

GOMMOIR, τὸ κεδῖον ὅπου περιέχει τὸ κομμίδι τοῦ κολλῶντος τὴν ouate.

GOND, τρώγξ (βελός) θύρας καὶ

GOUDOLE, θ. βάρκα σκεπαστή.
GOUDOLIER, κωπηλάτης βάρκας
σκεπαστής.
GOUDON, σημαία εκκλησίας.
GOUDONIER, ὁ φέρων τὸ GOU-
DON, σημαυφόρος εκκλησίας.
GOUDONNET, φούσκωμα.
GOUDONNET, ρ. φουσκώνω.
GOUDONNET (MAÏTTE—), παμπόνηρος,
καταπαρμένος.
GOUDONNET (NOUVE—), ὁ Γόρδιος
κόμβος.
GOUDONNET, γρουναί. S. βρωμώπαι-
τος. S. (ναυτ.) εἶδος σαρώθρου
ἐπὶ τὴν τρόκιν τοῦ πλοίου.
GOUDONNET (διπλασιάζεται τὸ τ
ἐπὶ τῶν ἀφώνων), ρ. καθαρίζω
τὴν τρόκιν τοῦ πλοίου μετὰ τὸ
τοῦτο σάρωθρον.
GOUDONNET, εἶδος ἀπτηνοδύτου.
GOUDONNET, λαμβός. S. στήθος γυ-
μνασίου. S. στενὸν μεταξύ δύο
ἀνθρώπων, φάραγξ. || rendre —,
ἀντιτάσσειν.
GOUDONNET, θ. (μιά) βουφησιὰ, βο-
νισμός.
GOUDONNET (πρὸ τοῦ α καὶ ο παρεν-
θετοὶ πρὸ τοῦ σ τὸ π), ρ. κα-
ταρτίζω, ἐμπικνύω.
GOUDONNET, θ. (ναυτ.), τὸ ξύλον
προεξέχον τῆς πρύμνης ὑπὸ
beauvré.
GOUDONNET, διάφορα εἶδη ρυκανίων.
GOUDONNET, θ. τὸ δέσιμον τῆς
καρβύνης τῶν νηπίων.
GOUDONNET, λάρυγξ. S. (συνδχ.) φω-
νισμός.
GOUDONNET, ρ. (χυδ.), ἔσπρω.
GOUDONNET (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), θ. =
GOUDONNET (κτλ.).
GOUDONNET, ἐπιθ. γοιθικός, σκου-
ρὸς, κατάνυκτος.
GOUDONNET, (ναυτ.), κρικός ὁδοντω-
τός, ὅπου σκαλύνεται τὸ οἰάκιον.
GOUDONNET (χυδ.) πόρνη.
GOUDONNET, θ. εἶδος ζωγραφίας, ὁ-
μοειδία.
GOUDONNET, ρ. (χυδ.), χλευάζω,
καταβλάσκω.
GOUDONNET, θ. (χυδ.), ἄσπε-
τος, περιγέλιον.
GOUDONNET, EUSE, (χυδ.), σκώ-
τος, βωμολόχος.
GOUDONNET, κατάνυκτος.
GOUDONNET, τὸ ὄσφ. τοῦ -
GOUDONNET, ρ. κατράνω.

GOUDRONNERIE, θ. κατρανουργίον.
GOUDRONNEUR, κατρανωτής.
GOUDRONNEUX, EUSE, ὁ περιέχων
κατράμιον.
GOUE ἢ GOUET, εἶδος κλαδευτή-
ριον. 2) εἶδος φυτοῦ, βουπό-
διον.
GOUFFRE, βάρανθρον, καταβόθρα.
GOUGE, ψαλὶς ἢ γλύφανον ξυλιν-
γού κτλ. S. (χυδ.) πόρνη.
GOUGER, ρ. ἐργάζομαι διὰ τῆς
gouge.
GOUGETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ GOUGE.
GOUGINE, θ. πόρνη, δρομάς.
GOUGIAT, ὑπηρετὴς στρατοῦ. S.
ἀνθρωπος βάνκιστος.
GOUGON, κωδίδι, (ιχθ.). S. εἶδος
καρφίου.
GOUGONNET, ρ. συναρμύζω ξύλα
κτλ. διὰ GOUGONS.
GOUGONNET, θ. (ναυτ.), ἐντομή τρὶ-
χυλίας.
GOULEE, θ. βλωμός, βουκάρα.
GOULETTE, θ. = GOULETTE.
GOULOT, λαμβός, φιάλης κτλ.
GOULOTTE, θ. αὐλακάκι.
GOULU, E, (καὶ ἐπὶ ρ.) -MENT,
λαίμαργος. || pois —, πιζέλια
χυλώρα.
GOULVILLE, θ. καρφάνι πρὸς στα-
μάτισμα τροχῶν τινων μηχαν-
νῆς.
GOUPILLE, ρ. ἀρματόνω μετὰ GOU-
pilles.
GOUPILLON, ραντιστήριον, ἀγια-
στούρα. S. βούρσα στρογγύλη
πρὸς καθάρισμα ἀγγείων ὡς ἄλ-
λας ἐργασίας.
GOUPILLONNET, ρ. καθαρίζω (βω-
νάκια κτλ.) διὰ τοῦ goupillon.
GOUPILLAGE, τὸ ὄσφ. τοῦ -
GOUPILLONNET, ρ. (ναυτ.), πλατύνω
τὸ στόμιον ὁπῆς πρὸς ἐναρμο-
γὴν τῆς κεφαλῆς καρφίου.
GOURE, E, μωδιωσμένος (ὑπὸ ψύ-
χους).
GOURE, θ. κολοκύθα (διὰ νερόν
κτλ.). S. ἀργυρὸν νόμισμα. S.
(χυδ.) παλάβα.
GOURE, ρόπαλον, ματσούκα.
GOURE, θ. ἄρωμα δολωμένον.
GOURE, ρ. δολώνω τὰ ἄρώματα.
S. (ἐν γέν.) ἀπατῶ.
GOUREUR, EUSE, μικροέμπορος
πωλῶν δολωμένα ἄρώματα. S.
(ἐν γέν.) ἀπατιών.

GOUREANDINE, θ. (χυδ.) πόρνη,
δρομάς.
GOUREANE, θ. εἶδος κυδίσκου.
GOUREMAD, θ. γρονθιά, κόνδυ-
λος.
GOUREMAND, E, λαίμαργος.
GOUREMANDER, ρ. ἐπιπλέττω αὐ-
στηρῶς, μαλλίνω. S. (μαγειρ.)
καρυκίω μετὰ μαγειρανόν.
GOUREMANDISE, θ. λαίμαργία.
GOUREME, θ. κόρυς (κακοχυμία)
τῶν πωλητῶν. S. προσφύτης (τῆς
κεφαλῆς τῶν παιδίων).
GOUREME, ρ. βάλω τὸ ψέλλιον
(gouremelle) εἰς τὸ στόμα τοῦ
ἵππου. S. γρονθοκοπῶ.
GOUREMET, ὁ γνωρίζων τὴν γέν-
σιν τοῦ κρασιῦ, οἰνογνώμων.
GOUREMETTE, θ. τὸ ψέλλιον (ἡ ὑπὸ
τὴν σιαγόνα δεινόμενη ἀλυσὶς)
τοῦ χαλινού.
GOUREMETTE, ἵππος κοντόχονδρος
καὶ εὐρωστός.
GOUREME, θ. λοβὸς ὁσπρίου. S. σκε-
λὴς σκέρδου.
GOUREMETTE, τὸ κοῖλον τῆς μασχά-
λης. S. μασχαλιότηρ ὑποκαμί-
σου. S. τσιτῆ μικρὰ περισκε-
λίδος.
GOURE, γέυσις, ὄρεξις, αἰσθήσις
πρὸς διάκρισιν τοῦ καλοῦ, φι-
λοκαλίας, κλίσις πρὸς τι.
GOURE, ρ. γέυομαι, δοκιμάζω.
ἀρῶσκομαι, ἐγκρίνω. S. αἰσθάνομαι,
ἀπολαμβάνω. S. τρώγω τὸ -
GOURE, φαγεῖ' τὸ δεξιόν, (T.)
κινιτάτικον.
GOURE, θ. ρανίς, σταλαγματιά.
S. ποτήριον ρανίης πινόμενον
μεταξὺ φίλων. S. ἀρθριτικὸς (νό-
σος), ποδάγρα κτλ. S. (ὡς ἐπὶ ρ.)
ὀλότελα, (κοιν.) εἶλα. || — a —,
στάγδην. || — de sang, εἶδ. φυ-
τοῦ μετὰ ὀρατὰ κατακόκκινα λι-
πὰ ἔσθλη, ἀδώνιον. || — ser-
vie, ἀμαρτωλὸς, πάθος τῶν ὀφ-
θαλμῶν.
GOUREMETTE, θ. μικρὰ ρανίς,
σταλίσια.
GOUREMETTE, EUSE, ἀρθριτικὸς, πο-
δάγος κτλ.
GOUREMETTE, θ. φούτης τῆς στέ-
γης, στέγη.
GOUREMETTE, ἐπιθ. διοικησι-
μος, κυβερνήσιμος.
GOUREMETTE, πηδάλιον, τιμόνι.

GOVERNANTE, θ. ἡ γυνὴ τοῦ **GOVERNEUR**. §. γυνὴ παιδαγωγός. §. ἐπιστάτης τῆς οἰκίας ἀγάμου ἢ χηρεύοντος.

GOVERNER, θ. ὁδηγία (περὶ τοῦ πρακτικοῦ).

GOVERNEAU, ὁ ἐπὶ τῆς κατεργασίας τῶν βακίων χαρτογραφίαι.

GOVERNEMENT, κυβέρνησις (διοικήσις) τόπου. §. τὸ διοικητήριον.

GOVERNEMENTAL, **ALF**, κυβερνητικός.

GOVERNER, ῥ. διοικῶ (κυβερνῶ) πλοῖον ἢ τόπον. §. οἰκονομῶ. §. διέπει, διευθύνω. ἐννοιάζομαι. §. (μ.σ.) διάγω.

GOVERNEUR, διοικητής, κυβερνήτης. §. παιδαγωγός (πρίγκηπος). §. = **GOVERNEAU**.

GOUVION, ἔμβολον σιδηροῦν πρὸς συναρμογὴν ξύλων.

GOYAVE, θ. ὁ καρπὸς τοῦ **GOYAVIER**, δένδρον (ἀπιδιά) τῆς Ἀμερ.

GRABAT, παληοκρέββατον.

GRABATAIRE, κατάκοιτος, κλινήρης.

GRABUGE, θ. διχόνοια, κάκιωμα.

GRACE, θ. χάρις. §. εὖνοια. §. εὐχαριστία.

GRACIABLE, ἐπιθ. ἄξιος χάριτος.

GRACIER, ῥ. χορηγῶ χάριν, συγχωρῶ.

GRACIEUSEMENT, ἐπὶρ. περιποιητικῶς, μετ' ἡμερόν (εὐγενῆ) τρόπον.

GRACIEUSER, ῥ. δεξιόμηναι, φιλοφρονεῖσθαι.

GRACIEUSERÉ, θ. φιλοφροσύνη. §. φιλοδώρημα.

GRACIEUX, **EUSE**, χαρεῖς, περιποιητικὸς, φιλοφρονητικὸς. ||. (οὐσ.) τὸ ἐπὶ χάρι (ὕψος, τεχνουργήματος).

GRACILIPÈDE, ἐπιθ. (ζωολογ. καὶ βεγ.) λεπτόπους, λεπτόμισχος.

GRACILITÉ, θ. λεπτότης.

GRADATION, θ. ἡ βαθμὴδὸν αὐξήσις, βαθμοθέσις.

GRADE, βαθμὸς (προβιδιασμοῦ).

GRADÉ, ἐπιθ. (κρατιωτικός) βαθμοθετημένος.

GRADER, ῥ. βαθμοθετῶ.

GRADIN, βαθμῆς.

GRADINE, θ. σμιλὸν γλύπτου δεινιωτὸν καὶ πολλὰ κοπτερόν.

GRADINE, ῥ. γλύψω τὸν λίθον διὰ τοῦ ἀνωτέρου ἐργαλείου, διασμιλεύω.

GRADUATION, θ. ἡ κατὰ βαθμοὺς διαίρεσις.

GRADUEL, ELLE, (ἔξ ἐπὶρ.) - **EMENT**, ὁ βαλὼν κατὰ βαθμοὺς (βαθμηδόν). 2) (οὐσ.) οἱ ἀναβαθμοὶ (ψαλμοί). §. εἰρμολόγιον.

GRADUER, ῥ. διακρῶ κατὰ βαθμοὺς. αὐξάνω βαθμηδόν. §. βαθμοθετῶ (κυρ. εἰς πανεπιστημείον).

GRAGE, θ. εἶδος τυροτρόπτου.

GRAGER, ῥ. τρίβω διὰ τῆς grage.

GRAGNE, θ. εἶδος ἀλιευτικῆς ἀγρείφνης.

GRAILLEMENT, φωνὴ βραγχώδης.

GRAILLER, ῥ. ὁμιλῶ βραγχά.

GRAILLON, (χυδ.) ἀποφάγια. §. ῥόχαλα. ||. odeur de —, ὁσμὴ τρυκισμένου κρέατος.

GRAILLONNER, ῥ. (χυδ.), ξερόχολίζομαι.

GRAIN, κόκκος (σπυρὶ) οἴτου ἢ ῥῶγα (σταφυλίου). (πλθ.) γεννήματα. §. βροχὴ αἰφνιδία (ναυτ.) μπόρα. ||. — de beauté, ἐλγὴ τοῦ σώματος.

GRAINAGE, τὸ οὖσ. τοῦ **GRAINER**.

GRENAILE, θ. σπέρμα πρόστυχον. σκόβαλα γεννημάτων. §. μέταλλον λεπτοκομμένον, θρύμματα μετάλλου.

GRAINAILLER, ῥ. θραύω εἰς λεπτά (κάμνω θρύμματα) τὸ μέταλλον, τὸ μεταβάλλω εἰς κόκκους.

GRAINAILLEUR, ὁ κάμνων θρύμματα τὸ μέταλλον.

GRAINAISON, θ. ὁ σχηματισμὸς τῶν κόκκων τοῦ οἴτου κτλ.

GRAINE, θ. σπόρος (φυτοῦ).

GRAINELER (διπλασιάζεται τὸ **L** πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ἐργάζομαι τὸ δέρμα εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνεται σπυρωτόν.

GRAINER, ῥ. σχηματίζω τι εἰς εἶδος κόκκων, τὸ κάμνω σπυρωτόν. §. (οὐδ.) σποριάζω.

GRAINETER, ῥ. κάμνω τι νὰ φαίνεται ὡς σπυρωτόν.

GRAINETERIE, θ. τὸ ἔργον τοῦ **GRAINETIER**, ὁ πολλῶν γεννημάτων.

GRAINETIS, ὁ περίεξ τοῦ νομίσματος σπυρωτὸς κύκλος.

GRAINETOIR, ἐργαλεῖον πρὸς τὸ graineler.

GRAINETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ **GRAINE**. §. (εἰς π.τ.) ὁ καρπὸς τοῦ λυκίσκου. §. (ἀλλ.) **GRAINE D'AVICOLA**, ὁ πωλὼν σπόρος (φυτῶν, ἀνθρώπων). §. συλλογὴ σπορῶν κανονικῶς διατεθειμένων.

GRAINOIR, κόσκιον πρὸς σπειροποίησιν τῆς πυρρίτιδος.

GRAINU, **DE**, πολύχουτος. §. μεστωμένος, πολυσπορὸς σπυροειδής, κοκκιώδης.

GRAINURE, θ. = **GRAINAGE**.

GRAISSAGE, τὸ οὖσ. τοῦ **GRAISSER**.

GRAISSE, θ. πάχος, λίγδα, ἔργον.

GRAISSER, ῥ. ἀλείφω μετ' ἔργου (μετ' ἀλειμμα), λιγδώνω. ||. (οὐδ.) πηκταίνω.

GRAISSERIE, θ. τὸ ἔργον καὶ τὸ ἔργαστήριον τοῦ **GRAISSIER**.

GRAISSEUX, **EUSE**, λιπαρὸς (τῆς ἐργασίας).

GRAISSIER, **ERE**, ὁ πολλῶν ἀλειμμάτων ἢ ἀλειμμα.

GRAMEN (Δεν.), ἀγρωστὶς, (φυτ.)

GRAMINÉE, ἐπιθ. θ. ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς ἀγρωστῆος, σιτάδης. ||. (οὐσ.) ἡ ἀγρωστὶς.

GRAMMIFORME, ἐπιθ. ἀγρωστὶς εἰδής.

GRAMMAIRE, θ. ἡ γραμματικὴ (τέχνη ἢ βιβλός).

GRAMMAIRIEN, ὁ γνωρίζων καὶ διδάσκων τὴν γραμματικὴν.

GRAMMATICAL, **E**, (ἔξ ἐπὶρ.) - **EMENT**, ὁ τῆς γραμματικῆς, γραμματικὸς.

GRAMME, ἡ μονὰς τοῦ βάρους τῶν Γαλλ. σταθμῶν, γραμμάριον.

GRANADILLE, θ. = **RAUBERUS**.

GRAND, **E**, μέγας. ὑψηλός, μέγας. §. (τρ.) μεγαλόφρων, μεγαλοφυής, λαμπρός. ||. (οὐσ.) μέγας. ||. (πλθ.) οἱ μεγαλάνοι. ||. en —, μεγαλωστί.

GRANDELET, **ETTE**, μεγαλοτέκος.

GRANDEMENT, ἐπὶρ. ἐπὶ μέγα (κατὰ) πολλὰ.

GRANDESSE, θ. τίτλος τῶν μεγάλων τῆς Ἰσπαν.

GRANDEUR, θ. μέγας, ὑψηλός, γαλπὸν. §. (ὡς τίτλος μεγάλου) ἐνδοξότης, πανιερότης καὶ

GRANDIFLORE, ἐπιθ. (βεν.), ὁ ἔχων μεγάλα ἀνθῶ.
 GRANDIFOLIE, EE, (βεν.), μεγα-
 λυφύλλος.
 GRANDIOSE, ἐπιθ. μέγα, ἔξοχον.
 GRANDIN, ῥ. μεγαλόνω, ὑψηλόνω.
 GRANDISSIME, ἐπιθ. μέγιστος.
 GRAND MERE, θ. μάμμη, προ-
 γαμνή.
 GRAND ONCLE, ὁ ἀδελφὸς τοῦ
 πατρὸς ἢ τῆς μάμμης.
 GRAND PERE, πάππος.
 GRAND TANTE, ἡ ἀδελφὴ τοῦ πά-
 ππου ἢ τῆς μάμμης.
 GRANITE, θ. κοιν. ἀντι RENOUÉE.
 GRANGE, θ. σιτοβολῶν, σταχυο-
 βοθήκη.
 GRANGIER, ὁ ἀποθέτων τὰ γεν-
 ῆματα ἐν τῇ σταχυοθήκῃ.
 GRANIFERE, ἐπιθ. σποροφόρος.
 GRANIFORME, ἐπιθ. σποροειδές.
 GRANITE (ἢ μᾶλλον GRANITE), γρα-
 νίτης (λίθος).
 GRANITELLE, θ. γρανιτοειδὲς τι
 ἄνθρωπον.
 GRANITER, ῥ. χρωματίζω ἐν εἴ-
 ρει γρανίτου.
 GRANITIQUE, ἐπιθ. ὁ ἐκ γρανίτου.
 GRANIVORE, ἐπιθ. σποροφάγος.
 GRANULAGE καὶ
 GRANULATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ-
 τανιέρ.
 GRANULER, ῥ. λεπτύνω εἰς ψήγ-
 ματα (τὸ μέταλλον).
 GRANULEUX, EUSE, ψηγματώδης.
 GRAPHIQUE (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT),
 ἐπιθ. ὁ διὰ σχημάτων, γραφικὸς.
 GRAPHOMETRE, ἐργαλ. τῆς μαθη-
 τικῆς, γραφομέτρον.
 GRAPPE, θ. βότρυς (σταφυλῆς
 καὶ), τσαμπί.
 GRAPPELIER, ῥ. στολίζω μετ' ἧς
 καὶ μετ' ὀτρυνάς.
 GRAPPEUX, EUSE, ὁ ἔχων πολ-
 λὰς βότρυας.
 GRAPILLAGE, τὸ οὖσ. τοῦ GRA-
 PILLER.
 GRAPILLARD, ὁ ῥαγολογῶν (ἀδι-
 καλῶς).
 GRAPILLER, ῥ. ῥαγολογῶ. ῥ. κά-
 λω μικρόν τι κέρδος.
 GRAPILLEUX, EUSE, ῥαγολόγος.
 GRAPILLON, ἐπιφυλλίς, τσαμπύ-
 ρος.
 GRAPIN, ἄγκυρα μετ' 4-5 βρα-
/>

GRAPPINER, ῥ. σκαλόνω διὰ τῆς
 ἀρπάγης. ῥ. καθαρῶς τὴν λυω-
 μένην βαλόν.
 GRAPPINEUR, ὁ καθαρῶς τὴν
 βαλὼν ἐργάτης.
 GRAPPU, UE, φορτωμένος βό-
 τρυας.
 GRAS, ASSE, παχὺς, λιγδερὸς, λιγ-
 δομένος. ῥ. (ἐπὶ λίθ.) ὀλισθηρὸς.
 ῥ. (ἐπὶ ξύλ.) χονδρὸς. ῥ. (ἐπὶ
 λόγων) ἄσπεμος. ῥ. (ἐπὶ ζωγράφ.)
 ἄτονος. ῥ. (οὖσ.) παχύς (κρίτα-
 τος). ῥ. κρεωφαγία. ῥ. parler
 —, avoir la langue grasse,
 = GRASSEYER. ῥ. gras-de-jam-
 be, τὸ γαστροκνήμιον. ῥ. gras
 double, τὸ ἐπιπλοῦν τοῦ βοδῆ.
 GRASSEMENT, ἐπὶ ῥ. ἀδρῶς. ῥ. ἐν
 εὐπαθείαις.
 GRASSET, RITE, παχυστός. ῥ. (οὖσ.
 ὁ) ὁ ἀρμός τοῦ μπροῦ πρὸς τὴν
 κνήμην, ἡ ἰγνύς. 2) εἶδος φυ-
 τοῦ (τηλεφίου ἢ ζειζώου).
 GRASSEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-
 GRASSEYER, ῥ. προφέρει τραχέως
 τὸ ῥ. κτλ., παχυστοῦ.
 GRASSEYEUR, EUSE, ὁ προφέρων
 τραχέως (παχέως).
 GRASSOUILLET, ETE, παχουλού-
 τικος.
 GRATHON, κολλητσίδα, γάλλιον,
 (φυτ.).
 GRATIFIER, ῥ. διαίρω τὸ σχέ-
 διον (τὴν εἰκόνα) εἰς μικρὰ τε-
 τράγωνα ἵνα τὴν ἀντιγράψω.
 GRATIFICATION, θ. φιλοδώρημα.
 GRATIFIER, ῥ. φιλοδώρῶ, χορηγῶ.
 GRATIN, τὸ μέρος φαγητῶν τι-
 νῶν τὸ κολλημένον εἰς τὸν πά-
 τον τοῦ ἄγγελου.
 GRATINER, ῥ. σχηματίζω gra-
 tin.
 GRATIS (Δ τν.), ἐπὶ ῥ. χάριν, δω-
 ρεῖν.
 GRATITER, ῥ. φωνάζω ὡς ἡ χήν.
 GRATITUDE, θ. εὐγνωμοσύνη.
 GRATIAGE, τὸ οὖσ. τοῦ GRATTER.
 GRATTE, θ. (ναυτ.), ξύστρον, λί-
 στρον.
 GRATTEAU, ἐργαλ. (ξύστρον) τῶν
 χρυσοκόων κλπ.
 GRATTER-CUL, ὁ καρπὸς τῆς ἀ-
 γριοτριανταφυλλῆς, κονόβα-
 τον, (κοιν.) ὀρνιθοκωλός.
 GRATTEUR, ῥ. ξύνω ἐπιπολαίως.
 GRATTEUR, EUSE, ὁ πάσχων
 ὑπὸ -

GRATTEUR, θ. εἰδ. ψύδας ἢ λει-
 χήνος.
 GRATTE-FAULE, θ. κοιν. ἀντι FAU-
 VETTE (D'IVER) ἢ Mouchet.
 GRATTE-FAULE, πτωχὸς ἀντι-
 γραφεύς.
 GRATTER, ῥ. ξύνω. ῥ. σκαλίζω
 (σὺν τῇ ὀρνίθα).
 GRATTERIE, θ. ξύσιμον.
 GRATTER, EUSE, ὁ ξύνων.
 GRATTOIR, ἐργαλεῖον διὰ ξύσι-
 μον (χαρτίου κτλ.), ξύστρον, λί-
 στρον.
 GRATTEURS, θ. πλθ. ξύσματα.
 GRATUIT, E, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -EMENT,
 ὁ γενόμενος ἢ διδόμενος χάριν
 (δωρεάν), ἀμίσθος.
 GRAYATIER, ἀμαρτηλάτης μετα-
 φέρων χρώματα κτλ.
 GRAYATIF, IVE, (ιατρ.), ὁ προξι-
 νῶν βάρος.
 GRAYATE, ἴδε GRAYOIS.
 GRAYE, ἐπιθ. βαρὺς (κυρ. 3 με-
 τρ.), ἐμβριθής, σπουδαίος, σο-
 βάρος.
 GRAYELEN, ἐπὶ ῥ. (στάκτη) τρυ-
 γίας (κηρὶ) ἀνίστον.
 GRAYELET, GRAYEHAUS.
 GRAYEUX, EUSE, ἀνακατωμέ-
 νος μετ' ἰσχυρὴν ἄμυνον. ῥ. ἀνή-
 κων ἢ ὑποκείμενος εἰς νεφρί-
 τιν, λιθίαν. ῥ. (μετρογ.) ἄσπεμος.
 GRAYELLE, θ. λιθίασις, νεφρίτις
 (νόσος).
 GRAYELURE, θ. τὸ ἄσπεμον (ἐκ-
 φράσις).
 GRAYEMENT, ἐπὶ ῥ. ἐμβριθὲς, σπ-
 βάρος.
 GRAYEN, ῥ. (ἐγ)χαράττω, ἐγκα-
 λάπτω.
 GRAYEUR, χαράκτης, χαλκογράφ-
 ος.
 GRAYIER, ἄμμος χονδρὸς ἀνα-
 κατωμένος μετ' λιθία.
 GRAYIN, ῥ. ἀναρρίχῶμαι, καν-
 τζαρόνω.
 GRAYITATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ GRA-
 VITER.
 GRAYITE, θ. βαρύτες. ῥ. ἐμβρι-
 θεια, σπουδαίος, σπουδαίος.
 GRAYITER, ῥ. ῥίπω (ἐπὶ ῥίπτω)
 πρὸς ἑν κέντρον.
 GRAYOIS, τὰ χονδράδια (ἀποκο-
 σκινίδια) τοῦ ἄσβεστου. ῥ. κρη-
 μίσματα οἰκοδομῆς.
 GRAYUNE, θ. ἡ τέχνη καὶ τὸ ῥ.

χον τοῦ χαράκτου, (κυρ.) χαλκογραφία.
GRÉ, προαίρεσις, θέλησις· γνώμη.
 ||. **bon**—, **mal**—, ἐκὼν ἄκων.
 ||. **de**—**à**—, κατ' ἀμοιβάν συγκατάθεσιν. ||. **savoir** (**bon**) **gré**, γνωρίζω χάριν.
GRÈRE, εἶδος πτηνοῦ (ἐρωδιοῦ).
GRÈC, **ECQUE**, Ἑλλήν, -ήνης.
GRÉCISER, ῥ. ἐξελληνίζω.
GRÉCQUER, ῥ. (βιβλιοδοτ.), ὁμαλύνω τὰς ῥαφὰς τῆς ῥάχης τοῦ βιβλίου εἰς τρύπον ὥστε νὰ μὴ διακρίνονται.
GRÉCURE, θ. τὸ οὖσ. τοῦ **GRÉCQUER**.
GRÉDIN, **INE**, ἀχρεῖος, τιποτένιος.
 S. (οὐσ.) σκυλάκι μὲ μαῦρα μακρὰ μαλλιά.
GRÉDINERIE, θ. ἀχρειότης.
GRÉMENT, ἀρμάτωμα ἢ ἀρματοσιὰ πλοίου.
GRÈRE, ῥ. ἐξαρτύω (ἀρματοῦν) πλοῖον.
GRÈTER, καταρτίσθαι τῶν πλοίων.
GRÈFFE, γραφεῖον δικαστηρίου.
 2) ἐμβόλι, φέλιοςμα.
GRÉFFER, ῥ. ὑπολιάζω (δένδρον), ἐγκεντρίζω.
GRÉFFEUR, ὑπολιάρχης (δένδρων).
GRÉFFIER, γραμματεὺς δικαστηρίου.
GRÉFFOIR, μαχαίρι δι' ἐμβόλιασμα, ἐγκεντρῖς.
GRÈGE, ἐπιθ. (μετάξ) ἐκβαλόμενον ἀκλωστον ἀπὸ τὸ κουκούλι.
GRÈGEOIS, ἐπιθ. (**seu**—) πῶρ καὶ ὀν ὑπὸ τὸ ὕδωρ.
GRÉGORIEN, **ENNE**, Γρηγοριανόν (καλανδάριον, τὸ μεταρρυθμισθὲν ὑπὸ τοῦ Πάππα Γρηγορίου τοῦ II' τῷ 4582).
GRÈGUE, θ. βραχίον.
GRÉLAGE, ἡ εἰς ἐλάματα ἢ κόκκους κατεργασία τοῦ λευκαίνουμένου κηρίου.
GRÈLE, ἐπιθ. μακρὺς καὶ λιγνός.
GRÈLE, θ. χάλαξα.
GRÈLER, ῥ. στρογγυλαίνει τὰ ὀδόντια τοῦ κτενίου. S. σχηματίζω τὸν κηρὸν εἰς εἶδος ταινίας ἢ κόκκων ἵνα λευκανθῇ εὐκολώτερον. 2) (συνήθ. ἀπρσ.) ῥίπτει (ῥ. μτθ. χαλνᾷ ἀπὸ) χάλαξι, χαλαζοβολεῖται. ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) κουρελλιάρης. S. εὐλογιοκοιμμένος.

GRELIN, (ναυτ.), σχοινὶ λεπτότερον τοῦ **cable**.
GRELOIR, τρυπητὸν τι σκεῦος πρὸς λεύκασμα (ἴδε **GRELAGE**) τοῦ κηρίου.
GRÉLON, χονδρὸς κόκκος χαλάξης.
GRELONNAGE, = **GRÉLAGE**.
GRELOT, κουδοῦνι (σφαιροειδές).
GRELOTTER, ῥ. τρέμω ὑπὸ ψύχους, τρεμυλιάζω, τουρτουρίζω.
GRÉLOUAGE, = **GRÉLAGE**.
GRÉLOUEN, ῥ. = **GRÉLER**.
GRÉLU, **UE**, πτωχός, ἀλλοῖος.
GRÉMI, εἶδος φυτοῦ, λιθόσπερμον, (ἄλλ.) **HERBE AUX PERLES**.
GRENADE, θ. ῥόδι. S. (πυροβολ.) εἶδος βόμβας ἀκοντιζομένης μὲ τὸ χέρι.
GRÉNADIER, ῥοδιὰ, (δένδρ.). S. (στρ.) ἐπίλεκτος.
GRÉNADILLE, θ. τσάρκι-φελέκι, (ἔνθ.).
GRÉNAILLE, **GRÉNAILLER** κτλ. ἴδε **GRAINAILLE** κτλ.
GRÉNAT, ρουμπίνι, (λίθ. πολύτ.).
GRÉNELER, ῥ. ἴδε **GRAINELER**.
GRÉNER, ῥ. ἴδε **GRAINER**.
GRÉNETERIE, **GRÉNETIER**, **GRÉNETIS** κτλ. ἴδε **GRAINETTERIE** κτλ.
GRÉNIER, τὸ ὑπερφον οἰκήματος. S. ἀποθήκη (γεννημάτων), ἀμπάρι.
GRÉNOUILLE, θ. βάτραχος.
GRÉNOUILLE, ῥ. τοξαλοῦτ' ἂν τὸν βαθράκον, *βατραχίζω.
GRÉNOUILLEKE, θ. ὕψος τόπος, βαθρακότοπος.
GRÉNOUILLET, βαθρακάκι.
GRÉNOUILLETTE, θ. βατραχίον, (φυτ.). S. φυμάτιον ὑπὸ τὴν γλωσσάν, (κοιν.) βαθρακάκι.
GRÉNU, **E**, ἴδε **GRAINU**.
GRÉS, ἀμυδλίθος. S. ἄργιλος ἀμυδλής.
GRÉSIL, χαλάξι ψιδόν.
GRÉSILLEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ **GRÉSILLER**.
GRÉSILLER, ῥ. ῥίπτει ψιδὸν χαλάξι. S. (μτθ.) σκεδράνω. ζαρόνω.
GRESSERIE, θ. πέτραι (δουλευμένα) ἢ ἄγγεια ἀπὸ **GRÉS**.
GRÈVE, θ. αἰγιαλὸς ἀπὸ χαλκισ, ἀμμουδιά.
GREVER, ῥ. καταθλίβω (διὰ φόρον). ζημιόνω, ἀδικῶ ἐπιβαρόνω.

GRIANNEAU, νέος ξυλοπαιτεὺς (ἴδε τραξ).
GRILETTE, θ. ἐπανορθωτικὴ μηχανή.
GRIBOUILLAGE, γραψίμον ἢ ζωγραφίσμα ἀχρεῖον, ὀρνιθοκαλίσματα.
GRIBOUILLE, ῥ. κακογράφω, μνηστουρόνω.
GRIBOUILLETTE, θ. παιγνίδι (ἄνθος) παιδιῶν.
GRIÈCHE, ἐπιθ. (**pie**—), κίττα (πην.). S. γυνὴ διεστραμμένη στρίγγλα.
GRIFF, **EVE**, βαρὺς (μτφρ.) ὀνός. 2) (οὐσ.) βλάβη, παράσπον. (δικηγμ.) αἰτιολογία ἐκλήσεως.
GRIFFEMENT, ἐπὶ ῥ. βαρύνω, ἐκνῶς.
GRIFFETÉ, θ. δεινότης (ἐγκλήματος).
GRIFFADE, θ. ὕψος (ὀρνιθ.) 2) ἄγλις (παραβρίξιον) φυτοῦ. 3) ὑπογραφή τυπωμένη ἀφορὰ εἶδη ἐργασίῶν.
GRIFFER, ῥ. πιάνω ἢ πληγνῶ (καθὼς τὰ ὄντα) μὲ τὰ νύχια. S. (μυθολογ.) γράφω. S. εἰδ. ἀετοῦ. S. εἰδ. σκύλου.
GRIFFONNAGE καὶ **GRIFFONNEMENT**, ἀχρεῖον γραψίμον ἢ ζωγραφίσμα, ὀρνιθοκαλίσματα.
GRIFFONNER, ῥ. κακογράφω.
GRIFFONNEUR, γραφεὺς ἢ συγγραφεὺς ἀδόκιμος.
GRIFFONNIS, σχέδιον εἰδὸς.
GRIÈNE, θ. σχισμάδα.
GRIGNON, κόχη ψωμοῦ ἐντροφῆς.
GRIGNOTER, ῥ. ροκανίζω (μὲ τὰ ὀδόντια).
GRIQUO, (χυδ.), ρουπαρὸς, φιλόπορος.
GRIL, (ἐ)σχάρα (τοῦ μαγειρεύου).
GRILLADE, θ. κρέας ὕψιμνον εἰς τὴν ἑσχάραν.
GRILLAGE, τὸ οὖσ. τοῦ **GRILLER**. 2) δίκτυον ἀπὸ σύρμα (διὰ παρὰ θύρα κτλ.).
GRILLAGE, ῥ. κλείω μὲ δίκτυον τὸν σύρμα.
GRILLAGEUR, ὁ κατασκευάζων σύρματα.
GRILLE, θ. κιγκλίδας ἢ κερύσιον (σιδηρᾷ) πυραυρίου κτλ., περί-

ράνι. **§.** (μτνμ.) εὐθής (εὐαπά-
τητος) ἄνθρωπος, μπόυφος.
GUIETIN, **ρ.** βροκανίζω (μέ τὰ ὀδον-
τια), ξεκοκαλίζω.
GUIUME, **θ.** ξύλον με τὴν φλοῦδαν
τοῦ ἀκρότη.
GUIUMEAU, ὁρόμβος (αἵματος ἢ
γάλακτος).
GUIUMELIN (se—), **ρ.** ὁρομβοῦμαι.
GUIUMELIN, **EUSE**, ὁρομβώδης.
GUIUYEN, **EUSE**, γερανοειδής.
GUIYENNE, **EUSE**, τυροῦ τῆς Ἑλβετ.
GUÛ, τὸ διαβατὸν μέρος (ὁ πόρος)
ποταμοῦ.
GUÛABLE, ἐπιθ. (ποταμός) διαβα-
τὸς, πορεύσιμος.
GUÛBE, **θ.** τὸ φυτὸν τοῦ Ἰνδικοῦ
(λουλάκι).
GUÛEN, **ρ.** ξεπλύνω με νερόν.
GURNILLE, **θ.** καί (ὑποκορ.) **GUE-
NILLON**, κουρέλλι, κουρελλάκι.
GUENIRE, **θ.** γυνή φαυλόδοιος,
πόρνη.
GUENON καὶ (ὑποκορ.) **GUENICHE**,
θ. ὁ θηλυκὸς πύθης. **§.** πόρ-
νη ἢ ἀσχημος γυνή.
GUÛRAD, πάρος εἶδος ζώου.
GUÛRE, σφῆς, σφῆκα, (ἐντ.).
GUÛRIEN, σφηκιὺς, σφηκομάνδρι.
GUÛRE (nes), ἐπίρ. σχεδόν.
GUÛRET, νέατος, ἄρουρα.
GUÛRIDON, τραπέζι μονοπόδαρον
(κυρ. διὰ τὰ κανδηλέρια).
GUÛRIIN, **ρ.** ἱατρεύω (ἢ οὐδ.) -ομαι.
GUÛRISSON, **θ.** ἱατρεία, θεραπεία.
GUÛRISSABLE, ἰάσιμος, θεραπεύ-
σιμος.
GUÛRISSON, **EUSE**, ὁ ἱατρεύων,
θεραπευτής.
GUÛRITE, **θ.** οἰκίσκος διὰ τὸν φρε-
ρόν.
GUÛRRE, **θ.** πόλεμος ||. **faire la—
à q.**, πολεμεῖν τινά.
GUÛRIEN, **EUSE**, πολεμικὸς, μά-
χημος ||. (οὐσ.) πολεμιστής.
GUÛRIEN, **ρ.** πολεμῶ (ὁλονέν).
GUÛRIENNE, φιλοπόλεμος.
GUÛET, παραμόνευμα. **§.** ἐπαγρύ-
πνησις. **§.** (στρατ.) σκοπὸς ἢ
περίπολος.
GUÛET-ARENS, ἐπιβουλή. ἐνέδρα.
||. **de—**, ἐκ προμελέτης.
GUÛETIN, **θ.** (περι)κνημῖς, τουζ-
λούκι.
GUÛTREN, **ρ.** φορὸς κνημίδας.
GUÛTREN, **EUSE**, ὁ κατασκευάζων
κνημίδας, κνημιδοποιός.

GUÛTRON, ὑποκορ. τοῦ **GUÛTRE**.
GUÛTTE, **θ.** ψαλίδωμα τεκτονικόν.
GUÛTTER, **ρ.** παραμονεύω, παρα-
φυλάττω.
GUÛTTEUR, ὁ παραφυλάττων, σκο-
πὸς, βιγλάτωρ.
GUÛTTON, ὑποκορ. τοῦ **GUÛTRE**.
GUÛLEAD, **E**, φαπλατᾶς, φα-
κλᾶς.
GUÛLE, **θ.** στόμα ζώου (θηρίου),
χάμα. **§.** στόμιον.
GUÛLE-BEE, **θ.** ἔκρους αὐλακίου
ἢ δεξαμενῆς. ||. **un tonneau à
—**, βυκίον ξεπατομένον ἀπὸ
τοῦ ἐνὸς μέρους.
GUÛLE-DE-LOUP, λυκόσομον, εἴ-
δος φυτοῦ.
GUÛLE, **θ.** ὅσον χωρεῖ τὸ στόμα
τοῦ ζώου.
GUÛLEN, **ρ.** πολυλογῶ (φωνάζω)
χωρὶς νήμα.
GUÛLETTE, **θ.** στόμιον ὑαλοκα-
μίνου.
GUÛSAILLE, **θ.** παλινανθρωπία,
ζητιανολόγι.
GUÛSAILLEN, **ρ.** ζητεῖω ἐξ ἐπ-
αγγέλματος.
GUÛSARD, χαμένος (τιποτένιος)
ἄνθρ., ἀχρεῖον ὑποκείμενον.
GUÛSE, **θ.** κομμάτι ἀλαγάριστον
χυτοῦ σιδήρου.
GUÛSEN, **ρ.** ζητεῖω.
GUÛSEIN, **θ.** ζητιανία. **§.** πα-
λαιόρροχα, σκουριατῆς.
GUÛSET, ὑποκορ. τοῦ **GUÛSE**.
GUÛSETTE, **θ.** τὸ καυκίον τῆς βα-
φῆς τῶν σκυτοτόμων.
GUÛX, **EUSE**, ζητιάνος, ζήτουλας.
πάμπτωχος, ἀχρεῖος, κατεργά-
ρης. **§.** (ἐπὶ πραγμ.) γυμνός, ἀ-
στόλιστος.
GUI, ἔξος, (φυτ.)
GUIBRE, **θ.** (ναυτ.) = **ÉPREON**.
GUICHET, πυλὶς (φρουρίου κτλ.),
παραπόρτι.
GUICHETIER, ὑπηρετὴς δεσμοφό-
λακος.
GUÛKE, ὁδηγός (κυρ. καὶ μτφορ.)
2) (θ.) λωρὶ δεινὸν εἰς τὰς ἡ-
νίας τοῦ ὑποζυγίου.
GUIDE-ANE, ἑορτολόγιον. **§.** (ἐν
γέν.) σημειωματάριον ὑπομνη-
στικὸν τῶν καθιόντων ἐπαγ-
γέλματος. **§.** ὑπογραμμός.
GUIDEN, **ρ.** ὁδηγῶ.
GUIDON, σημαία μικρὰ καὶ ὁ φέ-

ρων αὐτῇ, σημαιοφόρος. **§.** ση-
μεῖον (γνώρισμα) ἐπὶ τῶν κα-
γιοχαρτίων πρὸς ἐξαπάτην
συμπαικτορος.
GUIDONNER, **ρ.** σημαδεύω τὰ πα-
γιοχαρτία, (ἐν γέν.) δολιχόμαι
ἀπατῶ.
GUIGNARD, εἶδος πτηνοῦ (χαρ-
δριού).
GUÛNE, **θ.** γλυκοκίρασον.
GUÛNI, **ρ.** μισοκλείω τὸ ἴματι.
τι κυττάζων ὡς νὰ σημαδεύῃ.
§. ἐποφθαλμῶς, (κυν.) ἐλκεῖ
τὸ ἴματι.
GUÛNIS, **θ.** πλθ. τὰ σπάραντα
τῶν ὄψαρ.
GUÛNETTE, **θ.** εἶδος θαλασσί-
κορδαλοῦ. **§.** ἐργαλεῖον (ἰδί-
σμιλλου) τοῦ καλαφῆτου.
GUÛNIEN, **δ.** κίρασις φέρουσα
guignes.
GUÛNON, καταδρομὴ (εἰς τὸ παί-
ξιμον τῶν χαρτιῶν).
GUÛDIVE, βαλὶς χαχάρεως ῥομπι.
GUÛLE, **θ.** = **GUÛULE**.
GUÛLLAGE, βρῶσιμον τοῦ **GUÛ**
εἰς τὸ βαγνί.
GUÛLLAUME, εἶδος βυκάνης.
GUÛLLEMET, μηχανισμός (ε).
GUÛLEMETEN, **ρ.** διακρίνω διὰ με-
τρίσκων.
GUÛLLER, **ρ.** (ὁ ζῦθος) βράζει, ἐν-
δοῦται, ἀναβράζει.
GUÛLLEBET, **ETTE**, (καὶ ἐπὶ **ρ.**) -
MENT, ἱλαρός, εὐθυμὸς. **§.** ἡμέ-
λιος.
GUÛLLOCHAGE, τὸ οὐτ. τοῦ
GUÛLLOCHER, **ρ.** καλλοπίζω μὲν
GUÛLLOCHIS, κόσμημα ἀπὸ γραμ-
μᾶς κυματοειδεῖς.
GUÛLOIME, **θ.** ὁ κάδος ὅπου βρά-
ζει ὁ ζῦθος.
GUÛLOTINE, **θ.** λαμητόμος.
GUÛLOTINER, **ρ.** καρτοτομῶν διὰ
τῆς λαμητόμου.
GUÛMAUVE, **θ.** ἀγριομολύχα.
GUÛMARDE, **θ.** ἀμάξι μικρὸν καὶ
σκεπαστόν. **§.** σιδηρὸν τι πρὸς
ὁποῖον κρατούμενον με τοὺς
δόντας καὶ κρούμενον ἡλκί-
GUÛMRE, **θ.** περιτραχήλιον τῶν
μοναζουσῶν.
GUÛNCH, **θ.** τὸ ξύλινον στελεχί-
ον τῶν ὑποδηματοποιῶν.
GUÛNAGE, **ἢ** διὰ μηχανῆς ἀνι-
κούς φορτίων.

GUINDAL, (ναυτ.), μηχανή πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων.

GUINDANT, (ναυτ.), τὸ πλάτος τῆς σημαίας κτλ.

GUINDE, θ. πιεστήρ τῶν κουρευδν-των τῆν ἐρέαν.

GUINDEAU, (ναυτ.) εἶδος ἐργά-του.

GUINDER, ρ. ἀνέλκω (ἀνυψώνω) διὰ μηχανῆς. || (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ θ.) ὀγκώδης.

GUINDRESSE, θ. χονδρὸν σχοινίον πρὸς ἀνέλκυσιν τῶν κεραιῶν κτλ.

GUINGAN, βαμβάκερον τῶν Ἰν-δίων.

GUINER, χρυσὸν νόμισμα τῆς Ἀγγλ., λίρα, γουινέα (25 φρ. σίλινγκ).

GUINGOIS, γραβοδιόβολος, ἄνισος.

GUINGUETTE, θ. καπηλείον ἐκτὸς τῆς πόλεως.

GUINER, ρ. φωνάζω ἅν τὸν πον-τιόν.

GUIPE, εἶδος βελονίδος (κεντήμα-

τος) μιμουμένης τὴν δαντέλλαν.

GUIPER, ρ. κεντῶ τὸ λεγόμενον guiré. 2) παρενέρω κλωστὴν εἰς τὸ ἥδη κεκλωσμένον μετά-ξιον.

GUIPOIR, ἐργαλεῖον πρὸς κατα-σκευὴν τῶν κροσσῶν.

GUIPON, εἶδος βούρσας διὰ τὸ κα-τάνωμα. 2) πανί δεμένον εἰς τὴν ἄκραν κονταρίου διὰ τὸ ἀ-σβέστωμα τῶν δερμάτων.

GUIPURE, θ. εἶδος δαντέλλας.

GUIRLANDE, θ. στέφανος ἢ περι-πλοκάς ἀνθέων, γκιρλάνδα.

GUIRLANDER, ρ. στολίζω μὲ ἢ ὡσάν μὲ guirlandes.

GUISE, θ. τρόπος. || en—do, ἐν εἵδει.

GUIWARE, θ. κιθάρα.

GUISTARISTE, κιθαρωδός.

GUISTRAN, κατράνι.

GUMMIFERE, ἐπὶ θ. ὁ φέρων παρ-άγων κόμμι.

GUSTATIF, IVE, ὁ τῆς γεύσεως γευστικός.

GUSTATION, θ. (διδασκ.), γεῦ-σις.

GUSTUEL, ELLE, = GUSTATIF.

GUTTE, ἴδε GOMME-GUTTE.

GUTTIER (GOMMIER), εἶδος δέν-δρου ὁποσάξοντος τὴν gomme-gutte.

GUTTERE, ἐπὶ θ. (βεν.), δένδρον ὁποσάξον gomme-gutte.

GUTTIIFORME, ἐπὶ θ. ὁ ἐν εἵδει ὅν υἷδος.

GUITURAL, η, ὁ τοῦ ἢ διὰ τοῦ λάρυγγος.

GYMNASIE, γυμνάσιον, γυμναστή-ριον.

GYMNASTIQUE, ἐπὶ θ. γυμναστι-κός.

|| (ὁσ. θ.) ἡ γυμναστική.

GYMNOSOPHISTE, γυμνοσοφιστής.

GYNECEE, γυναικίον, γυναικωνί-της.

GYRSE, γύψος.

GYRSE (SE—), ρ. λαμβάνω χροιάν γύψου.

GYRSEUX, EUSE, γυψώδης.

HAB

HAC

HAG

(Ὅσαι λέξεις ἔχουσιν δασὺ τὸ π σημειοῦνται δι' ἄσπερσκου).

H, h, τὸ ὄγδοον γράμ-μα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.

HAI (ἐπιφών. θαυμαστ.) αἰ ὦ!

HABILE (καὶ ἐπὶ ρ.—EMENT), ἐπὶ θ.

ικανός, ἄξιος, ἐπιτήδειος.

HABILETE, θ. ἰδιότης, ἰκανότης.

ἐπιτηδεύτης.

HABILISIME, ἐπὶ θ. (ὑπερθ.), ἁ-ξιώτατος, ἰκανώτατος, ἐπιτη-δεύτατος.

HABILITER, ρ. (Νμ.), καθίστω ἁ-ξίον (ικανόν) πρὸς.

HABILLAGES, τὸ οὖσ. τοῦ **HABI-**

LER, προετοιμασία (κυρ. ἐδωδι-μὸν ἢ τεχνητῶν ἀντικειμένων).

HABILLEMENT, ἐνδυμασία.

HABILLER, ρ. ἐνδύω (κυρ. ἔμνυμ).

(ἐπὶ τεχνητ. ἢ ἐδωδιμ.) σκευά-ζω, προετοιμάζω.

HABIT, ἐνδυμα, φόρεμα.

HABITABLE, κατοικήσιμος.

HABITACLE, (Π. ἢ Γρφ.), σκηνή, ἐνδιαιτήμα. §. (ναυτ.) τὸ παρὰ τὴν πρύμνην ἐρμάριον ὅπου ἐν-ἀπόκειται τὸ πολοσκόπιον κτλ.

HABITANT, η, κάτοικος.

HABITATION, θ. κατοικία.

HABITER, ρ. κατοικῶ.

HABITUDE, θ. ἔξίς, συνήθεια. §.

φύριμον. §. σχέσις.

HABITUEL, ELLE, (καὶ ἐπὶ ρ.)—H-

MENT, συνήθης.

HABITUE, ρ. συνειθίζω. || (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐδ.) ὁ συχνάζων συνήθως πούθενά.

HABLER, ρ. μεγαλυνῶ, κομ-πάζω.

HABLERIE, θ. κομπασμός, με-γαλουργία.

HABILEUR, EUSE, κομπαστής, με-γαλουργός, καυχησιάρχης.

HACHE, θ. τσεκούρι, πέλεκυς, μπαλτάς.

HACHE-PAILLE, ἐργαλεῖον διὰ λιάνισμα τῶν ἀγύρων.

HACHER, ρ. λιανίζω. §. χαράσ-σω σταυροειδῶς.

HACHEVEAU καὶ (θ.) **HACHET-**

TE, τσεκούρακι, μπαλταδάκι.

HACHIS, περίκομμα, (Τ.) κιγι-μας.

HACHOIR, μαχαίρι ἢ τραπέζι διὰ λιάνισμα κρέατος, κόπτης

ἢ κρεατοσάνιδον. §. = **HACHE-**

PAILLE.

HACHOTTE, θ. ἐργαλ. (κόπτης) τῶν στεγαστῶν καὶ τῶν βαρὶλ-λοποιῶν.

HACHURE, θ. γραμμαὶ διαστου-ρούμεναι.

HACHARD, η, ἄγριος.

- ***HAHA!** άνοιγμα εις τοῦτον κή-
που ἔχον ἔξωθεν τάφρον.
- ***HAÏ!** ἐπιφών. ἐκπράζον πόνον,
ἐκπλήξιν, εὐχαρίστησιν.
- ***HAÏE**, 0. φράκτης, φραγμός. S.
στοιγῆος ἀνθρώπων ἐκατέρωθεν
ὁδοῦ.
- ***HAÏE**, ἐπιφώνημα σχετικιστι-
κόν, ἐκπλήξεως ἐκφραστικόν, ἰ-
δίως δὲ παρακλευστικόν τῶν
ἀμαρτηλατῶν πρὸς τοὺς ἵππους
τῶν.
- ***HAÏLION**, κουρέλλι.
- ***HAÏM**, = **HAMEGON**.
- ***HAÏNE**, 0. μίσος, ἀπέχθεια.
- ***HAÏNEUX**, **EUSE**, (ἕ ἐπὶ ρ.) =
ment, μνησικάκος, φιλαπεχθί-
μων.
- ***HAÏR** (hais; haïssais; haïrai;
haïs; haï), ρ. μισῶ.
- ***HAÏRE**, 0. χιτῶν τρίχινος.
- ***HAÏSSABLE**, ἐπὶ 0. μισητός.
- ***HALAGE**, ρυμουλκία (πλοίου).
- ***HALBRAN**, νέα ἀγριόπαπια.
- ***HALBRENER**, ρ. κωνηγῶ ἀγριό-
παππιας.
- ***HAÏE**, ἡλικιασμα, αὐγμός.
- ***HAÏE - A' - BORD**, ***HAÏE - BAS**,
***HAÏERREU**, ***HAÏE - DEBANS**
(-DEBANS), γυντ. διάφορα εἶδη
σχοινίων.
- ***HAÏE-BOULINE**, (γυντ.), ναύτης
ἀδόκιμος.
- ***HALERINE**, 0. πνοή (τοῦ εὐματός). ἀ-
ναπνοή, ||. courte--(ῆ)--courte,
ἀναπνοή ἀδύνατος, κοντανάσα-
σμα. ||. perdre—, ἀπαυδῶ. ||.
prendre—, ἐξανασαίνω. ||. être
en—, ἔχω διαθέσειν. ||. tenir en
—, κρατῶ μετέωρον ἢ ἑτοιμον
πάντοτε πρὸς. ||. qui est de
longue —, μακρὸς, σχοινιοτε-
νής. ||. tout d'une —, διὰ μιᾶς.
- ***HALERNE**, 0. ἀποφορὰ τοῦ στό-
ματος
- ***HALENER**, ρ. ὁσφραίνωμαι. S.
πνέω, ἀναπνέω.
- ***HALER**, ρ. τραβῶ μετὰ τοῦ σχοινι-
ῶ, ρυμουλκῶ. S. πρորομῶ τοὺς κύ-
νας κατὰ τινος, ἐπιστῆζω.
- ***HALER**, ρ. μαυρίζω ἀπὸ τὸν
ἥλιον.
- ***HALETANT**, ε, ἀσθμαίνων.
- ***HALETEN**, ρ. ἀσθμαίνω, πνευστῶ.
- ***HALEUR**, 0. ρυμουλκῶν πλοῖον.
- ***HALLAGE**, φόρος ἐπὶ τῶν ἀντι-

- θειμένων εἰς τὴν ἀγορὰν ὠνίων.
- ***HALLER**, 0. ἀγορὰ (σκηπαστή).
- ***HALLERBARDE**, 0. εἶδος δόρατος.
- ***HALLERBARDIER**, δορυφόρος.
- ***HALLIER**, δίκτυον κυνηγετικόν.
2) χαμὶκλάδα πυκνὰ. 3) φύ-
λας ἡ ἔμπορος ἀγορᾶς.
- ***HALLUCINATION**, 0. ἀπάτη τῶν
αἰσθήσεων, παραλογισμός, ἄλ-
λοφροσύνη.
- ***HALLUCINÉ**, ἔε, ἄλλοφρονῶν, πα-
ραλογιζόμενος.
- ***HALOIR**, φούρνος ὅπου στεγνό-
νουν τὸ καννάδι.
- ***HALOT**, τρύπα (φωλεᾷ) κενεῖται.
- ***HALTE**, 0. παύσις. S. σταθμός.
- ***HAMAC**, στρώμα κρεμαστόν.
- ***HAMEAU**, χωρίον, χωριόδι.
- ***HAMEGON**, ἀγκίστρι.
- ***HAMPE**, 0. δόρυ (λόγχης), κον-
τάρι. S. καυλὸς ἀνθους. S. τὸ
ξύλον τῆς γραφίδος.
- ***HAMSTER** (Γερμ.), εἶδος ποντι-
κού, μῦς ὁ ἀρουράτος.
- ***HAMULEUX**, **EUSE**, (βτν.), ἀγκι-
στρωτός, ἀγκύλος.
- ***HAN**, 0. ἡχος τοῦ ἀσθματος τοῦ
ἐργάτου (σφυροκόπου, ξυλοσχί-
στου κτλ.).
- ***HANCHE**, 0. ἰσχίον, γόμφος.
- ***HANGAR**, ἀμαξοστάσιον.
- ***HANNETON**, μηλοδόνη, ζῆνα,
(ἔντ.). S. νέος σερπετόν.
- ***HANNETONNER**, ρ. τινάζω (συ-
νάζω) ἀπὸ τῶν δένδρων τὰς μη-
λοδόνας.
- ***HANTER**, ρ. συγχάζω πουθενά,
θαυρίζω.
- ***HAPPE**, στεφάνι σιδηροῦν περὶ
τὸν ἄξονα. 2) καρφὶ διπλοῦν,
κλάππα.
- ***HAPPERMENT**, τὸ οὖς. τοῦ -
- ***HAPPER**, ρ. ἀρπάζω μετὰ τὸ γόμα
(σὺν τὸν σκύλον), χάφτω. S.
(μην.) τσακνῶ.
- ***HAQUENÉE**, 0. μικρὴ φορὰ.
- ***HAQUET**, ἀμάξι στενόμακρον διὰ
φορτώματα.
- ***HAQUETIER**, 0. ὁδηγὼν haquet.
- ***HARANGUE**, 0. δημηγορία. προσ-
λαλιά.
- ***HARANGUER**, ρ. δημηγορεῖν. προσ-
αγορεύειν ἐπισήμως διὰ προσφω-
νήσεως. S. νοθεύειν πληκτικῶς.
- ***HARANGUEUR**, **EUSE**, 0. δημηγο-
ρῶν (ἢ νοθεύων) ἀκαίρως καὶ
πληκτικῶς.

- ***HARAS**, ἱπποφόριον, (T.) κτῆ-
νηλες.
- ***HARASSE**, 0. εἶδος κλωστῆς πρὶν
ἐναπόθεσιν βαλκιδῶν.
- ***HARASSEMENT**, ἀποκαταστάσις
κατακούρασμα.
- ***HARASSER**, ρ. κατακουράζειν.
- ***HARCELER**, ρ. ἐνοχλῶ, ἐνοχίζω.
- ***HARCELEMENT**, τὸ οὖς. τοῦ HAR-
CELER.
- ***HARD**, σιδηροῦν ἡμικύκλιον διὰ
τοῦ ὁποῦ, ἐμπηγμένον εἰς τὸν
τοῦτον, ἐργάζονται τὰ χειρόφτια.
- ***HARDE**, 0. κοπάδι ἀγριμῶν.
- ***HARDEAU**, σχοινὶ διὰ τοῦ ὁποῦ
κρατεῖται ὁ μύλος.
- ***HARDEN**, ρ. (κυνηγ.) συνδῶν τὰ
λαγωνικά. S. ἀργάζω διὰ τοῦ
hard τὰ χειρόφτια.
- ***HARDES**, 0. πλθ. φορέματα, πράγ-
ματα.
- ***HARDI**, ε, τολμηρός. (ἐπὶ κακῶ)
θρασύς, αὐθάδης.
- ***HARDIESSE**, 0. τόλμη. αὐθάδεια,
θρασύτης.
- ***HARDILIERS**, πλθ. τὰ συγκατα-
να τὰ πτερὰ τοῦ ὕψαν. ἱστίον
σιδήριον.
- ***HARDIMENT**, ἐπὶ ρ. εὐτόλμως, ἐν-
θρασύς, ἢ θρασύτης.
- ***HAREM**, χαρέμι (Τουρκ.).
- ***HARENG**, ψάρι ἀγλαΐον (βρίσκα)
τοῦ ὠκεανοῦ, ἀρίγγα.
- ***HARENGAISON**, 0. τὸ ψάρισμα
τῶν ἀρίγγων καὶ ὁ καιρὸς τοῦ
ψαρεύματος.
- ***HARENGÈRE**, 0. γυνὴ πωλοῦσα
ἀρίγγας καὶ ἄλλα ὀψάρια.
- ***HARGNERIE**, 0. δυσροπία, γρόνη,
λογομαχία.
- ***HARGNEUX**, **EUSE**, κακὸς, διεστρα-
μένος, γρουιάρης, δύστροπος.
- ***HARGNIÈRE**, 0. ἡ ἀκρατὴ ἀκρα-
τερον μέρος τοῦ γρόπου.
- ***HARICOT**, φασούλι (ὁσπρ.). S.
εἶδος φαγητοῦ μετὰ γεωμήλας ἢ
γογγύλια.
- ***HARIDELLE**, 0. παληάλογον.
- ***HARLE**, εἶδος πτηνοῦ ἔχοντος γὰρ
πτερὰ.
- ***HARMALE**, 0. εἶδος φωτοῦ (ἀρτα-
μισίας).
- ***HARMONICA**, ὄργανον μουσικόν ἀ-
πὸ βαλκιδῶν κλπ.
- ***HARMONIE**, 0. ἁρμονία (κορ. καὶ
μετορ.).
- ***HARMONIER**, ρ. βάλλω εἰς ἁρμό-
νιαν, συναρμύζω.
- ***HARMONIEUX**, **EUSE**, (καὶ ἐπὶ ρ.)

HIERMENT, τὸ οὖς, τοῦ ***HIER**.
HIER, ῥ. κτυπῶ διὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ-
 τοῦ κοπάνου (**hic**) τὸ ἔδαφος νὰ
 περιωθῇ ἢ τὰ παλούκια νὰ ἐμ-
 πύσσῃσι. 2) (οὐδ.) τριζῶ κα-
 τὰ τὸ μαγγανοπήγαδον κτλ.
HIERARCHIE, θ. -**ΙΟΥΚ**, -**ΕΜΕΝΤ**,
 ἱεραρχία, - αρχικὸς, - κὼς.
HIERARCHISEN, ῥ. διοργανίζω
 ἱεραρχικῶς, καθιστῶ ἱεραρχίαν.
HIERATIQUE, ἐπίθ. ἱερατικός (τὴν
 πρατήν).
HIEROGLYPHE, - **GLYPHIQUE**, ἱερο-
 γλυφικά (γράφματα), - γλυφικός.
HIEROPHANTE, ἱεροφάντης.
HIERATIE, θ. ἱεραότης. εὐθυμία.
 (λαοί).
HILX, (βτν.), ὁ ὁμφαλὸς τῶν σπό-
 ρων.
HIERIATRIQUE, θ. ἡ ἱππιατρική.
HIERODROME, ἱπποδρόμος, - δρό-
 μος.
HIEROGLYPHE, ἱππαιετός, (μυθ.).
HIEROTAME, ἱπποπόταμος, (ζ.).
HIERON, **INE**, (διδασκ.), τράχειος.
HIERISME, (διδασκ.), βρώμα τρά-
 γου, τράγος, τραγίλα, κινάβρα.
HIERULATION, θ. νόσος (ὕλομαινα)
 τῆς τραγώσης ἀμπελίου.
HIERONELLE, θ. χελιδὼν, (πεν.).
HIERIE, ἐπίθ. (βτν.), τριχωτός.
HISSE, ῥ. τραβῶ ἐπάνω, ὑψώνω.
 (ναυτ.) ἡσάσρω.
HISTOIRE, θ. ἱστορία. **S.** (οἰκ.)
 εὐθός.
HISTORIEN, ἱστορικός, ἱστοριο-
 γράφος.
HISTORIEN, ῥ. πλουμίζω, (κοιν.)
 ἱστορίζω.
HISTORIETTE, θ. μικρὸν διήγημα
 (ἀστεϊόν).
HISTORIOGRAPHIE, ἱστοριογράφος
 (διωρισμένος).
HISTORIQUE (καὶ ἐπίρ. -**ΕΜΕΝΤ**),
 ἐπίθ. ἱστορικός. **II.** (οὐς. ἀρσ.)
 διήγημα ἱστορικόν.
HISTORION, ὑποκριτής (τοῦ **Ρωμ.**
 θεάτρου). γελιοσάτης, μῖμος.
HIVER, χειμὼν.
HIVERNALE, ξεχειμάσμα πλοῶν
 καὶ ὁ τύπος οὗτου. **S.** (γεωργ.)
 ὁ γῆρας ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος.
HIVER, χόρτος πρὸς τροφήν χειμ-
 ῶν τῶν ζώων.
HIVERNAL, **E**, χειμερινός.
HIVERNER, ῥ. ξεχειμάζω, παρα-

χε-μάζω. **II.** (μσ.) συνειθίζω τὸ
 ψῦχος τοῦ χειμῶνος, χειμασκάω.
***HO**, (ἐπιφών.), ὦ! αἶ!
***HOBENEAU**, εἶδος πτηνοῦ θη-
 ρευτικοῦ, αἰσάλων, ὑποτριόρχης.
S. εὐγενὴς ἀγροδίαιτος.
***HOC**, εἶδος χαρτοπαίγν. **II.** **cela**
lui est —, (φρσ.), τοῦτο εἶναι ἐ-
 δικόν του.
***HOCHE**, θ. ἐντομή (εἰς ἐξόν).
***HOCHEMENT**, αἰσιμον, κούνημα.
***HOCHE-RIER**, τὸ πατητήριον τοῦ
 λίσσου.
***HOCHEROT**, εἶδος μισσακῆ, (φραγ.).
***HOCHEQUEUX**, αὐτοράδα, (πεν.).
***HOCHEK**, ῥ. σείω, κουνῶ.
***HOCHEK**, παιγνίδι (παιδιοῦ).
***HOCHEK**, ῥ. γογγύζω, μουρμυ-
 ρίζω.
HOIN, (Νρ.), κληρονομός.
HOINIE, θ. (Νρ.), κληρονομία.
***HOLA**, ἐπιφών. (κλήτ.), αἶ! (ἢ
 ἀποτροπή.) αἶ! (φθάνει)!
***HOLLANDEK**, ῥ. ξηραίνω κονδύ-
 λια.
***HOLOCAUSTE**, ὁλοκαύτωμα.
***HOM**, (ἐπιφών. διαστακτ.) χνν!
***HOMAND**, (ἀ)κακός, (μαλσόςερ.).
HOMME, εἶδ. χαρτοπαίγν., ὁμ-
 πρσ.
HOMELIE, θ. λόγος (ἱερακήρυκος),
 ὁμιλία, διδασχῇ.
HOMICIDE, οὗς. καὶ ἐπίθ., φονεὺς,
 ἀνθρωποκτόνος. **S.** (οὐς.) ἀν-
 θρωποκτονία, φόνος.
HOMIEUSE, ῥ. (παλ.) φονεύω.
HOMMAGE, καθήκον (ὑποταγῆς).
 σέβας. **S.** σημεῖον σεβασμοῦ,
 δῶρον.
HOMMAGER, (τιμαρ.), ὁ ὀφείλων
 ὑποταγῇ.
HOMMASSE, ἐπίθ. (γυνή) ἄρρενω-
 πός, ἀνδρογυναικα.
HOMME, ἀνθρωπος, (ὡς πρὸς τὴν
 γυναικα), ἀνὴρ, ἄνδρας.
HOMOCENTRIQUE, ἐπίθ. (ἀνατομ.)
 ὁμοκεντρος.
HOMOGENE, ἐπίθ. ὁμοειδής, ὁμο-
 φυής.
HOMOGÉNÉITÉ, θ. τὸ ὁμογενές
 (-φυές).
HOMOLOGATION, θ. ἐπικύρωσις
 δικαστικῇ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου.
HOMOLOGUE, ἐπίθ. (γεωμετρ.),
 ὁμόλογος.
HOMOLOGUEK, ῥ. ἐπικυρῶ δικα-
 στικῶς ἰδιωτικὸν ἐγγράφον.

HOMONYME, -**ONYMIE**, θ. ὁμώνυ-
 μος, -ωνυμία.
HOMOPHONIE, θ. συμφωνία (μου-
 σική).
***HONCHETS**, πλθ. εἶδος παίγν.
 τῶν παιδ., (ἄλλ.) **JONCHETS**.
***HONCHER**, ἐπίθ. (ἵππος) εὐνοχι-
 σμένος, ἰδίτσι.
***HONCHER**, ῥ. ἐκτίμων (εὐνουχί-
 ζω) ἵππον.
***HONGROISEK**, βουρσοδέφης τῶν
 λεγομένων Οὐγγαρικῶν δερμά-
 των.
HONNÊTE (καὶ ἐπίρ. -**ΕΜΕΝΤ**), ἐ-
 πίθ. τίμιος, ἐντιμος, χρηστός.
 εὐγενικός. (ἐπὶ πραγμ.) εὐχτι-
 μος. εὐλογος, ἀρετικός, μέτριος.
HONNÊTETÉ, θ. τιμιότης, σεμνό-
 τής, κασμότης, εὐσηχημοσύνη,
 εὐγένεια (τράπων), περιποίησις,
 φιλοδωρημα.
HONNEUR, θ. τιμή, ὑπόληψις, δό-
 ξα (δημασ. θέσεως), ἀξίωμα.
 (πλθ.) φιλοφρονησις (ὑποδο-
 χῆς). **II.** **point d'** —, φιλοτιμία.
II. **piquer quelqu'un d'** —, διε-
 γείρω τὴν φιλοτιμίαν τινός. **II.**
se faire honneur de q. c., ἐπ-
 νή q. c. ἅ —, σεμνώνομαι ἐπὶ
 τινι. **II.** (ὡς τίτλ.) **Voire Hon-**
neur, ἡ ἐντιμότης Σας.
***HONNIR**, ῥ. ἀτιμάζω.
HONORABLEITÉ, θ. τὸ χαρακτηρισ-
 τικὸν τοῦ **HONORABLE**. 2)
 (συνδχ.) μέλος τῆς βουλῆς τῶν
 Πατρικίων.
HONORABLE (καὶ ἐπίρ. -**ΕΜΕΝΤ**),
 ἐπίθ. ἐντιμος, ἀξιώσιμος, ἀξιο-
 πρέπης.
HONORAIRE, ἐπίθ. ὁ ἔχων μόνον
 τὸν τίτλον, ἐπίτιμος. **S.** (πλθ.)
 ἀμοιβή (δικηγόρου, ἱατροῦ κτλ.).
HONOREK, ῥ. τιμᾶ, δοξάζω. **S.**
 (μσ.) σεμνώνομαι.
HONORE (AN-), ἐπίρ. (Ατν.) ἐπὶ
 φιλῶ ὀνόματι.
HONORIFIQUE, ἐπίθ. ὁ περιποιῶν
 τιμὴν, τιμητικός.
***HONTE**, θ. αἰσχύνη, ἐντροπή,
 καταισχύνη, αἰσχος.
***HONTEUX**, **EUSEK**, (καὶ ἐπίρ.) -**E-**
MENT, αἰσχυντήλος, ἐντροπαλός
S. αἰσχυρός.
HOPITAL, νοσοκομεῖον, (ὁ) σπιτά-
 λι.
***HOQUET**, λόγξ, λόξυγκας.
***HOQUETER** (ῥιπασαίνεται) τὸ π

πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ἔχω λό-
ξεργα.

***HOUQUETON**, ἐπανωφόριον τῶν
πάλ. χωροφυλάκων τῆς Γαλλ.
§. (συνδύχ.) τοῖς ὁπλῶν, χωροφύ-
λαξ.

HOUQUETTE, 0. ἐργαλεῖον (συμλή)
τοῦ γλύπτου.

HOURAINE, ἐπὶ θ. ὁ τῶν ὥρων.

***HOURDE**, 0. σῆφος νομάδων, ὀρδί.

HOURDEACÉ, ἔε, καὶ **HOURDEIFORME**,
ἐπὶ θ. ὁ ἔχων σχῆμα κριθῆς.

***HOURION**, (παλ.), κτύπημα, κα-
τακεφαλιά.

HORIZON, ὁ ὁρίζων.

HORIZONTAL, κ, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -E-
MENT, ὁρίζοντιος.

HORLOGE, 0. ὥρολόγιον.

HORLOGER, ὥρολογαῖος.

HORLOGERIE, 0. ὥρολογιοποιία.

HORMIS, ἐπὶ ῥ. (παρ)εκτός.

HOROGRAPHIE, 0. = **GNOMONIQUE**.

HOROSCOPE, ὥροσκοπίον, ἡστρο-
λογικὴ παρατήρησις πρὸς γενο-
θιολογίαν.

HORREUR, 0. φρίκη. ἀπέχθεια.
δεινότης (ἐγκλήματος). §. δει-
νόν, συμφορά. ἔγκλημα.

HORRIBLE (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT), ἐ-
πὶ θ. φρικτός, φρικώδης, δεινός.

HORRIPILATION, 0. (ιατρ.) ῥίγος
μετ' ἀνατριχίαις.

***HORS**, (πρόθ.), ἔξω, ἐκτός. ||
hors d'œuvre, πάρεργον. ἐπι-
φόρημα.

HORTENSIA, ὀρτενσία, θάμνος ἀν-
θοφόρος τῆς Ἰαπων.

HORTICOLE, ἐπὶ θ. φυτοκομικός.

HORTICULTEUR, φυτοκόμος.

HORTICULTURAL, ALB, ὁ ἀνθήκων
εἰς τὴν φυτοκομίαν.

HORTICULTURE, 0. φυτοκομία.

HOSPICE, ξενοδοχεῖον ἁμισθον,
πτωχοτροφεῖον.

HOSPITALIER, ἔε, φιλόξενος.

HOSPITALITÉ, 0. φιλοξενία.

HOSROUAN, ἡγεμὼν ὑποτελῆς τοῦ
Σουλτάνου.

HOSTIE, 0. θύμα, ἱερεῖον, ὀλοκαύ-
τωμα. §. ὁ ἅγιος ἄρτος.

HOSTILE (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT), ἐπὶ θ.
ἐχθρικός.

HOSTILITÉ, 0. ἐχθροπραξία.

HÔTE, εἴνε, πανδοχεύς, -δοκεύ-
τρια, ξενόδοχος. §. δαιτυμὼν
ξενοδοχείου, καταλύτης (Πλδ.
B', μ), (T.) μευσαφίτης.

HÔTEL, οἶκημα μέγα ἡδημόσιον,
κατάστημα, παλάτι, μέγαρον.
§. ξενοδοχεῖον.

HÔTELIEN, ἔε, πανδοχεύς, -κέυ-
τρια.

HÔTELLERIE, 0. πανδοχεῖον, λο-
γεῖον.

***HÔTE**, 0. κόφα (τῶν νωτοφώ-
ρων).

***HÔTE**, 0. ὅσον χωρεῖ μία κόφα.

***HÔTEUR**, EUSE, ὁ φέρων (καθα-
λὸν μὲ τὴν) κόφην.

***HÔTAGE**, τὸ οὖς. τοῦ **HÔTER**.

***HÔTEBON**, εἶδος βρουωνίας διὰ
τὸν ζύθον, χούμελην.

***HÔTEBONNET**, ῥ. βάλω (σκευά-
ζω τὸν ζύθον μὲ) χούμελην.

***HÔTEBONNIÈRE**, 0. ἀγρός φυτευ-
μένος χούμελην.

***HÔTE**, 0. τσάπα, σκαφεῖον, 'ξί-
νारी.

***HÔTER**, ῥ. σκάπτω μὲ τὸ 'ξινά-
ρι, τσαπίζω. §. ἀργάζω (μετα-
στρέφω ἐντός τῆς νεροτριβῆς)
τὴν ἔραν.

***HÔTE**, 0. ὑποκορ. τοῦ **HOUK**.

***HOUILLÉ**, 0. εἶδος γαιάνθρακος.

***HOUILLER**, ἐπὶ θ. (γῆπεδον) γαι-
άνθρακος.

***HOUILLERIE**, 0. γαιάνθρακω-
ρεῖον.

***HOUILLER**, ἐργάτης γαιάνθρα-
κωρείου.

***HOUILLEUX**, EUSE, γαιάνθρακοῦ-
χος.

***HOUILLÉ**, 0. (ναυτ.), κολόκυμα, φε-
σκοθάλασσα. 2) ἀγγεῖον διὰ ζέ-
σταμα νεροῦ, κυκούρι.

***HOUILLÉ**, ῥαβδί (μαγκούρα)
βοσκῶν, καλαρόψ.

***HOUILLÉ**, EUSE, (θάλασσα) κυ-
μαινομένη, φουσκοθαλασσία.

***HOUILLÉ**, 0. ὕσανος, φούτα.

***HOUILLÉ**, 0. πλατὺ ἐπανω-
φόρι, ἐπανώτης.

HOUILLÉ, ῥ. κάμνω φούτα.

2) (κυνηγ.) κρίζω τὸν σὺν-
τροφόν μου.

***HOUILLÉ**, 0. ὑποκορ. τοῦ
HOUILLÉ, φουτίτσα.

***HOUILLÉ**, ὁ πωλὼν ἢ κατα-
σκευάζων houilles 2) δένδρον
περικκομμένον τοὺς κλάδους
καὶ ἔχον μόνον τὴν κορυφήν.

***HOUILLÉ**, ἐπὶ θ. οὐσανόφορος.

HOUILLER, ῥ. κυνηγῶ μὲ πα-
λίσκουλα.

HOURAILLERIE, 0. τὸ οὖς. τοῦ
προηγ.

HOURAILLIS, κοπάδι ἀχρεῶν λα-
γωνικῶν.

***HOURDAGE**, κρίσιμον πρήξιμον.

***HOURDER**, ῥ. κρίζω ἐν τοῦ πρῶ-
χείρου.

***HOURER**, λαγωνικὸν ἀδελφόν, πα-
λίσκουλον.

***HOUR**, 0. παρθένος τοῦ Μου-
μεθανικοῦ παραδείσου.

***HOURQUE**, 0. καράβι πλατὺ, με-
γούνα.

***HOURRA**, ἀλαλαγμός καὶ ἔρδον
τῶν Καζάκων.

HOURS, τὸ ὑποστρίγμα τῶν πρῶ-
νιζομένων καταρτίων.

***HOURVARI**, φωνὴ τοῦ κυνηγίου.
§. μέγας θόρυβος.

***HOURS**, ἔε, (παλ.), λασπαμάνος.

***HOURS**, πλθ. (παλ.), ἴσος
κνημίδων.

***HOURSILLER**, ῥ. ξεσκοντῶ πρὸς
περιούβρισην, προπληκίζω. ||
(μσ.) διαπληκτίζομαι.

***HOURSAGE**, τὸ οὖς. τοῦ **HOURS**

***HOURS**, 0. τόπος κατάφυτος
ἀπὸ ὑγγίν (HOUX).

***HOURS**, 0. ἐπιβλήμα τοῦ ἔπαι-
γας, χαπιδόν.

***HOURS**, ῥ. πατρεῖον (ἔσκα-
νίζω) μὲ τὸ **HOURS**.

***HOURS** καὶ (0. ὑποκορ.) **HOURS**
SETTE, εἶδος κλειδιῶν τῶν κιν-
δωτῶν.

***HOURS**, 0. = **HOURS**.

***HOURS**, 0. βαργίτσα.

***HOURS**, ῥ. ξεσκονίζω κιν-
τῶν μὲ ψιλὴν βέργαν.

***HOURS**, σκούπα (σάβανον)
διὰ τὰ ρούχα καὶ τοὺς τοίχους.

***HOURS**, = **HOUX** (LE PETIT).

HOUT, = **HOURS**.

***HOU**, δένδρον πρηνιόδης φαι-
θαλῆς, ὕσγη.

***HOU**, δικέλλι, δικέλλα.

***HOU**, τὸ οὖς. τοῦ **HOU**, γού-
γιασμα (κυρ. τῶν κυνηγ. καὶ ἁ-
φάρ).

***HOU**, 0. = **CANAILLE**.

***HOU**, ἀλιαλετός, (πενν.).

***HOU**, θυρίδιον εἰς τὰς πλου-
ράς τοῦ πλοίου.

***HOU**, 0. ζυμωτάρια ἢ ἀμπόρι
τοῦ ψωμιοῦ. §. ἰχθυοφυλάκτιον
ζωγρεῖον.

***HOU**, κέρατον διὰ πόνον.

HUM, φωνή των ἀμαξηλατῶν, δε-
κά! ἐμπρός!
HUME, 0. κραυγή πρὸς περίε-
λυν, χούγιασμα, γιούχα!
HUMER, ρ. φωνάζω γιούχα! χου-
άω.
HUMENOT, ε, κολδινιστής.
HUMENOTEK, 0. μικρή φωνή.
HUI, ἐπ.ρ. (παλ. δικνμ.) σήμερον.
HUIAGE, τὸ οὖσ. τοῦ **HUILEN**.
HUIK, 0. ἔλαιον, λάδι.
HUIKER, ρ. ἀλείφω με λάδι, 'λα-
λῶ.
HUIKERIE, 0. ἐλαιουργεῖον.
HUILEUX, **EUSIE**, ἐλαιώδης. S. λιγ-
νός.
HUIER, 'λαδικὸν (ἀγγεῖον).
HUIS, (παλ. δικνμ.), θύρα.
HUISERIE, 0. ἐυλική θύρας, οὐ-
ραμα.
HUISIER, θυρωρός. S. κλητήρ (δικ.)
HUIT, (ἀριθμ.), ὅκτω ἢ ὀγδοός.
HUITAIN, (πολιτ.) ὀκτάτεχον.
HUITAINE, 0. ὀγδοὸς (ἡμερῶν).
HUITIEME, ἐπ.θ. ὀγδοός.
HUITIEMENT, ἐπ.ρ. ὀγδοόν.
HUITTE, 0. (ἀ)σπερίδιον.
HUITTEIN, εἶδος πτηνῶν, ἱμαν-
τόπτερος, *ασπεροφάγος.
HUITAT, (ναυτ.), τρύπα πρὸς διέ-
ξιν τοῦ σχοίνου.
HUILOUTE, 0. εἶδος γλαυκὸς ἢ
πύρου.
HUIER, ρ. ὀλοόζω ὡς ἂν
τοὺς νεκροπούλια.
HUIER, ἐπιφών. ἐκφράζον ὑποψίαν
ἢ ἀνυπομονήσιαν.
HUMAIN, ε, (ἔπ.ρ.) -EMENT, ἀν-
θρωπινός. S. φιλόανθρωπος. S. (H)
ἄνθρωποι, τὸ γένος τῶν ἀνθρ.
HUMANISER, ρ. κάμνω ἀνθρωπὸν
(φαινομένην) τινα, ἀνθρωπίζω.
HUMANISTE, 0. σπουδάζων ἢ γνω-
ρῶν τὰ ἐγκύκλια (τὰ τῶν γυ-
μνασίων) μαθήματα.
HUMANITE, 0. ἀνθρωπότης. S.
ἀνθρωπία. S. (πλθ.) τὰ τῶν
γυμνασίων ἐγκύκλια μαθήματα.
HUMBLE, ἐπ.θ. ταπεινός.
HUMLEMENT, ἐπ.ρ. ταπεινός.
HUMILIATION, 0. τὸ οὖσ. τοῦ-
HUMILIER, ρ. ὑγραίνω, δροσίζω.
HUMIL, ρ. ῥοφῶ.
HUMERAL, ε, (ἀνατ.) ὁ τοῦ βρα-
χίονος.
HUMERUS, (ἀνατ.), ἀνατ., τὸ κόκ-
κλον τοῦ βραχίονος.

HUMEUR, 0. χυμὸς (τοῦ σώματος).
διάθεσις. S. θυμὸς. παραξενιά.
HUMIDE (καὶ ἐπ.ρ. -EMENT), ἐπ.θ.
ὕγρος.
HUMIDIER, ρ. ὑγραίνω τὰ φύλλα
τοῦ περγαμηνῶ (τὰ δερμάτα) ἵνα
τὰ τευνώσω.
HUMIDITE, 0. ὑγρασία.
HUMILIATION, 0. ταπεινώσις. S.
ὕβρις.
HUMILIER, ρ. ταπεινώνω.
HUMILITE, 0. ταπεινώσις.
HUMORAL, ε, ὁ τῶν ἢ ἐκ τῶν χυ-
μῶν.
HUMORISME, τὸ σύστημα τῶν-
HUMORISTE, ἐπ.θ. (οἰκ.) διεγγραμ-
μένος, ὑδρόπικος. 2) (ιατρ.) ὁ
ἀποδίδων τὰ πάντα εἰς τοὺς νο-
σοποιὸν χυμοὺς τοῦ σώματος.
HUMUS, (ἀνατ.), γῆ φυτική.
HUNE, 0. τὸ περὶ τοὺς ἱστούς
πάτωμα, θαλάκιον, κόψα.
HUNIER, ἐν τῶν πάντων τοῦ
πολλοῦ, γάμπια.
HUPPE, 0. ὁ λῆθος (σκούφια) πτηνῶν.
2) ἔποψ, τσαλοπετινός, (πεν.).
HUPPE, ε, ὁ ἔχων **huppe**, σκε-
φάτος. S. (μυθρ.) ἐπίσημος, ἔγ-
κρινος.
HUPPE, 0. κεφαλὴ ἀγριοχοίρου ἢ.
HURLEMENT, ὠρυγή, οὐρλιασμα.
S. (μυθρ.) ὁλολυγμός.
HURLER, ρ. ὠρῶμαι, οὐρλιάζω.
ὁλολύζω.
HURLEHUR, ἀστόχαστος, κου-
ρουδόμεναλος.
HUSSARD, ἱππεὺς ψιλὸς (κυρ.
τῆς Οὐγγαρ.), γουσσάρος.
HUTTE, 0. καλύβη, καλυβδόπι-
τον.
HUTTEN (se-), ρ. κελίω καλύβην,
σκηνοποιεῖν ἐν τοῦ προχείρου.
HYACINTHE, 0. ὑάκινθος, ὑακοῦ-
τι, (λίθ. πολὺτ.).
HYBRIDE, ἐπ.θ. ἑτεροφυῆς, νοθο-
γενής.
HYDRATE, (χημ.), ὑδροξείδιον.
HYDRATE, ε, (χημ.), συνδυασμέ-
νος με νερόν.
HYDRAULIQUE, ἐπ.θ. ὑδραυλικός.
||. (οὖσ. θ.) ἢ ὑδραυλική.
HYDRE, 0. ὕδρα (κυρ. ἢ μυθρ.).
HYDROCKLE, 0. ὑδροκλήλη.
HYDROCRANAL, 0. ὑδροκεφαλός.
HYDROGENE, (χημ.), ὑδρογόον.
HYDROMEL, ὑδρόμελι (ποτόν).
HYDROPHOBIE, ὁ πάθος ἀπὸ-

HYDROPHOBIE, 0. ὑδροφοβία.
HYDROPHIQUE, ἐπ.θ. ὑδροπικός.
HYDROPSIE, 0. ὑδρόψις, ὑδρώπι-
κας.
HYEMAL, ε, ὁ τοῦ χειμῶνος.
HYENE, 0. ὕαινα, (ζ.).
HYGIENE, 0. ἡ ὑγιεινὴ (ἐπιστη-
μή).
HYGIENIQUE, ἐπ.θ. ὁ τῆς ὑγιει-
νῆς.
HYMEN καὶ **HYMENEE**, ὁμίλιαος.
HYMENOPTERE, ἐπ.θ. ὑμενόπτε-
ρον (ἐντ.).
HYME, ἀρσ. καὶ 0. ὕμνος, ᾠδα.
HYOIDE, ἐπ.θ. τὸ ὑοειδές (ὄργανον
τῆς γλώσσης).
HYPERBOLE, 0. ὑπερβολή (μετ. ἢ
μυθμ.).
HYPERBOLIQUE (ἢ ἐπ.ρ. -EMENT),
ἐπ.θ. ὁ ἐκκλίνων εἰς ὑπερβολάς.
ὑπερβολικός.
HYPERBORE, ε, καὶ
HYPERBORéen, ε, ε, ὑπερβό-
ρειος.
HYPERBORIQUE, 0. (ιατρ.), ὑπερ-
τροφία.
HYPERTROPHER (s'), ρ. αὐξά-
νω ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπερτροφῶ.
HYPERTROPHIQUE, ἐπ.θ. ὁ ἐν εἰ-
δει ὑπερτροφίας.
HYPOCONE, ἐπ.θ. ὁ χαλῶν καθ'
ὑπνοῦς.
HYPOCONDRE, (ἀνατ.), τὸ ὑποχόν-
δριον.
HYPOCONDRIQUE, ἐπ.θ. ὑποχόν-
δρικός.
HYPOCONDRIE, 0. ὑποχονδρία (νό-
σος).
HYPOCRAS, κρασί με ζάχαριν ἢ
ἀρώματα.
HYPOCRISIE, 0. ὑπόκρισις.
HYPOCRITE, ἐπ.θ. ὑποκριτής, τι-
κός.
HYPOTHESAIEN (ἢ ἐπ.ρ. -EMENT),
ἐπ.θ. ὁ ἔχων ἢ ἀσφαλιζόμενος
με.
HYOTHEQUE, 0. ὑποθήκη.
HYOTHEQUE, ρ. βάλλω ἢ δίδω
ὑποθήκην.
HYOTHESE, 0. ὑπόθεσις.
HYOTHETIQUE (ἢ ἐπ.ρ. -EMENT),
ἐπ.θ. ὑποθετικός.
HYOTRE, 0. ὕωπον, (φυτ.).
HYTANIE, 0. ὑστερίαις, (νόσος
γυν.).
HYTANIQUE, ἐπ.θ. ὑστερικός.
HYSTENISME, = **HYSTENIE**.

I, τὸ ἑννατον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.

IAMBE, ἱάμβος (ιαμβικός) στίχος.

IDEM (Λατ.), ἐπίρ. αὐτόθι.

ICHNEUMON, ἰχνημόμων, (ζ.).

ICHTHYOLITHE, ἀπολίθωμα ἰχθύος.

ICHTHYOLOGIE, -LOGIQUE, -LOGISTE, ἰχθυολογία, -λογικός, -λόγος.

ICHTHYOPHAGE, ἐπίθ. ἰχθυοφάγος.

ICI, ἐπίθ. ἐδῶ.

ICONOCLASTE, εἰκονοκλάστης.

ICONOGRAPHIE, -GRAPHIE, -GRAPHIQUE, εἰκονογράφος, -γραφία, -γραφικός.

ICONOLATRE, εἰκονολάτρης.

ICOSAEDRE, (γεωμετρ.), εἰκοσάεδρον.

ICTERE, (ιατρ.), ἰκτερός, (πάθος).

IDÉAL, ε, ὁ κατ' ἰδέαν, ἰδανικός, ἀνυπαρκτός.

IDÉALISATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
IDÉALISER, ῥ. κάμνω τι ἰδανικόν.

IDÉALISME, τὸ σύστημα τοῦ-

IDÉALISTE, ἐπίθ. ὁ φρονῶν τὰ πάντα ἰδανικά.

IDÉALITÉ, θ. ἡ ιδιότης τοῦ **IDÉAL**, τὸ ἰδανικόν.

IDÉE, θ. ἰδέα.

IDEM (Λατ.), ὡσαύτως.

IDENTIFIÉ (s'—), ῥ. ταυτίζομαι.

IDENTIQUE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ὁ αὐτός (μετ' ἄλλου).

IDENTITÉ, θ. ταυτότης.

IDÉOLOGIE, θ. -LOGIQUE, ἐπίθ. -LOGUE, ἰδεολογία, -λογικός, -λόγος.

IDES, θ. (πλθ.), ἰδοί, ἡ γ' ἢ ἰς' ἡμέρα τῶν Ῥωμ. μηνῶν.

IDIOME, ἰδίωμα (γλώσσης).

IDIOTE, ε, ἰλιθίος, μωρός.

IDIOTIE, θ. ἡλιθιότης (πάθος).

IDIOTIQUE, ἐπίθ. ὁ τῆς ἡλιθιότητος.

IDIOTISME, ἰδιωτισμός (γλώσσης).

2) = **IDIOTIE**.

IDOLATRE, ἐπίθ. εἰδωλολάτρης.

IDOLATRE, ῥ. λατρεύω τὰ εἰδωλά ἢ ὡς εἰδωλόν.

IDOLATRIE, θ. εἰδωλολατρία.

IDOLATRIQUE, ἐπίθ. εἰδωλολάτρης ἢ εἰδωλολατρίας ἴδιος.

IDOLE, θ. εἰδωλόν.

IDYLLE, θ. ποιήματα ποιμενικόν, εἰδύλλιον.

IF, εἶδος δένδρου, σμίλαξ.

IGNAME, θ. εἶδος φυτοῦ με γαιω-
μηλώδη ῥίζαν.

IGNARE, ἐπίθ. ἀμαθής, ἀγράμμα-
τος.

IGNÉ, ε, ὁ τοῦ πυρός, πύρινος.

IGNESCENCE, θ. ἡ ιδιότης τοῦ-
-IGNESCENT, ENTE, πυρώδης, φλο-
γερός.

IGNICOLE, ἐπίθ. πυρσολάτρης.

IGNITION, θ. (χημ.), ἐκπύρωση.

IGNIVOME, ἐπίθ. ὁ ξερευνόμενος
φλόγας, πυρρίπνοος.

IGNOBILITÉ, θ. ἀγένεια.

IGNOBLE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐ-
πίθ. ἀγενής.

IGNOMINIE, θ. κατασχύνη, αἴ-
σχος.

IGNOMINIEUX, EUSE, (καὶ ἐπίρ.)
-EMENT, αἰσχυρός, ἐπονείδιστος.

IGNORAMMENT, ἐπίρ. ἀμαθῶς.

IGNORANCE, θ. ἀμάθεια, ἀγνοία.

IGNORANT, ε, ἀμαθής.

IGNORER, ῥ. ἀγνοῶ.

IL, ἀντρ. ἀρσ. γ'. πρὸς.

IL, θ. νῆσος, νησί(ον).

ILLÉGAL, ε, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT,
παράνομος.

ILLÉGALITÉ, θ. τὸ παράνομον
(πράξεως). S. παρανομία.

ILLÉGITIME (καὶ ἐπίρ. -EMENT),
ἐπίθ. ἀθέμιτος, ἄνομος.

ILLÉGITIMITÉ, θ. τὸ ἀθέμιτον
(πράξεως).

ILLETRE, ε, ἀγράμματος.

ILICITE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐ-
πίθ. ἀθέμιτος.

ILLIMITABLE, ἐπίθ. ἀνεπίδεκτος
περιορισμοῦ, ἀπεριόριστος.

ILLIMITATION, θ. τὸ ἀπεριόριστον
(πράξεως, δυνάμειος).

ILLIMITÉ, ε, ἀπεριόριστος.

ILLISIBLE, ἐπίθ. μὴ ἀναγνώσιμος.

ILLUMINATEUR, ὁ διευθετῶν τὰς
φωτοχυσίας.

ILLUMINATION, θ. φωτοχυσία. S.

(μυθρ.) φωτισμός, ἐμπνευσ-
ILLUMINER, ῥ. φωτίζω (κυσ. καὶ

μυθρ.). S. κάμνω φωτοχυσίαν.

|| (ἡ πθ. μυθρ. ὡς οὐστ. ἢ ἐπίθ.)
θεοφώτιστος, θεοφόρητος, πνευ-

ματέμφορος.

ILLUSION, θ. ἔμφασις (ἀπατηλὴ),
ἀπάτη (τῶν αἰσθ.), ὄνειροπόλημα.

ILLUSOIRE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐ-
πίθ. ὁ κατ' ἔμφασιν μόνον, ἀπα-

τηλός. ἀνεμώλιος.

ILLUSTRATION, θ. λαμπρότης. S.
ἐξήγησις (κειμένου). S. ζωγρα-

φίαι εἰς βιβλίον.

ILLUSTRE, ἐπίθ. λαμπρός, ἐνδο-
ξος.

ILLUSTRE, ῥ. λαμπρύνω. S. κα-
σμῶ με εἰκόνας βιβλίου.

ILLUSTRISSE, ἐπίθ. (ἐκ)λαμπρό-
τατος.

ILLUTATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-

ILLUTER, ῥ. (ιατρ.) ἐπικλεῖσαι μὴ
λάσπην μεταλλικοῦ ὕδατος καὶ

πάσχοντα.

ÎLOT, νησιδίων, νησάκι.

ÎLOTE, εἰλωτός, δούλος.

ÎLOTISME, δουλεία εἰλωτός, εἰλω-
τέα.

IMAGE, θ. εἰκὼν, ὁμοίωμα.

IMAGINABLE, ἐπίθ. τὸν ἀπ. ὁμι-
ταί τις νὰ φαντασθῇ.

IMAGINAIRE, ἐπίθ. ὁ κατὰ φαν-
τασίαν, φανταστικῶς, μὴ ὑπαρ-

κτικός.

IMAGINATIF, IVE, ἐπινοητικός. ||
(οὐστ.) l'imaginative, τὸ φαν-
ταστικόν.

IMAGINATION, θ. φαντασία, τὸ ἐ-
πινοητικόν. S. ἐπινόα.

IMAGINER, ῥ. ἐπινοῶ, φαντα-
σίζομαι.

IMAN, ἱμάμης, ἱερεὺς Τούρκου.

IMBÉCILE ἢ (μᾶλλον) **IMBÉCILLÉ**
(ἢ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ἐξαναμω-
ραμένος, εὐήθης, ἀνόητος, βλάβη-

IMBÉCILLITÉ, θ. ἐξαναμωράμα, εὐ-
ήθεια, ἀνοησία.

IMBIBER, ἐπίθ. ἀγίνετος.

IMBIBER, ῥ. ἐμ(δια)βρέχω, μου-
σχεύω. (μσ.) ποτίζομαι.

IMBIBITION, θ. ἐμβροχὴ διαβρο-
χῇ, μούσχευμα.

INCOGNITO (Ἰν-κλ.), ἐπὶ ἄγνω-
ριστος.
INCOHERENCE, 0. τὸ μὴ συναφές,
τὸ ἀσυνάρτητον.
INCOHERENT, E, μὴ συναφές. ἀ-
συνάρτητος.
INCOLORE, ἐπὶ 0. ἄχρους.
INCOMBUSTIBILITY, 0. τὸ ἀφλεκτον.
INCOMBUSTIBLE, ἐπὶ 0. ὁ μὴ κα-
τακαίμενος, ἀφλεκτος.
INCOMMENSURABILITY, 0. τὸ ἀ-
σύμμετρον.
INCOMMENSURABLE, ἐπὶ 0. (γεω-
μετρ.) ἀσύμμετρος.
INCOMMUNE (καὶ ἐπὶ ἱ. -EMENT),
ἐπὶ 0. δύσχρηστος. στενόχωρος.
δύσληρος.
INCOMMODER, ῥ. ἐνοχλῶ, στενο-
χωρῶ. ἡ. (ἢ π. 0. μετ. ὡς ἐπὶ 0.)
ἀνίμωρος, δυσδιάθετος.
INCOMMODITÉ 0. ἐνόχλησις, ὀχλη-
ρία. S. νοσηματική κατάσταση.
INCOMMUNICABLE, ἐπὶ 0. ἀδιακοί-
νωτος.
INCOMPARABLE (ἢ ἐπὶ ἱ. -EMENT),
ἐπὶ 0. ἀσύγκριτος.
INCOMPATIBILITY, 0. τὸ ἀσυμβί-
βατον.
INCOMPATIBLE, ἐπὶ 0. ἀσυμβίβα-
τος.
INCOMPÉTENCE, 0. ἀναρμοδιότης.
INCOMPÉTENT, E, ἀναρμόδιος.
INCOMPLAISANCE, 0. ἔλλειψις
συγκαταστάσεως (φιλοφροσύνης),
σκαδότης, δυστροπία.
INCOMPLAISANT, ANTE, σκαδὸς,
δυστροπος.
INCOMPLET, ETE, (καὶ ἐπὶ ἱ. -E-
MENT, μὴ πλήρης, ἀτελής.
INCOMPLEXE, ἐπὶ 0. ἀμυγής.
INCOMPRÉHENSIBILITY, 0. τὸ ἀ-
κατάληπτον.
INCOMPRÉHENSIBLE, ἐπὶ 0. ἀκατα-
ληπτος.
INCOMPRESSIBILITY, 0. ἡ ιδιότης
τοῦ-
INCOMPRESSIBLE, ἐπὶ 0. ἀσυμπιέ-
στος.
INCONFRIS, ISB, ἀκατάληπτος.
INCONCEVABLE, ἐπὶ 0. ἀκατανόη-
τος.
INCONCILIABLE, ἐπὶ 0. ἀσυμβίβα-
τος.
INCONDUITE, 0. κακὴ (ἀνεπιτή-
δεις) διαγωγή.
INCONFESSÉ, EE, ἀνεξομολόγητος.

INCONGRU, E, ἀσυνάρτητος. ἄτο-
πος.
INCONGRUITÉ, 0. σολοικισμός. ἀ-
τοπία. κακοί/θεια.
INCONGRUMENT, ἐπὶ ἱ. ἀτόπως.
INCONNU, E, ἄγνωστος.
INCONSCIENCE, 0. ἀσυνειδησία.
INCONSCIENCEUSEMENT, ἐπὶ ἱ. ἀ-
συνειδήτως.
INCONSCIENCEUX, EUSE, ἀσυνεί-
δητος.
INCONSEQUENCE, ἐπὶ ἱ. χωρὶς
συνεπείας, ἀπροβούλευτος.
INCONSEQUENCE, 0. τὸ ἐλάττωμα
τοῦ-
INCONSEQUENT, E, ὁ χωρὶς συνε-
πείας, ἀκατάστατος.
INCONSIDÉRATION, 0. ἀπερισε-
ψία.
INCONSIDÉRÉ, EE, ἀπερίσκεπτος,
ἄστόχαστος, ἀσυνλόγητος.
INCONSIDÉRÉMENT, ἐπὶ ἱ. ἀπερι-
σκεπτικώς.
INCONSISTANCE, 0. τὸ ἀσύστατον
(προτάσεως, ιδέας).
INCONSISTANT, ANTE, ἀσύστατος,
ἀνυπόστατος.
INCONSOLABLE (ἢ ἐπὶ ἱ. -EMENT),
ἐπὶ 0. ἀπαρηγόρητος.
INCONSTANT, ἐπὶ ἱ. ἀστάτως.
INCONSTANCE, 0. ἀστασία.
INCONSTANT, E, ἀστατος.
INCONSTITUTIONALITÉ, 0. τὸ χα-
ρακτηριστικὸν τοῦ-
INCONSTITUTIONNEL, ELLE, (καὶ
ἐπὶ ἱ. -EMENT, ὁ μὴ κατὰ τοὺς
συνταγματικούς τύπους, ἀντι-
συνταγματικός.
INCONTESABLE (ἢ ἐπὶ ἱ. -EMENT),
ἐπὶ 0. ἀναμφισβήτητος.
INCONTESTE, EE, ἀδιαφιλονεικ-
τος.
INCONTINENCE, 0. ἀκρασία.
INCONTINENT, E, μὴ ἐγκρατής,
ἀκρατής.
INCONTINENT, ἐπὶ ἱ. ἀμέσως, ἐν
τῷ ἔμ. α.
INCONVENANCE, 0. τὸ ἀπρεπές
(ἀνοικειν) πράξεις ἢ λόγου.
INCONVENANT, E, ἀπρεπής, ἀνοί-
κειος.
INCONVENIENT, τὸ κακὸν (ἢ ἐναν-
τιότης) τοῦ πράγματος.
INCORPORATION, 0. συσσωμάτω-
σις.
INCORPOREL, ELLE, ἀσώματος.
INCORPORE, ῥ. συσσωματῶ.

INCORRECT, E, (ἢ ἐπὶ ἱ. -EMENT)
ἐσφαλμένος.
INCORRECTION, 0. τὸ ἐσφαλμένον
σφάλμα.
INCORRIGIBILITY, 0. τὸ ἐλάττωμα
τοῦ-
INCORRIGIBLE, ἐπὶ 0. ἀδιόρθωτος
(τὸ ἥθος).
INCORRUPTIBILITY, 0. τὸ ἀδιά-
φθορον, ἀφθαρσία.
INCORRUPTIBLE, ἐπὶ 0. ἀδιάφθορος,
ἀφθαρτος.
INCORRUPTION, 0. ἀφθαρσία.
INCREDULE, ἐπὶ 0. ἀπιστος.
INCREDULITÉ, 0. ἀπιστία.
INCREDÉ, EE, ἀπιστος.
INCRIMINER, ῥ. ἐνοχοποιῶ.
INCROYABLE (καὶ ἐπὶ ἱ. -EMENT),
ἐπὶ 0. ἀπίστευτος.
INCRUSTATION, 0. τὸ ὄψ. τοῦ-
INCRUSTER, ῥ. ἐμπάσσω (ἐκκο-
λῶ) τι εἰς σῶμα στερεόν (πρὸς
καλλωπισμὸν).
INCUNATION, 0. ἐπωματὶς, κλῶ-
σημα.
INCUNITION, 0. ἡ ἐπὶ τοῦ πλῆ-
ρου ἀνέκλισις.
INCUIT, ITE, ἄψητος.
INCULCATION, 0. τὸ ὄψ. τοῦ-
INCULPER, ῥ. προσάπτω ἐγγράμ-
INCULQUER, ῥ. ἐγγράπτω (με-
φορ.).
INCULTE, ἐπὶ 0. ἀκαλλέργητος.
INCULTIVABLE, ἐπὶ 0. ἀνεπίδρατος
καλλιέργειας.
INCURABILITY, 0. τὸ ἀνίατον.
INCURABLE, ἐπὶ 0. ἀνίατος.
INCURIE, 0. ἀκηδία, ἀφρονεσία.
INCURIOSITÉ, 0. τὸ ἀπερίεργον.
INCURSION, 0. ἐπιδρομή, ἐπιστάλη.
INDE, 0. τὸ Ἰνδικόν (κινανόν)
χρῶμα.
INDEBROUILLABLE, ἐπὶ 0. ἀνέξε-
ντος, ἀξέμπεδουτος.
INDÉCACHETABLE, ἀνεπίδεκτος ἀ-
ποσφραγίσσεως.
INDÉCEMENT, ἐπὶ ἱ. ἀσεμνός,
ἀπρεπώς.
INDÉCENSE, 0. τὸ ἀσεμνον, ἀσε-
μία.
INDÉCENT, E, ἀσεμνος, ἀπρεπής.
INDÉCHIFFRABLE, ἐπὶ 0. ἀνεκρί-
τος.
INDÉCHIRABLE, ἐπὶ 0. ἀνεπίδρατος
σχίσματος.
INDÉCIS, E, ἀναποφάσιστος, ἀμ-
φιβολός.

INEXACTITUDE, 0. ἑλλειψίς ἀκρι-
 βείας.
INEXCUSABLE, ἐπίθ. ἀσυγχώρη-
 τος.
INEXCUTABLE καὶ
INEXCUTÉ, ἐκ, ἐπίθ. ἀνεκτέλε-
 στος.
INEXECUTION, 0. τὸ ἀνεκτέλεστον.
INEXERCÉ, ἐκ, ἀγύμναστος.
INEXIGIBLE, ἐπίθ. ὁ μὴ ἀπαιτή-
 σιμος.
INEXISTENCE, 0. τὸ μὴ ὑπάρχειν,
 ἀνυπαρξία.
INEXORABLE (καὶ ἐπίθ. -EMENT),
 ἐπίθ. ἀνεξιλέωτος, ἀδυσώπητος.
INEXPERIENCE, 0. ἑλλειψίς ἐμ-
 πειρίας, ἀπειρία.
INEXPERIENCÉ, ἐκ, χωρὶς πεύραν,
 ἀπειρος.
INEXPIABLE, ἐπίθ. ὁ μὴ συγγω-
 ρούμενος δι' ἐξίλασμού, *ἀνεξι-
 λατος.
INEXPLICABLE καὶ
INEXPLIQUE, ἐκ, ἐπίθ. ἀνεξηγή-
 τος.
INEXPLORE, ἐκ, ἀνεξερευνήτος.
INEXPLOSIBLE, ἐπίθ. ἀνεπίδεκτος
 ἐκρήξεως.
INEXPRIMABLE, ἐπίθ. ἀνέκφρατος.
INEXPUGNABLE, ἐπίθ. ἀνάλωτος.
INEXTINGUIBLE, ἐπίθ. ἀσβεστος.
INEXTRICABLE, ἐπίθ. ἀδιεξίτητος.
INFALLIBILITÉ, 0. τὸ ἀναμάρτη-
 τον, τὸ ἀλάθαστον.
INFALLIBLE, ἐπίθ. ἀναμάρτητος,
 ἀλάθαστος.
INFALLIBLEMENT, ἐπίθ. ἀφεύ-
 κτως, ἀλανθίστως.
INFASIBLE, ἐπίθ. ἀκατέρωτος.
INFAMANT, 0. ἀτιμωτικός.
INFAMÉ, ἐπίθ. αἰσχρός, ἀτιμος.
INFAMIE, 0. αἰσχρότης, ἀτιμία.
INFANT, 0. τίτλος τῶν δευτερο-
 τῶν βασιλοπαίδων τῆς Ἰσπαν.
 καὶ Πορτογαλλ.
INFANTERIE, 0. τὸ πεζικὸν (στρατ.).
INFANTICIDE, ἐπίθ. παιδοκτόνος.
 0. (οὐς.) παιδοκτονία.
INFATIGABLE (καὶ ἐπίθ. -EMENT),
 ἐπίθ. ἀκράματος, ἀκούραστος.
INFATIGATION, 0. ἡ ὑπὲρ τινος
 πρόληψις.
INFATUÉ, 0. προκαταλαμβάνω
 (καὶ μ.σ.)-ομαι ὑπὲρ τινος.
INFÉCOND, 0. ἀφορος, ἄγονος.
INFÉCONDITÉ, 0. τὸ ἄγονον, ἡ ἀ-
 φορία.

INFECT, 0. δυσώδης, μολυσμα-
 τος.
INFECTER, 0. μολύνω, βρομίζω.
INFECTION, 0. μολυσμός, δυσω-
 δία.
INFÉODATION, 0. τὸ αὐτ. τοῦ
INFÉODER, 0. προσαρτῶ γῆν πρὸς
 φέουδον.
INFÈRE, ἐπίθ. (βεν.), ὁ ὑποκάτωθεν
 (ἄλλου) κείμενος.
INFÉRER (τὸ ἐκ τρέπεται πρὸ τῶν
 ἀφώνων εἰς ε), 0. ἐξάγω (συμ-
 πέρασμα), συμπεράνω.
INFÉRIEUR, 0. (καὶ ἐπίθ. -EMENT),
 κατώτερος. ὁ παροξυσμώτερος.
INFÉRIORITÉ, 0. τὸ νῦν εἰς κα-
 τώτερος (ὁ παροξυσμώτερος).
INFERNAL, 0. ὁ τοῦ ἄδου, κατω-
 χθόνιος.
INFERTILE, ἐπίθ. ἀφορος.
INFERTILITÉ, 0. ἀφορία.
INFESTER, 0. λυμάνομαι, ἀφάνι-
 ζω, ἐνοχλῶ.
INFÉUTRABLE, ἐπίθ. ἀνεπίδεκτος
 πηλίσσεως, ἀσυμπλητῶς.
INFIUATION, 0. τὸ αὐτ. τοῦ
INFIUER, 0. κλειδῶναι τὰ γυν-
 νητ. μόρια, ἐγκρίνω.
INFIDÈLE (καὶ ἐπίθ. -EMENT), ἐ-
 πίθ. ἀπιστος. 0. ἀπιστία. 0. ἀ-
 κριβής. 0. (οὐς.) ἀκρίβεια.
INFIDÉLITÉ, 0. ἀπιστία. 0. ἀ-
 κριβείας. 0. ἀπιστία.
INFILTRATION, 0. τὸ αὐτ. τοῦ
INFILTRER (s'—), 0. εἰσδύω (μ.σ.)
 νῦν εἰσδύω διὰ τῶν πόρων.
INFINI, ἐπίθ. ὁ κατώτατος, ἐσχά-
 τος.
INFINI, 0. (καὶ ἐπίθ. -EMENT), ἐ-
 πέραντος, ἀπειρος.
INFINITÉ, 0. τὸ ἀπειρον, ἡ ἀπει-
 ρία.
INFINITESIMAL, 0. (μ.σ.), ὁ τῶν
 ἀπειροστών (ὁ παροξυσμώτερος),
 ἀπειροσμός.
INFINITESIME, ἐπίθ. (μ.σ.), ὁ
 πειροστόν.
INFINITIF, ἡ ἀπαρέμφατος (ἡ
 κλισίς).
INFIRME, ἐπίθ. ἀσθενής, φιλάνθρω-
 νος.
INFIRMER, 0. ἐξασθενῶ, μὲναι.
 0. (μ.σ.) ἀσθενῶ.
INFIRMERIE, 0. νοσοκομείον.
INFIRMER, ἐκ, νοσοκομίζω.
INFIRMITÉ, 0. ἀσθενεία.
INFIRMER, 0. ἐμπήγω.
INFLAMMABLE, 0. ἡ ἰσχυρὰ

INFLAMMABLE, επίθ. εύφλόγιμος. εύφλεπτος.
INFLAMMATION, θ. ανάφλεξις. S. (λατρ.) φλόγωσις.
INFLAMMATOIRE, επίθ. φλογιστικός.
INFLEXIBILITÉ, θ. τὸ ἀκαμπτον.
INFLEXIBLE (καὶ ἐπὶ **EMENT**), επίθ. ἀκαμπτος (κυρ. ἢ μεταφ.).
INFLEXION, θ. κάμψις, λύγισμα. S. τροφή τῆς φωνῆς. S. κλίσις (δυνάματος ἢ ῥήματος).
INFLOUEN, ῥ. ἐπιβάλλω (ποινὴν).
INFLORESCENCE, θ. ὁ τρόπος τῆς ἀνθίσσεως.
INFLUENCE, θ. ἐπιρροή.
INFLUENCER (τὸ οὐ τρέπεται πρὸ τοῦ A καὶ οὐ εἰς ὃ), ῥ. ἐπενεργῶ διὰ τῆς ἐπιρροῆς μου.
INFLUENT, **ENT**, ὁ ἔχων ἐπιρροὴν (ἐπὶ τινος).
INFLUENT, ῥ. ἔχω ἐπιρροὴν ἐπὶ τινος, ἐπενεργῶ διὰ τῆς ἐπιρροῆς μου.
INFORMATIO (Δτν.), σχῆμα βιβλίου ἢ φύλλον (διπλοῦν).
INFORMATION, θ. ἐξέτασις, ἔρευνα. (δικινμ.) προανακρίσις.
INFORME, επίθ. ἄμορφος.
INFORMÉ, (δικινμ.) = **INFORMATION**.
INFORMER, ῥ. πληροφορῶ. S. (ῥαδ. ἢ κτ.) ἔρευνῶ, (δικινμ.) προανακρίνω.
INFORTUNE, θ. δυστύχημα, δυστυχία.
INFORTUNÉ, ἐκ, δυστυχής.
INFLACTEUR, παραβάτης (νόμου κτλ.).
INFRACTION, θ. παράβασις (νόμου κτλ.).
INFRAIGIBLE, επίθ. ἄθραυστος.
INFRANCHISSABLE, επίθ. ἀνυπερβάτος, ἀνυπερέβλητος.
INFRACTIBLE, **EUSE**, (καὶ ἐπὶ **EMENT**), ἀκαρπος. S. (μεταφ.) ἀνεφελής, ἀλυσιτελής, ἀτελειόφρωντος.
INFUS, **E**, ἔμφυτος.
INFUSER, ῥ. μουσχεύω (λατρικόν), γαλακτίζω.
INIMMISABLE, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνυπερέβλητου.
INIMMISABLE, επίθ. ἄλυτος εἰς τὸ ἀνυπερέβλητον.
INIMMISABLE, θ. μοδίσχημα (λατρικόν), ἀπόδρεγμα.
INIMMISABLES, πλθ. ζωσφια ἔγχυματικά, ὑγρόδια.

INGAMBE, επίθ. ελαφρὸς, εύκλινητος.
INGARANT, **IE**, ὁ χωρὶς ἐγγυήσεως, ἀνεγγυήτος.
INGARANTIE, θ. ἔλλειψις ἐγγυήσεως.
INGÉNIEUR (s'—), ῥ. σκέπτομαι 'νὰ εὖρω τρόπον.
INGÉNIEUR, μηχανικός (τοῦ πυροβολικοῦ κτλ.).
INGÉNIEUX, **EUSE**, (καὶ ἐπὶ **EMENT**), εύφρων.
INGENU, **E**, ἀφελής, ἀνεπιτήδευτος, ἄβολος, ἄκακος.
INGENUITÉ, θ. ἀφέλεια, ἀπλότης.
INGÉNUEMENT, ἐπὶ **EMENT**, ἀφελῶς, ἀπλοϊκῶς.
INGÈRE (s'—), ῥ. παρεμβάλλω ἔμαυτον, ἀνακατόνομαι εἰς.
INGOUVERNABLE καὶ **INGOUVERNÉ**, ἐκ, ἀδιοίκητος, ἀκυβέρνητος.
INGRAT, **E**, ἀχάριστος.
INGRATITUDE, θ. ἀχαριστία.
INCREDIENT, τὰ εἶδη ἐξ ὧν σκευάζεται τι (μύγμα, λατρικὸν κτλ.).
INGURRISSABLE, επίθ. ἀνίκατος.
INGUINAL, **E**, καὶ **INGUINALRE**, επίθ. (ἀνατομ.), ὁ τῶν βεδώνων ἢ τῆς μασχάλης.
INHABILE, επίθ. ἀνίκανος (ἀνεπιτήδειος) πρὸς.
INHABILETÉ, θ. ἀνικανότης, ἀνεπιτηδεύτης.
INHABILITÉ, θ. (Nμ.), ἀνικανότης (πρὸς τι).
INHABILE, ἐκ, ἐξένδυτος, γυμνός.
INHABITABLE, επίθ. ἀδύνατος νὰ κατοικήθῃ, ἀκατοίκητος.
INHABITÉ, ἐκ, ἔρημος κατοίκων, ἀκατοίκητος.
INHABITUDE, θ. ἔλλειψις ἔξεως (συνήθειας).
INHABITUDE, ἐκ, ἀσυνήθιστος (ἀνθρ.).
INHABITUEL, **ELLE**, ἀσυνήθιστον (πρᾶγμα).
INHALATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ-
INHALER, ῥ. ἰσπνέω.
INHÉRENCE, θ. τὸ ἔμφυτον.
INHERENT, **E**, ἀχώριστος, ἔμφυτος.
INHIBITION, θ. ἀπαγόρευσις.
INHOSPITALIER, **ERE**, ἀφιλόξενος.
INHOSPITALITÉ, θ. τὸ ἀφιλόξενον.
INHUMAN, **E**, (καὶ ἐπὶ **EMENT**), ἀπάνθρωπος.
INHUMANITÉ, θ. ἀπάνθρωπία.

INHUMATION, θ. ἐνταφιασμός.
INHUMER, ῥ. ἐνταφιάζω.
INIMAGINABLE, επίθ. τὸν ὁποῖον ὄν δύναται τις νὰ φαντασθῇ.
INIMITABLE, επίθ. ἀμίμητος.
INITIÉ, θ. ἀπείχεσθαι, ἀντιπάθεσθαι.
INITIABLE, επίθ. ἀκατανόητος.
INIQUÉ (καὶ ἐπὶ **EMENT**), ἐκ, ἄδικος.
INIQUITÉ, θ. ἀδικία.
INITIAL, **E**, ἀρχικός.
INITIATEUR, **TRICE**, μύστης.
INITIATION, θ. μύησις.
INITIATIVE, θ. τὸ δικαίωμα τοῦ προτείνειν πρῶτος τι.
INITIER, ῥ. ἐισάγω εἰς τὰ μυστήρια, μυῶ.
INJECTER, ῥ. ἐγγέω διὰ τοῦ κλυστήρος, ἐγκλύω.
INJECTION, θ. ἡ διὰ τοῦ κλυστήρος ἐγχυσις.
INJONCTION, θ. ἐπιταγή, παραγγελία.
INJURE, θ. ὕβρις, προσβολή, ἐπείρεα.
INJURIE, ῥ. ὕβρις.
INJURIEUX, **EUSE**, (ἢ ἐπὶ **EMENT**), ὕβριστικός. S. (μεταφ.) ἐπιβλασθής ἢ ἄδικος.
INJUSTE (ἢ ἐπὶ **EMENT**), ἐπὶ **EMENT**, ἄδικος.
INJUSTICE, θ. ἀδικία.
INLISABLE, επίθ. ἀδύνατος νὰ ἀναγνωσθῇ.
INNANIGABLE, επίθ. ἀπλευστός.
INNÉ, ἐκ, ἐγγενής, ἔμφυτος.
INNOCENCEMENT, ἐπὶ **EMENT**, ἀθώως.
INNOCENCE, θ. ἀθρότης.
INNOCENT, **E**, ἀθώος. || **les saints** | **innocents**, τὰ Ἅγια Νήπια (τὰ ἀνακρινθέντα ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου).
INNOCENTER, ῥ. ἀθώων.
INNOUABLE (ἢ ἐπὶ **EMENT**), επίθ. ἀναρτίωτος.
INNOUÉ καὶ **INNOUÉ**, ἐκ, ἀκατανόητος.
INNOUATEUR, νεωτεριστής.
INNOVATION, θ. νεωτερισμός, καινοτομία.
INNOUÉ, ῥ. καινοτομῶ, νεωτερίζω.
INOBSERVABLE, επίθ. τὸν ὁποῖον ὄν δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ, ἀνεπίδεκτος παρατηρήσεως.
INOBSERVANCH καὶ

διευθυντής παιδαγωγείου. *S.*
 επιμελητής σχολείου.
 INSTITUTION, θ. ούστασις (κατα-
 στήματος κτλ.). *S.* αγωγή, παι-
 δαγωγία. *S.* οπισθοβία. *S.*
 (δικνμ.) εγκατάστασις.
 INSTRUCTEUR, προγυμναστής (γρα-
 μματ.). *S.* ανακριτής ή ειση-
 γητής (δικατ.).
 INSTRUCTIF, IVE, διδακτικός.
 INSTRUCTION, θ. εκπαίδευσις, δι-
 δασκαλία. *S.* παιδεία. *S.* οδηγία.
 INSTRUIRE (j'instruis; nous in-
 struisons; j'instruisais; j'in-
 struisis; j'instruirai; instrui-
 sant; instruit), *p.* διδάσκω, εκ-
 παιδεύω. *S.* ελδοποιώ τινα περί-
 τινος, πληροφορώ. *S.* (δικνμ.)
 εισάγω την υπόθεσιν. *||* (ή πθ.)
 μγ. ως ε(θ.) πεπαιδευμένος.
 INSTRUMENT, εργαλείον, όργανον
 (μουσ.) *S.* πράξις, έγγραφον.
 INSTRUMENTAIRE, επίθ. (δικνμ.)
 ή συμπαραλαμβανόμενος προς
 μαρτυρίαν εις τὰς εκτελέσεις
 των δικαστικών πράξεων.
 INSTRUMENTAL, *E.* όργανικός.
 INSTRUMENTATION, θ. ή διάθεσις
 του όργανικού μέρους του ήσματος.
 INSTRUMENTER, *p.* ενεργώ ως συμ-
 βολογγράφος ή κλητήρ.
 INSTRUMENTISTE, ούσ. και επίθ.
 μουσικός παιζών όργανον, παι-
 νιδιόσωρ.
 INU, άγνωστα. *||* *á* *U*—*de*, εν ά-
 γνοία του, χωρίς να τό ήξεύρη.
 INCOORDINATION, θ. έλλειψις πει-
 θαρχίας, άνοποταξία.
 INCOORDONNÉ, *eu*, ό μη πειθαρχ-
 ών, άνοποτακτός.
 INSUCES, άποτυχία.
 INSUFFISANCE, επίθ. άνεπαρ-
 κώς.
 INSUFFISANCE, θ. τό άνεπαρκές.
 INSUFFISANT, άνεπαρκής.
 INSUFFLATION, θ. τό ούσ. του—
 INFLUENCE, *p.* έμφυσώ.
 INFLUENT, *E.* υβριστικός.
 INSULTANT, *E.* υβριστικός.
 INSULTER, θ. υβρίσ. προσβολή.
 INSULTER, *p.* (έξ)υβρίζω, περιυ-
 βρίζω. *S.* προσβάλλω άπ' εύ-
 οχίας.
 INSUPPORTABLE (και επίθ. —*E*-
 ment), επίθ. άφόρητος, άυπό-
 φέρτος.

INSURGENTS, πλθ. οί επαναστά-
 ται της Αμερ.
 INSURGER (*s*—), *p.* επαναστάω.
 INSURMONTABLE, επ. άνυπέρβλη-
 τος.
 INSURRECTION, θ. επανάστασις.
 INSURRECTIONNEL, *ELLE*, (και έ-
 πίθ.) —*ement*, επαναστατικός.
 INTACT, *E.* άνέπαφος, άθικτος,
 αέριαιος. *S.* άμώμητος, άμειμ-
 πτος.
 INTAIISSABLE, επίθ. άνεξάντλη-
 τος.
 INTECHAL, *E.* ολικός, όλοσχερής,
 όλόκληρος. *||* calcul—, όλοκλη-
 ρωτικός υπολογισμός.
 INTECHALEMENT, επίθ. καθ' όλο-
 κληρίαν, όλοσχερώς.
 INTECHANT, *E.* συμφυής, ουσιώ-
 δης.
 INTECHNE, επίθ. αέριαιος (τό ήθος).
 INTECHITE, θ. όλοκληρία. *S.* ά-
 κεραϊότης (χαρακτήρης).
 INTELECT, τό νοητικόν (της ψυ-
 χής).
 INTELECTUEL, *ELLE*, νοητικός. *S.*
 νοερός.
 INTELLIGENCE, θ. διάνοια, κατα-
 νόησις. *S.* άγγέλνεια, νοημοσύνη.
S. συνεννόησις. *||* *étre d*—,
 συνεννοούμαι.
 INTELLIGENT, *E.* νοητικός. *S.* νοή-
 μων, άγγέλνους.
 INTELLIGIBLE (και επίθ. —*ement*),
 επίθ. καταληπτός.
 INTÉPREHENSION, επίθ. άκρα-
 τώς.
 INTÉPREHENSE, θ. άκρασία.
 INTÉPREHANT, *E.* μη έγκρατής.
 INTÉPRETÉ, *eu* εκδεδηγημένος.
 INTÉPRETIE, θ. ή άκρασία (του
 περιέχοντος).
 INTÉPRESTIF, *IVE* (και επίθ.) —*E*-
 ment, άκαιρος, παράκαιρος.
 INTENDANCE, θ. επιστάσις. *S.* τό
 γραφείον του—
 INTENDANT, επιστάτης, επιμελη-
 τής, έφορος.
 INTENSE, επίθ. σφοδρός, μέγας,
 δυνατός.
 INTENSITÉ, θ. δύναμις, έντασις.
 INTENTER, *p.* κινώ (άγωγήν, δι-
 κην κτλ.).
 INTENTION, θ. σκοπός, πρόθεσις,
 θέλησις.
 INTENTIONNÉ, *eu*, ό έχων (τοιαύ-
 τήν ή τοιαύτην) θέλησιν προς.

INTENTIONNEL, *ELLE*, ό του ή περί
 του σκοπού (της πράξεως).
 INTERCALAIRE, επίθ. έμβόλιμος.
 INTERCALATION, τό ούσ. του—
 INTERCALE, *p.* παρεμβάλλω, παρε-
 νείρω.
 INTERCÉDER, *p.* μεσιτεύω (υπέρ
 τινος).
 INTERCEPTER, *p.* διακόπτω (τόν
 δρόμον). *S.* πιάνω (γράμματα
 κτλ.).
 INTERCESSEUR, ό μεσιτεύων υπέρ
 τινος.
 INTERCESSION, θ. μεσιτεία (υπέρ
 τινος).
 INTERCOSTAL, *E.* (άνατ.) ό μεταξύ
 των πλευρών.
 INTERDICTION, θ. τό ούσ. του—
 INTERDIRE, *p.* απαγορεύω. *S.* παύω
 προς καιρόν (δημοσ. υπάλλη-
 λον). (έκκλησ.) κάμνω άργόν.
 (δικνμ.) αφαιρώ τινος την δια-
 χειρισιν της περιουσίας του, *S.*
 εκπλήττω.
 INTERDIT, άργία (ποινή εκκλησ.).
 INTERESSANT, *E.* ό εμπνέων αί-
 σθημα εύνοίας (συμπαθείας).
 INTERESSEUR, *p.* κινώ τό συμφέρον
 (την περιέργειάν) τινος. εμπνέω
 αίσθημα εύνοίας (κέρδους κτλ.).
S. *s*—*á*, έχω συμφέρον (ένδια-
 φέρομαι) εις τι, μοι διαφέρει.
 INTÉRET, τό διαφέρον (πράξεως).
S. τόκος (χρημάτων), διάφορον.
S. (άπλ.) συμφέρον. κέρδος, ά-
 φελος. *S.* αίσθημα εύνοίας (συμ-
 παθείας) προς τινα.
 INTERPOLIER, *p.* παρεμβάλλω εις
 βιβλίον φύλλα άγραφα.
 INTÉRIEUR, *E.* (και επίθ.) —*ement*,
 ό έσωθεν, έσωτερικός.
 INTERIM (Λτν.), εν τώ μεταξύ,
 προσωρινώς.
 INTERJECTIF, *IVE*, επιφωνηματι-
 κός.
 INTERJECTION, θ. επιφώνημα (μέ-
 ρος του λόγου). *S.* — *d*—*appel*,
 έφωσις δίκης.
 INTERJECTIVEMENT, επίθ. επιφω-
 νηματικός.
 INTERJETER (διπλασιάζεται τό *á*
 πρό των άφώνων), *p.* παρεμβάλλω.
S. *N*—*á* (appel), έκκαλώ (δί-
 κην).
 INTERLIGNE, διάστιχον.
 INTERLIGNER, *p.* βάλλω (χωρίζω
 με) διάστιχα.

INTERLINÉAIRE, επίθ. ὁ ἐν τοῖς διαστήχοις (γεγραμμένος).
INTERLINÉATION, θ. τὸ μεταξὺ τῶν στίχων γεγραμμένον.
INTERLOCUTEUR, TRICE, πρόσωπον διαλόγου.
INTERLOCUTOIRE, επίθ. προδικαστικός.
INTERLOPE, οὐς. καὶ επίθ. πλοῖον λαθρεμπορευόμενον.
INTERLOQUER, ῥ. προδικάζω. *Σ.* (οἱκ.) θορυβῶ, ἐμπεριθεύω.
INTERMÈDE, θ. τὸ μεταξὺ τῶν πράξεων τοῦ δράματος παιζόμενον διασκεδάσμα, παρέμβολον. *Σ.* (χημ.) τὸ πρὸς ἑνῶσιν ἑτέρων σωμάτων μεσολαβοῦν.
INTERMÉDIAIRE, επίθ. ὁ μεταξὺ, μεσολαβῶν. *Σ.* (οὐσ.) μέσον, μεσολάβησις.
INTERMINABLE, επίθ. ἀτελείωτος.
INTERMISSION, θ. διακοπή, διάλειψις.
INTERMITTENCE, θ. διακοπή (πυρετοῦ).
INTERMITTENT, κ. διαλείπων.
INTERNAT, *οἰκοτροφεῖον. *Σ.* ὑπηρεσία ἐσωτερικῆς ἰατροῦ εἰς νοσοκομεῖον.
INTERNATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **INTERNER**.
INTERNATIONAL, ALE, ὁ μεταξὺ ἔθνους καὶ ἔθνους, διεθνής.
INTERNE, επίθ. ἐσωτερικός. *Σ.* (οὐσ.) μαθητὴς κατωικῶν εἰς τὸ σχολεῖον, *οἰκοτρόφος. *Σ.* ἰατρός διαμένων ἐντός νοσοκομείου.
INTERNER, ῥ. ἐπιστρέφω ἢ διαμένω εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Κράτους.
INTERNISSABLE, επίθ. ὁ μὴ ἀμυνούμενος.
INTERNONCE, πρέσβυς ἀντὶ τοῦ **NONCE**.
INTEROCULAIRE, επίθ. ὁ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν.
INTERPELLATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **INTERPELLER**.
INTERPELLER, ῥ. προσκαλῶ (ἐπιτάττω) δικαστικῶς.
INTERPOLATEUR, ὁ παρεμβάλλων (φράσαι ἢ λέξεις) εἰς βιβλίον.
INTERPOLATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **INTERPOLER**.
INTERPOLE, ῥ. παρεμβάλλω ἀμῶς ἢ βολῶς φράσαι ἢ λέξεις (εἰς ἀρχ. σόγγραμμα).
INTERPOSER, ῥ. βάλλω (καὶ μ.

ἐμβαλῶ) εἰς τὴν μέσην, μεσολαβῶ. παρεμπίπτω.
INTERPOSITIF, IVE, (βτν.) *παρεμβετικός, *παρέμβλητος.
INTERPOSITION, θ. παρέμππτωσις. *Σ.* μεσολάβησις.
INTERPRÉTATIF, IVE, ἐρμηνευτικός.
INTERPRÉTATION, θ. ἐξηγήσις, ἐρμηνεία.
INTERPRÈTE, (δι)ερμηνεύς.
INTERPRÈTE (τὸ κ τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς *Ε*), ῥ. ἐξηγῶ, (δι)ερμηνεύω.
INTERREGNE, μεσοδασίλεια.
INTERROGANT, επίθ. (σημειῶν) ἐρωτηματικόν.
INTERROGATEUR, TRICE, ὁ ἐρωτῶν, ἀνακριτής.
INTERROGATIF, IVE, ἐρωτηματικός.
INTERROGATION, θ. ἐρώτησις.
INTERROGATOIRE, ἀνακρισις (δικαστ.).
INTERROGER, ῥ. ἐρωτῶ, ἐρευνῶ.
INTERROMPRE, ῥ. διακόπτω.
INTERRUPTEUR, ὁ διακόπτων (τὸν λαλοῦντα).
INTERRUPTION, θ. διακοπή.
INTERSECTION, θ. διατομή (μαθμ.).
INTERSTICE, τὸ μεταξὺ (διάστημα).
INTERTHOPICAL, ALE, ὁ μεταξὺ τῶν τροπικῶν.
INTERVALLÉ, διάστημα.
INTERVENANT, κ. ὁ παρεμβαίνων (εἰς δικήν).
INTERVENIR, ῥ. μεσολαβῶ, παρεμβαίνω.
INTERVENTION, θ. παρέμβασις (εἰς δικήν), μεσολάβησις.
INTERVENTION, θ. ἀνατροπή.
INTERVERTIR, ῥ. ἀνατρέπω.
INTESTIN, E, ἐσωτερικός, ἐμφύλιος. *||* (οὐσ.) ἐντόσιον.
INTESTINAL, κ. ὁ τῶν ἐντοσίων, ἐντοσίδιος.
INTIMATION, θ. δῆλωσις, παραγγελία.
INTIME (καὶ ἐπίρ. -**ÉMENT**), επίθ. ἐνδόμυχος. στενῶς συνδεόμενος, καρδιακός.
INTIMER, ῥ. γνωστοποιῶ (δικαστικῶς), δηλώω, κλητεύω.
INTIMIDABLE, επίθ. τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ φοβίσῃ, ἀπτόητος.
INTIMIDATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **INTIMIDER**.
INTIMIDER, ῥ. φοβίσκω.
INTIMITÉ, θ. σχέσις στενῆς οικειότητος.
INTITULER, ῥ. ἐπιγράφω. *Σ.* (μυθ.) λαμβάνω τὸν τίτλον, τιλοφωρῶ.
INTOLÉRABLE, επίθ. ἀφόρητος.
INTOLÉRANCE, θ. μεταλλοδόξια.
INTOLÉRANT, κ. μὴ ἀνεξέτητος, μισαλλόδοξος.
INTOLÉRANTISME, τὸ μὴ ἀνεξέτητον.
INTONATION, θ. ἔναρξις (τόνος) ᾠμῶν.
INTRADUISIBLE, επίθ. μὴ μεταφραζόμενος.
INTRADUIT, IVE, ὁ μὴ μεταφρασθείς, ἀμετάφραστος.
INTRAITABLE, επίθ. ἀνοικνόμενος, δύστροπος.
INTRANSITIF, IVE, (ῥῆμα) ἀμετάβατον.
IN-TRENTE-DEUX, σῆμα βιβλίου εἰς 26.
INTREPIDE (καὶ ἐπίρ. -**EMENT**), επίθ. ἀπτόητος.
INTREPIDITÉ, θ. ἀφοβία, τὸ ἀπτόητον.
INTRIGUANT, E, ῥαδιουργός.
INTRIGUE, θ. σκευωρία, ῥαδιουργία. *Σ.* διασκευή δράματος.
INTRIGUER, ῥ. ζαλιζῶ, ἐμπεριθεύω. *Σ.* (μυθ.) προσπαθῶ νὰ κατορθώσω. *Σ.* (οὐδ.) ῥαδιουργῶ.
INTRINSÈQUE (καὶ ἐπίρ. -**ÉMENT**), επίθ. ἐνυπάρχων, ἐσωτερικός.
INTRODUCTEUR, TRICE, ὁ εἰσάγων (τινά).
INTRODUCTIF, IVE, εἰσαγωγικός.
INTRODUCTION, θ. εἰσαγωγή.
INTRODUIRE, ῥ. εἰσάγω, ἐμπεριθεύω. *||* *ε*—, εἰσχωρῶ.
INTROÏT, (ἐκκλησ.), τὸ εἰσοδικόν (ἄσμα ψαλλόμενον περὶ τὴν ἑσπέρην τῆς λειτουργίας).
INTROMISSION, θ. εἰσχώρησις.
INTRONISATION, θ. ἐνθρονισμός.
INTRONISER, ῥ. ἐνθρονίσω ἐπὶ σκοπόν.
INTROSPECTION, θ. ἐγκατάσκησις.
INTROUVABLE, επίθ. ἀδύνατος νὰ εὑρεθῇ.
INTUUS, κ. παρελκτικός.
INTUITION, θ. ἡ παρὰ τοῦ τοῦ εἰσχώρησις, παρελκυστική.

INUITIV, IVE, ὁ κατ' ἐποπτεῖαν (ὁ γ.)
 INUITION, 0. ἡ διὰ τῆς ψυχῆς θεωρία, ἐποπτεία.
 INUITIVEMENT, ἐπίρ. δι' ἐποπτείας.
 INVESCENCE, 0. ἐξόγκωσις.
 INVITÉ, EE, ὁ μὴ ἐν χρήσει, ἀχρηστος.
 INVILE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ἀνοφελής.
 INVILITÉ, 0. τὸ ἀνιοφελές (τοῦ πράγμ.). S. περιτολογία.
 INVINATION, 0. τὸ οὖς τοῦ INVAGNER (s'), ῥ. (ιατρ.), παρατήρησις ὡς ἐντὸς θήκης.
 INVILITE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ἀνίκανος (διὰ γῆρας ἢ νόσος), ἀπόμαχος. S. (ἐπὶ πράγμ.) ἀκροός.
 INVILIDER, ῥ. ἀκυρώνω.
 INVILIDITÉ, 0. τὸ ἀκυρον (γάρμυς).
 INVARIABLE, 0. τὸ ἀναλλοίωτον.
 INVARIABLE (ἢ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ἀναλλοίωτος.
 INVASION, 0. εἰσβολή.
 INVASIVE, 0. λοιδορία, ὕβρις.
 INVASIVER, ῥ. ὕβριζω, λοιδορῶ.
 INVULNERABLE, ἐπίθ. ἀδύνατος νὰ πληγῇ.
 INVULNER, E, ἀπώλητος.
 INVULNERAIRE, κατάλογος (ἀπογραφή) ἐπίπλων κτλ.
 INVULNER, ῥ. ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.
 INVULNER, (ψεύδη).
 INVULNER, TRICK, ἐφευρετής.
 INVULNER, IVE, ἐφευρετικός.
 INVULNER, EFFE, ἐπινόια.
 INVULNER, ῥ. κάμνω τὸν κατεπύλων ἐπίπλων κτλ., καταπύλω.
 INVULNER, ἐπίθ. ἀντίστροφος. ||
 INVULNER, τὸ ἀνάπαι.
 INVULSION, 0. ἀντιμετάθεσις (λέξις), ἀναστροφή.
 INVULSION, EE, ὁ μὴ ἔχων σπονδύλους.
 INVULSION, TRICH, ἐξερευνητής.
 INVULSION, 0. ἐξερεύνησις, ἐξέρευνα.
 INVULSION, ῥ. περιβάλλω (μὲ ἀκτί, ἐξουσίαν). S. περικυκλῶ, περιτολογίζω.
 INVULSION, περικυκλώσις.

INVESTITURE, 0. περιβολή ἀξίας (ἐξουσίας).
 INVETERER (s'), ῥ. γίνομαι χρόνιος, ῥιζόνω, παλαιούμαι.
 INVINCIBLE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ἀνίκητος, ἀκαταμάχητος.
 INVIOUABILITÉ, 0. τὸ ἀπαραβίβαστον κτλ.
 INVIOUABLE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ἀπαραβίβαστος, ἀπαράβατος.
 INVIOUABILITÉ, 0. τὸ ἀόρατον.
 INVIOUABLE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ἀόρατος.
 INVITATION, 0. πρόσκλησις.
 INVITATOIRE, τροπάριον τι ἐκκληστ., ἐξαποστολεῖον.
 INVITER, ῥ. (προσ)καλῶ.
 INVOCATION, 0. ἐπικλήσις.
 INVOLONTAIRE (ἢ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ἀκούσιος.
 INVOCUER, ῥ. ἐπικαλοῦμαι.
 INVRAISEMABLE, ἐπίθ. ἀπίθανος.
 INVRAISEMBLANCE, 0. τὸ ἀπίθανον.
 INVULNERABILITÉ, 0. τὸ ἀτρωτον, (ὡς ἰδιότης τοῦ).
 INVULNERABLE, ἐπίθ. ἀτρωτος.
 IODE, IODES, ἰώδιον, (χημικὴ τις οὐσία).
 IODE, EE, ὁ περιέχων ἰώδιον.
 IODEUX, EUSE, καὶ
 IODIQUE, ἐπίθ. ὁ ἐκ τοῦ ἰώδους τοῦ ἰωδίου.
 IONEN, ENNE, ἢ IONIQUE, Ἰωνικός.
 IRECAUANA, ῥίζα τις ἐμετικῇ.
 IPSO FACTO (Δ τν), ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἑργου.
 IRASCIBILITÉ, 0. ὀργιλότης, ὀξύθυμία.
 IRASCIBLE, ἐπίθ. ὀργίλος, ὀξύθυμος.
 IRIS, ἱρίς (ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ οὐράνιον τόξον ἢ εἶδ. φωτοῦ).
 IRISATION, 0. χρωματισμός ὁποῖος ὁ τῆς ἱρίδος.
 IRISK, EE, χρωματισμένος ὡς ἡ ἱρίς.
 IRONIE, 0. εἰρωνεία.
 IRONIQUE, ἐπίθ. εἰρωνικός.
 IRONIQUEMENT, ἐπίρ. εἰρωνικός.
 IRACHETABLE, ἐπίθ. μὴ ἐξαγοράσιμος.
 IRRASONNABLE (ἢ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ἄλογος.

IRREALISABLE, ἐπίθ. ἀπραγμα-
 τοποίητος.
 IRRECEVABLE, ἐπίθ. ἀπαράδεκτος.
 IRRECONCILIABLE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ἀδιάλλακτος.
 IRRESTITUTE, 0. ἐλλειψίς ἀκριβοῦς (ὀρθότητος), ἀνωμαλία.
 IRRECEVABLE, ἐπίθ. μὴ ἐξαιρέσιμος.
 IRREDUCTIBILITÉ, 0. ἡ ἰδιότης τοῦ
 IRREDUCTIBLE, ἐπίθ. (χημ.) ὁ μὴ
 δυνάμενος νὰ ἐπανάχθῃ εἰς μεταλλόν, ἢ S. (χειρουργ.) νὰ ἐμ-
 βῇ πάλιν εἰς τὴν θήκην του, ἢ S. (ἀλγεστ.) νὰ ἀναχθῇ εἰς μί-
 κρότερον βαθμόν.
 IRREFLECTI, E, ἀστόχαστος, ἀ-
 περισκεπτος.
 IRREFLEXION, 0. ἀπερισκέψια.
 IRREFRAGABLE, ἐπίθ. ἀναντιρρή-
 τος.
 IRREGULARITÉ, 0. τὸ ἀκανόνιστον.
 IRREGULIER, EUSE, (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἀκανόνιστος, ἀτακτος.
 (γραμματ.) ἀνώμαλος. S. (θεοδ.)
 αὐτοκαθαίρετος.
 IRRELIGIEUX, EUSE, (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἀθρησκος.
 IRRELIGION, 0. ἀθρησκία.
 IRREMOVABLE, ἐπίθ. ὁ μὴ δυ-
 νάμενος εἰσπραχθῆναι (ἐξαργυ-
 ροθῆναι).
 IRREMEDIABLE (καὶ ἐπίρ. -EMENT),
 ἐπίθ. ἀσυγχώρητος.
 IRREPREHENSIBLE, ἐπίθ. ἀνι-
 λήτος, ἀμειμπτος.
 IRREPARABLE (καὶ ἐπίρ. -EMENT),
 ἐπίθ. ἀνεπανόρθωτος.
 IRREPROCHABLE (ἢ ἐπίρ. -EMENT),
 ἐπίθ. ἀνεγκλητος, ἀμειμπτος.
 IRRESISTIBLE (καὶ ἐπίρ. -EMENT),
 ἐπίθ. ἀνανταγώνιστος, ἀνυπό-
 στατος.
 IRRESOLU, E, (καὶ ἐπίρ. -EMENT),
 ἀναποφάσιτος.
 IRRESOLUTION, 0. τὸ ἀναποφάσι-
 στον.
 IRRESPECTUEUX, EUSE, ὁ μὴ (προσ)
 φέρων σέβας.
 IRRESPIRABLE, ἐπίθ. τὸν ὁποῖον
 ὄν δύνανται τις νὰ ἀναπνεύσῃ,
 ἀπνευστος.
 IRRESPONSABILITÉ, 0. τὸ ἀνεύθυ-
 νον.
 IRRESPONSABLE (ἢ ἐπίρ. -EMENT),
 ἐπίθ. ἀνεύθυνος.

IRRÉUSSITE, 0. ανεπιτυχία, αποτυχία.
IRRÉVÉRENCE, 0. ἄλλειψις σέβας, ἀνευλάβεια.
IRRÉVÉRENCIEUX, EUSE, 0. χωρίς σεβας.
IRRÉVÉRENT, E, ἀνευλαβής.
IRRÉVOCABILITÉ, 0. τὸ ἀμετάκλητον.
IRRÉVOCABLE (καὶ ἐπὶ -EMENT), ἐπὶ 0. ἀμετάκλητος.
IRRIGATION, 0. ἄρδευσις, πότισμα.
IRRIGATOIRE, ἐπὶ 0. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἄρδευσιν.
IRRUITABILITÉ, 0. τὸ εὐερέθιστον.
IRRUITABLE, ἐπὶ 0. εὐερέθιστος.

IRRITANT, E, ἐρεθιστικός. S. (Nμ.) ἐπιφύρων ἀκύρωσιν.
IRRITATION, 0. ἐρεθισμός.
IRRITER, 0. ἐρεθίζω. παροργίζω.
IRRUPTION, 0. εισβολή. ||. faire (UNE) —, εισβάλλω, εισπίπτω.
ISABELLE, ἐπὶ 0. κίτρινος ἀνοικτός (τὸ χρώμα).
ISLAMISME, 0. Μωαμεθανισμός.
ISOCÈLE, ἐπὶ 0. (γεωμετρ.) ἰσοσκελής.
ISOLEMENT, μόνωσις, μονήρης βίος.
ISOLEMENT, ἐπὶ 0. μεμονωμένος.
ISOLER, 0. μονώω.
ISSU, E, καταγόμενος.
ISSUE, 0. ἔξοδος. S. (μτφορ.) ἔκβασις.

ISTHME, ἰσθμός.
ITALIQUE, ἐπὶ 0. (στοιχείω) ἰταλικὰ, κυρτά.
ITEM (Δτν.), ἐπὶ 0. προσέτι.
ITÉRATIF, IVE, (3 ἐπὶ 0.) -EMENT, ἐπανειλημμένος.
ITINÉRAIRE, διαγραφὴ ἢ διάγραμμα ὁδοπορίας, ὁδοπορικὸν (βλ. ὅλον).
IVR ἢ **IVETTE**, 0. μυσχοῦστανον (φυτ.).
IVOIRE, φιλ-δισί.
IVRAIE, 0. ἔρα, αἶρα, ζιζάνιον.
IVRE, ἐπὶ 0. μεθυσμένος.
IVRESSE, 0. μέθη, μεθύσι.
IVROGNE, οἶνοφλυξ, μεθύσιος.
IVROGNER, 0. μεθῶ, μεθουῶ.
IVROGNERIE, οἶνοφλυγία.

JAC

JAL

JAM

J, τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.
JABLE, ἐντομή τῶν σανίδων τοῦ βαγενίου πρὸς ἐναρμολογίαν τοῦ πυθμένου, καὶ τὸ περὶ τὸν πυθμένα ἔχον αὐτῶν μέρος.
JABLER, 0. κάμνω τὰς jables.
JABLOIRE, 0. ἐργαλεῖον τοῦ βαρελλοποιοῦ πρὸς κατασκευὴν τῶν jables.
JABOT, πρόλοχος (πηνοῦ), σγάρα. S. φερβαλὰς τοῦ στήθους ὑποκαμίσου.
JABOTAGE, φλυαρία, μωρολογία.
JABOTER, 0. φλυαρῶ.
JABOTEUR, εἶδος κοσμήτου τῆς Ἀφρ.
JABOTIERE, 0. ὕψισμα διὰ jabot.
 2) εἶδος χηνὸς τῆς Γουινέας.
JACANE, εἶδος πτηνοῦ (ἐρωδιού), *ὠδροβάτης.
JACASSER, 0. φωνάζω 'σάν τὴν κίσσαν. S. φλυαρῶ.
JACASSERIE, 0. φλυαρία.
JACKÉ, 0. εἶδος φυτοῦ (κινναροειφάλου).
JACENT, ENTE, (Nμ.), σχολάζων, χωρίς οἰκοκύριον.
JACHÈRE, 0. γῆ σχολάζουσα, νεατή.
JACHÈRE (τὸ ἔτρεπεται πρὸ τῶν

ἁφώνων εἰς E), 0. καλλιερῶ νεατὴν γῆν.
JAGINTHE, 0. δάκινθος, ζεμπούλι, (2ν0.).
JACOBÉE, 0. εἶδος φυτοῦ (ἡριγέρωντος).
JACOBIN, E, ἰακωβίνος, σφόδρα δημοκρατικός τῆς Γαλ.
JACONAS, λεπτὸν βαμβάκερον ὕψισμα.
JACTANCE, 0. κομπασμός, μεγαλαυχία.
JADE, 0. εἶδος λίθου, νεφρίτης.
JADIS, ἐπὶ 0. (πάλαι) ποτέ.
JAFFET, μαγκούρα τῶν κηπουρῶν, συκολόγος.
JAQUER, εἶδος σαρκοφάγου ζώου, τίγρις ἢ πάνθηρ τῆς Ἀμερ.
JAILLIR, 0. ἀναπηδῶ μὲ ὀρμήν, ἀναπιδύω.
JALLISSANT, E, ἀναπηδῶν.
JALLISSEMENT, ἀναπιδύσις (βδαισμός).
JAIS, κατῆμαυρον τι ἀσφαλτῶδες ὀρυκτὸν, γαγάτης.
JALAP, ῥίζα τις καθαρτικὴ, ἰαλάπα.
JALM, 0. πινάκα, γαβάρια, μαρσέλλον.
JALON, παλούκι ἐμπηγμένον ὡς σημεῖον πρὸς εὐθυγραμμίαν.

JALONNEMENT, τὸ οὗσ. τοῦ
JALONNER, 0. σημαδεύω μὲ ἰσ-
 lions.
JALONNEUR, (στρατ.), ὁ χρησι-
 μεύων ὡς jalon.
JALOUSER, 0. ζηλοτυπῶ.
JALOUSIE, 0. ζηλοτυπία. S. (πλ0.)
 καφάρσια παραθύρου.
JALOUX, oush, ζηλοτύπος.
JAMAIS, ἐπὶ 0. (οὐδέ) ποτέ. ||. 0.
 διὰ πάντος, εἰσαί.
JAMBAGE, (οἰκοδ.), ὑπόβαθρον στή-
 λου (δοκού). S. παραστάς θύρας
 κτλ. 2) (καλλιγρ.) αἱ εὐθείαι
 γραμμαὶ τῶν στοιχείων.
JAMBE, 0. κνήμη. S. σκέλος δια-
 τήτου.
JAMBÉ, EE, (πάντοτε μετὰ τοῦ
 bien), εὐ ποδῶν ἔχων, ἰσχυ-
 μος.
JAMBETTE, 0. σουγιά. S. πλά-
 κωμα παλαιστοῦ. S. (οἰκοδ.)
 ὑποστήριγμα τοῦ ἀμειδιόντος τῆς
 στήτης.
JAMBIER, ERE, (ἀντ.), ὁ τῆς ἐπὶ
 μῆς. ||. (οὗσ. ἀρσ.) τὸ εὖλον διὰ
 τοῦ ὁποίου οἱ κρεωπάλοι κρη-
 μὺν ἀπὸ τῶν ποδῶν τὰ σφα-
 μένα ῥῶα. S. εἶδος ἀμειδιόν-
 τος (ὕποκορ.) Jambon.

JONCHER, ρ. στρώνω τὸ ἔδαφος με ἄνθη κτλ.

JONCHERE, θ. τόπος κατὰφυτος με βούρλα.

JONCHETS, ξυλάρια με τὰ ὅποια παίζου δι' ἀκυρίδας.

JONCIER, σπάρτον.

JONCINELLE, θ. εἶδ. φυτοῦ (σχολίου).

JONCTION, θ. ἔνωσις, συμβολή (ποταμῶν).

JONDELLE, θ. = **FOURQUE**.

JONGLERIE, θ. ἀγυρτεία (θαυματοποιοῦ).

JONGLEUR, θαυματοποιός, ἀγύρτης.

JONQUE, θ. πλοῖον τῆς Κίνας.

JONQUILLE, φούλι, εἶδ. ναριίσου.

JOUABLE, ἐπιθ. τὸν ὅποιον δύναται τις νὰ παίξῃ (νὰ παραστήσῃ).

JOUAIL, = **JAS**.

JOUAILLER, ρ. (οἰκ.) παίζω μικρὰ παιγνίδια.

JOUARRE, θ. ἀμάραντος, ἀείζων, (φυτ.).

JOUE, θ. παρειά, μάγουλον (κυρ. καὶ μτυμ.).

JOUEE, θ. (οἰκοδ.), τὸ πάχος τοῦ τοίχου περὶ τὰ κουρώματα τῶν θυρῶν καὶ παραθύρων.

JOUEE, παιγνίδι (παιδ.), παιγνιον.

JOUEE, ρ. παίζω. περιπαίζω. ἀπατῶ. §. (ἐπὶ μηχαν.) εἶμαι ἢ βλάλλομαι εἰς κίνησιν, ἐκλείω.

JOUEUR, **EUSE**, ὁ παίζων. §. (ιδίως) χαρτοπαίκτης.

JOUFFLU, ε. μαγυλᾶς, ψευδομάγουλος.

JOUE, ζυγός (κυρ. καὶ μεταφορ.).

JOUEE, ρ. ἀπολαύω, ἀπολαμβάνω, νέμομαι.

JOUISSANCE, θ. ἀπόλαυσις. ἐπινομή.

JOUEE, παιγνίδι (παιδ.).

JOUEE, ἡμέρα. φῶς. ὄψις. χαρά. μάδα. ||. se faire —, ἀνοίγω ὄρομον.

JOURNAL, ἐφημερίς.

JOURNALIER, **EERE**, καθημερινός. §. ἡμεροδουλάρης.

JOURNALISME, ἐφημεριδογραφία.

JOURNALISTE, ἐφημεριδογράφος.

JOURNEE, θ. διάστημα ἡμέρας. §. ἡμεροδουλία (= κάματον).

JOURNELLEMENT, ἐπὶ ρ. καθημερινῶς.

JOUEE, θ. συμπλοκή. φιλονεικία.

JOUEE, ρ. μάχομαι. φιλονεικῶ.

JOUEUR, μαχητής, αγωνιστής.

JOUEUR, **CELLE**, νεανίσκος, νεάνις, μετράκιον.

JOUEE, ε. εὐθυμός, πρόσχαρος.

JOUEE, κειμήλιον, διαμαντικόν, τζεβαίρι.

JOUEE, **EUSE**, (καὶ ἐπὶ ρ.) - **EMENT**, φαιδρός, χαρούμενος. §. χαροποιός.

JOUEE, βήμα (ἐκκλησίας) διὰ τὸν ἀπόστολον κτλ.

JOUEE, ἐπιθ. ὁ τοῦ **JOUEE** (ἔτος).

JOUEE, ε. φαιδρός, εὐφρόσυνος.

JOUEE, θ. εὐφροσύνη, ἀγαλλίασις.

JOUEE, **JOUEE**, ἰουβιλαῖον (ἔτος τὸ 50, ἐορτάσιμον παρ' Ἑβραίων). §. γενική συγχώρησις ὑπὸ τοῦ Πάππα.

JOUEE, ρ. ἐπικάθηται σκαλόων (καθὼς τὰ πτηνὰ) εἰς κλάδον κτλ.

JOUEE, τὸ μέρος ὅπου κουριάζουν αἱ κότται, κοττάνεθρον.

JUDAISME, Ἰουδαϊκός.

JUDAISER, ρ. ἰουδαίζω.

JUDAISME, Ἰουδαϊσμός.

JUDICATURE, θ. τὸ δικαστικόν ἐπ' ἀγγελμα.

JUDICATRE (καὶ ἐπὶ ρ. - **EMENT**), ἐπιθ. δικαστικός.

JUDICIEUX, **EUSE**, (ἔπὶ ρ.) - **EMENT**, ὁ κρίνων ὀρθῶς.

JUGE, κριτής, δικαστής. ||. - **de paix**, εἰρηνοδίκης.

JUGEMENT, κρίσις, ἐκδίκασις.

JUGER (πρὸ τοῦ α καὶ ο ἐπενέθεται μετὰ τὸ ε τοῦ ε), ρ. κρίνω, δικάζω.

JUGULAIRE, ἐπιθ. ὁ τοῦ λαιμοῦ. ||. **veines jugulaires**, αἱ σφαιγίτιδες (φλέβες τοῦ λαιμοῦ).

JOUEE, **IVE**, Ἰουδαῖος, Ἰουδαϊκός.

JOUEE, Ἰούλιος.

JOUEE, Ἰούλιος.

JOUEE, θ. ἔτος. Ἰουλιανόν, τὸ κοινόν. (περίοδος) 7980 ἔτων. §. (οὐσ. θ.) εἶδος φυτοῦ (καρδάμου;) καὶ ποτοῦ.

JUMART, ἡμίονος (ἀπὸ ὄνου καὶ βοῦν), γίννος.

JUMEAU, **ELLE**, δίδυμος.

JUMELÉES, θ. πλθ. δύο ξύλα ἐνωμένα κατὰ μήκος.

JUMELER (διπλασιάζεται τὸ πρὸ τῶν ἀφώνων), ρ. ἐνδυναμῶναι διὰ τῶν ἀφώνων.

JUMELLES, θ. πλθ. δύο ξύλα ὁμοίαι. §. διόπτρα.

JUMENT, θ. φοράδα.

JUNIPERACÉ, ε. (βεν.), ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ -

JUNIPERE, δένδρον λιθανοφύων τῆς Ἀραβ., κέδρος ἢ ἀρκουθός.

JUNTE, θ. συμβούλιον τῆς Ἰσπαν. καὶ Πορτογαλλ.

JURE, θ. καὶ (ὑποκορ.) **JURON**, ὅρκος, ὅρκος, ὅρκος, ὅρκος.

JURANDE, θ. ἡ θέσις (ἢ ἐπιστά) τοῦ **JURÉ** τῶν συντεχνιῶν.

JURÉ, ε. ἐνορκός. §. (οὐσ.) σύνεδρος κακοῦργουδίκου. §. (καλ.) πρωτομαρτυρ. συντεχνίας.

JUREMENT, βλασφημία.

JURER, ρ. ὀμνῶ. §. βλασφημεῖ. §. (μτυμ.) δὲν ταπεινάζω.

JUREE, ὀρκωμότης. βλασφημία.

JURISDICTION, θ. δικαιοδοσία.

JURIDICTIONNEL, **ELLE**, ὁ τῆς δικαιοδοσίας.

JURIDIQUE (καὶ ἐπὶ ρ. - **EMENT**), ἐπιθ. δικαστικός.

JURISCONSULTE, νομοδιδάσκαλος.

JURISPRUDENCE, θ. τὰ νομικά.

JURISTE, συγγραφεὺς νομολογίας, δικολόγος.

JURON, ὀρκωμοσία, ὅρκος.

JOUR, τὸ δικαστήριον τῶν ὀρκωμῶν.

JUN, χυμὸς, ζυμὴ (ὀπωρικῶν φρούτων).

JUSANT, ἡ παλιόρροια (ἢ ἀμνηστία) τῆς θαλάσσης.

JUSQUE, (πρὸς), ἕως, ἄχρι, ἄχρι.

JUSQU'AM, θ. ὁσκάματος, (φυτ. φαρμ.).

JUSSON, θ. ἐντολή, ἐπιταγή.

JUSTACTIONS, φόρεμα σφικτικόν με μανίκια.

JUSTE, ἐπιθ. δίκαιος. ὀρθός. §. σωστός. §. (ἐπὶ φορμ.) σφικτικός. ||. (ὡς ἐπὶ ρ.) - **TOI**, κριτὴς.

JUSTEMENT, ἐπὶ ρ. ὥστα-ῖται, ἀκριβῶς.

JUSTE-MILIEU, τὸ μέσον (δύο πραγμάτων), ἡ μεσότης.

JUSTESSE, θ. ἀκρίβεια, ὀρθότης.

JUSTICE, θ. δικαιοσύνη. \$ (περίληπτ.) τὰ δικαστήρια.

JUSTICABLE, επίθ. υποκείμενος εἰς τὴν (δεῖνα) δικαιοδοσίαν.

JUSTICIER, ῥ. τιμωρῶ.

JUSTICIER, δικαιοδότης.

JUSTIFIABLE, επίθ. δικαιολογήσιμος.

JUSTIFICATEUR, εξισωτής τῶν τυπογραφικῶν χαρακτήρων.

JUSTIFICATIF, IVE, δικαιολογητικός.

JUSTIFICATION, θ. δικαιολόγησις, -γία. \$ (τεχν.) εξισωσις τῶν τυπογραφικῶν χαρακτήρων.

JUSTIFIER, ῥ. δικαιολογῶ. ἀποδεικνύω. \$ (τεχν.) εξισώνω

τοὺς τυπογραφικοὺς χαρακτήρ. JUTEUX, EUSE, ὁ ἔχων χυμὸν, ζωμερός.

JUVENIL, ILE, νεανικός, νεαρός.

JUXTAPOSER, ῥ. προσθεῖν παρ' ἀλλήλως.

JUXTAPOSITION, θ. ἐπιπρόσθεσις νέων μορίων καὶ ἢ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κτῆσις σώματος.

KER

KIL

KYR

K, τὸ ἐνδέκατον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.

KAL, ἑλαςάντης, καλλιά, σόδα.

KAN, ὁ Χάνης τῶν Τατάρων.

KANES, κερμίζι.

KILOGRAMME, μέτρον βάρους 4000 γραμμαρίων, χιλιόγραμμα.

KILOLITRE, μέτρον χωρητ. 4000 λίτρων, χιλιόλιτρον.

KILOMETRE, μέτρον ἐκτάσεως 4000 μέτρων, χιλιόμετρον.

KYRIELLE, θ. Κύριε-ἐλθέσον, λιτανεία. \$ σωρεῖα (λίξιον κτῆ).

LAB

LAC

LAI

L, τὸ δωδέκατον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.

LAB, (ἄρθρ. καὶ ἀντνμ. θηλ.) τὴν αὐτήν.

LAB, (ἐπίρ.), ἐκεῖ. || Ia Ia, ἔτσι καὶ ἔτσι, μετρίως.

LABARUM, ἡ αὐτοκρατορικὴ σημαία τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου.

LABEUR, ἐργασία, μόχθος.

LABIAL, E, ὁ τῶν ἢ διὰ τῶν χειλέων.

LABIE, EE, (φυτὸν) ἔχον ἄνθη ἐν τοῖς χειλέων.

LABORATOIRE, ἐργαστήριον χημείας.

LABORIEUX, EUSE, (καὶ ἐπίρ.)-EMENT, φιλεργός, φιλόπονος. \$ πολύπονος, δύσκολος.

LABOUR, ὄργωμα.

LABOURABLE, επίθ. ἀρδαιμός.

LABOURAGE, ὄργωμα.

LABOUREUR, ῥ. ὄργωνω.

LABOUREUR, ἀροτήρ, ζευγηλάτης.

LABRE, λάβραξ, (ιχθ.).

LABROIDE, επίθ. ὁ ἐκ τοῦ εἵδους τοῦ λάβρακος.

LABRINTHE, λαβύρινθος.

LAC, λίμνη.

LACER, ῥ. σφίγγω τὴν θηλειάν μετ' ὅ γαιτάνι. \$ (ἐπὶ σκύλῃ) βατεύω.

LACERATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ-

LACERER, ῥ. κατασχίζω (δικαι- κῶς βιβλίον καταδικασμένον).

LACET, σχοινί διὰ θηλειάν, γαιτάνι.

LACHE (καὶ ἐπίρ.-EMENT), επίθ. χαλάρος. χαυνός. \$ μαλθακός. ἀνάνδρος.

LACHER, ῥ. χαλαρόνω. \$ ἐξαπολνῶ.

LACHEIE, θ. ἀνάνδρια. ἀχρειότης.

LACIS, δίκτυον λινὸν ἢ μεταξωτόν.

LACONIQUE (καὶ ἐπίρ.-EMENT), επίθ. λακωνικός.

LACONISME, λακωνισμός.

LACRYMAL, E, ὁ τῶν δακρῶν, δακρυώδης.

LACRYMATOIRE, δακρυδόχον ἀγγεῖον τῶν παλαιῶν τάφων.

LACS, θηλειὰ διὰ πτηνὰ κτλ., βρόχος. \$ (μυθωρ.) παγίς.

LACTAINE, επίθ. ὁ τοῦ γάλακτος ἢ τοῦ βυζάσματος.

LACTATION, θ. βύζασμα.

LACTE, EE, γαλακτοχρῶς. || Ia voie —, ὁ γαλαξίας (κύκλος).

LACTESCENCE, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-

LACTESCENT, ENTE, γαλακτοφυής· γαλακτοχρῶς.

LACTIFERE, επίθ. γαλακτοφόρος.

LACTIQUE, επίθ. (χημ.), ὁ τοῦ γάλακτος.

LACUNE, θ. χάσμα (εἰς κείμενον).

LADRE, επίθ. λεπρός. \$ ρυπαρός, φιλάργυρος. \$ ἀναίσθητος.

LADRIERIE, θ. λήπρα. \$ ἀναισθησία. \$ ρυπαρά φιλαργυρία. \$ λεπροκομῖον.

LADY (πρόφ. LAIDY), θ. κυρία (ἀρχόντισσα) Ἀγγλίας. || Mylady (προφ. Myledé), Κυρία μου, (πάντοτε ἀνάρθρος).

LAGUNE, θ. τέναγος, λίμνη μικρὰ εἰς τὸ παράλιον.

LAI, E, λαϊκός.

LAIQUE, γαιοσκώληξ.

LAIQUE, θ. εἶδος φυτοῦ (κυπερίου).

LAIQ, E, (καὶ ἐπίρ.)-EMENT, δυσειδής, ἀσχημὸς. \$ αἰσχρός.

LAIDERON, θ. άσχημοκόρητσον, άσχημούλα.

LAIDEUR, ρ. άσχημιά.

LAIE, θ. γρούνα, σκρόφα. 2) δρόμος εις δάσος.

LAINEAG, έμπορεύμα μάλλινον, μαλλικά. §. κνάρευσις έρέας.

LAINE, θ. μαλλι, έριον. ||. hētes á —, έριοφόρα ζώα.

LAINEH, ρ. εκβάλλω εις την επιφάνειαν τὸ μαλλίον τῆς έρέας, κναφεύω.

LAINEHIE, θ. (περιληπτ.) τὰ μαλλικά. §. έριοσυργεῖον.

LAINETTE, θ. είδος φωτοῦ (έριοφόρου), λασία.

LAINEUR, EUSE, θ. δουλεύων τὸ μαλλίον ἢ κναφεύων τὴν έρέαν.

LAINEUSE, θ. μηχανὴ πρὸς κνάφουσιν έρέας.

LAINEUX, EUSE, (πολλά) μαλλιαρός.

LAINIER, τεχνίτης ἢ έμπορος μαλλίων.

LAIQUE, επίθ. λαϊκός.

LAIS, (δασονομ.), νέον δένδρον άφινόμενον εις τὸ δάσος.

LAISSE, θ. σχοινί διὰ τὰ λαγωνικά, άγωνεύς, λυτάρι. 2) τὸ σειρήτι ἢ γαιεῖται τοῦ σκιαδίου.

3) τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς θαλάσσης ὅσον σκεπάζει ἢ παλίσβροια.

LAISSÉ, τὸ λαῖον μέρος τῆς ταιρίας.

LAISSE, θ. ἡ κόπρος τῶν άγριμῶν.

LAISSER, ρ. άφίνω, παραλείπω. ||. ne laisser pas de faire qc., οὐχ ἤττον πρᾶττω τί.

LAISSER-ALLER, τὸ άτημέλητον (άνεπιτήδευτον) τοῦ τρόπου.

LAIT, γάλα. ||. coelion de —, χοιρίδιον γαλαθινόν. ||. — de poulle, κρόκος αὐγοῦ διαλελυμένος εις θερμὸν ζαχαρόνερυν. ||. soupe de —, χρώμα αἰθόλευκον.

LAITAGE, (περιληπτ.) τὰ γαλατερά.

LAITANCE ἢ LAITE, θ. θορὸς (γάλα) ιχθύων.

LAITÉ, έη, (Ψάρι) άρσενικόν, γαλακτωμένον.

LAITERIE, θ. γαλακτοποιμεῖον. §. έμπορίον γαλατηρῶν.

LAITEION, ζοχός, σόγχος, (φυτ.).

LAITREUX, EUSE, γαλακτώδης, γαλακτόχρους.

LAITIERE, θ. γυνὴ γαλακτοπώλις. ||. (ὡς επίθ.) βοῦς άμελγομένη γυνὴ θηλάζουσα.

LAITON, χαλκὸς κίτρινος, πάφυλας.

LAITUE, θ. θρίδαξ, μαρούλι, (φυτ.).

LAIZE, θ. πλάτος ύψίσματος.

LAMA, ίερεὺς τοῦ Θιβέτ. §. ζῶον τοῦ Περὺ, προβατοκόμηλος.

LAMANAGE, τὸ έργον τοῦ —

LAMANEUR, όδηγός (έλλιμενιστής) πλοίου, πιλότος.

LAMANTIN, είδος φώκης.

LAMBEAU, κουρέλλι.

LAMBIN, E, άργοκίνητος.

LAMBINER, ρ. άργοπατι.

LAMBOURDE, θ. πατερόν πατώματος.

LAMBRIS, φάνωμα, τσατμάς ἢ μπαγαταί.

LAMBRISAGE, τὸ οὖσ. τοῦ —

LAMBRISSE, ρ. καπκαδίζω με σανδία ἢ χοιρίγ.

LAMBUCHIE (-BRUSQUE), θ. άγριάμπελος.

LAMPE, θ. έλασμα μεταλλοῦ, τὸ σίδηρον (ἢ λάμα, ἢ λεπίδα) τοῦ σπαθίου κτλ. §. (ναυτ.) κύμα.

§. τὰ πυραμιδοειδῆ σχήματα τοῦ ταβλίου.

LAMÉ, EE, δουλευμένος με τρᾶν ἢ τρέμουσαις.

LAMEILLÉ, EE, καὶ

LAMELLEUX, EUSE, χωρισμένος ἢ χωριζόμενος εις λάμας.

LAMENTABLE (καὶ επίρ. -EMENT), επίθ. άθιοθρήνητος. §. οἰκτρός, γοερός, λυπητερός.

LAMENTATION, θ. θρήνος. παράπονον.

LAMENTER (SE —), ρ. θρηναλογῶ.

LAMETTE, θ. ύποκορ. τοῦ LAME.

LAMIE, θ. λάμια (σκυλόψαρον ζέρας).

LAMIER, θ. κατασκευάζων χρυσά ἢ άγγορά έλάσματα.

LAMINAGE, τὸ οὖσ. τοῦ —

LAMINER, ρ. κάμνω (λεπτόνω τὸ μέταλλον) εις λάμας.

LAMINEUR, θ. τεχνουργός τοῦ laminage.

LAMINOIR, μηχανὴ πρὸς έλασματοποίησιν μετάλλου.

LAMPANT, ANTE, (χυρ. επί λαίω) διαφανής, λαγαρισμένος.

LAMPAS, είδος χονδρού καὶ κλαδωτοῦ μεταξωτοῦ. §. ό ούφαντικός (χυρ. τοῦ ΐππου) καὶ τὸ λαίω αὐτοῦ συμβαῖνον φύμα.

LAMPE, θ. φανός με λάδι, λυχνάρι.

LAMPRE, θ. μεγάλη ποτηρία.

LAMPER, ρ. πίνω μεγάλας ποτηρίας, σθανίρω.

LAMPERON, φωτλήθρα λοχναρίου.

LAMPION, λυχνάρι (διὰ τὰς φωτοχυσίας).

LAMPISTE, θ. ποιῶν ἢ πωλῶν φανούς (λυχνάρια κτλ.).

LAMPURDE, φ. έάνθιον.

LAMPROIE, θ. γαλεός, γαλήνη, πτερόμυζον, (ιχθ.).

LANCE, θ. λόγχη.

LANCEOLÉ, EE, (βεν.) λογχοειδής, λογχιωτός.

LANCER (τὸ α τρέπεται, πρὸ τοῦ α καὶ ο, εις ε), ρ. τινάζω. ά κοντζίζω.

LANCETTE, φλεβοτόμον, νυστήρι.

LANCIER, ιππεὺς λογχοφόρος.

LANCIERE, θ. ἡ τρύπα διὰ τῆς άποίας έκρέει τὸ νερόν τοῦ άργουτος νερομύλου.

LANCINANT, E, (πόνος) συγκαταδής, σφάκτης.

LANCIS, (οἰκοδ.), έπισκευὴ τοῦ λαίω δι' έναρμογῆς λίθων καὶ αὐτοῖσι οὕτως έναρμοζόμενοι λίθοι.

LANCIOIR, τὸ κλειθρον τοῦ αἰλακίου τοῦ νερομύλου. §. τὸ χάρισμα τῆς καπνοδόχης.

LANDAMIAN, δήμαρχος (εις τὴν Έλβετ.).

LANDAU, όχημα τετράκυκλον.

LANDE, θ. γῆ άφορος, φιλεύς.

LANDGRAVE, άρχων (κόμης, τσάρος) τῆς Γερμαν.

LANDGRAVIAT, χώρα (τοπαρχία) λανδγράβου.

LANDWEHR, θ. πολιτοφυλακή τῆς Γερμ.

LANEHT, είδος ίέρακος, (τὸ άρσ. τοῦ LANIER).

LANGAGE, διάλεκτος. όρος ομιλίας.

LANGER, πανί βρέφους, σπάργανον.

LANGOUREUX, EUSE, (καὶ επίρ.) — EMENT, λιγωμένος (άπό έρωτος).

LANGOUSTE, άσακός (άγκισθωτός) μπουζίκι.

LANGUE, θ. γλώσσα.

LANGUETTE, θ. πᾶν ὃ, τι ἔχει σχῆμα γλώσσας, γλωσσίτις.
LANGUEUR, θ. χαλνύσεις, ἀτονία.
LANGUEUR, ῥ. βλέπω τὴν γλῶσσαν τοῦ χοίρου (μήπως ᾔνε λεπίς).
LANGUEUR, ὁ διωρισμένος νὰ παρατηρῇ τοὺς χοίρους ἂν ᾔνε τις.
LANGUIER, γλῶσσα χοίρου καπνιστή.
LANGUIR, ῥ. μαρξίνομαι, τήκομαι. **S.** (ἐπὶ ὕπνου λόγου) εἶμαι τήκομαι (χωρὶς ζωηρότητος).
LANGUISSANT, **E**, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -**AMMENT**, τήκομενος (ὑπὸ νόσου ἢ πόνου), λιγυμένος.
LANGUE, ἐπὶ θ. (πάντοτε μετὰ τοῦ ῥ.) γλῶσσα (ἐρίου).
LANGUE, εἶδος μεγάλου ἱέρακος.
LANGUE, θ. λωρί(ον).
LANGUE, ἐπὶ θ. ἐριοφόρος.
LANGUE, ῥ. περικοσμῶ διὰ τοῦ ῥοίου χάλκινον σκεῦος.
LANGUE, λ αμπτήρ, φανός, φαῖρ. **S.** (ἀρχιτεκτ.) πυργίδιον ἢ σχῆμα λαμπτήρος ἐπὶ τῆς κεντρικῆς οὐλῆς κτλ. **S.** (πλθ.) μωρολογία, παραμύθια.
LANGUEUR, ὁποκορ. τοῦ **LANGUE**.
LANGUEUR, ῥ. ἐνδοιάζω, ταλαιπωροῦμαι. **S.** παίζω τινὰ με λόγους. **S.** ἀπασχολῶ ἢ παρενοχλῶ με ὁμιλίας ἀκαλροῦς.
LANGUEUR, θ. ἐνδοιασμός, κονοτάσμιον. **S.** (πλθ.) μωρολογία.
LANGUIER, ὁ πωλῶν ἢ ἀνὰ πωλῶν τὰ φανάρια. **S.** ἀναποφάσιστος, μωρολόγος.
LANGUEUR, **EUSE**, ὁ ἐκ τοῦ εἴους τοῦ ἐρίου. **S.** χνοῦδης.
LANGUE, ῥ. πίνω καθὼς ὁ σκύλος, ἢ πίνω.
LANGUEUR, λαγουδάκι.
LANGUEUR, ἐπὶ θ. ὁ τῶν ἀρχ. ἐπιγραφή. **2)** (οὗς.) πετραδιστής, ὁδογνώμων.
LANGUIER, θ. λιθοδόλημα.
LANGUEUR, ῥ. λιθοβολῶ, καταλειῶ.
LANGUIER, ῥ. λιθοποιῶ.
LANGUEUR, ἐπὶ θ. ὁ συντελὼν τὸν λιθοποιῶν.
LANGUEUR, **INE**, λαγιδεύς, κουνέλλι,

LARIS (Δτν.), κύανος, (λθ. πολύς), λαζούρι.
LARS, διάστημα (χρόνου).
LAOUAIS, ὑπηρετής (ἀκόλουθος), κοπέλλι.
LAQUE, θ. εἶδος ἐρυθρᾶς ῥητίνης, λῶκι.
LAQUEUR, **EUSE**, ὁ ἐκ τοῦ εἴους ἢ τοῦ χρώματος τῆς **LAQUE**.
LARCIN, κλοπή (χωρὶς βίας).
LARD, ἔδγγι τοῦ χοίρου, λαρδί.
LARDER, ῥ. ἐμπήγγω κομμάτια λαρδίου εἰς τὸ κρέας.
LARDINOIR, ἐπὶ θ. λαρδοφάγος.
LARDON, θ. ἐργαλεῖον μετὰ τοῦ ποῖον ἐμπήγγων τὸ λαρδί εἰς τὸ κρέας.
LARDON, κομμάτι (λαρδί) λαρδίου. **S.** (μφορ.) σαρκασμός, σκώμμα.
LARDONNER, ῥ. κόπτω (λαρδίας). **S.** σκώπτω, γλευάζω.
LARDURE, θ. ἐλάττωμα μαλλίνου ὑφάσματος.
LARKS, πλθ. οἱ ἐφέριτοι θεοὶ (τῶν Ῥωμ.).
LARGE, ἐπὶ θ. πλατύς. **S.** (οὗς.) πλατύς, εὐρυχωρία. ἄνεσις. **S.** (ναυτ.) τὰ ἀνοικτὰ τῆς θαλάσσης, τὸ πέλαιος.
LARGEMENT, ἐπὶ ῥ. εὐρυχώρως. **S.** ἀφρόνως.
LARGESSE, θ. φιλοδώρημα.
LARGEUR, θ. πλάτος.
LARGO, (μουσ.), ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους.
LARGEUR, ἐπὶ θ. (ἀνεμος) ἐξώστης, ἐναντίος. **S.** (οὗς.) τὰ ἀνοικτὰ, τὸ πέλαιος.
LARGEUR, ῥ. ξετενδῶ (μολῶ) τὸ σχοινί.
LARIDÉ, **ÉE**, ὁ ἐκ τοῦ εἴους τοῦ (γ)λάρου.
LARIDON, παραμάγειρος.
LARME, θ. δάκρυον.
LARMIE, γέισον, προτέγισμα. **S.** τὰ μνηλῖγια τοῦ ἵππου. **S.** οἱ δακρυρροῖι πόροι τῆς ἐλάφου.
LARMOIEMENT, δάκρυμα (ἀκούσιον).
LARMOYANT, **E**, δακρυεῖς, δακρυόμενος.
LARMOYER, ῥ. δακρῶ.
LARRON, **ONNESSE**, κλέπτης, κλέπτης. **S.** τὸ ἀκοπον (ὡς διπλωμένον) ἄκρον τοῦ βιβλιοδισκίου φύλλου. **S.** κομμάτιον

χαρτίου παρεμπόσιον κατὰ τὸν χρόνον μεταξὺ τοῦ τυπομένου φύλλου.

LARRONNEAU, κλεπτικός.
LARVE, θ. σκιάληξ ἐντόμου.
LARYNGE, **ÉE**, ὁ τοῦ λάρυγγος.
LARYNX, (ἀνατομ.) ὁ λάρυγξ.
LAS, (ἐπιφών.), οἱμοί, ἀλῆμων **31**.
LAS, **SE**, ἀποκαμῶμενος.
LASCIF, **IVRE**, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -**EMENT**, ἀσελγής, ἀσεμνος.
LASCIVETE, θ. ἀσελγεία.
LASER (Δτν.), σίλφιον, (φυτ.).
LASSANT, **ANTE**, κοπώδης, βαρετός.
LASSER, ῥ. κατακουράζω (καὶ μσ.) -ομαι, ἀποκάμνω.
LASSITUDE, θ. ἀποκαμωμός.
LAST ἢ **LASTE**, βάρος δύο βαρετλῶν ἢ 4000 λιτρῶν.
LATATIER, γένος φοινίκων, ῥιπιδόφοιτις.
LATENT, **E**, κρυφός, ἐνδομυχός, λαθάνων.
LATERAL, **E**, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -**EMENT**, ἐκ πλαγίου κείμενος, πλαγινός.
LATICLAVE, ἡ πλατύστημα (χλαμὸς τῶν Ῥωμ.).
LATIN, **INE**, Λατίνος ἢ λατινικός. **||** (οὗς.) τὰ Λατινικά. **||** εἶπε au lui de son —, ἀμνηστών, δὲν ἤξεύρω πλέον τί ἂν εἶπω ἢ τί ἂν πράξω, τὰ χάνω.
LATINISER, ῥ. ἐκλατινίζω.
LATINISME, λατινισμός.
LATINISTE, λατινιστής.
LATINITE, θ. τὸ λατινικὸν ὕφος.
LATITUDE, θ. πλάτος (γεωγραφ.). **S.** (μετνμ.) ἔκτασις.
LATINE, θ. λατινία (ἢ πρὸς τοὺς ἀγίους).
LATINISME, θ. πλθ. ἀπόπατος.
LATTAGE, τὸ οὗς. τοῦ **LATTE**.
LATTE, θ. πέταυρον.
LATTE, ῥ. σκεπάζω μετὰ πέταυρα.
LATTIS, κατασκευασμα ἀπὸ πέταυρα.
LAUDANUM, ἐκχυλίσμα ἐρίου, λαυδανόν.
LAUDATIF, **IVE**, ἐγκωμιαστικός.
LAODES, θ. πλθ. οἱ αἶνοι (τὸ Παῖσα πνῆ) τῆς ἐκκλησίας ἀκολουθίας.
LAUREAT, ἐπὶ θ. (ποιητής) ἐς-μμένος, δαφνηφόρος.
LAUREOLE, θ. χαμαιδάφνη, (φυτ.).
LAUREIN, δάφνη, (δένδρ.).

LAURIOT, τὸ καθῖον ὅπου πλύνεται τὸ πουρνόπαντον.

LAVABO (Λαβ.), λεκανοτύμπρικον.

LAVAGE, πλύσιμον, ξέπλυμα, νερόπλυμα.

LAVANDER, ὁ. λαβάνδα, (φυτ.).

LAVANDIER, κρη, πλύντης, πλύστρα.

LAVASSE, ὁ. βροχὴ ῥαγδαία. ὁ. νερόπλυμα.

LAVE, ὁ. ὕλη φλογώδης ἐκρέουσα τῶν ἡφανιστέων, λάδα.

LAVE-MAINS, χέρνιβον.

LAVEMENT, κλύσμα, κλυστήρι.

LAVES, ῥ. πλύνω.

LAVETON, χονδρόμαλλον.

LAVETTE, ὁ. πανάκι διὰ πλύσιμον τῶν πινακίων.

LAVEUR, EUSE, πλύντης (ἀγγεῖων).

LAVIS, τρόπος τοῦ χρωματίζειν (διὰ κινεζικῆς μελάνης κτλ.) τὰ ἰχνογραφήματα.

LAVOIR, πλυνός, πλυντήριο.

LAVURE, ὁ. ἀπὸ πλύνος (ἀγγεῖων).

LAXATIF, IVE, λαπακτικός (τῆς κοιλίας), κινητικός.

LAVE, ὁ. τὸ δοντωτὸν σφυρὶ τῶν λιθοδόων, καὶ τὰ χαράγματα τὰ γινόμενα δι' αὐτοῦ ἐπὶ τῶν λίθων. ὁ. σκάφη τοῦ ἐλαιοτριβείου ἢ πατητηρίου.

LAYER, ῥ. πελεκῶ πέτραν διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ σφυρίου (LAVE). ὁ. σηματοῦν τὰ μὴ ὑλοτομητέα δένδρα. ὁ. ἀνοίγω (χωρίζω) δρόμον εἰς δάσος.

LAVETIER, ὁ. κατασκευάζων κάσας (κουτιά κτλ.).

LAVETTE, ὁ. συρτάρι ἢ κουτί. ὁ. σπάργαντα (βρέφους).

LAVETIERIE, ὁ. ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ layetier.

LAVEUR, ὁ. σηματοῦν τὰ καταλειπτὰ δένδρα εἰς δάσος.

LAZAGNE, ὁ. εἶδος μακαρονίων.

LAZARET, λοιμοκαθατήριο.

LAZULITE, κύανος, λαζούρι, (πέτρα).

LAZZI, χειρονομία κωμικοῦ, γελοιασμός, βωμολοχία.

LE, LA, LES, ἄρθρα ἢ ἀντμ. ὁ, ἡ, οἱ, αἱ κτλ.

LE, φύλλον ὑφάσματος.

LECHE, ὁ. φέτα ψιλοκομμένη.

LECHE-BOIAT, ἐπὶ ῥ. με φειδωλάν.

LECHERITE, ὁ. σκεῦος μαγειρικόν

ὅπου εἰς τὸ πάχος τοῦ ὑψητοῦ.

LECHER (τὸ ἢ τρέπεται πρὸ τῶν ἀφῶνων εἰς ε), ῥ. γλεῖφω. ὁ. (μτμ.) διονυχίζω.

LECON, ὁ. μάθημα. ὁ. κείμενον συγγραφείως.

LECTEUR, TRICE, ἀναγνώστης.

LECTURE, ὁ. ἀνάγνωσις, διάδασμα.

LEGAL, E, νόμιμος.

LEGALMENT, ἐπὶ ῥ. νομιμῶς.

LEGALISATION, ὁ. τὸ οὖς. τοῦ-LEGALISER, ῥ. ἐπικυρόνω τὴν γνήσιότητα (ἐπιστήμην) ἐγγράφου.

LEGALITÉ, ὁ. νομιμότης.

LEGAT, ἑξαρχὸς τοῦ Πάππα.

LEGATAIRE, ὁ. λαμβάνων κληροδοτήματα, κληροδόχος.

LEGATION, ὁ. ἡ ἀξία καὶ ἡ δικαιοδοσία τοῦ ἐξάρχου. ὁ. (ἀπλ.) πρεσβεία.

LEGENDAIRE, συναξαριστής.

LEGENDE, ὁ. συναξάριον. ὁ. ἐπιγραφὴ (πéριξ) νομισμάτος.

LEGER, ERE, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -EMENT, ἐλαφρὸς, εὐκίνητος. ὁ. (μτφορ.) κοῦφος, φροῦδος, ἄστατος. ἐπὶ πλάγιος. ἢ. ἂν la légère, ἐπὶ ῥ. ἐλαφρά. ἐπιπολαίως ἀπερισκέπτως.

LEGERETÉ, ὁ. ἐλαφρότης. ὁ. (μτφορ.) κορυφή, ἀστασία. ὁ. ἀφέλεια (ὑφους).

LEGICIDE, ἐπὶ ῥ. *νομοκτόνος.

LEGION, ὁ. τάγμα στρατ., λεγεών.

LEGIONNAIRE, στρατιώτης (ἢ ἑπότης τοῦ τάγματος τῆς Ἐντίμου) λεγεώνος.

LEGISLATEUR, TRICE, νομοθέτης.

LEGISLATIF, IVE, νομοθετικός.

LEGISLATION, ὁ. νομοθεσία.

LEGISLATURE, ὁ. τὸ νομοθετικὸν σῶμα. ὁ. ἡ διάρκειά τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας.

LEGISTE, νομολόγος.

LEGITIMATION, ὁ. τὸ οὖς. τοῦ Legitimiser.

LEGITIME (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT), ἐπὶ ῥ. θεμιτός, νόμιμος. εὐλογος. ὁ. (οὖς. ὁ.) ἡ νόμιμος μερίς (κληρονομ.).

LEGITIMER, ῥ. νομιμοποιῶ. δικαιολογῶ. ὁ. ἀναγνωρίζω ὡς γνήσιον (τὸ νόθον τέκνον).

LEGITIMISTE, νομιμοφύρων.

LEGITIMITÉ, ὁ. τὸ νόμιμον (πρά-

ξεως). ἡ γνησιότης (τέκνον ἀναγνωρισμένον).

LEGS, δωρεὰ κατὰ διαθήκην, κληροδοτήματα.

LEGUME, ῥ. κληροδοτήματα.

LEGUME, ὁ. σπρίον ἢ λαχανικόν (Τ.) ζεῖζοβάτι.

LEGUMIER, ERE, ὁ. τῶν σπρίων.

LEGUMINEUX, EUSE, ὁ. σπρίον.

LEGUMIFORME, ἐπὶ ῥ. σπρίον.

LEGUMIVORE, ἐπὶ ῥ. σπρίον.

LENDemain, ἡ ἐπαύριον.

LENIFIER, ῥ. (ιατρ.) γλυκαίνω (πρασινῶ) διὰ μαλακτικῶν.

LENITIF, IVE, (ιατρ.) γλυκαίνω, κός, μαλακτικός.

LENT, E, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -EMENT, ὁ. ὁ. ἀργολήντος.

LENTE, κόνιδα.

LENTEUR, ὁ. βραδύτης, ἀργυρότης.

LENTICULAIRE, ἐπὶ ῥ. φακοειδής.

LENTILLE, ὁ. φακὴ. ὁ. (μτμ.) φακὸς (μικροσκοπίου κτλ.). ὁ. (πλθ.) περικνήδες (τοῦ δέριματος), φακίδες.

LENTILLEUX, EUSE, πλήρης φακίων, φακιδάρης.

LENTISQUE, σχίνος, μαστιχία, (δένδρ.).

LEONIN, E, ὁ. τοῦ λέοντος, λέοντιος.

LEOPARD, λεοπαρδαλὴς, (ῥ.).

LEPIDOPTERE, ὁ. λεπιδοπτερον (ἐντ.).

LEPRE, ὁ. λέπρα.

LEPREUX, EUSE, λεπρότης.

LEPROSERIE, ὁ. λεπροκομῆτον.

LEQUEL, LAQUELLE, (ἀντμ. ἀσπορ.), ὁ. ὁποῖος, ἡ ὅποια, ὅπως, ἥ τις.

LENOT, εἶδος φαίου μουξῶ (loir).

LES, πλθ. τοῦ LE ἢ LA, οἱ, αἱ ἢ 'τους, 'τας.

LESE, ἐπὶ ῥ. (crime de—ma) (sté), ἐγκλημα καθυστάσσων.

LESEN, ῥ. βλέπω, ζημῶ.

LESINE, ὁ. φειδωλία, ρυπαρία.

LESINER, ῥ. φειδωλεῖσθαι, ρυπαρίσθαι.

LESINERIE, ὁ. ἔργον ρυπαρίας, δωλίας.

LESION, ὁ. βλάβη. ὁ. (χειρουργ.) πλήγωμα.

LESSIVAGE, τὸ οὖς. τοῦ Lessiver.

LEVINE, θ. θολόστακτη (διὰ τὴν εὐλάν), μπογάδα, ἀλυσίδα.
LEVNER, ρ. κάμνω ἀλυσίδα.
LEVST, ἔρμα, σαβούρα (πλοῖον).
LEVSTAGE, σαβούρισμα.
LEVTE (καὶ ἐπὶ -EMENT), ἐπιθ. ἀνέμενος, ἐλαφροενδυμένος. S. ἀνέμενος. S. ἀπερίσκεπτος.
LEVTEH, ρ. σαβουρόνω (πλοῖον).
LEVTEH, πλοῖον μετακομίζον τὴν σαβούραν ἢ ὁ δὴγαν αὐτό.
LEVTHANIE, θ. ληθαργία.
LEVTHANIQUE, ἐπιθ. ληθαργικός.
LEVTHIERE, θ. ὁ προξενὸν ληθαργίαν.
LEVTE, θ. γράμμα, στοιχεῖον (ἀλφάβητου). S. ἐπιστολή. S. (ἐλθ.) παιδεία, (τὰ) γράμματα.
older à la —, ἐρμηνεύω ἢ παραρμηνεύω (τὰ λεγόμενα). || **écrire un mot (un nombre) en toutes lettres**, γράφω ὁλόγραφον τὴν λέξιν (τὸν ἀριθμὸν).
LEVTE, ἔε, γραμματισμένος, ἄλγος.
LEVTHINE, θ. (τυπογραφ.) στοιχείον χρησιμεύον πρὸς παραστήσιν εἰς τὰ σβόλια.
LEVTHOUBÉE, θ. λευκοῦρρα, (πά-
 ρος).
LEVTE, ἄρχων ὑπὲρ τοῦ γέ-
 νους.
LEVTE, (ἀντικ. προσωπ. ἢ κτητ.),
 τος, τας, ἢ (αὐτῶν κτλ. ||
 (ἀντὶ) οἱ ἐδικοί των κτλ.
LEVTEH, δέλεαρ (μυφορ.).
LEVTEH, ρ. διελάζω.
LEVTEH, προζύμι.
LEVTEH, ἡ Ἀνατολή (ὡς πρὸς τὴν
 ἑσπ.).
LEVTEH, INE, γέννημα ἢ κά-
 λος τῆς Ἀνατολῆς. S. (ὡς
 ἡ) εἶδ. μεταξυτοῦ.
LEVTE, θ. σφαιράγρα (εἰς τινὰ παι-
 ρία).
LEVTE, θ. ἄρσις, σήκωμα. S. διά-
 λυσις συνεδριάσεως. S. ἀνοιγμα
 τοῦ κελύφους. S. συγκομιδὴ καρ-
 πῶν, εἰσπράξις (φόρων). στρα-
 τολογία. S. χαρτωσιά. S. πρό-
 ζυμι. || — **de boucliers**, ἀν-
 τιστάς.
LEVTE (τὸ E τῆς παραλ. τρέπεται
 πρὸς τὸν ἀφών. εἰς E), ρ. σηκόνω,
 ἰσχυρόνω. S. εἰσπράττω. συγκομι-
 νώ. S. διαλύω (τὴν συνεδρίαν).
LEVTE, ρ. παρνω (μὲ τὸ ψαλῖδι). S.

(οὐδ.) φυτρώνω. (ἐπὶ ζύμης) ἀνα-
 βαίνω. S. (μσ.) σηκόνωμαι (ἀπὸ
 τὴν κλίσην), ἐξυπνώ. (ἐπὶ ἡλίῳ)
 ἀνατέλλω.

LEVTEH, σήκωμα (ἀπὸ τοῦ ὕπνου).
 ἀνατολή (τοῦ ἡλίου κτλ.). ἰχθυ-
 ογράφῃς (κτερίου).

LEVTEH, EUSE, ὁ χύων τὸ φέ-
 ραμα τοῦ χαρτονίου εἰς τὰ κα-
 λούπια. S. ὁ σηκόνων τὰ φύλλα
 ἀπὸ τοῦ πιεστηρίου καθόσον ἐκ-
 τυπώνονται.

LEVTEH, μοχλός.

LEVTE, ἐπιθ. (γέφυρα) σηκωτή.

LEVTE, λευτῆς, ἱερεὺς.

LEVTEH, τὸ Δευτικόν (βιβλίον
 τῆς Π. Γ.).

LEVTEH, ρ. κυνηγῶ. (μυφορ.)
 καταδιώκω.

LEVTEH, λαγὼς μικρός.

LEVTEH, θ. χεῖλος (κυρ. καὶ μτ-
 φορ.).

LEVTEH, ὑποκορ. τοῦ **LE-
 VTEH**.

LEVTEH, θ. λαγωνικὸν θηλυ-
 κόν, λαγωνίκα.

LEVTEH, ἔε, (σκύλος) ἔχων τὴν
 ὀσφύν λιγὴν ὡς τὰ λαγωνικά.

LEVTEH, ρ. κυνηγῶ μὲ λα-
 γωνικά. S. (τρπρ.) τὸ λαγωνι-
 κὸν γέννησιν.

LEVTEH, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
LEVTEH, EUSE, ὁ ἀντιρέφων
 λαγωνικά.

LEVTEH, EUSE, παχύχειλος, χεῖ-
 λος.

LEVTEH, θ. νέα λαγωνικά.

LEVTEH (καὶ ὑποκορ. **LEVTEH**),
 λαγωνικόν.

LEVTEH, ἄφρὸς τοῦ ἀναβράζον-
 τος ζυθοῦ.

LEVTEH, ὁ πωλὼν **LEVTEH**.

LEVTEH, -EUSE, -EUSE, -EUSE,
 ρ. λεξικογράφος, -γραφία,
 -γραφικός.

LEVTEH, λεξικὸν (ἐλληνικόν).

LEVTEH, ἐπὶ (παλ.), πλησίον, παρά.

LEVTEH, σάουρα, γουστέρια, (ζ.).

LEVTEH, θ. σχίσμα (εἰς τοῖχόν),
 σκάσιμον.

LEVTEH, ἔε, (τοῖχος) ἔχων σχι-
 σμάδας, σκασιμένος.

LEVTEH, ρ. σχίζω (τοῖχόν).

LEVTEH, τὸ οὖς τοῦ **LEVTEH**, δέσι-
 μον.

LEVTEH, εἶδ. λεπτοτάτου τιτανολί-
 θου (μαρμαροῦ).

LIAISON, θ. συναρμογή, συνάφεια,
 σύνδεσμος, σχέσις.

LIAISONNER, ρ. (οἰκοδ.), συνδέω
 διὰ καταλλήλου συναρμογῆς ἢ
 ἀσβεστώσεως τοὺς λίθους κτλ.

LIANE, θ. εἶδ. κληματώδους φυ-
 τοῦ τῆς Ἀμερ.

LIANT, E, ἰδακμπος. S. (ἐπὶ
 ἀνθρ.) καλὸς ἄλλος.

LIANT, ὁδολός, λιανὸν (τὸ 4 τοῦ
 σολοῦ).

LIANT, ρ. δίδω (συνεισφέρω)
 φειδωλῶς.

LIASSE, θ. δέσμη χαρτίων (ἐγγρά-
 φων).

LIBATION, θ. σπονδή.

LIBATIONNE, σπονδείον (σκαῖος).

LIBELLE, ἔγγραφο ὑδριστικόν,
 λίβελλος.

LIBELLE, ρ. συντάττω (αἰτιολο-
 γῶ προσηκόντως) ἐπίσημον ἔγ-
 γραφον.

LIBELLISTE, λίβελλογράφος.

LIBER (Λιν.), ἡ μάταξ τοῦ πλοῦτος
 καὶ τοῦ εὐλοῦ τσούπα, βύβλος.

LIBERAL, E (καὶ ἐπὶ -EMENT),
 φιλελεύθερος. S. ἐλευθέριος.

LIBERALISER, ρ. ὀργανίζω ἐπὶ τὸ
 φιλελευθερώτερον.

LIBERALISME, ἀκρατος φιλελευ-
 θερία.

LIBERALITE, θ. ἐλευθεριότης. S.
 μεγαλοδωρία, φιλοδωρήμα.

LIBERATIONNE, ἡλικία, ἐλευθερωτής.

LIBERATIONNE, INE, ὁ συντελὼν πρὸς

LIBERATIONNE, θ. ἄφρασις (χρέους,
 δουλείας κτλ.).

LIBERER (τὸ E τρέπεται πρὸς τὸν
 ἀφώνων εἰς E), ρ. ἀπαλλάττω
 (χρέους, δουλείας κτλ.).

LIBERTE, θ. ἐλευθερία.

LIBERTISME, ἐπιθ. ἐλευθεροκτο-
 νία. || (ὡς οὖς) ἐλευθεροκτόνος.

LIBERTIN, INE, ἐκδιδητημένος,
 φαυλίσκος, ἄσωτος. ἀκατός.

S. (ἐπὶ πράγμα.) ἀκόλαστος.

LIBERTINAGE, ἀκολασία, κακοῦ-
 θεία.

LIBERTINER, ρ. ἀκολασταίνω. ἀ-
 τακτῶ.

LIBERTINEUX, EUSE, ἀσελγής, ἀκό-
 λαστος.

LIBERTINE, βιβλιοπώλης.

LIBERTINE, θ. βιβλιοπωλία, -λῆτον.

LIBERTIN, θ. (ἀρν.) ἡ φαينو-
 μένη ταλάντευσις τῆς σελήνης
 περὶ τὸν ἄξονά της.

LIEBE, ἐπίθ. ἐλευθερός.
LIEBEMENT, ἐπίθ. ἐλευθερίως.
LICK, 0. κονίστρα, στάδιον. S. οηλυκὸν λαγωνικόν. S. (ὕφαντ.) ὅδε **LISSE**.
LICENCE, 0. ἄδεια. S. ἀκολασία.
LICENCIEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-
LICENCIER, ῥ. ἀπολύω (τὸ στρά-
 τευμα). || (ἢ πθ. μετ. ὡς ἐπίθ.)
 ἀπολεῖ/υμένος, ἄφετος. ||. (ὡς
 οὖς.) λύτης (πανεπιστημίου).
LICENCIEX, EUSE, (καὶ ἐπίθ.)-
E-MENT, ἀκύλαστος, ἄσμενος.
LICHEN, λειχήν, (φυτ.).
LICITATION, 0. τὸ οὖς. τοῦ **LI-
 CITER**.
LICITE (καὶ ἐπίθ. -**E-MENT**), ἐπίθ.
 θεμιτός.
LICITER, ῥ. ἐκποιῶ διὰ πλειστη-
 ρασμοῦ (κτῆμα ἀνήκον εἰς πολ-
 λούς).
LICORNE, 0. μονόκερως (ζῶον
 μυθ.). S. — de mer, εἰδ. κη-
 τούς, (ἀλλ.) **NARVAL**.
LICOU ἢ **LICOL**, καπίστρι.
LICTEUR, ῥαβδόδουλος, (παρ' Ῥωμ.)
LIE, 0. ὑποστάθμη, καταπάτι.
 2) (ἐπίθ.) φαεινός. ||. **chère**—,
 εἰσχα.
LIEGE, φελλός.
LIEGER (τὸ εἰς τρέπεται πρὸ τῶν
 ἀφώνων εἰς **E**), ῥ. ὀπλιζῶ (τὴν
 περιφέρειαν τοῦ δικτύου) με φελ-
 λόν.
LIEN, δεσμός. ||. (πλθ.) δεσμά.
LIENNE, 0. (ὕφαντ.), κλωστή τοῦ
 ἐτήμιου μὴ διαπερασθεῖσα ὑπὸ
 τοῦ ὑφάδου.
LIER, ῥ. δένω. συνδέω.
LIERRE, κισσός, (φυτ.).
LIESSE, 0. (παλ.), εὐθυμία, ἀγαλ-
 λίασις.
LIEU, τόπος. μέρος. S. ἀφορμή.
 ||. (πλθ.) κατατόπια (οἰκίας κτ.).
 ||. **lieux** (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ)
 d'naissance, ἀναγκαιόν. ||. avoir
 —, συμβαίνειν, γίνεσθαι. ||. au
 —de, ἀντί. ||. au—que, ἐν ᾧ.
 ||. en premier(second)—, πρῶ-
 τον, δεύτερον. ||. en dernier—,
 τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους.
LIEUX, 0. λεῦγα, (μέτρον ἐκτάσ.).
LIEUX, 0. δένιον (τὰ χειρόβολα),
 ἀμαλλοδιτήρ.
LIEUTENANT, 0. ὁ βαθμός τοῦ-
LIEUTENANT, τοποτηρητής. ὁ ἀ-

μείσας μετὰ τὸν ἀνώτερον ἀξιω-
 ματικός, ὑπολογαγός κτλ.
LIEVRE, λαγώς, (ζ.).
LIGAMENT, ῥ. λεπτή συνδέουσα
 τοὺς ἄρμους τῶν ὀστέων κτλ.
LIGAMENTEX, EUSE, συγκεκλιμένος
 ἀπὸ ἵνας.
LIGATURE, 0. κλωστή (ταῖνία κτ.).
 διὰ δέσιμον ἀρτηρίας ἢ φλεβο-
 τομουμένου. S. ὀρχοπέδη, (πά-
 θος).
LIGATUREN, ῥ. δένω με **ligature**.
LIGE, ἐπίθ. τιμάριον ἢ τιμαριώ-
 της υποτελής.
LIGNAGE, (παλ.), γενεὰ, σειρο-
 λόγι.
LIGNE, 0. γραμμή. ἀράδα, εἰσχο-
 S. ὁ ἰσημερινός (κύκλος). S.
 ὁρμιὰ, βόλτα.
LIGNÉE, 0. σειρά γένους, σειρο-
 λόγι.
LIGNEE, ῥ. σημαδεύω με γραμ-
 μὰς, χαράζω.
LIGNEROLLE, 0. (ζυγ.), σπάγος
 κλωτρίμενος ἀπὸ παλαιόσχονα.
LIGNETTE, νῆμα (κλωστή) διὰ δι-
 κτυα ἢ ὁρμιδία.
LIGNEUX, κλωσὴ πισσωμένη (τῶν
 ὑποδηματοβράχιων).
LIGNEUX, EUSE, ξυλωδής.
LIGNIFICATION, 0. τὸ οὖς. τοῦ-
LIGNIFIER (se—), ῥ. μεταβάλλομαι
 εἰς ξύλον.
LIGNIFORME, ἐπίθ. ὁ ἐν εἶδει ξύ-
 λου.
LIGNITE, εἶδος ὀρυκτοῦ, ξυλίτης.
LIGNIVORE, ἐπίθ. ξυλωφάγος.
LIGNOLET, σειρά σχιστολίθων ἐπὶ
 τῆς κορυφῆς στέγης.
LIGUE, 0. συμμαχία, ὁμοσπονδία.
 S. (ἰδίως) ἡ ἐν Γαλλίᾳ κατὰ
 τῶν Καθολικιστῶν περὶ τὰ τέλη
 τοῦ 15 αἰῶνος. S. (ἐπὶ κακοῦ)
 συνωμοσία, συμμορία.
LIGUER, ῥ. συνδέω (ῥ. μετ.) -ομαι
 εἰς συμμαχίαν.
LIGUEUR, EUSE, μέλος τῆς ἐπὶ Ἐρ-
 βίκου Γ' καὶ Δ' συμμαχίας.
LILAS, πασχάλη, (ζῶν). S. τὸ
 χρώμα τοῦ ἄνθος τῆς λειλακῆ.
LILASÉE, 0. κρινειδὲς (κρινει-
 δὲς) φυτόν.
LIMACK, 0. γυμνοσάλιαγκος. 2)
 εἶδος νόσου (στυλ τοῦ ποδός)
 τῶν βοῶν.
LIMACON, κοχλίας, σάλιαγκος.
LIMAILLÉ, 0. ῥινίσματα μέταλλοι.

LIMANDE, 0. ψησσί, (ἰχθ.).
LIMBE, ἄκρα περιφέρειας, ἀντὺ.
 2) (πλ.) ὁ τόπος ὅπου ὑπάγουν
 αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν κτλ.
LIME, 0. ῥινί. 2) γλυκολεῖμονον.
LIMER, ῥ. ῥινίζω.
LIMIER, λαγωνικόν, λαγάρι.
LIMITATIF, IVE, περιοριστικός.
LIMITATION, 0. περιορισμός.
LIMITE, 0. ὄριον, σύνορον.
LIMITER, ῥ. περιορίζω.
LIMITROPHE, ἐπίθ. συνορεύων, ὁ-
 μορός.
LIMON, ἱλὺς, λάσπη ποταμοῦ.
 2) οἱ βραχίονες τῆς διτράχου
 ἀμάξης. 3) λειμώνιον.
LIMONADE, 0. λειμωνάδα.
LIMONADIER, **EUSE**, ὁ πωλῶν λη-
 μονάδων.
LIMONEUX, EUSE, ὁ ἔχων ἱλὺν
 (λάσπην).
LIMONIER, ἀλογον διτράχου ἀμά-
 ξης. 2) λειμωνιή, (δένδρ.).
LIMONIERE, 0. δίφρος διτράχου
 ἀμάξης.
LIMPIDIE, ἐπίθ. διαυγής, διετής.
LIMPIDITÉ, 0. τὸ διαυγές (τοῦ ὁ-
 δατος).
LIMUNE, 0. ῥινίσμα.
LIN, λίνον, λινάρι, (φυτ.).
LINAIRE, 0. ἀγριολλινάρον, (φυτ.).
LINCUL, σάβανον.
LINÉAIRE, ἐπίθ. ὁ διὰ γραμμῶν
 γραμμικός.
LINÉAMENT, μυστέρι (προσώπων).
 S. πρωτόγραμμα σκιαγραφη-
 ματος.
LINGE, πανί, πανικόν.
LINGER, **EUSE**, ἔμπορος λινῶν (σα-
 νικῶν), πανᾶς.
LINGERIE, 0. ἐμπόριον πανικῶν.
LINGOT, βέργα μαλᾶγματος.
LINGOTIERE, 0. καλούπι σιδήρεον
 διὰ τὰ εἰς βέργας μεταλλά-
 ξιν.
LINGUAL, **E**, ὁ τῆς γλώσσης.
LINGUISTE, γλωσσολόγος.
LINGUISTIQUE, 0. ἡ περὶ γλῶσ-
 σῶν ἐπιστήμη.
LINIERE, 0. γῆ ἐπαρμένη λινῶν.
LINIMENT, ἀλοιφή μαλακτικῆ.
LINON, λινῶν ἀραιὸν ὑφάσμα.
LINOT, ὅτι, φλυτζάνι, (πυλ.).
LINTEAU, ὑπέρθυρον, ξύλον ὡς
 νέχον τὸν ὑπὲρ τὴν οὐραν τῆς
 χαν.
LION, **ONNE**, λέων, λέαινα, (ζῴ-
 ον).
LIONCEAU, σκύμνος λέοντος.

LIPPE, θ. τὸ κάτω χεῖλος (ὅταν ᾖ χονδρόν).
LIPPER, θ. (παλ.), βλωμός, βοῦκα. *S.* φαγεῖ.
LIPPE, *E*, χεῖλος, πρόχειλος.
LIQUÉFACTION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ-
LIQUÉFIER, ῥ. ὑγροποιῶ, ἀναλύω, τήνω.
LIQUEUR, θ. ὑγρόν. *S.* ποτόν. ῥοζέ.
LIQUEUREUX, *EUSE*, = **LIQUEOREUX**.
LIQUIDATEUR, ξεκαθαριστής (λογαριασμοῦ).
LIQUIDATION, θ. ξεκαθάρισμα (λογαριασμοῦ κτλ.).
LIQUIDE, ἐπιθ. ῥευστός, ὑγρός. *S.* (μνμ.) καθάρος. *||* (οὖσ. πλθ.) τὰ ῥευστά, τὰ ποτά.
LIQUIDER, ῥ. ξεκαθαρίζω (λογαριασμόν). *S.* *se*—, ἐξαφλῶ.
LIQUIDITÉ, θ. τὸ ῥευστόν (ῥοῦ-
LIQUOREUX, *EUSE*, ὁ τῶν γλυκῶν ποτῶν (οἶνος) γλυκάζων.
LIQUORISTE, ὁ κατασκευάζων πο-
LIRE (*lis*; *lisais*; *lirai*; *lus*; *lu*), ῥ. ἀναγινώσκω, διαβάσκω.
LIS, κρίνος, (φυτ. καὶ ἄνθ.).
LISER, σειρῆτι στενόν. οὐία ται-
LISEREN, ῥ. περιβάλλω μὲ σει-
LISON ἢ **LISER**, (ισίνη, φυτ.).
LISSEUR, *EUSE*, ὁ ἀναγινώσκων (πολλά).
LISSEUR (καὶ ἐπ.ῥ. -**EMENT**), ἐπιθ. ἀναγνώστος.
LISSEUR, θ. παρυφή, οὐία ὑφά-
LISSEUR, *S.* αἱ ταινίαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν κρατοῦσιν αἱ τροφοὶ τὰ ἐκχόμενα περιπατεῖν νήπια. *S.* (μνμ.) αἱ ἐσχατιαὶ ἐπαρχίας.
LISSEUR, τὸ ἐξολογ. τῆς ἀμάξης ἐπὶ τοῦ ὁποῦ στήριζονται οἱ ὑπο-
LISSEUR, τὸ οὖσ. τοῦ **LISSEUR**.
LISSEUR, ἐπιθ. λείος. *S.* (οὖσ. θ.) μιστὰ τοῦ ἐργαλείου. *S.* (ναυτ.) τὸν συνέχον τὰ μέλη τοῦ πλοίου καὶ χρησιμεύον πρὸς αἰρίσιν τῶν καταστροφμάτων, (καρβλ. **PRÉCINTÉ**).
LISSEUR, ἡ λείότης (ὑφάσματος κτλ.).
LISSEUR, τὸ δέσιμον τῆς λαχάρεως.
LISSEUR, ῥ. κάμνω λείον, σιλδώνω.

LISSEUR, *EUSE*, ὁ σιλδώνων τὰ δέρματα (τὰ ὑφάσματα κτλ.).
LISSIEN, ὁ κατασκευάζων τὰ ὑ-
LISSEUR, ἐργαλεῖον πρὸς λείωσιν, λιστρον, σιλδωτρον.
LISSEUR, θ. σιλδωμά.
LISSEUR, θ. κατάλογος. *||* - *civile*, ἡ ἐπιχορηγήσεις τοῦ στέμματος.
LISSEUR, (ναυτ.), ὑποκορ. τοῦ **LISSEUR**.
LIT, κρεβάτι, κλίνη, στρώμα. *||* *faire lit à part*, κοιμάσθαι χωριστά.
LITANIES, θ. πλθ. ἐκτενής (δέη-
LITANIE, λιτανεία. *S.* (μνμ.) διε-
LITANIE, καὶ ὁχληρὰ ἐπαριθμη-
LITTEAU, σειρὰ χρωματισμένη εἰς τὰ κεφαλάρια πετσέτας.
LITER, ῥ. παστίνω (στοιβάζω) τὰ ὑφάρια. *S.* σκεπάζω τὴν οὐρανὸν τῆς ἐρείας ἵνα μείνῃ ἄβατος.
LITTEUR, θ. κρεβάτιστρον.
LITTEUR, *EUSE*, ὁ σκεπάζων τὰς οὐκας τῆς ἐρείας.
LITHARGE, θ. λιθάργυρος.
LITHOGRAPHIE, -**GRAPHIE**, θ. -**GRA-
PHIE, ῥ. -**GRAPHIQUE**, ἐπιθ. λιθογράφος, -γραφία, -γραφω, -γραφικός.
LITHOTRITEUR, λιθοθρύπτης, ἐρ-
LITHOTRITIE, θ. λιθοθρύψα, σύν-
LITHOTRITIE, τὸ ἐν τῇ κύστει λίθου.
LITHOTRITIE, θ. ἄχρον διὰ στρώμα τῶν ἱππῶν κτλ. *2*) εἶδ. ὁχί-
LITHOTRITIE, ἡ φορεῖς, ἀπὴν, ταχ-
LITIGE, ἀμφισβήτησις.
LITIGIEUX, *EUSE*, ἀμφισβητήσι-
LITIGIEUX, θ. σχῆμα ῥητορικῆς τὸ κατ' ἐλάττωσιν.
LITRE, λίτρα, (μέτρον χωρητ.).
LITRON, παλαιὸν τι μέτρον χω-
LITTEUR (καὶ ἐπ.ῥ. -**EMENT**), ἐπιθ. φιλολογικός.
LITTEUR, *E*, (καὶ ἐπ.ῥ. -**EMENT**, ὁ κατὰ γράμμα. *||* *le grec*—, ἡ ἀρχαία ἐλληνική.
LITTEUR, θ. τὸ κατὰ γράμμα.
LITTEUR, φιλόλογος.
LITTEUR, θ. φιλολογία.
LITTEUR, *E*, προσάκτιος. *||* (οὖσ.) ἡ παραλλ.**

LITURGIE, θ. τυπικόν. λιτουργ-
LITURGIQUE, ἐπιθ. λιτουργικός.
LITURGISTE, συντάκτης τυπικοῦ.
LITURGE, θ. (σχοινί κτλ. διὰ) δέσι-
LITURGE, θ. λιγυστικόν, ὀρευσί-
LITURGE, λινον, (φυτ.).
LIVIDE, ἐπιθ. πελιδνός, μελανός.
LIVIDITÉ, θ. πελιδνότης.
LIVRAISON, θ. παράδοσις (πραγ-
LIVRAISON, *S.* μέρος (φυλά-
LIVRE, βιβλίον. *S.* (παλ.) λίτρα (σταθμός καὶ νόμισμα).
LIVRE, ἐνδυμασία (στολή) ὀπηρε-
LIVRE, (οἱ ὀπηρεταί) μεγατέρας. *S.* τὸ δέριμα διαφόρων ζώων τὸν πρὶν-
LIVRE, ῥ. παραδίδω (τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός). *S.* συγκροτῶ (μάχην).
LIVRE, βιβλίον. σημειωμα-
LIVRE, τὰν σερρατιῶν ἢ ἐργάτων,
LIVRE, ἐπιθ. ὁ τῶν λοβῶν ἢ ἐν εἰδεί λοβῶν.
LOBE, ὁβός (τοῦ ἥπατος κτλ.).
LOBE, *de*, διτρημένος εἰς λοβούς.
LOBULAIRE, ἐπιθ. ὁ ἐν εἰδεί-
LOBULE, μικρὸς λοβός.
LOBULE, *de*, διτρημένος εἰς μι-
LOBULE, μικρὸς λοβός.
LOCAL, *E* (καὶ ἐπ.ῥ. -**EMENT**, το-
LOCAL, *||* (οὖσ.) τοποθεσία, τό-
LOCALISATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ-
LOCALISER, ῥ. τοποθετῶ.
LOCALITÉ, θ. ἡ κατάστασις τοῦ τόπου. (πλθ.) τὰ κατετόπια.
LOCATAIRE, ἐνοικέτωρ.
LOCATIF, *ive*, ὁ τοῦ ἐνοικίου.
LOCATION, θ. (ἐνοικίασμα).
LOC, (ναυτ.), ἐργαλεῖον πρὸς κα-
LOC, τὸ οὖσ. τοῦ **LOC**.
LOCHE, καθιδί ποταμοῦ, (ἰχθ.).
LOCHE, ῥ. κουὺ τὰ καλούπια τῆς λαχάρεως ἵνα ξεκαλλήσωσι τὰ λαχαροκέφαλα. *||* (οὖδ.) κου-
LOCHE, *de*, ὁ τῶν λοχίων.
LOCHE, θ. πλθ. τὰ λόγια.
LOCOMOTEUR, τρέις, ὁ συνεγών πρὸς μετακίνησιν.
LOCOMOTIF, *ive*, ὁ τῆς-

LOCOMOTION, θ. μετακίνησις, μετατόπισις.

LOCOMOTIVE, θ. ἡ ἄμαξα ἢ φέρουσα τὴν μηχανὴν τοῦ σιδηροδρόμου.

LOCOMOTIVITÉ, θ. ἡ πρὸς μετατόπισιν ιδιότης τῶν ζώων.

LOQUET, τὸ χονδρότερον μαλλί.

LOCUIE, θ. (βεν.), μικρὸν χώρισμα (κοιλίωμα).

LOCULEUX, EUSE, διηρημένος εἰς μικρά χωρίσματα.

LOCUSTAINE, ἐπίθ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀκρίδος.

LOCUSTE, θ. ἀκρίς.

LOCUTION, θ. φράσις ἰδιαιτέρα.

LOF, (ναυτ.), τὸ πρὸς τὸν ἀνέμον μέρος τοῦ πλοίου ἢ τοῦ ἱστίου.

LOGARITHME, λογάριθμος.

LOGARITHMIQUE, ἐπίθ. ὁ τῶν λογαριθμῶν.

LOGE, θ. οἰκίσκος. S. θεωρεῖον (θεάτριον). S. σύλλογος τῶν φρανμασίων.

LOGEABLE, ἐπίθ. κατοικήσιμος.

LOGEMENT, κατοικία (συνθήκη), ἐνοικίωμα.

LOGGER (πρὸ τοῦ A ὅς ὁ ἐπενέθεται μετὰ τὸ αὐτὸ ε), ῥ. κατοικῶ.

||. (μτβτ.) δίδω κατοικίαν (κάμαραν κτλ.) εἰς τινα.

LOGEUR, ὁ ἐνοικιάζων στρωμένα δωμάτια.

LOGICIEEN, ENNE, εἰδήμων τῆς λογικῆς.

LOGIQUE, θ. ἡ λογικὴ (τέχνη).

LOGIQUEMENT, ἐπίρ. λογικῶς.

LOGIS, κατάλυμα, οἶκός, κατοικία.

LOGOGRIFFE, (λογο)γρίφος.

LOGUER, ῥ. διαβρέχει εἰσὶν τὰ καλούπια τῆς ξαχάρως.

LOQUETTE, θ. (ναυτ.), σχοινίου προσδεγόμενον εἰς τὴν ἄκρην τοῦ πηλαμαρίου πρὸς ῥυμούλκην τῶν πλοίων.

LOI, θ. νόμος. ||. homme de—, νομικός, νομοδιδάσκαλος.

LOIN, ἐπίρ. μακρὰν. ||. revenir de— (de bien —), ἀναλαμβάνειν ἀπὸ βαρείας ἀσθενείας, ἀπ' ἀλλάττεσθαι μεγάλου κινδύνου.

||. de—, πολλὰ σπανίως.

LOINTAIN, E, μακρυνός. S. ἀπόστασις. (ζωγραφ.) ἀποψις, τὸ ἀποπτον.

LOIN, μυωδός, ἐλαδός, (ζ.).

LOISIBLE, ἐπίθ. θεμιτός, ἐπιτετραμμένος.

LOISIR, καιρὸς (διαθέσιμος), εὐκαιρία, ἄδεια. ἄνευσις.

LOMBAIRE, ἐπίθ. ὁ περὶ τὰς ψόας.

LOMBARD, δανειστικὸν κατάστημα, δανειστήριον.

LOMBES, πλθ. αἱ ψόαι, τὰ ἀπάκια.

LOMBRIE, γαιοστρόφις.

LOMBRICAIRE, θ. εἶδος φυτοῦ (φύκου).

LONG, UE, μακρὸς, μακρὸς, διεξοδικός, βραδύς. ||. (οὐσ.) μήκος. ||. (lunette de) longue vue, τηλεσκοπίον. ||. seigneur de —, ὁ σχίζων μακρὰν δοκὸν εἰς σάβδα.

||. au long, κατ' ἔκτασιν. ||. à la longue, ἐπὶ τέλος.

LONGANIMITÉ, θ. μεγαλοψυχία, μακροθυμία.

LONGE, θ. λωρί, ῥυτίς, καπρίρι. S. πλευρία σφακτοῦ (ἰδίως δὲ βοιδέλλου).

LONGER, ῥ. βαδίζω κατὰ μήκος ποταμοῦ κτλ.), παραπορεύομαι.

LONGEVITÉ, θ. μακροβιότης.

LONGICAUDRE, ἐπίθ. μακρόουρος.

LONGICOLE, ἐπίθ. μακροκαίτης, μακροτράχηλος.

LONGICOURNE, ἐπίθ. μακροκέραιος.

LONGIFOLIE, E, μακροφύλλος.

LONGIMANE, ἐπίθ. μακρόχειρ.

LONGIPÈDE, ἐπίθ. μακρόπους ἢ μακρόμυχος.

LONGIROSTRE, ἐπίθ. μακρόρυγχος. μακρορόμφος.

LONGITUDE, θ. μήκος γεωγραφικόν.

LONGITUDINAL, E, (καὶ ἐπίρ.) — EMENT, ὁ κατὰ μήκος, ἐπιμήκης.

LONGISCULE, ἐπ. μακροῦτσικος.

LONG-PIC (A —), ἐπίρ. (ναυτ.) καθέτως ἐπὶ τῆς ἀγκύρας.

LONGTEMPS, ἐπίρ. πολὺς καιρὸς. ||. depuis —, πρὸ πολλοῦ.

LONGUEMENT, ἐπίρ. πολὺν καιρὸν, ἐπὶ μακρόν, κατ' ἔκτασιν.

LONGUEUR, E, ὁλίγον μακρὸς, μακροῦτσικος.

LONGUEUR, θ. μήκος, μέκος. ἀργοπορία. ἀπεραντολογία.

LOPIN, (παλ.), κομμάτι. μερίδιον.

LOQUACE, ἐπίθ. λόλος, ἀδόλεσχος.

LOQUACITÉ, θ. λαλία, ἀδόλεσχία.

LOQUE, θ. κομμάτιον παντός, κερδί.

LOQUET, μάνδαλος (θόρας). 2)
μαλλί πρόστοχον.

LOQUETEUX, μανδαλάκι.

LOQUETTE, θ. κομματάκι παντός κτλ.

LORD, αὐθέντης, (τίτλος τῶν μεγιστάνων εἰς τὴν Ἀγγλ.).

LORETTE, θ. εἶδος ἐταίρας ἢ πάλλακίδος.

LORENAGE, θ. ἡ μισθία ἐρωτική.

LORENEN, ῥ. κυττάζω μετὰ τὴν ἄκρην τοῦ ἡμιστίου ἢ μετὰ τὸ διόπτρον. κατοπτίζω. S. (συνήθ.)

ἔχω εἰς τὸ ἡμίτι, καλοκατακίζω.

LORENETTE, θ. μικρὸν τηλεσκοπίον, διόπτρον.

LORENEN, EUSE, ὁ βλέπων διὰ τοῦ διόπτρου.

LORENON, μόνον ὁμιματούχλιον.

LORECAIRE, ἐπίθ. ὁ ἐν εἴδει λωρού.

LORIOT, γλωρίων ἢ χαράριον (πεν.).

LORS, (ἐπίρ.) τότε. καθ' ὅταν καὶ ῥόν, ὅτε.

LORSQU', (σύνδ.), ὅταν, ὅτε.

LOR, (παλ.), ἔπαινος.

LOREANOK, θ. ῥόμβος.

LOT, μερίδιον (κληρονομία κτλ.) S. λαχνός. τύχη.

LOTTERIE, θ. λαχέιον, λότος.

LOTIER, τριφύλλι, (φυτ.).

LOTION, θ. κλύσις, ξέπλυμα.

LOTIONNER, ῥ. (λατρ.) πλύνω, κλύω.

LOTIN, ῥ. διαίρῳ εἰς μερίδια.

LOTO, εἶδος λαχέλου (λότου).

LOTTE, θ. εἶδος ἰχθύος ποταμίου γενεήτης.

LOUABLE (καὶ ἐπίρ. — EMENT), ἐπίθ. ἐπαινετός, ἀξιέπαινος.

LOUAGE, (ἐ)νοίκιον, (ἐ)νοικίασμα.

LOUANGE, θ. ἐπαινος, ἐγκώμιον.

LOUANGER, ῥ. ἐπαινῶ, ἐγκωμίζω.

LOUANGEN, EUSE, ὁ συναισθάνων ἐπαινῶν (ἀδικημάτων).

LOUBINE, θ. εἶδος ἰχθύος. (παλ.) BARD.

LOUCHER, ἐπίθ. παραβόλως, ἀλίσθως.

LOUCHER, ῥ. (μην.) θολός. S. (μφορ.) ἀσαφής. χαλάνων, ἀσαφισμένος. ||. (ὡς οὐσ.) ἀσαφεία κτλ.

LOUCHER, ῥ. ἀλλοθωρίζω.

LOUCHET, τσαπί, σκαπάνη.

ΛΟΥΕΡ, ῥ. (ἐ)νοικιάζω. 2) ἐπαι-
νῶ.
ΛΟΥΕΥΕ, **EUSE**, ὁ δίδων τι με ἐνοί-
κιον.
ΛΟΥΙΣ, χρυσὸν νόμισμα τῆς Γαλλ.
ΛΟΥΡ, λύκος, (ζ.). || — **de mer**,
ἑδος ἰχθύος, (ἄλλ.) **BARD**. ||
saut de—, τάφρος κήπου.
ΛΟΥΕ-ΣΕΡΒΙΕ, λυγξ, ῥήσος, (ζ.).
ΛΟΥΡΕ, ὁ ὄγκωμα φυσικόν, ὕδωρ.
§. μικροσκοπικὸν ἀμφικυρτόν.
ΛΟΥΡ-ΓΑΡΟΥ, λυκάνθρωπος, μι-
σάνθρωπος.
ΛΟΥΡΕ, **E**, βαρύς. §. νωρὸς, δυσ-
κίνητος.
ΛΟΥΡΔΑΥ, **E**, χονδρὸς, σκαίδος,
χωριάτης.
ΛΟΥΡΔΕΜΕΝΤ, ἐπὶ ῥ. βαρέως. πα-
γλῶς. δεινῶς.
ΛΟΥΡΔΕΝΙΕ, ὁ. χωριάτις, ἀνοη-
τὴς.
ΛΟΥΡΔΕΥ, ὁ. βαρύτες (μυθολογ.).
ΛΟΥΣΤΙΣ, γελιοιστής, μασκαράς.
ΛΟΥΤΗΚ, ὁ. ἐνυδρὶς, βύδρα, (ζ.). §.
(ἀρσ.) δέρμα (γυναικικόν) βύ-
δρας.
ΛΟΥΝΕ, ὁ. λύκαινα. 2) ἐργα-
σίαν ἐμβαλλόμενον εἰς τὴν ἐπὶ
τοῦ ῥ. πτῆν τῶν πετρῶν ἵνα ἀν-
τὶλκωνται ἐκδόλως.
ΛΟΥΝΕ, ῥ. τρυπῶ ἢ ἀνέλκω τὴν
πτῆραν διὰ τοῦ **ΛΟΥΝΕ**.
ΛΟΥΝΕΤΑΓΕ, τὸ οὖς. τοῦ **ΛΟΥΝΕ-
ΤΗ**.
ΛΟΥΝΕΤΑΥ, κουτάβι λύκου, λυ-
κόπουλον. §. ἐργαλείον (σφήνα)
τῶν οἰκοδόμων.
ΛΟΥΝΕΤΗ, ῥ. κοπανίζω τὸ μαλ-
λόν διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐργα-
λείου. 2) (ἢ λύκαινα) γεννᾷ.
ΛΟΥΝΕΤΕΡΙΕ, ὁ. σκευὴ πρὸς λυ-
κοθρίαν.
ΛΟΥΝΕΤΗ, ἐπιστάτης τῆς πρὸς
λυκοθρίαν σκευῆς.
ΛΟΥΝΟΥΕ, ῥ. ἀρμενίζω πλάγια,
λοδοδρομῶ, βολεταιζάρω. §.
(μυθολογ.) μετέρχομαι πλαγίως.
ΛΟΥΝ, ῥ. (ναυτ.) κουλουριάζω
τὸ σχοινί.
ΛΟΥΑΙ, **E**, (καὶ ἐπὶ ῥ.) — **EMENT**, ἔ-
βαλος, πιστός, τίμιος.
ΛΟΥΑΥΤ, ὁ. χρηστότης, τιμιότης.
ΛΟΥΕ, ἐνοίκιον. §. μισθὸς ὅπτη-
του.
ΛΟΥΕ, ὁ. ἰδιοτροπία, παραξενιά,
(κοιν.) φεγγαριάτικον.

ΛΟΥΒΙΣΙΤΕ, ὁ. λαγνεία.
ΛΟΥΒΙΣΙΕ, ῥ. (διδασκ.), κάμνω
τι γλοιώδες, γλισχρόω.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ (καὶ ἐπὶ ῥ. — **EMENT**), ἐ-
πίθ. λάγνος.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. διαύγιον, φεγγίτης.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, τὸ λυχνικόν, ὕμνος
τῆς τοῦ ἁγίου.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ (καὶ ἐπὶ ῥ. — **EMENT**), ἐπὶ
φωτεινός.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. σαφηνεία.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ἱνὴ, ἐπικερδής.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, κέρδος.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. ὁ σταφυλῆτης.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. λάμπει ἀμυδρά.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ (καὶ ἐπὶ ῥ. — **EMENT**), ἐ-
πίθ. πένθος.
ΛΟΥ, ἀντὶ τοῦ γ'. ἐν. πρσ., αὐ-
τός. ||. (μετὰ τὴν ῥ.) τὸν, τὴν.
ΛΟΥ (luis; luisais; luisai; lui),
ῥ. λάμπω. φέγω. ὑαλίζω.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, **E**, φεγγόβολος, ὑαλι-
στερός, στιλπνός. ||. (οὖς.) ἢ
υαλίδα (ὕψωμα κτλ.).
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁσφυαλγία.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. φῶς. §. ἡ μικρὴ τρύ-
πα (ὅπου βάλλεται τὸ ἐμπύρευ-
μα) τῶν πυροβόλων. §. ἡ τρύπα
διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρει τὸ ὕδωρ
εἰς τὸν σωλῆνα τῆς ἀντλίας. §.
(μυθολογ.) φωστήρ.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ἡ ἀκρὰ (ἢ αὐτρά) τοῦ
φαινοῦ.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, πᾶν ὅ, τι φέγει. (γρφ.)
φωστήρ (τοῦ στερεώματος).
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, **EUSE**, φωτεινός.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ζαχαροκέφαλον ἐκλεκτόν
(τῆς ἀρίστης ποιότητος).
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ἐπίθ. σεληνικός.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. ἡ περίοδος ἐκάστης
σελήνης.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ἐπίθ. σεληνιζόμε-
νος. §. (κοιν.) ἔχων φεγγαριά-
τικα.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ἡ δευτέρα (τῆς ἐβδομά-
δος).
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. σελήνη, φεγγάρι.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. τηλεσκοπικόν, (Τ.)
δουλοπλῖνι. (πλθ.) ὁματοῦδία.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. κατασκευάζων τη-
λεσκοπία κτλ.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. μηνίσκος.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, **E**, ὁ ἐν εἰδεί μηνίσκου.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ ὁ. πλθ. τὰ λύκαινα
(ἐορτὴ τῶν παλ. Ῥωμ.)

ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, θέρμος, λουπινάρι, (φωτ.
καὶ ὄσπρ.).
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὄσπρ., θάρρος, εὐθυμία.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, τὸ οὖς. τοῦ **ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ**,
στιλβόμα.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, **E**, (ὕδωρ) καθάρσιον
τὸ διὰ τοὺς ἀγνισμοὺς χρησίμου.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ἐπὶ τῆς δυνάμει, ὑαλίδα, λου-
πινάρι. §. πολυκάνδελον. 2)
πενταετήρις, πενταετία.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ῥ. στιλβόνω, ὑαλίζω,
λουστράω.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, **EUSE**, ὁ στιλβόνων τὰ
δέρματα (τὰ ὑψώματα κτλ.).
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ κατασκευάζων πο-
λυκάνδελον.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. εἶδος μεταξὺ τοῦ ἔ-
δερματος ὑαλιστερό.
ΛΟΥ, μίγμα διὰ στούπωμα.
ΛΟΥ, ῥ. στούπωμα μετὰ **ΛΟΥ**.
ΛΟΥ, λαγούτον, βάρδιος (ζ.), εἶδ.
μους. ὄργανον.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, Λουθηρανισμός.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, **EUSE**, Λουθηρανός.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ κατασκευάζων λαγού-
τον κτλ.
ΛΟΥ, στοίχειδ. §. (μυθολογ.) σαρ-
πηδό.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ῥ. παρενοχλῶ, πειράζω.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ἀναλόγιον (ἐκκλησίας).
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. πᾶν (κυρ. καὶ μτμ.).
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ῥ. πᾶν (κυρ. ἢ μτμ.).
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, παλαιστής.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. ἐξάρθρωσις (κοκ-
κάλον).
ΛΟΥ, πολυτέλεια.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ῥ. ἐξαρθρόνω (κόκκαλον).
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. ἀτέλεια, λαγνεία.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, **EUSE**, (καὶ ἐπὶ ῥ.) — **E-
MENT**, ἀτελής, ἀκόλαστος.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. μηδικὴ πῶς, εἶδος
τριφυλλίου (διὰ βοσκήν).
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. ἀγρὸς (λυδῶν) με-
τριφυλλί.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ πᾶσων λυκαν-
θωρίων.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. λυκανθρώπις,
εἶδος ὑποχονδρίας.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, γυμνάσιον, λύκειον.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, λυκοπόδιον, (φωτ.).
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ἐπίθ. λυμφατικός.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ὁ. ὕψος τῶν σωματι-
κῶν τοῦ σώματος, νόμος.
ΛΟΥ, λυγξ, ζ.
ΛΟΥ, ὁ. λύρα.
ΛΟΥΒΙΣΙΟΝ, ἐπίθ. λυρικός.

MAC, τὸ δέκατον τρίτον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.

MA, ἀντμ. κτητ. Θηλ., ἡ ἐμή.
MACAIRE, ἐπιτίθεις ἀγύρτης (λα-
σπλάνος).

MACAQUE, γένος πιθήκων.

MACAREUX, εἶδος πτηνοῦ θαλασ-
σίου (ἀπτινυδίου).

MACARON, εἶδος ζυμαρικοῦ, ψα-
θοῦρι.

MACARONI, μακαρόνια.

MACÉDOINE, ὁ. παντεριμία, κυ-
κεών, κουρκουτί ή τουρλού.

MACÉRATION, τὸ οὖσ. τοῦ-

MACÉREN (τὸ εἶς τρέπεται πρὸ τῶν
ἀφώνων εἰς **RE**), ῥ. μουσγεύω εἰς
ψυχρόν. 2) (μτφρ.) ὑπωπιά-
ζω (σκληραγωγῶ) τὸ σῶμά μου.

MACHACOIRE, ἐργαλεῖον πρὸς κο-
πάνισμα τοῦ λινάρου.

MACHE, ὁ. εἶδος φυτοῦ (λαχανι-
κοῦ) καρδοειδούς, μυρῶνι (ἰ.).

MACHICOUIS, πολεμιστράς, μαζ-
κάκι.

MACHEFER, σκωρία σιδήρου ἀπο-
πίπτουσα εἰς τὰς καμίνους.

MACHELIÈRE, ἐπίθ. (δόδος) μαστι-
τήρ.

MACHEMOURE, (ναυτ.), ὀρθιμάτα
παξιμαδίων.

MACHEP, ῥ. μασσῶ.

MACHEUR, **EURE**, ὁ μασσῶν.

MACHICATOIRE, μάστιγμα, (ιατρ.).

MACHINAL, **E**, (καὶ ἐπίθ.) -**EMENT**,
μηχανικός.

MACHINATEUR, μηχανορῥάφος,
ῥαδιοῦργος.

MACHINATION, ὁ. μηχανορῥαφία,
σκευωρία.

MACHINE, ὁ. μηχανή (κυρ. καὶ
μτφρ.).

MACHINER, ῥ. μηχανορῥαφῶ.

MACHINISME, μηχανισμός.

MACHINISTE, μηχανοποιός.

MACHOIRE, ὁ. σιαγών.

MACHONNER, ῥ. μασσουλίζω.

MACHURE, ὁ. ἐλάτιωμα (ὡς ἐκ
τῆς κναφεύσεως) τῆς ἐρίας.

MACHURER, ῥ. μουντζουρόνω.

MAGIS, φλόδα μοσχοκαρδῶ.

MACLE, ὁ. ὡς **MACHRE**.

MACLE, ῥ. ἀνακατόνω τὴν λε-
λυμένην ὕαλον.

MAGON, κτίστης.

MAGONNAGE, κτίσιμον (τοίχου).

MAGONNER, ῥ. κτίζω (τοίχον).

MAGONNERIE, ὁ. κατασκευάσμα
κτιστόν.

MAGONNIQUE, ἐπίθ. φραγμασσω-
νικός.

MACQUE, ὁ. κόπανος τοῦ λινάρου,
στόππος.

MACQUER, ῥ. κοπανίζω τὸ λινάρι
κτλ.

MACRE, ὁ. τρίβολος ὁ ἐνυδρος,
(φωτ.).

MACREUSE, ὁ. εἶδος ἀγριόπαπ-
πας.

MACULATURE, ὁ. φύλλον χάρτου
ἔχρηστον.

MACULE, ὁ. κηλὶς.

MACULER, ῥ. κηλιδῶ.

MADAME, ὁ. κυρία, (προσφώνησις
πρὸς γυναῖκα ὑπανδρῶν).

MADRÉFACTION, τὸ οὖσ. τοῦ-

MADRÉFIER, ῥ. ὑγραίνω (ιατρικόν).

MADENOISELLE, ὁ. κυρία, (προσ-
φώνησις πρὸς γυναῖκα ἀνύπαν-
δρῶν).

MADONE, εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, Πα-
ναγία.

MADRAGUE, ὁ. = **BORDIGUE**.

MADRAS, ὕφασμα βαμβακομέτα-
ξον.

MADRE, **ÈRE**, κατάστασις, ῥαντός.
§. (μτφρ.) πανούργος.

MADRÉFONE, εἶδος λιθοφύτου, (ἀ-
στερωτῶν) πολυπόδιον.

MADRIER, σανίδι πολλὰ χονδρὸν,
μαδέρι.

MADRIGAL, ποιημάτιον εὐφρὲς ἐ-
ρωτικόν.

MADRUPE, ὁ. ποικιλία (μαρμά-
ρου, σαπωνίου κτλ.).

MAFLU, **UE**, φουσκομάγουλος.

MAGASIN, ἀποθήκη, μαγαζεί.

MAGASINAGE, βάσιμον εἰς μα-
γαζεῖον.

MAGASINIER, φύλαξ (ἐπιστάτης)
μαγαζείου.

MAGE, Μάγος (παρὰ Πέρσαις).

MAGICIEN, -**ENNE**, μάγος, -γισσα.

MAGIE, ὁ. μαγεία.

MAGIQUE, ἐπίθ. μαγικός.

MAGISTER, γραμματοδιδάσκαλος.
MAGISTÈRE, ἡ ἀξία τοῦ μεγάλου
Μαίστορος (ταξίαρχου) τῆς **MAL-**
τας.

MAGISTRAL, **E**, (ἔξ ἐπίθ.) -**EMENT**,
διδακταλικός.

MAGISTRAT, πολιτικός ἡ δικαστι-
κὸς ἀξιωματικός.

MAGISTRATURE, ὁ. τὸ ἀξίωμα καὶ
ὁ σύλλογος τῶν δικαστικῶν ἡ
πολιτικῶν ἀξιωματικῶν.

MAGNANIME (καὶ ἐπίθ. -**EMENT**),
ἐπίθ. μεγαλόψυχος.

MAGNANIMITÉ, ὁ. μεγαλόψυχη.

MAGNAT, μεριστὰν (τῆς Πολων.
καὶ Οὐγγρ.).

MAGNÉSIE, ὁ. μαγνησία (γῆ).

MAGNÉTIQUE, ὁ. μαγνητικός.

MAGNÉTISATION, ὁ. μαγνητισμός.

MAGNÉTISER, ῥ. μαγνητίζω.

MAGNÉTISEUR, μαγνητιστής.

MAGNÉTISME, μαγνητισμός.

MAGNIFICAT (Λατ.), μεγαλυνάρι-
ον, (ὕμνος ἐκκλησι.).

MAGNIFICENCE, ὁ. μεγαλοπρε-
πεία.

MAGNIFIQUE, (καὶ ἐπίθ. -**EMENT**)
ἐπίθ. μεγαλοπρεπής.

MAGOT, εἰδωλὸν τερατομύθου
(τῶν Κινέζων κλπ.). §. εἶδος

μεγάλου πιθήκου. §. ἄνθρωπος
ἀσχημοκαμωμένος, ἀσχημώ-
θωπος. §. χρήματα ὑποκαρι-
σμένα.

MAHOMÉTAN, **E**, Μωαμεθανός.

MAHOMÉTISME, Μωαμεθανισμός.

MAI, μάϊος. §. εἴφανος τῆς προ-
τομαίας.

MAIGRE, ἐπίθ. ἱσχνός, λιγνός. §.
νηστήσιμος. §. (μτμ.) λιπρὸς

ἐξήρος. λεπτός. ἀπχός. || (ὡς
οὖσ.) τὸ ψαχνὸν μέρος τοῦ κρι-
τός. || **faire**—, τρώγω νηστή-
σιμα, νηστεύω.

MAIGRELET, **ETTE**, λιγνότης.

MAIGREMENT, ἐπίθ. γλισχρῶς, πε-
νιχρῶς.

MAIGRET, **ETTE**, ὑποκορ. τοῦ **MAI-**
GRE.

MAIGREUR, ὁ. ἱσχνότης, λιγνότης.

MAIGRI, ῥ. λιγνέω.

MAIL, σφύρα λιθοτόμου. §. εἶδος

ταϊδίας (σφαίρας) καὶ τὸ ξύλον
ἐν τῷ ὅποιον παίζεται.

MAILLE, 0. (ἀμ)μάτι (δικτύου),
πύλιντος (κάλτσας), κτλ. κρίκος
(ἄρκατος (ἀλυσιδωτοῦ). S. (παλ.)
λαβόν.

MAILLESPORT, αργυροειδὲς με-
τάλλινον τι μίγμα, ψευδάργυρος.

MAILLER, ῥ. κτυπῶ με τὸ τύπα-
νον (τοκμάκι), στυπάζω.

MAILLERIE, 0. μύλος ὅπου κοπα-
νίζεται τὸ καννάδι.

MAILLET, σφυρί (ξύλινον) τοκμάκι.

MAILLETAGE, τὸ οὐστ. τοῦ-

MAILLETER, ῥ. (ναυτ.) περικα-
λύπτω με πλατυκέφαλα καρφί-
α τὰ βρεγμένα τοῦ ποιοῦ.

MAILLOCHIE, 0. εἶδος σφύρας τῶν
λυοτόμων καὶ βαρρυλοπιῶν.

MAILLOIN, πέτρα ἐπὶ τῆς ὁποίας
καπνίζουν τὰ λινὰ υφάσματα.

MAILLOT, φασκιά (βρέφους), σπαρ-
τανίδα.

MAIS, 0. χεῖρ, χέρι. S. τὸ εἰκο-
σιμόριον (25 φύλλα) μιᾶς δε-
κάδος χαρτίου. S. ἡ πρωτιά ἢ
ἡ χαρτωσιά εἰς τὰ χαρτοπαί-
γνια.

MAIN-D'OEUVRE, 0. ἐργασία, (κοιν.)
παιδεία.

MAIN-FORTE, 0. χεῖρ βοηθείας,
βοήθεια.

MAINLENUE, 0. (δικονομ.), ἄρσις
(κατασχέσεως, ὑποθήκης κτλ.).

MAIMORTABLE, ἐπίθ. ὁ ὑποκει-
μένος εἰς τὸ-

MAIMORTUE, 0. ἡ κατάστασις (τὸ
ἐπιμακλήνητον κτλ.) τῶν δουλο-
παροίκων καὶ τῶν συντεχνιῶν
ἐπὶ τοῦ φεοδαλισμοῦ.

MAINT, B, ἐπίθ. πολλοί.

MAINTENANT, ἐπίθ. νῦν, τώρα.

MAINTENIR, ῥ. κρατῶ (στερεῶ),
εὐκρατῶ. διατηρῶ. S. διατελ-
εῖν.

MAINTIENUE, 0. (δικονομ.), ἐπικύ-
πτως κατοχή.

MAINTIEN, διατήρησις. S. ὕψος
(τοῦ σώματος), φέρσιμον.

MAIRE, δήμαρχος.

MAIRIE, 0. δημαρχία.

MAIS, σὺνδ. (ἐναντιωματ.), ἀλλῶ.

MAIS, ἀραβοσίταρον.

MAISON, 0. οἰκία, οἶκος, σπίτι.
οἰκονομία. οἱ ὑπηρεταί (πρὶν-
γῆπος κτλ.), ἢ ὑπερταί. S. re-
maison, πρᾶλκομιον.

MAISONNETTE, 0. σπιτόπουλον,
σπίτακι.

MAÎTRE, (οἶκο)κύριος. ἰδιοκτήτης.
S. διδάσκαλος. μάστορας. S. pe-
tit—, νέος καλλιπστής (ἐπιτε-
τηθευμένος), κυριτάκης. S. —
d'atelier (ἢ) contre-maitre,
ἐργοστασιάρχης. S. — d'hotel,
ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἰδίαιτος,
ἀρχιτρίκλινος. S. — des basses
-œuvres, ὁ καθαρίζων τοὺς κο-
πρῶνας.

MAÎTRESSE, 0. (οἶκο)κυρία. S.
διδασκάλισσα. μαστρίσσα. S.
ἐρωμένη. S. petite—, κυράτσα,
κυρατοίτσα.

MAÎTRISE, 0. ὁ βαθμὸς τοῦ μα-
γίστορος, ἡ μαστριά.

MAÎTRISER, ῥ. ἄρχω, δεσπόζω.

MAJESTE, 0. μεγαλεῖον, μεγαλο-
πρέπεια, μεγαλειότης.

MAJESTUEUX, EUSE, (καὶ ἐπίθ.)
-EMENT, μεγαλοπρεπής.

MAJEUR, E, μεζων. ἐνῆλιξ. (ἀπλ.)
μέγας, οὐσιώδης. S. (οὐσ. 0.) ἡ
μεζων (πρότασις συλλογισμοῦ).

MAJOR, ταγματάρχης. S. état
—, οἱ ἐπιτελείς (στρατοῦ).

MAJORAT, κτήμα ἀναπαλλοτριώ-
τον.

MAJORDOME, ὁ ἐπὶ τοῦ οἴκου, αὐ-
λάρχης ἢ ἀρχιτρίκλινος (εἰς τὴν
Ἰταλ. καὶ Ἰσπαν.).

MAJORITY, 0. πλειονοψηφία. S.
ἐνθλιότητα.

MAJUSCULE, ἐπίθ. (γράμμα) κε-
φαλαῖωδες.

MAKI, εἶδος τετράχειρος, ἄλω-
πεκοπίθηκος.

MAI, κακόν, δεινόν. δυστόχημα.
S. πόνος. S. κόπος. S. (ὡς ἐπίθ.)
κακῶς. S. — de dents, ὀδον-
τόπονος. S. — de tête, κεφα-
λόπονος. S. — d'enfant, πόνος
τῆς γέννας. S. se trouver—,
λειτουργεῖν. S. — à propos, ἀ-
καίρως.

MALACHITE, μαλαχίτης (λίθος).

MALADE, ἐπίθ. νοσῶν, ἀσθενής,
ἄρρωστος.

MALADIE, 0. νόσος, ἀσθένεια.

MALADIF, IVE, νοσηματικός, φι-
λάσθεος.

MALADIERIE, 0. ἀσπροκομιον.

MALADRESSE, 0. ἀνεπιτηδεύτης.

MALADROIT, E, (καὶ ἐπίθ.) -E-
MENT, ἀνεπιτηδεύς.

MALAGUETTE, 0. πέπερι τῆς Γ'κυ-
νιάς.

MALAI, ἡ μαλαϊκή (γλώσσα τῶν
Ἰνδιαν).

MALAISE, ἐπίθ. ὁ τῶν παρειῶν.

MALAISE, κακὴ διάθεσις, καχε-
ξία. S. (μενμ.) ἀχρηματία, ἐν-
νοχοῦρρα.

MALAISE, KE, (καὶ ἐπίθ.) -EMENT,
δυσκόλος, δύσχετος. πενόμε-
νος.

MALANDRE, 0. πληγὴ (βλαβὴ) τῶν
γονάτων τοῦ ἵππου. S. ῥόκος
σπέρης τοῦ ξύλου.

MALANDREUX, EUSE, (ξύλον) ἔχον
malandres.

MAL-APPRIIS, ISE, κακομαθημέ-
νος, ἄπρακτος.

MALARD, πάπιος.

MALAVISE, E, ἀστέραςτος, ἀ-
συλλόγιστος.

MALAXER, ῥ. (φαρμακοπ.), μα-
λάσσω, χειραπάζω μαλακόνω.

MAL-BATI, IE, κακοφθισαμένος
(καμωμένος), ἀσχημος.

MALCONTENT, ENT, B, ἀστέραςτος, ἀ-
συλλόγιστος.

MALICIE, ἐπίθ. ὁ ἄρρηγν, ὁ ἄρρεν-
κός. S. ἄρρενωπός.

MALDICTION, 0. κατάρρα.

MALÉFICHE, μαγγανεία, (κοιν.) μα-
γία.

MALÉFICIE, E, μαγευμένος.

MALÉFIQUE, ἐπίθ. (ἀστρλγ.), κα-
κοποιός.

MALCONTRE, 0. κακὴ σύμπτω-
σις, δυστυχία.

MALCONTREUX, EUSE, (ἢ ἐπίθ.)
-EMENT, ἀτυχής. S. ἀπαίσιος.

MALINTENDU, E, κακῶς ἐννοη-
μένος (σχεδιασμένος). S. (οὐσ.
ἀρτ.), λάθος, παρενόησις.

MALIOLENCIE, 0. δυσωδία ἐλπίου.

MALPESQUE, ἐπίθ. δυσκασαχέ-
τος, διάβολος.

MAL-SEMAINE ἢ (πλθ.) MALES
-SEMAINES, τὰ κατὰ μῆνα τῶν
γυν.

MAL-ÊTRE, κακὴ διάθεσις, ἐν-
όχλησις. S. στενοχωρία.

MALFAISANT, E, κακοποιός, βλα-
πτικός.

MALFAITEUX, κακοῦργος.

MALFAMÉ, E, δυσφημισμένος.

MALGRACIEUX, EUSE, (ἢ ἐπίθ.) -E-
MENT, ἀχαρὶς, ἀκομφος, σκαλός.

MALGRÉ, (πρόθ.), παρὰ γνώμην, ἀκούσιως, μ' ὅλον ὅτι.
MALHABILE (καὶ ἐπίθ. -EMENT), ἐπίθ. ἀνεπιτήδευτος.
MALHABILETÉ, θ. ἀνεπιτηδεύτης.
MALHUR, δυστυχία, συμφορά. ἀτυχία. || (ὡς ἐπιρῶν.) οὐαί! ἀλγίων ὦ!
MALHUREUX, **EUSE**, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, δυστοχίης, ἀπαίσιος. || (οὐς.) κακόμοιρος, ἀθλιος. (ἐπὶ γυν.) φαυλόδοτος.
MALHONNÊTE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ἄτιμος. S. χωριάτης, ἀπρακτός.
MALHONNÊTETÉ, θ. βαρβαρότης, χωριατιά.
MALICE, θ. κακεντρέχεια, κακία. S. διαβολιά.
MALICIEUX, **EUSE**, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, κακεντρεχής. S. πονηρὸς, διαβολημένος.
MALIGNIE, ἐπίθ. (βτν.), ὁ ἔχων σχῆμα μήλου.
MALIGNEMENT, ἐπίρ. ἐπὶ κακῷ. μὲ πονηρίαν.
MALIGNITÉ, θ. κακία, μοχθηρία. S. κακοθυμία (νόσου).
MALIN, **IGNE**, μοχθηρὸς, κακώτροπος. κακοποιός. πονηρὸς, διαβολημένος. (ἐπὶ νόσου) κακοθήκης.
MALINES, θ. δαντέλλα λεπτοτάτη τῆς Φλανδρίας.
MALINGHE, ἐπίθ. φιλάσθενος.
MALINTENTIONNÉ, **ÊTRE**, κακόβουλος, κακώτροπος.
MALIQUE, ἐπίθ. (χημ.) ὁ τοῦ μήλου, μήλειος.
MALITORNE, ἐπίθ. σκαίδος, ἀδέξιος, ἀκομψος.
MAL-JUGÉ, κακοδικία.
MALLE, θ. σανδούκι. S. κοφφίνι. S. σάκος (ταχυδρόμου).
MALLÉABILITÉ, θ. ἡ ιδιότης τοῦ -
MALLÉABLE, ἐπίθ. ἐλατὸς, σφυρηλατήσιμος.
MALLÉFORME, ἐπίθ. σφυροειδής.
MALLÉOLAIRE, ἐπίθ. (ἀνατομ.) ὁ τῶν σφυρῶν.
MALLÉOLE, θ. τὸ σφυρὸν (κύτσι) τοῦ ποδός.
MALLE-POSTE, θ. ἡ ταχυδρομικὴ ζμαξα.
MALLETTIER, σανδουκοποιός.
MALLETTIE, ὑποκορ. τοῦ **MALLE**.
MALLIER, ἵππος τῆς ταχυδρομίας

κῆς ἀμάξης.
MALMÈNE (τὸ E τῆς παραλγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀρῶνων εἰς E), ῥ. ἐπιπλήττω, κακομεταχειρίζομαι. προπαίρνω.
MALOTRU, E, ἀνούσιος, ἀνοστος. ἀθλιος.
MALPRIGNÉ, ῥυπαρὸς, κακόμοιρος.
MALPLAISANT, E, (παλ.), δυσάρεστος.
MALPROPRE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ῥυπαρὸς, ἀπασπρος.
MALPROPRETÉ, θ. ῥυπαρότης, ἀπασπρία.
MALSAIN, E, νοσώδης.
MALSAINT, E, ἀπρεπής.
MALSONNANT, E, (ὀλγ.), ὅζων δυσσεβείας (κακοηθείας), ὑποπτος.
MALT (Ἀγγλ.), κριθὴ φυτωμένη καὶ ξηρανθεῖσα πρὸς κατασκευὴν ζύθου.
MALTAGE, τὸ οὐς. τοῦ -
MALTER, ῥ. μεταβάλλω τὴν κριθὴν εἰς malt.
MALTEUR, **EUSE**, ὁ κατασκευάζων malt, ζυθοποιός.
MALTÔTE, θ. (παλ.), κατάχρησις (περὶ τὴν φορολογίαν).
MALTÔTIER, ὁ φορολογίων ἀδικῶς, καταχραστής.
MALTRAITER, ῥ. κακομεταχειρίζομαι.
MALVACÉES, θ. πλθ. μαλαχοειδῆ (φυτά).
MALVEILLANCE, θ. ἐθελokaκία, δυσμένεια.
MALVEILLANT, E, δυσμενής, κακόβουλος.
MALVERSATION, θ. τὸ οὐς. τοῦ -
MALVERSE, ῥ. καταχρῶμαι τὰ δημόσια.
MAMAN, θ. μάννα, νενέ, (λέξις τῶν παιδίων).
MANELLAIRE, ἐπίθ. (ἀνατομ.), ὁ τῶν μαστῶν.
MANELLE, θ. μαστός, βυζί.
MANELON, ἡ ῥῶγα τοῦ βυζιοῦ, θιλή.
MANELONNÉ, **ÊTRE**, ὁ ἐν σχήματι θιλής.
MANEU, **VER**, ὁ ἔχων μεγάλους μαστούς.
MANNIFÈRE, ἐπίθ. ζῶον (μαστοφόρον).
MANNIFORME, ἐπίθ. μαστοειδής.

MAMMOUTH, ζῶον ἐλεφαντοειδές (τὸ ὅποιον ἐξέλιπεν ἤδη).
MANANT, χωρικός, χωριότης.
MANCELLE, θ. ἀλυσίδιον τοῦ περιτραγγιλοῦ τῶν ὑποζυγίων.
MANCENILLIER, δένδρον φαρμακερὸν (τῶν νήσων) τῆς Ἀμερ.
MANCHE, λαβὴ (χεροῦλι) ἐργαλείου, στείλιάρι κτλ. 2) (θ.) χεῖρις, μανίκι (φορέματος).
MANCHERONS, πλθ. ἡ ἐγγέλη (τὸ χεροῦλι) τοῦ ἄρτρου.
MANCHETTE, θ. κόμπημα τι περὶ τῆς χειρὸς, περιχειρίδιον.
MANCHON, εἶδος σάκκου γυναιμένου ὅπου κρατοῦνται βεταναὶ αἱ χεῖρες.
MANCHOT, E, κουλλός, κουλλοχέρης. S. εἶδος πτηνοῦ τοῦ ἡκεανοῦ καὶ ἰχθύος (ἐκ τῶν πτερίων).
MANDANT, ἐντολεὺς, ἐντολοδότης.
MANDAT, ἐντολή (παραγγέλιον) πρὸς πληρεξούσιον. S. ἐντάλμα (πληρωμῆς κτλ.).
MANDATAIRE, ὁ πράττων κατ' ἐντολὴν ἄλλου, *ἐντολοδόχος.
MANDATER, ῥ. ἐκδίδω ἐντάλμα πρὸς πληρωμὴν.
MANDEMENT, ἐντολή, παράγγελμα.
MANDER, ῥ. μνησθῆναι, μνησθῆναι. ἀγγέλλω.
MANDIBULAIRE, ἐπίθ. ὁ τῆς σιαγόνης.
MANDIBULE, θ. σιαγὼν (χυρ. ἡ κάτω).
MANDOLINE, θ. εἶδος μικρᾶς κιθάρης, ταμπουράς.
MANDORE, θ. εἶδ. κιθάρης τετραχόρδου.
MANDRIN, ἐργαλεῖον (πρυβίλι) ὁχεύς τῶν κλειθροποιῶν (τῶν τορνέων κτλ.).
MANÉCATION, θ. ἡ βρωσις (τοῦ ἀγίου ἄρτου).
MANÈGE, ἡ ἔμισθος ἐργασία τοῦ ναύτου.
MANÈGE, ἄσκησις (γυμνασμία) τοῦ ἵππου καὶ ὁ τόπος ὅπου. S. (μτφορ.) σκευωρία, τέχνησμος.
MANES, θ. αἱ ψυχαὶ (αἱ σκιάι) τῶν ἀποθανόντων.
MANGANESE, εἶδ. ὀραστοῦ μέταλλου.
MANGABLE, ἐπίθ. φαγώσιμος

MANGEAILE, θ. φαγι' (κυρ. τῶν παιδῶν).
MANGOUIN, θ. σκάφη (ὅπου τρώ-
 τουν τὰ ζῶα), παχνί.
MANGOUTER, ρ. τρώγω χωρίς ὀ-
 ρεῖνι (κοιν.) τσμπῶ.
MANGER, ρ. τρώγω. || (οὐσ.) τὸ
 φαγι'.
MANGEUR, EUSE, ὁ τρώγων (πο-
 λῶ), φαγάς. || —de fourmis (de
 vers, de riz etc.), μυρμηκοφά-
 γος, σκωληκοφάγος, ὄρυζοφά-
 γος κτλ. (διαφορά εἶδη πτηνῶν).
MANGOUR, θ. φάγωμα, μέρος
 φαγόμενον.
MANGUE, ὁ καρπὸς τοῦ
MANGIER, εἶδος δένδρου.
MANGOUSTAN, εἶδος δένδρου καρ-
 ποφοροῦντος τὸ-
MANGOUTE, εἶδος ὀπωρικῶν εὐ-
 ὠδους.
MANGUE, ὁ καρπὸς τοῦ-
MANGUIER, δένδρον ὀπωροφόρον
 τοῦ Ind.
MANIABLE, ἐπιθ. εὐμεταχειρί-
 τος. S. εὐκαλοποιονήματος.
MANIAGE, τὸ οὖς. τοῦ **MANIER**.
MANIAQUE, ἐπιθ. μανιακός, ἐμ-
 νανής.
MANICHÉEN, ENNE, Μανιχαῖος
MANICHÉISME, μανιχαϊσμός.
MANIE, θ. παρασενιά, μανία.
MANIEMENT, χειραψία. χρήσις.
MANIÉRE, ρ. πιάνω, ψηλαφῶ. με-
 ταχειρίζομαι. ἐργάζομαι, δου-
 λεύω. διεξάγω, διαχειρίζω.
MANIERE, θ. τρόπος. εἶδος. S.
 συμπεριφορά. S. ἐπιτήδευσις.
MANIÈRE, KE, ἐπιτετηδευμένος.
MANIEUR, ὁ διαχειρίζων, δια-
 χειριστής (χρημάτων κτλ.).
MANIFESTATION, θ. ἔνδειξις.
MANIFESTE (καὶ ἐπὶ ρ. -MENT),
 ἐπιθ. προφανής, πρόδηλος. S.
 (οὐσ.) διακήρυξις (πολέμου). S.
 ὁμιλιτικὸν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ ἐμ-
 πορευμάτων.
MANIFESTER, ρ. φανερώνω.
MANIGANCE, θ. πονηρία, μικροῦ-
 ραδιουργία.
MANIGANCHER, ρ. μικροῦραδιουρ-
 γῶ, τεχνάζομαι.
MANIO, δένδρον ἄλλοιο τῆς Ἀμερ.
 με ἀλευρώδη ῥίζαν.
MANIPULATREUR, ὁ κατεργαζόμε-
 νος (λατρικῶν κτλ.).

MANIPULATION, θ. ἡ διὰ τῆς χει-
 ρὸς ἐργασία (τῶν λατρικῶν ἢ χη-
 μικῶν σκευασμῶν κτλ.).
MANIPULE, λατρικὸν τι ἄμφιον,
 ἐπιμάνιον. S. λόγος (παρὰ
 Ρωμ.). S. χειρόβολον (λατρι-
 κῶν κτλ.).
MANIPULER, ρ. ἐργάζω (διὰ τῶν
 χειρῶν), δουλεύω (τὸ μέγιστον, τὸ
 λατρικὸν κτλ.).
MANIQUEUR, χειρὸς σκευατοῦ κτλ.
MANIVEAU, δίσκος πλοῦτος.
MANIVILLE, ἡ λαβὴ τοῦ χειρομύ-
 λου, τὸ δοῦναι τοῦ τιμονιού, (ἀπλ.)
 χειροῦλη.
MANNE, θ. μέννα (τὸ λατρικόν).
MANNE, θ. κοφίνι με χέρια, πα-
 ναίρι τοῦ τραπέζιου κτλ.
MANNEQUIN, χειροκόφινον (διὰ
 ποικίλ. κτλ.). S. τύπος ἀν-
 θρώπου εὐλόγιστος (διὰ τοὺς ζω-
 γράφους καὶ χειρουργοὺς), ἀν-
 θρώπου, κοῦνιλα (κυρ. ἔμφορ.)
MANNETTE, θ. ὀπκορ. τοῦ **MAN-**
NE, κορινθία (παναράκι) με χί-
 ρια.
MANOEUVRE, θ. ἡ διὰ τῆς χειρὸς
 ἐργασία (κυρ. πρὸς διύθυνσιν
 πλοίου). κίνημα στρατιωτικόν.
 S. (πλθ.) τὸ σύνολον τῶν σχοι-
 νίων πλοίου. 2) (ἀρσ.) ἐργάτης.
MANOEUVRIER, ρ. κάμνω τὰ ἀπαι-
 τοῦμένα κινήματα (πρὸς διύθ-
 νουσιν πλοίου, πρὸς περιαγω-
 γὴν στρατοῦ κτλ.), κινεῖσθαι
 προσήκοντος (πρὸς ἐπιτυχίαν).
MANOEUVRIER, ἐπιτήδεις πρὸς
 διεξάγωγην πλοῦς (στρατοῦ κτλ.).
MANOIR, οἰκία, κατοικία.
MANOUVRIER, ἐργάτης, ἡμερομι-
 οθάριος.
MANQUE, ἔλλειψις, στέρησις.
MANQUEMENT, σφάλμα, ἔλλειψις.
MANQUER, ρ. σφάλλω. ἀποτυγ-
 χάνω. S. ἔλλειπω. στερούμαι.
 S. παραβαίνω. σθῆτι. S. χρεω-
 κοπῶ.
MANSARD, θ. κάμαρα ὑπὲρ τὴν
 στέγην ἀμέσως, σερβάν.
MANSUÉTUDE, θ. πραότης, ἀκα-
 κία.
MANTE, θ. ἐπανωφόρι (manteau)
 γυναικῶν.
MANTEAU, ἐπανωφόριον χωρίς
 μανίκια, ἐσφρις, γλαῖνα, μαν-
 δάας. S. (μετφορ.) πρόσχημα.

|| — de cheminée, τὸ ἐν τῇ
 τοῦ ὀματίου προέχον ἐπάνω
 μέρος τῆς ἐστίας. || sans le
 — de la cheminée, κυρίως ὅ-
 παρὰ τοὺς τύπους.
MANTELE, EN, μαντιφόρος.
MANTILET, μικρὸν manteau.
MANTILLE, θ. μικρὴ mante.
MANTONNET, τὸ σίδηρον ὅπου
 δέχεται τὸν σὺρτην τῆς κλειδι-
 νιάς.
MANTURE, θ. (νυντ.), προσβολή
 κύματος, σφοδρὰ θάλασσα.
MANUEL, EILE, ὁ διὰ τῶν χει-
 ρῶν γινόμενος. S. (οὐσ.) βί-
 βλιον σύντομον, ἡ χειρῶν.
MANUELLE, θ. ὁ κλωστή (τὸ ῥα-
 δάν) τοῦ σχοινοστρέφου.
MANUELLEMENT, ἐπὶ ρ. διὰ τῶν
 χειρῶν, αὐτοχειρῶς.
MANUFACTURE, θ. χειρὸς τεχνεῖον.
MANUFACTURER, ρ. κατεργάζο-
 μαι, τεχνουργῶ.
MANUFACTURIER, ἐργάτης ἢ ἰδιο-
 κτῆτης χειρὸς τεχνεῖου.
MANUMISSION, θ. χειρῶν ἀπο-
 λυτῶσις δουλῆ (παρὰ Ρωμ.).
MANUSCRIT, E, χειρόγραφος.
MANUTENTION, θ. διαχείρισις. S.
 τὸ μέρος ὅπου ἐτοιμάζεται καὶ
 φυλάσσεται τὸ ψαμὶ τῶν στρα-
 τῶν.
MANUTENTIONNAIRE, ὁ ἐπὶ τῆς
 ἀρτοδοσίας τῶν στρα-
 τῶν.
MANUTENTIONNEL, EILE, ὁ τῆς
 ἀρτοδοσίας τῶν στρα-
 τῶν.
MANUTENTIONNER, ρ. προμηθεύω
 τὸν στρατὸν (ἐπιστάται εἰς τὴν ἀρ-
 τοδοσίαν) τῶν στρα-
 τῶν.
MARTEMONDE, θ. γάρτης γενικῶς
 τῶν δύο ἡμισφαίριον, ἐπιτεδο-
 σφαίριον.
MAQUE, θ. ἐργαλεῖον (τύπανον)
 διὰ τὴν πρώτην κατεργασίαν
 τῆς καννάβιως.
MAQUER, ρ. συμπανίζω τὸ καν-
 νάβι.
MAQUENEAU, σκωμῶν, (170). S.
 κηλὶς ἐξ αἰτίας υπερθερμάνσε-
 ως, (ἀρχ.) φῶς φωδῆς.
MAQUENEAU (Merchcau), EILE,
 (χυδ.), πρῶτος γῶς.
MAQUENELLAGE, (χυδ.), πρῶτος
 γῶς.
MAQUENELLEMENT, ἐπὶ ρ. ὡς πρῶ-
 τος γῶς.
MAQUIGNON, πωλητὴς (ἡμπορὸς)
 ἡπῶν. S. μιστῆς. προξενήτης.

MARQUIGNONNAGE, τὸ ἔργον τοῦ **MARQUIGNON**.
MARQUIGNONNER, ῥ. κρῶπτα τὰ ἐλαττωμάτα τοῦ ἵππου.
MARABOUT, ἰμάχης τῆς Ἀφρ. **S.** ἀσχημάνθρωπος. **S.** τρογυλὸν ἱμῶν τοῦ καρέ. **S.** εἶδος ἐρωδιῶ τῶν Ἰνδ. ὅς τὰ μεταξοειδῆ αὐτοῦ περὶ.
MARALCHEUR, κηπουρός (τῶν Παρισίων).
MARALCHEUR, **EURE**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐν Παρισίοις βάλτων.
MARAI, βάλτος, ἔλος.
MARASME, μαρασμός, φθίσις.
MARASQUIN, εἶδος ποτοῦ, βουινάκι.
MARATRE, ὁ. μητροιδά. **S.** μήτηρ ἀτυργος.
MARAUD, **E**, ἀγρεῖος, κατεργάτης (κατὰ τὸν Βολταίρον, ἐκ τοῦ **μαρβ**).
MARAUDAGE, λεηλασία στρατιωτῶν περιφερομένων ἀτάκτως.
MARAUDER, ὁ. προνομή, λεηλασία στρατιωτῶν ἀτάκτως περιφερομένων.
MARAUDER, ῥ. ληστεύων κρατικῶς, περιφέρομαι εἰς προνομήν.
MARAUDER, στρατιώτης περιφερόμενος αὐθαριέτως εἰς προνομήν.
MARAVÉDIS, λεπτὸν τῆς Ἰσπαν.
MARBRE, μάρμαρον.
MARBRER, ῥ. παικίλλω μαρμαροειδῶς.
MARBRERIE, μαρμαροδουλειά. **S.** μαρμαροφρεῖον.
MARBRER, ὁ παικίλλων μαρμαροειδῶς χαρὶα κλπ.
MARBRER, ὁ δουλεύων μάρμαρα, μαρμαράς.
MARBRER, **EURE**, ὁ τῶν μαρμάρων.
MARBRERIE, ὁ. λατομεῖον μαρμάρων.
MARBRERIE, βάψιμον μαρμαροειδῆς.
MAR, ἡμίλιον, (**S** οὐγγ.).
MAR, (**α**)μοόργα, καταπάτι, ἀποστραγγίδι, τσῆπουρον.
MARCASSIN, ἀγριογρονόπουλον.
MARCASSITE, πυρίτης (λίθος).
MARSHAND, **E**, πώλητης, ἔμπορος. **||** (ὡς ἐπίθ.) ἔμπορικός.

MARCHANDAILLER, ῥ. μικρολογῶ περὶ τὴν ἀγορὰν ἐμπορεύματος, δυσκολεύω τὸ παζάρι.
MARCHANDER, ῥ. παζαρεύω.
MARCHANDISE, ὁ. ἐμπόρευμα,πραγματεία.
MARCHE, ὁ. πορεία, προπάτημα. πομπή (τελετή). **S.** (μφορ.) διαγωγή. δρόμος. **S.** (μφορ.) εἶδος σκοποῦ, ἐμβατήριον. **||** οὐντὶ **la**—, προπορεύομαι (κυρ. πομπῆς). **2)** βαθμὶς, σκαλοπάτι.
MARCHE, ἀγορά. παζάρι. ἴφουνημα. **||** **à bon** (**à meilleur**)—, ἴφηνά, ἴφηνότερα. **||** **faire bon**—**de sa vie**, ῥιψοκινδυνεύω τὴν ζωὴν μου. **||** **par-dessus la**—, ἐκτὸς τούτου, περιπλέον.
MARCHEPIED, σκαμνί, ὄργανον. ὑποπόδιον. βαθμὶς. **S.** (μφορ.) μέσον προόδου.
MARCHEUR, ῥ. βαδίζω. προπατῶ. πατῶ. προχωρῶ. **S.** (ὡς οὐς.) προπάτημα, βάδιμα. **2)** (μφορ.) ζυμώνω μὲ τὰ πόδια.
MARCHEUR, **EURE**, ὁ προπατῶν (πολύ, γιερὰ).
MARCOITAGE, τὸ οὖς τοῦ **MARCOITTE**.
MARCOITTE, ὁ. καταβολάδα.
MARCOITTE, ῥ. κάμνω καταβολάδα.
MARDI, ἡ τρίτη (τῆς ἐβδομάδος).
MARE, ὁ. λάκκος ὕδατος. **S.** ἡ σκάφη τοῦ εἰαιοτριβείου.
MARÉCAGE, βάλτος.
MARÉCAGEUX, **EURE**, βαλτωδής.
MARÉCHAL, στρατάρχης. (κατὰ τοὺς Βυζάντ.) Πρωτοστράτωρ (ἢ Μαρῆσαλδος ἦν ἄξιωμα τῶ ἀνδρὶ· δηλοῖ δὲ καθ' Ἑλλήνας ἡ φωνὴ τὸν Πρωτοστράτορα, α Νικήτ. Χων.). **2)** (—**ferant**), πεταλωτής, ναυμπάντης.
MARÉCHALAT, τὸ ἄξιωμα τοῦ πρωτοστράτορος.
MARÉCHALE, ὁ. ἡ γυνὴ τοῦ πρωτοστράτορος.
MARÉCHALERIE, ὁ. τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ πεταλωτοῦ. **S.** σύγγραμμα περὶ τῆς τέχνης ταύτης.
MARÉCHAUCHE, ὁ. (τὸ πάλαι) ἡ ἑπιπτος χωροφυλακή.
MARÉCH, ὁ. ἡ παλίστροφ. **S.** τὰ ἀψάρια (τῆς ἀγορᾶς).

MARELLE, ὁ. εἶδ. παιδιᾶς (ἀμάδων).
MAREVEUR, **EURE**, πωλητὴς τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ ὀφθαλμῶν.
MARGAT, ἀγριογάτος τῆς Ἀφρ.
MARGE, ὁ. περιθώριον (σελλός). **S.** (μφορ.) ἔκτασις.
MARGELLE, ὁ. φράγξιλον (πηγὰς οἴου).
MARGEON, τὸ σιδηροῦν ποῖμα τῶν ὀπῶν τῆς βαλοκαμίνου.
MARGEN, ῥ. τοποθετῶ προσημνίως (ὡς πρὸς τὰ περιθώρια) τὴ φύλλον ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου. **S.** κλείω τὰς ὀπὰς τοῦ βαλοκαμίνου.
MARGEON, ὁ κλείων τὰς ὀπὰς τῆς βαλοκαμίνου.
MARGINAIRE καὶ **MARGINAL**, **E**, ὁ τοῦ περιθωρίου.
MARGINER, ῥ. γράφω εἰς τὸ περιθώριον.
MARGOTTE, ῥ. φωνάζω ὡς τὸ ὀρτύκιον.
MARGOUILLIS, βούρκος, βόρβορος (ἐν γέν.) μίγμα κακίστου καὶ κεύθ.
MARGNAVE, τιτλος ἡγεμόνων τῶν τῆς Γερμ., ὁροκύμης.
MARGNAVIAT, ἡ ἀξία τοῦ **MARGNAVE**.
MARGUERITE, λευκάνθεμον, ἡ σπρούλουδον, (ἀνθ.).
MARGUILLERIE, ὁ. ἡ ἐπιστολή τοῦ—
MARGUILLIER, ἐπίτροπος ἐκκλησίας.
MARI, ἀνὴρ, σύζυγος.
MARIABLE, ἐπίθ. νομφεστισμός, ἢ ὥρα γάμου.
MARIAGE, ὑπανδρεία, γάμος.
MARIER, ῥ. ὑπανδρεύω. ἐφανόνω.
MARIEUX, **EURE**, ὑπανδρόληψις, προσηνήτης.
MARIN, **INE**, θαλάσσιος, ναυτικός.
MARINAGE, ὁ. κρέας μαρινάτον.
MARINE, ὁ. τὰ ναυτικά. **S.** τὰ ναυτικόν. **S.** γεύσις ἡ ὁσμὴ θαλάσσης. **S.** (Ζηρφ.) οἶα παραλίθου.
MARINER, ῥ. μαγειρεύω ἢ καμνίζω μὲ ἑστίδι κτλ., κάμνω μαρινάτον.
MARINGUIN, εἶδ. σκνίπας ἢ καὶ νωπος.
MARINIER, ναυτής (ποταμηνοῦ πλοίου).
MARINIER (**A' LA**—), ἐπὶ β. εἶδος

καλομήματος (ἐπὶ τῆς ἐτέρως
των πλευρῶν).
MARIONNETTE, θ. κούκλα κινου-
μένη με κλωστήν, νευρόσπασον.
MARISQUE, θ. φύμα σαρκώδες (συ-
ν)περὶ τοὺς μηρούς καὶ τὸ πε-
ρὶον των γυν.
MARITAL, κ, ὁ τοῦ συζύγου.
MARITALEMENT, ἐπὶ β. ὡς συζυ-
γίου.
MARTIME, θαλάσσιος.
MARITONNE, ἀνδρογυναῖκα ἀσχη-
τη καὶ λερωμένη.
MARJOLINE, θ. ἀμψυχον, ἀμά-
κων, μαντζουρίνα, (φυτ.). ||
— batarde (ἢ) sauvage, ὁ ὀ-
νός.
MARLE, εἶδος φλούδας (ὕφασμα-
τος).
MARMAILLE, θ. σμήνος παιδαρίων.
MARMELE, θ. γλύκισμα, πελ-
τε.
MARMENTEAU, ἐπὶ θ. (δάσος) ἄτμη-
τον πρὸς στολισμόν.
MARMIITE, θ. χύτρα (με ποδαρική).
MARMITON, πινακοπλῦτης, παρα-
γάγειρος.
MARMITONNAGE, τὸ ἔργον τοῦ πι-
νακοπλῦτου.
MARMITONNER, β. ὑπηρετῶ ὡς
παραμάγειρος (πινακοπλῦτης).
MARMONNER, β. (οἶκ.) μουρμου-
ρῶ.
MARMOUSE, θ. εἶδος διδελφός.
MARNOT, πύθκος με γένεια καὶ
πυλόν. S. παιδάριον.
MARQUETTE, θ. εἰκὸς ἢ μωξὸς
— Αλπ., (ζ.).
MARQUOTTE, β. μουρμουρίζω.
MARQUOTTERIE, θ. (οἶκ.), ὕπνος
(ἐν βαργίᾳ) μωξοῦ.
MARQUSET, πρόσωπον γελοῖον.
MARSAE, κόπρισμα γαιῶν με-
τα.
MARSE, θ. γῆ τιτανώδης διὰ κό-
πριμα.
MARSE, β. κοπρίζω με marne.
MARSEMON, ὁ ἐργαζόμενος εἰς
marrière.
MARSEUX, EUSE, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους
εἰς marne.
MARSEUR, ὁ κοπρίζων με marne.
MARSEUR, θ. τόπος ὅπου ἀνορύσ-
ται marne.
MARSOIN, δέρμα γιδιού εἰργα-
σμένον, μαροκινόν, σαχτιάνι.
MARSOINIER, β. ἀργάζω δέρματα
ἐκ σαχτιάνια.

MARQUINERIE, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
MARQUINIER, ὁ κατασκευάζων
marquin.

MAROTTE, θ. ῥαβδί (εἶδ. σκήπ-
τρου) με κουδούνια.

MARQUE, γωριότης. ἀχρεῖος.
MARQUE, θ. εἶδος ἰσχυρᾶς κόλ-
λας.

MARQUEFLE, β. προσκολλῶ τὸ ὕ-
φασμα εἰκὸς ἐπὶ ἄλλου ὕφά-
σματος.

MARQUE, θ. κοπροχαμύμηλον.
MARQUINIE, θ. τρυπητήρι των ἱ-
στιοῦρῶν.

MARQUANT, κ, ἐπλοσημος.
MARQUE, θ. σημείον, σημάδι. βούλ-
λα.

MARQUE, β. κάμνω (ἀφίνω) ση-
μάδι, σημαδεύω. φανερόν. ||
(οὐδ.) φαίνομαι. σημαίνω.

MARQUETTER (διπλασιάζεται τὸ π
πρὸ των ἀφώνων), β. σημαδεύω
με στίγματα.

MARQUETTERIE, ψηφοθέτημα ἐκ
ξύλου ἢ μαρμαρόν.

MARQUETTER, ψηφοθέτης.
MARQUETTE, θ. τροχούλι κηροῦ.
MARQUEUR, ὁ σημαδεύων (τὰ ὕφά-
σματα κτλ.).

MARQUIS, Μαρκέσιος, (τίτλος ευ-
γενείας).

MARQUISAT, ἡ ἀξία καὶ ἡ χώρα
των Μαρκεσιῶν.

MARQUISE, θ. γυνὴ Μαρκεσιῶν.
S. σκηνὴ ἀπὸ πανλόν.

MARQUISE, β. δίδω τον βαθμὴν
ἢ τον τίτλον τοῦ Μαρκεσιῶν.

MARQUOIR, τὸ σφραγιστήριον των
βαπτῶν καὶ πλυστριῶν. S. τὸ
ἐξομπλόπανον των χοιχείων τοῦ
σημαδεύματος των ἀσποροῦ-
χων.

MARRAINE, θ. γυνὴ ἀνάδοχος,
νουννά.

MARNE, θ. εἶδος κυρτοῦ καὶ πλα-
τεῖος πτεζαρίου ἢ σκαφίς (λίγος).

MARNEUR, ὁ σκάπτων διὰ τῆς
marre.

MARNE, β. σκάπτω με marre.
MARRI, κ, (παλ.) συντετριμμένος
τῇν καρδίαν, τεθλιμμένος.

MARRON, κάστανον (τὸ μέγα). S.
(ὡς ἐπὶ θ.) κάστανόχρους. 2)
(στρατ.) τὸ σύμβολον των περι-
πόλων.

MARRON, ONNE, (μαῦρος σκλά-
βος) δραπέτης. S. τυπογράφος

ἢ ἐμπορομεσίτης μὴ ἀνεγνωρι-
σμένος.

MARRONNAGE, τὸ πλημμελημα
τοῦ martrou.

MARONNIER, κάστανά, (δένδρ.).
MARNUBE, εἶδος φυτοῦ εὐώδους.

MARS, ὁ Ἄρης (πλανήτης). S. ὁ
μάρτιος (μῆν).

MARSOUIN, εἶδος κήτους (δελφί-
νος).

MARSUPIAL, ALE, θυλακοφόρος,
(χαρακτηριστικὸν τοῦ γένους των
διδελφῶν).

MARTEAU, σφυρί. ||. graisser lo
—, φιλιθωρῶ τον θωρηρόν.

MARTILAGE, σημάδευμα των διπ-
τηρητιῶν δένδρων.

MARTELER (τὸ κ τῆς παραλλή-
τρεται πρὸ των ἀφώνων εἰς κ),
β. σφυροκοπῶ.

MARTELET, σφυρί μικρόν, σφυ-
ράκι.

MARTELEUR, σφυροκόπος (σιδη-
ρουργεῖον).

MARTELINE, τὸ ὀδοντωτὸν σφυρί
των λιθοξόνων.

MARTIAL, κ, πολεμικός, ἀρήγιος,
ἀρμαίνιος.

MARTIN-RÉCHEUR, εἶδος ἀλκυό-
νος, ψαρομάχος, ψαραπούλι.

MARTINIE, β. σφυρηλατῶ διὰ τοῦ-
MARTINET, σφυρίον μέγα ὑδρο-
κίνητον διὰ τὰ μεταλλουργεῖα.

S. κανδηλαράκι με λαδὴν. S.
εἶδος μάλιστα. S. κύβελος,
πετροελίδονον, (πενι).

MARTINEUR, ὁ ἐπὶ τῆς σφυρηλα-
σίας μεταλλουργεῖον.

MARTINGALE, θ. τὸ ἀπὸ τοῦ πτή-
θους πρὸς τὸ στόμα τοῦ ἔππου
λαρίον (ἵνα μὴ σηκῇ τὴν κε-
φαλὴν). S. τρόπος τοῦ παίζειν
εἰς τὰ χαρίεα κατ' αὐτήν.

MARTIN, θ. σαρκίριον, ξεράσας,
(ζ.).

MARTIN, κ, μάρτυς (ὕπὲρ Χρι-
στοῦ).

MARTYNE, μαρτύριον.

MARTYRISE, β. βασανίζω μάρ-
τυρα.

MARTYROLOGE, μαρτυρολόγιον.

MASCAHARIE, θ. μεταμφιεσμός ἢ
προσωποδορία πρὸς διασκι-
δασιν. συνὸς πρὸς προσωποδορίαν.

S. (μφορ.) φένακισμός.

MASCAPON, γελοῖον λίθινον πρί-
σων, μορμώ.

MASCULIN, Ε, αρσενικός (τὸ γένος).
 MASCULINISER, ῥ. μεταβάλλω εἰς τὸ ἀρσενικὸν ἢ ἐπὶ τὸ ἀρρενωπότερον.
 MASCULINITÉ, θ. ἡ ἀρρενικότης.
 MASQUE, προσωπίς. S. (μυθορ.) πρίσχημα.
 MASQUER, ῥ. φορῶ προσωπίδα. S. σκεπάζω τι νὰ μὴ φαίνεται, ἐπιπροσθῶ.
 MASSACRE, σφαγή. ἀφανισμός, θραύσις.
 MASSACHUR, ῥ. κατασφάζω. S. (μυθρ.) χιλνῶ, ἀφανίζω.
 MASSAGE, τὸ οὖσ. τοῦ MASSER (2).
 MASSE, θ. σωρὸς, ὄγκος. S. ἀθροισμα. σύνολον. S. ταμεῖον τῶν κεφαλῶν ἢ τῶν περισσευμάτων ἐταιρίας. S. τὸ βαρὺ διὰ τοῦ σκεπτός. 2) ῥόπαλον. || en —, σωρὸν πασσαδῖ.
 MASSEMENT, = MASSAGE.
 MASSEPIN, εἶδος ζυμαρικοῦ, ἀμυγδαλάτον, μαρτσαπᾶς.
 MASSER, ῥ. (ζυγρ.) διαθεῖται τὰ ἀθροίσματα τῶν ἀντικειμένων τῆς εἰκόνας. 2) ζυμώνω (χειρομαλάζω) τὰ μέλη τοῦ σώματος νὰ μαλακώσουν.
 MASSETTE, θ. τίγρη, (φυτόν ἔνυδρον).
 MASSIER, εἶδος κλητήρος, ραβδοῦχος (πανπιστομητοῦ κτλ.).
 MASSIF, IVE, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -EMENT, ὀγκώδης, παχυλός. S. ἀτόφους.
 MASSUE, θ. ῥόπαλον, ματσούκα.
 MASTIC, μαστίχα. S. μέγμα εἰς εἶδος μαστίχης ἀπὸ γύψου κτλ. (διὰ κόλλημα), μάλθη.
 MASTICAGE, τὸ οὖσ. τοῦ MASTIQUER.
 MASTODONTE, μαστόδους, (γένος ζῶων ἐκλεισπομένων).
 MASTICATION, θ. (ιατρ.), μάσησις.
 MASTICATOIRE, ιατρ. διὰ μάσημα.
 MASTIQUEUR, ῥ. κολλῶ μὲ μέγμα (μὲ μάλθη).
 MASTURBATION, θ. μαλακία.
 MASTURBER (SE—), ῥ. μαλακίζομαι.
 MASURE, θ. ἐρείπιον. παλαιόσπιτον.
 MAT, Ε, θαμβός. S. βαρύς. S. ἀμυδρός. S. (εἰς τὸ ζατρίκιον) τὸ κέρδιμα τοῦ παιγνιδίου διὰ τῆς

παραδόσεως τοῦ σάχη. ||. (ὡς οὖσ.) ἀμυδρότης χρώματος.
 MAT, κατάρτιον, ἱστός (πλοίου).
 MATADOR (Ισπαν.), ὁ ἀποτελεῖων τὸν ταῦρον εἰς τὴν ταυρομαχίαν. S. (μυθορ.) ἄνθρωπος ἐπίσημος (ἐγκριτός).
 MATAGE, τὸ οὖσ. τοῦ MATER.
 MATAMORE, κομπαστής.
 MATELAS, στρώμα κρεβάτιου, σιλτές.
 MATELASSER, ῥ. σκεπάζω μὲ matelas.
 MATELASSIER, στρώματοῦρρος.
 MATELOT, ναύτης.
 MATELOTE, θ. ὁφάριον ναυτικῶς ἐσκευασμένον. ||. ἡ la—κατὰ τὸν τρόπον τῶν ναυτῶν, ἐπὶ τὸ ναυτικώτερον.
 MATERNMENT, τὸ οὖσ. τοῦ MATER.
 MATER, ῥ. (εἰς τὸ ζατρίκ.) κάμνω τὸν σάχην ῥούχ(ματ.). S. (μυθορ.) ἐξασθενῶ, ταπεινῶ.
 MATER, ῥ. βάλω εἰς τὸ πλοῖον (τὸ ἀρματόνω μὲ) κατάρτι.
 MATEREAU, μικρὸν κατάρτι.
 MATERNALISER, ῥ. θεωρῶ ὡς ὕλικόν τι, ὑλοποιῶ.
 MATERNALISME, τὸ σύστημα τοῦ MATERNALISTE, ὁ πιστεύων (παρὰδεχόμενος ὡς ὑπερικήν) μόνην τὴν ὕλην.
 MATERNALITÉ, θ. ἡ ὕλικότης.
 MATERNALUX, τὸ ἀναγκαστὸν ὕλικόν πρὸς οἰκοδομήν.
 MATERNEL, ELLE, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -EMENT, ὕλικός. ||. (οὖσ.) τὸ ὕλικόν (ἢ ἀποσκευῇ) στρατοῦ κτλ.
 MATERNEL, ELLE, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -EMENT, μητρικός.
 MATERNISER, ῥ. μητρώζω.
 MATERNITÉ, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς μητρός, ἡ μητρότης.
 MATEUR, ὁ ἀφαιρὼν τὴν σιλπνότητα τῶν πολυτ. μετάλλων, ἴδε MATIR.
 MATEUR, ὁ ἐπὶ τῶν καταρτίων τεχνίτης.
 MATHEMATICIEN, μαθηματικός (ἀνὴρ).
 MATHEMATIQUE (ἢ ἐπὶ ῥ.) -EMENT, ἐπὶ θ. ὁ τῶν μαθηματικῶν, μαθηματικός. ||. (θ. πλθ.) τὰ μαθηματικά.
 MATIERE, θ. (ἡ) ὕλη. ||. en—de, (προκειμένου λόγου) πρῶτ.

MATIN, σκόλος (φυλάττω τὴν αὐλήν).
 MATIN, τὸ πρωτὶ, πρῶτον.
 MATINAL, Ε, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -EMENT, πρωτῖνος, ὁ γινόμενος ἢ ἐγερμένος πρωτῖ.
 MATINEAU, ὑποκορ. τοῦ MATIN.
 MATINER, θ. ἡ πρωτῖα, τὸ μέγιστον μεσημέριος διάστημα.
 MATINER, ῥ. (ὁ μανδρόσκυλος) σκεπάζει (σκόλων εὐγενεστέρων τῶν).
 MATINES, θ. πλθ. (ἐκκλησία) ἡ ὕψος.
 MATINEUX, EUSE, ὁ ἐγερμένος πρωτῖ.
 MATINIER, ERE, ὁ τῆς πρωτῖα πρωτῖνος.
 MATIR, ῥ. κάμνω τὸν χειρὸν καὶ τὸν ἀργυρὸν θαμβόν, τοῦ ἀφαιρῶ τὴν σιλπνότητα.
 MATITÉ, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ mat, ἀμυδρότης (χρώματος).
 MATOIR, ἐργαλεῖον (γλυφίς) πρὸς ἀφαιρῆσιν τῆς σιλπνότητος τῶν μεταλλίνων ἔργων.
 MATOIS, Ε, πανούργος, ποτηρία.
 MATOISERIE, θ. πανούργια, ποτηρία.
 MATOU, γάτος.
 MATRAS, σκεῦος ὑάλινον μὲ μακρὸν λαιμόν.
 MATRICE, θ. μήτρα. S. (μυθρ.) ὁ καλυπτὴ τῶν τοιγρρ. στοιχείων (τῶν νομισμάτων κτλ.). S. τὸ στελέχη τῶν φορολογικῶν βιβλίων.
 MATRICIEN, ἐπὶ θ. μητροκτόνος. ||. (οὖσ. ἀρσ.) μητροκτόνος.
 MATRICULAIRE, ἐπὶ θ. ὁ ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ μητρώον.
 MATRICULE, θ. βιβλίον ἐγγεγραμμένων μητρώον.
 MATRIMONIAL, Ε, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -EMENT, γαμικός.
 MATRONE, θ. γυνὴ Ῥωμαία. S. (δικνμ.) μάτα.
 MATTEAU, θηλειὰ μετέξω συνδεδεμένη.
 MATTHOLE, θ. εἶδος φυτοῦ.
 MATURATIF, IVE, (ιατρ.), μαλακτικός ἢ τονικός.
 MATURATION, θ. ὥριμασμα.
 MATURNE, θ. (περιληπτ.) τὰ σπέρματα πλοίου.
 MATURIER, = MATEUR.
 MATURITÉ, θ. ὥριμότης.

MAUDIRE, 0. είδος πτηνού (σκο-
ρπακος) ἐν τῶν μακροπόδων.
MAUDIRE (je maudis, nous mau-
dissons; je maudissais; je
maudis, nous maudimes; je
maudirai; que je maudisse;
maudissant; maudit), ῥ. κα-
ταρώμαι.
MAUDIT, ITE, ἐπάρτος, κατηρα-
νένος.
MAUGREER, ῥ. βλασφημῶ, (κατ'
ἐπιθεματίζω).
MAURETTE (0.) **MAURETTE**, ὁ καρ-
πὸς τοῦ μυρτιλου.
MAURICE, 0. είδος φοίνικος ἀλευ-
ροφόρου τῆς Αἰγύπτου.
MAUSOLEE, μαιουσιεύειον.
MAUSADE (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT), ἐ-
πὶ ἄνουςις, ἄχαρις, ψυχρός.
MAUSADERIE, 0. ψυχρότης, ἀη-
δία.
MAVAIS, 0. κακός, ἀχρεῖς· μο-
νὸς· πονηρός. || (ὡς ἐπὶ ῥ.)
mauvais, βρωμῶ. || faire —
καίμεν κακοκαίριον. || trouver
—, εὐν ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω.
καταρρέσκομαι.
MAVRE, 0. μολόχα, (φυτ.).
MAVRETTE, 0. είδος κορυδαλλοῦ.
MAVIS, είδος μικρῆς κίχλης.
MAVRIE, ἐπὶ 0. τῶν σιαγόνων.
MAVRIE, 0. ἀξίωμα (φιλοσφ.), ὄρος.
MAVRIE, ῥ. προσδιορίζω τὸ μα-
ταίον, διατιμῶ.
MAVRISE, ῥ. ἀνάγω ὅρον ἢ ἀρ-
χὴν ἐπὶ τὸ μέγιστον.
MAVRISE (Ατν.), ὁ ἀνώτατος ὅ-
ρος. ῥ. ταρίφα, νόριον.
MAVRE, τὸ οὐσ. τοῦ-
—, ῥ. λαγαρίζω τὸ χωνευτὸν
μέταλλον.
MAVRIE, λαγαριστήριον μετάλ-
λου.
MAVRIE, 0. παληάλογον. ῥ. (χαρ-
ματικῆς) ἀνεπιτήδεος.
MAVRIE, ἐν. ἄ. πρσ., (εἰς ἐ)μέ-
ματ (Ατν.), ἀνατ. σωλὴν τῶν
πρῶτων τοῦ σώματος.
MAVRIEN, μηχανικός (ἀνὴρ).
MAVRIE, 0. τὸ μηχανικὸν μέ-
τρον (ἐπιστήμης κτλ.).
MAVRIE, ἐπὶ 0. ὁ τῆς μηχανι-
κῆς μηχανικός. || (ὡς 0.) ἡ
μηχανικὴ (τέχνη), τὰ μηχανι-
κά. ῥ. μηχανή, κατασκευή.
MAVRIEMENT, ἐπὶ ῥ. μηχανι-
κός.

MÉCANISER, ῥ. μεταβάλλω εἰς μη-
χανήν.

MÉCANISME, ὁ ὁργανισμὸς τῆς
μηχανῆς τοῦ ἀνθρώπου σώμα-
τος.

MÉCENE, Μακίνας, (κυρ. ὄνομα).
ῥ. προστάτης τῶν τεχνῶν.

MÉCHAMMENT, ἐπὶ ῥ. κακέντροχως.
MÉCHANCETÉ, 0. κακία, μοχθη-
ρία, κακοτροπία, κακολογία.

MÉCHANT, 0. κακός, μοχθηρὸς,
κακότροπος. ἀδόκιμος. (ἐπὶ
πραγμ.) ἀχρεῖς, ἀτάκτος, ἄθλιος.

MÉCHE, 0. φίλλι. ῥ. φλόκος μαλ-
λίου.

MÉCHER, (παλ.), διαπύχημα.

MÉCHER, ῥ. καπνίζω μὲ θεῖον
τὸ βαγνίον.

MÉCHEUX, 0. (μυλῶν) σχη-
ματίζον φλόκος.

MÉCOMPTÉ, λάθος (λογαριασμοῦ).
MÉCOMPTER (se—), ῥ. λαθάνω-
μαι (εἰς λογαριασμόν).

MÉCONIUM, μηχανίον, περίττω-
μα τῆς κοιλίας τοῦ νεογενήτου
βρέφους. ῥ. είδος ὀπίου.

MÉCONSCIENCE, 0. συμπίεσμα
ἐσφαλμένον.

MÉCONJECTURER, ῥ. συμπεραίνω
κακῶς (σφαλερώς).

MÉCONNAISSABLE, ἐπὶ 0. δυσκο-
λογηώριτος.

MÉCONNAISSANCE, 0. μὴ ἀναγνώ-
ρισις. ῥ. ἀγνωμοσύνη.

MÉCONNAISSANT, 0. ἀγνώμων.

MÉCONNAÎTRE, ῥ. δὲν (καλὸν) γνω-
ρίζω. δὲν ἀναγνωρίζω. παρα-
γνωρίζω.

MÉCONTENT, 0. δυσαρστημένος.

MÉCONTENTEMENT, δυσάρσκεια.

MÉCONTENTE, 0. δυσαρστω.

MÉCREANT, 0. δυσσεβής, ἄπιστος.

MÉDAILLE, 0. νόμισμα ἀρχαῖον.
ῥ. νομισματοσύμμετρον.

MÉDAILLE, 0. ὁ βραβευθεὶς διὰ
νομισματοσύμμετρον.

MÉDAILLER, ὁ σκαλίζων (χαράσ-
σων) τοὺς τύπους τῶν νομισμα-
τοσύμμετρον.

MÉDAILLIER, θήκη ἢ συλλογὴ (ἀρ-
χαίων) νομισμάτων.

MÉDAILLISTE, νομισματολόγος.

MÉDAILLON, μέγα νομισματοσύμ-
μετρον. ῥ. καμυλίον. γύρος πολύ-
τιμος μικρῆς εἰκόνος κτλ.

MÉDECIN, ἰατρός.

MÉDECINE, 0. ἡ ἱατρική. ῥ. (ια-
τρικόν) καθάρσιον.

MÉDECINER, ῥ. εἶδω ἱατρικῶς (ὡς
καθάρσιον).

MÉDIAIRE, ἐπὶ 0. (βην.), μεσότης.

MÉDIAL, 0. καὶ

MÉDIAN, 0. (ἀνατομ.) ὁ κατὰ με-
σῆς.

MÉDIANOCHE (Ἰσπν.), ὁ ἵπνονορ-
ατερινὸν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

MÉDIAT, 0. (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT),
ἐμμεσός.

MÉDIATEUR, τῆσις, μεσίτης, με-
σιεύων.

MEDIATION, 0. μεσιτεία, μεσο-
λάβησις.

MEDIATISATION, 0. τὸ οὐσ. τοῦ-
—.

MÉDIATISER, ῥ. (κυρ. εἰς τὴν
Γερμαν.) ἐνόνω μικρότερον μὴ
μεγαλύτερον ἐπικράτειαν ἵνα
ἐξαρτῆται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τῆς
αὐτοκρατορίας.

MEDICAL, 0. ἱατρικός.

MEDICAMENT, ἱατρικόν.

MEDICAMENTAIRE, ὁ τῶν ἢ περὶ
τῶν ἱατρικῶν.

MEDICAMENTER, ῥ. εἶδω ἱατρικῶς,
(ἀρχ.) φαρμακεύω.

MEDICAMENTAUX, 0. ἔχων
ἰδιότητα ἱατρικοῦ, (ἀρχ.) φαρ-
μακώδης.

MEDICATION, 0. τρόπος ὁ ραπίας,
θεραπεία.

MEDICATEUR, τῆσις, θεραπευτι-
κός.

MEDICINAL, 0. ἱαματικός.

MÉDIOCRE (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT),
ἐπὶ 0. μέτριος.

MÉDIOCRITÉ, 0. μετριότης.

MÉDIRE (καθὼς τὸ ἀπλοῦν **DIRE**),
ῥ. κακολογῶ, καταλαλῶ.

MÉDISANCE, 0. κατὰ κλίμα, κακο-
λογία.

MÉDISANT, 0. ὁ κακολογῶν, κα-
τάλαλος.

MÉDITATIF, 0. ἐκπετικός, με-
λετητικός.

MÉDITATION, 0. μελέτη, σκέψις.

MÉDITER, ῥ. μελετῶ, σκέπτομαι.

MÉDITERHANNE, 0. μεσογείος.

MÉDITERHANSEEN, 0. ὁ τῆς
Μεσογείου.

MÉDIUM, τρόπος, μέσον, μέσος
ὅρος.

MÉDIUS, ἀνατομ., ὁ μέσος δά-
κτυλος.

MÉDIUSCULE, (τυπογράφ.), μεσαῖον

(μετρίου μεγέθους) στοιχείον.
MÉDONNER, ῥ. δίδω (μοιράζω) ἐσφαλμένους τὰ χαρτιά.
MÉDULLAIRE, ἐπίθ. ὁ τοῦ μυελοῦ.
MÉDULLE, θ. (βτν.) ὁ μυελὸς τῶν φυλλωδῶν φυτῶν.
MÉDULLÉUX, **EUSE**, (βτν.), μυελώδης.
MEETING (πρφ. **MITINGUE**), Ἀγγλ., συνάθροισις τοῦ λαοῦ ἐπὶ σκοπῇ πολιτικῇ.
MÉFAIRE, θ. πράττω τὸ κακόν.
MÉFAIT, κακὴ πράξις.
MÉFIANCE, θ. δυσπιστία.
MÉFIANT, ε, δυσπιστός.
MÉFIER (se—), ῥ. δυσπιστῶ.
MÉGARDE (par—), ἐπὶρ. ἐξ ἀπροσεξίας.
MÉGERE, θ. ἐρινὸς, κακογυναικα.
MÉGIE, θ. εἶδος ἐργάσματος (λευκανσις) δερμάτων.
MÉGIR καὶ **MÉGISSER**, ῥ. ἐργάζομαι (λευκαίνω) τὰ δέρματα.
MÉGISSERIE, θ. τὸ ἔργον τοῦ—
MÉGISSIER, ὁ λευκαίνων τὰ δέρματα.
MÉGLE, θ. εἶδ. ἀκαφεία πρὸς χρῆσιν κυρίως τῶν ἀμπελοφυτῶν.
MÉGUE, τυρόγαλα, τούρρος.
MEIGLE, θ. = **MÉGLE**.
MEILLEUR, ε, κρείττων, καλλίωτερος. §. (ἐνάρθρ.) ὁ ἄριστος.
MELAGE, ἐπισωρεύσις τῶν διαφόρων χαρτιῶν ὅσα ἔχουν ἀκολήγητὴ ὁ χαρτιωνοποιός.
MÉLANCOLIE, θ. μελαγχολία.
MÉLANCOLIQUE (ἐπὶ ἐπὶ—**EMENT**), ἐπίθ. μελαγχολικός.
MÉLANGE, μέγμα. §. μίξις (γεῶν). §. (πλθ.) σύμμικτα (συγγραφή).
MÉLANGEON, μηχανὴ πρὸς κοπάνισμα καὶ ἀνακέντωμα τῆς πυρτιδος.
MÉLANGER, ῥ. ἀνακατώνω.
MÉLASSE, θ. τὸ καταπάτι τῆς ζαχαρώσεως.
MÉLÈVE, θ. συμπλοκή, ἀψιμαχία.
MÉLER, ῥ. ἀνακατώνω ὁμοῦ, ἐνώνω. ἀναδεύω. §. χαλῶ (κλείδωνιν). (ἐν γέν. μτνμ.) ἐμπεριδεύω.
MÉLÈZE, εἶδος πύκνης, λάριε, (δ.).
MÉLILOT, εἶδ. τριφυλλίου, μελίλιτον.
MÉLISSÉ, θ. μελισσόχορτον (μελισσοθύτάνον), φυτ.

MELLIFÈRE, ἐπίθ. ὁ φέρων (παράγον) μέλι.
MELLIFICATION, θ. κατασκευὴ μέλιτος.
MELLIFIQUE, ἐπίθ. ὁ κατασκευάζων μέλι.
MELLIFLU, υφ. μελιρρῦτος.
MELLIVORE, ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) μέλι.
MÉLODIE, θ. μελωδία.
MÉLODIEUSEMENT, ἐπὶρ. μελωδικῶς.
MÉLODIEUX, **EUSE**, μελωδικός.
MÉLODIQUE (καὶ ἐπὶρ. —**EMENT**), ἐπίθ. μελωδικός.
MÉLODISTE, μελωδός.
MÉLODRAMÉ, μελόδραμα.
MÉLOMANE, ἐπίθ. ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς τὴν μουσικὴν.
MÉLOMANIE, θ. ἀγάπη ὑπερβολικῇ τῆς μουσικῆς, μελομανία.
MELON, πεπόνι, (καρπ.). ||—**d'** eau, χειμωνικόν, καρπούζι.
MÉLONGÈNE, θ. μαντζάνα, (φυτ.).
MELONIFÈRE, ἐπίθ. (βτν.), πεπονοφόρος.
MELONIFORME καὶ **MELONNÉ**, εε, πεπονοειδής.
MELONNIER, πεπονοπώλης.
MELONNIÈRE, θ. κήπος πεπονίων, μπιστάνι (διὰ πεπονοκάρπουζα).
MÉLOPÉE, θ. μελοποιία.
MÉMARCHURE, θ. στραγγούλισμα τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου ἐξ αἰτίας παραπατήματος.
MEMBRANE, θ. (ἀνατομ.) ὑμὴν, μεμβράνα. §. (βιβλιοδ.) ἡ σάνις ἢ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τὸν πιεστήρα βιβλίων.
MEMBRANEUX, **EUSE**, μεμβρανώδης.
MEMBRE, μέλος (τοῦ σώματος ἢ σωματείου). §. κῶλον (περιόδου). §. τὸ ἀνδρικὸν μέριον.
MEMBRE, εε, (bien—), ὁ ἔχων καλοκαμωμένα (ἀνάλογα) τὰ μέλη.
MEMBRU, ε, ὁ ἔχων χονδροειδῆ μέλη, χονδροκαμωμένος.
MEMBRURE, θ. τὸ χονδρότερον ξύλον (θυροφύλλου κτλ.) εἰς τὸ ὅποιον ἐναρμόζονται τὰ λεπτότερα. §. (ναυτ.) αἱ σταμίνες ἢ τὰ ἐγκοίλια. §. εἶδος μέτρου (ὀργυιὰ) τῶν καυσίμων ξύλων.
Même, ἐπίθ. ὁ αὐτός, ὁ ἴδιος. ||

lui-même, αὐτός του. || **de lui-même**, ἀφ' ἑαυτοῦ, ὁλοκλήρως. §. (ὡς ἐπὶρ.) μάλιστα. || **à—** (εἶναι) εἰς κατάστασιν—**de—** (toul) **de—**, τὸ ἴδιον, ἐπίστασιν καθῶς.
MEMENTO (Ατν.), ἐνθύμημα. §. (ἐκκλησ.) μνημόνευμα.
MÉMOIRE, θ. τὸ μνημονικόν, μνήμη, ἐνθύμησις. §. ὑπόμνημα ἀπομνημόνευμα. λογαριασμός (ἐξόδων), κατάστιχον.
MÉMOIRABLE, ἐπίθ. αξιομνημόνευτος.
MÉMORIAL, ὑπόμνημα. §. τὸ καὶ θημερινόν (βιβλίον τῶν ἐπιστολῶν).
MENACANT, ε, ἀπειλητικός.
MENACE, θ. ἀπειλή, φοβητροπία.
MENACER (τὸ ε ὑπὸ τῆς πρὸς τοῦ α καὶ ο εἰς ε), ῥ. φοβερίζω, ἀπειλῶ.
MENADE, θ. μαινάς.
MÉNAGE, οἰκιακὴ οἰκονομία. §. φειδώ. §. νοικοκυρεῖν. §. ἀνδρόγυνον. || **pain (toile) de—**, ψαμί (πανί) σπιτικόν.
MÉNAGEMENT, τρόπος (ἐπιτήδευσος) οἰκονομίας.
MÉNAGER, ῥ. οἰκονομῶ (μὲ πρόπον). διεξάγω. ταμιεύω. φειδομαι.
MÉNAGER, ERRE, οἰκονόμος, οἰκονύκτης.
MÉNAGERIE, θηριοτροφείον.
MENDIANT, ε, ζητιάνος, ζήτησας.
MENDICITE, θ. ζήτησις, πτωπαιτεία. || **dérôl de—**, πτωχοκομείον.
MENDIER, ῥ. ζητέω.
MENDOLE, θ. εἶδος ἰχθύος, μενοῦλι (s).
MENEAU (ἀρχιτ.), στέλεχος κατὰ μήκος θυρίδος.
MENÈRE, θ. σκευωρία, μηχανορραφία.
MENER (τὸ π τῆς παραληγ. φέρεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς θ) ῥ. (ὁπλ.) φέρω. ὁδηγῶ. διὰ τὸ ἄγω. κουβαλῶ. || — **une (le) vie**, διὰ γω (τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον) βίον.
MÉNÉSTRER, ποιητὴς τοῦ μεστρου, ῥαψωδός. §. ψάλλον (ἢ) γραμματοδιδάσκαλος χωρίων

MENÉTRIER, ὁ παίζων τὸ βιολί, παιγνιδιάρης.
MENEUR, ὁ ὀδοντοδότης (χειραγωγῶν).
MEN—D'OURS, ἀρκουδιάρης.
MENIN, ἀρχοντοπούλου συνοδεύον τὸν διάδοχον τῆς Γαλλ.
MENINGE, θ. (ἀνατομ.) ἡ μῆνιγξ (τοῦ ἐγκεφάλου).
MENINGETTE, θ. (ἀνατομ.), ἡ ἐσωτάτη μῆνιγξ τοῦ ἐγκεφάλου.
MENINGINE, θ. (ἀνατομ.), ἡ μετὰ τῶν δύο μηνίγγων μεμβράνη.
MENINGITE, θ. μηνιγγίτις, (νόσος).
MENOLE, θ. τὸ ξύλον διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται τὸ πηγνύμενον γάλα. 2) εἶδος ἰχθύος, μαινοῦ.
MENOLOGE, μηνολόγιον.
MENON, εἶδος αἰγίδου (τῆς Ἀσίας).
MENOTTE, θ. χερᾶκι. S. (πλθ.) χιροπέδη.
MENSE, θ. εἰσόδημα μοναστηρίου.
MENSOLE, θ. ἡ καταμεσῆς πέτρα ἢ συνέχουσα τὰ σύνολον τοῦ ὅλου.
MENSONGE, ψεύδος.
MENSONGER, ENNE, ψευδῆς, ἀπατηλός.
MENSTRUATION, θ. ἡ ῥοή τῶν ἐμμηρίων.
MENSTRUE, θ. (παλ.), διαλυτικὸν ὑγρὸν, (χημ.). S. (πλθ.) τὰ καταμήνια.
MENSTRUÉE, θ. (γυνή) ὑποκειμένη εἰς τὰ καταμήνια.
MENSTRUÉE, ELLE, ὁ τῶν καταμήριων.
MENSUEL, ELLE, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -ε-
MENSUEL, ὁ κατὰ μῆνα, μηνιαῖος.
MENSURABILITÉ, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ—
MENSURABLE, ἐπὶ θ. = **MESURABLE**.
MENTAL, E, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -ε-
MENTAL, ὁ κατὰ τὸ νοῦς, ὁ κατὰ τὰ νοήματα, νοερός, ἐνδιάθετος.
MENTERIE, θ. ψευτιά, ψευδολογία.
MENTEUR, EUSE, ψεύστης.
MENTHE, θ. ἡ δούσμος, (φυτ.).
MENTION, θ. μνεία, ἀνάμνησις.
MENTIONNER, ῥ. κάμνω μνείαν, ἀναφέρω.
MENTIR (ὡς τὸ **SENTIR**), ῥ. ψεύ-
 ζομαι.

MENTON, πηγοῦνι.

MENTONNET, τὸ ὀδόντιον τοῦ τροχοῦ. S. τὸ παρωτίδιον τοῦ κλεινομένου μαχαίριου. S. τὸ σιδήριον τὸ δεχόμενον τὸν σῆτην τῆς θύρας. S. ἡ λαβὴ τῆς βόμβας.

MENTONNIÈRE, θ. περιγναθίς, μαγουλίνα.

MENTON, Μέντωρ, παιδαγωγός.

MENU, ε, λεπτός, ψιλός, λιγνός, φτενός. S. (μετφρ.) γλισχρός, ἀσήμετος. || (ὡς οὐσ.) λεπτομέρεια. || (ὡς ἐπίρ.) ψιλὰ, λεπτά.

MENUAILLE, (οἰκ.), λεπτά νομισματο ἢ ἰχθύδια, (ἐν γίν.) ψιλλογία.

MENUET, εἶδ. χοροῦ.

MENUSER, ῥ. ξυλουργῶ.

MENUSERIE, θ. ἡ λεπτοξυλουργική.

MENUSIER, ξυλουργός, λεπτοουργός, (T.) δογματιστής. S. εἶδος μυρμηκίων καὶ σφηκῶν, ξυλόχοι.

MÉRITIQUE, ἐπιθ. φθοροποιός (τὴν ἀποφοράν).

MÉRITISER, ῥ. διαφθεῖρω διὰ δηλητηριώδους ἀποφοράς τὸ περιέχον.

MÉRITISME, ἀποφορά νοσώδης (θανατηφόρος).

MÉRENDRE (se—), ῥ. ἀπατῶμαι, λανθάνομαι.

MÉRIS, περιφρόνησις.

MÉRISABLE, ἐπιθ. ἀξιοκαταφρόνητος.

MÉRISANT, E, περιφρονητικός.

MÉRISÉ, θ. λάθος, ἀπάτη.

MÉRISER, ῥ. περιφρονῶ, ἀψυφῶ.

MÉR, θ. ὁλίσσασθαι.

MERCANTILE (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT), ἐπιθ. ἐμπορικός.

MERCANTILISME, πτόησις πρὸς τὸ ἐμπορίον.

MERCAIRE (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT), ἐπιθ. ὁ ἐπὶ μισθῷ πράττων τι, μισθωτός. S. ὁ ἐπὶ μισθῷ γινόμενος ἢ λεγόμενος, ὄνιος.

MERCIER, θ. αἱ πραγματεῖαι τοῦ mercier, ῥώπος ἢ γέλυγ.

Merci, θ. ἔλεος, χάρις. || (ὡς ἐπιφών.) εὐχαριστώ. || grand—, ὑπερυχαριστώ. || dieu—, χάρις τῷ θεῷ. || être à la—, εἶναι εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ..

MERCIER, ENNE, πωλητὴς διαφόρων μικρῶν ἐμπορευμάτων, ῥωποπώλης, (T.) ἀχτάρης.

MERCEPIRE, ἡ τετράδη (τῆς ἐβδόμαδος).

MERCIER, ἡ Ἑρμῆς (πλανήτης). 2) ὁδράγγυρος, (ὁμιμέταλλ.).

MERCUREUX, EUSE, ὁ τοῦ ὁδράγγυρου.

MERCURIALE, θ. ἐπὶ πληγῆς αὐστηρά. 2) τιμολόγιον τῶν γεννημάτων. 3) εἶδος φυτοῦ, παρθενοῦδι.

MERCURIAUX, πλθ. (λατρικά) περιέχοντα ὁδράγγυρον, ὁδράγγυροχα.

MERCURIEL, ELLE, ὁ τοῦ ἢ διὰ τοῦ ὁδράγγυρου.

MERDE, θ. σκατὸν

MERDEUX, BOSE, σκατωμένος.

MÈRE, θ. μήτηρ. || (ὡς προσφών.) κυρά! || belle-mère, πενθερά ἢ μητρική. || grand' mère, μάμη.

|| mère-bouille, πρότροπος οἶνος, (κοιν.) κρατητήρα. || mère-laine, τὸ λεπτότερον μαλλί, τὸ ξύλον. || mère-caille (ἢ) des cailles, ὁρυγομήτρα, (πτην.).

MÈREILLE, θ. εἶδος παιδιᾶς (τριόδου).

MÈRE, (γεωργ.) σωρός λίθων, πετραλιά.

MÉRIDIEN, μεσημβρινός (κύκλος ὁ διατέμνων ἀπὸ πύλου εἰς πόλον τὸν ἰσημερινόν).

MÉRIDIEN, ENNE, ὁ τῆς μεσημβρίας. || (οὐσ. θ.) ἡ ἰσημερινή (γραμμὴ). S. ὁ μεσημβρινός ὕπνος.

MÉRIDIENAL, E, μεσημβρινός.

MÉRINGER, θ. εἶδος ζυμαρικοῦ.

MÉRINOS, γένος προβάτων τῆς Ἰσπαν. S. ὕψασμα μάλλινον λεπτόν, μερινός.

MÉRISÉ, θ. ἀγριοκέρασον, μαυροκέρασον.

MÉRISIEN, ἀγριοκερασιαί, (δ.).

MÉRITANT, E, ἄξιος (ὁπολήψους κτλ.).

MÉRITER, προτέρημα, ἀξία, ἀξιώτης. ἀξιωμαθία.

MÉRITER, ῥ. εἶμαι ἢ γίνομαι ἄξιος (τιμῆς κτλ.), ἀξίω. χρῆζω.

MÉRITOIRE, ἐπιθ. ἄξιος (τιμῆς, ἐπαίνου κτλ.), θιάριστος, ἀξιόπαινος, ἀξιόμισθος.

MÉRITOIREMENT, ἐπίθ. ἀξίως. §. θαρσύνων.

MERLAN, γάδος, γαϊδουρόψαρον, (Ιγθ.). 2) (μνμ.) φενακοποῖς, περὶ οὐκίτης.

MERLE, κίσσινος, (πν.).

MERLEAU, κοσσυφοπούλου.

MERLEUR, θ. ἑπάλξις πύργου.

MERLIN, βύπαλον βουφόνον. 2) (ναυτ.) λεπτόν σχοινίον, καλώδιον.

MERLINE, θ. εἶδος μουσικοῦ ὄργάνου (σανδοῦκι) διὰ τοῦ ὁποῦοι μανθάνουν τὰ πτεγὰ νὰ κελᾶδουν.

MERLINER, ῥ. (ναυτ.), συρῆς πτωκὶς καὶ καλωδίου τὰ ἱστία.

MERLON, (ὄχυρωματ.), τὸ μεταξὺ δύο στομίων κανονοστασίον κενόν (κούφωμα).

MERLUCHE (θ.) ἢ **MERLUS**, γάδος παριγευτός, μπακαλάς.

MERLOT, δέσμα ἀκατέργαστον, προδηνά, τραγεῖα.

MERMAIN, σάνιδες διὰ βαρελλοσάνιδα κτλ.

MERULE, εἶδος ἀμαντίου.

MERVELLE, θ. θαῦμα. || ἀ—, θαυμάσια!

MERVELLEUX, **EUSE**, (καὶ ἐπίθ.) —MENT, θαυμάσιος, ἐξαιρετός, ἀριστός. §. (οὐσ.) κυρίστης, ἐπιπασιμῆς.

MES, ἄντμ, κττ. πλθ. τοῦ ἀ. πρσ., οἱ ἐμοί, αἱ ἐμαί, τὰ ἐμά, μου.

MESALLIANCE, θ. τὸ οὐσ. τοῦ

MESALLIER, ῥ. ὑπανδρεύω (καὶ μσ.) —ομαι με κατωτέραν ἢ κατώτερον.

MESANGE, μελισσοφάγος, (πν.).

MESARRIYER, ῥ. (ἀπρο.), συμβαίνει (ἐδγαίνει εἰς) κακόν.

MESAVENTURE, θ. συμβάν ἐναντίον, δυστύχημα.

MESENTÈRE, (ἀνατομ.), τὸ μεσεντέριον.

MESENTÉRIQUE, ἐπίθ. ὁ τοῦ μεσεντερίου.

MESESTIMER, ῥ. δὲν τιμῶ. δὲν ἐτιμῶ κατ' ἀξίαν.

MESINTÉLIGENCE, θ. διένεξις, διαφωνία.

MESINTERPRÉTER, ῥ. ἐξηγῶ κακῶς, παρεξηγῶ.

MESOFFERIR, ῥ. προσφέρω κατω-

τέραν τοῦ δέοντος τιμὴν εἰς πωλούμενον πρᾶγμα.

MESTIFORME, ἐπίθ. (βτν.), μεσπλοειδής.

MESQUIN, ε. (καὶ ἐπίθ.) —MENT, ὁ εἰς ἄκρον φειδωλός. γλίσχρος, σμικρὸς, εὐτελής, κακομοῖρος.

MESQUINERIE, θ. εὐτέλεια, σμικρότης, φειδωλία.

MESSAGE, ἐντολή, παραγγελία, μήνυμα.

MESSAGEUR, ἀγγελιοφόρος, μηνυτής. §. (μτφορ.) προάγγελος.

MESSAGERIE, θ. κατάστημα τῶν δημοσ. ἀμαζῶν.

MESSALINE, θ. Μεσσαλίνα (κύρ. ὄνομα). §. γυνὴ λήγνος.

MESSE, θ. (ἡ θεία) λειτουργία.

MESSÉANCE, θ. τὸ ἀπρεπές (τοῦ πρᾶγμ.).

MESSÉANT, ε. ἀπρεπής, ἀνοίκειος.

MESSELOIR, ῥ. εἶναι ἀπρεπές (ἀνάρμοστον), δὲν ταπεινᾶται.

MESSERIN, ῥ. = **DESSERIN**, διαβάλλω.

MESSIDOR, ὁ δέκατος μῆν τοῦ δημοκρ. καλανδρίου τῆς Γαλλ., θριστής.

MESSIE, ὁ Μεσσίας.

MESSIER, ἀγοροφύλαξ, δραγάτης.

MESMIE, (παλ. τίτλος), ὁ κύρ (δεῖνα), μισθρ (Ἰάννης).

MESURABLE, ἐπίθ. καταμετρήσιμος.

MESURAGE, καταμέτρησης.

MESURE, θ. μέτρον. §. τρόπος. || ἀ—que, καθ' ὅσον.

MESURÉ, ε. μέτριος. συνεσταλμένος.

MESURER, ῥ. (κατα)μετρῶ.

MESUREUR, μετρητής.

MESUSER, ῥ. καταχρῶμαι.

MÉTACARPE, (ἀνατομ.), τὸ μετακάρπιον.

MÉTAL, μίγμα διαφόρων μετάλλων.

MÉTALLIQUE, θ. ὑποστατικόν (μισθωμένον), ἀγροικία.

MÉTAL, μέταλλον.

MÉTALLESCENCE, θ. τὸ χαρακτηριστικόν τοῦ—

MÉTALLESCENT, ENTE, μεταλλοειδὸς ὑλιστερός.

MÉTALLIFÈRE, ἐπίθ. μεταλλούχος.

MÉTALLIFORME, ἐπίθ. μεταλλοει-

MÉTALLIQUE, ἐπίθ. μεταλλικός.

MÉTALLISATION, θ. μεταλλοποίησις.

MÉTALLISER, ῥ. μεταλλοποιᾶν (ἐξείδον).

MÉTALLURGIE, θ. —GIEUR, ἐπίθ. —GISTE, μεταλλουργία, —ουργός, —ουργός.

MÉTAMORPHOSE, θ. μεταμόρφωσις.

MÉTAMORPHOSER, ῥ. μεταμορφώνω.

MÉTAPHORE, θ. μεταφορά.

MÉTAPHORIQUE (ἢ ἐπίθ. —EMENT), ἐπίθ. μεταφορικός.

MÉTAPHYSICIEN, μεταφυσικός (ἀνὴρ).

MÉTAPHYSIQUE (ἢ ἐπίθ. —EMENT), ἐπίθ. μεταφυσικός. || (οὐσ. θ.) ἡ μεταφυσική.

MÉTAYAGE, ἐνοικίαισι κτήματων ἐπὶ μοιρασμῷ τῆς ἐπιχειρήσεως.

MÉTAYER, ἐνοικιαστής ὑποστατικός.

MÉTIER, σμιγὰδι (σχηματὶς καὶ σίτου).

MÉTÉORISME, θ. μετεωρολογισμός.

MÉTÉORISME, μετέωρον.

MÉTÉORISME, ε. (καὶ ἡ) μετέωρος, πρῆσιμνη.

MÉTÉORISER, ῥ. πρήσκω.

MÉTÉORISME, (ἡ ατμ.), μετεωροσμός, φούστωμα.

MÉTÉOROLOGIE, θ. —LOGIEUR, ἐπίθ. μετεωρολογία, —λογικός.

MÉTROBE, θ. μέθοδος, τρόπος.

MÉTROIQUE (καὶ ἐπίθ. —EMENT), ἐπίθ. μεθοδικός.

MÉTICULEUX, **EUSE**, (καὶ ἐπίθ.) —MENT, φοβοδής.

MÉTIER, τέχνη (βάνασος). §. ἐργαλείος (ὕφαντ.). μάγανον (κεντ.).

MÉTIS, **ISSE**, ἀμφιγενὴς μίγμα.

MÉTRIE, μέτρον, ἡ μονὰς τοῦ νῦ μετρικοῦ συστήματος.

MÉTRIQUE, ἐπίθ. μετρικός. || (οὐσ. θ.) ἡ μετρική.

METROMANE, ἐπίθ. ὁ πάσχων ἐκ τοῦ—

MÉTROMANIE, θ. μανία περὶ τῶν μέτρων (τὴν στιχομυρίαν).

MÉTROPOLE, θ. μητροπόλις.

MÉTROPOLITAIN, ε. ὁ τῆς μητροπόλεως.

METS, φαγητόν.

MEUBLE, ἐπιθ. (φόρεμα) τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ φορεθῇ ἀκόμη.
METIAGE (EN MAINS), διὰλεγμα τῶν μεταξίων κατὰ τὴν ποιότητα.
METIEUR, ὁ βάλλον (εἰς τάξιν, ἐν πρᾶξιν).
METIEUSE (EN MAINS), ἡ διαλέγουσα τὰ μεταξία.
METTRE (mets; mettrai; mis), ῥ. βάλλω, θέτω. φορῶ. (μ.) ἐμβαίνω. τοποθετοῦμαι. S. (μὲ ἐπὶ ῥ.) ἐνδύομαι (καλῶς, κομψῶς κτλ.). || — à mort, φονεύω. || — à sec (en pièces, en couleur etc.), ξηραίνω, κομψοποιῶ, χρωματίζω κτλ. || — fin à qc., τελειώνω. || — bas, ἐκβάλλω, ῥίπτω. (ἐπὶ ζ.) γεννῶ. || — se — à rire (à pleurer etc.), ἐγχεῖται νὰ γελῶ (νὰ κλαίω κτλ.). || — se — en chemise, μένω μὲ τὸ ὑποκάμισον.
MICULANT, κ, ὁ στρώων (ἐρχόμενος καλὰ εἰς τὸ στρώσιμον).
MICULE, ἐπιθ. (γῆ) ἐλαφρὰ, εὐόρωτος. (κτῆμα) κνηντόν. || (οὐσ.) καλὸς (οἰκισκόν), ἔπιπλον.
MICULER, ῥ. στρώνω (συσκευάζω) μὲ ἔπιπλα.
MICULEMENT = **BEUGLEMENT**.
MICULER, ῥ. = **BEUGLER**.
MICULAR, ἐπιτάτ. τοῦ.
MICULE, ὁ. μυλοπέτρα, μύλη. S. ἡμικρινία (χόρτου κτλ.). S. κερὶ (τυροῦ).
MICULERIE, ὁ, ἐργοστάσιον μυλοπέτρων.
MICULIER, μυλοκόπος, μυλοχαράκτης.
MICULIERE, ὁ. εἶδος λίθου, μυλοπέτρας. S. λατομεῖον μυλοπέτρων.
MICULON, θημικρινία καλαμῆς ἢ λατομίας.
MICULONIER, κρε, μυλωδρὸς, μυλωδός.
MICULONNE, φόνος.
MICULONNIER, κρε, θανατηφόρος. S. (μ.) φονεὺς. S. (θ.) τρύπα διὰ τῆς ὑποῖας πυροβολοῦν, πολέμου.
MICULONNIER, ῥ. πληγόνω χωρὶς ῥῆμα, κλάνω.
MICULONNISSIME, ὁ. μύλωψ, σαρμάλασμα.
MICULONNISSIME, ὁ. κοπάδι λαγωνικῶν, κυνηγίων.
(ΔΕΞΙΚ. ΓΑΛΛΟΒΛΑ.)

MÉVENDRE, ῥ. πωλῶ παρ' ἑξῆς.
MÉVENTE, ὁ. πώλημα παρὰ τιμὴν. S. ἀπρασία, (T.) κερὰτι.
MEZZO-TERMINE ('Ιταλ.), μέσος ὅρος.
MI, (μὲρ. ἀδιαίρ.), ἡμι-, ἡμισο-.
MIASMES, ἀναθυμιάσεις νοσοποιαί, μιάσματα.
MIAMLEMENT, νιαούρισμα.
MIAMLER, ῥ. νιαουρίζω.
MI-BIS, ism, ἐξ ἡμισίας ἀμυρόν.
MICA, εἶδος λίθου πλακωτοῦ καὶ βαλίστερου.
MICACÉ, κρε, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ mica.
MI-CARENNE, ὁ. ἡμισοσπράκιστον.
MICHE, ὁ. ψωμί μεγάλον, καρβέλι.
MICOCOUPIER, εἶδος δένδρου (πτελέας) κερατοφόρου.
MICMAC, ψιθυρισμός, εἰπες-κεῖπα.
MICROSCOPE, μικροσκόπιον.
MICROSCOPIQUE, ἐπιθ. ὁ τοῦ ἢ διὰ τοῦ μικροσκοπίου, μικροσκοπικός.
MIDI, μεσημέρι, μεσημέρια.
MIE, ὁ. ψίχα ψωμίου.
MIEL, μέλι.
MIEUXEUXEUXE, (ἐπὶ ῥ.) — **EMENT**, μελιτώδης.
MIEUXENNE, (ἀντνμ. κτῆτ. ἀπρσ.), εἶδος, ἐμή.
MIEUTTE, ψίχαλον.
MIEUX, ἐπὶ ῥ. συγκρ., κάλλιον, μᾶλλον. || à qui mieux mieux, (ἐμυλλόμενοι) ποῖος περισσώτερον (καλλιώτερον, ταχύτερον κτλ.).
MIEUXE, ἐπιθ. (παιδίον) σερετόν, διαβολεμένον.
MIEUXERIE, ὁ. σερετιὰ (πονηρία) παιδίου.
MIGNARD, κ, (καὶ ἐπὶ ῥ.) — **EMENT**, κομψός. λεπτομυσοδός. χαϊδάρης.
MIGNARDIE, ῥ. χαϊδεύομαι, κάμνω (το)ακκίσματα.
MIGNARDISE, ὁ. λεπτότης (τῶν χαρακτήρων τοῦ πρσ.). S. (πλθ.) ὁρῶσις, (το)ακκίσματα.
MIGNON, κρε, (ἐπὶ ῥ.) — **EMENT**, μικροκάμωτος. S. χαϊδευμένος, κανακάρης. (ἐρχ.) τὰ παιδικά τινας.
MIGNONNETTE, ὁ. εἶδ. ἐνθὺς δαντέλλας.
MIGNONNIER, ῥ. χαϊδεύω, κανακίζω.

MIGRAINE, ὁ. ἡμικρινία, κεφαλόπονος.
MIGRATION, ὁ. μετοικασία, μετανάστευσις.
MIGRAVER, ὁ. κυράτσα.
MIGROTIER, ῥ. σιγοδράζω. S. χαϊδεύω.
MIL, (μόνον εἰς τὸ χριστιανικόν ἔτος), ἀντὶ mille, χίλια.
MIL, MILLET.
MILADY, ἴδε MYLADY.
MILAN, εἶδος ἑρπετος, κίρκος.
MILIAIRE, ἐπιθ. καγχροειδής. || (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. ὁρεως, καγχρήνης (z). S. (θ.) εἶδος ἐξανθήματος, καγχρήτης.
MILICE, ὁ. στρατιὰ, στρατός. S. ἐθνοφυλακή.
MILICIEUX, ἐθνοφύλαξ.
MILIEU, μέση, μέσον, || au beau —, καταμεσής, μέσα εἰς τὴν μέσην.
MILITAIRE, οὐσ. καὶ ἐπιθ. στρατιωτικός.
MILITAIREMENT, ἐπὶ ῥ. στρατιωτικῶς.
MILITANT, ἐπιθ. ὁ. (ἐκκλησία) ἡ πολεμουσά.
MILITER, ῥ. πολεμῶ, ὑπερμαχῶ.
MILIEU, ἐπιθ. (ἀριθμ.), χίλιοι, αἱ, αἱ. 2) (οὐσ. ἀρσ.) χίλιον.
MILLE-VEUILLE, ὁ. μυριόφυλλον, (φυτ.).
MILLENAIRE, ἐπιθ. ὁ τῶν χιλιῶδων. S. (οὐσ.) χιλιαστής. S. (πλθ.) χιλιασταί, αἰρετικοί.
MILLE-PERTUIS, ὑπερικόν, (φυτ.).
MILLE-PIEDS, σχολόπεδρον, χιλιπόδιον, (ἐντ.).
MILLETORE, εἶδος πολυποδαίου.
MILLESIÈME, τὸ ἔτος (ἐπὶ τῶν νομισμ.).
MILLET, καγχρή, (γένν.).
MILLIAIRE, ἐπιθ. (στηλῇ) ὁδομετρικῇ, μιλιάριον.
MILLIARD, χίλια ἑκατομύρια.
MILLIARDE, ὁ. μυριάς, πλήθος ἀπείρων.
MILLIÈME, ἐπιθ. χιλιοστός. S. (οὐσ.) χιλιοστημόριον.
MILLIER, χιλιάς.
MILLIÈRE, τὸ χιλιοστημόριον τοῦ γραμμαρίου.
MILLIMÈTRE, (μέτρον ἐκτάσ.) χιλιοστόμετρον.
MILLION, χίλια χιλιάδες, μιλιόνιον.

MILLIONNIÈME, χιλιακιχιλιόσδος.
 || (ούσ.) χιλιακιχιλιόσδος.
MILLIONNAIRE, ούσ. και επίθ.,
 μυριάδου.
MIME, μίμος.
MIMEUX, EUSE, (βτν.), μιμητός.
 || (ούσ. θ.) είδος ή γένος μι-
 τών.
MIMIQUE, επίθ. ό των μίμων. §.
 (ούσ. θ.) ή μιμητική.
MIMOSA, θ. Ατν. αντί **MIMEUSE**.
MINGAGE, ό επί των σιτηρών και
 του άλατος διασμός.
MINGET, μινερέ (τζαμίου).
MINGUEN, ρ. κάμνω (το) ακκι-
 σματα, θρύπτομαι.
MINGUENNE, θ. θρύψις, (το) ακκι-
 σματα.
MINGUENNE, ό κάμνων (το) ακ-
 κίσματα.
MINGE, λεπτός, φτερός. §. (μτ-
 φορ.) εύτελής, σμικρός. μηδα-
 μινός.
MINE, θ. σχήμα πρυσώπου, ήθος,
 θεωρία, έξωτερικόν. §. (πλθ.)
 γενούματα. (το) ακκίσματα. μού-
 σουνα. ||. payer de —, έχειν
 καλόν έξωτερικόν χωρίς όμως
 έσωτερικής αξίας.
MINE, θ. μεταλλεύω. §. όπόνο-
 μος. §. (άρχ.) μνζ.
MINER, ρ. σκάπτω όπόνομον, ύ-
 ποσκάπτω (κυρ. και μτφορ.).
MINERAI, μεταλλική ύλη, μεταλ-
 λίτις (γή).
MINÉRAL, ή, μεταλλικός. §. (ούσ.)
 όρυκτόν.
MINÉRALISABLE, επίθ. επιδεικτι-
 κός **minéralisation**.
MINÉRALISATEUR, ό συντελών
 προς—
MINÉRALISATION, θ. τό ούσ. του—
MINÉRALISER, ρ. τροποποιώ διά
 συνδυασμού όρυκτόν ή μέταλλον.
MINÉRALOGIE, θ. -LOGIQUE, -LO-
 GISTE, όρυκτολογία, -λογικός,
 -λόγος.
MINET, ETTE, κατούδι, γαττάκι.
MINEUR, μεταλλευτής. §. (κρατ.)
 σκαπανεύς.
MINEUR, ή, έλάττων. §. άνήλιξ.
 §. (ούσ. θ.) ή έλάττων (πρότα-
 σις συλλογισμού),
MINIATURE, θ. μικρογραφία, μι-
 κρογράφημα.
MINIATURISTE, ζωγράφος μικρο-
 γραφημάτων.

MINIÈRE, θ. μεταλλίτις (γή).
MINIME, επίθ. έλάχιστος. §.
 (ούσ.) τάγμα μοναχών.
MINIMUM (Ατν.), ό έλάχιστος όρος.
MINISTÈRE, υπηρεσία. ύπουργία.
 μεσολάβησις. §. ύπουργείον. §.
 είσαγγελία.
MINISTÈRIE, ELLÉ, (και επίρ.)
 -EMENT, ύπουργικός.
MINISTRE, λειτουργός. ύπουργός.
 πρέσβος. §. (παρά τοίς Αιθιφ.)
 ιερεύς.
MINIUM, μέλιτος, κόκκινος σουλι-
 μάς.
MINOIS, πρόσωπον μικροκάμ-
 τον και νόστιμον.
MINORITÉ, θ. άνηλικιότης. §.
 μειονοφφία.
MINOT, ήμιμέδιμνος.
MINUIT, μεσονύκτιον.
MINUSCULE, επίθ. (στοιχείον) μι-
 κρόν, όχι κεφαλαίον.
MINUTE, θ. λεπτόν (ώρας). §. σχέ-
 διον (επισήμου έγγράφου), πρω-
 τόγραφον (συμβολαίου). §. ψι-
 λογραφία.
MINUTER, ρ. σχεδιάζω (έγγρα-
 φον).
MINUTIE, θ. μικρολογία.
MINUTIEUX, EUSE, (και επίρ.) -E-
 MENT, μικρολόγος, λεπτολόγος.
MI-PARTI, ή, επίθ. ό έξ ήμισιός.
MIQUELET, στρατιώτης (άρματω-
 λός) της Ίσπαν.
MIRABELLE, θ. είδος μικρού βρα-
 βόλου.
MIRACLE, θαύμα.
MIRACULEUX, EUSE, (και επίρ.)
 -EMENT, θαυμάσιος, εξαίσιος.
MIRAGE, φαινόμενον της όπτικής,
 άντικατοπτρισμός.
MIRE, θ. τό επί των πυροβόλων
 έξέχον προς διεύθυνσιν του όφ-
 θαλμού, στοχαστήρ.
MIRER, ρ. σημάδεύω (μή τό 'μμά-
 τι). §. se—, κατοπτρίζομαι.
MIRIFIQUE (και επίρ. -EMENT), έ-
 πίθ. θαυμαστός, θαυμάσιος.
MIRIFLORE, (οίκ.), κυρίτζης, κυ-
 ριτάκης.
MIRILION, είδος αλόου.
MIRIMON, Μυριμών (είρων).
MIROIR, καθρέπτης, κάτοπτρον.
MIROITE, EE, (Υππος) στικτός.
MIROITEMENT, τό ούσ. του—
MIROITER, ρ. στίβω, μαρμαίρω
MIROITERIE, θ. τό έργον του—

MIROITIER, κατοπτροποιός, -ποι-
 λης.
MIROTON, είδος φαγητού άπό βο-
 δέλλον.
MIS, ISE, πθ. μτγ. του **METTRE**.
 ||. bien mis, καλοειδυμένος.
MISAINÉ, θ. (mât de —) τό έμ-
 προσθινόν κατάρτι, επίδρομος.
MISANTHROPE, μισάνθρωπος.
MISANTHROPIE, θ. μισάνθρωπία.
MISANTHROPIQUE, επίθ. μισαν-
 θρώπου είδος.
MISCELLANÉES, πλθ. σύμμικτα
 (συγγραφ.).
MISCIBILITÉ, θ. ή ιδιότης του—
MISCIBLE, επίθ. επιδεικτικός μι-
 ξίως.
MISE, θ. ένθήκη (σερμαγία) ή μ-
 πόρου ή χαρτοπαίζοντος. §.
 προσφορά υπερβηματίζοντος. §.
 πέρας (νομισματός). §. (μτφ.)
 προς του ένδύεσθαι. §. (μτφ. του
 en) βάλοιμον εις.
MISÉRIABLE (και επίρ. -EMENT),
 επίθ. ταλαίπωρος, άθλιός, ά-
 χρείος, κακοβήζικος.
MISÈRE, θ. έσχάτη δυστυχία
 πτωχεία, άθλιότης.
MISÈRIE (Ατν.), ή Ν'. φυλή.
 τό 'Ελέησόν με ό θεός. 2) (α-
 τρ.) σφοδρός κωλικόπονός, ή
 λείος.
MISÉRICORDIE, θ. οίκτος. εύπλαγ-
 χνία, έλεος.
MISÉRICORDIEUX, EUSE, (και έ-
 πίρ.) -EMENT, οίκτιμων, ελεή-
 μων, εύπλαγχνος.
MISSIL, βέβλλον της λειτουργίας
 λειτουργικόν.
MISSION, θ. έντολή, άποστολή.
MISSIONNAIRE, άποστολος (πρην
 κήρυξιν της πίστεως), ιεραπό-
 στολος.
MISSIVE, θ. (lettre—), επιστολή.
MISTRAL, άνεμος βορειοδυτικός
 μαϊστράλι.
MITAINÉ, θ. χερσάκι χωρίς δάκ-
 τυλα.
MITE, θ. σίφη, άκαρι, (έντ).
MITÉ, EE, γεμάτος mites.
MITHRIDATE, μισαυδαικόν (έντ)
 φάρμακον, θηριακόν.
MITIGATION, θ. μετριασμός.
MITIGER, ρ. συγκιρνών, μετρίζω.
MITON, είδος χειροκτίου.
MITONNE, ρ. σιγοβράζω. §. κα-
 νακίω.

ΜΙΤΟΥΝ, **ENNE**, ὁ μεταξύ (ἐν μεταίχμῳ). μέσος. ||. **mur**—, μετόπιστον.

ΜΙΤΟΥΕΝNETÉ, 0. μεσότης.

MITRAILLE, 0. πυροβολισμός.

MITRAILLE, 0. κομμάτια παλαιῶν πολεμικῶν (δι' ὧν γεμίζουν τὰ κανόνια).

MITRAILLER, ῥ. πυροβολῶ με mitraille.

MITRE, 0. μίτρα (ἐπισκόπου). ||. στέγασμα καπνοδόχης.

MITRE, ἐπίθ. (ἡγούμενος) φορῶν μίτραν.

MITRON, ὑπηρέτης φούρνου.

MITTE, 0. ἀναθυμίασις δυσώδης ἀποπάτου.

MITTE, 0. εἶδος μυδίου.

MITTE, ἐπίθ. μικτός.

MIXION, 0. ἀνάμιξις (ιατρικῆ).

MIXIONNER, ῥ. μιγνύω (κυρ. ἱατρικὰ ὑγρὰ), ἀνακατώνω.

MIXTURE, 0. μίγμα (φαρμακοπ.).

MIXIONNER καὶ **MIXIONNERIE**, 0. ἡ μνημονικὴ (τέχνη).

MOBILE, ἐπίθ. κινητός. ἀστάτος. (ἐπὶ στρατ.) μεταβατικός. ||. (οὐσ.) σῶμα κινεῖται ἢ κινούμενον, ἐλατήριον.

MOBILISABLE, ἐπίθ. 0. ὁ τῶν ἢ ἐπὶ τῶν κινητῶν.

MOBILIER, **ERE**, κινητός. ||. (οὐσ.) τὰ ἐπιπλά.

MOBILISATION, 0. τὸ οὐσ. τοῦ **MOBILISER**, ῥ. κάμνω (μεταβάλλω εἰς) κινητὸν ἀκίνητον κτήμα.

MOBILISER, ῥ. κάμνω (μεταβατικὸν τὸ ἐδραῖον σῶμα).

MOBILITE, 0. τὸ κινητὸν (τῶν σωμ.).

MOBILITE, 0. ἀστάτος (τῆς γνώμης κτ.).

MOBILITE, 0. τρόπος τοῦ εἶναι, ἐτελέχεια.

MODE, τρόπος. ||. (μουσ.) ἤχος.

MODE, (γρμτ.) ἑγκλίσις. ||. (0.) μόδα. ||. ἔθος. συρμός. ||. **oncle** (ante) à la mode de Bretagne, πρωτεξάδελφος (-δέλφη) τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός. ||. **neveu** (nièce) à la mode de Bretagne, μικρανέψιος, -εψιά.

MODELAGE, τὸ οὐσ. τοῦ **MODELER**.

MODELER, ὑπογραμμός, ὑπόδειγμα, πρότυπον.

MODELER (τὸ ἐπὶ τῆς παραληγ. ἐπί-

πεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς κ), ῥ. κάμνω τὸ πρότυπον (ἀγάλματος κτ.). ||. (μτφρ.) **se**—, σχηματίζω ἑμαυτὸν πρὸς τὸ παράδειγμα ἄλλου.

MODELER, ὁ κατασκευάζων **modèles**.

MODERATEUR, **TRICE**, ὁ ῥυθμίζων (διείπων), ἄρμολόγος. μετρίτης.

MODERATION, 0. μετρίσις. ||. μετριοφροσύνη.

MODEREMENT, ἐπίρ. μετρίως. μετριοφρόνως.

MODERER (τὸ ἔπρεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς κ), ῥ. μετριάω. ||. (μσ.) φέρομαι μετριοφρόνως. ||. (ἡ πδ. μτφ.) ὡς ἐπίθ.) μετρίωφραν, μέτριος.

MODERNE, ἐπίθ. νεώτερος.

MODERNER, ῥ. μετασκευάζω ἐπὶ τὸ νεώτερον.

MODERNE (καὶ ἐπίρ. **-EMENT**), ἐπίθ. μετρίωφρων. κόσμιος, σεμνός.

MODERNE, 0. μετριοφροσύνη. σεμνότης, κοσμιότης.

MODICITE, 0. τὸ μέτριον, ὀλιγότης.

MODICATIF, **IVE**, τροποποιητικός, μετρίαστικός.

MODIFIABLE, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς τροποποιήσεως.

MODIFICATEUR, **TRICE**, ἐπιτηδεύς πρὸς τὸ τροποποιεῖν.

MODIFICATIF, **IVE**, ὁ συντελὼν πρὸς—

MODIFICATION, 0. τὸ οὐσ. τοῦ **MODIFIER**, ῥ. τροποποιῶ (ἐπὶ τὸ μετρίωτερον), καλῶζω.

MODILLON, κόσμημα τῆς ἀρχιτεκτ.

MODIOLE, ἐπίθ. **MODIOLE** **FORME**.

MODIOLE, 0. εἶδος μυδίου.

MODIOLE, ἐπίθ. πλημνοσι-δής.

MODIQUE, ἐπίθ. μέτριος.

MODIQUEMENT, ἐπίρ. μετρίως.

MODISTE, ὁ πωλὼν ἢ ῥάπτων φορέματα κτλ. τοῦ συρμοῦ (μόδας).

MODULATION, 0. σχηματισμός (ἀναδιοκαταίεσθαι) τῆς φωνῆς τοῦ ψάλλοντος.

MODULUM, (πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει ὡς) μέτρον, (ἀρχιτ.) ἐμβάτης. ||. ἡ διάμετρος ἀρχαίου νομίσματος.

MODULER, ῥ. σχηματίζω (οὕτως

ἢ ἄλλως) τὴν φωνήν μου ψάλλων.

MOELLE, 0. μυελός.

MOELLEUX, **MUSU**, (καὶ ἐπίρ.) **-MENT**, μεμυελωμένος, μυελώδης. ||. (μτμ.) ἀπαλός, εὐλύγιστος. λιγυρός, λιπαρός.

MOELLON, πέτρα (ἀπὸ λίθου) διὰ κτισίμου.

MOELLONNAGE, κομμάτια **moellon**.

MOELLONNIER, στήνα πρὸς σχίσμα τῶν **moellons**.

MOEURS, 0. πλθ. ἡθ. τρόπος τοῦ ζῆν.

MOLETTE, 0. ἀναθυμίασις φθοροποιὰ (μεταλλεύου κτλ.).

MOI, ἀντμ. προσκ. ἀ. προσ. ἐγὼ ἢ ἐγώ.

MOIGNON, κοῦτζουρον (δένδρου). ||. ἀπομεινάριον ἀκρωτηριασμένου μέλους.

MOINDRE, ἐπίθ. μικρότερος, ὀλιγώτερος, κατώτερος. ||. (ἐν ἀνθρώπ.) ὁ ἐλάχιστος.

MOINDREMENT, ἐπίρ. (μόνον εἰς τὴν φρσ. ||. **pas le**—, ὀλίγω, παντάπασιν.

MOINE, μοναχός, καλόγηρος. ||. εἶδος οἰκιακοῦ σκεύους πρὸς ζέσταμα ἢ στέγνωμα ἐνδυμάτων. ||. — **BOUQUIN**, εἶδος φαντάσμα-τος, καλικάντζαρος. ||. (μτμ.) ἄνθρωπος δύστροπος.

MOINEAU, στρουθίον, σπουργίτι, (πτην.).

MOINERIE, 0. (περιληπτ.) τὸ καλογερολόγι. ||. πνεῦμα καλογερισμοῦ.

MONILLON, (ἐξευτελ.), καλογεράκι.

MONS, ἐπίρ. ἥττον, ὀλιγώτερον. ||. **au**—, **du**—, τοῦλάχιστον, κτλ. ||. **à**—**que**, **à**—**de**, ἐκτός, ἐκτὺς (μόνον) (πρὸς) ἐάν.

MOISSE, τὸ οὐσ. τοῦ **MOISSE**.

MOISSE, 0. νερά ὑψίστατος καὶ αὐτὸ τὸ οὕτως ἐστειλωμένον ὑψίστατος ἢ μέταλλον.

MOIRER, ὑψίστατος ἢ μέταλλον με νερά.

MOIRER, ῥ. δίδω νερά εἰς τὸ ὑψίστατος (διὰ τὸ πεισθηρὸς).

MOIRER, ὁ κατασκευάζων **moirés**.

MOIRER, ῥ. μνηστῆρ. (ἐνοικίον). ||. (πλθ.) τὰ κατὰ μνηστῆρ.

MOISE, θ. ζευκτήρ (δοκῶν).
 MOISI, μούχλα.
 MOISIN, ρ. μουχλιάζω.
 MOISSISSUNE, θ. μούχλα, μούχλιασμα.
 MOISSINE, θ. κληματίς με σαφύλια, κρεμασταρτζά, ὄσχος.
 MOISSON, θέρος.
 MOISSONNER, ρ. θερίζω (κυρ. καί μεταρ.).
 MOISSONNEUR, EUSE, θεριστής.
 MOITE, ἐπίθ. ὀλίγον ὑγρὸς, νοταρός.
 MOITEUR, θ. νοτίς, ὑγρασία.
 MOITIÉ, θ. τὸ ἡμισυ. || (ὡς ἐπίρ.) ἐξ ἡμισείας. || ἂ —, μεσακιά.
 MOITIE, ρ. ὑγραίνω.
 MOKA, καφές τοῦ Γ' μέν.
 MOLAIRE, ἐπίθ. (ὁδού-) μασητήρ, τραπέζιτης.
 MÔLE, θ. ἄμμορον κῆμα, μύλη. §. σύρμα ὀριγάλου πρὸς κατασκευὴν καρφίδων.
 MÔLE, ἀρσ. προκυμαία, μόλις.
 MÔLEULE, ἐπίθ. ὁ τῶν môleules.
 MÔLEULE, θ. μόριον (ῥήγας).
 MÔLENE, θ. εἶδος φυτοῦ (ερύχνη), φλόμος.
 MOLESTATION, θ. ἐπιτρεασμός.
 MOLLSTER, ρ. κατατρίβω, ἐπηρεάζω.
 MOLETOIRE, στυλιδωτήριον τῶν κατόπτρων.
 MOLETTAGE, τὸ οὖς τοῦ MOLETTIER.
 MOLETTE, θ. ἡ ἐγκεντρὶς τοῦ πτερνιστήρος. §. ἡ δαχέρι μαρμαρίνον διὰ τὰς βραχέας. §. ἐργαλεῖα διαφόρων τεχνῶν.
 MOLETTIER, ρ. προσκολλῶ τὰ κοσμήματα ἐπὶ τῶν ὀργιλλοπλάστων. §. εὐλδῶν (κυρ. τὸ κάτοπτρον) διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐργαλείου.
 MOLGE, ἐπίθ. ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς σαλαμάνδρας.
 MOLLASSE, ἐπίθ. χαῦνος, λαπαρός.
 MOLLEMENT, θ. μαλακῶς. §. μαλακῶς, ἀδρανῶς.
 MOLLESSE, θ. ἀπαλότης. §. (μεταρ.) νοθρότης, μαλθακότης.
 MOLLET, ETE, ἀπαλούτσικος. §. (ἐπὶ ὧν) μελάτος. §. (οὖς) τὸ παχὺ τῆς κνήμης, ἡ γαστροκνημία.

MOLETTE, εἶδος λεπτιῆς φλουάτας ἢ φλανέλλας.
 MOLLETTE, θ. εἶδος τροχιλέας.
 MOLLIERE, θ. γῆ ἀναβρύουσα νερόν, λιβάς, τέλμα.
 MOLLIFICATION, θ. τὸ οὖς τοῦ MOLLIFIER, ρ. (ιατρ.) μαλθακῶς, μαλακῶν.
 MOLLIN, ρ. ἀπαλύνωμαι, μαλακῶν. §. (μεταρ.) ἐνδίδω, χαυνούμαι.
 MOLLUSQUE, μαλάκιον (ζωολογ.).
 MOLYBDENE, θ. μολύβδαινα, (ἡμιμέταλλ.).
 MOMENT, στιγμή.
 MOMENTANE, E, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, στιγμιαῖος.
 MOMERIE, θ. προσποιήσις, φεναισμός, ἀγυρτία.
 MOMIE, θ. σῶμα ταριχευμένον τῆς Αἰγύπτου, μούμια.
 MONIFICATION, θ. τὸ οὖς τοῦ MONIFIER, ρ. μεταβάλλω εἰς μούμια.
 MON, ἀντμ. κτητ. ἂ. πρσ., ὁ ἐμός, (ὁ ἐδικός) μου.
 MONACAILE, θ. τὸ καλογερολόγι.
 MONACAL, E, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, ὁ τῶν μοναχῶν, μοναχικός.
 MONACHISME, τὸ πνεῦμα τοῦ μοναχικοῦ βίου.
 MONADE, θ. μονάς.
 MONARCHIE, θ. μοναρχία.
 MONARCHIQUE, (ἢ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. μοναρχικός.
 MONARQUE, μονάρχης.
 MONASTÈRE, μοναστήριον.
 MONASTIQUE, ἐπίθ. μοναστικός.
 MONAUT, ἐπίθ. κουταυτής.
 MONCEAU, σωρός, στοῖβα, θημωνιά.
 MONDAIN, E, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, κοσμικός, βιωτικός.
 MONDANITE, θ. ἡ κοσμικὴ ματαιότης.
 MONDE, (ὁ) κόσμος.
 MONDE, ἐπίθ. καθαρὸς, (Γερφ.).
 MONDER, ρ. καθαρίζει, ξεφλουδίζω.
 MONDIFICATIF, INE, ὁ συντελὼν πρὸς -
 MONDIFICATION, θ. τὸ οὖς τοῦ MONDIFIER, ρ. (ιατρ.) καθαρῶς (πληγῇ).
 MONÉDULE, θ. εἶδος πτηνοῦ (χορακίου) καὶ ἐντόμου (νεκροθάπτου).

MONÉTAIRE, ἐπίθ. νομισματικός. §. (οὖς) ὁ ἐπὶ τοῦ νομίσματος κοπέλου (διωρισμένος).
 MONÉTISATION, θ. τὸ οὖς τοῦ MONÉTISER, ρ. βάλω εἰς νομισματικὴν κυκλοφορίαν (χαρτονόμισμα).
 MONITEUR, μηνύτωρ, συμβουλάτωρ. §. πρωτόσχολος.
 MONITION, θ. παραίνεσις (ἐκκλησι).
 MONITOINE, ἔγγραφον ἐκκλησιαστικὸν προσκαλὼν τοὺς ἔχοντες γνῶσιν τοῦ πράγματος νὰ τὰ καταγγείλωσι.
 MONITOR, εἶδος σαύρας γνωστὸς ποιούσας τὴν παροσίαν τῶν κροκοδείλων.
 MONITORIAL, ALE, ὁ ἐν εἶδει monitoraire.
 MONITRICE, τὸ θηλυκὸν τοῦ MONITEUR, πρωτοσχόλισσα.
 MONNAIE, θ. νόμισμα. §. νομισματοκοπέιον.
 MONNAYAGE, τὸ οὖς τοῦ MONNAYER, ρ. κόπτω νόμισμα.
 MONNAYEUR, νομισματοκόπος (ἢ || faux—, κιδόλοποιός).
 MONOCLE, ὁ ματωδάλιον μονό.
 MONOCORNE, μονόχορδος (ὄργαν).
 MONOGRAMME, μονόγραμμα.
 MONOLITHES, ἐπίθ. μονόλιθος.
 MONOLOGUE, μονόλογος (δράματος).
 MONOMANE, ἐπίθ. ὁ πάσχων ὑπὲρ MONOMANIE, θ. μονομανία, εἶδος παραφροσύνης.
 MONOPOLIE, μονοπωλεῖον.
 MONOPOLIEUR, ὁ ἔχων μονοπωλεῖον.
 MONOPOLISATION, θ. τὸ οὖς τοῦ MONOPOLISER, ρ. πωλῶ μόνον, ἔλασκῶ μονοπωλεῖον.
 MONOSYLLABE, (λίξις) μονοσύλλαβος.
 MONOSYLLABIQUE, ἐπίθ. ὁ ἐκ μονοσυλλάβων σύνθετος.
 MONOTONE, μονότονος.
 MONOTONIE, θ. μονοτονία.
 MONS, (κατὰ συγκ. ἐξουτελ.) ἀπὸ MONSIEUR, κύρ.
 MONSIEUR (τὸ πλθ. Messieurs), (εἶδος τίτλου), αὐλότης, (ἐκκλησι.) δεσπότης.
 MONSIEURISER, ρ. εἶδω τὸν τίτλον τοῦ Monsieur εἰς τὴν νῶ, τὸν προσφώνῳ δι' αὐτοῦ.
 MONSIEUR (τὸ πλθ. Messieurs)

μόριος, (εἶδος τιμῆς, πρόσφιν).
MONSTRÉ, τέρας, παρά φύσιν γέννημα. *S.* (ὡς ἐπὶ θ.) πελώριος, τερατώδης.
MONSTRUEUX, *EUSE*, (καὶ ἐπὶ ρ.) -*EMENT*, τερατώδης.
MONSTRUOSITÉ, θ. τὸ τερατώδες (πρὸς φύσιν).
MONTE, ὄρος. *||* — *de piété*, δα-
 νιστικὸν κατὰ στήμα (διὰ τοὺς
 πτωχούς). *||* *par monts et par
 vaux*, φρσ. παροιμ., ἔς τὰ βου-
 νὰ καὶ ἔς τὰ λαγκάδια.
MONTAGE, ἀναίθισμα. *S.* κορ-
 ψισμὸς μηχανῆς.
MONDAGNARD, *E*, ὄρεινός, βουνή-
 σιος.
MONTAGNE, θ. ὄρος, βουνόν.
MONTAGNEUX, *EUSE*, βουνώδης,
 ὄρεινός.
MONTANT, *E*, ὁ ἀναβαίνων (ἀνα-
 πλέων κτλ.), ἀνιφορικός. *S.*
 (ὡς ἀστ.) σταθμός (παραστά-
 τής) ὁδῶν κτλ. *S.* τὸ κεφάλαιον
 (τὸ ὑπολοίπον) ποσότητος.
MONTÉ, θ. ὄρεινός, ὄρεινός.
MONTÉE, θ. ἀνιφορὸς, ἀνόδος.
 σκάλα, σκαλοπατί. *S.* (ἀρχιτ.)
 ὄψος ὁλοῦ.
MONTEN, *ρ.* (μτθ.) ἀναβιβάζω.
|| — προμηθεύω μὲ ὅλα τὰ ἀπαι-
 τούμενα, κουρδίζω, ἐτοιμάζω.
 στήριμα (κρεβάτι κτλ.). *||* (ἀμ-
 βλ. αὐτῶν) ἀναβαίνω. *S.* ἐπι-
 βαίνω (πλοίου, ἵππου, ὀχήμα-
 τος). *S.* (μτφορ.) ὑψοῦμαι. *S.*
 (μτμ.) συμποσοῦμαι (συγκριπα-
 σιοῦμαι) εἰς. *S.* (μσ.) ἐξάπτο-
 μαι. *||* — *la garde*, (στρατ.),
 φυλάξις ὡς φρουρός.
MONTÉUR, ὁ δένων δακτυλίδι αὐτῆς.
MONTIGOLIERE, θ. ἀεροστατῆς
 (μηχανή).
MONTICOLE (Λτν.), ἐπὶ θ. ὄρει-
 σίαιος, ὄρεισίδης.
MONTICULE, θ. βουνάκι.
MONT-JOIE, θ. κραυγὴ πολεμικὴ
 τῶν παλαιοῦ Γάλλων.
MONTJOIE, πέτρα ὅθεν ἀναβαίνουν
 εἰς τὸν ἵππον, ἀνάβαθρον, (Γ.)
 μπινκ-τασί.
MONTJE, θ. δειγμά. *S.* ἐπιδεί-
 γμα. *S.* ὁρολόγιον (τοῦ κόλπου).
MONTJER, *ρ.* δεικνύω, διδάσκω.
|| (μσ.) φαίνομαι.
MONTJER, *EUSE*, ὄρεινός, ἀνώ-
 μελός.

MONTJER, ζῶον φορτηγόν. *S.*
 φέρετρον (ὑποστάτης, λαβὴ) ἐρ-
 γασίου. *S.* δέσιμον ἀδάμαν-
 τος κτλ.
MONUMENT, μνημεῖον, κτίριον.
MONUMENTAL, *E*, ὁ ἔχων ἀντι-
 κείμενον τὸ (ἀρχ.) μνημεῖον.
MONUMENTALISER (SE—), *ρ.* γίνα-
 νομαι *monumental*, λαμβάνω
 χαρακτῆρα ἀρχαίου μνημεῖου.
MOUET, (ναυτ.), εἶδος διατρήτου
 χωρὶς τροχίλεως.
MOUETTE (SE—), *ρ.* χλευάζω, ἐμ-
 περιπαλίζω.
MOUETTE, θ. χλεύη, ἐμπαιγμὸς,
 περιγέλως.
MOUETTE, εἶδ. ὑφάσματος (διὰ
 τάπητας κτλ.).
MOUETTE, *EUSE*, σκόπτῃς, χλευ-
 αστής, περιγελαστής.
MORAILLER, *ρ.* σφίγγω τοὺς μυ-
 κήρας τοῦ ἵππου ἢ ἐκτείνω τὸν
 κύλινδρον τῆς βάρου διὰ τῆς.
MORAILLES, θ. πλθ. εἶδ. λυβί-
 δος τῶν πελάγων μὲ τὴν ὀπ.
 σφίγγων τοὺς ῥόθωνας τῶν δυσ-
 κολῶν ἵππων, λόκος.
MORAILLON, τὸ σιδήριον τῆς κλει-
 θωνίδας (κωδίσκου) ἐντός τοῦ ὀ-
 ποῦ διέρχεται ὁ σύρτης.
MORAIN, θ. (οἰκοδ.), τὸ περι-
 χριζόμενον εἰς τὰς συμπεπληγ-
 μένας τοιχοδομήσεις. *S.* σκώ-
 λης περὶ τὴν ἔδραν τῶν χλοη-
 φαγούντων ἵππων. *S.* ἔριον ἀ-
 ποσπώμενον τῶν θνησιμαίων
 ζώων.
MORALE, *E*, (καὶ ἐπὶ ρ.) -*EMENT*,
 ἠθικός, χρηστοθήκης. *||* (ὡς
 ἀστ.) τὸ ἠθικόν (μέρος ἢ αἰσθη-
 μα). (θ.) ἡ ἠθική.
MORALISATION, *TRIC*, ὁ συντε-
 λῶν πρὸς—
MORALISATION, θ. τὸ οὗς τοῦ-
MORALISER, *ρ.* νοθεύω, ἐπιπλήτ-
 τω. *S.* (ὡς δ.) ὁμιλῶ περὶ ἠθικῆς,
 ἠθικολογῶ.
MORALISER, ὁ ὁμιλῶν πρὸς ἐπί-
 δεξιὴν περὶ ἠθικῆς, ἀρεταλόγος.
MORALISTE, ἠθολόγος, ἠθικός.
MORALITÉ, θ. γνωμολογία ἠθική.
S. ἐμπύδιον. *S.* χρηστοθήκη.
MORATOIRE, ἐπὶ θ. (οἰκονομ.) ὁ δι'
 ὑπερημερίαν.
MORBEUX, *EUSE*, καὶ
MORBIQUE, ἐπὶ θ. νοσοποιός, νο-

σηματικός. *S.* (ζγγρ.) παρκοφα-
 νής.
MORBIDNESS (Γτλ.), θ. (ζγγρ.) ἀ-
 δρότης (τὸ λεπτοφύει) παρκοφεί-
 εἰκόνα.
MORBIQUE (καὶ ἐπὶ ρ. -*EMENT*),
 ἐπὶ θ. νοσοεργός.
MORBLEU, εἶδος ὄρκου, μὰ τὴν
 πίστιν μου!
MORCAU, τεμάχιον, κομμάτι,
 μέρος.
MORCELER (τὸ *E* τῆς παραληγου-
 σης τρίπεται πρὸ τῶν ἀφώνων
 εἰς *E*), *ρ.* (κατὰ) κερματίζω, κομ-
 ματίζω.
MORCELEMENT, κατακερματι-
 σμός, κομματίζισμα.
MORCHELLE, θ. γένος ἀμραντῶν
 ἰδωδίων.
MORDACHE, θ. χυλὴ λαβίδος. *S.*
 ὕλον λογιζόμενον εἰς σχῆμα λα-
 βίδος.
MORDACITÉ, θ. τὸ διαδρωτικόν
 (ὕλης). *S.* τὸ δηκτικόν (σκόμ-
 ματος).
MORDAILLER, *ρ.* δάκνω ἐλαφρῶς,
 ὑποδάκνω.
MORDANCAGE, τὸ οὗς τοῦ-
MORDANCER (τὸ *E* ἐρίπεται, πρὸ
 τοῦ *A* καὶ *O*, εἰς *O*), *ρ.* προπα-
 ρατικαῖς διὰ δριμύτων ἢ στυ-
 πτικῶν οὐσιῶν τὸ ὑφάρμακον πρὸς
 βαρύν, δευσοποιῶ.
MORDANT, *E*, δάκνων. *S.* (μτμ.)
 δριμύς. *S.* (μτφορ.) δηκτικός.
S. (ὡς ἀστ.) βινύει (τὸν χρυ-
 σωτῶν κτλ.). *S.* οὐσία διουσι-
 ποῦς τῶν βαπτομένων ὑφάρμα-
 των. *S.* (μτφορ.) δριμύτης (σκόμ-
 ματος κτλ.). *S.* (τεχν.) λαβὴς
 πρὸς διαφόρους χρήσεις.
MORDELL, θ. εἶδος ἐντόμου κο-
 λεοπτέρου, ὀρσοδάκνη.
MORDICANT, *E*, δριμύς. *S.* δη-
 κτικός.
MORDICUS (Λτν.), ἐπὶ ρ. ὀδῶς, ἀ-
 πρίξ, πεισματωδής.
MORDILLE, *ρ.* δαγκάνω ἐλαφρῶς
 καὶ ἐπανιλημμένως.
MORDONE, *EE*, αἰθαλόκηνος.
MORDRE (mords; mordais; mor-
 droi; mords; mordu), *ρ.* δά-
 κνω, δαγκάνω. *S.* (μτμ.) πιά-
 νω, σκαλίζω, (ἀρχ.) ἐμπρίω. *S.*
 τρώγω. *S.* (μτφορ.) κτελλοῦμαι.
|| *un aveugle y meurdrait*, (πα-
 ροιμ.) καὶ τυφλὸς θῆλον,

MORKE, κίθιψ, 'μαῦρος.
MORKEAU, ἵππος κατ'μάζωρος.
MORIELLE, θ. εὐρύχρους (φωτ. φαρμ.).
MORIEUSE, ἐπιθ. ὁ τῶν Μάριων.
MORNE, θ. ὕψος (μαρμυρῶν) τῶν ἐλαίων καὶ λειμονῶν.
MORFIL, τὰ μένοντα εἰς τὸν αἰθέρα τοῦ ξυραφίου μόρια χάλυθος. §. φιλῶσι ἀδούλευτον.
MORFONDRE, ρ. κρυθῶν. §. (μσ. μτφωρ.) παρατείνονται περιμένων ματαίως ἢ πολὺν καιρὸν.
MORFONDRE, θ. κρυολόγημα τῶν ὑπῶν.
MORCASSATIQUE, ἐπιθ. (γάμος) μὴ ἐπίσημος (μεταξὺ ἡγεμόνων καὶ ὑπὸ δουρὶ ἀπλῶς ὑποδεεστέρου).
MORCELINE, θ. ἀστὴρ (φωτ.).
MORCE, θ. (τύπος) ἐπαρσις, ὑπεροφία. §. μέρος ὅπου ἐκθίστου πρὸς ἀναγνώρισην τοῦ εὐμεθέως νεκροῦ.
MORCUE, ρ. (παλ.), περιφρονῶ ἐμβλέπων.
MORIBOND, κ. νοσῶν τὴν ἐπὶ θάνατον ἀπονήσκων.
MORICAU, κ. μαυρειδέρως.
MORICÈNE, ρ. διορθῶν, σωφρανίζων.
MORILLE, θ. εἶδος ἀμυγνίτου ἐδάθμου.
MORILLON, εἶδος 'μαύρης σταφυλῆς.
MORILLONS, πλθ. σμαράγδια ἀδούλευτα.
MORION, εἶδος λαφρῆς περικεφαλῆας.
MORNE, ἐπιθ. σκυθρωπός. §. (μτμ.) ἀμαυρός. συννεφής. βαρύς.
MORNE, βουνάκι τῆς Ἀμερ.
MORNIÈRE, θ. κύπημα κατὰ πρόσωπον μὲ τὸ ἐπάνω μέρος τῆς χειρὸς.
MOROSE, ἐπιθ. διεστραμμένος, δυστροπος.
MOROSITÉ, θ. δυστροφία.
MORPHINE, θ. ἡ ναρκωτικὴ οὐσία τοῦ ὀπίου κτλ., μορφίνιον.
MORPION, εἶδος ψείρας, γουρουνοψείρα.
MORRE, χαλινός.
MORSE, θ. δάκρυμα.
MORT, θ. θάνατος. ||—aux rats, ποντικοφάρμακον. ||—aux chiens, κυνοκάνον, εἶδος κολυμβίου. ||—aux loups, λυκοκτό-

νόν, εἶδος ἀκονίτου. ||—aux poules, βοσκύμας ὁ μέλας. ||—aux rous, ψειροδότανον, ἀγριοσταφίς. || à mort, θανατηφόρος. || mettre à mort, θανατώνειν.
MORT, κ. νεκρός. || feuille morte, εἶδος χρώματος, ξηραμπέλιον.
MORTABELLE, θ. λουκάνικον χονδρόν.
MORTAILLABLE, ἐπιθ. δουλοπαροικίος τὸν ὁποῖον μετὰ θάνατον κληρονομεῖ ὁ κύριός του.
MORTAISAGE, τὸ οὖς τοῦ Mortaisien.
MORTAISE, θ. τρύπα (ἐντομή) εἰς ξύλον ὅπου ἐμβάλλει τὸ tenon.
MORTAISER, ρ. κόμει (χωρίζω τὸ ξύλον εἰς) mortaises.
MORTALITÉ, θ. τὸ θνητόν. §. θάνατος ἐπιδημικός, φθόρος, ψόφος.
MORT-BOIS, ξύλα ἀχρηστα (φρύγαννα) τοῦ θάσους.
MORTE-RAU, παλῖρροια ὅχι σφοδρά.
MORTEL, elle, θανάσιμος, θανατηφόρος. || (οὖς) θνητός.
MORTE-LAINE, θ. = MORAINE.
MORTELEMENT, ἐπὶρ. θανατηφόρος, θανασίμως.
MORTELLERIE, θ. τὸ ἔργον τοῦ Mortellier, ὁ συντρίβων εἶδος τι λίθων πρὸς κατασκευὴν χορηγίου.
MORTIE-SAISON, θ. καιρὸς ἀπρασίας (διὰ μερικὰς τέχνας).
MORTIER, ἀσβέστης μὲ ἄμμονα, διὰ κτίσιμον, χορήγι. §. κανόνιον διὰ τὰς βόμβας. §. φόρεμα τῆς κεφαλῆς τῶν προέδρων τῶν πρωτοδικῶν.
MORTIFIÈRE, ἐπιθ. (ιατρ.), θανατηφόρος.
MORTIFIANT, κ. ὁ λυπῶν καιρῶς, θλιβερώτατος.
MORTIFICATION, θ. νέκρωσις μέρους τοῦ σώματος. §. ὑπωπιασμός τῆς σαρκὸς, σκληραγωγία, πειρασμός. §. θλίψις.
MORTIFIER, ρ. ἀπαλύνει (προειλίζων ἢ ἄλλως πως) τὸ κρέας. §. ὑπωπιάζω (σκληραγωγῶ) τὸ σῶμά μου. §. πειράζω καιρῶς, καταθλίβω.
MORT-NE, νεκρογέννητος.

MORTUAIRE, ἐπιθ. νεκρικός, νεκράσιμος.
MORVE, θ. γάδος, καλλασίας (ιχθ.).
MORVE, θ. μύξα. §. κόρυφα τῶν ἱππῶν.
MORVEUX, EUSE, μυξάρης, κορυζών.
MOSAÏQUE, ἐπιθ. Μωσαϊκός. §. (οὖς. θ.) μωσαϊκόν, μοσαίων, ψηφιδόθημα.
MOSCATELLE καὶ **MOSCATELLE**, θ. εἶδος φυτοῦ (καυκαλίδος) μωσχόδοτανον, μυρῶν (ι).
MOSCHIFÈRE, ἐπιθ. μωσχόφορος.
MOSCOUADE, θ. ζάχαρις ἀναστράγαστος.
MOSOUÈ, θ. τζαμί.
MOSQUILLON, = BERGERONNETTE (LA CRISSE).
MOT, λόγος, λέξις, λόγιον. §. ἀπόφθεγμα. §. σύνθημα. §. τὸ ἐπιγραφόμενον εἰς τὰ σύμβολα ἢ τὰ οἰκίσματα. ||—improvisé, ἀκυρολεξία. ||—improvisé, ἀκυρολεξία. ||—gross mots, ὀβριεῖς, ἀσχηρολογίαι. ||—de l'énigme, ἡ ἐξήγησις (τὸ ἀντικείμενον) τοῦ αἰνίγματος. || bon mot, σκῶμμα. || mot juste, ἀτετρίμμος.
MOTACILLE, θ. BERGERONNETTE.
MOTERELLE, θ. = MOTTEUR.
MOTET, τροπάριον.
MOTEUR, τρίς, ὁ κινῶν, ἡ κινούσα (δύναμις), τὸ ἐλατήριο.
MOTIE, αἴτιον.
MOTION, θ. κίνησις. §. πρότασις.
MOTIVER, ρ. αἰτιολογῶ, ὑποστηρίζω.
MOTTE, θ. (σ)θῶλος γῆς.
MOTTE, ρ. ῥίπτω καθὼς οἱ βοῦνται μετὰ τὴν μαγικοῦραν βάλαντος πρὸς ἐπαναγωγὴν τῶν προβάτων. §. (μσ.) κρύπτεται καθὼς αἱ πέρδικες ὁπότε τῶν βώλων.
MOTTEUR, εἶδος χελιδόνος.
MOTTEUR, θ. = τῆς.
MOTTEUX, εἶδος πτηνοῦ.
MOTUS (Ατν.) εἶδος παρακλιέσεως, σῖγα! (χυδ.) στίχοι! τουμουτι! αἱ.
MOU, MOULE, ἀπαλός, μαλακός. §. (μτφωρ.) χαλνός, τρυφή, ἀδρανής, νωθός. §. τρυφός.

ΜΟΥ (κοιν.), πλεμῶνι (σφακτοῦ).
 MOUCHARD, κατάσκοπος (ἀστυ-
 νουλίας).
 MOUCHARDER, ῥ. κατασκοπεύω
 ἀστυνομικῶς.
 MOUCHE, θ. μύα. S. (μνμ.) =
 MOUCHARD. S. (πλθ.) οἱ πρῶτοι
 καὶ ελαφρότεροι πόνοι τῆς γέν-
 νας, κεντήματα. S. (χυδ.) βεζι-
 κτήριο. ||. — à miel, μέλισ-
 σα. ||. pieds de—, ὀρθοσκα-
 λήματα, κακογραφία.
 MOUCHER, ῥ. ἐβγάλλω τὴν μύ-
 ξαν, ἀπομύκτω. S. κόπτη τοῦ
 φιλί (τοῦ κερικοῦ), ξεπτελλίζω.
 2) (οὐσ.) κατασκοπεύω (ἀστυνο-
 μικῶς).
 MOUCHEROLE, μυιοθήρας, (πνν.).
 MOUCHERON, μυιγίτσα, σκνίπα.
 S. μύτη τοῦ φιλίου.
 MOUCHET, = FAUVETTE (v'p'ier).
 MOUCHETER, ῥ. πλουτίζω μὲ μι-
 κρὰ στρογγύλα στίγματα.
 MOUCHETTE, θ. (ἀρχιτεκν.), τὸ
 πρῶτον τοῦ γέισου, ἀκρογελ-
 σιον. S. εἶδος ρυκάνης πρὸς
 κατασκευὴν ραβδίων.
 MOUCHETTES, θ. πλθ., κρηοψά-
 λιδον.
 MOUCHETTER, θ. κηλὲς στρογγυ-
 λῆ (βούλλα) τοῦ δέρματος τινῶν
 ζώων.
 MOUCHEUR, EUSE, ὁ ξεπτελλῶν (τὰ
 κερὰ θεάτρου κτλ.).
 MOUCHOIR, μαντίλι (τῆς μύτης).
 MOUCHEUR, θ. καύτρα φιλίου.
 MOUCHEUR (mouids; moulais, mou-
 idrais; moulus; moulu), ῥ. ἀ-
 λιδω. S. (μνμ.) ξυλοκοπῶ.
 MOUCH, θ. μορφασμός (προσώπου),
 στραβομουτσούνιασμα, μούτρα.
 MOUCHTE, θ. γλᾶρος, (πνν.).
 MOUCHETTE, = MOUETTE.
 MOUFFLETTE, θ. = MOUFFLETES.
 MOUFFLAND, E, φουσκομάγουλος.
 MOUFFLE, θ. πολύτρογον, πολύ-
 σπαστον. S. χειρόκτι μονοδά-
 κτυλον.
 MOUFFLE, EE, (τροχιλέα) πολυσπά-
 στου. S. (οἰκοδ.) κλάπα συγ-
 κρατούσα τοίχων. S. ἐξιδόντι
 πιάσιμον τοῦ σιδήρου τῶν ρο-
 γίων. S. πρόσωπον φουσκωτόν.
 MOUFFLER, ῥ. (οἰκοδ.), συνδέω τοί-
 χον διὰ σιδηρῶν μοχλῶν. S.
 κτυπῶ σφίγγων τὴν ρίνα καὶ
 τὰς παρειάς.

MOUFFLETES, θ. πλθ. ἐξιδόντι
 ἐργαλεῖον (λαβίς) τῶν μολιθμο-
 γῶν κτλ.
 MOUFFLON, μούσμων, ἀγριοπρό-
 βατον, (ζ.).
 MOUILLAGE, μούσχευμα (τῆς κρι-
 θῆς, τῶν δερμάτων κτλ.). 2)
 (ναυτ.) τόπος δι' ἀραγμα, ἀγκυ-
 ροβόλιον.
 MOUILLE, θ. πηγὴ μόλις δακρύ-
 ουστα, λιθάς.
 MOUILLE, EE, ὑγρός. μούσχυμέ-
 νος, κάθυγρος.
 MOUILLE-BOUCHE, θ. (γρμτ.) εἶδος
 ζωμεροῦ ἀπιδίου.
 MOUILLEE, θ. ἡ ποσότης τῶν βα-
 κίων ὅσα βάλλει νὰ σαπίσῃ
 διὰ μιᾶς ὁ χαρτοποιός.
 MOUILLEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
 MOUILLE, ῥ. μούσχευω. S. (γρμτ.)
 προφίρω ὑγρῶς. S. (ναυτ.) ἀγ-
 κυροβολῶ, ἀράζω.
 MOUILLETTE, θ. ψωμί κοιμήμενον
 διὰ βύτημα.
 MOUILLEUR, (ναυτ.), ἐργαλεῖον
 πρὸς διευκλύνειν τοῦ ἀγκυρο-
 βολήματος.
 MOUILLOIR, ἀγγεῖον ὅπου ἐμβρί-
 χουσι τὰ δάκτυλά των αἱ κλά-
 θουσαι.
 MOUILLEUR, θ. μούσχευμα, βρέ-
 ξιμον.
 MOULAGE, τὸ οὐσ. τοῦ MOULER,
 χύσιμον (εἰς καλούπι), κτλπ.
 MOULE, θ. μύδι, (ὄστρ.).
 MOULE, τύπος, καλούπι (διὰ τὰ
 χυτά).
 MOULÉE, θ. τὸ καταπάτι (ἢ λῶς)
 τῆς σκάφης τοῦ τροχιστοῦ ἢ ἡ
 κόνις ἢ ὑπὸ τὸν τροχὸν τοῦ μα-
 χαίροποιου κτλπ.
 MOULER, ῥ. χύνω εἰς τὸ καλού-
 πι. S. τυπῶν. S. μετρώ (ξύλα).
 ||. (ἢ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) χυτός.
 τυπωμένος.
 MOULIER, θ. τὸ μέρος τοῦ σιδη-
 ρουργεῖν ὅπου χύνονται τὰ χω-
 νευτά.
 MOULET, ἐξιδόντι τις τύπος τῶν
 λεπτοουργῶν.
 MOULETTE, θ. εἶδος κοχλιδίου
 χρησιμεύοντος ὡς καλούπιον
 ἀναγλύφον.
 MOULEUR, χύτης, χωνευτής.
 MOULIERE, θ. μέρος ὅπου ἀλιεύ-
 ονται μύδια.
 MOULIN, μύλος. ||. — à bras (à

eau, à vent), χειρόμυλος, νε-
 ρόμυλος, ἀνέμόμυλος.
 MOULINAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
 MOULINER, ῥ. γνέθω ἢ στρήφω
 μετὰ κτλ. εἰς τὸ ροδάνι.
 MOULINET, μαγγάνι (ροδάκι) δι'
 ἀνέλκυσιν φοριῶν κτλ. ||. sui-
 re le—, περιστρέφω μὲ ταχύ-
 τητα ξύλον κτλ. τριγύρω μου
 πρὸς ὑπεράσπισιν.
 MOULINEUR ἢ MOULINIER, τεχνί-
 τῆς ἐκβάλλων μετὰ κτλ. μὲ
 τὸ μαγγάνι.
 MOULIN, UE, πθ. μτχ. τοῦ Mou-
 line.
 MOULINE, 9. (ἀρχιτ.), κόσμημα
 κορωνίδος κτλ., κομᾶτιον.
 MOULANT, E, ὁ θνήσκων (λεπο-
 ψυχὼν), ἡμιθανής. S. (μνμ.)
 λιγυμένος. ἀμυδρός.
 MOURIR (meurs; mourais; mour-
 rai; mourus; mort), ῥ. ἀπο-
 θνήσκω. S. (μνμ.) σβύνω. ἐη-
 ραίνομαι. ἐκλείπω.
 MOURON, ἀναγλλις, (φυτ.).
 MOURNE, θ. εἶδος παιδιᾶς.
 MOURSQUET, τουφέκι (μὲ φιλί).
 MOURSQUETADE, θ. = MOURSQUET-
 TIE.
 MOURSQUETAIRE, τουφεκοφόρος
 (στρατ.).
 MOURSQUETIERE, θ. τουφεκοβολι-
 σμός, τουφεκία.
 MOURSQUETON, τουφέκι κοντὸν (τῶν
 Ισπείων).
 MOURSQUITE, = MOURTIQUE.
 Mousse, ἐπιθ. ἀπημυλμένος.
 MOUSSE, ὑπερήτης πλοῦ, μού-
 τος.
 MOUSSE, θ. βρῦον, μούσκαυλη,
 (φυτ.). S. ἀφρός (κρασιῶ κτλ.).
 ||.—de Corse, ἑλμινθοδότανον,
 λευθόχορτον.
 MOUSSEAU, ἐπιθ. τιμιδαλτῆς
 (ἄρτος).
 MOUSSELIN, θ. βριμάνερδον λε-
 πτότατον, μουσελίνιον, (T.) τιλ-
 πάνι. 2) εἶδος ζυμαρικοῦ.
 MOUSSELINETTE, θ. εἶδος ελαφροῦ
 μουσελίνιου.
 MOUSSELININE, ENE, ὁράντης ἢ
 ἔμπορος μουσελινίου.
 MOUSSEIN, ῥ. ἀφρίζω (καθὼς με-
 ρικὰ κρασιὰ).
 MOUSSEINON, εἶδος ἀμάντου (ἐ-
 γαρικοῦ) φυτρῶντος ὑπὸ τὸ
 βρῦον.

MOUSSERONNIERE, θ. πρασιὰ (φυτώριον) ἀμανιταρίων.

MOUSSEUX, **EUSE**, (οἶνος) ὁ κάμνων ἄφρον. *S.* (οὐτ. ἄρσ.) εἶδος ἀμυγδαίου (βαλάντου).

MOUSSAIGNE, ἐπιθ. (ζωολογ.), βρουφάγος.

MOUSSOIN, ἐργαλείον πρὸς ἀφρισμα τῆς τσοκολάτας κτλ. *S.* κύλινδρος πρὸς ἀνάδυσιν τῆς ζύμης τοῦ χροτοποιείου.

MOUSSON, θ. ἐτησίας ἄνεμος τῶν Ἰνδιῶν.

MOUSSE, ἐσκεπασμένος με βρόνον.

MOUSTACHE, θ. μύσταξ, μουστάκι.

MOUSTICHAINE, κουνουπολόγος.

MOUSTIQUE, σνίπα, (έντ.).

MOUSTICHIEN, θ. κουνουπολόγος.

MOÛT, γλεύκος, μηῦστος.

MOUTARD, τρελλόπαιδον, σωμακόπαιδον.

MOUTARDE, θ. σιναπόσπορος ἐσκεπασμένος με ὄξος, μουσάρδα.

MOUTARDELLE, θ. εἶδος ραφανίδος ἢ χράνου.

MOUTARDIER, σκυῖος διὰ τὴν μυστάρδαν. *S.* ὁ πωλὼν μυστάρδαν.

MOUTIER, (παλ.), μοναστήριον.

MOUTON, πρόβατον (εὐνοχισμένον). 2) κόπανος διὰ τὰ παλούκια. 3) κατάσκοπος φυλακωμένον. 4) τὸ ξύλον ὅπως εἶν' ἐνηρμωσμένοι αἱ παρωτίδες τοῦ κώδωνος.

MOUTON, ONNE, προβατώδης (τὸ ἦθος).

MOUTTONNEMENT, ἐπιθ. προβατωδὺς, καθὼς τὰ πρόβατα.

MOUTONNER, *ρ.* σγουράνω (ὡς ἂν τὸ μαλλὶ τοῦ προβ.). 2) δελεάζω τὸν φυλακωμένον ἵνα τοῦ πάρω λόγια. 3) (οὐδ.) ἀφρίζω (καθὼς ἡ κυμαίνουμένη θάλασσα). 4) (μσ.) γίνονται πρόβατον, λαμβάνω προβατώδη χαρακτήρα.

MOUTTONNERIE, θ. τὸ προβατωδὺς (τοῦ ἦθους).

MOUTIONNEUX, **EUSE**, λευκὸς ἐξ αἰτίας τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων.

MOUTIONNIER, **ERE**, προβατώδης (τὸ ἦθος).

MOUTURE, θ. ἄλεσμα. *S.* ἄλειψις. *S.* σμιγάδι.

MOUVAGE, ἐργασία τοῦ ζαχαροποιῦ πρὸς τὴν ἐξίσου κρυκαλοποίησιν τῆς ὕλης.

MOUVANCE, θ. σχέσεις ὑποτελείας τιμαρίων.

MOUVANT, κ. ὁ κινῶν ἢ κινούμενος, μὴ ἐδραῖος, ἄστατος.

MOUVEMENT, κίνησις. κίνημα. *S.* ταραχή. *S.* μεταβολή.

MOUYER, *ρ.* σκάπτω ἐπιπολαίως, σαλλίζω τὸ χῶμα (γλάσρας κτλ.).

MOUYERON, τὸ κύκθρον (ἀναδευτήριον) τοῦ ζαχαροποιῦ.

MOUYOIN (*meus; mouvais; mouvrat; mus; mu*), *ρ.* κινῶ, μετακινῶ.

MOUYOIN, τὸ κύκθρον τοῦ κηροπηγοῦ.

MOXA, εἶδος καυτηριασμοῦ.

MOXIEUSTION, θ. ὁ διὰ τοῦ μοχα καυτηριασμός.

MOYAU, ἡ ἐπὶ τῶν ἀποστραγγιδίων δοκὸς ἐπὶ τῆς ὁποίας πατεῖ τὸ πιεστήριον.

MOYE, θ. τὸ ἀπὸ τὸν μέρος λίθος.

MOYEN, ENNE, μεσάιος.

MOYEN, τρόπος, μέσον.

MOYEN-AGE, τὸ ἀπὸ τῶν 475 ἢ, κατ' ἄλλους, 800 ἄχρι τῶν 1453 μ. *X.* διάστημα, ὁ μεσαίω.

MOYENNANT, (πρόθ.), διὰ (μέσου τινός).

MOYENNEN, *ρ.* (παλ.), προμηθεύω.

MOYER, *ρ.* σχίζω (πρινιζῶ) πέτραν εἰς δύο.

MOYEU, ἡ πλήμνη (χοινικίς) τοῦ τροχῦ. 2) εἰδ. κιτρίνου γλυκοῦ δαμασκηνοῦ.

MOZARANE, χριστιανὸς τῆς Ἰσπαν. καταγόμενος ἀπὸ Μαδριδ.

MU, UE, πθ. μτχ. τοῦ **MOUYOIN**.

MUABLE, ἐπιθ. μεταβλητὸς, εὐμεταβάτης.

MUANCE, θ. ὁ καλαὶς τρόπος τῆς μουσικῆς ἐπιφωνίας.

MUCILAGE, τὸ γλοιώδες (ὁ μῦκος) τῶν φυτῶν.

MUCILAGINEUX, **EUSE**, ὁ περιέχων γλοιόν.

MUCOSITE, θ. γλοιὸς, βλέννα, μύξα.

MUE, θ. μάθημα (πέσιμον) τῶν πτερῶν κτλ., πτεροβόια. *S.* ἀλλαγὴ τῆς φωνῆς τῶν νέων. *S.* ὑποκάμισον φειδοῦ.

MUER, *ρ.* ἀλλάζω πτερά (δέρμα κτλ.), πτεροβόω, μαδῶ. *S.* (ἐπὶ ἀνθρ.) τραγῶ, ἀλλάζει ἡ φωνὴ μου.

MUET, ETE, βωδὺς, μουγός.

MUELE, ἡ ἄκρα τοῦ ῥόγγου τῶν βοῶν κτλ. *S.* (χλευας) πύλον. *||—de veau (de bœuf)*, = τῷ

MUFLIER, ἀντίρρινον, (φυτ.).

MUFLIERE, θ. κηλὸς τῶν ἀγέλων καὶ δαμαλίων ἵνα μὴ θηλάζωσι.

MUGE, κέφαλος, μόξων, (ἰχθ.).

MUGIR, *ρ.* μυκῶμαι, μυγρίζω.

MUGISSANT, μυκόμενος, πολυφλοισβός.

MUGISSEMENT, μυκηθμός, μουγισμα. *S.* (μτνμ.) φλοισβός (τῶν κυμάτων).

MUGUET, ἀνθεμὶς, (ἄθος εὐώδης τῆς ἀνοιξίας). 2) νέος καλὸς πιστής.

MUGUETTER, *ρ.* ἀρεσκεῖσθαι πρὸς τὰς γυναῖκας.

MUID, μόδιον, (μέτρον χωρητικῆς).

MOIRE ἢ **MUITE**, θ. τὸ νερὸν τὸ μένον μετὰ τὸ πύξιμον τοῦ ἁλτος.

MULATRE, οὐα. καὶ ἐπιθ. τοῦ δ. ποιοῦ ὁ ἕτερος τῶν γονέων εἶναι μαῦρος.

MULETEN, *ρ.* καταδικάζω εἰς πονήν. ἐπηρεάζω.

MULE, θ. συρτόν παπούτσι γυναικεῖον. ἡ κρηπίς (τὸ σκεῦος) τοῦ πάππα. *S.* μουλάριον, θηλυκὸν, μούλα. *S.* (πλθ.) εἰς παγιάσματα τῶν κατοίκων. 2)

MULET, ἡμίονος, μουλάρι. κέφαλος, (ἰχθ.).

MULETIER, ὀρεοκόμος, μελετάρης.

MULON, οὐδὲν ἄλλος ἢ χέριον.

MULOT, μὺς ὁ ἀρουραίος.

MULOTER, *ρ.* ἀνασκάπτω (καθὼς οἱ χοῖραι) τὰς φωλιὰς τῶν ἀουραίων μῶν.

MULTICOLORE, ἐπιθ. πολύχρουν.

MULTIFORME, ἐπιθ. πολυειδής, πολύμορφος, πολυπαλίδος.

MULTIPLE, πολλαπλάσιος.

MULTIPLIABLE, ἐπιθ. πολλαπλασιαστικός.

MULTIPLICANDE, ὁ πολλαπλασιαστικός καὶ—

MULTIPLICATEUR, ὁ πολλαπλασιαστής (ἀριθμός).

MULTIPLICATION, θ. πολλαπλασιασμός.
MULTIPLICITE, θ. πληθὺς (ἀντικειμένων).
MULTIPLIER, ρ. πολλαπλασιάζω.
MULTITUDE, θ. πλῆθος (ἀπειρον). (ἐν ἀριθμῷ) τὸ πλῆθος (τῶν ἀνθρ.), ὁ (πλὺς) ὄχλος.
MUNICIPAL, κ. δημοτικός.
MUNICIPALEMENT, ἐπὶ ρ. δημοτικῶς.
MUNICIPALISER, ρ. διοργανίζω δημοτικῶς (κατὰ τὸ δημοτικὸν σύστημα).
MUNICIPALITE, θ. τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, ἡ δημογερσία.
MUNICIPES, ἰσοπολίτες (τῆς παλ. Ῥώμης) πόλις.
MUNIFICENCE, θ. μεγαλοδωρία.
MUNIA, ρ. ἐφοδιάζω (μὲ ὅτι ἀπαιτεῖται).
MUNITION, θ. (πολεμ.) ἐφοδίων. || pain (fusil) de—, ὁ ἄρτος (τὰ ὅπλα) τῶν στρατ.
MUNITIONNAIRE, ὁ ἐπὶ τῶν ἐφοδίων (στρατοῦ), τροφιοδότης.
MUSQUEUX, **EUSE**, βλεπνώδης, μυζώδης.
MUR, τοῖχος.
MUR, κ. ὄριμος (κυρ. καὶ μτφορ.).
MURALE, θ. ὁ ἄσος συκαμινέων.
MURAILLE, θ. τοῖχος.
MURAI, κ. ὁ τῶν ἢ ἐπὶ τῶν τοίχων. || **COUVERNE**—, στέφανος μὲ ἐπάλξεις.
MUR, θ. μούρον, συκάμινον.
MURCHMENT, ἐπὶ ρ. ὄριμος (μτφορ.).
MURRE, θ. μύραινα, σμύρνα, (γυθ.).
MURRE, ρ. κλείω μὲ τοῖχον, ταίζω.
MURRIATE, (χημ.), ἄλας οὐδέτερον. ὑδροχλωρικόν.
MURRIATIQUE, ἐπὶ θ. (ὀξὺ) θαλάσσιον.
MURRIER, μουρηῖα, συκαμινῆς, (δένανθρ.).
MURRIER, ρ. ὀριμάζω.
MURRIERIE, ὄρυξ, ψιθύρισμα, μωρητοῦ γογγυσμός.
MURRIERIE, ρ. γογγύζω, μωρμυρίζω, ψιθυρίζω. S. (μτμ.) κελαρίζω.
MURRAIGNE, θ. εἶδος μικροῦ ποταμοῦ μὲ σουβλερὸν ῥύγχος, μυζελῆς.

MUSARD, κ. ξεπαρμένος, ματαιόσχαλος.
MUSARDER, ρ. (κοινολεκτ.), ματαιοσχολεῖν.
MUSARDERIE, θ. ματαιοσχολία.
MUSC, μύσχος (καὶ ἡ ὕλη καὶ τὸ ζῶον).
MUSCADE, θ. μοσχοκάρυδον.
MUSCADELLE, θ. μοσχάπιδον.
MUSCARDIER, δ. μοσχοκαρυδιά.
MUSCADIN, εἶδος λεπτοῦ τραγῆματος μὲ μύσχον. 2) νέος καλωπιστής, κυριτσάκης.
MUSCARDIN, εἶδος μυζοῦ.
MUSCARDINE, νόστος (μυκητῆς) τῶν μεταξοκωλῆκων.
MUSCARI, εἶδος φυτοῦ, μουσκουρουμί (;).
MUSCAT, ἐπὶ θ. μοσχοστάφυλον. (κρασί) μοσχάτον.
MUSCIVORE, ἐπὶ θ. μυιοφάγος.
MUSCLE, κ. (εἰκὼν ἢ ἀγαλμα) τοῦ ὁποῦ διαικνίζονται καλῶς οἱ μυῶνες.
MUSCULAIRE, ἐπὶ θ. ὁ τῶν μυῶνων.
MUSCULATURE, θ. τὸ σύνολον τῶν μυῶνων (εἰκὼν ἢ ἀνδριάντος).
MUSCULEUX, **EUSE**, ὁ ἔχων ἰσχυροὺς μυῶνας.
MUSE, θ. Μοῦσα (θεά). || (πλθ.) αἱ μουσαί, τὰ γράμματα.
MUSEAU, ῥύγχος σκύλου κτλ. S. (μτμ.) μούτρον, μούρη, μούτσουλον.
MUSEE, μουσεῖον.
MUSELER (τὸ ε τῆς παραληγοῦσης τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ε), ρ. κημῶν, καπιστρώνω. S. (μτφορ.) φημῶν, ἀποσομῶν.
MUSELIEN, θ. κημῶν, φημῶν, καπιστρί.
MUSER, ρ. μακιοπονεῖν.
MUSEROLLE, θ. τὸ ὑπὲρ τὴν ῥῖνα μέρος τοῦ χαλινοῦ.
MUSETTE, θ. ἀσκομανδούρα, γκάττα.
MUSEUM (Λτν.), μουσεῖον.
MUSICAL, κ. (καὶ ἐπὶ ρ.)—**EMENT**, μουσικός.
MUSICIEN, **ENNE**, μουσικός (ἀνθρ.).
MUSIQUE, θ. ἡ μουσική.
MUSQUER, ρ. μυρίζω μὲ μύσχον. || (ἡ πρ. μτγ. ὡς ἐπὶ θ.) μοσχομυρωδάτος, μοσχοδόλος. S. (συνκδχ.) ἐπιτετηθευμένος.
MUSSTATION, θ. (ιατρ.), σαυσαρισμός.

MUTABILITE, θ. τὸ ἀμετάβλητον.
MUTAGE, τὸ οὖς. τοῦ **MUTER**.
MUTATION, θ. μεταβολή, ἀλλαγὴ.
MUTER, ρ. καπνίζω τὸ βαγνὶ μὲ οἰάφι ἢ ἄλλως πως ἐμποδίζω τὴν ἀνάδρασκιν καὶ τὸ ὀξείνισμα τοῦ οἴνου κτλ.
MUTILATEUR, **TIVEUR**, ἀκρωτηριαστής. ||—des statues, ἐρμοκοπίδης.
MUTILATION, θ. ἀκρωτηριασμός, κολόβωσις.
MUTILEN, ρ. ἀκρωτηριάζω, κολοβῶνω.
MUTIN, κ. δυσπειθής, πείσμων. στασιαστής, φιλοτάραχος.
MUTINER(se)—, ρ. εὐαριζέω, ἀπειθῶ.
MUTINERIE, θ. τὸ στασιαστικόν (φιλοτάραχον), ἀπειθεία.
MUTINER καὶ **MUTITE**, θ. ἐνεότης (μουγγού), βύβλα.
MUTUEL, **ELLE**, (ἢ ἐπὶ ρ.)—**EMENT**, ἀμοιβαῖος.
MYLADY (προφ. **MYLAIDE**), ἡ **LADY**.
MYOP, μυωπίζων, κοντόφθαλμος. S. μύωψ, (ἐντ.).
MYOPIE, θ. μυωπία, (πάθος τῶν ὀφθαλμ.).
MYOSOTIS, μυωστίς, (φυτ.).
MYRIADE, θ. μυριάς.
MYRIAMETRE, μέτρον ἐκτάς, 10000 μέτρων, μυριάμετρον.
MYRMIDON, μυρμιδών. S. ναννοφυής, μικροκάματος.
MYROBOLAN, μυροβόλανος, (καρπὸς τῆς Ἀμερ.).
MYROBOLANT, κ. (κοινολεκτ.), ἐξάιστος, ἀξιοθαύμαστος.
MYRRE, θ. σμύρνα, (ῥητίνη εὐώδης).
MYRRINE, μυρρίνη, (φυτ.).
MYRTE, μυρσίνη, (θάμν.).
MYRTIFORME, ἐπὶ θ. μυρτιοειδής.
MYSTERE, μυστήριον.
MYSTIQUEUX, **EUSE**, (καὶ ἐπὶ ρ.)—**EMENT**, μυστηριώδης.
MYSTICISME, τὸ σύστημα τῶν πρὸς διδόντων σχίσαις μυστηριώδεις μεταξὺ θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.
MYSTICITE, θ. ἀπερβολὴ νοεράς εὐλαβείας.
MYSTIFICATEUR, ὁ συνεθίζων (ἐπιτηδεύει εἰς τὸ) νὰ ἐμπαίξῃ.
MYSTIFICATION, τὸ οὗς. τοῦ—

MYSTIFIER, ῥ. ἀπατῶ τινα πρὸς ἐμπαιγμὸν.

MYSTIQUE, ἐπιθ. μυστικός, μυστηριώδης, ἀλληγορικός.

MYSTIQUEMENT, ἐπιρ. κατὰ τὴν

μυστικὴν ἔννοιαν, ἀλληγορικός.

MYTHE, μῦθος, ἱστορία ἐμβληματική τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων.

MYTHOLOGIE, θ. -λογία, ἐπιθ.

-λογία, μυθολογία, -λογικός λόγος.

MYURE, ἐπιθ. (σφυγμός) μούρος, γινόμενος βαθὺν ἀπαιρῶν ῥότερος.

N

NAI

N, τὸ δέκατον τέταρτον γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.

NABAB, ναχιμπίης (ἡγεμὼν τοποτηρητῆς) τῶν Ἰνδ. ῥ. (μνμ.) "Ἀγγλος ὑπερπλουτήσας εἰς τὰς Ἰνδ.

NABABIE, θ. ἡ ἀξία τοῦ Nabab καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸν τελοῦσα χώρα.

NABOT, ε, κοντός, κοντοπίθαρος.

NACARAT, ἐπιθ. φλογουειδής, λευκοπόρφυρος.

NACELLE, θ. πλοίαριον, μονόζυλον.

NACRE, θ. μαργαριταρόβριζα, σεδέρι.

NACHER, ῥ. στιλβόνω ἢ χρωματίζω μαργαροειδῶς. || (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) μαργαροειδής (τὸ χρώμα).

NADIR (Ἀραβ.), ἀστρμ. τὸ ἀντικρινὸν σημείον τοῦ Zenith.

NAGE (EAU DE—), θ. ἀνθόνερο.

NAGE, θ. κολυμβήμα. || à la—, κολυμβητή. || en—, μούσχευμα.

NAGEE, θ. ὅσον διάστημα προβαίνει εἰς ἐκάστην κίνησιν αὐτοῦ ὁ κολυμβῶν.

NAGEOIRE, θ. περὶ γλῶσσαν (τῶν ἰχθ.).

NAGER, ῥ. κολυμβῶ. (ἐπι)πλέω. (ναυτ.) λάμνω.

NAGEUR, εUSE, κολυμβητής.

NAGEURE (-NUS), ἐπιρ. οὐ πρὸ πολλοῦ.

NAÏF, ἰνε, (καὶ ἐπιρ.) -EMENT, ἀφελής, ἀπλαστός, ἄκακος, ἀπλοῦς.

NAIN, ε, νάνος.

NAISSANCE, θ. γέννησις. καταγωγὴ. εὐγένεια. ῥ. (μνμ.) ἀρχή. καταβολή. πηγή.

NAISSANT, ε, ἀρτιγεννητός. ἀρτιφυής. νεοσύστατος.

NAR

NAÏTRE (nais; naissais; naitrai; naitrai; né), ῥ. γεννώμαι. ῥ. φύομαι. πηγάω. ἀρχομαι. ||

premier né, πρωτότοκος. ||

nouvellement né, ἀρτιγεννητός. ||

aveugle-né, τυφλὸς ἐκ γενετῆς. ||

bien-né, ἀπὸ γένος, εὐγενής. ||

mort-né, νεκρογεννητός.

NAÏVETÉ, θ. ἀφέλεια, ἀπλότης, ἀκακία.

NANAN, (λέξις τῶν νηπίων), νιανιά.

NANKIN, βαμβάκερον, νανκίνιον.

NANTIR, ῥ. δίδω ἐνέχυρον. || se—, ἐφοδιάζομαι, προμηθεύομαι.

NANTISSEMENT, ἐνέχυρον.

NAPEL, εἶδος ἀκονίτου, (φυτ. φαρμ.).

NAPITE, νάφθη, νέφτι, εἶδος ἀσφάλτου.

NAPPE (καὶ ὑποκορ. NAPPERON), θ. τραπέζομάνδυλον.

NARCISSE, νάρκισσος, μανούσι, (ἀνθ.).

NARCISSER(se—), ῥ. λατρεύω ἐμαυτὸν (αὐταρεσκεύομαι) ὡς ὁ Νάρκισσος.

NARCOTIQUE, ἐπιθ. καὶ οὐσ. ναρκοτικός.

NARD, νάρδος, εἶδος λαβάνδας, (φυτ. καὶ στέγμ.).

NARGUE, (ἐπιγνῶν.), μούντζαις (σφίκελα) νάχη! μούντζα του!

NARQUEUR, ῥ. περιφρονῶ, μυκτηρίζω.

NARINAL, ALE, ὁ τῶν βωθῶνων.

NARINE, θ. βῶθων, βωθῶνι.

NARQUIS, ε, (καὶ ἐπιρ.) -EMENT, πανούργος, διαβολεμένος. ῥ. (οὐσ. ἀρα.) κορακιστικά.

NARRATEUR, ὁ διηγούμενός τι.

NAT

NARRATIF, ἰνε, διηγηματικός.

NARRATION, θ. διήγησις.

NARRÉ, ὁμιλία διηγούμενου, εἰς ἱστορίαις.

NARRER, ῥ. διηγούμαι.

NARVAL, μονόδους, μονόκερως (εἶδ. κήτους).

NASAI, ε, (καὶ ἐπιρ.) -EMENT, ὁ τῆς ἡ διὰ τῆς ῥίνος, ἔρρινος.

NASALITÉ, θ. τὸ ἔρρινον (προσάρξ).

NASARD, εἶδ. μέλους τοῦ μεγάλου λοργάνου, ἔρρινον.

NASARDE, θ. κτύπημα μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὴν μύτην, σκινδαρισμός.

NASARDER, ῥ. κτυπῶ μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὴν μύτην, σκινδαρίζω.

NASSEAU, βουθῶνι ζώου, μυκτηρ.

NASSIERE, θ. εἶδος χαλινῶς διὰ λαυνομένου διὰ τῶν μυκτηρῶν τῶν βοῶν.

NASSILLARD, ε, ὁ λαλῶν ἢ προφερόμενος μὲ τὴν μύτην.

NASSILEMENT, τὸ ἐλάττωμα τοῦ nasillard.

NASSILLER, ῥ. λαλῶ μὲ τὴν μύτην.

NASSILLEUR, εUSE, ὁ λαλῶν μὲ τὴν μύτην.

NASSE (καὶ ὑποκορ. NASSETTE) θ. κύρτος, ψαροκόφινον.

NASSON καὶ (θ.) NASSONE, εἶδος μεγάλου κύρτου διὰ τοῦ ἐσκαίου κτλ.

NATABILITÉ, θ. τὸ κολυμβητικόν.

NATAL, ε, (τόπος) ὁ τῆς γεννήσεως, γενέθλιος.

NATANT, ANTE, ἐπιπλῶν.

NATATION, θ. κολυμβήμα.

NATATOIRE, ἐπιθ. ὁ τοῦ κολυμβήματος. || (οὐσ. ἀρα.) τόπος.

ἀνακολυμβήμα, κολυμβητήριον.
NATIF, IVE, ὁ ὡν γέννημα (τῶ-
 σου τινός), ἰθαγενής, αὐθιγενής.
NATION, O, ἔθνος.
NATIONAL, E, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT,
 ἠθικός.
NATIONALISEN, ῥ. κάμνω τι (νὰ
 γίνῃ) ἐθνικόν.
NATIONALITÉ, θ. ἐθνικότης.
NATIVITÉ, θ. γέννησις. (Ἰδιωνυμ.)
 τὸ Χριστογεννα. (ἀερνι.) ἡ γε-
 νήλιος ὥρα.
NATRON ἢ NATRUM, λατρών.
NATTE, θ. ψάθα. **S.** πλεξίδα.
NATTER, ῥ. τρώω με ψάθαις. **S.**
 πλέκω ὡς ἀν ψάθων.
NATTIER, ψιαθοπλόκος, ψιαθο-
 πώλης.
NATUTABILIS (IN—), Ἀτν., ὁλό-
 γημος.
NATURALISATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
 NATURALISEN, ῥ. πολιτογραφῶ.
 κάμνω ἐντόπιον.
NATURALISME, ἡ φυσικότης (συμ-
 βαίνειν). **S.** τὸ σύστημα τῶν
 υποποιούντων τὴν φύσιν.
NATURALISTE, φυσικός, φυσιολό-
 γος.
NATURALITÉ, θ. τὸ ἰθαγενές (τῶν
 ἐπιτηδίων).
NATURE, θ. φύσις. φυσικόν. κρᾶ-
 σις. εἶδος.
NATUREL, ELLE, (καὶ ἐπίρ.) -E-
 MENT, φυσικός, ἀνεπιτήδευτος.
S. (οὐσ.) ἰθαγενής, ἐντόπιος. **S.**
 (ἐπὶ πλ.) τὸ φυσικόν. **||. fils —**,
 υἱὸς νόθος (ἀνέγγυος).
NAUFRAGE, ναυαγία.
NAUFRAGÉ, EE, ναυαγήσας, κα-
 ταβύτουσκακιςμένος.
NAUFRAGE, ναύλωμα.
NAUSÉBOND, E, ναυτίας πρόξε-
 νος.
NAUSÉE, θ. ναυτία, ἀνακάτωσις.
NAUTIQUE, θ. ναυτιλία.
NAUTIQUE, ἐπίθ. ναυτικός.
NAUTONNIER, ERE, ναυτης, πορθ-
 νός.
NAVAL, E, ναυτικός.
NAVIER, θ. παραβιά, κατὰ.
NAVET, γογγύλι, σαλγκάμι.
NAVITE, θ. ἀγριογογγύλι, βου-
 νός. **S.** εἶδ. θυμιατηρίου, δο-
 κῆριον. **S.** κερκίς, σαγιττα
 τῶν ὑφαντῶν).
NAVIGABLE, ἐπίθ. (ἀνατομ.), ὁ

ἔχων σχῆμα νηὸς, καραβοειδής.
NAVIGABLE, ἐπίθ. πλώγιμος, πλώ-
 σιμος.
NAVIGATEUR, οὖς. καὶ ἐπίθ. ναυ-
 τικός, θαλασσοπόρος.
NAVIGATION, θ. ναυτιλία.
NAVIGUER, ῥ. ναυτίλομαι, θαλασ-
 σοπορῶ.
NAVILLE, θ. μικρὸ διώρυξ, αὐ-
 λάκι.
NAVIRE, ναῦς, καράβι.
NAVIRANT, E, λυπῶν καιρῶς,
 ὀλιδερῶτατος.
NAVRE, ῥ. λυπῶ καιρῶς, κατ-
 ὀλίσσω.
NE, (μόρ. ἀρνητ.), μὴ, ὅθεν.
NE, EE, μὴ. πθ. τοῦ **NALTRE**. **||.**
nouvellement—, ἀρτιγέννητος.
||. aveugle—, τυφλὸς ἐκ γενε-
 τῆς. **||. bien —**, εὖ γεγονώς, εὖ-
 γενής.
NEANMOINS, ἐπίρ. οὐχ ἦντον, μ'
 ὅλον τοῦτο.
NEANT, τὸ μηδέν. μηδαμινότης.
NECESSAIRE, EUSE, νεφελώδης, συν-
 νεφισσάμενος. **S.** (μετφορ.) συν-
 θρωπός.
NECESSAIRE (καὶ ἐπίρ. -EMENT),
 ἐπίθ. ἀναγκαῖος. **S.** (οὐσ.) κατ'
 μετὰ τὰ ἀναγκαῖα, σκευοθήκη.
NECESSITAIRE, ἐπίθ. θ. (χάρις
 τοῦ θεοῦ) καταναγκαστική, ἀν-
 αγκάστια τοῦ αὐτεξούσιου.
NECESSITÉ, θ. ἀνάγκη, χρεία. ἐν-
 δεια. **S.** (πλθ.) τὰ πρὸς τὸ εἶναι
 ἀναγκαῖα. **S.** ἡ πρὸς ἀπόπατον
 χρεία. **||. de —**, ἐξ ἀνάγκης. **||.**
faire de — vertu, κάμνει τὴν
 ἀνάγκην φιλοτιμίαν.
NECESSITER, ῥ. βιάζω, ἀναγκάζω.
 ἀπαιτῶ (κατ' ἀνάγκην).
NECESSITEUX, EUSE, ἐνδεής.
NEC PLUS ULTRA, ἔως **NON PLUS**
ULTRA.
NECROLOGE, -LOGIE, -LOGIQUE,
 ἐπίθ. νεκρολόγιον, -λογία, -λο-
 γικός.
NECROMANCE (-MANCE), θ. νεκρο-
 μαντεία.
NECROMANCIE, ENNE καὶ
NECROMANT (-GROMANT), νεκρο-
 μάντης.
NECROPSIE καὶ **NECROSCOPIE**, θ.
 νεκροψία (-σκοπία).
NECTAIRE, θ. τὸ μέρος τῶν ἀν-
 θίων τὸ περιέχον τὸν χυμὸν τοῦ
 μέλιτος.

NECTAR, νέκταρ (κυρ. καὶ μετμ.).
NECTARE, EE, γλυκὺς ὡς τὸ νέκ-
 ταρ, νεκταρείος.
NEP, θ. ναῦς. **S.** τὸ ἀπὸ τῆς θο-
 ρᾶς τῆς ἐκκλησίας ἄχρι τοῦ χο-
 ροῦ μέρος.
NEFASTÉ, ἐπίθ. ἀποφράς (ἡμέρα).
NEFLE, θ. μέσπιλον, μούσμου-
 λον.
NEFLIER, δ. μεσπιλία, μούσμου-
 λιά.
NEGATIF, IVE, (ἔξ ἐπίρ.) -EMENT,
 ἀρνητικός.
NEGATION, θ. ἀρνήσις.
NEGIGÉABLE, ἐπίθ. παραμελη-
 τός.
NEGLEMENT, θ. παραμέλησις.
NEGLEMENT, ἐπίρ. ἀμελῶς.
NEGLENCE, θ. ἀμέλεια.
NEGLENT, κ. ἀμελής.
NEGLEGER, ῥ. (παρ)ἀμελῶ. **||.** (ἡ
 πθ. μετ. ὡς οὐσ.) τὸ ἀτημέ-
 λητον (ἐνδομασίας γυναϊκός).
NEGOCÉ, ἐμπόριον.
NEGOCIABLE, ἐμπορεύσιμος, ἐξ-
 σφραγισίμος.
NEGOCIANT, E, ἐμπορος.
NEGOCIATEUR, TRICE, ὁ πρᾶγμα-
 τευόμενος ὑπόθισιν, μεσίτης.
NEGOCIATION, θ. διαπραγματεύ-
 σις.
NEGOCIER, ῥ. ἐμπορεύομαι. **S.**
 (μετ.) διαπραγματεύομαι.
NEGRAILLE, θ. ὄχλος μαύρων.
NEGRE, EUSE, μαύρος (τῆς Ἀφρικής).
NEGRENIE, θ. μέρος ὅπου κλείουν
 τοὺς πωλουμένους μαύρους.
NEGRIER, ἐπίθ. ὁ μετεργόμενος
 τὸ ἐμπόριον ἢ χρυσιμακίον πρὸς
 μετακόμισιν τῶν μαύρων.
NEGRIERON, ONNE, μικρὸς μαῦ-
 ρος (σκλάβος).
NEIGE, χιὼν, χιόνι.
NEIGER, ῥ. χιονίζει.
NEIGEUX, EUSE, χιονοσκεπῆτος.
 χιονιάς (καιρὸς), χιονοδόλος, χιο-
 νόλευκος.
NEILLE, θ. κανόδι ἐξοφτιμένον
 διὰ τῶν πωμάτων χαραγμάτων
 βαγνίου.
NEINER, θ. πλθ. μυρολόγια (τῶν
 Ριουμ.).
NENNI, ὄχι, θε μὴ.
NENFAR, νοῦφαρον, εἶδος νυμ-
 φίας, (φύτ.).
NEOLOGIE, θ. -λογία, ἐπίθ. -E-
MENT, ἐπίρ. -LOGISME, -LOGUE,

νεολογία, -λογικός, -λογισμός, -λόγος.

NEOMINUTE, επίθ. νεομινυτικός.

NERVÉTIQUE, επίθ. ό τών νεφρών.

NERVOTISME, ή επιβροή τών άνεψιών (τών συγγενών) του Πάπα εις τή πράγματα. (έν γέν.) ή προτίμησις τών συγγενών εις τής δημοσίας θέσεις.

NERVE, νεύρον. §. (μετορ.) ισχύς, τόπος. ||.—de lauf, βούνευρον.

NERV-FÉVURE, κτύπημα του ποδός του ήπυ άπό άλλον ήπυν.

NERVITE, θ. νηρίτης, (όστρ.).

NERVOLI, άνθόνερον.

NERVRUN, βήρυς, ταπρουνηά, άγριοδαμασκηνήά, (δένδρ.). άγριοδαμάσκηνον.

NERVAL, ε, (άνατομ.), ό τών νεύρων, νευρικός.

NERVATION, θ. (βτν.) τή σύνολον τών νεύρων φύλλον.

NERVER, β. προσράπτω ή προσκολλώ νεύρα ή σχοινία.

NERVEUX, EUSE, ό τών νεύρων, νευρικός. §. νευρώδης, έντονος.

NERVIN, επίθ. και ούς. (ιατρικόν) δυναμωτικόν τών νεύρων.

NERVURE, θ. αι νευροειδείς έξοχαί τών φύλλων (τών βιβλίων, τών θύλων κτλ.).

NET, NETTE, (και επίρ.) -EMENT, καθαρός, παστρικός. άγνός. άδολος. σαφής. ||. (ώς επίρ.) παστρικά, παρήρηστα. διτ μιās.

NETTETÉ, θ. καθαρότης, καθαριότης. §. σαφήνεια.

NETTOIEMENT και NETTOYAGE, τή ούς. του—

NETTOYER (τὸ γ τρέπεται πρό τών άφώνων εις ι), β. πασρέδω, καθαρίζω.

NEUF, (άριθμ.), έννέα ή έννατος.

NEUF, NEUNE, καινούργιος, νεοφανής, νεαρός. άρχαίος. (γῆ) νέηρος. ||. ά —, de —, άπό καινούργης. ||. tout ballant—, (κοινολεκτ.), ολοκαινούργος.

NEUTRALEMENT, επίρ. ούδετέρως.

NEUTRALISATION, θ. τή ούς. του—

NEUTRALISER, β. ούδετερόνω.

NEUTRALITÉ θ. ούδετερότης.

NEUTRE, επίθ. ούδέτερος.

NEUVAIN, έννηάμερα (τά).

NEUVIEME, επίθ. έννατος.

NEUVIEMENT, επίρ. έννατον.

NEVEU, άνεψίος.

NEURALGIE, θ. νευραλγία (νόσος).

NEUROSE, θ. νόσος τών νεύρων.

NEZ, βίς βινός, μύτη.

NI, επίρ. (άρνητ.), μήτε, ούτε.

NIABLE, επίθ. άρνήσιμος.

NIAIS, ε, (και επίρ.) -EMENT, άπειρος του κόσμου, άπρακτος, κουτός.

NIAISEN, β. ματαιοσχολώ, καίλω, άστείζομαι.

NIAISERIE, θ. εύθθεια, μικρολογία.

NICHE, θ. κοίλωμα φεδιασμένον επίτηδες εις τοίχον, χηβάδα, σηκός. 2) διαβόλιά, περιπαιγμα.

NICHÉ, θ. τή πελιά με την φωλιάν.

NICHEN, β. φωλιάζω.

NICHET, προσφώλεον (ών), φωλείτης.

NICHOIN, κλωδί όπου κλωστούν τή καναρίνια και αι όρνιθες.

NICKEL, νικέλιον μετάλλον.

NICOUME, βουταλίων, μαμάκουθος.

NICTATION, θ. τακράμυγμός (τών ήπυν).

NICTER, (κυρ. επί ήπυν) σκαρδαμύστω.

NID, φωλιά.

NIDOREUX, EUSE, ά βρωμίων τσίχαν ή κλωδίων αυγόν.

NIECE, θ. άνεψία.

NIELLE, θ. μελάνθιον, μαυροκοῦκι, (φωτ. και ό σπόρος τῆς). 2) καπνία (μαύρη έρυσίθη). 3) κόσμημά τι χρυσοχοϊκόν, μουσας.

NIELLER, β. έρυσιδώ. 2) πλουμίζω με μουσάν.

NIER, β. άρνούμαι.

NIGAUD, ε, εύθθης, μαμάκουθος. 2) είδος πτηνού (μικρού φαλακροκόρακος), λούφος.

NIGAUDE, β. πράττω ή λίγω άνοησία.

NIGAUDEMENT, θ. εύθθεια, βλακεία.

NIGRESCENT, ε, μαυριδερός, ύπομέλανος.

NIMBE, κύκλος φωτός περί την κεφαλήν τών άγιών και εις νομίσματα τών βυζαντινών αυτοκρατόρων.

NINNE, θ. πθ. βούχα, φορέματα.

NINNE, β. έφοδιάζω με φορέματα.

NIQUE, θ. σφάκελα, μούντζα. ||. faire la —, μουντζώνω, περιφρονώ.

NITESCENCE, ENTE, (Λτυ.), σπινός.

NITOUSSE, θ. (sainte—), ή όπα κρινομένη σεμνότης (εύλαδισαν). (κατά λξ.) μή μου άπταυ!

NITRATE, (χημ.), νιτρικόν άλας.

NITRATÉ, εκ, (χημ.), μεταβόλη μένος εις nitrate.

NITRE, νίτρον, γχιουθεριτίλι.

NITREUX, EUSE, νιτρούης.

NITRIERE, θ. νιτροποιέον.

NITRIFICATION, θ. τή ούς. του—

NITRIFIER, β. μεταποιώ (3 μτ.) μεταποιούμαι εις νίτρον.

NITRIQUE, επίθ. νιτρικός.

NIVEAU, έργαλειον προς ίσοπίδωσιν, στάθμη. νιροζύγι. ||. au—, de—, εξ ίσου, ίσα με.

NIVELER, β. μετρώ (ισάζω) με την στάθμη, σταφυλίζω, ίσοπιδώ.

NIVELETTE, θ. έργαλειον προς ίσοπίδωσιν τών σιδηροδρόμων.

NIVELUR, ίσοπιδωτής.

NIVLEMENT, ίσοπέδωσις, στήφνισμα.

NIVERRE και (θ.) NIVERRE, είδος λοξίου (κουκκοβράστου), χειμωνιάτης.

NIVRE, ό δ' μήν του δημοκρατικού ανδραρτου ή Γαλ., χιονιστός.

NOBILIAINE, επίθ. ό τών εύγενών. ||. (οῦς) κατάλογος τών εύγενών οίκογενειών.

NOBLE (και επίρ. -EMENT), επίθ. εύγενής.

NOBLESSE, θ. εύγένεια. ||. (περιλ.) οι εύγενείς, τή άρχοντι λόγι.

NOCE, θ. (και πλθ.), γάμος, γάμος.

NOCHER, ναύτης, πορμύς.

NOCTAMBULE, επίθ. ύπνοβάτης.

NOCTAMBULISME, ύπνοβάτεια.

NOCTURNE, επίθ. νυκτερινός. ||. (οῦς) τή μεσονυκτικόν, (είδος) εύχης και άγματος.

NOBOSITE, θ. κονδύλιμα, κόμβος (βόζος).

NOBILE, θ. ύποκορ. του NOBILIS, μικρός κόμβος (βόζος).

NOBULEUX, EUSE, ό τών κόμβων (βόζους), κονδυλιώδης.

NOÛL, τή Χριστούγεννα.

NOÛB, δεσμός, κόμβος. ||. (οῦς) κονδύλιος. σπινός (είδος) οῦρας. βόζος. §. (μετορ.) δύσκολα.

§. (μετορ.) δύσκολα.

NOTRE (καὶ ἐν ἑαυτῇ). NOTRE, ἀν-
την. ἡ ἐπίθ. ἡμέτερος, ὁ ἐδι-
κός μας.

NOTRE-DAME, ὁ ἡ Παναγία, ἡ
ἐορτή (ἡ ἐκκλησία ἡ ἡ εἰκὼν)
τῆς Παναγίας.

NOUE, ὁ. κεραμὶς καλὴ διὰ τὴν
στέγην.

NOUE, ἔκ, ῥαχίτικος.

NOUEMENT, δέσιμον.

NOUE, ῥ. δένω (κομβὼν ἡ εἰς
κομβόδεμα), κομβοδένω. S. συν-
δένω (φιλιαν κτλ.).

NOUE, κομβόδεμα.

NOUEUX, EUSE, ὁ ἔχων (ῥ)όζους,
ὡζώσης.

NOUGAT, ζυμαρικὸν ἀπὸ καρύδια
ἢ ἀρύδαλα.

NOUILLES, ὁ. πλθ. εἶδος ἐπιδὲ ἀπὸ
ζυμάρι καὶ αὐγά.

NOULET, αὐλάκι ἀπὸ κεραμίδας
ἢ μολύβδον εἰς τὴν στέγην διὰ
τὰ νερά.

NOURHAÏN, γόνος ἰχθύων διὰ ἰχ-
θυοτροφίαν.

NOURHICE, ὁ. τροφὸς, βοζάστρα,
παραμάν.

NOURRICHER, ERE, θρεπτικός. S.
(οὐα.) ὁ ἀνὴρ τῆς τροφῆς.

NOURRIER, ῥ. τρέφω, βοζάνω. ἀ-
νατρέφω. S. (μνμ.) ὑποτρέφω
(-θάλπω).

NOURRISSAGE, θρέψιμον ζώων,
κτηνοτροφία.

NOURRISSANT, E, θρεπτικός.

NOURRISSURE, ὁ τρέφων (κατ' ὀ-
κὼν) ζῶα διὰ τὸ γάλα των.

NOURRISSON, ὁ. παιδί εἰς τὴν βυ-
ζάστραν, τρώφιμον.

NOURRITURE, ὁ. τροφή, θρέψιμον.
βύζαστρα.

Nous, ὁ. πλθ. πρσ. τῆς ἀντην.
Μοί, ἡμεῖς.

NOUVE, ὁ. δέσιμον (τῶν ὀπω-
ρικῶν). ῥαχίτις (νόσος).

NOUVEAU καὶ (πρὸ φων.) NOUVEI,
ELLE, νέος, καινούργιος. πρω-
τόπειρος. S. (ὡς ἐπὶ ῥ.) ἀρτίως,
νισοτί. S. de —, ἐκ νέου.

NOUVEAUTÉ, ὁ. τὸ νεοφανές (τοῦ
πράγματος). S. πρᾶγμα (βιβλίον,
φόνημα κτλ.) καινοφανές. (ἐκ-
κλῆς.) καινοτομία.

NOUVELLE, ὁ. νέον, (νέα) εἰδήσεις.

NOUVELLEMENT, ἐπὶ ῥ. ἀρτίως,
νισοτί.

NOUVELLISTE, ὁ θηρεύων ἢ δια-
θίδων νέα.

NOVALE, ὁ. γῆ νεώροτος, νέωμα.

NOVATEUR, νεωτεριστής, καινο-
τόμος.

NOVATION, ὁ. (δικνμ.), μεταβο-
λή (νεωτερισμός) περὶ τὸ συμ-
βόλαιον.

NOVELLES, αἱ Νεαρά (διατάξεις
τῶν γρικκορρωμαίων).

NOVEMBRE, νοέμβριος.

NOVICE, (μοναχὸς) δοκιμὸς ἀ-
κόμῃ, μήπω κορευθεὶς. S. (ἐν
γέν.) πρωτόπειρος, ἀρχάριος.

NOVICIAT, ἡ διάρκειά τῆς δοκι-
μασίας μοναχοῦ. S. (ἀπλ.) μα-
θητεία.

NOVAGE, ὁ. πνίξιμον (εἰς τὸ ὕδωρ)
πολλῶν ἀνθρώπων διὰ μιᾶς.

NOVALE, ὁ. κανναδόπανον πολλὰ
κρουστὸν, καρπούπανον.

NOVALIERE, ὁ. γῆ ὅπου φυτεύον-
ται κοικκοῦσια ὀπωρικῶν ἵνα
φυτρώσῃ.

NOUVE, πυρὴν (κνικκοῦσι) ὀπω-
ρικῶν. S. (μνμ.) τὸ ἐντός (τὸ
ἐν τῇ μέσῳ) διαφύρων πραγμά-
των, (π. χ.) κομῆτου, κρηπίδος
κτλ. S. (καὶ μεταφορικῶς) ἡ πρῶ-
τη ὁμάς (τὸ πρῶτον συγκρότη-
μα) ἐταιρίας κτλ.

NOUVE-D'EAU, νεφέλωμα (κνίς)
τῶν ψάλλων τοῦ χαρίτου.

NOVEN, καρυδία, (δένδρ.).

NOVEN (τὸ ν τρέπεται πρὸ τῶν
ἀφώνων εἰς ι), ῥ. πνίγναι (εἰς νε-
ρόν) κατακλύζειν.

NOYON, ἡ γραμμὴ ἡ περιορίζου-
σα τὸν χώρον τῆς σφαιρίστρας.

NOYON, ὁ. ἡ χωνοειδὴς ὅπῃ ὁ-
που ἐνέθεται ἡ κεφαλὴ κοχλίου-
τοῦ ἐμβόλου ἢ τροχοῦ μηχανή-
ματος.

NU, E, γυμνός (κυρ. καὶ μνμ.).
S. nu-pieds, γυμνοπόδες.

NUAGE, νέφος, σύννεφον.

NUAGEUX, EUSE, συννεφώδης.

NUANCE, ὁ. διαφορὰ χρώματος.
παράχρωσις, ἀπόχρωσις (ς).

NUANCER (τὸ α τρέπεται πρὸ τοῦ
α καὶ ο εἰς ε), ῥ. συναρμύζω
ἀνεπαισθήτως τὰς διαφορὰς τῶν
χρωμάτων.

NUCULE, ὁ. νεφέλωμα (θόλωμα)
τῆς ὁράσεως. 2) ὀποκορ. τοῦ

NUAGE, νεφύριον.

NUBILE, ἐπὶ ὁ. ἐν ὥρα γάμου, ἐπὶ
γάμος.

NUBILITÉ, ὁ. ἡλικία ἐπιγάμου.

NUCIFORME, ἐπὶ ὁ. ὁ ἔχων σχῆμα
καρυδίου.

NUCIFRAGE, ἐπὶ ὁ. καὶ οὐα. καρπο-
θραύστης.

NUCIVORE, ἐπὶ ὁ. καρποφάγος.

NUDIFÈRE, ἐπὶ ὁ. (διδάκτ.), γυ-
μνόπους.

NUDITE, ὁ. γυμνότης.

NUE, ὁ. νέφος, σύννεφον. S. (σπ-
ber des nues, μένει ἐκλυμμένος).

NUKE, νεφέλη, πυκνὸν νέφος.

NUER, ῥ. συμβιβάζω (ῥυθμίζω)
πρὸς ἄλληλα τὰ χρώματα, ὁ-
ρίζω.

NUILLE, ὁ. εἶδος ἐρυσίτης.

NUIN (nuis; nuisais; nuisait; nuis-
sant), ῥ. βλάπτω, πειράζω.

NUISIBLE, ἐπ. ἐπιβλαβής, ἐπιδό-
μιος.

NUIT, ὁ. νύξ, νύκτα.

NUITAMMENT, ἐπὶ ῥ. διὰ νυκτός.

NUITEE, ὁ. νυκτιά, νυκτερινή.

NUI, NULLE, οὐδαίς, κἀνείας. S.
(μνμ.) μηδαμινός, τιποτένιος.

S. (ἐπὶ πράξ.) ἀνίσχυρος, ἀκρῶς.

NULLEMENT, ἐπὶ ῥ. οὐδὲν ὡς, ὡς
τελὸς, καθόλου.

NULIFICATION, ὁ. τὸ οὐα. τοῦ

NULIFIER, ῥ. μηδενίζω, ἀναι-
(νόμον).

NULITÉ, ὁ. οὐθένεια, 'μηδηνί-
της. S. τὸ ἀκυρον (ἐγγράφου).

NOMENT, ἐπὶ ῥ. ἀναφανδόν, ἀπρᾶ-
καλόπτως. S. ἀπ' εὐθείας.

NUMERAIRES, ἐπὶ ὁ. νομισματικοί.

S. (οὐα.) νόμισμα.

NUMERAL, E, ἀριθμητικός.

NUMERATEUR, ὁ ἀριθμητὴς (ἀριθ-
μός).

NUMERATION, ὁ. μέτρησις τῶν ἀ-
ριθμῶν, ἀριθμησις.

NUMERIQUE (καὶ ἐπὶ ῥ. -EUSE),
ἐπὶ ὁ. τῶν ἢ διὰ τῶν ἀριθμῶν
ἀριθμητικός.

NUMERO (Ἰταλ.), ἀριθμὸς χρο-

σημῶν (ἐπιγεγραμμένος) ὡς

σημῶν (κυρ. δὲ) ὡς γνώρισμα

πραγματειῶν.

NUMEROTAGE, τὸ οὐα. τοῦ-

NUMEROTER, ῥ. σημειῶ (σημα-

δεῖω τι) μὲ ἀριθμούς.

NUMISMAL, E, νομισματοπιδί-
α.

NUMISMATE, νομισματολόγος.

NUMISMATIQUE, ἐπὶ ὁ. νομισματο-

κός. || (οὐσ. θ.) ἡ νομισματικὴ.
NUMISMATISTE, νομισματολόγος.
NUMIFORME, } ἐπίθ. νομι-
NUMULACE } σματοειδής.
NUMULAIRE
NUMULAIRE, θ. εἶδ. φυτοῦ (λουσι-
 μαχείας) στρογγυλοφύλλου. 2)
 εἶδος ἀπολιθωμένου φακοειδοῦς
 λογγυλλίου.
NUMERATIF, ἐπίθ. (διαθήκη) γε-
 νομένη καθ' ὑπαγόρευσιν (ἐκφώ-
 νως).
NUMINALES, θ. πλθ. τὰ δικά

πρῶτα γράμματα τῶν Ῥωμαί-
 ων τὰ ὅποια ἀπετέλουν τὸ κα-
 λανδάριον των (ἐν εἵδει ἐδομα-
 δων).
NUPTIAL, **Ε**, νυμφικός, γαμήλιος.
NUQUE, θ. τὸ ὄπισθεν τοῦ λαι-
 μοῦ, τὸ ἰνίον, ὁ σέρκος.
NUXTATION, θ. (ἀρσνμ.) τάλαντω-
 σις (πλανήτου). **S.** (βτν.) κλίσις
 τῶν φυτῶν πρὸς τὸν ἥλιον.
NUITRESCIBILITE, θ. ἰδιότης τοῦ-
NUITRESCIBLE, ἐπίθ. θρεπτικός.
NUITRITIF, **ΙΝΕ**, θρεπτικός.

NUTRITION, θ. θρέψις.

NYCTALOPHE, ἐπίθ. ὁ πάσχων ὑπὸ-

NYCTALOPHE, θ. νυκταλωπία, (πά-
 θος τῶν ὀφθαλμῶν).

NYMPHE, θ. (μυθολογ.) νύμφη.
 (μτνμ.) νεάνις ὡραία καὶ καλο-
 ενδυμένη. **S.** (φυσ.) χρυσάλις κι-
 νομένη.

NYMPHOMANE, ἡ πάσχουσα νυμ-
 φομανίαν.

NYMPHOMANIE, θ. νυμφομανία,
 (πάθος τῆς ὑστέρας).

OBI

OBL

OBS

O, τὸ ἰε. γράμμα του
 Γαλλ. ἀλφάβητου.
O, μόρ. κλητ. ὦ.
OASIS, θ. ὅασις, μέρος χλοερὸν ἐν
 ὠπυρον ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.
OBSIDIENCE, θ. ὑπακοή (μοναχοῦ
 πρὸς τὸν ἀνώτερόν του). **S.** ἄ-
 λεια πρὸς ἔξοδον (ἀπὸ τῆς μο-
 νῆς).
OBSIDIENCIER, μοναχὸς ὑπηρετῶν
 πρὸς ἀπλὴν ἀδειαν, ὑποτακτικός.
OBSIDIENCIEL, **ELLE**, ὁ τῆς **OBSI-
 DIENCE**.
OBLIN, ῥ. ὑπακούω, ὑπείκω. **S.**
 (μτνμ.) λυγῶ. **S.** ἐνδίδω.
OBLISSANCE, θ. ὑπακοή, εὐπει-
 θεια. ὑποταγή. || **qui est sous**
OBLISSANT, **Ε**, ὁ ὑπακούων, εὐ-
 πειθής, πειθήνιος. **S.** (μτνμ.)
 ὀλιγόστος.
OBLISQUE, ὀβελίσκος.
OBLITER (τὸ **Ε** τρέπεται πρὸ τῶν
 ἑρῶν εἰς **Ε**), ῥ. (κατα)χερδῶν.
OBLISE, ἐπίθ. πολύταρκος, σωμα-
 τώδης.
OBLISITE, θ. πάχος ὑπερβολικόν,
 πολυσαρκία.
OBLIN, εἶδος φυτ. (κληματίτιδος),
 χάρ-τοπού.
OBLIN, ῥ. φυτεύω παράλληλα
 εἰς δένδρα ὅσα θὰ μεταφυτευ-
 θῶσι.
OBLIT, μνημόσυνον (νικητοῦ).

OBITUARE, ἐπίθ. (registre—),
 βιβλίον τῶν μνημοσύνων, (κοιν.)
 πρόθεσις ἢ παρῆρσις.
OBJECTER, ῥ. ἐπιφέρω ὡς ἐναν-
 τιον ἐπιχείρημα, παρατηρῶ ὅτι.
OBJECTIF, **ΙΝΕ**, (φιλοσοφ.) ὁ χρη-
 σιμῶν ὡς ἀντικείμενον. 2)
 (οὐσ.) τὸ χάτω ὑαλὶ τοῦ τηλε-
 σκοπίου.
OBJECTION, θ. παρατήρησις (δυσ-
 κολία) τὴν ὅποιαν ἀντιτάττει
 τις εἰς πρότασιν.
OBIET, ἀντικείμενον (τῶν αἰσθή-
 σεων καὶ ἰδίως τῆς ὁράσεως).
 πρᾶγμα.
OBJURATION, θ. (ῥτρ.), ἐπιτίμη-
 σις.
OBLEDE, εἶδος ἰχθύος, μελανοῦ-
 ρος ἢ βοῦπα.
OBLATION, θ. (ἐν γέν.) προσφορά
 (εἰς τὸν θεόν). **S.** (ἰδιαιτ.) ἡ προσ-
 κομιδὴ, (μέρος τὸ προκαταρ-
 κτικόν τῆς θείας λειτουργίας).
OBLIGATION, θ. καθήκον. ὑπο-
 χρέωσις. ὁμολογία (χρεωτική).
OBLIGATOIRE (καὶ ἐπίρ. **EMENT**),
 ἐπίθ. ὁ κατὰ χρέος, ὑποχρεω-
 τικός.
OBLIGAMMENT, ἐπίρ. με τρόπον
 ὑποχρεωτικόν (εὐγενικόν).
OBLIGANCE, θ. κλίσις (διάθεσις)
 πρὸς τὸ ὑποχρεῖναι, τρόπος ὑ-
 ποχρεωτικός.
OBLIGANT, **Ε**, ὑποχρεωτικός

(τοὺς τρόπους), εὐγενικὸς, πε-
 ριποιητικός.

OBLIGER, ῥ. (καθ)ὑποχρεῖναι. ἀ-
 ναγκάζω.

OBLIQUE (καὶ ἐπίρ. **EMENT**), ἐ-
 πίθ. λοξός. πλάγιος. **S.** (μτ-
 νμ.) σκολιός. σπαραγγαλιώδης.

OBLIQUITE, θ. λοξότης. **S.** σκολιότης.

OBLITERATION, θ. τὸ οὐτ. τοῦ-
OBLITERER (τὸ **Ε** τρέπεται πρὸ
 τῶν ἀφώνων εἰς **Ε**), ῥ. κἀνω
 τι νὰ γένη ἀμυδρόν, ἐξαλείφω
 ὅχι ἐντελῶς.

OBLONG, **UE**, ἐπιμήκης, μακρο-
 λός.

OBOLE, θ. ὀβολός.

OBOMBIER, ῥ. ἐπισκιάζω.

OBRPTICE ἐπίθ. (grâces—), χά-
 ρις προσκτιθεῖσα δι'—

OBRERTION, θ. ἀποσιδῶναις ὄρη-
 τινὰς χωρὶς τοῦ ὁποῦ ἢ χάρις
 εἶναι ἀκυρὸς.

OBSCENE, ἐπίθ. αἰσχροῦ, ἄτι-
 μος.

OBSCENITE, θ. αἰσχροτης, αἰσχρο-
 λογία.

OBSCUR, **Ε**, σκοτεινός (κυρ. καὶ
 μτνμ.).

OBSCURANT, ὁ ἐκ συστήματος ἀν-
 τιπράττων εἰς τὴν διάδοσιν τῶν
 φώτων (τῆς φιλοσοφίας), "φω-
 τοσβέστης.

OBSCURANTISME, τὸ σύστημα τῶν
OBSCURANTS.

OBSCURCIR, ῥ. σκοτιζῶ (κυρ. καὶ
μυθορ.).

OBSCURCISSEMENT, σκοτισμός.

OBSCUREMENT, ἐπὶ ῥ. σκοτεινιά.
§. (μνμ.) ἀσάφως. ἀμυδρῶς. ἀ-
σπέρως.

OBSCURITÉ, θ. σκότος. §. (μνμ.)
ἀσάφεια. ἀδηλία. ἀσημαντότης.

OBSCURATION, θ. ἐπικλησις (θε-
οῦ).

OBSEDER (τὸ ἐκτρέπεται πρὸ τῶν
ἀφώνων εἰς ἐ), ῥ. ἐνοχλῶ ἐγκεί-
μενος, στενοχωρῶ, πλῆκτω.

OBSEQUES, θ. πλθ. κηδεύει.

OBSEQUÉUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ ῥ.)
-EMENT, εἰς ὑπερβολὴν (ἀχρὶς
ὀχληρίας) περιποιητικὸς.

OBSERVABLE, ἐπιθ. τὸν ὅποιον
δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ.

OBSERVANCE, θ. τήρησις (κανό-
νος, εἰθίμου κτλ.), διατύπωσις
(ὁρησκευτικῇ).

OBSERVANTIN, οὗς. καὶ ἐπιθ. μο-
ναχὸς τῶν ἀκριβῶς τοὺς μο-
ναστικὰς κανόνας.

OBSERVATEUR, TRICE, παρατηρη-
τῆς.

OBSERVATION, θ. τήρησις (τῶν
κανόνων). §. παρατήρησις. §.
σκέψις.

OBSERVATOIRE, ἀστεροσκοπεῖον.

OBSERVER, ῥ. τηρῶ (τοὺς κανό-
νας). §. παρατηρῶ.

OBSSESSION, θ. ἐνόχλησις (δαίμο-
νος).

OBSIDIANE (-ENNE), θ. εἶδος με-
λανοῦ (βουλκανικοῦ) λίθου ἀπὸ
τοῦ ὁποίου κατεσκευάζοντο κά-
τοπτρα.

OBSIDIONAL, Ε, ὁ τῶν πολιορκιῶν.

OBSOLETE, ἐπὶ θ. ἀσυνήθης, ἀσυ-
νεθιστος.

OBSTACLE, ἐμπόδιον, πρόσκωμα.

OBSTINATION, θ. ἰσχυρογνωμία,
πεισμα.

OBSTINEMENT, ἐπὶ ῥ. πεισματω-
δῶς.

OBSTINER, ῥ. πεισμονῶν, πεισμα-
τόν. ||. (ἢ πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ θ.)
πεισματάρης.

OBSTRUCTION, INE, (ιατρ.), ἱμφρα-
κτικός.

OBSTRUCTION, θ. ἱμφραξίς.

OBSTRUER, ῥ. κλείω (ἐμποδίζω)
τὸν δρόμον. ἱμφράσσω.

OBTEMPÉRER, ῥ. (Νμ.), ὑπείλω,
ὑπακούω.

OBTEINIR, ῥ. ἀπολαμβάνω (ἐπι-
τυγχάνω) τὸ ζητούμενον.

OBTEINTION, θ. ἐπίτευξις (τοῦ ζη-
τουμένου).

OBTURATEUR, (χειρουργ.), πλάξ
χρησιμεύουσα ὡς πῶμα ῥήγμα-
τος ἢ (χημ.) ἀγγείου.

OBTURATION, θ. χρήσις τοῦ ob-
turateur.

OBUS, Ε, ἀμβλῦς (κυρ. καὶ μτ-
φορ.).

OBUSANGLE, ἐπιθ. ἀμβλυγώνιος.

OBUSÉMENT, ἐπὶ ῥ. κατ' ἀμβλεί-
ας γωνίας.

OBUS, μικρὰ βόμβα, κομπάρζ.

OBUSIER, κανόνιον (ἰσδοιδὲς) διὰ
τὰς μικρὰς βόμβας.

OBVENTION, θ. φόρος ἐκκλησια-
στικός.

OBVIER, ῥ. προλαμβάνω (προα-
παντῶ) τὸ κακόν.

OCCASION, θ. περίστασις (ἀρμο-
δί), εὐκαιρία. §. ἀφορμή. ||
marchandise d'—, ἐμπόρευμα

εὐωνοῦ, (Γ.) κελεπίρι.

OCCASIONNEL, ELLE, (καὶ ἐπὶ ῥ.)
-EMENT, ὁ κατὰ περίστασιν, τυ-
χαῖος.

OCCASIONNER, ῥ. γίνομαι αἴτιος
(παρατίσις), προξενῶ.

OCCIDENT, δύοσις.

OCCIDENTAL, Ε, ὁ ἐκ τῆς δύσε-
ως, δυτικός.

OCCIPITAL, Ε, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ
OCCIPUT, (ἀνατομ.), τὸ βρέγμα.

OCCINE, ῥ. (παλ.), φονεύω.

OCCULTATION, θ. ἀπόκρυψις ἀ-
στέρος.

OCCULTER, ἐπιθ. κρυφῶς, κρυπτός.

OCCUPANT, Ε, κάτοχος (κτήμα-
τος). ||. le premier—, ὁ προ-
καταλαβών.

OCCUPATION, θ. ἀσχολία, ἐνα-
σχολίσις. §. κατοχή (κτήματος).
κατάσχεσις τόπου διὰ στρατευ-
μάτων.

OCCUPER, ῥ. κατέχω (πάνω) θέ-
σιν κατοικῶ. §. ἐνασχολῶ (καὶ
μσ.)—οῦμαι, καταλαμβάνω εἰς.

OCCURRENCE, θ. συγκυρία, σύμ-
πτωσις.

OCEAN, ὠκεανός.

OCHRE καὶ (ὄχρ.) OCHRE, θ. ὄχρα,
γῆ σιδηρούχος.

OCHREUX, EUSE, ὁ ἐκ τοῦ ὄχρου
τῆς ὄχρας, ὠχρώδης.

OCTAEDRE, ὀκτάεδρον (σώμα).

OCTAËTÉRIE, ὀκταετηρίς.

OCTANT, ἀστρονομικὸν τι ἔργον
λίτον.

OCTAVE, θ. ὀγδόος (ἡμερῶν). ἢ
ἀπόδοσις (ἡ ὀγδοῇ) ἑορτῆς. §.
(μουσ.) ὀκταφωνία. §. ὀκτάτι-
χον.

OCTAVIN, εἶδος αὐλοῦ ὀκταφώνου
τάτου.

OCTAVON, ONNE, τοῦ ὁποίου ὁ
ἕτερος τῶν γονίων εἶνε δισημ-
φγενῆς (quartieron).

OCTIDI, ἡ ὀγδοῇ (ἡμέρα τῆς δι-
μοῦρ. δεκάδος εἰς τὴν Γαλλ.).

OCTOBRE, ὀκτώβριος.

OCTOGÉNAIRE, ὀγδοηκοντούτης.

OCTOGONAL, Ε, καὶ

OCTOGONE, ἐπιθ. ὀκτάγωνος.

OCTROI, χορήγησις (παραχώρη-
σις) δικαίωματος. §. ὁ δήμετι-
κός (ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων) φό-
ρος.

OCTROYER, ῥ. χορηγῶ (χάρις, δι-
καίωμα), παραχωρῶ ἀπ' ἐξου-
σίας.

OCTUPLE, ἐπιθ. ὀκταπλάσιος.

OCTUPLE, ῥ. ὀκταπλασιασμός.

OCULAIRE (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT), ἢ
πιθ. ὁ τῆς ὁράσεως, ὀπτικός.

§. (μάστις) αὐτόπτης. §. (αὐτ.)
ἀστ.) τὸ ἐπάνω ὕαλι τοῦ τηλε-
σκοπίου.

OCULISTE, ὀφθαλμοίατρος.

ODALISQUE, θ. παλλακίς, ὀδάλι-
κισσα.

ODE καὶ (ὕποκορ.) ODELETTE, θ.
ψῆδῃ, ἄσμα λυρικόν.

ODÉON ἢ ODÉUM, ὠδεῖον.

ODEUR, θ. ἡ ὀσμὴ.

ODIEUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT),
μισήτος.

ODOMETRE, ὀδομέτρον.

ODORABILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ

ODORABLE, ἐπιθ. ὀσφραγνός.

ODORANT, Ε, ὠδότης, ὠσμοσ.

ODORAT, ὀσφραγίς.

ODORATION, θ. ἡ ἐνέργεια τῆς
ὀσφρησεως.

ODORER, ῥ. ὀσφραίνομαι.

ODORIFÉRENT, Ε, = ODORANT.

ODORIFIQUE, ἐπιθ. ὁ συντελεῖν
πρὸς παραγωγὴν ὀσμῆς.

OD, = ODE.

OEUMENIQUES (καὶ ἐπίρ.-EMENT), ἐπίθ. Οἰκουμενικός.
OEUMATEUX, EUSE, (iatr.), οἰματωδής.
OEUME, οἰδημα.
OEU (τὸ πλθ. **yeux** ἢ [ἐπὶ ἀψόχ.] **oeils**), ὀφθαλμός, (ὀμ.) μάτι. ὀρασις. **S.** (μτνμ.) τρύπα (ἐργαλείου). **S.** φεγγίτης (ὀδίου). **S.** βουμβοῦκι (φωτοῦ). **S.** verdon (ἀδδῶμαντος) **ἔλ.** **ll.** coup d'— βλέμμα, ἴματιά. **θεά.** ἐποψίς. **ll.** en un clin d'—, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. **ll.** à vue d'—, ὀφθαλμοφανῶς.
OEILLADE, θ. ἴματιά.
OEILLARD, ἡ τρύπα τῆς μυλοπέτρας.
OEILLER, ἐπίθ. ὁ τῶν ὀφθαλμῶν, (ὀθ.) **ll.** οὐσ. **θ.** ὁ ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ κινούμενος. **2)** παρωπία (τῶν ἑσπών). **3)** σκεῦος πρὸς ὀφθαλμοποιεῖν.
OEILLET, τρύπα (θηλειά) εἰς φόρεμα ἵνα περνᾷ τὸ γαστεράνι.
2) γαροφαλλον, (ἀθλ.).
OEILLETTERIE, θ. φυτεία γαροφαλλῶν.
OEILLETON, παραφύλας γαροφαλλῶς κτλ.
OEILLETTE, θ. μήκων ἢ κηφαία, γασκάσι, (φυτ.).
OEISORHAGE, ὁ οἰσοράγος.
OEUSE, ὠδόν, αὐγόν.
OEUYE, ἔε, αὐγωμένος.
OEUYRE, θ. ἔργον. πράξις. **S.** πόνημα (συγγραμ.). **S.** ἡ πύελος (σφινδόνη) δακτυλιδίου. **S.** παγκάρι (ἐκκλησίας). **ll.** chef-d'—, ἀριστοτέχνημα, ἀριστοῦργημα. **ll.** (ἀρσ.) **le grand**—, ἡ ζητούμενη τέχνη τῆς χρυσοποιίας, ὁ φιλοσοφικός λίκος. **ll.** maître en—, ἐργάζομαι (δουλεύω) τι. **ll.** main d'—, ἐργασία (τεχνίτου). **ll.** exécuter de hautes oeuvres, (περιφρ.) κατ'εὐφρ.) ὁ δὲ καὶ καθαρίζων τοὺς ἀποπάτους. **ll.** oeuvres morales, τὰ ἠθικά (κοιν. τὰ βρεχάμενα) τοῦ πλάτου.
OEYENSANT, π. ὀδιστικός.
OEYENSE, θ. ὀδισ. **S.** (ἐκκλησι.) ἀμάρτημα.
OEYENSE, β. προσκρούς ὀδισ-

(ΛΕΞΙΚ. ΓΑΛΛΟΕΛΛ.)

—μα. ἀμάρταν. πειράζω (ἔ μσ.)
OFFENSEUR, ὁ ὀβρίσας (προσ-
 κρούσας εἰς) τινά.
OFFENSIF, IVE, (ἔ ἐπίρ.)-EMENT,
 προσβλητικός, ἐπιθετικός. **ll.**
 (οὐσ. **θ.**) ἐπιθετικὴ θείσις, ἐπιθε-
 σις.
OFFERT, π. μτχ. πθ. τοῦ **OF-
 FRIR**.
OFFERTE ἢ OFFERTOIRE, μέρος
 (τὸ πρὸ τῆς καθιερώσεως) τῆς
 λειτουργίας τῶν Λατ. ἀναλογ.
 μὲ τὸ παρ' ἡμῶν χαρουδίκον καὶ
 τὴν μεγάλην εἰσοδὸν ἢ μᾶλλον
 μὲ τὴν προσκομιδὴν.
OFFICE, καθήκον, χρέος. S. ἐ-
 πάγγελμα. **S.** ὑπηρεσία. ὑπο-
 χρέωσις. **S.** ἐκκλησιαστικὴ ἀ-
 κολουθία. **S.** κελλάρι (τοῦ τρα-
 पेζιού). **ll.** le saint—, τὸ ἱερα-
 δικαστήριον. **ll.** d'—, (Νμ.),
 αὐτεπαγγέλτως.
**OFFICIAL, ἐκκλησιαστικὸς δικα-
 στής** ἐνεργῶν ἀντὶ τοῦ ἐπισκό-
 που.
OFFICIALITE, θ. ἡ δικαιοδοσία
 τοῦ **OFFICIAL**.
OFFICIAN, οὐσ. καὶ ἐπίθ. ὁ λει-
 τουργῶν (ἱερός).
OFFICIEL, κ.λ.κ. (καὶ ἐπίρ.) -E-
 MENT, ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐπί-
 στος.
OFFICIER, β. ψάλλω τὴν ἐκκλησι-
 ἀκολουθίαν, (ἰδιαιτ.) λειτουργῶν,
 ἱεραργῶν.
OFFICIER, ἀξιωματικός.
**OFFICIEUX, EUSE, (καὶ ἐπίρ.)-E-
 MENT,** περιποιητικός, ὑποχρεω-
 τικός, πρόθυμος.
OFFICINAL, π. (καὶ ἐπίρ.)-EMENT,
 (βότανον) ἱατρικόν. (ἱατρικόν)
 προπαρασκευασμένον, ἔτοιμον.
OFFICINE, θ. σκευαστήριον φαρ-
 μακοποιῶν.
OFFRANDE, θ. ἀφιέρωμα, ἀνάθη-
 μα, προσφορά.
OFFRANT, ἐπίθ. ὁ προσφέρων (τὰ
 πλειότερα). **ll.** au plus—, εἰς τὸν
 πλειοδοτοῦντα.
OFFRE, θ. προσφορά, τὸ προσφε-
 ρόμενον.
OFFRIER (offre; offrais; offrirai;
 offrir; offert), β. προσφέρω. πα-
 ρουσιάζω.
OFFRIR, β. ἐμποδίζω τὴν θέ-

αν, ἐπιπροσθῶ. θαμβῶν. **S.**
 πειράζω.
OFIVAL, π. ὁ ἐν εἰδῶ **OFIVER**.
OFIVER (καὶ ὑποκορ.) **OFIVETTE, θ.**
 ὀδός ἢ θυρίς πυραμιδοειδής.
OFNON (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) ὀρθότ.
 τοῦ **OFNON** κτλ.
OFNE, OFNESSE, δράκας, δρακόν-
τισσα, (τῶν παραμοιβῶν).
OFHILLON, μικρὸν δράκου, δρα-
κίπουλον.
OFI (ἐπιφών. ἐκπλήξῃ ἢ σχετλ.),
 ἄ! ὦ!
OFI! ἐπιφών. (κλῆτ.) ὦ! αἱ!
OFI, θ. ὁ χῆν(α).
OFNON, κρομούδι, κρέμνισον,
 (φυτ.). **ll.** se nicher en rang
 d'—, (παροιμ.) «Καὶ κόκκο-
 ρος ἐν λαχάνειο».
OFNONET, εἰδ. καθ'ὸ καιρὸν ἀ-
 πιδίου.
OFNONIERE ἢ OFNONNIERE, θ.
 κρομμυών.
OFNDRE (oïns; oïgnais; oïndrai;
 oïgnais; oïnt), β. χρίω, ἀλείφω.
OFNG, ἔγγει χόρτου λωομένον,
 παληόχορτον.
OFNT, π. μτχ. πθ. τοῦ **OFNDRE**.
OFNEAI, πτηνόν, πουλί. 2) πη-
 λοφόριον.
OFNEAU-BOUCHE, εἶδος μιμητά-
 των ἢ ὠραιστάτων πτηνῶν τῆς
 Ἀμερ. μιμητοχίλας.
OFNELE, β. γυμνάζω τὸ ὄρνισον
 πρὸς πτηνοθρίαν. **S.** (οὐδ.)
 στήνα δίκτυα κτλ. ὡς-
OFNELEU, ὀρνιθοθήρας. ll. (καὶ ἐ-
 πίθ.) marchand—, *πτηνοπω-
 λης.
OFNELIER, πτηνοτρόφος. 2) πτη-
 νοτροφίον.
OFNELERIE, θ. ὀρνιθοθήρα.
OFNEUX, EUSE, (ἔ ἐπίρ.)-EMENT,
 ἀργός, ματαιόδοχος, ματαιός.
OFNE, IVE, (καὶ ἐπίρ.)-EMENT, ὁ-
κνηρὸς, ἀργός.
OFNILLON, πουλάκι.
OFNIVETE, θ. ὀκνηρία, ἀργία.
OFNON, χηνάριον, χηνίον.
OFNAGINEUX, EUSE, εὐλαϊδής.
OFNANDRE, ἴδε LAURIER-ROSE.
OFNEFERE, ἐπίθ. εὐλαϊφόρος.
OFNEACE, ἔε, (βεν.), λαχανοει-
 δής.
OFNEACTIV, IVE, ὁ τῆς ὀσφρῆσεως.
OFNEACTION, θ. (ἰδιαιτ.), ὀσφρῆ-
 σις.

OLIBAN, λιθανωτός, λιθάν.
 OLIBRIUS, ξεπαρμένος, *ορασούδει-
 λος, δοκησισοφός.
 OLIGARCHIE, θ. = OLIGARQUE, ἐπιθ.
 ὀλιγαρχία, ἀρχικός.
 OLIVACE, ἐκ, ἐλαιόχρους.
 OLIVATRE, ἐπιθ. ἐλαιειδής.
 OLIVAISSON, θ. ὁ καιρὸς τῆς συγ-
 κομιδῆς τῶν ἐλιῶν.
 OLIVATRE, ἐπιθ. ἐλαιόχρους.
 OLIVE, θ. ἐλαία (ὁ καρπός). §.
 (μυτμ.) εἶδος ὄστρ., βάλανος,
 (κοιν.) ἐλγιά. 2) (ὡς ἐπιθ.) ἐ-
 λαιόχρους.
 OLIVETIER, τὸ μαλκόκιον τῆς (θα-
 λασσ.) βαλάνου.
 OLIVÉTE, θ. εἶδος φυτοῦ ρηχω-
 νοειδοῦς.
 OLIVETTES, θ. πλθ. ψευδεῖς μαρ-
 γαρίται. §. χορὸς τῶν χωρι-
 κῶν τῆς μεσημέρ. Γαλλ.
 OLIVIER, ἐλαία (τὸ δένδρον).
 OLIVIERE, θ. εἶδος φυτοῦ σκια-
 δηφόρου.
 OLIVIFORME, ἐπιθ. ἔλαιοειδής.
 OLIVIERE, ἐπιθ. ὁ ἔχων σχῆμα χό-
 τρας, χυτροειδής. ||. (οὐσ. θ.)
 εἶδ. πέτρας πολλὰ ἀπαλῆς (πριο-
 νιτῆς).
 OLLA ROTRIDA (Λτν.), θ. = ROT-
 POURRI.
 OLLURE, θ. ἐμπροσθὲλλα τοῦ λευ-
 καίνοντος τὰ δέρματα.
 OLOGRAPHIE, ἐπιθ. (διαθήκη) γραμ-
 μένη ὅλη ἰδιοχειρῶς.
 OLYMPE, ὁ *Ὀλύμπος, (ἡ κατοί-
 κια τῶν θεῶν).
 OLYMPIQUE, ἐπιθ. ὁ ἐν τῇ Ὀλυμ-
 πιά (τῆς Ἡλίδος), Ὀλυμπιακός.
 ||. jeux olympiques, τὰ Ὀλύμ-
 πια, (εἰς τῶν τεσσάρων ἀγώνων
 τῆς Ἑλλάδος).
 OMBELLE, θ. (βτν.), σκιάς, πέτα-
 σος.
 OMBELLÉ, ἐκ, = OMBELLIFORME.
 OMBELLIFÈRE, ἐπιθ. (φυτὸν) σκια-
 δηφόρον.
 OMBELLIFORME, ἐπιθ. ὁ ἔχων σχῆ-
 μα σκιάδος, σκιαδοειδής.
 OMBILIC, (ἀνατ. καὶ βτν.), ὁμφα-
 λός.
 OMBILICAIRE, ἐπιθ. = OMBILIQUE.
 OMBILICAL, ε, ὁ τοῦ ὁμφαλοῦ.
 OMBILIQUE, ἐκ, ὁμφαλοειδής.
 OMBRAGE, σκιά δένδρου, ἱσκιε-
 μα. §. (μτφορ.) ὑποψία, δυση-
 στία.

OMBRAGER, ρ. σκιαζέω.
 OMBRAGEUX, EUSE, (ἄππος) πτυρ-
 τικός, σκιαζόμενος. §. (ἀνθρω-
 πος) φιλόποπτος.
 OMBRE, θ. σκιά, ἱσκιος. ||. om-
 bres chinoises, εἶδος θεάματος,
 (Τ.) χιναῖλι.
 OMBRE, εἶδος ἔχθ. σκίανα, κό-
 ριξ ὁ θαλάσσιος.
 OMBRELLE, θ. μικρὰ σκιάς, ὁμ-
 πρελλίτσα.
 OMBREUX, ρ. χρωματίζω τὰ σκιε-
 ρὰ μέρη τῆς εἰκόνος.
 OMBREUX, EUSE, σκιερός.
 OMBRINE, θ. εἶδος. ἔχθ. (σκιαίνης),
 χρωμῆς.
 OMBLETTE, θ. αὐγὰ κυπητὰ τη-
 γανισμένα, σφογγάτον.
 OMETTE, ρ. παραλείπω.
 OMISSION, θ. παράλειψις.
 OMNIBUS (Λτν.), ὄχημα κοινὸν
 (δημόσιον).
 OMNICOLORE, ἐπιθ. ὁ ἔχων ὅλα
 τὰ εἶδη τῶν χρωμάτων.
 OMNIFORME, ἐπιθ. ὁ λαμβάνων
 ὅλα τὰ εἶδη τῶν σχημάτων.
 OMNIPOTENCE, θ. παντοδυναμία.
 OMNIPRESENCE, θ. τὸ πανταχοῦ
 παρῆναι.
 OMNISCIENCE, θ. (ὀλγ.), τὸ πάν-
 σοφον (τοῦ θεοῦ).
 OMNIVORE, ἐπιθ. παμβόρος, παν-
 τοφάγος.
 OMOLATE, θ. ὁμοπλάτη.
 ON, (ἀντμ. πρτ. ἀόρ.), τις, τι-
 νες. ||. on dit, λέγουν, λέγεται.
 ONAGRE, ὄνυχρος.
 ONC ἢ OSQUES, ἐπιθ. (παλ.), ποτέ.
 ONCE, θ. οὐγγία, (τὸ 16 τῆς λί-
 τρας). 2) (ἀρσ.) πάνθηρ ἢ πά-
 ρδαλις, (ξ.).
 ONCELLE, εἶδος μικροῦ πάνθηρος
 τῆς Ἀφρ.
 ONCLE, θείος. ||. grand —, ὁ ἁ-
 δελφός τοῦ πάπου ἢ τῆς μάμ-
 μης. ||. — à la mode de Breta-
 gne, ὁ πρωτεζάδελος τοῦ πά-
 που ἢ τῆς μάμμης.
 ONCTION, θ. χρίσις. (ἐκκλησ.)
 μύρωμα. §. κατάνυξις. ||. l'ex-
 trême —, τὸ εὐχέλαιον.
 ONCTUEUX, EUSE, (καὶ ἐπιθ.) -ε-
 ment, ἐλαιώδης. §. κατανυκτι-
 κός.
 ONCTUEUSITÉ, θ. τὸ ἐλαιώδες.
 ONDE, θ. κύμα. ὕδωρ. θάλασσα.

ONDÉ, ἐκ, (ὕψωμα ἢ ἔξω) μέ-
 νερά, κυματώδες.
 ONDÉE, θ. βροχὴ παγδαία.
 ONDOIKMENT, βάπτισμα ἐκ τοῦ
 προχείρου (χωρὶς τελετῆς). βόλ-
 τημα μόνον.
 ONDOYANT, ε, κυματίζων.
 ONDOVER, ρ. βαπτίζω ἐκ τοῦ
 προχείρου, βουτῶ μόνον. §. (ἀ-
 μτβτ.) κυματίζω.
 ONDULATION, θ. κυματισμός.
 ONDULATOIRE, ἐπιθ. ὁ διὰ κυμα-
 τισμού (γινόμενος).
 ONDULER, ρ. κυματίζω.
 ONDULE, ἐκ, κυματίζων.
 ONDULEUX, EUSE, κυματοειδής
 σχηματίζόμενος.
 ONÉPAINÉ, ἐπιθ. (Νμ.), ὁ πραγ-
 ματικῶς ἐπιφορτισμένος τι, (ἀν-
 τὸ τῷ Honoraire).
 ONÉREUX, EUSE, (ξ ἐπιθ.) -EMET,
 ἐπαχθής, ὀχληρής.
 ONGLE, θ. φλόγσις τῶν ρι-
 ζῶν τοῦ ὄνυχος, ὄνυχισαί.
 ONGLE, ὄνυξ, (ἀν)όχιον.
 ONGLEE, θ. μοῦδιασμα ὀδοντῶν
 τῶν δακτύλων σκίων ὑπὸ τοῦ φά-
 γους.
 ONGLET, λωρίς χαρτί σὺν δακτύ-
 λῳ ἐπὶ τὸ στέλεχος τοῦ βιβλίου
 (ἵνα κολληθῶσιν ἐπ' αὐτῆς ἕταιρα
 εἰκόνες κτλ.). §. περὶ ὄνυχος, (πρὸς
 τοῦ ὀρθοαλμοῦ). §. δακτύ-
 λος τοῦ κεντήματος. §. τὸ
 κάτω (τὸ στενότερον μέρος) τῶν
 πετάλων τοῦ ἄνθους.
 ONGLETTE, θ. εἶδ. πλατεῖας γλυ-
 φίδος τῶν χαλκογράφων καὶ τῶν
 κλειδοποιῶν.
 ONGLON, τὸ ὄνυχιον τοῦ χροῦ
 (τῆς χελώνης καὶ ὅλων τῶν ρη-
 ρυκωμένων ζώων).
 ONGUENT, αἰοιφή. §. μύρον.
 ONGUICULE, ἐκ, (ζῶον) ἔχον ἰσ-
 κίαστον δάκτυλον ἕνα ὄνυ-
 χον.
 ONGUIFORME, θ. ὄνυχος.
 ONGUIE, ἐκ, (ζῶον) μώνυχον.
 ONOMATOPEE, θ. ὄνομα τοιοῦτον.
 ONYX, ἀκάτης πολύτιμος, ὄνυξ.
 ONZE, (ἀριθ.), ἑνδεκά ἢ ἐνδeka.
 ONZIME, ἐπιθ. ἐνδεκάτος.
 ONZIEMENT, ἐπιθ. ἐνδεκάτον.
 OPACITÉ, θ. τὸ μὴ διαφανές (σώ-
 ματος).
 OPALAGE, τὸ οὐσ. τοῦ ΟΡΑΛΗ.
 OPALE, θ. εἶδος πολυτ. λίθου ἑ-
 χάτης γαλακτώδης αἰόλου.

ΟΡΑΛΕΝ, ρ. (τεχν.), κάμνω να διαδοῦναι τὰ κυρταλλώδη μέρη τῆς ζαχάρως εἰς ὕλην τὴν ὕλην.
ΟΡΑΟΥΕ, ἐπιθ. μὴ διαφανής.
ΟΡΕΒΑ, μελὸδωρεμα.
ΟΡΕΒΑΝΤ, ε, ἐνιργός, δραστήκιος.
ΟΡΕΒΑΤΕΥΗ, TRICE, (χειρουργός) ἐγχειρητήρ. (χημικός) πειραματούργος. S. (κατ' ἑκτ.) ἀγύρτης, λαοπλάνος.
ΟΡΕΒΑΤΙΦ, IVE, πρακτικὸς, δραστήκιος.
ΟΡΕΒΑΤΙΟΝ, θ. ἐνέργεια. S. ἐγχειρήσεις (χειρουργικὴ ἢ χημικὴ). S. πράξεις (ἀριθμητικῆς). S. ἐργασία (πολεμικὴ ἢ ἐμπορικὴ).
ΟΡΕΒΑΤΟΙΝΕ, ἐπιθ. (χειρουργ.) ὁ δὲ ἐγχειρήσεως.
ΟΡΕΒΟΥΛΙΝΕ, θ. εἶδος φυτοῦ.
ΟΡΕΒΟΥΛΕ, ἐπιπτύγμα (ὁστρέου ἢ φυτ.).
ΟΡΕΒΟΥΛΕ, εἰ, καὶ
ΟΡΕΒΟΥΛΙΦΕΡΕ, ἐπιθ. ὁ ἔχων ἐπιπτύγμα.
ΟΡΕΒΟΥΛΙΦΟΡΜΕ, ἐπιθ. ὁ ἐν εἰδὲ ἐπιπτύγματος.
ΟΡΕΒΕΝ (τὸ εἰς τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς E), ρ. ἐνεργῶς καταρθῶν. ἐκτελῶ. S. κάμνω χειρουργικὴν ἐγχειρήσιν ἢ ἀριθμητ. πράξιν ἢ χημικὸν πείραμα, χειρουργῶ.
ΟΡΕΒΟΓΛΩΣΣΕ, εἶδος φυτοῦ (περιδός), ὀφιογλωσσόν.
ΟΡΕΒΙΤΕ, ὀρέτης (λίθος ποικιλόχρους), σωμαὶ πράσινον.
ΟΡΕΒΙΤΑΛΜΙΕ, θ. ὀφθαλμία.
ΟΡΕΒΙΤΑΛΜΙΚΟΝ, ἐπιθ. ὀφθαλμικός.
ΟΡΕΒΙΣΚΕ, εἰ, ὁ περιέχων (ἐσκευασμένος μὲ) ὄπιον.
ΟΡΕΒΙΣΚΕ, ἐκλεικτὸν (μαντζούνι) διὰ τοῦς ὀδόντας κτλ.
ΟΡΕΒΙΤΑΤΙΦ, IVE, ἐμφορακτικός.
ΟΡΕΒΙΤΑΤΙΟΝ, θ. ἐμφοράς.
ΟΡΕΒΙΣΚΕ, ρ. (ιατρ.), ἐμφοράτω.
ΟΡΕΒΙΣΚΕ, ἐπιθ. θ. πλθ. (λάφυρα) τὰ ἀπὸ φονευθέντος στρατηγού.
ΟΡΕΒΙΣΚΕ, ὁ γνωμοδοτῶν ἐν συνελεύσει.
ΟΡΕΒΙΣΚΕ, ρ. γνωμοδοτῶ.
ΟΡΕΒΙΣΤΑΤΕ (καὶ ἐπιθ. -EMENT), ἐπιθ. -πεισμών, πεισματάρης. (ἐπιπαραγμ.) πεισματῶδης.
ΟΡΕΒΙΣΤΑΤΕ, ρ. πεισματῶν. S. -ἐπιμένων πεισματῶδως.
ΟΡΕΒΙΣΤΑΤΕΤΕ, θ. πεισμονή, πεισμός.

ΟΡΙΝΙΟΝ, θ. γνώμη.
ΟΡΙΟΥ, ὄριον, ἀφόνιον.
ΟΡΡΟΠΟΥΝ, ε, ὁ ἐν καιρῷ, ἀρμοδιός.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΜΕΝΤ, ἐπιθ. ἐγκαίρως, ἐν καιρῷ (ἀρμοδίῳ).
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, θ. ἀρμοδιότης (παριστάσεως), εὐκαιρία.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, ἐπιθ. *ἀντιθέσιμος.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, ε, ἐναντίος, ἐνιστάμενος.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, ρ. ἀντιτάττω (καὶ μισ.) -ομαι, ἀνίσταμαι, ἐναντιοῦμαι. S. (ἢ πθ. μετ. ὡς ἐπιθ.) ὁ ἀντιπαρακείμενος, ἀντικρυνός. ἀντικρυνός. ἀντιθέτος. ἐναντίος, ἀντικείμενος.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ (ἀ' ε' -), εἰς ἀντιθέτου, κατ' ἐναντίον.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, θ. ἀντιστάσεις, ἐναντίσεις. ἀντιπολίτευσις. ἀντιθέσις.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, ρ. ξενοχωρῶ, καταλύω.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, IVE, καταθλιπτικός.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, θ. στενοχωρία. S. κατάθλιψις, καταδυναστεύσις.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, ρ. καταδυναστεύω.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, ὄντιδος, αἰσχος.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, IVE, εὐκτικός.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, ρ. ἐκλέγω (ἐκ δύο τιῶν τὸ ἕτερον).
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, ἐπιστήμων τῆς ὀπτικής. S. ὁ ποιῶν ἢ πωλῶν ἐργαλεῖα ὀπτικῆς (τηλεσκοπία κτλ.).
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, τὸ σύστημα τῶν.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, ἐπιθ. καὶ οὐς, ὁ φρονῶν τὰ πάντα λίαν καλῶς.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, θ. ἐκλογή.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, ἐπιθ. ὁ τῆς ἀράσεως, ὀπτικός. S. (οὐς. θ.) ὁ ὀπτικῆς.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, ἐπιθ. πλουσίως.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, θ. πλούτος (πολύς).
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, ε, βαθύπλουτος.
ΟΡΡΟΠΟΥΝΕΤΕ, συγγραμμάτιον, πονημάτιον.
ΟΡ, (σύνδ. συλλογ. ἢ συμπερ.) ἄρα, ἀλλὰ μὴν. ὅθεν. λοιπόν. S. ὅ γὰρ, (παρακλ.), ἄγε δή.
ΟΡ, χρυσός, χρυσάφι, μάλαγμα. S. ἡ δὲ χρυσός, ὁ χρυσός αἶων.
ΟΡΑΒΛΕ, χρησμός, μαντεῖον.
ΟΡΑΒΛΑΙΝΕ, ἐπιθ. μαντικὸς.
ΟΡΑΒΛΑΙΝΕΤΕ, χρησμοδός.
ΟΡΑΒΛΕ, καταιγίς, μπόρα.
ΟΡΑΒΛΕΥΕ, εὐσε, θειλώδης, πο-

λυτάρχος.
ΟΡΑΙΣΟΝ, θ. προσευχή. S. λόγος (ρήτορος).
ΟΡΑΙ, ε, ὁ ἀπὸ στόματος προφορικός.
ΟΡΑΝΕ, θ. νερέντι. S. —douce, πορτοκαλλί.
ΟΡΑΝΕ, εἰ, πορτοκαλὺς (τὸ χρομα).
ΟΡΑΝΕ, θ. πορτοκαλλῶν, (ποτόν).
ΟΡΑΝΕΤΕ, γλύκισμα ἢ γαλκωτὸν ἀπὸ πορτοκαλλῶν.
ΟΡΑΝΕΤΕ, πορτοκαλλίς, (δένδρ.).
ΟΡΑΝΕΤΕ, εἰ, ὁ πωλῶν πορτοκαλλίς, πορτοκαλλῶν.
ΟΡΑΝΕΤΕ, θ. μέρος ὅπου κλίνει τὸν χεῖμῶνα ἢ τοποθετοῦν τὸ καλοκαίρι τὰς πορτοκαλλίς.
ΟΡΑΝΕΤΕ, εἶδος κολοκυνθίου πορτοκαλλῶν.
ΟΡΑΝΕΤΕ, ἐπιθ. ὁ ἀνθρώπινος μορφοποι, σάτυρος.
ΟΡΑΤΕ, ρήτωρ, δημηγόρος.
ΟΡΑΤΙΟΝ, θ. λογιόριον.
ΟΡΑΤΙΟΝ (καὶ ἐπιθ. -EMENT), ἐπιθ. ῥητορικός. S. (ὁς. ἀρσ.) εὐκταίριον (δογματικόν), εἰκονομασίον. S. τὰ γὰρ τι ἐκκλησιαστικὸν εἰς τὴν Γαλλίαν.
ΟΡΑΤΙΟΝ, μέλος τοῦ ἐν Γαλλίᾳ ὀρατορίου.
ΟΡΑΤΙΟΝ (ἱταλ.), εἶδ. ἐκκλησιαστικοῦ μελὸδωρεματος.
ΟΡΕ, δρόμος (τροχία) πλανήτης.
ΟΡΕΒΛΑΙΝΕ (καὶ ἐπιθ. -EMENT), ἐπιθ. σφαιροειδής, περιτρεχής.
ΟΡΕΒΛΑΙΝΕ, ἐπιθ. ὁ τοῦ κοιλώματος τῶν ὀφθαλμῶν.
ΟΡΕΒΛΑΙΝΕ, θ. τροχία (πλανήτου). S. κοιλώμα τοῦ ὀφθαλμοῦ.
ΟΡΕΒΛΑΙΝΕΤΕ, θ. εἶδ. φυτοῦ (βουγλώσσου) τοῦ ὀποῖον ἢ εἰς αἰχρῶν σιμῶναι ὡς βαφή.
ΟΡΕΒΛΑΙΝΕ, ἀρχήστρα (θεάστρου).
ΟΡΕΒΛΑΙΝΕ, ὄρχις, σατύριον, (φυτ.).
ΟΡΕΒΛΑΙΝΕ, ἐπιθ. κοινός, συνήθης, τακτικός. S. πρῶτος. S. (ὁς.) τὸ σύνθημα (τὸ καθήμερινον) ταγῆ (ἐκποῦ ἢ ὑπηρέτου). S. τὰ τακτικὸν ταχυδρομείον. S. (ἀπλ.) συνήθης, (ὅς.) τὰ καταμηνία (τῶν γυν.). S. ἡ δ' —, κατὰ τὸ σύνθημα. S. d' —, pour l' —, συνήθως.
ΟΡΕΒΛΑΙΝΕΤΕ, ἐπιθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, συνήθως.

ORDINAL, ἐπίθ. τακτικός (ἀριθμικός).

ORDINANT, υποφύγιος (πρὸς χειροτονίαν). ὁ χειροτονῶν (ἀρχιερεύς).

ORDINATION, θ. χειροτονία (ἐρώς κτλ.).

ORDON, τὸ μέρος τοῦ σιδηρουργείου ὅπου εἶνε τὰ μηχανολογικά σφύρα κτλ.

ORDONNANCE, θ. διάταξις. διαταγή. ἐντολή. ὁ. ἐνταλμα πληρωμῆς. ὁ. παραγγελία ἱατροῦ, συνταγή. ὁ. (κρατ.) διαγγελία.

ORDONNANCEMENT, τὸ οὗς. τοῦ-

ORDONNANCEUR, ῥ. ὑπογράφω (κατάσχετον κτλ.) πρὸς πληρωμὴν.

ORDONNATEUR, **TRICE**, ὁ διατάττων (διακοσμητὴς) τι.

ORDONNER, ῥ. προστάζω. διατάττω. διορίζω. 2) χειροτονῶ.

ORDRE, τάξις. διάταξις. εὐταξία. ὁ. προσταγή. διαταγή. ὁ. τάγμα. παράστημον (τάγματος). ὁ. σύνθημα (κρατ.). ὁ. βαθμὸς ἐκκλησιαστικός, ἱερωσύνη. ὁ. (ἀρχιτεκτ.) ῥυθμός.

ORDURE, θ. ῥύπος, περιττώμα. ἀκαθαρσία. ὁ. ἀσχευουργία. ἀσχευουργία.

ORDURIER, **ERE**, ἀσχευολόγος.

ORGE, θ. (πχλ.), ὄκρα δάκτους.

OREILLARD, **E**, (ἵππος) ὅ. ἔχων μεγάλη (ἀσχημα) αὐτιά. ὁ. (οὗς) εἶδος νεκτερίδος, ὄτος.

OREILLE, θ. οὗς ὡτός, ὠτίον, αὐτί. ὁ. (συνδχ.) ἀκοή. ὁ. en avoir sur l'—, (φρσ.), τὴν ἐπαθεῖν, ἐθελόφθῃ, ἐλκυσμένη, ἐκακόπαθε. ὁ. avoir les oreilles battues (rebattues) d'une chose, ἐθαυρόνθῃ ν' ἀκούω, (ἀρχ.) κατατέτριμμαι ἀκούων τι. ὁ. —de rat (de souris), μυσσώτης, (φρσ.). ὁ. —de mer (de Judas, de Midas κτλ.), *ἀλιώτης, εἶδος κογχύου.

OREILLER, προσκίφαλον.

OREILLER, θ. = **PERCE-OREILLE**. ὁ. (ἀρχαιολογ.) ἀμφώτις.

OREILLETTE, θ. (ἀνατομ.) ἡ κοιλότης τῆς καρδίας.

OREILLONS, πλθ. παρωτίδες.

OREMUS (Αὐν.), προσευχή, παράκλησις.

ORFÈVRE, χρυσοχόος.

ORFÈVRE, θ. ἡ χρυσοχοϊκή (τέχνη).

ORFÈVRE, **IE**, (μέταλλον) χρυσοχοϊκὸς κατεργασμένος.

ORFÈVRE, θ. φήνη, πύγαργος, ἀλαίετος, (πν.).

ORGANDI, τουλπανερὸν πολλὰ ἄρδ.

ORGANE, ὄργανον.

ORGANEAU, ἴδε **ARGANEAU**.

ORGANIQUE (καὶ ἐπίθ. -**EMENT**), ἐπίθ. ὄργανικός.

ORGANISABLE, ἐπίθ. ἐπιδεκτικός διοργανίσεως.

ORGANISANT, **E**, (δι)ὄργανιστικός.

ORGANISATEUR, **TRICE**, διοργανιστής.

ORGANISATION, θ. (δι)ὄργανισμός.

ORGANISER, ῥ. διοργανίζω.

ORGANISME, ὄργανισμός (σώματος).

ORGANISTE, ὁ παίζων τὸ μέγαλόν ὄργανον.

ORGANSIN, μετὰξι στρημμένος, ἱμπρισίμι.

ORGANSINAGE, τὸ οὗς. τοῦ-

ORGANSINER, ῥ. στρίψω μετὰξι (διὰ) ἱμπρισίμι.

ORGASME, ὄργασμός.

ORGE, θ. κριθή, κριθάρι. ὁ. —mondé (perlé) ἢ mondée (perlée), περλιάνη, φάρος. ὁ. toile (linge) à grain d'orge, ὕψασμα σπυριών.

ORGEAT, σομάδα.

ORGELET καὶ **ORGELOET**, σπυράκι τῶν βλεφάρων, κριθάρι.

ORGES, θ. τὰ ὄργια (τοῦ βάκχου). ὁ. (συνήθ.) μεθύσι, φαγοπότι.

ORGUE, ὄργανον (τῶν Λατίν. ἐκκλησιῶν), μεγὰλόν ὄργανον.

ORGUEIL, ὑπερηφάνεια.

ORGUEILLEUX, **EUSE**, (καὶ ἐπίθ.) -**EMENT**, ὑπερήφανος.

ORIENT, ἡ ἀνατολή.

ORIENTAL, **E**, ἀνατολικός. ὁ. les Orientaux, οἱ Ἀσianoί.

ORIENTALISER (s'—), ῥ. λαμβάνω (οἰκειοῦμαι) μετὰ τὴν ἔθνη.

ORIENTALISME, τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-

ORIENTALISTE, σοφὸς περὶ τὰς Ἀσιατικὰς γλώσσας.

ORIENTATION, θ. καὶ

ORIENTEMENT, τὸ οὗς. τοῦ

ORIENTER, ῥ. τοποθετῶ τι καταλήτως (καὶ μ. γνωρίζω πού εἶ-

ρεσκομαι) λαμβάνων σημειῶν τὴν ἀνατολήν.

ORIFICE, στόμιον, τρύπα.

ORIFLAMME, θ. σημαία τῶν παλαιῶν βασιλείων τῆς Γαλλ.

ORIFORME, ἐπίθ. ὁ ἐν εἰδεί τῶν ἢ στόματος.

ORIGAN, ὀρίγανος, (φρσ.).

ORIGINAIRE, ἐπίθ. ὁ καταγόμενος ἀπὸ (τὸν εἶνα τόπον).

ORIGINAIEMENT, ἐπίθ. τὸ κατ' ἀρχάς.

ORIGINAL, **E**, (καὶ ἐπίθ.) -**EMENT**, πρωτότυπος. ὁ. παράδειγμα, ἰδέ-τροπος. ὁ. (οὗς.) τὸ πρωτότυπον (ἐγγράφου κτλ.).

ORIGINALITÉ, θ. τὸ πρωτότυπον ἢ ἀλλόκοτον (τοῦ πράγματος), παρξενία.

ORIGINE, (ἡ πρώτη) ἀρχὴ κατὰβολή, καταγωγή.

ORIGINEI, **ELLE**, (καὶ ἐπίθ.) -**EMENT**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρχὴν.

ORIGINE, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρχὴν. ὁ. ἀπὸ τὴν πρώτην ἀρχὴν. ὁ. la preché —, τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα.

ORIGNAL, ἄλλα τῆς Ἀμερ. (ῥ.).

ORILLON, αὐτάκι (μυνητ.) χροῦλι κτλ.

ORILLONNE, ῥ. βέλλω (ἀριστερὰ) μετὰ orillons.

ORIN, (ναυτ.), σχοινίον συνήχον τὴν ἄγκυραν μετὰ τὸν σηματοῦρα.

ORINEUR, ῥ. (ναυτ.), ἀναστρέφον τὴν ἄγκυραν διὰ τοῦ orin.

ORINEAU, χαλκὸν λεπτὸν χρυσοειδὲς ἔλαμα, (Γ.) σαματά-τελλί.

(Ἱταλ.) μπριλλία. ὁ. παλαιὸν χρυσοῦσαντον φόρημα. ὁ. (μετὰ φαρ.) ψευδὴς (ἐπὶ πλάσας) καλλιπυσμός.

ORLE, γλυφὴ κινουμένου.

ORMAIE, θ. τόπος κατάφυτος ἀπὸ πετείας.

ORME, πετεία, κατὰ-ἀγάται, (δένδρ.).

ORMEAU, μικρὰ πετεία.

ORMILLE, θ. (περιληπτ.), νεφροπέτελον.

ORMIN, ὄρμιον, εἶδος ἐλλισσάκου, (φρσ.).

ORMOIE, = **ORMAIE**.

ORN, βουρέλια, (δένδρ.).

ORNEMANISTE, ὁ κατασκευάζων κοσμήματα (ἀρχιτεκτ.).

ORNEMENT, στολισμός, στολίδι.

κόσμημα. §. (ιδιαιτ.) ἱερὸν ἄμ-
φον.
ORNEMENTAIRE ὃ ORNEMENTAL,
κ. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ κοσμήματα
ἢ χρησιμεύων ὡς κόσμημα.
ORNEMENTATION, θ. ἡ τέχνη (τὸ
ἔργον) τοῦ ornemeniste.
ORNER, ρ. στολίζω.
ORNIER, = ORNE.
ORNIÈRE, θ. ὕψος ἀμάξης, τροχιά.
ORON, θ. ὁρίζων, ῥόδι, (φυτ. ὅ-
στις).
ORONCE, θ. εἶδος κίτρινοῦ ἀ-
μαίντου, κουμαρίτης.
ORPAILLEUR, ὁ συλλέγων ψήγ-
ματα χρυσοῦ (ἀπὸ τοῦ ποτα-
μοῦ).
ORPÈLEIN, ρ. ὀρφανός.
ORPIMENT, κρᾶμα φυσικὸν ἄρσε-
νικίου καὶ θεικεῖου.
ORPIN, τιλίφρον, εἶδος ἀειζώου,
(φυτ.). 2) = ORPIMENT.
ORSEILLE, θ. εἶδος λειχῆρος (βρύου)
ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται
ὡραία κυανοπόρφυρος βαφή.
OUI, (ἐμπορ.), καθὼς εἶνε μετὰ τὴν
ἄρην.
OUIEIL, ὁ μέγας δάκτυλος τοῦ πο-
δός. || — de mer, εἶδος ζωοφύ-
του (ἀλκυονίδου).
ORTHODOXIE, ἐπίθ. ὀρθόδοξος.
ORTHODOXIE, θ. ὀρθόδοξία.
ORTHOGRAPIE, θ. ὀρθογραφία.
ORTHOGRAPIE, θ. σχέδιον (κτι-
ρίου) χωρὶς ἀποψιν.
ORTHOGRAPIER, ρ. ὀρθογραφῶ.
ORTHOGRAPIQUE (καὶ ἐπίρ. -e-
ment), ἐπίθ. ὀρθογραφικός.
ORTHOPÉDIE, θ. τέχνη τοῦ ἰσά-
ζειν τὰς φυσικὰς διαστροφὰς τοῦ
σώματος.
ORTHOPÉDIQUE, ἐπίθ. ὁ ἔχων ἀν-
τικείμενον τὴν orthopédie.
ORTHOPÉDISTE, ὁ ἔχων ἔργον τὴν
orthopédie.
ORTIE, καλήφρη, (τσυ)κνίδα, (φυτ.).
ORTOLAN, συκαλὶς, συκοφάγος,
(πτην.).
ORVALE, θ. εἶδος ἀλυσσικῆς.
ORVENT, εἶδος μυιοτροχίλι, χρυ-
σοπράσιος.
ORVETAN, εἶδος θηριακῆς, (δη-
θεν) ἀντιφάρμακον. || marchand
—, κομπορῆμαν.
ORVINOPE, ἐπίθ. ὀρυζοφάγος.
ORVINOPE, ἐπίθ. ὀρυζοφάγος.
ORVINOPE, ὁ στίον, κόκκαλον.

OSCILLATION, θ. ταλάντισις, κού-
νημα (τοῦ ἐκκερμούς), κυματι-
σμός.
OSCILLOIRE, ἐπίθ. ὁ τῆς oscil-
lation.
OSCILLER, ρ. κινεῖσθαι τῇδε κᾶ-
κεις (ὡς τὸ ἐκκερμῆς), ταλαν-
τίζομαι.
OSCITANT, ρ. (ἱατρ.), χασμώδης.
OSCULATEUR, TRICE, (γεωμετρ.),
συνεπαπτόμενος.
OSCULATION, θ. συνεπαφή.
OSCULATOIRE, ἐπίθ. ἀσπαστικός.
OSCULE, στόμιον, σιφώνιον.
OSÉ, ἔβ, τολμηρός.
OSEILLE, θ. ἑοιήθρα, ἑοιολάπα-
θον, ὀσάλις, (φυτ.).
OSER, ρ. (ἀπο)τολμῶ.
OSERAIR, θ. τόπος κατάφυτος ἀ-
πὸ λυγαρίων.
OSIER, λόγος, λυγαριὰ, (θῆμν.).
OSMAZONIE, θ. (χημ.), ἡ ἐν τῇ
κρέατι (κυρ. τοῦ βοῦς) οὐσία ἡ
μεταβιόουσα τὴν ὁσμὴν εἰς τὸν
ζωόν.
OSMONDE, θ. εἶδος φυτοῦ (περι-
δός).
OSSATURE, θ. τὸ σύμπλεγμα (ἡ
μηχανισμός) τῶν ὀστέων.
OSSELET, κοκκαλάκι. §. κοκκοῦ-
ται. §. κότσι.
OSSEMENTS, πλθ. ὀστᾶ νεκροῦ.
OSSEMET, κόπτης μακέλλου, (Τ.)
σατῆρι.
OSSEUX, EUSE, ὀστέωδης.
OSSICULAIRE, ἐπίθ. ὁ ἐν εἴδει-
OSSICULE, ὀστέριον, κοκκαλάκι.
§. κοκκοῦσάκι.
OSSIFICATION, θ. ὀστεοποίησης.
OSSIFIER, ρ. μεταβάλλω εἰς ὀστέον,
ὀστεοποιῶ.
OSSIFORME, ἐπίθ. ὀστεοειδής.
OSSIFRAGE ἢ OSSIFRAGUE, = OP-
FRAIE.
OSSUAIRE, μνημεῖον (πύργος) ἀπὸ
κόκκαλα.
OSTENSIBLE (ἢ ἐπίρ. -ment), ἐ-
πίθ. τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ
δείξῃ, ἐπιδείξιμος.
OSTENSOR (-soir-), σκεῦος ἱερὸν
(κιδούριον) ὅπου ἐκτίθεται εἰς
προσκύνησιν ὁ ἅγιος ἄρτος κτλ.,
προσκυνητάριον.
OSTENTATEUR, TRICE, ὁ πρὸς τὸ
θιαθῆναι γινόμενος ἢ λεγόμε-
νος, ἐπιδεικτικός.
OSTENTATION, θ. ἐπιδείξις.

OSTÉOLOGIE, θ. ὀστεολογία.
OSTRACISME, (ἔξ) ὀστρακισμός.
OSTROGOT, Ὀστρογότθος βέρ-
θαρος.
OTAGE, ὁ διδόμενος ἐν πολέμῳ
ὡς ἐνέχυρον, ὅμηρος, (Τ.) βί-
χλι.
OTALGIE, θ. ὀταλγία.
OTER, ρ. ἐκβάλλω. ἀφαιρῶ, ση-
κνῶ, παίρνω.
OTTOMANE, θ. σαρῆς.
OU, σύνδ. (διαζευκ.), ἢ. ||. γαί-
στε ou mouir, νικᾷ ἢ θνή-
σκειν. ||. (καὶ κατ' ἄλλην ἐκδ.)
ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετὰ τοῦ
bien), Byzance ou bien Co-
stantinople, τὸ Βυζάντιον ἢ ἡ
Κωνσταντινούπολις.
OÙ, ἐπίρ. (τοπ.), ὅπου. ||. (ἐρω-
τημ.) ποῦ;
OUAISIE, (παλ.), ὁ δρόμος (τὰ
νερά) τοῦ πλάου.
OUAILLE, θ. καὶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.)
πλθ. πρόβατον (μικροῦ. ἢ Γρω.).
OUAIS, ἐπιφών. (ἐκκλητικ.), παῖ ὦ!
OUATE, θ. βαμβάκι (μετὰ κτλ.)
τιναγμένον διὰ γέμισμα φορί-
ματος.
OUATER, ρ. ἐνδύω μετὰ ouate.
OUATEUX, EUSE, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους
τῆς ouate ἢ ἐνδύμενος μετὰ ou-
ate.
OUI, λήθη.
OUIABLE, ἐπίθ. λήθης ἄξιος.
OUIBLANCE, θ. (παλ.), λησμονήμα.
OUIBLE, θ. ζυμариόν τι πολλὰ λε-
πτὸν, μελομακάρονον. §. εἶδος
κογγύλης. ||. faire l'—, (τὸ βρα-
σμα) στρίφεται εἰς τὴν ἄκραν.
OUIBLIER, ρ. λησμονῶ, ξεχνῶ.
OUIBLIERIE, τὸ κατασκευάζειν ou-
blies καὶ τὸ μέρος ὅπου κατα-
σκευάζονται.
OUIBLIETTE, θ. πλθ. φυλακὴ διὰ
τοὺς καταδικασμένους διὰ βίου.
OUIBLIER, EUSE, ὁ πωλὼν ou-
blies.
OUIBLEUX, EUSE, ἐπιλήσιμος, ἐ-
χανάρης.
OUIBIE (s'—), ρ. (γεωγρ.), ζαρό-
νω, κατασάω.
OUEST, δύσις.
OUE, ἐπιφών. (ἐκράζων πόγον),
ὦχ!
OUI, ἐπίρ. nat. ||. oui-dà, ναι δά!
(εἰρων.)

ΟΙΣΙΕ, επιφών. (δισακτ.), ἄς ναμή!

OUI-DIRE, φήμη, ἄκουσμα, ἀδομένον. || par oui dire, ἐκ φήμης, ἐξ ἀκοῆς.

ΟΥΤΙΕ, θ. ἀκοή. 2) (πλθ.) τὰ βράγγια (σπάρτα) τῶν ἰχθ.

OUILLEGE, τὸ οὖσ. τοῦ-

OUILLE, ρ. ἀνακατὸν τὸ κρασί εἰς τὸ βαγνέιν.

OUIH (ois; ouais; ouïs; ouïrai; ouï), ρ. ἀκούω, ἀκρωμαι.

OUISTITI, εἶδος πιθήκου τῆς Ἀμερ., ἰακχος.

OULLIERE, θ. (γεωργ.), οἱ μεταξὺ τῶν ὀρχων τῆς ἀμπέλου φυτεῦσιν διαδρῆμοι.

OULNIERE, θ. ὁσος πετὲ εἰν, πετλεών.

OURAGAN, λαίλαψ, θύελλα, ἀνεμοζάλη.

OURNIN, ρ. διάζομαι (πανί) S. (μτφορ.) ὑφαίνω σκευαρίαν.

OURDISSAGE, διάτρεμον (πανίου).

OURDISSEUR, EUSE, διάτρες, διάτρεα.

OURDISOIR, διαστήριον, (ἐργαλ).

OURLEN, ρ. στρεφώνω, μπιμπιλόνω.

OURLET, μπιμπήλα, στρίψωμα.

OURS, ἄρκτος, ἄρκουδα, (ζ.).

OURSE, θ. ἄρκουδα θηλυκή. S. ἡ Ἄρκτος, (ἀστερισμός).

OURSIN, ἐχίνος (ὁ θαλάσ.), ἄχινός.

OURSIN, ἄρκουδοτόμαρον.

OURSON, ἄρκουδάκι, ἄρκουδοπῆλον.

OUTARDE, θ. ὠτίς, τῶϊ, (πεν.).

OUTARDEAU, πουλί ὠτίδος.

OUTIL, ἐργαλεῖον, σύνεργον.

OUTILLER, ρ. ἐφοδιάζω μὲ (τὰ ἀνγκαῖα) ἐργαλεῖα.

OUTILLEUR, ὁ πωλὼν ἢ κατασκευάζων ἐργαλεῖα.

OUTRAGE, ὕβρις, προσβολή, ἐπείρεια.

OUTRAGEANT, E, ὕβριστικός.

OUTRAGER, ρ. ἀτιμάζω, ὑβρίζω.

OUTRAGEUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ ρ.) -EMENT, ὕβριστικός.

OUTRANCE (A' —), καθ' ὑπερβολήν, μέχρι θανάτου, σφόδρα.

OUTRE, θ. ἀσκή (τράγειον).

OUTRE, πρὸθ. ἢ ἐπὶ ρ., ἐπέκεινα, ὑπέρ. S. πέραν. S. ἐκτός. παρεκτός. || passer —, προβαίνω, προχωρῶ. || d' — en —, πέραν. || d' — moi —, (δικνμ.), ὑπὲρ τὸ ἡμῖς.

OUTRECUIDANCE, θ. (παλ.), οἷησις, αὐθάδεια, ὑπεροψία.

OUTRECUIDANT, E, (παλ.), αὐθάδης, οἷηματίας.

OUTREMENT, ἐπὶ ρ. μὲ ὑπερβολήν.

OUTREMER, εἶδος κυανῆς βαφῆς, λαζουρί.

OUTRE-MESURE, ἐπὶ ρ. ὑπερμέτρως.

OUTRE-PASSER, ρ. ὑπερβαίνω.

OUTREUR, ρ. ὑπερβαίνω τὸ μέτρον, φέρω εἰς τὴν ὑπερβολήν, (κοιν.) παραζηλόνω. S. κατακουράζω. S. φέρω εἰς ἀδημονίαν.

OVERT, E, μτγ. πθ. τοῦ OUVRIH. || (ὡς ἐπὶ θ.) ἀνοικτός. S. (μτφορ.) εἰλικρινής.

OVERTEMENT, ἐπὶ ρ. ἀφανδὸν, παρρησία.

OVERTURE, θ. τρύπα, χαραγμάδα. S. ἀνοιγμα. S. (μνμ.) ἔναρξις. S. πρότασις, νύξις, ἀφορμή.

OUVABLE, ἐπὶ θ. (ἡμέρα) ἐργασίμος, καθημερινή.

OUVRAGE, ἔργον, ἐργόχειρον. φθειάσις, δουλειά, ἐργασία. S. πόνημα, σύγγραμμα. S. (στρατ.) δόρυμα.

OUVRAGE, EE, ἐργασμένος (μὲ πολὺν κόπον), δουλεμένος.

OUVRAGER, ρ. ποικίλλω λεπτοῦργημά τι μὲ διάφορα κοσμήματα.

OUVRAISON, θ. κατεργασία.

OUVREAU, πλθ. τρύπαι τῶν ὑαλουργικῶν καμίνων.

OUVREUR, ρ. (παλ.), ἐργάζομαι, δουλεύω.

OUVREUR, EUSE, ὁ ἀνοίγων (τὰ θεωρεῖα, τὰ ὑπηρεῖα).

OUVRIER, ENE, τεχνίτης, ἐργάτης, δουλευτής. || (ἐπὶ θ.) ὁ τῆς δουλειᾶς, ἐργατικός, ἐργάσιμος. || cheville —, τὸ ἔμβολον τὸ συνέχον τὰ δύο μέρη τῆς ἀμά-

ξης. S. (μτφορ.) τὸ οὐσιώδες μέρος ὑποθέσεως.

OUVRIH (ouvre; ouvrais; ouvris; ouvrirai; ouvert), ρ. ἀνοίγω. S. (μνμ.) κάμνω ἐναρξίν.

OUVRIER, τόπος ὅπου (συνεργάται) πολλοὶ ὁμοῦ ἐργάζονται.

OYAIHE, (ἀνατομ. καὶ βεν.), ὠσθήκη.

OYALE, ἐπὶ θ. ὠσειδής. || (ὠσ, θ.) εἶδος μηχανῆς πρὸς στρήψιν μετάρης.

OYALHE, ρ. στρήψω μετάρην διὰ τῆς OYALE.

OYALISEH, ρ. σχηματίζω ὠσειδῶς.

OYATION, θ. ὀριάμβος (ὁ ἑλᾶς) παρὰ Ρωμ.).

OYE, (ἀρχιτεκτ.), ὠν, (εἶδος κοσμημάτων).

OYE, EE, ὠσειδής.

OYICULE, (ἀρχιτεκτ.), ὠποκορ. τοῦ OYE, ὠάριον.

OYIFERE, ἐπὶ θ. ὠσφόρος.

OYIFORME, ἐπὶ θ. ὠσειδής.

OYINE, ἐπὶ θ. ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ προβάτου.

OYIPARE, ἐπὶ θ. ὠτόκος.

OYINOIRE, ἐπὶ θ. ὠσάγος.

OYOIDE, E, καὶ

OYOIDE, ἐπὶ θ. (διδασκ.), ὠσειδής.

OYNOIR, γλυφῆ, τρὶς ἀνάγλυφον ὠσειδῶν κοσμημάτων.

OYALIDE, θ. ὠσάλις, (φυτ.).

OYCRAT, ὠσάκρατον, (ποτόν).

OYDABLE, ἐπὶ θ. ἐπιδεικτικὸς ὠσειδῶσεως.

OYDATION, θ. (χημ.), ὠσειδῶσις, ὠσειδοποίησης.

OYDE, (χημ.), κρᾶσις τοῦ ὠσγόνου μὲ ἄλλην οὐσίαν, ὠσειδῶν.

OYDER, ρ. (χημ.), ὠσειδοποιῶ.

OYGENATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ OYGENE.

OYGENE, τὸ ὠσγόνον (ἐν τῶν συστατικῶν τοῦ αἵρος).

OYGENER, ρ. συνδυάζω χημικῶς μετὰ τοῦ ὠσγόνου.

OYGENE, (γεωμετρ.), ὠσγόνος.

OYANT, μτγ. ἐνεργ. τοῦ OYIR. || oyant-compte, ὁ λαμβάνων λόγον.

OZENK, ὠζαίνα, (πᾶθος τῆς ῥίνος).

P, τὸ ιε'. γράμμα τοῦ
Γαλλ. ἀλφαβήτου.
PACAGE, βοσκή, τόπος διὰ βοσκῆς.
PACAGE, ρ. βόσκω.
PACANT, (παλ.), χωριάτης.
PACIFICATEUR, **TRICE**, εἰρηνο-
ποιός.
PACIFICATION, θ. εἰρηνοποίησης.
PACIFIER, ρ. εἰρηνοποιῶ, εἰρη-
νεύω.
PACIFIQUE (καὶ ἐπὶ ρ. -**EMENT**), ἐ-
πίθ. εἰρηνικός.
PACIFON, = **ARGENTON**.
PACOTILLE, θ. ῥώπος (ἐμπορευ-
μάτων).
PACOTILLER, ρ. ἐμπορεύομαι με-
τὰ **pacotilles**.
PACOTILLEUR, ὁ ἐμπορευόμενος
μετὰ **pacotilles**.
PACQUER, ρ. διαλέγω καὶ αὐτοῦ-
ζω τὰ παστὰ ψάρια.
PACQUET, μίγμα αἰθέλης, ἀλεύρι
καὶ οὐρούς πρὸς στόμωσιν τοῦ
αἰθέρου.
PACTA-CONVENTA (Λιν.), πλθ.
συμβάσεις μεταξὺ τοῦ βασιλέως
καὶ τῆς δημοκρατίας τῆς Πο-
λωνίας, εἶδος συντάγματος.
PACTE, συνθήκη, συμφωνία, σύμ-
βασις.
PACTISER ρ. κάμνω συνθήκην,
συμφωνῶ.
PADOU, τσινίνα λινομέταξος.
PAGAE, θ. κώπη τῶν Ἰνδῶν.
PAGALE (EN-), (ναυτ.), κατὰ τὰ-
χος.
PAGANELLE, θ. εἶδος ἰχθύος (κω-
δίου).
PAGANISME, ἡ εἰδωλολατρεία.
PAGE, θ. σελίς, καταβατόν. ||
mettre en —, σελιδώ, (τυπο-
γραφ.). || **mise en** —, σελιδωσις.
PAGE, παῖς εὐγενῆς ὀηρετῶν
βασίλειαν κτλ.
PAGE, εἶδος ἰχθ. (ψάγρου).
PAGINATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ-
PAGINER, ρ. ἀριθμοθετῶ τὰς σελί-
δας βιβλίου.
PAGNE, ποδιά τῶν ἀγρίων τῆς
Ἀμερ. κτλ.
PAGNON, εἶδος μαύρης λεπτοτά-
της ἐρέας.
PAGONE (καὶ ὀποκορ. **PAGOTIN**),
θ. ναὸς εἰδωλῶν ἢ νόμισμα τῶν

Κινέζων κλπ. §. (μετμ.) ἄνθρω-
πος ἀσήμενος, κούκλα.
PAGRE, εἶδ. ἰχθ., ψάγρος.
PAÏEN, **ENNE**, ἐθνικός, εἰδωλολά-
τρης.
PAILLAGE, τὸ οὖσ. τοῦ **PAILLER**.
PAILLARD, ρ. πόρνος, ἀσελγής.
πορνικός.
PAILLARDER, ρ. πορνεύω, ἀσελ-
γαίνω.
PAILLARDISE, θ. ἀσελγεία, πορ-
νεύειν.
PAILLASSE, θ. ἀχυρόσρωμα. 2)
(ἀρσ.) μέμος (γελωτοποιῶς) θε-
τρον κτλ.
PAILLASSON, πλέγμα ἀπὸ ἄχυρα
πρὸς διαφόρους χρήσεις.
PAILLE, θ. ἄχυρον. §. ἐλάττωμα
μετάλλου (γινόμενον εἰς τὸ χύ-
σιμον) ἢ ἀδάμαντος.
PAILLE, κοπρὴ ἀκατέργαστος.
§. σκέπη πρόχειρος ἄχυρων.
PAILLEMENT, = **PAILLAGE**.
PAILLE-EN-CUL (ἢ) **EN-QUEU**, εἶ-
δος πτηνῶν θαλασσοβίου.
PAILLEDARD, (οἰκοδ.), λάσπη με-
τὰ ἄχυρα.
PAILLER, ρ. (γεωργ.), σκορπίζω
ἄχυρα ἐπὶ φωτείας.
PAILLER, αὐτὴ ἀγροκηπίου. κο-
πρὴ ἄχυρων. ἀχυρόσρωμα, ci-
βάς.
PAILLER, **ERE**, ὁ τῆς ἢ ἐπὶ τῆς
κοπρίας.
PAILLERET, = **BRUANT**.
PAILLET, ἐπίθ. κρασί ἄσπρον, κιβ-
βός οἶνος.
PAILLET, μέρος τῆς φωτιᾶς τοῦ
τουρκίου. §. σωρὸς ἄχυρων. §.
(ναυτ.) εἶδος ψιφίου ἐκ παλαιο-
σχολίων.
PAILLETÉ, **EE**, κεντημένος μετὰ τρέ-
μουσαις.
PAILLETEUR, = **ORPAILLEUR**.
PAILLETTE, θ. ψήγμα μετάλλου.
§. τρίμουσα.
PAILLEUR, **EUSE**, ἀχυροκουβαλή-
της ἢ ἀχυροπόλης.
PAILLEUX, ἐπίθ. μέταλλον με-
τὰ ἐλάττωματα (**paillies**).
PAILLIS, = **PAILLAGE**.
PAILLON, τρίμουσα μεγάλη. §.
φύλλα (ὅπῃ τὰ χρυσοδενόμενα
πετράδια). §. ῥανίς καλαγίου

πρὸς συγκόλλησιν ἢ γίνωσιν με-
ταλλίνου σκεύους.
PAILLONNER, ρ. ἐπαλείφω ἢ συγ-
κολῶ μετὰ **paillons**.
PAILLOT, μικρὸν ἀχυρόσρωμα
διὰ τὰ νήπια.
PAIN, ψωμί. τροφή. §. (μετμ.)
κεφάλι (χαχάριος κτλ.), πλάκι:
(σαπουνίου κτλ.). || — **à cuche-**
ter, δάτια (διὰ βούλωμα), μπι-
λνι. || — **à chanter**, προσηφία
(διὰ τὴν λειτουργίαν).
PAIR, **AIRE**, ἐπίθ. ἴσος, ὁμοιος.
ἰσοθιμίος. §. (ἀριθμός) ἄρτιος,
ζυγός. || (οὖσ.) τὸ ταῖρι (ζῶν).
§. (ἐμπορ.) ἡ ἰσοτιμία τοῦ νο-
μισμάτος. || **être au** —, (ἐμ-
πορ.), ἰσορροπῶ, οὕτε χάνα οὐ-
τε κερδίξω. ||. **aller** (**marcher**)
de —, ἐξισοῦμαι.
PAIR, ὁμοτιμός, πατρικός (τῆς
Γαλλ. καὶ Ἀγγλ.).
PAIRE, θ. ζεύγος, ζευγάρι.
PAIRMENT, ἐπὶ ρ. (ἀριθμ.), ἀρ-
τιώς. || — **pair**, δις ἄρτιος.
PAIRESS, θ. γυνὴ πατρικίς (**paire**).
PAIRIE, θ. ἡ ἀξία (ὁ βαθμός) τοῦ
Πατρικίου.
PAISHIE (καὶ ἐπὶ ρ. -**EMENT**), ἐ-
πίθ. εἰρηνικός, φιλήσυχος. ἤσυ-
χος.
PAISSEAU, (γεωργ.), χάραξ, σεν-
τωσιά.
PAISSELLACK, τὸ οὖσ. τοῦ-
PAISSELER, ρ. στυλῶν τὴν ἔμ-
πειρον.
PAISSELER, θ. λεπτόν καννάβι
πρὸς δέσιμον τῶν ἀμπέλων.
PAISSON, θ. βοσκή τῶν ἀγριμῶν.
§. ἐργασίον τοῦ χειροκτυποῦ
καὶ βυρσοδέψου.
PAISSONNER, ρ. τεντώνω (ἀργά-
ζω) τὸ δίημα μετὰ **paissou**.
PAISSONNIER, **EUSE**, βοσκός.
PAITRE (**pais**; **paissais**; **paîtrai**;
pu), ρ. βόσκω.
PAIX, θ. εἰρήνη, ἡσυχία. ||. **juge**
de —, εἰρηνοδότης. ||. **Dieu** (**que**
Dieu) **lui** **fasse** **paix**! ὁ θεὸς ἀ-
ναπαύσαι τὸν! (εὐχὴ ὑπὲρ ἀπο-
θανόντος).
PAI, πάτωστος, παλοῦσι.
PALADE, θ. κώπης ἐμβολή, κου-
πίδι.

PALADIN, ἱπποτής (τὸ πᾶλι).
PALAIS, παλάτιον. §. δικαστήριον.
 2) (ἀνατομ.) ὁ οὐρανίσκος.
PALAN, (ναυτ.) σχοινία καὶ τροχιλαίαι πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων.
PALANCHE, θ. ξύλον πρὸς μετακομιδὴν φορτίων, ἀνέρορον, φάλαγξ.
PALANÇONS, πλθ. (οἰκοδ.), τὰ σκηνίδια τοῦ μετὰ λήπην ἐπαληθιμμένου τοίχου (ταστῆς).
PALANCHE (-GRE), θ. εἶδος χονδρῶ παραγραφίου.
PALANCHER (-GRE), ῥ. ὀψαρεύω μετὰ palancere.
PALANCHIER, ὁ ὀψαρεύων μετὰ palancie.
PALANGUER, ῥ. (ναυτ.), ἀνασύρω φορτίον διὰ τοῦ palan.
PALANQUE, θ. εἶδος στρατ. χαρρακώματος ἐν χρήσει εἰς τὴν Οὐγγαρ. Κροατ. κτλ.
PALANQUIN, φορεῖον (εἰς τὰς Ἰνδ.).
PALASTRE, τὸ σῶμα (τὰ κουτί) τῆς κλειδωνιάς.
PALATAL, κ. ὁ τοῦ ἡ διὰ τοῦ οὐρανίσκου.
PALATIN, ἐπίθ. παλατίνος (ἄρχων).
PALATINAT, ἡ ἀξία τοῦ παλατίνου καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸν τελούσα χώρα.
PALATINE, θ. γυνὴ ἡ οἰκία παλατίνου. 2) εἶδος γυναικείας ἐπισημίδος ἀπὸ γούαν.
PALÉ, θ. πλεκτός καταρράκτης διὰ κλείσιμον τῶν νερομύλων κλπ. 2) σκέπασμα τοῦ δισκοποτήρου. 3) τὸ πλατὺ μέρος (ἡ σπάθη) τοῦ κωπίου.
PALÉ, ἐπίθ. χλωμὸς, ὠχρὸς. ἀμυδρός. || pales couleurs, χλωμῶς, ἀσθένης τῶν κορασίων.
PALÉE, θ. σειρά πασσάλων.
PALÉFRENIER, ἱπποκόμος, σείτης.
PALÉFROI, ἵππος διὰ τὰς πομπάς. (Γ.) ταβλά-μπασης.
PALÉOGRAPHIE, θ. ἡ τέχνη τοῦ ἀναγινώσκειν τὰ παλαιὰ γραψίματα.
PALERON, πλάτη (ἵππου κτλ.).
PALESTRE, θ. παλαίστρα (τῶν ἀρχαίων).
PALET, ἀμάξα (διὰ παιγν.).
PALETIER (διπλσ. τὸ τ πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. ῥίπτω (παλῶ) τὴν ἀμάξαν.

PALETOT, εἶδ. ἐπανωφορία, *ἐραπίς.
PALETTE, θ. εἶδος πτυαρίου διὰ τὴν σφαιρίδαν κτλ. 2) τὸ πύξινον τῶν ζωγράφων. 3) φλυτζάνη διὰ τὸ αἶμα. 4) (τεχν.) διάφορα εἶδη ἐργαλείων.
PALETTER, ῥ. πλατύνω τὴν ἀκρὰν τοῦ ἀγκίστρου ἵνα τὸ προσδέσω εἰς τὴν ὀρμάν.
PALETUVIER, εἶδ. δένδρον τῶν Ἰνδ.
PALEU, ἐργαλεῖον τῶν σχοινοπλόκων.
PALEUR, θ. ὠχρότης, χλωμάδα.
PALIER, πλατὺ ἐπίπεδον διατέμνον τὴν ἀναθήραν οἰκίας τῆς *μεσοδόχου.
PALIFICATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ PALIFIER, ῥ. στερεῶναι τὸ γῆπεδον ἐμπήγων πέλους.
PALIMPSESTE, παλινψύξιν, μεμβράνα χειρογράφου ξαναγραμμένη.
PALIR, ῥ. ὠχρίω, χλωμαῖζω.
PALIS, παλούκι μικρόν.
PALISSADE, θ. περίφραγμα ἀπὸ παλούκια, (περι)χαράκωμα.
PALISSADER, ῥ. περιφράσσω μετὰ παλούκια, περιχαράκω.
PALISSAGE, τὸ οὐσ. τοῦ PALISSER.
PALISSANDRE (-XANDRE), εἶδος ἰσοβαροῦς ξύλου.
PALISSANT, κ. χλωμαῖζων, ὠχρίων.
PALISSEMENT, χλωμαῖσμα.
PALISSEN, ῥ. ἀπλύνω τοὺς κλάδους δένδρου εἰς τὸν τοίχον ἵνα τὸν σκεπάσουν.
PALISSON, ἐργαλεῖον σιδηροῦν τῶν βυρσοδεψῶν.
PALISSONNER, ῥ. βυρσοδεψῶ διὰ τοῦ palisson.
PALLADIUM, παλλάδιον, ἐχέγγυον σωτηρίας (ἀσφαλείας). 2) εἶδος λευκοῦ δυσαναλύτου μετάλλου.
PALLIATIF, ἴνυ, ὁ θεραπεύων ἐπιπολαιῶς (ὅχι ῥιζίδον), ἀκесώδυνος.
PALLIATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ PALLIER, ῥ. συγκαλύπτω ὅπως δήποτε. §. θεραπεύω ἐπιπολαιῶς.
PALLIUM, ἀρχιερατικὸν τι ἄμφιον. πολυσταύριον ἢ ὠμόφορον.
PALMAGE, τὸ οὐσ. τοῦ PALMER.
PALMAIRE, ἐπίθ. (ἀνατομ.), ὁ τῆς παλάμης.
PALME, θ. κλάδος φοίνικος. §.

(συνκδχ.) στέφανος νίκης. 2) (ἀρσ.) παλάμη, παλαιστή, (εἶδος μέτρου).
PALME, κ. ἐν εἶδει παλάμης.
PALMER, ῥ. ὁμαλύνων τὰς κεφαλὰς τῶν καρφίδων. 2) (ναυτ.) πελεκῶ τὸ κατάρτι ἵνα τὸ ποτὶ θετήσω.
PALMETTE, θ. κόσμημα εἰς εἶδος φύλλων φοίνικος.
PALMEUR, ὁ ὁμαλύνων τὰς κεφαλὰς τῶν καρφίδων.
PALMICOLE, ἐπίθ. φοινικοδιδάσκων.
PALMIER, φοινίξ, χουρμαδίνη, (δένδρ.).
PALMIERRE, οὐσ. καὶ ἐπίθ. (πηγὴν) ἔχον συνημιμένους διὰ μεμβράνης τοὺς δακτύλους (ὡς ἡ χῆνα).
PALMISTE, εἶδος φοίνικος λαχνοφόρου. §. εἶδος σκυόρου. §. εἶδος πτηνοῦ (χοσσύφου).
PALMITE, ψίχα φωφώτιμος (μυελός) τοῦ φοινικοδένδρου.
PALMOULE, θ. εἶδος κρητῆς διατίχου.
PALMULE, θ. ὑποκορ. τοῦ PALME (2).
PALMURE, θ. τὸ παλαμοειδὲς τῶν ποδῶν τινῶν πτηνῶν (καθὼς τῆς χιτῆς).
PALOMME, θ. ἀγριοπερίστερον.
PALON, ξυλὴν σπάθη πρὸς ἀνάδυσιν τοῦ ἀναλυομένου κηρίου.
PALONNEAU καὶ
PALONNIER, τὸ μέρος τῆς ἀμάξης ὅπου εἶνε δεμένα τὰ ζυγολούβρια.
PALOT, χωριάτης, βάνυσος. 2) (τεχν.) εἶδος πτυαρίου ἢ λισσῆς.
PALOT, οἷτε, ὀλίγον τι χλωμὸς ὑποχρως.
PALOTAGE, (γεωργ.) αὐλάκιον πρὸς φωτεῖαν ἰσχυροφυλῶν.
PALOTTEUR, σκαφεὺς μεταχειριζόμενος palot.
PALFABLE (καὶ ἐπίθ. -EMENT), ἐπίθ. ψηλαφητός. §. ὁλοφάντος.
PALPATION, ἡ διὰ τῆς παλάμης ἐπαφή.
PALPE, θ. κεράτιον ἐντόμου.
PALPEBRAL, κ. ὁ τῶν βλεφάρων.
PALPEBRE, κ. βλεφαρῶν.
PALPER, ῥ. ψιλαφῶ, χειρομαλάσσω.
PALPITANT, κ. παλλόμενος. ἀσπαίρων.

PANPITATION, θ. παλμός, καρ-
διοκτύπη.
PANPITER, ρ. ἔχω παλμούς, καρ-
διοκτυπώ. σπέρταριζω.
PANPOUET, (ζυθωπός) χονδρο-
ειδής, πατατούρας.
PANPEUX, EUXE, τελματώδης.
2) τῶ-
PANUDICOLE, ἐπὶ θ. τελματοδιδαι-
νός.
PANUDIER, ἐργάτης ἀλοπηγίου.
PANUDINE, θ. εἶδος κογχυλίων
κοινοπύχων.
PANER, ρ. λιγόνομαι, λειποθυμῶ.
|| — de rive, ξεκαρδιζομαι (ἀπὸ
τῆς γέλιου).
PANISON, θ. λειποθυμία.
PANPE, θ. φάλλον σίτου κτλ.
PANPHILET, φυλλάδιον σατυρικόν.
PANPHILETAIN και (ἐφευτελ.)
PANPHILETIER, συγγραφεὺς σα-
τυρικῶν φυλλάδιων.
PANPLEMOUSSE, θ. εἶδος πορτο-
καλλέας.
PANPRE, κληματὶς ἀμπελίου με-
τὰ φύλλα της, ὄσχος.
PAN, ποδιά φορέματος. S. μέρος
τοῦ μανδύου τοῦ τοῦ.
PANACHEAU, ἡ οὐρά τοῦ φυστικοῦ.
PANACHE, θ. πανάκια.
PANACHE, πτεροβύσανος, σεργού-
ται.
PANASCHER και Se —, ρ. ποικίλ-
ναι φλεβοειδῶς (καθὼς μερι-
κὰ ζῷα), παρδαλίζω. || (ἡ πθ.
μετ.) ὡς ἐπὶ θ. θυσανωτὸς ἡ
τραυματοποιεῖται.
PANASCHIER, ὁ κατασκευάζων ἡ
πυλῶν πτεροβυσάνους.
PANASCHURE, θ. ποικίλμα χρωμά-
των ἄνθους ἡ φύλλου ἡ καρποῦ.
PANADE, θ. ψωμί σοῦπα.
PANADER (se —), ρ. καμαρόνω
(τὸν τὸ παῖν).
PANAGE, βόσκημα χοίρων εἰς δά-
σος.
PANAS, δαυκί, χαθοῦτσι, (φυτ.).
PANARD, (ἵππος) βλαισόπους.
PANAPIS, παρωνυχίς, τριγυρή-
της, (πόνεμα εἰς τὸ δάκτυλον).
PANAPENES, τὰ Παναθήναια.
PANALIERES, εἶδ. κραιμολαχάνε.
PANALITE, θ. δημοποίησις τοι-
μολαχάνε. S. (εἰρων.) φυλλο-
κόκκα.
PANACH, παγκράτιον, (ἀγώνι-
σμα τῶν παλαιῶν).

PANDICTES, θ. πλθ. οἱ Πανδέκται,
— Δίγιστα, συλλογὴ νόμων.
PANDEMONIUM, πανδαιμόνιον.
PANDICULATION, θ. τέντωμα, σκρο-
δίνυμα.
PANDOUR ἡ **PANDOURE**, κρατιώ-
της Οὐγγρου. S. (συνδχ.) ἀ-
γροῖκος, βάνουσις.
PANEGYRIQUE, πανηγυρικός (λό-
γος), ἔπαινος.
PANEGYRISTE, πανηγυριστής (ἐ-
παινέτης) τινας.
PANER, ρ. κουκίζω (τὸ ὕψην
κτλ.) με ψωμί. S. μουσχεύω
ψωμί εἰς τὸ νερόν.
PANEREE, θ. (μιά) παναιρεία, ἕνα
καλῶν (πορικῶν).
PANETIERE, θ. τὸ μέρος (τῶν με-
γάλων οἰκῶν ἡ καταστημάτων)
ὅπου μοιράζεται τὸ ψωμί.
PANETIER, ὁ ἐπὶ (τῆς διανομῆς)
τοῦ ἄρτου.
PANETIERE, θ. ταγάρι βοσκῶν, τα-
γαρτζικα.
PANETON = **BANNETON**.
PANGOLIN, εἶδος νωδῶν τετραπό-
δων τῆς Ἀφρ. καὶ Ἰνδ.
PANIC ἡ **PANICUM**, εἶδος φυτοῦ
(καγγιρίου).
PANICAUT, εἶδος φυτοῦ σκιαδηφό-
ρου.
PANICULE θ. ἡ ἄρα, φύδι φυτοῦ,
ἀντοφίδι.
PANIER, παναίρι, κάνιστρον, κο-
φίνι. καλῶν. S. σιμόλον μελισ-
σῶν.
PANIFIABLE, ἐπὶ θ. ἐπιδεκτικὸς
ἀρτοποιήσεως.
PANIFICATEUR, ἀρτοποιός.
PANIFICATION, θ. ἀρτοποιία.
PANIFIER, ρ. μεταβάλλω (ἀλευ-
ρον) εἰς ἄρτον.
PANIQUE, ἐπὶ θ. πανικός (φόβος),
ὁ χωρὶς αἰτίας. || (οὐς θ.) πα-
νικός φόβος, πανικόν.
PANNAIRE, θ. τὸ σκέπασμα τοῦ
ὕψινομένου μεταξωτοῦ.
PANNE, θ. εἶδος ἀραιῶν βελούδων.
S. πάχος ἐντοσθιδίου χοίρου κτλ.
S. πατέρων τῆς στέγης. S. τὸ
ἀντίθετον τοῦ χονδροῦ ἄκρου τῆς
σφύρας. S. τὸ σκέπασμα τῆς
καθόδου (καταβάθρας) τῶν πλοί-
ων. S. (ναυτ.) mettre (se tenir)
en —, ἀνακωχέω (τὸ πλοῖον),
στήνω εἰς τὰ πανιά. S. (μετορ.)
μονοστρόκομαι.

PANNEAU, ἐπιφάνεια λαξευτοῦ λί-
θου. S. φάσμαμα ὁράς κτλ. S.
δίκτυον διὰ λαγωγῶν κτλ.
PANNEAUTER, ρ. στήνω διάκτυ-
μα (διὰ λαγωγῶν κτλ.).
PANNEU, ρ. κοῦνίτιον μεταλλινόν
ὄγκον διὰ τοῦ κολλαπτήρας (pneu-
me) τῆς σφύρας.
PANNEBESSE, θ. λίθος λαξευτός
ἡ πλίνθος τοῦ ὁποῖου τὸ μακρό-
τερον μέρος τίθεται εἰς τὴν ὀ-
ψιν τοῦ τοίχου.
PANNETIERE, θ. = **BLATTE**.
PANNETON, τὸ κάτω μέρος τοῦ
κλειδιού. S. εἶδος πινακιώτης.
PANNICULE, (ἀνατ.), ὕμην μεμ-
βρανώδης. S. δερμα περικαλύ-
πτων τὰ νέα κέρματα τῶν ἐλάφιων
κτλ.
PANNIFORME, ἐπὶ θ. (βεν.), ὁμο-
νοειδής.
PANNOIR, σφυρίον πρὸς σχηματι-
σὸν τῶν κεφαλῶν τῶν καρφιδίων.
PANNOSCHAU, θυρεὸς παραστήμων.
PANNUS, (χειρουργ.) κηλὶς (πᾶν-
να) εἰς τὸν ὀφθαλμόν.
PANORAMA, πανόραμα, εἰκὼν
περιστάσεως ἐν κύκλῳ τὰ ἀν-
τικείμενα.
PANOUFLE, θ. κομμάτι προβίης
μετὰ τὸ ὅποιον ἐνδύουσιν τὰ ξυλο-
πέδιλα.
PANOUH, τὸ ἀστέχυον τοῦ ἀρα-
βοῦτου.
PANSAGE, ἴδε **PANSEMENT**.
PANSARD, E, γάερων, προγάρω,
κοιλαρᾶς.
PANSE, θ. κοιλία. (κυρ. καὶ με-
γμ.). || une d' — a, τὸ στερογ-
γῶλον μέρος τοῦ α.
PANSEMENT, τὸ οὖς τοῦ —
PANSER, ρ. ἀλλάζω (θεραπεύω)
πληγὴν. S. τιμαρῶν (ἵππων).
PANSER = **PANSARD**.
PANTALON, περισκέλις, πανταλό-
νι. S. γιλοῖον πρόσωπον τοῦ Ἰ-
ταλ. θεάτρου.
PANTALONNAGE, θ. βωμολοχία.
πλαστή χαρὰ (λύπη κτλ.).
PANTELAN, E, ἀσθμαίνων, ἀ-
σπάρων.
PANTENNE (en —), ναυτ., ἄνω
κάτω.
PANTHEISME, πανθεϊσμός, σύμφε-
μα τῶν φρονούντων θεὸν τὸ πᾶν.
PANTHEISTE, ὁ φρονῶν θεὸν τὸ
πᾶν.

PANTHÉON, πάνθεον, ναὸς ὅλων τῶν θεῶν.

PANTHÈRE, θ. πάνθηρ, (ζ.).

PANTIÈRE, θ. δίκτυον ὄρθιον διὰ πτηνῶν.

PANTIN, κοῦκλα ἀπὸ χαρτῶν.

PANTINE, θ. δέμα ὀρισμένου τινὸς ἀριθμοῦ πασμάτων νήματος.

PANTINER, ῥ. δερματίζω πολλὰ πᾶσματα ὁμοῦ.

PANTOIS, ἐπιθ. (παλ.) ἀπομαίνων. (συνθ.) ἐκστατικός.

PANTOMIME, ὑποκριτὴς διὰ χειρωνακίων μόνον, παντομίμος. S. (θ.) τὸ ἔργον (ἢ ὑπόκρισις) τοῦ παντομίμου. || (ἐπιθ.) = τῶν-
PANTOMIMIQUE, ἐπιθ. παντομιμικός.

PANTOUFE, θ. παπούτσι συρτόν, εὐμαρίς.

PANTOUFLER, ῥ. δμιλῶ ἄλλ' ἄντ' ἄλλον, φλυαρῶ, παραλογίζομαι.

PANTOUFLERIE, θ. παραλογισμός, φλυαρία.

PANTOUFLIER, ὁ πολλῶν ἢ κατασκευάζων ἢ φορῶν συνήθως εὐμαρίδας. S. (συνεκχ.) οἰκουρῶς.

PANULÉ, ἐε, (χειρουργ.), ὁ ἔχων χρώμα κόρας ψωμίου, αἰθοκίτρινος.

PAON (πρω. PAN), ταῦς, παγῶνι, (πιν.). S. εἶδος ψυχῆς (πεταλούδας). S. εἶδος ἰχθ. (λάβρακος).

PAONNE, θ. τὸ θηλυκὸν τοῦ παγωνιοῦ.

PAONNEAU, μικρὸν παγωνιοῦ, παγωνάκι.

PAPA, λέξις τῶν παιδίων, μπαμπά.

PAPAI, π, ὁ τοῦ Πάππα, παπικός.

PAPAUTÉ, θ. ἡ παπική ἀξία.

PAPAYÉACÉ, ἐε, (βεν.), μηχανοειδής.

PAPAYE, θ. ὁ καρπὸς (εἶδος κολοκύνθης ἢ χειμωνικοῦ) τοῦ-
PAPAYEN, δένδρον καρποφόρον τῶν Ἰνδ.

PAPÉ, ὁ Πόππας.

PAPÉGAÏ, ποὺλὶ χάρτινον διὰ σημᾶσι. S. εἶδος ψιττακοῦ, παπαγάλος.

PAPÉLARD, π, ὑποκριτὴς (εὐλαβίας). || (ἐπιθ.) ὑποκριτικός.

PAPELARDISE, θ. ὑπόκρισις (εὐλαβίας).

PAPELINE, θ. = POPELINE.

PAPERASSE, θ. ἔγγραφον ἄχρηστον, παλῆχάρτον.

PAPERASSER, ῥ. σκαλίζω ἢ μουτζουράνω ἄχρηστα ἔγγραφα.

PAPERASSERIE, θ. σωρεία χαρτιῶν (ἔγγραφων) ἀχρήστων, παλαιοχαρτολογία.

PAPERASSIER, ὁ συνάζων καὶ φυλάττων ἄχρηστα ἔγγραφα.

PAPERSE, θ. γυνὴ χρηματίζουσα (καθὼς λέγουσι) πάππας.

PAPERETIE, θ. χαρτοποιία, -ποιεῖον. S. εἶδος χαρτοφυλακίου μὲ ὅσα χρειάζονται διὰ γράψιμον.

PAPERETIER, ἐε, χαρτοποιὴς, -πώλης.

PAPIER, χαρτί. S. ἔγγραφον.

PAPILIONACÉ, ἐε, (ἀνθος) πεταλούδοειδὲς (καθὼς τῆς κουκιῆς κτλ.).

PAPILLAIRE, (ἀνατομ.), ῥαγοειδής.

PAPILLE, θ. (ἀνατομ.) κοτυληθῶν.

PAPILLE, ἐε, καὶ

PAPILLEUX, EUSE, ὁ ἔχων κοτυληθῶνας ἢ ἐν σχήματι κοτυληθῶνος.

PAPILLON, πεταλοῦδα. S. (μτφορ.) κούφος (ἄστατος) ἄνθρ.

PAPILLON, ONNE, ἄστατος ὡς ἡ πεταλοῦδα.

PAPILLONNAGE, τὸ οὖς. τοῦ-
PAPILLONNER, ῥ. πετῶ (σάν τὴν πεταλοῦδαν) ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο ἀντικείμενον.

PAPILLOTTAGE, τὸ ἀκούσιον ἀνοικοκλείσιμον τῶν ὀφθαλμῶν, σκαρδαμυγμός. S. στιλπνότης εἰκότος θαμβόνουσαν τὴν ὄρασιν. S. κατασκευὴ σγουράν.

PAPILLOTE, θ. σγουρὸν ἢ ζαχαρωτὸν εἰς τὸ χαρτί.

PAPILLOTER, ῥ. ἀνοικοκλείω συχὰ ἢ ἀκοντὶ τὰ μμάτιά μου, σκαρδαμύσσω. S. θαμβόνω διὰ τῆς πολλῆς στιλπνότητος. S. κατασκευάζω σγουρά.

PAPILLOTS, κηλίδες τοῦ δέρματος τῶν πασχόντων ἐρυθρίν.

PAPISME, παππισμός.

PAPISTE, παππιστής.

PAPONGE, θ. ἀγγούριον γωνιώδες.

PARYTHACÉ, ἐε, παπυροειδής (χαρτοειδής).

PARYTHÈRE, ἐπιθ. παπυροφόρος.

PARYTHIFORME, ἐπιθ. = PARYTHACÉ.

PARYTHUS, πάπυρος (ὁ Αἰγυπτιακός).

PAQUAGE, τὸ οὖς. τοῦ PAQUER.

PAQUER, θ. (τὸ) πᾶσχα (τὸ Νομικόν). || (πλθ.) τὸ χριστιανικόν. || — PAQUERIES, ἡ Κυριακὴ τῶν Βαθίων. || — closes, ἡ — τοῦ θωμά. || — fuive ses —, μεταλαμβάνειν (τῶν θεῶν μυστηρίων).

PAQUEBOT, πλοῖον (ταχυδρομικόν).

PAQUER, ῥ. στοιβάζω παστὴν παστῶν.

PAQUERETTE, θ. ἀσπροκόλινδον, μαργαρίτα.

PAQUEROLLE, θ. εἶδος μαργαρίτας (ἀνθους).

PAQUET, δέμα, δέσμη, φάκελος. S. (τυτγρφ.) σειραὶ χοιρίων δειμέναι μὲ σπάγον.

PAQUETAGE, τόλιγμα τῆς σκευῆς τοῦ ἵππειας, (κυρ. οὖς. τοῦ-
PAQUETER, ῥ. εὐχρηστός. τοῦ PAQUETIER.

PAQUETIER, (τυτγρφ.), ὁ κήμων ραφικός.

PAQUEUR, ὁ παστῶν (ροιδῶν) ὀψάρια.

PAR, (πρθ.), διά. ἀπὸ. ὑπὸ. κατὰ. || — par-ci par-là, τῆδε κακεῖσε, ἐνθεν κακεῖθεν. S. καὶ ποῦ καὶ ποῦ. || — par trop, κατὰ πολλὰ.

PARABOLE, θ. παραβολή.

PARABOLIQUE (καὶ ἐπὶ ῥ. — KOMETE), ἐπιθ. (γεωμετρ.) παραβολικός.

PARACHÈVEMENT, τελειοποίησις.

PARACHEVER (τὸ κτῆς παραλήγει) τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ε), ῥ. (παλ.), τελειοποιῶ.

PARACHUTE, μηχανὴ ἀμβλύνουσα τὴν ὀρμὴν τῶν καταπιπτόντων σωμάτων, (ἰδίως) καταδύσθρα τῶν ἀεροναυτῶν.

PARACLET, ὁ Παράκλητος.

PARADE, θ. ἐπίδειξις. S. (τρατ.) παράταξις (πρὸς ἐπιθεωρηταίαν).

PARADER, ῥ. κάμνω ἐπιδείξιν ἐπιδείκνυμι.

PARADIÈRE, θ. εἶδος δεικτοῦ.

PARADIS, (ὁ) παράδεισος.

PARADISIEN, εἶδος πτηνῶν, παραδεισίον.

ΠΑΡΑΔΟΧΑΙ, **π.** παράδοχος.
 ΠΑΡΑΔΟΧΗ, παραδοχολογία.
 ΠΑΡΑΡΗ ή ΡΑΡΑΡΗ, μονοκον-
 νηλιά, μονογραφία.
 ΠΑΡΑΡΗ ή ΡΑΡΑΡΗ, **ρ.** υπο-
 γράφω με μονοκονδυλιά, μονο-
 γραφία.
 ΠΑΡΑΡΗ, προτεχεισμάτιον κατά
 το πύρρος εις τα υαλουργεία.
 ΠΑΡΑΡΗ, παραλία προσπλευσίμος.
 ΠΑΡΑΡΗ (παλ.) καταγωγή.
 ΠΑΡΑΡΗ, (γεωργ.), σκάψιμον της
 γης πρὸ τοῦ χειμῶνος. **§.**
 (τεχν.) ἐπεξεργασία τῶν ξύλων
 τοῦ ναυπηγουμένου πλοίου (τῶν
 ναυπηγοζευγμένων μεταλλίων
 κτελ.).
 ΠΑΡΑΡΗ, (ναυτ.) πρόσδολοι τοῦ
 πλοίου κατὰ τῶν πάγων.
 ΠΑΡΑΡΗ, παράγραφος. **||.**
 comme à paragraphe, νομι-
 μός, δικηγόρος (εἰρων.).
 ΠΑΡΑΡΗ (Ἰσπαν.), **θ.** ἀντα-
 γράφη.
 ΠΑΡΑΡΗ, **ρ.** (τεχν.), φουσά-
 τος, ὕλον (εἰς τὰ υαλουργεία).
 ΠΑΡΑΡΗ, **θ** φουσάτῶν τὴν ὕ-
 λην εἰς τὰ υαλουργεία.
 ΠΑΡΑΡΗ (parais; paraisais;
 paraitrai; parus; paru), **ρ.** φαί-
 νωμα, φαντάζω.
 ΠΑΡΑΡΗ, τὰ Παραλειπόμε-
 να (τῶν Βασιλεῶν τῆς Π. Γ.).
 ΠΑΡΑΡΗ, ἐπιθ. ὁ ἀνέγκων
 τὴν-
 ΠΑΡΑΡΗ, **θ.** (ἀστρ.) ἀνέγκων
 τὴν-
 ΠΑΡΑΡΗ, ἐπιθ. παραλλήλως
 ὁμοῦ, παράλληλος. **§.** (οὐδ.)
 ὁ παράλληλος (κύκλος) ἢ ἡ
 παράλληλος (γραμμή). **2)** πα-
 ράλληλος, σύγκρισις.
 ΠΑΡΑΡΗ, ἐπιθ. ἐκ πα-
 ράλλου, παραλλήλως.
 ΠΑΡΑΡΗ, (γεωμ.), πα-
 ράλληλος πεδόν.
 ΠΑΡΑΡΗ, τὸ παράλληλον
 τῶν γραμμῶν.
 ΠΑΡΑΡΗ, παραλληλό-
 γισμός.
 ΠΑΡΑΡΗ, **ρ.** παραλύω.
 ΠΑΡΑΡΗ, **θ.** παραλύω.
 ΠΑΡΑΡΗ, ἐπιθ. παραλυτικός.
 ΠΑΡΑΡΗ, προφυλακτικόν (μη-
 χανισμὸς ἢ σκέπασμα) κατὰ τῆς
 ὁδοῦ.
 ΠΑΡΑΡΗ, τύπος, ὑπόδειγμα.

§. διζυμάντι ἢ μαργαριτάρι χω-
 ρίς ἐλάττωμα. **§.** εἶδος τυπο-
 γραφικῶν χαρακτῆρων.
 ΠΑΡΑΡΗ, τὸ οὐς. τοῦ-
 ΠΑΡΑΡΗ, **ρ.** (τυπογρ.), ἐξί-
 σάξω πρὸς ἀλλήλους τοὺς ἀνι-
 σόμενους χαρακτῆρας.
 ΠΑΡΑΡΗ, **π.** ὁ στολίζων, φαντα-
 κτερός.
 ΠΑΡΑΡΗ, εἶδος προμαχῶνος, πα-
 ραπίτσμα, ταμπουρί.
 ΠΑΡΑΡΗ, ΠΑΡΑΡΗ, ὅδε ΡΑ-
 ΡΑΡΗ, -ΡΗ.
 ΠΑΡΑΡΗ, ἐπιθ. πλθ. (bi-
 ens), τὰ ἐξώπροικα (τῶν ὁποίων
 ἐπιφυλάττει εἰς ἐαυτὴν ἢ γυνή
 τὴν διαχειρίσιν).
 ΠΑΡΑΡΗ, **θ.** παράφρασις.
 ΠΑΡΑΡΗ, **ρ.** παραφράζω.
 ΠΑΡΑΡΗ, παραφραστής.
 ΠΑΡΑΡΗ, σκιάς (ὁμπρέλλα) διὰ
 τὴν βροχήν.
 ΠΑΡΑΡΗ, **θ.** παρασίτηνον, ἔμ-
 φαντις διπλῆς σελήνης.
 ΠΑΡΑΡΗ, οὐδ. καὶ ἐπιθ. παρὰ-
 σιτος.
 ΠΑΡΑΡΗ, σκιάς (ὁμπρέλλα) διὰ
 τὴν ἥλιον.
 ΠΑΡΑΡΗ, συγγραφεὺς συν-
 τάξας -
 ΠΑΡΑΡΗ, πλθ. ἐρμηνεῖαι σύν-
 τομοι νομικῶν ὅρων.
 ΠΑΡΑΡΗ, μηχανισμὸς κατὰ
 τῶν κεραυνῶν, ἀλεξικέραυνον.
 ΠΑΡΑΡΗ, παραπέτασμα κατὰ
 τοῦ ἀνέμου.
 ΠΑΡΑΡΗ! (ἐπιφών.) μὲ τὸν Θεόν!
 μὲ τὴν πίστιν μου!
 ΠΑΡΑΡΗ, ὁ ὅσος κλειστόν, παράδει-
 σος. **§.** στάνη (διὰ πρόβατα).
 μάνδρα. **§.** μέρος περιφρα-
 γμένον εἰς τὴν παραλλαν δι' ὁ-
 στριοτροφεῖον, ἀλοπήγιον κτλ.
§. (στρατ.) συγκρότημα κανο-
 νισμῶν μετὰ τῆς ἀποσκευῆς των
 ἢ τὸ μέρος ὅπου τοποθετοῦνται.
 ΠΑΡΑΡΗ, ἐπικουρικός προσδάτων
 εἰς γῆν καλλιεργήσιμον. **§.**
 τοποθέτησις τῶν ὁρειδίων ἐν-
 τὸς τοῦ ὁστριοτροφεῖου.
 ΠΑΡΑΡΗ, = MATTEAU.
 ΠΑΡΑΡΗ, ἐπιθ. (κηματολό-
 γιον) τμηματικόν.
 ΠΑΡΑΡΗ, **θ.** μικρὸν μόνιον (τε-
 μάχιον), ψῆγμα (χρυσὸν κτλ.).
 ΠΑΡΑΡΗ, ἐπιθ. κατὰ τμή-
 ματα (τεμάχια).

PARCELLE, **ρ.** διαιρῶ εἰς μικρὰ
 τεμάχια, κερματίζω.
 PARCE-QUE, (σύνδ.), διδοί.
 PARCEMENT, μεμβράνα (διὰ γρά-
 ψιμον), περιγραφὴς (χάρτης).
 PARCEMENTIER, **θ.** ἐμπόριον καὶ
 ἐργοστάσιον περιγραφῶν (μεμ-
 βρανῶν).
 PARCEMENTIER, ὁ πωλῶν περιγα-
 μηνάς (μεμβράνας).
 PARCEMENT, **θ.** γλισχρότης, σκιν-
 πίδα, ἄκρα φειδωλία.
 PARCEMENTIER, EUSE, εἰς ἄκρον
 φειδωλίας, σκινπίδα.
 PARCEMENT, **ρ.** διατρέχω, περι-
 τρέχω.
 PARCEMENT, δικαίωμα τοῦ δόσκειν
 ἀκυλῶτως.
 PARCEMENT, τὸ παραπάνω, τὸ
 ἐπιμέτρον (ὀψωνίου). **§.** ἐπα-
 νομόριον.
 PAR-DEVANT, πρὸθ. ἐνώπιον.
 PARDE, κατ' ἀποκοπ. ἀντι-
 PARDEU ἢ PAR DIEU, (ἐπιφών.),
 μὲ τὸν Θεόν.
 PARDEU, συγγνώμη, συγχώρησις.
 PARDEMENT, ἐπιθ. συγγνώμης,
 συγχωρητικός.
 PARDEMENT, **ρ.** συγχωρῶ.
 PARDEU, πλθ. οἱ στοργγυλοὶ λή-
 θαι οἱ προσαρτώμενοι εἰς τὸν
 κάτω γυρὸν τοῦ δικτύου.
 PARDEU, EILLE, (ἢ ἐπὶ ῥ.) -EMENT,
 τοιοῦτος (ὁσος), ὁμοιος. **||.** (οὐδ.)
 la pareille, ἡ ταυτοπάθεια.
 PARDEU, **θ.** εἶδος βαφικοῦ λει-
 χνός, (ἄλλ.) ORSEILLE.
 PARDEMENT, στολίδι. ἐπιπόνημα
 τῶν χειρῶν (τῶν στρατιωτῶν
 κτλ.). **§.** (οὐκὸς) ἡ ὄψις πί-
 τρας (θυροφύλλου κτλ.).
 PARDEMENT, **ρ.** τολίζω μὲ pa-
 cement.
 PARDEU, **π.** συγγενής. **||.** (πλθ.)
 οἱ γονεῖς.
 PARDEMENT, παλ. ἀντι-
 PARDEU, **θ.** συγγένεια. **§.** συγ-
 γενολογία (ὄν).
 PARDEMENT, **θ.** παρίνοσις.
 PARDEU, **ρ.** στολίζω. **§.** ἀπο-
 κρούω.
 PARDEU, γνωμοδότησις ἐμπόριον
 περὶ ἐμπορικῶν ζητημάτων.
 PARDEU, **θ.** (ιατρ.), πάρεσις, εἴ-
 δος παραλύσεως.
 PARDEU, **θ.** ἀνεγρία.
 PARDEU, **ρ.** βραδυμὴ ὡς-

PARASSEUX, EUSE, ὀκνηρὸς, ἀκμαστής.

PARBUR, (ἐν γέν.) ὁ σολίζων (καλιπλίζων), (ἰδιαιτ.) ὁ ἐπεξεργαζόμενος τὰ τεχνουργήματα (ἢ ἰδίως) τὴν ἐρέαν.

PARFAIRE, ῥ. τελειοποιῶ, ἐξεργάζομαι.

PARFAISEUR, ὁ κατασκευάζων τὰ ὑφαντικὰ κτένια.

PARFAIT, **E**, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -EMENT, ἐντέλής.

PARFILAGE, τὸ οὖσ. τοῦ -

PARFILER, ῥ. ξεφτῶ, παραλύω.

PARFILURE, **Θ**. χρυσάφι ξεφτισμένον, (ἐν γέν.) ξέφτισμα.

PARFOIS, ἐπὶ ῥ. ἐνίοτε.

PARFONDRE, **Θ**. συσσωματῶ (συγχωνεύω) τὰ χρώματα τοῦ σμάλτου μετὰ τὴν ὕλην.

PARFOURNIR, ῥ. συμπληρῶ, ἀναπληρῶ.

PARFUM, μυρωδιὰ, εὐωδιὰ. **Σ**. μυρωδικόν.

PARFUMER, ῥ. μεταδίδω εὐωδιάν, εὐωδιάζω. καπνίζω (πρὸς καθαρισμόν). **||** **se—**, ἀλείφωμαι ἢ καπνίζομαι μετὰ μυρωδίας.

PARFUMERIE, **Θ**. τὸ ἔργον (ἢ τέχνη) ἢ τὸ ἐμπόριον τοῦ -

PARFUMEUR, **EUSE**, μυρεψὸς ἢ μυροπώλης.

PARFUMON, πύρρυνον πρὸς κάπνισμα (γραμμῶν κλπ.), καπνιστήριον.

PARPHIE ἢ **PARÉLIE**, παρήλιον, ἔμφαικος διπλοῦ ἡλίου.

PARI, στοιχημα.

PARIA, εἰλω (ῥύφτος) τῶν Ἰνδιῶν.

PARIADE, **Θ**. (κυνηγ.) ζευγάριον τῶν περδίκων καὶ ὁ καιρὸς καθ' ὃν ζευγαροῦνται, καὶ αὐτὰ αἱ οὕτω ζευγαρωμένα.

PARIER, ῥ. στοιχηματίζω.

PARIÉTAIN, **Θ**. ἐλξίνη, ἀνιμώχριον, ποτηροπλῦτης, (φυτ.).

PARIÉTAL, **AL**, (ἢ ἐπὶ ῥ.) -EMENT, (ἀνατομ.), ὁ τῶν κοκκάλων τοῦ κρανίου. **||** (ἀνατομ.), τὰ κόκκαλα τὰ συγκροτοῦντα τὸ κρανίον.

PARIEUR, **Θ** στοιχηματίζων.

PARISÉTIE, **Θ**. εἶδος φυτοῦ (ἀσφαρχειοῦδος), *λυκάγχη.

PARISIS, ἐπὶ ὁ νόμισμα κοπτόμενον τὸ πάλαι ἐν Παρίσι.

PARISTILLABIQUE, ἐπιθ. (Γρμτ.), ἰσοσύλλαβος.

PARITÉ, **Θ**. ὁμοιότης, σύγκρισις.

PARJURE, ἐπιθ. ἐπιρκός. **Σ**. (οὖσ.) ἐπιρκία.

PARJURER (**se—**), ῥ. ἐπιρκῶ.

PARLAGE, ἀδολεσχία.

PARLANT, **E**, ὁ λαλῶν ἢ ὡς ἂν νὰ λαλῇ.

PARLEMENT, σύγκλητος ἢ δικαστήριον τὸ πάλαι τῆς Γαλλίας. **Σ**. (συνθ.) σῶμα νομοθετικόν, βουλῆ.

PARLEMENTAIRE, ἐπιθ. ὁ τῶν βουλῶν, βουλευτικός. **2)** (οὖσ.) ἀπεσταλμένος εἰς τὸν ἐχθρὸν μετὰ προτάσεις.

PARLEMENTER, ῥ. διαπραγματεύομαι περὶ συνθήκης.

PARLER, ῥ. λαλῶ, ὁμιλῶ. **Σ**. (ὡς οὖσ.) τὸ λέγειν, ἢ ὁμιλία ἢ ἡ προφορὰ.

PARLEUR, **EUSE**, ὁ λαλῶν (πολλὰ ἢ καλὰ).

PARLOIR, ἐντευκτήριον (μοναστηρίου), δωμάτιον πρὸς ἀντάμωσιν τῶν ξένων.

PARMESAN, τυρὶ τῆς Πάρμας.

PARMI, (πρόθ.), μεταξὺ, ἀναμεταξύ.

PARODIE, **Θ**. παρωδία.

PARODIER, ῥ. παρωδῶ.

PAROISTE, συγγραφεὶς παρωδιῶν.

PAROI, **Θ**. τοῖχος (κάμαρας). τὰ ἐσωθεν πλάγια κοιλώματος.

PAROIR, ἐργαλεῖον (συρὶ κοπτερὴν) τοῦ βρελλοποιοῦ (τοῦ λεβητοποιοῦ κτλ.) πρὸς ἐπεξεργασίαν τοῦ ἔσωθεν τῶν βαρελλίων κτλ.

PAROISSE, **Θ**. ἐνορία (ἐφημερίου).

PAROISSIAL, **E**, ἐνοριακός.

PAROISSIEN, **ENNE**, ἐνορίτης (ἐφημερίας). **||** (οὖσ. ἀρσ.) βιβλίον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας.

PAROLE, **Θ**. λέξις, λόγος. τὸ λαλεῖν. **Σ**. ὑπόσχεσις. **Σ**. σύνθημα. **||** **porter la—**, ὁμιλῶ ἐκ μέρους ὁμηγύρεως.

PAROLI, (εἰς τινα χαρτοπαίγνιον) τὸ διπλοῦν τοῦ πρώτου ποσοῦ.

PARONOMASIE, **Θ**. παρωνομασία.

PAROTIDE, **Θ**. παρωτίς.

PAROULIE, **Θ**. παρούλη.

PAROXYSME, περίοδος (νόσου), παροξυσμός.

PARPAIGNE, **Θ**. ἢ **PARPAIN**, (ἀϊκοδ.), πέτρα κατέχουσα ὅλον τὸ πλάτος τοῦ τοίχου καὶ ἔχουσα ἐπομένως δύο ὀφεις. **Σ**. πέτρα χρησιμεύουσα ὡς ὑπόθεμα ἐκ λίνου διαφράγματος.

PARPINE, **Θ**. (οἰκοδ.) ἄκρα σάνδος ἐντεταχισμένη πρὸς συγκράτησιν τοίχου.

PARQUE, **Θ**. Μοῖρα (θεότης τῆς μυθολογ.).

PARQUER, ῥ. κλειῶ ἐντὸς περικύλου, μακρῶς. **Σ**. κοπρῶς ἀγρὸν διὰ μακροσμένων ζώων.

PARQUET, τὸ ἐντὸς τῶν δρυῶν κτλ. τοῦ δικαστηρίου. **Σ**. τὸ γραφεῖον τοῦ εἰσαγγελέως (τῶν κλητῶν κτλ.). **Σ**. σανιδώμα ἐδάφους κολλητὸν, ἀσάρκον.

PARQUETAGE, ἡ ἔργασία τοῦ κολλητοῦ σανιδώματος.

PARQUETER (διπλασ. τὸ πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. σανιδῶν μετὰ parquet.

PARQUETERIE, **Θ**. τὸ ἔργον τοῦ -

PARQUETEUR, σανιδωτῆς κολλητοῦ σανιδώματος.

PARQUIER, φύλος μακροσμένων ζώων. **Σ**. ἀλιεὺς ἰχθυοτροφείων.

PARRAIN, ἀνάδοχος, νοννός.

PARRAINAGE, κουμπάρη.

PARROISIE, πατροκτόνος, πατραλοία. **Σ**. πατροκτονία.

PARSEMENT, **Θ**. (ναυτ.) τεμάχιον ὑφάσματος βουτηγμένον εἰς ῥαπτοὺν κατράνι καὶ προσαρμυζόμενον εἰς τὰς χαραγμαῖδας τοῦ σκάφους.

PARSEMER, ῥ. σκορπίζω τῇδε καὶ κείσε, στρώνω (μετὰ κλάδα κτλ.).

PARTE, (δινμ.) κῆμα.

PARTE, **Θ**. μερίς, μερίδιον, μέρος. **||** **faire ou donner—**, κοινά ποιεῖν (εἰδῆσαι). **||** **billet de faire—**, προσκλητήριον γάμου (ἢ εἰς κτλ.). **||** **faire lit à—**, κοιμᾶται χωριστά. **||** **en mauvaise (en mauvaise)—**, ἐπὶ καλοῦ (κακοῦ). **||** **de en—**, πέρα - πέρα. **||** **à—**, κατὰ μέρος. **Σ**. ἐκτός, ἐξαιρουμένου. **||** **à part moi**, κατ' ἐμαυτὸν.

PARTAGE, μερισμός, διανομή, μερισμὰς, μερίδιον, διχοψήφια.

μετακομιδὴν (transit) ἐμπορευμάτων.

PASSE-DIX, εἶδ. παιγνιδίου με τρεῖς κόβους.

PASSE-DROIT, χάρις γινομένη εἰς τινα παρὰ τὴν τάξιν ἢ τὸ δικαίον.

PASSE-FLEUR, θ. εἶδ. ἀνθους (ἀνεμώνης).

PASSÉE, θ. (κυνηγ.), ἡ ἀπὸ τοῦ δάσους εἰς τὴν πεδιάδα μετάβαισις τινῶν πτηνῶν καὶ τὸ ἐπὶ τούτῳ δίκτυον. §. ἡ διὰ τῶν μίτων τοῦ στήθους διάβασις τῆς ὑφαντ. κερκίδος.

PASSE-FLEUR, θ. ἀνεμώνη, (ἔνθ.).

PASSE-LACET, = PASSE-CORDON.

PASSEMENT, σειρήτι, οὐία, (Τ.) οὐλαμας.

PASSEMENTEN, ρ. βάλλω (ρολλίζω μὲ) σειρήτια.

PASSEMENTIER, θ. τὸ ἔργον τοῦ-PASSEMENTIER, ἐνθ. ὁ κατασκευάζων ἢ πωλὼν σειρήτια κτλ.

PASSE-MÉTIL, σμιγάδι σίτου καὶ (ἐνθ. τρίτου) σήκαλης.

PASSE-PAROLE, ἡ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα κοινοποιήσις τοῦ συνόμιματος.

PASSE-PARTOUT, κλειδί ὅμοιον μὲ ἄλλο διὰ τὴν αὐτὴν θύραν ἢ τὸ αὐτὸ διὰ πολλὰς.

PASSE-PASSE (TOUR DE—), ἔργον θαυματουργοῦ, (Τ.) χοκκαμπάζ-λίκι.

PASSE-PEINTRE, εἶδος ἀνθους (ρόδου καὶ ἐμπέτρου).

PASSE-PEULE, εἶδος λεπτοτάτου σιδηροῦ σύρματος.

PASSE-PIED, εἶδ. χοροῦ χοροῦ.

PASSE-PIERRE, θ. κρήταμον, (φ.).

PASSE POIL, γαιετάνη ἢ φτίλι διὰ τὰς ῥαφάς.

PASSE-PORT, διαβατήριον.

PASSEN, ρ. διαβαίνω, διέρχομαι. παρέρχομαι. ἐμβαίνω. μεταβαίνω. ὑπερβαίνω. || (μτδ.) διαδιδάσκω. διαπορθμαίω. (κοιν.) περνῶ. §. (τεχν.) ἀργάζω. §. κάμνω συμβόλαιον. §. παραβλέπω, συγχωρῶ. §. (μσ.) μαραινόμεαι, ξεθωριάζω. §. (τρτ-πρσ.) συμβαλίνω. §. (μετὰ τοῦ de ἢ τοῦ en) κάμνω χωρὶς (τινος), δὲν μοι εἶνε ἄφικτον. || —une revue (ἢ) en revue, (στρατ.), ἐπιθεωρῶ. || la loi a passée, ὁ νόμος ἐνεκρίθη. || passe!

(φρσ.), ἔστω, δεδοσθω. || en passant, (φρσ.), ἐν παρόδῳ, περραστικῶς. || (ἢ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) παρελθὼν, παρωχημένος (χρόνος). || (ὡς πρόθεσ.) μετὰ, (χρον.).

PASSERAGE, θ. ἰθρίς, λεπίδιον, (φρτ.).

PASSEREAU, σπουργίτι, (πτν.).

PASSERELLE, θ. γέφυρα στενὴ.

PASSERET, = EMEUILLO.

PASSERIE, θ. (τεχν.), ὑγρὸν ὄξινον πρὸς ἐξόγκωσιν τῶν δερμάτων.

PASSEHINE, θ. εἶδος φυτοῦ (θυμελάδας). §. εἶδος πτηνῶν.

PASSERON, σπουργίτης (πτν.).

PASSE-POSE, εἶδος δένδρομολόχας, (φρτ.).

PASSE-TEMPS, διασκεδάσις.

PASSEUR, πορθμεὺς ποταμοῦ, περριματάρης.

PASSE-VELOURS, ἀμάραντος, (φρτ.).

PASSE-VOLANT, ὁ χωρὶς νὰ ᾔνε γρατῶτης μισθοδοτούμενος πρὸς ὄφελος τοῦ ἀξιωματικοῦ.

PASSIBILITÉ, θ. τὸ παθητικὸν τῶν σωμάτων.

PASSIBLE, ἐπιθ. παθητικός. ὑποκείμενος εἰς.

PASSIF, IVRE, παθητικός.

PASSIFLORE, θ. εἶδος ἀνθους, (Τ.) τσάρκιν-φελὲν.

PASSION, θ. πάθος. πάθημα. κλίσις (προσπάθεια) μεγίστη. (ιδιαιτ.) τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ.

PASSIONNEMENT, ἐπίρ. περιπαθῶς.

PASSIONNEN, ρ. σχηματίζω ἐπὶ τὸ περιπαθῆς. || (μσ.) κυριεύω, ὑπὸ πάθους, προσηλαῖμαι περιπαθῶς εἰς τι, παθαίνομαι. || (ἢ πθ. μτχ. ὡς ἐπίθ.) περιπαθῆς.

PASSIVEMENT, ἐπίρ. κατὰ παθητικὴν διάθεσιν, παθητικῶς.

PASSIVETÉ, θ. τὸ παθητικὸν (τῆς ψυχῆς), ἢ παθητικότης.

PASSOIRE, θ. τρυπητὸν, στραγγιστήρι.

PASTEL, εἶδος χρωστικῆς. 2) ἔ-σατις, (φρτ. βαφ.).

PASTENAGUE, εἶδος ἰχθύος, ῥίγη.

PASTÉQUE, θ. χειμωνικὸν, καρποῦ.

PASTEUR, ποιμὴν, βοσκός. 2) παρὰ τοῖς διαμαρτυρομένοις (le-ρενέ).

PASTICHE, ζωγραφία ἢ σφίγμα κατὰ μίμησιν.

PASTILLAGE, μίμημα (κατασκευασμα) ζαχαριωτῶν, *σακχαροῦ γημ.

PASTILLE, θ. μάζα πρὸς μαγειρεύειν, εἶδος ζαχαριωτοῦ.

PASTINAQUE, = PASTENAGUE.

PASTISSON, εἶδος φυτοῦ καλοκαυ-θοειδούς.

PASTORAL, θ. (καὶ ἐπίρ.) —EMMENT, ποιμενικός. || (οὐσ. θ.) ποιήμα (δράμα) ποιμενικόν.

PASTOURAGE, ποιμενισμός, ποιμενίς, βοσκοπούλα.

PAT, λέξις τοῦ ζατρίκου ὅταν ὁ σάχης ἅμα κινήθῃ κυριεύεται.

PAT, (κυνηγ.), τροφή τῶν θηρίων, ὀρνέων καὶ κυνῶν.

PATACHE, θ. ταχύπλοον, λέμβος τῶν τελευταίων. ἡμαξία δημοσίου.

2) εἶδος φύκου ἀπὸ τοῦ ὁποῦ κατασκευάζεται καλὰ.

PATACHON, ὁ διευθυνὼν patache.

PATAGON, νόμισμα ἀργυροῦν τῆς Ἰσπαν.

PATAQU'EST-CE ἢ PAT-A'-QU'EST-CE καὶ

PATAQUI-PATAQUIES, ἡ λέξις τοῦ περὶ τὴν χρῆσιν καὶ προφορὰν τοῦ τελικοῦ τῆς β, ἡλασθησάντων ἐναλλάξ καὶ ὅταν δὲν πρῆν.

PATARAGE, θ. γραψιμὸν ἀχρίων, μουντζούρικις.

PATARAS ἢ (θ.) PATARASSE, (ναυτ.), εἶδος σιδηρᾶς σφηνῆς πρὸς ἀνοιγμα τῶν διαφωγῶν τοῦ πλοῦ πρὶν καλαφατισθῶσι.

PATARD, λιανὸν (παλαιὸν μετρὸν νόμισμα).

PATATE, εἶδος γειωμῆς, πατάτα.

PATAU, θ. χονδροκοπίτης χονδροειδέστατος. || (οὐσ.) σκυλῆ-κι με χονδρὰ πόδια. || αὐτὸ αὐτὸ page pataud, πῆπτιν εἰς τὸ νερόν, καθὼς τὰ σκυλῆ.

PATE, θ. ζύμη, ζυμαρί. §. (μτ-φορ.) φύραμα.

PÂTE, ζυμαρικὸν (μὲ κρέας). §. σπάγμα μελάνης ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ. || —d'ermite, σῆκον ξηρὸν περιέχον ἀμβύδαλον ἢ κάρ-ρον, σῆκον ἡγαρωμένον (κα-θὼς κοινῶς τὰ ὀνομάζουσι).

PÂTE, θ. φαγιτ' (ἀλευρι με χόρ-τα κτλ.) διὰ τὰ οἰκτρόφια ζῶα.

PATHEIN, **INE**, ὑποκριτής, πα-
 ρωγός, φένας, ὑπουλος.
PATHEINAGE, ὑπουλότης, πανουρ-
 γία.
PATHEINER, ῥ. φέρομαι (ἢ μετέρ-
 ρημι τι) πανουργός, ὑπέρχο-
 υμαι, φενάκιζω.
PATHEINER, **HUSE**, ὁ μεταχειρι-
 ζόμενος κολλακίας (πανουργίας)
 ἢ ἐπιτύχη.
PATHELAIRE, ἐπίθ. ὁ ἔχων σχῆ-
 μα λεπάδος.
PATHELE, **ER**, = **PATHELAIRE**.
PATHELLIER, τὸ μαλάκιον τῆς λε-
 πάδος.
PATHELOFORME, ἐπίθ. λοπαδοειδής.
PATHELOITE, λεπάς δορυκτή.
PATHELOIDE, ἐπίθ. λοπαδοειδής.
PATHEMENT, ἐπίρ. προδήλιος,
 προφανός.
PATHENE, **U**, (τὸ ἄγιον) διακρίων.
PATHENOTHE, **U**, τὸ Πάτερ ἡμῶν.
 (πλθ.) κομβολόγιον. **S**. (με-
 τὰ πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα κομ-
 βολογίου, (π. χ.) οἱ φελλοὶ οἱ
 ἐπὶ τὸ γραντίον τοῦ διακίου.
 ἢ τὰ περὶ τὰς κορινθίους ἀρχι-
 τεκτονικά κοσμητικά κτλ.
PATHENOTRIER, ὁ πωλὼν ἢ κατα-
 τεύων κομβολόγια.
PATHEMENT, **E**, προφανής, πασιδῆλος.
 2) (οὐς. θ.) ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιτη-
 γματιῶν φόρος. **S**. διπλωμα ἐμ-
 πόρου, πατέντα.
PATHEMENT, **R**, ἐφοδιάζω μὲ δι-
 πλωμα. **II** (ἢ πθ. μετ. ὡς ἐπίθ.)
 ἔχων διπλωμα (ἐμπόρου).
PATHE (**Δ**εν.), τὸ Πάτερ ἡμῶν.
 (συνδχ.) οἱ χονδρότεροι κόκ-
 κῆ τοῦ κομβολογίου.
PATHE, **R**, συγκολλῶ δέρματα μὲ
 τὴν ἐπὶ τούτῳ κόλλαν. 2) (ἀ-
 νδρ.) τὰ πόδια τοῦ ζώου ἔχουν
 κολλημένην λάσπην. 3) (κη-
 ρα.) τὸ ὁπωρικὸν δὲν ἔχει ζω-
 ῖον (εἶνε ἀλευρώδες).
PATHE, **U**, κρατῆρ(των ἀρχ.) **S**.
 ἀρχιτεκτονικὸν εἰς
 σχῆμα κρατήρος.
PATHE, **U**, πολ. ἀνελ-
PATHE, **ELLE**, (καὶ ἐπίρ.) -
PATHEMENT, πατρικός.
PATHEMENT, **U**, πατρότης.
PATHE, **EUSE**, ζυμώδης, ζυμα-
 ρισμένος. **S**. γανιασμένος. **S**.

(ἐπὶ πολυ. λίθων) ἀμυρὸς, ὁ-
 μιχλώδης.

PATHEOTIQUE (καὶ ἐπίρ. -**EMENT**),
 ἐπίθ. ὁ κινῶν τὰ πάθη, παθη-
 τικός.

PATHOLOGIE, **U**, -**LOGIQUE**, ἐπίθ.
 παθολογία, -λογικός.

PATHOS, ὁδὸν λόγου, ἔμφρασις,
 σιόμος.

PATHELAINE, ἐπίθ. ὁ διὰ τὴν
 κρεμάλαν.

PATHEMENT, ἐπίρ. ὑπομονητι-
 κός.

PATIENCE, **U**, ὑπομονή, καρτερία.
 2) λάπαθον, (φωτ.).

PATIENT, **E**, ὑπομονητικός. 2)
 κατάδικος ἀπαγόμενος εἰς θά-
 νατον.

PATIENTER, ῥ. ἀνέχομαι καρτε-
 ρικῶς, ὑπομένω.

PATIN, εἶδος ὑποδημάτων (κρη-
 πίδων) διὰ τὸ ἐπὶ τοῦ πάγου γλι-
 στήμα.

PATINAGE, τὸ οὐς. τοῦ **PATINER**,
 χειρομάλασμα.

PATINE, **U**, σκουρία χαλκοῦ πρα-
 σινωπῇ (ὅποια ἢ ἐπὶ τῶν ἀρ-
 χαιῶν ἀγαλμάτων).

PATINER, ῥ. χειρομαλάσσω. 2)
 (οὐδ.) γλιστρῶ πρὸς διασκέδασιν
 ἐπὶ τοῦ πάγου.

PATINEUR, ὁ γλιστρῶν ἐπὶ τοῦ
 πάγου (πρὸς διασκέδασιν). **S**. ὁ
 συνειθίζων νὰ χειρομαλάζῃ.

PATINIER, ὁ κατασκευάζων ἢ πω-
 λῶν patins.

PATIR, ῥ. πάσχω, ὑποφέρω.

PATIS, τόπος (λιβάδι) διὰ βοσκήν.

PATISSAGE, τὸ οὐς. τοῦ-

PATISSER, ῥ. φθείρω (ζυμῶναι)-

PATISSEUR, **U**, ζυμαρικός. **S**. ἡ
 τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ-

PATISSIER, **EUSE**, ὁ κατασκευάζων
 ζυμαρικά, πλακουντοποιός, (**T**)
 μπουρεκτοῦς.

PATISSON, ἐπὶ τραπεζῇ ὅπου πλάτ-
 τονται τὰ ζυμαρικά, πλασταριά.

PATOIS, ἡ γλῶσσα τοῦ ὄχλου (τῶν
 χωδαίων).

PATOISER, ῥ. λαλῶ patois. με-
 ταφέρει ἐπὶ τὸ χυδαϊκώτερον.

PATON, ζύμη μὲ τὴν ὁποίαν τρέ-
 φουν (παχύνουν) τὰ καπνία. **S**.
 τὸ μεταξὺ τοῦ πλῆματος καὶ τοῦ
 ὀφιδίου τῶν ἐμβάδων παρεμβα-
 λόμενον δερματιον.

PATOUILLER, **U**, καὶ

PATOUILLER, μηχανῇ ἢ λεκάνῃ
 πρὸς καθαρισμόν τῆς μεταλλί-
 τιδος.

PATOUILLER, ὁ χωρίζων τὰ γινώ-
 δη μόρια τῆς μεταλλίδος.

PATOUILLEUX, **EUSE**, (ναυτ.), κῶ-
 μα ταλαντεύμενον.

PATROUSE, **U**, μηχανὴ παλαιὰ
 (παρὰλελυμένη).

PATRIE, βοσκός.

PATRIARCAL, **E**, (καὶ ἐπίρ.) -**E**-
MENT, πατριαρχικός.

PATRIARCAT, πατριαρχία.

PATRIARCHE, πατριάρχης.

PATRICK, πατρικός (παρὰ **P**ρωμ.).

PATRICAL, ἡ ἐξία τοῦ πατρικίου.

PATRICIEN, **EUSE**, ὁ τῶν πατρι-
 κίων.

PATRIE, **U**, πατρίς.

PATRIMOINE, κληρονομία πατρι-
 κῇ ἢ μητρικῇ.

PATRIMONIAL, **EUSE**, (καὶ ἐπίρ.)
 -**EMENT**, ὁ κατὰ κληρονομίαν
 (πατρ. ἢ μητρ.).

PATRIOTE, φιλόπατρις.

PATRIOTIQUE (καὶ ἐπίρ. -**EMENT**),
 ἐπίθ. φιλοπατριδότης, πατρι-
 ωτικός.

PATRIOTISME, πατριωτισμός, φι-
 λοπατρία.

PATRON, **ONNE**, προστάτης, πά-
 τρων. **S**. οἰκοκύριος. **S**. καρ-
 δοκύριος. **S**. κτίτωρ (ἐκκλησίας).

2) (οὐς. ἀρσ.) πρότυπον τι-
 γνίτου. 3) εἶδος ζωγραφίας
 διὰ χαρτίνων προτύπων.

PATRONAGE, προστασία (πρότρο-
 νος).

PATRONAT, ἐξουσία ἢ δικαίωμα
 πάτρωνος.

PATRONAL, **E**, ὁ τοῦ πάτρωνος
 (τοῦ προστάτου ἄγλου). 2) προ-
 στατεῖα τινος ὡς πάτρων.

PATRONNESS, **U**, οὐς. καὶ ἐπίθ.
 γυνὴ ἐπιστάτης (προεδάρχουσα)
 ἡροῦ κλπ. ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

PATRONNET, (**U**δ.), ὁπηρετὴς
 πλακουντοποιῶν.

PATRONNEUR, ὁ κατασκευάζων πα-
 τρων καὶ ζωγραφίζων ἐξόμπλια
 διὰ κεντήματα.

PATRONNER, ῥ. μεταχειρίζομαι
 (κυρ. χρωματίζω τοῖχον κτλ. μὲ)
 patron.

PATROUILLE, βρώμα, λασποῦ-
 ρα, ἀκαθαρσία.

PATROUILLE, **U**, ἡ νυκτερινὴ φρου-

ρά, περίπολοι. 2) φερνόμενον.
ΡΑΤΟΠΙΛΛΕ, ρ. περιπολώ (τὴν
 νόκτα πρὸς φρουράν). 2) τα-
 λαδοῦν εἰς τὴν λάσπην. 3)
 χαλνῶ τι δι' ἀνεπιτηδείου χει-
 ραφίας.

ΡΑΤΟΠΙΛΛΙΣ, ταλαδοῦσθαι, λα-
 σποῦρα.

ΡΑΤΤΕ, θ. πόδι ζώου. §. ὄνυξ ἀγ-
 κύρας. §. γλωσσίδι διαφύρου
 τεχνουργημάτων. §. ἐργαλεῖον
 πρὸς χαράκωμα τῶν τετραδίων
 τῆς μουτικῆς, * πεντάγυρμιν.

ΡΑΤΤΕ-DE-LION, θ. εἶδος φυτῶν
 (ἐλικορῦτον), λεοντοπόδιον.

ΡΑΤΤΕ-Π'ΟΙΕ, θ. συμβολὴ ὁδῶν,
 σταυροδρόμι. 2) (μνμ.) αἱ πε-
 ρὶ τὰ ἄκρα τῶν ὑφ'αλμῶν τῶν
 ὑπερῆλικων σχηματίζονται ἀκ-
 τινειδῶς ῥυτίδες.

ΡΑΤΤΕ-ΡΕΛ, ὁ βαδίζων ἡσύχως
 πρὸς τὸν σκοπὸν του.

ΡΑΤΤΕ, ρ. χαράκων τετράδια
 μουτικῆς διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ
 πεντάγυρμου ἐργαλεῖου (ratte).

ΡΑΤΤΙΕΡΕ, θ. ἡ διαλέγουσα καὶ
 χωρίζουσα τὰ πρὸς χαρτοποιίαν
 ῥάκη.

ΡΑΤΤΙ, ρ. ὁ ἔχων χονδρὰ ἢ χον-
 δροειδῆ πόδια. §. (ἐπὶ πτεν.) πτε-
 ρόπους.

ΡΑΤΥΡΑΓΕ, βοσκὴ ζώων, βοσκό-
 τοπος.

ΡΑΤΥΡ, θ. τροφὴ (ζώου), βορὰ.

ΡΑΤΥΡΗ, ρ. βόσκειται, βόσκει.

ΡΑΤΥΡΟΝ, μισακύνιον, μέρος (τὸ
 πρὸς τὴν ὀπλὴν) τοῦ ποδὸς τοῦ
 ἵππου. 2) εἶδος φαγώσιμων ἀ-
 μαντιῶν καὶ μεγάλων κολοκυν-
 θίων.

ΡΑΥCITÉ, θ. (σπν.), ὀλιγότης.

ΡΑΥCΡΑΙΝ ἢ **ΡΑΥCΡΑΙΝ**, βεσάζος,
 ἀχοφύρος. §. (ναυτ.) ναύκλη-
 ρος φιλάργυρος.

ΡΑΥΜΕ, θ. παλάμη. 2) εἶδος
 παιγνιδίου, σφαίρα.

ΡΑΥΜΕΛΛΕ, θ. εἶδος κριθῆς. 2)
 εἶδος χειροκτίου τῶν σχοινορρό-
 φων, τῶν ἱσιόρράφων, τῶν βυρ-
 σοδεψῶν κτλ.

ΡΑΥΜΕΡ, ρ. (χυδ.) κτυπῶ γρον-
 θιὰν κατὰμουτρα.

ΡΑΥΜΕΤ, = **ΡΑΥΜΕΛΛΕ** (2).

ΡΑΥΜΙΕΡ, ἰδιοκτῆτης σφαίριστη-
 ρίου.

ΡΑΥΜΙΛΛΟΝ, (γεωργ.), τὸ μέρος

τοῦ ἀρότρου τὰ συνέχον τὴν ζεύ-
 γλιν.

ΡΑΥΜΟΥΡ, θ. = **ΕΜΡΑΥΜΟΥΡ**.

ΡΑΥΡΕΝΙΣΜΕ, πλ. ὅς πτωχὸν βα-
 ρύνουσα συστηματικῶς τὴν ἐπι-
 κράτειαν.

ΡΑΥΡΙΕΡΕ, θ. βλέφαρον, ὀφθαλμο-
 τόνουρον. §. (συνιδχ.) ὀφθαλ-
 μιον. || δὲν ἔκλειτα ἱμάτιον, je
 n'ai fermé la rauprière.

ΡΑΥΡΙΕΤΤΕ, θ. εἶδος ἐψητοῦ εἰς
 τὸ χαρτί.

ΡΑΥΡΟΙΡ, θ. σιδηρὰ πλῆξ ἐπὶ τῆς
 ὁποίας ἰσάζονται οἱ πάτοι τῶν
 μαζῶν βουκαλίδων.

ΡΑΥΣΕ, θ. παύσις πρὸς καιρὸν,
 διάπαυσις. §. (μυσ.) διάψαλμα.

ΡΑΥΣΕ, ἐπὶ θ. πένης, πτωχός
 (κυρ. καὶ μνμ.). (ἐπὶ πραγμ.)
 πτωχικός. ὁλίου.

ΡΑΥΣΕΜΕΝΤ, ἐπὶ ρ. πτωχικά.

ΡΑΥΣΕΣΣΕ, θ. (γυνή) πτωχή.

ΡΑΥΣΕΤ, εἶτε, (ὁ) πτωχός! (ὁ)
 καυμένος!

ΡΑΥΣΕΤΕ, θ. πένια. πτωχεύει. §.
 ὁλίου. §. φλυρῖα. ἀνοησία.

ΡΑΥΑΓ, στρώσιμον με πλάκας.

ΡΑΥΑΝΕ, θ. εἶδος παλαιῦ χοροῦ.

ΡΑΥΑΝΕ (se—), ρ. περιπατῶ με
 ὕψος, γαυροῦμαι, καμαρώνω.

ΡΑΥΕ, πλάκα διὰ στρώσιμον. (ἑ-
 δαφος) λιθόστρωτον, καλδερῖμι.
 || battre le—, τρέχω (περιφέ-
 ρομαι) τοὺς δρόμους. || batteur
 de—, περιτρίμνα τῶν ὁδῶν,
 ἀργός, (Τ.) σουρτοκῆς. || le
 haut du—, τὸ πρὸς τοὺς ἐκατέ-
 ρωθεν τοίχους ὑψηλότερον μέ-
 ρος τῆς ὁδοῦ. §. (συνιδχ.) προ-
 τήμητις, πρωτεύων. || brûler le
 —, τρέχω ἐφιππος ἢ ἐφ' ἀμά-
 ξης.

ΡΑΥΕ, θ. = **DIGITALE (LA FOUR-
 PRÉE)**.

ΡΑΥΕΜΕΝΤ, τὸ οὖσ. τοῦ—

ΡΑΥΕ, ρ. στρώνω με πλάκας ἢ
 πέτρας.

ΡΑΥΕΥ, ὁ στρώνων με πλάκας
 ἢ πέτρας.

ΡΑΥΙΕ, εἶδος ῥοδακίνου, παπάτι.

ΡΑΥΙΕΡ, ρ. (ναυτ.), περικλείω τὸ
 πλοῖον με κόκκινον ροῦχον.

ΡΑΥΙΛΛΟΝ, εἶδος σκηνῆς. §. τὸ
 κουβούκλι τοῦ ἐπιταφίου κτλ. §.
 κίσκε ἢ τζάμ-μεκιάιν. §. ση-
 μαία (πλοῖου).

ΡΑΥΙΛΛΟΝΝΕ, ρ. (χυδ.), ἀρεῖο-
 μαί.

ΡΑΥΟΙΣ, (ναυτ.), περιπίεσμα ἐ-
 ρεοῦν ἢ πᾶνινον.

ΡΑΥΟΙΣΕ, ρ. στολίζω τὸ πλοῖον
 με ὕλας του τῆς σημαίας καὶ
 με περιπετάσματα.

ΡΑΥΟΤ, μήκων, παπαρούνα, (φ.).

ΡΑΥΑΒΙΕ, ἐπὶ θ. πληρωτός.

ΡΑΥΑΝΤ, ρ. ὁ πληρόων.

ΡΑΥΕ, θ. μισθός (στρατ. ἢ ἐργα-
 του).

ΡΑΥΕΜΕΝΤ, πληρωμή.

ΡΑΥΕΡ(paye; payais; payerois;
 payé), ρ. πληρώνω.

ΡΑΥΕΥ, **EUSE**, πληρωτῆς, μισθο-
 δότης.

ΡΑΥΣ, χώρα, τόπος. πατρίε. §.
 (χυδ.) συντοπία. || maladie
 du—, νοσταλγία.

ΡΑΥΣΑΓΕ, τοποθεσία τὴν ὅπου
 βλέπει τις με μίαν ὀψοφιν. §.
 (ζωγρ.) τοπίον, ῥωπογραφία.

ΡΑΥΣΑΓΙΣΤΕ, ζωγράφος τοπίων,
 ῥωπογράφος.

ΡΑΥΣΑΝ, **ANNE**, χωρικός, χωριά-
 της. || à la paysanne, χωρι-
 κῶς, ὡς χωρικός.

ΡΑΥΣΑΝΝΕ, θ. χωριατσοῦνη.

ΡΑΥΣΑΝΝΕ, θ. χωριατσοῦνη.

ΡΑΥΣΑΝ, θ. χωρικός ἐπὶ τῶν ὁδῶν (γε-
 φυρῶν κτλ.), διόδια, διὰ δόλια
 κτλ.

ΡΑΥΣΑΝ, ὁ συνάζων τὰ ῥέδια
 κτλ.

ΡΑΥ, θ. δέρμα, τομάρι. || — d'a-
 ne (de buffle, de bœuf) ἡ
 γαίδουροτόμαρον, βουδαλινόμα-
 ρον, λαγωτόμαρον κτλ.

ΡΑΥΣΑΝ, θ. τὸ ἔργον (ἢ τὴν)
 τοῦ—

ΡΑΥΣΑΝ, ὁ ἀργάζων καὶ πω-
 λῶν δέρματα, τομαράς.

ΡΕC, ἐπὶ θ. (ἀρίγγ) ἐγκυρ/πλά-
 στος.

ΡΕCΑΙ, χοῖρος τῆς Ἰατρ.

ΡΕCΑΒΙΕ, ἐπὶ θ. ὁποκιμένος εἰς
 τὸ νά ἀμαρτήσῃ.

ΡΕCΑΒΙΕ, θ. μικρὸν ἀμαρτή-
 μα, παράπτωμα.

ΡΕCΑΝΤ, ρ. (ιατρ.), νοσοποιεῖ.

ΡΕCΑΤΑ, (χυδ.), γαστρίδα, κνίδ-
 δαλον.

ΡΕCΑΥ (Ατ.), ἡ μαρτον.

ΡΕCΗ, θ. ὀψάρευμα, ἀλειψα.

ΡΕCΗ, ἀμαρτία, ἀμαρτημα.

ΡΕCΗ, ῥοδακινία, (δένδρ.).

PÉCHER (τὸ εὐτρέπεται πρὸ τῶν
ἀφώνων εἰς E), β. ἀμαρτάνω.

PÉCHER, β. ψαρεύω, ἀλιεύω.

PÉCHERIE, θ. τόπος πρὸς ἀλίαν.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉCHERIE, β. ψαρεύω, ἀμαρτάνω.

PÉDICULE, ἐπίθ. ὁ ξερρὸς τῶν ποδῶν.

PÉDILUNE, λουτρόν διὰ τὰ πόδια.

PÉDIMANE, ζῶα τινα ἔχοντα ἀν-
τιχειρα εἰς τοὺς ὀπισθοὺς πό-
δας ὡς οἱ πύθιοι.

PÉDONCULE, μίσχος (τσουνί) ἀν-
θους ἢ καρπῶν.

PÉDONCULE, ἐκ, (βιν.), ὁ ἔχων
pédoncule, μισχοφόρος.

PÉGASSE, περὶ τὸν ἵππον, πηγά-
τος.

PÉGAULIERE ἢ **PÉCOLIERE**, θ. ἡ
λέμβος ἢ φέρουσα τοὺς λίθους
τοῦ κατρανίου διὰ τὸ πίσσωμα
τῶν πλοίων.

PÉIGNAGE, τὸ κτενίσμα (τῶν ἐ-
ρίων, τοῦ λιναρίου καὶ τῆς καν-
νάβας).

PEIGNE, κτενί.

PEIGNÉE, θ. (χυδ.), ξυλοκόπημα.

2) τὸ ἔριον ἢ λιναρίδιον κτε-
νίζει διὰ τοῦ μῖδου ὁ τεχνίτης.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

PEIGNER, β. κτενίζω. S. (χυδ.)
ἐξολίζω.

ράζομαι. || (ἡ πθ. μετ. ὡς ἐ-
πίθ.) κατάπονος, βεβιασμένος.

PEINT, β. μετ. πθ. τοῦ **PEIN-**
IRE.

PEINTRE, ζωγράφος.

PEINTURE, τὸ οὖς τοῦ **PEIN-**
TURE.

PEINTURE, θ. ζωγραφία. S. (με-
τ.) περιγραφή (ζωγράφ).

PEINTURE, β. βάψω (ἐπαλείφω)

μὲν ἐν μόνον χρωμα.

PEINTUREUR, ὁ βάπων τοίχους
κτλ. (T.) νυκασίας. S. (συνοδ.)
ζωγράφος ἀδόκιμος.

PEINTUREUR, β. κακοζωγρα-
φίζω.

PEKIN, μεταξὺ τῶν τῆς Κίνας.

PELAGE, θ. ἀλωπεκία, πτίλωσις,
(πάθος).

PELAGE, χρώμα τῆς τριχὸς (ἐπ-
τοῦ κτλ.).

PELAMIDE, θ. πελαμίδες, (τχθ.).

PELARD, ἐπίθ. (ξύλον) ξεφλουδι-
σμένον πρὶν κοπῇ ἀπὸ τοῦ δέν-
δρου.

PELANDREAU, ξύλον ἢ μολίβι τυ-
λιγμένον μὲν στουππὶ καὶ ἀ-
λειμμα διὰ στούππιον τῶν ὀ-
πῶν τοῦ πλοίου ὑπὸ τῶν πυρο-
βόλων.

PELAUDER, β. (χυδ.), δένω, συμ-
πανίζω.

PELE-MELE, ἐπίθ. φύρδην, μίγ-
δην. S. (ὡς οὖς.) κυκλῶν.

PELER (τὸ εὐ τῆς παραληγ. τρί-
πεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς E),
β. μαδῶ, ξεφλουδῶ. || (ἡ πθ.
μετ. ὡς ἐπίθ.) σκαλίζω.

PELERIN, β. ὁ ὑπάγων εἰς προσ-
κύνῃν (ἱερὸ τόπον), προσκυ-
νητής.

PELEPINAGE, ταξίδι προσκυνη-
τοῦ, γατζηλικί.

PELEPINER, θ. φέρεμα (ἐπιμαίε)
γονακ. S. κτενί, (ὀστρ.).

PELETTE, θ. καλούπι διὰ ταῖς
πλινθίας.

PELICAN, πελεκάν, (πτην.). S.
ἐργαλεῖον (ἐυλοκράτης) τῶν ἐξ-
ουρῶν. S. εἶδος δοντάγρας.

PELIN, φίλωρον διὰ τὰ βυρσο-
δεφύμενα δέρματα.

PELISSE, θ. γούνα.

PELLE, θ. πίδακ, φτυχί. S. τὸ
πλατὸ μέρος (ἢ πλάτη) τοῦ κα-
πλοῦ.

PELLER—PELLETÉ.

PELLERON, φτυάρι στενδομακρον
διάφουρνασμα των πλακουντιών.
PELLETÉ, φτυαριά.
PELLETIERE, θ. ή γουναρική (τέ-
χνη). §. (περιληπτ.) τα γουνα-
ρικά.
PELLETIER, **ERE**, γουναρής.
PELLEVERSAGE, τὸ οὖς. τοῦ-
PELLEVERSEN, β. σιάπτω μὲ τὸν
λαγον.
PELLEVERSOIR, εἶδος λίσσου.
PELLICULAIRE, ἐπίθ. ὑμεινοειδής.
PELLICULE, θ. δέρμα λεπτόν, ὑ-
μὴν, ἐπιδερμίδα, φλούδα.
PELOIR, ξύλον ἀδρακτοειδὲς πρὸς
μάδησιν τῶν λευκαίνωμένων βυρ-
σοειδικῶς δερμάτων.
PELOTAGE, τὸ οὖς. τοῦ **PELO-**
TER.
PELOTE, θ. κουδάρι. σφαῖρα (χιθ-
νος κτλ.).
PELOTER, β. σφαιρίζω (ρίπτω
ἀπλῶς μόνον τὴν σφαῖραν). §.
ζυλοκοπῶ. §. (μσ. αὐτῆς.) κου-
δαρίζομαι.
PELOTEUR, **EUSE**, ὁ κουδαρίζων
τὸ νῆμα εἰς τὰ ἐργοστάσια. §.
(θ.) μηχανὴ διὰ τὸ κυδάρισμα.
PELOTON, κουδάρι. §. (μτνμ.)
οὐλαμός, ὀλη.
PELOTONNER, β. κουδαρίζω.
PELU, στάχυ' ἀραβοσίτου ξεκο-
κισμένον.
PELOUSE, θ. γῆπεδον χλοάζον,
λιβάδι, τσεμενλίκι.
PELTASTE, πελταστής, (ἀρχ.).
PELTIC, θ. πέλτης, εἶδος μικρᾶς
ἀσπίδος.
PELTÉ, **EE**, καὶ
PELTIFORME καὶ **PELTOÏDE**, ἐπίθ.
(βτν.), ὁ ἔχων σχῆμα πέλτου.
PELU, **E**, μαλλιάρης.
PELUCHE, θ. ὑφασμα ἐτερόμαλ-
λον, εἶδος φλοκκίας.
PELUCHE, **EE**, χνουδωτός, γνα-
φαλώδης.
PELUCHE, β. στήκων χνουδί,
βαμβακιάζω.
PELUCHEUX, **EUSE**, γναφαλώδης,
βαμβακισμένος.
PELURE, θ. φλούδα (ὀπωρ. τυροῦ
κτλ.).
PELVIER, **ENNE**, (ἀνατομ.), ὁ τῆς
λεκάνης.
PELVIFORME, ἐπίθ. λεκανοειδής.
PENAILLE, θ. = **PENAILLON**.
PENAILLERIE, θ. σωρὸς κουρελ-

λων, παληόρουχα. §. (συνδχ.)
καλογηρολογία.
PENAILLON, κουρέλλι. §. καλό-
γηρος.
PENAL, **E**, ποινικός.
PENALITE, θ. (περιληπτ.) αἱ ποι-
ναί.
PENARD, (γέρων) πονηρὸς καὶ φι-
λογόνης.
PENATES, ἐπίθ. πλθ. οἱ ἐφέστιοι
θεοί. §. (συνδχ.) ὁ οἶκος, ἡ
ἐστία.
PENAUD, **E**, ξερός ἀπὸ ἐντροπῆν,
ἀποσβολωμένος.
PENCHANT, **E**, γυρτός, γέρνων, ἐ-
τοιμόρροπος.
PENCHANT, κατήφορος. §. παρ-
ακμή. §. κλίσαι (πρὸς τι).
PENCHEMENT, γερσίμον, σκύψι-
μον.
PENCHE, β. γέρνω. ||. (μσ.) σκύ-
πτω. §. (μτφορ.) ῥίπω (κλίνω)
πρὸς. ||. **aïrs penchés**, θρύψεις,
(σ)πυκνίσματα.
PENDABLE, ἐπίθ. κρεμάλας ἄξιος.
PENDAGE, ἡ κλίσαι τῶν φλεβῶν
τοῦ γαϊάνθρωκος ἐν τοῖς ἀνθρα-
κωρυχείοις.
PENDAISON, θ. κρέμασμα κακούρ-
γου, ἀγχόνη, κρεμάλα.
PENDANT, **E**, κρεμαστός. §. (μτ-
νμ.) ἐκκρεμής, μετώρος. §.
(οὐς.) ἐνώτιον, σκουλαρίκι. §.
ταῖρι (εἰκόνας κτλ.).
PENDANT, πρὸθ. ἐν ᾧ, ἐν (καιρῷ).
PENDARD, **E**, ἀχρεῖος, κατεργά-
ρης, ἀξιοκρέμαστος.
PENDARDERIE, θ. ἀχρειότης, κα-
τεργαρία.
PENDELOQUE, θ. λίθος πολῦτιμος
εἰς σχῆμα ἀπιδίου. §. (εἰρων.)
κουρέλλι κρεμᾶμενον ἀπὸ φο-
ρέματος.
PENDENTIF, (ἀρχιτ.), τὸ μέρος
τοῦ θόλου τὸ ἔβχον ἀπὸ τοῦ
τοίχου.
PENDERIE, θ. τὸ μέρος ὅπου ἀ-
πλόνονται (κρεμῶνται) νὰ στε-
γνώσῃ τὰ λευκαίνόμενα δέρ-
ματα.
PENDEUR, (ναυτ.), σχοινὶ χονδρὸν
ἵνα κρατῇ τὰς τροχιλέας.
PENDILLER, β. κρέμαμαι μετέω-
ρος.
PENDOIR, σχοινίον ἢ ἀρπάγη πρὸς
κρέμασμα κρεάτων.

PENDRE, β. κρεμῶ. ||. (οὐδ.) κρέ-
μαται.
PENDULE, τὸ ἐκκρεμὲς (ὠρολο-
γίον κτλ.), κρεμασάρι. §. (συν-
δχ.) ὠρολόγιον (κρεμαστόν).
PENDULIER, ὠρολογάς (κρεμασ-
τὸν ὠρολόγιον).
PENDULISLE, ὁ κατασκευάων ὀρ-
κας κρεμαστῶν ὠρολογίων.
PENE, τῦρτης κλειδιῶν, (Τ.)
σουρμές. 2) (θ.) κουρέλια διὰ
τὸν ἀλεπτήρα τοῦ καλαφάτου.
PENÉTRABILITE, θ. τὸ διαχωρ-
τὸν (τῶν σωμάτων).
PENÉTRABLE, ἐπίθ. διὰ τοῦ ὅπου
δύναται τις (ἢ τι) νὰ διέλθῃ
διελάσιμος.
PENÉTRANT, **E**, διαπεραστικόν.
PENÉTRATION, θ. τὸ διαχωρ-
τὸν (διαπεραστικόν) τινῶν σω-
μάτων. (μτφορ.) δξύτης (νοῦς).
τὸ διαδρακτικὸν ἢ διορατικόν.
PENÉTRER, β. περνῶ (διὰ μὲν),
διαπερνῶ. εἰσχωρῶ. §. (μτ-
φορ.) ἐμβαθύνω, ἐννοῶ, ἀνακα-
λύπτω. ||. **se—de**, ἐντυπώνεται
βαθέως εἰς τὴν ψυχὴν μου τι.
PENIAL, **E**, (ἀνατομ.), ὁ τοῦ ἀν-
δρικοῦ μορίου.
PENIBLE (ἢ ἐπὶ β. — **ENNE**), ἐπίθ.
κοπιαστικός, ἐπίπουνος. ὁ ἀπο-
λος. (μτφορ.) δεινός, λυπηρὸς,
ὀλιθερός.
PENICHE, θ. εἶδ. πολεμικῆς λέμ-
βου.
PENICILLAIRE, ἐπίθ. (βτν.) ὁ β-
χων.
PENICILLI, ὁσάνος, βούρσα.
PENICILLEUX, **EUSE** καὶ
PENICILLIFORME, ἐπίθ. ὁ ἐν εἰδί-
βούρσας (ὁσάνου).
PENIEN, **ENNE**, **PENIAL**.
PENIL, (ἀνατομ.), τὸ ἐπὶ βάλαν.
PENILLON, = **PENAILLON**.
PENINSULE, θ. χερσονήσος.
PENINSULAIRE, ἐπίθ. ἔθνος ἢ κα-
τοικὸς χερσονήσου.
PENIS (Δτν.), τὸ ἀνδρ. μόνιον,
πέος.
PENITENCE, θ. μετάνοια, κανὼν
(μετανοούντος). ποιητ. ἐπιβαλ-
λομένη.
PENITENCKERIE, θ. ὁ βαθμὸς καὶ
τὰ καθήκοντα τοῦ **PENITENCKIER**.
PENITENCKI, βιβλίον διὰ τοῦ
μετανοούντος (τοῦ ἐξομολογού-
μενους), ἐξομολογητῶν.

PENITENCIER, πνευματικός (διὰ τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα). 2) εἶδος φυλακῆς.
PENITENT, **η**, ὁ μετανοῶν, ὑπὸ κανόνα.
PENITENTIAIRE, ἐπιθ. ὁ περὶ τῆς ἡθικῆς βελτιώσεως τῶν καταδικαιῶν.
PENITENTIAUX, ELLES, οἱ τῆς μετανοίας.
PENNATULE, **η**, εἶδος ζωοφύτου, πετρούλλης.
PENNEAU, τόμος καρδίου κομμένος κατὰ μέτρον τῆς ῥάχειος.
PENNIFORME, ἐπιθ. περοειδής.
PENNON, εἶδ. σημαίας (τῶν παλ. ἱπποτῶν).
PENOMBRE, **η**, σκότος ὅχι ἐντελής (ἡμίφωτον), σκιά.
PENON (ναυτ.), ἀνεμοδείκτης.
PENSANT, **η**, ὁ σκεπτόμενος, λογικός.
PENSEE, **η**, λογισμός, σκόπος. 1) ἰδέα, διάνοια, νοῦς, ἔννοια. 2) εἶδος ἀνθρώπου (ἴου), (T.) ἔρξαι ἄνεξέως.
PENSER, **ρ**, σκέπτομαι, στοχάζομαι, διαλογίζομαι, συλλογίζομαι. S. (πρὸς ἀπαρ.) κοιτεύω. II. (ὡς οὐς.) συλλογισμός.
PENSKOU, ὁ σκεπτόμενος (βαθῶς).
PENSIF, **IVE**, σκεπτικός, συλλογισμένος.
PENSION, **η**, πληρωμὴ διὰ τροφῆν (κατοικίαν κτλ.). σύνταξις, εὐσκόπημα ἐτίσιον. S. κατάστημα ὑποτρόφων, *οἰκοτροφεῖον.
PENSIONNAIRE, ὑπότροφος οἰκότροφος ἢ συνταξιούχος.
PENSIONNAT, κατάστημα ὑποτρόφων, *οἰκοτροφεῖον.
PENSIONNER, **ρ**, χορηγῶ σύνταξιν.
PENSOIER, **ρ**, (σπν.), σκέπτομαι ἐπιπολαιῶς.
PENSUM, ἐργασία ἐπιβαλλομένη πρὸς ποινὴν εἰς μαθητήν.
PENTATEUCHOS, ἡ Πεντάτευχος (τῆς Π. Γ.).
PENTE, **η**, κατωφέρεια, κατήφορος. S. (μτφρ.) ῥοπή (τάσις) πρὸς. 2) φαρδύτης κωνοπέρας.
PENTECOSTAIRE (-STÈRE), πεντηκοστήριον, (βιβλίον τῆς ἐκκλησίας).
PENTECOSTE, **η**, ἡ Πεντηκοστή.

PENTURE, **η**, τὸ σίδηρον τὸ κρατοῦν τὸν στρόφιγγα τῆς θύρας.
PENULTIME, ἐπιθ. ὁ προ(παρα)-τελευταίος.
PENURIE, **η**, ἔλλειψις ἐντελῆς ἀχρηματίας.
PEROTTE, **η**, εἶδος μεγάλης λέμβου.
PEREPIRE ἢ (θ.) **PEREPIRE**, εἶδος βολκανικοῦ λίθου χρησίου εἰς οἰκοδομίαν, πεπερίτης.
PERRE, **η**, ταύφρα, κόρυζα, λάπη, (πάθος τῶν πν.).
PERIER, **ρ**, φωνάζω 'σάν τὸ τουροπούλι, τσούριζω.
PERIN, **η**, κουκκούτσι (μῆλου, σταφυλίου κτλ.).
PERINIERE, **η**, φυτῶριον, φυταλὶς, δεινδροφυτεῖον.
PERINIERISTE, φυτοριοκόμος.
PERITE, **η**, ὅγκος χρυσοῦ αὐτοφυοῦς.
PERLUM, πέπλος, (ἀργ.).
PERSENE, τὸ οὐς. τοῦ **PERSE**, τρύπημα ξύλου πρὸς ἐναρμογήν ἐμβόλου.
PERCALE, **η**, πηκτὸν βαμβακερὸν, χασὰς ἢ χουμαί.
PERCALINE, βαμβακερὸν (βαπτὸν) διὰ ἐσώπινον.
PERCANT, **η**, σουβλερός, ὀξὺς. S. διαπεραστικός.
PERCE, **η**, ἐργαλ. διὰ τρύπημα, τρυπάνι. II. mettre en—, ἀνοίγω (βαρέλλι με) κρασί.
PERCE, **η**, = **LOCHE**.
PERCE-A'-MAIN, **η**, τρυπανάκι.
PERCE-BOIS, (σκόληξ) ξυλοφάγος.
PERCE-BOSSE, εἶδος φυτοῦ, λυσιμάχην.
PERCE-BOURDON, τρυπάνι τοῦ λαγούτοποιου.
PERCE-CHAUSSE, εἶδος ἐντόμου (κανθάρου).
PERCE-CHALE, ἐργαλ. χειρουργ. κρανιοτρυπάνον.
PERCEE, **η**, διόδος (εἰς δάσος).
PERCE-FEUILLE, **η**, βοδπλευρον, (φυτ.).
PERCE-FORÊT, κυνηγὸς ἀτρόμητος.
PERCEMENT, ἀνοίγμα (τρύπας), τρύπημα. S. ἀνοίγμα δρόμου, ρυμοτομία.
PERCE-MUULE, ἐργαλ. πρὸς τρύπημα τῶν μολοθίων.

PERCE-MOUSSE, **η**, πολὺτριχον, (φυτ.).
PERCE-MURAILLE, **η**, = **PANÉTAILLE**.
PERCE-MURE, **η**, ξύσματα εἰς βυρανοειδῶν δερμάτων χρησιμὰ πρὸς κατασκευὴν κυλάδας.
PERCE-NEIGE, **η**, εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθους χειμερίου, λευκίον.
PERCE-OREILLE, εἶδος ἐντόμου.
PERCE-PIERRE, **η**, κρήταμον, (φυτ.).
PERCE-ROT, = **SITTELE**.
PERCEPTON, εἰσπράκτωρ.
PERCEPTIBILITÉ, **η**, ἡ ἰδιότης τοῦ **PERCEPTIBLE**, ἐπιθ. εἰσπράξιμος. S. ὁρατός, καταληπτός.
PERCEPTIF, **IVE**, ἀντιληπτικός.
PERCEPTION, **η**, εἰσπράξις. S. (φιλοσοφ.) ἀντιληψις (αἰσθηματός). S. θέσις εἰσπράκταρος.
PERCEUR (τὸ εἰς τρέπεται πρὸ τοῦ **α** καὶ **ο** εἰς **ε**), **ρ**, τρυπῶ (συν-κδ.) ἀνοίγω (βαίνειν, δρόμον κτλ.). διασπῶ τὰς ἐχθρικὰς φάλαγγας. S. (δια)περνῶ, εἰσχωρῶ, προχωρῶ. S. (κδ.) φυτρῶναι, σπᾶναι, διαφθίνειν. S. (μτφρ.) διορῶ, ἐμβατεύω κτλ. II. celle maison percée dans (sur) deux rues, ἡ οἰκία αὕτη ἐμβαίνει εἰς δύο δρόμους. II. (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) τρύπος. II. une maison bien percée, οἰκία εὐθέτως *διατεθυρωμένη. II. une rue bien (largement) percée, ὁδὸς καλῶς (εὐρυχωρῶς) ἐβρυμοτομημένη. II. il est bas (bien) percé, εἶνε εἰς κακὴν (πολλὰ κακὴν) κατάστασιν.
PERCEVETTE, **η**, κοιν. τὸ τρυπάνι.
PERCE-ROCHE, **η**, = **TANAILLE**.
PERCE-ROULE, **η**, εἶδος διαφύτου τῶν κοσκινοποιῶν.
PERSCOU, τρυπαντής (κυρ. τῶν ναυπηγησίων ξύλων), (Γουρ.) μπορούτζης.
PERSEVOIR, **ρ**, εἰσπράττω. S. (φιλοσοφ.) ἀντιλαμβάνομαι.
PERSE, **η**, χέραι, κοντάρι διὰ στόλωμα. καλαμίσ (δι' ὀφέρεμα). 2) μέτρον ἑτάας. (18-24 ποδ.). 3) πέρικη, (120).
PERSENE, **η**, σίφος πτηνῶν συνεκαλωμένων ἐπὶ δένδρου κτλ. 2) εἶδος παγίδος διὰ τὰ πτηνά.
PERCHER καὶ **SE—**, **ρ**, ἀκαλῶναι

εις κλαδί καθὼς τὰ πτηνά. §. (μτμ.) τοποθετοῦμαι εἰς μέρος ὑψηλόν.

PERCHER, πέταυρον ἐπὶ τοῦ ὀπίου στεγνόνονται αἱ καύσιμοι χορτεπλινθοί.

PERCHETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ **PERCHE**.

PERCHEUR, **EUSE**, ὁ σκαλόνων (ἐπὶ δένδρ.) συνειθίζων να σκαλόνῃ ὡς τὰ πτηνά.

PERCHOIR, τὸ μέρος ἢ τὸ πέταυρον ὅπου κουρνιάζουν αἱ ὄρνιθες.

PERCLOS, **E**, πιασμένος (τὸ αἶμα).

PERCHOIR ἢ (θ.) **PERCHOIRE**, τρυπητήρι.

PERCU, **E**, **μτχ.** πθ. τοῦ **PERCVOIR**.

PERCUSSION, θ. κρούσις, κτύπημα (ὡς οὗτ. τοῦ-

PERCUTER, **ρ.** κυπῶ. κρούω. (ιδίως **ιατρ.**) κρούω εἰς τῆς χειρὸς τὸ στήθος ἢ τὸν θώρακα τοῦ πάσχοντος πρὸς διάγνωσιν τῆς νόσου.

PERDABLE, ἐπιθ. ὁ ὅποιος εἶνε δυνατόν νὰ χυθῇ.

PERDIANT, ὁ χάνων (εἰς τὸ παίγν.).

PERDITION, θ. ἀπώλεια.

PERDRE (**perds**; **perdis**; **perdrai**; **perdis**; **perdo**), **ρ.** χάνω. §. (μτφορ.) χάλνῶ, διαφθείρω, ἀφανίζω.

PERDREAU, περδίκι.

PERDRIGON, εἶδος δαμασκίνου.

PERDRIX, θ. πέρδιξ, πέρδικα, (πν.).

PERE, πατήρ (κυρ. καὶ μτμ.).

PERÉGRINATION, θ. (παλ.) περὶ γήγησις μακρά, ἀποδημία.

PEREMPTION, θ. ἀνατροπή (διὰ παραγραφὴν) τῆς δίκης.

PEREMPTOIRE (καὶ ἐπὶ **ρ.** **EMENT**), ἐπιθ. ἀνατρεπτικός (διὰ παραγραφὴν) τῆς δίκης. §. (συνήθ.) θετικός, ἀναντίρρητος.

PERFECTIBILITÉ, θ. ἐπιδικτικότητα τελειοποιήσεως, ἐντελέχεια.

PERFECTIBLE, ἐπιθ. ἐπιδικτικός τελειοποιήσεως.

PERFECTION, θ. ἐντέλεια, τελειότης.

PERFECTIONNEMENT, τελειοποίησις.

PERFECTIONNER, **ρ.** τελειοποιῶ.

PERFIDE (καὶ ἐπὶ **ρ.** **-EMENT**), ἐπιθ. ἀπιστας, δόλιος.

PERFIDIE, θ. δολιότης, ἀπιστία.

PERFORATEUR, **TRICE** καὶ

PERFORATIF, **IVE**, (ἀνατομ.), ὁ χρησιμεύων πρὸς-

PERFORATION, θ. τρήσις, τρύπημα.

PERFORER, **ρ.** (δια)τρύπῶ.

PÉRIGOLE, **PERIGOLE**, (ναυθ.).

PÉRIGARDE, (ἀνατ.), τὸ περικάρδιον.

PÉRIGARRE, (βτν.), τὸ περικάρπιον.

PÉRIGLITATION, θ. διακινδύνευσις.

PÉRIGLITER, **ρ.** κινδυνεύω.

PÉRIGLARE, (ἀνατ.), τὸ περικράνον.

PÉRIGULEUX, **EUSE**, = **PERILLEUX**.

PÉRIGULOSITÉ, θ. τὸ ἐπικινδύνον (θέσεως).

PÉRIDOT, εἶδος πολυτίμου λίθου, χρυσόλιθος, (κοιν.) σμαραγδόβριζα(ς).

PÉRIEN, ἐργαλεῖον σιδηροῦν πρὸς ἀνοιγμα τοῦ χωνευτηρίου τῶν σιδηρουργείων.

PÉRIGUEUX, περιγῶρδιος (λίθος μελάνος σκληρότατος).

PÉRIGELIE, τὸ περιήλιον (πλανήτου).

PÉRIL, κίνδυνος.

PERILLEUX, **EUSE**, (καὶ ἐπὶ **ρ.** **-EMENT**), κινδυνώδης, ἐπικινδύνος.

PÉRIMER, **ρ.** (δινμ.), ἀποσβέννυμαι (διὰ τὸ ἐκπρόθετον).

PÉRIMETRE, ἡ περίμετρος.

PÉRINEAL, **E**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ-

PÉRINEE, (ἀνατ.), τὸ πέρινεον.

PÉRINET, ἀλεκτροῦν καὶ

PÉRINETTE, θ. ἀλεκτορίς μετ' ὄφιν εἰς τὴν κεφαλὴν, (κοιν.) σκουφάτος, -τη.

PÉRINGLE ἢ **PÉRINGUE**, θ. εἶδος **Mésange**.

PÉRIODE θ. καὶ ἀρσ. περίοδος.

PÉRIODICITÉ, θ. τὸ περιοδικόν (πλανήτου, συγγράμματος).

PÉRIODIQUE (καὶ ἐπὶ **ρ.** **-EMENT**), ἐπιθ. περιοδικός.

PÉRIGOLE, **PERIGOLE**, (ναυθ.) οἱ περίοικοι.

PÉRIGOTE, (ἀνατομ.), τὸ περιόστεον.

PÉRIPATÉTICIE, **ENNE**, περιπατητικὴς (φιλόσοφος).

PÉRIPATÉTIQUE, ἐπιθ. τῶν περιπατητικῶν ἰδίων.

PÉRIPÉTIE - **A**. μεταβολὴ αἰφνι-

δα καὶ ἀπρόοπτος, περιπέτεια.

PÉRIPHASE, θ. περιφρασ-

PÉRIPHASE, **ρ.** περιφράζω.

PÉRIPHASEUR, ὁ μεταχειριζόμενος (ἀκρίτως) περιφράσεις.

PÉRIN, **ρ.** χάνομαι. φθέρωμαι, ἀπόλλυμαι. §. (δινμ.) = **PERIMEN**.

PÉRISCIENS, πλθ. (γεωγραφ.) οἱ περίσκιοι.

PÉRISSEABLE, ἐπιθ. φθαρτός.

PÉRISTYLE, περίστυλος. || (οὗτ.) περιστύλιον.

PÉRITOINE, (ἀνατ.), τὸ περιτόναιον.

PERLE, θ. μαργαρίτης, μαργαριτάρι.

PERLE, **EN**, μαργαριτοστόλιστος, μαργαροειδής. || **orge**—, κριθὴ ξεφλουδισμένη.

PERLER, **ρ.** ἐξεργάζομαι τι καθαρίως (μαργαροειδῶς). προγγυλῶ (τὴν κριθὴν, τὰ ξαχαριώτα **ζῆν**).

PERLIER, **ENNE**, μαργαροειδής. || (οὗτ. θ.) εἶδος κόγχης μαργαροειδούς.

PERLIMPININ (**POUDRE DE**—), **ιατρικόν** ἀσθήμαντον (μηδελίαν ἐχον δύναμιν).

PERLOIN, ἐργαλ. (χυτήριον) πρὸς κατασκευὴν μαργαροειδῶν ξαχαριῶν ἢ κοσμημάτων.

PERLUCE, ἐπιθ. ἐντελῶς διαυγής, διαυγέστατος.

PERLURE, θ. (κυνηγ.) θρομβώδης ἀνωμαλία ἐπὶ τῶν κεράτων τῆς ἐλάφου.

PERMANENCE, θ. ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ διάρκεια, τὸ μόνιμον.

PERMANENT, **E**, μόνιμος.

PERMEABILITÉ, θ. τὸ νὰ διέειται-

PERMEABLE, ἐπιθ. διαχωρητὸς διαπεράσιμος.

PERMETTRE, **ρ.** ἐπιτρέπω, εἰδὼ ἄδειν, συγχωρῶ, ἀνέχομαι.

PERMIS, ἄδεια (ἐγγράφου).

PERMIS, **E**, **μτχ.** πθ. τοῦ **PERMETTRE**.

PERMISSION, θ. ἄδεια.

PERMISSIONNER, **ρ.** ἐφοδιάζω (εἰς χυτήν ἢ μικροέμπορον) μετ' ἐν ἀπαιτουμένην ἄδειαν.

PERMUTABILITÉ, θ. τὸ μεταδότης, ἡ ιδιότης τοῦ-

PERMUTABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικός μεταβολῆς (συναλλαγῆς), **συν** αλλάξιμος.

PERMUTANT, *ε*, ὁ ἀνταλλάσσων τι (κυρ. δὲ τὴν θέσιν του) μετ' ἄλλου.

PERMUTATION, *θ*, τὸ οὗς. τοῦ-
PERMUTER, *ρ*, μεταβάλλω πρὸς ἄλλον, συναλλάσσω. (γρμτ.) τρέπω (καὶ μσ.)-ομαι εἰς τὸ ἀντί-
στοιχόν.

PERMUTER, *θ*, ὑποστήριγμα τῶν καλουπίων τῆς σακχαρώδους (ἢ τῶν φουρνιζομένων ἀργιλλοπλά-
των κτλ.)

PERNICIEUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ β.)-E-
MENT, ὁλέθριος.

PERONÉ, (ἀνατ.), ἡ περόνη (τὸ ἐξω κόκκαλον) τῆς κνήμης.

PERONELLE, *θ*, γύναιον.

PERORAIION, *θ*, ἐπιλογος.

PEROPER, *ρ*, μακρηγορῶ, ρητο-
ρίσσω.

PEROPREUR, ὁ ῥήτοροειδής.

PEROXYDE, (χημ.), ὁξειδίου πε-
ρίχον ὅσον ἐνδέχεται πλείοτε-
ρον ὀξυγόνον.

PERPENDICULAIRE (καὶ ἐπὶ β.)-E-
MENT, ἐπιθ. ὁ κατὰ κάθετον. ||
(οὗς θ.) ἡ κάθετος (γραμμῇ).

PERPENDICULARITÉ, *θ*, τὸ κάθε-
τον (γραμμῆς).

PERPÉTRATION, *θ*, ἐκτέλεσις (ἐγ-
κλήματος).

PERPÉTRER, *ρ*, (παλ.), πράττω
(ἐγκλημα).

PERPÉTUATION, *θ*, διαίωνασις.

PERPÉTUEL, ELLE, (ἔξ ἐπὶ β.)-E-
MENT, αἰδιός, αἰδιόκοπος. || ban-
issement—, ἀειφυγία.

PERPÉTUEUR, *ρ*, διαίωναζω.

PERPÉTUITÉ, *θ*, τὸ αἰδιόκοπον,
αἰδιότης. || α—, αἰδιώς, εἰς αἰ-
ῶνα.

PERPIGNAGE, τὸ οὗς. τοῦ-

PERPIGNER, *ρ*, (ναυτ.), βῆλιν κα-
θέτως πρὸς τὴν τράπιν τὰς συ-
ζυγίας τῶν ἐγκοιλίων τοῦ ναυ-
πηγουμένου πλοίου.

PERPLEXE, ἐπιθ. ὁ ἐδρισκόμενος
εἰς ἀπορίαν. *S.* δεινός. ἄπορος.

PERPLEXITÉ, *θ*, ἀμυχανία, ἀπο-
ρία.

PERQUISITION, *θ*, ἀναζήτησις ἀ-
κριβής, διερευνήσις.

PERREUR, = PÉRIER.

PERREUR, ἀναβάθρα με ἐπίπεδον
πρὸ τῆς εἰσόδου οἰκίας.

PERROQUET, ψιττακός, παππα-
γάλλος, (πιν.).

PERROQUE, ὁ θηλυκὸς παππαγά-
λλος.

loc. 2) εἶδος μικροῦ ψιττακοῦ.

PERROQUE, *θ*, φενάκη, περρόκη.

PERROQUIER, φενακοπλόκος, περ-
ρόκηρ.

PERS, *ε*, (ἀρχ.), γλαυκός, κυ-
ανοπράσινος.

PERSER, *θ*, εἶδ. ζωγραφιστοῦ ὑφά-
σματος τῆς Περσ.

PERSÉCUTANT, *ε*, ὁχληρὸς.

PERSÉCUTER, *ρ*, κατατρέχει.

PERSÉCUTION, *θ*, διωγμός. κατα-
δρομή.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSÉCUTIVE, *θ*, διωγμῶς. κατα-
δρομῆς.

PERSONNIFICATION, *θ*, τὸ αὐτ. ἐπὶ

PERSONNIFIER, *ρ*, προσωποποιεῖ.

PERSPECTIF, *ινε*, (ζωγρ.), ὁ ἐν ἄ-
πόπτῳ.

PERSPECTIVE, *θ*, (ζωγρ.), ἀποψις,
πικνογραφία. || *en*—, ὁ ἐν ἄ-
πόπτῳ. *S.* (μτφορ.) προσδοκίμος,
ἐλπίζόμενος.

PERSPICACE, ἐπιθ. διορατικός.

PERSPICACITÉ, *θ*, τὸ διορατικόν
(τοῦ νοός).

PERSUADER, *ρ*, (κατα)πειθῶ.

PERSUASIF, *ινε*, (κατα)πειστικός.

PERSUASION, *θ*, πειθώ. *S.* πεισ-
θησις.

PERSULFURE, (χημ.), ἔνωσις σό-
ματος ἀπλοῦ με ὅσον πλείοτε-
ρον θειάφιον δύναται ν' ἀπορρ-
φήσῃ.

PERSUFLURE, *ε*, (χημ.), ὁ εἰς
κατάστασιν persulfure.

PETRE, *θ*, ἀποδολῆ, στήρισις,
χάσιμον. ὁλοθρὸς. || *en pure*
—, ἐπὶ ματαίῳ.

PÉTÉREBRANT, *ε*, (πόνος) ὁξὺς,
νυχματῶδης.

PÉTINEMENT, ἐπὶ β. προσηκόν-
τως.

PÉTINENCE, *θ*, τὸ κατάλληλον,
τὸ προσφυές.

PÉTINENT, *ε*, προσηκόν, κατάλ-
ληλος.

PETUIS, κίρμα στενόν.

PETUISANE, *θ*, εἶδος δόρατος.

PETURBATEUR, *τρίε*, ταρακτι-
κός. ταραχοποιός.

PETURBATION, *θ*, ταραχὴ (τῆς ψυ-
χῆς), διατάραξις (τοῦ σωματικοῦ
ὀργανισμοῦ).

PETUS, *ε*, (διδασκ.) τρυπητὸς,
διετρητός.

PENVENCHER, *θ*, ἀτραχύνει, (φυτ.)

PENVER, *ε*, μυχθρὸς, διετρεφ-
μένος.

PENVERSION, *θ*, διαφθορά (ἡθῶν).

PENVERSITÉ, *θ*, διαφθορά. μο-
χθηρία.

PENVERTEIN, *ρ*, διαστρέφω, δια-
φθεύω.

PESANT, *ε*, βαρὺς, ἀργοκίνητος
(ἐπὶ νοήσιμ.) πρόσβαρος.

PESANTIEUX, *θ*, βαρύτης, βάρος.
S. νωθότης· δυσκίνησις.

PESÉE, *θ*, ζύγισμα.

PRESE-LIQUEUR, βαρουλικόν, έργα-
λئون διά ζύγιση του νερού.

PRESE (τὸ πτῆς παραληγ. τρέπε-
ται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς κ) . ρ.
ζυγίζω (κυρ. καὶ μτφορ.) . ||
(οὐδ.) πατώ (ἀκκουμβίω) δυνα-
τά. βαραίνω.

PRESETIE, θ. εἶδος μικροῦ ζυγίου
διὰ τὰ νομίσματα, (Τ.) βεζνές.

PRESEUR, ζυγιστής.

PRESCENE, θ. νόσος τοῦ ποδὸς τῶν
προβάτων.

PERSON, στήθρ, καντάρι.

PESSIMISME, τὸ εὐσημικ τοῦ-

PESSIMISTE, ὁ φρονῶν τὰ πάντα
λίαν κακὰ ἢ τὴν διόρθωσιν τῶν
κακῶν ἐξ αὐτῆς τῆς αὐξήσεως
αὐτῶν.

PESSON, = **Palisson**.

PESSONNRE, θ. = **Peuce-mur**.

PESTE, λιμός, πανώλη, πανούκλα.
\$. (μτφορ.) κακός. λυμεών. ὁ-
λεθρός. || (ὡς ἐπιφών.) διάβολοι
'ς τὸν διάβολον! ἀνάθεμά του! ἔξ.

PESTE, ρ. βλαστημῶν, καταρῶ-
μαι.

PESTIFERE, ἐπίθ. λοιμώδης.

PESTIFERE, ἐν, μολυσμένος, πα-
νουκλιασμένος.

PESTILENCE, θ. μολυσμός (δια-
φθορά) τοῦ αἵματος.

PESTILENT, ε, καὶ

PESTILENTIEL, εἰς, λοιμώδης.
μολυσμένος.

PET, πορδί. || **pet d'âne**, ὀνόπορ-
δον, (φυτ.) . || **pet de nonne**,
εἶδος ζυμαρικοῦ, (κοιν.) σβίγγος.

PETALE, πέταλον ἄνθους.

PETALOIDE, ἐπίθ. (βεν.), πεταλο-
ειδής.

PETANADE, θ. πορδοκοπημα (ἔπ-
που), σιλληπούρδισμα. \$. (μτ-
νμ. καὶ σικωπτ.) κανονοβόλισμα
ἀτελεσφόρητον.

PETARD, εἶδος πολεμικοῦ πυρο-
τεχνήματος.

PETARDEN, ρ. κτυπῶ (προσβάλ-
λω) μὲ **petard**.

PETARDIER, ὁ κατασκευάζων **pe-
tards**.

PETASSE, πῖλος στρογγυλός, πῆ-
τασος.

PETAUD, ὁ πρόεδρος τῆς συνελεύ-
σεως τῶν ζητιάνων. || (εὐχρ. μό-
νον εἰς τὴν φρσ.) **la cour du
roi** — = τῷ -

PETAUDIERS, θ. συνάθροισις ἄτα-

κτος (ὅπως ὁρίζουν πολλοί), πυρ-
γοποιία.

PÉTÉCHIAL, ε, ὁμοιος μὲ τὴ συν-
ωδευμένος ὑπὸ -

PÉTÉCHIES, θ. πλθ. κηλίδες ἐρυ-
θραὶ ἀναφανιδόμεναι ἐπὶ τοῦ δερ-
ματος τῶν βαρέως νοσούντων.

PET-EN-L'AIR, κοντόν νυκτικόν
φόρεμα.

PETENUSCHE, θ. γνάφαλα μετάξης
κατωτέρως ποιότητος.

PETER (τὸ εἰ τρέπεται πρὸ τῶν ἀ-
φώνων εἰς κ) . ρ. κλάνω. \$. (μτ-
νμ.) κροτῶ. σπάνω μὲ κρότον.

PÉTEUR, εἰς, κλανιάρης, πορ-
δαλός.

PETILLANT, ε, σπινθηρίζων, σπιν-
θηροδόλος.

PETILLEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ -

PETILLER, ρ. σπινθηροβολῶ (μὲ
κρότον), τσιρτσιρίζω. \$. βράζω
(ἀπὸ ὀρμῆς). λακταρῶ.

PÉTILLEUX, εἰς, ὁ βράζων.

PÉTIOLAIRE, ἐπίθ. (βεν.), ὁ ἔχων -

PÉTIOLÉ, (βεν.), μίσχος φύλλου.

PÉTIOLÉ, εἰς, = **PÉTIOLAIRE**.

PÉTIOLULE, ὑποκορ. τοῦ **PÉTIOLÉ**.

PETIT, ε, μικρός. ὀλίγος. \$. εὐ-
τελής. μικροπρεπής. || — **fil**
(fille), ἐγγονός, ἐγγονή. || —
gris, σεντζάπι. || — **lait**, ὀρός
γάλακτος. || — **e vérole**, εὐλο-
γία. || **la petite guerre**, * μι-
κρομαχία. || (ὡς ὑποκορ.) **mon
petit homme**, **ma petite fem-**

me, ἀνδρούλη μου, γυναικούλά
μου. || **petit-maitre**, **petite**
-maitresse, κυρίτης, κυράτσα.

|| **se faire** —, συγγελλομαι, ζα-
ρόνω. || **en être aux petits**
soins avec q., περιποιούμαι μέ-
χρι κολακείας, χαϊδεύω, κανα-
κεύω. || — **à** —, ὀλίγον κατ' ὀ-
λίγον. || **Petites Maisons**, τρελ-

λοκομεῖον ποτὲ ἐν Παρισίοις.

PETITEMENT, ἐπίρ. ὀλίγον. πενι-
χρῶς. μικροπρεπῶς.

PETITESSE, θ. μικρότης. σμικρό-
της, μικροπρεπεία.

PÉTITION, θ. ἀναφορά.

PÉTITIONNAIRE, ὁ δίδων ἀναφο-
ράν.

PÉTISSIMIE, ἐπίθ. (οἰκ.), μικρι-
στος.

PÉTITOIRE, (ἀγωγή) περὶ κυριό-
τητος.

PETON, ποδαράκι (παιδίου).

PÉTONCLE, θ. κτένι (θαλασσ.)

PÉTRÉL, θαλασσοβάτης, (πτεν.)

PÉTRIFIANT, ε, λιθοποιητικός.

PÉTRIFICATION, θ. λιθοποίησις
ἀπολλίθωμα.

PÉTRIFIER, ρ. λιθοποιῶ, ἀπολί-
θωνω.

PÉTRIFIQUE, ἐπίθ. λιθοποιητικὸν

PÉTRIN, ζυμωταριά.

PÉTRIN, ρ. ζυμώνω.

PÉTRISSAGE καὶ **PÉTRISSEMENT**,
ζύμωμα.

PÉTRISSEUR, ζυμωτής.

PÉTRISSOIR, ζυμωταριά.

PÉTROLE, πετρέλαιον, ἄσφαλτος
ὕγρα.

PETTO (IN-), Λατ., κατὰ διάνοι-
αν, ἐν νῷ.

PÉTULAMMENT, ἐπίρ. μὲ πολλήν -

PÉTULANCE, θ. ὑπερβολὴ ζωνη-
τητος, σερπετιὰ.

PÉTULANT, ε, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ
κρατήσῃ ἑαυτὸν (νὰ ἡσυχάσῃ),
σερπετός, (ἀρχ.) σιλρταξ.

PÉTUNSE (Κινεζ.), πέτρα πρὶν
κατασκευῆν τσινιών.

PEU, ἐπίρ. ὀλίγον. || **dans**
sous —, ἐντὸς ὀλίγου, μετ' ὀλί-
γον. || **à** — **près**, σχεδὸν, παρ'
ὀλίγον. || **tant soit peu**, (ὀλι-
γάκι.

PEVILLE, θ. τμήμα μετάλλου χρῆ-
σιμεῖον ὡς δειγμ.

PEUPLADE, θ. λαὸς ἀνθρώπων μὴ
πεπολισμένων, φύλον.

PEUPLE, λαὸς, ἔθνος. || **le bas**
—, ὁ ὅχλος.

PEUPLEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ -

PEUPLER, ρ. κατοικίζω. συνοικί-
ζω. \$. (οὐδ.) πολλαπλασιάζομαι,
γεννυθολῶ.

PEUPLEAIRE, θ. ὁ ἄσος (φυτῶριον)
αἰγείρων.

PEUPLEUR, αἰγείρος, λεύκη, κα-
θάκι, (δένδρ.).

PEUPLIER, θ. εἶδος ἀμάντου,
* αἰγείρης.

PEUR, θ. φόβος.

PEURKUS, εἰς, δειλός, φοβηταί-
ρης.

PEUT-ÊTRE, ἐπίρ. ἴσως.

PHALÉON, εἶδος ἐλαφροῦ ὀχήμα-
τος, δίφρος.

PHALANGE, θ. φάλαγξ.

PHALENE, θ. πεταλούδα νυκτε-
ρὴ, φάλανα.

PHABOON, είδος χαρτοπαιγν., μάκκος.
PHABE, φανάρι λιμένος, φρυκτάριον, φάρος.
PHABILLON, (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ **PHABE**. *S.* (ἰδιαιτ.) τὸ πυροφάνιον τῶν ἀλίων.
PHABISAIQUE, ἐπιθ. Φαρισαϊκός.
PHABISIEU, Φαρισαῖος.
PHARMACIE, θ. φαρμακοποιία, -εῖον.
PHARMACIEN, φαρμακοποιός.
PHARMACOPÉE, θ. σύγγραμμα (βιβλίον) περὶ φαρμακοποιίας.
PHASE, θ. φάσις (πλανήτου ἢ συμβεβηκτός).
PHÉBUS, ὁ Φοῖβος (Ἀπόλλων).
S. ὕψος ὀγκῶδες, οἰδηματώδους, στόμφος.
PHENIX, φοινίξ, (πεν. μυθ.).
PHÉNOMÉNAI, *E.* ὁ ὁμοιάζων φαίνεσθαι, (ἐπομ.) παράδοξος, σπάνιος.
PHÉNOMÈNE, φαίνεσθαι (φυσικόν).
PHILOSOPHE (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), φιλόσοφος κτλ.
PHILOSOPHIE, ὄχλος ὑποτιθεμένων φιλοσόφων, φιλοσοφολόγιον.
PHILOSOPHILLES, *p.* κάμνω τὸν ψευδοφιλόσοφον, φιλασσοῦ ἀκαίρως καὶ ἀκρίτως.
PHILOSOPHALE, ἐπιθ. θ. φιλοσοφικός. *||* (μόνον εἰς τὴν φρασ.) *la pierre* —, ὁ φιλοσοφικός λίθος τῶν ἀλχημιστῶν.
PHILOSOPHATRE (-**PHASTRE**), ψευδώνυμος φιλόσοφος.
PHILOSOPHE, φιλόσοφος.
PHILOSOPHER, *p.* φιλοσοφῶ.
PHILOSOPHIE, θ. -**ΦΟΦΙΟΥ**, ἐπιθ. -**ΦΟΦΙΚΕΝΤ**, φιλοσοφία, -σοφικός, -κώς.
PHILOSOPHISME, ψευδοφιλοσοφία.
PHILOSOPHISTE, ψευδοφιλόσοφος.
PHISTRE, μαγικὸν ποτὶν, φίλτρον.
PHIKOTOME, φλεβοτόμιον, νυκίρι.
PHLEBOTOMIE, θ. φλεβοτομία.
PHLEBOTOMISER, *p.* φλεβοτομῶ.
PHLOGOSE, θ. (ιατρ.), φλόγωσις.
PHLOGOSEN, *p.* (ιατρ.), προξενῶ φλόγωσιν, φλογώ.
PHOQUE, φώκη, (ζ. ἀμφιβ.).
PHOSPATE, (χημ.), είδος ἑλατός συγκειμένου ἐκ φωσφορικοῦ

ὀξέος καὶ ὁποιασδήποτε ἑλατωδούς οὐσίας.
PHOSPHORE, φωσφορική οὐσία (*S.* λη).
PHOSPHORESCENCE, θ. τὸ φωσφορίζεσθαι, ἡ ιδιότης τῶν φωσφορικῶν σωμάτων.
PHOSPHORESCENT, *E.* φωσφορίζης.
PHOSPHORIQUE, ἐπιθ. φωσφορικός.
PHOSPHORISATION, θ. τὸ οὖς τοῦ **PHOSPHORISER**, *p.* μεταβάλλω εἰς φωσφόρον.
PHRASCOLOGIE, θ. φρασσεολογία.
PHRASEUR καὶ **PHRASIER**, φρασκολόγος.
PHYSIEN, θ. φθίσις.
PHYSIQUE, ἐπιθ. φθισικός, φθισίων.
PHYLACTÈRE, φυλακτήριον.
PHYSICIAN, *ENNE*, φυσικός (ἀνὴρ).
PHYSIOLOGIE, θ. -**LOGIQUE**, ἐπιθ. -**LOGISTE**, φυσιολογία, -λογικός, -λόγος.
PHYSIOMIE, θ. φυσιογνωμία.
PHYSIONOMISTE, φυσιογνωμικός, φυσιογνώμων.
PHYSIQUE (καὶ ἐπιθ. -**EMENT**), ἐπιθ. φυσικός. *||* (οὐς. θ.) ἡ φυσική.
PIAFFEMENT, τὸ οὖς τοῦ **PIAFFER**, *p.* κροαίνω, (εἰδ. βαδίσματος τοῦ ἵππου).
PIAFFEUR, ἐπιθ. (ἵππος) κροαίνων.
PIAILLER, *p.* γρυνιάζω.
PIAILLERIE, θ. γρύνα.
PIAILLEUR, *EUSE*, γρυνιάρης.
PIANISTE, ὁ παίζων τὸ **PIANO-FORTE** (ἢ **FORTE-PIANO**), είδος πολυχόρδου ὄργάνου, κλειδοκύμβαλον.
PIASTE, ἀπόγονος τῶν ἀρχαίων οἰκῶν τῆς Πολιων.
PIASTRE, νόμισμα ἀργυροῦν, τάληρον (Ἰαπων.), γρόσι (Τουρκ.).
PIAULAND, *E.* ὁ τσουρίζων (γρυνιάζων) ἀδιακόπως.
PIAULER, *p.* πιτίζω (σάν τὸ κλωσσοπούλι), τσουρίζω.
PIAULEUR, *EUSE*, = **PIAULAND**.
PIC, ξινάρι σουβλερόν. 2) βουνὸν ὑψικόρυφον καὶ δευκόρυφον. 3) δρυκολάπτης, (πεν.) 4) πῆχυς, (μετρ.).
PICA, ὄρεξις διεφθαρμένη, κίσσα (τῶν ἐγκύων), κακοψύχια.

PICAREE, εἰδ. (χθ. σμαρίς ἡ μαυρίς).
PICASSON, = **GRIMPESSEUR**.
PICCOLINE, θ. εἰδ. μικρῶν ἐλαιῶν.
PICQUEE, θ. προνομή (στρατ.).
PICQUEE, *p.* προνομεύω (στρατ.).
PICQUEE, (ἐπὶ μελίσσ.) βόσκομαι.
PICQUEUR, (στρατιώτης) προνομεύων.
PICOT, σχινδαλμός (ἀγγλ.) ξόλυς. 2) δόδοντιον δαντέλλας (σειρητίου κτλ.).
PICOTAGE, τὸ οὖς τοῦ **PICOTER**.
PICOTEMENT, νυγμός, τσουξίσιον.
PICOTER, *p.* δάκναι, τσουξίσιον. 2) τσουμπῶ. 3) πειράζω (διὰ λόγων), ἐγγίζω, κερτομῶ.
PICOTERIE, θ. λόγια ἐγγικτική, κερτομία.
PICOTIN, θ. μέτρον διὰ τὴν ταγὴν τῶν ἵππων.
PIC, θ. κίσσα, (πεν.). *||* (ὡς ἐπιθ.) παρδαλός, μελανολευκοπόικλος, πέλταργος.
PIC, ἐπιθ. εὐσεβής.
PICER, θ. τεράζειν, κομμάτι. *S.* χωρίσμα (κάμαρον) διαιτήματος, μέρος. *S.* κανόνι. *S.* βυκλόν (ὕψους κτλ.). *S.* ὄραμα. *S.* ἔγγραφο. *S.* νόμισμα. *S.* πειστής (κύβιν), πέτρα. *||* — *à l'appui* (de conviction), πειστήριον. *||* *mettre en pièces*, (κατὰ) κομματίζω. *||* *traiter en pièces*, κατακόπτω. *||* *tout d'une* —, ἀτόπως, μονοκόμματος.
PIED, ποὺς, πόδι, ποδάρι. *S.* (μετ.) ποδαρικόν (σιεύους). *S.* κορμός (στελέχος) δένδρου. *S.* ποδιά βουνού, πρόποδες ὄρους, βώρεια. *||* *nu-pieds* (ἢ) *pieds nus*, ἑυπόλυτος, ἀνυπόδητος. *||* *lâcher pied*, ὑποχωρεῖν, ἐνδιδεῖν. *||* *à* —, πεζός. *||* *sur la pointe des pieds*, ἀκροποδητέ. *||* *pied-à-terre*, κατάλυμα προσωρινόν. *||* *mettre pied à terre*, πεζεῖσιν. *||* *au pied de la lettre*, κατὰ γράμμα. *||* *pied d'oiseau*, ὀρνιόπους, (φουτ.). *||* — *de corneille* (de lit, de loup, d'oie etc.), κερωνόπους, κλινεπόδιον, λοκοπόδιον κτλ. *||* — *rouge*, ἐρυθρόπους, (πεν.). *||* — *bot*, ὁ ἔχων διάκροφον τὸν πόδα. **PIED-DROIT**, τὸ μέρος τῆς θύρας τὸ πρὸς τοὺς στρόφιγγας.

PIEDUSTAL, κρηπίς (βάθρον) ἀνδριάντος κτλ., ὑπόβαθρον.
PIEDUSCHE, ὑπόβαθρον ἀγγείου (προτομῆς κτλ.)
PIÈGE, παγίς (κυρ. καὶ μτρορ.).
PIE-GRIÈCHE, θ. κολλυρίων (πιν.).
PIE-MÈRE, θ. ἐν τῶν τριῶν περικαλυμμάτων τοῦ ἐγκεφάλου.
PIERRAILLON, θ. σῶρος λιθάρων, λιθάς, *πετραλιά.
PIÈRE, θ. λίθος, πέτρα. §. λιθίασις, (πάθος). ||—à chaux, —(de) meulière, etc., ἀσβεστό-πετρα, μολόπετρα ἔξω, (ἢ ||—d'aigle (de foudre, de lait etc), ἀετίνης, κεραυνίνης, γαλακτίτης κτλ. ||—à rasoirs (ἢ) à aiguiser (à repasser), θανάκη. ||—de touche, δοκιμῆς λίθος, ἀσημόπετρα.
PIÈRE, αὐλάκι φρωμένον μὲ συντρίμματα λίθων.
PIÈRE, αὐλάκι ἀπὸ ξηρολίθου.
PIERRE, θ. πλθ. λίθοι πολῶ-τιμοι, πετράδια.
PIERRETTE, θ. εἶδος παιδιᾶς τῶν παίδων. 2) κωμικόν τι γυναικίον πρόσωπον.
PIERREUX, EUSE, πετρώδης, λιθώδης. §. λιθίων.
PIERRE, κανόνι πετροδόλον κατὰ τῶν ἐπιπλέοντων.
PIÈRE, σπουργίτι. 2) κωμικόν τι πρόσωπον εὐήθους.
PIÉTAIN, ἴδε **PIÉTIN**.
PIÉTÉ, εὐσέβεια.
PIÉTER (τὸ εἰς τῆς παρὰ ληγ. τρί-πεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ε), ῥ. (παλίων ἀμάδας κτλ.) πατώ εἰς τὸ σημάδι. §. ἀντιτείνω πει-σματωδῶς.
PIÉTIN, νόσος τοῦ ποδὸς τῶν κε-ρασφόρων καὶ ἐριοφόρων ζώων.
PIÉTINAGE καὶ
PIÉTINEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-
PIÉTINER, ῥ. κουνῶ ἀπὸ θυμὸν τὰ πόδια μου, κλωτσῶ.
PIÉTISME, τὸ σύστημα τῶν-
PIÉTISTE, μέλος χριστιανικῆς τι-
 νος αἰρέσεως.
PIÉTON, ὄνον, πεζός.
PIÉTIE (καὶ ἐπὶ -PIÉTIE), ἐπιθ. πενιχρός, κακόμορος.
PIÉTIE, θ. πενήν τι ἐνδράδιον, φαλαρίς.
PIEU, παλούκι.

PIEUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ -) -EMENT, εὐσεβής.
PIÈRE, ESSE, κοντόχονδρος, τω-
 λοῦμι. λαίμαργος. || (οὖς. ἀρα.)
 σφυρὶ τοῦ χρυσοῦ.
PIÈRE, περιστέρι, (πιν.).
PIÈRE, περιστέριον.
PIÈRE, κῶνος κοκκοναρίας, πι-
 τωστρόβιλος, κοκκοναρία.
PIÈRE, θ. ὄγκος χρυσοῦ ἢ ἀργύ-
 ρου μένων μετὰ τὴν ἐξάτμισιν
 τοῦ ὑδραργύρου.
PIÈRE, ῥ. τρώγω ἀνδρεία,
 τσιμπῶ.
PIÈRE, κορυφή τοίχου. 2) κω-
 κουνάρι. 3) (μηχαν.) τροχὸς
 ὁδοντωτῶς κινῶν ἄλλον μεγα-
 λήτερον. γνάφαλα ἔλκων ἢ καν-
 νάβειος, κροκίδα.
PIÈRE, (Nμ.), συμφωνία
 πρὸς αἰθίον ἐξόντησιν κτήματος
 ἐκποιθέντος.
PIÈRE, -PÈRE, -PÈRE.
PIÈRE, τὸ οὖς. τοῦ **PIÈRE**.
PIÈRE, ἐπιθ. (διδασκ.) ὁ τῶν
 τριῶν.
PIÈRE, κῶνος τετράγωνος, πα-
 ραστάς.
PIÈRE, πιδόφι.
PIÈRE, θ. σελῶ βιβλίων (νομισμά-
 των κτλ.) ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου κιο-
 νηδὸν ἐπιθεμελίω. 2) γουδι
 (πέτρινον). 3) τὸ μέρος τοῦ να-
 μισματος ὅπου εἶν' ἐγγραγμέν-
 να τὰ παράσημα τοῦ ἡγεμόνος,
 (καθὼς τῶν Τούρκων ὁ τουρᾶς).
PIÈRE, ῥ. κοπανίζω (εἰς τὸ 'γόν').
PIÈRE, θ. λανάρα τοῦ μάλ-
 λου.
PIÈRE, ὁ κοπανίζων (εἰς 'γόν').
PIÈRE, κολώνα χωρὶς ἀναλογίαν.
PIÈRE, διαρπαγὴ, λεηλασία.
PIÈRE, ε, κλέπτει, διαγουμε-
 στής, ἄρπαξ.
PIÈRE, ῥ. διαρπάξω, λεηλατῶ,
 διαγουμεῖω.
PIÈRE, θ. κατάχρησις δημοσ.
 ὑπαλλήλου, ἀρπαγὴ.
PIÈRE, ἄρπαξ.
PIÈRE, ἔκλον πρὸς ἐμβόλῃσιν τῶν
 λευκαينوμένων δερμάτων.
PIÈRE, ῥ. γδοχέρι, ῥ. γδοκόπανον.
PIÈRE, τὸ οὖς. τοῦ-
PIÈRE, ῥ. κοπανίζω μετὰ τὸ γδο-
 χέρι.
PIÈRE, κύφων, εἶδ. τιμωρητικὸν
 ὀργάνου.

PIÈRE, ῥ. τιμωρὸν διὰ τοῦ κύ-
 φωνος. πομπεύω, θεατρίζω.
PIÈRE, μισχοπόντικον τῶν νή-
 σων τῆς Ἀμερ.
PIÈRE, θ. εἶδος φυτοῦ ἐριο-
 φόρου, θλάσις ἢ μυσοστίς.
PIÈRE, σωρός (κῶνος) ἄλλας.
PIÈRE, κατασκευαστὴν ἐκ μι-
 λολίς. 2) τὸ ἔργον τοῦ-
PIÈRE, ὁδηγὸς πλοίου, πιλότος.
PIÈRE, ῥ. ἐμπήγω παλούκια
 (διὰ θεμέλιον). 2) ὁδηγὸς πλοί-
 ον ὡς πιλότος.
PIÈRE, νέος (μαθητευόμενος)
 πιλότος.
PIÈRE, χονδρὸν παλούκι τὸ ἀ-
 ποῖον ἐμπήγουν κατὰ γῆς διὰ
 θεμέλιον.
PIÈRE, ἐπιθ. ὁ ἐν εἵδει σφαί-
 ριδίων.
PIÈRE, καταπότιον, φθός, χάπι.
PIÈRE, ἐργαλεῖον πρὸς κατα-
 σκευὴν ἢ κουτίον πρὸς ἐναποθέ-
 σιν καταποτίων.
PIÈRE, ἐπιθ. (βιν.), ὁ φέρων
 καρποὺς σφαιροειδῶς συνηνωμέ-
 νους.
PIÈRE, γυνὴ ἀναίσχυτος ἥτις
 μεγαλοπνέεται, κεράτσα, περ-
 περήθρα.
PIÈRE, πεπὶ τῆς Γουίντας, κῶ-
 νη πεπὶ τῆς, φυτὸν ἐρυκτοειδές.
PIÈRE, ῥ. καρυκεῖον μετὰ κῶ-
 νη πεπὶ.
PIÈRE, ε, κομφῶς ἐνδύμενος
 εὐπάρφος, (κοιν.) κορδαμίνος.
PIÈRE, θ. = **PIÈRE**.
PIÈRE, ῥ. φακιολλῶς ἀλ-
 λοκώτος.
PIÈRE, θ. τράγιον, (φυτ.).
PIÈRE, πεύκη, (T.) τσάμι, ἀγριοκῶ-
 κουναρῆς, στροβιλιτῆς, (δένδρ.).
PIÈRE, τὸ ὑψηλότερον μέρος
 κτιρίου. ἀέτωμα (περὶ τὸν)
 ναοῦ. §. (μτρορ.) κολοφών.
PIÈRE, θ. πλοῖον φορητὸν.
PIÈRE, πεύκη ἢ παρὰ ληγ.
PIÈRE, εἶδος ἀμανίτου (βιολίτη).
PIÈRE, κοντοκλάδεμα τῆς ἀμ-
 πέλου.
PIÈRE, θ. τὸ ἐμπροσθὶν ἄκρον
 τοῦ ὄνυχος τοῦ ἵππου (τῆς ἐ-
 λάφου κτλ.). §. χηλὴ (ποδάρη) ἀ-
 στακοῦ κτλ. §. λαβὴς σιδηρο-
 γοῦ κτλ. §. σούφρα (μπάσα) εἰς
 φόρεμα.

PINCEAU, γραφίς (βούρσα) ζω-
γράφου.
PINCEAUTAGE, τὸ οὖς, τοῦ -
PINCEAUTIER, ῥ. ἀναπληρῶ διὰ
τῆς γραφίδος τὰ κενὰ μέρη τοῦ
ζωγράφου τοῦ ὑφάσματος ἢ χαρτί.
PINCEAUTEUSE, γυνὴ ἀσχολημένη
μετὰ τὸ **pinceautage**.
PINCE-BALLE, *σφαιρολάδιον.
PINCEB, θ. ὀραγμῆς, πρέζα (ταμ-
πάκου κτλ.).
PINCELIEN, μικρὸν ἐλαιοδόχον
παιδίον τῶν ζωγράφων.
PINCE-MAILLE, ὁ κοιτάζων ν' ἀρ-
πάσῃ, ἐξ ηὐταβελόνης.
PINCHEMENT, (γεωργ.), τὸ οὖς, τοῦ -
PINCHE (τὸ *c* τρέπεται πρὸ τῶν
ἀφώνων εἰς *e*), ῥ. σφίγγω μετὰ
ἀκτύλου, τσμπῶ. *S.* τσοῦζω.
S. (μφορ.) ἐπιπλήττω, ἢ ἐγγί-
νω διὰ λόγων.
PINCETTE ἢ (πλθ.) **PINCETTES**, θ.
τσμπήθρα, μασιά.
PINCHINA, εἶδος χονδρῆς ἐρίας.
PINCON, τσμπηματιά.
PINDARISKE, ῥ. ὁμιλῶ μετὰ Πινδα-
ρικὸν τόνον.
PINCEAL, *e*, (ἀνατομ.), κωνοειδής,
στροβιλωδής.
PINCEAU, μαῦρον σταφυλί.
PINCOUIN (-GUIN), εἶδος πτηνοῦ
ὁλασσοῦ, ἀπτηνοδύτης.
PINORE, πλοῖον μετὰ στρουγγύλην
πρὸς μνην. 2) ἀνθρωπος ῥυπα-
ρός (φιλάργυρος).
PINRIEN, κοκκοκουνάρη, (δένδρ.).
PINRIENNE, ἐπίθ. πευκοφόρος.
PINRIQUE, ἐπίθ. ὁ τῆς πεύκης.
PINNE (MARINE), θ. πέννα, (ὄστρ.).
PINNIER, τὸ μαλάκιον τῆς πίννης.
PINNOTHERIE, πιννοτήρης, (εἶδος
καρκίνου).
PINNULE, θ. (ἀστρον.) πλάξ χαλ-
κῇ μετὰ μικρὰν ὀπὴν διὰ τὰς ἀκ-
τῆς τοῦ φωτός ἢ τὴν ὄρασιν.
PINOUE, θ. εἶδος φορτίου πλοῖου.
PINSAR (-SAND) καὶ **PINSER**, κοιν.
ἀντί -
PINSON, σπίνος, (πτην.).
PINSONNIERE, θ. = **MESANGE** (LA
CHARDONNIERE).
PINTADE, θ. μελεαγρίς, φραγκό-
κοττά, (πτην.).
PINTADEAU, μελεαγρίδιον.
PINTE, θ. εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὀ-
κτώ, κοτύλη.
PINTRE, ῥ. μεθοκοπῶ, σθανάρω.

PIOSAGH, σκάψιμον μετὰ τὸ 'ξί-
νῆρι, τσάπισμα.
PIOSIK, θ. τσάπει', ξινάρι.
PIOSIEN, ῥ. σκάπτω μετὰ τὸ 'ξί-
νῆρι, τσάπιζω. *S.* (συνιδχ.) ἀ-
σχολεῖμαι κατακέφαλα. *S.* (μσ.)
διαπληκίζομαι.
PIOSIET, = **GRIMPREAU**.
PIOSIEUR, σκαφεύς, σκαφτιάς.
|| (συνιδχ.) δούλευτης, ἐργοδι-
ώκτης.
PIOSION, ὁποκορ. τοῦ **PIOSIE**,
ξινάρακι.
PION, στρατιώτης πεζός. *S.* (εἰς
τὰ σχολεία) ὁ ἐπιτηρῶν τοὺς
ἄλλους μαθητάς. 2) (συνιδθ.)
πέτρα (ἀπλή) τοῦ ζαιριλίου.
PIONE, θ. = **PIVINE**.
PIONET, = **GRIMPREAU**.
PIONNIER, σκαπανεύς (στρατοῦ).
PIORLIN, = **BECASSEAU**.
PIOT, (χυδ.), ὁ οἶνος, τὸ πι ο τ ὶ ν.
PIOT (ὄνομη.), κοιν. ὁ κούρκας.
PIRE, θ. βαρίδι χωροῦν 4 1/2 μ-
διον. 2) τσμπουκι, πίπα.
PIREAU, φλογίρα. 2) ἰξόδεργα.
S. (μφορ.) παγίς.
PIREK, θ. εἶδος πτηνοθήρας διὰ
τῶν ἰξῶν.
PIREN, ῥ. πιάνω πουλιά μετὰ τὰς
ἰξόδεργας. *S.* (μφορ.) ἰξαπατῶ.
PIRENE, θ. ἀπάτη, δολιότης (αυ-
εἰς τὰ χαρτιά).
PIRENIENNE, ἐπίθ. πιπεροφάγος.
PIREKT, = **FARLOUSE**.
PIRKIA, ὁ ἀπατών (εἰς τὰ χαρ-
τιά).
PIRI, εἶδος μικροῦ πτηνοῦ, πι-
πῶ (;), τσμπουλί.
PIRIEMENT, φωνὴ μικροῦ πτη-
νοῦ.
PIRIEN, ῥ. = **PRIRIE**.
PIROIN, εἶδος συρίστρας πρὸς
μίμησιν τῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν.
PIROAGE, τὸ οὖς, τοῦ **PIRIEN**.
PIROANT, *e*, σουβιερός, ἀγκλω-
τός. *S.* (πτην.) ὀρίμς, τσοκτε-
ρός. *S.* (μφορ.) ὀηκτικός, ἐγ-
γικτικός, πειρακτικός, ἢ ἐπα-
γωγός, διεγείρων τὴν περιέρ-
γησιν. 2) (οὖς, ἀρσ.) ἀγκάθι,
ἀκανθα.
PIREK, θ. κοντάρι, λόγχη. *S.*
πάθος, ὀργή, κακία. *S.* (ἀρσ.)
ἢ πίκα (τῶν χαρτοπαγν.).
PIREK, εἶδος ὑφάσματος, *διπλοῖς.
PIREK-ASSIETTE, παράσιτος.

PIREK-BOUKE, βοηλάτης.
PIREK-BOIS, δρυκολάπτης (ὁ με-
λας).
PIREK-BROQUE, = **COUPE-BOUE-
AERON**.
PIREK-MOUCHE, = **MESANGE** (LA
CHARDONNIERE).
PIREK-NIQUE, δειπνον συμφορη-
τόν (ἐκ συμβολῆς).
PIREK, ῥ. τρυπῶ (μετὰ κεντρὶ ὄξ),
τσμπῶ. *S.* σουβιερινῶ τρυ-
πῶν. *S.* (μαγιστ.) κεντὰ τὸ 'ψη-
τόν μετὰ τέμαχιον λαρόλου. *S.*
μωπιζῶ τὸν ἵππον, (καὶ συν-
ιδχ.) τρέχω ἐπιπύον. *S.* (ναυ.)
κροῖω τὸν κώδωνα τὴν σημαί-
νοντά τὰ θημάδια. *S.* (μτην.)
δριμύτω, τσοῦζω. *S.* (μφορ.)
διεγείρω τὴν περιέργειαν ἢ τὴν
θυμὸν, ἐγγίζω, πειράζω. *S.* (μσ.)
μετὰ τοῦ *de* φιλοτιμοῦμαι νᾶ,
ἄξιω ὅτι. *||* — *I' assiette* (ἢ),
les assiettes, παρασίτω.
PIREKHAU, καρπολάστης, (πτην.).
PIREKT, παλούκι. *S.* ἀπὸ πασμα
ἱππικοῦ. *S.* εἶδος χαρτοπαγν.,
πικέτον. *||* *planter le* —, τρα-
ποιδεῖω σου.
PIREKTER, ῥ. σμαδεῖω ἢ στε-
ρίνω μετὰ παλούκια. *S.* ποικί-
λω μετὰ στίγματι. *||* (ἢ πθ. *μτχ.*
ὡς ἐπ(θ.)) κατάρκιστος. *||* *riquet-
te de blanc* (de noir etc), λευ-
κόστικτος, μελανόστικτος κτλ.
PIREKTON, εἶδος *riquette*.
PIREKETTE, θ. κρασί ξεθυμασμέ-
νον, λάγχερας.
PIREKUN, ὁ τρέχων τὰ σκυλιὰ ἢ
τὰ ἄλογα. *S.* ὁ ἐπιστατὴν εἰς
τοὺς ἐργάτας. *||* — *d'assiettes*,
παράσιτος.
PIREKUN, *euse*, ὁ προσάπτων
τὰ σερήνια (γαϊτανεῖα κτλ.)
εἰς τὰ φορέματα (τὰ ὑποδήμα-
τα κτλ.).
PIREKUN, στρατιώτης λογχοφό-
ρος.
PIROIN, τρυπητήριον (τῶν χαλ-
κογράφων κτλ.).
PIROIE, τρύπημα μετὰ κεντρὶ ὄξ,
τσμπημα, δάγκημα, σκωληκο-
φάγμα. *S.* (ῥαπτ.) βελονιά,
διάρραφή.
PIRATIE, πειρατής, κουρσάρος.
PIRATIN, ῥ. πειρατεῖω.
PIRATINIE, θ. πειρατεία.
PIRE, ἐπίθ. (συχρ.), χειρότερος.

PIRIFORME, επίθ. (διδακτ.), ἀπί-
δοειδής.
PIROGUE, θ. πλοῖον τῶν ἀγρίων.
PIROULE, θ. εἶδ. φυτοῦ (ξερεικής),
ἀπισειδής.
PIRON, χηνάριον. 2) στρίφιγξ
3) ἀλυσιστῆς ἀνεπιτήδεις.
PIROUETTE, θ. εἶδος παιγνιδίου,
σβύρως, (Τ.) περιλάδι. 2) =
τῆ-
PIROUETTER, ῥ. περιστρέφομαι
ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς ἀκρου.
PIS, ἐπίρ. χειρότερα. || (ἐν ἄρθρ.)
τὸ χειρότερον. || le pis aller,
τὸ πολὺ-πολύ.
PIS, τὸ βυζὶ τῆς ἀγγελίδας (τῆς
γίδας κτλ.).
PISCIFORME, επίθ. ἰχθυοειδής.
PISCINE, θ. (ἄρχ.), δεξαμενὴ, κο-
λυμβήθρα. §. τὸ χωρευτήριον
τοῦ ἀγρίου βήματος.
PISCIVORE, επίθ. (διδακτ.), ἰχθυ-
οφάγος.
PISÉ, γῆ κτυπημένη (συμπεπι-
λημένη) διὰ κτίσμον.
PISER, ῥ. κτυπῶ τὴν λάσπην ἵνα
πῆξῃ πρὸς κτίσμον.
PISSEUR, ὁ κτίζων μὲ pisé.
PISSEUR, ἐπίθ. ὁ καρποφορῶν
πίσα (πιζέλια) ἢ ὁμοιόμορφα
τούτων σπέρματα.
PISIFORME, (βτν.) πιζελοειδής.
PISOIR καὶ
PISON, κόπανος πρὸς συμπλη-
σιν τῆς οἰκοδομικῆς λάσπης
(pisé).
PISSAT, ὄδρος, κάτουρον.
PISSE-FROID, ἀνθρωπος ἀπαθὴς
(φλεγματικὸς).
PISSEMENT, τὸ κατουρεῖν, κατού-
ρημα.
PISSENLIT, εἶδος χόρτου (μυω-
ρειδοῦς), ἡδυνούς, *λεοντοδό-
τιον.
PISSEUR, ῥ. (κατ)ουρῶ. §. (οἶκ.)
στάζω.
PISSE-SANG, καπνὶς, (Τ.) σάχ-
τερς; (φυτ.).
PISSEUR, EUSE, ὁ κατουρῶν συ-
χνά, κατουρᾶς.
PISSEUR, μέρος ὅπου κατουροῦν.
PISSEUR, θ. μαστάριον τοῦ κα-
δίου τῆς μπογάδας.
PISSEUR, ῥ. συχνοκατουρῶ.
PISSEUR, θ. (περιφρ.), κρου-
νὸς ἢ σίφων ὕδατος ἀναβλύζων
κατ' ὀλίγον

PISTACHE, θ. πιστάκιον, πιστίκι.
PISTACHIER, πιστακτῆς, (δένδρ.).
PISTE, θ. ἵχνος (ζώου).
PISTIL, τὸ θῆλυ μέρος τῶν ἀν-
θῶν, ἢ ἡλακᾶτι.
PISTILLAIRE, ἐπίθ. ὁ τῆς ἡλακᾶ-
της (τῶν ἀνθ.).
PISTILLIFERE, ἐπίθ. ὁ ἔχων **PISTIL**.
PISTILLIFORME, ἐπίθ. ὁ ἔχων σχῆ-
μα ἡλακᾶτης (ἀνθ.).
PISTOLE, θ. νόμισμα χρυσοῦν τῆς
Ἰσπαν. κτλ. §. (ἀπλ.) δέκα
φράγκα. §. (εἰς τὰς φυλακὰς)
δωμάτων ἰδιαιτέρων ὅπου ὁ φυ-
λακούμενος, δαπανῶν ἐξ ἰδίων,
ἔχει ὅλας τοὺς ἀναπαύσεις.
PISTOLET, πιστόλι.
PISTON, τὸ ἐμβόλον τῆς ἀντλίας.
PISCAGE, θ. ταγῆν, δικονιά.
PITAUD, E, χωριάτης, βάνευτος,
χονδρός.
PITE, θ. λιανόν. 2) εἶδος ἀλόης
νηματοφόρου.
PITEUX, EUSE, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT,
λύπης ἄξιος, οἰκτρός, ἔλεινός.
PITIÉ, θ. οἰκτος. §. κρίμα!
PITON, καρφὶ μὲ τρυπημένην κε-
φαλῇ. §. κορυφὴ ὄρους.
PITOYABLE (καὶ ἐπίρ. -EMENT),
ἐπίθ. οἰκτος ἄξιος, ἔλεινός. ἄ-
θλιος. §. (σπν.) οἰκτρίμων, συμ-
παθητικὸς.
PITRION, = CRÉCERELLE.
PITRONSQUE (καὶ ἐπίρ. -EMENT),
ἐπίθ. (ἄξιος) διὰ ζωγράφισμα,
ζωγραφικὸς, (κυν.) ζωγραφι-
στὸς.
PITUITAIRE, ἐπίθ. ὁ τοῦ φλέγ-
ματος.
PITUITÉ, θ. φλέγμα.
PITUITUX, EUSE, φλεγματικὸς,
-τώδης.
PIVER, δρυκολάπτης (ὁ πράσι-
νος), πτν.
PIVOINE, θ. παιονία, (φυτ.). 2)
πυρρῶλας ἢ μελαγχρόμος,
(πτν.).
PIVOT, ὁ ἄξιος ἐπὶ τοῦ ὑποίου
στρέφεται τι.
PIVOTANT, E, (βτν.), εὐθύρρις.
PIVOTER, ῥ. στρέφωμαι ἐπὶ (ἢ ὡς
ἐπὶ) ἄξονος. §. (ἐπὶ δένδρων)
ρίζων κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ βᾶ-
θος.
PIVOTON, = FARLOUSE.
PLACABILITE, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
PLACABLE, ἐπίθ. εὐσυμπάθους.

PLACAGE, κόλλημα σανδίων, (Τ.)
καπλαμάς.
PLACAGE, τοποθέτησις (τῶν ἐμ-
πόρων εἰς τὴν ἀγοράν).
PLACARD, σανίδωμα ὑπὲρ τὴν
θύραν, ὑπέρθυρον. 2) πρόσημ-
μα τοιχοκόλλητον. §. σάτυρα.
§. (τυπogr.) φύλλον τυπωμένον
ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μόνον μέρους (κυ-
ρίως διὰ τὰς διορθώσεις τῶν
σφαλμάτων).
PLACARDER, ῥ. τοιχοκόλλω πρό-
σημματα ἢ σάτυρας, (βτν.) 2) σα-
τυρίζω, σπηλιτεύω, θεατρίζω.
PLACK, θ. τόπος τῶν ὀπ. κατέ-
χειται ἢ τις, θέσις. §. ὑπόρ-
χημα. §. πλατεῖα, ἀγορά, (Ι-
ταλ.) πιάτσα. §. πόλις ὡχυρο-
μένη, φρούριον.
PLACEMENT, τὸ οὗς τοῦ **PLACER**,
τοποθέτησις (κυρίως χρημάτων
εἰς τόκον).
PLACENTA, (ἀνατομ. ἢ βτν.) ὁ
πλακούς, τὸ πλακυντοειδές μέ-
ρος τῶν ἐμβρύων καὶ τοῦ πε-
ρικαρπίου τῶν φυτῶν.
PLACENTIFORME, ἐπίθ. πλακυν-
τοειδής.
PLACER (τὸ c τρέπεται πρὸ τοῦ a
ἢ ο εἰς ε), ῥ. βάλω (εἰς ὅτιον),
τοποθετῶ (ἢ μισ.) -οῦμαι. §. (Ι-
ταλ.) βάλω εἰς τὸν τόκον (εἰς
κυκλοφορίαν).
PLACET, (παλ.), ἀναφορά.
PLACEUR, EUSE, ὁ βάλλων (χρή-
ματα εἰς τόκον, ὑπηρέτας εἰς
οἰκίας, γραμμάτια εἰς κυκλοφο-
ρίαν κτλ.).
PLACIDE (ἢ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ.
πρῶτος, μελιχλιος.
PLACIDITÉ, θ. τὸ μελιχλίον, πρῶ-
ότης.
PLACIER, ERE, ὁ ἐπὶ τῆς τοπο-
θετήσεως τῶν μελῶν ἀμνηστικός
(τῶν ἐμπόρων ἢ τῶν ἐμπορέων
μάτων).
PLAFOND, ὁροφὴ οἴκου, ταβάνι.
PLAFONNAGE, τὸ οὗς τῶν.
PLAFONNER, ῥ. σανιδῶν ἢ ὀβελ-
στόνων τὴν ὁροφὴν, ταβανῶν.
PLAFONNEUR, ταβανιστής.
PLAGE, θ. ἀκτὴ (ἀλιτευτής), ἐπι-
άντλα. §. (Π.) χώρα, τόπος.
PLAGIAIRE, οὗς. καὶ ἐπίθ. λογι-
κλῆπος.
PLAGIAT, λογοκλοπία.

PLAID, ἀγόρευσις δικηγορίας.

2) επενδύτης των δικωτών.

PLAIDANT, η, δικηγορών ή δια-
δικαζόμενος.

PLAIDER, ρ. δικάζομαι, κρισολο-
γώ(οῦμαι). §. δικηγορώ.

PLAIDEUR, EUSE, ὁ κρισολογού-
μενος. φιλόδικος.

PLAIDOIRIE, θ. ἀγόρευσις δικη-
γορίου, δικηγορία.

PLAIDOUER, λόγος (δμιλλα) δικη-
γορίου.

PLAIN, θ. πληγή.

PLAINANT, η, ὁ ἐνάγων.

PLAIN, η, ὁμαλός, ἴσιος, ἐπίπε-
δος. (ἐπὶ ὑφάσμι.) λείος, χωρίς
πλευμνιδία. || plain-chant, ἡ

ἐκκλησιαστικὴ μουσική.

PLAINDE (plains; plaignais;
plaignis; plaindrai; plaignant;
plaind), ρ. οἰκτερώ, λυπούμαι.

|| (μο.) μεμψιμοιρῶ, παραπο-
νοῦμαι.

PLAIN, θ. πεδιάς.

PLAIN-PIED, (ἀρχιτεκτ.) διαίτημα
ἐκπέδων. || de—, ἐκ τοῦ

πέδιου, (καὶ μετφορ.) ἐν εὐκολίᾳ.

PLAINTE, θ. παράπονον.

PLAINTE, IVE, (ἔξ ἐπὶ ρ.) -EMENT,
κατητηρόν, παραπονετικός.

PLAIN, τὸ ξύλον διὰ τοῦ ὁποίου
στρέφει ὁ γεωργὸς τὸ ὄνυλον.

PLAIN (plais; plaisais; plus;
plairai; plaisant; plu), ρ. ἀρέ-
σκω (καὶ μο.) ἀρέσκειμαι, εὐχα-
ριστοῦμαι. || plait-il? τί ὀρί-
σται ἢ? τί εἶπατε; || plaise

(plait) à Dieu εἴθε! νὰ εἶδεν
ὁ θεός. || à Dieu ne plaise, μὴ

γίνωτο!

PLAISAMMENT, ἐπὶ ρ. νόστιμα. §.

γελώω.

PLAISANCE, θ. παλ. ἀντὶ PLAISIR.

|| prison de—, 'σπίτι εἰς τὴν

ἐξοχὴν, κίβητι.

PLAISANT, η, νόστιμος. §. ἀρεῖ-
ος-ῆ γελώω.

PLAISANTER, ρ. ἀστείζομαι, χω-
ματεύω.

PLAISANTERIE, θ. ἀστεϊσμός, χω-
ματεία.

PLAISANTIN, γελωιστής, (Τ).

PLAISIR, ἡδονή, εὐχαρίστησις.

πλακιδασίς. §. θέλησις. §. γά-
ρος. || menus plaisirs, τὰ εἴδη

ἐνυόμενα πρὸς διασκέδασις, (Τ).

τέλει-χαρτεῖλίκι. || à—, ἐν ἡ-
νέσει. || avec—, μετὰ χαρᾶς,
ἀσμένως.

PLAMAGE, τὸ οὖσ. τοῦ PLAMER.

PLAMER, θ. ἀσβέστης χρησιμεύ-
σας ἥδη πρὸς βυρσοδεψίαν.

PLAMER, ρ. βυρσοδεψῶ διὰ τῆς
ἀσβέστου.

PLAMERIE, θ. τὸ μέρος ὅπου ἐκ-
τελεῖται τὸ plamage.

PLAMOTAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-

PLAMOTER, ρ. ξεκολλῶ κτυπῶν
ἀπὸ τῶν καλούσιων τὰ ζαχαρο-
κέφλα.

PLAN, η, ὁμαλός, ἐπίπεδος. 2)
(οὖσ.) σχέδιον πόλεως (φρουρίου
κτλ.).

PLANAGE, τὸ οὖσ. τοῦ PLANER,
πλάνισμα.

PLANCHE, θ. σανίς, σανίδι. 2)
βραγιά κήπου, (Τ.) ταχῆς. 3)
πλάτ χαλκογραφήματος. §. χαλ-
κογράφημα, εἰκὼν.

PLANCHIAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-

PLANCHIER, ρ. σανιδόων (πάτω-
μα).

PLANCHER, σανιδωτής.

PLANCHER, σανιδωμα δάφρους,
δάπεδον, πάτωμα.

PLANCHETTE, θ. σανιδάκι.

PLANCHON, κλαδί φυτευόμενον ἵνα
ριζώσῃ, μόσχευμα.

PLANE, θ. ἐργαλεῖον κοπτερόν τῶν
ξύλων, πλάνη.

PLANE, ρ. ἰσάζω μετὰ τὴν πλάνην,
πλανίζω. 2) (οὖδ.) πετῶν ἀκι-
νητῶ (καθὼς ἐνίοτε τὰ πτηνὰ)

εἰς τὸν αἶρα. §. (συνδχ. καὶ
τρπ.) κατοπτεύω ἀπὸ ὕψους.

PLANETAIRE, ἐπὶ θ. ὁ τῶν πλανη-
τῶν, πλανητικός.

PLANETE, θ. πλανήτης, ἄστρον
ἑτεροφώτιστον.

PLANETER, ρ. λειπύων καὶ ὁμα-
λύνων ἐν εἴδει πλακὸς τὸ κέρατον
πρὸς κατασκευὴν κτενίου.

PLANETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ PLANE.

PLANEUR, πλανιστής χρυσοχρῆς.

PLANICORNE, ἐπὶ θ. πλατύκρως.

PLANIER, ὁροπέδιον.

PLANIMETRIE, θ. ἐπιπεδομετρία.

PLANSIFERIE, ἐπιπεδοσφαιρίον.

PLANOIR, ἐργαλ. (ὁμαλίστρον) τοῦ
γλόπτου.

PLANT, = SITTELL.

PLANT, νέον φυτὸν, φυτάρι. §.
νεόφυτος ἄμπελος (ῥῆ), φυτεία.

PLANTAGE, φυτεία ζαχαροκαλῶ-
μων.

PLANTAGINE, η, ὁ ἐκ τοῦ γένου-
τοῦ-

PLANTAIN, ἀρνόγλωσσον, πεντά-
νευρον, (φυτ.).

PLANTAIRE, ἐπὶ θ. (ἀνατομ.) ὁ ὀ-
νύκων εἰς τὸ πέλμα τοῦ ποδὸς
(εἰς τὴν πατούσαν).

PLANTARD, ἴδε PLANGON.

PLANTATION, θ. φύτευμα. §. φυ-
τεία.

PLANTE, θ. φυτὸν, βότανον. ||
jardin des plantes, βοτανικός
κῆπος. 2) τὸ πέλμα (ἡ πατού-
να) τοῦ ποδός.

PLANTÉE, θ. φυτεία.

PLASTER, ρ. φυτεύω. §. ἐμπέγω.
σῆμα κατὰ γῆς. σκαρῶν (σπίτι).

§. ἀφίνα τινὰ εἰς τὴν μέσην ἔ-
ναχωρῶ.

PLANTEUR, φυτευτής, καλλιεργη-
τὴς φυτείας.

PLANTIER, φυτευτήριον (ἐργαλ.).

PLANTON, ὑποζωματικός ἡ τρα-
τιώτης διατελῶν εἰς ὑπηρεσίαν
καὶ μεταδίδων τὰς διαταγὰς ἄλ-
λου ἀνωτέρου του.

PLANTUREUX, EUSE, (παλ.) ἀφθο-
νος.

PLANUR, θ. ῥοκανίδι.

PLAQUE, θ. πλάκ (μετάλλου).

PLAQUE, μέταλλον ἐπὶ χρυσειον ἡ
ἐπάργυρον.

PLAQUEMINIER, διόσπυρος, (γίνος
δένδρων κίρασοειδῶν).

PLAQUER, ρ. ἐφαρμόζω πλάκα
(μετάλλου κτλ.) ἐπάνω εἰς, κα-
πλακίζω μετὰ. §. προσπλάσσω τὸν
ἀσβέστην κτλ. ἐπὶ τοῦ τοίχου.

§. (μετφορ.) κτυπῶ τι εἰς τὸ πρό-
σωπόν τινος, προσονεῖδίζω.

PLAQUETTE, θ. νόμισμα χαλκίνον.

PLAQUEUR, πλακωτής (σκευῶν).

PLAQUE, εἶδος μυγαλῆς.

PLASTICITE, θ. ἐπιδεικτικότης
πλάσσει, *πλαστικότητα.

PLASTIQUE, ἐπὶ θ. πλαστικός. ||
(οὖσ. θ.) ἡ πλαστικὴ (τέχνη), ἡ
πλαστουργική.

PLASTRON, μέρος (προσθήκιον)
τοῦ θώρακος. §. εἶδος μικροῦ
προσκεφαλαίου τὸ ὁποῖον φο-
ροῦν εἰς τὸ στήθος των οἱ ὀ-
πλογομνασταὶ καὶ διάφοροι τε-
χνίται. §. ἡ δερματίνη ἐμπρο-
σθὲλ των σκυτῶν. §. (μετφορ.)

ὁ χρησιμεύων ὡς ἀντικείμενον τῶν σωμαμάτων (τῶν προσβολῶν) τινος.

PLASTRONNER, ῥ. ἐνδύω μὲ *plastron*.

PLAT, *ε*, ὁμαλὸς, ἴσος. ἀβαθὴς, ῥηχός. πλακωτός. *S.* (μυθρ.) ἀκομψός, ἀχαρὶς, ἀνούσιος. ἀσημαντός, ἀγρηστός. *II.* (οὐσ.) τὸ πλατὺ μέρος τοῦ σπαθιοῦ (τῆς χειρὸς κτλ.). *II.* *paye*—, αἱ πεδιάδες. *II.* *avoir le ventre*—, ἡ κοιλία τοῦ εἶναι σανίδι, εἶναι νηστειός. *II.* *calme*—, γαλήνη ἐντελής. *S.* (καὶ μυθρ.) στάσις ἐμπορίου, ἀπραξία. *II.* *à plate couture*, κατὰ κράτος. *II.* (tout) *à plat*, μακρυὰ-πλατειά. ἐντελώς.

PLAT, πινάκι (ἴσιον), πιάτον, σκετέλι. *S.* (συνδχ.) φαγητόν. *II.* *à couvert*, κρυφίως, ὑπὸ μάλης.

PLATANE, πλάτανος, (δένδρ.).

PLAT-MORD, τὸ σανίδωμα τῶν πλευρῶν τοῦ ὑπὲρ τὸ κατάρωμα τοῦ πλοίου.

PLATEAU, τὸ πινάκι τῆς ζυγαριᾶς. *S.* δίσκος (τοῦ καφῆ κτλ.). *S.* πλατταριά. *S.* ὁροπέδιον. *S.* νομόφαρον, (φρτ.).

PLATE-BANDE, βραγιά ἐπιμήκης (κυρ. διὰ τὰ ἀνθη κήπη). *S.* (ἀρχιτ.) διάφορα μέρη τῶν κτιρίων.

PLATÉE, *θ*. πινάκι μὲ πολλὰ φαγεῖ.

PLATE-FORME, *θ*. δῶμα (οἴκου), στέγη ἐπίπεδος. *S.* (στρατ.) ἀνάχωμα, ἀνδερὸν.

PLATE-LONGE, λωρὶ πλατὺ διὰ τὰ δύσκολα ἄλογα.

PLATEMENT, ἐπὶ ῥ. ἀγδῶς, χωρὶς χάριν. *S.* tout—, χωρὶς περιστροφῆς, (κοιν.) ὀρθά-κοπτά.

PLATINAGE, τὸ οὐσ. τοῦ **PLATINER**.

PLATINE, σκεῦος μετῶλινον διὰ σιδέρωμα καὶ στέγνωμα τῶν φορημάτων. *S.* ἡ πλάξ τοῦ τουφεκίου (τοῦ ὀρολογίου κτλ.). 2) (ἀστ.) εἶδ. μετῶλου, χρυσάργυρος ἢ λευκοχρυσός.

PLATINER, ῥ. γανόνω. 2) σιδηρόνω.

PLATINIFÈRE, ἐπὶ *θ*. λευκοχρυσούχος

PLATITUDE, *θ*. ἀηδία (τὸ ἄχαρι) ἐκφράσεως κτλ.

PLATOIE, *θ*. σκεῦος ὅπου κατασταλίζεται τὸ γάλα πρὸς ἀφαρῆσιν τοῦ ἀφρογάλακτος.

PLATONICIEN, *enne*, πλατωνικός (ἀνὴρ).

PLATNAGE, κατασκευασμα ἐκ γύψου.

PLATRAS, κρημνίσματα ἀσβεσίου.

PLATRE, γύψος πρόστυχος.

PLATREN, ῥ. χρίω μὲ γύψον, ἀσβεστόνω.

PLATREUX, *euse*, ὁ περιέχων γύψον. *S.* (ιδιαιτ.) (γῆ) ἀνακατωμένη μὲ ἐρυθρὸν κρητίδα.

PLATRIER, ἀσβεστοουργός, ἀσβεστόνας.

PLATRIÈRE, *θ*. ἀσβεστορυχείον ἢ ἀσβεστοουργεῖον, ἀσβεσταριά.

PLATROIN καὶ **PLATROUEN**, ἐργαλ. (εἶδος μουστρίου) τῶν τοιχοδόμων.

PLAUSIBILITÉ, *θ*. τὸ εὐσχημον (εὐλογηφάνες) τοῦ πράγματος.

PLAUSIBLE (καὶ ἐπὶ *θ*. -MENT), ἐπὶ *θ*. εὐλογηφάνης, εὐπρόσωπος, εὐσχημος.

PLAUSITER καὶ **PLAUSONNER**, ῥ. πτερυγίζω, (κυρ. ἐπὶ περιστ.).

PLÉBIEN, *enne*, ὁ ἐκ τοῦ δήμου, δημοτικός.

PLÉBISCITE, δόγμα τοῦ δήμου (τῶν Ῥωμ.).

PLÉIADES, *θ*. πλθ. αἱ Πλειάδες, (ἀστερ.).

PLEIN, *e*, πλήρης, γεμάτος. χορηγός. (ἐπὶ *ε*.) ἔγκυρος. *II.*—rouvoir, πληρεξουσίου. *II.* en—midi, ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ.

II. en—été (hiver), εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ θέρους (τοῦ χειμῶνος).

II. à pleines voiles, πλησίσιος. *II.* (καὶ ὡς οὐσ.) le plein de la lune, τὸ γέμισμα τοῦ φεγγαριοῦ.

PLEINEMENT, ἐπὶ ῥ. πληρέστατα.

PLENIÈRE, ἐπὶ *θ*. (cour ἢ indulgence—, συνέλευσις ἢ συγχώρησις) γενική.

PLENIPOTENTIAIRE, πληρεξουσίου.

PLENITUDE, τὸ πλήρες, περισσεία. πληθώρα (χυμῶν). *II.* la—des temps, (Γρφ.), τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.

PLEONASME, πλεονασμός.

PLETHORE, *θ*. πληθώρα (αἵματος).

PLÉTHORIQUE, ἐπὶ *θ*. πληθωρικός.

PLEURANT, *e*, δακρύνων, δακρυόμενος.

PLEURANT, *e*, κλαυσιάρης.

PLEURAL, *e*, (ἀνατομ.), ὁ τῶν πλευρῶν, πλευριτικός.

PLEURER-MISEUR, μεμψιμοιρεῖ.

PLEURER, ῥ. κλαίω. (μτθ.) ὁρηγνύω.

PLEURISIE, *θ*. πλευρίτις (οὐσ.) πλευρόν.

PLEURÉTIQUE, ἐπὶ *θ*. πλάχων πλευρίτιν, πλευριτωμένος.

PLEURIKI, *euse*, ὁ κλαίων συνά, ἀρίδακρος, κλαυσιάρης. *II.* (οὐσ. *θ*.) ὁρηγνύς (γυνή), ὁρηγνύσα, μυρολογίστρα. *II.* saule—, εἶδος αἰγίρου, σουιτῆ.

PLEUREUSES, *θ*. πλθ. λευκὰ περιχειρίδια εἰς σημεῖον πένθους.

PLEUREUX, *euse*, καταχρ. ἀντὶ **PLEUREUR**, δακρυζόμενος, ἔτοιμος δάκρυον.

PLEURNISCHER, ῥ. προσποιῶμαι ὅτι κλαίω, κλαίω ἑξοκάρδα.

PLEURNISCHERIE, *θ*. κλαύσιμον ἐπιτετηθευμένον (χωρὶς ὄρεξιν).

PLEURNISCHER, *euse*, ὁ κλαίων χωρὶς ὄρεξιν.

PLEURS, πλθ. δάκρυα.

PLEUTRE, = **POULTON**.

PLEUTOIN (pleut; pleuvait; pleuvait; plu; plu), ῥ. ἀπρ. βρέχει.

PLÉVNE, *θ*. (ἀνατομ.), ὁμήν περὶ τὰ ἐντὸς τοῦ στήθους.

PLEYON, βέργα λυγαριᾶς διὰ δέξιμον τῶν κλημάτων, δευτέρη.

PLI, πτυχή, ζαρωματιά (ὕψωμα-τος), λόξα, σούρρα. 2) φάκελος ἐπιστολῆς, πλίκος.

PLIABLE, ἐπὶ *θ*. εὐλόγιστος. *S.* (μτθρ.) εὐάγωγος.

PLIAGE, δίπλωμα (ὕψωμα-τος).

PLIANT, *e*, εὐλόγιστος. *S.* εὐκαμπτος.

PLIE, *θ*. εἶδ. ψησιστοῦ ἢ γλῶσσης, (Γρφ.).

PLIÉ, βῆμά τι τοῦ χοροῦ, κάμψις (τῶν γονάτων).

PLIEMENT, δίπλωμα (τῶν φύλων βιβλίου).

PLIER, ῥ. διπλύνω. *S.* λυγίζω, κάμπτω (καὶ αὐτοπλ.)—ομαι. λυγώ. *S.* (μτθρ.) ὑπείκω. ἐνδίδω.

II.—bagage, συσκευαζομαι (πρὸς ἀναχώρησιν), ἀναχωρῶ (καυφίως). *S.* ἀποθνήσκω.

PLUMER, EUSE, ὁ διπλώνων (χαρ-
τα κτλ.). *S.* εἶδος κάμπης.
PLUMER, P. βουτῶ πρώτῃν φο-
ρᾶν τὰ ζυγοειρήρια.
PLUMGEUR, O. τὸ οὖσ. τοῦ πρηγγ.
PLUMBE, O. (ἀρχιτεκτ.) πλίνθος.
PLUMBI, O. ἐργαλεῖον διὰ διπλωμα-
τα καὶ κόψιμον χαρτίου κτλ.
PLUME, D. νόσος τῶν τριχῶν τῆς
καρφαλῆς συστρεφόμενων ἢ σαρ-
κοποιουμένων, σφίσις.
PLUMAGE, KAI.
PLUMEMENT, Tὸ οὖσ. τοῦ-
PLUMER, P. κάμνω διπλάις εἰς
πλάσμα, σουφρώνω
PLUMON, EIDOS γαλατηροῦ (καί-
μακίου).
PLUMORE, O. ὁ τρόπος τοῦ σου-
φρόναι (εἰς τὸ σίδηρον) τὰ ὑφά-
ματα.
PLUMOS, KAI. μαλλὶ τῶν δι' ἀσβέτις μα-
ρμένων δερμάτων. *2)* (ναυτ.)
πλύμα τι (ἀπὸ βοιδόμαλλον καὶ
καλὶ) πρὸς ἀλειψιν τῶν καραβί-
ων.
PLUMAGE, KAI. λανάρισμα μαλλίου.
PLUMEMENT, Tὸ οὖσ. τοῦ **PLUMER, P.**
διπλωμα, λυγισμα. *S.* (στατ.)
εἶδος ἐξελέξεως.
PLUMON, O. μολύβδος, μολύβι, (μέ-
ταλλον). *S.* σφραγὶς μολυβδίνῃ.
PLUMON, O. στάφυη τῶν οἰκοδόμων κλπ.
PLUMON, O. μολυβδὶς τοῦ σκανδαλίσ τῶν
ναυτῶν. *||* mine de—, = **PLUM-
ON, KAI.** *||* a—, κατὰ κάθιστον.
PLUMON, O. (καὶ ἐνάρθρ. ὡς οὖσ.) τὸ ἀ-
νέρας τῆς στάσεως, εὐτολμία,
ἀνδρεία.
PLUMAGE, Tὸ οὖσ. τοῦ **PLUMER, P.**
PLUMAGINE, O. εἶδος ὀρυκτοῦ (διὰ
τὸ μολυβοκόνδυλα), μολυβδαίνα.
PLUMER, P. βάλλω (σχεπάζω,
σφραγίζω κτλ. μετὰ μολυβδόν, μο-
λυβδῶν. *S.* (οἰκοδ.) σταφυλίζω.
|| (ἢ π. μ. τ. κ.) ὡς ἐπὶ θ.) μολυβο-
σφραγίστος κτλ., (ἐπὶ χρωμ.)
μολυβδόχρους, μελανός.
PLUMER, P. μολυβδουργία, -
εργον.
PLUMEUR, O. σφραγίζων μετὰ μό-
λυβδον (τὰ ἐμπορεύματα).
PLUMIER, O. μολυβδουργός.
PLUMIER, KAI. μολυβδοειδής.
PLUMIER, O. εἶδος παγωτοῦ.
PLUMIER, KAI. ἐπὶ θ. μολυβδόχρος.

PLUMBOIR, E. ἐργαλεῖον πρὸς μο-
λυβδῶσιν τῶν ὀδόντων.
PLONGANT, K. ὁ πίπτων (προσ-
βάλλων) κατὰ κάθιστον.
PLONGEMENT, BOUTHMA.
PLONGEON, BOUTHMA (κολυμβῶν-
τος). *2)* κολυμβίς, βυτανερηζ,
(*T.*) καρὰ-μπατάκι, (πν.).
PLONGER, P. βυθίζω (καὶ οὖδ. ἢ
μ. τ.) -ομαι, βουτῶ. *S.* (μ. τ. μ.)
διευθύνωμαι (πίπτω) κατὰ κάθι-
στον.
PLONGEUR, BOUTHMA. *S.* κολυμ-
βίς, (πν.).
PLONNEUR, O. πηλὶνα σκευὴ βερ-
νικωμένα.
PLORER, O. τολύπη μαλλίου λα-
ναρισμένου διὰ γνέσιμον.
PLORER, P. χρίω τὴν τρώπιν τοῦ
πλοῦν μετὰ πλοῦ. *2)* ἐνόνω μαλ-
λῖα διαφόρων χρωμάτων.
PLORERESSE, O. εἶδος λανάρας.
PLORER, P. σπάνω τὰς βώλους
μετὰ τὸ ξινάρι.
PLORER, BOUTHMA. (ἐργαλ. γι-
ωργ.).
PLORER, KAI. ἐπὶ θ. εὐκαμπτος.
PLORER, Tὸ οὖσ. τοῦ-
PLORER (plorie; plorais; plorai;
plorierai; plorant; ploré), P.
|| ἀντὶ **PLIER, KAI.** λυγῶ κτλ.
PLORER, O. βροχί.
PLORER, Tὸ οὖσ. πτηνῶν.
PLORER, O. σάρωθρον ἐκ πτε-
ρῶν.
PLORER, O. τὸ ἔργον τοῦ-
PLORER, O. πτεροπώλη.
PLORER, O. πτερόν. *S.* κονδυλί. *||*
trait de—, κονδυλιά. *||* plume
de mer, εἶδος ζωοφύτου, (ἀλλ.)
PENNATE.
PLUMEAU, O. σάρωθρον ἐκ πτερῶν.
S. κονδυλοθήκη.
PLUMER, O. (μια) κονδυλιά (με-
λάνη). *S.* ὅσα πούπουλα ἐκβάλ-
λει διὰ μιᾶς τὸ μαδούμενον πτη-
νόν.
PLUMER, O. εἶδος φυτοῦ, *πτιλ-
λόφυλλον.
PLUMER, P. μαδῶ τὰ πτερά, ξε-
πουπουλίζω.
PLUMET, O. πτερόν (λόφος) περιχε-
φαλαίος. *S.* (ναυτ.) ἀνεμοδείκτης.
PLUMETIS, O. εἶδος κεντήματος μετὰ
βαμβάκι.
**PLUMETIS, Tὸ πρωτότυπον τετρά-
διον τῶν σημειώσεων (τῶν περι-**

λήψεων) τῶν δικαστικῶν κλπ.
συνεδριάσεων.
PLUMOTAGE, Tὸ οὖσ. τοῦ-
PLUMOTER, P. ἀφαιρῶ μέρος τοῦ
χρώματος τῶν καλουπῶν τῆς
ζαχαρίας.
PLURANT (LA—), Tὸ πλείστον. O.
πλείστοι.
PLURALISATION, O. τὸ οὖσ. τοῦ-
PLURALISER, P. (γρμτ.), δίδω πη-
θυντικὸν τύπον εἰς τὴν λέξιν.
PLURALITE, O. πληθύν. *S.* τὸ πλεῖ-
στον μέρος, *ἡ πλειονοψυφία.
PLURIEL, KAI. πληθυντικός.
PLUS, EPI. πλείον, μάλλον, πε-
ρισσότερον. *||* (tout) au—, τὸ
πολύ-πολύ. *||* de—, bien—,
qui— est—, ἑκτός τούτου. ἢ τὸ
χειρότερον.
PLUSIEURS, EPI. πλθ. πολλοί, -
αι, -ά.
PLUS—TÔT, EPI. ταχύτερον, ἐνω-
ρίτερα.
PLUTÔT, EPI. μάλλον, καλλίον.
PLUVIAL, K. ὁ τῆς βροχῆς, βρο-
χίος. *S.* (οὖσ. ἀρσ.) μανδύ (ψάλ-
του ἢ διακόνου).
PLUVIALTE, EPI. ὁ ἐξ αἰτίας τῆς
βροχῆς.
PLUVIER, KAI. χαλαρός, (πν.).
PLUVIER, KAI. βροχίος.
PLUVIER, O. ἡ μὴν τοῦ θερμοκρ.
καλανδρίου τῆς Γαλλ.
PNEUMONIE, O. πνευμονία (νόσος).
PNEUMONIQUE, EPI. ὁ πάσχων
πνευμονίαν, πνευμονικός.
POCHAGE, O. εἶδος ζωγραφικοῦ
σχεδίσματος.
POCHE, O. τσέπη. *S.* σακί. *S.*
σάρα πτηνοῦ. *||* jouer de la
—, ἀπαυῶ (χρήματα), πλη-
ρώνω (εἰς μετρητά). *||* la—de la
paveille, τὸ κοῖλον μέρος τῆς (ὑ-
φαντ.) κερκίδος.
POCHE, KAI. (ἐπὶ ἀρθαλμ.) πρησιμέ-
νος καὶ μελανὸς ὀλόγυρα. (ἐπὶ
φῶν) βραχίς μετὰ βούτυρον.
POCHER, P. κάμνω τι κτυπῶν καὶ
πρησιῶν (ἢ μελανίστη), ὑπιο-
πιάζω.
POCHER, P. ἀφίνω τι (εἰς τὴν
τσέπην μου) ἢ μαρμαριάζω.
POCHER, O. βιοτὴ μικρὴν (τῆς
τσέπης).
POCHER, KAI. ἐπὶ θ. κυπέλλοι-
δής.

PODAGRE, ἐπιθ. πυθαγῶν, ποδαγρός. *§.* (οὐτ. θ.) ποδάγρα, ποδαλγία.

PODESTAT, ἄρχων τῆς Ἰταλίας.

POESIE, ἡ Ποικιλία (σοῦ των Ἀθην.).

POËLE, τὸ σκέπασμα (ἀπὸ ὕψους) τοῦ ξυλοκρυσθίου. *§.* τὸ ἱερὸν ἄμφιον (εἶδος ὠμοφύρις) τὸ ὁποῖον κρατεῖται ἀπλωμένον ἐν καιρῷ τοῦ στεφανώματος ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν νυμφευομένων. 2) θερμάστρα, σόμπα.

3) (οὐδ.) τηγάνι.

POËLÉE, θ. τηγανία.

POËLERIE, θ. τὸ ἔργον τοῦ **POËLIER**.

POËLETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ **POËLE**.

POËLIER, ὁ κατασκευάζων ἢ τοποθετῶν θερμάστρας.

POËLON, τηγανί, κατασάρθα.

POËLONNÉE, θ. (μιά) τηγανία.

POËME, ποίημα.

POËSIE, θ. ποίησις.

POËTE, ποιητής.

POËTEREAU, ποιητὴς πάντῃ ἀδόκιμος.

POËTESSE, θ. ποιήτρια.

POËTIQUE, ἐπιθ. ποιητικὸς. *§.* (οὐτ. θ.) ἡ ποιητικὴ.

POËTIQUEMENT, ἐπίρ. ποιητικῶς.

POËTISER, ῥ. ποιῶ (στίχους), ριζοῦργω.

POËTOU, ἀντιληπτόν τοῦ σαπνοποιοῦ.

POIDS, βάρος. *§.* καθῶν (ζυγίς). *§.* βαρῦδι (ἐκκρεμὲς) ὠρολογίου κτλ. *§.* une monnaie de —, νόμισμα πρόσθρον. *§.* (ἢ μτρορ.) un homme de —, ἄνθρωπος ἐμβριθὴς (σημαντικὸς).

POIGNANT, *ε.* (πόνος) δριμύς.

POIGNARD, μαχαίρη διὰ κάρφωμα, λάζος, χαντζέρι.

POIGNARDER, ῥ. μαχαίρνω.

POIGNÉE, θ. ὀράξ, φούκτα. *§.* λαβὴ ξίφους κτλ.

POIGNET, ὁ καρπὸς (τὸ στενότερον μέρος) τῆς χειρὸς. *§.* τὸ ἀκροχειρίδιον τοῦ ὀποκαμίσου.

POIL, μαλλί, τρίχα. *§.* πύγων. *§.* τριχλασις, (πάθος τῶν θηλαζουσῶν). *§.* à contre poil, ἀνάτριχα.

POILEUX, *euse*, = **POILÉ**.

POILIER, ὄγκος σιδηροῦς ἐπὶ τοῦ ὁποῖου βαίνει ὁ ἄτρακτος τοῦ μύλου.

POILU, *ε.* μαλλιαρός.

POINCILLADE, θ. θενδρίον τῆς Ἀμερ. μὲ ὠραία ἀνθή καὶ καθαρευόχρα φύλλα, *ταῶνιον.

POINÇON, τρυπητήρι, κέστρον. *§.* σημαντήρ ἐκ χάλυβος τῶν νομισμάτων ἢ τῶν τυγρῶν. ροιχειοχτηρίων. *§.* εἶδος βαρελλίου (χωροῦτος $\frac{1}{2}$ τοῦ μοδίου).

POINÇONNEMENT, τὸ οὐστ. τοῦ

POINÇONNER, ῥ. βουλλῶν (σημαδεῶν) ἀσημικῶν ἢ ἀδαμαντικῶν.

POINDRE, ῥ. τρυπῶ, κεντῶ. *§.* (οὐδ.) φτυρνῶ. *§.* ἀρχίζει νὰ φέγγῃ, (κοιν.) χαράζει (ἡ ἡμέρα).

POINDRE, τὸ χερί κλειστόν. *§.* coup de —, γρονθία, γρόνθος.

POINT, βελονά. *§.* μμάτι (πούντος) κάλτσας κτλ. *§.* εἶδος πλεκτῆς θαντέλλας. *§.* σιδερί, πόνος (εἰς τὸ πλευρόν). 2) ζιγμή, κουκκίδα. *§.* κέντρον. σημείον.

§. σημῶδι, μέτρον. *§.* — de vue, ἐποψίς. *§.* — d'honneur, φιλοτιμία 3) ἀντικείμενον. ζήτημα. μέρος ὁμιλίας. βαθμὸς. εἰς.

§. — du jour, τὸ γλυκογάρωμα (τῆς ἡμέρας), τὰ χρῆματά. *§.* à —, ἐν καιρῷ.

POINT καὶ **POINT DU TOUT**, ἐπίρ. ὁλότελα, παντάπασι, διόλου.

POINTAGE, στήσιμον τοῦ κανονίς πρὸς τὸ σημῶδι. *§.* (ναυτ.) ἡ διὰ μαθηματικῆς πράξεως ἀνεύρεσις τοῦ μέρους ὅπου εὐρίσκεται τὸ πλοῖον.

POINTAL, (ξυλοῦργ.), ξύλον χρησιμεύον ὡς στύλωμα ὄρθρον.

POINTE, θ. ἄκρα σουβλερῆ, αἰχμή, μύτη. γλυφίς. * ὀξυδελίς, καρφάκι, πρῶκα. *§.* (ραπτ.) λόφα φορέματος. *§.* (μαγειρ.) οὐσίς.

§. γεῦσις. *§.* (μτρορ.) σκῶμμα. κέντρον (ἐπιγράμματος). *§.* sur la — des pieds, ἀροποδθεῖ, εἰς τὰ πόδια. *§.* à la — de l'ère, διὰ τῆς βίας. *§.* être en — de vin, εἶναι εἰς τὸ κέφι. *§.* rousser sa —, ἐξακολουθεῖ τὸν σκοπόν του.

POINTEAU, γλυφίς τοῦ ὠρολογιοποιοῦ.

POINTEMENT, = **POINTAGE**.

POINTER, ῥ. τρυπῶ μὲ τὸ σπαθί. *§.* στήνω (διευθύνω) τι πρὸς τὸ σημῶδι. *§.* σημαδεύω μὲ στιγ-

μὰς, εἴζω. *§.* τρυπῶν. *§.* σφάζω (βοῶν).

POINTEUR, ὁ στήνων τὸ κανόνιον πρὸς τὸ σημῶδι.

POINTEILLE, θ. τὸ σιδήριον ὃ, που κρατεῖ τὸ μασοῦρι τῆς κερκίδος.

POINTIL, τὰ σιδήριον διὰ τοῦ ὁποῖου στίζονται οἱ καθρέπται εἰς τὰ ὑελοργεῖα.

POINTILLAGE, τὸ οὐστ. τοῦ

POINTILLER, ῥ. κάμνω στιγμάς, στίζω. *§.* ἐγγίζω διὰ λόγων, κερτομῶ. *§.* (μσ.) φιλονεικῶ περὶ ὄνου σκιάς.

POINTILLERIE, θ. φιλονεικία περὶ ὄνου σκιάς.

POINTILLEUX, *euse*, ὁ φιλονεικῶν καὶ διὰ τὸ παραμικρὸν (ψηλάφων τὰ πάντα).

POINTU, *ε.* σουβλερός.

POINTURE, θ. (τυγρῶ) τὰ δύο σπληνὰ σιδήρια τὰ ὁποῖα διατρύπουν τὸ ἐπὶ τοῦ τυμπάνου φύλλον.

POINTE, θ. ἀπίδι, (ὀπωρ).

POINTE, ποτὸν ἀπὸ ἀπίδια.

POINTEAU, πρᾶστον, (φυτ.). *§.* ἀκροχορδῶν.

POINÉE, θ. στυλὸν ἢ βλήτων, παζί, (φυτ.).

POINIER, ἀπιδιά, (δένδρ.).

POIS, πίζελη, (ὄσπρ.).

POISON, φαρμάκι. *§.* (θ.) γυνή διεφθαρμένη, πανούκλα.

POISSARD, *ε.* χυδαῖος, ἀγοραῖος. *§.* (οὐτ. θ.) γυνὴ ἀγοραῖα, ἡθελπωλὶς.

POISSER, ῥ. πισσῶν. (ἐπλ.) λερῶν μὲ γλοιώδες τι.

POISSEUX, *euse*, ὁ κολλῶν ὡς εἰς τὴν πίσσαν, γλοιώδης.

POISSON, (ὀ)ψάριον. *§.* — d'avril, ψεῦμα τῆς πρωταπριλιάς. 2) εἶδος μέτρου (χωρητ.).

POISSONNAILLE, θ. μικρὰ (ψιλά) ὀψάρια, μαρίδα.

POISSONNERIE, θ. ἡθελπωλεῖον, ὀψαροποιεῖον.

POISSONNEUX, *euse*, ὁ ἔχων πλῆθος ὀψάρια.

POISSONNIER, *ere*, ψαράς, ἡθελπωλὴς. 2) (θ.) ἄγγετον διὰ μαγειρεῖν ὀψαρίων, πλάκι.

POISSONNIERIE, θ. κόλλα ἀπὸ πικρὸν ὀψάρια.

POISSONNIERIE, θ. ἡθελπωλεῖον, ὀψαροποιεῖον.

POISSONNIERIE, *euse*, ὁ ἔχων πλῆθος ὀψάρια.

POISSONNIER, *ere*, ψαράς, ἡθελπωλὴς. 2) (θ.) ἄγγετον διὰ μαγειρεῖν ὀψαρίων, πλάκι.

POISSONNIERIE, θ. κόλλα ἀπὸ πικρὸν ὀψάρια.

ΠΟΙΤΑΙΝ, τὸ αἰθῆρος καὶ τὸ προ-
αἰερνίδιον τοῦ ἵππου.
ΠΟΙΤΙΝΑΙΝΗ, σπηλαιόκος.
ΠΟΙΤΙΝΗ, θ. αἰθῆρος.
ΠΟΙΤΙΝΗΚΗ, θ. τὸ μέρος τοῦ ἐρ-
γασίου ὅπου ἀκούμεθα τὸ στή-
θος τοῦ αἰνιστοπλόκου κλπ. 2)
τὸ προαἰερνίδιον τοῦ ἵππου.
ΠΟΙΝΑΚΗ, θ. εἶδος ἀλάττας ἀπὸ
ἑίδει καὶ -
ΠΟΙΝΗ, πιπέρη.
ΠΟΙΝΗ, β. καρυκεῖω μὲ πιπέρη.
ΠΟΙΝΗΝ, τὸ πιπερόδενδρον. 2)
-τῶ-
ΠΟΙΝΗΝ, θ. σκεῦος διὰ τὸ πι-
πέρη, πιπεροδόχος.
ΠΟΙΝΟΝ, πιπεριά τουροσῆ.
ΠΟΙΩ, θ. πίσσα.
ΠΟΛΑΚΗ, θ. εἶδος πλοίου τῆς Με-
σογείου. 2) (ἀρα.) ἐσφαλμ. ἀν-
τι ΠΟΛΑΚΗ.
ΠΟΛΑΚΗ, ἐπιθ. ὁ τῶν πόλων, πο-
λός.
ΠΟΛΑΚΗ, ἱππεὺς Πολωνός.
ΠΟΛΑΡΙΣΑΤΙΟΝ, θ. ἡ διάθεσις τῶν
ἀκτίνων τοῦ φωτός ἀνταντακω-
μένων ἀπὸ διαφανεῖς ἐπιφανείας
κτλ.
ΠΟΛΑΡΙΣΗ, β. κάμνω νὰ λάβω
αἱ ἀκτίνες τοῦ φωτός τὴν λε-
γόμενην polarisation.
ΠΟΛΑΡΙΤΗ, θ. ἡ ιδιότης τῆς πρὸς
τὴν πόλον τάσεως τοῦ μαγνή-
του.
ΠΟΛΑΣΤΗ, εἶδος πυραύνου διὰ
τοῦ ὁποῦ συγκολληθῇ ὅσων δ
μολυβδουργὸς τὰ μεγάλα σωλη-
νάρια.
ΠΟΛΑΤΟΥΣΗ, εἶδος σκιούρου με-
ταστροφῆς.
ΠΟΛΩΝ, πεδιάς τῆς Ὀλλάνδης
ἀγρολισμένη διὰ προχωμάτων.
ΠΟΛΩ, πόλος.
ΠΟΛΩΜΟΝΗ, ἐπιθ. καὶ οὐσ., ἐπι-
στημονική (καὶ ἰδίως θεωρητική)
φιλοσοφία.
ΠΟΛΩΜΟΝΗ, θ. πολωμόνιον, εἶδος
φωτοῦ (βαλλεριάνης).
ΠΟΛΩ, στιλβώσις, λουστρον.
ΠΟΛΩ, θ. αὐτονομία.
ΠΟΛΩΝ (τὸ εἰς τρεῖς πρὸ τοῦ
α καὶ ο εἰς ε), β. πολέω.
ΠΟΛΩΝΗΚΗ ἢ ΠΟΛΩΝΗΚΗ, πρὸ-
σπονδον γελοῖον τῶν κούκλων
(marionettes), εἶδος κωμωδίας.

ζη. 2) (θ.) εἶδος χοροῦ κωμι-
κού, κωρὰς.

POLICIER, ἐκκ. ἀτυνομικός.

POLIME, τ. στιλβώσις ἢ στιλβώ-
της ἀδάμαντος (σιδήρου, μαρμά-
ρου κτλ.).

POLIMENT, ἐπὶ β. μὲ εὐγενικὸν
(περιποιητικὸν) τρόπον.

POLIN, β. στιλβώνω (διὰ τῆς τρί-
ψιως). β. ἐπεξεργάζομαι. ἐξευ-
γενίζω. || (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ θ.)
στιλβωμένος κτλ. β. (μτφορ.)
κομψὸς τοὺς τρόπους, εὐγενικός,
περιποιητικός. || (ὡς οὐσ.) ἡ σιλ-
βήδων (τὸ λουστρον) μαρμάρου
κτλ.

POLISSAGE, τὸ οὐσ. τοῦ POLIN,
στιλβώσις.

POLISSABLE, ἐπὶ θ. ἐπιδεκτικὸς
στιλβώσεως.

POLISSEUR, EUSE, ὁ στιλβώνων
(τοὺς καθρέπτας, τὰ ἀσημικὰ κτλ.).
POLISSOIN, στιλβωτήριον.

POLISSOIN, θ. εἶδος βοῦρτσας ἀ-
παλοτέρας διὰ τὰ ὑποδήματα
κλπ. 2) τροχὸς ξύλινος πρὸς
ἀπαλοῦσιν τῶν ἀκονιζομένων ἐ-
λαμάτων.

POLISSON, ONNE, σωμακόπαιδον,
μπερμπανόπαιδον, τσαπκίνι.
(ἐν γέν.) ἔγκριτος, κακοήθης, (ἢ
ἐπὶ πραγμ.) αἰσχροὺς, ἀσημος.

POLISSONNEN, β. φέρομαι ἢ ὁμι-
λῶ ὡς polisson, κάμνω ἢ λέγω
ἀχρεϊότητάς.

POLISSONNERIE, θ. ἔργον ἢ λόγος
polisson, ἀχρεϊότης, αἰσχρο-
λογία.

POLISSURE, θ. στιλβωμά (βάλισμα)
μετάλλου κτλ.

POLITESSE, θ. τρόπος ἢ λόγος εὐ-
γενικός (ὑποχωρητικός), εὐγέ-
νεια (τρόπων ἢ λόγων).

POLITIQUE (καὶ ἐπὶ β. -EMENT), ἐ-
πιθ. πολιτικός. || (οὐσ.) ἡ πο-
λιτικὴ (τέχνη).

POLITIQUEUR, β. ὁμιλῶ περὶ πολι-
τικῆς.

POLLEN (Ατν.), ἡ γονιμοποιὸς κό-
νις τῶν ἀνθῶν.

POLLIER, β. μολύνω, βεβηλώνω.
β. (μσ.) μαλακίζομαι.

POLLUTION, θ. βεβηλώσις (ναοῦ
κτλ.). β. μαλακία.

POLTRON, ONNE, δειλὸς, ἀναν-
δρος.

POLTRONNERIE, θ. δειλία, ἀναν-
δρία, δειλανδρία.

POLYÈRE, θ. πολυέτρων (σώμα).

POLYGAIE, πολυγάλον, (φωτ.).

POLYGLOTTE, ἐπιθ. πολυγλωττός.

POLYGONAL, Ε=τῶ-

POLYGONE, ἐπιθ. πολυγώνιος. ||
(οὐσ.) τὸ μέρος ὅπου γυμνάζεται
τὸ πυροβολικόν.

POLYRE, πολυρούς, εἶδος ζωοφύ-
των.

POLYREUX, EUSE, (ἱατρ.), ὁ ἐκ τοῦ
εἴδους τοῦ πολυπόδους.

POLYRIEN, κατοικητήριον πολυ-
πόδιον, πολυπόδιον.

POLYROUE, πολυπόδιον, (φωτ.).

POLYTHÉISME, πολυθεΐα.

POLYTHÉISTE, ἐπιθ. ὁ ἀνθρώπος εἰς
ἢ πρεσβεῖαν τὴν πολυθεΐαν.

POMACE, ἐκ, μηλοποιήτης.

POMIFÈRE, ἐπιθ. μηλοφόρος.

POMIFORME, ἐπιθ. μηλοειδής.

POMMADE, θ. ἀλοιφή εὐώδης, μῦ-
ρον παχύ, πομπόσα.

POMMADEUR, β. ἀλείφω μὲ πομ-
μάδα.

POMMAILLE, θ. (περιληπτική), μῆ-
λα ἀγρία (πρόστυγα).

POMME, θ. μήλον, (ὁπωρ.). β.
(μτμ.) σφαίριον. ||—de l'er-
ge, γαιόμελον ἢ γαιώμηλον,
(φωτ.). ||—d'Adam, τὸ κεφάλι
τοῦ λαίμου. ||—de pin, πιτυ-
οστρόφιλος, κονκονούρα.

POMME, ἐκ, μτχ. πθ. τοῦ Pom-
me, κεφαλοειδὴς σφαιροει-
δής. β. (μτφορ.) ἐντελής (εἰς
τὸ εἶδος τοῦ).

POMMEAU, τὸ σφαίριον τῆς λα-
βῆς τοῦ ξίφους καὶ τοῦ ἐμπρο-
σθεν ἐξέχοντος τοῦ ἐπιπέδου.

POMMELE (σκ—), β. σκεπάζομαι
μὲ μικρὰ νέφη (καὶ μτμ. ἐπὶ
ἵππου) μὲ λευκὰ στίγματα.

POMMELLE, θ. μήλακι.

POMMELIERE, θ. νόσος (ἐργλ. φθί-
σις) τῶν κατοικιδίων ζώων.

POMMELLE, θ. πλάκα μολύβδου
τριπτη διὰ τοὺς νεροχύτας
κτλ. 2) ἐργαλ. τῶν κναφίων.

POMMELLE, θ. πλάκα μολύβδου
τῶν βαρσοφίων κτλ. β. εἶδος
ξύλινος σφηνὸς τῶν λιθοτόμων.

POMMEUR, β. σφαιροποιεῖν (ὡς τὸ
κρημνοποιεῖν).

POMMEUR, θ. μέρος κατὰ φύσιν
ἀπὸ μήλας, *μήλων.

POMMEUR, θ. κόσμημα σφαιροει-
δές.

δες, σφαίρωμα. *S.* (άνατομ.) τὸ ἐξέχον μέρος (τὸ μῆλον) τῆς παρειάς.
POMMIER, μηλέα, (δένδρ.). *S.* σκευὸς ὅπου ὑψήθουν μήλα.
POMONE, θ. ἡ θεὰ τῶν ὀπωρικῶν παρὰ Ῥωμ. 2) τὰ ὀπωρικά ἐνός τινος τόπου (κλίματος).
POMPE, θ. πομπή, παράταξις. 2) ἀντίλα, τλούμπα.
POMPER, ῥ. ἐκβάλλω νερὸν διὰ τῆς ἀντίλας. *S.* ἀποβροφῶ. *S.* αἰφνωδῶς.
POMPEUX, *EUSE*, (ἐπὶ ῥ.) -EMENT, πομπώδης.
POMPIER, ὁ κατασκευάζων ἢ κινῶν τὴν ἀντίλα, (Τ.) τλούμπι-τζίς.
POMRON, μικρὸν στολίδι γυναικεῖον, πεγλιμπίδι. *S.* φοῦντα μάλλινη τῶν στρατιωτικῶν πέλων.
POMRONNER, ῥ. στολίζω (μὲ πολλὰ πεγλιμπίδια).
PONANT, (παλ.), ἡ δύσις.
PONCAGE, τὸ οὗσ. τοῦ **PONCE**.
PONCE, θ. κίσσους, ελαφρίπετρα. *S.* σακκουλάκι μὲ σκόνιν διὰ τὰ poncis. *S.* εἶδος μελάνης πρὸς σημάδευμα τῶν ὑφασμάτων.
PONCEAU, γεφυράκι. 2) παππαρούνα (κόκκινη) καὶ τὸ χρῶμά της.
PONCE (τὸ α τρέπεται πρὸ τοῦ *a* ἢ *o* εἰς *e*), ῥ. ὑαλίζω τρίβων μὲ ελαφρόπετραν. 2) κσκκίζω σκόνιν ἐπὶ διεσκιρμένῃ εἰκονογραφημάτων πρὸς ἀντιγραφὴν. 3) σημάδεύω τὴν ἄκραν τοῦ ὑφασματος.
PONCETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ **PONCE** (κυρίως ἐπὶ τῆς *o* σηματ.).
PONCEUR, ὁ ἔχων ἔργον τὸ poncage.
PONCEUX, *EUSE*, κισσηροειδής.
PONCEUR, μελισσόχορτον.
PONCIE, εἶδ. μεγάλου κίτρου.
PONCIS, εἰκονογράφημα τρυπημένον φιλά ἵνα ἀντιγραφῇ πασπαλιζόμενον μὲ σκόνιν.
PONCTION, θ. παρακέντησις, (χειρουργ.) ἐργασία διὰ τοῦς ὑδρωπικούς.
PONCTUALITÉ, θ. τὸ νὰ ᾔνεν τις ponctuel.
PONCTUATION, θ. στίξεις (γραφῆς).

PONCTUEL, *ELLE*, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -EMENT, ἀκριδής περὶ τὴν κατὰ γράμμα ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων (τῆς ὑποσχέσεώς) του.
PONCTUE, ῥ. βάλω τὰς στίγμὰς κτλ., στίξω.
PONDAGE, φόρος ἐν Ἀγγλ. ἐπὶ τοῦ βάρους τῶν εἰσ(ῆ)ξ(εῖς) ἀγομένων.
PONDAISON, θ. ὁ καιρὸς καὶ ἡ πρᾶξις τῆς ὠτοκίσεως.
PONDERABILITÉ, θ. ἡ ιδιότης τοῦ-
PONDERABLE, ἐπιθ. ἐπιθετικὸς ζυγίσματος.
PONDERATEUR, *TRICE*, ὁ συντελὼν πρὸς ἡ συντηρῶν τὴν ἰσορροπίαν.
PONDERATION, θ. ἰσοστάθμισις, ἰσορροπία.
PONDERER (τὸ *e* τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς *e*), ῥ. φέρω εἰς ἰσορροπίαν, ἰσοσταθμίζω.
PONDEUSE, θ. ὄντις ὠτοκοῦσα.
PONDRE (ponds; pondais; pondrai; pondis; pondra), ῥ. ὠτοκῶ.
PONET ἢ **PONEY**, ἵππος μικρόσωμος καὶ μακρόμαλλος τῆς Ἰρλανδ. καὶ Σκωτ.
PONGER ἢ **SE** —, ῥ. (ἐπὶ δερμ.) πλῖω ὑγρόν.
PONGO, εἶδος μεγάλου πιθήκου.
PONT, γέφυρα, γεφύρι. *S.* κατάστωμα, κουβέρτα.
PONTE, θ. ὠτοκία.
PONTE, ὁ πουντάρων (εἰς τὰ χαρτιά).
PONTE, *EE*, πλοῖον ἔχον (σκεπασμένον μὲ) κατάστωμα.
PONTER, ῥ. πουντάρω (εἰς τὰ χαρτιά).
PONTIL, σιδηρὸν ἡμικυκλοειδὲς καλύπτρον ὑποκάτωθεν τῇ ἐς τὴν τοῦ τουφεκίου κτλ.
PONTICULE, γεφύριον, γεφυρίδιον.
PONTIER, (ὁ ἄκρος) ἀρχιερεὺς, ποντίφηξ (τῆς Ῥώμ.). ἱεράρχης.
PONTIFICAL, *E*, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -EMENT, ἀρχιερατικὸς. (ιδίως) παπικὸς. ||. (οὐσ.) τὸ ἀρχιερατικὸν (βιβλίον).
PONTIFICAT, ὁ βαθμὸς (ἡ ἀξία) καὶ ἡ διαρκεία τῆς ἀρχιερατείας τοῦ ποντίφηκος, ἀρχιερωσύνη, πατριρχία (τοῦ Πάππα).
PONTIL, ἐργαλεῖον τοῦ ὀαλοῦργοῦ.

PONT-NEUF, τριχοῦδι κοινὸν (τοῦ ὁδοῦ).
PONTON, (γέφυρα) πλωτή.
PONTONAGE, τὸ ἐπὶ τῶν γεφυρῶν διαγώγιον (τέλος).
PONTONNIER, εἰσπράκτωρ τοῦ διαγώγιου τῶν ποταμῶν.
PORR, παππᾶς Ῥώσσοι.
PORRLINE, θ. ὑφασμα λινὸ μάλ-
λινον.
PORRITÉ, *EE*, (άνατομ.), ὁ τῆς ἱγνός (ἀντίλας).
PORULACE, θ. ὁ χυδαῖος (ὁ σαρφετώδης) ὄλλης, ὁ κοινὸς λαός.
PORULACIER, ὁ τοῦ ὄλλου, σαρφετώδης.
PORULAIRE (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT), ἐπιθ. ὁ τοῦ ἢ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, δημοτικὸς, δημώδης, κοινολαϊκός.
PORULARISATION, θ. τὸ οὗσ. τοῦ-
PORULARISER, ῥ. καθιστῶ δημώδης ἢ δημοτικόν.
PORULANITÉ, θ. τὸ δημοτικόν, δημοτικότης.
PORULATION, θ. (ὄλον) τὸ πλῆθος τῶν κατοίκων, ὁ λαός.
PORULEUX, *EUSE*, πολυάνθρωπος.
PORULICIDE (Λεν.), ἐπιθ. λαοκτόνος.
PORC, χοῖρος, (κρέας) χοιρινόν.
PORCELAINE, φαρφουρί. *S.* εἶδος κογχύλης, χοιρίνη. 2) =
PORCELET, = **CHORONTE**.
PORCELAINE, *EUSE*, φαρφουρί.
PORC-ÉPIC, ὑστερίξ, ἀκανθόχοιρος, (ζ.).
PORCELAISON, (κυνήγ.), ὁ καιρὸς τοῦ ἀγριοχοίρου.
PORCHE, προπύλαιον (στοά) ναοῦ.
PORCHER, *ERE*, χοιροβοσκός.
PORCHERIE, θ. χοιροτροφία, χοιροτροφία.
PORCHER, βωλίτης, εἶδος ἀμνίου.
PORC, πόρος (τοῦ σώματος).
PORCEUX, *EUSE*, ὁ ἔχων πόρον πορώδης.
POROSITÉ, θ. τὰ πορώδεις (σώματα).
PORPHYRE, πόρφυρος (λίθος), σομακί (κόκκινον).
PORPHYRISATION, θ. τὸ οὗσ. τοῦ-
PORPHYRISER, ῥ. κοπανίζω (καὶ ἐπὶ πορφύρου) τρίψω.
PORPHYRITE, θ. εἶδος λίθου, πορφύρης. 2) εἶδος πορφύρου σό-
κου.

PORPHYROCKENETE, πορφυρογέν-
ητος.
POURQUE, θ. τὰ ἔσθωθεν τῶν ἐγ-
καλίων τοῦ πλοίου προσηλού-
μενα δοκάρια.
POURQUE, ρ. προσηλῶ τὰς por-
ques.
POURCASE, ἐκ, προσοειδής, πρᾶ-
τὸ χροῦς.
POURCEAU, ὅδε **POURCEAU**.
PORRIGINEUX, ruse, *κυωδής.
||. **leigne** — e, εἶδ. ἐπιπολαίου
φωριάζου τῆς κεφαλῆς (κασι-
δέας).
PORRIGO (Ατν.), εἶδος πιτυρι-
ακῶς, (Τ.) αἰδο-κχιράνι.
POURSE, θ. ἀριθμός τις φύλλον
χαρτίου.
POURSE, λιμὴν. 2) χωρητικότης
πλοίου. 3) ἀμαξίατικα ἢ τα-
χυδρομικά. 4) (ἀπλ.) φέρει-
μον. στάσιμον. ||. — d'armes,
ἀποφορία.
PORTRAIT, ἐπὶ θ. ὁ ὅποιος δύναι-
ται ἀκόμην νὰ φορεθῇ.
PORTRAIT, κουβάλημα, μετακό-
μισις.
PORTRAIT, τὸ ἐμπροσθεν μέρος (τὸ
πρόσωπον) ναοῦ.
PORTRAIT, m, ὁ ἔχων (οὕτως ἢ
ἄλλως).
PORTRAIT, ive, εὐμετακόμιστος.
POURTE, θ. θύρα, θυρίφυλλον. ||.
refuser sa — a q., δὲν δέχο-
μαι τίνα εἰς τὸν οἶκόν μου, τῷ
ἀλλεῖ τὴν θύραν μου. ||. met-
tre à la —, δίδωμι τίνα τῆς οἰ-
κίας, ξεπορτίζω.
POURTE-CHAPEAU, εἶδος παλιού-
ρου.
POURTE-AIGUILLE, *βελονοκράτης,
ἀρχαῖον χειρουργ.
POURTE-ARQUEBUSE, ὁ κουβάλων
τὸ τουφέκι τοῦ βασιλέως (εἰς τὸ
κυνήγι).
POURTE-BAGUETTE, κρῖκος κρατῶν
τὴν τουφεκίδεργαν.
POURTEBALL, πραγματευτὴς πε-
ριφερόμενος μετὰ τὰς πραγμα-
τείας του εἰς τὰς ὁδοὺς.
POURTE-BARRES, μέρος τοῦ καπι-
τερίου τῶν ὑποζυγίων.
POURTECHARGE, ὁ φορῶν chape
(μανδύ).
POURTECHOUX, ἵππος κηπουροῦ
(κουβαλῶν λαχανικά).

PORTE-CLEFS, κλειδοῦχος δεσμο-
τηρίου.
PORTE-COTON, ὁ ἐπὶ τῆς σκω-
ραμίδος, λαπανοφόρος.
PORTE-CRAYON, καλαμὶς μεταλ-
λῆνη διὰ τὸ μολυβδοκόνδυλον.
PORTE-CROIX, ὁ φέρων τὸν σταυ-
ρὸν (ἐν ταῖς λιτανείαις).
PORTE-CROSSE, ὁ φέρων τὴν πα-
τερίτσαν (πρὸ τοῦ ἐπισκόπου).
PORTE-DIEU, ὁ φέρων τὸν ἅγιον
ἄρτον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς.
PORTE-DREPEAU, σηματοφόρος.
PORTÉE, θ. ὅσα κυοφορεῖ ὁ γυν-
ὴ ἐκαστοτε (εἰς κάθε γένναν) τὸ
ζῶον. 2) τὸ διάστημα (εἰς) ὅσον
φθάνει τι, βολή (λίθου κτλ.), πε-
τρεῖα, τουφεκία κτλ. §. βάρος
(δυναμικ.) λόγου. §. θέσις εἰς ἣν
βάζεται ἢ εὐρίσκεται τις.
PORTE-ÉVÈNE, ζωστήρ διὰ τὸ ἐί-
φος, ξιφιστήρ.
PORTE-ÉVÈNE, πλοῖ, τὰ λωρία
τῶν ἀναβολίων (τῶν ξεγγινῶν).
PORTE-ÉTRIVIÈRES, πλοῖ. κρῖκοι
ἐκατέρωθεν τῆς σέλλας διὰ τὰ
λωρία τῶν ἀναβολίων.
PORTERAIT, βαστάζων, ἀχθοφόρος.
PORTERAILLE, χαρτοφυλάκιον.
§. (συγκόχ.) ὑπουργεῖον.
PORTER-FLAMBEAU, πυροφόρος.
PORTER-HACHE, θήκη πελέκειος
(τῶν σκαπανίων κτλ.).
PORTER-LETTERS, γραμματοθήκη.
PORTER-MALHEUR, κακηποδιά, ὁ-
γουρτουζλούκι.
PORTEMANTEAU, δισάκι τοῦ ὄρου-
μου, τοξομαζάνι.
PORTEMENT, κουβάλημα (κυρ. τοῦ
Σταυροῦ).
PORTER-MONTRE, ὠρολογιοποιῶν.
PORTER-MONTRE, ἐρμάριον ὠρο-
λογοποιῶν, ὠρολογιοθήκη.
PORTER-MORS, μέρος τοῦ χαλινοῦ.
PORTER-MOUSQUETTES, δίσκος τοῦ
πυροφαιδίου.
PORTER-MOUSQUETTON, πόρπη κρα-
τοῦσα τὸ τουφέκιον τῶν ἱππέων.
PORTER-PLUME, κονδυλοφόρος.
PORTER, ρ. φέρω, σηκώνω, κου-
βαλῶ. §. φορῶ. §. κυοφορῶ.
§. καρποφορῶ. παράγω. §. δια-
λαμδάνω. §. ἐπιζέωμαι, (ἐπ)ακ-
κουμβῶ. §. τείνω πρὸς. φθάνω
ἔως. κτυπῶ εἰς. ||. (μσ.) ὑπάγω.
κουβαλοῦμαι. §. βέπω πρὸς. ||.
ἔχω οὕτως ἢ ἄλλως (τὴν ὕψι-

αν). ||. — les armes, στρατιώ-
μαι. §. ἀποφορῶ. ||. — une lo-
ast (une santé), σηκώνειν πυ-
τῆρι, πίνειν εἰς ὑγίαν τινας.
(ἀρχ.) προπίνειν πιν. ||. — en-
vie, φθόνος. ζηλοῦμαι. ||. — la
parole, ὁμιλῶ (ἀγορεύω) ὡς ἐκ
μέρους σωματίου. ||. — un ju-
gement, ἐπιφέρω κρίσιν. ||. —
à faux, (ἀρχ.) βαίνω ἐπὶ κει-
νοῦ.
PORTER (Αγγλ.), εἶδος δυνατοῦ
ζῴου.
PORTER-RESPECT, ὄπλον (τὸ ὅπαιον
φέρει τις ἐπάνω τοῦ διὰ προ-
φύλαξιν).
PORTER-TAPISSEUR, εἶδος ταπε-
ρταῖ διὰ τὰ παραπετάσματα
τῆς θύρας.
PORTER-TIAIT, μέρος τῶν ζυγο-
χωρίων.
PORTEUR, euse, ὁ φέρων (κουβα-
λῶν) τι, κοιμιστής (ἐπιστολῆς).
||. — d'eau, ὑδροφόρος.
PORTER-VERGE, βαλιδόχος ἀκκλη-
σίας, κότεξιας.
PORTER-VIS, τὸ πύθρον ἐντὸς τοῦ
ἀποῦ ἀπὸ γυναικὶ ἐμβαλνόντα ἢ
βίδα (τῶν τουφεκίων κτλ.).
PORTER-VOIX, σάπιγξ φέρουσα
μακρὰν τὴν φωνήν, (ἰταλ.) ἱρμό-
πα-μαρίνα.
PORTIER, ere, θυρωρός.
PORTIERE, θ. θύρα ἀμάξης. §.
παραπετάσμα θύρας.
PORTION καὶ (ὁποκορ.) **PORTION**-
cule, θ. μερίς, μερίδιον (εἰς
τὰ μοναστήρια) διακομιά.
PORTIQUE, στοά.
PORTON, εἶδος μαύρου μαρμά-
ρου μετὰ μεγάλας κτηρινώπας
(χρυσοειδεῖς) φλίδας.
PORTRAIRE, ρ. (ἀρχ.) ζωγραφίζω
τὴν εἰκόνα τινος.
PORTRAIT, εἰκὼν ἀνθρώπου. §.
(μφορ.) περιγραφή ἀκριβῆς.
2) σφραγὶς τῶν λιθοστρωμάτων.
PORTRAITISTE, ὁ ζωγραφίζων
portraits.
PORTRAITUNE, θ. (παλ.) — Por-
trait.
PORTRAISE, ἐκ, (βιν.), ἀνδρακίλο-
εἶδης.
PORTREAN, (παλ.), *θαλασσοδρό-
μιον, βιβλίον (ὁδηγὸς) τῶν ναυ-
τιλομένων.

POSAGE, βάλσιμον, τοποθέτησις (πράγματος ἐδραίου).
POSE, θ. βάλσιμον (λίθου κτλ. εἰς τὴν θέσιν του). 2) στάσις χορευτοῦ (ζωγραφιστομένου κτλ.).
POSÉ, ἐε, βαρὺς (τὸ ἤθος), ἐμβριθής.
POSEMENT, ἐπὶ β. ἐμβριθῶς. ἀργά.
POSER, β. βάλω (ἐπὶ νῶ), τοποθετῶ (μονίμως), καταθέτω, (ἐν) ἀποθέτω. || (οὐδ. ἢ μ.σ. αὐτῶ). τοποθετοῦμαι (ἀκίνητος). (ἐπὶ ἀψόχ.) ἀκκουμπῶ.
POSEUR, ὁ θέτων (καταλήγων, εἰς τὸν τόπον των) τοὺς λίθους κτλ.
POSITIF, IV, θετικὸς.
POSITION, θ. θέσις.
POSITIVEMENT, ἐπὶ β. θετικῶς.
POSSOLITE, θ. εἶδος πανστρατιᾶς ἐν Πολωνίᾳ.
POSSÉDER (τὸ εἶναι τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς Ε) β. κέκτημαι, ἔχω. ὀρίζω. διακτέχω. S. (μτνμ.) γνωρίζω τι καλῶς, ἔχω ἔξιν (εἶμαι κάτοχος) τοῦ πράγματος. S. (μσ.) κρατοῦμαι. || (ἢ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) δαιμονιζμένως.
POSSESSÉUR, ἰδιοκτήτης. κάτοχος. διακτέχων.
POSSESSIF, IV, κτητικὸς.
POSSESSION, θ. κτήσις. κατοχή. διακτοχή. S. κτήμα.
POSSESSIONNEL, ELLE, (Nμ.), ὁ ἐμφανῶν κτήσιν (διακτοχῇ).
POSSESSOIRE, (Nμ.), ὁ περὶ κατοχῆς (κτῆματος).
POSSET, εἶδος ποτοῦ ἐκ γάλακτος, οἴνου ἢ οἶνοπνεύματος ἃ ζακχάρως.
POSSIBILITÉ, θ. τὸ δυνατόν (τοῦ πράγματος).
POSSIBLE, ἐπὶ θ. δυνατόν (νὰ γένη). || le moins (le plus) (dit etc) —, ὅσον ὀλίγον (ὅσον τὸ δυνατόν) ὀλιγώτερον (ταχύτερον κτλ.).
POSTAL, E, ταχυδρομικὸς. || convention — E, ταχυδρομικὴ συνθήκη.
POSTCOMMUNION, θ. ἡ μετὰ τὸ κοινωτικὸν εὐχὴ, ἡ ὁπισθάμβωτος.
POSTDATE, μνηολογία ὑστερόχρονος.
POSTDATER, β. μνηολογῶ ὑστερόχρονως.

POSTDILUVIEN, ENNE, ὁ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν.
POSTER, θέσις (στρατ.). 2) (0.) σταθμὸς ταχυδρομείου. ταχυδρομείον. || — restante, (φρσ.) (ἡ ἐπιστολὴ νὰ μείνῃ εἰς τὸ ταχυδρομείον) ἄχρις οὗ ζητηθῇ, μέχρις ἀναζητήσεως.
POSTER, β. τοποθετῶ (καὶ μ.σ.) — οὐμαι πουθενά.
POSTÉRIEUR (καὶ ἐπὶ β. — EMENT), ἐπὶ θ. ὁ ὀπισθεν. ὑστερινός, ὑστερόχρονος, μεταγενέστερος.
POSTÉRIORI (A' —), φρσ. (τῆς λογικῆς), ἐκ τῶν ὑπέρτερων.
POSTÉRIORITÉ, θ. τὸ ὑστερόχρονον (μεταγενέστερον) τῆς πράξεως.
POSTERITÉ, θ. οἱ ἀπόγονοι, οἱ μεταγενέστεροι.
POSTFACE, τὰ ἐπιλεγόμενα (βιβλίου).
POSTHUME, ὁ γεννηθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ὀψίγονος.
POSTICHE, πρόσθετος, περιαιρετός.
POSTILLON, ἡμεροδρόμος, (T.) σουρουτζής.
POST-OPINANT, E, ὁ ἀγορεύσας κατόπιν ἄλλου.
POST-SCRIPTUM (A' εν.), ὑστερόγραφον (ἐπιστολῆς).
POSTULANT, E, ὁ ζητῶν δημοσίαν θέσιν.
POSTULATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
POSTULER, β. ζητῶ ἐπιμόνως, ἐξαιτοῦμαι.
POSTURE, θ. θέσις (στάσις) τοῦ σώματος.
POT, σκεῦος, ἀγγεῖον. χύτρα. κανάτι κτλ. || — de chambre, κατουροκούμαρον, καθήκι. || — poutti, εἶδος φαγητοῦ, (T.) τουρλού. S. (μτφρ.) κουκεῖον.
POTABLE, ἐπὶ θ. πόσιμος.
POTAGE, ζωμός, σούπα.
POTAGER, ENE, ὁ χρησιμεύων ὡς λαχανικὸν ἢ διὰ λαχανικά. S. (οὐσ. ἀρσ.) κήπος λαχανικῶν ἢ παρικών. S. γωνία μαγειρείου ὑψηλῇ.
POTASSÉ, ἀλκαλική τις οὐσία, ποτάσσα.
POTASSIUM, μεταλλικὴ τις οὐσία, ἡ βάσις τῆς ποτάσσης.

POTEAU, δοκὸς στημένη ὀρθῶς στύλος, παλῶκι.
POTÉE, θ. ἕνα κουμάρι νερὸν (3) 2) ὀξείδιον κασιτέρου.
POU, μίγμα τι πρὸς κατασκευὴν χυλῶν.
POTELE, EE, στρογγυλὸς καὶ παχυλός.
POTELET, μικρὸν poteau.
POTENCE, θ. κρεμαστῆρ. S. (οἰκὸς) ξύλα συνηρμοσμένα εἰς σχῆμα κρεμαστῆρος. S. δικανίκιον (πατερίτσα) τῶν χωλῶν.
POTENTAT, δυνάστης, κυριάρχης.
POTENTIEL, ELLE, (γρμτ.), δυνατικός.
POTENTIELLEMENT, ἐπὶ β. δυνατόν (ἀντιθ. τῷ ἐνεργεῖν).
POTERIE, θ. πήλινα σκεύη.
POTERNE, θ. (ὁ χυρῶν), οὐρα κρυφῇ, παραπόρτι.
POTEREN, β. πασσίξω τὰ καλῶς πια τῶν καλῶν σκευῶν μὴ κόβιν κισσῆρος.
POTICHE, θ. ἐντομὴ γινώσκου πρὸς δοκιμασίαν ἐπὶ τῶν νεοπτηγισμῶν ξύλων. 2) εἶδος κεραμίου.
POTIER, κεραμεύς, πσουλῆς.
POTIN, εἶδος (μίγμα) χαλκοῦ.
POTION, θ. ποτὸν ἱερείου. (T.)
POTIRON, γλυκοκολόκυνθον, (T.) μπάλ-καμπάκι.
POU, φθίρ, ψεῖρα, (ἐντ.).
POUPE, ἐπιφών. (ἐκφράζον ἀντίαν), πούφι.
POUCE, ὁ μέγας δάκτυλος τῆς χειρὸς, ὁ ἀντίχειρ. || jouer de —, μετρῶ χρήματα.
POUCE-PIED, δάκτυλος ὁ θαλάσσιος, βάλανος.
POUCETTES, θ. πλθ. εἶδος δεσμῶν (κλοιῶν) τῶν δακτύλων.
POUCHE, δακτυλήθρα διὰ τὴν μέγαν δάκτυλον.
POU-DE-SOIE, εἶδος μεταξωτοῦ χωρὶς λούστρον.
POUET καὶ (θ.) **POUETTE**, κλαδευτήριον.
POUDING, εἶδος ζυμαρικοῦ, πουδίνκα.
POUDRE, θ. (α) κόκκος. 2) πυροβόλις, πυρίτις, μπαρούτι.
POUDRE, β. σκονίζω. S. πασπαλίζω μὲ παιπάλην.
POUDREUR, θ. πυριτιδοποιεῖον.
POUDRETE, θ. κόπρος λεπτή (κα-

ταρασμένη) διὰ τοὺς κήπους.
POUREUX, EUSE, σκοτισμένος. ||
pied —, κονίπους. φερίοικος.
POURRIER, ὁ κατασκευάζων μπα-
ρουν. 2) ἀμωδερόν.
POURRIÈRE, θ. πυριτιδοποιεῖον ἢ
πυριτιδοθήκη. 2) ἀμωδερόν.
POUR, ἐπιθ. (λίθου) εὐθροπτος.
2) (ὡς ἐπιφών.) κενολογία πρὸς
ἐπίδειξιν.
POUTER, ῥ. σκάνω (ἀπὸ τὰ γέ-
λα), ξεκαρδίζομαι.
POUILLE, κατάλογος τῶν ἐκκλη-
σιαστικῶν ἀποδοχῶν ἐπικρα-
τείας.
POUILLE, ῥ. κακολογῶ τινα, τὴν
φύλιν ὅσα δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ.
POUILLE, θ. ἡ τρύπα τοῦ ὀρ-
νιθίνου πρὸς διέξοδον τῶν ὀρ-
νιθίων.
POUILLERIE, θ. τὸ μέρος τοῦ νο-
σοκομείου ὅπου ἀποτίθεται τὰ
μάτια τῶν ἐνδεῶν ἀσθενῶν.
POULLIER ἢ POULLIS, ψειρότο-
πος.
POULLOT, εἶδος κελαιστικῶ
πηνοῦ (κορυβύλου ἢ σκουφαγίου).
POUILLES, θ. πλθ. chanter —, =
POILLER.
POUILLEUX, EUSE, ψευδάρης,
φθειριῶν.
POUILLOT, ὑπολαίς, (πην.).
POUILLE, θ. ὀρνιθολογία.
POUILLE, ὀρνιθῶν, κοττέρι,
κουμάσι. 2) ὀρνιθοπώλης.
3) τὸ ὑπερφών (ἀ παρὰ εἰς)
τῶν μικρῶν θεάτρων.
POUILLERIE, θ. ὀρνιθοπωλείον.
POULAIN, πῶλος, πωλάρι. 2)
ἀκνηθρον διὰ βάρβα φορτία.
POULAIN, θ. τὸ σουδερόν μί-
ρος τῆς κρήρας.
POULARDE, θ. ὄρνις (πουλάδα)
εὐνοησιμένη.
POUL, θ. ὄρνις, ἀλεκτορίς, κότ-
τα. || — sultane. εἶδος ἀλεκτο-
ρίδος, πορφυριῶν. || — d' Afri-
que (de Numidie etc.) = PIN-
LADE. || — de bois (ἢ) sauva-
ge, = GÉLINOTTE. || — de bru-
tère, τέτρας. || — d' eau, αἰ-
νυα. || — de neige, λαγώπους.
|| luit de —, ὀρνιθογάλα, εἶδος
πατου, αὐγοῦ κρέκος κτυπημέ-
νος με ζάχαριν καὶ ζιματισμέ-
νος.

POULET, κοττοπούλι, ὀρνιθοπού-
λι, (ιδ.) πετινάρη.
POULETIER, (παλ.) ὀρνιθοπώλης.
POULETTE, θ. πουλάδα.
POULEVRIN, = PULVÉRIN.
POULICHE, θ. νέα φοράδα.
POULICHON, πωλαράκι.
POULIE, θ. τροχίλα, μακαράς.
POULIER, (ναυτ.) ὁ ἐπὶ τῶν τρο-
χιλεῶν.
POULIERIE, θ. ἐργοστάσιον τρο-
χιλεῶν.
POULIEUR, ὁ κατασκευάζων τρο-
χίλας, (Τ.) μακαράτζης.
POULINER, ῥ. (ἢ φοράδα) γεννᾷ.
POULINIÈRE, θ. (φοράδα) γεννώσα.
POULIOT, βλήχων, βλησκούνι,
(φυσ.). 2) τὸ τροχούλιον τοῦ
μακαρά.
POULNÉE, θ. κόπρος περιστερῶν.
POULOT, OTTE, (οἰκ.), πουλι, που-
λάκι, (λέξις χαϊδευτική).
POULRE, πολ ὕπουος, ὀκταπόδι,
(ζ. θαλάσσι).
POULREN, (ὀνυμπ.), ῥ. φωνάζω
ὡς ὁ γύψ.
POULPETON, εἶδος φαγητοῦ (μου-
σακῆς).
POULPETONNIÈRE, θ. σκεῦος πρὸς
μαγεῖρμα τοῦ poulpeton,
πλακί.
POULS, σφυγμός.
POUMON, πνεύμων, πλεμόνι.
POUPARD, βρέφος φασκωμένον,
νηνί. 2) παγουρομάνα, (ὄστρα-
κόδι).
POUPRE, θ. ἡ πρόμνη.
POUPÉE, θ. κούκλα.
POUPIN, E, καλλωπιστής.
POUPINER, ῥ. καλλωπίζω μερα-
κιωδῶς.
POUPON, ONNE, παιδί παχουλόν.
POUR, (πρόθ.), διά. ἀντί. ὑπέρ.
ὥστε νά. ἵνα. || — HEU, πρὸς
θεοῦ.
POURBOIRE, μικρὸν φιλοδώρημα,
μπαχτισί.
POURCEAU, γοῖρος, γροῦνι.
POURCELLAINE ἢ POURCELLANE,
θ. ἀνδράκλα.
POUR-CENT, τὸ πόσον (τόσον) τὰ
100 τῶν τοκίζομένων χρημά-
των.
POURCHASSEN, ῥ. τρέχω κατόπιν,
θηρεύω, κυνηγῶ.
POURFENDEUR (DE GÉANTS), κομ-
παστής.

POURFENDRE, ῥ. σιζῶ με τὸ
σπαθὶ ἀπὸ 'πάνω ὡς κάτω.
POURIR, σβουνιά με στέκην
πρὸς ἐπάλειψιν τῶν σιμῶν.
POURPARLER, συνδιάλεξις (περὶ
συνθήκης).
POURPIRE, ἀνδράκλα, *γλιστρίδα,
(Τ.) σιμιζ-ότι, (φυσ.). || — sau-
vage, πεπλίς.
POURPOINT, μέρος (σικάρδι) τῆς
παλαιᾶς ἐνδυμασίας τῶν Γάλ-
λων. || — à brûle —, (πυροβο-
λῶν) ἐκ τοῦ πλησίον. S. (με-
ταφ.) ἱταμῶς, ἀποτόμως.
POURPRE, θ. πορφύρα. S. (συνκ-
δγ.) βασιλεία. S. ὁ βαθμὸς (ἢ
ἔξ(α) τοῦ καρδινάλιου. S. (ἀρσ.)
τὸ πορφυροῦν χρώμα. S. εἶδ.
ἐξανθηματικῆς ἀσθενείας, *πορ-
φυρίτις.
POURPRE, EE, πορφυροειδής,
πορφυρούς.
POURPRIER, τὸ μαλάκιον τῆς
πορφύρας.
POURPRIS, (παλ.), περιοχὴ, πι-
ρίβολος.
POURQUOI, (αὐτοδ.), διατί ἢ (ἐρω-
τηματ.) διατί || — c' est —, διὰ
τοῦτο.
POURRIIR, ῥ. σήπω, σήπομαι,
χαλῶ. ||. (ἢ πθ. μετχ. ὡς ἐ-
πίθ.) σεσηπώς. S. (μεταφ.) δια-
φθαρμένος. ||. (ὡς ὄσμ.) σήψις.
POURRISSAGE, ἡ ἐν τῇ ὕδατι σή-
ψις τῶν πρὸς χάρτοποιαν πα-
λαίων πανίων.
POURRISSOIR, μέρος ὅπου γίνε-
ται τὸ pourrissage.
POURRIURE, θ. σήψις. || — tom-
ber de —, κατασφίνομαι.
POURVILLE, θ. εἶδος δελφίνος,
*αἰθών.
POURSUITE, θ. καταδίωξις. S.
(μεταφ.) τρέξιμον κατόπιν. S.
προσπάθεια πρὸς ἐπίτευξιν σκο-
ποῦ. S. διεξαγωγὴ δίκης.
POURSUIVANT, E, δ. τρέχον κα-
τόπιν (δίκης, ὑποδίωξις), μνη-
στήρ (γυναικὸς ἢ δημοσίου θε-
σπρω).
POURSUIVRE, ῥ. τρέχω κατόπιν
τινός, καταδιώκω, κατατρέγω,
θηρεύω (θέσιν). ἐν γὰρ δικαστι-
κῶς. S. (χωρὶς πατι.) ἐξαγο-
ρευθῶ.
POURTANT, ἐπὶ ῥ. καὶ ὅμως. καὶ
ἐν τοσοῦτῳ.

POURTOUR, περιφέρεια.

POURNOI, (δικνμ.), αἵτησις ἀνα-
ρίσεως.

POURVOIR (pourvois; pourvoyais; pourvus; pourvoyait; pourvoyant; pourvu), β. ἐπι-
φέρω διόρθωσιν (ἐπαρκῶ) εἰς τι.
προνοῶ. προμηθεύω, ἐφοδιτίζω
μέ. §. (μσ.) κινῶ ἀγωγὴν. ζη-
τῶ ἀναρῶσιν. || se—en cour
de Rome, ἐξαιτούμαι ἄδειαν
παρὰ τοῦ Πάπα.

POURVOIRIE, θ. μέρος ὅπου φυ-
λάττονται τὰ προμηθευόμενα.

POURVOYER, euse, προμηθευ-
τής.

POURVU, e, μετ. πθ. τοῦ POUR-
VOIR.

POURVU(QUE), αὐτὸ. (ὑποθετ.), ἐάν
δεν, ἀρκεῖ μόνον νά.

POUSSE, θ. βλαστάρη (δένδρου).
2) ἄσθμα τῶν ἱππῶν.

POUSSEE, θ. ὠθησις, σπρώξιμον.
§. βάρος οἰκοδομημάτων.

POUSSE-PIEDS, εἶδος πλοιαρίου
διὰ τὰ ῥιγὰ τῶν ποταμῶν.
2) ἔσφαλμ. ἀντὶ POUCE-PIED.

POUSSEN, β. ὠθῶ, σπρώχνω,
κουντῶ. §. (μνμ.) ἐκδύλλω
(φωνός). §. πετῶ βλαστάρη (ρί-
ζας), αὐξάνω. §. (ἐπὶ τοῖς χ.)
φουσκώνω. §. (ἐπὶ ἱππ.) ἀγκο-
μαχῶ. §. (μετφορ.) προάγω. §.
ἐρεθίζω.

POUSSETTE, θ. εἶδ. παιγνιδίου
τῶν παιδίων.

POUSSIER, σκόνι καρπούων ἢ πυ-
ρίτιδος.

POUSSIERE, θ. (σ)κόνις, κονιορτός.
|| mordre la—, φονεύσθαι μα-
χόμενος, (Π.) » ὁδὸν αἱρούμαι
γαῖαν, » Ὀμηρ.

POUSSIF, ive, (ἴππος) ἀπομακρυν-
τικός.

POUSSIN, κλωσσοπούλι.

POUSSON, τὸ κομβίον τοῦ ὄρω-
λογίου τὸ ὅποτον ὠθούμενον ση-
μαίνει τὰς ὥρας.

POUTRE καὶ (ὑποκορ.) POUTRE-
LE, θ. δοκός, γρεντιὰ, πατερόν.

POUVOIR (puis ἢ peux; pouvais;
pourrai; pus; pu), β. δύναμις,
ἔκτασις. || ne—mais de qe.,
n'en—mais, δὲν πτάω εἰς (τοῦ-
το). δὲν ἐνέχομαι. || sauve qui
peut, ὁ σώζων σώζεται ||. puis-
se, εἶδος.

POUVOIR, δύναμις, ἰσχὺς. ἐξου-
σία. πληρεξουσιότης.

POUZZOLANE, θ. γῆ ἡφαιστείου
σκληρυνόμενη εἰς τὸ ὕδωρ, Πο-
τεολανία (γῆ).

PRAGMATIQUE, ἐπίθ. θ. (—san-
ction) κανονισμός ἐκκλησιαστι-
κός. τόμος.

PRABIAL, e, ὁ τῶν λειμῶνων.
|| (οὐσ. ἀρσ.) ὁ 0'. μὴν (20 Μαΐου
—16 Ἰουνίου) τοῦ ὁμηοκρ. κα-
λανδάρου τῆς Γαλλ.

PRABIE, θ. λειμῶν, λιβάδι.

PRALINE, θ. ἀμύγδαλον ξηροψη-
θέν εἰς τὴν ζάχαριν.

PRALINER, β. ξηροψήνω εἰς τὴν
ζάχαριν καθὼς τὰ ἀμύγδαλα.

PRALINEUR, ζαχαροπλῆξης, ἔχων
ιδίω· ἔργον τὸ ἐντὸς τῆς ζαχα-
ρείως ξηροψήσιμον τῶν ἀμυγδά-
λων.

PRAME, θ. εἶδος πολεμικῆς λέμ-
βου.

PRATICABILITÉ, θ. τὸ χαρκτηρι-
στικόν τοῦ—

PRATICABLE, ἐπίθ. κατορθωτός.
(ὁδός) διαδωτός. (ἄνθρωπος)
προσιτός, εὐσύμβολος.

PRATICIEN, ἐμπειροπράγμων,
πρακτικός. §. (ιδίως) δικηγόρος.

PRATICULTURE, γεωργός λειβα-
δίων, *λειθαδουργός.

PRATICULTURE, θ. καλλιέργεια
λειθαδίων, *λειθαδουργία.

PRATICITÉ, ἐπίθ. ὁ κατὰ πρᾶξιν,
πρακτικός. §. (οὐσ. θ.) πρᾶξις
(κατ' ἀντίθ. ὡς πρὸς τὴν θεω-
ρίαν) ἐκτέλεσις. συνήθεια. πεί-
ρα. ἔξις. §. πελατεία, (Τ.) μυ-
σερτής. §. ἐλευθέρια (συγκοινο-
νία. §. ἐργαλεῖον πρὸς ἀλλοίω-
σιν τῆς φωνῆς.

PRATIQUEMENT, ἐπίβ. κατὰ πρᾶ-
ξιν, πρακτικῶς.

PRATIQUE, β. πράττω, ἐκτελῶ.
§. μετέρχομαι. συναναστρέφο-
μαι. §. διελέγω. προδιαθέτω.
§. (ἀρχιτεκτ.) κατορθώνω. ἀνοί-
γω.

PRÉ, λιβάδι (διὰ βοσκὴν).

PRÉACHAT, τὸ οὐσ. τοῦ—

PRÉACHETER, β. προαγοράζω.

PRÉADAMITE, ἐπίθ. προαδαμιαίος.

PRÉALABLE (καὶ ἐπίβ. —EMENT),
ἐπίθ. προηγούμενος, προαπα-
τούμενος. ||. au—, προηγούμε-
νος.

PRÉAMBULE, προοίμιον.

PRÉAU, ἀλλή μοναστηρίου ἢ φο-
λακῆς.

PRÉBENDE, θ. εισόδημα ἐκκλη-
σιαστικόν, ἀπολαβὴ (κληρικῶν).
§. τὰ ψαλτικά.

PRÉBENDÉ, ἐε, ὁ καρπούμενος
prébende.

PRÉCAIRE (καὶ ἐπίβ. —EMENT), ἐ-
πίθ. ἀβέβαιος, πρόσκαιρος.

PRÉCAUTION, θ. προσοχή, προμή-
θεια, προφύλαξις.

PRÉCAUTIONNER, β. προασφαλῶ
(καὶ μσ.)—ομαι, προσυλλάττομαι.

PRÉCAUTION, θ. προσοχή, προμή-
θεια, προφύλαξις.

PRÉCAUTIONNER, β. προασφαλῶ
(καὶ μσ.)—ομαι, προσυλλάττομαι.

PRÉCÉDEMENT, ἐπίβ. προλαδόν-
τως.

PRÉCÉDENT, e, προλαδόν, προ-
γεγονώς.

PRÉCÉDER (τὸ ἐπὶ τῆς παρατηγ. τρι-
πται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ε),
β. προηγούμεναι, προπορεύομαι.

PRÉCEINTE, θ. τὸ διαζώμα (β.)
οὗ χωρίζονται τὰ κατασκήνωμα
τῶν πλοίων, (παρδλ. Lisse).

PRÉCERTE, παράγγελμα, κανὼν.
ἐντολὴ (θεία).

PRÉCERTEUR, διδάσκαλος (παιδευ-
τικὸς) παιδαγωγός.

PRÉCERTIF, ive, ὁ δι' ἐντολῶν
(παραγγελλμάτων).

PRÉCERTORAT, e, διδασκαλικός.

PRÉCERTORAT, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ
précerteur.

PRÉCERTONISEN, β. διδάσκει (συμ-
βουλίζω) ὡς παιδαγωγός.

PRÉCESSION, θ. (ἀστρ.) προ-
χώρησις.

PRÉCHANTE, πρωτοψάλτης.

PRÉCHE, διδασκῶ (καὶ τὸ διῆμα
αὐτὸ καὶ ὁ νῆος) τῶν Διζμω-
τομένων.

PRÉCHER, β. διδάσκω (κηρύττω)
ἀπ' ἁμύνης.

PRÉCHEUR, euse, κηρύκην (ἐκ-
κλ.) διδύχος.

PRÉCHEUX, euse, (καὶ ἐπίβ.) —e-
MENT, πολυτίμος. (γρμ.) τιμω-
τής. §. ἐπιτετευθούμενος, κακὸς ἄνθρωπος.
||. (οὐσ. θ.) γυνὴ μικροπλοῦτος.

PRÉCHER, β. διδάσκω (κηρύττω)
ἀπ' ἁμύνης.

PRÉCHEUR, euse, κηρύκην (ἐκ-
κλ.) διδύχος.

PRÉCHEUX, euse, (καὶ ἐπίβ.) —e-
MENT, πολυτίμος. (γρμ.) τιμω-
τής. §. ἐπιτετευθούμενος, κακὸς ἄνθρωπος.
||. (οὐσ. θ.) γυνὴ μικροπλοῦτος.

PRÉCHER, β. διδάσκω (κηρύττω)
ἀπ' ἁμύνης.

PRÉCHEUR, euse, κηρύκην (ἐκ-
κλ.) διδύχος.

PRÉCHEUX, euse, (καὶ ἐπίβ.) —e-
MENT, πολυτίμος. (γρμ.) τιμω-
τής. §. ἐπιτετευθούμενος, κακὸς ἄνθρωπος.
||. (οὐσ. θ.) γυνὴ μικροπλοῦτος.

PRÉCHER, β. διδάσκω (κηρύττω)
ἀπ' ἁμύνης.

PRÉCHEUR, euse, κηρύκην (ἐκ-
κλ.) διδύχος.

PRÉCHEUX, euse, (καὶ ἐπίβ.) —e-
MENT, πολυτίμος. (γρμ.) τιμω-
τής. §. ἐπιτετευθούμενος, κακὸς ἄνθρωπος.
||. (οὐσ. θ.) γυνὴ μικροπλοῦτος.

PRÉCHER, β. διδάσκω (κηρύττω)
ἀπ' ἁμύνης.

PRÉCHEUR, euse, κηρύκην (ἐκ-
κλ.) διδύχος.

PRÉCHEUX, euse, (καὶ ἐπίβ.) —e-
MENT, πολυτίμος. (γρμ.) τιμω-
τής. §. ἐπιτετευθούμενος, κακὸς ἄνθρωπος.
||. (οὐσ. θ.) γυνὴ μικροπλοῦτος.

PRÉCHER, β. διδάσκω (κηρύττω)
ἀπ' ἁμύνης.

2) (χημ.) κατακάθισμα τοῦ
 ὁτὸς ὑγροῦ τινος περιεχομένου
 σώματος.
PRÉCIPITÉ, *εἶν*, πολλὰ βιαστικῶς,
 κατεπευσμένος. 2) (οὐσ. ἄρσ.)
 καταπάτι χημικῶς κατακαλά-
 θην ἀπὸ τοῦ περιέχοντος αὐτὸ
 ὑγροῦ.
PRÉCIPITER, *ῥ*, ῥίπτω ἀπὸ κρη-
 μνοῦ, κατακρημνίζω. *ῑ*, (μετοχ.)
 βιάζω (ῑ μσ.)-ομαι, ἐπισπεύδω,
 πιταχύνω. *ῑ*, (χημ.) διαχω-
 ρίζω εἰς καταπάτι.
PRÉCIPUIT, ἀφέλημα χορηγούμε-
 νον κατ' ἐξάρεσιν εἰς ἕνα τῶν
 κληρονόμων ἢ εἰς τὸν ἐπιζώντα
 πύλλον, ὑπερμυρία.
PRÉCIS, *εἶν*, (καὶ ἐπὶ ῥ.) - *EMENT*,
 ἀριστέος, ἀκριβής. *ῑ*, (οὐσ.)
 ἀριλῆψις ἀκριβής.
PRÉCISER, *ῥ*, ὀρίζω ἀκριβῶς.
PRÉCISION, *ῑ*, ἀκριβεία.
PRÉCISÉ, *εἶν*, προκρινθεῖς, προ-
 ῑτμένος.
PRÉCOCÉ, *ἐπιθ*, πρότερος.
PRÉCOCITÉ, *ῑ*, πρωιμότης.
PRÉCOMPTER, *ῥ*, ἐκπίπτω (ἀπὸ
 τοῦ λογαριασμοῦ).
PRÉCONCEPTION, *ῑ*, προκατανόη-
 σις.
PRÉCONCEVOIR, *ῥ*, προκατανοῶ,
 προαντιλαμβάνομαι.
PRÉCONISATION, *ῑ*, τὸ οὐσ. τοῦ-
PRÉCONISER, *ῥ*, ὑπερπαινώ, ἐκ-
 υπάζω. *ῑ*, (ἐκκλησ.) ψηφίζω (τὸν
 ὄντα ὡς ἐπισκοπον).
PRÉCONISSEUR, ὁ ἔχων ἔργον τὸ
 ὑπερεκτελεῖται.
PRÉCONNAISSANCE, *ῑ*, γνώσις προ-
 ὑπάρχουσα, πρόγνωσις.
PRÉCONNAÎTRE, *ῥ*, προγνωρίζω.
PRÉCURSEUR, πρόδρομος.
PRÉCÉDER, *ῥ*, προαποβίδω.
PRÉCÈS, προαποβίσεις.
PRÉCESSEUR, προκάτοχος. *ἡ*,
 πλθ., οἱ προγενέστεροι.
PRÉDESTINATION, *ῑ*, (ὀλγ.) προο-
 ρισμός. *ῑ*, τὸ πεπωμένον.
PRÉDESTINER, *ῥ*, (ὀλγ.) προορίζω.
PRÉDETERMINANT, *εἶν*, ὁ συντελών
 πρὸς -
PRÉDETERMINATION, *ῑ*, τὸ οὐσ.
 τοῦ -
PRÉDETERMINER, *ῥ*, (ὀλγ.), προ-
 ορίζω, κινῶ τὴν θέλησιν.
PRÉDICANT, ἱεροκήρυξ τῶν Δια-

μαρτυρομένων, (ἐξευτελ.) διδά-
 χος.

PRÉDICATEUR, ἱεροκήρυξ.

PRÉDICATION, *ῑ*, κήρυγμα τοῦ
 θεοῦ λόγου, λόγος ἱεροκήρυκος,
 διδασχῆ.

PRÉDICTION, *ῑ*, πρόρρησις.

PRÉDILECTION, *ῑ*, προτίμησις.

PRÉDIRE (prédisons; prédisiez),
ῥ, προλέγω.

PREDISPOSER, *ῥ*, (ιατρ.), προδια-
 θέτω.

PREDISPOSITION, *ῑ*, προδιάθεσις.

PREDOMINANT, *εἶν*, ὁ ἐπικρατῶν, ἐ-
 πικρατίστερος.

PREDOMINER, *ῥ*, ἐπικρατῶ, ὑπερ-
 ισχύω.

PRÉÉMINENCE, *ῑ*, ὑπεροχῆ.

PRÉÉMINANT, *εἶν*, ὑπερέχων.

PRÉEMPTER, *ῥ*, ἀγοράζω πρῶτος
 (προαγοράζω) δικαιώματι τῆς-

PRÉEMPTION, *ῑ*, τὸν ἄγοράζῃ τις
 δικαιωματικῶς πρῶτος.

PRÉERTABLE, *ῥ*, προαποδιδνύω.

PRÉEXISTENCE, *ῑ*, προὑπαρξίς.

PRÉEXISTER, *ῥ*, προὑπάρχω, προ-
 ὑφίσταμαι.

PRÉFACE, *ῑ*, πρόλογος.

PRÉFÉTERABLE, *εἶν*, ὁ τοῦ préfet,
 νομαρχικὸς ἢ νομαρχιακός.

PRÉFECTURE, *ῑ*, ἡ ἀξία τοῦ Préfet,
 ἐπαρχία (παρὰ Ῥωμ.). νο-
 μαρχία ἢ νομαρχεῖον (εἰς τὴν
 Γαλλ.).

PRÉFÉRABLE (καὶ ἐπὶ ῥ. - *EMENT*),
ἐπιθ, ὁ προτιμητέος, προκρίτε-
 ρος.

PRÉFÉRENCE, *ῑ*, προτίμησις.

PRÉFÉRER (τὸ *εἶν* τῆς παραλῆγ.
 τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς *εἶν*),
ῥ, προκρίνω, προτιμῶ.

PRÉFET, ἐπαρχος (παρὰ Ῥωμ.).
 νομαρχίας (εἰς τὴν Γαλλ.). *ἡ* -
de police, διευθυντὴς τῆς ἀστυ-
 νομίας.

PRÉFUX, *εἶν*, προδιωρισμένος.

PRÉJUDICE, βλάβη.

PRÉJUDICABLE, *ἐπιθ*, ἐπιβλαβής.

PRÉJUDICIEL, *εἶν*, προδικασικός.

PRÉJUDICIER, *ῥ*, (παρὰ)βλάπτω.

PRÉJUGÉ, πρόληψις, κρίσις ἄλο-
 γος.

PRÉJUGER, *ῥ*, προδικάζω.

PRÉLAMB, (ναυτ.), χονδρὸν καν-
 ναδόπανον καταρμωμένον πρὸς
 σκίπασμα τῶν ἐμπορευμάτων.

PRÉLASER (se—), *ῥ*, μεγαλοπιάνο-
 μαί, σεμνοπροσωπῶ, καμαρώνω.

PRÉLAT, ἱεράρχης, μεγιστάν τῆς
 ἐκκλησίας.

PRÉLATURE, *ῑ*, ὁ βαθμὸς τοῦ Pré-
 lat.

PRÉLER, *ῑ*, ἵππουρις, (εὐτ.).

PRÉLÈGE, κληροδοτήμα λαμβά-
 νόμενον πρὸ τῆς διανομῆς.

PRÉLÈGUE, *ῥ*, χορηγῶ prélegs,
 προκληροδοτῶ.

PRÉLER, *ῥ*, σιελόνω τὸ ἐυλοῦρ-
 γημα διὸ τῆς préle.

PRÉLEVEMENT, *ῑ*, οὐσ. τοῦ -

PRÉLEVER (τὸ *εἶν* τῆς παραλῆγ.
 τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς *εἶν*),
ῥ, παίρνω (χωρίζω) πρὶν ἔν μί-
 ρος ἀπὸ τοῦ ὅλου, προεξαίρω.

PRÉLIBER, *ῥ*, προγίνομαι.

PRÉLIMINAIRE (καὶ ἐπὶ ῥ. - *EMENT*),
ἐπιθ, προεναρκτικός, προενα-
 γωγικός.

PRÉLUDE, (μουσ.), προανάκρου-
 σμα. *ῑ*, (μετνμ.) προεισαγωγῆ,
 προῖμιον.

PRÉLUDE, *ῥ*, (μουσ.), προανα-
 κρούομαι. *ῑ*, (μετνμ.) προεκ-
 άρχομαι, προετοιμάζομαι.

PRÉMATURE, *εἶν*, (ῑ ἐπὶ ῥ.) - *EMENT*,
 πρόωρος.

PRÉMATURITÉ, *ῑ*, τὸ πρόωρον.

PRÉMÉDITATION, *ῑ*, προμελέτη-
 (μα).

PRÉMÉDITER, *ῥ*, προμελετῶ.

PRÉMICHS, *ῑ*, πλθ. ἀπαρχαί, ἀ-
 κροβλία.

PREMIER, *εἶν*, πρῶτος, πρώτι-
 στος *ἡ*. *le—venu*, ὁ τυχών.

PREMIÈREMENT, ἐπὶ ῥ. πρώτων.

PREMIER, *εἶν*, πρωτότοκος.

PRÉMISSES, *ῑ*, πλθ. αἱ πρώτοι δ-
 ροί (συλλογισμοῦ).

PRÉMUNIR, *ῥ*, προαποβάζω.

PRENABLE, *ἐπιθ*, ἀλώσιμος.

PRENANT, *εἶν*, ὁ λαμβάνων (πιά-
 νων).

PRENDRE (prends; prends; pren-
 drais; pris; pris), *ῥ*, λαμβάνω,
 πιάνω, παίρνω, πορίζω. *ῑ*, ὑπο-
 θίτω. *ῑ*, ἐκλαμβάνω. *ῑ*, ἐγκαλ-
 πύμαι. *ῑ*, (ἐπὶ ἀφύγ. οὐδ.) πη-
 ζω, παχύνω. δένω. *ῑ*, τελεσφα-
 ρῶ. ἐπιτογγάνω. *ἡ*, (μσ.) πιά-
 νομαι, σκαλόνω. *ῑ*, ἄρχινω. *ἡ* -
le deuil, πένθος. *ἡ* -
l'habit (de l'ère, [καὶ ἐπὶ γον.]
le voile), γίνουμι μοναχός (-χὴν).

καλογερτίου. ||. —, la main (ἡ) le pas sur, προηγούμενος. ||. — congé de q., ἀποχαιρετισμός. ||. — le dessus, ὑπερισχών. §. ἀναλαμβάνω (ἀπὸ νόσου). ||. — la fuite, φεύγω, δραπέτευμα. ||. — garde, προσέχω. ||. — sa source, πηγάζειν. ||. — q. à témoin, μαρτύρομαι τινα. ||. — sur soi, ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι.

PRENEUR, EUSE, ὁ παλινὼν ἢ πιάων τι.

PRENOM, τὸ κύριον ὄνομα τινος.

PRENOTION, ὁ γνώσις προκαταρκτική.

PREOCCUPATION, ὁ προκατάληψις, πρόληψις.

PREOCCUPER, ῥ. προαπασχολῶ. προκαταλαμβάνω.

PREOPINANT, ὁ προαγορεύσας.

PREOPINER, ῥ. προγνωμοδοτῶ, προαγορεύω.

PREORDINATION καὶ

PREORDONNANCE, ὁ προδιάταξις.

PREPARATEUR, TRICE, προπαρασκευαστής (χημείας).

PREPARATIF, προπαρασκευῆ, (προ)ετοιμασία.

PREPARATION, ὁ προπαρασκευῆ, προκατεργασία. §. σκευασία.

PREPARATOIRE, ἐπιθ. προπαρασκευαστικός.

PREPARER, ῥ. προετοιμάζω.

PREPONDÉRANCE, ὁ ἰσχύς, ὑπεροχή.

PREPONDÉRANT, ὁ ὑπερισχών.

PREPOSER, ῥ. καθίστημι, διορίζω.

PREPOSITIF, INE, (καὶ ἐπίρ.) —MENT, (γρμτ.), προθετικός.

PREPOSITION, ὁ. (γρμτ.), πρόθεσις.

PREPOSITIONNEL, ELLE, (ἔξ ἐπίρ.) —EMENT, προθετικός.

PREPUCE, ἀκροθυσία.

PREPUTIAL, E, ὁ τῆς ἀκροθυσίας.

PREPUCATIVE, ὁ. προνόμιον.

PREs, (πρόθ.), πλησίον, κατὰ, παρά. §. σχεδόν. ||. être près de, κοντεύω (πλησιάζω) τινα. ||. se voir de près, μονομαχίην μετὰ τινος. ||. à cela près, ἐξαιρούμενον τούτου. ||. à beaucoup près, πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

PREsage, οἰωνός. προμήνυμα.

PREsager, ῥ. προμηνύειν. προελάττω.

PRE-salé, κρέας προβάτου βοσκήσαντος εἰς θαλασσοκλυστον λειβάδιον.

PREsanctifié, E, προηγιασμένος. ||. messe des presanctifiés, λειτουργία τῶν προηγιασμένων.

PREsbyte, ὁ βλεπών καθαρότερον μακρόθεν (ὡς οἱ γέροντες).

PREsbyteral, ὁ τῶν πρεσβυτέρων, ἱερατικός.

PREsbytere, ἡ κατοικία τοῦ ἐφημερίου, τὰ κελιά.

PREsbyterianisme, τὸ δόγμα τῶν —

PREsbyterien, ENNE, πρεσβυτεριανός, ὁ μὴ ἀναγνωρίζων ἐπισκόπους.

PREsbytie, ὁ. καὶ

PREsbytisme, πρεσβυτία.

PREscience, ὁ. πρόγνωσις.

PREscriptible, ἐπιθ. ὑποκειμένου εἰς —

PREscription, ὁ. (Νμ.), παραγραφή. §. παραγγελία.

PREscrire (prescriis; prescri-rai; prescrivis; prescrit), ῥ. παραγγέλλω ῥητῶς, διορίζω.

2) (Νμ.) παραγράφω (ἔ μσ.) —ομαι.

PREséance, ὁ. προεδρία, πρωτοκαθεδρία.

PREsence, ὁ. παρουσία.

PREsent, E, παρών. §. (γρμτ.) ὁ ἐνεστώς (χρόνος). ||. la pré-sente (ἐνν. lettre), ἡ παρούσα (ἐνν. ἐπιστολή). ||. à tous ceux que ces présentes verront, (φρσ.), πᾶσι τοῖς ἐντευχόμενοις. ||. à présent, κατὰ τὸ παρὸν, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τώρα. ||. les hommes d'à présent, οἱ νῦν (οἱ τωρινοὶ) ἄνθρωποι. 2) (οὐσ.) ὄσων.

PREsentable, ἐπιθ. ὁ δυνάμενος νὰ παρουσιασθῇ (νὰ ἐμφανισθῇ).

PREsentation, ὁ. ἐμφάνισις. §. πρότασις (εἰς διορισμόν). ||. la — de la Vierge, τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.

PREsentement, ἐπίρ. (παλ.), ἐπὶ τοῦ παρόντος, τώρα.

PREsentien, ῥ. προσφέρω. §. ἐμφανίζω, παρουσιάζω (καὶ μσ.) —ομαι.

PREsentateur, TRICE, ὁ προφυλάττων (ἐπὶ).

PREservatif, INE, προφυλακτικός.

PREserver, ῥ. προφυλάττω. ||. Dieu m'en préserve, que le ciel m'en préserve, ὁ Θεὸς νὴ φυλάξῃ!

PREsidence, ὁ. προεδρεία.

PREsident, πρόεδρος.

PREsidente, γυνὴ πρόεδρος ἢ προέδρου.

PREsiden, ῥ. προεδρεύω. §. ἐπιστατῶ, προϊσταμαι.

PREsides, ὁ. πλθ. τὸ κἀτέρχων (εἰς τὴν Ἰσπαν.).

PREsidential, πρωτοδικεῖον (τὸ πάλαι εἰς τὴν Γαλλ.). §. (ὡς ἐπὶ ὁ τοῦ présidial.

PREsidialement, ἐπίρ. ἀνεκλήτως.

PREsompit, INE, ὁ ἐπίδοξος (κλήρονόμος).

PREsompition, ὁ. τρύληψις. §. τεκμήριον. ἔνδειξις. §. οἷσι, ἀλαζονεία.

PREsompitieux, EUSE, (καὶ ἐπίρ.) —EMENT, ἀλαζών, αἰγματίας, φντασμαίνος.

PREsque, ἐπίρ. σχεδόν.

PREsquis, ὁ. χερσίνουτος.

PREsammment, ἐπίρ. καταπειγόντως, ἐπιμόνως.

PREssent, E, καταπειγών, ἐπιμόνος, ἐπιειμένος.

PREsse, ὁ. πλῆθος συνθηροσμένων. §. βία. §. εἶδος καταναγκαστικῆς στρατολογίας ἐν Ἀγγλίᾳ. 2) πιεστήριον (τυπογραφ.). §. (ἀπολ.) ὁ τόπος, ἡ τυπογραφία. 3) εἶδ. ροδακίνου, πιπῆτι.

PREsser, ὁ. ἡ ποσότης τῶν ἀπωρικῶν ἢ τῶν φύλλων τοῦ χαρτίου ὅσα βάλλονται διὰ μίαν ὑπὲρ τὸ πιεστήριον.

PREssensation, ὁ. (διδκτ.) —τή.

PREssentiment, προαισθησις.

PREssentir, ῥ. προαισθάνομαι.

PREsser, ῥ. σφίγγω. §. στενωχωρῶ. βιάζω, καταπειγώ, ἐπιπείδω.

PREssette, ὁ. ὑποκορ. τοῦ PREsser, πιεστηρίδιον.

PREssion, πιεστής (φρασμάτιον).

PREssion, ἐργάτης τυπογραφίᾳ ὁ περὶ τὸ πιεστήριον.

PREssion, ὁ. πίεσις, σύνθλιψις (φρσ.).

σημα (ἰωρικά κτλ.), πρωϊμά-
δια.
PRIMIERE, 0. ἄνθος τῆς ἀνοί-
ξεως, ἡρπύριον.
PRIMEUR, 0. βολβός (ἡ ἀξία)
 τοῦ.
PRIMEUR, πριμικήριος, (ὑφφρι-
 κὸν ἐκκλησία).
PRIMEUR, ἡ ἀ. ἡμέρα τῆς δημο-
 κρ. δεκάδος εἰς τὴν Γαλλ.
PRIMEUR, ἐπὶθ. (διδακτ.), πρω-
 τοτύπος, (κοιν.) πρωτάρα.
PRIMEUR, 0. πρωτοτοκία.
PRIMEUR, 1ve, (ἡ ἐπὶθ.) -MENT,
 ἀρχικός, ἀρχέγονος, ἀρχέτυπος.
 (γρτ.) πρωτότυπος.
PRIMEUR, 0. πρωτοτοκία,
 τὰ πρωτοτόκια.
PRIMEUR, 1, (καὶ ἐπὶθ.) -E-
 MENT, πρωτοταγής, ἀρχικός,
 πρωτόγονος.
PRIMEUR, 1ve, ἡγεμονία, πρίγκιψ.
 \$. πρωτεύων, κορυφαίος, ὑπα-
 τος. || 1e — des ténèbres, ὁ
 ἄρχων τοῦ σκότους. || 1e — des
 philosophes, ὁ ὑπάτος τῶν φι-
 λασόφων.
PRIMEUR (Δτν.), ἡ πρώτη (ἡ ἀρ-
 χαιότητα) ἔκδοσις συγγραφῆς.
PRIMEUR, 1ve, ὁ ἀνέμων εἰς
 πρίγκιπα, ἡγεμονικός.
PRIMEUR, 1, (ἡ ἐπὶθ.) -MENT,
 πρῶτος, πρωτεύων, κυριώτε-
 ρος. || (οὐσ.) γυμνασίαρχος.
PRIMEUR, 0. ἡγεμονία, πριγκι-
 πάτος.
PRIMEUR, ἀρχή, πρώτη (ἀρχική)
 αἰτία, στοχασμός, ὅρος.
PRIMEUR, πριγκιπιδίων, ἡγε-
 μονικός, (εἰσιών).
PRIMEUR, 1ve, ὁ τῆς ἀνοίξεως,
 ἑαρινός.
PRIMEUR, ἡ ἀνοίξις, τὸ ἔαρ.
PRIMEUR (α' —), ἐκ τῶν προτέρων.
PRIMEUR, 0. προτέρησις, προτε-
 ραίτης.
PRIMEUR, 1, 1ve. τοῦ **PRIMEUR**.
 || pris de vin, πτωμένος, με-
 θυσμένος. || personne bien
 prise dans sa taille, γυνή εὐ-
 μορφος τὸ ἀνάστημα (καλοσχη-
 ματισμένη).
PRIMEUR, 0. λήψις, ἡ ἀρσιμον. ἔ-
 λαισις. \$. λεία, λήφορον. \$.
 λαβή. \$. συμπλοκή. \$. ὁδός
 (ιατρικῆς). \$. πρίζα (ταμβάκου
 κτλ.). || Heber —, ἐξαπολῶν τι

(τὸ ὅποιον ἐκράτουν). || être (en
 être, en venir) aux prises,
 συμπλέκομαι (μετά τινος).
PRIMEUR, 0. ὁ ἐλάχιστος ὅρος τῆς
 ἐκτιμήσεως.
PRIMEUR, 1, ἐκτιμῶ. τιμῶ. 2)
 τραβῶ (μεταχειρίζομαι) ταμπά-
 κων.
PRIMEUR, (Huissier —), ἐκτιμη-
 τῆς (προσδιορίζων τὸν ἐλάχι-
 στον ὅρον) τῶν δημοπρατουμέ-
 νων. 2) ὁ τραβῶν (μεταχειρι-
 ζόμενος) ταμπάκων.
PRIMEUR, ἐπὶθ. ὁ ἐν εἵδει
 πρίσματος.
PRIMEUR, 0. τὸ οὐσ. τοῦ-
PRIMEUR, 1, ἀναλύω (διαίρω)
 διὰ τοῦ πρίσματος.
PRIMEUR, πρίσμα.
PRIMEUR, 0. δεσποτήριον, φυλακή.
PRIMEUR, 1ve, φυλακισμένος.
 || — de guerre, ἀγχιμάτωτος.
PRIMEUR, ἐπὶθ. ἐπιδεικτικός ἐ-
 κημερώσεως, τιμωστέσιμος.
PRIMEUR, 1ve, (Γρμτ.), στερετη-
 κός.
PRIMEUR, 0. στέρησις.
PRIMEUR, ἐπὶθ. κατὰ ζέ-
 ρησιν, ἐκτός.
PRIMEUR, 0. οἰκειότης.
PRIMEUR, 1ve, ιδιωτικός, ιδιωτεύων.
 2) ἡμιερός. 3) (οὐσ. ἀρσ.)
 τὸ ἀνυπακούον. || de son auto-
 rité privée, αὐθαριέτως.
PRIMEUR, 1, στερῶ. 2) ἡμερόν.
PRIMEUR, πριγκιπιδίων.
PRIMEUR, 1ve, ὁ ἔχων προνό-
 μιον, *προνομιστής.
PRIMEUR, τιμὴ (πράγματι), ἀξία. \$.
 βραβεῖον, ἀμοιβή. || un objet
 de prix, πᾶγμα πολυτίμον.
 || à tout prix, ὅτι κεν γένῃ.
PRIMEUR, 0. πιθανότης.
PRIMEUR, 0. πιθανότητα τῶν
 δογματιζόντων τὸ πιθανῶς ὀρ-
 θῆναι.
PRIMEUR, 0. πιθανότης.
PRIMEUR, (καὶ ἐπὶθ. -MENT), ἐ-
 πὶθ. πιθανός.
PRIMEUR, ἐπὶθ. 0., (δικνμ.)
 ἀποδεικτική, ἀποδεικνύουσα.
PRIMEUR, 1ve, ἀποδεικτικός.
PRIMEUR, 0. δοκιμασία μονα-
 χου.
PRIMEUR, ἐπὶθ. εὐθύς, τίμιος.
PRIMEUR, 0. εὐθύτης, τιμότης.
PRIMEUR (καὶ ἐπὶθ. -E-
 MENT), ἐπὶθ. προβληματικός.

PROBLEME, πρόβλημα.
PROCEDE, τρόπος (διαγωγῆς ἡ ἀρ-
 γασίας), φέρσιμον (κορ. τὸ κα-
 λόν). || c'est un homme à pro-
 cédé, ἡξέειρε νὰ φέρηται.
PROCEDE, 1, προέρχομαι. (ολγ.)
 ἐκπορεύομαι. \$. (δικνμ.) προ-
 χωρῶ, ἐνεργῶ. \$. (ἀπλ.) φέρο-
 μαί (οὕτως ἢ ἄλλως).
PROCEDE, 0. δικονομία. \$. δια-
 δικασία. \$. τὰ δικόγραφα.
PROCEDEUR, 1ve, ὁ ἀγαπῶν τὰ
 κριστολογίας, *δικοτρίτης, φι-
 λόδικος.
PROCELLAIRE, 0. -PÉTREL.
PROCEUR, 0. μήκος ἀναζήτητος.
PROCEUR, 0. δική. \$. procès-verbal,
 τὰ πρακτικά (συνεδριάσεως). ἢ
 ἐξαμολογήσεις (ἀνακρινόμενοι).
PROCEUR, 1ve, φιλόδοκος.
PROCEUR, 0. πομπή, λιτανεία.
 \$. (ολγ.) ἐκπόρευσις.
PROCEUR, βιβλίον περιέχον
 τὰ ψαλλόμενα εἰς λιτανείας.
PROCEUR, ἐπὶθ. ἐν
 παρατάξει, λιτανεύοντες.
PROCHAIN, 1, ὁ πλησίον, προσ-
 χής.
PROCHAIN, ἐπὶθ. προσεγγίζων.
PROCHAIN, ἐπὶθ. ὁ πλησίον. (οὐσ.)
 συγγενής (ἐκ τοῦ πλησίον). \$.
 (ὡς πρόθ.) κοντά, πλησίον. || de
 — en —, ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
PROCEUR, 1ve, ὁποιοῦ. τοῦ
PROCEUR, δικίδιον.
PROCEUR, 0. προκήρυξις.
PROCEUR, 1, προκήρυξις.
PROCEUR, 1ve, ὁποιοῦ. τοῦ
PROCEUR, ἀνθρώπος (παρὰ
 Γρμτ.).
PROCEUR, ἐπὶθ. ὁ τοῦ ἀνθ-
 ρώπου.
PROCEUR, 0. γέννησις (ποι-
 δων), τεκνοποιία.
PROCEUR, 1, γεννῶ (τέκνα), τε-
 κνοποιῶ.
PROCEUR, ἀρχών (πριγκι-
 πάτος) τῆς Οὐνετ. καὶ Γενόης.
PROCEUR, 0. ἐπιτροπία. \$.
 ἐπιτροπικός.
PROCEUR, 1, προμηθεύω, προ-
 ξενῶ.
PROCEUR, 1ve, ἐπιτρο-
 πος. || — général, εἰσαγγελεύ-
 παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγι.
PROCEUR, ἐπὶθ. ἀνώτερος.
PROCEUR, 0. ἀνώτερος.

PRODIGE, θαῦμα, τέρας, τεράστιον.
PRODIGEUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -
MENT, τεράστιος, ἐξαισιος, υπερ-
 βολῆς, υπερβολικός.
PRODIGE, ἐπιθ. ἕως, ἄσματος.
PRODIGER, ῥ. ἐπιδαφιδόμαι.
 (κατ') ἄσματούνω. ἀφειδῶ.
PRODUCEUR, TRICE, ὁ παραγω-
 γὴς (τῶν προϊόντων).
PRODUCTIBILITÉ, θ. ἡ ιδιότης τοῦ
PRODUCTIBLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικός
 παραγωγῆς, παραγωγίμος.
PRODUCTIF, IVE, παραγωγός, προ-
 δοτικός.
PRODUCTION, θ. παραγωγή (τῶν
 ὄντων), γένεσις. ῥ. προϊόν. ῥ.
 (δικν.) ἐμφάνισις ἐγγράφων.
PRODUIRE, ῥ. παράγω (εἰς τὸ εἶ-
 ναι). ῥ. ἀποφέρω (πρόσδοον). ῥ.
 ἐμφανίζω (παρουσιάζω) ἐγγρα-
 φὰ κτλ. ἥ παθ. μετχ. ὡς οὐστ.)
 προϊόν. ῥ. τὸ γινόμενον.
PROEminente, θ. τὸ νὰ ᾖνε τι-
PROEminent, ε, ἐξέχων, προσ-
 ἔχων.
PROFANATEUR, βεβηλωτής.
PROFANATION, θ. βεβήλωσις.
PROFANE, ἐπιθ. ἀνόσιος, ἀνίερος,
 βεβήλος.
PROFANE, ῥ. βεβηλῶν.
PROFÈRE, ῥ. προσφέρω.
PROFES, ESSE, (μοναχός) δόκιμος
 ἡδός.
PROFESSER, ῥ. πρεσβεύω. ῥ. μετ-
 ῖσθαι. ῥ. διδάσκει ὡς-
PROFESSEUR, καθηγητής. ῥ. (ἐκ-
 ληστ.) ὁμολογητής (τῆς πίστεως).
PROFESSION, θ. ὁμολογία (πίστεως).
 ἐπαγγελμα. ἥ. faire —, πρε-
 σβεύω. ἐπαγγέλλομαι. ἥ. un a-
 thée (un joueur etc) de —, ἄ-
 θεος (χαρτοπαίκτης κτλ.) ἐξ ἐ-
 παγγέλματος.
PROFESSOR (EX —), ἐξ ἐπαγγέλμα-
 τος, ὡς εἰδήμων ἐντελὺς τοῦ
 πράγματος.
PROFESSORAL, E, καθηγητοῦ ἴδιος.
PROFESSORAT, τὸ ἐπαγγελμα τοῦ
 καθηγητοῦ.
PROFIL, (ὕψος), ἡ ἐκ πλαγίου
 εἰς προσώπου κτλ., κατατομή.
PROFILER, ῥ. ὑπογραφεῖν κατατο-
 μίδον (en profil).
PROFIT, XÉROD.
PROFITABLE, ἐπιθ. ἐπικερδής.
PROFITER, ῥ. κερδίζω. ὠφελού-
 ναι. ῥ. (ἐπὶ πραγμ.) ὠφελῶ.

PROFOND, E, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -**EMENT**,
 βαθύς (κυρ. καὶ μετρογ.).
PROFONDEUR, θ. βάθος.
PROFONDEMENT, ἐπὶ ῥ. ἀφειδῶς,
 χυδῆν.
PROFUSION, θ. ἡ ὑπὲρ τὸ δέον ἀ-
 φθονία, ἀταξία.
PROFUSIVITE, θ. γέννημα, τέ-
 κνον.
PROGRAME, πρόγραμμα.
PROGRES, πρόδος, προχώρησις.
 προκοπή. ἐπίδοσις.
PROGRESSER, ῥ. προχωρῶ. προ-
 δεύω.
PROGRESSEUR, προδευτικός.
PROGRESSIVITE, θ. ἡ ιδιότης τοῦ
PROGRESSIBLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικός
 πρόδου, *προδευσιμος.
PROGRESSIF, IVE, προῖων, προ-
 δευτικός.
PROGRESSION, θ. ἡ ἐπὶ τὰ πρό-
 σια φορὰ, προχώρησις.
PROGRESSIVEMENT, ἐπὶ ῥ. κατὰ
 προῖοντα λόγον, προβάδην.
PROHIBER, ῥ. ἀπαγορεύω.
PROHIBITIF, IVE, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -
MENT, ἀπαγορευτικός.
PROHIBITION, θ. ἀπαγορευσις.
PROIE, θ. βορὰ (θηρίου), θήραμα.
 ῥ. (μην.) παραδῆλωμα, λάφυ-
 ρον. ἔρμιον. ἥ. oiseau de —,
 ὄρνεν σαρκολόρον. ἥ. être en —,
 γίνεσθαι ἐκδοτός.
PROJECTILE, σῶμα (ἐκ) σπενδονι-
 ζόμενον, βόμβα κτλ. ῥ. (ὡς
 ἐπιθ.) ὁ τῆς -
PROJECTION, θ. ἐκσπενδονισμὸς
 (σώματος), τινάγμα (βόμβας
 κτλ.). ῥ. ἐπιπεδογράφεισ σφαί-
 ρας κτλ.
PROJET, σχέδιον.
PROJETÉ, ῥ. προεκτείνω. ῥ.
 (συνήθ.) σχεδιάζω. σκοπεύω.
 μελετῶ. ῥ. (μετ.) ἐκτείνομαι μα-
 κράν. προεἶχω.
PROJETEUR, EUSE, ὁ κάμνων ἀ-
 διακόπως σχέδια (ἡ παραγματο-
 ποιήτα).
PROLAPSE ἢ (Ατν.) **PROLAPSES**,
 (χειρουργ.) πρόπτωσης (τῆς ἐδρας
 κτλ.).
PROLÈTE, ὁ τῆς ἐσχότης τά-
 ξειος τοῦ δήμου (ἐν Ῥώμῃ), θη-
 τῶν, πένης.
PROLETARIAT, ἡ κατάστασις τοῦ
PROLÉTAIRE.

PROLIFIQUE, ἐπιθ. γονιμοποιός,
 γόνιμος.
PROLIXE (ἢ ἐπὶ ῥ.) -**EMENT**, ἐπιθ.
 πολλὰ διεξοδικός, σχοινοτενής,
 μακρογῶρος.
PROLIXITÉ, θ. τὸ σχοινοτενές, μα-
 κρολογία.
PROLOGUE, πρόλογος.
PROLOGATION, θ. παράτασις.
PROLONGÉ, θ. σχοινί διὰ τὰ κα-
 νόνια, ρυτήρ.
PROLONGEMENT, παρέκτασις.
PROLONGER, ῥ. προεκτείνω, παρ-
 εκτείνω, παρατείνω.
PROMENADE, θ. περίπατος, περι-
 διάβασις.
PROMENER, ῥ. περιφέρειω (καὶ μετ.)
 -ομαι, περιδιαβάω, (Τ.) σει-
 ανίζω. ἥ. allez vous —, (φρσ.),
 ὠρα σου καλή! ἀφες με ἡσυχον,
 ξεφορτώσου με κτλ.π.
PROMENEUR, EUSE, ὁ σειριανίζων
 (ἑαυτὸν ἢ ἄλλον), περιδιαβάτης.
 ῥ. ὁ ἀγαπῶν 'να περιδιαβάῃ.
 ῥ. ὁ παραπλέπων μὲ κενὰς ὑ-
 ποσχέσεις.
PROMENOIR, τόπος περιπάτου,
 περίπατος.
PROMESSE, θ. ὑπόσχεσις. ῥ. ὑ-
 μολογία.
PROMETTEUR, EUSE, ὁ συνεισθῶν
 νὰ ὑποσχεταί.
PROMETTEUR, ῥ. ὑπόσχομαι. (οὐδ.)
 δίδω ἐλπιδας. ῥ. (μετ.) ἐλπίζω,
 κάμνω ἀπόφασιν (ὅρον).
PROMIS, E, μετχ. πθ. τοῦ Pro-
METTRE. ἥ. la teigne promise,
 ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. ἥ. (ὡς
 οὐστ.) μνηστήρ, μνηστή. ἥ. les
 promiss, οἱ μεμνησμενοί.
PROMISSEMENT, θ. (συν)ἀνάμειξις.
PROMISSAIRE, θ. ἐπαγγέλια.
PROMISSOIRE, ἀκρωτήριον.
PROMOTEUR, ὁ πρῶτος ὑποκινῶν
 τι, πρωταίτιος.
PROMOTION, τὸ οὐστ. τοῦ Pro-
PROMOUVOIR, ῥ. προδιδάξω (εἰς
 ἀξίωμα). προχειρίζομαι.
PROMPT, E, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -**EMENT**,
 ταχύς, ἡδός, πρόθυμος.
PROMPTITUDE, θ. ταχύτης, ὀξύ-
 της, ἐτοιμότης.
PROMU, E, μετχ. πθ. τοῦ Promou-
VOIR.
PROMULGATION, τὸ οὐστ. τοῦ Pro-
PROMULGUER, ῥ. δημοσιεύω (νό-
 μον).

PROBNE, διδάχῃ (ἐπ' ἐκκλησίας). *Σ.* (οὐκ.) νομοθεσία, δόγμα.
PROBNE, *ρ.* διδάσκει (ἐπ' ἐκκλησίας). νομοθετῶ. *Σ.* (συνήθ.) ἐκθεσιάζω.
PROBNEUR, *ε*υσε, ἐκθειαστής.
PROBOM, ἀντωνυμία.
PROBOMINAL, *ε*, (καὶ ἐπὶ *ρ.*) -*ement*, ἀντωνυμικός.
PROBONCEUR (τὸ *c* τρέπεται πρὸ τοῦ *a* καὶ *o* εἰς *u*), *ρ.* προφέρω, ἀπαγγέλλω, ἐκφωνῶ. *Σ.* παρεργυῶμαι. *Σ.* (οὐδ.) ἀπαφασίζω. *Σ.* (μσ.) ἀποφασίζομαι. || (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) ἐμφαντικός. *Σ.* (ὡς οὐτ.) ἡ ἐκφώνησις (τῆς ἀποφάσεως).
PROBONCIATION, *ο*. προφορά.
PROBOSTIE, πρόβησις, προδιάγνωσις.
PROBOSTIQUE, ἐπιθ. προγνωστικός.
PROBOSTIQUEUR, *ρ.* προλέγω, προγινώσκω.
PROBOSTIQUEUR, προγνώστης.
PROPAGANDE, *ο*. ἐταιρία πρὸς διάδοσιν τῆς πίστεως.
PROPAGANDISME, τὸ σύστημα τῶν *propagande* ἢ ζηλωτῆς πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτῆς.
PROPAGATEUR, ὁ διαδίδων (διδασκαλίαν, ιδέας κτλ.).
PROPAGATION, τὸ οὗσ. τοῦ-
PROPAGER, *ρ.* πολλὰ πλάσιάζω (διὰ τῆς γεννήσεως). *Σ.* (μτφορ.) διαδίδω.
PROPENSION, *ο*. ῥοπή (τάσις) πρὸς.
PROPHETE, *έ*tesse, προφήτης, ἥτις. || *prophète-roi* (ἢ) *roi prophète*, προφητᾶναξ (ὁ Δαβίδ). || *faux*—, ψευδοπροφήτης.
PROPHÉTIE, *ο*. προφητεία.
PROPHÉTIQUE (καὶ ἐπὶ *ρ.* -*ement*), ἐπιθ. προφητικός.
PROPHÉTISER, *ρ.* προφητεύω.
PROPHÉTISME, μανία περὶ τὸ προφητεύειν.
PROPRICK, ἐπιθ. εὐμενής. *Π*λωσ. (ἄνεμος) οὐρίος. ἀρμόδιος.
PROPRITIATION, *ο*. ἱλασμός. || *sacrifice de*—, ἱλαστήριον (θύμα).
PROPRITIATIONNE, ἐπιθ. ἱλαστήριος.
PROPOLIS, ἡ πρόπολις τῶν μελισσῶν.

PROPOLISEN, *ρ.* ἀλείφω (φράσσω) μὲ πρόπολιν.
PROPORTION, *ο*. ἀναλογία.
PROPORTIONNALE (καὶ ἐπὶ *ρ.* -*ment*), ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς ἀναλογίας.
PROPORTIONNALITÉ, *ο*. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ-
PROPORTIONNEL, *elle* (ἢ ἐπὶ *ρ.*) -*ement*, ὁ κατ' ἀναλογίαν, ἀναλογικός.
PROPORTIONNEMENT, ἐπὶ *ρ.* ἀναλόγως.
PROPORTIONNER, *ρ.* ἀναλογίζω. || (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) ἀνάλογος.
PROPOS, λόγος (ὁμιλοῦντος), λόγιον. *Σ.* ὅρος, ἀπόφασις. || *à*—, ἐν καιρῷ, ἐν θέοντι. *Σ.* τῷ ὄντι, μεταξύ λόγων. *Σ.* (ὡς οὐτ.) ὁρθόν, εὐλογον. *Σ.* (ὡς πρὸθ.) περὶ. || *mal à*—, ἀκαίρως, ἐν οὐ θέοντι. || *à quel*—? *à—de* *quo*? τίνος ἕνεκα, διατί; || *à—de*, (ὅσον) περὶ τοῦ. || *à—de rien* (καὶ οὐκ.) *de bolles*, περὶ ὄνου σιῶς. || *à tout*—, εἰς κάθε τι. || *de—délibéré*, ἐκ προμελέτης.
PROPOSABLE, ἐπιθ. προβλητέος.
PROPOSANT, νέος φοιτητῆς τῆς θεολογίας (παρὰ τοῖς Διαμαρτυρ.).
PROPOSER, *ρ.* προτείνω, προβάλλω. *Σ.* (μσ.) προτίθεμαι, σκοπεῖω. || *l'homme propose et Dieu dispose*, ἄλλα μὲν βεβαίαι ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ θεός κελεύει.
PROPOSITION, *ο*. πρότασις.
PROPRE, ἐπιθ. ἴδιος (τινός). ἰδιοαίτερος. *Σ.* αὐτός (οὗτος), ὁ αὐτός. *Σ.* ὁ καθαυτὸς, κύριος. *Σ.* ἀρμόδιος, ἐπιτήδειος. χρήσιμος. *Σ.* καθάριος. || *amour-propre*, φιλαυτία. || *terme* (*mot, expression*)—, κυριολεξία. || *en propres termes*, αὐταῖς λέξεσιν, αὐτολεξί. || (ὡς οὐτ.) χαρακτήρ, ἰδίωμα. || *le—du courtisan est de*—, ἴδιον αὐλικῷ εἶναι νά. || *au*—, κυρίως (οὐχὶ μεταφορικῶς). || *en*—, ὡς ἰδιοκτησίαν.
PROPREMENT, ἐπὶ *ρ.* κυρίως, καθ' αὐτό. *Σ.* καθαρῶς, κομψῶς (κοιν.) παστρικά. || *la Grèce*

—*dite*, ἡ κυρίως (καλουμένη) Ἑλλάς. || *à—parler*, —*parlant*, κυρίως (εἰπεῖν).
PROPRE, *ε*τε, ὁ ἐνδύμενος παστρικά, (κοιν.) παστρικοῦται-
PROPRETE, *ο*. καθαριότης, πᾶστρα.
PROPRETEUR, ὁ χρηματίας *pro-
*teur** ἢ ὁικικῶν ἀντ' αὐτοῦ.
PROPRIÉTAIRE, ἰδιοκτητῆς, νοικοκύρης.
PROPRIÉTÉ, *ο*. ἰδιοκτησία. *Σ.* (φυσ.) ἰδιότης (σώματος). *Σ.* (γρμτ.) τὸ κύριον (λέξεως).
PROPRÉES, πλθ. τὰ Προπύλαια.
PRORATA (α'—), ἐπὶ *ρ.* κατ' ἀναλογίαν.
PROROGATIF, *ive*, ὁ γινόμενος πρὸς—
PROROGATION, *ο*. τὸ οὐσ. τοῦ-
PROROGER, *ρ.* παρατείνω (τὴν διάρκεια). *Σ.* ἀναβάλλω, ὑπερτίθεμαι.
PROSAÏQUE (καὶ ἐπὶ *ρ.* -*ement*), ἐπιθ. λογογραφικός, πεζός.
PROSAÏQUE (καὶ ἐπὶ *ρ.* -*ement*), ἐπιθ. λογογραφικός, πεζός.
PROSAÏSME, τὸ λογοειδὲς (πεζὸν) ὅρος.
PROSATEUR, πεζογράφος, λογογράφος.
PROSCENIUM, προσκήνιον (θεάτρου).
PROSCRIPTEUR, αἰτίας προγραμν.
PROSCRIPTION, *ο*. προγραφή.
PROSCRIRE, *ρ.* καταδικάζω ἀρίστως, προγράφω, ἐξαστραλίζω.
PROSCRIT, *ε*, μτχ. πθ. τοῦ *proscrite*, προγεγραμμένος, ἐξρι-
stos, ἀπόβλητος.
PROSE, *ο*. ὁ πεζὸς λόγος, τὸ πεζὸν (ὅρος).
PROSCITEUR, προπαρασκευαστῆς τῶν ἀνατομικῶν πειραμάτων, *προανατόμος.
PROSLYTE, προσήλυτος.
PROSLYTISME, προσήλυτισμός.
PROSEN, *ρ.* πεζογράφω.
PROSIMIEN, *enne*, (ζωολογ.), πιθηκοειδής.
PROSODIAQUE, ἐπιθ. προσωδιακός.
PROSODIE, *ο*. προσωδία.
PROSODIER, *ρ.* τονίζω ἢ ψάλλω κατὰ προσωδίαν.
PROSODIQUE, ἐπιθ. προσωδικός.
PROSOPÉE, *ο*. προσωποποιία.

PROSPERUS, πρόγραμμα (προ-
κήρυξις) συγγράμματος.
PROSPERE, ἐπιθ. εὐτυχής, αἰσιός.
PROSPERER (τὸ εὐ τρέπεται πρὸς
τὸν ἀφώνιον εἰς ε), ῥ. εὐτυχῶ.
εὐδοκίμω.
PROSPERITÉ, θ. εὐμερῖα.
PROSTERNATION, θ. καὶ **PROSTER-
NEMENT**, τὸ οὖς. τοῦ-
PROSTERNER (se—), ῥ. προσπίπτω.
PROSTITUER, ῥ. ἐκπορεύω. || (ἢ
πλ. μετ. ὡς ἐπιθ.) πόρνη.
PROSTITUTION, θ. ἐκπόρευσις. ||
lieu de—, πορνείασιον.
PROSTRATION, θ. = **PROSTERNATI-
ON**. 2) (ιατρ.) ἐξασθένησις.
PROTE, ἐργαστασιάρχης ἢ πρω-
τοδιορθωτής (τυπογραφείου).
PROTECTOR, **TRICE**, προστατής.
(εἰς τὴν Ἀγγλ. Ἰστορ.) ὁ τίτλος
τοῦ Κρομβέλλου. || (ὡς ἐπιθ.)
προστατευτικός, προσάτου ἰδιο-
PROTECTION, θ. υπεράσπισις, προ-
στασία.
PROTECTORAT, ἡ ἀξία καὶ ἡ δι-
άκριξις τῆς ἀρχῆς τοῦ Προάτου
(τοῦ Κρομβέλλου) εἰς τὴν Ἀγ-
γλ. Ἰστορίαν.
PROTECTOR, ῥ. υπερασπίζω. προ-
στατεύω. προσφύλλω.
PROTECTOR, θ. τὸ ἔργον καὶ τὸ
γραφεῖον τοῦ Prote, (εἰς τὰ τυ-
πογραφεία).
PROTESTANT, ε. Διαμαρτυρομέ-
νος (τὸ δόγμα), προτεστάντης.
PROTESTANTISM, τὸ δόγμα τῶν
Διαμαρτυρομένων, ὁ προτεσαν-
τισμός.
PROTESTATION, θ. διαμαρτύρη-
σις. διαβεβαίωσις.
PROTESTER, ῥ. ὑπόσχομαι (κη-
ρύττω) ἐπισήμως. §. (δικνμ. 3
μ. πορ.) διαμαρτύρομαι.
PROTET, (ἐμπορ.), ἔγγραφον δια-
μαρτυρήσεως.
PROTOSCOLE, πρωτόκολλον.
PROTUBERANCE, θ. (ἀνατομ.), τὸ
πρότερον (προεκτεινόμενον) μέ-
ρος μέλους.
PROTUTEUR, ὁ ἀντὶ κηδεμόνος, θέ-
σει κηδεμών.
PROUE, θ. πῶρα.
PROUESSE, θ. παλληκαριὰ, ἀν-
δραγαθία, (ἐπιν.).
PROUABLE, ἐπιθ. ἐπιδεικτικός
ἀποδείξεως, *ἀποδείξιμος.
PROUVER, ῥ. ἀποδεικνύω.

PROVÉDITEUR, ἀρχων (ἀρμοστής,
ἐφορος) παρὰ τοῖς Οὐνετοῖς.
PROVENANCE, θ. προῖον τόπου. §.
ἀρχή, καταγωγή.
PROVENANT, ε. προερχόμενος.
PROVENÇAL, ε. ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς
PROVENCE (ἐπαρχ. τῆς Γαλλ.).
(ἐν γέν.) ἐπαρχιακός, ἐξωμερί-
της. || (οὖς. θ.) εἶδος ἐμβύμα-
τος (σάλτσας), (Τ.) τερμπιές.
2) εἶδος ἐχθιδνης.
PROVENÇALISME, τὸ ὕψος τῆς ὀ-
μιλίας τῶν **PROVENÇAUX**.
PROVENDE, (οἰκ.) προμήθεια ζω-
τροφίων, κομπάνια.
PROVENIR, ῥ. προῖρχομαι, πη-
γάζω.
PROVERBE, παροιμία.
PROVERBIAL, ε. (καὶ ἐπιθ.) -e-
MENT, παροιμιώδης.
PROVERBIALISME, ῥ. κάρνω (καθ-
ιστώ) παροιμιώδης.
PROVIDENCE, ἡ (θεῖα) Πρόνοια.
PROVIDENT, ε. προνοητής, προ-
νοητικός.
PROVIDENTIEL, **ELLE**, ὁ τῆς (θεῖας)
Πρόνοιας.
PROVIGNAGE καὶ
PROVIGNEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-
PROVIGNER, ῥ. κάρνω καταδο-
λῶδες.
PROVIN, (γεωγρ.), καταβολάδα.
PROVINCE, θ. ἐπαρχία.
PROVINCIAL, ε. ἐπαρχιακός. §.
(οὖς.) ἐπαρχιώτης, ἐξωμερίτης.
2) γενικός ἐφορος τῶν μονα-
στηρίων μιᾶς ἐπαρχίας, ἐξαρχός.
PROVINCIALAT, τὰ καθήκοντα καὶ
ἡ διάκριξις τοῦ ἐξαρχοῦ.
PROVISUR, γυμνασιάρχης.
PROVISION, θ. προμήθεια ζω-
τροφίων κτλ., ἐφόδια, ζωοτρα-
φία. || faire—de, ἐφοδιάζομαι
μέ. 2) (δικνμ.) τὸ προκατακυ-
ρούμενον εἰς τὸν διάδικον. 3)
(ἐκκλησ.) δίπλωμα ἢ πρότασις
διορισμοῦ εἰς bénéfice.
PROVISIONNEL, **ELLE**, (καὶ ἐπιθ.)
-EMENT, ὁ ἐκ προκαταβολῆς,
προκατακυρώσιμος.
PROVISIONNE (καὶ ἐπιθ. -EMENT),
ἐπιθ. προσωρινός.
PROVISORAT, γυμνασιαρχία.
PROVOCATEUR, **TRICE**, ὁ προκα-
λῶν (ἐριν).
PROVOCATION, θ. πρόκλησις.
PROVOQUER, ῥ. προκαλῶ.

PROXÈNTE, μασιτροπός, πρεξ-
νήτης.
PROXIMITÉ, θ. γεινέσις. §. συγ-
γείνεια.
PROVEN, εἶδος πτηνοῦ (κριθολέ-
γου).
PRUE, ἐπιθ. (κυρ. θ.) σεμνότη-
τος, ἐπιδεικνύμενος σεμνότητος.
PRUDENCE, θ. φρόνησις, σύνεσις.
PRUDENT, ε. συνετός, φρόνιμος.
PRUDENCE, θ. ἐπιδείξις σεμνότητος,
τὸ σεμνότητον (κυρ. γυναικός).
PRUD' HOMME, θ. (παλ.), φρόνησις.
PRUD' HOMME, (παλ.), φρόνιμος,
εἰμώδης, (κυρ.) χρήσιμος. 2)
(συνθ.) πραγματογνώμων.
PRUIN, θ. ἡ κόνις (ἀγνή) ἢ κα-
λύπτουσα τὴν ἐπιφανείαν τινῶν
φυτῶν καὶ καρπῶν.
PRUINÉ, ἐκ καὶ
PRUINEUX, **EUSE**, (ἐπὶ ὅπωρ.) κε-
κονισμένος.
PRUNACE, ε. κοκκομηλοειδής.
PRUNE, θ. δαμάσκηον, κορόμη-
λον.
PRUNEAU, δαμάσκηον ξηρὸν.
PRUNELLAIS, θ. δαμάσκηον δα-
μασκηίνον.
PRUNELLE, εἶδος ποτοῦ ἀπὸ mu-
nelles.
PRUNELLE, θ. ἀγριοδαμάσκηον.
2) κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ. 3) εἶδ.
καλλιῶν ὑψίσματος.
PRUNELLIER, ε. ἀγριοδαμασκη-
νή.
PRUNIER, ε. δαμασκηνή.
PRUNIFORME, ἐπιθ. δαμασκηνοει-
δής.
PRUNIGINEUX, **EUSE**, (ιατρ.), κνη-
σιμώδης.
PRUNICO καὶ
PRUNIT, (ιατρ.), κνησιμὸς, φαγοῦ-
ρη.
PRUNIQUE, ἐπιθ. (εἰς) Προυσι-
κὸν (συνεσζόμενον μὲ τὸν αἰ-
θρον, παράγει τὸ bleu de pris-
se, γαλάζιον χρώμα), *ὕδατος-
άνιον.
PSALMISTE, (ὁ) ψαλμωδός.
PSALMODIE, θ. μέλος μονόθενον,
ψαλμωδία.
PSALMODIE, ῥ. ἀνγκυλώσει (ἐπ'
ἐκκλησίαις) ψαλμούς. §. ἀπαγ-
γέλλω (εἰς) οὐκ κτλ. μονοτονῶς.
PSALTERION, ψαλτήριον, θαντοῦ-
ρη, (ὄργ. μουσ.).

PSAUME, ψαλμός (τοῦ Δαβὶδ).
PSAUTIER, τὸ ψαλτήριον (τοῦ Δαβὶδ).

PSEUDONYME, ἐπίθ. (κυρ. ἐπὶ συγγραμ.) ψευδώνυμος.

PSORIASIS, θ. ψωρίασις, (νόσος τοῦ δέρματος).

PSYCHE, θ. καθρέπτης μέγας περιστρέφόμενος.

PSYCHOLOGIE, θ. -LOGIQUE, ἐπίθ. -LOGISTE ἢ -LOGUE, ψυχολογία, λογικός, -λόγος.

PUSANT, ε, δυσωδός, βρωμερός. || (οὗτ. ἀρσ.) εἶδος τετραπόδου, (ἄλλ.) MORETTE. 2) εἶδος πετηνοῦ καὶ 3) εἶδος ξύλου τῆς Ἀμερ.

PUSANTEUR, θ. δυσωδία, βρωμία.

PUSHE, ἐπίθ. ἐπιγλαμῶς, ἐφηβός.

PUSHER, θ. ἡλικία γάμου, ἡβή.

PUSCENCE, θ. τρίχωσις, τριχαφύα.

PUSCENT, ε, τριχωτός, τριχοφυής.

PUSIS (Δυν.), ἄνατομι. ἡ ἥδη, τὸ ἐρήβαιον.

PUSIC, IQUE, δημόσιος. || (οὗτ.) τὸ δημόσιον, τὸ κοινόν. || en —, δημοσίᾳ.

PUBLICAIN, τελώνης (παρὰ Ρωμ.). S. (συνκδχ.) ἄνθρωπος ἄρπαξ (πλεονέκτης).

PUBLICATION, θ. δημοσίευσις (κυρ. συγγράμματος). S. (συνκδχ.) σύγγραμμα δημοσιευθὲν.

PUBLICISME, τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ-

PUBLICISTE, δημοσιογράφος.

PUBLICITÉ, θ. δημοσιότης.

PUBLIER, ρ. κηρύττω (δημοσίᾳ), δημοσιεύω.

PUBLIQUEMENT, ἐπίρ. δημοσίως, δημοσίᾳ.

PUC, θ. φύλλος. || herbe aux pucés, φύλλον, (φυτ.).

PUCEAU, παρθένος. (ἐπὶ πραγμ.) καθαρὸς, ἄμικτος, ἄδαλος.

PUCELAGE, παρθενία. 2) εἶδ. κογχυλίου, χοιρίνη, μαρίτσα.

PUCLETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ PUCHE καὶ τοῦ PUCELLE.

PUCELLE, θ. παρθένος. 2) εἶδος αlose, (ἰχθ.).

PUCERON, ψεῖρα τῶν δένδρων.

PUSCHAC, τὸ οὖσ. τοῦ-

PUSCHER, ρ. (τεχν.), ἀντλῶ, ἀπ-

αντλῶ (κυρ. τὸ ἄλλας καὶ τὴν ζάχαριν).

PUSCHET, ὑποκορ. τοῦ PUCHEUX.

PUSCHETTE, θ. εἶδος δικτύου.

PUCHEUX, χουλιάρα πρὸς μεταγγισμα τοῦ ὑγροῦ τῆς ζάχαριως, ἀρόταινα.

PUCHOIN, ἀντλητήριον τοῦ ἄλλας εἰς σχῆμα βρελλίου.

PUDBLACE, τὸ οὖσ. τοῦ-

PUDLER (Ἀγγλ.), ρ. λαγυρίζω (τὸ μεταλλόν).

PUDENDUM (Δυν.), διδαντ. τὸ γυναικ. μόριον.

PUDEUR, θ. αἰδώς, σεμνότης.

PUDIBOND, ε, αἰσχυνηλός, ἐντροπαλός, αἰδέμιαν.

PUDICITÉ, θ. αἰδώς, σεμνότης, αἰδημοσύνη.

PUDIQUE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. σεμνός, σώφρων.

PUEH, ρ. βρωμῶ.

PUEHIL, η, (καὶ ἐπίρ. -EMENT, παιδαριώδης. || la civilité puérile, ἡ χρηστολογία, βιβλίον διὰ τοὺς μαθητῶντας παῖδας.

PUEHILISEH, ρ. φέρω (καὶ μσ. καταντῶ) εἰς κατάστασιν παιδαριώδης, ἔξαναμωρῶν, -ομαι.

PUEHILITÉ, θ. τὸ παιδαριώδες κίνημα ἢ λόγος παιδαριώδης.

PUEHÉRALE, ἐπίθ. θ. (θερίμη) τῶν λεχώνων.

PUEHÉRALITÉ, θ. (ιατρ.) ἡ κατάσταση τῆς λεχώνας.

PUE, ἐπιφών. γελ., εἰδήσις ἀπατηλή.

PUEVIN, εἶδος petrel, (πτυν.).

PUGILAT, πυγμαλία.

PUGILLE, (φαρμακοπ.), δραγμῆς, (Ἰταλ.) πρέζα.

PUEH, ε, μικρότερος (δευτερότοκος) ἀδελφός.

PUEH, (ἐπίρ.), ἔπειτα.

PUEHAGE, ἀντλησις.

PUEHARD, ξηροπήγαδον διὰ τὰ περιττὰ ὕδατα, καταβόθρα.

PUEHATIER, πηγάδι, φρεωρύχος.

PUEHILLE ἢ PUEHETTE, θ. ἀρόταινα (ἀντλητήριον) τῶν κηρηγῶν.

PUEHIER, ρ. ἀντλῶ (ὑδωρ), ἀρδομαι, (κυρ. καὶ μεταφορ.). || les bottles puisent l'eau, τὰ ποδῆματα παίρνουν νερόν.

PUEHIER, ἀντλητής (τῶν ἀνθρωποχυρίων).

PUEHIER, ἀντλητήριον τοῦ κατασκευαζομένου νίτρου. 2) = PUEHARD.

PUEHUE, (σύνδ.), ἀρ' οὗ, ἐπειδή.

PUEHAMMENT, ἐπίρ. ἰσχυρῶς. S. σφόδρα, (κατὰ) πᾶσι.

PUEHANCE, θ. κρίσις, ἐξουσία, δύναμις, ἰσχύς. || toute —, παντοδυναμία.

PUEHANT, ε, ἰσχυρός, ἰσχυρῶς κραταίος. δεινός. || tout —, παντοδύναμος.

PUEH, φρέαρ, πηγάδι. S. (νικτ.) ὁ ἄνελος, ἡ σενίνα. || puis Arlésien ἢ foré, Ἀρτεσιανόν φρέαρ.

PUEHARE, ἐπίθ. (πρὸς) κατὰρικτον ὡς ἂν με ψυλλοχοῦμαι.

PUEHURE, ρ. πολλαπλασιάζω εἰς πληθὺς, γεννοβολῶ, βρ(α)ίω.

PUEHONARIE, ἐπίθ. ὁ τοῦ πνεύματος. 2) (οὗτ.) εἶδος φυτοῦ, πλυνροδότανος, ἱερᾶκιον, ἱερᾶκίτις.

PUEHONIE, θ. (περὶ) πνευμονία (πάθος).

PUEHONIQUE, ὁ πάσχων πνευμονία.

PUEH, τὸ σπικώδες τῶν ὀπρ. S. τὸ φαγγόν τοῦ κραταίου. S. πολτός, (T.) πελτέ.

PUEH, ρ. κατασκευάζω ὡς ἂν πολτόν.

PUEHUE, ε, ψαχνός, σπικώδης, πολτώδης.

PUEHUIRE, εἶδος σπικώδης πρὸς διεξέλκασιν τοῦ πολτοῦ.

PUEHATEUR, TRICE, δσφύζων (κυττῶν ὡς ὁ σφυγμός).

PUEHATIF, IVE, (ιατρ.), ὁ ἐπιφύων (ἢ συνωδυνόμενος μετ) σφυγμός.

PUEHATILLE, θ. εἶδος ἀνεμώνης. S. (κιν.) = PASSE-FLEUR.

PUEHATION, θ. αὐτοπημα τοῦ σφυγμοῦ.

PUEHATOME, ἐπίθ. = PUEHATEUR. S. εἶδος ἐντόμου (τρηθύος), ψώχος.

PUEHACK, ε, πολτώδης.

PUEHACÉ, ε, (βιν.) * κοινιστός, κεκοινωμένος.

PUEHÉHIN, πυρίτις φιλοκαπανισμένη (διὰ τὰ ἐμπυρεύματα ἡ).

S. θήκη πυροκόνειω.

PUEHÉHISATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ-

PUEHÉHIER, ρ. τριβῶ ψιλῶ (ὡς κόνιν).

PURVERISEUR, ὁ τριβὼν ὡς κόβιν (τὰ χρώματα κλπ.).

PURVÉHULENT, ε, εὐτριπτος.

PURVÉHULENT, ε, βρωμομύτης, πάσχων ὡς ζιναν.

PURVÉHULENT, ὁ κόρις, κόρυζα, (έντ.).

PURVÉHULENT, ὁ. τὸ πάθος τοῦ PURVÉHULENT, ὡς ζιναν.

PURVÉHULENT, = PUTOIS.

PURVÉHULENT, πούσι, (ποτόν).

PURVÉHULENT, ἐπίθ. Κερχηδονικός, Αἰδουός.

PURVÉHULENT, ῥ. τιμωρῶ.

PURVÉHULENT, ἐπίθ. τιμωρητέος. ἀξιοτιμωρήτος.

PURVÉHULENT, ἐπίθ. τιμωρός.

PURVÉHULENT, ὁ. ποινη, τιμωρία.

PURVÉHULENT, ἐπίθ. ὁ τοῦ ἢ τῆς

PURVÉHULENT.

PURVÉHULENT, ἀνθλίκος (ὄρφανός) ὑπὸ κηδεμονίαν.

PURVÉHULENT, ὁ. ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ.

PURVÉHULENT, ὁ. ἡ κατάστασις τοῦ

PURVÉHULENT.

PURVÉHULENT, ἀναλόγιον.

PURVÉHULENT, ε, καθαρὸς, ἄδολος. ἄμικτος.

PURVÉHULENT, ε, (μτφορ.) ἄγνός, ἀμόλυντος.

PURVÉHULENT, ε, καθαυτὸ, αὐτόχριμα.

PURVÉHULENT, τὸ ἀσκέπαστον μέρος

τῆς κεραμίδος.

PURVÉHULENT, ὁ. ἔγνος, φάβα.

PURVÉHULENT, ἐπίθ. καθαρῶς, ἄγνως.

PURVÉHULENT, ἐπίθ. καθαρῶς, αὐτό-

χρημα.

PURVÉHULENT, ῥ. ἐξαφρίζω (τὸν ζυθόν).

PURVÉHULENT, ὁ. καθαρότης, ἄγνότης

κτλ.

PURVÉHULENT, ὁ. ἄμμος τοῦ γραψί-

ματος.

PURVÉHULENT, ε, καθαρτικός.

PURVÉHULENT, ὁ. καθάρσιον. καθα-

ρισ.

PURVÉHULENT, τὸ καθαρτήριο (τῶν

ψυχῶν παρὰ Λατίνους), πυργα-

τήριον.

PURGEOIR, δούλιστηριον (δεξαμενή ἀμμόστρωτος πρὸς καθαρισμὸν) τοῦ ποτίμου ὕδατος.

PURGER, ῥ. καθαρίζω. S. λαγαρίζω. || (μσ.) ἀθωόνομαι.

PURGERIE, ὁ. τὸ μέρος τοῦ ζαχαρουργείου ὅπου στραγγίζει τὸ μελώδες τῆς ζαχαρώσεως.

PURIFICATION, ὁ. ἀγνισμός, καθαρισμός. λαγάρισμα. || la — de la Vierge, ἡ Ἰ' Παπαντή.

PURIFICATOIRE, ἐπίθ. ὄψαμα πρὸς σφοδρῆσιν τοῦ διακοπ-

τήριον, σπόγγος.

PURIFIER, ῥ. καθαρίζω.

PURIFORME, ἐπίθ. (ιατρ.), ἐμπυο-

ειδής.

PURIN, (γεωργ.), νερόν στραγγί-

ζον ἀπὸ κοπρίας.

PURISME, τὸ ἐλάττωμα τοῦ —

PURISTE, ὁ ἐπιτηδεύων τὸ περὶ τὴν λέξιν ἄμικτον, *ἀγνολεξιθί-

ρας.

PURITAIN, ε, κύματι τῶν Διαμαρτυρομένων, Καθαρισταί.

PURITANISME, τὸ δόγμα τῶν Καθαριστῶν.

PUROT, (γεωργ.), λάκκος ὅπου συρρέουν τὰ νερά τῶν κοπριῶν.

PURPURACE, εκ, πορφυροειδής, ὑποπύρφρος.

PURPUREIN, ινε, πορφυροειδής, πορφυρίζων.

PURPUREINE, ὁ. ὀρίχαλκος κοπανισμένος. S. εἶδος βλαφῆς σκευα-

ζομένης ἀπὸ τὰς βλίζας τοῦ ἐρυ-

θοδάνου.

PURULENCE, ὁ. τὸ ἐμπυώδες.

PURULENT, ε, ἐμπυώδης.

PUS, πόνος, ἔμπυον.

PUSILLANIME, ἐπίθ. μικρόψυχος.

PUSILLANIMITÉ, ὁ. μικροψυχία.

PUSTULE, ὁ. φλύκταινα, σπυρί.

PUSTULE, εε, πληρὴς φλυκταίνων.

PUSTULEUX, εuse, φλυκταινώδης.

PUT, ε, αἰσχυρὸς, ἄτιμος.

PUTAIN, ὁ. (αἰσχυρ.), πούτανα.

PUTASSERIE, ὁ. πούτανιά.

PUTASSIER, πούτανιάρης.

PUTATIF, ινε (καὶ ἐπὶ ῥ.) — EMENT ὁ ὑποτιθέμενος.

PUTÉAL, ε, φρεάσιος, πηγαδίσκος

PUTIDE, ἐπίθ. δυσώδης, ρυπαρὸς

PUTIET, εἶδος δένδρου μὲ εὐώδη ἄνθη καὶ κερασσοειδεῖς καρπούς

PUTOIS, εἶδος ἱκτίδος (κουναδίου)

PUTREFACTION, ὁ. σήψις.

PUTREFAIRE, ῥ. σήπω (καὶ μσ.)

— ομαι.

PUTRESCENT, ε, ὁ ἀρχίζων νῆ

σίνεται.

PUTRESCIBLE, ἐπίθ. ἐπιδεικτικὸν

σήψιως.

PUTRIDE, ἐπίθ. σεσηπώς. σηπε-

δωνώδης.

PUTRIDITÉ, ὁ. ἡ κατάστασις τοῦ

σεσηπώτος (μέλους ἢ τόπου),

σηπεδών.

PUTRILAGE, ὕδρον σεσηπὸς, πύον

PUTRILAGINEUX, εuse, ὁ μετα-

βληθεὶς εἰς putrilage.

PUTRISORE, ἐπίθ. ὁ τρεφόμενος

μὲ σήψιν.

PYCNIE, πυγμαῖος, νάνος.

PYLORE, (ἀνατομ.), ὁ πυλωρὸς

(τοῦ στομάχου).

PYLORIQUE, ἐπίθ. (ἀνατομ.), ὁ

τοῦ πυλωροῦ.

PYRAMIDAL, ε, πυραμιδοειδής.

PYRAMIDALE, ὁ. εἶδος κληματί-

τιδος.

PYRAMIDE, ὁ. πυραμίς.

PYRAMIDER, ῥ. σχηματίζω (καὶ

μσ.) — ομαι πυραμιδοειδής.

PYRITE, ὁ. (χημ.) πυρίτης, σίδη-

ρος ἢ χαλκὸς θειοῦχος.

PYRITEUX, εuse, πυριτοειδής.

PYTHOLIGNEUX, ἐπίθ. (ὀξύ) τὸ διὰ

τῆς διασταλάξεως τοῦ ζύλου.

PYTHONISSE, ὁ. ἡ πυθία (τῶν Δελ-

φῶν).

QUA

QUA

QUA

Q, τὸ ιζ'. γράμμα τοῦ

αλφ. ἀλφαβήτου.

QUADERNES, πλθ. τὰ δύο τέσσα-

ρα (εἰς τὸ τάβλι).

QUADRAGÉNAIRE, ἐπίθ. ὁ περιέχων

40 μονάδ. S. τεσσαρακοντούτης.

QUADRAGÉSIMAL, ε, ὁ τῆς τεσσα-

ρακοστής.

QUADRAGÉSIME, ὁ. (μόνον εἰς τὴν

πρσ.) le dimanche de la —, ἡ

πρώτη κυριακὴ τῶν νηστειῶν,

ἢ τῆς ὁρθοδοξίας.

QUADRANGULAIRE, ἐπιθ. τετράγωνος.

QUADRATRICE, ἐπιθ. θ. (καμπύλη) τετραγωνιστική.

QUADRATULE, θ. είδος όρυκτοῦ διόθρου κογγυλίου.

QUADRATURE, θ. τετραγωνισμός (του κύκλου). 2) μέρος του δωρολογίου.

QUADRICOLORE, ἐπιθ. τετράχρους. || (ως οὐσ.) είδος πιγνού και άνθους.

QUADRIGE, τέθριππον.

QUADRILATÉRAL, Ε, τριτάπλευρος.

QUADRILATÈRE, τετράπλευρον.

QUADRILLE, θ. 1) ιπποτών (επιποδρείας). 2) είδος χορού ή χαρτοπαγίνιου.

QUADRILLE, έε, (όφρασμα) σχηματίζον τετράγωνο.

QUADRILOBÉ, έε, (βεν.), τετράλοβος.

QUADRUMANE, ἐπιθ. τετράχειρ, (ως ό πύθκος).

QUADRUPÈDE, ἐπιθ. τετράπους. || (οὐσ. πλθ.) τὰ τετράποδα.

QUADRUPLE, τετραπλούς, - πλάσιος. 2) είδος νομίσματος της Ισπαν., διπλοῦν δουβλόνιον.

QUADRUPLE, β. τετραπλασιάζω.

QUAI, κρηπίς (παράλιος), ριχτίμι.

QUAKER ή QUAKER, Κουάκερος, πχισματικός της Άγγλ.

QUAKERISME, ή άίρεσις των Quakers.

QUAI, είδος φαρυγγικού ζωοφύτου.

QUALIFICATIF, IVE, ἐπιθ. χαρακτηριστικός, προσηγορικός.

QUALIFICATION, θ. χαρακτηρισμός. προσηγορία.

QUALIFIER, β. χαρακτηρίζω (διά προσηγορίας).

QUALITÉ, θ. ιδιότης. ποιότης. προτέρημα. S. ευγένεια. S. τίτλος. || en—de, ως.

QUAND, ἐπίβ. όταν. (έροτημ.) πότε;

QUANQUAN, καταλαλιά, άργολογία.

QUANT, ἐπίβ. όσον (διά τοῦτο).

QUANTIÈME, ή πόστη (ήμέρα) του μηνός.

QUANTITÉ, θ. ποσότης. S. πλήθος. S. (γρμτ.) χρόνος (συλλαβής).

QUARANTAINE, θ. σαρανταριά. τες-

σαρακοστή. S. κάθαρσις εις το λοιμοκαθαρτήριον και το μέρος όπου γίνεται, каранτίна.

QUARANTE, (άριθμ.) τεσσαράκοντα, σαράντα.

QUARANTIÈRE, ἐπιθ. (Νμ.), τεσσαρακονητής.

QUARANTENIER, (ναυτ.) είδος σχολίου.

QUARANTIÈ, θ. οι τεσσαράκοντα, δικαστήριον της Οδνετ.

QUARANTIÈME, ἐπιθ. τεσσαρακοστός. || (οὐσ.) το τεσσαρακοσημέριον.

QUARANTENNER, β. (άρχιτεκτ.), σχηματίζω εις τέταρτον του κύκλου (quart de rond) την γωνίαν λίθου ή ξύλου.

QUART, το τέταρτον (μέρος έλν). S. (ναυτ.) το μέρος του καιρού καθ' ό διαρκεί ή υπηρεσία ενός ή των έν εκ του πληρώματος. || être de quart, faire le quart, υπηρετώ το προσδιορισμένον του καιρού μέρος. S. (οίκ.) le tiers et le quart, ό μίεν και ό δέ.

QUARTAGE, β. (γεωργ.) σκάπτω διά τετάρτην φοράν την άμπελον.

QUARTANIER, άγριόχοιρος 4 έτών.

QUARTAUT, το τέταρτον του μοδίου.

QUART, ἐπιθ. (μόνον εις την φράσ.) être quart, τεταρτάτος πυρετός. || (οὐσ. θ.) διπλή κοτύλη, (μέτρον παλ.) S. (μούσ.) ή διά τεσσαρών (άπόστασις του τόνου).

QUARTERON, το τέταρτον της λίτρας ή της ένατοστίδος.

QUARTERON, ONNE, του όποιου ό έτερος των γονέων είναι mulâtre.

QUARTIDI, ή τετάρτη ήμέρα της δημοκρ. δεκάδος της Γαλλ.

QUARTIER, τεταρτημέριον, τέτατον (άπλως) τμήμα, κομμάτι.

S. τριμνία (πληρωμής). S. συνεικία, μαχαλάς. S. σταθμός (στρατ.), παρεχειμάδιον. S. χάρισμα της ζωής του νικηθέντος, (και μνηορ.) φειδώ. || mettre en quartiers, κόπτω εις τὰ τέσσαρα, κομματιάζω.

QUARTIER-MAÎTRE, καταλυματίας ό επί του λογιστικού.

QUARTINIER, (παλ.) άστυνομικός επιτηρητής μιας συνοικίας.

QUARTZ, είδος πυριτοειδούς σκληρ. ροδάτου λίθου.

QUARTZEUX, EUSE, ό εκ του έίδους του quartz.

QUASI, (ἐπίβ.), δήθεν, σχεδόν, τρόπον τινά. 2) όπισινόν βοι.

QUASI-CONTRAT, τυμψωνία άγραφος.

QUASI-DÉLIT, βλάβη άκούστος.

QUASIMODO, ή Κοριακή του Θωμά.

QUATERNNAIRE, ἐπιθ. ό τεταρτικός αριθμός, ή τετράς.

QUATERNNE, συνδυασμός αριθμών κατά τέσσαρας. S. (εις τὰ λαχεία) τέσσαρες αριθμοί κερδίζοντες κατά σειράν.

QUATORZAINE, θ. διάστημα 14 ήμερών.

QUATORZE, (άριθμ.), δεκατέσσαρες, α, ή' δέκατος τέταρτος.

QUATORZIÈME (και ἐπίβ.-kment), ἐπιθ. δέκατος τέταρτος.

QUATRAIN, τετράστιχον (του όποιου αί όμοιοκαταληξίαι διασταυρούνται). S. είδος καρδέρινας.

QUATRE, (άριθμ.), τέσσαρες, ή' τέταρτος. || être tiré à quatre épingles, (φράσ.) είνε εις τὰ πάτημα (καταστολισμένος).

|| faire le diable à quatre, κάμνω (τόν κότμον) άνω-κάτω, ορυσθώ. || se mettre en quatuor, κάμνω τὰ άδδονατα δυνατά.

προσπαθώ παντί σθένει.

QUATRE-TEMPS, (πλθ.), ή κατά τριμηνίαν τριήμερος νηστεία των Λατίνων.

QUATRE-VINGTIÈME, (πιθ. όγδοή) κοστός.

QUATRE-VINGTS, (άριθμ.), όγδοήκοντα.

QUATRIÈME, ἐπιθ. τέταρτος.

QUATRIÈMEMENT, ἐπίβ. τέταρτον.

QUATRIENNAL, Ε, ό κατά τεταρτίαν, τετραετηρικός.

QUATUOR, άσμα διά τετραφωνίας.

QUAVAGE, ή διατήρησις των κρηπίδων (quais) και το πληρυνόμενον διά την χρήσιν αυτών τίλος.

QUE, άντημ. (άναφορ.), τόν (τό) όποιον, την όποιαν, τους όποιους.

ους, κτλ., (κοιν.) ὁποι. S. (ἀνρ.) τι, (ἡ ἐρωτημ.) τί;
QUE, (συνδ.), ὅτι. S. νά. ἄ. ἄν. S. ὅσον. S. ἐκτός, παρά.
QUEL, **ELLE**, ποιός τις. (ὁ) ποῖος, (καὶ θυμ.) ὁποῖος | τί (κτλ.).
QUELCONQUE, ἐπιθ. (ἀντνμ.), ὅς τις (ὁποῖος) δὴποτε. 2) (ἀρχ.) οὐδεὶς.
QUELEMENT, ἐπιρ. (tellement), ἔτσι καὶ ἔτσι, ὅπως δὴποτε, μετρίως.
QUELQUE, ἐπιθ. (ἀντνμ.), τις, κάποιος, τίποτε, (πλθ.) μερικοί. || (μετὰ τοῦ que) ὅστις (ὁποῖος, ὅ, τι) δὴποτε καὶ ἄν. ὅσον καὶ ἄν. || (μετὰ τὰ ἀριθμητ.) σχεδόν, (κοιν.) κάμμι (πεντηταριά κτλ.).
QUELQUEFOIS, ἐπιρ. ἐνίοτε, κάμμι φορὰ.
QUELQU'UN, **E**, τις, κάποιος.
QU'EMANDER, ρ. (παλ.), ζητεῖω ὅς.
QU'EMANDEUR, **EUSE**, ὁ ζητεῖων κυρίως καὶ ἀπὸ ὀκνηρίας.
QU'EN-DIRA-T-ON, (**LE**—), αἱ ἐπιπλοῖς τοῦ κόσμου.
QU'ENKLE, ὁ. εἶδος φαγητοῦ, (T.) κροφτές.
QU'ENOTTE, ὁ.(οἰκ.), ὄντάκι παιδιού.
QU'ENUILLE, ὁ. ῥόκα (ὅπου γνέθουν). || **tomber en**—, (φρσ.), (ἡ κληρονομία) περιέρχεται εἰς τὰς γυναικας. 2) τὸ ἀντάχου τοῦ ἀραβοσίτου. 3) εἶδος ἀμαλίου.
QU'ENOUILLER, ὁ. ὅσον γνέμα παίρνει ἡ ῥόκα.
QU'ENOUILLETTE, ὁ. ὑποκορ. τοῦ **QU'ENOUILLE**. 2) (ναυτ.) κίδων.
QU'ERCE, ὁ. τὸ λίθινον μαχαίριον τῶν σκυτιῶν.
QU'ERCEKLE, ὁ. = **CRACERELLE**.
QU'ERCEITHON, εἶδος πρίνου τῆς Ἀμερ. μετὰ τὴν φλούδαν τοῦ ὁποῦ ἀφαιρουν κίτρινα.
QU'ERELLE, ὁ. ἔρις, μάλωμα, (T.) καδγας.
QU'ERELLEN, ρ. ἐρίζω, μαλλώνω.
QU'ERELLEUN, **EUSE**, φιλεῖς, (T.) καθεγατῆς.
QU'ERIN, ρ. ζητῶ (ἵνα φέρω) τινα.
QU'ESTEUN, κοιάτωρ, ταμίας (παρὰ Ρωμ.).
QUESTION, ὁ. ἐρώτησις, ἐρώτημα.

S. τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, ζήτημα, τὸ προκαείμενον. S. ἀτρέβλωσις ὑποδίκου (ἵνα μαρτυρήσῃ), (T.) σκευτῆς.

QUESTIONNAIRE, βασιανιστής (τῶν ὑποδίκων).

QUESTIONNER, ρ. ἐρωτῶ.

QUESTIONNEUR, **EUSE**, ὁ συνειθίζων νὰ πολυερωτᾷ (νὰ ἐξετάζῃ κτλ.).

QUESTURE, ἡ ἀξία καὶ ἡ διάρκεια τοῦ questeur, ταμίας.

QUESTIR, ὁ. ἀναζητήσις. S. ζητεῖα. S. (κυνηγ.) ἱχθυλασία.

QUESTIR, ρ. ἱχθυλάτω. S. συνάξω ἐλεγεροσύνην.

QUESTIR, **EUSE**, ὁ ζητεῖων ὑπὲρ ἄλλου.

QUEUE, ὁ. οὐρά (κυρ. καὶ μτνμ.). τσουλί (ἀνθους ἢ ὄπωρ.). S. ἡ ῥάβδος τῆς σφαιρίστρας. S. ἡ λαβὴ τοῦ τηγάνου (τῆς ἐσχάρας κτλ.). S. εἶδος βαγενίου χωροῦντος 4 1/2 μῶδιον. S. ἀκόνη.

|| — **de renard**, ὀλωποουρά.

|| — **de maître**, κουναδοουρά, κτλ. || **faire**—, περιμένειν εἰς κατόπιν ἄλλου τὴν σειράν τοῦ.

QUEUE-BLANCHE, ὁ. πύγαργος, (πν.).

QUEUE D'ARONDE, ὁ. γυγγλυμὸς (τόρμος) κομμένος εἰς σχῆμα χελιδνοουράς.

QUEUE DE CHEVAL, ὁ. ἵππουρις, (φρτ.).

QUEUE DE COCHON, ὁ. εἶδος τρυπάνου εἰς σχῆμα ἵλικος.

QUEUE DE RAT, ὁ. εἶδος στρογγυλοῦ ῥίνου.

QUEST DE RENARD, ὁ. ὀλωπεκοῦρος, (φρτ.).

QUEUE NOIRE, ὁ. μελανούρος, (T.) χυρ.).

QUEURSE, ὁ. εἶδος ἀκόνης τῶν βυρσοδεψῶν.

QUEURSE, ρ. ξύνω τὸ τομάρι μετὰ τὸ ἐπὶ τοῦτῳ λίθινον μαχαίριον.

QUEURSE-QUEURSE, ἐπιρ. (οἰκ.), ἀπαρριπνῶν τὸ ἴδιον, οὕτε καλὸν ἢ κακόν, οὕτε χειρότερον.

QUEURSE, ρ. κουνῶ μετὰ τὸ αὐτὸ κτύπημα δύο σφαῖρας.

QUEURSE, (παλ.), μάγειρος.

QUI, ἀντνμ. (ἀναφορ. καὶ ἀδρ.), ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον.

S. ποῖος ἢ (ἐρωτημ.) ποῖος; τίς;

|| **QUI**, — **QUI**, ὁ μὲν, ὁ δὲ. || **qui que ce soit**, **qui que ce soit**, **qui que ce puisse être**, ὅστις (ὁποῖος) δὴποτε. || **qui est**— **ce qui?** ποῖος;

QUIA (A—), ἀναπολόγητος.

QUIBUS (AIOIK DU—), χυρ. ἔχει τὸν τρόπον, εἶναι πλούσιος.

QUICONQUE, ἀντνμ. (ἀδρ.), ὅστις δὴποτε, ὁποῖος.

QUIDAM, **DANS**, κάποιος (τοῦ ὁποῖου δὲν γνωρίζει ἢ δὲν θέλει νὰ εἰπῇ τίς τὸ ὄνομα).

QUIETISME, πλάνη τῶν προνοούντων τὴν χριστιανικὴν τελειότητα εἰς τὴν ἐντελὴ ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς.

QUIETISTE, ὁπαδὸς τοῦ quietisme, ἡτοχαστής.

QUIETUDE, ὁ. ἡρεμία.

QUIGNON, φῖτα (πῆλι) ψωμί, ἄρτου τέμαχος.

QUILAGE (**PROIT DE**—), φῆρος ἐπὶ τῶν πρωτοεισερχομένων εἰς τὴν λιμένα πλοῦν.

QUILLE, ὁ. ἡ τρώπις (ἡ καρὴν) τοῦ πλοῦ, 2) παλοῦκι διὰ (τοῦ παιγνιδίου) τὰ τσουνα.

QUILLER, ρ. ῥίπτω ἐν ὑπὸ τὰ τσουνα διὰ τὴν πριεσίαν.

QUILLETTE, ὁ. μὸσχειμα (φουτῆρι) λῦγου.

QUILLER, τὸ τετράγωνον ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἀραδιάζονται τὰ τσουνα.

2) τὸ χονδρὸν τρύπανον διὰ τοῦ ὁποῦ ἀνοίγεται ἡ τρύπα τῆς πλήμνης τοῦ τροχου.

QUINAIRE, ἐπθ. (ἀριθμ.) ὁ διὰ τῶν πέντε διαιρετός. 2) (οὐκ) ἀρχαῖον νόμισμα τοῦ τρίτου (τοῦ μικροῦ) μεγέθους.

QUINAIEN, **E**, (παλ.), ἀποσβολωμένος.

QUINCILLE, ὁ. διαφόριον εἰδῶν σιδηρικά (ψαλίδια, κανδηλέρια κτλ.).

QUINCILLERIE, ὁ. αἱ πραγματεῖαι τοῦ—

QUINCILLIER, ὁ πωλὼν quincille.

QUINCONCE, δένδρα φυτευμένα εἰς χηδόν.

QUINDECAGONE, πεντεκαίδεκα γωνιον.

QUINDECENNAIRE, οἱ πεντεκαίδεκα (ἀρχόντες ἐν Ρώμῃ ἐπιτετραμένον τὴν διατήρησιν τῶν

Σιθουλλείων βιβλίων καὶ ἄλλας
τινάς ἱεροποιίας).

QUINE, δύο πέντε (δοῦ μπε) εἰς
τὸ τάβλι. 2) πέντε ἀριθμοὶ κερ-
εῖζοντες συγχρόνως εἰς λαχείον.

QUININE, θ. οὐσία πικρὰ ἀλκα-
λική, κινίνον ἢ κινίνη.

QUINISEXTE, ἢ ἐν ΚΠ. Πενθέ-
κτη (ἢ ἄλλως 'Εν Τροῦλλῳ) σύ-
νοδος τῷ 692.

QUINQUAGÉNAIRE, ἐπὶ θ. πεντη-
κοντούτης

QUINQUAGÉSIMÉ, ἢ Κυριακὴ τῆς
τυροφάγου.

QUINQUANGULAIRE,
QUINQUANGULÉ, ΕΕ, καὶ

QUINQUANGULEUX, EUSE, πεντά-
γωνος.

QUINQUERCE (Δν.), τὸ 'Ρωμαϊ-
κὸν πένταθλον.

QUINQUENNAL, Ε, πενταετής, πεν-
ταετηρικός. || fêtes quinquen-
nales (?) jeux quinquennaux,
πενταετηρικός ἀγὼν, πενταετη-
ρίς.

QUINQUENNALITÉ, τὸ (πενταετές)
διάστημα τῆς πενταετηρίδος.

QUINQUÈME, πεντήρης.

QUINQUET, λυχνία κρεμαστή.

QUINQUINA, φλοιὸς ἀντιपुरετι-
κὸν δένδρου τινὸς τῆς Περουβί-
ας, κίνα.

QUINT, (παλ.), τὸ πεμπτημέριον.

2) (ὡς ἐπὶ θ.) πέμπτος, (εἰς
μερικά μόνον κύρια ὀνόματα).

QUINTAINE, θ. πάσσαλος ἐμπηγ-
μένος κατὰ γῆς καὶ χρησιμεύ-
ων ὡς σκοπὸς τῶν ἀκοντοβο-
λούντων, καὶ αὕτη ἡ τοιαύτη
ἐξάσκησης.

QUINTAL, κεντηνάριον, σταθμὸν
100 λιτρῶν ἢ 50 Γαλλ. χιλιό-
γράμμων.

QUINTAN, ἀνδρείκελον βυθδοφό-
ρον χρησιμεύον εἰς τοὺς ἐξα-
σκουμένους περὶ τὴν ἀφ' ἑπών
ἀκοντοβολίαν.

QUINTE, θ. τὸ διὰ πέντε (διάση-
μα τοῦ τόνου). S. περίοδος (συ-
νήθως κατὰ πενταμερίαν) διαρ-
κοὺς βηχός. S. παραξενιὰ αἰ-
φνιδια, φεγγαριάτικον.

QUINTEFEUILLE, θ. πεντάφυλλον,
(φυτ.).

QUINTESSENCE, θ. τὸ λεπτότα-
τον μέρος, τὸ ἀνόητος, ἡ οὐσία, ὁ
αἰσθέρ.

QUINTESSENCIER, ῥ. λεπτολογῶ,
διυλλίζω.

QUINTETTO ('Ιταλ.), μέλος μου-
σικὸν μὲ πέντε φωνάς.

QUINTEUX, SE, παράξενος, ἰδιό-
τροπος.

QUINTIDI, ἡ πέμπτη (ἡμέρα τῆς
δημοκρ. δεκάδος εἰς τὴν Γαλλ.).

QUINTUPLE, ἐπὶ θ. πενταπλοῦς,
-πλάσιος. || (οὐς.) τὸ πεντα-
πλάσιον.

QUINTUPLE, ῥ. πενταπλασιάζω.

QUINZAINE, θ. (καθ' ἡμέραν) δεκαπεν-
ταριά. S. δεκαπενθημερία.

QUINZE, (ἀριθμ.), δεκαπέντε, ἢ
δέκατος πέμπτος.

QUINZIÈME (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT), ἐ-
πὶ θ. δέκατος πέμπτος. || (οὐς.)
τὸ πεντεκαίδεκατημέριον.

QUIOSSE, θ. εἶδος λίθου χρησι-
μεύοντος πρὸς καθαρισμόν τῶν
βυρσοδεψομένων δερμάτων.

QUIOSSEN, ῥ. τρίβω τὸ βυρσοδε-
ψούμενον δέρμα μὲ τὸν ἐπὶ τοῦ-
τω λίθον (quiosse) ἵνα καθαρι-
σθῇ.

QUIROS, πλθ. κομβοσχολία χρη-
σιμεύοντα ἀντὶ γραφῆς εἰς τοὺς
Περουβίους.

QUIPROQUO, λάθος, ἄλλο ἀντὶ
ἄλλου.

QUITANCE, θ. ἐξοφλητικόν. ἐξο-
φλησις.

QUITANCER (τὸ σ. τρέπεται πρὸς
τοῦ Α καὶ ο εἰς Ε), ῥ. ἐξοφλῶ
(ὁμολογῶ κατ.).

QUITTE, ἐπὶ θ. ὁ ἀπαλλαγὴς τοῦ
χρέους, ἐξοφλήσις. ||. être —
(εἰς τὰ παιγνίδια) εἶναι ἴσια
καὶ ἴσια, οὔτε κερδίζει οὔτε χάνει.

QUITTER, ῥ. ἀφῆναι (παραίτω) τι-
νὰ, χωρίζομαι ἀπὸ ἐγγάλλω
(ἀπὸ πάνω μου). S. ἐξοφλῶ μὲ
τὸν χρεώτην μου.

QUITUS, ἐξέφλησις ὑπολόγου.

QUI-VIVE, τίς εἶ; (φωνὴ τοῦ
φρουροῦ). ||. (μτφορ.) être sur
le —, εἶμαι πάντα ἀγρυπνῶς
(προσεκτικῶς).

QUOAILLE, θ. τὸ πρόστυχον χον-
δρόμαλλον τῆς οὐρᾶς τῶν προ-
βάτων.

QUOAILLER, ῥ. (ἐπὶ ἑππου) κουνῶ
ἀδιακόπως τὴν οὐράν.

QUOI, ἀντμ. (ἀναφορ.), τὸ ὅποιον,
τὰ ὅποια. S. τί ἢ τίς; (ἔλαυμ.)
πῶς! καὶ πῶς; ||. (μετὰ τοῦ
que) ὅ, τι δῆποτε, ὅ, τι κεν.

QUOIQUE, σύνδ. (ἐναντιωμ.), καὶ
τοί, ἀν καί.

QUOLIBET, ψυχρὸς ἀστεϊσμός,
βωμολοχία.

QUOTE, ἐπὶ θ. (quote-part), τὸ
μερίδιον ἐκάστου συνισπύρον-
τος ἢ συμμεριζομένου.

QUOTIDIEN, ENNE, καθημερινός.
||. le pain —, ὁ ἐπιούσιος ἄρτος.

QUOTIENT, τὸ πηλίκον (τὸ παρα-
γόμενον) τῆς διαιρέσεως.

QUOTITÉ, θ. τὸ ὅλικόν ποσὸν τοῦ
quote-part.

RAB

RAB

R, τὸ κή. γράμμα τοῦ
Γαλλ. ἀλφαβήτου.

RABACHAGE, ταυτολογία, παλιλ-
λογία.

RABACHER, ῥ. ταυτολογῶ, ἐπα-
ναλίγω.

RABACHERIE, θ. ὁμιλία ταυτο-
λογούντος.

RABACHEUR, EUSE, ταυτολό-
γος.

RABAIS, ξεπισμός (τῆς τιμῆς).
S. μειοδοσία.

RABAISSEMENT, τὸ οὐς. τοῦ-

RABAISSE, ῥ. καταβάλλω παρα-
κάτω, χαμηλόνω. S. (μτμ.)
εὐθηνάλω. S. (μτφορ.) ἐξευτε-
λίγω.

RABAN, (ναυτ.), κοντόσχονα δια-

φόρου μεγέθους καὶ πάρχου
πρὸς διαφόρους χρήσεις.

RABANER (ῥ) RABANTER, ῥ. (ναυτ.)

δένω μὲ rabans.

RABAT, ἄμφω (εἶδος τραχη-
λίδος) τῶν Λατίνων ἱερῶν.

RABAT-JOIE, (οἰκ.), τὸ ἀνατρέπον
τὴν χαρὰν τινος.

RABATEAU, δερμάτινον παραπέ-
τασμα τοῦ νερομύλου προφυ-
λάττον τὸ πρόσωπον τοῦ ἐργά-
του.

RABATTAGE, ἔκπτωσης τῆς τι-
μῆς. 2) καθάρσιμα τοῦ κτενι-
ζομένου ἐρίου ἀπὸ τῶν περιε-
χομένων ἐν αὐτῷ κόμβων ἢ συμ-
πιλημάτων.

RABATTOIR ἢ RABATTOIRE, ἐργα-
λείον πρὸς χαμηλῶμα τῶν ἄ-
κρων διαφόρων τεχνουργημά-
των.

RABATTE, ῥ. ῥίπτω (ῥ. μσ. τί-
τω) κάτω, χαμηλόνω. ῥ. (μτ-
νμ.) καταβάλλω (ξεπίρτω) ἀπὸ
τὴν τιμὴν. ῥ. (μτφορ.) κατεν-
νάζω. ῥ. ταπεινόνω. ῥ. μετρι-
άζω τὴν πολλὴν ζωηρότητα τοῦ
χρώματος. ῥ. (οὐδ.) παίρω
(στρίφομαι πρὸς) ἄλλον ὁρόμην.

RABIN, ῥαββίνος, δόκτωρ Ἑ-
βραϊσῶς.

RABINAGE, ἡ σπουδὴ τῶν ῥαβ-
βινῶν βιβλίων.

RABINIQUE, ἐπίθ. ῥαββινικός.

RABINISME, ἡ διδασκαλία τῶν
ῥαββινῶν.

RABINISTE, ὁπαδὸς τῆς διδα-
σκαλίας τῶν ῥαββ.

RABOTIN, ῥ. ἀποζώνω (καὶ οὐδ.)
τοῦμαι.

RABOTINE, ἐπίθ. (ιατρ.), ὁ τῆς λύσ-
σης.

RABLE, ἡ ῥάχη τοῦ λαγοῦ κτλ.

2) τὸ σκάλευθρον τοῦ κριθά-
του (τῆς καρίνου κτλ.).

RABLER, ῥ. σκαλίζω τὴν πυρὰν
τοῦ κριθάνου κτλ. διὰ τοῦ ἐπὶ
αὐτῷ ἐργαλείου.

RABU, μ. ὁ ἔχων χονδρὴν (σαρ-
κώδη) ῥάχιν.

RABONNIR, ῥ. διορθώνω, καλλη-
πώνω.

RABOT, ῥοκάνι, (ἐργαλ. ξυλουργ.).

ῥ. ἐξελίνων τι ἐργαλεῖον πρὸς ἀ-
νέσεις τῆς ἀστέτου (πρὸς ὁ-
μαλισμὸν τοῦ διαπέδου κτλ.).

RABOTAGE, τὸ οὗσ. τοῦ-

RABOTER, ῥ. πελεκῶ μὲ τὸ ῥο-
κάνι, ῥοκκνίζω.

RABOTEUR, ξυλουργὸς δουλεῶν
μὲ τὸ ῥοκάνι.

RABOTEUX, EUSE, τραχὺς, ἀνώ-
μαλος.

RABOUCHIR, ῥ. (κυρ. ἐπὶ φυτ.),
ζαρόνω, κατσίζω

RABOUSSISSEMENT, (κυρ. ἐπὶ φυτ.),
κάτισταμα, ζάρωμα.

RABOUILLÉ, τρώπα (φωλεὺς) ὅ-
που γεννοῦν αἱ κούνικλοι.

RABOTTER, RABOUTEUR, ἐσφαλμ.
ἀντὶ RABOTEUR, -BOUTEUR.

RABOUTIR, ῥ. ἐνδύνω ἄκραν μὲ
ἄκραν.

RABOUVER, ῥ. ἀποπέμνω ἀπο-
τόμως, προπαίρω.

RACAILLE, ὁ ἀσυρφετὸς ὄχλος.

ῥ. τὰ ἀποδιαλεγούδια, τὰ σκυ-
πίδια.

RACCOMMODAGE, διορθώμα (πα-
λαιῶν φορέματος κτλ.).

RACCOMMODEMENT, (συν)διαλ-
ογή.

RACCOMMODER, ῥ. διορθώνω (πρᾶγ-
μα χαλαστίνω), μεραμετίζω.

ῥ. συγρῶζω. ῥ. (μτφορ.) φιλιό-
νω, (συν)διαλλάττω.

RACCOMMODEUR, ὁ διορθώνων τὰ
χαλαστμένα (σκεύη ἢ φορέματα).

RACCORD, συναρμογὴ δύο μερῶν
ἀνίστων ἢ ἀνομοίων οἰκοδομη-
μάτων (εἰκόνας κτλ.).

RACCORDEMENT, τὸ οὗσ. τοῦ-

RACORDER, ῥ. ἐπισκευάζων συν-
αρμύζω τὰ παλαιὰ μὲ τὰ νέα
μέρη κτερίου κτλ.

RACQUOIR, ῥ. κονταίνω. ῥ.
συντέμνω. ῥ. en RACQUOIR, κον-
τολογίης, ἐν συντόμῳ.

RACQUOISEMENT, τὸ οὗσ. τοῦ
RACQUOIR.

RACQUOTAGE, καὶ

RACQUOTEMENT, τὸ οὗσ. τοῦ-

RACQUOTER, ῥ. (παλ.), = Rac-
commode, μεραμετίζω.

RACQUOTER (se—), ῥ. συντεθί-
ζω πάλιν, ἔνασυνεθίζω.

RACQUE, βολή (παιγνιδίου) τυ-
χηρά.

RACQUER, ῥ. ἔνασκαλόνω.

ῥ. (μσ.) ἔνακαρδίζω (ῥ. τι ἔχα-
σα).

RACE, ὁ γένος, γενεά. φύλον.
ῥ. cheval de—, ἑπὶ πρὸς γέννησιν
(ἀπὸ καλοῦ γένους). ῥ. chasser

de—, πατρίζειν ἢ μητρρίζειν.

RACHAIAUNAGE, τὸ οὗσ. τοῦ-

RACHAIAUNER, ῥ. κάμνω πάλιν
πολυθάμιστον τὸ ἐργαστήριον,
ἐπαναφίρω τοὺς περὶ αὐτὸ θα-
μῶνας (μαστήρας).

RACHAT, ἐξαγορά. ἐξαγοράσμα.

RACHETAGE, ἐξαγοράσιμος.

RACHETER (τὸ π. τῆς παραλιγ.
τρέπεται πρὸς τὸν ἀρῶνιν εἰς R),
ῥ. ἐξαναγοράζω (ῥ. τι ἐπώλησα
ἢ τὸ οἰοῦν τοῦ). ῥ. ἐξαγοράζω
(αἰχμαλώτων). ῥ. (μτνμ.) ἀνα-
πληρῶ (ἐν μετ' ἄλλου).

RACHITIQUE, ἐπίθ. ῥαχινικός.

RACHITISME, ῥαχίτις (νόσος).

RACINAGE, ἀπόξεμα ριζῶν ἢ
φλοιῶν διὰ βαφήν. 2) τὸ οὗσ.
τοῦ RACINE.

RACINAL, γυνδρὴ δοκὸς ὑποστη-
ρίζουσα ἄλλας λεπτοτέρας

RACINE, ὁ. ῥίζα (κυρ. καὶ μτνμ.).
ῥ. prendre—, ριζώνω.

RACINEAU, παλῶκι ἐμπηγόμε-
νον παρὰ τὰς ρίζας τῶν φυτῶν.

RACINER, ῥ. ριζοβολῶ, ριζώνω.
2) (βιβλιοδ.) ποικιλίᾳ ρι-
ζοειδῶς τὰ ἐπιτεύγματα βιβλίου.

RACK, ῥακί (ὁρῶσης).

RACLAGÉ, τὸ οὗσ. τοῦ RACLER,
(κυρ. ἐπὶ δάσους).

RACLE, ὁ. λίστρον, ξόστρα.

RACLER, ὁ. (γεωργ.), ἔδος ἐπι-
πολαὶν διδοῦσιν αὐτοῦ. 2) (χυδ.)
ξυλοφόρωμα.

RACLER, ῥ. ξόνων ἀφαιρῶ, ἱστί-
ζω μὲ τὴν ξόστραν. 2) καθα-
ρίζω τὸ δάσος τὸ ὅσον θὰ δε-
δοτομῶμα μετὰ 10—15 ἔτη.

RACLEUR, ὁ παλίων ἀνεπιτηδεί-
ως τὸ βιολί.

RACLOIR, ξίστρον, ὁράλιστρον.

RACLOIR, ὁ. τὸ σανίδι μὲ τὸ ὁ-
ποῖον ἱσάζουν τὸ γέννημα εἰς τὸ
καλὸν, ῥίγλα.

RACLOS, (γεωργ.), κόπρος ἀπὸ
χόρτα.

RACLORE, ὁ. ξίστρα.

RACOLAGE, τὸ ἔργον τοῦ Raco-
leur.

RACOLEUR, ῥ. στρατολογῶν ἐξπα-
τῶν.

RACOLEUR, ὁ ἐξαπατῶν πρὸς
στρατολογίαν.

RACONTAGE, φλυαρία.

RACONTER, ῥ. διηγοῦμαι.

RACONTEUR, EUSE, ὁ συνειθίζων νὰ διηγῆται.

RACONNIR, ῥ. σκληρόναι. ξεραίνω. σκεθρύνω. κοκκαλιάζω.

RACORNISSEMENT, σκληρόναις, σκεθρύναις, κοκκαλιάσμα.

RACQUERIR, ῥ. ἐξαναποκτῶ.

RACQUITTER (se—), ῥ. ἐξανακερ-

δίω, τι ἔχασα. ἀποξημιούμαι.

RADE, θ. λιμὴν ἀνοικτός, ὄρμος.

RADEAU, πλωτὴ, σχεδία.

RADER, ῥ. ἀράζω εἰς ὄρμον, προσο-

ρμίζω. 2) ἰσάζω τὸ γέννημα

εἰς τὸ κοιλὸν μὲ τὴν ῥίγλαν.

RADEUR, μετρητὴς ἄκατος.

RADIABLE, ἐπιθ. διαγραπτέος.

RADIANCE, ἐπιθ. ἀκτινωτός, ἀκ-

τινοειδής.

RADIAL, ε, (ἀνατομ.), ὁ τῆς κερ-

κίδος.

RADIANT, ε, ἀκτινοβόλος.

RADIATION, θ. διαγραφή, σβύσι-

μον (ἀπὸ τὸν κατάλογον). 2)

ἀκτινοβολία.

RADICAL, ε, ῥιζικός. (βεν.) ῥιζο-

φυής. S. (εἰς τὴν Ἀγγλ.) ὁπαδός

τοῦ συστήματος τῶν ῥιζικῶν με-

ταβήσεων, ῥιζοπάτης.

RADICALEMENT, ἐπίρ. ῥιζιόδον.

RADICALISME, τὸ σύστημα τῶν

Radicaux.

RADICANT, ε, ὁ φύων ἐκτός τῶν

καθ' αὐτὸ καὶ ἄλλας ῥίζας.

RADICATION, θ. ἡ τῶν ῥιζῶν διά-

θεσις, ῥίζωσις.

RADICULE, ῥιζίον, μικρὰ ῥίζα.

RADIÉ, εε, ἀκτινωτός.

RADIER, ῥ. (Nμ.), διαγράφω ὑπο-

θήκην.

RADIEUX, EUSE, ἀκτινοβόλος. S.

φαιδρός.

RADIUS (Ἀτν.), ἀνατομ., τὸ μι-

κρότερον τῶν δύο ὀστέων τοῦ

βραχίονος, ἡ κερκίς.

RADIOIRE, ῥίγλα διὰ τὸ ἄλας.

RADOTAGE, φλυαρία, μωρολογία.

RADOTER, ῥ. μωρολογεῖν, ληρῶ,

παραλαλῶ.

RADOTERIE, θ. λῆρος, μωρολογία.

RADOTEUR, μωρολόγος, φλύβρος.

RADOUR, ἐπισκευὴ πλοοῦ.

RADOUENIR, ῥ. ἐπισκευάζω τὸ σκά-

φος ἢ τὰ ἱστία πλοοῦ.

RADOUICIR, ῥ. γλυκαίνω (μτνμ.),

με:ρίάζω. S. (μτφορ.) πρᾶναι.

RADOUICISSEMENT, μετρίασμα (τοῦ

ψύχους, τοῦ ἐρεθισμοῦ).

RAFALE, θ. ἄνεμος καταγίζων,

(κοιν.) μπουρίνι, σαγανάκι.

RAFAISSER (se—), ῥ. κατακάθη-

μαι ἐκ νέου.

RAFFERMIN, ῥ. δυναμώνω, κρα-

τύνω, στερεώνω.

RAFFERMISSEMENT, στερέωσις, ἐν-

δυνάμωσις.

RAFFES, θ. πλθ. ξύσματα δερμά-

των βυρσοδεφουμένων.

RAFFILER, ῥ. στρυγγαλίνω τὰ

ἄκρα τῶν δακτύλων τοῦ χειρο-

κτίου. S. ἰσάζω τὰς ἄκρας τοῦ

πυρσβύλου λίθου.

RAFFINAGE, θ. ἡ καλλιωτέρα ζά-

χαρις.

RAFFINAGE, λαγάρισμα.

RAFFINEMENT, ἐπιτήδευσις, πε-

ριεργία.

RAFFINER, ῥ. λαγαρίζω. S. (μτ-

νμ.) λεπτολογεῖν. S. (μσ.) γί-

νομαι πανουργότερος ἑαυτοῦ,

(κοιν.) ἐξυπνῶ, διαβολοῦμαι.

RAFFINERIE, λαγαριστήριον καὶ

RAFINEUR, λαγαριστής (ζαχαρ.

κτλ.).

RAFFOLER, ῥ. τρελλαίνωμαι εἰς.

RAFFOLIR, ῥ. (σπν.), τρελλαίνω.

RAFFUTER, ῥ. ἐπισκευάζω σκά-

διον (σύνεργον κτλ.).

RAFLAGE, ἀνωμαλία τῆς ἐπιφα-

νέας ζαχαροκεφαλῶν.

RAFLÉ, θ. τὸ τσάμπι τοῦ ραφυ-

λιού χωρὶς ταῖς ῥίζαις. S. (εἰς

τὸ τάβλι) διπλοῦς βόλος.

RAFLER, ῥ. ἀρπάζω ἐν ῥιπῇ ὁ-

φθαλμοῦ θ, τι εὐρῶ, (κοιν.) κά-

ρνω πάστραν (σκουπαν).

RAFLEUX, EUSE, ἀνώμαλος περὶ

τῆς ἐπιφάνειας.

RAFLOUER, ῥ. ἐπαναφέρειν εἰς πλεύ-

σμον κατάστασιν τὸ κατακάθη-

σαν πλοῖον.

RAFAICHIR, ῥ. ὁρσοῖζω, κρυώνω.

S. (μτνμ.) ἐπισκευάζω. S. ἀνα-

παύω. ξεκουράζω. ἀναγεννῶ τὰς

ζωοτροφίας (ψουρλιού, πλοοῦ).

S. (οὐδ. ἢ μσ.) πίνω ἢ τρώγω

ὀλίγον νὰ ἔξανασάνω.

RAFAICHISSEMENT, ε, ὁρσοιστικός.

RAFAICHISSEMENT, ὁρσοισμα, ἀ-

νάψυξις. S. ποτὴν ἡ φαγνὴν

ὁρσοισκόν. (πλθ.) νέαι ζωοτρο-

φίαι.

RAFAICHISSEUR καὶ

RAFAICHISSEUSE, ἀγγεῖον πρὸς

ψῆξιν τοῦ σωλῆνος τοῦ ὀμβυκοῦ,

φυκτῆρ.

RACAILLARDIR, ῥ. ἐπαναφέρειν εἰς

εὐθυμίαν, (κοιν.) ἀνοίγω τὴν

καρδίαν.

RAGANAGE, περικάθαρσις τῶν χα-

μολιάδων τᾶσους.

RAGASSE, θ. κολοῖος ἡ κίστα

ὀπολαῖς, (ἀπλῶς) πετὴν λάλη.

RAGE, θ. λύσσα. S. (μτνμ.) πορα-

φορὰ πλόους (θυμοῦ κτλ.), κα-

κία. || **raire**—, κάμνω μεγάλην

ορασίαν. S. φρυάττω ὀμνῶν κα-

τὰ τινας.

RAGOÛT, φαγεῖ' ὀρεκτικόν, καρρ-

κευμά.

RAGOÛTANT, ε, ὀρεκτικός. S. εὐ-

άρεστος.

RAGOÛTEN, ῥ. ἀνοίγω τὴν ὀρεξιν.

RAGRAPER, ῥ. ἐξανηλωθῆναι.

RAGRANDIR, ῥ. κάμνω τι μεγα-

λῆτερον παρ' ὅ, τι ἦτον, μεγα-

λῶν.

RAGREAGE καὶ **RAGREEMENT**, τὸ

οὖς, τοῦ -

RAGREER, ῥ. ἐξεργάζομαι. ἐπι-

σκάζω. ἐξαναρματύνω (πλοῖον).

RAGUE, θ. (ναυτ.), σφαῖρα τρυ-

πημένη.

RAGUER (se—), ῥ. (ναυτ.), φθί-

ρομαι διὰ προστριψέως.

RAGUETTE, θ. εἶδος ξοινηθρας ἡ

λαπάθου.

RAIDE, ἐπιθ. τεντωμένος, κοκα-

λισμένος. S. πολλὰ ἀνησφα-

τός. S. (μτφορ.) ἀτενής, ἀκαμ-

πτος.

RAIDEUR, θ. τὸ ἀκαμπτον (δυσ-

λόχιστον κτλ.).

RAIDIR, ῥ. τεντώνω. || (αὐτῶν. ἡ

μσ.) κοκκαλιάζω. S. (μτφορ.)

σκληρύνωμαι.

RAIE, θ. γραμμὴ, ἀράδα. S. χω-

ρίστρα (τῶν μαλλίων τῆς κεφα-

λῆς). 2) σέλαχος (ἰχθ.). || —

houclé, θ. βάτος ἡ ῥίγη (ἰχθ.).

RAIETON, ὀποκορ. τοῦ **RAIE** (2).

raie (ἰχθ.).

RAILLE, θ. = **Rousselle**.

2) αἰολοπύλων.

RAISON, ῥάφανος, ῥαφανίς, (φ).

RAIL (Ἀγγλ.), τὸ ἐξέχον ἑκα-

ρῶθεν τοῦ σιδηροδρόμου ἀδύ-

ρουν ἑλαμα, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ προ-

βαίνει ὁ τροχός, * ἀντιδ.

τροχόν.

RAILLER, ρ. χλευάζω, περιπαίζω. ἀστείζομαι.
RAILLERIE, θ. ἀστεϊσμός.
RAILLERIE, EUSE, περιγελαστής, σκώπτης. σκωπτικός.
RAINE, θ. βάτραχος.
RAINETTE, θ. είδος βατράχου ζήμιλου. 2) έργαλείον ξυλουργικών πρὸς σημάδευμα γραμμῶν, χαράκι.
RAINURE, έντομή επιμήκης εἰς έύλον.
RAINONCE, θ. είδος φυτοῦ (τραχήλου) με φαγώσιμους ρίζας.
RAIS, ἀντίς (κνήμη, ἀδράκτι) τοῦ τροχοῦ.
RAISIN, καρύ. || μοitié figue, μοitié—, εκὼν ἄκων. || — de mer, τὰ ὡς τῆς σηπίας καί τινων κογγυλίων.
RAISINÉ, έψημα, ρεταλί, πετιμίσι.
RAISON, θ. τὸ λογικόν. ἡ (ὁρθὸς) λόγος. τὸ δικαίον. τὸ εύλογον. αἰτία. ἀναλογία. || il n'entend pas raison, δέν ἀκούει (δέν παύει ἀπὸ) λόγον. || mettre (re-duire) à la—, σωφρονίζω. || se faire—, εκδικεῖσθαι. || comme de—, καθὼς εἶν' ἐπόμενον. || à plus forte —, πολλὸ μάλλον.
RAISONNABLE (καὶ επίρ. —ement), επίθ. λογικός. φρόνιμος. §. εύλογος. μέτριος.
RAISONNEMENT, τὸ συλλογίζεσθαι, (ὁρθή) κρῖσις. §. συλλογισμός, ἐπιχειρήμα.
RAISONNER, ρ. κρίνω, συλλογίζομαι (ὁρθῶς). §. ἀντιλέγω. || (ήμαι) μτχ. ὡς επίθ.) λολογισμένος, αἰτιολογημένος.
RAISONNEUR, EUSE, ὁ κρίνων (ὁρθῶς) ἢ ἀντιλέγων.
RAJA ἢ **RAJAN**, ἡγεμὼν (ὅποτελῆς τὸ πάλαι) τῆς Ἰνδ.
RAJUNIR, ρ. (ἐ)ξανανέω.
RAJUNISSEMENT, ἐξανανέωσις.
RAJUSTEMENT, διόρθωμα, συζύγισμα.
RAJUSTER, ρ. διορθώνω, ἱσιάζω, συζυγίζω. συνδιαλλάττω.
RALE, ὁρυγμήτρα, τσίλι, (πτην.).
RALE ἢ **RALEMENT**, ροχαλητὸν (ἀγχομαχητὸν) ἀγωνιστῶς.
RALENTIR, ρ. κάμνω νὰ προχωρή τι (καὶ μσ. προχωρῶ) βραδύτερον.

RALENTISSEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ **RALENTIR**.
RALLER, ρ. ῥέγγω (ροχαλίζω) καθὼς οἱ ψυχὲρραγοῦντες.
RALINGUE, θ. σχοινὶ ῥαμμένον περὶ τὸ ἱστίον ἵνα τὸ ένδυναμόνη.
RALINGUER, ρ. ένδυναμόνω τὸ ἱστίον με ralingues. §. στρίψω τὴν ἄκραν τοῦ ἱστίου πρὸς τὸν ἄνεμον.
RALLER, ρ. φωνάζω ὡς ὁ ὄργων έλαφος, βρωῶμαι.
RALLIEMENT, ἡ ἐκ νέου έννοσις τοῦ διασπασθέντος στρατεύματος. || moi de —, σύνθημα πρὸς τοῦτο.
RALLIER, ρ. συναθροίλω πάλιν τὸ διασπασθὲν στρέτευμα.
RALLONGE, θ. κομμάτι προστιθέμενον εἰς τι ἵνα τὸ μακρόνη.
RALLONGEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ **RALLONGER**, ρ. μακρύνω τι προσθέν κομμάτι, φιλλιάζω.
RALLUMER, ρ. ξαναανάπτω. §. (μτφορ.) ἀναρρίπτω.
RAMAGE, κελάδημα (πτηνῶν). 2) κλαδίά ὑφάσματος. || ye-lours à ramage, ἐξάμιτον κλαδωτόν.
RAMAGER, ρ. κελადῶ.
RAMAGRIPI, ρ. (ἐ)ξαναλιγνύω.
RAMAIGNISSEMENT, (ἐ)ξανάλιγνευμα.
RAMAIGLAGE, τὸ οὖσ. τοῦ **RAMAIGLER**, ρ. (τεχν.) ἀργάζω (κατὰ ποιόν τινα τρόπον) τὰ γιδοτόμαρα. 2) διορθών τὰς ἐξίπτισμένους κάλτσας.
RAMAS, σωρὸς, σωρεῖα. συρφετός.
RAMASSAGE, τὸ οὖσ. τοῦ **RAMASSER**.
RAMASSE, θ. είδος σάνιας (ἐλκήθρου).
RAMASSE, ρ. συνάζω, μαζώνω. παύρω ἀπὸ καταγῆς. §. τόρωμαι με σάνιαν (ramasse). || (ή πθ. μτχ. ὡς επίθ.) κοντόχοινδρος, συνεσφιγμένος.
RAMASSETTE, θ. είδος πλέγματος διὰ τοῦ ὁποίου, προσηρησμένον εἰς τὸ ῥέπεσανον, συλλέγονται τὰ σπάρχα.
RAMASSEUR, συνάκτης §. ὁ ἀδηγῶν τὴν ramasse.
RAMASSIS, = **RAMAS**.
RAMASSOIR, καὶ (θ.) **RAMASSOIRE**, είδος κουτάλας τῶν βαφείων.

RAMBOUR, είδος μήλου.
RAMB, θ. κλαδί διὰ στόλωμα τῶν πιζελίων κλπ. 2) κώπη, §) δεσμός (ῥέζιον) γρατίου. || mettez un livre à la—, πωλῶ τὰ φύλλα βιβλίου ὡς ἄπλουν γρατίον.
RAMBAU, κλαδί, κλωνάρι. || le diuanehe des Rambeaux, ἡ Κυριακή τῶν βαιών.
RAMBE, θ. κλαδίά συμπέπλεγμένα.
RAMBARD, τὸ οὖσ. τοῦ **RAMBER**, ρ. ἀναπληρῶ τὰ κινὰ μέρη τοῦ χροσώματος (έν γέν.) διορθῶναι, επισκευάζω. §. (μτφορ.) ξανακοπρίζω. §. (χρδ.) καταβάλλω τὴν τιμὴν, εὐθηνάω.
RAMENEE (τὸ εἰς τὴν παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἁφώνων εἰς E), ρ. φέρω πάλιν ἢ ὀπισω, (ἐ)ξανφέρω, (παναφέρω). §. (μτφορ.) ἐπαναρθῶ.
RAMENTEVOIR, ρ. (πάλι), ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην, ἐθυμίζω.
RAMERON, φρυγανία με γόμον, τυρόπηττα.
RAMER, ρ. τυλόνω (πιζέλια ξηλ) με κλαδί. 2) κοπιλατῶ, ἰάμνω. §. (μτμ. επί πτην.) περὶσσομαι.
RAMEREAU, μικρὸν ἀγριοπερίσσερον.
RAMETTE, θ. (τυπφφ.) μικρὸν σιδηροῦν τετράφυρον διὰ τὰ μονοσέλιδα τυπώματα. §. μικρὰ δεσμὴς χαρτίου.
RAMEUR, κωπηλάτης.
RAMERUS, EUSE, πολυκλαδός.
RAMIER, είδος ἀγριοπερισσοῦς, οἰνάς.
RAMIFICATION, θ. ἡ εἰς κλάδους διαίρεσις, * διακλάσις.
RAMIFIER (se—), ρ. διαίρωμαι εἰς κλάδους, * διακλαδίζομαι.
RAMILLE, θ. ὀποκορ. τοῦ **RAMEAU**, ἢ μικροτάτη διαίρεσις τοῦ κλάδου.
RAMINGER, επίθ. (ἴππος) ἀπειθής, δυσάγωγος.
RAMIRET, είδος ἀγριοπερισσοῦς.
RAMOIR, έργαλείον (κοπίδι) τοῦ σανδουκοποιῦ.
RAMOIRIN, ρ. νοτίζω πάλιν.
RAMOLLIR, ρ. ἀπαλύνω, μαλακώνω.
RAMOLLISSANT, E, μαλακτικός.

RAMON, (παλ.), σάρωθρον (εκ κλά-
δων).

RAMONAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-

RAMONER, ῥ. παστρεύω τοὺς κα-
πνοδόχους ὡς-

RAMONEUR, κημινκόρος.

RAMPANT, ε, ἔρπων, ἐρπετός. §.
(μτφορ.) χαμπερής.

RAMPRE, θ. κάγκελλα σκάλας. §.
σκάλα ἀπὸ γῶμα κλπ. χωρὶς
σκαλοῦνιζ. ἀνήφορος. 2) τὰ
φῶτα τοῦ προσκηνίου τῶν θεά-
τρων.

RAMPMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

RAMPER, ῥ. σύρμαι με τήν κοι-
λίαν (σὺν τῷ φεῖδι κτλ.), ἔρπω
(κυρ. καὶ μτφορ.).

RAMURE, θ. κλάδους δένδρου. §.
τὰ κέρατα ἐλάφου.

RAMUSCULE, ὑποκορ. τοῦ **RAMEAU**,
κλαδάκι.

RANAIRE, ἐπίθ. ὁ τῶν βατράχων,
βατράχειος.

RANCE, ἐπίθ. ταγγός.

RANCE, θ. ξύλον προσκαυζόμε-
νον εἰς τὰ ἐγκοιλία πεπαλαιω-
μένου πλοίου πρὸς στερέωσιν.
§. ξύλον διὰ τὰ ἱκρίωματα τῶν
οἰνοθηκῶν.

RANCER (τὸ σ τρέπεται πρὸ τῶν
ἀφώνων εἰς ς), ῥ. ἐνδυναμόνω
πεπαλαιωμένον πλοῖον διὰ προσ-
αρμογῆς **RANCES**.

RANCETTE, θ. φύλλα σιδήρου πρὸς
κατασκευὴν σωλήνων διὰ τὰς
θερμάστρας.

RANCHE, θ. ἕκαστος τῶν ἐμβό-
λων τῶν σχηματίζοντων τὰς
βαθμίδας τοῦ-

RANCHER, εἶδος ἀνδράθρας ἀπὸ
ἐν ξύλον με παλούκια ἀντὶ βαθ-
μίδων.

RANCIDITÉ, θ. ταγγάδα.

RANCIN, ῥ. ταγγίζω.

RANCISSURE, θ. ταγγάδα.

RANÇON, θ. τιμὴ ἐξαγορᾶς, λύ-
τρον.

RANÇONNEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

RANÇONNER, ῥ. ἐξαγοράζω (πλοῖον
ἀπὸ τοῦς πειρατάς). §. (συνήθ.
μτφορ.) φορολογῶ ἀσυνειδήτως.

RANÇONNEUR, **EUSE**, ὁ φορολογῶν
ἀσυνειδήτως.

RANCUNE, θ. μνησικακία.

RANCONIER, **EUSE**, μνησικακός,
φυλάττων πάθος.

RANE, σειρά. ρῶγος (ερατιωτῶν),

τάξις. §. βαθμός. θέσις (κοινω-
νική).

RANGÉE, θ. σειρά, γραμμή, ἀρά-
δα.

RANGER, ῥ. βάλλω κατὰ σειράν
(κατὰ τάξιν), ἀραδιάζω. συγυ-
ρίζω. παρατάττω (ἔ μσ.) -τιο-
μαι. παραμερίζω. §. (νυτ.) πα-
ραπλῆω. || (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐ-
πίθ.) συνεσταλμένος, κόσμιος.
|| **bataille rangée**, μάχη ἐκ
παρατάξεως.

RANIMER, ῥ. ἐμψυχόνω. ἐγκαρ-
δύνω.

RANULAIRE, ἐπίθ. ὁ ὑπὸ τὴν γλῶσ-
σαν.

RANULE, θ. φῦμα ὑπὸ τὴν γλῶσ-
σαν, βαθρακάκι.

RAPACE, ἐπίθ. ἀρπακτικός. ἄρ-
παξ.

RAPACITÉ, θ. τὸ ἀρπακτικόν, ἀ-
πληστία.

RAPATILLE, θ. ὑρσασμα ἀπὸ τρί-
χας (διὰ κόσιννα).

RAPATINAGE καὶ **RAPATRIEMENT**,
διαλλαγὴ, ἔξαπαφίλωμα.

RAPATRIER, ῥ. διαλλάττω, φιλό-
νω (καὶ μσ.) -ομαι, ἀγαπῶ.

RARE, θ. τρίπτης (τοῦ μαγειρείου),
ῥεντές. 2) σαμπὶ χωρὶς στα-
φύλια.

RARE, σταφύλια ἐμβαλλόμενα εἰς
χαλασμένον οἶνον.

RARE, ῥ. ξύνω με τὸν τρίπτην.
§. χαλνῶ με τὸ τρίψιμον.

RAREUR, ὁ τρίπτης τὸν ταμπάκον.

RARETASSER, ῥ. ῥαβδῶναι, δι-
ορθόναι.

RARETISSEUR, ῥ. μικραίνω, κον-
ταίνω.

RARIDE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ.
ταχύς, ὀρμητικός. §. (οὖσ. ἄρσ.)
ῥεῦμα.

RARIDITÉ, θ. ὀρμή, ταχύτης.

RARIÉCER (τὸ σ τρέπεται πρὸ τῶν
ἀφώνων εἰς ε), ῥ. ῥαβδῶναι.

RARIÉCETAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-

RARIÉCETER (διπλασιάζ. πρὸ τῶν
ἀφώνων τὸ τ), ῥ. βάλλω ῥαβδῶ-
ναι εἰς τὸ ῥαβδῶναι.

RARIÉRE, θ. σκουρομαχαίρα, σκυ-
ρολεπίδα, (εἰρων.).

RARIN, μνηστής ἀδόκιμος ζωγρα-
φικὸς ἐργαστασίου.

RARINE, θ. ἀρπαγή.

RARINER, ῥ. ῥαβδῶναι ἀδίκως, ἄρ-
πάζω, κλέπτω.

RARPOINTIR, ῥ. διορθόναι τὰ σου-

βλερά μέρη κλειδωνιάς.

RAPPAREILLER, ῥ. (ἐ)ξανταχειρά-
ζω (τὸ ἴδιον με ἄλλο).

RAPPARIER, ῥ. κόμνω πάλιν ἐπι-
ρι (ζευγῆρι).

RAPPEL, ἀνάκλησις. §. (ερατ.) τὸ
ἀνακλητήριον.

RAPPELER (διπλασιάζ. πρὸ τῶν
ἀφώνων τὸ λ), ῥ. (ἐ)ξανταχειρά-
ζω. §. ἀνα(μετα)καλῶ (στρατ.)
κροῦν τὸ ἀνακλητήριον. §. ἐν-
θυμίζω, (καὶ μσ.) ἐνθυμούμαι.

RAPPORT, πρόσπουδος (κτλήματος),
εἰσότημα. §. ἀναφορά (περὶ συμ-
βάντος), ἐκθέσις. §. σχέσις. α-
ναλογία. §. συμβολή. συμφο-
ρησις. §. ἐρυγή, ῥεύξιμον. ||
rap-à, ὡς πρὸς.

RAPPORTER, ῥ. φέρω ὅπισθεν ἢ εἰς
τὸν τόπον τοῦ τι. §. φέρω εἰσό-
δημα, ἀποφέρω. §. ἀναφέρω. α-
ποδίδω. §. ἐπικαλοῦμαι (ἀφίω-
μαι εἰς) τὴν κρίσιν τινός.

RAPPORTEUR, **EUSE**, ὁ ἀναφέρων
(ὁ τι ἔκρουσεν). εἰσηγητής (ὑπο-
θέσεως). §. (οὖσ.) ἀναγωγὴς,
(ἐργαλ. μαθηματικ.).

RAPPRENDRE, ῥ. μαρτυρῶ ἐκ νέου,
ἔξαμαρτάνω.

RAPPRECHÈMENT, προσέγγισις. §.
συνδιαλλαγὴ.

RAPPRECHER, ῥ. πλησιάζω πάλιν
ἢ κοντύτερα. προσεγγίζω. §.
συνδιαλλάττω.

RAPSODE, **ODIE**, θ. ῥαψωδός. -ω-
δία.

RAPT, ἀρπαγή (γυναικός).

RAPRE, θ. ἔσπμα, ἀπόρριμμα.

RAQUETTE, θ. ἀφετήρ, (ἐργαλ.)
διὰ τὴν σφαιρίσιν. 2) φρεγ-
κοσυνητή, (φυτ.). 3) εἶδος πο-
λεμικοῦ πυροτεχνήματος.

RAQUETIER, ὁ κατασκευάζων ἀ-
φετήρας ἢ ῥακέττας.

RARE, ἐπίθ. σπάνιος. §. ἀραιός.

RAREFACTION, ὁ ἀραιώσις.

RAREFIALE, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς ἀ-
ραιώσεως.

RAREFIANT, ε, ἀραιωτικός.

RAREFIER, ῥ. ἀραιώνω.

RAREMENT, ἐπίρ. σπανίως.

RARETE, θ. τὸ σπάνιον (τοῦ πράγ-
ματος), σπανιότης. §. πρᾶγμα σπᾶ-
νιον.

RARISIME, ἐπίθ. σπανιότατος.

RAS, **π.**, ὁ ἔχων πολλὰ κοντὸν μαλ-
λ, λιθρός. **S.** (μνμ.) ὁμαλός,
ἐπιπεδός. **S.** ἰσχυρίτης. **||** ἡ
rase l'erre, ἴσα μετὴν γῆν. **2)**
(οὐσ.) εἶδ. διμῖτου καὶ κρουσῶ
ὁράματος.
RASABU, **π.** ποτηριὰ ὡς τὰ χεῖλη.
RASASSSE, **π.** σκόρπινα. (170.).
RASKMENT, κατεδάφισις (φρουρί-
α κτλ.).
RASER, **π.** ξυρτίζω. **S.** (μνμ.) κρη-
μνίζω (ἴσα μετὴν γῆν, κατεδα-
φίζω). **S.** περνῶ σύρριζα, ἐπι-
ψύζω.
RASOIR, ξυράφι.
RASSADE, **π.** ὑαλὶὰ τρογγυλὰ διὰ
στολίδι τῶν Μαύρων.
RASSASIAN, **π.** χορταστικός.
RASSASIMENT, χόρτασις. **S.** κό-
ρος.
RASSASINE, **π.** χορταίνω.
RASSE, **π.** κοφίνι μετὶ τοῦ ὁποῦν
μετροῦν τὰ κάρβουνα εἰς τὰ σι-
δηουργεῖα.
RASSER, **π.** ὅσον χωρεῖ μία **rasse**.
RASSKIDEMENT, σύναξις, μά-
ζωρα.
RASSEMBLER, **π.** συνάζω, συνα-
πολίζω.
RASSEOIR, **π.** καθίζω ἢ (μσ.) κά-
θηναι πάλιν, ἔανακάθηναι. **S.**
(μνμ.) κατακάθηναι. **S.** (τρπ.)
πράννομαι, κατευνάζομαι. **||** (ἢ
πθ. **μτχ.** ὡς ἐπὶ θ.) καθιστικής,
ἡσυχός. **S.** (ἐπὶ ψωμίου) μπα-
νατικός.
RASSENER (τὸ **π** τῆς παραληγ.
τρίπεται πρὸ τῶν ἁφώνων εἰς **κ**),
π. αἰθριάζω (ἐξανοίγω, [καὶ μτ-
σπ.] φαειδρόνομαι) πάλιν.
RASSIS, **π.** **μτχ.** πθ. τοῦ **RASSEOIR**.
RASSORTIR, **π.** ἔναταιριάζω.
RASSURANCE, **π.** ἐγκαρδίωσις.
RASSURANT, **π.** ἐνθαρρύντικος.
RASSURER, **π.** στερεῖν. **S.** (μτ-
σπ.) στηρίζω, ἐγκαρδίδω.
RAT, **μῦς**, ποντικός, (ζ.). **||** **mori**
aux rats, ποντικασφάμακον. **||**
avoir des rats (dans la tête),
ἔχει ἰδιοτροπίας. **||** **prendre un**
rat, = **RATER**. **||** **rat de cave**,
ἐγκοκίρι τυλιγμένον, (T.) σα-
μάς. **||** **rat d'Egypte** (ἢ) **de**
Pharaon, γάτιν (ζ.).
RATARIA, εἶδος ποτοῦ (βακχ.) ἀ-
πὸ ὁπωρ. ἢ ῥίζας ἢ ἀρώματα.

RATATINER (sk—), **π.** ζαρδνῶ.
σκιερδνῶ.

RATATOUILLE, **π.** μαγεῖσμα
πρόστυχον, (συνήθ.) κρέας μετ' ὀ-
σπρία.

RATE, **π.** σπλήν(α).

RATE, **π.** σπν. θηλ. τοῦ **RAT**, πον-
τίκα. **2)** ἀνθραξ (νόσος) τῶν
προβάτων.

RATEAU, τσυχγράνα, (ἐργαλ. κη-
πουρί).

RATEL, εἶδος ζώου (ἄβου).

RATELAGE, τὸ οὐσ. τοῦ **RATELER**.

RATELAIRE, **π.** εἶδος φυτοῦ, ἀρι-
στολόγητα.

RATELER, **π.** ὅσα φρόγανα συνάξει
διὰ μιᾶς ἢ τσουγγράνα.

RATELER (διπλασιάζ. πρὸ τῶν ἁ-
φώνων τὸ **L**), **π.** ἰσάζω (μαζώνω)
μετὴν τσουγγράναν.

RATELET, κτῆνι ἀπὸ καλῆμια.

RATELEUR, **π.** ἐργάτης σωρεύ-
ων χόρτον κτλ. μετὴν τσουγ-
γράναν.

RATELIER, παχνί (διὰ χόρτον).
S. αἱ δὴ οὐ σείραι τῶν ὀδόντων.

RATELLE, **π.** νόσος τις τῶν χοί-
ρων.

RATIER, **π.** δὲν παίρνει φωτὶν,
δὲν πιάνω. **||** (μτστ.) σημαδεύων
ἀποτυχάνω.

RATEREAU, εἶδος πτν., τρυπο-
φρόκτης (ζ.).

RATIERE, **π.** ξυλόκοττα, μυῖτρα.

RATIFICATION, **π.** ἐπικύρωσις. **S.**
ὁ μάγγανος τοῦ γαιετανοπλόκη.

RATIFIER, **π.** ἐπικυρόνω.

RATILLO, ὑποκορ. τοῦ **RAT** καὶ
RATIE.

RATINAGE, τὸ οὐσ. τοῦ **RATINER**.

RATINE, **π.** εἶδος μαλλίνου ὑφά-
σματος μετ' στρηπτὰς (κομδοει-
δαῖς) κροκίδας.

RATINER, **π.** κάμνω τὸ ὑφασμα
ὡς **π.** **ratine**.

RATION, **π.** μερίς (ἄρτου κτλ.),
ταγήν.

RATIONAL, τὸ Λογικόν (ὑφασμα
τετραγώνον ἐπὶ τοῦ **ε** ἵθους) τοῦ
ἀρχιερέως τῶν Ἰουδ.

RATIONALISER, **π.** ἀνάγω α. συ-
στηματικῶς εἰς μόνην τὴν τοῦ
λογικοῦ κρίσιν.

RATIONALISME, τὸ σύστημα τῶν
RATIONALISTE, ὁ φρονῶν πάντῃ
ἀνιέξρτητον τὴν τοῦ λογικοῦ κρί-
σιν.

RATIONALITÉ, **π.** ἡ ἰδιότης (τὸ χα-
ρακτηριστικόν) τοῦ-

RATIONNEL, **π.** (καὶ ἐπὶ **π.**) -**u-**
ment, ὁ διὰ μόνου τοῦ νοῦς κα-
ταληπτός, νοητός. **S.** εὐλογος
συστηματικός.

RATIS, **π.** ἔξαρ ἀπὸ ἐντεροξύσμητα.

RATISSAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

RATISSEUR, **π.** ξύλων πάστριον.

RATISSEUR, **π.** ἐργαλεῖον τοῦ
πλινθουργοῦ.

RATISSOIR καὶ (**π.**) **RATISSOIRE**,
ξύστρον, ὁμαλίστρον.

RATISSURE, **π.** ἔσμα, ἀπύσυμα.

RATON, πόντικας. **2)** προκίδιον,
(ζ. τῆς **Amér.**). **3)** εἶδος κυρ-
πητῆας.

RATONCUL, **π.** εἶδος φυτοῦ (βα-
τραχίου). (ἀλλ.) **QUEUE DE SOU-**
RIS.

RATTACHEUR, **π.** ἐργάτης συν-
δίδων τὰς κοπτομένης κλωστὸς
εἰς τὰ μεταξουργεῖα.

RATTE, **π.** εἶδος ἀρουραίου μυῖ.

RATTEINDRE, **π.** ἔναπιάνω. ἔνα-
προσφάνω.

RATTAFER, **π.** ἔνασβάλλω εἰς τὸ
χίρι, ἔναττουκύνω.

RATURE, **π.** σῶμα εἰς ἐγγράφον.
2) ἔσμα θερμάτων.

RATONER, **π.** σῶνω (μετὶ τοῦ κον-
δύλι), διαγράφω. **2)** ἔσνω τὸ
δέρμα πρὸς κατασκευὴν περιγ-
μητοῦ.

RAUCITÉ, **π.** ταχύτης τῆς φω-
τῆς.

RAVOIR, ἐπὶ θ. (φωνή) τραχεῖα.

RAVAGE, φθορά, ἀφανισμός, ζη-
μία. κακὸν μέγα.

RAVAGER, **π.** χαλνῶ, ἐρημνῶ,
ἀφανίζω.

RAVAGEUR, ἀφανιστής.

RAVALEMENT, ἐπιχρῆσις (ἄλειμ-
μα) τοίχου. **2)** ἐξευτελισμός.

RAVALER, **π.** καταπίνω πάλιν. **2)**
ἀλείφω τοίχον. **3)** (μτσπ.) ἐξ-
ευτελίζω.

RAVALOIR, ἐργαλεῖον τοῦ κλει-
δουργοῦ.

RAVAISAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

RAVAUSER, **π.** ἁπαλλῖνω. **S.** συ-
γυρίζω. **S.** ἐνοχλῶ μετ' πληκτι-
κὰς ὁμιλίας.

RAVAUSEUR, **π.** μωρολόγος.

RAVAUSEUR, **π.** ἁπαλλωτής
(βούλων). **2)** μωρολόγος.

RAVE, **π.** ῥάφανος, ῥαπάν, (φρτ.).

RAVELIN, (δχυριον.), ἡμιπύργιον.

RAVIER, εἶδος μικροῦ πιάτου διὰ τὰ ραπάνια.

RAVIERE, θ. ραπανοφυτεία.

RAVIGOTE, θ. εἶδος δριμύτης σάλτας ἀπὸ πρασουλίδας, μαγιτανὸν κλπ.

RAVIGOTER, ρ. (χυδ.), ἐνδυναμῶν.

RAVIER, ρ. ἐξετελλίζω.

RAVILISSEMENT, ἐξετελισμὸς, ἐξετελισίς.

RAVIS, χαράδρα.

RAVINE, θ. χεῖμαρρος, (T.) σέλι. S. χαράδρα.

RAVINÉ, κε, ἀφανισμένος ὑπὸ χειμαρρῶν. S. — τῶν —

RAVINEUS, εὔσε, διακεκομμένος ὑπὸ χαράδρας.

RAVIOLES ἢ **RAVIOLI**, εἶδος φαγητοῦ, αὐτὰ μὲ τυρὶ καὶ χόρτα.

RAVIN, ρ. παίρνω (ἀφαιρῶ) μὲ βίαν, ἀρπάζω. S. (μτφορ.) κέρω εἰς ἐκείναι, συναρπάζω. || ἀ—, θαυμάσιος.

RAVISER (se—), ρ. ἀλλάζω γνώμην, μετανοῶ.

RAVISSANT, ε, ἀρπακτικός. 2) (μτφορ.) ἐξίστιος.

RAVISSEMENT, ἀρπαγή (γυναικός). 2) ἐκείσεως χαρᾶς.

RAVISSEUR, ἀρπάζ.

RAVITAILLEMENT, τὸ οὖς. τοῦ—

RAVITAILEN, ρ. ἐφοδιάζω (ἐκ νέου) φρούριον κτλ.

RAVIER, ρ. ἀναζωπυρῶ (κυρ. ὅς μτνμ.), ἀναβρίλλω.

RAVOIR, ρ. ἀποκτῶ πάλιν, ἀνακτῶμαι. S. (μσ. μτφορ.) ἀναλαμβάνω (ἀπὸ θανάτου).

RAVEN, ρ. κάμνω χαράκι (ἀράδαις), χαρακῶν. 2) διαγράφω, σβύνω. || (ἢ πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ θ.) ἀραδιωτός.

RAVENE, θ. τρύπα στενόμακρος (φωταγωγός) πύργου.

RAVEUR, ἐργαλεῖον πρὸς χαράκιμα χαρτίου.

RAYON, ἀκτίς (κυρ. καὶ μτνμ.). 2) θέσις ἑρμαρίου κτλ., (T.) ῥάφι. 3) — demi-ciel, μελικήρις, μελόπηττα.

RAYONNAGE (γεωργ.), αὐλάκιμα.

RAYONNANT, ε, ἀκτινοβολῶν, — βόλος.

RAYONNÉ, ε, ἀκτινοειδὲς διατεθειμένος, ἀκτινωτός.

RAYONNEMENT, ἀκτινοβολία.

RAYONNER, ρ. ἀκτινοβολῶ.

RATURE, θ. ῥαβδόσις ὑφάσματος.

RAZETTE, θ. ζύζρον τῶν κεραμῶν.

Re, μόριον (ἀχώρισον) σημαίνει ἐπανάληψιν, καὶ ἀναλογεῖν μὲ τὸ παρ' ἡμῶν ἔνα.

REACQUERIR, ρ. (ἐ)ξαναποιεῖν.

REACQUIS, ε, μτχ. πθ. τοῦ **REACQUERIR**.

REACTIF, ινε, ἀντιδραστικός.

REACTION, θ. ἀντίδρασις (ὡς οὖς τοῦ **REAGIR**).

REACTIONNAIRE, ἐπίθ. ὁ ἀνεργῶν κατ' ἀντίδρασιν.

READJUDICATION, θ. νέα (δευτέρα) κατακύρωσις, * ἐπικατακύρωσις.

REAFFRANCHIR, ρ. τοιχοκολλῶ ἐκ νέου.

REAGIR, ρ. ἐπενεργῶ κατ' ἀντίδρασιν.

REALOUBNEMENT, δευτέρα (νέα) ἀναβολή.

REALOURNER, ρ. εἶδω δευτέραν ἀναβολήν.

REAL καὶ (θ.) **REALLE**, νόμισμα (27 λεπτῶν) τῆς Ἰσπαν.

REALGAR, θειοῦχον ἐρυθρὸν ἀρσενικεῖον.

REALISABILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ—

REALISABLE, ἐπίθ. πραγματοποιησιμὸς, ἐξαγρυψισμὸς.

REALISATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ—

REALISER, ρ. πραγματοποιεῖν. S. ἐξαγρυπνῶ. S. (μσ.) ἐπαληθεύω.

REALISTE, οἱ φρονούντες πραγματικὰς τὰς ἀφρηνημένους ἰδέας (ἐναντίοι τῶν Nominaux).

REALITÉ, θ. ὑπαρξίς πραγματικῇ, πρᾶγμα (ὅχι ἰδέα). || en —, πραγματικῶς.

REAPPARATION, θ. ἡ ἐκ νέου ἐμφάνις.

REAPPEL, τὸ ἐκ νέου (δεύτερον) ἀνακλητήριον.

REAPPELER, ρ. ἀνακαλῶ ἐκ νέου, κροῶ καὶ δεύτερον τὸ ἀνακλητήριον.

REAPPRESEN, ρ. ἐπιθέτω ἐκ νέου (σφραγίδα).

REAPPPOSITION, θ. ἡ ἐκ νέου ἐπίθεσις (σφραγίδος).

REAPPRECIATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ—

REAPPRECIER, ρ. ἐκτιμῶ ἐκ νέου.

REARGENTER, ρ. ἀσημνῶ (σκεῦος) ἐκ νέου.

REARMEMENT, τὸ οὖς. τοῦ—

REARMER, ρ. ἀρματώνω πάλιν ἐκ νέου.

REASSIGNATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ—

REASSIGNER, ρ. κλητεύω ἐκ δευτέρου.

REATELER, ρ. (ἐ)ξαναζεύω.

REBAIGNER, ρ. (ἐ)ξαναλοῦν.

REBAISER, ρ. (ἐ)ξαναφιλῶ.

REBAISSER, ρ. κατεβάζω (χαμηλῶν) πάλιν, (ἐ)ξαναχαμηλῶν.

REBANDER, ρ. (ἐ)ξαναδένω πάλιν (τὴν πληγὴν).

REBAPTISANT, ε, ἀναβαπτιστής.

REBAPTISATION, θ. ἀναβάπτισμός, (ἐ)ξαναβάπτισμα.

REBAPTISER, ρ. (ἐ)ξαναβαπτίζω.

REBARBATIF, ινε, σκυθρωπός, κατ' ττουφασμένος.

REBATER, ρ. (ἐ)ξανασπαρνῶν.

REBATTIN, ρ. (ἐ)ξανακτείνω.

REBATTAGE, τὸ οὖς. τοῦ **REBATTRE**.

REBATTRE, ρ. ἐξαναδέρνω. ἔνατινάζω (τὰ στρώμα). S. ἀνακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά).

REBATTRE, ρ. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά). S. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά).

REBATTRE, ρ. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά). S. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά).

REBATTRE, ρ. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά). S. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά).

REBATTRE, ρ. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά). S. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά).

REBATTRE, ρ. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά). S. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά).

REBATTRE, ρ. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά). S. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά).

REBATTRE, ρ. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά). S. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά).

REBATTRE, ρ. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά). S. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά).

REBATTRE, ρ. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά). S. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά).

REBATTRE, ρ. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά). S. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά).

REBATTRE, ρ. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά). S. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά).

REBATTRE, ρ. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά). S. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά).

REBATTRE, ρ. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά). S. ἐξανακατῶν πάλιν (τὰ χαρτιά).

REBONDI, κ, παχουλός, όλοςρόγ-
γυλος.

REBONDIR, ρ, άναπηδών, άναπλά-
λομαι.

REBONDISSEMENT, άναπήδησις.

REBOUR, χαίλος σκεύους εξέχων.
ούτα φορέματος.

REBOURDEN, ρ, βάλλω νέαν ούτιαν
(νέον γυρον) εις φόριμα.

REBOUTTE, ρ, ξαναφορώ τὰ υπο-
δήματά μου. 2) (κηπηρ.) ξα-
ναφυλλιάζω.

REBOUCHAGE & REBOUCHEMENT,
τὸ οὐσ. τοῦ -

REBOUCHER, ρ, ξαναστουπνώνω.

REBOUIL, καλλι από άσβεστοερ-
γασμένα δέρματα.

REBOUILLE, ρ, ξαναδράζω.

REBOUSAGE, τὸ οὐσ. τοῦ -

REBOUSER, ρ, πλύνω με νερόν
μόνον καί στυλδώνω τὸ τριάδιον.

REBOUSERGONNER, ρ, (1) ξαναδίδω,
(2) ξαναδουλοποιάζω.

REBOUSER, κ, (οικ.), άναπόδος, δὺσ-
τροπος. || (συν/θ. οὐσ.) τὸ άν-
τιστροφον μέρος, ἡ άνάποδη. S.
(μτφορ.) τὸ έναντίον, τὸ άνάπα-
λιν. || ά—, au—, άνάποδα, εἴ-
ανάστροφα.

REBOUSSER, θ, σιδήριον πρὸς έκ-
κρουσιν τῶν έμβόλων.

REBOUTONNER, ρ, ξανακομδώνω.

REBRIDER, ρ, χαλινάρων πάλιν
τὸν ἔπιν.

REBRODER, ρ, ξανακεντῶ.

REBROUILLE, ρ, (1) ξαναμπιρ-
δεύω.

REBOUSSE, θ, = REBOUSSOIN.

REBOUSSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ -

REBOUSSER, ρ, βουρτσίζω άνά-
ποδα (τὸ ρούχον). σηκώνω έπά-
νω (τὰ μαλλιά). S. άκονίζω έπὶ
δέρματος. S. (συν/θ.) rebrous-
ser (μετά καί χωρίς τοῦ) che-
min, (πάλινδρομῶ, άναστρέφω
(άπό τῆς οδοῦ). || ά rebrousse-
poil, άνάτριχα. S. (μτφορ.) ά-
νάποδα.

REBOUSSETE, θ, καί

REBOUSSOIN, εργαλεῖον πρὸς ά-
νασήκωσιν τοῦ χναυδίου τῆς έ-
ρίας.

REBOUSER, ρ, ξανατριβῶ έπὶ τοῦ
μαριάρου.

REBOULE, ρ, (1) ξανακαίω. 2)
(2) ξαναλαμδνκάρω.

REBU, κ, μτχ. πθ. τοῦ REBOIRE.

REBUFFADE, θ, άπόπεμψις μεθ' έ-
θρων, κακή έποδοχή.

REBUS, γρίφος. λόγος αἰνιγματώ-
δης. σκῶμμα άηδές, ψυχρολό-
για.

REBUT, άπόπεμψις. S. πράγμα
άπορρίψιματος, σκύδαλιν. έκ-
τρωμα.

REBUTTE, ρ, άποπέμνω άποτό-
μος. άπορρίπτω. S. προξενῶ
άποσροφήν. || (μσ.) δυσχεραίνω.

REBUTTANT, κ, ό έμπνέων άπο-
σροφήν.

RECALCHER, ρ, ξανακρύπτω.

RECALCHETER, ρ, σφραγίζω πάλιν,
ξαναδουλλώνω.

RECALCITRANT, κ, άγνιτείνων
πεισματωδώς, άπειθής.

RECALCITRER, ρ, άντιτείνω (κα-
θώς ό δύσκαλος ἵππος), δυσκο-
λαινω, άπειθῶ.

RECAPITULATION, θ, άνακεφαλαί-
ωσις.

RECAPITULER, ρ, άνακεφαλαίνω.

RECAPIER, ρ, ξαναλαναρίζω.

RECHASSER, ρ, ξανασπάνω.

RECHER, ρ, παραγινώ εις τινα
έκείν' ό, που μοι έδωκεν ἡ ήγή-
ρασα.

RECELE ή RECELEMENT, τὸ οὐσ.
τοῦ -

RECELER (τὸ κ τρέπεται πρὸ τῶν
αἰώνων εις κ), ρ, κρύπτω κα-
κούργον ή κλοπιμαίον. S. (άπλ.
καί μτνμ.) κρύπτω, περιέχω.

RECELEUR, EUSE, κλειπταποδόχος.

RECELEMENT, έπὶ ρ. προσφάτως, νε-
ωστί, άρτίως.

RECESEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ -

RECESEUR, ρ, μετρώ (καταγρά-
φω) τὸν πληθυσμὸν τῶν κατοί-
κων κτλ.

RECENT, κ, νεωστί γεγονώς, νεα-
ρός, πρόσφατος.

RECEPAG, τὸ οὐσ. τοῦ RECEPER.

RECEPER, θ, τὸ σύρριζα κομμέ-
νον μέρος τοῦ δάσους.

RECEPER, ρ, κόπτω σύρριζα τὰ
κλήματα κτλ. (να ξαναδίσουν).

RECEPISSE (Δτυ.), άποδεικτικὸν
παραλαβῆς (έγγράφων).

RECEPTACLE, δοχείον. S. κατα-
γύγιον.

RECEPTIF, IVE, (ιατρ.), δεκτικός,
έπιδεικτικός.

RECEPTION, θ, παραλαβή (έπισκο-
πική).

λή). παραδοχή (γγουητοῦ ή).

(συν/θ.) έποδοχή.

RECESSION, ρ, ξαναδίδω (βάλ-
λω άλλα) στεφάνια εις τὸ βα-
ρέλλι.

RECEVTE, θ, πρόσδοος, έσοδον.
συναξίς (χρημάτων), εισπραξις.

S. (ιατρ.) συνταγή, (κοιν.) ρε-
τσέτα. S. (μτφορ.) μίσθος.

RECEVAIRE, έπιθ. (παρα)δικτής.

RECEVEUR, EUSE, ό συνάξων (τὰ
εισπραττόμενα), εισπράκτωρ,
άποδότης.

RECEVOIR (receois; recevais; re-
cevrai; reus; reçu), ρ, (παρα-
άπο-έπι)δέχομαι, λαμβάνω. ||

||. fin de non—, (δικονομ.), ό
περί τοῦ άπαραδέκτου λόγος. ||

(ή πθ. μτχ. ως οὐσ.) άποδει-
κτικόν (παραλαβῆς).

RECEVOIR, λίθος τοῦ νιτροποιεῦ.

RECEZ, πρακτικά τῆς Γερμανι-
κῆς διαίτης.

RECHAFER, ρ, εἶνω (ξαναεἶ-
νω) νέαις σκαλωσίαις πρὸς έπι-
σκευήν οἰκίας.

RECHAMPIR, ρ, (εἶρω), κάμνω
νά φαίνωνται ως εἶχοντα (νά
φανταζῶσι πλείοτερον) τὰ έντι-
κείμενα.

RECHAMPRESSAGE, τὸ οὐσ. τοῦ Re-
champris.

RECHANGER, πράγμα άπόθετον
πρὸς ανταλλαγὴν τοῦ εν χρήσει.
(Ιδίως παρὰ τοῖς ναυτ.) άλλα-
ξιά ρούχων. S. δεύτερον δικαίω-
μα συναλλαγματικῆς κατὰ τῆς
όποιας έγινε διαμαρτυρήσις.

RECHANGER, ρ, αλλάζω πάλιν,
(1) ξαναλλάζω.

RECHANTE, ρ, (1) ξανατραγουδῶ.

RECHAPER, ρ, διαπρίγω (γλυτῶ-
νω από) κίνδυνον.

RECHANGEMENT, ξαναδρότωμα.

RECHANGER, ρ, ξαναφορτώνω. S.
ξαναγεμίζω (τὸ πυροβόλον). S.
έφορμῶ πάλιν κατὰ τῶν εἰρηρῶν.
S. ξαναπαραγγέλλω.

RECHASSER, ρ, ξαναδιδῶμαι. ξα-
νακυνήγῶ.

RECHAU, πόρτανον, (T.) μετα-
γάλι.

RECHASSAGE, ξαναξέσταμα. S.
(μτνμ.) λογοκλοπία.

RECHAUFFE, φαγητόν ξαναζεα-
μνόν. S. (μτφορ.) σύγγραμμα

περιέχον ὅσα ἐρρέθησαν προτοῦ ὅπ' ἄλλων.

RÉCHAUFFEMENT, (κηπουρ.), νέα κοπρία.

RÉCHAUFFEE, ῥ. 'ξαναζεσταίνω. *Σ.* (κηπουρ.) κοπρίζω με νέαν κοπρίαν.

RÉCHAUFFOIR, μέρος (γωνία) ὅπου 'ξαναζεσταίνουν τὸ φαγεῖν.

RÉCHAUSSE, ῥ. ὑποξένω ἐκ νέου. *Σ.* 'ξανασηκάζω με χῶμα τὴν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ.

RÉCHE, τραχύς.

RÉCHERCHER, ὁ ἀναζητῶν, ἐξετάσας. *ἔρευνα. Σ.* ἐπιδιόρωσις λιθοσπρώτων.

RÉCHESSE, ῥ. (ἐξ) ἀναζητῶ. *Σ.* ζητῶ εἰς γάμον. *Σ.* ἐπεξεργάζομαι. *Π.* (ἡ πθ. *μτχ.* ὡς ἐπὶ θ.) περιττῶς ἐξεργασμένος, ἐπιτετηθευμένος.

RÉCHIGNER, ῥ. σκυθρωπάζω, κατσοφιάζω.

RÉCHINER, ῥ. ξεπλύνω τὸ μαλλίον εἰς καθαρὸν ὕδωρ.

RÉCHOIR, ῥ. (παλ.), 'ξανακυλῶ, 'ξανακρίπτω.

RÉCHU, *ε*, *μτχ.* πθ. τοῦ **RÉCHOIR**.

RÉCHUTE, ὁ. ξανακύλημα.

RÉCIDIVE, ὁ. ὑποτροπὴ εἰς ἔγκλημα).

RÉCIP, ῥῆμα (ὕψαλος) περίξ νήσῃ.

RÉCIRE (Διν.), ῥεταίτα.

RÉCIPROCAIRE, ὁ ἐμβαλίνων (συγκатаριθρούμενος) εἰς ἐταιρίαν.

RÉCIPRIENT, δοχεῖον τῶν χημικῶν προϊόντων.

RÉCIPROCITÉ, ὁ ἀμοιβαιότης.

RÉCIPROQUE (καὶ ἐπὶ *ῥ.* *EMENT*), ἐπὶ θ. ἀμοιβαίος. *Σ.* (γρμτ.) ἀλληλοπαθής.

RÉCIVER, ῥ. (ἐξ) ἀναλείφω με κηρί.

RÉCIT, διήγησις.

RÉCITATIF, εἶδος ᾄσματος μετέχοντος καὶ ἀπαγγελίας.

RÉCITATION, ὁ. ἀπαγγελία.

RÉCITER, ῥ. ἀναγινώσκω ἀπὸ μνήμης, ἀπαγγέλλω.

RÉCLAMATION, ὁ. ἀπαίτησις. *Σ.* ἐνστάσις.

RÉCLAME, ὁ. ἡ εἰς τὸ τέλος τῆς αἰλίδος ὑπογραφομένη λέξις τῆς ἀρχῆς τῆς ἐπομένης.

RÉCLAMER, ῥ. ἐξαίτουμαι, ἀπαίτω. *Σ.* ἐνίσταμαι. διαμαρτύρομαι κατὰ.

RÉCOUPER, ῥ. ξανακαρφῶν.

RÉCURE, ῥ. κατακλείω. *Π.* (ἡ πθ. *μτχ.* ὡς ἐπὶ θ.) κατάκλειστος. ἀπρόσιτος, ἐγκλειστος (κυρ. μοναχός).

RÉCLUSION, ὁ. κάθειρξις, περιορισμός, κατάκλεισις.

RÉCLUSIONNAIRE, ἐπὶ θ. ὁ καταδικασμένος εἰς κατάκλεισιν, κατάκλειστος.

RÉCORDER, ῥ. πλακύνω με τὴν παλάμην τὸ ζυμᾶρι.

RÉCOGNÉ, ῥ. 'ξανακυτῶ.

RÉCOGNEN, ῥ. 'ξαναπιάζω τὰ μαλλιά, 'ξανασκουφῶν.

RÉCOIN, κόχη παράμερος, μυχός.

RÉCOLEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ **RÉCOLE**, ἀναγινώσκω εἰς τοὺς μάρτυρας τὴν ἐξομολόγησιν των ἵνα ἰδῶ ἂν ἐπιμένουν εἰς τὰ γεγραμμένα.

RÉCOLLECTION, ὁ. ἡ εἰς ἐαυτὸν ἐπιστροφή.

RECOLLE, ῥ. 'ξανακλύνω.

RÉCOLLETS, τάγμα τι μοναχῶν.

RÉCOLLIGER (se—), ῥ. (παλ.), ἐπιστρέφω εἰς ἑαυτὸν.

RÉCOLTE, ὁ. συγκομιδὴ καρπῶν. *Σ.* σὺνασις (ἐλεημοσύνῃ).

RÉCOLTER, ῥ. συνάζω (συγκομίζω) τὰ γεννήματα κτλ.

RECOMMANDABLE, ἐπ. ἀξιόστατος.

RECOMMANDATION, ὁ. τὸ οὖσ. τοῦ **RECOMMANDE**, ῥ. συνιστῶ τινα ἢ εἰς τινα, παραγγέλλω. *Σ.* ἐνίσταμαι κατὰ τῆς ἀπολύσεως φυλακισμένου.

RECOMMENCEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ **RECOMMENCER** (τὸ *ε* τῆς ληγουσῆς τρέπεται πρὸ τῶν ἀρῶνων εἰς *φ*), ῥ. ἀρχίζω πάλιν (ἐκ νέου), 'ξαναρχίζω.

RECOMPENSE, ὁ. (ἀντ) ἀμοιβή.

RÉCOMPENSER, ῥ. (ἀντ) ἀμείβω.

RECOMPOSER, ῥ. συνθέντω (συγκροτῶ) ἐκ νέου.

RECOMPOSITION, ὁ. (χημ.) ἡ ἐκ νέου σύνθεσις (σώματος).

RECOMPTER, ῥ. ξαναμετρῶ.

RECONCILIABLE, ἐπιδικτικὸς διαλλαγῆς, φιλωσιμῶς.

RECONCILIATEUR, τρις, μεσίτης πρὸς διαλλαγὴν, φιλωτής.

RECONCILIATION, ὁ. διαλλαγή, φιλωσις.

RECONCILER, ῥ. διαλλάττω, φιλῶν. *Σ.* συμβιβάζω.

RÉCONDUCTION, ὁ. (τασπε—), ἐξακολουθεῖς σιωπῇ τῆς ἐκμισθώσεως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δου.

RÉCONDUITE, ὁ. ἐπὶ προσοσίμα.

RÉCONFORT, (παλ.), παρηγορία.

RÉCONFORTATIF, *ινε*, (ιατρ.) δυνάμωτικός.

RÉCONFORTATION, ὁ. τὸ οὖσ. τοῦ **RÉCONFORTER**, ῥ. (δικονομ.) ἀνεξετάζω ἐκ νέου τοὺς μάρτυρας ἢ τοὺς ὑποδίκους πρὸς ἐκλήλους.

RÉCONNAISSABLE, ἐπὶ θ. τὸν ὅποιον δύναται τις νὰ γνωρίσῃ.

RÉCONNAISSANCE, ὁ. ἀναγνώρισις. *Σ.* ἀποδεικτικὸν (παραλαβῆς κτλ.). *Σ.* ἐγνώμοσύνη. *Σ.* ἀμοιβή.

RÉCONNAISSANT, *ε*, εὐγνωμόνῃ, εὐγνώμων.

RÉCONNAÎTRE, ῥ. ἀναγνωρίζω, παραδέχομαι, ὁμολογῶ. *Σ.* ἀνταμείβω. *Σ.* (μσ.) ἐρχομαι εἰς ἑμαυτὸν, συνέρχομαι.

RÉCONQUÊRE, ῥ. ἀποκτῶ (κυριεῶν) πάλιν, ἀνακτῶμαι.

RÉCONQUIS, *ε*, *μτχ.* πθ. τοῦ **RÉCONQUÊRE**.

RÉCONSTRUCTION, ὁ. ἀνοικοδόμησις.

RÉCONSTRUIRE, ῥ. ἀνοικοδομῶ.

RECONTER, ῥ. διηγῶμαι πάλιν (ἐκ νέου).

RECONTINUATION, ὁ. τὸ οὖσ. τοῦ **RECONTINUER**, ῥ. ἐξακολουθῶ πάλιν.

RECOPIER, ῥ. ἀντιγράφω πάλιν.

RECOUILLEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ **RECOUILLE**, ῥ. συστρέφω, κολλοῦρίζω.

RÉCOUPER, ῥ. 'ξαναρχίζω. *Σ.* 'ξαναμετρῶ (καύσιμα ξύλα). *Σ.* ἀποσινθίζω.

RÉCOUPISSE, ῥ. διορθῶν ἐκ νέου, 'ξαναδιορθῶν.

RECONS, μάρτυς ὃ συνέριθος κλητήρος.

RÉCOUCHER (se), ῥ. 'ξαναπλαγιάζω.

RECOUDRE, ῥ. 'ξαναῤῥάπτω.

RECOULEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ **RECOULER**, ῥ. χύνω (εἰς τὸ καλῶς) ἐκ νέου, 'ξαναχύνω. καθαρῶς τὰ δέρματα ἢ τὰ χάρτια. *Σ.* (γεωργ.) σκάπτω τριτὴν φορὰν τοῦ ἀγροῦ. *Σ.* 'ξαναφυτεύω τὰς κατεσθλάδας.

RÉPÉTITIONNE, επίθ. ἀκυρωτικὸς τῆς ἀγορᾶς.

RÉDIGER, ῥ. συντάττω (ἔγγραφοι).

RÉDIMER (se —), ῥ. γλυτώνω (πληρώνων ἢ χάνων κτλ τι).

RÉDINGOTE (Ἀγγλ.), θ. εἶδ. ἐκαστοφορίου ἀνδρικοῦ, μακρὸν σουρτουκῶν.

RÉDIRE, ῥ. (ἐ)ξαναλίσκω. ῥ. μέμφομαι.

RÉDISSEUR, **EUSE**, ταυτολόγος. ῥ. μαντατούρη.

RÉDITE, θ. ταυτολογία, παλιλογία.

RÉDONNANCE, θ. πλεονασμός (λέξεων).

RÉDONNANT, **E**, πλεονάζων, περιττός.

RÉDONNER, θ. πλεονάζω, περιττεύω.

RÉDONNER, ῥ. δίδω πάλιν, ἔξαναδίδω. ῥ. ἐφορῶ πάλιν κατὰ τοῦ ἐγθροῦ. || (μ.σ.) γίνομαι πάλιν ἐκδοτός (παραδίδομαι) εἰς τι. || (τρπρ.) ἐπὶ βρογχῆς) αὐξάνω.

RÉDONNER, ῥ. ἔξαναχρυσώνω.

RÉDONNER, ῥ. ἔξανακοιμοῦμαι.

RÉDOUBLEMENT, αὐξήσις, ἐπίτασις. (γρμτ.) ἀναδιπλασιασμός.

RÉDOUBLER, ῥ. αὐξάνω, διπλασιάζω. ῥ. ἐνδύω (καπλαδίζω) πάλιν τὸ φόρεμα.

RÉDOUTABLE, επίθ. πολλὰ ἐπιφοβός, τρομερός.

RÉDOUTER, θ. προμαχῶν, τάμπια. ῥ. μέρος πρὸς δημόσιον χορὸν κτλ.

RÉDOUTER, ῥ. φοβοῦμαι καταπολλὰ, τρέμω.

RÉDRESSER, τὸ οὐσ. τοῦ-

RÉDRESSER, ῥ. ἱσάζω, ἀνυρθώνω. ῥ. καθοδηγῶ. σωφρονίζω. (εἰρων.) ἀνοίγω τὰ ἑμμάτια τινός, τὸν ἀπατώ.

RÉDRESSER, ἐπανορθωτής (τῶν ἀδικημάτων).

RÉDUCTIBLE, ἐπ. ἐπιδικτικὸς ἐλαττωσεως (καὶ χειροῦ) καταρτισμοῦ.

RÉDUCTION, **IVER**, ὁ συντελὼν πρὸς-

RÉDUCTION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

RÉDUIRE (réduis; réduisais; réduisis; réduire; réduisant; réduit), ῥ. περιστέλλω, περιορίζω. ῥ. σμικρύνω. ἐλαττώνω. ἐκκίπτω. ῥ. ἀναγκάζω, κατανατῶ. ῥ. (καθ)υποτάττω. σωφρο-

νίζω. θαμάζω. ῥ. (μθμτ.) ἀνάγω. ῥ. (χειροῦργ.) βάλλω (χέρι, πόδι κτλ.) εἰς τὸν τόπον του, καταρτίζω. ῥ. (χημ.) ἐκβάλλω τὸ περιεχόμενον μέταλλον.

RÉDUIRE, καταγώγιον παρᾶμερον (ἵσυχον). κατατρίγων.

RÉDUPPLICATION, **IVER**, ὁ σημαίνων δευτέρωσιν.

RÉDUPPLICATION, θ. ἀναδιπλασιασμός.

RÉEDIFICATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

RÉEDIFIER, ῥ. ἀνοικοδομῶ.

RÉEL, **ELLE**, πραγματικὸς.

RÉLECTION, θ. ἡ ἐκ νέου ἐκλογή.

RÉELISABLE, επίθ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκλεχθῇ ἐκ νέου.

REEMPLOYER, ῥ. μεταχειρίζομαι πάλιν.

RÉÉLIRE, ῥ. ἐκλέγω πάλιν (ἐκ νέου).

RÉELLEMENT, ἐπίρ. πραγματικῶς, τῷ ὄντι.

RÉEL, ῥ. = **RALLER**.

RÉEXPORTATION, τὸ οὐσ. τοῦ-

RÉEXPORTER, ῥ. ἐξάγω πάλιν τὰ εἰσαχθέντα ἐμπορεύματα.

RÉFACTION, θ. ξεπαισμός ἀπὸ τῆς τιμῆς τῶν βλαφθέντων ἐμπορευμάτων.

REFaire, ῥ. ἔξανακάνω. ἔξαναφθεῖναι κτλ. ῥ. (μνμ.) ἐπαναφέρω (καὶ μ.σ. ἐπανέρχομαι) εἰς τὴν πρώτην ὑγείαν, δυναμὸν, ἀναλαμβάνω.

REFAIT, παγινίδι ἐπαναληφθέν ἐν νέου διότι τὸ πρῶτον ἦτον ῥ διὰ τοὺς δύο ἴσους.

REFAUCHER, ῥ. ἔξαναερίζω τὸ χορτάρι.

REFECTION, θ. ἡ διὰ τακτικῆς τροφῆς ἐνδυνάμωσις τοῦ σώματος. ῥ. (εἰς τὰ μοναστήρ.) φαγεῖ εἰς τὴν συνειθισμένην ὥραν, γεῦμα κτλ. ῥ. (ἀρχιτ.) ἐπισκευὴ οὐσιώδης.

RÉFECTOIRE, τραπέζαριον (κοινοβίου κτλ.), συσσίτιον.

REFEND, σχίσιμον (χώρισμα) εἰς τὴν μέσην. || mur de —, τοίχος διαίρων τὰ ἐντὸς τῆς οἰκίας.

REFENDRE, σφην σιδηροῦς πρὸς σχίσιμον τῶν σχιζομένων.

REFENDRE, ἐργαλ. τοῦ λαναρποῦ.

RÉFENDRE, ῥ. σχίζω εἰς τὴν μέσην ἢ ἐκ νέου, ἔξανασχίζω.

RÉFÉRENDIAIRE, ῥεφερενδάριος (ἀξιωμα παλαιόν), σφραγισφύλαξ ἢ εἰσηγητής.

RÉFÉRENDIAIRE, ὁ βαθμὸς (ἢ ἀξία) τοῦ **RÉFÉRENDIAIRE**.

RÉFÈRE (τὸ ἔτης παραλήγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **R**), ῥ. ἀναφέρω. ῥ. ἀπονέμω. ῥ. ἀντεπαγγ (ὄρκιον ἢ ἀρετήν).

REFERRE, ῥ. κλείω πάλιν, ἔξανακλείω.

REFERRE, ῥ. ἔξαναπετάλνω.

REFLEXILETER (διπλασ. τὸ π πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. φυλλολογῶ ἐκ νέου.

REFIN, τὸ λεπτότατον μαλλί.

RÉFLÉCHIR, ῥ. ἀντανανκλῶ (καὶ οὐδ.)-ώμαι. 2) (οὐδ.) σκέπτομαι. || (ἢ πθ. μτχ. ἀντι ἐπὶ) ἐσκεμμένος. ῥ. (γρμτ.) αὐτοπαθής.

RÉFLÉCHISSEMENT, ἀντανάνκλασις.

RÉFLÉCTEUR, επίθ. ἢ οὐσ. ἀντανανκλατικός.

REFLET, ἀνταύγεια, ἀπαύσματος.

REFLÈTE (τὸ ἔτρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **R**), ῥ. ἀντανανκλῶ (τὴν λάμψιν).

REFLEURIR, ῥ. ἀνθῶ πάλιν, ἔξαναανθίζω.

REFLEURISSEMENT, ἡ ἐκ νέου ἀνθισις.

RÉFLEXE, επίθ. ὁ κατ' ἀντανάνκλασιν.

RÉFLEXIBILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

RÉFLEXIBLE, επίθ. ἐπιδεκτικὸς ἀντανανκλάσεως.

RÉFLEXIBILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

RÉFLEXIBLE, επίθ. ἐπιδεκτικὸς ἀντανανκλάσεως. 2)

RÉFLEXION, θ. ἀντανάνκλασις σκέψις.

REFLUER, ῥ. ἀναρρέω, ἀναχέωμαι πλημμυρῶ.

REFLUX, ἡ ἀμπωτις τῆς παλινρροίας.

REFONDR, ῥ. ἔξαναχύνω (εἰς τὸ καλοῦπι), ἀναχνεύω. ῥ. (μτ-φορ.) μετασκευάζω.

REFONTE, ἔξαναχύσιμον (εἰς τὸ καλοῦπι), ἀναχνεύσις. ῥ. (μτ-φορ.) ἐντελής μεταβρόμσις.

REFORMER, ἔξαντρώπημα.

REFORME, ῥ. ἔξαντρωπῶ.

REFORMEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

REFORMER, ῥ. ἔξαναδουλεύω ἐν σίδηρον, σφυρηλατῶ ἐκ νέου.

REFORMABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς μεταρρυθμίσεως, ἀναμορφώσιμος.
REFORMATEUR, **TRICE**, ἀναμορφωτής.
REFORMATION, ὁ μεταρρυθμισμός, ἀναμορφώσις.
REFORME, ὁ ἀναμόρφωσις, μεταποιήσις. §. (ιδιωνυμ.) ἡ ὁρθοεπιδεκτικὴ μεταρρυθμίσις τῶν Διαμαρτυρομένων.
REFORMER, ῥ. σχηματίζω ἐκ νέου καὶ ἄλλον τρόπον, ἀναμορφώνω, μετασχηματίζω, μεταρρυθμίζω.
REFOUILLEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-
REFOUILLEN, ῥ. (ἐ)ξανακτάτω.
REFOULEMENT, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὀπίσθις (ὕψων), ἀνάρρους, ἀμ-
REFOULER, ῥ. ἔξαναπατῶ (σαφύ-
 λια κτλ.). 2) (ἐπὶ ὕψ.) ὠθῶ (καὶ μσ.)-οῦμαι πρὸς τὰ ὀπί-
 σω. §. (μτφορ.) ἀποκρούω.
REFOULOIR, τὸ ἐξόλον μὲ τὸ ὑποῖον
 γεμίζουν τὸ κανόνι.
REFRACTAIRE, ἐπιθ. ἀπειθής. ||
 (οὖς.) ἔνοχος ἀστρατείας.
REFRACTER, ῥ. διαθλῶ τὰς ἀκτί-
 νας.
REFRACTIF, **IVE**, θλαστικὸς τῶν
 ἀκτίνων.
REFRACTION, ὁ διάθλασις τῶν
 ἀκτίνων.
REFRAIN, τὸ ἐπαναλαμβάνονμενον
 εἰς τὸ τέλος ἐκάστης στροφῆς,
 ὃ ἐπωδός.
REFRANGIBILITÉ, ὁ ἡ ιδιότης τοῦ-
REFRANGIBLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς
 διαθλάσεως.
REFRAPPER, ῥ. ἔξανακτυπῶ.
REFRÈNER, ῥ. χαλιναγωγῶ, θα-
 μάζω.
REFRIGÉRANT, **E**, (ἀνα)ψυκτικὸς,
 ψροστικὸς. §. (οὖς. ἀρσ.) ὁ
 ψυκτὴρ τοῦ ἀλαμδύκου.
REFRIGÉRATIF, **IVE**, (ιατρ.), ψρο-
 στικὸς.
REFRIGÉRATION, ὁ (χημ.) ψύξις,
 κρύωμα.
REFRINGENT, **E**, ἀντανακλαστικός.
REFRINE, ῥ. ἔξανατηγανίζω.
REFROGEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-
REFROGNER(se--), ῥ. κατουριάζω.
REFROIDIR, ῥ. ψυχραίνω (καὶ οὖδ.)
 -οῦμαι, κρυώνω.

REFROIDISSEMENT, κρύωμα. §.
 κρυολόγημα. §. (μτφορ.) ψυχρό-
 της περὶ τὴν φιλίαν.
REFUS, ἀπορῥύγιον. §. πρόφα-
 σις.
REFUGIER(se--), ῥ. καταφεύγω.
 ||. (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὖδ.) πρόσφυς
 -υγος.
REFUTE, ὁ (κυνήγ.), διέκδοσις.
REFUS, ἀρνήσις, ἀποποίησης.
REFUSER, ῥ. ἀρῶμαι, ἀποποι-
 οῦμαι. ||. (μτ. μετὰ τοῦ ἂ) ἀνα-
 νεύω (ἀντιτείνω) εἰς. §. (ἐπὶ ἁ-
 ψύχ.) δένειμαι εὐθετος, δέν ἐπ-
 αρκῶ, ἐπιλείπω.
REFUTABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς ἀ-
 νασκευῆς (ἀναρρίσεως).
REFUTATION, ὁ ἀνασκευή, ἀναί-
 ρησις.
REFUTER, ῥ. ἀναιρῶ, ἀνασκευάζω.
REFUTATOIRE, ἐπιθ. ἀνασκευασι-
 κός, ἀναιρητικός.
REGAGNER, ῥ. ἔξανακερδίζω, ἀ-
 νανκτῶμαι. §. (μνμ.) ἐπανέρ-
 χομαι.
REGAIN, χάρτον δευτεροφύεος.
REGAL, εὐωχία.
REGALADE, ὁ τρόπος τοῦ πίνειν
 χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τὸ ποτήρι εἰς
 τὰ χεῖλη.
REGALANT, **E**, ἀστέιος, νόστιμος.
REGALE, εἰς τῶν σωλήνων τοῦ
 μεγαλοργάνου. 2) (ὁ.) τὸ ἐπὶ
 τῶν εισοδημάτων τῶν χηρευου-
 σῶν ἐπισκοπῶν κλπ. δικαίωμα
 τοῦ βασιλέως. 3) (ἐπιθ.) τὸ
 βασιλικὸν ὕδωρ, (κοιν.) ἀσημό-
 νερον.
RÉGALER, ῥ. φιλεῶ, ἐστιῶ. 2)
 ἱσάζω γῆπεδον.
RÉGALIEN, ἐπιθ. κυριαρχικὸν (δι-
 καίωμα).
RÉGARD, βλέμμα. ||. en-- , ἀντι-
 κρῶ (κυρ.) εἰς τὴν ἀντικρυνήν
 σελίδα.
RÉGARDANT, ὁ κυττάζων θεατής.
 §. ἐξεταστής, περίεργος.
RÉGARDER, ῥ. θεωρῶ, κυττάζω.
 βλέπω. §. (μνμ.) ἔχω θέαν (βλέ-
 πω) πρὸς. §. ἀποβλέπω, ἀφωρῶ.
RÉGARDER, (καμ.), θεατής.
RÉGARNIR, ῥ. ἐροδιάζω τι ἐκ νέου
 μὲ ὅσα ἀπαιτοῦνται.
RÉGAYER, ῥ. κεννίζω τὸ καννάδι
 μὲ τὸ -
RÉGAYOIR, εἶδος κτενίου πρὸς
 καθάρισμα τῆς καννάδεως.

REGAZONNER, ῥ. ἔξανασκεπάζω μί
 gazon.
REGELER, ῥ. ἔξαναπαγώνω.
RÉGENCE, ὁ ἀντιβασιλεία.
RÉGÉNÉRATEUR, **TRICE**, ὁ συντε-
 λῶν πρὸς ἀναγέννησιν, ἀναμορ-
 φωτής.
RÉGÉNÉRATION, ὁ παλιγγενεσία,
 ἀναγέννησις.
RÉGÉNÉRER (τὸ **E** τῆς παραλλ.,
 τρέπεται πρὸ τῶν ἀρῶντων εἰς **E**),
 ῥ. ἀναγεννῶ (μτφορ.), ἀναμορ-
 φώνω.
RÉGENT, **E**, ἀντιβασιλεὺς. §. μί-
 λος τοῦ γεν. συμβουλίου τῆς
 χρηματ. τραπέζης. §. καθηγη-
 τῆς γυμνασίου.
RÉGENTE, ῥ. εἰμαι (παραλλ. δὲ ὡς)
 καθηγητῆς γυμνασίου. §. (μτθ.)
 ἄρχω, ὁρίζω.
RÉGENME, ῥ. ἔξαναφτρώνω.
RÉGICIDE, βασιλεοκτόνος. §. βα-
 σιλοκτονία.
RÉGIE, ὁ διεθύνσις, ἐπιστάσις
 (ἐσπερίσεως). ἐπιτροπεία (κτη-
 μάτων).
RÉGIME, ῥ. κλωτῶ (ἀντὶ νὰ
 προχωρήσω). §. (μνμ.) ἀντι-
 τείνω, ἀπειθῶ.
RÉGIME, τρόπος τοῦ ζῆν (τοῦ διοι-
 κεῖν), διοικήσις, ὁλίστα. §. (γρ-
 μι.) ἡ συντακτικὴ πτώσις, τὸ
 συμπλήρωμα. §. (βν.) ὁ σπά-
 διξ (ὁ κόρυμβος) τοῦ φοίνικος.
RÉGIMENT, σῶμα στρατιωτικόν,
 σύνταγμα.
RÉGIMENTAIRE, ὁ διὰ (στρατ.) συν-
 τάγματος.
RÉGION, ὁ χώρα ἐκτεταμένη, ἐ-
 πικρατεία. §. (μνμ.) χώρας,
 τόπος.
RÉGI, ῥ. διέπω, διευθύνω, διοι-
 κῶ. §. (γρμι.) συντάσσομαι μί.
RÉGISSEUR, διευθυντής, ἐπιστάτης.
RÉISTE, βιβλίον (πρὸς ἔγγρα-
 φήν). (τυπogr.) ἡ ἀντιστοιχίσις
 τῶν δύο σελίδων πρὸς ἀλλήλας.
RÉISTEN, ῥ. ἐγγράφω εἰς (τὸ)
 βιβλίον.
RÉGLAGE, χαράκιμα (χαρτίου).
RÈGLE, ὁ κανὼν (κυρ. καὶ μτ-
 φορ.). τάξις. ||. en-- , κατὰ κα-
 νόνα, ἐν τάξει. 2) (πλθ.) τὰ
 καταμήνια.
RÈLEMENT, κανονισμός, διάταξις.
 §. προσδιορισμός. §. ὑιόρητις
 λογαριασμοῦ.

RÉGLÉMENT, ἐπίρ. κανονικὸς, τακτικός.

RÉGLÉMENTAIRE, ἐπίθ., ὁ τῶν ἡ περὶ τῶν κανονισμῶν.

RÉGLÉMENTER, ῥ. (ἀγαπῶ νὰ) κάμνω πολλοὺς κανονισμοὺς.

RÉGLER, ῥ. χαρὰκόνω (μὲ τὴν ῥέγλαν). *S.* διευθετῶ, τακτοποιῶ, κανονίζω, προσδιορίζω. *||* (ἢ πθ. μτχ.) ὡς ἐπ(θ.) τακτικὸς, κανονικός, εὐτακτος.

RÉGLER καὶ (θ. ὑποκορ.) **RÉGLERTE**, (τυπogr.) **FILET**, διάσχιον διὰ τὰ κεφάλαια καὶ τὰς σελίδας.

RÉGLER, ὁ χαρὰκόνων βιβλία.

RÉGLISSE, θ. γλυκὴ ῥίζα, (φοτ.). *S.* (ἀρσ.) χυμὸς γλυκὴ ῥίζης πεπιγμένος, (Τ.) μετάνημα.

RÉGLON, ἐργαλεῖον τοῦ κηροπηγοῦ (τοῦ σκυτοτόμου κτλ.).

RÉGLONNE, θ. χαράκιωμα (βιβλίου).

RÉGNANT, *R.* ὁ βασιλεύων (ἡγεμονεύων [ἢ μτφορ.] ἐπικρατῶν) ἥδη.

RÉGNE, βασιλεία.

RÉGNER (τὸ *R.* τρέπεται πρὸς τῶν ἀφώνων εἰς *R.*), ῥ. βασιλεύω. *S.* (μτνμ.) ἐπικρατῶ, ἰσχύω. *S.* ἐκτείνωμαι περὶ.

RÉGNICOLE, ἐπίθ. καὶ οὐς, αὐτόχθων (βασιλείου).

RÉGONFLER, ῥ. ἔναφουσκῶ.

RÉGONFLEMENT, ἔξηλθισμα, πλημμελισμός.

RÉGONFLE, ῥ. πλημμυρῶ, ἔξηλθω. *S.* (μτνμ.) ἔρῳ (τὰ ἀρπαγόντα). *S.* βουλώ (ὅπου τοῦ πληθους).

RÉGONFLE, ῥ. προπαίνω (τινὰ). 2) χορταίνω κατὰ κέρον.

RÉGONFLE, ῥ. (παλ.), ἐπιφυλλίζομαι.

RÉGNAT, λιανοπούλημα.

RÉGNATTE, τὸ οὐς. τοῦ-

RÉGNATTE, ῥ. ἀναξίω. *S.* ἔαναπελεκῶ (λίθους). *S.* λεπτολογῶ, διονυχίζω. *S.* ἔαναπωλῶ λιανικῶς, κοτυλλίζω.

RÉGNATTE, θ. τὸ ἐμπορίον τοῦ-

RÉGNATTE, *R.* ὁ πωλῶν λιανικῶς, κοτυλλιστής.

RÉGNATTE, ῥ. ἔαναφυλλάζω.

RÉGNATTE, τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακινήσεως τῆς παραχωρηθείσης θέσεως.

RÉGNATTE, λύπη δι' ὅτι ἐστερήθη-

μεν ἡ δὲν ἐπετοχόμεν, πῶτος (φίλου ἀποθανόντος). *||* ἄ-, ἀκουσίως.

RÉGRETTABLE, ἐπίθ. διὰ τοῦ ὅπου τὴν στερῆσιν πρέπει νὰ λυπηταί τις, ποθεινός.

RÉGRETTER, ῥ. λυποῦμαι δι' ὅτι ἔγασα ἡ δὲν κατέβρωτα, ποθῶ (τὸν τελευτήσαντα).

RÉGULARISATION, θ. τὸ οὐς. τοῦ-

RÉGULARISER, ῥ. τακτοποιῶ.

RÉGULARITÉ, θ. τάξις, εὐταξία.

RÉGULATEUR, τῆς, ὁ κανονίζων (τακτοποιῶν) τι. *S.* (οὐς. ἀρσ.) εὐθυντήρ (μηχανῆς).

RÉGULE, (παλ. *χρμ.*), μέταλλον θρυπτόν, ἡμιμέταλλον.

RÉGULIER, *R.* (ἢ ἐπίρ.) **-EMENT**, κανονικός, τακτικός. ἀκριβής.

S. σεμνός, εὐτακτος. *S.* (γρμ.) ὁμαλός. *S.* (ἐκκλησ.) ἱερωμένος, ἱερομόναχος.

RÉGURGITATION, θ. τὸ οὐς. τοῦ-

RÉGURGITER, ῥ. (ἰατρ.), ἐξερεύγομαι ἀπὸ νῆας τὴν τροπὴν (ὡς τὰ θηλάζοντα νήπια).

RÉHABILITABLE, ἐπίθ. ἀρμόδιος ἢ ἄξιος τῆς-

RÉHABILITATION, θ. τὸ οὐς. τοῦ **RÉHABILITER**.

RÉHABILITATOIRE, ἐπίθ. ὁ συντελὼν πρὸς **réhabilitation**.

RÉHABILITER, ῥ. ἐπαναφέρειν εἰς τὴν πρώτῃν ὑπόληψιν (ἀξίαν), δικαιοῦν, ἀθωῶν.

RÉHABITER, ῥ. κατοικῶ πάλιν.

RÉHABITUER, ῥ. συνειθίζω πάλιν, ἔνασυνεθίζω.

REHAUSSEMENT, τὸ οὐς. τοῦ-

REHAUSSER, ῥ. ἀναβάζω ὑψηλότερα, ὑψηλόνω. *S.* (μτνμ.) ἀκρῶ-θαίνω. *S.* κάμνω φαντακτερότερον (ἐντονώτερον κτλ.). *S.* (μτφορ.) μεγαλοποιῶ, ὑπερβύθω.

REHAUTE, πλθ. (ἰατρ.), πᾶν ὅτι φαντάζει (δίδει φῶς εἰς) τὴν εἰκόνα.

REILLER, θ. ὁ ἀγαγὼς τοῦ νερομούλου.

REIMPORTATION, θ. τὸ οὐς. τοῦ-

REIMPORTER, ῥ. εἰσάγω πάλιν τὰ ἐμπορικῶς ἐξαχθέντα.

REIMPOSER, ῥ. ἐπιβάλλω νέον φόρον (πρὸς ἀνσπλήρωσιν τοῦ ὅ-λου). *S.* (τυπogr.) ἐπιθέτω ἐν νέῳ εἰς τὸ αὐμαπαν.

REIMPOSITION, θ. τὸ οὐς. τοῦ

REIMPOSER.

REIMPRESSION, θ. τὸ οὐς. τοῦ-

REIMPRIMER, ῥ. ἔανατυπῶν.

REIN, νεφρός. (πλθ.) τὰ νεφρὰ, ἡ ὄσφρος.

REINCORPORER, ῥ. συσσωματῶ ἐν νέῳ, ἐγκατατάττω πάλιν εἰς τὸ σῶμα.

REINE, θ. βασίλισσα.

REINE-CLAUDE, εἶδος δαμασκηνίου.

REINETTE, θ. εἶδος μήλου.

REINFECTER, ῥ. μόλυνω πάλιν.

REINSTALLATION, θ. τὸ οὐς. τοῦ-

REINSTALLER, ῥ. ἐγκαθιδρύω πάλιν.

REINTÉ, *R.* ὁ ἔχων πλατεῖα τὰ νεφρὰ (πλατεῖαν τὴν ὄσφιν).

REINTÉGRAND, θ. ἡ ἐκ νέου ἐγκατάστασις εἰς τὴν κατοχὴν (τὴν ἐπινομήν).

REINTÉGRATION, τὸ οὐς. τοῦ-

REINTÉGRER, ῥ. ἐγκαθιστῶ πάλιν εἰς τὴν πρώτῃν τοῦ θέσιν τινὰ ἢ τι.

REITÉPATIV, *R.* ἐπαναληπτικός.

REITÉPATIV, θ. ἐπαναλήψις.

REITÉPATIVEMENT, ἐπίρ. ἐπαναληπτικῶς.

REITÉPHER (τὸ *R.* τῆς παραλήψ. τρέπεται πρὸς τῶν ἀφώνων εἰς *R.*), ῥ. ἐπαναλαμβάνω.

REITE, ἰατρ. Γερμανός (τὸ πάλαι). *||* vieux—, ἀνθρώπος πολὺς (κοσμογονίας).

REJAILLIR, ῥ. (ἐπὶ ὑγρῶν) πινύζομαι, ἀναπιδύω. *S.* (μτνμ.) πίνω που κατ' ἀντίκρουσιν. (μτφορ.) ἀντανακλῶμαι, (ἐπὶ καλῶν) προστρέβομαι.

REJAILLISSEMENT, ἀναπιδύσις (μτφορ.), ἀντανάκλασις κτλ.

REJECTION, θ. ἀπορρίψις.

REJET, ἀπορρίψις. 2) (γεωγρ.) νέος (ἐφετεινός) βλαστός. 3) ἐσμός νέων μελισσῶν. 4) *R.*

REJET, τὸ οὐς. τοῦ

REJETTER (διπλασ. τὸ *T* πρὸς τῶν ἀφώνων), ῥ. ἔαναρρίπτω. *S.* (μτνμ.) πετῶ βλαστάρια. *S.* (ἐπὶ θαλάσσ.) ἐκθράσσω, (κοινα) ἔρῳ.

S. (μτφορ.) ῥίπτω τὸ ἔγκλημα εἰς τινα, προσάπτω. *S.* ἀπὸ

REMBARQUEE, ρ. ἐξανεμβαρχήρια.
REMBARRER, ρ. ἀντικρούω τινά (φλουαρύντα).
REMBELAI, χῶμα κουβαλητὸν διὰ γέμισμα λάκκου κτλ. 2) = τῷ-
REMBELAVAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-
REMBLAYER, ρ. κουβαλῶ χῶμα κτλ. ἢ γέμισω λάκκον.
REMBOITEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-
REMBOITER, ρ. ἔξαναβάλλω εἰς τὸν τόπον τῆς τοῦ ἐξαρθρωμένου μέλους.
REMBOURNAGE καὶ
REMBOURNEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-
REMBOURNER, ρ. γεμίζω μὲ μολ-
 λή ἢ τρίχα. || (μυτμ.) il s'est bien rembourré, il a bien rembourré son pourpoint, καλὰ τὴν πάτωσεν, (ἐχόρτασε).
REMBOURNOIR, ἐργαλεῖον πρὸς γέ-
 μισμα σακκίων κλπ., *στιβακτή-
 ριον.
REMBOURNUR, θ. μαλλί ἢ τρίχας (γνάφαλα) διὰ γέμισμα στρωμά-
 των κλπ.
REMBOURSABLE, ἐπίθ. πληρωτέος,
 ἀποδόσιμος.
REMBOURSEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-
REMBOURSER, ρ. πληρώνω (ἀπο-
 δίδω) τὰ προκαταβληθέντα.
REMBROUILLER, ρ. ἔξαναπερνῶ εἰς
 τὸ σουβλί.
REMBRUNIR, ρ. κάμνω σκοτεινό-
 τερον τὸ χῶμα. S. (μυφορ.) προ-
 ξενῶ κατηήριαν. || (μσ.) στυ-
 γνάζω, κατοσυριάζω.
REMBRUNISSEMENT, ἀμαύρωσις
 χρώματος.
REMEDE, ἱατρικόν, (ιδίως) κλύ-
 σμα.
REMEDIALBLE, ἐπίθ. ἐπιδεκτικὸς थे-
 ραπειᾶς (διορθώσεως), ἰάσιμος.
REMEDIER, ρ. ἐπιφέρειν θεραπείαν.
REMEDITER, ρ. μελετῶ ἐπανειλημ-
 μένως, ἔξαναμελετῶ.
REMEIER, ρ. ἀνακατῶν ἐκ νέου.
REMÉMORANCE καὶ **REMÉMORA-
 TION**, θ. (παλ.), μνήμη, ἐνθύμη-
 σις.
REMÉMORER, ρ. (παλ.), ἐνθυμι-
 ζῶ, (καὶ μσ.) ἐνθυμοῦμαι.
REMÉNÉ, θ. (οἰκοδ.) εἶδος μικροῦ
 θόλου ὑπὲρ τὸ κούφωμα θύρας
 ἢ θυρίδος.
REMENER (τὸ εἰς τὴς παραλλήλ. τρί-
 πεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ε),
 ρ. φέρω (κουβαλῶ) πάλιν ὑπίσω.

REMERCIER, ρ. εὐχαριστῶ. S. ἀ-
 ποπέμνω (τῆς ὑπηρεσίας).
REMERCIEMENT ὃ **REMERCIMENT**,
 εὐχαρίστησις, εὐχαριστία.
REMÉNÉ, (δικνμ.), δικαίωμα ἐξω-
 νήσεως (ἐξαγορᾶς κτήματος πω-
 ληθέντος).
REMESURAGE, ἔξαναμέτρημα.
REMESURER, ρ. ἔξαναμετρῶ.
REMETTAGE, (ὕφαντ.), τὸ πέρα-
 σμα τῶν νημάτων τοῦ στημο-
 νίου εἰς τὸ μιτάρι.
REMETTRE, ρ. βάλλω τι πάλιν
 εἰς τὸν τόπον του, ἔξαναβάλλω.
 S. ἐγγεμίζω, ἀναθέτω. S. ἀ-
 πατῶ μὲ τὸ σήμερον καὶ αὔ-
 ριον ἀναβάλλω. S. χαρίζω μέ-
 ρος χρέους, συγχωρῶ. S. (τεχν.)
 περνῶ ταῖς κλωσταῖς τοῦ στη-
 μονος εἰς τὸ μιτάρι. || (μσ.)
 ἔξανακάνθηναι, ἐξαναρχίζω. S.
 ἐνθυμοῦμαι. S. ἀναλαμβάνω (ἀ-
 πὸ ἀσθένειας) ἢ δυστυχίαν, συν-
 ἔρχομαι. S. ἀφιερῶμαι εἰς.
REMEUBLE, ρ. στρώνω (στολίζω)
 πάλιν μὲ νέα ἐπιπλα τὴν οἰκίαν.
REMISSEMENT, θ. ἀνάμνησις.
REMIS, ε, μυτχ. πθ. τοῦ **REMET-
 TRE**.
REMISE, θ. παράδοσις, ἐγγεμρι-
 σις. S. ἀναβολή. S. χάρισμα
 μέρους τοῦ χρέους, συγκατάδο-
 σις, ἄφεσις. 2) ἀμαξοστάσιον.
 || **voiture (cabriolet) de—**, ὁ-
 χημα ἐνοικιαζόμενον μὲ τὴν ἡ-
 μέραν ἢ μὲ τὸν μῆνα, || **il est
 sous la—**, ἀργεῖ (ἀπράκτει) διὰ
 γῆρας ἢ νόσον, ἢ ἐπαύθη τῆς
 θέσεώς του.
REMISER, ρ. βάλλω εἰς τὸ ἀμα-
 ξοστάσιον.
REMISSIBLE, ἐπίθ. συγγνωστός,
 ἀφέσιμος.
REMISSION, θ. συγχώρησις, ἄφε-
 σις, συγκατάδοσις, ὑφεσις.
REMITTENT, ε, (ιατρ.), ὁ ὑφιέ-
 μενος (ἐνδίδων, ἐλαττούμενος).
REMAILLAGE καὶ
REMAILLER, τὸ οὖσ. τοῦ-
REMAILLER, ρ. (ὀρθότ. τοῦ) **RE-
 MAILLER**.
REMNER (τὸ εἰς τῆς παραλλήλ.
 ἐρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ε),
 ρ. φέρω πάλιν ὑπίσω.
REMOLADE, εἶδος ὀρειμαῖας σάλ-
 τας.
REMONDAGE, τὸ οὖσ. τοῦ

REMONDER, ρ. (τεχν.), καθαρῶς
 τοῖς κλωσταῖς τοῦ στημονίου.
REMONTAGE, διόρθωμα (ἀλλαγὴ
 τοῦ κάτω μέρους) τῶν ὑποδημά-
 των.
REMONTE, θ. ἔπποι πρὸς συν-
 πλήρισιν τοῦ ἵππικου.
REMONTER, ρ. ἀναβαίνει πάλιν
 ἔξαναβαίνει. S. ἀνατρέγω (εἰς
 τὴν πηγὴν, εἰς τὴν ἀρχήν), ἀ-
 ναπλέω. 2) ἐφοδιάζω μὲ νέα ἐπ-
 ἵπους (τὸ ἵππικόν) μὲ νέα ἐπ-
 γαλῆτα (τὸν γεωργόν) μὲ νέα ἐπ-
 πιπλα (τὴν οἰκίαν) κτλ., κατερ-
 τίζω (διακοσμῶ) ἐκ νέου. ||—
les bottes, ἀλλάζω τὰ χυτρία
 τῶν ὑποδημάτων.
REMONTOR, εἶδος ἐλατηρίου τῶν
 ὀρολογίων, *καρδοστήριον.
REMONTANCE, θ. ἐπίπληξις, κα-
 θέσια.
REMONTRER, ρ. ἔξαναδείκνυμι (καὶ
 μσ.) ἔξαναφαίνομαι. 2) ὑποτιμῶ.
REMORA, ἐχενήτις, (ιχθ.).
REMONDRE, ρ. ἔξαναδοκίμαζω. S.
 (μυφορ) ἐφορμῶ ἐκ νέου, ἔξανα-
 δοκιμάζω.
REMONDS, τόψις (ἐλεγχας) τοῦ
 συνειδότος.
REMONTE, θ. ἐχενήτις, (ιχθ.).
REMONQUEUR, ρυμουλκιστής,
REMONQUE, θ. ρυμουλκία, (ὡς
 οὖσ. τοῦ-
REMONQUEUR, ρ. (ναυτ.) ρυμουλκῶ.
REMONQUEUR, πλοῖον ἢ ὄχημα
 ρυμουλκοῦν ἄλλα πλοῖα ἢ ὄχη-
 ματα.
REMOUCHER, ρ. ἐξεπιλίζω ἢ (μσ.)
 ἀπομύττωμαι πάλιν.
REMOUDRE, ρ. (ἐ)ξαναλῖθω.
REMOUDRE, ρ. ἔξανατροχίζω.
REMOUILLE, ρ. ἔξαναμωσαῖω.
REMOUILLE, θ. ἔξαναμωσάω-
 μα (κυρ. τοῦ προχυμίου).
REMOULADE, θ. = **REMOULADE**.
REMOULIER, ὁ ἀκονίζων ψαλῶ-
 δια κτλ.
REMOULU, ε, μυτχ. πθ. τοῦ **RE-
 MOUDRE**.
REMOURS, δίνη βρόχματος.
REMPAILLER, ρ. ἔξαναγεμίζω μὲ
 ἄχυρα.
REMPAILLEUR, κερε, ὁ ἔξαναγε-
 μίζων (καθέδρας κτλ.) μὲ ἄχυ-
 ρον.
REMPAQUEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-
REMPAQUER, ρ. πατώνω (στιβά-

(ω) εἰς τὸ βαρέλι τὰς ἀρίγας.
REMBAQUEUR (διπλ.) τὸ πρὸ
 τῶν ἀφώνων), ῥ. ἐξαναβάλλω εἰς
 τὸν φάκελον.
REMPAHER (se—), ῥ. ὀχυρόνομαι
 ἐλλῶν ἐμπρὸς μου τι ὡς—
REMPART, προτείχισμα. S. (μτ-
 νμ.) προπύργιον.
REMPLEANT, ὁ ἀναπληρῶν (ἐν-
 τικαθιστάμενος εἰς) τὸν τόπον
 ἄλλου.
REMPLEMENT, τὸ οὗς. τοῦ—
REMPLEUR (τὸ α τρέπεται πρὸ
 τῶν ἀφώνων εἰς ε), ῥ. ἀναπλη-
 ρῶ τὸν τόπον ἄλλου, ἀντικαθι-
 στῶ. 2) μεταχειρίζομαι ἐπω-
 φελῶς τὸ ἀντίτιμον τοῦ πωλη-
 θέντος κτήματος.
REMPLEGE, ἴδε **REMPLEISSAGE**.
REMPLE, κάστισμα (μπάστα) εἰς
 φόρεμα.
REMPLEUR, ῥ. κάμνω μπάστα εἰς
 τὴν φόρεμα, καστίζω.
REMPLEUR, ῥ. (ἐξα)γεμίζω. ἀπο-
 γεμίζω. S. (μτνμ.) χορταίνω.
 S. (μτφορ.) ἐκπληρῶ. S. ἀνα-
 πληρῶ. S. (ἀπλ.) πληρῶν. ἀ-
 ποζημιώνω.
REMPLEISSAGE, ἀπογέμισμα. S.
 (ἀπλ.) οὐρούτισμα. S. (μτφορ.)
 παραπλήρωμα, παραγέμισμα.
REMPLEISSEUR, ὁ οὐρούτιστρια
 (ἀντέλλων).
REMPLOI, (Nμ.), χρήσις ἐπωφε-
 λῆς τοῦ ἀντιτίμου τοῦ ἐκποι-
 θέντος κτήματος.
REMPLOYER, ῥ. ἐξαμεταχειρί-
 ζομαι.
REMPLOUER, ῥ. ἐξαναβάλλω (καὶ
 μσ.) ἐξαδράζω περὶ, ἀναπε-
 ρῶμαι (κυρ. καὶ μτνμ.), ἀνα-
 μεράννω.
REMPLOCHER, ῥ. ἐξαναβάλλω εἰς
 τὴν τσίπην μου.
REMPLOISSONNEMENT, τὸ οὗς. τοῦ—
REMPLOISSONNEUR, ῥ. ἐξαγεμίζω
 τὴν λήμνην με ὀψία.
REMPLOTER, ῥ. φέρνω (παίρνω)
 ὅλιν ὀπίσω. σηκώνω ἀπὸ που-
 λῶν. S. (μτφορ.) κερδίζω (N-
 μν), λαμβάνω τὸ βραδεῖον.
REMPOTAGE, τὸ οὗς. τοῦ—
REMPOTER, ῥ. βιάλλω (τὸ φυτὸν)
 εἰς ἄλλον γλάστραν.
REMPRISONNEMENT, ἐξαφυλά-
 κμα.

REMPRISONNER, ῥ. ἐξαφυλά-
 κνῶ.
REMPRUNTER, ῥ. ἐξαναδανείζομαι.
REMUABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς κι-
 νήσεως (ταραχῆς κτλ.).
REMUAGE, ἀνακίτωμα (οἶτθ.) με-
 ταγίσιμος (οἶντος).
REMUANT, π. σερπετόδες, ἀνήσυ-
 χος.
REMUE-MÉNAGE, μετατοπισμὸς
 τῶν σκευῶν οἰκίας. S. (συνδχ.)
 καὶ μτφορ.) ταραχῇ, ἀνησυχίᾳ.
REMUEMENT, μετακίνησις. μετα-
 τόπισις. κουδάλημα. S. (μτφορ.)
 ταραχά.
REMUE-CU (ῥ)
REMUE-QUEUE, συσπράδα, (πεν.).
REMUER, ῥ. κινῶ, κουνῶ. μετα-
 κινῶ (καὶ μσ.) -οῦμαι, σκευῶ.
 S. (μτφορ.) διεγείρω ταραχάς,
 ἀνακίτων. ||. — de la terre,
 κουδάλω χῶμα. ||. — un en-
 fant, πασπεύω τὸ παιδί.
REMUERSE, ὁ ἡ παστρεύουσα (ἀλ-
 λῆζουσα) τὸ βρέφος
REMUEMENT, ἴδε **REMUEMENT**.
REMUNERATEUR, thice, ἀναπο-
 δότης.
REMUNERATION, ὁ ἀμοιβή, ἀν-
 ταπόδοσις.
REMUNERATOIRE, ἐπιθ. ὁ πρὸς
 ἄνταμοιβήν.
REMUNERER (τὸ ε τῆς παραλήγ.)
 τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ε),
 ῥ. (ἀντ)ἀμείβω.
REMUSEUR (τὸ ε τῆς παραλήγ.)
 τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ε),
 ῥ. ἐξακαπιστρόνω.
RENALCER, ῥ. μουσοονίζω. S.
 (συνδχ.) δυσκολεύομαι, δυσχε-
 ραίνω.
RENAISSANCE, ὁ ἀναγέννησις.
RENAISSANT, π. ὁ ἀναγεννώμε-
 νος (ἀναγενομένης).
RENAITRE, ῥ. (ἐξ)αναγεννώμαι.
 S. (μτνμ.) ἐξαφυτρώνω. S. ἀ-
 ναβαίνωμαι. S. ἐπανέρχομαι.
RENAL, π. (ἀνατομ.), ὁ τῶν νε-
 φρῶν.
RENARD καὶ (τὸ θηλ.) **RENARDE**,
 ἀλώπηξ (ζ.).
RENARDER, κουτόβι ἀλώπηκος,
 ἀλωπεκίδιον.
RENARDER, ῥ. πανουργεῖσθαι ὡς
 ἡ ἀλώπηξ. 2) (χυδ.) ἐξερῶ
 (μετὰ πλοῦτος(αν)).

RENARDIER, επε, ἀλωπεκώδης
 τὸν τρόπον, πανούργος.
RENARDIER, ὁ συλλαμβάνων τὰς
 ἀλώπεκας (ὕποστατικόν), ἀλω-
 πεκοθήρας.
RENARDIERE, ὁ. τρῶπα (φωλῆς)
 ἀλώπεκος.
RENAISSAGE, τὸ οὗς. τοῦ—
RENAISSEUR, ῥ. ἐξαναβάλλω εἰς
 τὸ κιβώτιον (εἰς τὴν κάσσαν).
RENCHERIR, ῥ. ἀριβαίνω. ||.
 faire le rencheri (la renche-
 rie), κάμνω (τα)κκίσματα, κα-
 μαρώνω.
RENCHERISSEMENT, ἀντίβασμα
 τῆς τιμῆς, ἀριβευμα.
RENCOGNER, ῥ. στρυμῶνα τινα
 εἰς μίαν κώχην.
RENCOTRE, ὁ συνάντησις. προῦ-
 πάντησις. συγκυρία, σύμπτω-
 σις, περίστασις. (γρμτ.) σύγ-
 κρουσις (φωνηέντων). S. συμ-
 πλοκή τυχαία.
RENCOTREUR, ῥ. συναντῶ, (συν)ἀ-
 παντῶ. S. (μτνμ.) ἀποκρίνομαι
 εὐστόχως.
RENCORER, ῥ. ἀλλάσσω τὸ ἐπα-
 νακόρμι φορέματος.
RENDAGE, τὸ καθημερινὸν ποσὶν
 ἀποδοσσοκαμίνου.
RENDEMENT, τὸ ποσὸν ὅ, πω παρ-
 άγει ἡ ἀλαγάρσις ἐξ ἡχαρις.
RENDETER (se—), ῥ. ἐξααχρεά-
 νομαι.
RENDEZ-VOUS, μέρος ἢ ὑπόσχε-
 σις πρὸς ἀντάμωσιν, τόπος συ-
 ναθροίστως.
RENDORMIR, ῥ. ἐξαακοιμίζω, (ῥ
 μσ.) ἐξαακοιμοῦμαι.
RENDOSSEUR, ῥ. ἐξααφορῶ.
RENDOUTER, ῥ. καστίζω (φόρε-
 μα).
RENDRE (ronds; rendis; ren-
 drai; rendis; rendu), ῥ. ἀπο-
 δίδω, παραδίδω (καὶ μσ.) -ομαι.
 ἀποκρίνω. S. (ἀπλ.) δίδω. S.
 καθιστῶ, κάμνω. (καὶ μσ.) γί-
 νομαι, καθίσταμαι. S. ἀποφίρω
 (καρπὸν, πρόσον). ἀναδίδω
 (ὁσμὴν), ἐκβάλλω (ζωμὸν κτλ.).
 ἐξερῶ. S. παριστάνω. S. φέ-
 ρω. (μσ.) ὑπάγω. S. ἐνδίδω, ἀ-
 ποκρίνω.
RENDREUR, ῥ. σκληρύνω ἐτι μᾶλ-
 λον.
RENE, ὁ. τὸ λωρὶ (αἰ ἡνιαι) τοῦ
 χαλίνου.

RENÉGAT, *ε*, ἀρνησίθρησκος, ἀρνησιχρίστος.

RÉNÉTTE, *θ*, κοτίς (δυνατιστήρ) διὰ τοὺς ἔππους.

RÉNÉTTE, *ρ*, δυνατίζω τὸν ἔππον διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ κοτίδος.

RENFAITAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-

RENFAITER, *ρ*, ἐπισκευάζω τὴν στέγην.

RENFERMER, *ρ*, ἐγκλείω (φυλακίζω) πάλιν. *§*. (μτμ.) περιέχω (ἐντὸς ἑμαυτοῦ). *§*. περιορίζω.

RENFLÈTE, *ρ*, ἐξογκώσας (κυρ. στήλης), φούσκωμα.

RENFLER, *ρ*, φουσκώνω, ἐξογκοῦμαι.

RENFORCEMENT, τὸ φαινόμενον βάθος (ὁ μυγὼς) τοῦ θεάτρου.

RENFORCEE (τὸ *ε* τρέπεται πρὸ τοῦ *α* καὶ *ο* εἰς *φ*), *ρ*, χῶν βαθυτέρα.

RENFORCEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

RENFORCER (τὸ *ε* τρέπεται πρὸ τοῦ *α* καὶ *ο* εἰς *φ*), *ρ*, δυναμώνω, αὐξάνω.

RENFORMER, *ρ*, ἐπισκευάζω (δυναμώνω) παλαιὸν τοῖχον.

RENFORMIS, (οἰκὸς), ἐπισκευὴ παλαιῦ τοίχου.

RENFORT, ἐδυνάμωσις. ἐπιβολή-θαι (στρατοῦ).

RENFROGNER, *ρ*, συνοφρυοῦμαι, κατσοφρίζω.

RENGAGEMENT, ἡ ἐκ νέου ὑποχρέωσις.

RENGAGER, *ρ*, βάλλω πάλιν ἐνέχυρον (κτλ.), ὑποχερῶν (ξ. μσ.) -οῦμαι ἐκ νέου.

RENGAÏNER, *ρ*, βάλλω πάλιν εἰς τὸ θηκάρι.

RENGORGEMENT, καμάρωμα, φούσκωμα.

RENGORGER (ε*κ*-), *ρ*, κορδώνομαι, φουσκώνω, καμαρώνω.

RENGRAISSER, *ρ*, ξαναπαχαίνω.

RENGREEMENT, (παλ.), αὐξήσις.

RENGRÈNER, *ρ*, (παλ.), αὐξάνω.

RENGRÈNER (τὸ *ε* τρέπεται πρὸ τοῦ *α* καὶ *ο* εἰς *φ*), *ρ*, ξαναβάλλω πάλιν εἰς τὸν τυπωτῆρα τὸ μὴ καλῶς ἐκτυπωθὲν τὴν πρώτην φορὰν νόμισμα.

RENIABLE, ἐπιθ. τὸν ὑποῖον δύναιται τις νὰ ἀρνηθῇ.

RENIENT, ἀρνησις.

RENIEU, *ρ*, (ἀπ)έρουμαι.

RENIFLEMENT, μουσούνισμα.

RENIFLER, *ρ*, μουσούνίζω.

RENIFLEUR, ὁ συνεθίζων νὰ μουσούνιζῃ.

RENIFORME, ἐπιθ. ὁ ἔχων σχῆμα νεφροῦ, νεφροειδής.

RENIMENT, ἴδε **RENIEMENT**.

RENISSEUR, ὁ πατὼν (δουλεύων) με τοὺς πόδας) τὴν ἐρέαν.

RENITENCE, *θ*, ἀντίστασις, ἀντιτυπία.

RENITENT, *ε*, ἀντιτείνων, ἀντιπύπτον.

RENNE, τάρανδος, ἱππέλαφος, (ξ.).

RENOM ἢ **RENOMMÉE**, *θ*, φήμη, ὄνομα, ὑπόληψις.

RENOMMER, *ρ*, ἐκλέγω (διορίζω) ἐκ νέου. 2) διαφημίζω. || (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) ὀνομαστὸς, περίφημος.

RENONCEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

RENONCER (τὸ *ε* τρέπεται πρὸ τοῦ *α* καὶ *ο* εἰς *φ*), *ρ*, παραιτῶ. ἀποτάσσομαι (τῷ κόσμῳ κτλ.).

RENONCIATION, *θ*, παραίτησις.

RENONCULACÉ, *ε*, (βεν.), ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ-

RENONCULE, *θ*, βατράχιον, (φυτ.).

RENONCULE, *ε*, = **RENONCULACÉ**.

RENONCULIER, εἶδος δένδρου, μαυροκερασία ἢ διανθής.

RENOPER, *ρ*, καθαρίζω τὴν ἐρέαν.

RENODÉE, *θ*, πολυγόνωτον (φυτ.).

RENOUEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

RENOUER, *ρ*, ξαναδένω. *§*. (μτφορ.) ἀνανεώνω. (ἰδίως) διαλλάττομαι.

RENOUEUR, *ε*, (χυδ.), ὁ ἐμβάλλων τὰ ἐξαρθρωμένα κόκκαλα.

RENOUËMENT, ἴδε **RENOUEMENT**.

RENOUEAU, (παλ.), τὸ ἔαρ.

RENOUEVEL (διπλασ. τὸ *ε* πρὸ τῶν ἀφώνων), *ρ*, ἀνανεώνω.

RENOUVELLEMENT καὶ

RENOVATION, *θ*, ἀνανέωσις.

RENSEIGNEMENT, πληροφορία.

RENSEIGNER, *ρ*, διδάσκω ἐκ νέου, ξαναμαθαίνω.

RENTE, *θ*, εισόδημα ἐτήσιον.

RENTIER, *ρ*, προικίζω με εισόδημα.

RENTIER, *κ*, ὁ ἔχων (ζῶν ἀπὸ) εισοδήματα.

RENTILAGE, τὸ οὖσ. τοῦ-

RENTILIER, *ρ*, βάλλω (ἐνδύω με) νέον ὑφανμα, ἀσπαρώνω ἐκ νέου.

RENTONNEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ

RENTONNER, *ρ*, ξαναβάλλω εἰς τὸ βαρεῖλλι.

RENTREAGE, τὸ οὖσ. τοῦ **RENTRE**

RENTRE, *θ*, οὐρουρίζω.

RENTREMENT, *θ*, οὐροῦσις.

RENTREANT, ἐπιθ. (γωνία) εἰσέχουσα. 2) (εἰς τὰ χαρτοπ.) ὁ ἀναπληρῶν τὸν παύοντα.

RENTREAVAGE, τὸ οὖσ. τοῦ

RENTREAYER, *ρ*, ξαναῤῥάπτω (κυρ. τὰ βουβαλοτόμαρα).

RENTREVEUR, *ε*, οὐρουρίζω.

RENTREÉE, *θ*, ἡ ἐκ νέου εἰσοδος (ἐν-αρχίς). *§*. ἡ πρωτὴ ἐπιστροφή τοῦ ἀγριμίου εἰς τὴν φυλὴν αὐτοῦ.

§. εἰσπραξις (χρέους, εισοδήματος κτλ.).

RENTREER, *ρ*, ἐμβαίνει πάλιν, (ἐ)ξαναεμβαίνει. (μτμ.) ἐξαναπαρ-ίζω. *§*. (ἐπὶ νόσων) κτυπῶ μέ-σα. *§*. (μτθ.) ἐμβάζω.

RENTREUR, *θ*, τὸ ἀλλεπάλληλον χρωματισμὰ τοῦ ποικίλου χάρ-του.

REVERSE (α' LA—), ἐπιρ. ὀπίσθεν ἀνάσκελα.

REVERSEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

REVERSEUR, *ρ*, ῥίπτω (καὶ με-πίπτω) κάτω ἢ ἀνάσκελα, ἀνα-ποδογυρίζω, -οῦμαι. *§*. (μτφορ.) ἀνατρέπω.

REVERSEUR, ἀνατροπέας.

REVERSEUR, πῆλινον σκέυος ἐν-τὸς τοῦ ὁποῦ (ἐ)ψήγεται ἄλλο ὅμοιον.

RENI, τὸ ἐν εἶδει στοιχημάτων προστιθέμενον εἰς τινὰ χαρτο-παίγνια ἐκτὸς τῆς ἐνθήμε-ρῆς.

RENIER, *ρ*, προσθίτω εἰς τὴν ἐν-θήμερὴν τοῦ χαρτοπαίγνιου. *§*. (μτφορ.) ὑπερκατέχω.

RENOI, στάσιμον ὀπίσω. *§*. παραπομπή κτλ.

RENOUER, *ρ*, στέλλω πάλιν ὀπί-σω ἢ ξαναστέλλω. ἀποπέμπω. *§*. παραπέμπω. *§*. ἀνταναλίσ-σω.

REORDINATION, *θ*, τὸ οὖσ. τοῦ-

REORDONNER, *ρ*, χειροτονῶ ἐκ νέου.

REORGANISATION, *θ*, τὸ οὖσ. τοῦ-

REORGANISER, *ρ*, ὀργανίζω ἐκ νέου.

REOUVERTURE, *θ*, ἀνοίγμα πάλιν (θεάτρου, ἐργαστηρίου κτλ.).

REPAIR, φωλεὰ θηρίων (κακούρ-γων).

REPAÏRE, *ρ*, ταγίζω, τρέφω (καὶ μτ.) -οῦμαι. || (ἀμθ.) τρώω.

REPARER, *ρ*, (τεχν.), ἐκπλύνω τὰ λευκαίνόμενα παντὰ εἰς καθαρόν ὕδωρ.

REPANDRE, ρ. χύνω. *S.* (μτμ.) σκορπίζω, διανέμω, διαδίδω (μσ.)-ομαι.
 REPARABLE, ἐπιθ. ἐπιδεχόμενος διόρθωσιν, ἐπανορθώσιμος.
 REPARAGE, τὸ οὖς. τοῦ REPARER.
 REPARAIRE, ρ. ἔαναπαύομαι.
 REPARATEUR, ἐπανορθωτής, ἐπανορθωτικός.
 REPARATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ REPARER, ἐπισκευή, ἐπιδιόρθωσις, ἐπανορθωσις. ἱκανοποίησις.
 REPARATOIRE, ἐπιθ. ἐπανορθωτικός.
 REPARER, ρ. (ἐπι)διορθόω, ἐπισκευάζω. *S.* ἐπανορθόω, ἱκανοποιῶ. *S.* ἀναπληρόω.
 REPARER, ρ. ἔνασμιλῶ.
 REPARTAGE, ἔνασμοιρασμός.
 REPARTAGE, ρ. ἔνασμοιράζω.
 REPARTIE, θ. ἀπόκρισις ἐξ ἐτοίμου.
 REPARTIR, ρ. ἀναχωρῶ πάλιν.
 2) ἀποκρίνομαι ἐξ ἐτοίμου.
 REPARTIR (répartir; répartissais; répartirai; répartis), ρ. μοιράζω.
 REPARTITEUR, διανομέας καί-
 REPARTITION, θ. διανομή (φάρων, στρατευμάτων κτλ.).
 REPAS, φαγεῖ (εἰς ὥραν προσδιωρισμένην).
 REPASSAGE, σιδέρωμα. *S.* ἀκόνισμα.
 REPASSER, ρ. ἔναπερνῶ. 2) ἀκονίζω. 3) σιδερόω.
 REPASSEESSE καὶ REPASSETTE, θ. εἶδος λανθρας διὰ τὴν ἐρείαν.
 REPASSEUR, ἀκονιστής λεπίδων.
 REPASSEUSE, θ. σιδερώτρια.
 REPATRIER, ἐπαναφέρω (καὶ οὐδ. ἐπανέρχομαι) εἰς τὴν πατρίδα.
 REPAVER, ρ. ἔναστρόνω με πλάκας κτλ.
 REPECHER, ρ. ἐκβάλλω τι τὸ ὁποῖον ἔπεσεν εἰς τὸ νερόν.
 REPEICHER, ρ. ἔνακτενίζω.
 REPEINDRE, ρ. ἔναβάφω. ἔνα-
 ζωγραφίζω.
 REPERCHER, ρ. ἔνασκέπτομαι.
 REPERANCE, θ. μετάνοια.
 REPERANT, ρ. μετανόω.
 REPERANTIR (se—), ρ. (repens; repentais; repenti) μετανοῶ.
 REPERANTIR, μετάνοια, μεταμέλεια.
 REPERAGE, τὸ οὖς. τοῦ REPERER.
 REPERER (τὸ εὐρέπεται πρὸ τῶν

ἀφώνων εἰς φ), ρ. ἔνατρυπῶ.
 REPERCUSSION, ἱνε, (λατρικόν) τρέπον ἔσω τὰς κακοχυμίας.
 REPERCUSSION, τὸ οὖς. τοῦ REPERCUTER, ρ. ἀντανάκω. 2) (λατρ.) τρέπω ἔσω τοὺς χυμούς.
 REPERDRE, ρ. ἔναχαίνω.
 REPERKE, σημάδι εὐκολόνον τὴν συναρμογὴν τῶν διαφόρων μερῶν τεχνουργήματος.
 REPERNER (τὸ εὐρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ε), ρ. σημάδεύω τὰ διέφορα μέρη τῶν κατὰ συναρμογὴν κτιρίων ἢ τεχνουργημάτων.
 REPERPETUER, ρ. διαίωνα διὰ παραγωγῆς.
 REPERTOIRE, πίναξ, συλλογή, ἐδρετήριον (κλητῆρος κτλ.).
 REPERSE (τὸ εὐρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ε), ρ. ἔναζυγίζω.
 REPERTER (τὸ εὐρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ε), ρ. ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶπα ἢ εἶπεν ἄλλος. *S.* προγυμνάζω μαθητάς. *S.* ἀποστηθίζω. *S.* (δικνμ.) ζῆτῶ ὁπίσω, ἀπαιτῶ. (μτμ.) ἀντανάκω. (ἐπι ὥρολογ.) σημαίνει (ὁσάκις κινηθῶ πρὸς τοῦτο) τὰς ὥρας κτλ. || (μσ.) ταυτολογῶ.
 REPERTITEUR, προγυμναστής (μαθητῶν).
 REPERTITION, θ. ἐπανάληψις, παλλογία. *S.* προγύμνασις (μσικῶν ἢ ὑποκριτῶν).
 REPERTIR, ρ. ἔναζυγίζω.
 REPERPLENIR, τὸ οὖς. τοῦ REPERPLEUR, ρ. πληθύνω πάλιν τόπον ἀπὸ κατοίκου ἢ ἀπὸ ζῶα (δένδρα κτλ.).
 REPER (FAIRE—), μετρῶ 90 (εἰς τὸ πλῆθος τοῦ πικέτου).
 REPERQUAGE καὶ
 REPERQUEMENT, τὸ οὖς. τοῦ REPERQUEUR, ρ. ἔνατρυπῶ με τὴν βελόνην. *S.* μεταφρεῖται. *S.* ἐπισκευάζω λιθοστρωτόν.
 REPERIT, ἀναβολή.
 REPLACER (τὸ εὐρέπεται πρὸ τοῦ A καὶ οἰς φ), ρ. ἔναβάλλω τι εἰς τὸν τόπον του, τοποθετῶ πάλιν.
 REPLANIR, ρ. ἔναβροκανίζω.
 REPLANISSEMENT, τὸ οὖς. τοῦ REPLANIR.
 REPLANTATION, τὸ οὖς. τοῦ

REPLANTER, ρ. ἔναφυτεύω.
 REPLANTAGE, τὸ οὖς. τοῦ REPLANTER, ρ. ἀλίσσω πάλιν με ἀβέστην. *S.* (μτμ.) προσπαθῶ νὰ ἀνεπάρω (νὰ ἔμβαιώσω) τὸ λάθος μου.
 REPLETTEUR, EUSE, ὁ ἐπαλείφω με ἀσπίδα. *S.* (μτμ.) ὁ προσπαθῶ νὰ ἐμβαιώσω τὸ γυνόμενον λάθος.
 REPLETTEUR, EUSE, παγὺς, πολυσαρκος.
 REPLETTEUR, EUSE, (χρηματ.) ὁ χρησιμεύων πρὸς γίμνασμα, ἱμνηστικός.
 REPLETION, θ. περίσσεια χυμῶν (πάχους), πληθώρα, πλησμονή, πολυσαρκία.
 REPLEURIR, ρ. ἔνακλαίω.
 REPLEURIR, ρ. ἔναδέρχει.
 REPLEURIR, ὁδός, σφύρα. *S.* καμπή (ὄρεως), σπείρα. *S.* (μτμ.) τὰ βάθη τῆς καρδίας.
 REPLEURIR, ρ. ἔναδιπλύνω. *S.* (μσ.) κουλουριάζωμαι ἅν τὸ φεῖδι. *S.* (ἐπὶ κρατ.) ὑποχωρῶ ἐν τάξει.
 REPLEURIR, θ. ἀπάντησις (ἐγγραφὸς διαδίκου).
 REPLEURIR, ρ. ἀπαντῶ (εἰς δικόγραφον), ἀποκρίνομαι.
 REPLEURIR, ρ. ἔναδουτῶ. *S.* (μτμ.) βοθίζω πάλιν.
 REPLEURIR, ρ. ἔναβαλίζω, ἔναλουστράω.
 REPLEURIR, ρ. ἀναβροκῶ πάλιν.
 REPLEURIR, ἐγγυητής.
 REPLEURIR (réponds; répondais; répondrai; répondis; répondra; répondra), ρ. ἀποκρίνομαι. *S.* ἀποσίδωμι τὰ ἴσα, ἀντιχαιρεῖται κτλ. *S.* ἐγγυῶμαι. *S.* (μτμ.) φθάνω εἰς. *S.* ἀναλογῶ.
 REPLEURIR, ρ. ὁδοτοκῶ πάλιν, ἔναγαγενῶ (αὐγῆ).
 REPLEURIR, (ἐκκλησ.), ἀντίφωνον, τροπάριον.
 REPLEURIR, θ. ἀπόκρισις ἀπάντησις.
 REPLEURIR, θ. ἡ ἐκ δευτέρου ὁδοτοκία.
 REPLEURIR, μεταφρεῖται (ποσότητος).
 REPLEURIR, ρ. φέρω τι ὁπίσω (εἰς τὸν τόπον του). ἔναφέρω. *S.* μεταφέρω (καὶ μσ.)-ομαι.
 REPLEURIR, ἡσυγία, ἡρεμία, ἀνάπαυσις. *S.* τομὴ στίχου.
 REPLEURIR, θ. (κυνήγ.), τὸ μέρι-
 ὅπου ἀνακαλύπτεται τὸ θήραμα.

REPOSER, ρ. τοποθετῶ πάλιν, ἔαναβάλλω (κάτω). *S.* (συν/θ.) κρατῶ ἥτυχον, ἀναπαύω (καὶ μσ.) -ομαι, ἡσυχάζω. *S.* (μνμ.) ἀκουμπῶ ἐπάνω εἰς. *S.* (ἐπί/θρ.) κατασταλάζω, κατακλύθηναι. || à l'ôte reposee, ἡσυχως, ἀσφύτως.

REPOSOIR, εἶδος βωμοῦ διὰ τὰ ἔργα τῶν Λατίνων.

REPOUS, εἶδος χορηγίου ἀπὸ παλαιὰ ἀσθενοῦργήματα καὶ τούθουλα κοπανισμένα.

REPOUSSANT, ε, ὁ ἐμπνέων ἀποστροφῆν.

REPOUSSEMENT, κλώτσημα τοῦ τουφεκίου.

REPOUSSER, ρ. κουντῶ ὀπίσω, ἀμπώχνω. *S.* ἀποκραῶ. *S.* (μτφρ.) ἐμπνέω ἀποστροφῆν. 2) ἔξαναιτῶ βλαστάρια, ἔξαναιτῶ τρόνον.

REPOUSSOIR, καρφὶ μὲ τὸ ὅποιον ἐξγάλλων ἄλλα καρφία, ἐκκρούσσης ἢ προκρούσσης.

REPRÉHENSIBLE, ἐπίθ. μεμπτός, ἐπιλήψιμος.

REPRÉHENSION, θ. μομφή, ἐπιπλήξιν.

REPRENDRE, παίρνω πάλιν ἢ ὀπίσω, ἔαναπαίρνω. *S.* ἔαναπαίρνω. *S.* (ἐπ)αναλαμβάνω. *S.* (ἐ)ξανααρχίζω. *S.* ἔαναπαύω. *S.* ἐπισκευάζω. *S.* ἐπιπλήττω. μέμφομαι. καθάπτομαι.

REPRENDRE, EUSE, ὁ συνειθίζων νὰ ἐπιπλήττῃ, ἐπιτιμητής.

REPRÉSAILLE, θ. κακοποιήσεις πρὸς ἐκδίκησιν, ἀντεκδίκησις.

REPRÉSENTANT, ὁ ἐπέχων τόπον ἄλλου, ἀντιπρόσωπος.

REPRÉSENTATIF, IVE, ἀντιπροσωπικός.

REPRÉSENTATION, θ. ἐμφάνις, παρουσιάσις. *S.* παράστασις, ἐξελκύνσις. *S.* ἀντιπροσώπουσις. *S.* κενὴ λόρναξ (εἰς μνημόσυνον νεκροῦ). *S.* ἐξωτερικὸν μεγαλοπρεπές, θεωρία. *S.* ἐπιπλήξιν (παράτηρησις) εὐσχημος.

REPRÉSENTER, ρ. ἐμφανίζω (καὶ μσ.) -ομαι ἐκ νέου, παρουσιάζω (-ομαι) πάλιν. *S.* ἐνθυμίζω (καὶ μσ.) -θυμῶμαι ἢ φαντάζομαι. *S.* παριστάνω. ὑποκρίνομαι. *S.* εἰκονίζω. *S.* ἀντιπροσωπεύω. *S.* ἔχω θεωρίαν, φαντάζω. *S.*

κάμνω εὐσχημῶς τὴν παρατήρησιν.

IRREPRESSIBLE, ἐπίθ. τὸν ὅποιον δύναται ἢ πρέπει τις νὰ ἀναστείλῃ διὰ τῆς βίας.

IRPRESSIF, IVE, καθεκτικός, ἀνασταλτικός.

IRPRESSION, θ. ἀναστολή, ἐμπόδισμα.

IRPRETER, ρ. ἔξανανείλω.

IRPRIER, ρ. παρακαλῶ πάλιν.

IRPRIMABLE, ἐπίθ. τὸν ὅποιον πρέπει ἢ δύναται νὰ ἀναστείλῃ τις, κολάσιμος.

IRPRIMAND, θ. ἐπιπλήξιν.

IRPRIMANDER, ρ. ἐπιπλήττω.

IRPRIMANT, ε, ἀνασταλτικός.

IRPRIMER, ρ. ἀναεἶλω. κολάζω.

IRPRIS, ε, μτχ. πθ. τοῦ **IRPRENDRE**.

IRPRISE, θ. ἐπανόληψιν. *S.* ἀνάκτησις. *S.* ἐπισκευή. (ῥαπτ.) κατάπιασμα. *S.* (πλθ.) τὸ κατὰ νόμους προεξαίρεσιμον μέρος τῆς κληρονομίας.

IRPRISE, ρ. ἐκτιμῶ ἐκ δευτέρου. *S.* ἔξαναιτῶ ταμπάκον (ὡς ἔρβινον). *S.* διορθῶν καταπιόντων τὸ σχισμένον ἢ ξηφτισμένον ὑφασμα.

IRPROBATIUM, TRICE, ἀποδοκιμαστικός.

IRPROBATION, θ. μομφή, ἀποδοκιμασία.

IRPROCHABLE, ἐπίθ. ἐπιλήψιμος.

IRPROCHE, μομφή.

IRPROCHER, ρ. ἐλέγχω, ὀνειδίζω. μέμφομαι.

IRPRODUCTEUR, TRICE, ὁ συντελὼν πρὸς reproduction.

IRPRODUCTIBILITE, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-

IRPRODUCTIBLE, ἐπίθ. ἐπιδεκτικός τῆς εἰς τὸ εἶναι πάλιν παραγωγῆς.

IRPRODUCTION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

IRPRODUIRE, ρ. παράγω πάλιν εἰς τὸ εἶναι. ἐμφανίζω ἐκ νέου. παριστάνω. || (μσ.) ἀναφύομαι. ἀναφαίνομαι.

IRPROUVER, ρ. ἀποδεικνύω πάλιν.

IRPROUVER, ρ. ἀποδοκιμάζω. || (ἢ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) θεοκατάρατος, κολασμένος.

IRRS, εἶδος κρουστοῦ (πολλὰ δυνάτῃ) μεταξωτοῦ.

REPTILE, ἐπίθ. καὶ οὐσ. ἑρπετός.

REPU, ε, μτχ. πθ. τοῦ **REPAIRE**.

REPUBLICAIN, ε, δημοκρατικός.

REPUBLICANISER, ρ. ὀργανίζω δημοκρατικῶς.

REPUBLICANISME, φρόνημα δημοκρατικόν.

REPUBLICAN, ρ. δημοσιεύω ἐκ νέου.

REPUBLICQUE, θ. δημοκρατία. (ἀπλ.) πολιτεῦμα, πολιτεία.

REPUDIATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

REPUDIER, ρ. χωρίζω (τὴν γυναῖκά μου). *S.* (μτφρ.) ἀπαρνούμαι. παραιτῶ.

REPUGNANCE, θ. ἀποστροφῆ.

REPUGNANT, ε, ἀντιβαίνων, ἀντικείμενος.

REPUGNER, ρ. ἀντιβαίνω, ἀντικείμεναι. *S.* ἐμπνέω (καὶ μσ.) ἀποστροφῆν.

REPUILLULER, ρ. ἔξαναιτῶ πάλιν εἰς πλῆθος.

REPUISIF, IVE, ἀποκρουστικός.

REPUSSION, θ. (φυσ.) ἀνολκλή, ἀντιώθησις.

REPUTATION, θ. φήμη, ὑπόληψιν.

REPUTER, ρ. φρονῶ, υπολαμβάνω, υποθέτω.

REQUERABLE, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ζητήσῃ τις (ἵνα λάβῃ).

REQUERANT, ε, ὁ ἐξαιτούμενος ἢ ἀπαιτῶν τι (δικαστικῶς).

REQUERIR, ρ. ζητῶ. ἐξαιτοῦμαι. ἀπαιτῶ.

REQUETE, θ. αἴτησις (παρὰ δικαστηρίου), ἀγωγή, ἀναφορά.

REQUIEM (Λιν.), μνημόσυνον (νεκροῦ).

REQUIN, καρχαρία, λάμια, σκυλόψαρον.

REQUINQUER (SE—), ρ. εὐλιχίζομαι παρ' ἡλικίαν.

REQUIS, ε, μτχ. πθ. τοῦ **REQUERIR**.

REQUISITION, θ. αἴτησις (ἐκ μέρους ἀρχῆς). ἀπαίτησις.

REQUISITIONNER, ρ. ἐξαιτοῦμαι κατὰ τοὺς τύπους τοῦ-

REQUISITOIRE, (δικινμ.), αἴτησις (ἐγγραφός) τοῦ εἰσαγγελλῆος.

REQUISITIONNAIRE, ε, ὁ κατὰ τοὺς τύπους τοῦ **REQUISITOIRE**.

RESACER, ρ. καθιεργῶν ἐκ νέου.

RESAIGNER, ρ. ῥέπτω πέτρας πρὸς τοῦ δικτύου ἵνα φοβῶμαι τὰ ὑφάρια.

RESARCIR, ρ. ἀναπληρῶ διὰ τῆς βελόνης τὰς τρύπας τοῦ ὑφάματός, οὐρουτίζω.
RESARCISSURE, θ. τὸ οὐρ. τοῦ **RESARCIR**, οὐρουτισμα.
RESCILLEMENT, τὸ οὐρ. τοῦ **RESCILIER**, ρ. σφραγίζω ἐκ νέου, ξαναδολλώνω.
RESCINDER, ρ. ἀκυρόνω δικαστικῶς.
RESCIS, ε, μτχ. πθ. τοῦ **RESCINDRE**.
RESCISION, θ. ἀκυρώσις πράξεως.
RESCISSOIRE, ἐπιθ. (δικινμ.) ὁ ἀπαίων ἢ ἐπιφέρων **RESCISION**.
RESCRIPTION, θ. ἐντάλμα (πληρωμῆς).
RESCRIT, ἀπόκρισις ἔγγραφος τῶν αὐτοκρατόρων καὶ τοῦ Πάππα τῆς Ρώμης εἰς διάφορα ζητήματα.
RESEAU, πλεγμάτι, δικτυον.
RESECHER (τὸ $\ddot{e}$ τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ε), ρ. ξαναεγνόνω, ἀναζητεῖν.
RESEDA, οὐάνθη, ῥεξεδας (φυτ.).
RESERVATION, θ. ἐπιφύλαξις δικαιώματος.
RESERVE, θ. προσοχή, περίσκεψις. S. (δικινμ.) ἐπιφύλαξις (δικαιώματος). S. (τρατ.) ἐφεδρεία. || $\dot{a}$ la —, ἐκτός. || sans —, ἀνεξαιρέτως. || en —, κατὰ μέτρος.
RESERVÉ, ερ, προσεκτικὸς, συνισταμένος.
RESERVER, ρ. φυλάττω (μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου), κρύπτω (διὰ τὸ μέλλον), ταμιεύω. || (μσ.) ἐπιφυλάττομαι.
RESERVOIR, δοχεῖον (κυρ. ὑδάτος), δεξαμενὴ.
RESIDENT, ε, ὁ διαμένων (κατοικῶν) πού.
RESIDENCE, θ. κατοικία (μόνιμος), διαμονή, ἔδρα. 2) ὁ βαθμὸς τοῦ —
RESIDENT, ἀντιπρέσβος.
RESIDENTE, θ. ἡ γυνὴ τοῦ ἀντιπρέσβους.
RESIDER, ρ. κατοικῶ (συνήθως), ἔδρῶ, διαμένω. S. (μτνμ.) συνίσταται.
RESIDU, ὑποσάθμη, καταπάτι.
RESIGNANT, ὁ παραχωρῶν (παραιτούμενος ἀπὸ) ἀπολαθὴν πρὸς ὄφελος ἄλλου καὶ —

RESIGNATAIRE, ὁ ὀφειλόμενος ἀπὸ τὴν τοιαύτην παραχώρησιν.
RESIGNATEUR, = **RESIGNANT**.
RESIGNATION, θ. τὸ οὐρ. τοῦ **RESIGNER**, ρ. παραχωρῶ ἢ παραιτοῦμαι ἀπὸ ἐκκλησ. ἀπολαθὴν (bénéfice) πρὸς ὄφελος ἄλλου. 2) (μσ.) ὑποφέρω (ὑποτάσσομαι εἰς τὴν τύχην μου) ἀγογγύστως, λαμβάνω πρὸ ὀφθαλμῶν.
RESILIATION, θ. τὸ οὐρ. τοῦ **RESILIER**, ρ. ἀκυρόνω δικαστικῶς (πράξιν, συμβόλαιον).
RESILLE, θ. εἶδος δικτυοῦ τοῦ κροφάλου τῶν Ἰσπαν.
RESINE, θ. ῥητίνη, ῥεσίνι.
RESINER, ρ. ἀλείφω μὲ ῥητίνην.
RESINEUX, εuse, ῥητινώδης.
RESINGNE, θ. ἐργαλεῖον τοῦ χρυσοῦ πρὸς ὁμαλισμὸν τῶν ζυλισμένων σκευῶν.
RESINIFERE, ἐπιθ. ῥητινοφόρος.
RESINIFIER, ρ. μεταβάλλω εἰς ῥητίνην.
RESINIFORME, ἐπιθ. ῥητινοειδής.
RESIPISCENCE, θ. ἀναγνώρισις τοῦ σφάλματος καὶ μετάνοια δι' αὐτό.
RESISTANCE, θ. ἀντίστασις, ἐναντιότης.
RESISTER, ρ. ἀντέχω. S. (μτφορ.) ἀνίσταμαι, ἀνιστέω, ἐναντιοῦμαι.
RESOLU, ε, μτχ. πθ. τοῦ **RESOUDRE**.
RESOLUBILITÉ, θ. ἡ ιδιότης τοῦ **RESOLUBLE**, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς λύσεως, ἐπιλυσίμος.
RESOLUMENT, ἐπιρ. ἀποφαστικῶς, ἐξ ἀποφάσεως. S. εὐτόλμως.
RESOLUTIF, ive, διαλυτικὸς.
RESOLUTION, θ. διάλυσις. λύσις (ζητήματος), σκοπὸς, ἀπόφασις, εὐτολμία.
RESOLUTOIRE, ἐπιθ. διαλυτικὸς (συμφωνίας κτλ.).
RESOLVANT, ε, (ιατρ.), διαλυτικὸς.
RESONNANCE, θ. παρέκτασις τῆς διαρκείας τοῦ ἤχου. S. (χειρουργ.) ἀπήχημα.
RESONNANT, ε, ὁ ἀντηχῶν. ἤχητικός.
RESONNEMENT, ἀντήχησις.
RESONNER, ρ. ἀντηχῶ.

RESORPTION, θ. (ιατρ.), ἐπαναρρόφησις.
RESOUDRE (résous; résolvais; résolu; résoudre; résolu), ρ. διαλύω, ἀναλύω. S. λύω (ζητήμα), ἀποφασίζω. S. ἀκυρόνω. || (ἡ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) εὐτόλμος. S. (καὶ ἄλλη μτχ. χωρὶς θ.) résous, ἀναλυθεῖς.
RESPECT, σίδας, σιδασμός. || sans respect, sans votre respect, sans le respect que je vous dois. (φορ.), μὲ συμπάθειαν! || tenir q. en respect, ἐμπισθύνω τινα 'να πλησιασῇ, συνέχω.
RESPECTABILITÉ, θ. ἡ ιδιότης (ἡ χαρακτηρισμὸς) τοῦ —
RESPECTABLE, ἐπιθ. σιδαστός, σεβάσιμος, ἀξιολύσιμος.
RESPECTER, ρ. σιδάσαι.
RESPECTIF, ive, (καὶ ἐπιρ.) —ment, ἀμοιβαίως, σχετικῶς πρὸς ἕνα ἕκαστον.
RESPECTUEUX, euse, (καὶ ἐπιρ.) —ement, ὁ (προσ)φέρων ἡ ἀκροάζων σέβας.
RESPIRABLE, ἐπιθ. ἀναπνεύσιμος.
RESPIRATEUR, μηχανὴ πρὸς διευκολύνειν τῆς ἀναπνοῆς.
RESPIRATION, θ. ἀναπνοή.
RESPIRATOIRE, ἐπιθ. ὁ τῆς ἀναπνοῆς.
RESPIRE, ρ. ἀναπνέω. (ἐξ)αυσαίνω. S. πνέω (ἐκδιηγεῖν κτλ.). ὑπερπιθυμῶ.
RESPLENDIR, ρ. λάμπω ὁλος.
RESPENDISSANT, ε, ἐκλάμπων.
RESPONDISSEMENT, λάμψις μεγάλη.
RESPONSABILITÉ, θ. εὐθύνη.
RESPONSABLE, ἐπιθ. ὑπεύθυνος.
RESSAC, (ναυτ.), ἡ πρὸς τὰ ὑπὸ φορὰ τοῦ κύματος.
RESSAIGNER, ρ. φλεβοτομῶ ἐκ νέου.
RESSAISIR, ρ. ξαναβάλλω εἰς τὸ χέρι (ξαναπάρνω) τὸ πράγμα.
RESSASSER, ρ. ξανακοσμίξω. S. (μτφορ.) ἐξεδάσω ἐπανελημμένους, διονυχίζω. S. ταυτολογῶ.
RESSAUT, (ἀρχιτ.), μέρος ἐξέχον, προβολή.
RESSAUTER, ρ. ξαναπηδῶ. 2) (ἀρχιτ.) προέχω. ἐξέρχω.

RESSEMBLANCE, θ. ὁμοιότης.
RESSEMBLANT, κ, ὁ ὁμοιάζων, ὁμοιος.
RESSEMBLER, ρ. ὁμοιάζω.
RESSEMBLAGE, τὸ οὐσ. τοῦ
RESSEMBLER (διπλασ. τὸ τ πρὸ τῶν ἀφώνων), ρ. ἀλλάζω τὰ ἡγνάρια ὑποδήματα κτλ.
RESSENER (τὸ ε τῆς παραληγ-
 τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς
 κ), ρ. ἔξανασπέρνω.
RESSENCE, θ. ζύμη σαπώνου.
RESSEMENT, λείψανον (ἔχνος)
 ἀθενείας. 2) (μτφορ.) πάθος
 (πρὸς ἐκδίκησιν), μηχανικαία.
RESSENTIR, ρ. αἰσθάνομαι. ||
 (μσ.) συναισθάνομαι.
RESSERMENT, συστολή, ἀνασολή.
RESSERRE, ρ. σφιγγω περισσώτε-
 ρον, συσφιγγω. συστέλλω, πε-
 ριστέλλω.
RESSORT, τὸ ἐλαστικὸν (τῶν σω-
 μάτων), ἐλαστικότης. §. (μτ-
 φορ.) δραστηριότης. §. ἐλατή-
 ριον (μηχανῆς). 2) ἔκτασις (ἀρ-
 μοδιότης) δικαιοδοσίας.
RESSORTIR (ressorts; ressortais),
 ρ. ἔξαναβγαίνω. §. (μτμν.) φαν-
 τάζω περισσώτερον.
RESSORTIR (ressortis; ressortis-
 sais), ρ. ὑπάγομαι εἰς τὴν δι-
 καιοδοσίαν τινός.
RESSORTISSANT, κ, ὁ τῆς δικαιο-
 δοσίας τοῦ...
RESSOURDER, ρ. ἔξανακλινῶ (με-
 τάλλινον σκεῦος).
RESSOURCE, τρόπος (ἀπαλλαγῆς),
 πόρος, καταφύγιον.
RESSOUVENIR (se—), ρ. ἐνθυμού-
 μαι. || (ὡς οὐσ.) ἐνθύμῃσις.
RESSUAGE, ἴδρωσις (ὡς οὐσ.) τοῦ-
RESSUER, ρ. ἐκβάλλω ἑκμάδα, ἱ-
 δρώνω, νοτίζομαι. §. (τεχν.) χω-
 ρίζω τὸν ἀργυρὸν ἀπὸ τοῦ χαλ-
 کوῦ διὰ τῆς ἀναμίξεως μολύ-
 βδου.
RESSUSCITER, ρ. ἀναστήνω (καὶ
 αὐτὸς) ἀναστήνομαι.
RESSUYER, ρ. στεγνόνω.
RESTANT, κ, ὁ μένον ὑπόλοιπος.
RESTAURANT, κ, δυναμωτικός.
 2) (οὐσ.) μέρος ὅπου τρώγει
 πάντοτε ὅστις θέλει μὲ πληρω-
 μὴν, λουσαρία.
RESTAURATEUR, **THICK**, ἀνορθω-
 τής. 2) ὁ ἔχων restaurant,
 λουσαριεὺς.

RESTAURATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-
RESTAURER, ρ. ἐπαναφέρειν εἰς τὴν
 πρώτην ἀκμὴν, ἐπανορθῶ.
RESTER, λείψανον, ὑπό(ἐπὶ)λοι-
 πον. ἀπομεινάρει. || el le—,
 καὶ τὰ λοιπὰ || du—, au—,
 ἄλλως τε, ἐπὶ πᾶσιν. §. οὐχ
 ἦττον ὅμως. || être en—, καθ-
 υστερῶ πληρωμὴν. §. (μτφορ.)
 μένω κατόπιν, ὑπολείπομαι
RESTER, ρ. ὑπολείπομαι, (ἀπο-
 -μένω.
RESTITUABLE, ἐπιθ. ἀποδίδαιμος,
RESTITUER, ρ. ἀποδίδω (ὅτι ἐ-
 λαβὼν ἀδίκως). §. ἀποκαθιτῶ
 (τὸ ἐλλείπον). ἀναπληρῶ.
RESTITUTION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ Re-
 stituer.
RESTREINDRE (restreins; res-
 treignais; restreindrai; res-
 treint), ρ. περιστέλλω, περιο-
 ρίζω.
RESTRICTIF, **IVE**, περιοριστικός.
RESTRICTION, θ. περιορισμός.
RESTRINGENT, κ, (ιατρ.) = **ASTRING-
 ENT**.
RESULTAT, ἀποτέλεσμα.
RESULTER, ρ. (ἀπρ.) ἔπεται (παρ-
 -άγεται) ὡς ἀποτέλεσμα.
RESUMER, ρ. συγκεφαλαιῶν, ἐκ-
 θέτω ἢ ἐπαναλαμβάνω ἐν συ-
 νόψει, συντέμνω λέγω. || (ἢ
 πθ. μτχ. ὡς οὐσ.) ἐπιτομή, σύν-
 νοψις.
RESSURECTION, θ. ἀνάστασις.
RETABLE, τὸ κατὰ νότον τῆς ἀ-
 γίας τραπέζης ἀρχιεπισκοπικόν
 κόσμημα, (κοιν.) ἡ ἀρχιδάδα.
RETABLIR, ρ. ἀποκαθιστῶ (ἐπα-
 ναφέρω) εἰς τὴν πρώτην ἢ καλ-
 λιώτεραν στάσιν, διορθώνω. ||
 (μσ.) ἀναλαμβάνω (τὴν πρώτην
 μοσ ὄψεαν).
RETABLISSEMENT, ἡ εἰς τὸ πρῶ-
 τον ἀποκατάστασις. §. ἀνάρ-
 ρωσις.
RETAILLER, θ. κοψίδι (ἀπομεινάρ-
 ριον) φορέματος κτλ.
RETAILLER, ρ. ἔξανακλαδεύω, ἔξα-
 ναφθεῖναι (τὸ κομδῆναι), κτλ.
RETAPE, ρ. ἔξανακαιοργάω τὸ
 καπέλλον. §. φυκιάνω (φουρνέον)
 τὰ μαλλιά.
RETAPE, ἀναβολή, ἀργοπορία. ||
 être en—, ἄργω, ἀργοπορῶ. §.
 καθυστερῶ (τῆς πληρωμῆς).
 2) ὁ ἀναστολεὺς τοῦ ὥρολογίου.

RETABDATAIRE, ἐπιθ. ὁ καθυστε-
 ρῶν (πληρωμῆς).
RETARDATION, θ. ἡ φυσικὴ ἀνα-
 στολή τῆς κινήσεως (τῆς ῥοπῆς)
 τῶν σωμάτων.
RETARDATrice, ἐπιθ. (δύναμις)
 ἀνασταλτικῆς τῆς φυσικῆς ῥοπῆς
 τῶν σωμ.
RETADEMENT, ἀναβολή, ἀργο-
 πορία.
RETADEUR, ρ. ἀργοπορῶ, ἀνα-
 δόλλω. §. (ἐπὶ ὥρολογ.) μὲν
 (ὑπάγω) ὀπίσω.
RETAPE, ρ. ψηλαρῶ πάλιν, ἀ-
 ναψηλαρῶ.
RETEINDRE, ρ. ἔξαναδύω.
RETEINDRE, ρ. ἔξανατεντώνω.
RETEINIR, ρ. ἔξαναδύω εἰς τὸ
 χεῖρ. 2) κρατῶ, ἀναστῆλναι.
 ἐμποδίζω. §. ἐντυπώνω εἰς τὴν
 μνήμην μου. || κρατοῦμαι (πι-
 νομαι) ἀπὸ. || (ἢ πθ. μτχ. ὡς
 ἐπιθ.) συνεσταλμένος.
RETENUE, θ. (Νμ.) ἐπιφύλαξις.
 2) (ιατρ.) ἐπίσχεσις, (ῥῥωσ)
 ἰσχυρία, (πάθος).
RETENTIR, ρ. ἀντηγῶ.
RETENTISSEMENT, ἀντήχησις.
RETENUE, θ. συστολή. 2) τὸ κρα-
 τοῦμενον ἀπὸ τὸν μισθὸν ἢ τὸ
 εισοδήματινος.
RETERGAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
RETERGER, ρ. (γεωργ.) διδούλω
 τὴν ἀμπέλι.
RETEINIR, (ἀρχ.), ἀδλητῆς (ρο-
 νομάχος) δικτυοφόρος.
RETICENCE, θ. παρασιώπησις.
RETICULAIRE, ἐπιθ. ἀμφιβληστρο-
 εἰδής.
RETICULE, κκ, (ἀρχ.), οἰκοδομη-
 μένος εἰς εἶδος δικτύου (πλη-
 θηδόν).
RETIR, **IVE**, (ἔπρ.) ὑσπίνος. §.
 (ἀνθρ.) δυσπειθής, δυσάγωγος.
RETIRER, ἐπιθ. δικτυοειδής.
RETIRER, θ. ὁ ἀμφιβληστροειδής
 χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ.
RETIRATION, θ. (τυπγγρ.) ἡ τὴν
 ποίσις τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ
 φύλλου.
RETIREMENT, συστολή (τράβη-
 μα) τῶν νῆδων.
RETIRER, ρ. ἔξανατραβῶ. §. τρα-
 βῶ (πάρνω) ὀπίσω. §. ἀγῆ-
 λω ἀνασύρω. || (μσ.) τραβῶ
 μαί, ἀπασύρομαι. (ἐπὶ ἀφύρ-
 μαζώνω.

RETIONS, πλθ., τὰ ἀποκτενδία τοῦ μαλλίου.
RETINURE, θ. κενὸν ἐντὸς τοῦ ὄγκου χώνευτοῦ τεχνουργήματος.
RETIOISER, ῥ. 'ξαναμετρῶ μετὰ τὴν ὀργάνην.
RETOMBER, ῥ. (εἰ) ξαναπέπτω.
RETON, = **RAIE** (LISSE).
RETONDRE, ῥ. 'ξανακουρεύω.
RETONDAGE καὶ
RETONDEMENT, τὸ οὗς. τοῦ **RETONDRE**.
RETONDRE, ἐργαλεῖον πρὸς 'ξαναστρίψιμον τοῦ νήματος.
RETONDRE, ῥ. 'ξαναστρίψω.
RETONDRE, ῥ. στρέφω κατὰ τοῦ ἀντιδίκου μου τὸ κατ' ἐμοῦ ἐπιχειρήματόν.
RETORS, **R**, 'ξαναστριμμένος. **S.** (μτνμ.) παμπόνηρος.
RETORSION, θ. στροφή τοῦ ἐπιχειρήματος τοῦ ἐναντίου κατ' αὐτοῦ.
RETORTE, θ. (χημ.) = **CORNUE**.
RETOUCHE, θ. μέρος εἰκόνας 'ξαναγραφισμένου (ἐπιδιορθωμένου).
RETOUCHER, ῥ. (εἰ) ξαναγγίζω. **S.** ἐπεξεργάζομαι (εἰκόνα, σύγγραμμα κτλ.), ἐπιδιορθώνω.
RETOUPER, ῥ. 'ξαναφθειράνω τὸ πλαστούργημα.
RETOUR, περιστροφή. **S.** ἀμοιβαίότης. εὐγνωμοσύνη. **S.** παρακμή. || **être de**—, ἐπιστρέφω, ἐπανερχομαι. || **être sur le**—, εἶμαι περασμένος (τὴν ἡλικίαν). || **sans**—, ἀνεπιστρέπτει.
RETOURNAGE, γύρισμα (τοῦ μέσας ἐξω) τῶν ἐντέρων κτλ.
RETOURNER, τὸ κόβει (τῶν χαρτοπαγν.).
RETOURNER, ῥ. γυρίζω τι ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους, (μετα)στρέφω. **S.** 'ξαναγυρίζω. **S.** (οὐδ. ἢ μσ. μετὰ τοῦ **en**) γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω.
RETOURNURE, θ. τὸ δευτέρον βούτημα τῶν ξυγγοκηρίων.
RETACHE (τὸ **c** τρέπεται πρὸ τοῦ **a** καὶ **o** εἰς **u**), ῥ. χαράττω (διαγράφω) ἐκ νέου. **S.** (μτφορ.) ἀναπολῶ (εἰς τὴν μνήμην).
RETACTABLE, ἐπιθ. ἀναιδέσιμος.
RETACTATION, θ. ἀναιδέσεις τῶν εἰρημένων, παλινφθία.

RETRACTER, ῥ. ἀναιρῶ ὅσα εἶπα, παλινφθῶ.
RETACTILE, ἐπιθ. καρωμένος εἰς τὸν τρόπον ὅςτις τραβήγεται μέσα.
RETRACTILITÉ, θ. ἡ ιδιότης τοῦ **RETACTILE**.
RETRACTION, θ. ἡ πρὸς τὰ ἐντὸς ἀναστολή, τραβήγμα (τῶν μυῶν κτλ.).
RETRAIRE, ῥ. 'παίρνω ὀπίσω κατὰ νόμον τὴν πωληθεῖσαν κληρονομίαν.
RETRAIT, ἰλάττωσις τοῦ ὄγκου, φύρα. 2) (Νμ.) ἡ κατὰ νόμους ἀνάγκης τοῦ πωληθέντος κληρονομήματος. 3) τὸ ἀναγκάειν.
RETRAITE, θ. ἀναχώρησις. **S.** ἀναχωρητήριον. **S.** καταφύγιον. **S.** (ἀρχιτ.) τὸ κατ' ὀλίγον στένυμα τοῦ τοίχου. **S.** ἐλάττωσις τοῦ ξηραίνοντος ὄγκου.
RETRAITÉ, ἐκ, (ἀξιωματικὸς) τραβηγμένος.
RETRANCHEMENT, ἐλάττωσις, ἀφαίρεσις. **S.** (στρατ.) ὀχύρωμα.
RETRANCHER, ῥ. ἀφαιρῶ, (ἀπο)κόπτω. **S.** (στρατ.) ὀχυρώνω (3 μσ.)-ομαι.
RETRAVAILLER, ῥ. δουλεύω τι ἐκ νέου, ἐπεξεργάζομαι.
RETRÉCIR, ῥ. στένυνω. **S.** (μτφορ.) περιορίζω.
RETRÉCISSEMENT, στένυμα.
RETRÉPPE, ῥ. 'ξαναβουτῶ εἰς τὸ νερόν (τὸ σιῆθρον ἵνα στομωθῇ). **S.** (μτφορ.) ἐνισχύω (καὶ μσ.)-ομαι ἐκ νέου.
RETRÉVIR, ῥ. ἀνταμεῖβω.
RETRIBUTION, θ. ἀνταμοιβή.
RETROACTIF, **IVE**, ἰσχύων (ἐνεργῶν) 3) ὡς πρὸς τὰ προλαβόντα, ἀναδρομικός.
RETROACTIVITÉ, θ. τὸ ἀναδρομικὸν (νόμου).
RETROCEDER, ῥ. ἀποδίδω τὸ παραχωρηθὲν μοι.
RETROCESSION, θ. ἀπόδοσις τοῦ παραχωρηθέντος.
RETROGRADATION, θ. ὀπισθοδρομική.
RETROGRADE, ἐπιθ. παλινδρομος.
RETROGRADER, ῥ. παλινδρομῶ, ὀπισθοδρομῶ.
RETROGRESSIF, **IVE**, ὀπισθοδρομικός, παλινδρομικός.
RETROGRESSION, θ. = **REVERSION**.
RETROSPECTIF, **IVE**, (καὶ ἀπλρ.)

-**EMENT**, ὁ βλέπων πρὸς τὰ ἀπίσω.

RETOUSSAGE, (γεωργ.), ἡ τετάρτη ἐργασία τῆς ἀμπέλου ὅταν ἀρχίζουσιν ἥδη 'να χρωματίζονται οἱ βότρυες.

RETOUSSE, θ. τὸ δευτέρον σφίξιμον τοῦ πιστηρίου τῶν σταφυλίων.

RETOUSSEMENT, τὸ οὗς. τοῦ **RETOUSSE**, ῥ. ἀνασηκόνω, ἀνασηκιδώνω (καὶ μσ.)-ομαι.

RETOUSSIS, τὸ ἀνασηκωμένον μέρος τοῦ σταφυλίου ἢ φορτίματος. **S.** τὸ ἀνεγραμμένον μέρος τῶν ὑποδημάτων. **S.** τὸ κάτω μέρος (τὸ ἐξανάστροφον) τῶν φύλλων.

RETOUSSE, ῥ. ἀνευρίσκω, 'ξαναεὐρίσκω.

RETOVERSION, θ. ἀνατροπή.

RETS, δίκτυον.

REUNION, θ. συνένωσις. **S.** ὁμήγυρις.

REUNIR, ῥ. ἐνὸνω πάλιν (τὰ διεσπῶτα), συνενώνω. **S.** (μτφορ.) συνδιαλλάττω.

REUSSIR, ῥ. ἐπιτογγάνω. κατορθώνω. **S.** τελεσφορῶ.

REUSSITE, θ. ἐπιτυχία.

REVALOIR, ῥ. ἀποδίδωμι τὰ ἴσα, (κοιν.) πληρώνω.

REVANCHER, θ. ἀνταπόδοσις τοῦ κακοῦ ἢ (σπν.) τοῦ καλοῦ.

REVANCHER, ῥ. ὑπεραπίζω τινα. 2) (μσ.) ἀνταποδίδω τὸ κακὸν ἢ (σπν.) τὸ καλόν.

REVAISON, ὑπερασπιστής.

REVAISSE, ῥ. ὀνειρεύομαι ἀδικοῦ.

REVASSEMENT, θ. ὀνειρωγμός. ὀνειροπόλημα.

REVASSEUR, ὁ ὀνειροπόλων.

REVE, ὄνειρον.

REVENIR, ἐπιθ. στρωφός. **S.** (μτφορ.) στρωφός, δύστροπος.

REVENIR, ἐξυπνισμός.

REVENIR-MATIN, ἐξυπνητήριον (ὠρολόγιον).

REVENIR, ῥ. ἐξυπνῶ (κυρ. καὶ μτφορ.).

REVENIR, φαγεῖ περὶ τὸ μεσσηνικόν.

REVELATEUR, **TRICH**, μηχανὴς συνωμοσίας κτλ.

REVELATION, θ. φανέρωσις μυστικοῦ (συνωμοσίας κτλ.). **S.** ἀποκάλυψις.

κατέπιον), ἢ ἑξερῶ πάλιν, ἑξαναξερῶ.
RÉNOUVER, ῥ. ἀνακαλῶ (δημιόσιον ὑπάλλῃλον), παύω. ῥ. ἀναρῶ διαταγὴν ἢ ὠρεῖν, ἀκυρόνω. || — en doute, καθιστῶ ἀμφιβολόν τι.
RÉNOUVOIR, ὁ. βόλομαι (θέλω) πάλιν.
RÉNU, ε, μτχ. πθ. τοῦ **RENOIR**.
RENU, ε, ὁ. ἐπιθεώρησις.
RÉVULSION, ινρ, ὁ συντελεῖς πρὸς-
RÉVULSION, ὁ. (ιατρ.), ἀνατροπὴ (ἀντισπασίς) τῶν νοσοποιῶν χυμῶν.
REZ, πρῶθ. (παλ.), πολλὰ πλησίον. || — terre, — pied, ἴσα μετὴν γῆν, σὺρρίζα.
REZ-DE-CHAUSSEE, τὸ ἑδᾶφος, δάπεδον. ῥ. (συχνότ.) τὸ πρόσγειον πᾶντα (οἰκίας).
RHABILLAGE καὶ **RHABILLEMENT**, διόρθωσις ἀνεπιτήδειον, ὑμῶν, λωμᾶ. ῥ. (μυθορ.) συνδιαλλαγὴ, φιλιωμᾶ.
RHABILLER, ῥ. ἐνδύω πάλιν ἢ ἀπὸ καινοουργίας, ἑξαναενδύω. ῥ. (μτνμ.) προσπαθῶ νὰ σκεπάσω (νὰ ὑμῶν, λωμᾶ). || — les meules d'un moulin, χαράζω τὴν μυλόπετραν.
RHABILLEUR, ὁ προσπαθῶν νὰ ὑμῶν, λωμᾶ (νὰ σκεπάσῃ). ῥ. ὁ ἑξαναμῶν τὰ ἐξαρτημένα κούκαλα.
RHACADE, ὁ. ραγᾶς, σκάτιμον (τῶν χειλέων κτλ.).
RHÉTEUR, ῥήτωρ. ῥ. (συνθ.) ἐπὶ κακοῦ φωνακός.
RHÉTORICIEN, ῥητορικὸς (ἀνὴρ).
RHÉTORIQUE, ὁ. ἡ ῥητορικὴ (τέχνη).
RINGRAVE, ἄρχων (κύριος) τὸ πάλαι τοῦ ῥήγ (τῶν παραρρηγνῶν ἐπαρχιῶν). 2) εἶδος πλατείας περικελίδος.
RHINOCEPHOS, ῥινόκερως, (ζ.).
RHOMBE, ῥόμβος, (σχῆμα γεωμετρ.).
RHOMBOÏDAL, ε, ῥομβοειδής.
RHOMBOÏDE, ῥομβοειδὲς (σχῆμα).
RHUBANDE, ὁ. ῥῆον, ραβίντι, (φωτ. ιατρ.). || — des moines, ἱεπολάπαθον, (φωτ.).
RHUM, ῥακὴ ζαχαρεῶς, ῥοῦμι.
RHUMATISME, ε, ῥευματικός.
RHUMATISME, ῥευματισμός.

RHUME, καταρροή, κατάρρους, συνάγγι.
RHUMERIE, ὁ. ἐργαστάσιον ἄπου κατασκευάζεται ῥοῦμι.
RHYTHME, ῥυθμός (μουσ.).
RHYTHMIQUE, ἐπιθ. ὁ τοῦ ῥυθμοῦ (τῆς μουσ.).
RIANT, ε, φαιδρός, πρόσχαρος, (κοιν.) γελαζόμενος. (μτνμ.) τερπνός.
RIAMBELLE, ὁ. (χυδ.), μακρὰ σείριξ, σωρεία.
RIAUD, ε, ἀσελγής, ἀκόλαστος, (χυδ.) πούτανιάρης.
RIAUDE, ὁ. μῆλον ὑψημένον ἐν τῷ ζώμῃ.
RIBAUDERIE, ὁ. ἀσελγεία, ἀκολασία.
RIBAUDER, ὁ. ζαρωματιὰ τῆς εἰσελίας.
RIBE, εἶδος μύλου κοινικοῦ πρὸς κοπάνισμα τῆς καννάβου.
RIBLAGE, τὸ οὖν. τοῦ-
RIBLER, ῥ. (τεχν.), ἀκονίζω μετὰ νερόν καὶ ξηρὰν ἄμικον τὴν πέτραν τοῦ τροχοῦ.
RIBLETTE, ὁ. κρέας στὴν ὀσχάραν, (Γ.) κιούλ-μπασιί.
RIBLON, ῥινίσματα χάλυβος. ῥ. σιδήρια ἄχρηστα τὰ ὅποια ἑξαναχύνονται.
RIBORDAGE, ζήμια πλοῖς συγκρεσθέντος μετ' ἄλλου ἐν τῷ τοῦ λιμένος καὶ ἢ δι' αὐτὸ ἀποζημίσαις.
RIBOTE, ὁ. μεθύσι, φεγοπόδι.
RIBOTER, ῥ. μεθοκοπῶ, ξεφαντῶναι.
RIBOTER, μεθοκοπός.
RICANEMENT, τὸ οὖν. τοῦ-
RICANER, ῥ. γελῶ μυκτηρίζων, ὑμῶν, λωμᾶ (ὅτι πονηρίας ἢ βλακειας).
RICANERIE, ὁ. γέλως μετὰ μυκτηρισμόν.
RICANEUR, εὐσε, ὁ γελῶν πρὸς χλευσὴν, μυκτηρίζων.
RICA-A-RIC, ἐπιρ. (οἰκ.), ὅσον ἐνδέχεται σωστὰ (ἀκριβῶς), τρίγυρην.
RICHAUD, βαθύπλουτος, πολυχρήματος.
RICHE (καὶ ἐπιρ. — **EMENT**), ἐπιθ. πλούσιος. ῥ. (μτνμ.) πολυτελής. ῥ. ἀφθονος.
RICHESSE, ὁ. πλοῦτος. ῥ. ἀφθονία. ῥ. τὸ πολυτελὲς (ἐνδύματα κτλ.).

RICHISSE, ἐπιθ. (ὕπερθ.), πλουσιώτατος.
RICIN, κρότων, ῥίτσιον, (φωτ. ιατρ.). 2) ὀρθόψευρα.
RICOCHER, ῥ. ἀναπέλαμαι, κάμνω.
RICOCHET, ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης κυματισμὸς τῆς σφενδαμιζομένης σφαίρας κτλ. ῥ. εἶδος μικροῦ κελαοιστικοῦ πτηνοῦ.
RICOITE, ὁ. εἶδος τυριοῦ ἡμιζήθρας.
RIDE, ὁ. ῥυτίς, ζαρωματιὰ (τοῦ δέρματος).
RIDEAU, παραπέτασμα (συρτὸν), περδὲς.
RIDELLE, ὁ. τὸ καγκιλωτὸν πλευρὸν ἀμάξης, (ἀρχ.) θαιρός.
RIDER, ῥ. ζαρώνω (τὸ δέρμα), ῥυτιδῶναι, σφραγίζω.
RIDICULE (καὶ ἐπιρ. — **EMENT**), ἐπιθ. γελοῖος.
RIDICULE (ἀπὸ τοῦ Ἀτν. ridiculium), σάκκος τὸν ὅποιον κρατοῦν αἱ γυναῖκες περιχῶν τὸ μανδύλι των κτλ.
RIDICULISER, ῥ. κάμνω τι ἢ τινα γελοῖον, περιγελῶ.
RIDICULISSE, ἐπιθ. (ὕπερθ.), γελοιοδίστατος.
RIDICULITÉ, ὁ. τὸ γελοῖον (τοῦ πράγματος).
RIEUR, = **GHATERON**.
RIEN, οὐδὲν, μηδὲν, τίποτε. ῥ. (ἀπορ.) τι. (πλθ.) μηδενίαν (εἰποτένιαν) πράγματα. || homme de —, μηδενίαν, οὐτιδανός, εἰποτένιος. || comme si de rien n'était, ὡς ἂν νὰ μὴ ἦτον τίποτε. || en un rien, en moins de rien, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν ἀκαρεί.
RIENISTE, ἐπιθ. (κωμ.), ὁ πρεσβυῶν τὸ μηδὲν, μὴ ἔχων καὶ ἄν ὀφθαλμὸν (ἀμύβαν ὀφθαλμῶν).
RIEUR, εὐσε, ὁ γελῶν ἢ ἀγαπῶν νὰ γελά, φιλόγελος.
RIFLAND, εἶδ. ῥοκάνης μετὰ δύν λαβᾶς. 2) παλαιόμορπρον.
RIFLER, ῥ. ῥοκανίζω ἢ ῥινίζω μετὰ τὸ-
RIFLOIR, εἶδος κυρτοῦ ῥινίου διὰ τὰ κοιλώματα.
RIGAUD, ὁγκος ἀχύνετος ἐν τῷ τῆς ἀσπίδος. 2) — **RIGUE** — **RE**.

RICIDE (καὶ ἐπὶ -ement), ἐπὶ θ. αὐστηρὸς, ἀκριβής.

RICIDITE, θ. ἄκρα αὐστηρότης, ἀκρίβεια.

RICOURON, εἶδος γοργού (χορευτικοῦ) σκοποῦ καὶ ὁ πρὸς τὸν σκοπὸν ταύτων χωρὶς.

RICOLAGE, (γεωργ.), ἡ δι' αὐλάκων διαστέλλουσα τοῦ ὕδατος.

RICOLE, θ. αὐλάκι τοῦ νεροῦ. S. χανδάκιον περὶ βραγιάς.

RICOLEN, ρ. χωρίζω δι' αὐλάκων.

RICOLISME, αὐστηροτάτη ἠθική.

RICOLISTE, ὁ καθ' ὑπερβολὴν αὐστηρὸς τὰ ἥθη.

RICOURNEUX, reuse, (καὶ ἐπὶ -ement), εἰς ἄκραν αὐστηρότητα, αὐθάστος. S. (χειμῶν) δριμύτατος. (διαγωγῇ) ἀνεπλήπτος. (ἀποδείξεις) ἀνανεώρητος κτλ.

RICUREN, θ. ἄκρα αὐστηρότης. S. (μετμ.) δριμύτης (χειμῶνος). || à la —, ἀκριβῶς, κατὰ γράμμα.

RILLETTE, θ. χοιρινὸν φιλοκομμένον.

RIMAILLER, ρ. στιχουργῶ (κακῶς).

RIMAILLEUR, στιχουργὸς ἀδόκιμος.

RIME, θ. ὁμοκαταληξία.

RIMER, ρ. στιχουργῶ. S. (ἀμετ.) ὁμοκαταληκτῶ. S. (καὶ μετμ.) ταπεινῶ.

RIMEUR, στιχουργὸς (χωρὶς ποιητικὸν πνεῦμα).

RIMOTTE, θ. κοινὴ ἀντὶ GAUDE.

RINAGE, τὸ οὖσ. τοῦ RINGER.

RINCAUP, κάσμημα τι ἀρχαϊκτικόν, περιπλοκάς.

RINCE-BOUCHE, ποτήριον μὲ νερόν διὰ ξέπλυμα τοῦ στόματος μετὰ τὴν φαγῇ.

RINCER, θ. (χυδ.), ξυλοφόρτωμα.

RINCELOTTE, θ. (χυδ.) ἀντὶ RINGUE.

RINGER, ξέπλυμα.

RINGEN (τὸ α τρίπτεται πρὸ τοῦ α καὶ ο εἰς ε), ρ. ξεπλύνω (κυρ. ὀαλικιά). S. (χυδ.) ξυλοφορτώνω.

RINGOIN, σκεῦος ὅπου ξεπλύνουν τὰ ὀαλικά.

RINGUERE, θ. ἀπόπλυμα (ποτηρίων).

RINGEANT, λαστὸς σιδηροῦς χρησιμεύων ὡς σκάλευθρον τῆς καμίνου τῶν σιδηρουργείων κτλ.

RIOUR, ρ. (κοινολ.), γελῶ ἔω-καρδᾶ ἢ ἀδιακρίτως.

RIOTEUR, reuse, ὁ γελῶν ἀδιακρίτως.

RIRAGE, τὸ οὖσ. τοῦ RIER.

RIRABLE, θ. φαγοπότι.

RIRE, θ. ἐργαλεῖον λιθοξοικόν, ξέστρον.

RIRER, ρ. ἀποξέω μὲ τὸ ξέστρον.

RIROIRE, θ. σχαίνω ἀπὸ καννά-βι καὶ τρίχα χρησιμεύον εἰς τὰ σχοινοτροφεῖα.

RIRORÉ, θ. μίγμα κρασιῶν καὶ, ἰσλοκρασία. κυκεῶν.

RIROSTE, θ. ἀπόκρισις ἐξ ἐτοίμου.

RIROSTER, ρ. ἀποκρίνομαι ἐξ ἐτοίμου. ἀντικροῦ.

RIRUAIRE, ἐπὶ θ. τῶν παλαιῶν κατοίκων τῶν περὶ τὸν Ῥήνον ἢ Μόσταν τόπων.

RIRE (ris; rials [rions]; rirai; ris; ri), ρ. γελῶ. διασκεδάζω. S. ἀστείζομαι. περιπαίζω.

RIRE ἢ **RIS**, γέλως, γέλιον.

RIS, γλυκάδι βροδίου. 2) (ναυτ.) θηλεία διὰ τῶν ὀπλοῶν μικραίνον τὸ πανί.

RISAGE, θ. (ναυτ.) τὸ οὖσ. τοῦ RIRER.

RISER, θ. γέλως. S. περιγέλως. S. (ναυτ.) προσωρινὴ καὶ αἰωνία αὐξήσις τοῦ πνέοντος ἀνέμου, (κοιν.) σιγανάκι. || saluer la —, συστήλλω τὰ ἱστία ὡς οὐ νὰ περάσῃ τὸ σιγανάκι.

RISEN, ρ. (ναυτ.), συστήλλω πρὸς ὦραν τὸ ἱστίον διὰ τῶν ἐπὶ τοῦ-τω θηλειῶν.

RISERTE, θ. γέλιον ὀδισμῶν.

RISIBILITÉ, θ. τὸ γελαστικόν. S. τὸ γελοιοῦδες (τοῦ πράγμ.).

RISIBLE (καὶ ἐπὶ -ement), ἐπιθ. γελοῖος, γελοιοῦδες. S. γελαστικός.

RISQUABLE, ἐπιθ. διακινδυνεύσιμος.

RISQUE, κίνδυνος.

RISQUEUR, ρ. (δια)κινδυνεύω.

RISOLE, θ. εἶδος ζυμαρικοῦ μὲ κιγίμᾶν, χαμαίλ.

RISOLEUR, ρ. ξεροψήνω, ξεροτηγανίζω, καθουρέλλω. || (ἢ πθ. μετμ. ὡς οὐσ.) καθουρέμας, (φαγητόν).

RISOLETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ RISOLE, εἶδος ζυμαρικοῦ, φρυγανιὰ μὲ κιγίμᾶν εἰς τὸν φούρνον.

RISSEIN, (ναυτ.), γάντζος μὲ τέσσαρας ἀγκίδας.

RISTORNE, θ. (ἐμπορ.), ἀκρόασις ασφαλιστικοῦ συμβολαίου.

RISTORNER, ρ. ἀναιρῶ (ἀκυρόν) τὴν περὶ ασφαλείας συμφωνίαν.

RISTOURNE, θ. = RISTORNER.

RIT ἢ **RITE**, ἡ τάξις (τὸ τυπικόν) τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν.

RITOURNELLE, θ. μικρὸν μέλος πρὸ τοῦ ἔστιματος ἢ μετ' αὐτό.

RITTAGE, τὸ οὖσ. τοῦ RITTE.

RITTE, θ. ἐργαλ. γεωργικόν (ἄροτρον) πρὸς ξερίζωσιν τοῦ χωρίου.

RITTER, ρ. γεωργῶ διὰ τῆς RITTE.

RITTON, τὸ κυρτὸν σιδήρον τοῦ ἄροτρου RITTE.

RIVALISTE, συγγραφικὸς τυπικῶν.

RITUEL, τυπικὸν τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν, εὐχολόγιον.

RIVAGE, ἄκρα θαλάσσης ἢ ποταμοῦ, ἀκροθαλάσσια ἢ παραποταμία.

RIVAL, ρ. ἀνταγωνιστής, ἀντί-ῆλος. (ἰδίως) ἀντεραστής.

RIVALISEN, ρ. ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα.

RIVALITÉ, ἐμιλλα, ἀντιζηλία.

RIVE, θ. ὄχθη (ποταμοῦ, λίμνης κτλ.).

RIVELLE, θ. ξύλον δρυὸς ἀξεφλού-διστον χρησιμεύον πρὸς ἀμαξουργίαν.

RIVERN, ρ. λυγῶ καὶ ἐμπήγῳ τὴν ἄκραν τοῦ περασθέντος καρφίου ἵνα τὸ στερεώσω.

RIVERAIN, κάτοικος παραποταμίας.

RIVET, καρφί πετάλου. καρφί δι-κέφαλον.

RIVETIER, ἐργαλεῖον πρὸς κατασκευὴν μεταλλικῶν θηλειῶν.

RIVIERE, θ. ποταμός.

RIVOIR, ἐργαλεῖον πρὸς γέμισμα τῶν ἄκρων τοῦ καρφίου.

RIVOTTER, ρ. (γεωργ.) μεταβάλλω τὴν ὁρίζοντιον διεύθυνσιν τοῦ ἄροτρου καθόστον θέλω ἵνα πε-ριλάβῃ πλείω πλείω τὸν ὀλιγώτερον μέρος γῆς.

RIVONNEUR, ὁ διατρίβων εἰς τὰς ὄχθας.

RIVURE, θ. ὀβελὸς σιδηροῦς ἐμβαίνων εἰς τὰ θηλοκώματα τῆς ὁδοῦ.

RIXE, ἀψιμαχία, ῥήξις. (Τ.) καθ-γὰς.

RIZ, ὄρυζα, ῥύζι, (γένν.).

RIZIÈRE, θ. ὀρυζών.

RODON, είδος όρουζιου, 'ρουζών
ROD, πηκτός χυμός όπωρικόν
βρασμένων.

RODE, 0. φόρεμα μακρόν, φουζάνι
(γυν.), επινύτης (δικαστού εχ.),
(δθ. άνθρωπ.) τὸ δικαστικόν επ-
άγγελμα. S. ποικίρι των κου-
ρευομένων ζώων. S. τὸ έντερον
τοῦ άλλαντος.

RODELAGE, τὸ οὖσ. τοῦ -

RODER, 0. ξεφλουδίζω τὸ ρίζαρι.
S. εκβάλλω τὸ μαλλίον τοῦ κα-
πέλλου με δέριμα σκυλοψάρου.

RODIS, (είρων.), δικαστικός (ἀ-
νὴρ).

ROINET, κρουνός (μαστάρι) βρύ-
σεως, (Γ.) μουσολούκι.

ROINETTEIN, 0. ἡ κατασκευή
τῶν μασταρίων καὶ πᾶν θ,τι ἀν-
ήκει εἰς αὐτήν.

ROBINIER, γέν. δένδρων (ἐξ ὧν ἡ)
ἀκανία.

ROBATE, επιθ. ρωμαλέος.

ROE, βράχος.

ROCAILLE, 0. κατασκευασμα εκ
κογχυλίων καὶ λιθαρίων.

ROCAILLEUR, 0. εργαζόμενος ro-
caille.

ROCAILLEUX, EUSE, γεμάτος λι-
θάρια, δσδατος.

ROCAMBEAU, κρίκος σιδηρούς διά
τοῦ όποιου περασμένου περί τὸν
ιστὸν ἀναιθοκαταβάζεται τὸ ἱ-
στίον.

ROCAMBOLE, 0. είδος σκόρδου,
σκόροδοπρασσον, (φυτ.).

ROCELLE, = ROSEILLE. 2) =

ROSEILLER (ERINEUX).

ROCHE, 0. βράχος.

ROCHER, βράχος. σκόπελος.

ROCHET, είδος Ιερατικού άμφιου
με στενάς χειρίδας διά τοὺς ε-
πισκόπους.

ROCHEUX, EUSE, πλήρης βράχων.

ROCO, είδος ρυθμὸς τῆς επο-
χῆς τοῦ Δουδοίκου ΙΕ', (έν γέν.)
παλαιός, περασμένος.

ROCOLE, = MOTTEUX.

RODE, (γεωργ.), συνοδία 45-48
επὶ των ἐκμισθουμένων πρὸς ἀ-
λώνισμα τῶν γεννημάτων.

RODER, 0. (τεχν.), τρίβω πρὸς
άλλαγμα δύο κομμάτια μετάλλου
ἢ κρυστάλλου ἵνα συναρμοσθῶ-
σιν.

RODER, 0. τριγυρνῶ (κυρ. ἐπὶ
μακρῷ), περιέρχομαι.

RODET, είδος ύδραυλικοῦ τροχοῦ.
RODEUR, 0. τριγυρνῶν (περιφερόμε-
νος) τὴν νύκτα.

RODOIN, βαρέλλιον έντός τοῦ ό-
ποιου όμαλύνονται αὶ μολύβδι-
να βολίδες.

RODOMONT, κομπαστής, ἀλαζών.

RODOMONTADE, 0. κομπορήμο-
σύνη.

ROGATIONS, 0. πλθ., δεήσεις (λι-
τανεαί) δημοτελεῖς ὑπὲρ εύφο-
ρίας.

ROGATOIRE, επιθ. (παραγγελία)
δικαστοῦ πρὸς δικαστήν πρὸς
ἐκτέλεσιν δικαστικῆς τινὸς πρά-
ξεως.

ROGATIONS, άπομεινάρια κρεάτων.
S. ποιημάτια πάρεργα.

ROGNAGE, (γεωργ.), είδος κλα-
δεύματος.

ROGNE, 0. ψώρα χρονική (δυσία-
τος).

ROGNE-CUL, έργαλ. τοῦ κηροπη-
γοῦ, (άλλ.) ROGNOIR.

ROGNE-TIED, όνουχιστήρ τοῦ πε-
ταλοῦτοῦ.

ROGNER, 0. περικόπτω, περιτρώ-
γω κυρεῖω (νόμισμα), (γεωργ.)
κλαδεύω.

ROGNEUR, EUSE, 0. κυρεῖω φλω-
ριά κτλ.

ROGNEUX, EUSE, 0. πάσχων ὑπό
rogne.

ROGNOIR, έργαλεῖον πρὸς περι-
κόπην τῶν δισμίδων τοῦ χαρ-
τιοῦ (τῶν άκρων τῶν λαμπάδων
κτλ.).

ROGNON, νεφρός (σφακτοῦ). ||—
de cou, (μηνμ.), ὅρχις ἀλεκτο-
ρος. S. είδος μεγάλων φασου-
λίων. S. είδος σταφυλῆς ἢ θα-
μασκήνου.

ROGNONNE, 0. κρυφομυρμου-
ρίζω.

ROGNURE, 0. περίκομμα, κοψίδα.

ROGONNE, (χυδ.), ρακή.

ROGUE, επιθ. φαντασμένος, ὑπε-
ρήφανος.

ROHNE, 0. είδος φυτοῦ.

Roi, βασιλεύς. ||. le jour des
Rois, τὰ Θεοφάνεια. ||. galeau
des Rois, (άγν.) βασιλόπιττα. ||.

le pavé du—, ἡ δημοσία ὁδός.
||. être au (manger le) pain du
—, είναι στρατιώτης ἢ φύλα
κωμένος. ||. la maison du—,
ἡ βασιλική θεραπεία. ||. la bou-

che du—, τὰ βασιλικά μαγει-
ρεῖα καὶ οἱ περί αὐτὰ καὶ τὴν
τράπεζαν ὑπηρετοῦντες. ||. les
livres des Rois, αἱ Βασιλικάι,
(έν τῶν βιβλίων τῆς Π. Γ.).

Roide, επιθ. ἴδι Roide.

ROIDEUR, 0. ἴδι Roideur.

ROIDIR, 0. ἴδι Roideir.

ROILET, βασιλίδιον. 2) τρο-
χίλος, μαλαβρίτης, τρυποκάρυ-
δον, (πεν.).

ROLE, έν φύλλον (δῶα σελίδες)
γραφίματος. S. κατάλογος (δι-
κνμ.) πινάκιον. 2) τὸ μέρος
τοῦ δράματος τὸ όποῖον θά ἀπ-
αγγείλῃ καὶ τὸ πρόσωπον τὸ
όπ. θά παραστήσῃ έκαστος τῶν
ὑποκριτῶν. ||. à tour de—, ἐν-
αλλάξ, ἐξ ὑπακοῆς.

ROLET, όποκορ. τοῦ Roide (2).

ROMAIN, 0. Ρωμαίος. Ρωμα-
ικός. 2) (0.) είδος ζυγίου, στα-
τέρι, καντάρι.

ROMAN, Ιστορία πλαστή, μυθι-
στόρημα.

ROMANCE, 0. τραγοῦδι έρωτικόν
ἢ λυπητερόν.

ROMANCIER, μυθιστοριογράφος.

ROMANESQUE (καὶ επιθ. -ement),
επιθ. 0. όμοιάζων (ἢ κλίνων πρὸς
τὸ) μυθιστόρημα, μυθιστορικός,
ἐξάλλος.

ROMANISER, 0. δίδω χαρακτήρα
μυθιστοριῶν εἰς διήγημα ἢ ὁδγ-
γραμμα, μεταποιῶ ἐπὶ τὸ μυ-
θιστορικώτερον.

ROMANTIQUE (καὶ επιθ. -ement),
επιθ. άξιος μυθιστορικῆς ἢ ποι-
ητικῆς περιγραφῆς. S. συγγρα-
φεὺς επιτιθεῖων τὸ περί τὴν
λέξιν καὶ τὴν έννοιαν καινοπρι-
πός.

ROMANTISME, τὸ σύστημα τῶν
romantiques.

ROMANIN, δένδρολίθανον, (φυτ.).

ROMPE (romps; rompaiz; rom-
prai; rompris; rompu), 0. συν-
τρίβω, σπᾶνω. S. (μηνμ.) χαλ-
νῶ, ἀνορνῶ. λῶα. S. (έπιθ.)
μαλλώνω (κοιν. τὰ χαλνῶ) μετά
τινος. S. γυμνάζω, τρίβω, (δθ.
||. ἡ πθ. μυχ. ὡς επιθ.) τριμ-
μένος, έμπειρος. ||. à bâtons
rompus, (φρσ.), εκ διαλειμμά-
των.

ROMPT-FIERRE, = SAKIERAKI.

ROMPUE, θ. τὸ μέρος ὅπου ὁ τυπογραφικὸς χαρακτήρ ἐχωρίσθη τοῦ ὅλου μεταλλίνου ὅγκου.

RONCE, θ. βᾶτος, βατσηνιά, (θᾶμν.).

RONCEUR, θ. τύπος κατέφυτος ὑπὲρ βᾶτων.

RONCETTE, θ. = **TRAQUET**.

RONCEUX, **EUSE**, πλήρης βᾶτων. 2) (τεχν.) πλήρης ὄζων.

RONCINELLE, θ. εἶδος φυτοῦ (βᾶτου ἢ ῥόδου).

ROND, **E**, στρογγυλός. §. (οὐσ. ἀρσ.) κύκλος. || **table ronde**, τράπεζα χωρὶς πρωτοκαθεδρίας. || **un homme tout rond**, ἄνθρωπος ὁλοστρογγύλος, κοντόχονδρος. (καὶ μτφορ.) ἀπλούς, εἰλικρινής, ἀνεπιτήδευτος. || **rond d'eau**, δεξαμενὴ στρογγύλη. || **rond de plomb**, καλούπι μολύβδινον διὰ τὰ σκιάδια. || **en**—, κυκλοτερώς.

RONDACHE, θ. εἶδος μεγάλης ἀσπίδος.

RONDE, θ. ἡ διὰ νυκτὸς περιπόλησις τῶν φρουρῶν. οἱ περίπολοι. 2) (μουσ.) ἡ μακροτέρα τῶν φωνῶν. 3) εἶδος γραφίματος, στρογγύλι. 4) ἄσμα παρόντιον. || **à la**—, ἐν κύκλῳ, ὁλοτρόγυρα γύρω-γύρω.

RONDEAU, εἶδος ἄσματος ἐκ 13 στίχων.

RONDELET, ETTE, στρογγυλούτσικος. §. (θ. πλθ.) καραδόπανα.

RONDELLE, θ. μικρὰ στρογγύλη ἀσπίς. §. στρογγύλον ἔλαμα μεσοτρήτην πρὸς διευκόλυνσιν τῆς συναρμογῆς διαφόρων τεχνουργημάτων. §. εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) **ASARET**.

RONDEMENT, ἐπὶ ῥ. ὁμαλώς, ὁμοιομόρφως. §. εἰλικρινώς. §. προθύμως. §. ταχέως. ὁραστήριος.

RONDETTES, θ. πλθ. = **RONDELETTES**.

RONDEUR, τὸ στρογγύλον, τὸ κυκλοτερές. §. (μτφορ.) ἀφέλεια τρόπων (ἥθους).

RONDIE, θ. καλούπι κυλινδρῶν δις πρὸς κατασκευὴν τῶν μεταλλίνων σωλήνων.

RONDIN, σχῆμα στρογγύλης. ῥόπαλον.

RONDINER, ῥ. ξυλοκοπῶ με ῥόπαλον.

RONDIN, ῥ. εἶδω τὸ ἀπαιτούμενον σχῆμα εἰς τὴν πλάκα τοῦ σχιστολίθου.

RONDOITTE, θ. = **BANBAËE**.

ROND-POINT, τὸ κοῖλον μέρος (ἢ ἀγκυράδα) τοῦ ἁγίου βήματος.

2) πλατεῖα στρογγύλη εἰς τὴν ἥποιαν καταντοῦν διάφοροι ὁδοί.

RONFLANT, **E**, βαρύνων, βαρύνων, §. ὀγκυῶν, σμφωδῶν.

|| (οὐσ. ἀρσ.) στόμφος.

RONFLEMENT, ῥογγαλιχόν.

RONFLER, ῥ. ῥέγγω, ῥογγαλιχῶ.

RONFLEUR, **EUSE**, ὁ ῥογγαλιχών.

RONGEANT, **E**, διαβρωτικός (κυρ. καὶ μτφορ.).

RONGER, ῥ. περιτρώγω. ῥοκανίζω. §. (μτμν.) κατατρώγω, ἀφανίζω.

RONGEUR, ὁ κατατρώγων. || (οὐσ. πλθ.) γένος τετραπόδιον ἐχόντων εἰς ἐκάστην σιαγῶνα δύο μεγάλας διχαστρὰς χωρὶς κυνοδόντων.

ROQUESTIN, παληόγερως, πρηττόγερως.

ROQUER, ῥ. (εἰς τὸ σατράντζε) μετατοπίζω τὴν σάχην καὶ τὸν πύργον.

ROQUET, σκυλλὸς πρόστρυχον. 2) μισοῦρι διὰ τὸ ἀργυρόνημα.

ROQUETIN, ὑποκορ. τοῦ **ROQUET** (2).

ROQUETTE, θ. εὐξωμον, ῥόκα, (φυτ.). 2) εἶδος πέρδικας. 3) = **ROQUETIN**.

ROQUILLE, θ. (παλ.), μέτρον (τὸ δ' τοῦ **SELIER**) οἴνου.

RORELLE, θ. γένος φυτῶν, (T.) μπουζί.

RORIERE, ἐπὶ θ. (βεν.), ὁροσοφόρος.

ROUQUAI, εἶδος φαλινης.

ROS, τὸ κτένι τοῦ ὑφαντικοῦ κρούστου.

ROSACH, (ἀρχιτ.), κόσμημα ῥοδοειδές.

ROSACÉES, θ. πλθ. ῥοδοειδῆ (φυτ.).

ROSAGE, εἶδος φυτῶν ἢ θάμνων, *ῥοδάνθεια.

ROSAGE, (τεχν.), τὸ οὐσ. τοῦ **ROSEN**.

ROSAGINE, θ. ῥοδοδάφνη.

ROSAIRE, κομβοσχοῖνι, κομβολόγιον.

ROSAT, ἐπὶ θ. ἐσκευασμένος με ῥόδα, ῥόδινος.

ROSEUR (Ἀγγλ.), ψητὸν βορδινόν, ῥοσμπίρι.

ROSE, θ. ῥόδον, τριαντάφυλλον.

ROSE, ἐπὶ θ. ῥοδόχρους, τριαντάφυλλος.

ROSE, ἐε, ὑπέρυθρος, ῥοδοκκίνος.

ROSEAU, καλᾶμι, (φυτ.).

ROSE-CROIX, αἵρεσίς τις ἐμπερικῶν.

ROSEE, θ. ὀρόσος, ὁροσιά.

ROSELET, κακοῦμι, (ζ.).

ROSER, ῥ. εἶδω χρώμα πορφύρου εἰς τὸ ἐρυθροῦν.

ROSEHAIB, θ. φυτεία ῥόδων, ῥοδωνιά.

ROSTIER, ὁ κατασκευάζων τὰ ὑφαντικά κτένια.

ROSETTE, θ. στολίδι εἰς σχῆμα μικροῦ ῥόδου, πιδόγος. 2) εἶδος ἐρυθρᾶς μελάνης. 3) ὀγκυῆς στος κόκκινος χαλκός. 4) εἶδος νυκτερινῆς ψυχῆς (φαλινης).

5) εἶδος ἰχθύος (ἐρυθροῦ).

ROSIEN, τριαντάφυλλη, (θᾶμν.).

ROSIER, θ. νεῖς λαδοῦσα τὸ βραδεῖον (ῥόδον) τῆς φρονήσεως.

ROSSE, θ. παληόλογον, ψοφίμι. §. εἶδος ἰχθ. (ὀρπού).

ROSSEN, ῥ. ξυλοκοπῶ, στομπαρίζω.

ROSSIGNOL, ἀγδών, (πν.). 2) ἀγκυρὶς δι' ἀνοίγμα πάσης κλειδωνιάς.

ROSSIGNOLER, ῥ. μιμοῦμαι τὴν ἀγδώνα.

ROSSIGNOLET, τὸ μικρὸν τῆς ἀγδόνος, ἀγδονίς.

ROSSIGNOLETTE, θ. ἡ ὑψηλὴ ἀγδών.

ROSSINANTE, θ. παληοφοράδα (ῥοδα ἢ τοῦ Δονικισώτου).

ROSSOLIS, ῥοζόλι, (ποτόν). 2) εἶδος φυτοῦ, (T.) μπουζί.

ROSTRALE, ἐπὶ θ. θ. (στῆλη) στολισμένη με ἔμβολα (rosires) πλοίων.

ROSTRES, θ. τὰ ἔμβολα, τὰ βήματα τῶν δημηγορούντων, (μτμν.) ῥωμ.).

ROT, ἐρυγῆ, ῥεύξιμον.

RÔT, (ἐ)ψητὸν κρέας (εἰς τὸ συνελ.)

ROTANG, ἔδε **ROTIN**.

ROTATEUR, ἐπὶ θ. (ἀνατομ.), περιστρεφόμενος (μῦς).

ROTATIF, **IVE**, ὁ ἐνεργῶν διὰ

ROTATION, θ. ἡ περὶ ἑαυτὸ περιστροφή σώματος.

ROUATTOIR, ἐπιθ. ὁ στρεφόμενος (περὶ ἑαυτὸν).

ROTE, θ. ἐκκλησιαστικὴ τις δι-
καιοδοσία ἐν Ῥώμῃ ἐν 12 au-
diteurs.

ROTER, ρ. (ἐ)ρεύγομαι, (ἀρχ.) ἐ-
φυγγάνω.

ROTI, ψηφὸν κρέας.

ROTI, θ. φρυγανιά.

ROTIEN, = ROSETIEN.

ROTI, καλὰ μὲν τῆς Ἰνδ. S. βροῦ-
λον πρὸς ξεστουππωμα τῶν σω-
λίων ὑδραγωγείου κτλ.

ROTI, ρ. ψήνω εἰς τὸ σουβλ-
(εἰς τὴν ὄψιν κτλ.). || — le
balaï, κατατρίβω τὸν καιρὸν

(τὸν βίον) μου εἰς μάτην.

ROTI, (γεωργ.) διδύλιγμα ἀγροῦ
κεχωρωμένου.

ROTISSAGE, ψήσιμον, φρυγανί-
σμα, ξηροτηγανισμα.

ROTISSER, ρ. (γεωργ.), διδύλιζω
τὸν ἐκχερωθέντα ἀγρόν.

ROTISSERIE, θ. τὸ κατάστημα τοῦ-
του.

ROTISSER, EUSE, ὁ πωλὼν ψη-
τὰ (κρέατα), κεμπαπτοῦς. || —
le blanc, ὁ πωλὼν κρέατα ἐ-
τοιμα διὰ ψήσιμον.

ROTISSOIRE, θ. ἐργαλεῖον μαγει-
ρῆς διὰ τὰ ψητὰ.

ROTONDE, θ. κτεῖρον στρογγυλόν.

ROTONDE, θ. τὸ ὅπισθεν χωρίσμα τῆς τα-
χυπόρου ἀμάξης.

ROTONDITÉ, θ. στρογγυλότης.

ROULE, ἡ μύλη (τὸ καρούδι) τοῦ
γυνατος.

ROURE, θ. ἀγένηια.

ROURER, ERE, (καὶ ἐπὶ ρ.) -E-
MENT, ἀγεγνής, χυδαῖος, ἀγροῖ-
τος.

ROURAGE, τὸ ὅλον τῶν τροχῶν
ἐν μηχανῇ.

ROURAN, ἐπιθ. (ἔλπος) ὁ ἔχων τρί-
χα λευκὴν, λευκόφαιον καὶ κα-
στανόχρουν.

ROURANNE, θ. ἐργαλεῖον διὰ τοῦ
ὁποῖου σημαδεύουσιν οἱ μετρηταὶ
τῶν οἴνων τὰ βαρέλλια.

ROURANNE, ρ. σημαδεύω μὲ τὸ
rouanne.

ROURANETTE, θ. (κυρ.) ὑποκορ.
τοῦ ROURANNE. (ἰδίως) ἐργαλεῖον
μὲ τὸ ὁποῖον οἱ ξυλουργοὶ ση-
μαδεύουσι τὰ ξύλα.

ROURER, νόμισμα Ῥωσσ., ρού-
βλι.

ROURER, θ. τὸ σκάφος μῖνον (χω-
ρὶς καταρίων κτλ.) τοῦ ναυπη-
γούμενου πλοίου.

ROURER, εἶδος κοκκίνης βαφῆς
ἀπὸ τῶν σπόρων τοῦ roucou-
yer.

ROURER, ρ. βάψω μὲ τὸ rou-
cou.

ROURER, θ. γογγυσμός (τὸ
μουρμουρητὸν) τῶν περιστέρων.

ROURER, ρ. γογγύζω καθὼς
τὸ περιστέρι.

ROURER, δένδρον τῆς Ἀμερ.
ἀπὸ τὴν φλοῦδα τῶν σπόρων
τοῦ ὁποῖου κατασκευάζεται τὸ
roucou.

ROUR, θ. τροχός. || faire la —,
φουσκώνω (καμαρώνω) σὰν τὸν
κούρνον.

ROUR, θ. τροχόδι.

ROURER, θ. ὑφάσματα τῆς
πόλεως Rouen.

ROUR, ρ. βασιανίζω ἐπὶ τοῦ τρο-
χοῦ συντρίβονται ὑπὸ τὸν τρο-
χὸν ἀμάξης. S. (ναυτ.) κουλου-
ριάζω. S. φουσκώνω σὰν τὸν
κούρνον. || — de coups, σκο-
τώνω ὑπὸ τὸ ξύλον, στομπαν-
νίζω. || (ἡ πθ. μτχ. ὡς οὐς.)
ἐπὶ τριπτοῦς, ἐξωλέστατος, διε-
σφαρμένος.

ROURER, θ. κακοήθεια, κατερ-
γάρια.

ROURER, ροδάνι διὰ γνέσιμον, τσι-
κρί.

ROURER, θ. κλαδί λυγαρήος χρη-
σιμὸν διὰ δέσιμον.

ROURER, ἐπιθ. κόκκινος. || (οὐς.)
κόκκινον χρώμα, κοκκινάδι.

2) εἶδος πτηνοῦ (πάππιας), ἐρυ-
θρόπου.

ROURER, ἐπιθ. κοκκινωπός.

ROURER, E, κοκκινωμάγουλος.

ROURER-ROURER, = ROURER-ROURER.

ROURER-ROURER, ἀνδραξ (νύσημα)
τῶν προβάτων.

ROURER-ROURER, πυρρόβλας, χει-
μαίνις (πν.).

ROURER-ROURER, εἶδος κοκκοβραῦ-
στου, (πν.).

ROURER, θ. νόσος ἐξανθημα-
τὴς, κοκκινάδα. S. ἐρυσίθη, (νό-
σος τῶν φυτῶν).

ROURER, εἶδος κόκκινου.

ROURER, ρ. κοκκίω. S. τυλ(τρον)
κωλινδροειδῶς. S. γυρῶ τὰ
ῤῥαμάτια μου. S. ἀνακυκλῶ ἐν
τῶν νοῦν μου. S. (αὐτῇ) κυκλο-
φορῶ περιστρίφομαι. περιπλα-
νῶμαι. ἀνταλλάσσομαι ἀμμι-

ROURER-ROURER, εἶδος καρακάξας.

ROURER-ROURER, εἶδος πάππιας.

ROURER, ρουρινάρι, κοκκινωφά-
ρον, (T.) μερτζάνι, ἡ τριγλί,
(Ἰταλ.) μπαρμπουνί.

ROURER, θ. εἶδος μεγάλης νο-
κτιρίδος τῶν Ἰνδ., (ἑλλ.) Ρου-
κεττε.

ROURER, ρ. ἐρύθημα, κοκκινά-
δα, ἐξανθήμα.

ROURER, θ. ἡ δευτέρα ἐργασία τῆς
ρουθράς ἐρίδας.

ROURER, ρ. κοκκινίζω. S. (συνκ-
δχ.) ἀντρίπτωμαι.

ROURER, θ. νόσος τῶν χαμο-
κεράσων. S. τὸ χρώμα τοῦ ἐ-
ρυθροῦ χαλκοῦ.

ROUR, τὸ αὐτ. τοῦ Rouen. || la
viande sent le —, τὸ κρέας ἔ-
χει βῶχαν (ἀχρεῖαν γεύσιν).

ROUR, θ. σκουρία (κυρ. ἔ. με-
φορ.). S. (γεωργ.) ἐρυσίθη.

ROURER, ρ. σκουριάζω. || (ἡ πθ.
μτχ.) = τῇ-

ROURER, EUSE, σκουριόχρους.

ROURER, θ. σκουρίασμα.

ROUR, ρ. μουσχεῖα τὸ λιναρί ἢ
τὸ καννάδι.

ROURER, μούσχευμα τοῦ λι-
ναρίου ἢ τῆς καννάδιως.

ROURER, Roure.

ROURER, θ. κατακλῆμα. S.
(μουσ.) κυματισμός τῆς φωνῆς.

S. (μαγειρ.) εἶδος παραγεμι-
στοῦ, (T.) μπουμπάρι.

ROURER, κύλισμα ἀμάξης. 2)
κουβάλημα μὲ τὸ ἀμάξι.

ROURER, θ. ἡ κατεργασία τῆς
ζαχαρίας.

ROURER, E, ὁ κυλινδρὸς ἢ ἀ-
ματεύμενος κύκλιος, ἐυτρο-
χος. || Rou —, πυροδόλιμα ἀ-
εὶκόπον. || presse roulerie,
(τυπogr.), πιεστήριον εἰς ἐνέ-
ργειαν.

ROURER, κύλινδρος, φάκελλος
κυλινδροειδῆς (νομισμάτων κτλ.).

ROURER, κύλημα. S. γόρισμα
τῶν ῤῥαμάτων. S. κυματισμός
τοῦ ῤῥου.

ROURER, ρ. κυλῶ. S. τυλ(τρον)
κωλινδροειδῶς. S. γυρῶ τὰ
ῤῥαμάτια μου. S. ἀνακυκλῶ ἐν
τῶν νοῦν μου. S. (αὐτῇ) κυκλο-
φορῶ περιστρίφομαι. περιπλα-
νῶμαι. ἀνταλλάσσομαι ἀμμι-

βάτως, τρέχω με ὄχλημα. *§.* (ἐπὶ πλοίου) παρακυλίωμαι.

ROULET, ἀτρακτοειδὲς τι ὕλον πρὸς νεροτριβὴν τῶν σκιαδίων.

ROULETTE, *θ.* μικρὸς τροχὸς ἢ τροχοειδὲς κλινδρὸς. *§.* δίφρος διτροχός. *§.* στρατούλα (διὰ τὰ νήπια). *§.* εἶδος τυχεροῦ παιγνιδίου, σβούρος.

ROULEUR, ἀμπελόψευρα, σκαθάρι, (ἐντ.).

ROULEUSE, *θ.* εἶδος κάμπης τυλισσάμενης εἰς τὰ φύλλα.

ROULIER, ὁ κυβάλων μετὰ τὸ ἀμάξι.

ROULIER, *κινε*, ὁ ἀνῆκων εἰς τὸ roulage.

ROULIERE, *θ.* ἐπανωφόρι τῶν rouliers.

ROULIS, τῆλος (κυματισμός) πλοίου, (Τ.) σαλιντὶ, καραντί.

ROULOIR, ἐργαλεῖον διὰ κυλινδρῶμα τῶν λαμπάδων.

ROULON, *θ.* νόσος τῶν δένδρων.

ROUMER, *ρ.* γρύζω ὡς ὁ σκύλος (ὁ ἀγριόχοιρος κτλ.).

ROURIE, *θ.* σταλαγματιά τῆς μύτης. 2) νόμισμα (ρουπίδες) τῶν Ἰνδ.

ROURIEUX, *εὐσε*, τοῦ ὁποίου ράζει ἡ μύτη.

ROURILLER, *ρ.* νυσταλλῶ.

ROURILLEUX, *εὐσε*, νυσταλός, νυσταλλῶν.

ROUSSAILE, *θ.* = **BLANCHAILLE**.

ROUSSARD, εἶδος περιστρεφ.

ROUSSATTE, ὑπόξανθος, πυρρὸς.

ROUSSEAU, πυρρὸς, ξανθότριχος, κοκκινόχρως.

ROUSSELET, εἶδος κοκκινωποῦ ἀπιδίου.

ROUSSEROLLE, *θ.* εἶδ. πτηνοῦ, καλαμυδύτης.

ROUSSETTE, *θ.* εἶδος σκυλοψαρίου, νυκτερίδος καὶ ὑποαλίδος.

ROUSSEUR, *θ.* τὸ πυρρὸν τοῦ χρώματος. *§.* περικνάδες (φακίδες) τοῦ προσώπου.

ROUSSE, δέρμα Ῥωσσοῦ, τελαετίν.

ROUSSE, ὁσμὴ ταΐνας.

ROUSSE, *θ.* (γεωργ.), λάκκα ὅπου συνάγονται τὰ νερά τῶν κοπρίων.

ROUSILLER, *ρ.* καίω ἐπιπολῆς, σουρουπλίζω.

ROUSSIN, ἵππος ἀμουνούχιστος δι' ἄμαξαν.

ROUSSIN, *ρ.* δίδω ἢ λαμβάνω χρῶ-

μα πυρρὸν (ὑπόξανθον). *§.* τικνίζω, μισοκαίω.

ROUSSISSAGE, τὸ οὖσ. τοῦ Roussin.

ROUSTER, *ρ.* (ναυτ.), συνδέω δύο ξύλα περιτυλίσσων σχοινίων.

ROUSTURE, *θ.* περιτύλιγμα σχοινίου πρὸς σύνδεσιν ξύλων.

ROUT (Ἀγγλ.), πολυπληθὴς ὁμήγυρις ἀνθρώπων τοῦ μεγάλου κόσμου.

ROUTE, *θ.* ὁδός, δρόμος.

ROUTIER, *κινε*, ὁ ἔχων σημειωμένους τοὺς δρόμους. *||* (οὖσ.) βιβλίον σημειῶν τὸν διὰ θαλάσσης δρόμον. *§.* (μετφορ.) ἀνθρώπος πολυπείρους (πενταπραμένους).

ROUTINE, *θ.* ἡ ἐκ τῆς πολυχρονίου πείρας προσγινομένη ἱκανότης, τριβὴ, ἐξίς.

ROUTINE, *ρ.* συνειθίζω διὰ τῆς τριβῆς.

ROUTINIER, *κινε*, (καὶ ἐπὶ ρ.) -**RMENT**, ὁ πράττων ἢ γινόμενος κατ' ἐξίς.

ROUTOIR, μέρος ὅπου μουσχεύει τὸ λινάρι ἢ τὴν κάνναβιν.

ROUVENT, *ε*, μετ. πθ. τοῦ Rouvenir.

ROUVET, εἶδος φυτοῦ, ὄσυρις (ἢ λευκή).

ROUVIEUX, εἶδος ψώρας τῶν ἵππων καὶ σκύλων καὶ τὰ πάσχον αὐτὴν ζῶον.

ROUVRE, εἶδος χαμηλῆς ὄρυς.

ROUVRIER, *ρ.* ξανθοκόκκινος.

ROUX, *εὐσε*, πυρρὸς, πυρρὸς-ορις, ξανθοκόκκινος.

ROUX-VIEUX, = **ROUVIEUX**.

ROYAL, *ε*, (καὶ ἐπὶ ρ.) -**EMENT**, βασιλικός.

ROYALE, μύσταξ ὑπὸ τὸ κάτω χεῖλος.

ROYALISME, τὸ ὑπὲρ τοῦ βασιλείως φρόνημα.

ROYALISTE, ἐπὶ θ. ὁ φρονῶν ὑπὲρ τοῦ βασιλείως.

ROYAUME, βασιλείον.

ROYAUTE, *θ.* ἡ βασιλικὴ ἀξία.

ROYE, *θ.* (γεωργ.) = **RAIE**, αὐλακία.

ROYER, *ρ.* (γεωργ.), διαυλακίζω τὸ λιβάδιον πρὸς διέξοδον τῶν ὑδάτων.

RU, αὐλάκι ρύακος.

RUA, *θ.* κίνημα τοῦ ἵππου *ἔξ.*

ὅταν κῦπτων λακτίζη εἰς τὸν αέρα.

RUBACE ἢ **RUBACELLE** ἢ (δρῶτα) **RUBICELLE**, *θ.* ῥυμπίνι ξεῖσμα-σμένον.

RUBAN, ταινία μεταξωτὴ κλιν-κορδέλλα. *||* -**RUBAN**, εἶδος φυτοῦ λιμνοχαρούς με στενὴν κρὰ φύλλα, ῥαχάκι, τῖφιν. *||* -**RUBANIER**, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

RUBANIER, *ε*, (βεν.), ἐρειπιοφυής.

αυτοφύας. σφοδρός. δεινός. ἐπιπνοός. δύσκαλος.

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

πτον (καθὼς ὁ ἵππος κτλ.). *§.* (μσ.) ἐπιπίπτω, ἑφορῶ.

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

πτον (καθὼς ὁ ἵππος κτλ.). *§.* (μσ.) ἐπιπίπτω, ἑφορῶ.

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

RUEUR, *ρ.* (ἀρχιτεκτ.), κατακοσμὸς με-

τὸ ὕδωρ ποταμοῦ κτλ. *S.* (μα-
γειρ.) σφάζω. *S.* (οὐδ.) στάζω
αἷμα, αἱματόν.

Saigneux, euse, αἱματοσταγής,
αἱματομένος.

Saillant, e, προέχων. *S.* (μτ-
φρ.) λαμπρός, ξεχωριστός, ξεχωριστός.

Saillir, *r.* (ναυτ.), ἀφίνει τὸ ξύ-
λον 'να' γλιστρήσῃ κατὰ μήκος.

S. τεντώνω τὸ σχοινίον.

Saillie, *th.* τὸ ἐκ διαλειμμάτων
ἀνατίναγμα. *S.* (μτφρ.) ὄρμη-
μα. *S.* (μτνμ.) τὸ ἐξέχον ὅστις.

(οἰκοδομήματος κτλ.). *S.* (μτ-
φρ.) παραφορά. *S.* ἰδέα ἐξαλ-
λας (ἐκπληκτικὰ) εἰς ὁμίαν ἢ
πύγμαμα.

Saillir (saillis; saillissais; sail-
lirai; saillis; sailli), *r.* (ἀνα-
τινάσσομαι μὲ ὄρμη, ἀναπι-
πύω. *S.* (ἀργετ.), προέχω, ἐξέ-
χω. *S.* (μτφρ.) βατεύω.

Sain, e, ὑγιής. γιγνέσθαι. ὑγιει-
νός. *S.* (μτφρ.) ὁρθός.

Sainbois, εἶδος δένδρου (θυμε-
λάς) τοῦ ὁποῦ ἡ φλοὺς χρη-
σιμεύει πρὸς ἐκδόρια, (ἀλλ.) *Gal-*
leu.

Saindoux, ξύγγι (χοίρου) λυω-
μένον.

Sainement, ἐπὶ *r.* ὑγιῶς, ὑγιει-
νῶς. *S.* ὁρθῶς.

Sainfoin, ὀνοβρυχίς. ἡ δόσσαρον,
(μτφρ.).

Saint, e, ἱερὸς, ἅγιος. *||* la
Saint-Jean, la Saint-Martin

κτλ. τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, τοῦ ἁ-
γίου Μαρτίνου, (ἐννοεῖται: ἡ
ἐορτή).

Sainte-Barbe, *th.* (παλ.), πυριτι-
δοθήκη πλοίου.

Sainement, ἐπὶ *r.* ὡς ἅγιος, ἱε-
ροπρεπῶς, θεοφιλῶς, θεαρέτως.

Sainteté, *th.* ἱερότης, ἀγιότης.
(ὡς τίτλ. τοῦ Πάππα) Ἀγιω-
σύνη, Μακαριότης.

Saisie, *th.* κατάσχesis (δικαστι-
κῇ) τῶν κτημάτων ὀφειλέτου. *||*
Saisie-arrière (ἢ) -opposition,

κατάσχesis συντηρητικῇ.

Saisir-brandonner, *r.* (δικονμ.),
ἐργῶν κατάσχesis ἐπὶ καρπῶν
συγκομιταίων.

Saisir, *th.* (Νμ.), κατοχὴ κτή-
ματος.

Saisir, *r.* πιδνω (διὰ μίαν), ἀ-
πράχυν. ὁράτομαι. *S.* (μτνμ.)

κυριεύω. *S.* (μτφρ.) ἀντιλαμβάνομαι
διὰ τοῦ νοῦς, καταλαμβάνω. *S.* (μσ. δικονμ.) κάμνω κα-
τάσχesis. *S.* (ναυτ.) προσδέω
στερεῶς.

Saisissable, ἐπὶ *th.* ὑποκείμενος
εἰς (δικαστικὴν) κατάσχesis.

Saisissant, e, (κυρ. ἐπὶ ψύχης)
σφοδρός. *S.* (δικονμ. ὡς οὐσ.) ὁ
ἐνεργῶν κατάσχesis.

Saisissement, πιάσιμον ἐξ αἰ-
τίας ψύχους, κρυολόγημα. *S.*
ἐντόπιως αἰφνίδιος, συνοχή
(καρδίας).

Saison, *th.* ὥρα (μία ἐκ τῶν 4
τοῦ) ἔτους. *S.* καιρὸς ἀρμόδιος
(εὐθετος).

Salacite, *th.* ὁρμη ἀκάθεκτος πρὸς
τὰ ἀφροδίσια, λαγνεία.

Salade, *th.* σαλάτα. 2) εἶδος πε-
ρικεφαλαίας.

Saladier, σκεῦος διὰ τὴν σαλά-
ταν.

Salage, ἀλάτισμα (παστοῦ).

Salaire, μισθός, ἀταμίωσις.

Salaire, ἀλάτισμα (παστῶν).
S. (πλθ.) ἀλατιστὰ (ὀψάρια ἢ
κρίστα), παστὰ.

Salamalek (Ἀραβ.), προσκύνη-
σις ἰδαριᾶς, (εἰρων.).

Salamandre, *th.* σαλαμάνδρα,
(εἶδος σαύρας).

Salant, ἐπὶ *th.* ἀλατούχος, ἀλμυ-
ρός.

Salarier, *r.* μισθοδοτῶν, ἀτα-
μιῶν. *||* (ἢ πθ. μτχ. ὡς οὐσ.)
ὁ ὑπὸ μισθόν, μισθωτός.

Salaud, e, (οἰκ.), ῥυπαρός.

Sale (καὶ ἐπὶ *r.* -ement), ἐπὶ *th.*
ῥυπαρός, λερωμένος, ἀπαστρος.

S. (μτφρ.) αἰσχρος, ἄστεμνος. *S.*
(ναυτ.) πλήρης ὑφάλων, ἐπικίν-
δυνος.

Saler, *r.* ἀλατίζω. *S.* παστῶν.

S. (μτφρ.) πωλῶ ἀκριβῶς. *||* (ἢ
πθ. μτχ. ὡς ἐπὶ *th.*) ἀλμυρός, πα-
στός, ἀλατισμένος. *S.* (μτφρ.)

λόγος ἄστεμνος, ἢ πλήρης ἁ-
λατος, εὐστοχος. *S.* (χυδ.) πολ-
λοῦ ὄντος, ἀκριβός. *S.* (οὐσ.)

παστὸν χοίρειον. *||* (ὡς ἐπὶ *r.*)
μὲ πολὺ ἄλας.

Saleron, τὸ κολλῶμα (τοῦ ἀλα-
τοδοχείου).

Saleté, *th.* ῥυπαρία, βρώμα. *S.*
(μτφρ.) αἰσχρολογία.

Salé, ὁ ἀλατῶν (τὰ παστὰ).

Salicaire, *th.* εἶδος φυτοῦ (λυσι-
μαχίας) φυτρῶντος μεταξὺ τῶν
λίαν.

Salicine, *th.* εἶδος ἀντιπυρετικῶ
ἄλτος ἐξαγομένου χημικῶς ἀ-
πὸ τοῦ φλοιοῦ τῆς λίαν. *S.* τῶν
ὁμοφυῶν δένδρων.

Salicoque, καρπ.

Salicor (-corne), ἀλμυρήθρα,
(φυτ.).

Salicot, = **Salicoque**.

Salicotte, *th.* = **Salicornne**.

Salicots, ἐπὶ *th.* πλθ., οἱ ἱερεῖς
τοῦ Ἀρεως ἐν Ῥώμῃ.

Salier, σκεῦος διὰ τὸ ἄλας, ἀ-
λατερὸν. *S.* ἐργαλεῖον (ὄργανον)
τοῦ ἀδαμαντουργοῦ. *S.* κοιλώ-
ματα σχηματίζόμενα ὑπὲρ τοῦ

ὀφθαλμοῦ τῶν ἡλικιωμένων ἡ-
πῶν καὶ ὀπισθεν τῆς κλειδῆς
τῶν ἰσχυρῶν ἀνθρώπων.

Salierie, *th.* εἶδος φυτοῦ (κονύ-
της).

Salifère, *th.* ἀλατούχος.

Salifiable, ἐπὶ *th.* (χημ.), ὁ ἔχων
τὴν ιδιότητα τοῦ παράγειν ἁ-
λας.

Saligaud, e, (χυδ.), βρωμερός.

Salignon, κεφαλὴ ἄλτος.

Salicot, = **Machine**, (φυτ.).

Salin, ine, ὁ περιέχων ἄλας,
ἀλατῶδης.

Salinage, ἡ κρυσταλλοποίησις
τοῦ ἄλτος.

Saline, *th.* ἀλυκῇ, ἀλοπήγιον ἢ
ἀλτωρυχίον. *S.* (περιληπτ.) τὰ
ἀλμυρά, παστὰ, γάρβια.

Salique, ἐπὶ *th.* (ὁ νόμος) ὁ ἀπο-
κλείων τὰς γυναῖκας ἀπὸ τῆς
διαδοχῆς τοῦ θρόνου τῆς Γαλλ.

Salir, *r.* λερῶναι.

Salissant, e, ὁ λερώνων εὐκό-
λως.

Salisson, *th.* (χυδ.), κοράσιον ῥυ-
παρὸν, βρωμοκόρητον.

Salissure, *th.* ῥύπος, λίρα.

Salivaire, ἐπὶ *th.* ὁ τοῦ σάλου.

Salivation, ὁ σχηματισμὸς σά-
λου, σιελωγία.

Salive, *th.* σάλος, σάλιον.

Saliver, *r.* ἐκβάλλω σάλον, σα-
λίζω.

Saliveux, euse, σιελωδής, σι-
ελώδης.

Salie, *th.* παστὰς, προβάλεμος,
σάλλα.

SALMI, είδος φαγητού από ψημένον ἕρδη κυνήγι.

SALMIAC, ἀρμονικὸν ἄλας.

SALMIGONDIS, φαγητὸν ἀπὸ διάφορα κρέατα ἐξανασταμένα. *S.* σύγκρουμα. *S.* (μυθορ.) ὁμιλία συγκεχυμένη.

SALONIN, ἀλατοδοχείον. σκεῦος ὅπου ἀλατίζονται τὰ παστά.

SALON, θάλαμος μέγας πρὸς ὑποδοχὴν. *S.* (ιδιωνυμ.) ἡ ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ Λουβρ ἐν Παρίσις στὰ ὅπου ἐκτίθενται κατὰ καιροὺς τὰ ἀριστουργήματα τῶν ὥρων τεχνῶν, καὶ αὐτὴ ἡ ἐκθεσις αὐτῶν.

SALOP, *E*, ῥυπαρός. *||* (εὐχρ. κυρ. εἰς τὸ θηλ.) γυνὴ ῥυτίπια ἢ φαυλίδιος, (κοιν.) βρωμοῦσα, βρώμα.

SALOPHIE, *O*, βρώμα, ῥυπαρία. *S.* αἰσχρολογία.

SALORGE, σωρός ἑλατος (διὰ ἐμπόριον).

SALPÉTRAGE, τὸ οὖς. τοῦ **SALPÉTRER**.

SALPÉTRIE, νίτρον (κατεσκευασμένον ἀπὸ παλαιὸς τρόπους κτλ.). *||* *faite pèter le salpêtre*, κανονοδοῶ.

SALPÉTRIER, ῥίπτω (ἀνακατένω μετὰ τὸ χῶμα) νίτρον πρὸς στερεοποιεῖν γηπέδου. *S.* μεταβάλλω (*ἔμσ.*) -ομαι εἰς νίτρον.

SALPÉTRIERIE, *O* = **SALPÉTRIÈRE**.

SALPÉTRIEUX, *EUSE*, νιτρούχος.

SALPÉTRIEN, ὁ κατασκευάζων νίτρον.

SALPÉTRIÈRE, *O*, μέρος ὅπου κατασκευάζουν νίτρον.

SALPÉTRISATION, *O*, τὸ οὖς. τοῦ **SALPÉTRER**.

SALSEPAREILLE, ἀμύλας ἡ τραχεία, (φυτ. ιατρ.).

SALSIFIS, τραγοπώγων, σκούλι, (φυτ.).

SALFATION, *O*, ἡ τέχνη τῆς χειρνομίας (τοῦ χοροῦ κτλ.) παρὰ Ρωμ.

SALTIMBANQUE, θανατοποιοὺς, ἀγύρτης, βωμολόχος.

SALURNE, ἐπίθ. ὑγιεινός.

SALUBRITÉ, *O*, τὸ ὑγιεινὸν (τόπι κτλ.).

SALUER, ῥ. ἀσπάζομαι, χαιρετῶ, προσαγορεύω. *S.* ἀναγορεύω.

SALURE, *O*, ἀλμύρα.

SALUT, σωτηρία. 2) ἀσπασμός, χαιρετισμός, προσαγόρευσις. *||* (καὶ ἐν εἰδει προσημνήσεως) χαίρειν! χαίρει *||* *à bon entendeur salut*, (φρο.) ὁ νοῦν νοεῖτω!

SALUTAIRE (καὶ ἐπίρ. -*EMENT*), ἐπίθ. σωτήριος.

SALUTATION, *O*, ἀσπασμός, χαιρετισμός.

SALVE, *O*, πυροβολισμός πολλῶν διὰ μιᾶς κανόνων κτλ. *||* (μτνμ.) *salve d'applaudissements*, χειροκρότησις ῥαγδαία.

SALVIR, *EE*, (βτν.), ὁ ἐκ τοῦ εἵδους τοῦ ἐλελισφάκου.

SALVÉ, δέησις πρὸς τὴν Θεοτόκον, παράκλησις.

SAME, *O*, εἶδος κεφάλου ἀναπλέαντος τοὺς ποταμούς.

SAMEDI, σάββατον.

SAN-BENITO, κίτρινος ἐπενδύτης τῶν καταδικαζομένων ὑπὸ τοῦ ἱεροδικείου.

SANCIR, ῥ. (ναυτ.), βυθίζεσθαι μετὰ τὴν πῦρρον πρῶτην.

SANCTIFIANT, *E*, ἁγιαστικός.

SANCTIFICATEUR, ὁ ἁγιάζων, ἁγιαστικός.

SANCTIFICATION, *O*, τὸ οὖς. τοῦ **SANCTIFIER**, ῥ. (καθ') ἁγιάζω.

SANCTION, *O*, ἐγκρισις, ἐπικύρωσις.

SANCTIONNER, ῥ. ἐπικυρόνω.

SANCTUAIRE, ἄδωτον (ναοῦ), θυσιαστήριον, τὸ ἅγιον βῆμα.

SANDAL, ἴδε **SANTAL**.

SANDALE, *O*, σανδάλιον, τσαρούχι.

SANDARAQUE, *O*, εἶδος ῥητίνης εὐώδους, σανδaráχη.

SANDI ἢ (*O*) **SANDIENNE**, εἶδος ὄρκου ἢ βλασφημίας τῶν ἀναγνώγων καὶ χυδαίων.

SANG, αἷμα. *S.* γένος. *||* *sang-froid*, ἀπάθεια, ἀταραξία. *||* *de sang-froid*, ἀταράχως.

SANG-DE-DRAGON, εἶδος φυτοῦ (λαπάθου). 2) εἶδος ῥητίνης ἢ κόμμιος.

SANGLADE, *O*, κτύπημα μετὰ πλάτῃ (μετὰ ὕγγραν).

SANGLANT, *E*, (αἱ)ματωμένος, αἰματοσταγής. φονικός. *S.* (μτνμ.) δεινός. πικρός.

SANGLE, *O*, λωρὶ πλατὺ, ὕγγρα, (*T.*) κολάνι.

SANGLER, ῥ. σφίγγω μετὰ τὸ πλάγιον. *S.* μαστίζω.

SANGLIER, σάγγρος, ἀγριοχοῖρος.

SANGLOT, ὑποκορ. τοῦ **SANGLER**, τὸ λωρὶ τῆς σέλλας ὅπου περνοῦν ἡ ὕγγρα.

SANGLOT, λωγμός, ἀναφυλλήτων.

SANGLOTER, ῥ. κλαίω μετὰ ἀναφυλλήτων, ὀλοοῦμαι.

SANGRADO, ιατρὸς ἀδοκίμος, ψευδοίατρος.

SANGSUE, *O*, (ἀ)βδέλλα, (ἐντ.).

SANGUIFICATION, *O*, τὸ οὖς. τοῦ **SANGUIFIER**, ῥ. μεταβάλλω εἰς αἷμα.

SANGUIFIQUE, ἐπίθ. ὁ μεταποιῶν εἰς αἷμα.

SANGUIN, *E*, αἱματώδης. *S.* αἱματόχρους.

SANGUINAIRE, ἐπίθ. αἱμοχαρής, αἱμοδόρος, φονικός.

SANGUINE, *O*, ὀρυκτὸν σιδηροῦχος, κόκκινον. *S.* αἱματίτης (λίθος), αἱματοστάτης.

SANGUINOLENT, *E*, αἱματηρός, ἐναιμικός.

SANNÉDRIN, τὸ συνέδριον τῶν Ἰουδ.

SANICLE, *O*, εἶδος φυτοῦ σκιαστῆ φύρου.

SANIE, *O*, ἔμπυον (πληγῆς).

SANIEUX, *EUSE*, ἐμπυώδης.

SANITAIRE, ἐπίθ. ὁ ἀφορῶν τὴν (δημόσιον) ὑγίαν.

SANS, πρόθ., ἄνευ, χωρὶς. *||* —*doute*, —*exception*, —*craindre* κτλ., ἀναμφιδύτως, ἀνεξαιρέτως, ἀπόθως κτλ. (διὰ τοῦ χρονικοῦ ἀντικειμένου).

SANS-COEUR, δειλός, ἀνανδρός.

SANS-CULOITE, ὀχλοκρατικός, σφόδρα δημοκρατικός, (κατὰ λέξιν) ἐξεδράκτως.

SANS-DENT, *O*, (γρηθ.) εἰδονόμορος.

SANS-FLEUR, *O*, εἶδος μήλου, σκόμην.

SANS-PAIN, *O*, εἶδος ἀπιδίου. *||* **SANSCUIT**, *E*, σανσκριτικός. *||* (οὖς. ἀρσ.) ἡ σανσκριτικὴ (ἀρσ.) γλῶσσα τῶν βραχμάνων.

SANSONNET, ψαρόνι, μαυροπούλι, (πτν.). 2) σαυρίδι, (εὐθ.).

SANS-BOUCI, ἀμέριμνος, ἀφρονικός.

SANTAL, ξύλον εὐώδες καὶ βαρύνον τῆς ἰνδ., ἐρυθρόφυλον ἢ κίτρινοφυλον, σάνταλον.

SANTÉ, *O*, ὑγίεια.

SANTOLINE, θ. γένος φυτῶν, λε-
βιθόχορτον.

SANTON, μοναχὸς Τούρκος.

SANYE, θ. ἀγριοσίνι, λαφανη,
(φυτ.).

SARA, μουστος βρασμένος ἀκρι-
πύξως, ἔφημα.

SARAJOU, πίθκος μικρότατος τῆς
Ἀμερ.

SARAN, ξύλον βαφικὸν τῆς Ἰα-
πων.

SARE, θ. τὸ ἔργον τῶν σκαπανέων
(εἰς πολιρκίαν), ὑπόρυξις τεί-
χους.

SAREN, ρ. ὑποσκάπτω (τείχος).

SAREUN, σκαπανεύς (κρατιώτης).

SARHENK, θ. ἡ φλίβα τοῦ αἵμα-
τος τοῦ ποδός, σαφήνη.

SARHQUE, ἐπίθ. σαρπηκός (εἶδος).

SARHIN, σάφειρος, ζαφείρι, (λίθ.
πολύτ.).

SARHIRIN, ρ. σαφείρινος. || (οὐσ.
θ.) εἶδος χαλκηδόνιας (σαφει-
ροειδούς).

SARIDE, ἐπίθ. ὁ ἔχων οὐσίαν (γεῖ-
σιν).

SARIDITE, θ. οὐσία, γεῖσις.

SARIENCE, θ. (παλ.), σοφία.

SARIENTIANX, ἐπίθ. τὰ (βιβλία)
τῆς Σοφίας (εἰς τὴν Παλ. Γρφ.).

SARIN, ἐλάτη, ἔλατος, (δένδρ.).

S. ὄχημα δημόσιον. || Il sent
le —, (παροιμ.), ὅλγα εἶν' τὰ
ψωμιά του, (οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον):
« σελίνου δέεται ».

SARINE, θ. δοκὸς ἢ σάνις ἀπὸ ἔ-
λατον.

SARINETTE, θ. εἶδος δένδρου (ε-
λάτου) τῆς Ἀμερ.

SARINIERE, θ. δένδρφυτον ἐλάτου.

SARONACE, ρ. σαπωνοειδής.

SARONAIPE, ἐπίθ. σαπωνώδης. ||
(οὐσ. θ.) εἶδος φυτοῦ (τοῦ ὁποῖο
ἡ ῥίζα εἶνε τὸ κοινῶς) τσογένι.

SARONÉ, ρ. σαπωνώδης.

SARONIFIABLE, ἐπίθ. σαπωνοποι-
ήσιμος.

SARONIFICATION, θ. σαπωνοποίη-
σις.

SARONIFIER, ρ. μεταβάλλω εἰς
σαπωνίον, σαπωνοποιῶ.

SARONIFORME, ἐπίθ. σαπωνοειδής.

SARONIFIQUE, ἐπίθ. ὁ παράγων
τὴν γεῖσιν τῶν χυμῶν.

SAROTIE ἢ SAROTILLE, θ. ὁ καρ-
πός (εἶδος μήλου) τοῦ-

SAROTIER ἢ SAROTILLIER, εἶδος
φυτοῦ καρποφοροῦντος ἐκλεκτόν
τινα καρπόν.

SARQUE, ρ. μετατοπίζωτι δι' ἀ-
νατινάξως.

SARABANDE, θ. χορὸς Ἰσπανικός.

SARHACANI, θ. σωλὴν μακρὸς διὰ
τοῦ ὁποῖου σφενδονίζουσι ψαῦν-
τες.

SARBOTIERE, θ. σκεῦος ὅπου κά-
μουν τὸ σερμπέτι.

SARCASME, σκῆμμα δηκτικόν,
σαρκασμός.

SARCASTIQUE, ἐπίθ. δηκτικός, σαρ-
καστικός.

SARCELLE, θ. εἶδος ἀγριοπαππίας,
κεριθαλίς.

SARCLAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

SARCLEUR, ρ. ἐκβάλλω τὰ ἀχρεῖα
χόρτα μὲ τὸ σκαλιστήρι, σκα-
λεύω.

SARCLEUR, EUSE, σκαλιστὴς (ἀ-
γροῦ), σκαλεύς.

SARCLEUR, σκαλιστήρι, σκάλευ-
θρον.

SARCLURE, θ. τὰ ἐκριζούμενα
χόρτα διὰ τοῦ σκαλιστήριου.

SARCOELE, πρῆγμα σκιρῶδες
τοῦ ὅσχι, σαρκοκίλη.

SARCOPLAGE, λάρναξ ἀρχαίου νε-
κροῦ, σαρκοφάγος.

SARDINK, θ. τριχίς, σαρδέλλα,
(ὀχθ.).

SARDINIER, εἶδος δικτύου διὰ τὰς
σαρδέλλας.

SARDOINE, θ. σαρδώνυξ (λίθος),
εἶδος ἀγάλτου.

SARDONIER ἢ SARDONIQUE (καὶ ἐ-
πίθ. -EMENT), ἐπίθ. (γέλως) σαρ-
δόνιος.

SARGE ἢ SARGUE ἢ SARGUET, σαρ-
γός, εἶδος ὀχθ.

SARIGUE, διδελφός, (ζ.).

SARMENT, κληματίς.

SARMENTACE, ρ. (βεν.), κλημα-
τοφύς (φυτόν).

SARMENTEUX, EUSE, (ἄμπελος) πα-
λυκληματούσα, τραγῶσα. S. φυ-
τὸν κληματοειδὲς (περιπλεκόμε-
νον).

SARPE, ρ. (νευτ.) ἀνασύρω τὴν
ἀγκυραν, (κοιν.) σαρπάραι. 2)
(γεωργ.) θερίζω μὲ τὸ μικρὸν
δρέπανον.

SARRASIN, ἐπίθ. καὶ οὐσ., καλα-
πόκι, (γένν.).

SARRASINE, θ. εἶδος κρεμαστοῦ θυ-

ροφυλλοῦ διὰ τοῦ ὁποῖου κλείε-
ται ἡ πόλη τείχους ἐν καιρῷ ἀ-
νάγκης. 2) κοιν. ἡ ἀριστελο-
χία, (φυτ.).

SARRAU, εἶδος ἐπενδύτου τῶν χω-
ρικῶν κλπ.

SARRETE, θ. σπασμός (σφιγγίμων)
τῶν σιαγόνων τῶν νεογεννῶντων
βρεφῶν.

SARRETE, θ. εἶδος βαφικοῦ (κι-
ναροειδούς) φυτοῦ.

SARRIETTE, θ. ὁμός, θυμάρι,
(φυτ.).

SAS, κόσκιον (ψιλόν), σῆτα,
κρησάρα.

SASSAFRAS, σασάφρα, δένδρον μέ-
γα τῆς Ἀμερ.

SASSE, θ. (ναυτ.), φτυάρι κοίλου
πρὸς ἐκκένωσιν τοῦ ὕδατος.

SASSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

SASSER, θ. κοσκινίζω (ψιλόν), κρη-
σαρίζω.

SASSET, ὑποκορ. τοῦ SAS.

SASSEIN, ὁ κοσκινίζων μὲ τὴν
κρησάραν.

SASSIE, θ. εἶδ. εὐόδους βαφικοῦ
φυτοῦ.

SASSOIRE, θ. ἐν τῶν ἐμπροσθίων
ξύλων τῆς ἀράξης χρησιμεύον
πρὸς στήσιν τοῦ ρυμοῦ.

SATAN, ὁ σατανᾶς.

SATANIQUE, ἐπίθ. σατανικός.

SATELLITE, δορυφόρος.

SATITE, θ. κόρος, πλησιονή.

SATIN, μεταξωτὸν στιλβωμένον,
ἀτάξι.

SATINAGE, θ. ἀτάξι πρὸς χυαν.

SATINAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

SATINER, ρ. στιλβῶν ὑφάσμα
(ὡς ἐν ἀτάξει). || (ἡ πρ. μετ.
ὡς ἐπίθ.) ἀτάξωτος, (ἐντ.) λείος
καὶ στιλβός. || (ὡς οὐσ.) ἡ
λεπότης καὶ στιλβότης ὑφάσμα-
τος κτλ.

SATINER, EUSE, ὁ (στιλβῶν) πρὸς
ὑφάσματα (τὰ χαρτόφυλλα κλπ.),
στιλβωτής.

SATIN, σίλλος, ριμῶδα, σάτυρ.

SATINIQUE (καὶ ἐπίθ. -EMENT),
ἐπίθ. σατυρικός. S. (οὐσ.) σατυ-
ριστής, σιλλογράφος.

SATINIER, ρ. σατυρίζω.

SATINISTE, σατυριστὴς ἀδόκιμος.

SATISFACTION, θ. εὐχαρίστησις.
S. ἐκανοποίησις.

SATISFACTOIRE, ἐπίθ. ἱκανός.

SATISFAIRE, ρ. εὐχαριστῶ. ἱκανο-

ποιῶ. ἀναπαύω. ἐκπληρῶ (τὰ καθήκοντά μου).

SATISFAISANT, ε, ἀποχρῶν.

SATURATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ - SATURER, ρ. (χημ.), διαλύω εἰς ὑγρὸν ὅσον ἐνδέχεται πλεοντέραν ὕλην, κατακρύννυμι.

SATURNALES, θ. πλθ. τὰ Κρόνια, (ἐορτὴ παρὰ Ῥωμ.). §. (μυθμ.) κυριὸς ἀκρασίας (ἀκολασίας).

SATURNE, ὁ Κρόνος (πλανήτης).

SATYRE, σάτυρος, (βαίμων τῆς μυθολογ.) §. ὄργανον σατυρικόν.

SATYRIQUE, ἐπίθ. ὁ τῶν σατύρων, σατυρικός.

SAUCE, καρύκευμα ὑγρὸν, ἔμβαιμα, σάλτσα.

SAUCER (τὸ ε τρέπεται πρὸ τοῦ α καὶ ο εἰς ε), ρ. βουτῶ (μουσχεύω) εἰς τὴν σάλτσαν, καρυκεύω. §. (μετορ.) ἐπιπλήττω.

SAUCIER, ὁ πωλὼν ἢ κατασκευάζων σάλτσας.

SACRIER, θ. σκευὸς διὰ τὴν σάλτσαν, ἐμβάσιον.

SAUCISSE, θ. καρύκη, λουκάνικον.

SAUCISSIER, ERRE, ἀλλαντοποιὸς, καρυκοπώλης.

SACCISSON, λουκάνικον χονδρὸν. (Ἰταλ.) σαλσιτότον. §. εἶδος πυροτεχνήματος.

SAUF, ΛΟΥΕ, σῶος, ἀνέριος. §. (ὡς πρὸς.) ἐκτὸς, πλὴν, μὴ παραβλαπτομένου (περὶ οὗ ὁ λόγος). ||. sauf correction, εἰς δὲν ἀφάλλω.

SAUF-CONDUIT, εἶδος διαβατηρίου.

SAUGE, ἀλφισακή, φασκομηλή, ἐλλείσφακος, (φυτ.).

SAUGRENU, ε, ἀτοπος.

SAULE, ἱτιά, (σου) ἑτή, (δένδρ.).

SAUMATRE, γλυφὸς, ὑφάλμυρος.

SAUMIERE, (ναυτ.), τρύπα διὰ τὸ πιθάλιον.

SAUMON, σάλμιον, σαλομὸς, κοκκινόψαρον, (ἰχθ.). §. ὄγκος μολὺθῶς ἢ καλαγίου ἀκατέργαστος.

SAUMONÉ, EE, ὁ ἔχων γέυσιν ἢ χρῶμα σαλομοῦ.

SAUMONEAU, μικρὸς saumon.

SAUMURE, θ. ἄλμη.

SAUNAGE, κατασκευὴ ἢ ἐμπόριον ἄλατος.

SAUNER, ρ. κάμνω (πῆζω) ἄλας.

SAUNIERE, θ. τόπος καὶ σκευὴ πρὸς ἀλατοπηγῶν.

SAUNIER, ἀλατοπηγὸς, -τοπώλης.

SAUNIERE, θ. σκευὸς ὅπου φυλάττεται τὸ ἄλας.

SAUR, θ. σάλπη, (ἰχθ.).

SAURIQUE, σάλτσα ὀρεκτικὴ, ἐξυλίπαρον.

SAUROUDIER, ρ. κουκκίζω (μὲ ἄλας κτλ.).

SAUR, ἐπίθ. (ἀρίγγα) καπνιστή.

SAURE, ἐπίθ. (ἔπρος) κισρῶς.

SAUREN, ρ. ξηραίνω εἰς τὸν καπνόν, κάμνω καπνιστῆ.

SAURET, = SAUR.

SAURIENS, πλθ. σαυροειδῆ (ἑῶνα).

SAURIN, (ἀρίγγα) καπνιστῆ, ἐγκυρίσματος.

SAURIR, ρ. περιχύω τὰς ἀρίγγας μὲ -

SAURIS, εἶδος γάρου διὰ τὰς ἀρίγγας.

SAURISSAGE, τὸ οὐσ. τοῦ SAURIR.

SAURISSERIE, θ. τὸ μέρος ὅπου γίνεται τὸ saurissage.

SAURISSONIER, ὁ περιχύνων μὲ γάρου τὰς ἀρίγγας.

SAUSSAIE, θ. δένδρον πρὸς ἱταῶν.

SAUSSE, θ. ὑγρὸν τι πρὸς χρωματισμὸν τοῦ χρυσοῦ.

SAUT, πήδημα. §. καταρρέκτης (ὑδατος). ||. faire faire le saut à une maison (à une tour), τινάζω εἰς τὸν αἶρα (κατεδαφί-ζω) οἰκίαν κτλ. ||. saut de loup, τάφος εἰς τὸ τέρμα κήπου.

SAUTE, θ. (ναυτ.), ἀλλαγὴ αἵφνης διὰ (τοῦ ἀνέμου).

SAUTÉ, εἶδος φαγητοῦ.

SAUTER, θ. τὸ διαστῆμα ὅσον δύνανται τις νὰ πηδήσῃ διὰ μιᾶς, (μιά) πηδηξιά ἢ πηδηματιά.

SAUTELLE, ρ. (παλ.) ἀντὶ SAUTILLER.

SAUTELLE, κλήμα μεταφυτευμένον μὲ τὴν ῥίζαν τι, φυτῶν κλήματος.

SAUTER, ρ. πηδῶ. (μετορ.) ὑπερπηδῶ. §. (ἐπὶ ζ.) βατεύω. §. (μυθμ.) ἐπὶ κειρίων τινάζω ἢ τινάζομαι εἰς τὸν αἶρα (μὲ πυρετίν). ||. la chose saute aux yeux, τὸ πρᾶγμα εἶνε προφανές, καὶ τοσῶν (φασί) ὁλόν.

SAUTEREAU, φυτῶν ἐπιτεριμένον τὰ ὁποῖον κινούμενον κρούει τὴν χορδὴν τοῦ κυμβάλου.

SAUTERELLE, θ. ἀκρίς. §. εἶδος παγίδος διὰ τὰ πτηνά. §. εἶδος

γωνιομέτρου τῶν λεπτομερῶν ὁ λιθοξόων.

SAUTEUR, EUSE, πηδητής.

SAUTILLAGE καὶ SAUTILLEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ -

SAUTILLER, ρ. προπατὸ αυχοπηδῶν (καθὼς τὰ μικρὰ πτηνά).

SAUTOIR (EN -), εἰς σχῆμα χιαστί.

SAUVAGE, ἐπίθ. ἄγριος. ἀγριάνθρωπος.

SAUVAGEON, νέον αὐτοφῶς (ἢ ἀφελισσόν ἀκόμη) δένδρον.

SAUVAGERIE, θ. ἀγριότης (ἡθους).

SAUVAGIN, E, γεῦσις ἀγριῶν (τελματοδιαίτου).

SAUVAGINE, θ. (περιληπτ.), ἄγρια ἔχοντα ὁσμὴν κυνηγίου.

SAUVGARDE, θ. προστασία, ὑπερασπιστής, προασπιστής.

SAUVGARDER, ρ. ἀσφαλίζω.

SAUVER, ρ. σῶω, γλυτώνω. ἀπαλλάττω. §. συγκρούω. ||. (μυθμ.) φεύγω κυρίως, διασώζομαι. ||. —les apparences (les dehors), φυλάττειν τὴν ἐξωτερικὴν ἀφίπρεπτον. ||. sauve qui peut, ὁ σῶζων σῶζου, (φρασ.).

SAUVETAGE, γλώττιον ναυηγίων ἢ ναυαγίων.

SAUVETIERRE, θ. εἶδος μέλανος λευκοστῆκου μαρμαρίου.

SAUVETEUR, πλοῖον ἢ μηχανήμα πρὸς σωτηρίαν ναυηγίων.

SAUVEUR, σωτήρ.

SAUVE-VIE, θ. εἶδος πετρίδος ἢ πολυτρίχη, ἀγριπνήγανον (φυτ.).

SAVANEMENT, ἐπίρ. σοφῶς. §. ἐκ γνώσεως (τοῦ πράγματος).

SAVANE, θ. πεδιάς ἐκτεταμένη ἢ δάσος δένδρων ῥητινοφόρων εἰς τὴν Ἄμερ.

SAVANT, E, σοφός, πολλὰ πεπαιδευμένος.

SAVANTAS, παλ. ἀντὶ -

SAVANTASSE, ἐπίθ. ἡμιμαθής, δοκισόφωτος.

SAVANTISSIME, ὑπερθ. (ἐκτων) σοφώτατος.

SAVANT, γῆ ἀκαλλιεργητὴς ἡρσιμύδουσα πρὸς βοσκήν.

SAVATE, θ. παλαιοπάπουτος.

SAVATIERRE, θ. μέρος ὅπου πωλῶν τὰ παλαιοπάπουτσα.

SAVETER (εἰπασσ. τὸ τ πρὸ εἰν ἀφώνων), ρ. ὁμοαλλόνων ἀντιπτηδῶς.

SAVETIER, ΕΡΕ, μπαλλωματῆς ἢ
πωλητῆς παλαιῶν ἐμβάδων, (Τ.)
ἐσκιτῆς. (ἐν γέν.) τεχνίτης ἀν-
επιτήδειος.

SAVEUR, θ. γεῦσις, οὐσία (χυμοῦ).
SAVOIR (sais; savais; saurai; sus;
su; [prc.] sache), ρ. ἡξέω, γ-
γνωρίζω. \$. (εἰς μερικὰς φρα-
σεῖς.) δύναμαι. ||. Dieu sait,
Κύριος οἶδε. ||. faire—, γνω-
στοποιῶ. ||. (c'est à)—, ἤγουν,
τούτῃστι, δηλαδή. 2) (ὡς οὐσ.)
μάθησις.

SAVOIR-FAIRE, ἱκανότης, ἀξιοτήτης.
SAVOIR-VIVRE, τρόπος (καλὸς)
συμπεριφορᾶς.

SAVON, σαποῦνι.

SAVONNAGE, σαπούνισμα.

SAVONNER, ρ. σαπούνίζω. \$. (δημ.)
ἐπιπλήττω.

SAVONNERIE, θ. σαπωνουργεῖον.

SAVONNETTE, θ. σαποῦνι καθα-
ρότερον διὰ νίψιμον, μωσχασά-
πουνον.

SAVONNEUR, ὁ σαπούνιζων τὰ παι-
γνιαρχία.

SAVONNEUX, EUSE, σαπωνώδης.

SAVONNIER, σαπωνουργός. 2)

δένδρον τι τῆς Βρασίλ.

SAVONNIERE, θ. οἰκοδόμημα σα-
πωνουργεῖου.

SAVONNOIR, εἶδος πλίου πρὸς σα-
πώνισμα τῶν παιγνιοχαρτίων.

SAVOURER, ρ. γεύομαι μὲ προ-
σοχήν, ἀπολαμβάνω τὴν γεῦσιν
(τὴν ἡδονήν), ἐντροφῶ.

SAVOURET, κόκκαλα βεῖδιου ἢ
χοῖρου μὲ τὰ ὅποια νοστιμί-
ζουν τὸ φαγεῖν τῶν οἱ πτωχοί.

SAVOUREUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ ρ.)-E-
MENT, ὁ ἔχων οὐσίαν (γεῦσιν
καλὴν), νόστιμος.

SAXATIL, ἐπὶ θ. (φυσ.), πετρο-
φυῆς, πετρώδης (ἰχθύς).

SAXIPHAGE, ἐπὶ θ. (ιατρ.), λιθο-
φάγος. 2) (θ. οὐσ.) ἔμπε-
τρον, (γένος φυτ.).

SAXON, σάξος, σαγιάκι, (φόρεμα
τὸ πάλαι τῶν στρατ.).

SAXON, τοξότης, (ἐπὶ κακοῦ) δο-
ρυφόρος.

SABELLON, (ἀρχιτ.), εἶδος βά-
θρου (ἀγαλμάτων κτλ.).

SABIRQUE, θ. ψάριον, (γένος
φυτ.).

SABIREUX, EUSE, (ιατρ.) ψωροειδής.

SABREUX, EUSE, τραχύς, νοσθα-

τος. \$. (μυθωρ.) ἐπισφαλής. \$.
ἐκκλινών πρὸς τὸ ἄσπεμον.

SCABROSITE, θ. τραχύτης (ἐπιφα-
νείας).

SCALDE, ποιητῆς Σκανδιναυός.

SCALÈNE, ἐπὶ θ. (τρίγωνον) σκα-
ληνόν.

SCALPEL, ἔργαλεῖον (κοπιδίον) χει-
ρουργικόν, σμίλη.

SCALPER, ρ. ἀφαιρῶ τὸ δῆγμα τοῦ
κρανίου (καθὼς οἱ ἄγριοι), περι-
σχυλίζω.

SCAMMONÉ, θ. σκαμμωνία, (φυτ.
καὶ κόμμα ἱατρ.).

SCANDALE, σκάνδαλον.

SCANDALEUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ ρ.)-E-
MENT, σκανδαλώδης.

SCANDALISER, ρ. σκανδαλίζω.

SCANDER, ρ. μετρῶ στίχον.

SCAPHANDRE, ὁ σκάφος μὲ φελ-
λὸν διὰ τοὺς πνιγμένους.

SCAPULAIRE, ἐπὶ θ. (χειρουργ.) ὁ
τῶν ὤμων (τῆς ὁμοπλάτης). ||.

(οὐσ. ἀρσ.) μέρος τῆς ἐνδομυίας
(ἐπιμυίας) τινῶν μοναχῶν.

SCAPULÉ, θ. κἀνθαρος, (ἐντ.).

SCAPAMOUSCHE, πρόσωπον γελοῖον
τῆς παλ. Ἰταλ. κωμωδίας.

SCARE, σκάρος (ἰχθ.).

SCARIFICATEUR, ἔργαλ. χειρουργ.
πρὸς-

SCARIFICATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

SCARIFIER, ρ. χαράζω (ιατρικῶς)
τὸ δῆγμα.

SCARLATINE, θ. εἶδος ἐξανθημα-
τικῆς καὶ κολλητικῆς ἀσθενείας
(κοκκινιάδας).

SCEAU, σφραγίς (μεγάλη). σφρά-
γισμα. ||.—de Salomon, εἶδος
φυτοῦ, (ἄλλ.) SIBNET, πολυγύ-
νατον.

SCER, παλ. ἀντὶ SCAU.

SCÉLERAT, E, κακοῦργος, (κατὰ
λῆξ.) στυγνὰς, παγκάκιστος,
ἀλιτήριος.

SCÉLERATESSE, θ. ὑπερβολὴ μο-
χθηρείας.

SCILLAGE, (οἰκοδ.) τὸ οὐσ. τοῦ

SCILLER.

SCILLÉ, σφραγίς (δικαστικῶς ἐ-
πιθεμένη).

SCILLEMENT, (οἰκοδ.), τὸ οὐσ. τοῦ-

SCILLER, ρ. σφραγίζω. \$. (οἰκοδ.)
δένω μὲ μολύβδι ἢ ἀσβεστῇν ἐύ-
λον κτλ. εἰς τοῖχον, ἔγχυσω.

\$. (μυθωρ.) ἐπισφαλίζω.

SCILLEUX, σφραγιστός.

SCÈNE, θ. σκηνή (θεάτρου ἢ ἐρε-
ματός).

SCÉNIOQUE, ἐπὶ θ. σκηνικός.

SCÉNOGRAPHIE, θ.—GRAPHIQUE, ἐ-
πὶ θ. σκηνογραφία, —γραφικός.

SCRIPTICISME, τὸ σύστημα τῶν
Σκαπτικῶν.

SCRIPTIQUE, ἐπὶ θ. καὶ οὐσ., σκε-
πτικός (ἐφεκτικός) φιλοσοφός.

SCRIPTURE, σκηπτρον (κυρ. ὅ συν-
κῶχ.).

SCHABRAQUE, θ. ἐρίππειον ἀπὸ
προβάτων.

SACH, ὁ Σάχης (βασιλεὺς) τῆς
Περσ.

SCHILLING, νόμισμα Ἀγγλ. καὶ
Γαλλ. αὐλίνιον (20 κάρμυν μίαν
λίβραν).

SCHISMATIQUE, σχισματικός.

SCHISME, σχίσμα (θρησκευτικόν).

SCHISTE, σχιστός, (εἶδος λίθου).

SCHISTEUX, KUSE, σχιστώδης (λί-
θος).

SCHLAUBE (Γερμ.), θ. ῥαβδίσιμος
(στράτι).

SCHONER ἢ SCHONNER, εἶδος πλοῦ
(γαλιέτας) μὲ δύο κατάρτια,
σκούφα.

SCIAGE, πρίονισμα.

SCIATIQUE, ἐπὶ θ. ἰσχυαδικός. ||.

(οὐσ. θ.) ἰσχυάς (νόσος), σχιά-
τικα.

SCIE, θ. πρίον, πρίονι.

SCIEMENT, ἐπὶ ρ. ἐν γνώσει.

SCIENCK, θ. γνώσις (τοῦ πράγματος).

\$. ἐπιστήμη, μάθησις.

SCIENTIFIQUE (καὶ ἐπὶ ρ.—EMMENT),

ἐπὶ θ. ἐπιστημονικός.

SCIER, ρ. πριονίζω. \$. (καυτ.)

ἡλάνω πρὸς τὴν πρόμνην (κοιν.)
σιάρω.

SCIENIE, θ. πριονιστήριον.

SCIEUR, πριονιστής.

SCILLE, θ. σκίλλα, σκίλλοκρομ-

μυδον, (φυτ.).

SCINDER, ρ. διαίρει.

SCINOUE, εἶδος σάβρας, σκίγας.

SCINTILLANT, E, σπινθηροβόλος.

SCINTILLATION, θ. τὸ αὐτ. τοῦ-

SCINTILER, ρ. σπινθηροβολῶ.

SCISOGRAPHIE, θ. παράστασις τοῦ

ἐσωτερικοῦ τοῦ οἰκοδομηματός,
σκιογραφία.

SCIOS, μακρὸν παραπλαστέριον,
καλοῦρῆτι.

SCIOITE, θ. πρίονι τῶν μαρμα-

SCIOTTER, ῥ. κόπτω μὲ τὴν sci-
otte.
SCISSILE, ἐπιθ. (δρυκτολογ.), σχι-
στός.
SCISSON, θ. σχίσμα (δηγύρεως),
διαφρεσις, διχοψήφια.
SCISSONNAIRE, ἐπιθ., ὁ διχοψη-
φῶν, ὁ ἐκ τοῦ σχίσματος (συν-
ελεύς).
SCISSURE, θ. (ἀνατομ.), σχισμὰς
φυσικὴ τινῶν ὁστέων κτλ.
SCIURE, θ. πριονίδι.
SCOLAIRE, ἐπιθ. ὁ τῶν σχολείων.
SCOLASTIQUE (ἢ ἐπὶ ῥ.-ement), ἐ-
πιθ. ὁ τοῦ σχολαστικοῦ συστή-
ματος. || (οὐσ. θ.) ἡ σχολαστικὴ
θεολογία.
SCOLIASTE, σχολιαστής.
SCOLIE, θ. σχόλιον.
SCOLOPENDRE, θ. σκολόπενδρα,
σαρανταπίδαρον, (ἔντ.) 2) σκολο-
πένδριον, (φυτ.).
SCORBUT, νόσος τοῦ στόματος,
σχορβοῦτον, στομακία.
SCORBUTIQUE, ἐπιθ. σχορβυτικός.
SCORIE, θ. ὕλη ἐπιπολάζουσα ὡς
ἀφρός εἰς τὰ ἀναλούμενα μέ-
ταλλα, σκυρία.
SCORIFICATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ-
SCORIFIER, ῥ. χωρίζω τὴν σκυ-
ρίαν ἀπὸ τοῦ μετάλλου, τὸ λαγα-
ρῶ.
SCORPIOIDE, σκορπιειδής, (φυτ.).
SCORPIOELLE, θ. σκορπιόλαδον.
SCORPION, σκορπίος, (ἔντ. καὶ
ζῴδ.).
SCORSONERE, θ. εἶδος τραγοπέ-
γανος, σκυλί (μαύρου).
SCRIBE, γραμματεὺς (τοῦ Μωσαϊ-
κοῦ νόμου). ὁ ἀντιγραφεὺς ἐξ
ἐπαγγέλματος.
SCRIPTURE, γραμματεὺς (τοῦ Παπ-
τικοῦ γραφείου).
SCROFULAIRE, χελωνοαῖμα, (φυτ.).
SCROULEUX, θ. πλθ. χοιράδες,
χελώνια, (πάθος).
SCROULEUX, **EUSE**, χοιραδικός.
SCROTELE, δακρυκλή, σπάσι-
μον (καθαυτό).
SCROTUM (ἄντ.), τὸ ὄσχεον, τὸ
σακκοῦλι τῶν ὀρχεων.
SCURFOLE, βάρος 2½ κόκκων,
γραμμάριον. 2) ὑποψία (ἐν-
δοιασμός) τῆς συνειδήσεως. ὁ
τὸ σφόδρα διηκριβωμένον περὶ
τὴν συμπεριφορὰν κτλ.
SCURFOLEUX, **EUSE**, (καὶ ἐπὶ ῥ.)

-ement, σφόδρα ἀκριβής ἢ εὐ-
συνείδητος.
SCRUTATEUR, ἀσκητὴς ἐξεταστής,
ἐξερευνητής. ὁ (εἰς τὰς συνε-
λεύσεις) ὁ ἐπὶ τῆς διαλογῆς τῶν
ψήφων.
SCRUTER, ῥ. ἐξετάζω κατὰ βάθος,
(ἐξ)ερευνῶ, (Γρφ.) ἐτάζω.
SCRUTIN, (μυστικὴ) ψηφιοφορία.
SCUBAC, εἶδος ἐλιξιρίου ἀπὸ κρό-
κων κτλ.
SCULPTABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς
γλυφῆς, λαξεύσιμος.
SCULPTER, ῥ. γλύφω (σκαλίζω) εἰς
πέτραν κτλ.
SCULPTEUR, γλύπτης.
SCULPTURE, θ. ἡ τέχνη καὶ τὸ ἔρ-
γον τοῦ γλύπτου, γλυπτικὴ ἢ
γλυψή.
SE, ἄντμ. προσωπ. τοῦ γ'. πρ.,
ἐαυτὸν, -τὴν κτλ. (σχηματίζει τὰ
μέσα καὶ ἐνίοτε τὰ πθ. ῥήμα-
τα).
SÉANCE, θ. συνεδρίασις.
SÉANT, μετχ. ἐνεργ. τοῦ **SÊQIR**.
|| (ὡς οὐσ.) τὸ μέρος τοῦ σώμα-
τος ἐφ' οὗ στηρίζεται ὁ καθήμε-
νος. || (πάντοτε μετὰ τῆς τρι-
τοπροσώπου αὐτοπαθοῦς ἀντωνυ-
μιᾶς) être assis (se tenir)
sur son —, κάθηται ἐδραῖος.
SÉANT, **E**, ταιρειάζων, εὐσχημος.
SEAU, κουβάς, ἀρυτήρ, ἀνασυρ-
τήρι κτλ.
SEAUVEROIRE, εἶδος πτωαρίου τῶν
ἀλοπηγῶν.
SEAUVERON, εἶδος φύματος τῶν
ποδῶν τῶν ἀλοπηγῶν.
SÉDACE, **EE**, (ἀνατ.), στεατώδης.
SÉBESTE, μύζον, (Τ.) τραμπου-
ζάν-χουρμάς.
SÉBESTIER, τὸ δένδρον τὸ φέρων
τὰ sébestes.
SÉBIFÈRE, ἐπιθ. (βεν.), στεατοφό-
ρος. || (οὐσ. ἀρ.) εἶδος δένδρου
στεατοφόρου τῆς Κίνας.
SÉBILE, σκάφη στρογγυλῆ.
SEC, **SECHER**, ξηρός. στεγνός. ὁ-
σαρκος. ὁ (μυφορ.) ψυχρός, τρα-
γός, ἄχαρις. || mettre ἢ être
(demeurer) à —, στερεῖω (κυρ.
καὶ μτυμ.). || tirer à sec, ἐξαν-
τλῶ (καὶ τὴν τελευταίαν βράνδαν).
SÉCARLE, ἐπιθ. τριητός.
SECANTE, θ. (γραμμῇ) ἡ διατέ-
μνουσα.
SÉCHAGE, στέγνωμα.

SECHER, θ. σπιδά, (μυλάμ.).
SÉCHEMENT, ἐπὶ ῥ. στεγνός. ὁ
(μτυμ.) ξηρὸς, ἀποτόμως, χωρὶς
χάριν.
SÉCHER (τὸ ἂν τρέπεται πρὸ τῶν
ἀφῶνων εἰς **E**), ῥ. ξηραίνει. **ce**
γινώσκω, στερεῖω. || (οὐδ. αὐτῶν)
ξηραίνωμαι κτλ. ὁ. τήκομαι.
SÉCHERESSE, θ. ξηρότης. ξηρα-
σία, ἀρχμός. ὁ. (μυφορ.) τὸ ἄ-
χαρι ἢ ἀπότομον (ὑποῦς, ἀπο-
κρίσεως κτλ.).
SÉCHERIE, θ. τὸ μέρος ὅπου εἶναι τὸ
séchoir, στεγνωτήριον (ἐργασ-
αίου).
SECOND, **E**, δεύτερος. ὁ. ὑπασπι-
στὴς (δευτερεύων) ἀρχηγὸς ἢ
ὁ. τὸ δεύτερον πάτωμα οἰκίας
καὶ οἱ ἐν αὐτῷ οἰκούντες.
SECONDAIRE, ἐπιθ. δευτερεύων (τῇ
δυνάμει ἢ τῇ τάξει).
SECONDAIREMENT, ἐπὶ ῥ. δευτε-
ρευόντως ἐν παρέργῳ.
SECONDE, θ. ἡ δεύτερα πᾶσις (γυ-
μνασίου). ὁ. τὸ ἐξηκοστημῆρον
τοῦ λεπτῷ (τὸ δεύτερον λεπτὸν)
τῆς ὥρας.
SECONDEMENT, ἐπὶ ῥ. δεύτερον.
SECONDER, ῥ. βοηθῶ. ὑποστηρίζω.
SECONDINES, θ. πλθ. τὸ δεύτερον
(τῆς γέννας), τὸ ἀκλουθον.
SECOURER, κούνημα.
SECOURIR, ῥ. κινῶ (δυνατό), σείω.
|| (μτ.) τινάζω ἀπὸ πᾶνω μου
τινάζομαι. || — le joug, ἀπο-
σείομαι τὸν ζυγόν, (μυφορ.).
SECOURMENT, κούνημα.
SECOURABLE, πρόθυμος εἰς τὸ βοη-
θεῖν, ἐπιδεκτικὸς βοηθείας.
SECOURIR, ῥ. βοηθῶ, ἐπιμερῶ.
SECOURS, βοήθεια. ἐπικουρία.
SECOURSSE, θ. κούνημα δυνατόν,
κλονισμός.
SECRET, **E**, κρυφός, μυστικός,
ἀπόκρυφος. ὁ. ἐχέμυθος. || (οὐσ.)
κρυφόν, μυστικόν, ἀπόκρυτον.
ὁ. μυστήριον (τέχνης κτλ.). ὁ.
ἐχέμυθος. || en —, = **SECRETÉ-**
MENT.
SECRETAGE, (τεχν.), τὸ οὖσ. τοῦ
SECRETÉ.
SECRETARIE, γραμματεὺς, γραμ-
ματικός. 2) τραπέζι ὅπου γρά-
φουν, γραφεῖον. 3) εἶδος ὀρ-
νίου ὀφιομάχου, μακρόπους.
SECRETARIAT, θ. γραφεῖον, γραμ-
ματεῖα.

SECRETARIAT, ἡ θέσις καὶ ἡ δια-
κεία τοῦ γραμματέως, γραμμα-
τεία.

SECRETEMENT, ἐπὶ ῥ. κρυφίως, μυσ-
τικῶς, κρυφά.

SECRÈTE (τὸ εἰς τῆς παραλήγ. τρέ-
πεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς εἰ), ῥ.
(ἀνατομ.), ἐκκρίνω. 2) (τεχν.)
πρωτομάζω τὸ μαλλίον διὰ πλ-
λους.

SECRÈTEUR, ὁ συντελὼν πρὸς-
SECRETION, θ. ἐκκρίσις (τῶν χυ-
μῶν τοῦ σώματος). §. (πλθ.) αἱ ἐκ-
κρίσεις, τὰ περιττώματα.

SECRÈTOIRE, ἐπὶ θ. ὁ συντελὼν
πρὸς ἐκκρίσιν (τῶν χυμῶν).

SECTAIRE, ὁπαδὸς (θιασώτης) αἰ-
ρέσεως, αἰρετικὸς.

SECTATEUR, ὁπαδὸς συστήματος
(αἰρέσεως), αἰρεσιώτης.

SECTE, θ. σύστημα φιλοσοφικὸν
κτλ., αἵρεσις.

SECTEUR, (γεωμετρ.), τμήμα.

SECTILE, ἐπὶ θ. τμητὸς, διαιρετὸς.

SECTION, θ. τμήμα (βιβλίου, συν-
ελεύσεως κτλ.). §. (γεωμετρ.)
τομή.

SECUAIRE, ἐπὶ θ. ὁ ἐπαναλαμβα-
νόμενος κάθε αἰῶνα. §. ὁ ζῶν
αἰῶνα, παμπάλαιος.

SECULARISATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-

SECULARISE, ῥ. μεταβάλλω (κτῆ-
μα ἢ σύστημα μοναστικὸν) εἰς
κοσμικόν.

SECULARITÉ, θ. ἡ ἐπὶ κοσμικῶν
δικαιοδοσίαι ἐκκλησίας (κυρ. ἐ-
πισκοπῆς). §. ἡ κατάστασις τοῦ-

SECULIER, ἐπὶ θ. (ἐπὶ ῥ.) -**EMENT**,
κοσμικὸς, λαϊκὸς. βιωτικὸς. ||
le bras — ἡ κοσμικὴ δικαιο-
δοσία.

SECURIFIER, ἐπὶ θ. (βτν.), πελεκυ-
φόρος.

SECURIFORME, ἐπὶ θ. ἀξινόμοτος.

SECURIGÈRE, ἐπὶ θ. = **SECURIFIER**.

SECURITÉ, θ. ἀσφάλεια, ἀφοβία,
ἀταραξία.

SEDATIF, (ατρ.), πρηντικὸς.

SEDENTAIRE (καὶ ἐπὶ ῥ. -**EMENT**),
ἐπὶ θ. καθιστικὸς. §. ἐδρατός,
μόνιμος.

SEDIMENT, ὑποσάθμη, καταπάτι.

SEDIMENTAIRE, ἐπὶ θ. ὁ ἐν εἴδει
ὑποσάθμης.

SEDITIEUX, **USE**, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -**E-**
MENT, στασιαστικὸς, ταραξίας,
φيلοτάραχος.

SÉDITION, θ. στάσις, ἀνταρσία.

SÉDITIONNER, ῥ. ἐπανατατά.

SÉDUCTEUR, τῆσις, πλάνος, ἀπα-
τελὼν, ἐξαλογιστής.

SÉDUCTION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-

SÉDUIRE, ῥ. πλανῶ, (ἐξ)ἀπατῶ.
δολοῦμαι, διαφθείρω, ἐξαλογίζω.
θίλω.

SÉDUISANT, εἰ, θελκτικὸς, επα-
γωγὸς, γοητευτικὸς.

SEGMENT, (γεωμετρ.), τμήμα.

SEGRAIS, ὁσὸς ἀπεσπασμένον
καὶ ὁλοτομούμενον ὅλως.

SEGREGATION, θ. ἡ ἀπὸ τοῦ ὅλου
ἀποσπασίς (ἀποχώρησις).

SEIGNE, θ. ἴδε **SECHER**.

SEIGLE, εἶδος σίτου, σίκαλη.

SEIGNEUR, ἄρχων, αὐθεντής, κύ-
ριος. || **le Grand** — ὁ Σουλ-
τάνος.

SEIGNEURIE, τὸ ἐπὶ τῶν κο-
πομένων νομισμάτων δικαίω-
μα τοῦ (τιμαρ.) ἄρχοντος.

SEIGNERIAL, εἰς ἐπὶ ῥ. -**EMENT**,
τὸ τοῦ (τιμαρ.) ἄρχοντος, αὐθεν-
τικὸς.

SEIGNEURIE, θ. ἐξουσία ἄρχοντος
(τιμαριώτης) καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸν τε-
λουσά χώρα. §. τὸ ἄρχοντολόγι.

|| (ὡς τίτλ. τιμῆς) αὐθεντία, κύ-
γεσία.

SEIME, θ. ῥαγὰς ἐντὸς τῆς ἀπλῆς
τοῦ ἵππου.

SEIN, τὸ ἑξωτερικὸν τοῦ στήθους.
οἱ μαστοὶ (γυν.). §. (μτνμ.) κόλ-
πος. §. τὸ μέσον.

SEINE καὶ (ὑποκορ.) **SEINETTE**, θ.
δίκτυον συρτὸν, συρικτὸν, γρῆ-
πος.

SEINE, ὑπογραφή (πρὸς ἐπικύρω-
σιν).

SEIZE, (ἀριθμ.), δεκάξ, 7, δεκά-
τος ἑκτος. || (οὐσ.) τὸ ἐκκαίδε-
κατημόριον.

SEIZIÈME (καὶ ἐπὶ ῥ. -**EMENT**), ἐ-
πίθ. δέκατος ἑκτος. || (ὡς οὐσ.)
τὸ δέκατον ἑκτον (μέρος), τὸ ἐκ-
καίδεκατημόριον.

SEJOURN, διαμονή, κατοικία.

SEJOURNER, ῥ. μένω (κατοικῶ)
πρὸς καιρὸν πονεῦν, διατρίβω.

SEL, ἅλας (κυρ. καὶ μτνμ.).

SELACIN, **ENNE**, σιλαχιδίνη (γέ-
νος ἰχθ.).

SÉLÉNITE, σεληνίτης (λίθος). §.
τίτανος θειοῦχος.

SELLE, θ. ἐπιπτεῖον. ὅλλα. 2)

(συνδχ.) ἵππος. || **la premiè-**
re — τὸ πρῶτον (τὸ καλλιῶτε-
ρον) ἄλογον (ἵπποστασίον), (Τ.)

ὁ τάβλα-μπασης. 3) τὸ πρα-
πίς (τελγική) τοῦ ἀμαφοπη-
γοῦ (τοῦ βαρελλοποιοῦ κτλ.).

δ) (ιατρ.) κένωσις τῆς κοιλί-
ας, (κοιν.) χέρι.

SELLER, ῥ. ἐπισάτω τὸν ἵππον,
σέλλων. 2) **se** —, (γαστρ.),
σκληρυνομαι, πατρώνω.

SELLENIE, θ. τὸ μέρος ὅπου ἀ-
ποθιόνται τὰ ἐπιπτεῖα κτλ. §.
(περιλήπτ.) τὰ περὶ τὴν σκευὴν
τοῦ ἵππου.

SELLERIE, θ. ἐξυλινὸν χαμηλὸν
βάθρον (σκαμνάκι) ἐπὶ τοῦ ὁποῖο
καθίσουν τὸν ὑπόδικον.

SELLIER, ὁ κατασκευάζων ἐπιπ-
τεῖα.

SELO, (πρόθ.), κατὰ

SEMAILLE, θ. σπάρσιμον, σπαρτά.

SEMAINE, θ. ἐβδομάς. §. ἐργα-
σία καὶ πληρωμὴ μιᾶς ἐβδομά-
δος, ἐβδομαδικτικόν. §. αἱ ἐπὶ τὰ
ἡμέρας τῆς δημιουργίας τοῦ
Παντός, ἡ ἑπτάήμερος.

SEMAINIER, **ENNE**, ὁ τῆς ἐβδομά-
δος (ἐφημέριος κτλ.).

SEMANOIR, τηλεγράφος τῶν πα-
ραλίων.

SEMBLABLE (καὶ ἐπὶ ῥ. -**EMENT**),
ἐπὶ θ. ὅμοιος, παρόμοιος.

SEMBLANT, πρόσχημα. || **faire**
—, προσποιούμαι, δείχνω ὅτι.
|| **ne faire** — **de rien**, ὅτι ἀ-
ποδείχνω τίποτε.

SEMBLER, ῥ. φαίνομαι (ὁμοιάζω)
ὅτι.

SEMBLE, θ. τὸ ἑνὶ τῶν ὑπο-
δημάτων.

SENGER, θ. σπέρμα, σπέρμα.

SENGERIE, θ. εἶδος λευκοῦ ὄρ-
του.

SENGER-CONTRA (Ατρ.), λευκοῦ-
χορτον, εἶδος ἀρτεμίας.

SENGER, ῥ. σπέρω. §. διασπέρω.

SENGERIE, ἐξάμηνον, ἐξαμηνία.

SENGERIE, **ELLE**, ὁ γινόμενος
καθ' ἐξαμηνίαν, ἐξαμηνιαίος.

SENGERIE, στρατιωτικὸς ἀπὸν
μὲ ἐξαμηνίαν ἀδειαν.

SENGER, σπορεύς. || (οὐσ.) σου-
σουράδα, (πτν.).

SEMI, (μόριον ἀχώριστον), ἡμι-.

SEMIANT, σερπίτης, ἀνίσχυρος.

SEMINAIRE, σχολεῖον ἐκκλησιαστικόν, ἱεροδιδασκάλειον.
SEMINAL, **E**, ὁ τοῦ σπέρματος, σπερματικός.
SEMINARISTE, μαθητὴς ἱεροδιδασκαλίου.
SEMITES, πρωτότερον δένδρων (ἀνθίων) ἀπὸ σπόρων.
SEMITIQUE, ἐπιθ. (διὰ λέκτος) Σημιτική, τῶν ἀπογόνων τοῦ Σήμ.
SEMOIN, μηχανή διὰ τὸ σπάρειν.
SEMONCE, **Θ**, ἐπιπλήξιν.
SEMONCEUR, ῥ. ἐπιπλήττω.
SEMOLE, **Θ**, ζυμαρί φιλοτριμμένον, εἶδος τραχανᾶ.
SEMPER VIRENS (Λιν.), εἶδος αἰθαλοῦς αἰγοκλήματος.
SÉNAT, ἡ σύγκλητος τῶν πατρικίων τῆς Ῥώμης. **S.** γερουσία.
SÉNATHU, συγκλητικός. γερουσιαστής.
SÉNATORIAL, **E**, ὁ τῆς συγκλήτου ἢ τῆς γερουσίας.
SÉNATORIEN, **ENNE**, ὁ τῶν συγκλητῶν ἢ τῶν γερουσῶν.
SÉNATRICE, **Θ**, γυνὴ γερουσιαστοῦ.
SÉNATUS-CONSULTE, δόγμα τῆς Ῥώμ. συγκλήτου. **S.** προεδρὺς-αὐτοῦ γερουσίας.
SENÉ, κολιτρία, (δένδρον τοῦ ὀπ. τὰ φύλλα εἶνε ἢ σεναμική, (ιατρ.).
SENÉCHAL, ἀρχὴν δικαστικῆς.
SENÉCHALE, γυνὴ τοῦ **SENÉCHAL**.
SENÉCAUSSE, **Θ**, ἡ περιφέρεια τῆς δικαιοδοσίας τοῦ **SENÉCHAL** καὶ τὸ δικαστήριον τοῦ ὁποίου ἦτον πρόεδρος.
SENECON, ἡριγέρων, (φυτ.).
SENEVE, σινάπι, (φυτ.).
SENICIE, βρωμολοπούντις, (φυτ.).
SENIEUR, ὁ ἀρχαιότερος σωματείου, δεκανός, πρωτόγερω.
SENILE, ἐπιθ. (ιατρ.), γεροντικός.
SENILITÉ, ὁ ἡλικίαν τῆς ἡλικίας.
SENILLE, **Θ**, γηνοπώδιον, (φυτ.).
SENS, αἴσθησις. **S.** νοῦς. **S.** νόημα. **S.** γνώμη. **S.** μεριὰ (ὁφάματος κτλ.). **||** **abonder dans le sens de q.**, εἶμαι ἐντελὲς σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην τινός. **||** **le bon (le mauvais)**—**d'un chose**, ἡ καλὴ (ἡ ἀνάποδη) μεριὰ. **||** **en tous sens**, καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. **||** — **dessus dessous**, ἄνω-κάτω.

SENSATION, **Θ**, αἴσθημα.
SENSÉ, **EP**, (καὶ ἐπὶ **Θ**) — **EMENT**, συνετός, ἔμφρων, νοήμων, νονεχής.
SENSIBILISATION, **Θ**, τὸ οὖς. τοῦ-
SENSIBILISER, ῥ. κάμνω τι ἐπαισθητὸν ἢ αἰσθαντικόν.
SENSIBILITÉ, **Θ**, εὐαίσθησις.
SENSIBLE (καὶ ἐπὶ **Θ** — **EMENT**), ἐπὶ **Θ**, ἐπαισθητός. **S.** αἰσθαντικός, εὐαίσθητος.
SENSIBLERIE, **Θ**, ἐπιπλάτος εὐαίσθησις.
SENSITIV, **IVE**, αἰσθητικός. **||** (ὡς **Θ**.) εἶδος φυτοῦ (μυηλοῦ).
SENSORIAL, **E**, ὁ ἀντικεινὸς εἰς τὸ-
SENSORIUM, ἡ ἐστία τῶν αἰσθησέων.
SENSUALISER, ῥ. κάμνω τι αἰσθητὸν (ὑποκείμενον εἰς τὰς αἰσθήσεις).
SENSUALISTE, ὁ ἀνίστων τὰ πάντα εἰς τὰς αἰσθήσεις.
SENSUALITÉ, **Θ**, ἡδυπάθεια, φιληδονία.
SENSUEL, **ELLE**, (καὶ ἐπὶ **Θ**.) — **EMENT**, φιλήδονος.
SENTENCE, **Θ**, ἀποφθεγμα, γνωμολογία. **S.** ἀπόφασις δικαστηρίου. (ἰδικῶς) καταδίκη.
SENTENCEUX, **EUSE**, (καὶ ἐπὶ **Θ**) — **EMENT**, ἀποφθεγματικός, γνωμολογικός.
SENTEUR, **Θ**, μυρωδικόν, μυρωδικά.
SENTIER, δρόμος στενός, ἀτραπός, μονοπάτι.
SENTIMENT, αἴσθησις. αἴσθημα, φρόνημα, γνώμη. **S.** εὐαίσθησις.
SENTIMENTAL, **E**, (καὶ ἐπὶ **Θ**) — **EMENT**, αἰσθηματικός, εὐαίσθητος.
SENTIMENTALISER, ῥ. μορφῶν (μεταποιῶ) ἐπὶ τὸ αἰσθηματικώτερον.
SENTIMENTALISME, τὸ σύστημα τῶν στρεφόντων τὰ πάντα ἐπὶ τὸ αἰσθηματικώτερον, ἐπιτήδευσαις εὐαίσθησις.
SENTIMENTALITÉ, **Θ**, ὁ χαρακτήρ (ἡ ιδιότης) τοῦ **sentimental**, εὐαίσθησις ἐκ συστήματος, υπερβολὴ εὐαίσθησις.
SENTINE, **Θ**, ὁ ἄντρος, ἡ σεντίνα (τοῦ πλοίου).
SENTINELLE, **Θ**, ἡ ἀρσ., κρατῶν τῆς φρουρῆς (σκοπός). **||** **faire (être**

en) —, φυλάττω ὡς φρουρὸς ἢ σκοπός. **S.** παραφυλάττω.
SENTIR (**sens**; **senta**; **sentir**; **sentirai**; **senti**), ῥ. αἰσθάνομαι. **S.** ὁσφραίνομαι. ὄζω, μυρίζω, βρωμαίνω.
SEIN (**sied** [πλ. **siebt**]; **seyai**; **siérail**; **siéra**), ῥ. ἀπρσ. "ταίρειν" ζει.
SEP, τὸ πλατὺ ξύλον τοῦ ἀρόστρου ὅπου εἶν' ἐφηρμοσμένον τὸ ὄνυ.
SÉPARABLE, ἐπιθ. διαιρετός.
SÉPARAGE, διάλεγμα, χωρίσμα.
SÉPARATIF, **IVE**, διαιρετικός.
SÉPARATION, **Θ**, χωρισμός.
SÉPARÈMENT, ἐπὶ **Θ**, χωριστά.
SÉPARER, ῥ. χωρίζω. **||** (ἡ πλ. **met** ὡς ἐπὶ **Θ**.) χωριστός.
SÉRIA, **Θ**, τὸ μέλαν τῆς σηνίας.
SÈPS, σήψ, εἶδος σαύρας.
SEPT, (ἀριθμ.), ἐπτά, ἡ ἑβδομος. **||** (ὡς ὡς) ἡ ἑβδόμη του μηνός. **S.** (εἰς τὰ χαρτοπαίγνια) τὸ ἐπτάρι.
SEPTANTE, οἱ ἑβδομήκοντα (ἰρμηνεύεται τῆς **Π. Γ.**).
SEPTENNAL, σεπτέμβριος.
SEPTENAIRE, ἐπιθ. ἐπταδικός, ἑβδομαδικός. **S.** ἐπταετία.
SEPTENNAL, **E**, ἐπταετής.
SEPTENNALITÉ, **Θ**, ἡ ἰδιότης τοῦ ἐπταετοῦς.
SEPTENTRION, ἡ ἄρκτος.
SEPTENTRIONAL, **E**, ἀρκτικός, βορείος.
SEPTIDI, ἡ ἑβδόμη (ἡμέρα τοῦ ὀκτωβρίου καλὰν ἀρτίου τῆς Γαλλ.).
SEPTIÈME, ἐπιθ. ἑβδομος.
SEPTIÈMENT, ἐπὶ **Θ**, ἑβδομον.
SEPTINSULAIRE, ἐπιθ. καὶ ὡς, ἐπτανήσιος.
SEPTIQUE, ἐπιθ. (ιατρ.), σηπτικός.
SÉPTUAGÉNAIRE, ἐπιθ. ἑβδομηκοντούτης.
SEPTUAGÉSIME, ἡ Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου.
SEPTUPLE, ἐπιθ. ἐπταπλάσιος.
SEPTUPLE, ῥ. ἐπταπλασιάζω.
SÉPULCHRAL, **E**, ἐπιτύμβιος. **S.** (συνδχ.) ὠχρός, νεκρῶδης.
SÉPULCRE, τάφος.
SÉPULTURE, **Θ**, ταφή, ταφίον.
SÉQUELLE, **Θ**, συμμορία, συνοδεία (ἰρῶν).
SÉQUESTRATION, **Θ**, μεσεγγύησις.
SÉQUESTRE, (δικνμ.), μεσεγγύησις.

SÉQUESTRE, (δικινμ.), μετέγγυον.
 SÉQUESTREN, β. μετέγγυος. S. καθείργω παρανόμως. S. βάλω κατά μέρος, αποχωρίζω.
 SEQUIN, φλωρί.
 SÉRAIL, παλάτιον του σουλτάνου, τσεράι. S. (καταχρ.) γυναικωνίτις, παλλακίδες.
 SÉRAN, κτένι σιδηρού η λανάρα διὰ τὸ κινᾶσθαι καὶ λινάρι.
 SÉRANGAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-
 SÉRANGER, β. ξαλιν (λαναρίζω) τὸ κινᾶσθαι κλπ. μετὰ τὸ SÉRAN.
 SÉRANGEUR, ὁ λαναρίζων τὸ κινᾶσθαι καὶ τὸ λινάρι διὰ τοῦ-
 SÉRANGOIR, = SÉRAN.
 SÉRANCOLIN, εἶδος μαρμαρι τῶν Πυργαίων.
 SÉRAPHIN, (τὰ) σεραφεῖμ, ἄγγελος.
 SÉRAPHIQUE, ἐπιθ. τῶν σεραφεῖμ ἔδους, ἄγγελικός.
 SÉRAUT, = BÉLAUT.
 SEREIN, β. αἰθριος, ἔσπερος, γαλήνιος, εὐδιος. S. ἡλιος, ἀ-
 τέραχος. S. (οὐσ. ἀρσ.) ἡ ἐ-
 σπερινὴ ὁμίχλη ἢ ὁροσία, αἰ-
 θρία.
 SERÉNAGE, θ. πατινάδα.
 SERENE, θ. μέγα καρδία διὰ τὸ
 βούτυρον.
 SÉRÉNISME, ἐπιθ. γαληνότητος,
 (εἶδος τίτλου).
 SÉRÉNITÉ, θ. αἰθρία, ἔσπερος.
 S. (μτφορ.) γαλήνη τῆς ψυχῆς,
 ἀταραξία, ἡλιότης. S. (ὡς
 τίτλ.) γαληνότης.
 SÉREUX, EUSE, ἡλιωδής.
 SERF, SERVE, σκλάβος, δουλεπα-
 ροικός.
 SERFOUETTE, θ. ἐργαλ. κηπερ.,
 δικέλλι.
 SERFOUR, β. σκάπτω (σκαλλῶ)
 μετὰ τὸ δικέλλι.
 SERFOUSSAGE, τὸ οὐσ. τοῦ SER-
 FOUR.
 SERGE, ὑπαγμαλῆπτον μάλλινον,
 σαλί, σάχη.
 SERGENT, κλητὴρ δικαστ. (αρχ.)
 S. λοχίας τοῦ πεζικ. S—de ville,
 κλητὴρ. S. ἐργαλεῖον ξυλουργ-
 νταβ(δία).
 SERGER, ὁ κατασκευάζων serges.
 SERGERIE, θ. ἐργοστάσιον ὅπου
 κατασκευάζονται serges.
 SERGETTE, θ. ὑπόκορ. τοῦ SERGE.
 SERGIER, = SERGER.

SÉRIE, θ. σειρά.
 SÉRIEUX, EUSE, (S. ἐπὶ β.)—EMENT,
 σοβαρός. ἐμβριθής. σπουδαίος,
 οὐσιώδης. S. (ὡς οὐσ.) ἐμβρί-
 θεια, σπουδαίτης. σοβαρότης.
 SERIN, β. κανάρι, καναρινεῖον,
 (πεν).
 SERIN, β. (χυδ.), εὐκατέητος.
 SERINER, β. γυμνάζω τὸ κανάρι
 διὰ τῆς-
 SERINETTE, εἶδος ὄργάνου πρὸς
 γύμνασιν τῶν καναρίων.
 SERINGAT, συριγγός, (φωτ.).
 SERINGER, θ. σὺριγγ (κυρ. διὰ)
 κλυστήρι.
 SERINGUER, β. ὠθῶ ὑγρὸν διὰ τῆς
 σὺριγγος. S. ξεπλύνω ἢ διαβρέ-
 χω διὰ τοῦ κλυστήρος, διακλύ-
 ζω, κλυστηρίζω. S. (ναυτ.) τρυ-
 πῶ τὸ πλοῖον διὰ τῶν σφαιρῶν
 ἀπὸ τῆς πρύμνης πρὸς τὴν πρῶ-
 ραν.
 SERMENT, ὅρκος
 SERMON, διδασχῇ, λόγος.
 SERMONNAIRE, ἐπιθ. ὁ διὰ τὰς
 διδασχάς. S. συλλογὴ διδασχῶν.
 SERMONNER, β. ἐπιπλήττω ἀ-
 καίρως.
 SERMONNEUR, EUSE, ὁ ἐπιπλήτ-
 των ἀκαίρως.
 SEROSITÉ, θ. τὸ ὑδατῶδες τῶν
 χυμῶν τοῦ σώμ., ἡχώρ. ὁρρής.
 SERRE, θ. ἐργαλ. κηπουρ., κλα-
 δευτήρι.
 SERRENT, ὅφρις, (ὁ)φιδί, (ζ.). S.
 ὄργανον τι ἐμπνευστὸν (σάλπιγγι)
 εἰς σχῆμα περιστρεφόμενον ὁ-
 φρεως.
 SERPENTINE, ὁ Ὀφιούχος, (ἀερ-
 ρισμός). 2) εἶδος φυτοῦ (κἀ-
 κτου) ἐρπυστικοῦ.
 SERPENTE, θ. εἶδος χαρτίου λε-
 πτοτάτου καὶ διαφανοῦς.
 SERPENTEAU, (ὁ)φιδί. 2) φυ-
 στικὸν μικρὸν ἐντὸς μεγάλου.
 SERPENTEMENT, ἐλιγμός.
 SERPENTER, β. σχηματίζω ἐλιγ-
 μούς, βέω κτλ. ἐλικοειδῶς.
 SERPENTIN, INE, ἐπιθ. ὁφιδής.
 S. (οὐσ. ἀρσ.) μέρος τῆς ἐστίας
 τοῦ τουφεκίου. 2) εἶδος ποι-
 κλοῦ πολυτ. λίθου (μαρμαρι),
 ὁφειτής. 3) (θ.) εἶδ. φυτοῦ ἢ
 δένδρου. 4) = SERPENTINE (2).
 SERPENTINEUX, EUSE, ὁ ἐκ τοῦ
 εἶδους τοῦ ὁφειτοῦ (λίθου).
 SERPETTE, θ. μικρὸν κλαδευτήρι.

SERPILLIERE, θ. εἶδος χονδρού S.
 ἀραιοῦ λινοῦ ὁράματος, λινά-
 τσα.
 SERPILLON, κλαδευτήρακι.
 SERPOLIT, ἔρπυλλον, (φωτ.).
 SERPILAN, εἶδος ἔχθ., χάννος.
 SERPILAUT, = SERLAUT.
 SERRE, θ. μέρος ὅπου κλείουν τὰ
 φυτὰ τῶν χειμῶνα, *θερμοκή-
 πιον. 2) τὸ ποδᾶρι τῶν θηρι-
 οντων ὀρνέων, γαμψός. 3) =
 SERPENTEMENT.
 SERRE-FILE, οὐραγός (κρατιώτης).
 SERREMENT, σφιγγίμον. S.—de
 coeur, συνοχὴ καρδίας.
 SERREMENT, ἐπὶ β. σφιγγί. S.
 (μτφορ.) φειδωλῶς, μετὰ οικονομ-
 ρίας.
 SERRE-PAPIERS, μέρος (θέσις ἢ
 δωμάτιον) πρὸς ἐναπόθεσιν ἐγ-
 γραφῶν. S. πέτρα ἢ ἄλλο τι μετὰ
 τὸ ὁποῖον πλανήτων τὰ χαρ-
 τὰ νὰ μὴ σκορπίζων.
 SERRE-PIRE, σφιγγω. πυκνός. (ναυτ.)
 πλείον ὅσον ἐνδέχεται πλησιον.
 S. ἀποθέτω εἰς μέρος σφαλές.
 S. (ἢ πῶ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) σφιγ-
 κτός. πυκνός. κρουστός. S. φει-
 δωλός. S. (S. ἐπὶ β.) πυκνός, σφιγ-
 κτός κτλ.
 SERRE-TÊTE, σκτικὸν κεφαλόδε-
 σμόν.
 SERRURE, θ. κλειδωνιά, κλειδα-
 ριά.
 SERRURERIE, θ. τὸ ἔργον τοῦ-
 SERRURIER, κλειδοποιός, (T.) τσι-
 λυκίρης.
 SERTIR, β. δένω δακτυλιδόπε-
 τραν.
 SERTISSURE, θ. δέσιμον (δακτυ-
 λιολ(θου)).
 SERUM, ὁρρής. ἡχώρ.
 SERVAGE, δουλεία (ἐλλωτος).
 SERVAT, εἶδος ζώου (ἀγριογᾶτις).
 SERVANTE, ὑπηρετρία, δουλει-
 α. δουλή. S. εἶδος προσέτου
 τραπέζου διὰ τὰ σκιά τῆς
 τραπέζης.
 SERVABLE, πρόθεσις περὶ τὸ ὑ-
 πηρετεῖν φιλικῶς, ὑπηρετικός.
 SERVICE, ὑπηρεσία. S. παράθεσις
 (τραπέζης). S. (πλθ.) ἐκδωλεί-
 σεις. S. (ἐκκλησι.) ἀκούσια, (ιδι-
 ας) μνημόσυνον (νεκροῦ). S. qu'y
 a-t-il pour votre service?
 (φρω.), τί ὀφείλεται; τί εἶν' ὀφ-
 ρμός σας; S. je suis à votre

SENVICÉ, (δῶλος) εἰς τὰς διαταγὰς σας.
 SEVIDOU, λέβης σαπωνουργίου.
 SEVNIKTIE, θ. πετσέτα (τοῦ τραπέζιου).
 SEVILE (ἕ ἐπιθ. -EMENT), ἐπιθ. δουλικός, δουλοπρεπής.
 SEVILITE, θ. τὸ δουλοπρεπές, χαμέρπεια.
 SEVIN (seis; servais; servirai; servis; servi), ῥ. ὑπηρετῶ, (κοιν.) δουλεύω. §. (ιδιαιτ.) διηγετῶ στρατιωτικῶς. §. βάλλω (φέρω) τὸ φρεῖ' εἰς τὸ τραπέζι, προσφέρω (ἐκ τῶν παρατεθειμένων). §. χρησιμεύω. ὠφελῶ. ||. (μσ.) μεταχειρίζομαι.
 SEVITEUN, θεράπων, ὑπηρετής, (κοιν.) δούλος.
 SERVITUDE, θ. δουλεία, σκλαβιά.
 SES, πλθ. τῆς ἀντνμ. SON ἢ SA.
 SESAME, σίσαμον, σουσάμι.
 SESSURLE, ἐπιθ. (ἀριθμ.), ἡμιόλιος.
 SÉSALI, σέσλι, ὀρεισελίον, (φυτ.), ἴδε καὶ BERLE καὶ LIVRECHE.
 SESOIALITÉRE, ἐπιθ. (ἀριθμ.), ἡμιόλιος.
 SESSILE, ἐπιθ. (βυν.), ἀμισχος.
 SESSION, θ. σύνοδος (βουλῶν). συνεδρίασις (συνόδου).
 SESTERCH, κατήρ (νόμισμα Ρωμ.).
 SETIER, ξίστης, (μέτρον χωρητ.).
 SETON, κορδέλλα τὴν ὁποῖαν περνοῦν χειρουργικῶς διὰ τοῦ κρέατος πρὸς ἐμπύησιν, διάστυρον.
 SEUIL, κατώφλιον (θύρας).
 SEUL, ε. (καὶ ἐπιθ.) -EMENT, μόνος. ||. tout —, ὁλομόναχος.
 SEULET, ETE, μοναχούσιος.
 SÈVE, θ. χυμός ὀρεπτικῶς τῶν φυτῶν.
 SEVINE (ἕ ἐπιθ. -EMENT), ἐπιθ. σοβαρός, αὐστηρός, ἀπείριστος.
 SEVÉNITÉ, θ. αὐστηρότης.
 SEVICES, πλθ. αἰκίαι.
 SEVIN, ῥ. φέρομαι ἀποτόμως κατὰ τινος, (ἐπὶ νοσημ.) ἐνσκήπτω (ἐπιπύπτω) βαρύνω.
 SEVRAGE, τὸ αὐτ. τοῦ -
 SEVNER (τὸ εἶναι παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς S), ῥ. ἀπογαλκίζω, ἀποκόπτω (νήπιον). §. (μτνμ.) κόπτω (χωρίζω) ἀπὸ τοῦ κλήματος τὴν κα-

ταβολάδα. §. (μτφορ.) στερῶ.
 SEVREUSE, θ. γυνὴ ἀποκόπουσα βρέφος.
 SEXAGÉNAIRE, ἐπιθ. ἐξηκοντούτης.
 SEXAGÉSIME, θ. ἡ Κυριακὴ τῆς Ἀποκρίω.
 SEX-DIGITAIRE, ὁ ἐκ γενετῆς ἑξαδάκτυλος.
 SEX-DIGITAL, ε. (χείρ ἢ ποὺς) ἑξαδάκτυλος.
 SEXE, φύλον (ἄρρεν ἢ θῆλυ. ||. le beau — (ἡ ἀπλ.) le —, τὸ γυναικεῖον (τὸ ὠραῖον) φύλον.
 SEXENNAL, ε. ὁ καθ' ἑξαετηρίαν ἐπαναλαμβανόμενος, ἑξαετής.
 SEXENNALITÉ, θ. ἑξαετία.
 SEXTANT, ἐργαλ. ἄστρον., τὸ ἕκτον τοῦ κύκλου.
 SEXTE, θ. ἡ ἕκτη (ὥρα τῆς ἐκκλησίας. ἀκολουθίας). §. τὸ ἕκτον βιβλίον τῶν Décrétales.
 SEXTIDI, ἡ ἕκτη (ἡμέρα τῆς δημοκρ. δεκάδος εἰς τὴν Γαλλ.).
 SEXTULE, βάρος 4 γραμμάρων (τῶν φαρμακοπ.).
 SEXTUPLE, ἐπιθ. ἑξαπλάσιος.
 SEXTUPLER, ῥ. ἑξαπλασιάζω.
 SEXUALITÉ, θ. ἡ ιδιότης (τὸ χαρακτηριστικόν) τοῦ -
 SEXUEL, ELLE, τὸ χαρακτηριστικόν τὸ φύλον (τοῦ ἄρρ. καὶ θῆλ.), τὸ ἀνήκον εἰς ἑκάτερον τῶν φύλων.
 SHAKO, φόρεμα τῆς κεφαλῆς τῶν στρατ.
 SHENIF, δημοτικὸς πάτερδος ἢ ἀστυνόμος τῆς Ἀγγλ.
 SI, συνδ. (ὑποθετ. ἢ διστακτ.), ἐν, ἀν. §. (ἐπιθ.) τόσον. ὅσον ἢ ἄν. §. (ἐντοτ.) ναι, οὕτως ἔχει.
 SIBYLLE, θ. σιβύλλα.
 SIBYLLIN, ἐπιθ. σιβύλλιος.
 SICAIKE, δολοφόνος μισθωτός, ἐγκάθετος.
 SICCATIF, IVE, ξηραντικός.
 SICCITÉ, θ. ξηρανσις, ξηρότης.
 SICILIQUE, βάρος 8 γραμμάρων (τῶν φαρμακοπ.).
 SIDÉRAL, ε. ὁ τῶν ἀστρῶν, ἀστρῶς.
 SIECLE, αἰών.
 SIÈGE, καθέδρα. ὄψρος. κάθισμα. §. ἔδρα (ἐπισκοπῆς), θρόνος. §. πολιτορία.
 SIÈGER, ῥ. κατέχω ἐπισκοπικὸν θρόνον, πατριαρχεῖω, ἀρχιερατεύω. §. ἔδρευω.
 SIEN, ENNE, ἀντνμ. (κττ. ἢ ἀ-

ναφορ. τοῦ γ'. προσ.), ὁ (ἡ, ἡ) αὐτοῦ, ἐδικός του (τῆς κατ. ||. (πλθ.) les siens, (ὡς οὐσ.) ὁ συγγενεῖς (οἱ οἰκείοι) του, τῆς. ||. (ἢ ἐν.) il ne demande que le sien ζητεῖ τὸ ἐδικόν του (τὸ πρῶτον τοῦ). ||. il a fait des siens, ὡκαμε τὰ ἐδικά του (τὰ συμφέρα σμένα του).
 SIESTE, θ. ὁ μετὰ τὸ γεῦμα ὕπνος.
 SIEUR, (τιμητ. προσφών.), κύρ.
 SIFFLABLE, ἐπιθ. ἀξιοσύρκατος.
 SIFFLAGE, = CORNAGE.
 SIFFLANT, ε. ὁ μετὰ συριγμοῦ ἔκφερόμενος, συρικτικός.
 SIFFLEMENT, συριγμός, σύριγμα.
 SIFFLER, ῥ. συρίζω. §. (μτνμ.) μαυθάνω τὸ πτηνὸν νὰ κελαδῇ. §. προκαταγγῶ τινα εἶ νὰ ἔλθῃ. §. (συνδχ.) ἀποδοκιμάζω διὰ συριγμοῦ, ἐκσυρίττω.
 SIFFLERIE, θ. σύριγμα (πρὸς ἀποδοκιμασίαν).
 SIFFLET, συρίκτρα. ||. coup de —, σφυσυριγματιά.
 SIFFLEUR, EUSE, ὁ συρίζων (κυρ. εἰς τὸ θέατρον). (ἐπὶ ἴππου) ζηχαυνάρης. §. εἶδος ἀγριοπαπίας.
 SIFFLOTER, ῥ. συρίζω συχνά ἢ ἀπροσέκτως.
 SIGILLER, ἐπιθ. θ. (γῆ) σημαντρεῖ ἢ λημνία, εἶδος ἀργίλλου.
 SIGISBEE (Ἴταλ.), φίλος (οἰκιστὴς) γυναικὸς ὑπάνδρου.
 SIGISBEEHME, ἡ συνήθεια τοῦ ἔχειν sigishée.
 SIGNAGE, σημάδευμα τοῦ βαλλοῦ τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ χωρισθῇ εἰς μικρότερα τεμάχια.
 SIGNAL, σημεῖον, σύνθημα.
 SIGNALEMENT, περιγραφή τοῦ ἐξωτερικοῦ τινος (κυρ. φυγοδ(κ)α).
 SIGNALER, ῥ. περιγράψω τὸ ἐξωτερικόν τινος (καταζητούμενον). §. γνωστοποιῶ μακρόθεν διὰ σημείων. ||. (μσ.) διαπρέπω, διακρίνομαι. ||. (ἢ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) ἐπίσημος.
 SIGNATAIRE, ὁ ὑπογράφας (ἀναφορὰν κατ.).
 SIGNATURE, θ. ὑπογραφή.
 SIGNED, σημεῖον, γνώρισμα.
 SIGNER, ῥ. ὑπογράφω (συμβό-

λαιον κτλ. πρὸς ἐπικύρωσιν).
 ἐπισφραγίζω. *S.* (μσ.) κάμνω
 τὸν σταυρόν μου, σταυροκοποῦ-
 μαι.
SIGNET, ταινία προσηρημένη διὰ
 σημάδευμα εἰς βιβλίον. *2)* εἴ-
 δος φυτοῦ, πολυγόνου.
SIGNIFIANT, *ε*, ὁ διὰ συμβόλων
 παραστατικός, ἐμφαντικός.
SIGNIFICATIF, *ινε*, ὁ ἔχων σημα-
 σίαν, παραστατικός ἰδέας, σημα-
 ντικός.
SIGNIFICATION, *θ*, σημασία. *S.*
 (δικνμ.) κοινοποιήσις, δήλωσις.
SIGNIFICATIVEMENT, ἐπιθ. μετ' ὀνό-
 μων ἐμφαντικὸν (χαρακτηριστι-
 κόν).
SIGNIFIER, *ρ*, σημαίνω τι, δηλῶ.
S. γνωστοποιῶ (ρητῶς). *S.* (δι-
 κνμ.) κοινοποιῶ.
SIGNETTE, εἶδος κημοῦ ἀκανθω-
 τοῦ, ἐχίνος.
SIKIUS, εἶδος ἀχνίσματος πρὸς
 ἀναζωπύρησιν τοῦ χρώματος
 τῶν ἐρυθροδανοβαφῶν βαμβά-
 κίων.
SIKIOUTER, *ρ*, ἐκθέτω τὸ βαμβά-
 κιον εἰς τὸν ἀτμὸν τοῦ *sikioi*.
SIL, γῆ μεταλλικῇ, ὄχρα.
SILENCE, σιωπή.
SILENCIAINE, σιλεντιάριος, (ὁφ-
 φίκιον τῆς Βυζαντ. αὐλῆς).
SILENCIEUX, *euse*, (καὶ ἐπιθ.) -
ement, σιωπηλός.
SILEX (Ατν.), λίθος σκληρὸς, τσα-
 κίλι.
SILHOUETTE, *θ*, εἶδος ζωγραφίας,
 σκιαγράφημα.
SILICE, *θ*, εἶδος λιθώδους γῆς, ἡ
 βάσις τῆς ἄμμου καὶ τῶν πλειο-
 τέρων σκληρῶν λίθων.
SILICEUX, *euse*, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους
silex, λιθώδης.
SILICULE, *θ*, ὑποκορ. τοῦ *silique*.
SILICULEUX, *euse*, (βεν.), ὁ φέ-
 ρων *silicule*.
SILIQUE, *θ*, (βεν.), λοβὸς, κερά-
 τιον.
SILIQUEUX, *euse*, (βεν.), ὁ φέρων
siliques, ἑλλοβοσπερμος.
SILLAGE, ὁ δρόμος (ὁ ὅλκος) τοῦ
 πλοίου.
SILLE, *κν*, (ἴππος) ἔχων λευκὰς
 τρίχας εἰς τὰ ὀφρύδια.
SILLER, *ρ*, πλέω σχίζων τὰ κό-
 ματα.
SILLET, ἡ ἐλιφάντινος κώπη τῆς

κιθάρας κτλ. ἀπὸ τῆς ὀπίας ἐκ-
 τίνονται αἱ χορδαί.
SILLON, ὄλος (ῆ), αὐλακία. *S.* ὀλ-
 κός. *S.* (μτνμ.) ῥυτίς.
SILLONER, *ρ*, αὐλακόνω (τὴν γῆν
 μετ' ὄροτρον). *S.* (μτνμ.) ῥυτι-
 εῖνω.
SILQ, λάκκος διὰ σιτάρι, σιλός.
SILVES, *θ*, πλθ. ἀνάμικτα (ποιη-
 τικά).
SILVER, εἶδος φυτοῦ μετ' λευκόστι-
 κτα φύλλα.
SIMAGREE, *θ*, προσποίησις, (κοιν.)
 καμώματα, (τοῖς ἀκρίστοις).
SIMAROUNA, δένδρον τῆς Ἀμερ.
 μετ' ἱαμακτικὴν φλοῖον, σιμαρόνη.
 εἶδ. ῥάσου ὅπερ φέρουσιν οἱ δι-
 κασταί. ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην.
SIMBLEAU, σχοῖνος πρὸς διαγρα-
 φὴν μεγάλῃς περιφερείας.
SIMILAIRE, ἐπιθ. ὁμοιομερής.
SIMILARITÉ, *θ*, τὸ ὁμοιομερές.
SIMILITUDE, *θ*, ὁμοιότης. *S.* (βτρ.)
 παρομοιωσις.
SIMILON, χρυσοειδὲς ὠρίχαλκος,
 (ἀλλ.) *CHRYSOAL*.
SIMONIAQUE, ἐπιθ. σιμωνιακός.
SIMONIE, *θ*, ἡ καπήλεισις τῶν
 θεῶν, σιμωνία.
SIMPLE (καὶ ἐπιθ. -*ement*), ἐπιθ.
 ἀπλός (κυρ. καὶ μετφορ.). *2)*
 βάτανον ἱατρικόν.
SIMPLESSE, παλ. ἀντὶ *SIMPLICITÉ*.
SIMPLICISME, ἐπιθ. (ὑπερθ.), ἀ-
 πλοῦστατος, ἀπλοϊκώτατος.
SIMPLICITÉ, *θ*, ἀπλότης.
SIMPLIFICATION, *θ*, τὸ οὖσ. τοῦ-
SIMPLIFIER, *ρ*, μεταποιῶ ἐπὶ τὸ
 ἀπλοῦστερον, ἀπλοποιῶ.
SIMULACRE, ὁμοίωμα. *S.* φάσμα.
S. προσποίησις.
SIMULATEUR, *trice*, ὑποκρινό-
 μενος, ὑποκλός.
SIMULATION, *θ*, (Νμ.), τὸ ὑπου-
 λον (τὸ πεπλασμένον) ἔγγραφον.
SIMULÉ, *κν*, προσποίητος, ἐπί-
 πλαστος, ὑποκλός.
SIMULEN, *ρ*, (Νμ.), κάμνω τι πλα-
 στὸν (εἰκονικόν).
SIMULTANÉ, *εε*, ὁ γινόμενος ἐν
 ταύτῃ, ταυτόχροτος.
SIMULTANÉITÉ, *θ*, τὸ ταυτόχρο-
 νον (πράξεως).
SIMULTANÉMENT, ἐπιθ. ταυτόχρο-
 νως, ἐν ταύτῃ.
SINAPISATION, *θ*, τὸ οὖσ. τοῦ *SIN-*
APISER.

SINAPISÉ, *εε*, ἀνακατωμένος μετ'
 σινάποσπορον.
SINAPISER, *ρ*, ἀνακατώνω ἢ κου-
 κίζω μετ' σινάποσπορον. *S.* ἐπι-
 θέτω σινάπισμους. *S.* ἐνεργῶ
 διὰ τῶν σινάπισμῶν.
SINAPISME, σινάπισμός.
SINCEBE (καὶ ἐπιθ. -*ement*), ἐπιθ.
 ἱλικρινής.
SINCERITÉ, *θ*, ἐλικρινεία.
SINCIPITAL, *ε*, ὁ τοῦ βρέγματος.
SINCIPUT, τὸ ὅπερ τὸ μέτωπον
 μέρος τοῦ κρανίου, τὸ βρέγμα.
SINCÈRE, *θ*, θέσις ἑρμεύσεως χω-
 ρίς καθήκοντα, ἀμεριμνομερι-
 μνα.
SINÉCURISME, τὸ σύστημα τῶν
 ἐπιστηριζομένων εἰς τὰς *SINÉ-*
cures.
SINÉCURISTE, ὁ καρποῦμενος *SIN-*
écure.
SINE QUA NON (Ατν.), τὸ οὐ οὐκ
 ἔντι.
SINGE, πίθηκος, μαϊμού, (ζ.). *2)*
 ἐργαλεῖον πρὸς μηχανικὴν ἀν-
 τιγραφὴν εἰκόνων κλπ. *3)* εἴ-
 δος μηχανῆς (γ. ῥάνη) πρὸς ἀν-
 ἱκτικὴν φορτίαν.
SINGER, *ρ*, μιροῦμαι ἀπρεπῶς ἢ
 γελοῖως (πιθηκικῶς).
SINGERESSE, *θ*, ἐπιθ. τοῦ *SINGEUR*.
SINGERIE, *θ*, μίμησις ἀκριτος ὅ
 γελοία, πιθηκισμός.
SINGEUR, ἐπιθ. ὁ πιθηκίζων (μι-
 μοῦμενος ἀκριτως καὶ γελοῖως)
 τοὺς ἄλλους.
SINGULARISER, *ρ*, διακρίνω (καὶ
 μσ.) -ομαι διὰ τὸ ἀλλόκοτον.
SINGULARITÉ, *θ*, τρόπος ἀλλόκο-
 τος, παραξενιά, ἰδιοτροπία.
SINGULIER, *εε*, ῥίος, παράδο-
 ξος, παράξενος, ἀλλόκοτος. *S.*
 (γρμτ.) ἐνικός. || *combat* —,
 μονομαχία.
SINGULIÈREMENT, ἐπιθ. κατ' ἐξο-
 χήν, ἰδίως, διαφερόντως, παρα-
 ὁδῶς. *S.* μετ' ὀνόματι ἀλλόκοτον,
 παράξενον.
SINGULIEREUX, *euse*, (ιατρ.) λυγ-
 γώδης, λυγμώδης.
SINISTRE (καὶ ἐπιθ. -*ement*), ἐ-
 πιθ. ἀπαίσιος, ἀλθῆριος, ἀπο-
 τρηπτικός. || (ὡς οὖσ.) συμφορὰ,
 δυστύχημα, ζημία.
SINON, σύνδ., ἄλλως, εἰ δὲ μή,
S. ἐκτός, παρά.

SIXOPLIE, τὸ πράσινον χρώμα (εἰς τὰ σπύργα).

SINDEUX, EUSE, σκολιός, ἑλικοειδής.

SINCOISITÉ, ἡ. καμπή, ἑλιγμός, σκολιότης.

SINUS (Λατ.), ἡμίτιον (μυρμηκ.).
S. (ἀνάτομ.) σπείρα, πτυχή.
S. (χειρουργ.) κόλπος, κούφωμα (πληγῆς).

SIPHON, σωλήν μὲ δύο ἀντσοὺς καμπάς, σίφων. 2) = TROMBE.

SINE, κύριε! βασιλεῦ! μεγαλειότητα!

SIRENE, ἡ. σειρήν (κυρ. ὅ. μινυ.).

SINOS ἢ SINOCO, ἀνεμος μεσημβρινοανατολικός, εὐρος (φοινικίας), σιρόκος.

SINOP, σιρόπι.

SINOPEN, ῥ. ἀνακατόνω μὲ σιρόπι.

SINOTER, ῥ. πίνω κατ' ὀλίγον (ἀπολαύων ἔλην τοῦ ποτοῦ τὴν ἡδονήν).

SINPEUX, EUSE, σιροπώδης (τὴν σύστασιν).

SINVENTE, εἶδος ποιήματος τῶν παλαιῶν τῆς Γαλλ. ῥαψωδῶν.

SIS, E, μετ. τοῦ (ἀρχ.) SSOIR, κείμενος.

SITE, τοποθεσία (κυρ. πρὸς ῥωπογραφίαν).

SITOT, ἐπὶ. τόσον ὀγλήγωρα. || —que, εὐθὺς ὅπου, ἄμα.

SITTILLE, ἡ. εἶδος πτηνοῦ (κερθίου).

SITTINE, ἡ. εἶδος sittelle.

SITUATION, ἡ. θέσις. ἀτάσις, κατάστασις. S. (θεατρ.) περιπέτεια. || maison bien (commodement) située, οἶκος ἐν εὐθέτω κείμενος.

SITUR, ῥ. τοποθετῶ.

SIX, (ἀριθμ.), ἑξ, ἢ ἕκτος. || (ὡς οὐσ.) ἡ ἕκτη τοῦ μηνός. (εἰς τὰ χαρτοπαγν.) τὸ ἑξάρι. || un six de trefle, ἓν ἑξάρι τοῦ σπαθίου. || deux six, τὰ δις ἑξ (Περσ. δου-σέξ) εἰς τὸ τάβλι κτλ.

SIXAIN, ἐξάστιχον. S. δέμα περιέχον ἑξ δεσμίδας παιγνιοχαρτίων (ἑξ χιλιάδας καρφίδων κτλ.).

SIXIEME, ἐπιθ. ἕκτος. || (οὐσ.) ἕκτημόριον. S. (ὁ.) ἡ ἕκτη κλάσις σχολείου καὶ ὁ εἰς αὐτὴν μαθητεύων.

SIXIEMENT, ἐπὶ. ἕκτον.

SIXTE, (μουσ.), διάστημα ἑξαφώνας.

SIZE, ἡ. ἀργαλεῖον πρὸς ζόγισμα μαργαριτῶν.

SIZERIN, εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ (σκαθίου).

SISOOF (Ἀγγλ.), εἶδος πλοῦ μετ' ἐν κατάρτι, σαλούπα.

SMILLE, ἡ. σμίλη (λιθοδόου).

SMILLER, ῥ. λαλεῖν μετ' ἐν σμίλῃ, σμιλεῖν.

SOBRE (καὶ ἐπὶ. -EMENT), ἐπιθ. ἐγκρατής.

SOBRIETE, ἡ. ἐγκράτεια.

SOBRIQUET, παρωνύμιον, (χυδ.) παρατσούκλι.

SOC, ἡ ὕνις (τὸ ὕνιον) τοῦ ἀρότρου.

SOCIABILITE, ἡ. τὸ νὰ ᾔνι τις = SOCIABLE (καὶ ἐπὶ. -EMENT), ἐπιθ. κοινωνικός (ἀνθρωπος), εὐκοινωνήτος.

SOCIAL, E, ὁ ἀροτῶν τὴν κοινωνίαν (τῶν ἀνθρ.), κοινωνικός. S. (ἐμπορ.) συντροφικός.

SOCIALISATION, ἡ. τὸ οὖς. τοῦ = SOCIALISER, ῥ. συγχεῖν εἰς κοινωνίαν, κάμνω κοινωνικόν τινα.

SOCIETAIRE, οὖς. καὶ ἐπιθ. μέλος ἑταιρίας.

SOCIETE, ἡ. κοινωνία. ἑταιρία. συναστροφή.

SOCINIANISME, ἡ ἀρεσις τῶν = SOCINIEN, ENNE, ὁπαδὸς τοῦ (αἰρετικοῦ) Σωκίνου, Σωκινιανός.

SOCLE, κρηπίς βάθρου, ὑπόβαθρον.

SOCQUE, εἶδος ὑψηλῶν ξυλίων ἐμβάδων, γαλέντζα ἢ καλίδρα.

SODIUM, ἡ βασίς τῆς σόδας, σόδιον.

SOEUR, ἡ. ἀδελφή. S. καλογραία.

SOEURETTE, ἡ. (οἰκ.) ἀδελφίσσα, ἀδελφούλα.

SOFA, ἀνάκλιτρον, στιβάς, (T.) σφάς.

SOFFITE, (ἀρχιτ.), φάτωνμα ὀροφῆς (γεισώματος, ἐπισυλὴν κτλ.).

SOI, ἀντμ. γ' + προσ. (αὐτοῦ) ἐαυτοῦ. || à part —, καθ' ἑαυτόν.

SOI-DISANT, αὐτοχειροτόνητος, αὐτεπαγγέλτος.

SOIE, ἡ. μετάξι. S. τρίχες χόλου ἢ μαλλιάρου σκόλου. S. τὸ εἰς τὴν λαβὴν ἐμβαίνον μέρος τοῦ σπαθίου κτλ.

SOIREE, ἡ. μεταξουργεῖον. S. (πάρληπ.) τὰ μεταξιώτα.

SOIF, ἡ. δίψα (κυρ. καὶ μεταφρ.).

SOIGNER, ῥ. ἐπιμελεῖσθαι τινα (ἐν)νοιάσθαι, κυττάζω.

SOIGNFUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ. -EMENT), ἐπιμελής, προνοητικός.

SOIN, φροντίς, μέριμνα. S. περριποίησις, (ἐν)νοιάσιμον, κύταγμα.

SOIN, τὸ ἐσπείρας, (κοιν.) βράδυ.

SOIÑE, ἡ. βραδύα, ἑσπέρα. S. συναναστροφή ἐσπερινή.

SOIT, γ' + προσ. τῆς προσ. τοῦ ἔστιν. || (συνήθ. ὡς ἐπὶ. ἢ σὺνδ.) ἔστω, δεδῶσθαι (ἔτι). S. ἔτε. + ἔτε. || ainsi soit il, (προσ. εὐκτ.), εἴθε γένοιτο. || tant — peu, πολλὰ (ὅσον δίδεται) ὀλίγον.

SOIXANTAIN, ἡ. ἐξηνταριά.

SOIXANTE, (ἀριθμ.), ἐξήκοντα, ἢ ἐξηκοστός.

SOIXANTER, ῥ. (εἰς τὸ παίγν. τοῦ πικέτου) μετῶ 60 πρὶν ὁ ἄλλος μετρήσῃ τίποτε.

SOIXANTIEME, ἐπιθ. ἐξηκοστός. S. (οὐσ.) ἐξηκοστημόριον.

SOL, γῆ (γεωργικῶς θεωρουμένη), ἔδαφος γῆς. γῆπεδον.

SOLAIRE, ἐπιθ. ὁ τοῦ ἡλίου, ἡλιακός.

SOLANDRE, ἡ. νόσος (βράγας) περὶ τὴν ἰγνὺν τοῦ ἵππου.

SOLANES, ἡ. (πλθ.) στρυχνουίδει (φυτά).

SOLANUM, στρόγγυλος, (φυτ.).

SOLANT, κοιν. ἀντ. BECASSE.

SOLBATTU, E, (ἵππος) ἔχων βελαμμένην ὑπὸ τῶν πετάλων τὴν ὀπλὴν.

SOLBATTURE, ἡ. βλάβη περὶ τὴν ὀπλὴν τοῦ ἵππου ἐξ αἰτίας τῶν πετάλων.

SOLDANELLE, ἡ. εἶδος φυτοῦ (ιαίνης).

SOLDAT, στρατιώτης.

SOLDATESQUE, ἐπιθ. στρατιώτικος (ὕβρις τοῦ καὶ ἀτάκτου) ἴδιος. S. (περιληπτ. ὡς οὐσ. ἡ) ὄχλος (συρφετός) στρατιωτῶν, στρατιωτικὸν ἀτακτοῦν.

SOLDE, ἡ. μισθός (στρατιωτῶν), μισθοπορά. S. (ἐμπορ.) ὑπόλοιπον πρὸς ἐξόφλησιν λογαριασμοῦ, λοιπός.

SOLDEB, ῥ. μισθοδοτῶ. S. ἐξορῶ.

SOLE, ἡ. ἑκτασις ἀγροῦ στείρας.

μὴν διαφόρως κατ' ἔτος. 2) ἡ ὁπλή τοῦ ἵππου κτλ. 3) βού-
 λωσπον, γλωσσο, (ἰχθ.).
SOLÉAINE, ἐπιθ. (ἀνάτομ.), πελ-
 μακτοειδής (μύς).
SOLÉCISME, σολοικισμός.
SOLÉIL, ἥλιος. || **entre deux**
soleils, εἰς τὸ μεταξὺ πρώτης
 καὶ ἐσπέρας διαστήματι. || **cour**
de —, κτύπημα τοῦ ἡλίου εἰς
 τὸ κεφάλι.
SOLÈNE, σωλήν(α), ὕστρ.
SOLLENNEL, **ELLE**, (καὶ ἐπὶ β.) -
MENT, πανηγυρικός. §. ἐπίση-
 μος. πάνδημος.
SOLLENNISATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
SOLLENNISER, β. πανηγυρίζω παν-
 δήμως.
SOLLENNITÉ, θ. πομπή (λαμπρό-
 της) ἐορτῆς κτλ., τὸ ἐπίσημον,
 ἐπίσημοτης.
SOLÈNE, ἐξήγησις φωνῶν μυσ-
 τῆς, παραλλαγή.
SOLIER, β. ψάλλω κατὰ παραλ-
 λαγὴν (ὀνομάζων τὰς φωνάς).
SOLIDAIRE (καὶ ἐπὶ β. -**EMENT**), ἐ-
 πιθ. ἀλληλέγγυος.
SOLIDARITÉ, θ. τὸ ἀλληλέγγυον,
 ἀλληλεγγύη.
SOLIDE (καὶ ἐπὶ β. -**EMENT**), ἐπιθ.
 στερεός, ἱγρός. §. μόνιμος.
SOLIDIFICATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
SOLIDIFIER, β. στερεοποιῶ.
SOLIDITÉ, θ. στερεότης. μονιμότης.
SOLIDONGULÉ, β. μόνυχον (ζῶον).
SOLILOQUE, μονόλογος.
SOLIPÈDE, ἐπιθ. μονόχηλος.
SOLINS, πλθ. (ἀρχιτ.) τὰ μεταξὺ
 τῶν πατέρων διαστήματα.
SOLITAIRE (καὶ ἐπὶ β. -**EMENT**), ἐ-
 πιθ. μονήρης, μονοδίαιτος. με-
 μονωμένος. §. (οὖς.) ἐρημίτης,
 μοναστής, ἀναχωρητής. §. (με-
 ν.) διαμάντι δεμένον μόνον,
 μονόπετρον.
SOLITUDE, θ. ἐρημία, μοναξία.
SOLIVAGE, τὸ ποσὸν τῶν πατέρων
 ὅσα δύνανται νὰ ἐβγῶσιν ἀπὸ ἐν
 ἑξέλου.
SOLIVE, θ. δοκὸς ἐπὶ τῆς ὁποίας
 καθρύνεται τὸ πάτωμα, πατε-
 ρόν.
SOLIVER, μικρὸν πατερόν.
SOLICITABLE, ἐπιθ. ὁ ἐπιδεχόμε-
 νος παρακλήσεων, κατορθωτός
 διὰ παρακλήσεων.
SOLICITATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-

SOLLICITER, β. παρακαλεῖν (κυρ-
 εῖς κακόν). §. παρακαλῶ ἐπι-
 μόνως, ἐξαιτούμαι. (ιδιαιτ.) θη-
 ρεῖα θέαι. §. (ἐπὶ ἀψύχ.) ἐκ-
 καλοῦμαι, προκαλῶ.
SOLLICITEUR, **EUSE**, ὁ παρακαλῶν
 (περὶ θέσεως ἢ υποθέσεως).
SOLLICITUDE, θ. μέριμνα, πρόνοια,
 κηδεμονία.
SOLO (ἰταλ.), μονωδία, μονωλία.
SOLÉQUIAL, κ. (βεν.), ὁ ἀκολου-
 θῶν (συμμετακινούμενος κατὰ)
 τὴν πορείαν τοῦ ἡλίου, (καθὼς
 τὰ ἡλιοτρόπια).
SOLSTICE, ἡλιοστάσιον, τροπή.
SOLSTICIAL, κ. ὁ τῶν τροπῶν (τοῦ
 ἡλίου).
SOLUBILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
SOLUBLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς λύ-
 σεως, διαλυτός ἢ (μυφ.) ἐπι-
 λύσιμος.
SOLUTION, θ. λύσις. διάλυσις. §.
 χρωμασία.
SOLVABILITÉ, θ. τὸ ἀξιόχρεον.
SOLVABLE, ἐπιθ. ἀξιόχρεως.
SOMMAGE, (γεωργ.), τὸ πρῶτον
 σκάψιμον τῆς ἀμπελου.
SOMME, ἐπιθ. ἀφειγγής, σκουπ-
 νός. ἀμυδρός. ἀμαυρός. §. (με-
 ν.) σκουρῶτος. μελαγχολικός.
SOMBER, β. ἀνατρέπομαι πελά-
 γιος, βουλῶ. 2) (γεωργ.) σκά-
 πτω πρῶτην φοράν τὴν ἀμπελον
 ἢ γῆν χέρσον.
SOMBRERO (ἰσπαν.), σκιάδιον με
 πλατὰ πτερόγνια, πέτασος.
SOMMAIL, ταινία ἄμμου ὑφαλος
 περὶ τὸν εἰσπλουν ποταμοῦ.
SOMMAIRE (καὶ ἐπὶ β. -**EMENT**), ἐ-
 πιθ. συνοπτικός, κεφαλαιώδης,
 ἐπίτομος. || (οὖς.) περίληψις.
SOMMATION, θ. πρόσκλησις ἐπι-
 στήμος (ἀπ' ἐξουσίας). || — **res-**
pectueuse, (Νμ.), ἡ περὶ γάμου
 κοινοποιήσις τοῦ ἐνηλικίου παι-
 δος πρὸς τοὺς γονεῖς του, πα-
 τροσέβεια.
SOMME, θ. ποσότης (χρημάτων).
 ἄθροισμα, (κοιν.) σούμμα. §. ἐ-
 πιτομή. || **en** —, —**toute**, ἐνὶ
 λόγῳ, ἐναντιόμην 2) φόρτωμα.
 || **bête de** —, φορτηγὸν ζῶον.
 3) (ἀρ.) ὕπνος. || **tout d'un**
 —, μονοβόρφει.
SOMMEIL, ὕπνος. || **avoir** —, νυ-
 σταζῶ.

SOMMEILLER, β. κοιμῶμαι (ἐλα-
 φρά). §. νυστάζω.
SOMMELIER, **ERE**, κελάρης (κοι-
 νοῦλο κτλ.).
SOMMELLERIE, θ. ἡ ὑπηρεσία τοῦ
 κελάρη. 2) ἡ σκευοθήκη ἢ τὸ
 κελάρει.
SOMMER, β. προσκαλῶ ἐπιστήμης
 (ἀπ' ἐξουσίας). 2) (ἀλγεβρ.) ἀ-
 θροῖζω.
SOMMET, κορυφή. §. (μυφ.) κο-
 λοφών. || **le double** —, (Ποιητ.),
 ὁ ἐκιδρυμένος Παρνασσός.
SOMMIER, ἵππος φορτηγός. 2)
 στρώμα με τρίχα. 3) (οἰκοδ.)
 στηρίγξ, ὑποστήτης κτλ. 4)
 κώδης πρὸς ἐγγραφὴν πισωτή-
 των.
SOMMITÉ, κορυφή, ἄκρη. §. ἀ-
 κρέμων (φυτοῦ). §. (μυφ.) ἀ-
 κρότης.
SOMMAMBULE, οὖς. καὶ ἐπιθ., ὁ-
 πνωδότης.
SOMMAMBULIQUE, ἐπιθ. ὁπνωθα-
 τικός.
SOMMAMBULISME, νυκτοβατρία, ὁ-
 πνωδία.
SOMNIFÈRE, ἐπιθ. (ιατρ.), ὁπνωτι-
 λός.
SOMNOLENCE, θ. (ιατρ.) νυσταλ-
 γία.
SOMNOLENT, κ. (ιατρ.) νυσταλός.
SOMPTUAIRE, ἐπιθ. (νόμος) ὁ κα-
 τὰ τῆς πολυτελείας, ὀρίζων τὴν
 δαπάνην.
SOMPTUEUX, **EUSE**, (καὶ ἐπὶ β.) -
MENT, πολυτελής, μεγαλοπρε-
 πής, λαμπρός.
SOMPTUOSITÉ, θ. πολυτέλεια,
 λαμπρότης.
SON, **SA**, (πλθ.) **SES**, (ἀντνμ. κλητ.
 τοῦ γ' πρσ.), ὁ αὐτοῦ (-τῆς
 κελ.), (κοιν.) 'του, 'της, 'των ἄρ.
 || **il sent son pédant**, (φρσ.)
 ἔχει σχολαστικότητα.
SON, ἤχος, φθόγγος. 2) πτε-
 ρον.
SONARD, εἶδος ἀγριοπάππας.
SONAT, προσητὲς ἐργασμένη.
SONATE ἢ (ὁποκρ.) **SONATINE**, θ.
 ἄσμα ὀργανικόν, κρούμα.
SONCHE, **ES**, (βεν.), σογχοειδής,
 ἐκ τοῦ γένους τοῦ σογχοῦ.
SONDAGE, μέτρημα τοῦ βάθους
 διὰ τῆς-
SONDE, θ. βολή, (κοιν.) σκανδε-
 λι. §. (χειρουργ.) μήλη, καθή-

τήρ κτλ. *§.* εἶδος σοῦδαε πρὸς διερύνησιν τῶν φορέων εἰς τὰ τελωνεῖα, σιρομάστις.
SONDER, *ρ.* μετρῶ τὸ βάθος (θαλάσσης κτλ.) διὰ τῆς βολίδος, βολίζω. *§.* (χειρουργ.) ἐρευνῶ διὰ τῆς μήλης ἢ τοῦ καθετήρος. *§.* (μτφορ.) ἀποπειρώμαι. ἐμβατεύω.
SONDEUR, ὁ μετρῶν διὰ τῆς βολίδος κτλ.
SONGE, ὄνειρον.
SONGE-CREUX, ὄνειροπόλος, μετεωρολόσσης.
SONGER, *ρ.* βλέπω καθ' ὕπνον, ὄνειρεύομαι. *§.* διανοοῦμαι, συλλογίζομαι. σκοπεύω.
SONGEUR, ἐνυπνιαστής, ὄνειρολόγος.
SONNAILE, *θ.* κωδῶνι κρεάμενον εἰς τὸν λαιμὸν τῶν ζώων, κυπρί.
SONNAILLER, *ρ.* κρούω ἀδιακόπως τὸν κώδωνα.
SONNANT, *κ.* ἤχων, ἤχωνδης.
SONNER, *ρ.* ἤχῳ. *§.* (μτβτ.) κρούω (τὸν κώδωνα, τὴν σάλπιγγα κτλ.), σημαίνω. *||.* faire bien haut, διαβρυλλῶ, κωδονίζω.
SONNEUR, *θ.* ἤχος πολλῶν ἡμῶν κωδώνων.
SONNET, ἄσμα ἐκ 12 στίχων.
SONNETTE, *θ.* κωδώνιον. *§.* μηχανὴ πρὸς ἀναισθητικαῖς αἰσθήσεως (moulon).
SONNETIER, ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν κουδούνια.
SONNEUR, ὁ σημαίνων (τοὺς κώδωνας). 2) εἶδος πτηνοῦ (coufflis).
SONNEZ, τὰ δις εἰς (δοῦ-σες) εἰς τὸ τάβλι.
SONORE, ἐπιθ. ἤχης, εὐήχος.
SONORITE, *θ.* τὸ εὐήχον.
SOPHISME, σόφισμα.
SOPHISTE, σοφιστής.
SOPHISTICATION, *θ.* δόλωμα (λατρικὸν κτλ.).
SOPHISTIQUE (καὶ ἐπὶ -EMENT), ἐπιθ. σοφιστικὸς.
SOPHISTIQUEUR, *ρ.* λεπτολογῶ σοφιστικῶς. 2) δολῶν.
SOPHISTIQUEUR, σοφιστεῖα. δολέυσις.
SOPHISTIQUEUR, ὁ δολῶν ἢ σοφιστενόμενος.

SOPHONIE, γένος φυτῶν.
SOPOR (Δτν.), ὕπνος βαρὺς.
SOPORATIF, *ινε*, ὑπνωτικὸς.
SOPOREUX, *εὔσε*, ὁ ἐπιπέρων βύθος (κάρωσιν).
SOPORIFERE ἢ **SOPORIFIANT** ἢ **SOPORIFIQUE**, ἐπιθ. ὑπνωτικὸς.
SOPRANO (Ἰταλ.), ὀξύφωνος ἢ ὀξύφωνος, (μουσ.).
SORBE, *θ.* σοῦρδον, (καρπ.).
SORBET, μελικράτον, σερμπέτι.
SORBETIERE, *θ.* ἀγγεῖον πρὸς κατασκευὴν μελικράτου.
SORBIER, σορβιῶν, (δένδρ.).
SORBOUNE, *θ.* περίφημος σχολὴ τῆς θεολογίας ἐν Παρίσις.
SORCELLERIE, *θ.* μαγεία, μαγανεία.
SORCIER, *εὔσε*, μάγος, μάγισσα. *§.* (συνδχ.) ἀγγέλους, πνευματώδης, (κοιν.) διαβολεμένος.
SORDIDE (ἢ ἐπὶ -EMENT), ἐπιθ. ῥυπαρὸς, φιλάργυρος.
SORNETTE, *θ.* λήρος, μωρολογία.
SORORAL ἢ **SORORIAL**, *εὔ*, ὁ τῆς ἀδελφῆς.
SORORICIDE, οὐσ. καὶ ἐπιθ. ὁ φονεύσας τὴν ἀδελφὴν του.
SORNER ἢ **SORNETER**, *ρ.* καπνίζω τὰς ἀρίγας (τὰς ὀρίσσας).
SORNETERIE, *θ.* τὸ μέρος ὅπου καπνίζουν τὰς ἀρίγας.
SORT, τύχη. *§.* μάγια. *§.* λαχνός. *||.* tirer au —, ῥίπτω λαχνόν, κληρώω (κυρ. ἐπὶ κρατολογίας). *||.* le sort en est jeté, ἔρριπται κύβος, (φρσ.).
SORTABLE, ἐπιθ. κατάλληλος, πρόσφορος.
SORTE, *θ.* εἶδος, τρόπος. *||.* toute sorte (toutes sortes) de, de toute sorte (toutes sortes), παντοειδής, παντοδαπός, παντοίος. *||.* de la —, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.
SORTIE, *θ.* ἔξοδος, ἐξαγωγή (ἐμπορευμ.). ἐκδρομὴ (τῶν πολιτοκρουμένων). *§.* (μτνμ.) σφοδρὰ ἐπιπληξίς. *§.* τέλος, ἀπλυσίς.
SORTILÈGE, μαγανεία, μάγια.
SORTIR (sors; sortais; sortirai; sortis; sorti), *ρ.* ἐκβάλλω. *||.* (συχνὸς. αὐτπθ.) ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω. (μτνμ.) ἀναδίδωμαι. *§.* κατάγωμαι.
SORTIR, *ρ.* (Νμ.), ἔχα.

SOT, *εὔσε*, κουτὸς, εὐήθης, ἀνόητος.
SOTARD, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντί) **SOLAND**.
SOTIE, *θ.* δρῆμα σατυρικὸν τῆς ἀρχαίας Γαλλικῆς κωμῳδίας.
SOT-L'Y LAISSE, τὸ ὑπὲρ τοῦ ὀρθοῦ πύγιον μέρος τῶν μαγειρευμένων πτηνῶν.
SOTTEMENT, ἐπὶ ῥ. εὐθως, ἀνόητως.
SOTTISE, *θ.* εὐήθεια, ἀνοησία.
SOTTISIER, συλλογὴ ἀσέμνων ἀνεκδότων ἢ ἀσυντάκτων τοιαύτων.
SOU, νόμισμα χάλκινον, σολδί, πεντάρα.
SOUASSEMENT, κρηπίς (ὑπόβαθρον) περιστυλίου.
SOURESAUT, ἀνατιναγμὸς αἰφνιδίως (τοῦ ἵππου, τῆς ἀμάξης) κλονισμός, σπασμός.
SOURRETE, θεραπευτὴς (εἰς κωμῳδίαν).
SOURREVESTE, *θ.* ἐπενδύτης χιτῶν χειρὸς.
SOUCHER, *θ.* πρέμνον, κουτσουρον. *§.* (μτνμ.) στέλεχος βιβλίου (ἐντομίσ). *§.* (μτφορ.) κουτὸς (εὐήθης) ἄνθρωπος. *§.* ἀρχηγέτης γενεάς, γενάρχης.
SOUCHET, κύπριος, (φυτ.). 2) λίθος πρόστρυχος.
SOUCHETAGE, ἐπιθεώρησις δάσους μετὰ τὴν ὕλοτομιν.
SOUCHETEUR, ἐμπειρογνώμων πρὸς ἐπιθεώρησιν δάσους.
SOUCI, φροντίς, μέριμνα, (κοιν.) συλλογὴ. 2) νεκρολούουδον, (φυτ.).
SOUCIER (se—), *ρ.* φροντίζω, μεριμνῶ, μοι μέλει (περὶ τινος).
SOUCHIEUX, *εὔσε*, ἐμφροντίς, συλλογισμένος.
SOUCHER, *θ.* πινακίη τοῦ φλοῦ ξανθοῦ, ὑποκρητηρίδιον.
SOUCHILLON, εἶδος κριθῆς χειμερινῆς (ὄψιμου).
SOUCHOURETTE, *θ.* εἶδ. ἀγριοπάπιας.
SOUABLE, ἐπιθ. (μέταλλον) ἐπιδεκτικὸν συγκολλησέως.
SODAIN, *εὔ*, (καὶ ἐπὶ -EMENT, αἰφνιδίως. *||.* (ὡς οὐσ.) ἀμέσως μετὰ ταῦτα.
SODAINETÉ, *θ.* τὸ αἰφνιδίον (τοῦ πράγμ.).
SODANE, (παλ.), στρατιώτης.

SOUPEPTE, θ. τὰ λωρία ἀπὸ τῶν ὁπείων ἐξήρτηται τὸ ὄχημα.
SOUPEPTE, ρ. δειπνῶ. *S.* (ὡς οὐσ.) δειπνῶ.
SOUPESEH, ρ. ἀνασηκόνω τι ἵνα κίνηται περὶ τοῦ βάρους του.
SOUPEUR, ἔ. συνειθίζω νὰ δειπνῇ.
SOUPIER, (οἰκοδ.), εἶδος πέτρας πρόστυχον.
SOURIERE, ἀγγεῖον βαθὺ διὰ τὴν τῆν σοῦπαν.
SOURIN, (ἀνα)στεναγμός. *S.* ἀναπνοή.
SOURIRATE, τρύπα ὑπογείου, ψυχρωγόνιον.
SOURIRANT, ἐραστής.
SOURIRER, ρ. (ἀνα)στενάζω. *S.* ζητῶ περιπαθῶς (ἐποφθαλμιῶ εἰς) τι.
SOURCE (καὶ ἐπὶ θ. -EMENT), ἐπὶ θ. εὐκαμπτος (κυρ. καὶ μεταφ.).
SOURCESE, θ. τὸ εὐκαμπτον.
SOURCEVILLE, θ. ἐπενδύτης ἀπὸ χονδρὸν πᾶνον (διὰ τοὺς ἱπποκόμους κτλ.).
SOURTER, ρ. (ναυτ.), τευτῶν (τὸ σχοινίον).
SOURTET, γροθῆρι ἐλάτας πρὸς μεταφύτευσιν.
SOURCE, θ. πηγὴ (κυρ. καὶ μεταφ.).
SOURCIEH, ὁ ἐρρίσκων τὰ νερά, ὑδρομαστευτής.
SOURCIL, ὄφρυς, (ὁ)φρύδιον.
SOURCILIER, *ERE*, ὁ τῶν ὄφρύων.
SOURCILLE, -ROULETTE (LE SOURÉ).
SOURCILLEN, ρ. κινῶ (συνάω) τὰς ὄφρυς. *||. sans* —, ἀταράχως.
SOURCILLEUX, *EUSE*, ὄφρυδις, (μετμ.) ὑψηλός, ἀγέρωχος.
SOURD, *E*, κωφός. *S.* (μετμ.) κωφός, ἀμυδρός.
SOURDAUD, *E*, ὑπόκωφος, βρυακούων.
SOURDEMENT, ἐπὶ ρ. ἀμυδρῶς. *S.* λαθραίως. ἀνευ κρότου.
SOURDINE, θ. ἐργαλεῖον πρὸς ἀμαύρωσιν τοῦ ἤχου. *||. à la* —, κρυφίως, ἀνευ κρότου, μυστικά.
SOURD-MUET, **SOURDRE** - **MUETTE**, κωφὸς καὶ ἀλαλος, ἐνεός.
SOURDRE, ρ. ἀναδρῶν, (ἀνα)πηγάζω.
SOURICEAU, ποντικῆ.
SOURICIÈRE, θ. μουσγά, ξυλόκατα.
SOURIRE, ρ. μιμνῶ, χαμογεῶ.

SOURIRE ἢ **SOURIS**, μειδίαμα, χαμογέλασμα.
SOURIS, θ. μικρὸς ποντικός. *||.* (ὡς ἐπὶ θ. κυρ. ἵππου) λευκόφαιος, στακτερός, (*T.*) σιτοῦν - κχιρῆ.
SOURLIER, ρ. (ναυτ.), δένω τὰς ἀκρας τοῦ σχοινίου ἵνα μὴ ξερεφωθῇ.
SOURLIURE, θ. τὸ οὐσ. τοῦ **SOURLIER**.
SOURNOIS, *E*, κρυφίνους, ὑπαλός.
SOURNOISEHIE, θ. ὁ χαρακτὴρ τοῦ **SOURNOIS**, ὑποουλότης.
SOURS, (πρόθ.), ὑπό. *S.* ἐπὶ (χρόνου). ἐντὸς (ὀλίγου). *S.* ἐπὶ (ποινή). *S.* μεθ' (ὀρκου).
SOURS-APFERMER, ρ. ὑπεννοικιάζω.
SOURS-AIDE, δευτερεύων βοήθου, δεύτερος βοηθός.
SOURS-AMENDMENT, τροποποίησις τροποποιήσεως.
SOURS-AMENDER, ρ. τροποποιῶ τὴν γενομένην τροποποίησιν.
SOURS-ARBRISSEAU, φυτὸν θαμνώδες.
SOURS-BAIL, ὑπεννοικίασις.
SOURS-BAILLEUR, *EUSE*, ὑπεννοικιαστής.
SOURS-BAREH, τὸ ὑπὸ τὴν σιαγόνα μέρος τοῦ ἵππου *S.* (χυδ.) κτύπημα ὑπὸ τὸ πηγούριον. *S.* (συνκχ.) περιφρόνισις.
SOURS-CHEF, δευτερεύων ἀρχηγός.
SOURS-CHRIEUTER, συνδρομητής (βιβλίου, ἐράνου κτλ.).
SOURS-CHRIEUTION, θ. ὑπογραφή. *S.* συνδρομή.
SOURS-CHRIE, ρ. ὑπογράφω. *S.* συνεισφέρω πρὸς συνδρομήν, ὑπογράφωμαι ὡς συνδρομητής (βιβλίου).
SOURS-CUTANÉ, *EE*, ὁ ὑπὸ τὸ δέρμα.
SOURS-DIACONAT, ὁ βαθμὸς τοῦ **SOURS-DIACRE**, ὑποδιάκονος.
SOURS-DIRECTEUR, ὑποδιευθυντής.
SOURS-DIVISEH, ρ. ἴδε **SOURS-DIVISEH**.
SOURS-DOMINANTE, θ. (μουσ.) ἡ μικρὰ διαπέντε.
SOURS-DOUBLE, ἐπὶ θ. ὑποδιπλάσιος.
SOURS-ENTENDRE, ρ. ὑπανῶ, ὑπεννοῶ, ὑπανίσταμαι.
SOURS-ENTENTE, θ. τὸ ὑπανοῦμαι.
SOURS-ÉLITE, (οἰκοδ.), δωμάτιον

ἀμέσως ὑπὸ τὴν στέγην, (ᾧθεν ἢ κοινῶς) σουφῆτα.
SOURS-FERME, θ. ὑπεννοικίασις.
SOURS-FERMER, ρ. ἴδε **SOURS-APFERMER**.
SOURS-FERMIER, ὑπεννοικιστής.
SOURS-FRÈTER, ρ. ὑποναιολῶ.
SOURS-GARDE, σιδήριον ὑπὸ τὸν κρατητήρα τοῦ τουφεκίου.
SOURS-GUEULE, θ. τὸ ὑπὸ τὸ ρῆμα τοῦ ἵππου λωρίον.
SOURS-INTENDENCE, θ. ὁ βαθμὸς τοῦ **SOURS-INTENDANT**, ὑποδιευθυντής.
SOURS-LIEUTENANCE, θ. ὁ βαθμὸς τοῦ **SOURS-LIEUTENANT**, ὑπολοχαγός.
SOURS-LOCATAIRE, ὑπεννοικιστὴρ (οἰκίας).
SOURS-LOCATION, θ. ὑπεννοικίασις.
SOURS-LOUER, ρ. ὑπεννοικιάζω.
SOURS-MAÎTRE, *ESSE*, ὑποδιδάσκαλος.
SOURS-MARIN, *E*, ὑποδρύχος.
SOURS-MENTIONNIÈRE, θ. τὸ λωρίον τὸ συνέχον ὑπὸ τὸ πηγούριον τὸ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς.
SOURS-MULTIPLE, ἐπὶ θ. (ἀριθμ.) ὑποπολλαπλάσιος.
SOURS-OFFICIER, ὑπαξιωματικός.
SOURS-ORDRE, θέσις ὑποτελῆς (ὑποτεταγμένη, δευτερευούσα).
SOURS-RIED, λωρίς διερχομένη ὑπὸ τὸ πέλιμα τοῦ ποδός.
SOURS-PREFECTURE, θ. ὑποδιοικητοσύνη.
SOURS-PREFET, ὑποδιοικητής.
SOURS-PROTE, ἐργοστασιάρχης τοῦ παραγραφίου.
SOURS-SUCCÉTAIRE, ὑπογραμμαιεύς.
SOURS-SECÉTAIRIAT, τὸ ἔργον καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ ὑπογραμμαιεύου.
SOURS-SIGNÉ, *EE*, ὁ ὑπογεγραμμένος (εἰς ἀναφορὰν κτλ.).
SOURS-SIGNER, ρ. ὑπογράφω (-ομαι).
SOURS-TRACTION, θ. ὑφαίρεσις. ὑφαίρεσις. *S.* (ἀριθμ.) ἀφαίρεσις.
SOURS-TRAIRE, ρ. ὑφαίρω, ὑφαίρωμαι. ἀπαλλάττω. *S.* (ἀριθμ.) ἀφαιρῶ. *||.* (μσ.) γλυτώνω, ὑπεκρίνω.
SOURS-TRAITANT, ὑπεννοικιστής ἢ ὑπεργολάφος.
SOURS-TRAITÉ, ὑπεννοικίασις. ὑπεργολαβία.

Sous-TRAHER, *φ.* υπονοικιάζω.
υπεργολαβῶ.

Sous-VENTRIERE, *θ.* λωρίς διερχομένη ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἔκτου καὶ προσδεδεμένη εἰς τοὺς δύο ῥυμοὺς τῆς ἀμάξης ἢ ἐκαστέρωθεν τοῦ ἐπιπλείου.

SOUTANE *ζ* (ὑπόκορ.) SOUTANELLE, *θ.* φόρεμα (χιτὼν ποδῖνης) τῶν Λατίνων ἱερέων.

SOUTE, *θ.* ἴδε SOULTE. 2) χωρίσματα εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοῖς δι' ἐναπόθεσιν πυρίτιδος (καρδύων κτλ.).

SOUTENABLE, *ἐπιθ.* ὁ ὅποιος εἶνε δυνατόν νὰ ὑποστηρίχθῃ. *Σ.* ἀνικτός, ὑποφερτός.

SOUTENANT, ὁ ὑποστηρίζων θέσιν (εἰς ἐξετάσεις).

SOUTENEMENT, ὑποστήριγμα. *Σ.* (δικνμ.) δικαιολόγημα λογαριασμοῦ.

SOUTENEUR, ὁ ὑποστηρίζων τὴν διατήρησιν χαματυπείου κτλ.

SOUTENIR, *φ.* ὑποστηρίζω. ὑπερασπίζω. *Σ.* ἀντίχω. ὑποφέρω.

Σ. (μσ.) στένω ὀρθίος, κρατούμαι. *Π.* (ἢ πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) ὀψήλως, σύντονος.

SOUTERRAIN, *ε.* ὑπόγειος.

SOUTIEN, (ὑπο)στήριγμα.

SOUTIRAGE, τὸ οὖς τοῦ SOUTIER.

SOUTIER, *φ.* μεταγγίζω (τὸν αἶνον). *Σ.* (μτφορ.) παίρνω μὲ τρόπον.

SOUVENANCE, *θ.* (παλ.), ἐνθύμησις.

SOUVENIR (se—), *φ.* ἐνθυμούμαι.

SOUVENIR, ἐνθύμησις, ἀνάμνησις.

SOUVENT, *ἐπιθ.* συχνά(κις), πολλάκις.

SOUVERAIN, *ε.* ἄκρος, ὑπέρτατος, ἀνώτατος. *Π.* (οὖς.) μονάρχης, κυριαρχία.

SOUVERAINEMENT, *ἐπιθ.* εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν, εἰς τὸ ἄκρον.

Σ. κυριαρχικῶς, ἀνεκλήτως.

SOUVERAINETE, *θ.* ἡ ὑπεράτη ἐξουσία, κυριαρχία.

SOUVEUX, EUSE, μεταξὺδης, ἀπαλός.

SOYON, νόσημα (ἀνατρίχωση) τῶν χοίρων.

SACIEUX, EUSE, (καὶ ἐπιθ.) -EMENT, εὐρύχωρος.

SACIOSITE, *θ.* εὐρυχωρία.

SPADASSIN, μαχαιροβόλος.

SPALME, μίγμα πρὸς ἐπάλειψιν πλοίου.

SPALMER, *φ.* ἀλείφω ἔξωθεν (μὲ κατράνι κτλ.) τὸ πλοῖον, (κοιν.) παλαμίζω.

SPARADRAP (Αραβ.), ἔμπλαστρον προσκολλητικόν.

SPARE, σπάρος, (ιχθ.).

SPARTE, φυτὸν ἀγρωστοειδὲς ἀπὸ τοῦ ὁποίου πλέκονται ψάθαι *Σπ.* ψαθί (ζ.).

SPASME, σπασμός.

SPASMODIQUE, *ἐπιθ.* σπασμοδικός.

SPATH (Γερμ.), εἶδ. λ(θου), τιτανοκρύσταλλος.

SPATULE, *θ.* εργαλ. χειρουργ. *ζ* φαρμακοπ., σπαθίς. ἐπάλειπτρον. 2) εἶδος πτηνοῦ παρυδάτου.

SPECIAL, *ε.* (καὶ ἐπιθ.) -EMENT, εἰδικός.

SPECIALISER, *φ.* διορίζω εἰδικώτερον, εἰδοποιῶ.

SPECIALITE, *θ.* εἰδικότης.

SPECIALISTE, *ἐπιθ.* ὁ ἀσχολούμενος εἰς εἰδικότητα.

SPECIEUX, EUSE, (καὶ ἐπιθ.) -EMENT, εὐπράσσωπος, εὐσχημος.

SPECIFICATION, *θ.* τὸ οὖς τοῦ SPECIFICITE, ἡ ἰδιότης τοῦ SPECIFIQUE.

SPECIFIEN, *φ.* ἐκφράζω εἰδικῶς (ῥητῶς), προσδιορίζω (τὸ εἶδος τοῦ πράγμ.).

SPECIFIQUE (καὶ ἐπιθ.) -EMENT, *ἐπιθ.* ὁ ἐπενεργῶν εἰδικῶς εἰς τι.

SPECIMEN (Ατν.), δείγμα τοῦ δημοσιευθέντος συγγράμματος.

SPECTACLE, θέαμα. *Σ.* θεατρικὴ παράστασις.

SPECTATEUR, TRICE, αὐτόπτης, θεατής.

SPECTRE, φάντασμα.

SPECULAIR, *ἐπιθ.* (λίθος) σιλιπνός, βαλιστερός.

SPECULATEUR, κερδοσκόπος.

SPECULATIF, IVE, θεωρητικός. *Σ.* κερδοσκοπικός.

SPECULATION, *θ.* παρατήρησις (τῆς φύσεως), θεωρία. *Σ.* κερδοσκοπία.

SPECULER, *φ.* κάμνω πολιτικὰς θεωρίας. *Σ.* κερδοσκοπῶ.

SPECULUM (Ατν.), εργαλ. χειρουργ., διοπτρ., διαστολεύς.

SPENCER (Αγγλ.), ἐπανωφόρι κοντόν χωρὶς ποδιὰς, κολλάδιον.

SPEGULE, *θ.* εἶδος φυτοῦ (ἀλσίνης?).

SPERMATIQUE, *ἐπιθ.* σπέρματικός.

SPERME, θορός, σπέρμα.

SPHACLE, γάγγραινα ἐντελής, σφάκελος.

SPHENOIDES, τὸ σφηνοειδές (ὁσόν τῆς κεφαλῆς).

SPHERE, *θ.* σφαῖρα.

SPHERICITE, *θ.* τὸ σφαιροειδές (σφαιματος).

SPHERIQUE (καὶ ἐπιθ. -EMENT), *ἐπιθ.* σφαιρικός, σφαιροειδής.

SPHEROIDE, (σχήμα) σφαιροειδές.

SPHINCTER, (ἀνατομ.), σφιγγῆτρ (μυών).

SPIC, λιθόδα (ἢ μεγάλη), φωτ.

SPICA (Ατν.), εἶδος χειρουργ. ἐπιδέσμου, στάχυς.

SPINAL, *ε.* ὁ τοῦ ῥαχοκοκκυλλοῦ.

SPINELLE, *ἐπιθ.* *θ.* (ῥουμπίν) ἀνοικτόν, ξεθωριασμένον.

SPIRAL, *ε.* σπειροειδής.

SPIRALE, *θ.* γραμμὴ σπειροειδής.

SPIKE, *θ.* σπείρα.

SPIREE, *θ.* σπειραία, (γένος φυτ.).

SPIRITUALISATION, *θ.* τὸ οὖς τοῦ SPIRITUALITE, *φ.* ἀνάγω (τὴν ἐννοίαν ῥητοῦ) ἐπὶ τὸ πνευματικώτερον.

SPIRITUALISME, τὸ σύστημα τοῦ SPIRITUALISTE, ὁ φρονῶν τὸ πνεῦμα ἐπενεργῶν εἰς τὴν ὕλην.

SPIRITUALITE, *θ.* τὸ νοερόν (τὸ πνευματικόν) τῆς ψυχῆς καὶ ἡ περὶ αὐτοῦ θεωρία.

SPIRITUEL, ELLE, (καὶ ἐπιθ.) -EMENT, νοερός, πνευματικός, ἀσώματος, ἄυλος. *Σ.* ἀγγίχους, πνευματώδης.

SPIRITUEUX, EUSE, ὁ περιέχων πνεῦμα (ἀλκοῦλιον).

SPIRITUOSE, *θ.* τὸ πνευματώδες (ταῦ οἶνου κτλ.).

SPLEEN (Αγγλ.), εἶδος ὑποχονδρίας, ἀηδία τῆς ζωῆς.

SPLENDOR, *θ.* λαμπρότης, λάμψις.

SPLENDIDE (καὶ ἐπιθ. -EMENT), *ἐπ.* μεγαλυπρεπής, λαμπρός.

SPLENOUSE, *ἐπιθ.* ὁ τοῦ πληνός, σπληνικός.

SPOILATEUR, TRICHE, ὁ σπών (γυμνώνων).

SPOILIATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

SPOILER, ῥ. σπών, γυμνώνων.

SPONDÉE, σπονδαίος (στίχος).

SPONDYLE, (ἀνατομ.), σπόνδυλος.

SPONGIEUX, EUSE, σπογγώδης.

SPONGITE, θ. σπογγίτης (λίθος).

SPONTANÉ, ΕΞ, αὐτόματος, ἐκούσιος.

SPONTANÉITÉ, θ. τὸ αὐτόματον (πράξεως).

SPONTANÉMENT, ἐπὶ ῥ. αὐτομάτως, οὐκ ὀθεν.

SPORADIQUE, ἐπὶ θ. (νόσος) σποραδική, ὅχι ἐπιδημική.

SPORTULE, θ. θωρεὶ τῶν πλουσίων πρὸς τοὺς πτωχοὺς τῆς Ῥώμης εἰς ἐξώδικον.

SPUMAINE, ἐπὶ θ. ἀφρώδης.

SPUMESCENT, Ε, ἀφροειδής.

SPUMEUX, EUSE, ἀφροῦ ἐμπλεως.

SPUMOSITÉ, θ. τὸ ἀφρώδες.

SPUTATION, θ. (ιατρ.), πτύσινον.

SQUALI, θ. σκυλόψαρον, παλάχι.

SQUAMEUX, EUSE, λεπιδωτός ἢ λεπιδοειδής.

SQUAMIFERE, θ. λεπιδωφόρος.

SQUAMIFORME, ἐπὶ θ. λεπιδοειδής.

SQUAMIGÈNE, ἐπὶ θ. λεπιδωφόρος.

SQUELETTE, σκελετόν.

SQUINE, θ. φωτὸν ἐκ τοῦ γένους τῆς τραχείας σμιλακος.

SQUIRE ἢ SQUIRRE, ακίρρος.

SQUIRREUX ἢ SQUIRREUX, EUSE, σκυρρώδης.

ST, ST, ἐπιφών. κλητ., στ, στ!

STABILISATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

STABILISER, ῥ. κάμνει τι νὰ γελ- νη στερεὸν (μόνιμον),* μονιμοποιῶ.

STABILITÉ, θ. μονιμότης.

STABLE, ἐπὶ θ. στερεός, μόνιμος.

STABULATION, θ. ὁ τρόπος τῆς οἰκοδομῆς καὶ διατηρήσεως σταύλου.

STADE, στάδιον.

STAGE, ὁ καιρὸς τῆς δοκιμασίας τῶν νέων δικηγόρων.

STAGIAIRE, ἐπὶ θ. (δικηγόρος) ἐκπαιρὼν τὴν δοκιμασίαν τοῦ.

STAGNANT, Ε, στάσιμος, (κοιν.) στεκόμενος.

STAGNATION, θ. τὸ στάσιμον (τῶν ὑδάτων). ἀκίνησις (τοῦ ἐμπορίου).

STALACTITE καὶ STALAGMITE, θ. σταλακτίτης (λίθος).

STALLER, θ. στασίς (ἐκκλησίας).

STANCE, θ. στροφή (στίχων).

STAPHISAIGRE, ἀγριοσαφίς, (φ.).

STAROSTE, εὐγενής Πολωνός ἐ- χων-

STAROSTIE, κτήμα παραχωρού- μενον ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τοὺς εὐγενεῖς τῆς Πολωνίας, τιμάρη.

STATHOUDER, ὁ πρόεδρος τῆς δη- μοκρατίας τῆς Ὀλλανδίας.

STATHOUDERAT, ἡ ἀξία καὶ ἡ διαρκεία τοῦ STATHOUDER.

STATION, θ. ὁ σταθμός (προσκυ- νητῶν).

STATIONNAIRE, ἐπὶ θ. εἰσιμὸς.

STATIONNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

STATIONNER, ῥ. στέκει εἰς μέρος τι, σταθμεύω.

STATIQUE, θ. ἡ στατική (ἐπιστήμη τῆς ἰσορροπίας τῶν σωμάτων).

STATISTIQUE, θ. πολιτισιογραφία.

STATUAIRE, ἀγαλματοποιός. §. (θ.) ἀγαλματοποιία.

STATUE, θ. ἀνδριάνς, ἀγαλμα.

STATUAIRE, ῥ. ὀρίζω, κανονίζω, διατάττω.

STATUETTE, θ. ἀγαλμάτιον.

STATU QUO (IN—), φρσ. Ἀπν. εἰς τὴν στάσιν εἰς τὴν ὅποیان εὐρί- σκονται τὰ πράγματα, ὅπως εἶνε.

STATURE, θ. τὸ ὕψος τοῦ ἀναστή- ματος, κορμοστασιά.

STATUT, θεσμός, κανονισμός.

STATUTE, θ. στατιστής (λίθος).

STELLAIRE, ἐπὶ θ. ὁ τῶν ἀστέρων.

STELLION, εἶδος σαύρας, ἀσχα- λαβώτης.

STELLIONAT, πώλησις δολλὰ ἀλ- λοτρίου κινήματος.

STELLIONATAIRE, ἔνοχος δολλὰς πωλήσεως.

STENOGRAPHIE, -GRAPHIE, θ. -GHA- PHIE, ῥ. GHAPIQUE, ἐπὶ θ. στε- νογράφος-γραφία, -γραφίω, -γρα- φικός.

STEPPE, πεδιάς ἐκτεταμένη καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνυδροῦς τῆς Ῥωσ.

STERCOAINE καὶ STERCONAL, Ε, καὶ STERCORIN, Ε, ἐπὶ θ. ὁ τῶν ἢ ἐπὶ τῶν περιττωμάτων. || (οὐσ.) εἶδος πτηνῶν καὶ ἐντό- μων

STÈRE, εἶδος μέτρου (κυρ. διὰ τὰ καύσιμα ξύλα).

STÉREOGRAPHIE, θ. -GRAPHIQUE, ἐπὶ θ. στερεογραφία, -γραφικός.

STÉRÉOTYPAGE, στερεοτύπωσις.

STÉRÉOTYPE, ἐπὶ θ. στερεότυπος.

STÉRÉOTYPE, ῥ. στερεοτυπώ.

STÉRÉOTYPAGE, θ. στερεοτύπια.

STÉRILE (καὶ ἐπὶ θ. -EMENT), ἐ- πὶ θ. ἀφορος, ἄγονος. (γυνή) στείρα.

STÉRILISER, ῥ. ἐπιφέρω στείρωσις.

STÉRILITÉ, θ. ἀφορία, στείρωσις (κυρ. καὶ μνμ.).

STERLET, εἶδος μερούνας, (ἰχθ.).

STERLING, ἐπὶ θ. (νόμισμα) λογι- στικὸν τῆς Ἀγγλ. ||. une livre —, μία λίβρα (28 δραχμ.).

STERNAL, Ε, (ἀνατομ.) ὁ ἀνθρώπινος τὸ στέρνον.

STERNE, εἶδος πτηνοῦ, χελιδὼν ἢ θαλασσία.

STERNUM, (ἀνατομ.) τὸ στήθον.

STERNUTATIF, IVR, = STERNUTA- TOIRE.

STERNUTATION, θ. παρμύς.

STERNUTATOIRE, ἐπὶ θ. ὁ πρόει- νὼν παρμὸν, παρμικός.

STÉTHOSCOPE, ἐργαλ. ιατρ., γὰρ ὁσκόπιον.

STIBIE, ΕΞ, (ιατρ.), ὁ περιέχων (στίβρι) ἀντιμόνιον.

STIGMATE, οὐλή πληγῆς, εἶγμα.

§. (βιν.) μέρος τῆς ἡλεκτρικῆς.

STIGMATISATION, θ. σιγματισμός.

STIGMATISER, ῥ. σιγματίζω.

STIL DE GRAIN, εἶδος κινερίνης βαφῆς (ἐκ κόκκων βάρνου).

STILLATION, θ. στάσις, στάλαξις.

STIMULANT, Ε, ἐρεθιστικός, διε- γερτικός.

STIMULER, ῥ. διεγείρω.

STIPENDIAIRE, ἐπὶ θ. μισθοῦτος, ἐ- πομίσθιος τινας.

STIPENDIER, ῥ. ἔχω μὲ μισθὸν μισθόνω.

STIPULATION, θ. συμφωνία, ὁρὸς συμφωνητικοῦ.

STIPULE, ῥ. ἐπιβάλλω ἢ ἀναδέ- χομαι τὴν ὑποχρέωσιν, συμφω- νῶ.

STOC, ἡ βῆσις τοῦ ἄκρονος τῶν μεγάλων σιδηρουργείων.

STOCKFISH ἢ STOCKFISH (Γερμ.).

Ψάρι παστὸν ξηραμένον εἰς τὸν ἄερα, μπακαλάος.

STOÏCISE, ΕΝNE, στωικός.

STOÏCISME, ἡ φιλοσοφία τῶν στω- κῶν. §. ἀπάθεια, ἀναλγησία.

STOÏQUE (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT), ἐ- πὶ θ. στωικός.

STOLIBITÉ, θ., εὐθεία, ἡλιθιότης.
 STOMACAL, ε, ὠφελὼν τὸ στομάχι, στομαχικός.
 STOMACHIQUE, ἐπιθ., ὁ τοῦ στομάχου. S. ὁ ὠφελὼν τὸν στόμαχον, στομαχικός.
 STOPPER (Ἀγγλ.), (ναυτ.), εἶδος μηχανῆς πρὸς κράτησιν τῆς ἀλώσεως τῆς ἀγύρας.
 STOQUEUR, ῥ., διατηρῶ ἰσομετρον τὸ πῦρ τοῦ ζαχαρουργείου.
 STOQUEUR, εἶδος σιδηροῦ λαστοῦ πρὸς ἰσομετρησιν τοῦ πυρός εἰς τὰ ζαχαρουργεῖα.
 STORAK, στύραξ, (εἶδος ῥητίνης εὐόδου).
 STORAK, παραπέτασμα τυλισσόμενον δι' ἐλατηρίου περὶ ἑαυτό.
 STRABISME, τὸ ἐλάττωμα τοῦ παραδωλῶπος, ἀλλοιωτισμός.
 STRAMONIE, θ., τραμόνιον (φυτ.).
 STRANGULATION, θ., πνέξιμον δι' ἀγκύνης, στραγγαλισμός.
 STRAFONTIN, κάθισμα (δίφρος) εἰς τὸ ἐμπροσθεν τῆς ἀμάξης.
 STRAS, διαμάντι τεχνητὸν (ψεύτικον).
 STRASSE, θ., γνάφαλον μετάξης, χορδᾶς.
 STRATACÈME, στρατήγημα (κυρ. καὶ μνημ.).
 STRATÉGIE, θ., ἡ στρατηγική, (μέρος τῆς τακτικῆς).
 STRATÉGIQUE (καὶ ἐπιρ.-EMENT), ἐπιθ., ὁ τῆς στρατηγικῆς.
 STRATÉGIQUE, εἶδημον τῆς στρατηγικῆς.
 STRATIFICATION, θ., τὸ οὐστ. τοῦ STRATIFIER, ῥ., βάλλω ὕλην τινα κατὰ στρώματα ἐντὸς σκεύους.
 STRIATULE, εε, ῥαβδωτός.
 STRIBORD, ὁ δεξιὸς τοίχος πλοῦς (ὡς πρὸς τὸν βλέποντα πρὸς τὴν πρῶσαν).
 STRICT, ε, (καὶ ἐπιρ.-EMENT), ἀκριβής.
 STRIDENT, ε, (ἡχος ἢ κρότος) * τρυγμώδης.
 STRIDER, ῥ., τρυζῶ (καθὼς αἱ νυκτερίδες κλπ.).
 STRIDEUR καὶ
 STRIDULATION, θ., τρυγμός.
 STRIDULEUX, εε, (ἡχος ἢ κρότος) τρυγμ. ὁμοιος.
 STRIE, κκ, ῥαβδωτός, χαρακωτός.
 STRIES ἢ STRIURES, θ., κλθ., ῥα-

βδόματα (χαρακία) ὁστρέου ἢ φυτοῦ.
 STRIGUE, σπλεγγίς, τρίπτυς.
 STROBILACE, εε, στροβιλοειδής.
 STROBILIFÈRE, ἐπιθ., στροβιλοφόρος.
 STROBINIFORME, ἐπιθ., στροβιλοειδής.
 STROPHÉ, θ., στροφὴ (ῥόθης).
 STRUCTURE, θ., κατασκευὴ (κτίριον ἢ σώματος).
 STUC, μίγμα μαρμαροκόνειος ἢ ασβέστου διὰ τοὺς τοίχους κτλ.
 STUCATEUR, ὁ δουλεύων μὲ stuc.
 STUCHEUX, εε, (ἢ ἐπιρ.-EMENT), ἐπιμελής, φιλόπονος.
 STURÉFACTION, θ., ἔκτασις, ἐκπλήξις.
 STURÉFAIT, ε, ἔκστατικός, ἐκθαμβός.
 STURÉFIER, ῥ., ἐκπλήττω.
 STURÉUR, θ., θάμβος, ἐκπλήξις.
 STURIDE (καὶ ἐπιρ.-EMENT), ἐπιθ., ἡλιθιός.
 STURIDITÉ, θ., ἡλιθιότης.
 STYLE, γραφίς (τῶν παλαιῶν). S. ὕψος (χαρακτῆρ) λόγου, λεκτικόν, φράσις.
 STYLER, ῥ., γυμνάζω, τρένω.
 STYLET, μαχαίρη τρίγωνον διὰ κάρφωμα, στυδία, στυλέττον.
 STYLAS, = STORAK.
 SU, κ, μτχ. πθ. τοῦ SAVOIR.
 SU, γνώσις, εἰδήσις.
 SUAGE, ἰδρωμα (τῶν χλωρῶν ὑδλῶν ὅταν καίωνται, τῶν ξυλῶν τοῦ νεοπύκτου πλοῦς ἐν καιρῷ καύσεως). 2) ἀλειμμα τοῦ πλοῦς μὲ στέαρ. 3) ἐργασίον πρὸς σχηματισμὸν τῶν χειλῶν τοῦ λέοντος κτλ.
 SUAGER, ῥ., (ναυτ.), ἀλείφω τὸ πλοῖον μὲ στέαρ, παλαμίζω. 2) (τεχν.) ἐνδύω τὰ χεῖλη τοῦ λέοντος.
 SUAIRE, σουδαίριον. ||. saïnt-, τὸ ἄγιον μανδύλιον ἢ ὁ ἐπιτάφιος, τὸ ἀντιμήσιον.
 SUANT, ε, ἰδρωμένος.
 SUAVE, ἐπιθ., τερπνός. (ιδίως) ἡ δούνη, εὐδότης.
 SUAVITÉ, θ., ἡδύτης (τερπνότης) εὐωδίας, ἡδονῆς, τέρψις.
 SUBABDOMINAL, ε, ὁ ὑπὸ τὸ ὑπογάστριον.
 SUBALAINÉ, ἐπιθ., ὁ ὑπὸ τῆς πείρυγας.

SUBALTERNE, ἐπιθ., ὁ ὑπὸ τὰς διατάγας ἄλλου, ὑποδείκτης.
 SUBALTERNISATION, θ., τοῦτ. τοῦ SUBALTERNISER, ῥ., καθιστῶ ὑποδείκτηρον.
 SUBALTERNITÉ, θ., τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ SUBALTERNÉ.
 SUBANGULEUX, εε, ὀλίγον τι γωνιδώδης.
 SUBCAUDAL, ε, ὁ ὑπὸ τὴν οὐράν.
 SUBDELEGATION, θ., τὸ οὐστ. τοῦ SUBDELEGUER (τὸ εἶ τῆς παραλλ. τρίπεται πρὸς τὸν ἀφώνιον εἰς ε), ῥ., ἀντικαθιστῶ (ἐπιτροπὸν μου)
 SUBDIVISER, ῥ., ὑποδιαίρῃ.
 SUBDIVISION, θ., ὑποδιαίρεσις.
 SUBIR, ῥ., ὑποφέρειν, ὑφίσταμαι.
 SUBIT, κ, (καὶ ἐπιρ.-EMENT), ἀφνίδιος.
 SUBITO (Ἀντ.), ἐπιρ., ἀφνης, ἀφνιδίως.
 SUBJONCTIF, ινε, ὁ τῆς ὑποτακτικῆς (ἐγκλις). ||. (οὐστ. ἀρσ.) ἡ ὑποτακτικὴ (ἐγκλις).
 SUBJUGATION, θ., τὸ οὐστ. τοῦ SUBJUGUER, ῥ., ὑποτάσσω, ὑποδύλνω.
 SUBLIMATION, θ., τὸ οὐστ. τοῦ SUBLIMER, ὁ διὰ τοῦ πυρός χημικὸς μεταωρισμός.
 SUBLIME, ἐπιθ., ὕψηλός (μεταφ.). S. (οὐστ.) ὕψος (λόγου, πράξεως).
 SUBLIMÉ, ὁδοντοχλωρικός ὑδράργυρος, σουλιμᾶς.
 SUBLIMENT, ἐπιρ., μὲ ὕψος λόγου κτλ.
 SUBLIMER, ῥ., (χημ.), μεταβάλλω διὰ τοῦ πυρός εἰς ἄγνην (εἰς πτητικὴν αὐσίαν), μεταωρίζω.
 SUBLIMITÉ, θ., τὸ ὕψος (λεκτικού, ἐννοίας κτλ.).
 SUBLINÉAL, ε, ὁ ὑπὸ τὴν γλῶτταν, ὑπογλωττίδιος.
 SUBLUNAIRE, ἐπιθ., ὁ ὑπὸ τὴν σελήνην.
 SUBMERGER, ῥ., καταπονεῖν.
 SUBMERSION, θ., καταποντισμός.
 SUBMERSE, ἐπιθ., ὁ ὑπὸ τοῦ ὑδατοῦς.
 SUBORDONER, ῥ., ὑποτάττωμαι ἀμειδίως πρὸς.
 SUBORDINATION καὶ
 SUBORDINÉ, κκ, σχεδὸν περιφρῆς (σφαιραειδής).
 SUBORDINATION, θ., πειθαρχία, ὑπαλληλία.

SUBORDONNER, ρ. τάττω ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἄλλου, ὑποτάσσω.
SUBORNATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-
SUBORNER, ρ. (ἐξ)ἄπατῶ, δολι-
 ζῶ, ξελογιζῶ.
SUBORNEN, EUSE, ξελογιστής,
 ξεμουλιστής.
SUBRECARQUE, ἐπιστάτης τοῦ φορ-
 τίου εἰς πλοῖον, ναύκληρος, (Ι-
 ταλ.) σποροκαρικός.
SUBRECOU, ἐπίμετρον ἑράνου.
SUBREPTICE (καὶ ἐπίρ. -EMENT),
 ἐπίθ. (χάρης) ἀποκτείνεσθαι διὰ-
SUBREPTION, θ. ψευδὴς ἔκθεσις
 πρὸς ἀπώλειαν χάριτος.
SUBROGATION, θ. ἀντικατάστασις.
SUBROGER, ρ. ἀντικαθιστῶ.
SUBSEQUEMENT, ἐπίρ. ἐπομένως.
SUBSEQUENCE, θ. ἡ κατάστασις τοῦ-
SUBSEQUENT, ρ. ἐπόμενος.
SUBSIDE, φέρος διὰ τὰς ἀπροόπτως
 ἀνάγκας τοῦ Κράτους. §. χρη-
 ματικὴ ἐπικουρία εἰς σύμμαχον
 ἡγεμόνα.
SUBSIDIARIE (καὶ ἐπίρ. -EMENT),
 ἐπίθ. ὁ χρησιμεύων ὡς ἐπίμε-
 τρον (ἐπιθυνημα), προτεινόμε-
 νος ἐκ περισσοῦ.
SUBSIDIER, ρ. χορηγῶ (μισθοδο-
 τῶ) ἐν εἴδει χρηματικῆς ἐπι-
 κουρίας.
SUBSISTANCE, θ. τροφή, διατροφή.
SUBSISTER, ρ. ὑφίσταμαι, ὑπάρ-
 χῶ. ζῶ.
SUBSTANCE, θ. ὑπόστασις. §. οὐ-
 σία.
SUBSTANCIALISER, ἐπίρ. δίδω οὐ-
 σίαν εἰς τι, *ὄντοποιῶ.
SUBSTANTIEL, ELLE (καὶ ἐπίρ.)
 -EMENT, οὐσιώδης. §. θρεπτι-
 κός.
SUBSTANTIF, ἐπίθ. οὐσιαστικὸν
 (ὄνομα).
SUBSTANTIFIER, ρ. δίδω τύπον οὐ-
 σιαστικοῦ εἰς τὸ ὄνομα.
SUBSTANTIVEMENT, ἐπίρ. ἐν εἴδει
 οὐσιαστικοῦ, ὡς οὐσιαστικόν.
SUBTANTIVER, ρ. -SUBSTANTIFIER.
SUBSTITUER, ρ. ἀντικαθιστῶ. (Νμ.)
 ὑποκαθιστῶ.
SUBSTITUT, ὁ τόπον ἐπέχων. §.
 (δικνμ.) ἀντεισαγγελεύς.
SUBSTITUTIF, IVE, ὁ δυνάμενος
 ἀντικαταστήναι ἢ ἀντικαταστή-
 σαι ἄλλον.
SUBSTITUTION, θ. (Νμ.) ὑποκα-
 τατάσεις.

SUBSTRUCTION, θ. ὑποικοδομή.
 θεμέλιον.
SUBTERRFUGE, ὑπεφυγή, διέκδυ-
 σις.
SUBTIL, E (ἢ ἐπίρ.) -EMENT, λε-
 πτός. ὀξύς. πανουργός, ἐπιτή-
 δειος.
SUBTILISATION, θ. (χημ.) ἡ διὰ
 τοῦ πυρὸς ἐκλείπτυνσις.
SUBTILISER, ρ. λεπτόνῳ. §. (ἐξ)-
 ἀπατῶ. §. (οὐδ.) λεπτολογῶ,
 διασπείδω.
SUBTILISEUR, ὁ συνειθίζων (ἀγα-
 πῶν) νὰ λεπτολογῇ.
SUBTILITÉ, θ. λεπτότης. ὀξύτης.
 §. πανουργία. §. λεπτολογία.
SUBULAIRE, εἶδος φυτοῦ, *ὄξύ-
 φυλλον.
SUBULÉ, EE (βιν.), ὀξύβελής, ὀ-
 ξυτενής.
SUBULIFOLIE, EE (βιν.), ὀξύφυλ-
 λος.
SUBULIFORME, ἐπίθ. = SUBULÉ.
SUBURBAIN, E, ὁ περὶ πόλεως, ὁ
 ἐν τοῖς προαστείοις.
SUBURBAIN, ἐπίθ. (ἐπαρχία) τε-
 λούσα ὑπὸ τὴν ἀρμεσον δικαιοδο-
 σίαν τοῦ Ρώμης.
SUBVENIR, ρ. βοηθῶ. ἐπαρκῶ.
SUBVENTION, θ. = SUBSISTE.
SUBVENTIONNER, ρ. χορηγῶ χρη-
 ματικὴν ἐπικουρίαν.
SUBVERSIF, IVE, ἀνατρεπτικός.
SUBVERSION, θ. ἀνατροπή.
SUBVERTIR, ρ. ἀνατρέπω.
SUC, χυμός. οὐσία (τροφῆς).
SUCCEDEME, EE, (λατρικόν) ἀνα-
 πληροῦν τὸν τόπον ἄλλου.
SUCCEDEUR (τὸ εὐρέπεται πρὸ τῶν
 ἀφώνων εἰς E), ρ. διαδέχομαι.
 κληρονομῶ. §. εὐδοκίμω.
SUCCEDE, ἐκδασίς, ἐπιτυχία.
SUCCESSEUR, διάδοχος.
SUCCESSIBILITÉ, θ. δικαίωμα δια-
 δοχῆς.
SUCCESSIBLE, ἐπίθ. ὁ ἔχων ἡ παρ-
 ἔχων δικαίωμα πρὸς διαδοχὴν.
SUCCESSIF, IVE, διαδοχικός. §.
 συνεχής. ἀλληλοδιάδοχος.
SUCCESSION, θ. διαδοχή, κληρο-
 νομία. §. σειρά ἀδιακόπος, συ-
 νέχεια.
SUCCESSIVEMENT, ἐπίρ. ἀλλήλο-
 διαδόχως.
SUCCEIN, ἡλεκτρον, (Τ.) κεχρι-
 μπάρι.

SUCCINCT, E (καὶ ἐπίρ.) -EMENT,
 ἐπίτομος, σύντομος.
SUCCINE, EE, ἡλεκτροειδής.
SUCCION, θ. ἐκμύλησις, βύζισμα.
SUCCOMBER, ρ. καταπίπτω ὑπὸ
 τὸ βάρος. §. (μτφορ.) νικῶμαι.
 §. ἀποθνήσκω.
SUCCOTRIN, ἄλγη.
SUCCUBE, δαιμόνιον θηλυπαθές.
SUCCULENT, E, ζωμερὸς, πολὺ-
 τροφος, εὐχυλος.
SUCCURSALE, θ. ἐπίθ. (ἐκκλησία)
 δευτερεύουσα, μετόχι. §. κατ-
 στήριμα ἐξαριώμενον ἀπ' ἄλλου
 μεγαλητέρου, (ἐπλάσαν ἀρτίως
 τὸ) *ὑποκατάστημα.
SUCCEMENT, τὸ οὖς. τοῦ-
SUCER (τὸ εὐρέπεται πρὸ τῶν ἀ-
 φώνων εἰς E), ρ. βυζάνω, πιπ-
 λίζω.
SUCER, ὁ βυζάνων (τὰς πληγὰς).
SUCROIN, ὄργανον πρὸς ἐκμύλησιν.
SUCRON, σήμαδι βυζάγματος (π-
 πλίσματος).
SUCROT, ρ. βυζάνω μασουλίζων,
 πιπιλίζω.
SUCRE, ζάχαρις.
SUCRER, ρ. ζαχαρώνω. ||. (ἡ πθ.
 μτχ. ὡς ἐπίθ.) ζαχαρώδης, ζα-
 χαράτος. §. (μτφορ.) ἐπιτετη-
 διευμένος.
SUCRERIE, θ. ζαχαροποιεῖον. §.
 (πλθ.) ζαχαρικά.
SUCRIER, ζαχαροδοχεῖον. §. ζα-
 χαροποιός.
SUCRIER, EE, ὁ τῆς ζαχαρώδους.
SUCRIN, ζαχαρώδης τὴν γεύσει.
SUD, ἡ μεσημβρία. §. ὁ νότος.
SUD-EST, τὸ μεσημβρινοανατολι-
 κὸν μέρος.
SUDORIFERE καὶ **SUDORIFIQUE**, ἐ-
 πίθ. ἰδρωτικός.
SUD-OUEST, τὸ μεσημβρινοδυτι-
 κὸν μέρος.
SUE, θ. (χυδ.) φόβος αἰφνιδίως
 ἀνησυχία.
SUER, ρ. ἰδρῶναι.
SUETTE, θ. νόσος ἐπιδημική, ἰδρω-
 κόπια.
SUEUR, θ. ἰδρῶς.
SUEUR, ἐργάτης θερμάτιων.
SUFFIRE (suffis; suffisais; suffi-
 ra; suffis; suffi), ρ. ἀρκῶ, ἐξου-
 κῶ, ἐπαρκῶ, ἐφθάνω.
SUFFISAMMENT, ἐπίρ. ἀρκούντως
 ἀποχρῶντως, ἀρκεία.

SUFFISSANCE, θ. τὸ ἱκανόν. αὐτάρκεια. §. οἷσις.

SUFFISSANT, ε, ἱκανός, αὐτάρκης, ἀποχρῶν. 2) αἰγιατός.

SUFFOCANT, ε, πνιγῶδης, πνιγῆ-ρός.

SUFFOCATION, θ. πνιγμός.

SUFFOQUE, ρ. πνίγω καὶ (οὐδ.) -ομαι, σκάνω.

SUFFRAGUANT, ἐπιθ. (ἐπισκοπος) τῶν ὑπὸ ἀρχιεπισκοπον.

SUFFRAGE, ψήφος (ἐκλογῆς). ἔγ-κρισις.

SUGGERER (τὸ ἐτρέπεται προ τῶν ἀφῶν εἰς ε), ρ. ὑποβάλλω.

SUGGESTION, θ. ὑποβολή.

SUICIDER (SE—), ρ. γίνομαι αὐτό-χειρ, (παρεϊσχήθη καὶ τὸ πα-ράδοξον) αὐτοχειριάζομαι.

SUICIDE, αὐτοχειρία. §. αὐτόχειρ.

SUIE, θ. αἰσάλη, κατνία.

SUIF, εἶαρ, ἀλειμμα. ||. donner le— à un bâtiment, = τῶ-

SUIVER, ρ. ἀλείφω μὲ σῖμα, (ι-δίως ἐπὶ πλοίων) παλαμίζω.

SUIVEUX, EUSE, στεατώδης.

SUJNET, οἰσῆ, λῆρα τοῦ μαλλιοῦ τῶν προβάτων.

SUJNETMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

SUJNETTER, ρ. ἐκρῶ ἐν εἴδει ἰδρω-τός, (ἰδίως) ἐκρῶ ὡς ὕλη ἀπὸ πληγῆς κτλ.

SUISSE, θ. ἐπὶ τῆς θύρας ὑπὲρ-της. §. ἐκκλησιάρχης ἢ εὐτα-τίας.

SUITE, θ. συνέχεια. συνέπεια. σει-ρά, ἀλληλουχία. §. συνοδία, ἀκολουθία. ||. à la —, κατόπιν.

||. (loui) de—, ἀμείσως.

SUIVANT, ε, ἀκόλουθος, ἐπόμενος.

SUIVANT, (πρόθ.), κατά.

SUIVER, ρ. = SUIF.

SUIVRE (suis; suivais; suivrai; suivis; suivi), ρ. ἀκολουθῶ. ||.

être suivi, ἐπιφύρομαι. §. (ἐπὶ ἀφῶν.) θαμίζομαι.

SUIVRE, ETE, ὑποκείμενος εἰς. §. (οὐσ.) ὑπὲρ. 2) τὸ ἀντικεί-μενον, αἰτία.

SUIVRE, θ. ὑποταγή. ὑποτέλεια.

SUIVRE, ἄλλας θεϊκοῦ ὀφέως.

SUIVRE, ἄλλας θεϊκοῦ ὀφέως.

SUIVRE, κρᾶμα τοῦ καὶ ἀλκα-λίου κτλ.

SUIVREUX, EUSE, θειώδης, θειού-χος.

SULFURIQUE, ἐπ. ὁ διὰ τῆς ἐκ-φλογώσεως τοῦ θείου.

SUMAC, γένος δένδρων, ρόδου.

SUPER, ρ. (ναυτ.), στουπκόνω, φράσσω.

SUPERBE, θ. (Γρφ.) ἡ υπερηφά-νεια.

SUPERBE (καὶ ἐπὶ ρ. -EMENT), ἐ-πίθ. ὑπερήφανος. §. λαμπρός.

SUPERBES, θ. (Γρφ.) ἡ υπερηφά-νεια.

SUPERBES, θ. δόλος, ἀπάτη.

SUPERCOQUENTIEUX, EUSE, ἐπὶ-λαμπρός, μεγαλοπρεπέστατος.

SUPERFÉTATION, θ. (ιατρ.) ἐπικύ-ρσις. §. (μετρ.) πλεονασμός.

SUPERFICIALITE, ἐπίθ. ὁ ἀνθήκων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

SUPERFICIALITE, θ. ἐπιπολαιότης.

SUPERFICIE, θ. ἐπιφάνεια. §. (με-τρ.) ἐπιπολαιότης.

SUPERFICIEL, ELLE, (ἢ ἐπὶ ρ.) -E-MENT, ὁ κατ' ἐπιφάνειαν, ἐπιπό-λαιος.

SUPERFIN, ε, λεπτότατος, ἐξαίρε-τος.

SUPERFLOU, ε, περιττός. §. πε-ρίσσευμα.

SUPERFLOU, θ. τὸ περιττον.

SUPERFLOU, ε, ἀνώτερος (κυρ. ἢ μετρ.). §. (οὐσ.) ἀρχηγός, (κοιν.) ὁ μεγαλύτερος. (εἰς τὰ μονας.) ἡγουμένος, ἡγουμένησσα.

SUPERFLOU, ἐπὶ ρ. ὑπὲρ (ἀλ-λον). §. ἀρίστα, ἐξαιρετά.

SUPERIORITE, θ. ὑπεροχή. §. ἡ-γουμένησα.

SUPERLATIF, IVE, (καὶ ἐπὶ ρ.) -E-MENT, (γρμτ.) ὑπερθετικός. ||.

au—, εἰς τὸν ὑπερτάτον βαθ-μόν.

SUPERNUTRITION, θ. ὑπερτροφία.

SUPERPOSER, ρ. ἐπιτίτω μίαν ἐ-πιφάνειαν εἰς ἄλλην.

SUPERPOSITION, θ. ἐπιτίσις μίαν ἐπιφάνειαν εἰς ἄλλην.

SUPERPURATION, θ. (ιατρ.) ὑ-περκάθαρσις.

SUPERSTITIEUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ ρ.) -EMENT, δεισιδαίμων.

SUPERSTITION, θ. δεισιδαιμονία.

SUPERSTANTIEL, ELLE, (φιλο-σοφ.) ὑπερβαίνων.

SUPER, (γρμτ. Aiv.), εἶδος ρημα-τικοῦ οὐσιαστικοῦ χρησιμ. ὡς ὄν-τος ἀντὶ ἀπαρεμφάτου.

SURPLANTER, ρ. παραγκωνίζω, ὑποσκιάζω.

SUPPLÉANT, ὁ ἀναπληρῶν τὸν ἀπ-όντα.

SUPPLÉER, ρ. ἀναπληρῶν (τὸ ἐλ-λείπον), διορθῶν (τὸ σφάλμα τινός).

SUPPLÉMENT, συμπλήρωμα, ἀνα-πλήρωμα. παράρτημα (ἐφημε-ρίδος).

SUPPLÉMENTAIRE, ἐπιθ. συμπλη-ρωτικός, ἀναπληρωτικός.

SUPPLÉTER, IVE, συμπληρωτικός.

SUPPLICATION, θ. ἱκεσία.

SUPPLICE, ποινή, τιμωρία. βά-σανος.

SUPPLICER, ρ. θανατώνω (κατὰ-δικον).

SUPPLIER, ρ. παρακαλῶ ἐπιμόνως, ἱκετεύω, δέομαι.

SURPLIQUE, θ. ἀναφορά. §. ἱκε-σία.

SUPPORT, ὑποστήριγμα.

SUPPORTABLE (καὶ ἐπὶ ρ. -EMENT), ἐπ. φορητός, ἀνεκτός, ὑποφερτός.

SUPPORTAGE, τὸ στήλωμα τῶν ὀ-πτοιμένων ἀργιλλοπλάστων.

SUPPORTER, ρ. ὑποστηρίξω. 2) ὑποφέρω. ὑπομένω. §. ἀντίζω.

SUPPOSABLE, ἐπίθ. ὑποθετός.

SUPPOSER, ρ. ὑποθέτω. §. πλάτ-τω. ὑποβάλλω (εἰς ὃν βρέφος). ||.

(ἢ πθ. πτχ. ὡς ἐπὶ θ.) πλαστέω, ὑποβόλλωμαι.

SUPPOSITION, θ. ὑπόθεσις. §. ὑ-ποβολή (εἰς ὃν βρέφος).

SUPPOSITOIRE, (ιατρ.) ὑποθετόν.

SURPOT, συνεργός, θιασώτης, ὀ-παδός.

SUPPRESSION, θ. κατάργησις. ἀπ-αγόρευσις. (ιατρ.) ἐπίσχισις.

SUPPRIMER, ρ. ἐμποδίζω τὴν δη-μοσίευσιν (ἐγγράφου). §. παρα-σιώπῃ (λέγειν ἢ φράσιν). §. κατ-αργῶ.

SUPPUTATIF, IVE, ὁ ἐκλογισμὸς τῆς.

SUPPUTATION, θ. ἐκλογισμὸς (ἀ-ποστίματος).

SUPPETER, ρ. χύνω ἑμψων, ἐμ-πύζω.

SUPPUTATION, θ. λογαριθμισμός.

SUPPUTER, ρ. λογαριθμῶ.

SUPREMATIE, θ. ὑπεροχή.

SUPREME, ἐπίθ. ἄριστος, ὑπερτάτος.

SUR, ε, ἔσθως, ἄριστος.

SUR, ε, βέβαιος, ἀσφαλής, (κοιν.) σίγουρος. ||. pour—, à coup—, εἰς ἄπαντος, ἀφενέτως.

SUR, (πρόθ.), ἐπὶ, ἐπάνω (εἰς).
S. περί (τούτου). περί (τὰ τέλη).
SURABONDAMMENT, ἐπὶ β. ἐκ περισ-
 σού.
SURABONDANCE, θ. περίσσεια, πε-
 ρισσία.
SURABONDANT, ε, ὁ περισσεύων
 (ἐκ περισσού), ἀφθονός.
SURABONDEN, β. υπερπερισεύω.
SURACHETER (τὸ ε τῆς παραληγ-
 τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς
 ε), β. ἀγαράζω ἀκριβῶς.
SURADDITION, θ. ἐπιπρόσθεσις.
SURAIQUE, ε, (μουσ.), ὀξύτατος.
SURAJOUTER, β. ἐπιπροσθέτω.
SURANNATION, θ. ἀχρηστία ἐγ-
 γράφου μὴ ἀνανεωθέντος.
SURANNE, β. ἔχω ὑπὲρ τὸ ἐν ἔ-
 τος (μὴ ἀνανεωθείς). || (ἡ πθ.
 μτχ. ὡς ἐπίθ.) ἀχρηστος διὰ
 παλαιότητα.
SUR-ARBITRE, ἐπιδιαιτητής.
SURARD, ἐπίθ. (ὄξος) ἐσκευασμέ-
 νον μὲ ἀνθή κουφοφυλῖα.
SURRAISSE, ἐε, (δόλος) συμπεπιε-
 σμένος, χαμηλός.
SURCHARGE, θ. προσθήκη φορτίου.
S. λέξις γραμμένη ἐπ' ἄλλης.
SURCHARGER, β. φορτίζω ἢ μάλ-
 λον, παραφορτίζω. **S.** γράφω λέ-
 ξιν ἐπ' ἄλλης.
SURCHAUFFE, β. πυρνώ τὸν σί-
 εηρον ὑπὲρ τὸ μέτρον.
SURCHAUFFURE, θ. ἐλάττωμα τοῦ
 υπερπυρρωθέντος σιδήρου.
SURCILIER, ἐρε, ὁ τῶν ὑφρῶν,
 (ὀρθός. τὸ **SURCILIER**).
SURCOMPOSE, ἐε, δις σύνθετος,
 παρασύνθετος.
SURCROÎT, προσεπαύξεισις.
SURCROÎTTE, β. προσεπαυξάνω
 (κυρ. ὡς ὑπερσάρκωμα).
SURCROÛ, ε, μτχ. πθ. τοῦ **SUR-**
croître.
SURDLATTE, ἐπίθ. ὑπόκωπος.
SURENTE, θ. δόδοντιον ἔξέχον ὑ-
 πὲρ τὰ ἄλλα.
SURDI-MUTITÉ, τὸ πάθος τοῦ **SOURD-**
MURT.
SURENTE, θ. κωφότης.
SURDORER, β. διπλοχρυσύνω.
SURDOS, τὸ ἐπινώτιον μέρος τοῦ
 ζυγωλάρου ὅπου κρατεῖ τοὺς
 ἰλκυστήρας.
SUREAU, ἀκτῆ, κουφοφυλῖα, (φυτ.).
SURELLE καὶ **SURETTE**, θ. εἶδος
 ἱσπυρίδας (ὀξαλίδος).

SUREMENT, ἐπὶ β. βεβαίως. ἀσφα-
 λῶς.
SURENCHÈRE, θ. υπερθεματισμός.
SURENCHÈRE, β. υπερθεματίζω.
SURENOGATION, θ. πράξις (ἀγα-
 θοεργία) μὴ ὀφειλομένη, ἐπιμε-
 τρον ἀρετῆς (εὐλαβείας κτλ.).
SURENOGATOIRE, ἐπίθ. ὁ μὴ κατ'
 ὀφειλὴν ἀπαραίτητον ἄλλ' ὡς ἐκ
 προσθήκης.
SURET, ἐτε, ἱκανοῦταικος, ὑπόβοι-
 νος, ὀλίγον ἄσφατος.
SURETÉ, θ. ἀσφάλεια.
SUREXITATION, θ. ὑπερβολὴ δρα-
 στικότητος (ἐνεργείας).
SUREXITER, β. υπερερεθίζω.
SURFACE, θ. ἐπιφάνεια.
SURFAIRE, ἐπὶ β. ζητῶ πολλὰ ἀ-
 κριβῶς τὸ πωλούμενον, ὑπερτι-
 μῶ.
SURFAIS, τὸ λωρὶ τῆς σέλλας τὸ
 ὅποιον ἐμβαίνει ἐπάνωθεν τῶν
 ἄλλων.
SURGE, ἐπίθ. (μαλλίον) ἀπασρον,
 οἰσυπηρόν.
SURGEON, παραβλάσaron, κωλορ-
 ρίξις.
SURGIN, β. φθάνω (εἰς τὸν λιμέ-
 να), ἀράζω. 2) ἀναφύομαι.
SURGLACER (τὸ ε τρέπεται πρὸ τῶν
 ἀφώνων εἰς ε), β. σχηματίζω
 διὰ τῆς ζαχαρώσεως ἐπιπαιγνῶν.
SURHAUSSEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ -
SURHAUSSE, β. ὑφάνω (ἔμνεμι
 ἀκριβαίνω) περισσώτερον.
SURHUMAIN, ε, ὁ ὑπὲρ ἀνθρώπων.
SURINTENDANCE, θ. ἡ θέσις τοῦ-
SURINTENDANT, γενικός ἐπιπάτης
 (ἐφορος).
SURINTENDANTE, θ. ἡ γυνὴ τοῦ **SUR-**
intendant. 2) διευθύντρια παρ-
 οναγωγείου.
SURJET, εἶδος ῥαψίματος, πατη-
 τή, ἐπανωβράφη.
SURJETER (διπλῶσ. τὸ ε πρὸ τῶν
 ἀφώνων), β. κάμνω (ῥάπτω) πα-
 τητήν.
SURLENDEMAIN, ἡ ἀντιμεθεῦρον
 ἡμέρα.
SURLIN, β. (ναυτ.), περιτυλίσσω
 μὲ λεπτότερα σχοινία τὰς ἀγκυ-
 ραὶς ἵνα μὴ ξεσπῶσι.
SURLIURE, θ. τὸ οὖσ. τοῦ **SUR-**
LIER.
SURLONGE, ῥαχοκοκκαλιὰ βρωδίου
 μὲ τὸ κρέας τῆς.

SURLUNAIRE, ἐπίθ. ὁ ὑπὲρ τῆς
 σελήνης.
SURMENER (τὸ ε τῆς παραληγ-
 τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς
 ε), β. κατακουράζω τὸν ἥπτον
SURMONTABLE, ἐπίθ. τὸν ὅποιο
 δύναται τις νὰ ὑπερνικήσῃ.
SURMONTEN, β. ὑπερβαίνω, ὑπερ-
 νικῶ. **S.** ὑπέρνικμαι.
SURMOULER, β. σχηματίζω ἐπὶ
 γυφίνου τύπου.
SURMOÛT, οἶνος μὴ πω βράσαι
 εἰς τὸν ληνὸν καὶ κατακαλάσαι.
SURMULET, τρίγλη, μπαρμποῦνι
 (ἴχθ.).
SURMULOT, εἶδος ποντικῶ.
SURNAGER, β. ἐπιπλέω.
SURNATUREL, ἐλλε, (καὶ ἐπὶ β.)
 -EMENT, ὑπερφυσικός, ὑπερφύς.
SURNOM, ἐπώνυμον.
SURNOMME, β. ἱπονομαζέω.
SURNOMMERAIRE, ἐπίθ. ὁ ὑπηρετῶν
 χωρὶς μισθοῦ, ὑπεράριθμος.
SURNOMMERAIRE, θ. καιρὸς καθ' ὃν
 ὑπηρετεῖ τις ὡς ὑπεράριθμος.
SURON, δέμα πραγματειῶν περι-
 τυλιγμένων μὲ βινδοτόμαρον β.
 χον ἑσθῆν τὰς τρίχας.
SUROS, πρήξιμον ὡς ὡδὸς τοῦ πω-
 ῶς τῶν ἥππων.
SURPASSER, β. ὑπερβαίνω, (κοιν.)
 περνῶ.
SUREAVER, θ. πληρωμὴ ὑπὲρ τῆς
 συμφωνίας ἢ ὑπὲρ τὴν τιμὴν.
SURFAYER, β. πληρῶναι πλειότε-
 ρον παρ' ὅ, τι ἄξιζει τι.
SURPLUS, εἶδος ἱερατικοῦ ἀμφοῦ
 ἀπὸ πανί.
SURLOMB, τὸ μὴ κατὰ κάθετον
 (τοίχῳ κτλ.).
SURLOMBEN, β. δὲν εἶμαι κατὰ
 κάθετον, ἐκκλίνω τῆς καθέτου
 γέρνω.
SURPLUS, τὸ περισσεῖον, τὸ πα-
 ραπάνω. || **au**—, ἐπὶ πᾶσιν.
SURPOUSSE, θ. ἐπιβλάστημα.
SURPRENANT, ε, προξενῶν θάμνος
 (ἐκπληξίν), ἐξαίσιος.
SURPRENDRE, θ. πᾶν τινα ἰσθί
 πράττει τι (ἐπ' αὐτοφάρῳ) ἢ ἀ-
 φνιδίως. **S.** ἐξαπατῶ. **S.** ἐκπλή-
 τω.
SURPRISE, θ. πᾶσιμον ἔξαφνα ἢ
 μὲ ὁλόν. **S.** ἐκπλήξις.
SURRÉAL, ε, (ἀνατ.), ὁ ἐπὶ τῶν
 νεφρῶν, ἐπινεφρίδιος.

SUSHAUT, σήκωμα αψίδιον από τοῦ ὕψους.
SUSSEANSE, θ. ἀναβολή.
SUSSEMER (τὸ **E** τῆς παραληγ-
 ρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνιων εἰς
 ε), ρ. σπέρω πάλιν εἰς ἥδη ε-
 σπαρμένην γῆν.
SUSSEMER (sursois; sursoyais;
 surseoirai; sursis; sursis), ρ.
 υπερθεμεῖν, ἀναβάλλω.
SUSIS, **E**, πθ. μτχ. τοῦ **SUSSEMER**.
 ||. (ὡς οὐσ.) ἀναβολή.
SURTARE, θ. δευτέρα φάρα (δάρα).
SURTAUX καὶ
SURTARE, θ. φόρος πρόσθετος ἢ
 ὑπέριμετρος.
SURTARE, ρ. ἐπιβάλλω βαρὺν
 (ὑπὲρ τὸ μέτρον) φόρον.
SURTONDE, ρ. μαδῶ τὸ δι' ἀσβε-
 στου ἐργαζομένου δέρμα.
SURTONTE, θ. τὸ αὐσ. τοῦ **SUR-**
TONDE.
SURTOUT, ἐπὶ ῥ. ἐπὶ πᾶσι, πρὸ
 πάντων. 2) (οὐσ.) ἐπαναφῶρι
 ἀνδρικών, σουρτοῦκον. **S.** μέγα
 σκευὸς μὲ ἀνθή κλπ. βαλμένο
 ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης. **S.**
 μικρὸν (ἐλαφρὸν) ἀμάξι σκευο-
 φόρον. **S.** τὸ κωνοειδὲς πλεκτὸν
 σκέπασμα τῶν κυψέλων.
SURVECU, μτχ. πθ. τοῦ **SURVIVRE**.
SURVEILLANCE, θ. ἐπαγρύπνησις.
SURVEILLANT, **E**, ἐπιτηρητής, ὑ-
 φορὸς.
SURVILLE, θ. ἡ πρὸ τῆς παρα-
 μονῆς ἡμέρα.
SURVILLER, ρ. ἐπαγρυπνῶ. ἐπι-
 τηρῶ ἀγρύπνω.
SURVENANCE, θ. ὕλεισις ἀπρόσ-
 πτος, ἐπέλευσις.
SURVENANT, **E**, ὁ ἐρχόμενος ὕ-
 περτα (μετὰ τοὺς ἄλλους).
SURVENDRE, ρ. πωλῶ ἀκριβά.
SURVENIR, ρ. ἐρχομαι ἔξαφνα,
 ἐπέρχομαι.
SURVENTE, θ. πώλημα πολλὰ ἀ-
 κριβά.
SURVENTER, ρ. (ἀπρσ.), ὁ ἀνεμος
 αὐξάνει.
SURVIDER, ρ. ἀδειάζω τὸ παρα-
 πάνω.
SURVIANCE, θ. δικαίωμα διαδο-
 χῆς εἰς δημοσίαν θέσιν.
SURVIVANCIER, ὁ ἔχων **SURVI-**
VANCE.
SURVIVRE, ρ. ἐπιζῶ.
SUS, (πρὸς), ἐπὶ, (κατ') ἐπάνω. ||.

EN—, ὑπὲρ, παραπάνω, ||. (ὡς
 ἐπιφών. παρακλή.) ἄγε! ἄγετε!
SUSCEPTIBILITÉ, θ. τὸ νὰ ᾔνι τις
SUSCEPTIBLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς.
 2) εὐκόλως δυσαρεστούμενος,
 (κοιν.) μυιδγγικτός.
SUSCEPTION, θ. τὸ νὰ δεχθῇ τις
 τὴν ἱερωσύνην (νὰ ἱεροωθῇ).
SUSCITER, ρ. ἀναδεικνύω. (Γρφ.)
 ἐγείρω. **S.** διεγείρω (σπάνδαλα
 κτλ.).
SUSCRIPTION, θ. ἐπιγραφή (ἐπι-
 στολή).
SUSUIT, **E**, ὁ ἀνω (ἀνωτέρω) εἰρη-
 μένος, προεξημένος.
SUS-NOMMÉ, **EE**, (δικονομ.), ὁ δ-
 νομασί προαναφερθεῖς, προωνο-
 μασιμένος.
SUSPECT, **E**, ὑπόπτος.
SUSPECTER, ρ. υποπτεύω.
SUSPENDRE, ρ. κρεμῶ μετέωρόν
 τι. **S.** ἀναβάλλω. **S.** (ἐκκλησι.)
 κάμνω ἀργὸν (τὸν ἱερέα). ||. (ἡ
 πθ. μτχ. ὡς ἐπιθ.) ἐκρεμίζω.
SUSPENS, (ἱερεὺς) ἀργός. ||. **en**
 —, ἐν μετέωρῳ, ἐκρεμής.
SUSPENCE, θ. ἀργία (ἱερέως), ἄρ-
 γητα.
SUSPENSEUR, (ἀνατομ.), κρεμα-
 στήρ (μῦς).
SUSPENSIF, **IVE**, (δικνμ.), ἀνα-
 βλητικός.
SUSPENSION, θ. ἀνάρτησις. **S.**
 (μτφρ.) ἀναβολή, ὑπέρθεσις. **S.**
 παύσις πρὸς καιρὸν. (ἐκκλησι.)
 ἀργητα. ||. — d'argies, ἀνακω-
 χή, ἐκκρεμίσια.
SUSPENSIOIR (-soire), δέμα ἀνέ-
 χον τοὺς ὄρχεις (τῶν σπασμέ-
 νων).
SUSPENTE, θ. (ναυτ.) σχοινὶ χον-
 δρὸν πρὸς μετεωρισμόν φορτίων
 κλπ.
SUSPICION; θ. (δικνμ.), ὑπόψια.
SUSPIER, τὸ ἐπὶ τοῦ ποδὸς λω-
 ρίον τοῦ πτεριστήρος.
SUSTENTATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ-
SUSTENTIER, ρ. διατηρῶ διὰ τῆς
 τροφῆς.
SUSURRATEUR, **TRICE**, ψευδοιστι-
 κός.
SUSURBATION, θ. ψευδοισμός.
SUTURAL, **E**, ὁ τῶν ραφῶν τοῦ
 κρανίου (ἢ τῶν τοῦ περικαρπίου).
SUTURE, θ. ἡ ραφή τοῦ κρανίου ἢ
 τοῦ περικαρπίου.

SUTURE, **EE**, ὁ ἔχων ραφὴς (su-
 tures).
SUZERAIN, **E**, ἄρχων τιμαριώτης
 ἔχων ἄλλους ὑποτελεῖς, κυρίαρ-
 χης.
SUZERAINETE, θ. κυριαρχία (τι-
 μαριώτου).
SVELTE, ἐπιθ. ραδύνος. 'ψηλό-
 λιγνος. εὐστροφος.
SYBARITE, συβαρίτης, τρυφλός.
SYCOMORE, συκομορία, (δένδρ.).
SYLLABAIRE, βιβλίον συλλαβι-
 σμοῦ, φυλλάδα.
SYLLABE, θ. συλλαβή.
SYLLABIQUE, ἐπιθ. συλλαβικός.
SYLPHRE, -PHIDE, δακνιόνιον τοῦ
 αἵματος, τελώνιον.
SYLVAIN, **E**, ὁ τῶν δασῶν, * δα-
 σοδαίτης. ||. (οὐσ.) θεὸς τῶν δα-
 σῶν, (μυθολογ.).
SYMBOL, σύμβολον.
SYMBOLIQUE, ἐπιθ. συμβολικός.
SYMÉTRIE, θ. συμμετρία.
SYMÉTRIQUE (καὶ ἐπὶ ρ. -EMENT),
 ἐπιθ. σύμμετρος.
SYMÉTRISER, ρ. ἔχω συμμετρίαν.
SYMPATHIE, θ. συμπάθεια.
SYMPATHIQUE (καὶ ἐπὶ ρ. -EMENT),
 ἐπιθ. ὁ κατὰ συμπάθειαν, συμ-
 παθητικός.
SYMPATHISER, ρ. ἔχω συμπάθειαν,
 συμπιδάσσομαι μετὰ.
SYMPHONIE, θ. συμφωνία (μυσ.).
SYMPHONISTE, συνθέτης μουσ.
 συμφωνιῶν, μελοποιός.
SYMPTÔME, σύμπτωμα.
SYNAGOGUE, θ. συναγωγή (τῶν
 Ἰουδ.).
SYNALLAGMATIQUE, ἐπιθ., ὁ περὶ
 τῆς συναλλαγμάτων, συναλλαγμα-
 τικός.
SYNGRÈSE, θ. συγκοπή (λξίως).
S. (λατρ.) λειποθυμία.
SYNDIC, ὁ ἐπιφορτισμένος τὰς ὑ-
 ποθέσεως ἐταιρίας τῆς ὁποίας εἶ-
 ναι μέλος, συνδικός.
SYNDICAL, **E**, ὁ τοῦ-
SYNDICAT, ἡ θέσις καὶ ἡ διαρ-
 κεία τοῦ συνδικίου.
SYNERGIE, θ. συναρμολογία (Γρφ.).
SYNODAL, **E**, (καὶ ἐπὶ ρ.) -EMENT
 συνοδικός.
SYNODE, σύνοδος (ἐκκλησι.).
SYNONYME, -YMIQUE, θ. -YMIQUE
 ἐπιθ. συνώνυμος, -ωνυμία, -ωνυ-
 μικός κτλ.
SYNOPTIQUE, ἐπιθ. συνοπτικός.

SYNOVIE, θ. (ιατρ.), τὸ γλοιώδες ὑγρὸν τὸ εὐκολύνον τὰς κινήσεις τῶν ἄρμων.

SYNTAXE, θ. σύνταξις.

SYNTAXIQUE, ἐπ. ὁ τῆς συντάξεως.

SYPHILIS, θ. νόσος ἀφροδισιακή.

SYPHILITIQUE, ἐπιθ. ὁ τῶν ἀφροδισιακῶν παθῶν.

SYRINGA, συριγγάς, (εἶδος θάμνου ἀνοσφόρου).

SYSTÉMATIQUE (ἔ. ἐπὶ ῥ. -EMENT), συστηματικός.

SYSTÉMATISATION, θ. τὸ οὖσ. τοῦ

SYSTÉMATISER, ῥ. ἀνάγω εἰς σύστημα, συστηματοποιῶ

SYSTÈME, σύστημα.

SYSTOLE, θ. ἡ συστολή (τῆς καρδίας).

TAB

T, τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.

TA, ἀντιμ. κτητ. θ. τοῦ ὁ' πρσ. ἡ σή, (ἡ ἐδική) σου.

TABAC, καπνοχόρτον, ταμπάκος.

TABAGIE, θ. μέρος ὅπου καπνίζεν (πίπαν).

TABARIN, γελωτοποιὸς παριστάνων δημοσίων.

TABARINAGE, γελωτασμός, βωμολοχία.

TABATIERE, θ. ταμβακοθήκη.

TABELLON, συμβολαιογράφος (τὸ πάλαι).

TABELLIONAGE, τὸ ἔργον τοῦ TABELLON.

TABERNACLE, ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, (Γερμ.). ὁ ἐρμάριον τοῦ ἱεροῦ ἀρτοφορίου.

TABIDE, ἐπιθ. πάσχων μαρσάμεν, φθισίων.

TABIRIQUE, ἐπιθ. ὁ προξενῶν μαρσάμεν.

TABIS, χονδρὸν μεταξωτὸν μενέρι.

TABISEN, ῥ. δίδω μενέρι εἰς μεταξωτὸν.

TABLATURE, θ. (παλ.), διάγραμμα μουσικῆς. ὁ (μτφορ.) περιπλοκή, περισπασμός.

TABIE, θ. τράπεζα, ὁ πλᾶξ. ὁ βαξ. ὁ πίνᾶξ. ὁ προπος (chanson) de—, λόγος (ᾄσμα) ἐπιτραπέσιος (-ον).

TABIEAU, εἰκὼν. ὁ ἀβάνιον, σάνις (διὰ τὰ γεωμετρ. κλπ. διαγράμματα). ὁ πίνᾶξ, κατάλογος.

TABLER, θ. στρόφοναι εἰς τὸ τραπέζι. ὁ (εἰς τὸ τάβλι) γελίζω τοῦτε χανίδες. ὁ (μτφορ.) βάλω βάσιν.

TABLETIER, ἔρε, ὁ κατασκευάζων

TAC

ἔ. πολλῶν ἀβάνια (ταβλία κτλ.).

TABLETTE, θ. σανίδιον πρὸς ἐπίθεσιν διαφόρων πραγμάτων, θέσις. ὁ πλᾶξ ἱατρικοῦ σκευάσματος. ὁ (πλθ.) σημειωματάριον. πίνακίδες.

TABLETTERIE, θ. τὸ ἔργον τοῦ Tabletlier.

TABLIEN, ἀβάνιον (πετρευτικόν), τάβλι. 2) περίζωμα, ἐμπροσθέλλα.

TABOURET, σκαμνὶ χωρὶς ἀκκυμίστηριον. 2) εἶδος φυτοῦ (θλάσπι).

TAC, νόσος κολλητικὴ τῶν προβάτων.

TACHE, θ. κηλὶς, (T.) λεκές. ὁ σημάδι. ὁ. l'agneau sans—, ὁ ἀμνὸς ὁ ἄμωμος.

TACHE, θ. ἔργον τὸ ὅποιον ὀφείλει τις νὰ τελειώσῃ, ὀποχρέωσις. ὁ. donner (?) entreprendre un ouvrage à la—, ἐκδίδειν ἢ ἀναλαμβάνειν τι κατ' ἐργολάβιον, ἐργολαβεῖν.

TACHEN, ῥ. κηλιδόνω, (T.) λεκιάζω.

TACHEN, ῥ. προσπαθῶ.

TACHETER, ῥ. κάμνω σημάδια ἐπάνω εἰς τι, καταστίζω. ὁ. (ἡ πθ. μτγ. ὡς ἐπιθ.) tacheté de blanc (de noir etc), λευκός-κτος, μελανόστικτος κτλ.

TACHYGRAPHIE, -GRAPHIE, θ. -GRAPHIQUE, ἐπιθ., ταχυγράφος, -γραφία, -γραφικός.

TACHIE (καὶ ἐπὶ ῥ. -EMENT), ἐπιθ. σιωπηλός, ὑπονοούμενος.

TACHITUNE, ἐπιθ. σιωπηλός, βραχυλόγος.

TACHITURNITÉ, θ. σιωπηλότης.

TACT, ἡ ἀφή. ὁ (μτφορ.) κρίσις, διάγνωσις, τὸ εὐπείθετον.

TAI

TACTICIEN, εἰδήμων τῆς τακτικῆς.

TACTILE, ἐπιθ. ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἀφήν, ἀπίος.

TACTIQUE, θ. ἡ τακτικὴ τέχνη. ὁ (μτφορ.) συνήθης τρόπος πρὸς ἐπιτυχίαν.

TADORNE, εἶδος ἀγριόπαπιας.

TAFETAS, μεταξωτὸν, τζαμφίσι.

TAFIA, ῥακή ζαχαρώς, ροῦμι.

TAIE, θ. σκέπασμα (κλίφι) προσκεφαλαίου. 2) κηλὶς (λευκωμὴ) τοῦ ὀφθαλμοῦ.

TAILLABLE, ἐπιθ. ὁ ὑποκείμενος εἰς φόρον, φορολογήσιμος.

TAILLAGE, θ. κόψιμον, μαχαίριον, ψαλιδιὰ κτλ.

TAILLADER, ῥ. κάμνω ὅλον μαχαίριον, κατακόπτω.

TAILLANDERIE, θ. τὸ ἔργον τοῦ

TAILLANDIER, ὁ κατασκευάζων σιδηρικά.

TAILLANT, ἡ κόψις (τὸ κοπτερόν μέρος) τοῦ μαχαίριου κτλ.

TAILLE, θ. κόψις. κόψιμον. φθισίμον κονδυλίου. ὁ. σχίσμα (λιθιῶντος). 2) ἀνάστημα. 3) δάσος ἀναβλαστάτων.

σύνδολον, τσιδουλα. 5) φόρος. ὁ. pierre de—, πέτρα πέλεκυ, λαξευτὸς λίθος. ὁ. taille douce, εἶδος χαλκογραφήματος ἢ ξυλογραφήματος ἀπλοῦ.

TAILLE-MÈCHE, ἐργαλεῖον τοῦ κηροπηγῶ πρὸς κόψιμον τῶν φωτῶν.

TAILLE-MER, τὸ κάτω μέρος τοῦ ἐμβόλου τοῦ πλοίου.

TAILLE-PLUME, κονδυλοφειδέτης (ἐργαλ.).

TAILLER, ῥ. κόπτω (ἵνα φθεῖται), κλαδεύω. τρυγῶ τὸ μέλι.

σιον. φθειάνω τὸ κονδύλιον. σχίζω (λιθιῶντα).

TAILLETOLE, ἐργαλεῖον πρὸς κόψινον τοῦ ἐξακτίου.

TAILLER, ἐργαλ. τῶν σιδηρουγῶν.

TAILLETTE, θ. (οἰκοδ.), μικρὰ σχιστόλιθος.

TAILLEUR, ῥά. ρης. *S.* κλαδευτής.

TAILLE-VENT, (ναυτ.), εἶδος μικροτέρου ἱστίου διὰ τοὺς σφοδροὺς ἀνέμους. 2) (κοιν.) ὁ γλάρος.

TALLIS, δάσος ὑλοτομούμενον, ὑλοτομεῖον.

TAILLOIR, ἐπίσκοπον, κρεατοσάνιδον. *S.* (ἀρχιτ.) ἀνάκτιον (τοῦ ἐπιστυλίου).

TAILLON, εἶδος φόρου τὸ πάλαι.

TAIN, τὸ προσκολλώμενον εἰς τοὺς καθρέπτας μίγμα κασσίου καὶ ὑδραργύρου.

TAIRE (tais; taisais; tairai; tuis; tu), ῥ. σιωπῶ.

TAISIE, εἶδος φυτοῦ (περιδός).

TAISSON, ἀσβός, (ζ.).

TAISSONNIERE, θ. τρύπα (φωλεὰ) ἀσβού.

TALAPON, ἱερεὺς τῶν Ἰνδ. κλπ.

TALC, εἶδος διαφανοῦς ὃ σχιστοῦ λίθου, μαρμάσι.

TALENT, τάλαντον. *S.* προτέρημα, τιανότης.

TALION, ἀντίποινον.

TALISMAN, φυλακτὸν, τέλεσμα, (Τουρκ.) τιλοῖμι.

TALISMANIQUE, ἐπιθ. τελεσματικός.

TALLE, θ. κωλορρίζι.

TALLER, ῥ. κάμνω κωλορρίζια.

TALLEYANE, θ. καθανόξι διὰ βούτυρον.

TALLIPOT, εἶδ. πλατυφύλλης φοίνικος τῶν Ἰνδ.

TALMOUSE, θ. τυρόπηττα, γαλακτόπηττα. *S.* (χυδ.) ῥάπισμα, κόνδυλος.

TALMUD, τὸ Ταλμούδ (αἱ παραδόσεις) τῶν Ἑβρ.

TALMUDIQUE, ἐπιθ. Ταλμουδικός.

TALMUDISTE, ὁπαδὸς τοῦ Ταλμούδ.

TALOCHE, θ. κατακεφαλιὰ, κόνδυλος. *S.* (οἰκοδ.) μυστήρι.

TALON, πτέρνα. *S.* ταχοῦν ὑποδήματος. *S.* τὸ μέρος τοῦ

στελέχους ὅπου κόπονται τὰ διπλότυπα.

TALONNER, ῥ. καταδιώκω ἐκ τοῦ πηλίου.

TALONNIERE, θ. τὰ πτερωτὰ πέδιλα τοῦ Ἑρμού.

TALUS, τὸ πρᾶνός (τὸ κατηγορικὸν μέρος) τοῦ λόγου ἢ τῆς φράσης.

TALUTAGE, τὸ οὖσ. τοῦ.

TALUTER, ῥ. κάμνω κατωφερὲς (τὸ χεῖλος τῆς φράσης κτλ.).

TAMARIS, εἶδος μικροῦ πυθίκου τῆς Ἀμερ. 2) ὁ καρπὸς τοῦ.

TAMARINIEN, δένδρον ἐκ τῶν κεραιοφόρων, ταμαρίς.

TAMARIS (-nise ἢ -rix), μυρική, (δένδρον).

TAMBOUR, τύμπανον. *S.* τυμπανιστής. *S.* κύλινδρος. σπόνδυλος (στήλης). *||* — de basque, δέρι, δαίρες.

TAMBOURIN, εἶδος τυμπάνου.

TAMBOURINAGE, τὸ οὖσ. τοῦ.

TAMBOURINER, ῥ. κρούω (ὀχληρῶς) τὸ τύμπανον. *S.* διαλαλῶ διὰ τύμπανον. *S.* (μετοχ.) κωδωνίζω.

TAMINIER, εἶδος φυτοῦ (σμίλακος ἢ ἀσφαράγου).

TAMIS, κόσκινον φίλιν.

TAMISAGE, τὸ οὖσ. τοῦ.

TAMISER, ῥ. περνῶ ἀπὸ τὸ κόσκινον.

TAMISEUR, κόσκινιστής.

TAMISIER, κόσκινοποιός.

TAMPON, στούπωμα, τάπα.

TAMPONNER, ῥ. στούπωνω (μὲ τάπα).

TAM-TAM, εἶδος μουσ. ὀργάνου τῶν Ἀσιατικῶν.

TAN, φλοῦδα δρυὸς ἀλεσμένη (πρὸς βυρσοδεψίαν).

TANAISIE, θ. εἶδος φυτοῦ (ἀρτεμισίας) μὲ κίτρινα ἔνθη, (κοιν.) Βαρδοτίνη.

TANCER (τὸ α τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ε), ῥ. ἐπιπλήττω, μαλλόνω.

TANCHE, θ. εἶδος ἰχθ. ποταμίου, (ἁλίου, (ἁν.) τινκκ).

TANDIS(QUE), ἐπὶ ῥ. ἐν ᾧ.

TANGAGE, τὸ κατὰ μῆκος (ἀπὸ τὴν πρῶμην πρὸς τὴν πρῶραν καὶ τὸ ἀνάπαινον) κυμάτισμα τοῦ πλοίου.

TANGARA, εἶδος πτηνοῦ τῆς Ἀμερ., ταναγρίς ἢ ποικιλίς.

TANGENCE, θ. συναφή (γραμμῶν).

TANGENTE, θ. (γεωμετρ.) ἡ ἐφαπτομένη (γραμμῇ).

TANGIBLE, ἐπιθ. ὑποκείμενος εἰς τὴν ἀφήν, ἀπτός, (ἄλλ.) TACTILE.

TANGON, (ναυτ.), τὸ ἐκατέρωθεν τῆς πρῶρας ἐξέχον ξύλον πρὸς πρόσθεσιν τῶν ἀγκυρῶν (τῶν ἐφορκίων κλπ.).

TANGUE, θ. εἶδ. ἄμμου ἀλατοῦ γινώσκουμένου ἀντὶ κοπρίας.

TANGUER, ῥ. (τὸ πλοῖον) κυμαίνεται κατὰ μῆκος.

TANGUEUX, euse, (πλοῖον) ὑποκείμενον ὑπὲρ τὸ σύνθετος εἰς τὸ tangage.

TANIERE, θ. τρύπα (φωλεὰ) θηρίου, χηραμός.

TANIN, (χημ.), τὸ συτυπτικὸν τοῦ φλοιοῦ τῆς δρυὸς κτλ.

TANNAGE, ἡ διὰ τοῦ φλοιοῦ τῆς δρυὸς κατεργασία τῶν δερμάτων.

TANNE, θ. φακίς ἐντὸς τῶν πόρων τοῦ δέρματος.

TANNER, θ. φλοῦδα δρυὸς (tan), χρησιμεύουσα μετὰ τὴν βυρσοδεψίαν ὡς καθύψιμος ὅλη ἢ κοπρία.

TANNER, ῥ. ἀργάζω δέρματα ἢ βάφω τὰ δίκτυα μὲ τὸ βελάνι κτλ. *S.* (μετοχ.) στενωχωρῶ, πλήκτω.

TANNERIE, θ. μέρος ὅπου ἐργάζεται ὁ —

TANNERIE, ὁ ἀργάζων τὰ δέρματα μὲ τὸ βελάνι κτλ.

TANNIN, ἴδε TANIN.

TANQUE, θ. = TANGUE.

TANT, ἐπὶ ῥ. (ποσότης), τόσον. *||* — que, τόσον ὅσον (ἢ) ὥστε, ἐν ὅσῳ.

TANTE, θ. θεία. *||* — grand tante, ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός (σχετικῶς ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους ἐγγόνους αὐτῶν), μεγάλη θεία. *||* — tante à la mode de Bretagne, ἡ ἐξ ἀδελφῆ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, μικρὰ θεία.

TANTET καὶ **TANTINET**, (οἰκ.), πολλὰ ὀλίγον, τασουλάκι.

TANTÔT, ἐπὶ ῥ. ἐντὸς (ἢ πρὸ) ὀλίγου. *||* — —, ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ.

TARON (προσ. **TAN**), μύωψ, αίστρος, αλογόμυγα ή βοϊδόμυγα γα.

TARAGE, μέγας θόρυβος.

TARAGEUR, θορυβοποιός.

TARE, 0. κτύπημα με το χέρι. 2) στούπωμα, τάπα.

TAREUSE, είδ. αιώρας προς κλείσιμον δρόμου κτλ. §. άμάξι άθλιον.

TAREN, ρ. κτυπώ με την παλάμην, κυλαφίζω. §. στουπώνω, πωματίζω. ||. *ce vin tare (à la tête)*, το κρασί κτυπά εις το κεφάλι.

TARETTE, 0. υποκορ. του **TARE**.

TARIN, (χυδ.), τυμπανιστής.

TARINOIS (κν—), επίρ. κρυφίως, ίρρυκροφώς.

TARIOCA (—κα), άμυλλον μανιόκου.

TARIN, τάπειρ, ζών (βρδι με προδοσκήδα) της Άμερ.

TARIN (se—), ρ. ρυμδόνουσι (ζαρήνω) εις βίαν κήνην, λαγιάζω.

TARIS, τάπης. ||. *mettre (une affaire, une question) sur le —*, προτείνω προς συζήτησιν. ||. — *vert*, τραπέζι ή οικημα διά χαρτοπαίζαν, σκιραφειον.

TARISSEUR, ρ. σκεπάζω (στρώνω) με ή όσάν με τάπητας.

TARISSEURIE, 0. ταπητουργία. §. περιπέτασμα (των τοίχων) με τάπητας.

TARISSEUR, εκκ. ταπητουργός. ||. (οδ. 0.) είδος άμάξης άνοικτής άπ' όλα τὰ πλάγια προς μετακώμισιν σκευών.

TARON, πανικά κουβαριασμένα.

TAROTER, ρ. κτυπώ ελαφρά και συχνά.

TARQUE, 0. πλάξ μετ'άλλου χυτού.

TARQUEUR, ρ. (τεγγρφ.), κτυπώ με το τακουίρ.

TARQUIN, 0. άγαπών να πειράζει, φιλερί.

TARQUINER, ρ. δίδω άφορμήν εις ξριν, πειράζω, πεισματώνω.

TARQUINERIE, 0. άφορμή προς ξριν, πείραγμα. §. χαρακτηρισ τοιούτος.

TARQUIN, (τυγγρφ.), κόπανος προς εξίσασιν των τύπων.

TARABUSTE, ρ. ιαράττω, ζαλίζω, ένοχλώ.

TARAGE, τὸ οὐσ. τοῦ **TAREN**.

TARANCHE, 0. σιδηρούς έμβολος προς περιστροφήν τοῦ κοχλίου τῶν πιεστηρίων.

TARANE, επιφών. (χλευαστικόν), 2) να μή!

TARAUD, εργαλείον (τρόπανον) προς άνοιγμα τῆς θηλειας τοῦ κοχλίου (τῆς βίδας).

TARAUDER, ρ. τρυπώ με τὸ -la-rand.

TARD, επίρ. ξώρας, άργά. βράδυ.

TARDER, ρ. άργώ, βραδύνω. ||. *il me tarde de, βιάζομαι να, δὲν βλέπω τὴν θραν πότε.*

TARDIF, (νε, (ξ επίρ.) -ement, βραδύς. άργονήτος. §. όψιμος.

TARDIVITÉ, 0. τὸ όψιμον (όψωρινών κλπ.).

TARE, 0. φόρα, δάρα, έλλειψις.

TARETTE, 0. είδος χοροῦ τῆς -ταλ.

TARENTISME, είδ. ένδημικῆς νόσου τῆς Άκυληας.

TARENTULE, 0. είδος μεγάλης άράχνης, ρωγαλίδα.

TAREN, ρ. (ἐπὶ έμπορευμ.), χαλνῶ, φθείρομαι. 2) παίρνω τὴν τάραν (σκεύους).

TARET, είδος ύδροσκόληκος ευλοβόρου.

TARGE, είδος άσπίδος.

TARGETTE, 0. πλάκα μετ'άλλου με σύρτην διά τὰ παράθωρα.

TARGUER (se—), ρ. παίρρομαι (κομπάζω) διά.

TANI, είδος ποτοῦ κατασκευαζομένου εκ τῶν φοινικοδένδρων.

TANIER, = **TANQUET**, (πν.).

TANIERE, 0. τρυπάνι.

TANIR, διατίμησις, ταρίφα.

TANIFER, ρ. διατιμῶ (έμπορεύματα).

TANIN, σιαθί, (πν.).

TARIN, ρ. στερεῶ, εξαντλούμαι.

TARISSABLE, επίθ. 0. όποιος εἶνε δυνατόν να στερεῶσθ.

TARISSEMENT, στέρευσις (φρέατος κτλ.).

TARLATANE, είδ. άραιού βαμβακεροῦ.

TAROTÉES, επίθ. 0. πλθ. (χαρτιά) κατεστιγμένα όπισθεν με διαγράμματα.

TAROTS, πλθ. είδ. παιγνιοχαρτίων.

TAROPPE, 0. (πλ.), τὸ τριχῶμα τοῦ μεσοφρύου.

TARSE, (άνατομ.), 0. ταρτὸς (τὸ κτένι) τοῦ ποδός.

TARSIER, μακρόταρσος, (γένος τετραχείρων).

TARTAN, είδος μαλλίνου υφάσματος με παρδαλά τετράγωνα.

TARTANE, 0. είδ. μικροῦ πλοῦ, ταρτάνα.

TARTARE, 0. τάρταρος, 0. βόης τῶν άρχαίων.

TARTE καὶ (όποκορ.) **TARTELETTE**, 0. ζυμαρικόν με γλυκύσμα, τούρτα.

TARTINE, 0. φέτα ψωμὶς αλειμένη με βούτυρον κτλ.

TARTINATE, 2) λας τρυγικῶν οδῶν.

TARTRE, τρυγία, γειώδης ή άλατῶδης ύποστῆθην τοῦ οἴνου.

TARTRIQUE, επίθ. τρυγικός.

TARTUFE, ύποκριτής εύλαβείας, ψευτασκητής, τάρτοφος.

TARTUFERIE, 0. ύπόκρισις τάρτοφου.

TAS, σωρός, στοίβα.

TASSE, 0. φλυζάνι.

TASSEAU, σανίδιον ύποστηρίζον θέσιν.

TASSEMENT, κατακάθισμα (κτιρίων, γῆς κτλ.).

TASSEE, ρ. σωρεύω. §. (οὐδ. ἐπὶ φντ.) πολλαπλασιάζομαι, αυξάνω. §. (μσ.) κατακάθισμα.

TASSETTE, 0. τὸ περί τοὺς νεῶνας μέρος τοῦ θώρακος, παραπευρίδιον.

TÄTEN, ρ. πίνω (ελαφρά), ψήλαφω. §. δοκιμάζω.

TÄTEUR, **EUSE**, 0. ψηλαφών τὰ πάντα, άναποφάσιτος.

TÄTE-VIN, εργαλείον διά τοῦ οποίου τραβῶν κρσὶ προς δοκιμήν.

TATILLON, **ONNE**, μικρολόγος.

TATILLONNAGE, τὸ οὐσ. τοῦ -**TATILLONNER**, ρ. λεπτολογώ ἐπὶ ματαίῳ.

TÄTONNEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ -**TÄTONNER**, ρ. ψηλαφῶ εις τὸ ακότος, πασπατεύω, ψάγω. §. (μφορ.) βαίνω ατόλμως (ὡς ένδοιάζω).

TÄTONNER, **EUSE**, 0. ψηλαφῶν τὰ πάντα, άναποφάσιτος, άτολμος.

TÄTONS (A—), επίρ. πασπατεύω.

οντας. *S.* (μφορ.) ἀμφιρρεπώς, ὡς ἐνδοιάζων.

ΤΑΤΟΥ, γένος τετραπόδων χελωνοδέρμων.

ΤΑΤΟΥΑΓΕ, τὸ οὖσ. τοῦ -

ΤΑΤΟΥΕ, ῥ. ποικίλλω κεντῶν (ζιζάν) τὸ σῶμα καθὼς οἱ ἄγριοι.

ΤΑΥΕ, *θ.* γονδρόπανον κατραμμένον πρὸς σκέπασμα πραγματειῶν κτλ.

ΤΑΥΕΝ, ῥ. σκεπάζω με ταυδε.

ΤΑΥΙΟΝ καὶ (συχνότ.) ΤΑΥΙΣ, κατοικία εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, φωλιτῶν, ἀχοῦρι κτλ.

ΤΑΥΕ, β. ἀσπάλαξ, τυρλοπόντικος, (ζ.) 2) (χειρουργ.) εἶδ. φύματος συριγγώδους περὶ τὴν κεφαλὴν.

ΤΑΥΕ-CHILLON ἢ VOLANTE καὶ (ὑποκορ.) ΤΑΥΕΤΤΕ, *θ.* = COUP-PIÈRE.

ΤΑΥΡΙΕ, ὁ ἀγρεύων ἀσπάλακας.

ΤΑΥΡΙΕΡΕ, *θ.* παγίς διὰ τοὺς ἀσπάλακας.

ΤΑΥΡΙΝΙΕΡ ἢ ΤΑΥΡΙΝΕ, *θ.* σωρὸς χώματος ἀνεσκαμμένῃ ὑπὸ ἀσπάλακος. *S.* = ΤΑΥΙΣ.

ΤΑΥΚΑΥ, Ταῦρος.

ΤΑΥΟΒΟΛΕ, ταυροβόλια, θυσία ταύρου εἰς τιμὴν τῆς Κοβέλης.

ΤΑΥΧ, τιμὴ ὠρισμένη, διατίμησις, (Τ.) νάρκι.

ΤΑΥΑΙΛΛΟΝ (οἰκοδ.), πέταυρον διὰ τὴν στήγην.

ΤΑΥΑΙΟΛΛΕ, *θ.* ὄργανον δαντελλωτὸν πρὸς διαφόρους ὑπηρεσίας τῆς ἐκκλησίας.

ΤΑΥΕΛΕ, ῥ. ποικίλλω (τὸ δέρμα ζώου).

ΤΑΥΕΡΕ, *θ.* καπηλεῖον.

ΤΑΥΕΡΝΙΕ, *ERE*, κάπηλος.

ΤΑΧΑΤΕΥ, διατιμητής (κυρ. τῶν ταχυδρομικῶν φακέλλων).

ΤΑΧΑΤΙΟΝ, *θ.* διατίμησις (τῆς πληρωμῆς, τῶν ἐξόδων κτλ.).

ΤΑΧΕ, *θ.* κανονισμὸς τῆς τιμῆς (τῶν πωλουμένων), διατίμησις, (Τ.) νάρκι. *S.* φόρος.

ΤΑΧΕ, ῥ. προσδιορίζω (ἀπ' ἐξουσίας) τὴν τιμὴν, διατιμῶ. *S.* ἐπιβάλλω φόρον. *S.* κατηγορῶ.

ΤΕ, ἀντιμ. προσπ. (β'. προσ.), σέ.

ΤΕΧΝΙΟΝ, ἐπιθ. τεχνικός (ὁρος).

ΤΕ ΚΕΝ (Δτυ.), δοξολογία.

ΤΕΣΤΑΜΕΝΤ, (ἀνατομ.) καὶ βεν), περικάλυμμα, ὑμῖν.

ΤΕΙΓΝΕ, *θ.* κασιόδα, (πάθος). 2) οἷς, βώρυνδα, σκῶρος, (έντ.).

TEIGNEUX, *EUSE*, κασιδιάρης.

TEILLAGE, τὸ οὖσ. τοῦ TEILLER.

TEILLE, *θ.* = TILLE.

TEILLER, ῥ. τρίβω (χωρίζω ἀπὸ τῆς λινοκαλάμης) τὸ καννάβι.

TEILLEUR, *EUSE*, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὸ teillage.

TEINDRE (teins; teignais; teignis; teindrai; teint), ῥ. βάψω.

TEINT, τρόπος βαφῆς, βέψιμον. 2) χρώμα (ὄψις) τοῦ προσώπου.

TEINTÉ, *θ.* χρωματισμὸς βαφῆς. *S.* πρόβαγμα.

TEINTUR, ῥ. βάψω, χρωματίζω.

TEINTURE, *θ.* βαφή (κυρ. καὶ μιν).

TEINTURERIE, *θ.* τὸ ἔργον καὶ τὸ ἐργαστήριον τοῦ βαφῆς, ἢ βαφικὴ καὶ τὸ βαφεῖον.

TEINTURIER, *ERE*, βαφεύς.

TEL, TELL, τοιοῦτος, (κοιν.) τέτοιος. *S.* ὁ δεινός, (κοιν.) τῶδε.

||. tel maître, tel valet, κατὰ τὸν μαεστρὸν - ἄνθρωπον καὶ τὰ κοπέλια του.

TELEGRAPHE, τηλεγράφος.

TELEGRAPHIE, *θ.* ἡ τηλεγραφία.

TELEGRAPHIER, ῥ. γνωστοποιῶ διὰ τοῦ τηλεγράφου, τηλεγραφῶ.

TELEGRAPHIQUE (καὶ ἐπὶ - EMENT), ἐπιθ. τηλεγραφικός.

TELESCOPE, τηλεσκόπιον.

TELESCOPIQUE, ἐπιθ. τηλεσκοπικός.

TELLEMENT, ἐπὶ - τόσον, ||. — que, τόσον ὥστε, ||. — quelle-ment, ἔτσι καὶ ἔτσι, μετρίως.

TELLITE, εἶδ. τριχίνου βλάστηματος πρὸς χρῆσιν τῶν χαρτοποιῶν.

TELLINAIRE, ὁ ἐκ τοῦ γίνους τῆς -

TELLINE, *θ.* εἶδος ὀστρέου διθύρου, μῦδι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, (ἀρχ.) τελλίνη.

TELLINIER, τὸ μαλάκιον τῆς τελλίνης.

TELLURE, εἶδος μετάλλου.

TEMERAIRE (καὶ ἐπὶ - EMENT), ἐπιθ. θρασύς, παράτολμος.

TEMERITE, *θ.* τὸ παράτολμον, θρασύτης.

TEMERONAGE, μαρτυρία. *S.* ἀποδείξεις.

TEMERONER, ῥ. μαρτυρῶ. *S.* ἀποδεικνύω.

TEMERON, μάρτυς. *S.* σημειῶν ὀρίων κτλ.

TEMPE, *θ.* κρόταφος, μηλίγγι.

TEMPERAMENT, κρᾶσις. *S.* τρόπος πρὸς συμβιβασμὸν.

TEMPERANCE, *θ.* ἐγκράτεια, σωφροσύνη.

TEMPERANT, *ε*, ἐγκρατής, σώφρων.

TEMPERATURE, *θ.* ἡ κρᾶσις τῆς ἀτμοσφαίρας.

TEMPERER (τὸ ἔ τρέπεται πρὸ τῶν ἀφῶν εἰς *E*), ῥ. μετριάζω, συγκερνώ. ||. (ἢ πθ. μετ. ὡς ἐπὶ *θ*.) μέτριος, ἐυκράτος.

TEMPETE, *θ.* καταιγίς, λαίλαψ, θόρυβος, φουρτούννα.

TEMPERER, ῥ. θυμῶνα, φωνάζω, (κοιν.) χαλῶν τὸν κόσμον.

TEMPERERIE, *EUSE*, θυελλώδης.

TEMPLE, ναός.

TEMPLEIER, ἱππότης στρατιωτικοῦ καὶ μοναχικοῦ τινος τάγματος τοῦ μεσαίωνα, (κυρ.) φύλαξ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ.

TEMPORAIRE (καὶ ἐπὶ - EMENT), ἐπιθ. προσωρινός.

TEMPORAL, *ε*, (ἀνατομ.), ὁ τῶν κροτάφων. ||. (οὖσ.) le temporel, (ἀνατομ.), ὁ κροταφίτης (μύς).

TEMPORALITE, *θ.* ἡ κοσμικὴ δι-καίοδοσία ἐπισκοπῆς κτλ.

TEMPORAL, *ELLE*, (καὶ ἐπὶ - EMENT, κοσμικός, φθαρτός, πρόσκαιρος. ||. (οὖσ.) τὸ ἐισόδημα ἐκκλησιαστικοῦ. *S.* ἡ κοσμικὴ ἐξουσία.

TEMPORISATION, *θ.* τὸ οὖσ. τοῦ -

TEMPORISER, ὁ ἀναβέλλων τὰ πάντα ἵνα κερδίῃ καιρὸν.

TEMPS, καιρὸς, χρόνος. ||. ἡ —, ἐν καιρῷ, ἢ πρὸς καιρὸν. ||. au même (en même) —, συγχρόνως, ἐν ταύτῃ. ||. de tout —, en tout —, ἀίτιοι, πάντοτε. ||. de — en —, de — à autre, ἐνίοτε. ||. en — et lieu, ἐν δέοντι, ἐν καιρῷ (τῷ προσήκοντι).

TENABLE, ἐπιθ. ὅπου δύνανται νὰ ἀνθίστη.

TENACE, ἐπιθ. ὁ μὴ ξεκινῶν εύκόλως, γλίσχρος. *S.* φιλόργυρος. *S.* ἐπικίμ-

TENACITE, *θ.* τὸ γλίσ-λῶδες. *S.* ἐπιμονή, ἄδυσ, γυρία.

TENAILLE, *θ.* λο-τανάλλια.

TENAILLER, ῥ. βασανίζω (κατάδικον) με τὴν τανάλλαν.

TENAILLON, εἶδος θυρωρώματος.

TENANCIER, ἔρρ. (τιμαρ.), γεωκάτοχος, γεωμέτρος.

TENANT, ε, ὁ διαρκῶν. || *séant* - *e*, διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως. 2) (οὐσ.) ὁ υποσηρίζων ἰδέαν ἢ πρότασιν, πρόμαχος. 3) (πλθ.) τὰ προσκεῖμενα κτήματα. || *αἱ λεπτομέρειαι υποθέσεως*. || *tout d'un* (en un) —, ἀδιατάκτως.

TENDANCE, ὁ, τάσις πρὸς.

TENDANT, ε, ὁ τείνων πρὸς.

TENDER, τὸ ὄχημα τὸ φέρον τὸ ὑψωρ ἢ τοὺς γαϊάνθρακας διὰ τὴν μηχανὴν τῶν σιδηροδρόμων.

TENDREUR, ὁ στήνων (ἀπλώνων) κτλ.).

TENDREUX, *kuse*, (ἀνατομ.), ὁ τοῦ-

TENDON, (ἀνατομ.), τένων.

TENDRE, τρυφερός, ἀπαλός. || *εὐπαθής, εὐαίσθητος*. || *φιλόστοργος*. || *θελκτικός, ἐρωτικός*.

TENDRE (*tends; tendais; tendrai; tends; tendu*), ῥ. ἐκτείνω, τεντώνω. || *στήνω (σκηνὴν, παγίδας κτλ.)*, ἀπλώνω. || *στρώνω*. || *σοῦ* (οὐδ.) φέρω (τείνω) πρὸς.

TENDREMENT, ἐπίρρ. φιλοστοργως, ἐρωτικῶς.

TENDRESSE, ὁ, φιλοστοργία. αἰσθημα ἐρωτικόν. (πλθ.) γάδια.

TENDRETE, ὁ, τρυφερότης (κρίατος κτλ.).

TENDRON, βλασάρι τρυφερόν, θαλλός, ἀκρῆμνον, ἔρνος. || *μαγειρ.* τραγανάδι (κρέατος κτλ.).

TENDREUR, ὁ, ἐξήμιον παγίδων (δικτύων κτλ.) πρὸς ὀρνιθοθήριον.

TENDREUR, ὁ, πλθ. σκότος.

TENDREUR, *kuse*, σκεπτικός, ζοφερός. || *καταχθόνιος, ὑπώλος*.

TENDREUR, πόνος τῆς ἔδρας, τενεσμός.

TENDREUR, ὁ, πλθ. (ἀνατομ.), εἶδος λαβίδος πρὸς ἐξέλκυσιν τῆς λίθου ἐν τῇ κυσσοτομίᾳ.

TENDREUR (*des livres*), ὁ ἐπὶ τῶν βιβλίων (ἐμπόρι), κατασιγῆριος.

TENDREUR, ὁ, τὸ περιχόμενον (ἐγν).

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TENDREUR, (σκόλης τῶν ἐν-

TERRASSEUX, EUSE, (λίθος) περιέχων μύρια γεώδη.

TERRASSIEN, κτιστής (εργάτης) διὰ τερράσας κτλ.

TERRÉ, 0. γῆ. χώμα. S. χώρα, τόπος. S. ἄγρος, κτήμα. || la — promise (ἡ) de promesse, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. || — ferme, ἡ ξηρὰ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν). || prendre —, ἀρράξω ἢ ἀποβιβάζομαι εἰς τὴν ξηράν. || aller — à —, πλῆω παρὰ τὴν γῆν.

TERRÉAU, χώμα μὲ κοπρίαν διὰ φύτευμα.

TERRAUDER(-TER), ῥ. (γεωργ.), σκεπάζω τὴν γῆν μὲ terreau.

TERRÉE, 0. (γεωργ.), μέρος γῆς ὑψωμένον διὰ τοῦ χώματος τῶν περὶ αὐτὸ τάφρων, ἀνάχωμα, ἀνδρῶν.

TERRÈMENT, (γεωργ.), τὸ οὐσ. τοῦ **TERRER**.

TERRER-NEUVIER, ὁ ἀλειδών εἰς τὴν Νέαν-γῆν.

TERRER-NOIX, 0. εἶδος φυτοῦ σκιαθιφόρου μὲ καστανοειδῆ ῥίζαν.

TERRER-PELIN, τὸ ἐπίπεδον ἀναχώματος (τερράσας).

TERRER, ῥ. σκεπάζω μὲ νέον χώμα τὴν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ. S. σκορπίζω νέον χώμα ἐπὶ τοῦ λειθοσίου. S. ἀνακομίζω πάλιν τὸ κατασπυρθέν χώμα κατηφορικῶς γηίδου. 2) λευκαίνω (διὰ λευκαργίλλου) τὴν ζάχαριν ἢ τὸ πανί. 3) (μσ. ἢ οὐδ.) τρυπῶν (εἰς τὴν φωλεάν μου). S. (δχρῶν.) προσφυλάττομαι ἐντὸς δρύγγματος.

TERRISTRE, ἐπίθ. γήινος. ἐπίγειος.

TERRERER, 0. τρέμος, φρίκη. || (ιδιωνομ.) la terreure, ἡ ἀπὸ τῆς 19 Μαΐου 1793 μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου 1794 ἐποχῇ τῆς Γαλλ. δημοκρατίας, καθ' ἣν ἐπεκράτησαν οἱ ἀπανθρωπότεροι τῶν δολοφονημάτων.

TERRERUX, EUSE, γεώδης. S. ὅλος χώμα. S. νεκρώδης.

TERRIBLE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. τρομερός. φοβερός. S. παράδοξος.

TERRIER, ENNE, γεωκτήμων.

TERRIER, τρώτα (φωλεά) ζώου. 2) κτηματολόγιον.

TERRIFIER, ῥ. ἐκπλήττω διὰ τρόμου, τρομάζω.

TERRINE, 0. γαζάθα πηλίνη, γκιμδίτσι, μουχρούτα.

TERRINÉE, 0. μίαν πινάκα γιμάτη.

TERRIN, ῥ. ἡ (χαλδῶν) ἐκβαίνει εἰς τὴν ξηράν νὰ γεννησῇ.

TERRITOIRE, γῆ (περίφρεια) τῆς δικαιοδοσίας κράτους ἢ, (κοιν.) τὰ χιώματα.

TERRITORIAL, ε, ὁ τῆς ἢ ἐπὶ τῆς γῆς (τοῦ τόπου).

TERRITOIRE, γῆ (γεωργικῶς θεωρουμένη).

TERRITOIRE, ῥ. εἰσάγω. διοικητικῶς τὸ σύστημα τοῦ τρόμου.

TERRITOIRE, τὸ πολιτικὸν σύστημα τῶν —

TERRITOIRE, ὁπαδὸς τοῦ πολιτικῶ συστήματος τοῦ τρόμου (ἴδε **TERRER**).

TERRER, ῥ. ἴδε **TERCER**.

TERRER, εἶδ. σκαριέου (τσάπας).

TERTIAINE, ἐπίθ. ὁ ἐπύχων τὴν τρίτην τάξιν, τριτεύων.

TERTIAINE, γήλοφος (ἐντὸς πεδιάδος), ψήλωμα.

TES, πλθ. τῆς ἀντων. Τον ἢ **TA**.

TESSEIN, 0. τμήμα μαρμάρου τετραγώνου πρὸς λιθοστρωσιν.

TESSON, κομμάτι βαλίου ἢ κεράμου, κεραμιδοκόμματος.

TEST, ὁστρακον. 2) (Ἀγγλ.) ὁ ὄρκος τῆς πίστωσης.

TESTAIE, ἐκ. ὁστρακόδερμος. || (οὐσ.) τὸ ὁστρακόδερμα.

TESTAMENT, διαθήκη.

TESTAMENTAINE, ἐπίθ. ὁ τῆς διαθήκης.

TESTATEUR, TRICE, ὁ διατιθέμενος (τὰ ἑαυτοῦ).

TESTER, ῥ. κάμνω διαθήκην. 2) (τεχν.) ἀλλάσσω τὰ χαλασμένα ὀδόντια τοῦ ὕφαν. κτενίου.

TESTICULAIRE, ἐπίθ. ὁ τῶν ὕρχων.

TESTICULE, ὄρχας.

TESTIN (Αραβ.), μαλλί καμήλης.

TESTIMONIAL, ε, ὁ πρὸς μαρτυρίαν ἢ διὰ μυστήριον, ἐμάρτυρος.

TESTON, παλαιὸν ἀργυροῦν νόμισμα τῆς Γαλλ.

TESTONNE, ῥ. (παλ.), καλλωπίζω τὴν κόμην, στολίζω. S. (εἰρων.) ὑβρίζω, αἰκίζω.

TESTUDINAIRE καὶ **TESTUDINE**, ἐκ. χελωνοειδής.

TET, τὸ κριάνον. 2) = **Tesson**.

TÉTARD, (ιατρ.), τέτανος, (πάθ.)

TÉTARD, βάρβαρος ἀδικαίωτος αἰστέ, γυρινός. 2) ἰδέα σχηματισμένη εἰς τοῦσαν.

TÊTE, 0. κεφαλὴ. S. φρόνησις. S. πείσμα. S. κόμη. (ἐπὶ ἰλάφου) τὰ κέρατα. S. (μυθολ.) ἀρχηγία. || — à —, συνέντευξις κατὰ μόνους. || mettre la — de q. à prix, ἐπισηροῦσθαι βραβεῖον κατὰ τινοῦ (κακούργου ἢ φοροδίκου). || donner — baissée, πίπτειν κατακέφαλα (πρὸς τὸ κεφάλι), μὲ ὀρυμν (ἔστιν) ἡ ἀσυλλογιστικὴ. || crier à pleine-tête (à tue tête), φωνάζειν ὅσον βίβεται. δυνατώτερα (ὅσον χωρεῖ ἡ κεφαλὴ). || la — lui tourne, ἡλιγγιζέ, σκοτοδινιζέ. S. τυφούται, ζυππάζεται. S. παραφρονεῖ.

TÊTE (διπλῶς. τὸ τ πρὸ τῶν ἀφώνων), ῥ. βοῦζων.

TÊTE, 0. σκούφια βρέφους. S. ἡ κεφαλαία τοῦ χαλινού, (T.) τὸ μπασιλί.

TÊTE, ἡ βόα τοῦ βοζιού.

TÊTE, 0. τὸ βοζὶ τῆς ἀγέλης κτλ.

TÊTE, βοζὶ (γυναικός), μαστός.

TÊTE, 0. γυνὴ ὑπερμαζώσα. 2) στυγνότης.

TÊTE, 0. τετραρχία.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

TÊTE, 0. ἡ βόα τῶν βοζιῶν τῶν ζώων.

ληρον) τετράρακμον της Λυσρ.
κτλ.

THASMATURGE, επίθ. θαυματουργός.

THÉ, τίς, τὰς, (φωτ. & ποτόν).

THÉATIN, INE, τάγμα μοναχών & μοναζουσών.

THÉATRAL, Ε, (ζ. επίθ.) -EMENT, θεατρικός.

THÉATRE, θέατρον.

THÉIERE, θ. σκεύος διὰ τὸ τσάι.

THÉIFORME, επίθ. ὁ ζεματιζόμενος καθὼς τὸ τσάι.

THÉISME, τὸ φρόνημα τοῦ-

THÉISTE, ὁ φρονῶν θεὸν μόνον δικαιοδότην καὶ τίποτε περισσώτερον, (διαφέρει τοῦ DÉISTE).

THÉME, θέμα.

THÉOSCRATIE, θ.-CRATIQUE, επίθ., θεοκρατία, -κρατικός.

THÉODISCIE, θ. ἡ θέα δίκης.

THÉOLOGAL, Ε, θεολογικός.

THÉOLOGIE, θ. -LOGIEN, -LOGIQUE, καὶ επίθ. -EMENT, θεολογία, -λόγος, -λογικός, -λογικὸς.

THÉORÈME, θεωρήμα.

THÉORICIEIN, θεωρητικός (μόνον).

THÉORIE, θ. θεωρία.

THÉORIQUE (καὶ επίθ. -EMENT), επίθ. θεωρητικός.

THÉRAPEUTIQUE, θ. ἡ θεραπευτική, (μέρος τῆς Ιατρικῆς).

THÉRIACAL, Ε, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς θηριακῆς.

THÉRIQUE, θ. θηριακή.

THERMAL, Ε, (EAU, ὕδωρ) θερμὸν (μεταλλικόν).

THERMES, πλθ. λυτρὸν (παλαιὸν Ῥωμαϊκόν), θέρμαι.

THERMIDOR, ὁ ἀνδέκατος μῆν (19 Ἰουλ.—17 Αὐγ.) τοῦ δημοκρ. καλανδαρίου τῆς Γαλλ., θερμεριών.

THERMOMÈTRE, θερμόμετρον.

THÉSAURISATION, θ. θησαυρισμός, τὸ θησαυρίζειν.

THÉSAURISER, ρ. θησαυρίζω.

THÉSAURISER, EUSE, ὁ θησαυρίζων.

THÈSE, θ. θέσις (πρότασις) συζητήσιμος, θέμα.

THIBAUITE, θ. ὕψος χονδρὸν ἀπὸ μαλλὶ ἀγελάδας.

THON, θύνος, (ἰχθ.).

THONAINE, εἶδ. δικτύων διὰ τοὺς θύνους, (κοιν.) θυνί.

THONINE, θ. κρίας θύνου ἀλατιστόν.

THONASCHIQUE (-CIQUE), επίθ. ὁ τοῦ θώρακος.

THONAX, (ἀνατομή), ὁ θώραξ.

THUIA ἢ THUYA, θύα, (δένδρ.).

THUITÉRAIRE, ὁ φέρων τὸ θυμικόν.

THUITÈRE, επίθ. λιθωνωτοφόρος.

THYM, θύμος, θυμάρι, (φωτ.).

THIAR, θ. τιάρα (τῶν Περσ.).
S. ἡ κορόνα (ζ. συνκδχ. ἡ ἄξια) τοῦ Πάπα.

THIA (Δην.), τὸ κόκκαλον (τὸ καλάμι) τῆς κνήμης.

THIAL, Ε, (ἀνατομή), ὁ τοῦ καλάμου τῆς κνήμης.

THIC, κακὴ συνήθεια (τοῦ ἔπου & (μην.) τοῦ ἀνθρ.).

THIEDE (καὶ επίθ. -EMENT), επίθ. χλιαρός. S. (μτφορ.) χωρίς ζέσιν, χαλαρός, ἀπρόθυμος.

THIEUR, θ. χλιαρότης. S. (μτφορ.) ἔλλειψις ζέσεως, χανόντης, ἀκηδία.

THIER, ρ. χλιασθῆναι.

THIEN, ENNE, ἀντνμ. κτητ. (β'. πρσ.), σὺς, σὴ, σὺν, εἰκός σου (ας).

THIAN, (κυνηγ.), τριετία, τριετής.

THIEN, θ. ἡ τρίτη ὥρα (τῆς ἐκκλησ. ἀκολουθίας). S. τὸ ἐξηκοστημόριον τοῦ δευτέρου λεπτοῦ (τῆς ὥρας). S. (μουσ.) ἡ διὰ τριῶν παραλλαγή.

THIENLET, τὸ ἄρσενικόν τῶν ὀνέων (καθὸ μικρότερον κατὰ τὸ ἐν τρίτον τοῦ ὀηλοῦ).

THIENMENT, τὸ οὖσ. τοῦ-

THIEN, ρ. αὐξάνω τὴν τιμὴν (ὑπερθεματίζω εἰς δημοπρασίαν) κατὰ τὸ ἐν τρίτον. 2) (γεωργ.) = TERCER.

THIENSON, τὸ τρίτον τοῦ μοδίου κτλ. S. (ἐμπορ.) κιώτιον διὰ τὸ σαπύνιον. S. εἶδ. δικτύου.

THIEN, ENCE, τρίτος. S. τὸ τρίτον, τὸ τρίτημόριον. ||. Πέντε —ε, (πυρετός) τριταίος.

THIE, θ. ὁ καυλός (τὸ κοτσάνι) τοῦ φυτοῦ. κορμός δένδρου. S. (μην.) τὸ στέλεχος (κλειδίου, κανδηλίου κτλ.).

THIENASSE, θ. (χυδ.), παλιοπερ-
ροῦκα.

THIENON, χυδ. ἀντὶ CHIENON.

THIGNONNE, ρ. ἀναδῶν ὀπισθεν τὴν κόμην. S. (μσ. ἀλληλπθ.) πιάνομαι ἀπὸ τὰ μαλλιά, συρομαλλιάζομαι.

THIGRE, ζ. τίγρις (χυρ. ζ. μτφορ.). 2) (ἐπιθ.) = TH-

THIGRE, EE, παρδαλός ὡς ἡ τίγρις.

THIGRE, ρ. ποικίλλω κατὰ τὸ εἶδος τῆς τίγριδος.

THIGRESSE, θ. ἡ θιλοκή τίγρις.

THIBURY, εἶδος μικροῦ (εὐτρήχου) δίφρου.

THIACB, EE, (Βην.), φιλλυροειδής.

THIAC, κατὰσρωμα πλοίου (χυρ. ἐμπορικοῦ).

THIAGE, τὸ οὖσ. τοῦ THIER.

THIE, θ. ἡ φλοῦδα τῆς φιλλυροειδούς, τὸ φλαμούρι. S. ἡ φλοῦδα τῆς καννάδεως, τὸ καννάδι.

THIE, ἐργαλεῖον χρησιμεύον συγχρόνως ὡς πέλεκυς & σφόδρα.

S. εἶδος χόματος πρὸς κατασκευὴν χοάνων.

THIEH, ρ. ξεφλουδίξω τὸ καννάδι, (παρδλ.) THIEH.

THIEUL, φιλλύρα, φλαμουρή, (δένδρον).

THIEUR, EUSE, ὁ ξεφλουδίζων τὸ καννάδι, (παρδλ.) THIEUR.

THIOTTE, θ. κόπανος διὰ τὸ καννάδι.

THIOTTER, ρ. κοπανίζω τὸ καννάδι.

TIMBALE, θ. κύμβαλον, (T.) τερ-
πελίκι. 2) καυκὶ μετάλλιον, κυμβίον, τάσι.

TIMBALIER, κυμβιολογούτης.

TIMBAGE, τὸ οὖσ. τοῦ TIMBIEH.

TIMBRE, κώδων ὀρολογίου κτλ. S. ποιότης ἤχου. 2) ἡ σφραγίς τοῦ χαρτοσήμου & τῶν ταχυδρομείων. 2) (συμβολ.) ἡ ἐπὶ τοῦ θυροῦ τῶν παρασῆμων περικεφαλαία.

TIMBIEH, ρ. σφραγίζω χαρτόσημον κτλ. 2) βάλλω ἐπὶ τοῦ θυροῦ τῶν παρασῆμων περικεφαλαίαν.

TIMBREUR, ὁ σφραγίζων τὸ χαρτόσημον.

TIMBRE (καὶ επίθ. -EMENT), επίθ. δειλός, συνισταμένος, ἀτολμός.

TIMBITE, θ. συστολή δειλίας, ἀτομία.

TIRON, οἷαξ (τιμόνι) πλοίου. *S.* θυμός (ρόντα) ἀμάξης.

TIMONIER, πηδαλιούχος, τιμονιέρης.

TIMORÉ, εκ, ἀσθενής τὴν συνείδησιν, καθ' ὑπερβολὴν θεοφοβούμενος.

TIN, (ναυτ.), κούτσουρον χρησιμεύον ὡς ὑποστάτης κτλ.

TINCTORIAL, κ, ὁ χρησιμεύων πρὸς βαφὴν, βαφικός.

TINE καὶ (ὕποκορ.) **TINETTE**, θ. βούτη.

TINGENT, β, ὁ βάφων.

TINTAMASSE, θ. ὀρόθος μέγας.

TINTEMENT, ἡ παρατείνουσα βοή καὶ ἡ κρούσις τοῦ κώδωνος. *S.* = **TINTOUIN**.

TINTER, ρ. σημαίνω βραδέως τὸν κώδωνα. *II.* (τρπρ.) σημαίνει (ὁ κώδων). *S.* βούζουν τὰ αὐτιά.

2) (ναυτ.) στηρίζω μὲ **TINS**.

TINTOUIN, βοή (βόρυμα) τῶν αὐτιῶν. *S.* (συνκχ.) ἀνυσυλία.

TIQUE, θ. κρότων, τσιμουρί, (ἐντ.)

TIQUEUR, ρ. ἔχω (πάσχω ἀπὸ) **TIC**.

TIQUETÉ, εκ, στικτός, διάστικτος.

TIQUETURE, θ. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ **TIQUETÉ**.

TIQUEUR, **EUSE**, (ἵππος) πάσχων ἀπὸ **TIC**.

TIR, ρίψιμον τοῦ τουφεκίου *2* ρίψιμον εἰς τὸ σημάδι *3* ὁ τόπος οὖπου.

TIRADE, θ. μακρὰ σειρὰ φράσεων (στίχων), περικοπή. σωρεία (ὑβρεων).

TIRAGE, τράδηγμα. *S.* τύπωσις. *S.* βγάσειμον (μεταξιοῦ, λαχνοῦ). διακλήρωσις. *S.* ρυμουλκία.

TIRAILLEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ

TIRAILLER, ρ. τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. *S.* τουφεκοβολῶ χωρὶς σκοπὸν. ἀκροβολίζομαι.

TIRAILLERIE, θ. τουφεκοβολισμός χωρὶς σκοπὸν (ὡς ὁ τῶν ἀκροβολιζομένων).

TIRAILLEUR, ἀκροβολιστής (ερπ.).

TIRANT, γαιτάνι συρτοθηλειᾶς (σακκούλου). 2) (ναυτ.) ὁ βαθμός (τὸ μέτρον) τοῦ βυθίσματος τοῦ πλοίου.

TIRASSE, θ. δίπτυον διὰ τὰ ὑπόκρια κτλ.

TIRASSEN, ρ. θηρεύω μὲ τὸ δίπτυον.

TIRÉ, κυνήγι διὰ τοῦ τουφεκίου.

TIRE-A-BANNE, ἐργαλεῖον τοῦ βαρελλοποιῦ.

TIRE-BALLE, ἐργαλεῖον πρὸς ἐξέλκυσιν βοῦλου.

TIRE-BONNE, ἐργαλεῖον τοῦ βαρελλοποιῦ πρὸς ἐξέλκυσιν τοῦ κλειθροῦ τῶν βυκίων.

TIRE-BOUTTE, σάνδιον διὰ τοῦ ὁποῦ ἐκβάλλομεν τὰ ὑποδήματα.

TIRE-BOUTCHON, ἐργαλεῖον ἐλικοειδές πρὸς ἐξέλκυσιν τῶν ξυμπωμάτων.

TIRRE-BOURRE, ἐργαλ. πρὸς ἐξέλκυσιν τοῦ βύσματος τῶν πυροβολίων.

TIRRE-BOURRE, ἐργαλ. πρὸς ἐξέλκυσιν, ἐργαλ. πρὸς ἐγκόμβωσιν, ἐγκομβωτήρ.

TIRE-BRAIE, ἐργαλεῖον (ἀγκυρίς) πρὸς ἐξέλκυσιν τῆς ἀνθρακίς τῆς καμίνου.

TIRRE-CLOU, ἐργαλεῖον πρὸς ἐξέλκυσιν καρφίων.

TIRE-D'AILE, κούνημα δυνάτην τῶν πτερῶν, πτέρυξις.

TIRE-DENT, λαβὴς πρὸς ἐξέλκυσιν ὀδόντων.

TIRE-FOND, ἐργαλεῖον τῶν βαρελλοποιῶν πρὸς ἀνέλκυσιν τῆς τελευταίας σάνιδος.

TIRE-LANIGOT (ἀ—), ἐπὶ β. (πίνω) ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἀμυσί.

TIRE-LIGNE, ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποῦ τραβῶν γραμμὰς ἐπὶ τοῦ χάρτι (ἐπὶ τῶν μολυβδίνων πλακῶν κτλ.). *S.* (χλευαστ.) ἀρχιτεκτονικὸν ἄδικομας.

TIRELIGNE, θ. κουμαράς.

TIRE-MOELLE, ἐργαλ. πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ μυελοῦ ἀπὸ τὰ κόκαλα.

TIRRE-PIÈCE, ἐξαφριστήριον τοῦ ζαχαρολαγαριστοῦ.

TIRE-PIED, τὸ λωρὶ διὰ τοῦ ὁποῦ οἱ ὑποδηματοῦρράφοι σφίγγουν τὸ ἐργόχειρόν των εἰς τὰ γόνατά των.

TIRE-RAS, ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐκμύζησιν τοῦ πύε, πυλκόν.

TIRRE, ρ. τραβῶ, σύρω. *S.* ἐκβάλλω. ἀλμέγω. ἐξάγω (συμπύρασμα). παίρω (εἰσόδημα). ἄγω (γραμμὴν). *S.* τυπώνω. *S.* ῥίπτω (τόξον, τουφέκι κτλ.), πυροβολῶ. *S.* κλίνω πρὸς. *II.* (μεσ.)

ἐκβάλλω (γλυτόν) ἀπὸ. *II.* — **partide**, ὠφελοῦμαι ἀπὸ. *II.* — **sa reverence** ἡ q., χαρίζω. *S.* (συνκχ.) ἀναχωρῶ. *S.* ἀποποιούμαι. *II.* — **les cartes** ἡ q., ῥίπτω τὰ χαρτιά ὑπέρτινος (ἵνα ἴδω τὴν τύχην του). *II.* — **vanité de**, καυχῶμαι διὰ. *II.* — **son origine de**, ἔλκω τὸ γένος (καταγομαι) ἀπὸ.

TIRE-RACINE, ἐργαλ. τοῦ ὀδοντοιατροῦ πρὸς ἐξέλκυσιν τῶν ῥιζοδόντων.

TIRET, λωρίς χαρτίου διὰ θέσιμον φανέλων κτλ. 2) γραμμὴ πρὸς συνένωσιν λείων, ζεύγμα.

TIRETAIN, θ. εἶδος ἐρίας βαμθανομῆτος.

TIRE-TÊTE, ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐξαγωγήν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐμβρύου.

TIRETOIR ἢ (θ.) **TIRETOIRE**, ἐργαλ. τοῦ ὀδοντοιατροῦ καὶ τοῦ βαρελλοποιῦ.

TIRETTE, θ. κληματὶς μακρὰ στηρημένη. *S.* λωρὶ τοῦ ἱμβαδαπτοῦ.

TIREUR, ὁ τραβῶν (τουφεκί, συναλλαγματικὴν κτλ.). *II.* **Tireuse de cartes**, ἡ ῥίπτουσα τὰ χαρτιά (ἵνα εὕρῃ τὴν τύχην).

TIRE-VEILLE, θ. (ναυτ.), σχοινίον μὲ κόμβους χρησιμεύον πρὸς ἀνάδυσιν τῶν ναυτιῶν ἐκτὸ πλοίου.

TIRUIN, συρτάρι.

TISANE, θ. πιεσάνη.

TISAND, ἡ τρύπα διὰ τῆς ὕπιδας ἐμβάλλουσι τὴν καύσιμον ὕλην εἰς τὸ καμίνι τοῦ ὁλοουργεῖου.

TISANT, ὁ ἀνάπτων ἢ συνδουλιζων τὴν καμίνον τοῦ ὁλοουργεῖου.

TISOIN, ἐργαλεῖον πρὸς συνδουλισμα τῆς καμίνου.

TISON, δαυλί.

TISONNER, ρ. συνδουλιζῶ.

TISONNEUR, **EUSE**, ὁ συνεισίζων εἰς συνδουλίαν.

TISONNIER, σκῆλευθρον διὰ τὸ πῦρ.

TISSAGE, τὸ οὖσ. τοῦ

TISSER, ρ. ὑφαίνει.

TISSEUR, ὑφάντης.

TISSEURANDIE, θ. ὑφαντουργία.

TISSEUR, *μ, μετ.* τοῦ (ἔργ.) **TISTE**, ὑφασμένος. *II.* (συντ.) ὡς οὖσ. ὑφασμα.

TISSEUR, θ. ὑφῆ (κυρ. *3* μετμ.).

TISSUTERIE, θ. τὸ ἔργον (ἢ τέχνη) τοῦ-

TISSUTIER, ὁ ὑφάνων ταινίας κτλ.

TITILLATION, θ. παλμός. §. γαργάλισμα.

TITILLER, ρ. γαργαλλίζω.

TITRE, ἐπιγραφή βιβλίου (κεφαλαίου κτλ.). §. τίτλος (ἔργου κτλ.), προσήγορία. §. ὁ βαθμός τῆς καθαρότητος τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου. §. ἔγγραφο (ιδιοκτησίας κτλ.), δικαίωμα. || à quel — ? ἔν τινι δικαιώματι; || à juste —, δικαίῳ τῷ λόγῳ. || à — de, ἐπὶ λόγῳ, ὡς.

TITRE, ρ. τιτλοδοτῶ. ||. (πθ.) τιτλοφορῶ.

TITUBATION, θ. κραδασμός (τοῦ ἄξονος τῆς γῆς).

TITUBER, ρ. κλονοῦμαι ὡς τὸν μεθυμένον, κονδυλῶ.

TITULAIRE, ἐπιθ. ὁ ἔχων μόνον τὸν τίτλον, ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι, τιτουλάριος.

TOAST (Ἀγγλ.), πρόποσις, σήκωμα ποτηρίου εἰς ὑγίαν τινός.

TOASTEN (προφ. **TOASTEN**), ρ. πίνω εἰς ὑγίαν τινός, σηκώνω ποτήρι, (ἀρχ.) προπίνω.

TOCANE, θ. κρασί νέον ἀπὸ ἀπατήτα σαφύλια.

TOCISE, κρούσις κατεπευγμένη τοῦ κώδωνος ὅταν σηκώσῃ πυρκαϊάν (ἐπανάστασιν κτλ.).

TOCE, θ. τήβεννος, ἐπανωφόρι τῶν παλ. Ρῶμ.

TOI, πλαγ. πτώσις τῆς ανενμ. Τη.

TOILAGE, τὸ ἔξιμπλι τῆς δαντέλλας.

TOILE, θ. πανί (λινόν), ὕφασμα. §. τὸ παραπέτασμα τοῦ θεάτρου.

TOILENIE, θ. ἐμπόριον πανικῶν.

TOILETTE, θ. ὕφασμα ἀπλωμένον ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ στολισματος. §. (περιληπτ.) τὰ πρὸς εὐλισμὸν χρειώδη καὶ τὸ μέρος ὅπου ἀποτίθενται. §. (αὐνοκόχ.) στολισμός (κτένισμα καὶ πλέξιμον τῆς κόμης κτλ.).

TOILIER, ἐκπ., ὁ πωλὼν ἢ ὑφάνων πανιά (πανικά).

TOISE, θ. πῆχυς παλαιός (6 ποδ.) τῆς Γαλλ.

TOISE, μέτρημα μὲ τὸν πῆχυν.

TOISER, ρ. μετρῶ μὲ τὸν πῆχυν.

TOISEUR, ὁ μετρῶν μὲ τὸν πῆχυν τὰς οἰκοδομὰς κτλ.

TOISON, θ. τὸ κουρευόμενον μαλλί τοῦ προβάτου, πόκος, ποκάρι. || la — d'or, τὸ χρυσομάλλον δέρμα.

TOIT, ἀκέπῃ (οἰκίας), σκεπαστή, στέγη. ||. — a cochons, συφεός, γουρουναρεῖόν.

TOITURE, θ. τὸ ὅλον τῆς στέγης.

TÔLE, ἑύλλον σιδήρου, λαμαρίνα.

TOLERABLE, ἐπθ. ἀνεκτός.

TOLÉANCE, θ. ἀνοχή, (ιδίαιτ.) ἀνεξιθρησκεία.

TOLÉANT, ρ. ἀνεκτικός. (ιδίως) ἀνεξιθρησκός.

TOLÉANTISME, ὑπερβολή (κατὰ χρισίαν) ἀνεξιθρησκείαν.

TOLÉRER (τὸ εἰς τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς ε), ρ. ἀνέχομαι.

TOLERIE, θ. τὸ ἔργον τοῦ **TOLIER**.

TOLET, (ναυτ.), σκαλμός.

TOLÉTIÈRE, θ. (ναυτ.), τὸ ὑπὸ τὸν σκαλμὸν προσηρμωμένον σάνδιον, ἡ κουπαστή.

TOLIER, ὁ πωλὼν ἢ κατασκευάζων **tôle**.

TOLIERE, θ. = **TOLÉTIÈRE**.

TOMASON, θ. (τυπogr.), ἡ σημειώσεις τοῦ τόμου εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει ἕκαστον φύλλον.

TOMAN, νόμισμα (50 φράγκ.) τῆς Περσ.

TOMATE, θ. φραγκομαντάρνα, δομάτα, (φυτ.).

TOMBEAS, κρῆμα χαλκοῦ καὶ ζιγκου, τομπάκι.

TOMBE, τὸ μῦθος, τάφος, πλάκα τάφου.

TOMBEAU, μνημεῖον, τάφος.

TOMBER, θ. πέσιμον. ||. (κυρ.) à la — de la nuit, τὸ βράδυ.

TOMBELIER, ὁδηγὸς φορτηγοῦ ἀμαξίας.

TOMBER, ρ. πλῖτω. (μετὰ τοῦ dans) ἐμπλῖτω, περιπλῖτω. (μετὰ τοῦ sur) ἐπιπλῖτω. (μετὰ τοῦ sous) ὑποπλῖτω. ||. — d'accord, συμφωνῶ.

TOMBEREAU, ἀμάξι (κάρρον) διαταίς λάσπαις κτλ.

TOME, τόμος.

TOMENTEUR, **EUSE**, (βεν.), σκεπασμένος μὲ πυκνὸν χνούδι, γναφώδης.

TOMER, ρ. διαιρῶ εἰς τόμους. §.

σημειῶ τὸν τόμον εἰς τὸ κάτω τῆς σελίδας.

TON, ἀντμ. κτητ. ἀρσ. (τοῦ β'. πρσ.), σός, σή, σόν, (ἐδικός) σθ.

TON, τόνος (φωνῆς). ὕψος (λόγῳ). §. (ἐκκλησι.) ἤχος. §. (μουσ.) ἵσον. ἐνδόσιμον. §. (ιατρ.) δυνάμεις, τόνος.

TONAL, ρ. (μουσ.), ὁ ἀντίκων εἰς τὸν τόνον (τῆς φωνῆς).

TONALISATION, θ. καὶ

TONALITÉ, θ. ἡ ιδιότης (τὸ γαρκτεριστικόν) τοῦ τόνου.

TONDAGE, κούρευμα τῆς ἐρέας ἢ τῶν ζώων.

TONDAISON, θ. = **TONTRE**.

TONDEUR, **EUSE**, κουρευτῆς (πρόβάτων κτλ.).

TONDEUSE, θ. μηχανή πρὸς κούρευμα τῆς ἐρέας.

TONDIN, κύλινδρος πρὸς κατασκευὴν σωλήνων. 2) (ἀρχιτ.) κόσμημα (ἀστράγαλος) τοῦ βάθρου τῶν κιόνων.

TONDRE (tonds; tondais; tondrai; tondis; tondue), ρ. κουρεύω.

TONILIERE, θ. εἶδος ξύρου μὲ δικτυωτὸν σακκίον (κεπίσις) πρὸς ἀλείψιν ὀστρέων.

TONIQUE, ἐπιθ. τονικός.

TONILIEU, φέρος ἐπὶ τῶν ἀγορῶν τὸ πάλα.

TONNAGE, χωρητικότης πλοίου.

TONNANT, ρ. βρονταῖος, βροντώδης.

TONNE, θ. βαρέλλα, βυτοί. (ἀρχ.) πῖθος. 2) εἶδος ὀστρέου μολυβδίου.

TONNEAU, βαρέλλι, βαγένι. §. (ναυτ.) βάρος 2000 λιτρῶν.

TONNELER (διπλατ. τὸ L πρὸ τῶν ἀφώνων), ρ. ὑπερῶ (πέρδικας κτλ.) μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ δίκτυον.

TONNELER, βαρελλάκι.

TONNELIER, ὁ θηρεύων πέρδικας κτλ. μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ δίκτυον, περδικοθήρας.

TONNELIER, βαρελλοποιός, βαρελλάς.

TONNELLE, θ. σιέας, ἀναδενδράς. 2) εἶδος δικτύου διατάς πέρδικας.

TONNELERIE, θ. βαρελλοποιεία. §. βαρελλοποιεῖον.

TONNER, ρ. βροντῶ. §. (μτφορ.) ὀμιλῶ σφοδρῶς κατὰ τινας.

TORNEUR, βροντή, κεραυνός. *S.* γαστήρ του κανονίου.
TORPILLES, θ. πλθ. οί άμυδα-
 λειδείς άδένες του λαιμού.
TORREUR, θ. κουρά των Λατ. Ιε-
 λιών, τριχοκουρία.
TORREUR, ρ. κουρεύω μοναχόν.
TORREUR, θ. κούρευμα των προβά-
 των.
TORREUR, θ. πρόσδος διὰ βίου
 προσεπαυζανόμενη διὰ τους έ-
 λκύντας.
TORREUR, θ. καρπούμενος *ION-*
line.
TORREUR, έπίθ. (μαλλί) τὸ ἀπὸ
 της κουρευομένης έρείας.
TORREUR, θ. τὸ ἀποκούρευμα της
 έρείας καὶ τῶν ψαλιδοζομένων
 ζένδρων.
TORREUR, θ. τοπάζιον, (λίθ. πο-
 τ.).
TORREUR, ρ. (κυρ. ἐπὶ τῶν χαρτο-
 παιγν.) δέχομαι τὴν πρόκλησιν.
TORREUR, εἶδος γεωμύλου,
 κολοκάσι.
TORREUR, έπίθ. (ιατρ.), τοπικός.
TORREUR, -*GRAPHIE*, θ. -*GRA-*
PHIQUE, έπίθ. τοπογραφία, -γρα-
 φικός.
TORREUR, θ. εἶδος σφουρωτοῦσκια-
 ζίου μὲ μικρὸν γύρον.
TORREUR, ρ. (παλ.), κτυπῶ, έγ-
 γίζω. *S.* (συνθ. τυγραφ.) ἀνα-
 πληρῶ προσωρινῶς τὸν έργάτην.
TORREUR, θ. τὸ μέρος της κα-
 μίνου τῶν σιδηρουργείων.
TORREUR, εἶδος σκούφιας τῶν γυν.
 καὶ τῶν παιδ.
TORREUR, σκάλευθρον της καμί-
 νου τῶν σιδηρουργείων.
TORREUR, θ. δάξ, πυρσός, τόρσις.
TORREUR-CUL, (χυδ.), κωλοσφουγγί.
TORREUR-NEZ, = *SERRE-NEZ*.
TORREUR-PINCEAU, σφουγγοπάνι
 τῶν ζωγράφων.
TORREUR-ROT, = *SITELLE*.
TORREUR, ρ. σφουγγίζω μὲ πανί.
TORREUR, πυρσός, μασσαλῆς.
S. εἶδος πολυκαυδήλου.
TORREUR, θ. ὀποκορ. τοῦ *TOR-*
REUR.
TORREUR, λάσπη ἀπὸ χῶμα μόνον
 καὶ ἄχυρον.
TORREUR, πατσαθούρα (τοῦ μα-
 γειριού).
TORREUR, ρ. στρήφω τὴν λω-
 μένην ὕλην.

TORREUR ἢ *TORREUR* ἢ *TORREUR*, εἶ-
 δος πτηνῶ (κερβίου).
TORREUR, τυλίγμα (τυλιγάδια-
 σμα) της μετάρης.
TORREUR, θ. (ναυτ.), κήκος ἐκ σχοι-
 νίου εἰς τὰς ἄκρας τῶν μεγά-
 λων κερατῶν.
TORREUR, *EUSE*, ἰργάτης ἄσχο-
 λούμενος εἰς τὸ *tordage*.
TORREUR (*tords; tordais; tordrai;*
tordis; tordu), ρ. στρήφω. *GRA-*
THON. *STRA*, γουλιζω. *S.* (μτ-
 φορ.) διαστρέφω.
TORREUR, θ. κόσμημα τι ἀρχιτεκτο-
 νικόν, κύκλος περὶ τὴν βάσιν ἢ
 τὴν κορυφὴν τοῦ κίονος.
TORREUR (*Is*παν.), ἱππεὺς ταυ-
 ρομάχος.
TORREUR, θ. ἐπτάφυλλον, εἶδ.
 φυτοῦ.
TORREUR, τὸ ἄθροισμα τῶν λεπτῶν
 σχοινίων ἐξ ὧν σύγκεται τὸ πα-
 λαμάρι.
TORREUR, θ. νάρκωσις.
TORREUR, έπίθ. ναρκωμένος.
TORREUR, θ. νάρκη, μουδιάσρα,
 (ιχθ.).
TORREUR, ρ. στρήφω τὰ καπνό-
 φύλλα ἵνα τὰ σχηματισῶ εἰς κυ-
 λίνδρους.
TORREUR, θ. ψάρια τυλιγμένα
 μὲ τὸ ἄχυρον ἵνα μὴ χαλάσιν.
S. καπνόφύλλα τυλιγμένα (ερη-
 μένα) εἰς σχῆμα κυλίνδρων.
TORREUR, ὁ ἐρήμων τὰ καπνό-
 φύλλα.
TORREUR, θ. τὸ οὖς τοῦ-
TORREUR, ρ. ἐρητοτηγανίζω, φρύ-
 γω, καθουριζώ.
TORREUR, χεϊμαρρός.
TORREUR, *ELLE*, ὁ τοῦ χεϊμαρ-
 ροῦ.
TORREUR, *EUSE*, χεϊμαρρώ-
 δης.
TORREUR, έπίθ. ἡ διακεκαυμένη
 (ζώνη).
TORREUR, *EUSE*, ὁ της διακεκαυ-
 μένης ζώνης.
TORREUR, στρήψιμον (μετάρης *Is*).
TORREUR, *E*, στρημμένος, *GRA*θός.
TORREUR, θ. κόβει στρεπτόν.
TORREUR, ἄγαλμα κολοβόν (ἡρω-
 τρισμένην), κορμός ἀγάλμα-
 τος ἢ καὶ ἀνθρώπου.
TORREUR, θ. στρήψιμον.
TORREUR, ἔργαλειον (στρήψης)
 τοῦ λευκαίνοντος τὰ δέρματα.

TORT, ἄδικον. ἄδικημα, ζημία,
 ἄδικία. *Is* - ἄδικως. ἄτόπως
TORTILLER, θ. = *VILAN*.
TORTILLER, *GRA*θολάμιασμα. *S.*
*GRA*θολάμης. *S.* (συνδχ.) ψευ-
 δευλαβής.
TORTILLER, περιστροφή λόγων,
 κλωθογυρίσματα.
TORTILLER, εἶδ. πτελίας μὲ συν-
 εστραμμένους κλάδους.
TORTILLER, θ. θρόμος σκολιὸς δά-
 σους.
TORTILLEMENT, τὸ οὖς τοῦ
TORTILLER, ρ. στρηρογυρίζω. *S.*
 (μτμ.) κλωθογυρίζω.
TORTILLON, φακίλι γυριστὸν, σα-
 ρίκι. *S.* δουλειώτιστα.
TORTILLON (*Is* *GRA*θός), *EUSE*,
 έπίθ. (Νμ.), βίαιος, παράλογος,
 παράνομος, ἄδικος.
TORTIS, κλωστὰ καννάβιος *Is*.
 συνεστραμμένοι.
TORTIS, τὸ ξύλον διὰ τοῦ ὀπίου
 στρήφον τὸ σχοινίον τὸ συνέ-
 χον τὸ φορτίον της ἀμάξης.
TORTIS, *E*, σκολιός, *GRA*θός, *GRA*-
 θοδιδόλος.
TORTIS, θ. χελώνη, (ζ.).
TORTIS, ρ. *GRA*θόνω.
TORTIS, *EUSE*, (καὶ έπίθ.) -*PA-*
MENT, σκολιός. (μτφορ.) *STRA*-
 γαλιώδης.
TORTIS, θ. σκολιότης.
TORTIS, θ. βάσανος, *GRA*θώσις.
TORTIS, ρ. στρεβλόνω, *GRA*θω-
 νίζω. *S.* (μτμ.) διαστρέφω (τὸ
 καίμενον ἢ τὴν ἔννοιαν).
TORTIS, ἀριστοκρατικός, (εἰς τὴν
 Ἀγγλ.).
TORTIS ἢ *TORTIS*, πρόποσις, *Is*
TORTIS.
TORTIS, έπίθ. (Ἀγγλ.), ἄξιος
 προποσίως.
TORTIS, θ. (ναυτ.), ἐδώλιον φελού-
 κας.
TORTIS, ρ. πίνω (σηκνών ποτή-
 ρι) εἰς ὕψος τινός, προπίνω.
TORTIS, έπίθ. ὁ ἄπτενος, ταχίως.
TORTIS, *E*, (καὶ έπίθ.) - *EUSE*,
 ὅλος, ὁλόκληρος. *Is* (οὖς) τὸ ἄ-
 λον, τὸ σύνολον.
TORTIS, θ. ὁλότης, ὁλοκληρία.
TORTIS, σβούρος, φερίδακι, (παί-
 γν).
TORTIS, ρυμψία (πλοῖα), τόνας.
TORTIS, θ. παλὶ κρεμάμενον
 διὰ σφούγγισμα τῶν χειρῶν.

TOUCAN, μεγαλόρραμφος, πιπεροράφος, (πιν.).

TOUCHANT, ε, θελακτικός, συγκινητικός, κατανοητικός. 2) (πρόθ.) περί (τούτου).

TOUCHE, θ. τὰ πληκτέρα τοῦ πολυχόρδου. S. ἀγκών (περδές) τῆς κιθάρας κτλ. S. ἡ διὰ τῆς Αὐδίας λίθου δοκιμασία τοῦ χρυσοῦ κτλ. S. δείκτης τῶν συλλαβιζόντων παιδίων. S. ὁ τρόπος (ἡ ἀφή) τῆς ζωγραφίας. (μην.) τὸ ὕψος τοῦ λόγου. S. ἀγέλη βωῶν προσδιορισμένων διὰ τὸ μακελλεῖν. S. (τυπγραφ.) ἡ μελάνωσις τῶν τύπων.

TOUCHER, ρ. ἐγγίζω, ἅπτομαι. S. εἶδω τὸ χεῖρ (δεξιούμην) εἰς σημειὸν ἀπὸστοχῆς. S. πλησιάζω. S. ἐλαύνω βωῶν ἐγγέλην. S. δοκιμάζω μετὰ τὴν ἀσημόπετραν. S. (τυπγραφ.) μελάνω τὸν τύπον. S. (ναυτ.) πιάνω (ἀράζω) πονεῖν, ἢ κτυπῶ εἰς ξέραν. S. λαμβάνω (χρήματα). S. κρούω τὴν λύραν (τὸ πολυχόρδον κτλ.). S. (μυθολ.) συγκινῶ. S. ἀφορῶ. 2) (ὡς οὖς.) ἡ ἀφή.

TOUCHEUR, ὁ ἐπισπεύδων τοὺς ἵππους τῆς μηχανῆς. S. τὸ μελανοχορεῖον τοῦ ταχυπισεστηρίου.

TOUC, θ. πορθημεῖον ποταμοῦ. 2) =TOUACHE.

TOUCHE, θ. =TOUACHE. 2) παλαμάρι 120 ὀργυίων.

TOUCHER, ρ. (ναυτ.), τραβῶ τόνον, ῥυμουλκῶ.

TOUCHE, ὁ ῥυμουλκῶν πλοῖον.

TOUCHEUX, ἄγκυρα πρὸς ῥυμουλκίαν.

TOUCHE, θ. φούντα κλάδων (ταϊνῶν, πετρῶν κτλ.).

TOUCHEUR, θ. στενωχιορία τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις ἐμβαίνων εἰς ζεστόν μέρος, πνίγος (τό).

TOUCHE, ε, φουντωτός, πυκνός.

TOUILLAGE, τὸ οὖς. τοῦ-

TOUILLE, ρ. (χυδ.), ἀναδεύω. S. (τεχν.) λειάνω τὸ κάλιον. S. περιζῶ τὴν πωστίν ἀπὸ τοῦ ἰγδίου.

TOUILLOIR, ἐργαλ. διὰ τὸ touillage.

TOUSSAINT, ἐπὶ ρ., πάντες. S.

ἀλλ' ἐν τούτῳ. S. (πλὴν) τοῦλάχιστον.

TOURET, φούντα μαλλιών (εἰς τὴν κορυφήν), περτσές. S. προκύμιον (τοῦ ἵππου).

TOURIE, θ. βέμβις, εἰς ῥόμβος, τοπάτσι, (παλιν).

TOURELLE, ρ. (οἰκ.), περιστρέφομαι ὡς στρόμβος.

TOURILLON, μικρὸς περτσές. 2) (κηπουρ.) κλαδί περιττὸν πορτοκαλλέας.

TOURIN, =TOURIE. 2) ἐργαλεῖον τοῦ σχοινοστρόφου.

TOUR, θ. πύργος. 2) (ἄρσ) περιτροφή, γύρος, περιφέρεια. S. σειρά, ἀράδα. || — —, ἐναλλάξ, ἐξ ὑπαμειβήτης. 3) κίνημα τῆς χειρὸς ἢ τοῦ σώματος ἐπιτελεῖται, (ἐν γέν.) εὐχειρία, ἐπιδεξιότης. (ἀπλ.) κάμωμα, ἔργον. || — de gibecière (de passe-passe), παιγνίδι θαυμαστοποιτοῦ, (Γ.) χοκκαμπάχλιν. 4) τόπος. S. περιάπτον, θαλάπι. || fait au —, τορνευτός.

TOURAILLE, θ. στεγνωτήριον τοῦ κριθαρίου τῶν ζυθοποιεῖων.

TOURAILLON, τὸ στεγνωμένον φύτρον τοῦ κριθαρίου εἰς τὰ ζυθοποιεῖα.

TOURAT, εἶδος κίχλης, (πιν.).

TOURBE, θ. εἶδος καυσίμου ὀρυκτῆς ὕλης. 2) συρφετός ὄχλος, πόρθη.

TOURBER, ρ. ἐκβάλλω (καὶ μσ. μεταβάλλομαι εἰς) tourbe.

TOURBEUX, εὐσε, ὁ περιέχων tourbe.

TOURBIER, ὁ ἐκβάλλων ἢ μετακομίζων tourbe.

TOURBIERE, θ. μέρος ὅπου ἀνδρᾶσσεται ἢ σχηματίζεται tourbe.

TOURBILLON, θ. ἀνεμοστρόβιλος. S. εἶδη ποταμοῦ (καὶ μην.) φλογός, κονιορτοῦ κτλ.

TOURBILLONNEMENT, τὸ οὖς. τοῦ TOURBILLONNER, ρ. περιστρέφομαι στροβιλιζόν, περιδινύμαι.

TOURB, εἶδος ἰχθύος θαλασσίου, κίχλα. 2) =TOURIE.

TOURB ἢ (θ.) TOURBILLE, εἶδος κίχλας.

TOURBILLE, ἐπὶ θ., κίχλοειδὲς τὸ χρώμα.

TOURBION, (χυδ.), Πιγγος, ζάλη, ἀντρέλλα.

TOURBON, κοιν. ἡ κίχλα.

TOURBIE, εὐκ, πυργόφορος.

TOURBILLE, θ. πυργίδιον, πυργάκι.

TOURER, ρ. ἐπαναδιπλῶν τὴν ζύμην πρὸς ἀνοίγμα φύλλων. TOURNET, τροχὸς μικρὸς κινούμενος ὑπ' ἄλλου μεγαλειτέρου. S. ῥοδάνι ἢ τόρνος πρὸς διαφόρου χρήσεως.

TOURETTE, θ. εἶδος φυτοῦ.

TOURIE, θ. ὀμβρέλινα.

TOURIERE, θ. ἡ ἐπὶ τὸν περιάπτον τῶν γυναικείων μοναστηρίων ὑπηρετούσα κηλογραία.

TOURILLON, ὁ ἄξων ἐπὶ τοῦ ὀπλοῦ στρέφεται τὸ θυρόφυλλον (πυλῶνος) κτλ.

TOURISTE, ὁ περιηγούμενος πρὸς ἀπλὴν διασκεδασίαν ἢ κατὰ συνήθειαν.

TOURMALINE, θ. εἶδος ἡλεκτρικοῦ κρυσταλλοῦ.

TOURMENT, βάσανος.

TOURMENTE, θ. καταιγίς, ἀνέμοζάλη, φουρτούνα.

TOURMENTER, ρ. βασανίζω, ταραννῶ. || (ἡ πθ. μτχ. ὡς πλθ.) κατάπονός, βεδιασμένος.

TOURMENTIN, μικρὸν τρίγωνον πανὶ τοῦ πλοῦ.

TOURNAGE, ἡ διὰ τοῦ τόρνου ἐργασία.

TOURNAILLER, ρ. τριγυρίζω εἰς τὸ ἴδιον μέρος.

TOURNANT, ἀγκών δρόμου ἢ ποταμοῦ. S. εἰδηρέματος. S. τροχός (πέτρα) μύλου.

TOURNANTE, θ. εἶδος ἐλικοειδὸς ἀνυφουμένου πυροτεχνήματος.

TOURNASSAGE, τὸ οὖς. τοῦ-

TOURNASSER, ρ. τορνεύω τὸ ἀργυλλόπλαστον.

TOURNASSIN, ἐργαλεῖον κυπτέρων διὰ τὸ tournassage.

TOURNASSINE, ὄγκος ἀργίλλου ὃς τις πρόκειται νὰ τορνευθῇ.

TOURNASSURES, θ. πλθ. περιβάματα τοῦ τορνευομένου ἀργυλλοπλάστου.

TOURNE-A-GAUCHE, μοχλὸς πρὸς περιστροφήν τῆς ἐλίκας κτλ.

TOURNEBIDE, καμπύλειον πλῆστον πύργου (château) ὅπου πρὸς

παλόνουσιν οἱ ὑπηρέται καὶ οἱ ἴπποι τῶν ἐρχομένων ξένων.
TOURNEBOUCHE, μηχανὴ περιστρέφουσα τὴν σούβλαν μὲ τὸ ἦψτόν.
TOURNE-BOIS, ἡ θέσις τῆς ἀγαρᾶς ὅπου πωλοῦνται τὰ μὴ πολὺ νεαλὴ ὑψάρια κλπ.
TOURNEE, θ. περιοδεία (πρὸς ἐπιθεώρησιν).
TOURNE-FEUILLE, ἐργαλεῖον πρὸς ἀναστροφὴν τῶν φύλλων τῶν τετραδίων τῆς μουσικῆς.
TOURNE-VIE, ἐργαλεῖον πρὸς ἐξάμωσιν τῶν ἐργαλείων τοῦ κτενοποιτοῦ.
TOURNE-GANTS, ἐργαλεῖον πρὸς ἀναστροφὴν τῶν χειροκτινῶν.
TOURNELLE, θ. (παλ.), πυργάκι.
 2) ἐγκληματικὸν δικαστήριον τὸ πάλαι εἰς τὴν Γαλλ.
TOURNEMAINE, (παλ.), γύρισμα τῆς χειρός. ||. en un—, ὡς οὐ νὰ γυρίσῃς νὰ ἰδῇς.
TOURNE-MOTTE, = **MOTTEUX**, (πν.).
TOURNE-RIENNE, εἰδ. πτηνοῦ ἀναστρέφοντος μὲ τὸ ῥάμφος τι τοῦς λίθους πρὸς ἀνεύρεσιν ἐντόμων.
TOURNEUR, ῥ. στρέφω (καὶ μσ. ἡ οὐδ.) -ομαι, γυρίζω. S. τορνεύω. S. (οὐδ. αὐτῶν) κόπτον (καθὼς τὸ γάλα κτλ.), χαλινῶ. S. (ἐπὶ ὅποιον) ἀρχίζω νὰ ὀριμάζω, (ἀρχ.) περᾶζω. ||. —q. en ridicule, χλευάζω, περιπαίζω.
TOURNESOL, ἡλιοτρόπιον, (φυτ.).
 2) εἶδος κυανθῆς βαφῆς.
TOURNEVITE, θ. στρόφιγξ. ῥοδάνη. ἀνέμη, κλπ.
TOURNEUR, τορνευτής. S. (εἰς τὰ ἐργασία) ὁ ἐξέφων τὰ ῥοδάνια (τὰς ἀνέμας κλπ.). S. (εἰς τὰς ἀγορικίας) ὁ εὐνουχίζων τὰ ζῶα.
TOURNEVIS, ἐργαλεῖον πρὸς εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγωγὴν τῆς ἐλικος.
TOURNIOLE, θ. εἰδ. φύματος περὶ τὸν δάκτυλον (κοιν.) τριγυρίστρα.
TOURNIQUEUR, στροφέιον σταυροειδὲς στημένον εἰς δρόμον ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν διάβασιν ἐφιππων.
TOURNIS, νόστος (ἐλιγγος) τῶν προβάτων.

TOURNOI, ἑορτὴ στρατιωτικὴ (ἀγῶνες) τῶν εὐγενῶν τοῦ μεσαιῶνος.
TOURNOIEMENT ἢ **TOURNOIMENT**, περιστροφή. δίνη. σκοτοδινίασις.
TOURNOIR, μηχανὴ (μύλος) χαρτοποιείου.
TOURNOIRE, θ. ἡ ῥάβδος ἢ κινούσα τὸν τόρνον τοῦ κατασκευάζοντος τὰ καλὰνα σκευῆ.
TOURNOIS, ἐπὶ θ. νόμισμα (κατωτέρως ἀξίας) κοπιόμενον εἰς τὴν πόλιν **TOURS**, τορνίζιον.
TOURNOYER, ῥ. περιδινῶμαι, ερηφογυρίζω. S. (μτφορ.) κλωθογυρίζω.
TOURNURE, θ. ἡ τρόπος καθ' ἣν στρέφεται ἡ εἴς τι φειασμένον τι, σχηματισμὸς τοῦ σώματος.
TOURTE, θ. πῆττα, τούρτα.
TOURTEAU, μάζα ἀπὸ ἀποστραγγίδια τινῶν σπόρων ἢ φυτῶν.
 2) (στρατ.) πυροτέχνημα πρὸς φωτισμὸν τῆς τάφρου κλπ.
TOURTELETTE, θ. παλαιόσχονον κατραμινομένον πρὸς κατασκευὴν **TOURTEUX**.
TOURTEREAU, τρυγονάκι.
TOURTERELLE ἢ (ὕποκορ.) **TOURTERELLETT**, θ. τρυγῶν, τρυγόνι, (πν.).
TOURTERRIERE, θ. κύλινδρος μέγας πρὸς μετακίνησιν φορτίων.
TOURTIERE, ἐψάνη διὰ τὰς τούρτας.
TOUSSE, εἶδος σίτου τοῦ ὁποῖου ὁ ῥάχους δὲν ἔχει ἄγανα.
TOUSSAINT, θ. ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀγίων πάντων.
TOUSSEIN, ῥ. βήχων.
TOUSSEUR, εὐσε, βήχων, βηχιάρης.
TOUT, ε, ὅλος. πᾶς, κάθε. ||. (ὡς οὐσ.) τὸ ὅλον. τὸ πᾶν. ||. tous les jours, κάθε ἡμέραν. ||. tous les deux jours, κάθε δύο ἡμέρας. ||. tous les deux, καὶ οἱ δύο. ||. ce n'est pas tout, δὲν ἀρκεῖ (τοῦτο) μόνον. ||. du—, παντάπασι, καθόλου. ||. (ὡς ἐπὶ ῥ.) ὅπως. ἐντελῶς. πάντῃ. ||. —autant,—aussi bien que, ἐπίσης. ||. —de suite, παράυτα. ||. —autour, ὁλοτρόγυρα. ||. —à coup, διὰ μιᾶς, ἑξαφνα. ||. —à fait, ὅπως διόλου, ἐντελῶς.

μ. c'est—un, εἶναι τὸ αὐτὸ (ἀδιάφορον). ||. —un, ὁλόγουνας, κτλ. ||. somme toute, ἐν γένει. ||. à toute force, παντὶ σθένει. S. ἐν γένει. ||. (ἡ μὲ τὰ ὑπερθετικά) tout prêt, ἐτοιμύτατος κτλ.
TOUTE-BONNE, θ. εἶδος ἀλφασκιάς, ὁρμινον, (φυτ.).
TOUTE-ÉRIE, θ. μελάνθιον, μαυροκουκίς, (φυτ.).
TOUTFOIS, ἐπὶ ῥ. ἀλλ' οὐχ ἤτον. ἐν τούτοις.
TOUTENAGUE, κρᾶμα κασσινέρη καὶ βισμεύθου.
TOUTE-PUISSANCE, θ. παντοδυναμία.
TOUTE-SAINE, θ. = **ORVALE**.
TOUTE-VIVE, = **PROVER**, (πν.).
TOUT-PUISSANT, **TOUTE-PUISSANTE**, παντοδύναμος.
TOUX, θ. βήξ, βήχας.
TRABAN (Γερμ.), στρατιώτης, φύλαξ, σωματοφύλαξ.
TRABE, θ. φόρεμα ἑρτίον τῶν Ῥωμ.
TRACANT, ε, (ῥίζα) ἐκτεινομένη ὀρίζοντως.
TRACAS, περισπασμός, ἀνησυχία, τέρβη.
TRACASSER, ῥ. πονοκεφαλῶ, σκοτίζω. ||. (οὐδ. αὐτῶν) τυρβάσσομαι, ἀνακατώνω.
TRACASSEUR, θ. ἐμπέρδευμα, ἀνακατώματα.
TRACASSINE, εἴκ, ἀνακατωτούρης, ταρξίλας.
TRACE, θ. ἕλκος (κυρ. ἢ μτνμ.).
TRACK, προσχεδίασμα (κεντήματος κτλ.).
TRACEMENT, τὸ οὖσ. τοῦ
TRACER, (τὸ ε τρέπεται πρὸ τοῦ α ἢ ο εἰς ε), ῥ. χαράττω, σχεδιάζω, προδιαγράφω.
TRACERET, = **TRACERIN**.
TRACERIN, ὁ χαράττων (προδιαγράφων) ἐπὶ τοῦ γηπέδου τὰ χωρίσματα οἰκοδομημάτων (κνήπια κτλ.).
TRACUSE, ἡ σημαδεύουσα διὰ τῆς βελόνης τὸ σχέδιον τοῦ κεντήματος.
TRACURIN, ἐργαλ. σούβλην πρὸς διαγράψιν τοῦ σχεδίου τῶν χαλκογραφημάτων.
TRACITION, θ. ἑλξίς, σφύρισμα.

TRACTOIRE, ἐπίθ. ὁ τῆς ἡ διὰ τῆς ἔλξεως.
TRADITEUR, (ἐκκλησ. ἱστορ.), προδότης τῶν ἱερῶν βιβλίων.
TRADITION, θ. παράδοσις.
TRADITIONNAIRE, (ἑβραϊσ.) ἀκολουθῶν τὰς παραδόσεις τοῦ Ταλμούθ.
TRADITIONNEL, ELLE, (καὶ ἐπίθ.) -EMENT, ὁ κατὰ παράδοσιν (ἐκ παραδόσεως).
TRADUCTION, μεταφραστική.
TRADUCTION, θ. μετάφρασις.
TRADUIRE, ῥ. μεταφέρειν. *Σ. μεταφράζω.*
TRADUISABLE, ἐπίθ. μεταφρασεύς.
TRAFFIC, ἐμπόριον.
TRAFFICANT, ἐμπορος.
TRAFFIQUE, ῥ. ἐμπορεύομαι.
TRAGASANTHE, θ. τραγάκανθα, (θάμν.).
TRAGÉDIE, θ. τραγωδία.
TRAGÉDIEN, ENNE, υποκριτής τραγωδίας, τραγῶδος.
TRAGI-COMÉDIE, θ. τραγικοκωμωδία.
TRAGI-COMIQUE, ἐπίθ. τραγικοκωμικός.
TRAGIQUE (καὶ ἐπίθ. -EMENT), ἐπίθ. τραγικός.
TRAHER, ῥ. προδίδω.
TRAHISON, θ. προδοσία.
TRAHILLE, θ. πλοῖον πρὸς διάβασιν τῶν μεγάλων ποταμῶν καὶ τὸ σχοινίον διὰ τοῦ ὁποῦ οὐ δηγῆται.
TRAILEUR, ῥ. (ἀλιευτ.), τραβῶ ἐκ διαλειμμάτων.
TRAILET, εἰδ. φυλοδεματος χρησιμεύοντος πρὸς τύλιγμα τῆς ὀριμῆς.
TRAILLON, ὑποκορ. τοῦ **TRAILLE**.
TRAIN, βάδισμα (ἔπιν κτλ.). *Σ. φυλικὴ ἀμάξης. Σ. ἀκόλυντα ὑπηρετῶν (ἔπιν κτλ.), ὁρατοῖα. Σ. κοπάδι βοῶν (ἔπιν κτλ.), σερῖ. Σ. σχεδία (πλωτὴ) ξύλων, (Τ.) ὄδι. Σ. ὁρμος. Σ. τρώπος (ζωῆς). ὁρμος (ὁποδίσσεως).*
TRAINER, σύρειμι (κυρ. ἐλκῆ-θρου) καὶ ὁ καιρὸς καθ' ὅν.
TRAINANT, κ. ὁ συρόμενος καταγῆς, συρτός. *Σ. (μην.) ἐκλελυμένος, ἄτονος.*
TRAINARD, ὁ μένων κατόπιν (δ-σερῶν). βραδύς, (καρδ. **TRAI-NEUR**).

TRAINER, θ. πολυγόνιστος, (φυτ.)
TRAINER, θ. σύρειμι. *Σ. (ναυτ.) σχοινίον συρόμενον κατόπιν τοῦ πλοῦ.*
TRAINER, ὄχημα χωρὶς τρο-χούς συρόμενον ἐπὶ τῆς χιόνης, ἐλκῆθρον, σάνια. *Σ. (γεωργ.) σάβρα.*
TRAINER, ὁλκός πυρίτιδος κτλ. *||—des rues*, γυνὴ φαυλόδους (τοῦ δρόμου).
TRAINER, ῥ. τραβῶ κατόπιν μου, σύρω (καὶ μ.σ. ἡ οὐδ.) σύρομαι.
TRAINER, ὁ σύρων ἢ συρόμενος κατόπιν (δ-σερῶν), ἐρελκόμενος (Πολδ. Ε', 80). *||—de sabre*, στρατιωτικὸς ἀγρός.
TRAINER, (γεωργ.), σάβρα.
TRAIER (trais; trayais; traia; trait), ῥ. ἀλμέγω.
TRAIT, βέλος, σαγίττα. *Σ. ρυ-τήρ, λυτάρη, ζυγοῦστρο. Σ. γραμμὴ. Σ. τράδηγμα. Σ. σχέσις. Σ. χαρακτήρ προσώ-που, μυαδί. Σ. ἔργον τόλμης (φίλλας κτλ.), πράξις ἢ λόγος ἀξιοσημειώτος. ἰδέα λαμπρά. ||—de plume* (de scie etc), κονδυλιὰ, πριονία κτλ. *||—d'union*, (γρμ.), ἐνωτικὸν ση-μεῖον, ζεύγμα. *||—d'un—*, μονομιάς, μονορῥυθμ. *||. à grand traits*, μεγαλομερῶς.
TRAITABLE, ἐπίθ. εὐμεταχειρί-στος.
TRAITANT, ἐνοικιστῆς (τὸ πά-λαι) τῶν προσόδων, (Τ.) ἰλι-ζαμτζής.
TRAITE, θ. δρόμος τῶν ὁποῦν κόμνει τις διὰ μιᾶς. *Σ. με-τακόμισις γεννημάτων (σινά-βων κτλ.) πρὸς ἐμπόριον. Σ. συναλλαγματοῦ.*
TRAITE, συγγραφή, πραγματεία. 2) συνθήκη, συμφωνία.
TRAITEMENT, ὑποδοχὴ, δεξιότης. *Σ. τρόπος θεραπείας. Σ. μι-σθός (ὁπαλίου).*
TRAITER, ῥ. πραγματεύομαι (ζή-τημα), διαπραγματεύομαι (ὑπό-θεσιν). *Σ. φέρομαι πρὸς τινα (τὸν μεταχειρίζομαι) οὕτως ἢ ἄλλως. φιλεῖν. (ὡς ἱατρὸς) κοι-τάζειν, θεραπεύειν.*
TRAITEUR, =RESTAURANT.
TRAITOIR καὶ (θ.) **TRAITOIRE**,

ἐργαλ. τοῦ βαρελλοποιῦ πρὸς τένωμα τῶν βεργίων.
TRAITRE, ESSE, προδότης. *Σ. ὑπουργός, ἐπίδουλος.*
TRAITREUSEMENT, ἐπίθ. ἐπιδού-λως.
TRAJECTOIRE, θ. (γεωμετρ.) δρό-μος (τροχία) σώματος κινουμέ-νου καθ' ὁποῖανδήποτε διεύθυν-σιν.
TRAJET, πέρασμα ἀπὸ ἐν εἰς ἄλ-λο μέρος (κυρ. διὰ θαλάσσης) διάστημα.
TRAMAIL καὶ **TRAMAILLON**, δι-κτυον διὰ τοὺς ποταμούς.
TRAME, θ. (ὁ)φάδι, κρόκη. *Σ. σκευωρία.*
TRAMER, ῥ. ἐνυφάνω. *Σ. (μτ-φορ.) σκευώω, μηχανορραφί-ω.*
TRAMONTANE, ἀπαρακτίς (ἀνε-μος), τραμουντάνα. *||. perdre la —*, χάνω τὰ νερά μου, τὰ χάνω.
TRANCHANT, κ. κοπτερός. *Σ. (μην.) ἐπὶ χρωμ.) πολλὰ ζων-τός. Σ. (μτφορ.) ἀπότομος. ||—écuyer—*, ἐδέστρος, κρεανόμος (ἀξιωματικὸς τῆς βασιλικῆς ἢ ἡγεμονικῆς τραπέζης). 2) (ὁ) ἀ-ρσ.) ἡ κόψις (τοῦ σπαθίου κτλ.) *||. épee à deux tranchants*, ῥομφαία διστομος.
TRANCHER, θ. φελλί (ψαμμοῦ κτλ.) φέττα. 2) (βιβλιοδ.) τὸ μέρος τοῦ κοψίματος τῶν φύλλων.
TRANCHER, θ. ὀρύγμα κατὰ μή-κος (ὡς ἡμέλια κτλ.), τάρροισ χανδάκι. 2) (πλθ.) κοψίματα εἰς τὴν κοίτην.
TRANCHEFILE, θ. (βιβλιοδ.) τὸ περιβραπτόμενον στερητὴν εἰς τὰς ἄκρας τῶν νώτων τοῦ βί-βλου ἵνα κρατῇ τὰ φύλλα. *Σ. ἡ βαφή τῶν ἄκρων τοῦ ὑποδύ-ματος.*
TRANCHEFILE, ῥ. βάλλω tran-chesfile.
TRANCHELAND, μαχαίρι μαγει-ρικόν με λεπτὴν λεπίδα.
TRANCHE-MONTAGNE, κομπορρή-μων.
TRANCHER, ῥ. κόπτω. *Σ. (μτ-φορ.) ὁμιλῶ ἀποτόμως (ὡς ἀπὸ τριπόδος). μεγαλοπιάνομαι. Σ. (ἐπὶ χρωμ.) κτυπῶ εἰς τὸ μέστω φαντάζω.*

TRANCHET, κοπίδι τῶν σκυτοτόμων κλπ.

TRANCHOIR, ἐπικοπον, κρεαστό-νιδον. *§.* (ἀρχιτεκτ.) ἡ πλίνθος (δ' ἄβαξ) τοῦ κιονοκράνου.

TRANQUE, θ. εἶδος σκαφείου (τσά-πας).

TRANQUILLE (καὶ ἐπὶ -EMENT), ἥσυχος.

TRANQUILLISER, *ρ.* καθησυχάζω.

TRANQUILLITÉ, θ. ἥσυχια.

TRANS, μόριον ἀδιαίρετον, (ἐκ τοῦ Ἀπν.), ὑπερ—, δια—, με-
τα—.

TRANSACTION, θ. συμβιβασμός.

TRANSALPIN, *ε.* ὁ ἐπέκεινα τῶν Ἀλπ. (ὡς πρὸς τὴν Γαλλ.), ὑπεράλπειος.

TRANSBORDATION, θ. καὶ

TRANSBORDÈMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

TRANSBORDER, *ρ.* μετακινεῖν τὸ φορτίον ἢ τὸ πλήρωμα πλοῦς εἰς ἄλλο.

TRANSCENDANCE, θ. ὑπεροχὴ ἀν-αμφισβήτητος.

TRANSCENDENT, *ε.* ὑπερέχων, ἔ-
ξυχος.

TRANSCISION, θ. διατομή.

TRANSCRIPTION, *θ.* ἀντιγραφή.

TRANSCIRE, *ρ.* ἀντιγράφω.

TRANSE, θ. φάρος μέγας, ἀγω-
νία, τρόμος.

TRANSEHABLE, ἐπιθ. μεταβιβά-
σιμος.

TRANSEHÈMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

TRANSEHÈRE (τὸ *ε* τρέπεται πρὸς τὸν ἀπὸ τῶν εἰς *ε*), *ρ.* μεταφέ-
ρω, μετακομίζω, μεταβιβάζω.

TRANSFER, μεταφορά δικαιώμα-
τος εἰς ἄλλον.

TRANSFIGURATION, θ. μεταμόρ-
φωσις (κυρ. ἡ τοῦ Χριστοῦ).

TRANSFIGURER (se-), *ρ.* μεταμορ-
φοῦμαι (μόνον περὶ τοῦ Χριστοῦ).

TRANSFIL, τὸ χονδρὸν σύρμα τὸ
περὶ τὰς ἄκρας τοῦ καλουπίου
τῶν χαρτοποιεῖων.

TRANSFORMATION, θ. μεταμόρ-
φωσις.

TRANSFORMER, *ρ.* μεταμορφώνω.

TRANSFUGÈ, πρόσφυς, αὐτόμολος.

TRANSFUSER, *ρ.* μεταγγίζω.

TRANSFUSION, θ. μεταγγισμός
(κυρ. τοῦ αἵματος).

TRANSGRESSER, *ρ.* παραβαίνω.

TRANSGRESSION, παραβάτης.

TRANSITION, θ. παράβασις.

TRANSIGER, *ρ.* συμβιβάζομαι.

TRANSIR, *ρ.* ναρκῶ ὑπὸ τοῦ ψύ-
χους, τρεμουλιάζω.

TRANSISSEMENT, ἀγωνία (περιμέ-
νοντος).

TRANSIT, *διαμετακόμισις (ἐμ-
πορ.).

TRANSITAIRE, ἐπιθ. ὁ τῆς διαμε-
τακομίσσεως.

TRANSITER, *ρ.* *διαμετακομίζω
(ἐμπορεύματα).

TRANSITIF, *ive*, (γρμτ.), μετα-
βατικός.

TRANSITION, θ. μετάβασις (ἀπὸ
μίας στάσεως πρὸς ἄλλαν κτλ. εἰς
ἄλλαν).

TRANSITOIRE (καὶ ἐπὶ -EMENT),
ἐπιθ. ἐπικηρός, πρόσκαιρος.

TRANSLATIF, *ive*, (Νμ.), μετα-
βιβαστικός (δικαιώματος).

TRANSLATION, θ. μεταβίβασις.
μετάθεσις (ἐπισκόπου, ἐκκλησίας,
ἀνακομιδῆς (ἀγίου λειψάνου).

TRANSLUCIDE, ἐπιθ. διαφανής
(χωρὶς διαυγείας, ἀμυδρὸς).

TRANSLUCIDITÉ, θ. ἡ ιδιότης τοῦ
translucide.

TRANSMARIN, *ine*, ὑπερθαλάσσιος.

TRANSMETTRE, *ρ.* μεταβιβάζω.
§. μετα(παρα)δίδω.

TRANSMIGRATION, θ. μετανάστευ-
σις, μετακίνησις.

TRANSMIN, *ε*, *μτχ.* πρὸ τοῦ TRANS-
METTRE.

TRANSMISSIBILITÉ, θ. ἡ ιδιότης
τοῦ-

TRANSMISSIBLE, ἐπιθ. μεταβιβά-
σιμος.

TRANSMISSION, θ. μεταβίβασις
(δικαιώματος).

TRANSMUTABLE, ἐπιθ. μεταβλητός.

TRANSMUTER, *ρ.* μεταβάλλω (κυρ.
μέταλλα).

TRANSMUTABILITÉ, θ. τὸ μετα-
βλητόν (τῶν μετάλλ.).

TRANSMUTABLE, ἐπιθ. = TRANS-
MUTABLE.

TRANSUTATION, θ. μεταβολή,
μεταποίησις.

TRANSUTATION, ἐπιθ. ὁ ἐνερ-
γὼν τὴν transmutation.

TRANSVERSALIER, *enne*, ὁ ἐπί-
κεινα τοῦ ὁριζαντοῦ, ὑπερῶκε-
νιος.

TRANSPARENT, *ρ.* διαφανέστατος.

TRANSPARENCE, θ. ἡ διαφανεί-
ς (τῶν συμ.).

TRANSPARENT, *ε*, διαφανής. *2)*
(οὐσ. ἀρσ.) χαρτὴ μὲ γραμμάς,
υπογραμμός. *§.* εἰκὼν διαφανής.

TRANSPERECER (τὸ *ε* τρέπεται πρὸς
τοῦ *Α* καὶ *ο* εἰς *ε*), τρυπὴ πέρα-
πέρα, διατρύπη, διελκυσμός.

TRANSPIRATION, θ. διαπνοή. *§.*
ἐφιδρώσις.

TRANSPIRE, *ρ.* διαπνέομαι, δια-
φοροῦμαι. *§.* ἐφιδρῶ (ἐλαφρῶ).

§. (μτφορ.) γνωστοποιεῖται.
μαθητεύομαι.

TRANSPLANTATION, θ. μεταφύ-
τευσις.

TRANSPLANTER, *ρ.* μεταφυτεύω.
§. (μτμ.) μετακινῶ.

TRANSPORT, μετακόμισις. *§.*
(Νμ.) μεταβίβασις δικαιώματος
(εἰς ἄλλον). *§.* (ιατρ.) μετάστα-
σις (εἰς τὸν ἐγκέφαλον). *§.* (μτ-
φορ.) παραφορά (θυμοῦ κτλ.).

TRANSPORTABLE, ἐπιθ. ὁ δυνάμι-
νος μετακομιθῆναι.

TRANSPORTER, *ρ.* μετακομίζω,
μεταφέρω ||. (μσ.) μεταβαίνω.

§. (μτμ.) κάμω ἄλλον εἰς ἄλ-
λου, ἐκπλήττω, ἐξάπτω. ἐνθου-
σιάζω.

TRANSPONABLE, ἐπιθ. (γρμτ.), με-
ταθέσιμος.

TRANSPONER, *ρ.* μεταθέτω, μετα-
τοπίζω.

TRANSPONITIF, *ive*, ἐπιθετικός
μετατοπίσεως.

TRANSPONITION, θ. μετατοπισμός,
μετάθεσις.

TRANSSUBSTANTIATION, θ. (θλγ.),
μετουσίωσις.

TRANSSUBSTANTIER, *ρ.* (θλγ.) με-
τουσιάζω.

TRANSSUDATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ-

TRANSSUDER, *ρ.* διέρχομαι (κα-
θὼς ὁ ἰδρὼς) διὰ τῶν πόρων σῆ-
ματος, διεξικνέομαι.

TRANSVASEMENT, μεταγγισμός.

TRANSVASER, *ρ.* μεταγγίζω.

TRANSVASER, (οὐσ.), εἶδ. σίφω-
νος πρὸς μεταγγισμόν, μεταγ-
γιστήρ. *§.* μεταγγιστὴς ὄργανον.

TRANSVASION, θ. μεταγγισμός.

TRANSVERSALIER, *enne*, ὁ ἐπί-
κεινα τοῦ ὁριζαντοῦ, ὑπερῶκε-
νιος.

TRANVERSE, *ε*, (καὶ ἐπὶ -EMENT),
ἐγκάρσιος.

TRANSVERSE, ἐπιθ. (ἀνατομ.)
= TRANSVERSAL.

TRANSVIDER, *ρ.* ἐκινεῖν ἀπὸ

ἀγγείου εἰς ἀγγεῖον, μετεκκε-
νύω.

TRANTRAN, (οἰκ.), ὁ συνήθης ὁρ-
μος τῶν πραγμ.

TRAPPELLE, θ. = **TRAPPELLE**.

TRAPIER, β. (τὸ χειμωνικὸν) χον-
δραίνει.

TRAPETTE, θ. τὸ μεταξὺ τῆς με-
ταρῆας τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστού δι-
ερχόμενον ῥαβδίου.

TRAPPEZ, (γεωμετρ.), τραπεζοει-
δὲς σχῆμα, τράπεζα.

TRAPPEZONNE, (τετράγωνον) τρα-
πεζοειδές

TRAPPE, θ. καταβράκτῃ θύρα,
κλαβανή. 2) λάκκος ὅπου πιά-
νεται τὰ ἀγρίμια. 3) (ιδιω-
νομ.) μονὴ ἐν Γαλλίᾳ ἢ τάγμα
μοναστικὸν περιφρον. διὰ τὴν
σκλητραγωγίαν τοῦ.

TRAPPEBOIS, = **SITTELIE**, (πτυν.).

TRAPPELLE, θ. (παλ.), μυάγρα.

TRAPPISTE, μοναχὸς τοῦ τάγμα-
τος τῆς **Trappe**.

TRAPPON, κλαβανὴ ὑπογείου.

TRAPU, κ, κοντόχονδρος.

TRAQUER, θ. τὸ οὐα. τοῦ **TRA-
QUER**.

TRAQUENARD, παγίς διὰ ἀγρί-
μια. 2) εἶδος βαδίσματος τοῦ
ἵππου καὶ εἶδος χοροῦ.

TRAQUER, β. ζῶντα πανταχόθεν
τὸ δάσος καὶ συνελάνθω τὸ θή-
ραμα εἰς τὰ δίκτυα, σαγηνεύω.

TRAQUET, παγίς διὰ τὰ ἀγρίμια,
δόκανον. 2) τὸ χαρβάλι τοῦ
μύλου, μύλοκρόταλον. 3) εἶδ.
μικροῦ πτηνοῦ (ὕπολαιδος).

TRAQUEUR, ὁ σαγηνεύων (συν-
ελάνθων) ζῶα εἰς τὸ δάσος.

TRAVERSE, θ. θύελλα καταιγίζου-
σα ἀπ' ὧλων τῶν μερῶν τοῦ ὀρί-
ζοντος.

TRAVAIL, κόπος, ἔργον, ἐργασία.
ἐργόχειρον. ἄθλος. || — d'en-
fant, κοιλοπότημα. || — travaux
forcés, (δικινμ.), δεσμὰ. 2) μη-
χανὴ πρὸς δαμασμόν τῶν δυσ-
κόλων ἱππων.

TRAVAILLER, β. ἐργάζομαι, δυσ-
λεύω. ἀσχολοῦμαι. διαπονῶ,
ἐπιεργάζομαι. S. βασανίζω
(καὶ μσ. ἢ οὐδ.) — ομαι, (ἐπὶ
πλοίου) παραδέρνω. S. (ἐπὶ
τοίχου) γέρινω. (ἐπὶ ἐξόλου) σκι-
δρώνω. (ἐπὶ οἴνου) βράζω.

TRAVAILLEUR, ὁ κοπιᾷζων, δυσ-
λεύτης.

TRAVÉE, θ. (οἰκοδ.), τὸ μεταξὺ
δύο δοκῶν διάστημα.

TRAVERS, πλάτος. S. λοξότης.
(μτφορ.) παραξενιά, ἀναποδιά.
S. ἐμπόδιον. ||. en —, ἐγκαρ-
σίως. ||. de —, λοξά. στραβά.
ἀνάποδα. ||. a (ou) —, διὰ, διὰ
μέσου. ||. parler à tort et à —,
λέγει δ, τι τοῦ ἔλθοι εἰς τὸ ζώ-
μα, λέγει ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. ||.
par le —, (νοῦτ.), ἀντικρὺ (εἰς
τὰ ἀνοικτὰ), ἐμπρὸς (ἀκρωτη-
ρίου κλπ.).

TRAVERSABLE, ἐπίθ. διοδοῦσιμος.

TRAVERSAGE, (τεχν.), κούρευμα
ἐξανάστροφον τῆς ἐρέας.

TRAVERSANT, ὁ ζυγὸς τῆς πλά-
στιγγοῦ.

TRAVERSER, θ. ἐξόλον βαλλόμενον
πλαγίως, δέμα. S. ὁδὸς ἐπί-
τομος. S. (μτφορ.) ἀναποδιά,
ἐμπόδιον.

TRAVERSÉE, θ. διάπλους.

TRAVERSER, β. περνῶ διὰ μέσων,
διαβαίνω, διέρχομαι, διαπέρνω.
S. (μτφορ.) ἐπιφέρειν πρόσκομ-
μα, δυσκολεύω.

TRAVERSIER, ERE, ὁ διαβαίνων
(διελαύνων κλπ.) ἢ χρησιμεύ-
ων πρὸς τοῦτο. S. ἐγκάρσι-
ος, πλάγιος. ||. Pâte — e, πλα-
γίαιος, (κοιν.) φλάουτο.

TRAVERSIN, προσκέφαλον κρατοῦν
ἐξόν τοῦ κρεββατιοῦ τὸ πλάτος.
S. ὁ ζυγὸς τῆς πλάστιγγος.

TRAVESTIN, τιτανόλιθος τῶν πέ-
ρις τῆς Ῥώμης.

TRAVESTIR, β. μετενδύω, μετ-
αμφίξω. S. (μτμρ.) μετασκευά-
ζω (ἐπὶ τῷ σατυρικώτερον), παρ-
ιδῶ.

TRAVESTISSEMENT, μεταμφίσεις.

TRAVOUILL, τυλιγάδι τοῦ νήματος.

TRAVOUILLER, β. τυλιγαδιάζω.

TRAVOUILLETTE, θ. τὸ ξυλέριον
τὸ ὑπὸ τὰς ἀτράκτις τοῦ τυλι-
γαδίου.

TRAVOUL, = **TRAVOUILL**.

TRAYON, ἡ ρώγα τοῦ θυζοῦ τῆς
ἀγλάδας κτλ.

TREBUCHANT, κ, (φλωρί) πρόσκα-
ρον.

TREBUCHER, β. σκονδάρπτω. κόν-
δύλω.

TREBUCHET, παγίδα διὰ τὰ που-

λιά. 2) μικρὴ ζυγαριὰ διὰ νομί-
σματα κτλ., βαρύλλιον, βεζ-
νός.

TREFILEUR, β. κάμνω (τὸν σίδηρον
ἢ τὸν χαλκὸν) σύρμα.

TREFILEURIE, θ. συρματοουργίον.

TREFILEUR, συρματοουργός.

TREBLE, τριφύλλι, (φυτ.). 2) (εἰς
τὰ χαρτ.) τὸ σπαθί.

TREFONDIER, ἰδιοκτήτης καὶ τοῦ
tréfonds.

TREFONDRE, β. (τεχν.), (τὸ μέταλλον)
κολλᾷ ἐπίσης ἐσθθεν καὶ ἐ-
ξωθεν.

TREFONDS, ὑπόγειος ἰδιοκτησία.

TREILLAGE, κατασκευάσμα κατ'
κελλωτὸν (κερίωμα) διὰ ταῖς
δράναις κτλ.

TREILLAGER, β. κλείω (στολίζω)
μὲ treillage.

TREILLAGEUR, ὁ κατασκευάζων
treillages ἢ treillis.

TREILLE, θ. ἀναθενδράς, κλημα-
ταριό, δράνα.

TREILLIS, κατασκευάσμα δικτω-
τὸν, καφάσι. 2) εἶδος χονδρού
ὕφασματος διὰ σακκία κτλ.

TREILLISER, β. κλείω μὲ treil-
lis.

TREIZIEME, (ἀριθμ.), δεκατρεῖς, -τρία,
ἢ δέκατος τρίτος.

TREIZIEME (καὶ ἐπὶ -ement), ἐ-
πίθ. δέκατος τρίτος. ||. (οὐα.) τὸ
τρισεκαθεκατημόριον.

TREJETER, τὸ οὐα. τοῦ —

TREJETER (διπλασ. τὸ τ πρὸ τῶν
ἀφώνιων), β. μεταγγίζω τὴν ἀ-
νατελευμένην ὕδαλον.

TREMA, αἱ δύο στιγμαὶ αἱ ἐπιτε-
θεμέναι πρὸς διαστολὴν εἰς τὰ
φωνήεντα e, i, ü.

TREMAILLER, δίκτυον διὰ τὰ ὄρ-
τύνια.

TREMBLAI, θ. δενδρόφυτον κερ-
κίδων (trembles).

TREMBLANT, κ, τρέμων, τριμου-
λιστός. S. (ιατρ.) τρομώδης.

TREMBLE, κερκίς, εἶδος λευκῆς
(δένδρ.). S. (κοιν.) — **TORPILLE**.

TREMBLEMENT, τρέμος, τρεμού-
λα. ||. de terre, σεισμός. ||. a.
vec crainte et —, μετὰ φόβου ἢ
τρέμου, (πρσ. ἐκκλήσις).

TREMBLER, β. τρέμω. σείνομαι.

TREMBLON, εὐσε, ὁ τρέμων (ἢ
πράξη τι), δειλός, ἀτολμος.

TREMBLOTANT, *μ.* τρεμυλιαστός, τρεμυλιαζών.
TREMBLOTER, *ρ.* τρεμυλιαζώ.
TREMI, *ή* σκάφη (χώνη) του μύλου.
TREMIER, *ἐπιθ.* *0.* (rose—), δενδρομολόχος, ροδομολόχος, (φυτ.).
TREMILLON, τὸ ξύλον τοῦ συγκρατοῦν τὴν σκάφη (tremie) τοῦ μύλου.
TREMOIS, (γεωργ.), σιτάρι μαρτιάτικον, σιγιάδι.
TREMOISE, *0.* — **TORVILLE**.
TREMousseMENT, τὸ οὖς τοῦ—
TREMousseR (se—), *ρ.* κινεῖμαι ταχέως (ἐπὶ πν.) πτερυγίζω. *Σ.* (μτφρ.) τρέχω ἐπάνω—κάτω νὰ κατορθώω τι, τυρβάζομαι.
TREMousseR, μηχανὴ πρὸς κίνησιν τοῦ σώματος.
TREMPAGE, τὸ οὖς τοῦ—
TREMPER, μούσχευμα, (ιδίως) βρέξιμον (τοῦ τυγρφ. χάρτου κτλ.).
TREMPER, *0.* βαφή (στόμωσις) τοῦ σιδήρου. *Σ.* (μτμ.) κρᾶσις (τοῦ σώματος). *Σ.* (τυγρφ.) = **TREMPAGE**.
TREMPER, *0.* δεῦσις, μούσχευμα. *Σ.* (χυδ.) ξύλισμα, (κοιν.) ξυλοβράχι. *2)* (πλ.) τὰ σχοινία δι' ὧν σφύεται ὁ γρίπος.
TREMPER, *ρ.* βουτῶ. μούσχευω. *Σ.* βάφω (στομῶν) τὸν σίδηρον. *Σ.* νερόν τοῦ κρασί. *Σ.* (οὐδ. μτφρ.) γίνονται συνένωτοι (ἐγκλήματος, συνάμωσις κτλ.).
TREMPERIE, *0.* μέρος ὅπου μούσχεύουν τὸ χαρτί (εἰς τὰ τυπογραφ.).
TREMPER, ὁ βάπτων (σομόν) τὸν σίδηρον. *Σ.* ὁ βρέχων (μυσχεύων) τὸ χαρτίον εἰς τὰ τυπογραφ.
TREMPER, τὸ δὲ ἐν ᾧ ἐμβαπτόνται πρὸς καθαρισμόν τὰ χαλκᾶ σκεύη. *2)* χρώμα ἀναλελυμένον πρὸς ζωγραφίαν. *3)* ἀποσπαραγμὶς τῶν ἀλατιζομένων ἀρίγων κλπ.
TREMPERIN, σάνις γυρτὴ καὶ ἐλαστικὴ ἐπὶ τῆς ὁποίας περνοῦν οἱ σχοινοβάται.
TREMPOUR, τὸ μέρος τοῦ γναφίς ὅπου μούσχεύεται ἡ ἐρέα. *Σ.* (παλ.) = **SAUCIERE**.
TREMPOURNE, *0.* κάδος ὅπου μού-

σχεύονται διάφορα πράγματα.
TREMPURE, *0.* ἡ μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας ἀναδοκταιβάζεται ἡ μολύβητρα.
TREMPUR, *0.* (ναυτ.), τὸ σανδύμα τοῦ περικλείον τὴν κάθοδον τοῦ κοιλώματος τῶν πλοίων.
TRENTAINE, *0.* τριανταριά.
TRENTE, (ἀριθμ.), τριᾶ(κο)ντα, ἢ τριακοστὸς.
TRENTIEME, *ἐπιθ.* τριακοστός.
TREPAR, ἐργαλ. χειρουργ., ἀβάπτιστον (τρυπάνον).
TREPANATION, *0.* τὸ οὖς τοῦ—
TREPANER, *ρ.* χειρουργῶ διὰ τοῦ τρυπάνου.
TREPAR, τελευτῇ, ἀποβίωσις.
TREPARER, *ρ.* τελευτῶ, ἀποβίω.
TREPIDATION, *0.* (ιατρ.), τρέμος τῶν μελῶν,
TREPID, τρέπους.
TREPIGNEMENT, τὸ οὖς τοῦ—
TREPIGNER, *ρ.* κτυπῶ τὰ πόδια μου κατὰ γῆς, πτερονοτυπῶ. *Σ.* (κηπουρ.) πατῶ τὸ χῶμα (περὶ τοῦ δένδρου).
TREPOINTE, *0.* τὸ μεταξὺ τῶν κατωμάτων ἐμβαλλόμενον καὶ συρραπτόμενον λεπτότερον δέσμα.
TRES, μόριον (ἐπιτατ.), σφόδρα, ὑπερ-, (κυρ.) τρις— (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον δι' ὑπερθετικῶν).
TRE-SERT, εἶδος χαρτοπαιγνίου.
TRES-HAUT (πάντοτε ἐνάρθως), ὁ ὑψιστος, ὁ θεός.
TRESSILLON, ξυλοκόμματος χρησιμεύον πρὸς σφουγγίζινδον σχοινίων ἢ πρὸς ἐμπόδισιν τοῦ σκαθώματος τῶν νεοσχίστων σανιδίων.
TRESSILLONNER, *ρ.* συσφίγγω διὰ τοῦ tressillon.
TRESSON, ὁ σταυρός (κυρ. καὶ μτμ.). *Σ.* ὁ σταυροφυλάκιον.
TRESSONERIE, *0.* ὁ σταυροφυλάκιον.
TRESSONIER, *ἐπεθ.* σταυροφυλάξ.
TRESSAILLE, *ἐπεθ.* (ζωγράφημα ἢ ἀργιλλόπλαστον) τοῦ ἀποίου ἢ ἐπιφανείας εἶν' ἐσχασμένη.
TRESSAILLEMENT, ἀνασχίρτησις. *||.* — de joie, ἀγαλλίασις. *||.* — de nerfs, νευροκαθβαλλέμεμα.
TRESSAILLIR (tressaille ; tressaillais ; tressaillirai ; tressaillir ; tressailli), *ρ.* ἀνασχίρτῶ (ὁπὸ χαρᾶς κτλ.).

TRESSAILLURE, *0.* σχάσιμον τοῦ βερνικίου τῶν ἐργιλλοπλάστων.
TRESSE, *0.* βόστρυχος, πλεξίς, πλέκεμος.
TRESSER, *ρ.* πλέκω.
TRESSUR, *ἐπεθ.* ὁ πλέκων μαλθα διὰ φινίκην κτλ.
TRESSUR, *0.* (ἢ) **TRESSUR**, πλέκω χωρὶς διόλου ἄλλουρον.
TREST, παραδύπανον.
TRESTOIRE, *0.* ἐργαλεῖον (λαβὴς ξυλίνῃ) τῶν καλαιοπλόκων.
TRETEAU, ποδαρὶκὰ τραπέζης (κρεβάτιοι κτλ.), τρίποδα. *Σ.* (συνδύχ.) θίατρον γελωτοποιῶ (κτλ.).
TRETOIRE, *0.* = **TRESTOIRE**.
TREUIL, ξύλινος κύλινδρος (μαγνάν) πρὸς ἀνέλκυσιν φορτίων κλπ.
TREUILLE, εἶδος δικτύου πρὸς ἀλίσκυσιν καρπῶν. *2)* (0. πλ.) τὰ ἐνδόθια τῶν ἀρίγων.
TREVE, *0.* ἀναχωρῇ (κυρ. καὶ μτμ.).
TREZAILLE, *ἐπεθ.* = **TRESSAILLE**.
TREZAILLER *ἢ* *se—*, *ρ.* σχάζω (βαγίζομαι) ἐπιπολαίως.
TRI, εἶδος χαρτοπαιγνίου (ὅμας). *2)* = *τῷ*—
TRIAGE, διάλεγμα.
TRIAIRES, πλθ. τριάριοι, στρατιῶται τοῦ γ'. σώματος τῆς Ῥωμ. λεγεῶνος.
TRIANGLE, τρίγωνον.
TRIANGULAIRE, *ἐπιθ.* τρίγωνος.
TRIANGULATION, *0.* τρίγωνομετρικὴ καταμέτρησις.
TRIOBER, ὁ δεξιὸς τοίχος τοῦ πλάιου, (παρβλ. **BIBOBER**).
TRIOU, *0.* φυλὴ.
TRIBULATION, *0.* πειρασμός, θλίψις.
TRIMON, δῆμαρχος (τῆς παλ. Ῥώμης καὶ τῆς δημοκρ. Ῥαλλ.).
TRIBUNAL, δίφρος (καθίδρα) δικαστοῦ. *Σ.* δικαστήριον.
TRIBUNAT, ἡ ἀξία καὶ ἡ διαρκεία τοῦ **TRIMON**.
TRIMON, *0.* βῆμα (βουλευτικόν). *Σ.* ἀκροατήριον (τῶν ἐφημεριδογράφων κτλ.) εἰς τὰς συνελεύσεις.
TRIMONIER, *ἐπεθ.* καὶ
TRIMONIER, *ἐπεθ.* δημαρχικός (τῆς παλ. Ῥώμ.).
TRIMON, ὁρῶς.

TRIPUTAIN, ἐπιθ. φόρου ὑπο-
τέλης.

TRICKS, οὐσ. καὶ ἐπιθ. (ἀνα-
τομή), τρικέφαλος (μύς).

TRICHEN, ῥ. ἀπατῶ (εἰς τὸ παι-
γνίδι).

TRICHEN, EUSE, ὁ ἀπατῶν εἰς τὸ
παιγνίδι.

TRICLINIUM, τρίκλινον, -κλίνιον,
(ἀρχ. Ῥωμ.).

TRICOINES, θ. πλθ., λαβὴς τοῦ πα-
ταλωτοῦ κτλ.

TRICOLOR, τρίχρουν, εἶδος φυτοῦ
(ἀμαράντου καὶ λειρίδ), ἰχθύος
καὶ πετρου.

TRICOLORE, ἐπιθ., τρίχρους.

TRICOT, πλεκτὸν καθὼς ἡ κάλτσα.

2) ῥαβδί κοντόχονδρον, τσο-
μάκι.

TRICOTAGE, τὸ οὐσ. τοῦ-

TRICOTER, ῥ. πλέκω (κάλτσαν).

TRICOTEUR, EUSE, καλτιοπλόκος.
§. εἶδος μηχανῆς καλτιοπλε-
κτικῆς.

TRICHAS, τάβλι, (παιγν.).

TRIDENT, τρίακν.

TRIDI, ἡ τρίτη (ἡμέρα τῆς δημο-
κρ. δεκάδος εἰς τὴν Γαλλ.).

TRIENNAL, η, τριετής.

TRIENNALITÉ, θ. τὸ τριετές (ὕπη-
ρεσία).

TRIENNAT, τριετία.

TRIER, ῥ. διαλέγω.

TRIKOR, EUSE, ἐργάτης ἀσχολού-
μενος εἰς τὸ διάλεγμα τῶν κυ-
ρελλίων (τῶν καρφίδων, τῶν
μαλλίων κτλ.).

TRIKUSE, θ. μηχανὴ πρὸς διάλεγ-
μα τοῦ μαλλίου.

TRIFIDU, ἐπιθ. (βεν.), τρισηγίδης.

TRIFOLIÉ, η, (βεν.), τριφυλλοει-
δής.

TRIGAUD, η, φιλοπράγμων, δόλιος.

TRIGAUDER, ῥ. δολιεύομαι.

TRIGAUDERIE, θ. δολιότης.

TRIGONOMETRIE, θ. -METRIQUE,
ἐπ. -EMENT, ἐπὶ τριγωνομε-
τρία, -μετρικός, -κός.

TRILATERAL, η, τρίπλευρος.

TRILLE, (μουσ.), θρυλλισμός.

TRILLER, ῥ. (μουσ.), ποικίλλω
διὰ θρυλλισμῶν.

TRILLION, χίλια διλλιόνια.

TRIMBALE, ῥ. (χυδ.), περιφέ-
ρω πανταχοῦ.

TRIMETRE, ἐπιθ. καὶ οὐσ., τρί-
μετρος (στίχος).

TRIMER, ῥ. (χυδ.), τρέχω ἐπάνω
-κάτω, περιτρέχω.

TRIMESTRE, τριμηνία,

TRIMESTRIEL, EUSE, τριμήνος.

TRINGA, τρύγγας, (πτεν.).

TRINGLE, θ. ῥάβδος σιδηρὰ ὅπου
εἶνε περασμένοι οἱ κρίκοι τῶν
παραπετασμάτων.

TRINGLE, ῥ. σημαδεύω γραμ-
μὴν ἐπὶ τοῦ ξύλου μὲ σχοινὶ βαμ-
μένον.

TRINITAIRE, τριαδότης (μοναχός).

TRINITÉ, θ. (ἡ ἀγία) Τριάς.

TRINOME, (ἀλγεβρ.), τρινομον, πο-
σότης ἐκ τριῶν ὄρων.

TRINQUE, ῥ. πίνω συγκρούων τὰ
ποτήρια.

TRINQUET, ὁ δευτέρος ἰστός, ὁ ἐ-
πίδρομος.

TRINQUETTE, θ. ἰστίον τριγώνον,
τριγέτο.

TRIO, (μουσ.), συμφωνία ἐκ τριῶν
φωνῶν.

TRIOLET, εἶδος ποιήματος ἐξ ὁ-
κτὼ στίχων.

TRIOMPHAL, η, (ἐπὶ ῥ.) -EMENT,
ἐπιθ. θριαμβευτικός.

TRIOMPHANT, η, θριαμβεύων, νι-
κητὴς καὶ τροπαιοῦχος.

TRIOMPHATEUR, (στρατηγός) θρι-
αμβευτής, (παρὰ Ῥωμ.).

TRIOMPHÉ, θριαμβός, νίκη. 2)
(θ.) εἶδος χαρτοπαιγν. §. τὸ κῶξ.

TRIOMPHER, ῥ. θριαμβεύω, νικῶ.

TRIPAILLE, θ. ἔντερα ζώων, τζιέ-
ρια.

TRIPARTIBLE, ἐπιθ. τριχῇ διαιρε-
τός.

TRIPARTITE, ἐπιθ. θ. (ιστορία)
τριμερής.

TRIPARTITION, θ. ἡ εἰς τρία δι-
αίρεσις.

TRIRE, θ. ἔντερα ζώων. 2) βε-
λοῦδον μάλλινον ἢ λινόν.

TRIPERIE, θ. μέρος ὅπου πωλοῦν-
ται ἔντερα ζώων, τζιερεζιδίκον.

TRIPETTE, θ. ὑποκορ. τοῦ TRIRE.
TRIPHER, η, ὁ πωλὼν ἔντερα
(σηκότια κτλ.), τζιερεζής.

TRIPLE (καὶ ἐπὶ ῥ.) -EMENT, ἐπιθ.
τριπλούς, -πλάσιος.

TRIPLE, ῥ. τριπλασιάζω.

TRIPLETTE (διπλάσιον, τὸ τ πρὸ
τῶν ἀφώνων), ῥ. τριπλασιάζω
τὰ νήματα τῆς κλωστής.

TRIPlicate, τριπλοῦν ἀντίγρα-
φον, τριπλόγραφον.

TRIPlicité, θ. τριπλαιοσύνη.

TRIPOLI, εἶδ. θρυπτοῦ λίθου πρὸς
στίλθωσιν μετάλλων κλπ.

TRIPOLIN καὶ TRIPOLISSE, ῥ.
στίλθων μετὰ τὸν λίθον TRIPOLI.

TRIPOT, μέρος ὅπου παίζουσι χερ-
τὰ κτλ., σιραφεῖον.

TRIPOTAGE, μίγμα κακὸς κρεττός,
κυκεῶν. §. ἀνακατώματα.

TRIPOTEN, ῥ. ἀνακατόν. §. τικου-
ωρῶ.

TRIPOTIER, η, ἀνακατωτόρης.

TRIQUE, θ. ῥαβδί χονδρὸν, μα-
τσούκι.

TRIQUE-BALE, μηχανὴ πρὸς με-
τακλίμωσιν κανονίων κλπ.

TRIQUE-MADAME, θ. εἶδος φυτοῦ
(ἀμαράντου).

TRIQUE, σφαιριστὴρ στενός.

TRIQUE, τὸ τρικύρυνον τοῦ
Πάππα.

TRIREME, θ. τριήρης.

TRISAÏEUL, η, τριπαππος, ἐπί-
παππος.

TRISECTION, θ. ἡ εἰς τρία διατε-
μή γωνίας.

TRISSE, θ. σχοινὶ πρὸς ἔλκυσιν
τῶν κανονίων.

TRISSEMENT, τὸ οὐσ. τοῦ-

TRISSE, ῥ. φωνάζω ὡς ἐν τῇ χε-
λιδόνα.

TRISYLLABE, ἐπιθ. τρισύλλαβος.

TRISTE (ἐπὶ ῥ.) -EMENT, ἐπιθ.
λυπημένος, σκυθρωπός. λυπη-
ρός. μελαγχολικός.

TRISTESSE, θ. λύπη, σκυθρωπό-
της.

TRITURABLE, ἐπιθ. θρυπτός.

TRITURATION, θ. θρόψις, τρίψιμον.

TRITURE, θ. τριβή (πραγμάτων).

TRITURER, ῥ. τρίβω ψιλῶ, θρόβω.

TRIVIAL, η, ἐκ τῶν τῆς (Ῥωμ.)
τριανδρίας.

TRIVIAL, η, ὁ τῆς τριανδρίας
τριανδρικός.

TRIVIALITÉ, (ἡ ἐν Ῥώμῃ) τρι-
ανδρία.

TRIVIAL, η, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -EMENT,
ὁ ἐκ τριόδου, τετριμμένος.

TRIVIALITÉ, θ. τὸ τετριμμένον
(φράσεις κτλ.).

TROC, ἀνταλλαγή, ἀλλαξιά. ||—
pour—, ἀνταλλαγή χωρὶς προ-
σθήκης. ||. trier pour—, ἀνταλ-
λαγή μετὰ προσθήκην.

TROCANT (ἢ TROIS-QUARTS), ῥ.

χαλ. χειρουργ. διὰ τὰς παρα-
κευήσεις.
TROCHANTER, (ἀνατομ.), τροχαν-
τήρ (μῦς ὁ τοῦ μηροῦ).
TROUSSE, κλαδί δένδρου κοπέν-
τος καὶ ἀναδόμεντος.
TROUSSET, τούφα ἀνθέων ἢ καρ-
πῶν.
TROUSSE ἢ TROUSNE, δένδρου πο-
λύκλαδον μὲ λευκὰ ἄνθη, λιγυρι-
κόν.
TROUSNE, πρόσωπον μεθύσου.
TROUSNON, τὸ κοτσάνι τοῦ λαχά-
νου κτλ., ἡ καρδιά τοῦ ἀπιδίου
κτλ.
TROIS, (ἀριθμ.), τρεῖς, τρία ἢ
τρίτος.
TROISIEME (καὶ ἐπὶ ρ. EMENT), ἐπ-
ερίτος. ||. (οὐσ.) τὸ τρίτον πά-
τωμα (οἰκίας). S. ἡ τρίτη τάξις
γυμνασίου καὶ ὁ εἰς αὐτὴν μα-
θητεύων.
TROIS-MÂTS, κκράβι τρικάρταν.
TROISER, ρ. σεριανίζω παντοῦ.
TROMBE, θ. αἰφῶν(ας).
TROMBON, γονδρόν (πλατύσομον)
πιστόλι, τρομπόνι.
TROMBONE, θ. εἶδος μεγάλης σάλ-
πιγγος.
TROMPE, θ. σάλπιγξ τοῦ κυνηγίου,
βυκάνη. S. προβοσκός.
TROMPE L'OEIL, εἰκὼν ἀπατῶσα
τὴν ὄρασιν.
TROMPER, ρ. ἀπατῶ.
TROMPERIE, θ. ἀπάτη.
TROMPETTE (διπλασ. τὸ τ πρὸ
τῶν ἀφώνων), ρ. διασαλπίζω. S.
φωνάζω ὡς ὁ ἀέτης.
TROMPETTE, θ. σάλπιγξ. S. (ἀρσ.)
σαλπικτής.
TROMPETTE-MAJOR, ἀρχισαλπικ-
τής (ἱππικοῦ σώματος).
TROMPERE, KUSE, ἀπατεῶν. ἀπα-
τελός.
TROUS, κορμός (κυρ. καὶ μτυμ.).
ὁ ὄλμος τοῦ σώματος. S. κουτί
(διὰ τὰς ἐλενημοσύνας).
TROUSCHET, γονδρόν ἔξιλον (κοῦ-
τσουρν) ἱππῶν εἰς τρίποδον.
TROUSON, κορμάτι (κονταριού,
κίονος, σχοινοῦ κτλ.), τροχοῦ-
λι (ψαριού), τέμαχος.
TROUSONNE, ρ. κόπτω εἰς τρο-
χούλια.
TROUSSE, θρόνος (κυρ. καὶ συνδχ.).
TROUSSE, ρ. κάθημαι ἐπὶ θρόνου.

S. (συνδχ.) ἄρξω, δεσπόζω,
βασιλεύω.
TROUSSE, τρόπα κανονοστασίου.
TROUSSE, ρ. κολοβόνω.
TROUSSE, ἐπὶ ρ. (ἐπιτατ.), πολὺ, (κα-
τὰ) πολλὰ. ||. qui est de—, πε-
ριττός. ||. rien de—, ἐμνηδὲν ἄ-
γαν, (Γνμ.).
TROUSSE, (ῥιρ.), τρόπος.
TROUSSE, τρόπιον.
TROUSSE, θ. ὁ τῶν τροπικῶν.
TROUSSE, ἐπὶ θ. ὁ τροπικός (κύ-
κλος).
TROUSSE, τὸ περισσεῦον ἄγ-
γείου.
TROUSSE, εἶδος φυτοῦ, ἀλισμο-
εἶδος.
TROUSSE, = TROUS.
TROUSSE, ρ. κάμνω ἀλλάζαν,
ἀνταλλάσσω.
TROUSSE, KUSE, ὁ ἀγαπῶν τὰς
ἀνταλλαγὰς.
TROUSSE, βάδισμα τοῦ ἵππου, λιν-
γκλερίς.
TROUSSE, θ. (χυδ.), διάστημα δρό-
μου.
TROUSSE, ρ. βαδίζω τὸ trot, τρι-
ποδίω.
TROUSSE, θ. τρέξιμον εἰς μά-
την.
TROUSSE, (ἵππος) τροχάζων.
TROUSSE, (παλ.), κοπέλλι.
TROUSSE, ρ. βαδίζω συνεστραμ-
μένον τὸ trot.
TROUSSE, τὸ ὑψωμένον μέρος
ἐκατέρωθεν τοῦ δρόμου διὰ τοῦς
πεζυδούς.
TROUSSE, ὁπλ., τρόπα.
TROUSSE, ποιητής (ῥαψωδός)
τὸ πάλαι τῶν ἐπαρχ. τῆς Γαλλ.
TROUSSE, ἐπὶ θ. ὁλόθ. θαμβός. S.
(οὐσ. ἀρσ.) ταρχή. σύγχυσις.
TROUSSE, θ. = TROUSSE.
TROUSSE-ÉTAT, ὁ συγχύων τὴν
ἐυθυμάν ὁμηγύρεως κτλ., ὄχλη-
ρός.
TROUSSE, ρ. θολώνω. S. ταρατ-
τῶ, συγχύω. ||. (μσ.) θορυβοῦ-
μαι, τὰ χάνω.
TROUSSE, θ. ἀνοιγία δρόμου (κο-
πομένην τῶν δένδρων) διὰ μέ-
σου δάσους. S. (μτυμ. ἐπὶ εἰρ.)
θραύσις.
TROUSSE, ρ. τρυπῶ.
TROUSSE, θ. κοινῶς ἀντὶ TROUSSE.
TROUSSE, θ. καταπάτι τοῦ λαδίου,
'μύργα.

TROUSSE, εἶδ. παιδιᾶς (σφαί-
ρισματος).
TROUSSE, θ. μάζωμα ἀνθρώπων.
ἐταιρία, ὁμιλος. ||. — des comé-
diens, θίασος. S. (πλθ.) στρά-
τευμα. S. (ἐνότε) = τῶν.
TROUSSE, ἀγέλη, ποίμνιον, κο-
πάδι.
TROUSSE, (χυδ.), στρατιώτης.
TROUSSE, θ. = TROUSSE.
TROUSSE, εἶδ. TROUSSE.
TROUSSE, θ. δειμάτι, γερᾶς. ἀρ-
μαβιά. S. ἡ ἐυαφοβήκη τῶν κυ-
ρίων. ἡ ἐργαλειοθήκη τῶν χει-
ρουργῶν. S. (πλθ.) περισσευ-
τὸ πάλαι τῶν παρὰ τοῖς ἡγεμό-
σιν ὑπηρετούντων παιδῶν. ||. —
tre aux troussees de qc., κυ-
νήγῳ καταπόδας τινά.
TROUSSE, τὰ προικὰ νύμφης.
S. ὁρμαθὸς κλειδῶν κλπ.
TROUSSE-COL, = TROUSSE.
TROUSSE-CALANT, χολέρα, (νό-
σος).
TROUSSE-PIED, λωρὶον κρατοῦν
ἀνασηκωμένον τὸν ἐμπρόσθιον
πόδα τοῦ χειρουργουμένου ἵππου.
TROUSSE-QUEDE, ὕπουρλε.
TROUSSE-QUIN, τὸ ὅπισθεν ἀκκυμ-
πιστήρι τῆς σέλλας.
TROUSSE, ρ. ἀνασῶν, ἀναση-
κόνω.
TROUSSE, ῥαφή εἰς φόρεμα ἵνα
μὴ σῆρηται, μπάστα.
TROUSSE-TOILE, θ. λαβὴ τοῦ σμαλ-
τωτοῦ.
TROUSSE, ἐπὶ θ. ὁ δυνάμενος νὰ
εὐρεθῇ.
TROUSSE, θ. ἐβρημα, ἔρμαιον.
TROUSSE, ρ. εὐρίσκω. ||. se—bien
de qc., εὐχαριστοῦμαι ἀπὸ τι,
||. se—mal, λειποθυμῶ.
TROUSSE ἢ TROUSSE, ποιη-
τής (ῥαψωδός) τὸ πάλαι τῶν βο-
ρίων ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλ.
TROUSSE, π. πτωχός, ζήτορας,
ἀχρεῖος.
TROUSSE, ὑποπόδιον τοῦ ἵσαντ.
ἱστοῦ, πατητήρα.
TROUSSE ἢ (ὕποκορ.) TROUSSE,
θ. κηπίσις τῶν ψαριδίων.
TROUSSE (MENT), ἐρμηνεύς,
δραγομάνος.
TROUSSE, θ. ὑπαγωγέας, μυρρί,
(ἐργαλ. οἰκός). S. σκευὴς τῆς
τραπέζης πρὸς διανομὴν τῶν μα-
γειρευμένων ὑφαρίων.

TUBULEUX, θ. ὅσον 'παίρνει τὸ μυστήριον.

TUBULEUX, θ. ὅσον, εἶδ. ἀμνήνις.

TUBULEUX, β. παρὰ γαλῶν μετ' ὕδρα.

TUBULEUX, μέρος ὅπου εὐρίσκονται ὕδρα.

TUBULEUX, θ. γροῦνα, σκρόφα.

TUBULEUX, θ. τρώκτης, πέστροφα, (ἰχθ.).

TUBULEUX, κκ, κατὰ στικτός ὡς ἡ πέστροφα.

TUBULEUX, θ. καὶ

TUBULEUX, ὅσοι. τοῦ **TUBULEUX**.

TUBULISATION, ἡ διὰ τοῦ μυστηρίου ἐργασία.

TUBULEUX, ὁ μεταξὺ δύο παραθύρων τοίχος. 2) κνήμη βούε διὰ φαγῆς.

TUBULIN, ἐργαλείον τοῦ λεπτοῦ γού πρὸς διαχέραξιν παραλλήλογράμμων.

TUBULINER, β. χαράσσω γραμμάς παραλλήλους διὰ τοῦ **TUBULIN**.

TUBULER, β. φωνάζω ὡς ἡ κίχλα, κίχλιζω.

TUBER, ὁ κτάρος (κατάρ;) τῆς Ρωσ.

TUBERINE, θ. ἡ αὐτοκαυτρίσις τῆς Ρωσσίας.

TU, **TOI**, **TE**, ἀντν. προσώπ. (τοῦ 6'. πρ.), οὐ, σέ.

TU, ε, μετ. πθ. τοῦ **TU**.

TUBER, ἐπιθ. (ζών) διὰ σφάξιμον.

TUBER, σκώτωμα (σφάξιμον) ζώου.

TUBER, κ, ὁ εἰς ἄκρον κοπιαστικὸς ἡ ὀχληρὸς, πληκτικώτατος.

TU-AUTEN (Λτν.), τὸ οὐσιώδες ὑποθέσεις.

TUBER, τὸ οὐσ. τοῦ **TUBER**.

TUBER, σωλήν (ὕδρινος κτλ.).

TUBER, β. περικαλύπτω μετ' ὕδρας τὴν ὀπὴν τοῦ ἀρτεσιανοῦ φρεάτος κτλ.

TUBERACE, κκ, (βτν.), ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ὕδριν.

TUBERULE, (βτν.), φύμα (βίζης ἡ φύλλου), ὄγκωμα.

TUBERULE, κκ, πλήρης φυμάτων.

TUBERULEUX, **EUSE**, φυματώδης.

TUBERULEUX, θ. ἐπιθ. (βίζα) φυματοειδής. 2) (οὐσ.) κρῖνος ὁ διανθής, τεμπέρι.

TUBEROSITE, θ. (ἀνατομ.), ὄγκος

ἀνώμαλος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὀστέου.

TUBULE, κκ, ὁ ἔχων **tubulures**.

TUBULEUX, **EUSE**, σωληνωδής, συριγγώδης.

TUBULEUX, θ. τρόπα σωληνωδὴς χημικῶν τινῶν ἀγγείων.

TUBESQUE, ἐπιθ., Γερμανικός.

TUB-CHEN, κυνοκτόνον, κολυκόν, (φυτ. φαρμακ.).

TUB-LOUP, λυκοκτόνον, εἶδ. ἀκονίτου, (φυτ. φαρμακ.).

TUB-MOUCHE, μυιοκτόνον, εἶδος ἀγαρικού φονεύοντος τὰς μύας.

TUB-POISSON, εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) **BAILLEUX**, ψαριβοτάνον.

TUBER, β. φονεύω, σκοτώνω, σφάζω. S. (μετ.) ξηραίνω. S. καταστρέφω.

TUBERIE, θ. σφαγή, σκοτωμός. S. σφαγείον (μακελίου).

TUBER, σφαγὴς (τῶν χοίρων). S. φονεύς.

TUB, πόρι, πόρος, (εἶδος εὐθύπτου λίθου).

TUBIER, κκ, ἐπιθ. ὁ ἐκ τοῦ εἵδους τοῦ πυλίου.

TUBLAG, τὸ οὐσ. τοῦ **TUBIER**.

TUBER, θ. πλῆθος ὀπῆ, τοῦ βύλων.

TUBER, κεραμιδοκόμματον.

TUBER, β. στιλιδόν τὴν ἐρέαν μετ' ἐπὶ τοῦ τοῦ βούλου.

TUBERIE, θ. κεραμείον. S. (πλθ.) τὸ βασιλικὸν παλάτιον τῶν Παρισίων.

TUBERIE, θ. ὁ πρὸς τοῦ **TUBER**.

TUBER, ὁ κατασκευάζων τοῦ βύλου.

TUBERACE, κκ, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς.

TUBER, θ. λειριον, λαλὴς, (φυτ.).

TUBERIE, εἶδος εὐανθοῦς δένδρου τῆς Ἀμερ.

TUBER, εἶδ. δικτυωτοῦ ὑφάσματος, τοῦ λλ.

TUBERIE, ἐπιθ. ὁ ὑφαίνων ἢ πωλῶν **tulle**.

TUBERIE (Ἀγγλ.), εἶδος περιεργασίας, κυβιστητήρ.

TUBERIFICATION, θ. (ιατρ.), πρήξιμον.

TUBERIE, β. πρήσκω (καὶ μετ.) -ομαι.

TUBERIFICATION, θ. ἡ κατάστασις τοῦ.

TUMESCENT, κ, ὁ ἐξογκούμενος οἰδηματώδης.

TUMER, θ. πρήσκω, πρήξιμον οἰδημα.

TUMER, ἐπιθ. φουσκωτός.

TUMOLAIRE, ἐπιθ. ἐπιτύμβιος.

TUMULTE, ταραχή, θόρυβος.

TUMULTUAIRE καὶ **TUMULTUEUX**, **EUSE**, (καὶ ἐπιθ.) -εμεν, θορυβώδης.

TUMULUS (Λτν.), τάφος εἰς εἶδος λόφου, χώμα, τύμβος.

TUNIQUE, θ. χιτὼν (τῶν παλ.). S. στιχάριον.

TUNNEL (Ἀγγλ.), ἡ ὑποποτάμιος διόδος τοῦ Ταμείου ἐν Ἀνδλί.

TURINET, μελαγκόρυφος ὁ μακρύς, (πν.).

TURBAN, κεδούκι (τῶν Τούρκ.). || **prendre le** - , γίνεμαι Μωκ' μεθανός, τουρκεύω.

TURBINACE, κκ, = **TURBINE**.

TURBINACE, τὸ μαλάκιον τῶν στρόμβων. 2) = τῶν **TURBINE**.

TURBINE, θ. τροχὸς μηχανῆς ὑποβρύχιος.

TURBINE, κκ, (κὺλος) στρομβοειδής.

TURBINITE, θ. στρομβίτης, (εἶδ. ἀπολιθώματος).

TURBITH, εἶδος φυτοῦ (ιατρικῆς καθαρτικῆς).

TURBOT, συάκι, (ἰχθ.).

TURBOTIEUX, θ. χύτρα διὰ τὰ συάκια κλπ., πλακί.

TURBOTIN, συακί, (ἰχθ.).

TURBULEMMENT, ἐπιθ. ταραχώδως.

TURBULENCE, θ. τὸ ἐλάττωμα τοῦ.

TURBULENCE, κ, θορυβοποιός, σερπετός, ἀνήσυχος.

TURBULENCE, **EUSE**, Τούρκος. 2) εἶδ. σκώληκος τῶν δένδρων.

TURBULENCE, θ. πρόχλωμα ποταμοῦ.

TURBULENCE, θ. (διδακτ.), ἐξόγκωσις.

TURBULENCE, κ, ἐξογκωτός, ὁρῶν πρὸς ἐξόγκωσιν.

TURBULENCE, βλαστάρι φυτοῦ, ὄρμενον.

TURBULENCE, γελωτοποιός, βωμολόχος.

TURBULENCE, θ. ἀστεϊσμός ἀπ' ὁδῆς, βωμολοχία.

TUTUPINER, ῥ. γελωτοποιῶ, μα-
σκαρεύω.

TUTUPERS (Ἀγγλ.), εἶδ. χονδρῆς
γογγύλης, βουνιάς, γουλι.

TUTUPIDE, θ. αἰσχος, αἰσχυρ-
γία, ἀσχημοσύνη.

TUTUPETTE, θ. εἶδος μικροῦ φυ-
τοῦ μὲ πρασινωπά άνθη.

TUTUPIN, ἐπίθ. (γαλλίζιον) βαθύ.

TUTUPINE, θ. εἶδος turquoise.

TUTUPISKI, θ. εἶδος κυανοῦ πο-
λυτρίου λίθου, κάλαϊς (s), πε-
ρουζές.

TUTUPKRE, ἐπίθ. πυρροφόρος.

TUSSICOLE, θ. λεπτός καὶ ξηρός
βῆξ.

TUSSILAGE, βήχιον, (φυτ.).

TUTE, εἶδ. χοάνου μὲ ποδαρικά.

TUTELAINE, ἐπίθ. προνοητής, κη-
δεμονικός. φύλαξ (ἄγγελος), πο-
λιτῆς (θεός), κτλ.

TUTELLE, θ. κηδεμονία (ἀνηλι-
κού). S. (μτνμ.) στύλωμα νέου
δένδρου.

TUTEUR, TRICE, κηδεμών (ἀνη-
λικού).

TUTIE, θ. ἄνθος (δξεδιον) ψευ-
δαργύρου, διφρυγες ἢ καδμεία,
(παρβλ. CALAMINE).

TUTOIEMENT καὶ TUTOIMENT, τὸ
οὐς. τοῦ =

TUTOYER, ῥ. μεταχειρίζομαι τὸ
σὺ (τὸ ἐνικὸν) ὁμιλῶν πρὸς τινα.

TUTOYEUR, ὁ συνειθίζων 'να λαλῇ
ἐνικῶς ('να μεταχειρίζεται τὸ
σὺ).

TUTUEER, ῥ. φωνάζω ὥσάν τὴν
κουκουβάϊαν, κικκαβίζω.

TUYAU, σωλήν.

TUYAUTEH, ῥ. διπλῶν εἰς σχῆ-
μα σωλήνος.

TUYER, θ. τρύπα (θερμίστρας κτλ.)
διὰ σωλήνα.

TYMBAN, τὸ τύμπανον (ἢ ἀκου-
στική μεμβράνη) τοῦ ὤτου. S.
τὸ πλάστιον τοῦ πιεστηρίου. S.
(ἀρχιτ.) τὸ τρίγωνον ἐπίπεδον

τοῦ ἀετώματος. π. (μηχαν.)
ἀξόνιον ἐμβαίνειν εἰς τοὺς ὁδόν-
τας τροχοῦ.

TYMPANISER, ῥ. πομπεύω, θέα-
τρίζω.

TYMPANITE, θ. τυμπανίτης (νό-
σος).

TYMPANON, εἶδος ἐγχόρδου μουσ.
ὄργάνου, σπαντοῦρι.

TYMPE, θ. πέτρα ἐντετειγμένη
εἰς τὸ προμετώπιον τῆς χαλ-
κουργικῆς καμίνου.

TYPE, τύπος. σύμβολον.

TYPIUS, τύφος, (νόσος).

TYRIQUE, ἐπίθ. τυρικός.

TYRAN, τύραννος.

TYRANNEAU, (οἶκ.), τυραννισκος.

TYRANNICIDE, ἐπίθ. τυραννοκτό-
νος. S. (οὐς.) τυραννοκτονία.

TYRANNIE, θ. τυραννία.

TYRANNIQUE (καὶ ἐπίθ. -EMENT),
ἐπίθ. τυραννικός.

TYRANNISER, ῥ. τυραννᾶ.

ULT

U, τὸ κᾶ. γράμμα τοῦ
Γαλλ. ἀλφαβήτου.

UNIQUEISTE, ὁ εὐρίσκων παντοῦ
τόπον, παντοῦ δεκτός.

UNIQUEITÉ, θ. τὸ πανταχοῦ παρ-
εῖναι.

UNIAN, ἱππεὺς Ἀουστριακός, Ου-
λάνος.

UKASE, διάταγμα τοῦ αὐτοκρά-
τορος τῆς Ρωσσίας, οὐκάκι.

ULCERATION, θ. (ιατρ.), ἑλκωσις.

ULCERE, ἑλκος, πληγὴ.

ULCERER, ῥ. ἑλκώω. S. (μτφορ.)
παροργίζω.

ULCEREUX, EUSE, ἑλκώδης, ἡλ-
κωμένος.

ULIGINEX, EUSE, τελματοδία-
τος, βαλτώδης, τελματώδης.

ULMAIRE, θ. εἶδος σπειραίας μὲ
ἀνθη εὐώδης, (φυτ.).

ULTERIEUR, E, (Γεωγραφ.), ὁ ἐπέ-
κεινα κείμενος. S. (μτνμ.) νεώ-
τερος, μεταγενέστερος.

ULTERIEUREMENT, ἐπίθ. μεταγε-
νεστέρως.

UNC

ULTIMATUM, τελευταῖος καὶ ἀμε-
τάβητος ὅρος προτάσεως (εἰς ὑ-
πόμνημα).

ULTRAMONTAIN, E, ὁ ἐπέκεινα
τῶν Ἀλπεων (ὡς πρὸς τὴν
Γαλλ.), ὑπεράλπτιος.

ULULEH, ῥ. φωνάζω ὡς ἡ γλαῦξ
ἢ ὁ κροκόδειλος, ὁ λολύζω.

UMBIL, οὐμπίνα, (ἱχθ.).

UN, E, εἰς, ἕνας, μία. S. (ὡς
ἀντνμ. ἀόρ.) τις. || l'—et l'au-
tre, ἐκείνος, ἀμφότεροι. ||

ni l'—ni l'autre, οὐδέτερος. ||
les uns les autres, ἀλλήλους.

|| les uns avec les autres,
μετ' ἀλλήλων.

UNANIME, ἐπίθ. ὁμόφωνος.

UNANIMEMENT, ἐπίθ. ὁμοφώνως,
ὁμοθυμαδόν, ὁμοψήφως.

UNANIMITÉ, θ. τὸ ὁμόφωνον, ὁ-
μοφροσύνη.

UNAU, βραδύπους ὁ διδάκτυλος,
(ζ.).

UNCIFORME, ἐπίθ. ἀγκυλοειδής.

UNI

UNGEAL, E, (ἀνατομ.), ὁ τῶν ὀ-
νύχων.

UNGUIS, τὸ μικρότερον τῶν ὀ-
νύχων τοῦ προσώπου, ὀνυχιδέα.

UNICOLONE, ἐπίθ. μονόχρους.

UNIDENTE, E, μονόδους.

UNISME (ἢ ἐπίθ. -EMENT), ἐπίθ.
(εἰκοστός, τριακοστός κτλ.) πρῶ-
τος.

UNISOLNE, ἐπίθ. (βεν.), μονοαν-
θός.

UNISOLIE, E, μονόφυλλος.

UNIFORME (καὶ ἐπίθ. -EMENT), ἐ-
πίθ. ὁμοιόμορφος. || (οὐς. ἀρ.)
στολή στρατιωτική.

UNIFORMITÉ, θ. τὸ ὁμοιόμορφον.

UNIMANE, ἐπίθ. μονόχειρ.

UNIMENI, ἐπίθ. ὁμαλῶς, ἀπλῶς.

UNION, θ. ἐνώσις. S. (μτφορ.)
ἐμόνοια, ὁμοφροσύνη. S. γα-
μικὴ συμβίωσις.

UNIPERSONNEL, ELLI, μονοπρό-
σωπος, (Γρμτ.) ἀπρόσωπος.

UNIPETALE, ἐπίθ. (βεν.), μονο-
πίταλος.

UNIQUE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), μόνος (εἰς τὸ εἶδος τοῦ), μοναδικός. (υἱός) μονογενής. *§.* ἐξάρετος, ἀριστος.

UNIR, ῥ. ἐνώνω. *§.* (μετμ.) συνάπτω (εἰς γάμον κτλ.). *||* (ήπθ. μετχ. ὡς ἐπίθ.) ὁμαλός. χωρίς κλαδιά. *§.* ἀφελής.

UNISSEUR, ELLE, (βτν.), ὁ ἔχων ἢ τοῦ ἀρρένου ἢ τοῦ θήλεος μόνον (καὶ ὅχι ἀμφότερα) τὰ μόρια.

UNISSON, (μουσ.), ἡ κατὰ τὸν αὐτὸν τόνον συμφωνία, ὁμοφωνία.

UNITAIRE, ὁ φρονῶν μίαν μόνην ὑπόστασιν (ἐν πρῶτον) ἐπὶ θεοῦ.

UNITÉ, θ. μονάς. ἐνότης.

UNIVALENTE, ἐπίθ. (ἐπὶ ὄστρ.), μονόθυρος.

UNIVERS, τὸ πᾶν, ὁ κόσμος.

UNIVERSALITÉ, θ. καθολικότης. ὁλικότης. γενικότης.

UNIVERSNEL, ELLE (καὶ ἐπίρ.) -EMENT, γενικός, καθολικός, παγκόσμιος.

UNIVERSITAIRE, ἐπίθ. ὁ τοῦ πανεπιστημίου.

UNIVERSITÉ, θ. πανεπιστημείον.

UNIVOQUE, ἐπίθ. (λίξις) κατηγορουμένη πολλῶν πραγμάτων. (ὄνομα) προσηγορικόν.

URAS, δένδρον τῆς Ἰνδίας με φαρμακερώτατον χυμόν.

URATE, κρῆμα τοῦ οὐρικού ὀξέος με ἄλλας ὕλας.

URBAIN, ε, ὁ τῆς πόλεως, ἀστικός.

URBANITÉ, θ. τρόπος πολιτικός (ἀστικού ἔθνους, εὐγενικός).

URCULOISE, εε, (βτν.), ἀσκοειδής.

URE, ταῦρος ἄγριος, βόνασος.

URÉE, θ. (χημ.), ἡ βάσις τοῦ οὐρικού ὀξέος.

URÉTERE, (ἀνατομ.), οὐρητήρ.

URÉTRE, (ἀνατομ.), ἡ οὐρήθρα.

URGENCE, θ. τὸ κατεπείγον (τοῦ πραγμ.).

URGENT, ε, κατεπείγων.

URINAIRE, ἐπίθ. ὁ τοῦ οὔρου.

URINAL, ε, οὐροδοχεῖον κυρτὸν διὰ τοὺς ἀσθενεῖς.

URINE, θ. οὔρος, κάτουρον.

URINER, ῥ. (κατ)οὔρω.

URINEUX, EUSE, ἐπίθ., ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ οὔρου.

URIQUE, ἐπίθ. οὐρικόν (οξύ).

URNE, θ. κάλπη (νεκρικὴ ἢ ψηφοφορικὴ). *§.* ὕδρια, (ἀρχαιολογ.).

URTICAIRE, θ. εἶδος κνησμώδους ἐξανθήματος.

URTICATION, θ. μαστίγωσις με τσουκνίδας, (ιατρ.).

URTICÉES, θ. πλθ. (βτν.), κνιδειδῆ (φυτά).

US, πλθ. (Νμ.), τὰ ἔθνη (καὶ ἔθιμα).

USAGE, χρήσις. συνήθεια. πείρα τοῦ κόσμου, πρᾶξις. ἔξις.

USAGER, ὁ ἔχων δικαίωμα χρήσεως (δάσους, βοσκῆς κτλ.).

USANCE, προθεσμία (συναλλαγματικῆς) τριακονθήμερος.

USER, ῥ. μεταχειρίζομαι. δαπανῶ, χαλνῶ, φθείρω, τρώγω. (μετὰ τοῦ en) φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως. *||* (ὡς οὐσ.) χρήσις. *||* il est de bon—, εἰν εὐχρηστος.

USINE, θ. βαναυσουργεῖον, ἐργαστάσιον.

USITÉ, εε, ὁ ἐν χρήσει, εὐχρηστος.

USTENSILE, σκεῦος. ἐργαλεῖον.

USTION, θ. (χειρουργ. καὶ χημ.), καύσις.

USUCAPION, θ. (Ῥωμ. δικνμ.), ἡ διὰ τῆς χρήσεως ἀπόκτησις.

USUEL, ELLE (καὶ ἐπίρ.) -EMENT ὁ ἐν χρήσει, συνήθης.

USURFUCTUAIRE, ἐπίθ. ὁ κατὰ πικάρπωσιν.

USUFRUIT, χρήσις τῆς ἐπικαρπίας μόνον, ἐπικάρπωσις.

USUFRUITIER, ερε, ὁ νομιζόμενος μόνον τὴν ἐπικαρπίαν, ἐπικάρπωτης.

USURAIRE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ., τοκογλυφικός.

USURE, θ. τόκος ὑπερόγκος (παράνομος), τοκογλυφία. *§.* (οἰκ.) φθορά τῶν ἐνδυμάτων κλπ. ἐκ τῆς πολυκαρίας.

USURIER, ερε, τοκογλύφος.

USURPATEUR, TRICE, ἀρπαξ (τοῦ ὁρόνου κτλ.).

USURPATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -USURFER, ῥ. ἀρπάξω, ἀρπαγίζω, αἰσχρολογία.

USURFER, ῥ. ἀρπαζω, ἀρπαγίζω, αἰσχρολογία.

UTERIN, ε, (ἀδελφός) ὁμομήτριος. 2) (ιατρ.) ὑστερικός.

UTERUS (Δτν.), ἡ μήτρα, (ἀνατομ.).

UTILE (καὶ ἐπίρ. -EMENT), ἐπίθ. ὠφέλιμος, ἐπωφελής.

UTILISATION, θ. τὸ οὐσ. τοῦ -UTILISER, ῥ. καθιστῶ τι χρήσιμον, ὠφελοῦμαι ἀπὸ.

UTILITÉ, θ. ὠφέλεια, ὄφελος.

UTOPIE, θ. σχῆδιον ἰδανικῆς καὶ ἐντελούς, ὅθεν πολιτείας.

UTOPISTE, ὁ ἀναπλάττων χιμαίρικὰ πολιτεύματα (ιδεὶς ἀπραγματοποίητους).

UNÉ, θ. ὁ δεύτερος (ὁ βαγοειδής) χιτῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

UNIFORME, ἐπίθ. (βτν.), σφαυροειδής.

UNIFORME, ἐπίθ. (βτν.), σφαυροειδής.

UVULAIRE, ἐπίθ. (ἀνατομ.), ὁ τοῦ σταφυλίου.

VA

VAC

VAC

V, τὸ κβ'. γράμμα τοῦ Γαλλ. ἀλφαβήτου.

VA, πρς. τοῦ ALLER. *§.* *||* (εἰς τὰ χαρτοπαγν. ὡς ἐπιφώνημα), ἀντὶ VARE, ἔχω, δέχομαι (τὴν πρότασιν).

VACANCE, θ. καιρὸς καθ' ὃν χηρεύει θίσις τις. *§.* (πλθ.) αἱ διακοπαὶ τῶν μαθημάτων.

VACANT, ε, (τόπος) μὴ κατεχόμενος, ἄδειος. *§.* (θέσις) χηρεύουσα, κενή.

VACARME, θόρυβος μέγας.

VACATION, θ. ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἀσχολεῖται εἰς ὑπόθεσιν τινεὶ δίκαιοις ὑπάλληλος. *§.* (πλθ.) πληρωμὴ δικαστ. ὑπαλλήλου. *§.* αἱ διακοπαὶ τῶν δικαστηρίων.

VACCIN, δαμαλίσ, *βοδύπων, (ή ὠλητῶν εὐλογιῶν τῆς ἀγελάδας).
VACCINABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικὸς ἐμβολιάσματος.
VACCINAL, ε, ὁ τῆς δαμαλίδος (τοῦ βοδύπου).
VACCINATEUR, TRICK, ἐμβολιαστής.
VACCINATION, θ. ὁ διὰ τῆς δαμαλίδος ἐμβολισμὸς, φέλλιασμα μὲ βατοῖναν.
VACCINE, θ. νοσὸς (εὐλογιὰ) τῆς ἀγελάδας. *Σ.* φέλλιασμα μὲ βοδύπων.
VACCINELLE, θ. ψευδοδαμαλίσ.
VACCINER, β. φιλιᾶζω (ἐμβολιάζω) μὲ δαμαλίσ.
VACHE, θ. ἀγελάδα. *Σ.* δέρμα ἀγελάδος ἀργασμένον.
VACHER, ERE, βουκόλος, (ἀ)γελαδάρης.
VACHERIE, θ. βουστασιον, σταύλος διὰ τὰς ἀγελάδας.
VACHILLANT, ε, κλονοῦμενος. *Σ.* (μτφορ.) ἀμφιβρότης, ἀναποράσιτος.
VACILLATION, θ. κλονισμὸς. *Σ.* (μτφορ.) ἐνδοιασμὸς.
VACILLATOIRE, ἐπιθ. ὑποκείμενος εἰς κλονισμοὺς, ἀμφιβόλος, ἀστατος.
VACILLE, β. κλονοῦμαι. *Σ.* (μτφορ.) ἐνδοιάζω, ταλαντεύομαι.
VACILLITÉ, θ. τὸ ἀσταθὲς (τοῦ χαρκτηῖρος ἢ τῶν κινήσεων).
VACUITÉ, θ. (ιατρ.), κενότης.
VADÉ, θ. ἡ ποσότης τὴν ὁποῖαν καταβῆται ἐπὶ τοῦ χαρκτηῖρος ἢ καστος τῶν παιζόντων, ἐνθῆκη, (παρβλ.) *Mise*.
VADÉ-MECUM (Αὐτ.), πρᾶγμα (βιβλίον κτλ.) τὸ ὁποῖον φέρει τις συνήθως μεθ' ἑαυτοῦ.
VA-ET-VIENT, τὸ πηγαίνον ἐρχόμενον μέρως μηχανῆς. *Σ.* πηγαίνον ἐρχομὸς, σὺρτα-φέρτα. *Σ.* πορθημὸν μικρὸν ποταμοῦ.
VAGABOND, ε, ὁ περιπλανώμενος τῆς κἀκείσε, ἀλήτης, ἀνέστιος.
VAGABONDAGE, ἡ ἕξις τοῦ περιπλανᾶσθαι, ἀλήτεια.
VAGABONDER (-BONNER), β. περιπλανᾶμαι τῆς κἀκείσε, ἀλητεύω.
VAGIN, (ἀνατομ.), ὁ κοιλὸς τῆς μήτρας.
VAGINAL, ε, (ἀνατομ.), ὁ τοῦ κοιλίου τῆς μήτρας.

VAGIR, β. κλαυθυρίζω ὡς τὰ βρέφη.
VAGISSEMENT, κλαυθυρισμὸς βρέφους.
VAGON ἢ WAGON ἢ WAGGON (Αγγλ.), ὄχημα τετράτροχον (διὰ τοὺς σιδηροδρόμους), πορείον ὑπότρονον (Πλβ.) α.
VAGUAGE, τὸ οὖς τοῦ **VAGUER**.
VAGUE (καὶ ἐπιθ. -EMENT), ἐπιθ. ἀόριστος, ἀβέβαιος, ἀστατος. || (οὖς. ἀρσ.) τὸ κενόν. 2) (θ.) κύμα. 3) ἀναδευτήριον (κύκλον) τῶν ζυθοποιῶν.
VAGUEMENT, ὁ ἐπὶ τῆς ἀποσκευῆς καὶ τῆς παραλαβῆς τῶν ἐπιστολῶν τῶν στρατ. αξιωματικῶν.
VAGUER, β. περιπλανᾶμαι ὅπου τόγῃ, περιφύρομαι τῆς κἀκείσε. 2) (τεχν.) ἀναδεύω διὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ κυκλίου τῶν ζυθοποιῶν.
VAGUETTE, θ. εἶδος κινήσεως τῶν ἐργαζομένων τοὺς σιτιστοὺς.
VAGUEUR, τὸ οὖς τοῦ **VAGUER**.
VAGUEUR, σάνις χρησιμεύουσα πρὸς *vaigrage*.
VAGUEUR, β. (ναυτ.), περικαλύπτω ἑαυτὸν μὲ σάνιδας τὸ συναρρολόγημα τοῦ πλοίου.
VAILLAMENT, ἐπιθ. ἀνδρείως.
VAILLANCE, θ. ἀνδρεία.
VAILLANT, ε, ἀνδρείος. 2) (οὖς. ἀρσ.) τὸ ἔχειν, περιουσίαν. || (ὡς ἐπιθ.) πραγματικῶς, τῷ ὄντι.
VAILLANTISE, θ. (παλ.), παλληκαριὰ, ἀνδραγαθία.
VAIN, ε, μάταιος, ματαιόφρων. || ἐπ. - (εἰς) μάτην.
VAINCRE (vaincs; vainquis; vaincre; vaincu; vaincu), β. νικῶ.
VAINEMENT, ἐπιθ. μάταιως.
VAINQUEUR, νικητής.
VAIN, (παλ.), γουναρικὸν λευκόφαιον. 2) (συμβολ.) ἐναλλάξ ἀργυροῦς καὶ κυανοῦς.
VAINON, δικορός. 2) εἶδος μικροῦ ἰχθύος (κωδιού).
VAINSEAU, ἀγγεῖον. 2) πλοῖον (κυρ. πολεμικόν). 3) κτήριον (καὶ κτλ.) ἐσθλὸν θεωρούμενον.
VAINSEUR, θ. ὅσον χωρεῖ ἡ νεροτριβή.
VAINSEUR, θ. τὰ σκευῆ (ἀσημικά κτλ.) τῆς τραπέζης.
VAIL, (παλ.), κοιλίς, λαγκάδι. || ἂν *val*, τὸν κατήφορον. || *par*

monts et par vauz, (αρσ.), πανταχοῦ, εἰς ὅλα τὰ μέρη.
VALABLE (καὶ ἐπιθ. -EMENT), ἐπιθ. δεκτὸς (ἔχων κύρος) ἐπὶ δικαστηρίου.
VALADÉ, θ. (γεωγρ.), ὄρυγμα κατὰ μήκος τῶν ὄρων τῆς ἀμπλῶς πρὸς ἐναποθέσειν κοπρίας.
VALÉRIANE, θ. ἄρδος ἡ ἀγρία, (φυτ.).
VALÉRIANITE, θ. εἶδος φυτῶν ἐκ τοῦ γένους τῆς οὐαλριάνης.
VALET, ὑπηρετής, κοπέλλι. 2) ὄχις (ἐργατεῖον κρατοῦν τὸ ἐργάσιον) τοῦ λεπτοουργοῦ.
VALETAILE, θ. ὄχις δούλων.
VALET-A'-PATIN, εἶδος χειρουργικῆς λαβίδος πρὸς συγχρότησιν τῶν συνδεομένων ἀγγείων.
VALET (διπλασιάζεται τὸ τ πρὸ τῶν ἀφώνων), β. περίεποι δαυλικῶς τινα.
VALÉTUDINAIRE, ἐπιθ. νοσηματικὸς, φιλάσθετος.
VALEUR, θ. ἀξία (τιμὴ) πρᾶγματος, ἀντίτιμον. *Σ.* (μουσ.) ἡ δυνάμις ἐκείτης φωνῆς. *Σ.* (μτφορ.) γραμμάτιον τραπεζιτικόν κτλ. 2) ἀνδρία.
VALEUREUX, EUSE, (καὶ ἐπιθ. -EMENT), ἀνδρείος.
VALIDATION, θ. τὸ ὑὰ λάβῃ κύρος πρᾶξις τις.
VALIDE (καὶ ἐπιθ. -EMENT), ἐπιθ. ὁ ἔχων κύρος. *Σ.* (ἐπὶ ἀνδρ.) ἡ σθένος τῆς σώματος, γυμνάσιον.
VALIDE, β. ἔδω κύρος (εἰς πρᾶξιν τινα).
VALIDITÉ, θ. κύρος, νομιμότης.
VALISE, θ. ἐξαρτηματὶν.
VALLAINE, ἐπιθ. (ἀτρεφὸς) χαρακτηριστικὸς (ἀνδρ.) εἰς τὸν πρῶτον ὑπερβάλλοντα τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἑχθρῶν).
VALLÉE, θ. κοιλίς, λαγκάδι.
VALLISSE ἢ **VALLISSE**, θ. εἶδος φυτοῦ ἐνὸς ὄρους.
VALLON, μικρὰ κοιλίς, λαγκάδι.
VALLONNE, θ. = **AVELLANNE**.
VALLON (vauz; valais; vaudrais; valus; valus), β. ἀξίζω. ἱσοδυναμῶ μετ', σημαίνει. *Σ.* φέροι πρόσοδον, ἀποφύω. (μτφορ.) περιποιῶ (δόςαν, ὄνομα). || *valle que valle, tout coup valle*, (φρσ. οἱ), ὅτι εἶναι ὅς εἶναι, ὅτι γένῃ ὡς γένῃ.

VALSE, *θ.* είδος γυριστού χορού, βάλσι.

VALSER, *β.* χορεύω τὸ βάλσι, βαλίζω.

VALSEUR, *εὐκ.* ὁ χορεύων τὸ βάλσι.

VALUE (*plus ou moins*—), *θ.* ἡ αὐξήσις ἢ ἐλάττωσις τῆς τιμῆς τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος.

VALVE, *θ.* πτυχή ὑστρίου ἢ ἀνθους.

VALVULE, *θ.* (ἀνατομ.), μεμβράνη ἐμπούλλουσα τὴν ὀπισθοδρομήσιν τοῦ αἵματος εἰς τὰς φλέβας.

VAMPIRE, βρυκόλακας ῥοφῶν τὸ αἷμα, ἔμπουσα. 2) είδος μεγάλης καὶ κίρνοδύρου νυκτερίδος.

VAN, *λικμητήριον.*

VANDALE, Σκυθῆς, Οὐάνδαλος, (μηνμ.).

VANDALISME, ἔργον (φρόνημα) Οὐάνδαλων ἰδίων.

VANGUEUR, ὁ ζυμῶνων τὸν πηλὸν εἰς τὰ πλινθορρεγία.

VANILLE, *θ.* βανίλλης, (κυρ. ὁ λόδος τοῦ—)

VANILLES, φυτὸν περιπλεκτικὸν τῆς Ἀμερ., βανιλλέα.

VANILLON, ὁ καρπὸς εἰδους τινὸς βανίλλης.

VANITÉ, *θ.* ματαιότης, ματαιοφροσύνη, κενδοεξία.

VANITEX, *εὐκ.* ματαιόφρων, κενδοεξός.

VANNE, *θ.* θύρα καταρράκτη νερομύλου κτλ. 2) (πλθ.) τὰ μακρότερα περὶ τῆς πέτρους τῶν ὀρνέων.

VANNEAU, σχολινικός, (πν. ἐκ τῶν μακροσκελῶν).

VANNER, *β.* λικμίζω, λικνίζω.

VANNEREAU, ὑποκορ. τοῦ **VANNEAU**.

VANNERIE, *θ.* τὸ ἔργον τοῦ **vannier**.

VANNETTE, *θ.* παναίρι ῥηχὸν διὰ λήξιμα τῆς βρώμης, καρτάλι.

VANNEUR, λικνιστής.

VANNIER, ὁ πλέκων λικμητήρια (καλάθια κτλ.), καρτάλας.

VANNOIR, είδος λίκνου ἐνὸς τοῦ ὁποίου τρίβονται ἵνα βάλισσιν τὰ σιτέλην τῶν καρπιδίων.

VANNURE, *θ.* τὰ σκύβαλα τῶν λικνιζομένων γεννημάτων κλπ.

VANTAIL (τὸ πλθ. **VANTAUX**), πτε-

ρὸν (θυρφυλλὸν) δικλῆδος θύρας, κλεισίς.

VANTARD, *ε.* μέγαλαυχος, καυχισάρης.

VANTER, *β.* ὑπερπαίνω, ἐγκωμιάζω. || (μσ.) καυχῶμαι.

VANTERIE, *θ.* καύχησης, μεγαλαυχία.

VA-NU-RIENS, γυμνοπόδαρος, (Τ.) σουρτούκης, μπαλιδίρι-τριπλάκης.

VAPeur, *θ.* ἀτμός. ἀχνός. ἀναθυμίασις. *Σ.* (πλθ.) ὑστερικά. || *bateau à—*, ἀτμόπλοιο.

VAPORATION, *θ.* (χημ.), ἡ διὰ τοῦ ἀτμοῦ θέρμανσις, ἀχνισμα.

VAPORUX, *εὐκ.* ἀτρώδης. *Σ.* ὑποχονδριακός (γυν.) ὑστερικός.

VAPORISATION, *θ.* τὸ εὐσ. τοῦ—

VAPORISEN, *β.* μεταβάλλω εἰς ἀτμόν.

VAPUR, *β.* μένα κενός, γηρεῖω, σχολάζω. *Σ.* (μετὰ τοῦ *à*) ἀσχολοῦμαι εἰς.

VAPIGUE, *θ.* στόμιον ἀλοπηγίης.

VAPANGUR, *θ.* (ναυτ.), ἐγκοιλίον, στραβοδύλον.

VANE, *θ.* μέτρον Ἰσπανικόν.

VANESCH, φύκος, φύκι (τῆς θαλάσσης).

VANENNE, *θ.* γαίσι ἀμυγδαλίδες ἢ ἀκαλλιέργητοι διὰ κνηγὴν καὶ βοσκήν.

VANUSE, *θ.* ὑποκάμισον κοντὸν ἀπὸ καραβόπανον πρὸς χρῆσιν τῶν ναυτῶν.

VANILHILITE, *θ.* τὸ εὐμετάβλητον.

VANILBLE, ἐπίθ. μεταβλήτος, εὐμετάβλητος, ἄστατος.

VARIANT, *ε.* μεταβαλλόμενος, ἄστατος.

VARIANTE, *θ.* εἰσφοράς γραφῆς τοῦ αὐτοῦ κειμένου.

VARIATION, *θ.* μεταβολή. *Σ.* (μσ.) ποικιλία μέλους.

VANICE, *θ.* κιστός, ἱξία, (πάθος).

VANICELLE, *θ.* ἀνεμοβλογιά.

VANICOSE, *θ.* ἡ ἀρσ., κισσοκήλη, πρήξιμον τῶν φλεβῶν τοῦ ὁσχείου.

VARIEN, *β.* ποικίλλω (καὶ οὐδ.)—ομαι, ἀλλάζω, διαφωνῶ. (ἐπὶ τῆς μαγνητ. βελόνης) παρεκκλίνω.

VARIÉTÉ, *θ.* ποικιλία. *Σ.* (πλθ.) ποικιλία (ἐφημερίδος ἢ συγγραμματος).

VARIOLE, *θ.* (ιατρ.), ἡ εὐλογιά.

VARIOLE, *εὐκ.* εὐλογιάρης, εὐλογιοκομμένος.

VARIOLÉUX, *εὐκ.* ὁ τῆς εὐλογιᾶς. || (οὐσ.) ὁ πάσχων ὑπὸ εὐλογιᾶς. (μηνμ.) ἀνώμαλος τὴν ἐπιπείνειαν.

VARIOLIQUE, ἐπίθ. ὁ τῆς εὐλογιᾶς.

VARIQUEUX, *εὐκ.* κιστώδης.

VARIET, (παλ.) = **PALE**.

VARLOPE, *θ.* ῥοκάνι μέγαλον.

VARLOPER, *β.* ῥοκανίζω μετὰ τὴν *varloper*.

VARRIE, πλάξ σιδηρᾶ περὶ τὸ ὄψιον τοῦ ἀρότρου.

VARRIE, *θ.* καμάκι διὰ τὰς θαλάσσις χελώνας.

VARNER, *β.* ἀλιεύω διὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ καμάκου τὰς θαλάσσις χελώνας.

VARRER, ὁ καμακίων τὰς χελώνας.

VASARD, *ε.* πλήρης ἱλύος (βοῦρ^τ κου).

VASCULAIRE ἢ **VASCULEUX**, *εὐκ.* (ἀνατομ.), ἀγγειώδης.

VASE, ἀγγεῖον, σκεῦος. 2) (θ.) ἱλύς, λάσπη ποταμοῦ κτλ. βοῦρ^τκος.

VASEUX, *εὐκ.* ὁ ἔχων βοῦρ^τκον λάσπῳδης.

VASIERE, *θ.* είδος λεκάνης χρησιμεύουσας εἰς τὰ ἀλοπήγια.

VASISTAS, μικρὸν μέρος θύρας ἢ θυρίδος ἀνοικοκλειόμενον.

VASON, βῶλος γῆς προητοιμασμένος διὰ τυβόουλαι.

VASQUE, (ἀρχαιολογ.), είδος λεκάνης.

VASSAL, *ε.* ὑποτελής (τιμαρι).

VASSALITÉ, *θ.* = τὴν—

VASSERAGE, ὑποτελεία (τιμαρι).

VASTE, ἐπίθ. εὐρύχωρος.

VA-TOUT, (εἰς τὰ χαρτοπαίγνια) ἡ διὰ μιᾶς κατάθεσις ὁλοκλήρου τῆς ἐνθήκης.

VAVEUR, τραπέζιον μετὰ ὅσα ὑποστάτας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ζυμνέται κεραμίδες τὸν πηλόν.

VAVEURILLE, τραγυῖδι τοῦ ὁποίου. *Σ.* κωμῳδία μετὰ τραγυῖδας.

VAVRIEN, ἀχρεῖος, κακοφύλης.

VAVROU, γύψ, ὄρνειον.

VAVRIEN (εὐκ.), *β.* κυλλομαί εἰς τὴν λάσπην (σαν τὸν γοῖρον).

VAVROBE, ἡγεμὼν (βασιλεύς) τῆς Μολδοβλαχίας.

VEAU, μόσχος, μοσχάρι. *Σ.* δῖρ^τ

μα (τομάρι) ἢ κρέας μοσχαρίου, βοῦδ' ἄλλων. || faire le pied de —, κολακεύω γαμπερώς.

VECTEUR, ἐπιθ. (ἀντικτ.) ἢ ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς πλανήτην ἢ ἀπὸ πλανήτου πρὸς δορυφόρον.

VÉCU, **UE**, μτχ. πθ. τοῦ **VIVRE**.

VÉDA, τὸ ἱερὸν βιβλίον τῶν Ἰνδῶν.

VÉDETTE, θ. ἱππεὺς σκοπός. **S.** σκοπία. **S.** ἡ εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς ἐπιστολῆς θέσις ὅπου γράφεται ἡ προσφώνησις.

VÉGETANTE, ἐπίθ. ὅλ' ὡς ἐν αὐτῇ φωτικὴν δύναμιν, ζῶπιμος.

VÉGÉTAL, **E**, φυτικός. || (οὐδ.) φυτὸν.

VÉGÉTANT, **E**, ὁ ζῶν καὶ αὐξάνων φυτικῶς.

VÉGÉTATIF, **IVE**, αἴτιος τῆς φυτικῆς ὑπάρξεως.

VÉGÉTATION, θ. ἡ φυτικὴ (ἢ τῶν φυτῶν) ὑπαρξις.

VÉGETER (τὸ ἔτι παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **E**), **β.** ὑπάρχω (ζῶ καὶ αὐξάνω) ὡς τὰ φυτὰ (φυτικῶς).

VÉNÉREUSE, θ. ὁρμή, ῥύμη, σφαδρῆτις.

VÉNÉMENT, **E**, ὁρμητικὸς, σφοδρὸς, βαρύντος, (μτνμ.).

VÉNÉMENTEMENT, ἐπίθ. σφόδρα.

VÉHICULE, ὅ, τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ διαβιβάσῃ (μετοχειρῇ) τι, ὄχημα.

VEILLE, θ. ἀγρυπνία. **S.** σιλακή τῆς νυκτός. **S.** παραμονή.

VEILLÉE, θ. ἀγρυπνησις (κυρ. πρὸς ἐργασίαν), νυκτερίς.

VEILLER, **β.** ἀγρυπνῶ. ἀγρυπνῶν.

(μτβ.) ξενυκτῶ τινα (νοσοῦντα).

VEILLEUR, ὁ ἀγρυπνῶν παρά τινα.

VEILLEUSE, καυδύλα διὰ τὴν νόκτα. **S.** φιλί κτηρωμένος μετὴν καυδύλ' ὅραν του.

VEILLOIR, τραπέζιον διὰ τὸν λύχον καὶ τὰ ἐργαλεῖα τῶν νυκτερευόντων.

VEILLOTTE, θ. μικρὰ θημωνία τοῦ θερίζομένου χόρτου.

VEINAT, κοιν. ὁ σκόρβος, (λχθ.).

VEINE, θ. φλέψ, φλέβα (κυρ. καὶ μτνμ.). **S.** διὰ τίς πρὸς ποιησιν (κτλ.). || être en —, ἔχω διάδοσιν (νὰ συνθέσω, νὰ ἀρτίωθω κτλ.).

VEINÉ, **ÉE**, φλεβοειδῶς πεποικιλμένος.

VEINER, **β.** ποικίλλω φλεβοειδῶς.

VEINEUX, **EUSE**, πλήρης φλεβῶν.

VEINULE, θ. λεπτή φλέβα, φλεβίον.

VÉLAR, ἐρύσιμον, (φωτ. κραμβοειδές).

VELCHE, σκύθης, βάρβαρος.

VÉLER, **β.** (ἢ ἀγέλαδα) γεννᾷ.

VELIN, λεπτή περγαμηνή (μεμβράνα) χαρτί περγαμνηνοειδές (λεῖον κτλ.).

VÉLITES, πλο. γυμνῆται (ἐξῶνοι στρατιῶται) παρὰ Ῥωμ.

VELLITE, θ. προθυμία ἄτονος (σβύνουσα ταχέως), ὁρμημα.

VÉLOCE, ἐπίθ. (παλ.), ταχύς.

VELOCITÉ, θ. ταχύτης.

VELOT, ὄρμα νεκρογενήτου μοσχάρου.

VELOURS, βελούδον, κατυφές.

VELOUTE, **ÉE**, ὑψασμένος ἢ ὁμοιάζων ὡς ἂν βελούδον, χυώδης.

|| (οὐδ.) τὸ λεῖον (χυώδες) τοῦ δέρματος κτλ.

VELOUTER, **β.** δίδω τὸ σχῆμα τὴν λειότητα κτλ. τοῦ βελούδου εἰς τι.

VELTAGE, μέτρον μετὰ τὴν —

VELTE, θ. ἐργαλεῖον διὰ μέτρον τῶν βαρελλίων. **S.** μέτρον χωρητικ. διὰ τὰ βγρά.

VELTER, **β.** μετρῶ μετὰ τὴν velle.

VELTEUR, ὁ μετρῶν μετὰ τὴν velle.

VELU, **E**, τριχωτός, μαλλιαρός.

VELUR, θ. τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς τῶν ἐλάφων κτλ. θιαν' ἀνὰ πύονται τὰ κέρατά των.

VELUTÉ, θ. κοιν. ἀντὶ **VELOUTÉ**.

VELVOTE(TTE), θ. ἴδιος φωτοῦ λιννοειδούς.

VENAIISON, θ. κρίας ἀγριμῆς, κυνήγι.

VÉNAL, **E**, (καὶ ἐπίθ.) — **EMENT**, ἄνιος (μτφορ.), ἀργυρώνητος.

VÉNALITÉ, θ. τὸ ὄνιον (τῶν δημ. ὁσέων).

VENDABLE, ἐπ. τὸν ὅποιον δύναται τις νὰ πωλήσῃ, πρᾶσιμος.

VENDANGE, θ. τὸ τρύγος.

VENDANGEOIR, κάλαθ. (κοφίν.) διὰ τὸ τρύγος. **S.** τὸ μέρος ὅπου ἀποτίθενται τὰ τρυγώμενα σταφύλια.

VENDANGER, **β.** τρυγῶ (σταφύλια).

VENDANGER, **EUSE**, τρυγητής.

VENDÉMIAIRE, ὁ πρῶτος μῆν (21 ἢ 22 σεπτέμβρ. — 21 ὁκτωβρ.) τοῦ δημοκρ. καλανδαρίου τῆς Γαλλ., τρυγητής.

VENDEUR, **DEURSE**, ὁ πωλῆσας ἢ πωλῶν (κτῆμα κτλ.), πωλητής.

VENDEUR, **EUSE**, πωλητής (ἐξ ἐπαγγέλματος). || — **de fruits** (d' herbes etc), ὁπωροπώλης, λαχανοπώλης κτλ.

VENDRE (vends; vendais; vendrai; vendis; vendu), **β.** πωλῶ. **S.** (μτφορ.) προδίδω.

VENDREBI, ἡ παρασκευή.

VÉNÉFICE, (παλ.), φαρμακία, μέγισ.

VENELLE, θ. (παλ.), παρασιώκων.

VENENEUX, **EUSE**, (κυρ. ἐπὶ φυτῶν), φαρμακερός.

VENER, **β.** κυνηγῶ τὰ ζῷα (πρὶν τὰ σφάζειν) ἢ αὐτὴν τὴν κρέας των. **S.** (οὐδ.) ἐπὶ κρέατος ἀρχίζω νὰ βρωμῶ ἑλγόν.

VÉNÉRABLE, ἐπίθ. σεβαστός, σεβόσιμος.

VÉNÉRATION, θ. σεβασμός, τίσις.

VÉNÉRER (τὸ ἔτι παραληγ. τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **E**), **β.** σέβωμαι.

VENERIE, θ. ἡ τέχνη τοῦ κυνήγιου καὶ ἡ περὶ αὐτὸ ὑπηρεσία (ἡγεμόνος κτλ.), τὸ κυνήγειον.

VÉNÉRIE, **ENNE**, ἀφροδιτακός. || **dele** —, ἀφροδιτακός. || **plaisirs** — **ens**, τὰ ἀφροδιτα.

VENETIE, θ. (παλ.), φόβος.

VENEUR, (κατὰ λίσιν) κυνηγός.

VENESSANCE, θ. ἐκδίκησις. || **Her** (prendre) —, ἐκδικουμαι.

VENGER, **β.** ἐκδικῶ, -οῦμαι.

VENGREUR, **ERESS**, ἐκδικητής. || **le Dieu** —, ὁ εἰς ἐκδίκησιν, (Γρρ.).

VENIAT (Διν.), (δικονομ.), πρῶτ- κλησις ἀνωτέρου πρὸς κατώτερον δικαστὴν ἵνα ἐμφανισθῇ πρὸς ἀπολογία.

VENIEL, **IEL**, (ἢ ἐπίθ.) — **EMENT**, συγγνωστὸν (ἀμάρτημα).

VENI-MECUM, = **VADI-MECUM**.

VENIMEUX, **EUSE**, φαρμακερός, δηλητηριώδης, τοξικός.

VENIN, δηλητήριον, φαρμάκι.

VENIR (viens; venais; viendrai; viens; venu), **β.** ἔρχομαι. **S.** (μτ-

vr.) κατάγομαι. παράγομαι. §. φύομαι. τελεσφορῶ. §. προέρχομαι. §. κατανῶ. || faire —, μεταπέμπομαι. || s'il vient à mourir, ἐάν τῷ/ῃ ν' ἀποθάνῃ. || il vient d'arriver, ἔτι (ἀρτίως) ἐφθάσεν. || en--aux mains, τσακιδόμαι. || —à bout de, κατ'ορθῶν, ἐπιτυχάνω. || les siècles à—, οἱ ἐπερχόμενοι αἰῶνες. || nouveau venu, νέηλος. || le premier venu, ὁ τυγχών. || soyez le bien venu, καλῶς ὄρισατε! (φρσ.).

VENT, άνεμος. || mettre flam-berge au vent, (εἰρων.), ξεσπαθῶν. || porter le nez au —, περπατῶ μὲ ὄψωμένην κεφαλὴν (καὶ συνκλῆ) μὲ ἀγέρωχον ὕρα. || en plein —, ἐν ὀπαί-θρῳ. || moulin à— άνεμόμυλος. || instruments à—, ἐμπνευστὰ ὄργανα. || donner— à qe., ἀφίνω νὰ ξεθυμάνῃ τι. ἀ-ρῶ. §. (μνμ.) φῶσα. §. (γυδ.) ἀναπνοή. §. ὁσμή. || a-voir—de qe., ὁσφραίνωμαι. §. μανθάνω (τὶ συνῆδη).

VENTAISON, θ. (γεωργ.), νόσος τῶν σπαρτῶν ἐξ αἰτίας τῶν ἀνέμων.

VENTE, θ. πώλησις. §. (δασνομ.) ὁλοτομία.

VENTELENIE, θ. εἶδος προχύμα-τος πρὸς συναγωγὴν ὑδάτων.

VENTER, ρ. (ἀπρ.), φυσᾶ άνεμος.

VENTEUR, EUSE, άνεμόδης. §. φυσώδης.

VENTILATEUR, μηχανὴ πρὸς ἀε-ρισμῶν κλεισμένων μέρους, ἀερί-στηρ.

VENTILATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-

VENTILER, ρ. ἀερίζω. 2) (Np.) ἐκτιμῶ τὰ διάφορα μέρη κτή-ματος σχετικῶς ὡς πρὸς τὸ ὅ-λον τῆς τιμῆς.

VENTOSE, ὁ ἔκτος μῆν (19 ἢ 20 Φεβρ.—20 Μαρτ.) τοῦ δημοκρ. καλανδάρειος τῆς Γαλλ., άνεμώ-δης.

VENTOUSE, θ. σικία, βεντούζα. 2) τρύπα πρὸς διαπνευσιν εἰς σιελήνα ἀπαπάτου ἢ καπνοδόχου. §. (γυδ. καὶ εἰρων.) τὸ στήθος.

VENTOUSE, ρ. βάλλω βεντούζας.

VENTRAL, E, ὁ τῆς κοιλίας.

VENTRE, γαστήρ, κοιλία. || faire

bien—, χορταίνω καλᾶ. || pas-
ser sur le — à q., καταβάλλω
τὴν ἐξορδόν. || cette muraille
fait le —, ὁ τοῦχος εἶνε φου-
σκωμένος (κινδυνεύει νὰ πέσῃ),
πτῶσιν ὠδίνει.

VENTREBLEU, εἶδος ὄρκου ἢ βλα-
στηρίας.

VENTREE, θ. κυοφορία ζῶν, γέννα.

VENTRICOLE, ἐπίθ. κοιλιοδόουλος.
κοιλιολάττης.

VENTRICULAIRE, (ἀνατομ.), ὁ τῶν
κοιλωμάτων τῆς καρδίας.

VENTRICULE, θ. (ἀνατομ.), κοι-
λότης.

VENTRIQUE, θ. ἡ ζώνη (ἢ βγγλα,
τὸ κολάνι) τοῦ ἀλόγου.

VENTRIQUE, οὖς. καὶ ἐπίθ., ἐγ-
γαστρίμυθος.

VENTROSITÉ, θ. (ιατρ.), τὸ ἐλάτ-
τωμα τοῦ προγαστροσ.

VENTROUILLE (SE—), = VAUTRE
(SE—).

VENTRU, E, προγαστρ., κοιλαρῆς.

VENUE, θ. ἐρχομὸς, ἀφίξις. || un
arbre (un homme) d'un belle
—, δένδρον εὐθυτενές. || tout
d'une—, μονοκόμματος.

VENUS, ἡ Ἀφροδίτη (πλανήτης).

VENUSTÉ, χάρις, κομψότης.

VÉRRES, θ. πλθ. (ἐκκλησι.), ὁ ἐ-
σπερινός.

VER, σκώληξ, σκωλήκι. || — à
soie, μεταξοσκώληξ. || — lui-
sant, λαμπυρὶς, κωλοφωτισιά. ||
—solitaire, ταινία. || tirer les
vers du nez à q., μανθάνειν
μὲ τρόπον τοῦ μυστικόν τινας,
(κοιν.) τοῦ παίρνειν λόγια.

VÉNACITÉ, θ. φιλαλήθεια.

VÉRATRE, εἶδος φυτοῦ (ἐλλεβορίου
ἢ κολχικοῦ), κυνοκτόνον.

VÉRATINE, θ. ἡ ἀλκαλικὴ οὐ-
σία τῶν σπόρων τοῦ VÉRATRE
καὶ τῶν ἄλλων ὁμογενῶν φυτῶν,
ἐλλεβορίνη.

VERBAL, E, (καὶ ἐπίρ.) -EMENT,
ὁ ἀπὸ στόματος, προφορικός.
§. (γρμτ.) ῥηματικός.

VERBALISATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ-

VERBALISER, ρ. διδῶ ἢ λαμβάνω
τὴν ἐξομολόγησιν ἐξέτασις. §.
πολυλογῶ ἐπὶ ματαίῳ.

VERBASSE, ER, (βεν.), ὁ ἐκ τοῦ εἴ-
δους τοῦ φλόμου.

VERBE, (γρμτ.), ῥῆμα. (οἰκ.) τόπος
φωνῆς. §. (ολγ.) ὁ λόγος.

VERBÉNACÉ καὶ VERBÉNE, ἐπ.
(βεν.), ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς VÉR-
VEINE.

VERBEUX, EUSE, πολυλόγος, ἀδό-
λεσχος.

VERBIAGE, ἀδόλεσχα, περιττολο-
γία.

VERBIAGER, ρ. περιττολογῶ.

VERBIAGEUR, περιττολόγος.

VERBOSITÉ, θ. πολυλογία. ἀδό-
λεσχα.

VERBOULET, κοιν. ἀντί ΓΡΑΘΗ.

VER-COQUIN, σκώληξ (κάμπη) ἐμ-
πιλοφθόρος, σκαθίρι. §. νόσος
(ἐλγυγος) τῶν προβάτων κλπ. §.
(μνμ.) παραξενιά, φεγγαρίδι-
κον.

VERDANCE, = BRUANT καὶ COUPE-
VIS.

VERDABLE, ἐπίθ. πρασιναπό-
δος.

VERDÉ, θ. κρασί ἐλαφρὸν τῆς Το-
σκάνης.

VERDELET, RTTE, (γέρων) ἀρετὰ
ζωηρὸς ἀκόμη. §. (οἶνος) ὀπῶ-
δης.

VERDELET, = BRUANT.

VERDET καὶ VERT-DE-GRIS, ἄν-
θος (ἰδς) χαλκοῦ, ἰώμα, πράσι-
νον.

VERDEUR, θ. ὁ γυμὸς τοῦ (μήπω
ξηρανθέντος) ξύλου. §. τὸ δέν τοῦ
οἴνου. (μτφορ.) ζωηρότης. §. πῆ-
κρια (ἐκφράσεων).

VERDIET (Αγγλ.), ἐτυμολογία
(τῶν ἐνόρκων).

VERDIEN, χλωρίων, φλόρι, (πνμ.)
2) δασάρχης (τὸ πάλαι).

VERDIÈRE, θ. = FROUEN.

VERDILLON, μοχλὸς πρὸς ἀπό-
σπασιν τῶν ὀγκίων τῆς σχίστο-
λίθου. 2) μέρος τοῦ ὑφαντικοῦ
ἱστοῦ τῶν ταπητουργείων.

VERDIOLE, θ. εἶδος πτηνοῦ (go-
be-mouche).

VERDIN, ρ. βάρω πράσινον. ||
(οὐδ.) πρασινίζω.

VERBOYANT, E, πρασινίζων, χλοά-
ζων, χλοερός.

VERBOYER, ρ. χλοάζω, πρασινίζω.

VERBOUE, θ. πρασινάδα (χλόη).

VERBOUEUR, ὁ προμηθεύων τὰ λα-
χανικά (εἰς τὰ παλάτια).

VERBUS, EUSE, σκωληκίασμένος.
§. (μτφορ.) πολλὰ ὑποπτος.

VERGE, θ. ῥαπίς, ῥαβδίον, βέργα.
§. (ἀνατομ.) ὁ καυλὸς τοῦ ἀνδρι-
μορίου. §. τὸ στέλεχος τῆς ἀν-
τλάς. §. ἡ βελόνη τοῦ ζυγοῦ.

VERGÉ, *εξ*, μεταξωτὸν ἀνώμαλον (*ἐν* διαφορά τα νήματα ἢ τὰ χρώματα).
 VERGEOISE, *θ.* εἶδος ζαχάρως ἀλαχρήστου.
 VERGER, κήπος με κάρπιμα δένδρα, περιβόλι.
 VERGEROILE, *θ.* ἡριγέρων, εἶδος φυτοῦ.
 VERGISTER (διπλασ. τὸ τ πρὸ τῶν ἀνώνων), *β.* κτυπῶ (ξεσκονίζω) με τὴν βέργαν.
 VERGISTER, ὁ κατασκευάζων καὶ πωλὼν -
 VERGETTES, *θ.* σκοῦπα διὰ τὰ ροῦγα.
 VERGETTURES, *θ.* πλθ. ἐρυθρήματα θαλάσσιον ἐπὶ τοῦ δέρματος.
 VERGUNE, *β.* τὰ κατὰ μήκος σύρματα τοῦ τύπου τοῦ χαρτίου.
 VERGLAS, βρογχὴ πάγου.
 VERGONE, *θ.* (παλ.), ἐντροπή.
 VERGUE, *θ.* (ναυτ.), κεραία, ἀντένα.
 VERGUETTE, *θ.* = DRAINE.
 VERIGLE, *θ.* ὡσὶς ὁμοιάζον τοῦς πολυτ. λίθους.
 VERIDICITÉ, *θ.* φιλαλήθεια.
 VERIDIQUE, *ἐπιθ.* φιλαλήθης.
 VERIFICATEUR, ἐξεταστής τῆς γνησιότητος κτλ.
 VERIFICATION, *θ.* τὸ οὐσ. τοῦ -
 VERIFIER, *β.* ἐξετάζει τὴν γνησιότητα ἐγγράφου (τὸ ἀκριβὲς λογαριασμοῦ κτλ.).
 VERIN, μηχανὴ (κοχλίας) πρὸς ἀνέλκυσιν βαρυτάτων φορτίων.
 VERINE, *θ.* τὸ ἀριστον εἶδος τοῦ ταμπάκου. 2) (ναυτ.) ὁ ὑπὲρ τὴν θήκην τοῦ πολυδείκτου ἀνερτηνισμένος λύχνος.
 VERITABLE (καὶ ἐπὶ β. - *EMMENT*), *ἐπιθ.* ἀληθινός. καθαυτό. γνήσιος.
 VERITÉ, *θ.* ἀλήθεια.
 VERIVER, *θ.* ἀνωμαλία τῶν κλωσῶν ὑφάσματος.
 VERIVIS, ζωμὶ ἀγουρίδας, αχυρίδα.
 VERIVIS, *ἐκ.* ὁ ἔχων γαστρίαν ἢ ἐκτετασμένον με ζωμόν ἀγουρίδας.
 VERIVIS, *β.* σκευάζω (καρυκεύω) με ἀγουρίδα.
 VERIVIS, *ἐκ.* ῥοδοκίρκινος, ἔλκος. 2) (οὐσ. ἀρσ.) μαλαματωκαπνισμένος, ἐπίχρυσος.
 VERIVIS (-CEL), *φιδέ.*

VERMICELLIER, ὁ κατασκευάζων φιδέν κτλ., μακαρονᾶς.
 VERMICULAIRE, *ἐπιθ.* σκοληκώδης.
 VERMICULE, *ἐκ.* σκοληκοειδὺς ἐγγεγλυμμένος.
 VERMIFUGE, *ἐπιθ.* καὶ οὐσ. ἀνθελμιντικός.
 VERMIFORME, *ἐπιθ.* σκοληκοειδής.
 VERMILLE, *θ.* παραγάδι διὰ τὰ ἐγχεύματα.
 VERMILLER, *β.* (ὁ ἀγρίοχοιρος) σκάπτει με τὸ ρύγχος του νὰ εὕρῃ σκόληκας ἢ ῥίτσας.
 VERMILLON, ἄμμιον, κιννάβαρι, κόκκινος σουλιμας. *β.* τὸ ἄλοικον χρώμα.
 VERMILLONNER, *β.* χρωματίζω με vermilion. 2) = VERMILLER.
 VERMINE, *θ.* ὅλα τὰ ἀνὰ τὴν γῆν ἐντομα. (ιδίως δὲ) ψεῖραι κτλ.
 VERMINEUX, *εὐκ.* ὁ ἐξ αἰτίας ἐλμινθίων.
 VERMISSER, σκοληκίων τῆς γῆς.
 VERMIVORE, *ἐπιθ.* σκοληκοφάγος.
 VERMOULIER (SE -), *β.* σκοληκιάζω.
 || (ἢ πθ. *μτχ.*) vermoûlu, *ε.* (ὡς ἐπιθ.) σκοληκοφάγος.
 VERMOULURE, *θ.* σκοληκοφάγωμα.
 VERMOUT, ἀψινθίτης οἶνος, πελίνος.
 VERMOUTURE, *ἐπιθ.* οἰκογενής, ἰθαγενής, ἐντόπιος.
 VERNAL, *ε.* ἱαρινός.
 VERNÉ, *θ.* κληῖθρα, σκληθρος (δένδρ.).
 VERNIE, *β.* βερνικόνω.
 VERNIS, βερνίκιον, βερνίκι.
 VERNISSAGE, βερνίκωμα.
 VERNISSEUR, *β.* βερνικόνω.
 VERNISSEUR, βερνικοποιὸς ἢ βερνικιστής.
 VERNISSEUR, *θ.* βερνίκωμα.
 VÉROLE, *θ.* νόσος ἀφροδισιακή. || petite - ἡ ὑδρόγεια. || - *vo-lante*, ἀνεμοβλογιά.
 VÉROLE, *ἐκ.* ὁ πάσχων ἀφροδισιακὴν νόσον.
 VÉROLETTE, *θ.* ἀνεμοβλογιά.
 VÉRON, = VAIRON.
 VERONIQUE, *θ.* λυχνίς (γέν. φυτῶν).
 VERQUETTE, *θ.* = DRAINE.
 VERVALE, *θ.* ὑαλική (διὰ πώλησιν).

VERPAT, χοῖρας ἀμυνούχιστος, κάπρος.
 VERRE, *θ.* βελος, ὡσὶς. *β.* ποτήρι.
 VERRE, *θ.* ποτήρι.
 VERREUR, *θ.* ὑαλοργία. *β.* ὑαλοργεῖν. *β.* (περιληπτ.) ὑαλική.
 VERRIER, ὑαλοργὸς, ὑαλᾶς.
 VERRIERE, σκεῦος (λεκανὴ) διὰ τὰ ποτήρια. *β.* σκεῦος ὑαλινόν διὰ τὰ ποτά.
 VERRITION, *θ.* * περιάρσισ.
 VERRITEUR, *θ.* φιλὰ τεχνουργήματα (κομπολόγια κτλ.) ἀπὸ ὑαλίου.
 VERROU, σφῆρας ὁδράς.
 VERROUILLER, *β.* κλείω με τὸν σφῆρα.
 VERRUCULE, *θ.* ὑποκορ. τοῦ -
 VERRU, *θ.* ἀκροχορδῶν, κρητα-ελητά.
 VERRUQUEUX, *εὐκ.* πλήρης ἀκροχορδῶν, ἢ ὅμοιος με ἀκροχορδῶνα.
 VERUS, στίχος.
 VERUS, (πρόθ.), *προς.* *β.* (χρῶν) περί.
 VERSAGE, ἡ πρώτη καλλιέργεια νεάτου γῆς.
 VERSANT, *ε.* ὁ ἀναποδογυρισμένος ἐκδόλος, εὐανάστρεπος. 2) (οὐσ. ἀρσ.) κλιτὸς (πλαγιά) βουνοῦ.
 VERSATILE, *ἐπιθ.* ἀγλίστροφος, εὐμετάβολος, ἀλλοπρόσβαλος.
 VERSATILITE, *θ.* τὸ εὐμετάβολον κτλ.
 VERSE (A -), *ἐπιθ.* κρουνηδόν.
 VERSEAU, ὁ ὕδροχόος, (σημαίνει τοῦ Ζωδ.).
 VERSEMENT, πληρωμὴ χρημάτων εἰς ταμεῖον.
 VERSEN, *β.* χύνω. *β.* κερνῶ. *β.* (μτμ.) πληρώνω (ἐμδύζω) χυλματα εἰς ταμεῖον. *β.* ἀνατρέπω (καὶ οὐδ. -ομαι με) τὸ ὄχημα. *β.* τρακίζω τὰ σπαρτά.
 VERSET, στίχος (ἰθαφίον) γραφικοῦ ῥήτου.
 VERSEUR, *ἐπιθ.* ὁ ἀλλάζων χρώμα, αἰολόχρους.
 VERSEUR, καὶ VERSEURIS, (ἰθαφίον), στιχιδίον.
 VERSEURIS, στιχογράφος.
 VERSEURIS, *θ.* στιχοργία.
 VERSEURIS, *β.* στιχοργῶ.

VERSION, 0. μεταφράσεις (κυρ. τῆς Γραφῆς).

VERSO, τὸ ἄλλο μέρος (ἢ ὅπισθεν σελίς) τοῦ φύλλου.

VERSOIR, τὸ ὅτιον τοῦ ἀρότρου.

VERT, **E**, πρίστινος. χλωρός. **S.** (μνμ.) νειρός. ζωηρός, σφριγών. (ἐπὶ ὕπῳ.) ἄωρος. (ἐπὶ ἰγθ.) ἡμίνηρος, ἐγκαιρόπαστος. **2)** (οὐσ. ἀρσ.) τὸ πράσινον χρώμα. **S.** χλῆς, γρασιδί, πρασινάδα.

VERT-DE-GRIS, ἴδε **VERDET**.

VERTÉBRAL, **E**, (ἀνατομ.), ὁ τῶν σπονδύλων.

VERTÈBRE, 0. σπόνδυλος (τοῦ ραχοκοκκαίου).

VERTÈBRE, **ÉE**, σπονδυλωτός.

VERTÈBLE, 0. κλειθρον ἀλοπηγῆς.

VERTÈMENT, ἐπίθ. ἀποτόμως, οὐβρέτα.

VERTÈRELLE, 0. κρίκος συνέχων τὰς στρόφιγγας τοῦ πεδαλίου.

VERTICAL, **E**, (καὶ ἐπίθ.) -**EMENT**, ὁ κατὰ κάθετον γραμμὴν, κάθετος.

VERTICILLE, (βιν.), ἡ περὶ τὸν αὐτὸν τοῦ καυλοῦ σπόνδυλον κυκλωτερῆς διάθεσις φύλλων ἢ ἀνθέων.

VERTICILLE, **ÉE**, (ἀνθος ἢ φύλλον) σχηματίζον verticille.

VERTUITÉ, 0. *εἰτεροβόρεια.

VERTIGE, σκοτοδινίασις, ἱλιγγος, ζάλη. **S.** παραλῳγισμα.

VERTIGINEUX, **EUSE**, ἱλιγγίων.

VERTIGO, νόσος (ἱλιγγος) τῶν ἔμπ-
πων. **S.** (μνμ.) παραξενία, φεγ-
γαριάτικον.

VERTU, 0. ἀρετή. **S.** δύναμις Ια-
τρικῆ. **||. faire de nécessité—**,
κάμνει τὴν ἀνάγκην φιλοτιμία.
||. en—de, δυνάμει.

VERTUEUX, **EUSE**, (καὶ ἐπίθ.) -**E-
MENT**, ἐνάρετος.

VERTUGADIN, εἶδος κυλouroειδοῦς
προσκιφαλαίου τὸ ὅποιον ἐφόρων
ποτὲ αἱ γυναῖκες ὑπὸ τὸν χιτῶ-
νά των.

VERVE, 0. οἶστρος ποιητικὸς ζῆ-
λος, εὐροια λόγου.

VERVEINE, 0. ἱεροβοτάνη, περι-
στεριῶν, σιδηρίτις, (φυτ.).

VERVÈLE, 0. κρίκος περὶ τὸν πό-
δα θηρευτικὸν ὀρνέου φέρων ἐγ-
κεχαράγμενον τὸ ὄνομα καὶ τὰ
παράσημα τοῦ κυρίου του.

VERVEUX, εἶδος δικτύου, ἀμφί-
δληστον.

VESCE, 0. βίκος, λαθοῦρι ἢ ἀρ-
κῆς, (ὄσπρ.).

VESICAL, **E**, (ἀνατομ.), ὁ τῆς κύ-
στεως.

VÉSICANT, **E**, (ιατρ.), χρησιμεύ-
ων ὡς ἐκδόριον, ἐπισπαστικὸς.

VÉSICATOIRE, 0. ἡ ἐνέργεια τοῦ -
VÉSICATOIRE, ἐπίθ. = **VÉSICANT**.

||. (οὐσ. ἀρσ.) ἐκδόριον, βεζικα-
τόρι.

VÉSICULAIRE, ἐπίθ. ὁ ἔχων σχῆ-
μα κύστεως.

VÉSICULE, 0. (ἀνατομ.), κύστις,
φούσκα.

VÉSICULEUX, **EUSE**, ὁ ἐν εἶδει κύ-
στεως, φουσκώτης.

VESOU, τὸ ὑγρὸν τὸ ἐκρέον ἀπὸ
τῶν κοπανιζομένων ζαχαροκαλά-
μων.

VESPRÉTO, εἶδος ρακῆς ζαχαρώσεως.

VESSE, 0. βδέσμα. **||.** -**de loup**,
λυκοπέρδιον, εἶδος ἀμανίτου.

VESSER, **ÉE**, βδέω.

VESSEUR, **EUSE**, πόρδων, κλανιά-
ρης.

VESSIE, 0. ἡ οὐροδόχος κύστις, ἡ
φούσκα.

VESSIGON, φῶμα σπογγώδες περὶ
τὴν κνήμην τοῦ ἔμπου.

VESTA, 0. ἡ Ἑστία, (πλανήτης).

VESTALE, 0. παρθένος Ἑστίας,
(ἐν Ῥώμῃ).

VESTÉ, 0. φόρεμα ἀνδρίκειον, ἄω-
κάρδι, ἀντερί ζ' σουρτοῦκον μὲ
πολλὰ κοντάς ποδιάς.

VESTIAIRE, ἱματιοφυλάκιον.

VESTIBULE, ὁ πρόδομος (προθά-
λαμος) οἰκίας.

VESTIGE, ἔχνος, πατημασιὰ. **S.**
(μνμ.) λείψανον κυρίου.

VÈTEMENT, ἱμάτιον, φόρεμα, ἔν-
δυμα.

VÉTÉRAN, (κρατιώτης) πρεσβύτερος.

VÉTÉRANSE, 0. πρεσβύτιον (κρα-
τιώτου).

VÉTÉRINAIRE, ἐπίθ. κτηνιατρικός.
||. (οὐσ.) κτηνίατρος.

VÉTILLE, 0. πρῶγμα μηδαμινόν,
λῆρος.

VÉTILLER, **ÉE**, καταγίνομαι εἰς μη-
δαμινὰ πράγματα, μικρολογῶ.

VÉTILLERIE, 0. μικρολογία.

VÉTILLEUR, **EUSE**, μικρολόγος.

VÉTILLEUX, **EUSE**, ὁ ἀπαιτῶν πολ-
λὴν λεπτολογίαν.

VÉTIR (vétis; vétails; vétis; vé-
tirai; véti), **ÉE**, ἐνδύω (καὶ μὴ
ἢ οὐδ.) -ομαι, φορῶ.

VETO (Δην.), (ἀνθίσταμαι,
κωλύω), τύπος ἀποδοκιμασίας
ἐν χρήσει τὸ πάλαι εἰς τὴν Ῥώ-
μην καὶ τώρα εἰς τὴν Ἀγγλ. ἐν.

VÉTURE, 0. ρασσοροία μοναχοῦ ἢ
μοναχῆς.

VÉTUSTÉ, 0. παλαιότης.

VÉTUSTE, εἶδος φυτοῦ ἐνδύει-
ρίζας χρησίμους κατὰ τῶν σκώ-
ρων.

VEUF, **VEUVE**, χηρεῶν, χηρεύ-
σα, χήρα. **S.** (μνμ.) ἐστρη-
μένος.

VEUVAGE, χηρεία.

VEZATEUR, **TRICE**, ἐπιπρεσάτης.

VEXTATION, 0. ἐπιπρεσμός, κα-
κωσις.

VEXTATOIRE, ἐπ. ἐπιπρεστικὸν
καταθλιπτικόν.

VEUXE, **ÉE**, κακῶς, ἐπηρεάζω, κα-
ταθλίβω.

VIABILITÉ, 0. τὸ βιώσιμον (νοσ-
την).

VIABLE, ἐπίθ. (παιδίον) διάζων
βιώσιμον.

VIAGER, **ÈRE**, ἐπίθ. ὁ διὰ βίου
ισόδιος.

VIANDÉ, 0. κρέας (διὰ φαγεῖν).

VIANDER, **ÉE**, βόσκει. (κυρ. ἐπὶ ἐ-
λάφ.).

VIANDIS, βοσκὴ ἐλάφων κτλ.

VIATIQUE, ἡ μετάδοσις τῶν θείων
μυστηρίων εἰς ἀσθενῆ.

VIBORD, (ναυτ.), χονδρὸν σανιδί-
ον σχηματίζον τὴν ἐξέχουσαν πε-
ριφέρειαν τοῦ καταστρώματος.

VIBRANT, **E**, παλλόμενος.

VIBRATILE, ἐπίθ. παλμώδης.

VIBRATILITÉ, 0. τὸ παλμώδες.

VIBRATION, 0. δόνησις (χορδῆς
κτλ.), παλμός.

VIBATOIRE, ἐπίθ. παλμώδης.

VIBER, **ÉE**, δονοῦμαι (τρέμω) κα-
θὼς ἡ κρουνομένη χορδή.

VICAIRE, τοποτηρητής, ἐπίτροπος.

VICARIE, 0. ἡ ἐπιστολία τοῦ Vi-
caire.

VICARIE, **E**, ὁ τοῦ -
vicariat, ἡ θέσις (ἢ ἐπιστολία)
τοῦ vicaire, ἐπιτροπία.

VICARIE, **ÉE**, ἐπιτροπία ὡς Vi-
caire.

VICE, ἐλάττωμα. **S.** κακία, ἀσέ-
λεια.

VICK-AMIRAL, ἀντιναύαρχος. *Σ.* τὸ δεύτερον πλοῖον στόλου, ἢ ἀντιναυαρχία.

VICK-AMIRAUTÉ, θ. ἀντιναυαρχία.

VICK-CHANCELIER, ἀντικαγκελάριος.

VICK-CONSUL, ἀντιπρόξενος.

VICK-CONSULAT, ἡ θέσις τοῦ ἀντιπρόξενου.

VICK-GÉRANT, ὁ ἀναπληρῶν τὸν gérant.

VICK-GÉRANT, ὁ τόπον ἐπέχων τοῦ official.

VICK-LÉGAT, τοποτηρητῆς ἐξάρχου.

VICK-LÉGATION, θ. ἡ θέσις τοῦ vice-légat.

VICENNAL, β. εἰκοσαετής.

VICK-PRÉSIDENCE, θ. ἀντιπροεδρία.

VICK-PRESIDENT, ἀντιπρόεδρος.

VICK-REINE, θ. ἀντιβασιλίς, ἀντιβασιλισσα.

VICK-ROI, ἀντιβασιλεὺς.

VICK-ROUAUTE, θ. ἀντιβασιλεία.

VICK-SÉNÉCHAL, ὁ ἀναπληρῶν τὸν Sénéchal.

VICK-VERSÁ (Λτν.), ἐπὶ τὸ ἀνάπαλιν.

VICIER, β. (τατρ.), διαφθεῖρω. *Σ.* (Νκ.) ἀκυρῶ, χαλνῶ.

VICIEUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ β.) -EMENT, ὁ ἔχων ἐλάττωμα τι, πλημμελής, σφαλής, διεφθαρμένος.

VICINAL, β. ὁ χρησιμεύων πρὸς συγκοινωνίαν διαφόρων χωρίων.

VICISSITUDE, θ. ἐναλλαγὴ (μεταβολὴ) πραγμάτων, ἀστασία, τὸ ἀγχοτροφον (τῆς τύχης κτλ.).

VICOMTE, ἀντικόμης, (τίτλ.).

VICOMTE, θ. χώρα ἀντικόμητος.

VICOMTESSE, θ. γυνὴ ἀντικόμητος.

VICTIMAIRE, ιεροποιός, ιεροθύτης.

VICTIME, θ. θυμὰ, ιερίον.

VICTIMER, β. προσφέρω τι ὡς θυμὰ, θυσιάζω, (νολογ.).

VICTOIRE, θ. νίκη.

VICTORIEUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ β.) -EMENT, νικητής, νικηφόρος.

VICTUAIRE, θ. τὰ πρὸς τροφήν, σιτία, τρόφιμα.

VIDAGE, ἀδειασμα, κένωμα.

VIDANE, τοποτηρητῆς κοσμητικῆς ἐπισκόπου.

VIDANE ἢ (θ.) **VIDAMIE**, ἡ ἀξία τοῦ Vidane.

VIDANGE, ἀδειασμα (λάκκου, ἀργείου κτλ.). *Σ.* (πλθ.) αἱ ἀκαθαροὶ λάκκου (κτλ.) τὸν ὅπ. ἀδειάζουν. *Σ.* (ιστρ.) τὰ λόγια.

Σ. (κυνηγ.) τὰ περιττώματα τῶν ἀγριμῶν.

VIDANGEUR, ὁ ἀδειάζων τὰ ἀναγκαῖα.

VIFANT, ἐπὶ θ. (Ἰππος) εὐκόλως.

VIFE, ἐπὶ θ. κενός, ἀδειας. *||* (ὡς.) τὸ κενόν. *Σ.* (μυθολ.) μεταίωτης.

VIDE-BOUTEILLE, σπιτάκι με κῆπον πλησίον πόλεως.

VIDELLE, θ. (βαπτ.), κατάπιασμα.

2) ἐργαλεῖον τοῦ ζαχαροπλάστου πρὸς ἐκκόκκισιν τῶν ὀπωρικῶν καὶ τοῦ πλακουντοποιοῦ πρὸς διαχώρισιν τῶν πλακουντιῶν.

VIDE-ROUPE, ἐργαλεῖον σωληνοειδὲς πρὸς ἐκκένωσιν τοῦ ἐντὸς τῶν μήλων.

VIDER, β. κενῶν, ἀδειάζω. *Σ.* τελειῶν (ὁπότεσιν). *||* (μσ.) ἀποπατῶ, (κυρ. ἐπὶ ζ.).

VIDUITE, θ. χηρεία.

VIE, θ. βίος, ζωή. *||* être en—, ζῆν, εἶναι ζῶν.

VIEIL ἢ **VIEUX, VIEILLE**, γέριον, παλαιός, γεροντικός. *||* se faire —, γηράσκω. παλαιοῦμαι. *||* du vieux, παλαιὰ πράγματα, σκουριαίς.

VIEILLEMENT, ἐπὶ β. γεροντικῶς.

VIEILLERIE, θ. παλαιὰ ἐπιπλα, σκουριαίς.

VIEILLESSE, θ. γῆρας, γηρατεία. (μνμ.) παλαιότης.

VIEILLIR, β. γηράσκω. παλαιῶναι.

VIEILLISSEMENT, τὸ γηράσκειν.

VIEILLOT, οὔτε, ὁ ἔχων γεροντικὸν ἐξωτερικόν, γεροντάκι.

VIELLE, θ. εἶδος ἐγκόρδου μουτ. ὀργάνου, σαμβούκη.

VIELLER, β. παίζω τὴν σαμβούκην, σαμβουκίζω.

VIELLEUR, EUSE, ὁ παίζων τὴν σαμβούκην.

VIERGE, θ. παρθένος. (ἐνάρθρ.) ἡ Θεοτόκος. *||* (ἐπὶ θ.) ὁ ζῶν ἐν παρθενίᾳ. *Σ.* (μνμ.) — ἀδιάφορος, ἀμεμπτος. (ἐπὶ πραγμ.) ἀνέπαφος, ἀμεταχειρίτος, ἀδόλος.

VIEUX, ὅδε **VIEIL**.

VIF, VIVE, ζῶν, ζωντανός. *Σ.*

πρωτός, θερμουργός. *Σ.* (ἐπὶ πραγμ.) διαπερατικός, δριμύς, ὀξὺς κτλ. *||* haie vive, φραγμὸς ἀπὸ ἀκάνθια, αἰμασιὰ. *||* chaux vive, ἀσβεστῆς ἀσβεστός. *||* eau vive, νερὸν πηγῶν (τρεχάμενον). *||* les jeunes vives d'un vaisseau, τὰ ἄρρα (κτλ.) τὰ βρεγμένα) *||* *||* τοῦ πλοίου.

VIF-ARGENT, ὑδράργυρος.

VIGIE, θ. σκοπία (ἐντὸς τῶν πλῶν). σκοπὸς (ναύτης). *Σ.* ταβ. πτελός.

VIGILAMMENT, ἐπὶ β. ἀγρόπῳ, ἐργονόρῳ.

VIGILANCE, θ. τὸ ἀγρυπνον, προσοχὴ ἐκτενὴς (ἀκρα).

VIGILANT, β. προσεκτικός, ἀγρυπνός.

VIGILE, θ. παραμονὴ ἑορτῆς.

VIGNE, θ. ἀμπέλως (καὶ τὸ φυτὸν καὶ ὁ τόπος), ἀμπέλι.

VIGNERON, ὄννη, ἀμπουργός.

VIGNETTE, θ. μικρὸν ζωγράφημα (κόσμημα) εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος βιβλίου, κορωνίς.

VIGNOLE, ἐπὶ θ. (τύπος) ἀμπελοφυτός. *||* (ὡς.) ἀμπέλων, ἀμπελοφυτῶν.

VIGORON, θ. προβατοκάμηλος, (ζῶν τῆς ἡμερ.).

VIGOTE, θ. σάνις με τρύπας διαφόρου μεγέθους πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ πάχους τῶν διαφόρων σφαιρῶν.

VIGOURUX, EUSE, (καὶ ἐπὶ β.) -EMENT, βωμαλῆος, εὐρύστος, γιγνός, ισχυρός.

VIGUIER, θ. ἡ ἀξία τοῦ Viguiet.

VIGUEUR, θ. ἀκμή, ζωηρότης, βώμη.

VIGUIER, δικαγῆς (εἰς τινὰς ἐπαρχ. τῆς Γαλλ.) ὡς ὁ pignol.

VI, β. ὑπελὴς, χαμικρὴς, οὐκ ἐκ δανός.

VILAIN, β. (καὶ ἐπὶ β.) -EMENT, ἀχρεῖας, ἀτλήτης, ῥυπαρός, ἀσχερός. *Σ.* (ὡς.) χωριάτης, χαδαίος, ἀγενής.

VILANQUEUR, ἀρίδης, τρυπάνι.

VILEMENT, ἐπὶ β. οὐτελῶς, χαμικρῶς.

VILENIE, θ. βρώμα, ἀκαθαρία. *Σ.* ῥυπαρότης, ἀχρεϊότης, κακοήθεια, ἀσχηλογία.

VILETE, θ. τὸ εὐτελές (τῆς τιμῆς ἢ τῆς βίης).

VILIPENDER, ρ. εξουθενῶ, εξευτε-
λίζω.

VILLA, παλάτι εἰς τὴν ἐξοχὴν
(τῆς Ἰταλ.).

VILLAGE, χωριον.

VILLAGEOIS, ε, χωρικός.

VILLANELLE, θ. εἶδος ποιμενικοῦ
ἄσματος.

VILLE, θ. πόλις. ||. (il est, il dine)
en ville, (εἶνε, τρώγει) ὅχι εἰς
τὴν πόλιν, ἔξω.

VILLETTE, θ. (παλ.), μικρὰ πόλις.

VIMARIE, θ. ζήμα εἰς δάσος ἀπὸ
τὸν αἶρα.

VIN, οἶνος, κρασι.

VINAIGRE, ὄξος, (ὁ)ξείδι(ον).

VINAIGRE, ρ. σκευάζω μὲ ὄξος.

VINAIGRE, θ. ἐργοστάσιον ὁ-
ξειδίου.

VINAIGRE, θ. εἶδος σάλτσας
ἀπὸ ῥετιδι, μαγνηθάνων. 2) ἀ-
μάξιον διτροχον συρόμενον ὑπὸ
ἐνὸς ἀνθρ.

VINAIGRE, ῥετιδι. 2) (ὁ)ξυ-
δερόν, ὁξύβαφον. 3) (κοιν.) τὸ
ῥοῦδι, (ἀλλ.) Sumac, (φυτ.). 4)
εἶδος κανθάρου.

VINAIRE, ἐπιθ. (ἀγγεῖον) οἰνηρόν.

VINASSE, θ. κρασί ἀνούσιον (ἐξου-
σιάζον).

VINDAS, μηχανὴ βαρουλικός, ἐρ-
γάτης, ὄνος.

VINDICATIF, IVE, ἀδικητικός,
φιλέδικος.

VINDICTE, θ. ἡ κατὰ νόμους κα-
ταδίωξις τῶν ἐγκλημάτων.

VINEAU, ε, ὁ τῶν ἀμπέλων.

VINEE, θ. εὐφορία οἴνου.

VINETTE, θ. ὁβάλος (φυτ.). 2) εἶ-
δος πτυ. (συκοφάνου). 3) οἶνος
πρόστυχος, οἰνάριον.

VINETTIER, = ÉPINE-VINETTE.

VINEUX, EUSE, οἰνώδης. S. πολυ-
οἶνος, εὐοἶνος.

VINGT, (ἀριθμ.), εἴκοσι(ν), ἡ· εἰ-
κοστός.

VINGTAIN, θ. εἰκοσαρίθ.

VINGTIÈME, ἐπιθ. εἰκοστός. ||.
(οὐσ. ἀρσ.). τὸ εἰκοσήμεριον.

VINICOLE, ἐπιθ. ἀμπελουργικός.
περὶ τὴν ἀμπελουργίαν ἀσχολοῦ-
μενος.

VINICOLE, ἐπιθ. οἰνοφόρος.

VINIFICATEUR, μηχανὴ πρὸς-
VINIFICATION, θ. οἰνοποιία.

VINTÉRIER, θ. εἶδος καννέλλας,
*λευκοκιννάμωμον.

VIOLE, θ. εἶδος πεταλούδας,
οἶνας.

VIOL, βιασμός (γυναικός).

VIOLABLE, ἐπιθ. ἐπιδεκτικός βια-
σμοῦ.

VIOLACE, ε, ὁ ἔχων χρῶμα ῥου.

VIOLAT, ἐπιθ. ἐσκευασμένος μὲ ῥα.

VIOLATEUR, TRICE, ὁ παραβιά-
ζων τοὺς νόμους, παραβάτης.

VIOLATION, θ. παραστίασις (νόμους
κτλ.).

VIOLATRE, ἐπιθ. κλίνων πρὸς τὸ
ιοιθεῖς.

VIOLÉ, θ. λύρα ἐπτάχορδος, βιολί
μεγάλον.

VOLENT, παράδοσις, παρα-
στίασις.

VOLENTMENT, ἐπίρ. σφοδρῶς, ὁρ-
μητικῶς.

VOLENCE, θ. ὁρμή, σφοδρότης,
βία.

VOLENT, ε, σφοδρὸς, ὁρμητικὸς,
βίαιος.

VOLENT, ρ. βιάζω, καταναγ-
κάζω.

VOLENT, ρ. βιάζω (γυναικα). S.
ἀθετῶ, παραβαίνω, παραβιάζω.

VOLENT, EITE, ὁ ἔχων χρῶμα ῥου,
θακίνθινος, (T.) μενεζελός. ||.
(οὐσ.) le violet, τὸ χρῶμα τοῦ ῥου.

VOLETTE, θ. ῥον, βιολέττα, με-
νεζέ, (ἀνθ.).

VOLENT, αἴγλα, δεινδρόν, (φυτ.).

VOLENT, λύρα τετράχορδος, βιολί.
S. (συνκδχ.) ὁ παίζων τὸ βιολί.

VOLENT, βιολί μεγάλον,
(ἀλλ.) BASSE. S. (συνκδχ.) = τῷ-
VOLENT, ὁ παίζων τὸ

VOLENT, ὁ παίζων βιολί, (κυρ.
ἐπὶ ἐξόχων λυρῶν).

VOLENT, θ. κληματίτις, μέλαινα
ἀμπέλος, (ἀνθ.).

VOLENT, θ. ὅρις ζωοτόκος ὅς φαρ-
μακερὸς, ἔχισ, ἔχιδνα, ὄχεντρα.

VOLENT, νεογνὸν ἐχιδνῆς.

VOLENT, INE, ἐχιδνοειδής.

VOLENT, θ. ἐχιδνοειδής, φαιδ-
χορτον, (φυτ.).

VOLENT, τὸ οὐσ. τοῦ VOLENT.

VOLENT, θ. ἀνδρογυναικα.

VOLENT, εἶδ. παλαιᾶς μικρᾶς
ποιήσεως.

VOLENT, τὸ οὐσ. τοῦ-
VOLENT, ρ. (ναυτ.), γυρίζω, ἐρέφω.

VOLENT, EUSE, ὁ ἔχων φαρμακε-
ρὰν ὁσμὴν κτλ., δηλητηριώδης.

VIREVOLTE, θ. (ἱππ.), ἐπαγερό-
φῃ, γύρισμα (ἐμπρὸς-ὀπίσσω).

VIRGINAL, ε, παρθενικός.

VIRGINITE, θ. παρθενία.

VIRGOULEUSE, θ. εἶδος ζωμεροῦ
ἀπιδίου.

VIRGULE, σημείον εἰς ζωμερὸν, κόμ-
μα (,).

VIRGULE, ρ. στίζω διὰ κομμά-
των.

VIRIDIFIANT, ε, ὁ ἔχων τὴν ἰδιό-
τητα τοῦ πρασινίζειν, *πρασινο-
ποιός.

VIRIDITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ πρα-
σίνου, τὸ πρασινόν ὡς χαρακτηρισ-
τήρ.

VIRIL, E, (ἡ ἐπὶ ῥου).- EMENT, ἐπιθ.
ἀνδρὸς ἴδιος, ἀνδρικός. ἀρρενω-
πός.

VIRILISE, ρ. ἀνδρίζω, ἀρρενω-
ποιῶ.

VIRILITÉ, θ. ἡ ἀνδρική ηλικία.

VIRILE, θ. ὁχεὺς μετάλλινος διὰ
προφύλαξιν τῆς ἀκρας τοῦ ῥου-
δίου (τοῦ πιστολίου κτλ.).

VIRILITÉ, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
VIRIL, E, (ἡ ἐπὶ ῥου).- EMENT, ὁ
δυναμὶς μόνον ὅς ὄχι ἐνεργεία.

VIRTOUSE (Ἰταλ.), ὁ ἔχων εὐφραν
διὰ τὰς ὁράσεις τέχνας ὅς ἰδίως
διὰ τὴν μουσικήν.

VIRULENCE, θ. ἡ ἰδιότης τοῦ-
VIRULENT, ε, (ιατρ.), μισματι-
κός. S. (συνθ. μισμορ.) ὁ μετὰ
πολλῆς καταπορέας, βίαιος.

VIRUS (Λατ.), μίσμα νοσοποιόν,
τὸ δηλητήριον τῶν κολλητικῶν
νόσων.

VIS, θ. ἑλξί, βίδα.

VISA (Λατ.), ἐπικριτικὴ ἐγγρά-
φου, τὸ ἔθεωρήθη.

VISAGE, πρόσωπον ||. Irouver-
de bois, εὐρίσκειν τὴν θύραν
κλειστήν.

VIS-A-VIS, ὁ ἀντικρυνὸς χορευτὴς
ἡ ὁμοτρόπος. S. εἶδος μικροῦ
ὁχήματος μὲ δύο μόνον θέσεις
ἀντικρυζούσας.

VIS-A-VIS DE, ἐπὶ ῥου, (κατ') ἀντι-
κρύ.

VISCACHE, θ. εἶδος θηλαστικοῦ
(γεωργίου λαγωῦ) τῆς Ἀμερ-
VISCACHE, θ. φωλεὰ θηλασ-
τικῆς Ἀμερ-
VISCACHE, θ. = VISCACHE.

VISCERAL, ε, (ἀνατομ.), ὁ τῶν
σπλάγγνων.

VISCERE, σπλάγγνον, ἐντόσθιον.

VISCIVONTE, ἐπίθ. ἰξοδόρος.

VISCOSITÉ, θ. γλισχρότης, τὸ γλοιώδες.

VISÉE, θ. ἡ διεθούσας τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν, σημάδιμα μὲ τὸ μῦτι.

VISER, ῥ. βλέπω (σημαδεύω) πρὸς τὸν σκοπὸν. *§.* (μτμ.) ἐποφθαλμιῶ. ἀποβλέπω. 2) ἐπιθεωρῶ ἐγγράφον καὶ ἐπικυρόνω (διὰ τοῦ ἑπιθεωρήθη κτλ.).

VISIBILITÉ, θ. τὸ ὁρατὸν (τοῦ πράγμ.).

VISIBLE (καὶ ἐπίρ. -**EMENT**), ἐπίθ. ὁρατός. *§.* (μτφορ.) ὀφθαλμοφανής, πρόδηλος.

VISIERE, θ. προσωπὴς περικεφαλαίας. *§.* (συνήθ.) ἡ παρωπὶς (τὸ ὑπὲρ τὸ μέτωπον προέχον) τῶν σκιαδίων. *§.* (οἰκ.) ἡ ὄρασις. *§.* τὸ σημάδι τοῦ πυροβόλου. *§.* **compre en** —, προσβάλλω ἀποτόμως, ἐπιπλήττω κατὰ πρόσωπον.

VISIF, IVE, ὁ τῆς ὁράσεως, ὀπτικὸς.

VISION, θ. (φυσ.) ἡ ὄρασις. *§.* (συνήθ.) ὀπτασία, ὄραμα. *§.* (μτφορ.) πλάσμα τῆς φαντασίας, χίμαρα.

VISIONNAIRE, ἐπίθ. φαντασιοπλῆξ, φαντασιοκόπος.

VISITANDINE, θ. μοναχὴ τοῦ τάγματός τῆς —

VISITATION, θ. ἡ ἐπισκεψίς τῆς Θεοτόκου πρὸς τὴν Ἐλισάβετ, (ἑορτὴ παρὰ Λατινοῖς).

VISITE, θ. ἐπισκεψίς (ταυτοῦ ἡ φίλου πρὸς φίλον), βίσις. *§.* ἐξέτασις, ἔρευνα. (δικασ.) αὐτοψία. *§.* — **domiciliaire**, κατ' οἶκον ἔρευνα, (δικονομ.).

VISITER, ῥ. ἐπισκεπτομαι (φίλον ἢ νοσοῦντα). *§.* ἐπιθεωρῶ (πρὸς ἔρευνα), ἐξετάζω (δι' αὐτοψίας κτλ.).

VISITEUR, **VISITEUSE**, διωρισμένοις νὰ ἐπιτηρῇ (νὰ ἐξετάξῃ), ἐπιθεωρητῆς (τῶν τελωνείων κτλ.). *§.* (ἀπλ.) ὁ ὑπάγων πρὸς ἐπισκεψίν φίλου, (Τ.) μουσαφίρης.

VISAGE, εἶδος φωτοῦ (ἀμμου), (οἱ μισθοὶ τῶν σπάρων τοῦ χρησιμεύουσιν ὡς ὁδοντογλυφίδες).

VISON, εἶδος ζώου (κουνάδι) τῆς Ἀμερ.

VISON-VISH, (χυδ.), ἐπίρ., καταντικρὺ (ἀλλήλων).

VISONIUM, (τυπγράφ.), τὸ ἐργαλεῖον ὁ, που κρατεῖ τὸ χειρόγραφον ὑπ' ὀψιν τοῦ χοιχιοῦθου.

VISQUEUX, **VISQUE**, γλοιώδης. *§.* (οὐδ. θ.) εἶδος ἰχθύος (μυξίνου), γλήνος (γ.).

VISSAGE, τὸ οὐσ. τοῦ —

VISSEIN, ῥ. σφίγγω μὲ βίδας. *§.* (μσ.) ἐμβάλω (κρατοῦμαι) ὡς ἀν βίδα.

VISUEL, ELLE, (φυσ.), ὁ τῆς ὁράσεως, ὀπτικός.

VITAL, **E**, ὁ τῆς ζωῆς, ζωϊκός.

VITALITÉ, θ. ἡ δύναμις τῶν ὄντων πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ζωϊκῶν ἐνεργειῶν. *§.* πιθανότης ζωῆς.

VITICOURA (Πολων.), ἐπανωφόρι γυναικένιον.

VITE, ἐπίθ. ταχύς, ὀγλίγως. *§.* (ὡς ἐπίρ.) = τῷ —

VITEMENT, ἐπίρ. ταχέως, ὀγλίγως.

VITRESE, θ. ταχύτης. *§.* **gagner q. de** —, προλαμβάνειν τινά.

VITOMON, ζῶον ἐρισθρόν.

VITONIQUE, θ. ὁ ἀντίφωγός τοῦ πηδαλίου. 2) (πλθ.) αἱ περὶ τὸ κοίλον τοῦ πλοίου αὐλάκες δι' ὧν συρρέουσι τὰ ὕδατα εἰς τὸν ἄνκλον.

VITRAGE, θ. (πέριληπτ.), ὅλα τὰ βαλιὰ τῶν παραθυρίων οἰκίας. *§.* διάφραγμα θαλατῶν.

VITRAUX, πλθ. τὰ μεγάλα θαλατὰ θυριδωμάτα (τεζαμλικά) τῶν ἐκκλησιῶν.

VITRE, θ. ὡς (τεζάμι) παραθυρίου.

VITRECE, = **ΜΟΤΤΕΥΧ**.

VITREIN, ῥ. βάλλω βαλιὰ (τεζάμια) εἰς θυρίδα κτλ.

VITREIK, θ. ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ **VITRIC**.

VITRESCIBILITÉ, θ. ἡ ιδιότης τοῦ —

VITRESCIBLE, ἐπίθ. — **VITRIFIABLE**.

VITREUX, **VISEE**, βαλιώδης.

VITRIEN, **ERE**, ὁ δουλεύων βαλιῇ (τεζάμια).

VITRIFIABLE, ἐπίθ. θαλοποιήσιμος.

VITRIFICATION, **TRICE** καὶ

VITRIFICATIF, **IVE**, ὁ συντελών πρὸς —

VITRIFICATION, θ. θαλοποιήσις.

VITRIFIER, ῥ. μεταβάλλω εἰς θαλόν, θαλοποιῶ.

VITRIOL, (παλ. χημ.), κρᾶμα με-

ταλλικοῦ ὀξειδίου ἢ θειικοῦ ὀξέος (ιδίως) χαλκανθοῦς, μελαντηρία, βιτριόλι, (Τ.) καρά-μπο-για.

VITRIOLÉ, **EE**, ὁ περιέχων βιτριόλιον.

VITRIOLIQUE, ἐπίθ. βιτριολικόν (δύο).

VITRIÉRE (τὸ ἔ τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς **E**), ῥ. (παλ.), μέμφομαι.

VINAGE, ἐπίθ. ὁ ἔχων ἐν αὐτῷ ἀρχαῖς μακροβιότητος, δυσθανής, ζώσιμος.

VINACITÉ, θ. ζωιρότης. *§.* ζέσις.

VINANDIER, **ERE**, πωλητῆς τροφίμων ἀκολουθῶν τὰ στρατεύματα.

VINANT, **E**, ζῶν, ζωντανός. *§.* **un bon** —, ἄνθρωπος εὐθυμίας (καλόδοτος). *§.* **du** — **de**, ἐπὶ ζωῆς του.

VINAT (Λτν.), ἐπευφημισμός διὰ τοῦ **Z** ἤ τω.

VINE, θ. δρέκνον, ἑρακόντι, (Ιχθ.).

VINE-JAUNE, (κηπουρ.), ἑσκέπασμα τῶν ριζῶν (ἐλακκίωμα) τοῦ φωτοῦ καὶ σκέπασμα μὲ κοπρίαν.

VINE-LA-JOIE, ἄνθρωπος εὐθυμίας (ἀμείριμος).

VINELLE, θ. ἐμβόλλωμα δικτυωτῶν ὀφθαλμοῦ.

VINEMENT, ἐπίρ. ζωηρῶς, μὲ ζέσιν. ἐπαισθητῶς.

VINEUR, ἄνθρωπος ἀπολαυστικός (εὐθυμίας).

VINIER, ἰχθυοτροφίον, βιδάρι.

VINIFIABLE, ἐπίθ. ζωοποιήσιμος.

VINIFIANT, **E**, ζωοποιός, ζωογόνος.

VINIFICATION, θ. ζωογόνησις.

VINIFIER, ῥ. ζωοποιῶ, ζωογονῶ.

VINIFIQUE, ἐπίθ. σπν. ἀντὶ **VINIFIANT**.

VINIFERE, ἐπίθ. ζωοτόκος.

VINUTER, ῥ. ζῶ μόλις, ἀπαρῶ.

VINE (vis; **VINIS**; **VINAI**; **VÉCUS**; **VÉCU**), ῥ. ζῶ. *§.* διαγίω. *§.* — **avec**, συζῶ, συμβαίω. *§.* (ὡς οὐδ. πλθ.), τὸ πρὸς τὸ ἔργον, ζωοτροφία.

VINOSE, νόσος τῶν ερισθρόων ζώων.

VOCABULAIRE, λεξικὸν συνταμῶν, ὁμοσαστικόν.

VOCAL, **E**, (καὶ ἐπὶ ῥ.) -**EMENT**, ἰ

της ἢ διὰ τῆς φωνῆς, φωνητικὸς, προφορικὸς.

VOCALISATION, θ. τὸ οὖς. τοῦ -VOCALISER, ῥ. (μουσ.). ψάλλω διατρέχων ἐπὶ ἐνός φωνήεντος τὴν μουσικὴν κλίμακα πρὸς γύμνασιν.

VOCATIF, (γρμτ.), ἡ κλητικὴ (πιώσις).

VOCATION, θ. (Γρμ.), κλήσις. S. κλήσις (διάθεσις) πρὸς ἐπάγγελμά τι.

VOCIFÉRATIONS, θ. πλθ. κραυγαί, ξεφωνητά.

VOCIFÈRE (τὸ ἢ τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων εἰς E), ῥ. ὁμιλῶ μὲ κραυγὰς, ξεφωνίζω κατὰ τινος.

VOIE, εὐχὴ (τάξιμον) εἰς τὸν θεόν, (κοιν.) τάγμα, ἀνάθημα, ἀφιέρωμα. S. ἔφεσις, πόδος. S. (πλθ.) καθιέρωσις (τριχοκουρία) μοναχοῦ.

VOUE, θ. τὸ ῥόδιον (ἢ ῥόμη) πλοίου θαλασσοποροῦντος. 2) (συνήθ.) φήμη, υπόληψις.

VOUEU, ῥ. πλέω, ἀρμενίζω.

VOUEI, ἐπὶ ῥ. ἰδοῦ, 'νὰ (διὰ τὰ πλησίον ἀντικείμενα).

VOUE, θ. ὁδός, δρόμος. S. (μτφορ.) τρόπος, μέτρον. S. (τεχν.) τὸ μεταξὺ τῶν δύο τροχῶν διάστημα καὶ ἡ τροχὴ τῆς ἀμάξης. || la—lactée, ὁ Γαλαξίας (κύκλος).

VOUEA', ἐπὶ ῥ. ἰδοῦ, 'νὰ (διὰ τὰ ἀπωτέρω ἀντικείμενα).

VOULE, ὕψωμα διὰ σκέπασμα (κυρ. τοῦ προσώπου), καλύπτρα, πέπλος. (ἰδίως) κουκκούλα τῶν μοναζουσῶν. S. καταπέτασμα. S. (μτφορ.) προκαλύμμα, πρόσχημα. 2) (0.) πανί τοῦ καραβοῦ, ἱστίου. S. ἄρμενον. || lui—ge —, ἀρμενίζω. || à pleines—es, πλησίον.

VOILER, ῥ. σκεπάζω (μὲ ὕψωμα). S. ἀποκρύπτω. S. συγκαλύπτω.

VOILEUR, θ. μέρος ὅπου φθιάνουν καὶ—

VOILER, ὁ κατασκευάζων τὰ παντὰ τῶν πλοίων, ἱστιορῥάφος. S. bon —, εὐπλοῦν (ταχύπλοον) πλοῖον.

VOILURE, θ. (περιληπτ.) τὰ παντὰ (τὰ ἔρμενα) τοῦ πλοίου.

VOIR (vois; voyais; verrai; vis;

vu), ῥ. βλέπω. S. συναναστρέφωμαι. || — le jour, γεννώμαι. ζῶ. S. (ἐπὶ συγγραμμ.) ἐκδίδωμαι, ἐκημοσιεύωμαι. || c'est une chose à —, εἶνε πράγμα ἀξιοθέατον. || faire—du pays à q., πράγματα παρέχειν τινί. || (ἢ πθ. μτχ.) à vue, ἔμα ἐμφανισθῆ. || à la boule vue, ἀπερισκέπτως, ὅπως τύχη. || (ὡς οὖς.) le vu, ἡ ἐπικυρώσις (ἐγγράφου). || sur le vu de, μετὰ τὴν θεώρησιν τοῦ. || au vu, ὑπ' ὀφθαλμοῦ. || (καὶ ὡς οὖν.) vu le, ἐξ αἰτίας ἢ χάριν τοῦ. || vu que, ἀφ' οὗ.

VOIRE, ἐπὶ ῥ. ὡς καὶ. μάλιστα δέ. VOIRIE, θ. ἡ ἐπιστάσια τῶν ὁδῶν κτλ. 2) τὸ μέρος ὅπου ῥέπτονται αἱ ἀκαθαρσίαι τῶν ὁδῶν, κοπριά.

VOISIN, θ. γείτων. πρόσκοικος. ὁμοιος. S. γειτονικός.

VOISINAGE, γειτνίασις. γειτονία.

VOISINER, ῥ. ἐπισκέπτομαι γείτονα, γειτονεύω.

VOITURABLE, ἐπὶ θ. ὁ δυνάμενος μετακομισθῆναι δι' ἀμάξης.

VOITURANT, κ. ὁ τῆς διὰ τῶν ἀμαζῶν μετακομίσσεως.

VOITURE, θ. ἄμαξ, ὄχημα. S. κυδάλημα (πραγματειῶν κτλ.).

VOITURER, ῥ. κουδάλω μὲ τὸ ἄμαξι.

VOITURIER, ὁ κουδάλων μὲ τὸ ἄμαξι.

VOITURIER, ERE, ὁ δι' ἀμάξης.

VOITURIN, ὁ ἐνοικιάζων ὄχηματα εἰς ὁδοιπόρους, ἄγωγεύς. S. ὄχημα ἄγωγαῖον.

VOIX, θ. φωνή. S. (συνκδχ.) τραγωδιστής, -δίστρια. S. φῆρος. S. (γρμτ.) διάθεσις (ῥήματος).

VOI, πτήσις, πέταγμα. || à vol d'oiseau, κατ' εὐθείαν. 2) κλοπή, κλέψιμον. S. κλεψίμων.

VOIABLE, ἐπὶ θ. τὸν ὅπ. δύναται νὰ κλέψῃ τις.

VOLAGE, ἐπὶ θ. ἄλλοπρόσαλλος, ἄστατος.

VOLAILE, θ. αἱ ὄρνιθες (αὐλῆς).

VOLAILLER, ὀρνιθοπώλη.

VOLANT, κ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἵπτασθαι, πτηνός. S. (μνμ.) πρόσθετος. (T.) ἑρπετίς. || petite verole volante, ἀεροβλογιά. 2) (οὖς. ἀρσ.) ἐφετίν-

δα, ἄρπαστον, (ἰδ. παγν.) ἀπέρτος ἀνεμομύλου. S. παρόργυρος, φελμπαλός.

VOLATIL, κ. ὁ διὰ τοῦ πυρὸς ἐξατμιστός, πτηνικός.

VOLATILE, πτηνός. || (πλθ.) τὸ πτηνά.

VOLATILISABLE, ἐπὶ θ. ὁ διὰ τοῦ πυρὸς ἐξατμιστός (ἀεροποιήσιμος).

VOLATILISATION, τὸ οὖς. τοῦ -VOLATILISER, ῥ. ἐξατμιζῶ (ἀεροποιῶ) διὰ τοῦ πυρὸς.

VOLATILITÉ, θ. τὸ πτηνικὸν (τῶν ὀρνέων ἢ τῶν ἀεροποιήτων σωμάτων).

VOLATILLE, μικρὰ πτηνὰ φαγώσιμα.

VOL-AU-VENT ἢ (ὀρθότ.) VOLU-AU-VENT, εἶδος ζυμαρικοῦ ὀρθοπότητος.

VOLCAN, ἡφαίστειον (πυρίπνουν) ὄρος.

VOLCANIEN, ENNE, ἡφαίστειος.

VOLCANIQUE, ἐπὶ θ. ὁ τῶν ἡφαιστέων ὀρνέων, πυριγενής.

VOLCANISÉ, ÉE, (τόπος) ὅπου ἦσαν τὰ παλαιὰ ἡφαίστεια ὄρη.

VOLE, θ. (εἰς τὰ χαρτοπ.) τὸ νὰ κάμῃ τις μόλις ὅλας τὰς χαρτωσιὰς.

VOLÉE, θ. πτήσις. S. κοπάδι πτηνῶν. S. (μνμ.) ὄμιλος. S. σείρα, τάξις. S. ῥ. ψιὰ κανονίου (σφαίρας κτλ.). S. ἡ παρηγορία (τὸ ξύλον ὅπου ζεύγνυνται αἱ τῆς δευτέρας σείρας ἑπτοί) τῆς ἀμάξης. || à la—, ἀρπάζει, εἰς τὸν ἀέρα. S. (μτφορ.) ἀπεριστάτως.

VOLER, ῥ. πετῶ. 2) (μτδτ.) ἀνυγνῶ με ἱέρακα. 3) κλέπτω (κυρ. καὶ μνμ.).

VOLER, ῥ. πετῶ. 2) (μτδτ.) ἀνυγνῶ με ἱέρακα. 3) κλέπτω (κυρ. καὶ μνμ.).

VOLER, ῥ. πετῶ. 2) (μτδτ.) ἀνυγνῶ με ἱέρακα. 3) κλέπτω (κυρ. καὶ μνμ.).

VOLER, ῥ. πετῶ. 2) (μτδτ.) ἀνυγνῶ με ἱέρακα. 3) κλέπτω (κυρ. καὶ μνμ.).

VOLER, ῥ. πετῶ. 2) (μτδτ.) ἀνυγνῶ με ἱέρακα. 3) κλέπτω (κυρ. καὶ μνμ.).

VOLER, ῥ. πετῶ. 2) (μτδτ.) ἀνυγνῶ με ἱέρακα. 3) κλέπτω (κυρ. καὶ μνμ.).

VOLER, ῥ. πετῶ. 2) (μτδτ.) ἀνυγνῶ με ἱέρακα. 3) κλέπτω (κυρ. καὶ μνμ.).

VOLER, ῥ. πετῶ. 2) (μτδτ.) ἀνυγνῶ με ἱέρακα. 3) κλέπτω (κυρ. καὶ μνμ.).

VOLER, ῥ. πετῶ. 2) (μτδτ.) ἀνυγνῶ με ἱέρακα. 3) κλέπτω (κυρ. καὶ μνμ.).

VOLER, ῥ. πετῶ. 2) (μτδτ.) ἀνυγνῶ με ἱέρακα. 3) κλέπτω (κυρ. καὶ μνμ.).

οιήθη, θ. κλωδί (πηγνοκομείον) ἀπὸ δικτυωτῶν σύρμα.
VOISIE, θ. λείπον ἀνιδιον, πέταυρον.
VOISIE, το οὐσ. τοῦ-
VOISIE, ρ. (οἰκοδ.), στεγάζω με πέταυρα.
VOISIE, θ. (διδασκ.), βούλησις.
VOISIE (καὶ ἐπὶ ρ. -EMENT), ἐπὶ θ. θεληματικός, ἐκούσιος. S. πεισματάρης, αὐτογνώμων. S. (οὐσ.) ἐδελοντής.
VOISIE ἢ ἀπὸ -ημα.
 —, ἐπὶ. μετὰ χαρᾶς, προθύμως, εὐχαρίστως.
VOISIE, θ. (ἐκπευτ.), περιαγωγή.
VOISIE-FACE, θ. ἐπαναστροφή, γόρισμα ἐμπρός-ὀπίσσω.
VOISIE, τὸ χαλαρὸν σχοινίον τῶν σχοινοβάτων.
VOISIE, τὸ οὐσ. τοῦ-
VOISIE, ρ. περιπταται. S. κυματίζω εἰς τὸν ἀέρα. S. σχοινοβάτῃ ἐπὶ χαλαρῷ σχοινίῳ, πεταυρίζω. S. περιπταῖ.
VOISIEUR, ὁ περιπταῖων ἢ πεταυρίζων ἢ γλιστρῶν ἐπὶ τοῦ πάγου. S. εὐζωνος (στρατ.).
VOISIE, ἐπὶ θ. στρεπτός, ἐλικτός. περιστρεφόμενος.
VOISIE, θ. τὸ εὐτροχον (μηχανῆς καλ.). S. ταχύτης ἀπαγγελίας. στωμυλία.
VOISIE, θ. τὸ ἐντὸς τῆς κερκίδος μασοῦρι.
VOISIE, ὄγκος (σώματος). S. τόμος (βιβλίου).
VOISIE, ρ. ὄγκος. S. πολύτομος.
VOISIE, θ. ἡδονή. ἡδυπάθεια, τρυφή.
VOISIE, ἐπὶ θ. ὁ πρὸς ἡδονὴν γινόμενος.
VOISIE, ρ. (καὶ ἐπὶ ρ.) -EMENT, τερπνός, ἡδονικός. S. τρυφή, φιλήδονος.
VOISIE, θ. κόσημα τι ἐλικοειδές. τὸν κίονοκράνον, κάλχη (S.).
 2) εἶδος κίονοκράνου ὁστέρου, στρίμβος.
VOISIE (Λεν.) ἢ θ. **VOISIE**, τὸ περικάλυμμα (θολάκιον) τῶν ἀμυντῶν.
VOISIE, θ. εἶδος μικροτάτων καὶ ὠραίων κοχυλίων.
VOISIE, ἐπὶ θ. ἐμετικός. S. (κυρ.) ποίχ —, στρυγνακάρυον, (T.)

κάργα-μπουκί, (σπῆρος φερμακρός).
VOISIE, ρ. ἐμῶ, ἔρυνθ. S. (μην.) ἐξερύγμαι (φλόγας, ὕδρεις).
VOISIE, ἐμετός, ἔκραςμα.
VOISIE, ρ. ἐμετικός. S. (οὐσ.) ἐμετικός.
VOISIE, θ. (ιατρ.), ἐμετός συχνός καὶ ἀτάραχος.
VOISIE, ἐπὶ θ. βορρῆς, ἀδδηφάγος.
VOISIE, θ. ἀδδηφάγος.
VOISIE, ἀντμ. πλθ. τοῦ **VOISIE**, οἱ σοί, αἱ σὰ, τὰ σὰ.
VOISIE, ρ. ψηφιστῶν, ψηφιστῆς.
VOISIE, θ. ψηφιστῆς.
VOISIE, ρ. ψηφιστῆς.
VOISIE, ρ. ἀναθηματικός. εὐχολογικός.
VOISIE, (ἀνδρ. καὶ τὸ πλθ. **VOISIE**) καὶ (κατ' ἀναφορὰν εἰς τὸ προηγούμεν.) **VOISIE** (ἐνδρ.) ὅτι πλθ. **VOISIE**, ἀντμ. κητ. πλθ. β. πρσ., ὁ ὑμέτερος, (ὁ ἐδικός) σας.
VOISIE, ρ. ἀφιερώνω, (κοιν.) τάζω (εἰς τὸν θεόν).
VOISIE (veux; voulais; voudrai; vould; vould), ρ. βούλωμαι, θέλω, ἀπαιτῶ, εὐδοκῶ. S. en — à qe., εἶμαι δυσαρστημένος (ἔχω πάθος) κατὰ τινος, ἢ ἐπουθαλμῶ εἰς. S. Dieu (le) veuille, εὐέλ ὁ θεὸς νὰ δώσῃ! S. Dieu veuille avoir son âme! ὁ θεὸς νὰ τὸν ἀναπαύσῃ! S. (ὡς οὐσ.) τὸ βούλεσθαι, ἢ θέλῃσις.
VOISIE, πλθ. τῆς ἀντμ. **VOISIE**, ὑμεῖς, (εἰσεῖς).
VOISIE, ρ. μεταχειρίζομαι τὸ πληθυντικὸν β. πρόσωπον (vous) ὁμιλῶν πρός τινα.
VOISIE ἢ (εὐχρηστικ.) **VOISIE**, (οἰκοδ.), αἱ σφηνοειδῆς πέτραι αἱ σχηματίζουσαι τὴν ἀψίδα τοῦ θόλου.
VOISIE, θ. ἡ κύρτωσις (τὸ ἀψιδωτὸν μέρος) τοῦ θόλου.
VOISIE, θ. θόλος.
VOISIE, ρ. σκεπάζω με θόλον. S. (μο. μην.) κρυπτοῦμαι, κρυπτοῦμαι.
VOISIE, ταξίδι, ὁδοπορία. περιήγησις. ἀποδημία.

VOISIE, ρ. ταξιδεύω, περιήγῃ.
VOISIE, ρ. ὁδοπορία, περιήγησις, ταξιδεύσις. (ἐπὶ ζῶον) ἀποδημητικός.
VOISIE, ρ. ὁ βλέπων. S. (ἐπὶ χρομ.) πολλὰ ἀνοικτός. S. (οὐσ.) προφήτης.
VOISIE, θ. σωνήν.
VOISIE, ὁ ἐπὶ (τῆς εὐθυγραμμίας, τῆς διατηρήσεως) τῶν ὁδῶν.
VOISIE, ρ. χύνω τὴν λεισίδαν.
VOISIE, θ. σαφάκι με λεισίδαν διὰ τὴν λεισίδαν.
VOISIE (en —), ἀτάκτως, φρόνη μίγδην.
VOISIE, ἀληθής. ὁ καθ' αὐτὸ (αὐτόχρημα). S. (οὐσ. ἀρσ.) ἀληθεία.
VOISIE, ἐπὶ θ. ἀληθής, τὸ ὄντι.
VOISIE (ἐπὶ ρ. -EMENT), ἐπὶ θ. πιθανός.
VOISIE, θ. πιθανός.
VOISIE, θ. τρυπῶν, τρύπανον.
 2) εἶδος ἀμπέλου, (κοιν.) ψαλίς.
VOISIE, ρ. (βεν.), ὁ ἔχων ἑλίκας.
VOISIE, θ. -LISEON.
VOISIE, ρ. τρυπῶ διὰ τοῦ τρυπανοῦ. 2) αὐτῶν ἢ προχωρῶ ἐλικοειδῶς.
VOISIE, θ. κατασκευὴ τρυπῶν καὶ τὸ ἐργαστάσιον αὐτοῦ.
 2) (περιληπτ.) διάφορα εἶδη σιδηρικῶν (ἐργαλείων) διαφόρων τεχνιτῶν.
VOISIE, θ. εἶδος σκώληκος ἐυλοφάγου.
VOISIE, ὁ κατασκευάζων τρύπανα καὶ ἄλλα λεπτά ἐργατεία.
VOISIE, ἐπὶ θ. (βεν.), ἐλικοειδής.
VOISIE, ὁδοπορία. τοῦ **VOISIE**.
VOISIE, ρ. σχηματίζω ἐλίκας.
VOISIE, θ. -LISEON.
VOISIE, μτχ. πθ. τοῦ **VOISIE**.
VOISIE, θ. ὁρασις. ὁφθαλμία, ὁρασις. (συνδχ.) τὰ ὁματὰ. S. (μετρο.) σκοπός, σχίζω. S. donner dans la —, κινῶ τὸ ὄματ. S. (lunette de) longue —, τηλεσκοπίον. S. lettre de change payable à vue (à tant de jours de vue), συναλλαγματική πληρωτέα ἅμα ἐμπροσθί (ὡς ἂν ἡμέρας μετὰ τὴν ἐμπροσθίαν). S. être en vue, εἶναι ἀ-

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

8-4-74 (847)

No 3

ΤΕΛΟΣ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

000

ΒΥ. ΒΥΪάντιο, Σμαρλάτος.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛ/ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛ/ΚΩΝ

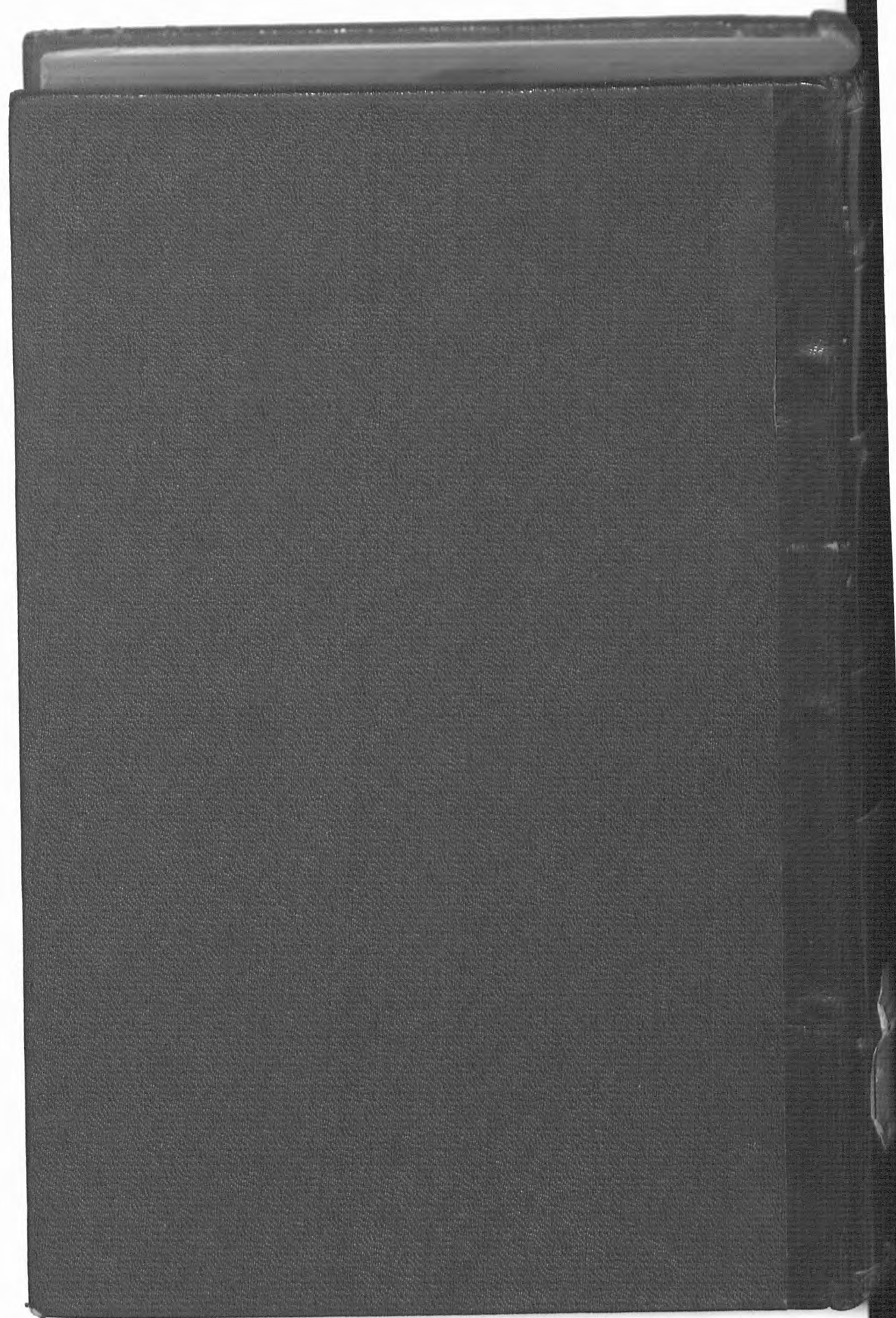
ἀριθ. χρ. 1398

Ἡμερομηνία
ἐπιστροφῆς

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

8-4-77 (847)

Νηορχίδου Γούλα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας